Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu với Mạc Tử Phàm, một thanh niên thế kỷ 21, bất ngờ xuyên không vào thế giới Đạo Mộ (trộm mộ) sau khi đột tử vì cày phim.

Anh nhập vào thân xác đệ tử duy nhất của Tề Thiết Chủy (Bát Gia) – một nhân vật huyền thoại trong Lão Cửu Môn.

Mạc Tử Phàm vốn mang tiếng là kẻ ăn chơi trác táng, bất tài vô dụng, nhưng nhờ linh hồn dung hợp, anh đánh thức được "Hệ Thống Đạo Mộ Thần Cấp".

Hệ thống này trao cho anh dòng máu Hắc Lân Tân Quan (tương đương nhưng khác biệt với Kỳ Lân huyết của Trương gia), kỹ năng Kỳ Môn Bát Quái, Hắc Lân Cửu Châm và Đoạn Hồn Chỉ.

Hành trình bắt đầu khi Mạc Tử Phàm gia nhập đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà (Thiên Chân), Bàn Tử và Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) để khám phá Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Ban đầu bị Phan Tử và những người khác coi thường, Mạc Tử Phàm nhanh chóng chứng minh năng lực phi phàm khi tiên đoán chính xác những nguy hiểm tại Tích Thi Địa, một chỉ đẩy lui ngàn năm nữ quỷ và dùng kim châm trấn áp Thất Tinh Thi Vương mặc Kim Giáp.

Anh không chỉ cứu mạng mọi người mà còn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, thức tỉnh hình xăm Hắc Lân Long Văn sau lưng, khiến cả đội, đặc biệt là Tiểu Ca và Ngô Tam Tỉnh, phải nhìn anh bằng con mắt kính nể và e dè.

Sau chuyến đi Lỗ Vương Cung, Mạc Tử Phàm trở về Trường Sa gặp sư phụ Tề Thiết Chủy, nhận được tài sản khổng lồ và chỉ dẫn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Kinh.

Tại đây, anh gây chấn động khi chi 500 triệu để đấu giá Xà Mi Đồng Ngư rồi tặng lại cho Hoắc Tú Tú, đồng thời thi triển khinh công "Đạp Tuyết Vô Ngân" khiến giới trộm mộ kinh ngạc.

Cốt truyện tiếp diễn khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, dẫn dắt cả nhóm đến Tây Sa Hải Để Mộ.

Tại đây, Mạc Tử Phàm tiếp tục thể hiện sự bá đạo khi thu phục Hải Hầu Tử làm thú cưng, tiêu diệt Cấm Bà và phá giải các cơ quan quỷ quyệt của Uông Táng Hải.

Điểm đặc sắc là Mạc Tử Phàm phát hiện ra bên dưới Hải Để Mộ không chỉ là mộ táng thông thường mà còn ẩn giấu một "Uông Gia Cổ Lâu" dưới đáy biển sâu và bí mật về "Chân Long" bị phong ấn.

Tại vực thẳm không đáy dưới biển, nhóm người đối mặt với những ảo ảnh do Vẫn Đồng tạo ra (như bản sao của Ngô Tam Tỉnh, Mộc Vân Hổ), những quái vật như Nhược Thủy Hàn Yêu, Hồng Giáp Thi Yêu và Bạch Ngân Thi Vương.

Mạc Tử Phàm với sức mạnh áp đảo và sự hỗ trợ của "Động Sát Thiên Nhãn" (nhìn thấu thông tin vạn vật) đã lần lượt đánh bại chúng, thu được vũ khí thần binh "Hắc Lân Huyền Trọng Côn".

Anh dần khám phá ra âm mưu trường sinh của Uông Táng Hải và sự thật về đội khảo cổ năm xưa bị thay thế hoặc giam cầm.

Manh mối tiếp tục dẫn Mạc Tử Phàm đến thảo nguyên để tìm kiếm "Bỉ Ngạn Hoa" trong mộ Áo Cổ Công Chúa nhằm giải mã bí mật Tần Lĩnh Thần Thụ.

Tại đây, anh đụng độ và đánh bại Áo Cổ Công Chúa – một tồn tại sống lại nhờ Bỉ Ngạn Hoa, buộc cô ta phải hợp tác.

Sau đó, Mạc Tử Phàm cùng Ngô Tà, Bàn Tử, Hồ Thiên (con trai Hồ Bát Nhất) và Áo Cổ Công Chúa tiến vào Tần Lĩnh.

Tại Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ, họ đối mặt với năng lực vật chất hóa đáng sợ, Lục Nhãn Độc Cương và những âm mưu thâm độc của Tinh Tuyệt Nữ Vương từ ngàn năm trước để lại.

Mạc Tử Phàm đứng giữa cuộc chiến của các thế lực cổ đại, từng bước lột trần những bí ẩn kinh thiên động địa về sự trường sinh và sứ mệnh của dòng dõi Hắc Lân.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 1

Cửa quán cơm nhỏ ở miếu Qua Tử.

Ngô Tam Thúc nhìn đồng hồ, mày hơi nhíu lại, cực kỳ không thích loại người không đúng giờ.

Thiên Chân từ phía sau đi tới, có chút tò mò: "Tam Thúc, chúng ta đang đợi ai vậy?" "Ừ." Ngô Tam Thúc nhàn nhạt đáp một câu, "Cậu cũng nên biết người này, đệ tử duy nhất của Tề Thiết Chủy lão thu, Mạc Tử Phàm." "Mạc Tử Phàm?" Nghe thấy cái tên này, Phan Tử có chút không vui đi tới, "Tam Gia, chắc không phải là tên công tử bột trêu ghẹo Hoắc Tú Tú rồi bị người nhà họ Hoắc đánh cho một trận tơi bời đó chứ!

Tôi nghe nói gã này là kẻ bất tài vô dụng, chúng ta thật sự phải mang theo hắn sao?" Phan Tử cực kỳ bất mãn, lần này đi Chiến Quốc Mộ, bên trong có khả năng xuất hiện thần khí, ấn tượng của hắn về Mạc Tử Phàm cực kém, không muốn cùng loại người này xuống đổ đấu. "Cậu cũng biết quan hệ giữa Tề Thiết Chủy năm đó với Phật Gia, Nhị Gia, Cửu Gia đều rất tốt, lần này là Trương hội trưởng đích thân mở miệng nhờ ta mang hắn xuống đấu, ta cũng không tiện chối từ." Ngô Tam Thúc lắc đầu, cũng có vài phần không tình nguyện, nếu như hắn ta học được chân truyền của Tề Thiết Chủy thì không nói làm gì.

Quan trọng là Mạc Tử Phàm đi theo Tề Thiết Chủy một năm, chẳng những không học vấn không nghề ng nghiệp, mà còn đi khắp nơi gây chuyện thị phi, cũng may năm đó nhân duyên của Tề Thiết Chủy tốt, nếu đổi lại là người khác, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. "Tam Gia, nhưng đây là Chiến Quốc Mộ, Trương hội trưởng mở

miệng, sau này có mộ nhỏ thì mang hắn xuống cho biết sự đời là được rồi, không cần thiết phải..." "Được rồi." Ngô Tam Thúc thấy Phan Tử định nói tiếp liền ngắt lời, "Ta đã nhận lời Trương hội trưởng rồi, lát nữa gặp người thì bớt nói vài câu, đợi lát nữa xuống cổ mộ để hắn chịu chút khổ sở, sau này tự nhiên sẽ không dám nhắc chuyện xuống đấu nữa." Ngô Tam Thúc vừa dứt lời, từ ngoài thôn, một thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặc áo vải thô, lưng đeo túi bát quái bước nhanh tới.

Gương mặt mang theo nụ cười: "Tam Thúc, ngại quá, trên đường có chút việc chậm trễ, muộn mất nửa tiếng." Mạc Tử Phàm tiến lên xin lỗi, trên đường hắn quả thực gặp chút chuyện, hơn nữa còn là đại sự.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm chỉ là một thanh niên bình thường ở thế kỷ 21, vì thức đêm cày phim mà đột tử, lại bất ngờ xuyên không đến thế giới Đạo Mộ, thay thế thân phận đệ tử duy nhất của Tề Thiết Chủy.

Sau khi linh hồn dung hợp, Mạc Tử Phàm thức tỉnh một hệ thống: [Thần Cấp Đạo Mộ Hệ Thống]. [Hồ sơ nhân vật] * Họ tên: Mạc Tử Phàm. * Tuổi: 21. * Sức mạnh: 15 (Người thường là 10). * Linh hồn: 15 (Người thường là 10). * Thân phận: Thầy bói tập sự, Hắc Lân Tân Quan. * Huyết mạch: Hắc Lân huyết mạch (Chưa thức tỉnh). * Kỹ năng: Kỳ Môn Bát Quái (Nhập môn), Hắc Lân Cửu Châm (Tầng 3), Đoạn Hồn Chỉ (Tầng 3), Thi Ngữ (Cấp 3). * Trang bị: Hắc Lân Chi Tâm. * Năng lượng điểm: 10. * Nhiệm vụ: Đến Lỗ Vương Cung, lấy được Hắc Lân Tàn Ấn trên người Thất Tinh Thi Vương (0/1).

Đột nhiên xuyên không cộng thêm có hệ thống, Mạc Tử Phàm mất hai tiếng đồng hồ để làm rõ tình hình.

Đây cũng là lý do khiến hắn vốn nên đến sớm lại thành ra trễ nửa tiếng. "Được rồi, chúng ta xuất phát thôi!" Ngô Tam Thúc lắc đầu,

cũng không nói nhiều, "Tiểu Phàm, lần này là Chiến Quốc Mộ, không phải mộ nhỏ đâu, vào trong rồi thì nhớ cẩn thận mọi việc." "Vâng." Mạc Tử Phàm gật đầu.

Là người xuyên không, hắn cơ bản nắm rõ tình hình Lỗ Vương Cung, cộng thêm việc thức tỉnh hệ thống, có được Hắc Lân Cửu Châm và Đoạn Hồn Chỉ, hắn khá tự tin về vấn đề an toàn.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Ngô Tam Thúc, Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê, tổng cộng sáu người cùng xuất phát.

Mấy người đi theo người dẫn đường Lý Bá, ngồi trên xe bò, hướng về phía mục tiêu lần này.

Không lâu sau, nhóm Mạc Tử Phàm đến bên cạnh một con sông lớn, ở đó có một gã lái đò sắc mặt hơi tái nhợt đang đợi sẵn.

Bên cạnh gã lái đò là một con chó vàng lớn.

Mạc Tử Phàm biết Lý Bá và gã lái đò có âm mưu, nhưng cũng không định vạch trần.

Bởi vì đi từ Tích Thi Địa vào quả thực tiết kiệm được không ít thời gian so với đi đường núi.

Ngô Tam Thúc ngồi nghỉ ngơi một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm gã lái đò và con chó vàng. "Gã lái đò và con chó có vấn đề." Ngô Tam Thúc nói nhỏ với mấy người.

Lúc này, Lý Bá hô một tiếng với con chó vàng: "Lư Đản Đản, lại đây." Con chó vàng lập tức chạy tới, đợi nó chạy lại gần, mày Ngô Tam Thúc càng nhíu chặt hơn. "Con chó này khẳng định là ăn thịt người chết mà lớn lên." Ngô Tam Thúc nói vô cùng chắc chắn, đây là kinh nghiệm đúc kết nhiều năm của ông.

Phan Tử là người theo Ngô Tam Thúc lâu nhất, nhìn hang động ngập nước phía trước: "Tam Gia, chẳng lẽ đó là cái thi động (hang

chứa xác)?" "Ừ." Ngô Tam Thúc gật đầu, "Nếu chỉ là thi động bình thường thì tốt, chỉ sợ nơi này đã thành Tích Thi Địa (nơi tích tụ xác chết)." "Vậy thủy động này chúng ta có vào hay không?" Phan Tử nghe nói có thể là Tích Thi Địa, gương mặt cương nghị cũng lộ ra vài phần sợ hãi. "Tích Thi Địa?" Thiên Chân ở bên cạnh hỏi, cậu ta rất hiểu Phan Tử, có thể khiến Phan Tử lộ vẻ sợ hãi thì đủ thấy Tích Thi Địa đáng sợ thế nào. "Năm xưa chú và Phan Tử ở Quảng Tây cũng gặp một cái Tích Thi Địa." "Thế nào?

Có vào không?" Thiên Chân tò mò hỏi dồn. "Lúc đó không dám vào, nhưng sau đó thực sự không nhịn được tò mò, bèn buộc máy quay và một con gà sống lên bè trúc đẩy vào, kết quả cháu đoán xem chú thấy cái gì?" "Con gà đó trong nháy mắt bị một cái bóng đen bắt đi mất, lúc đó tua chậm lại hình ảnh máy quay chú mới thấy thứ đó chỉ có nửa khuôn mặt..." Mạc Tử Phàm biết một số thông tin về Lỗ Vương Cung nên cũng không quá để ý đến mấy chuyện này.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ làm sao hoàn thành nhiệm vụ sau khi vào Lỗ Vương Cung, Thất Tinh Thi Vương mà ngay cả Tiểu Ca cũng phải quỳ lạy nhận chủ, muốn lấy đồ trên người nó chẳng khác nào hổ khẩu đoạt thực. "Mạc Tử Phàm chẳng phải là truyền nhân của Tề Thiết Chủy lão nhân gia sao?

Để hắn tính xem vào thi động rốt cuộc có nguy hiểm hay không?" Đại Khuê ở bên cạnh nói chêm vào, gã đầu óc đơn giản, tịnh không có ý coi thường Mạc Tử Phàm.

Ngô Tam Thúc vốn không định để Mạc Tử Phàm tính toán, dù sao hắn cũng mang tiếng là công tử bột, biết chút Kỳ Môn Bát Quái thì cũng chỉ là da lông, sao có thể tính ra cát hung của Tích Thi Địa?

Chuyện đó là không thể nào!

Nhưng Mạc Tử Phàm dù sao cũng là truyền nhân của Tề Thiết

Chủy, Ngô Tam Thúc cũng không tiện gạt phăng đi, bèn cười nhạt nói: "Hay là Tiểu Phàm gieo cho chúng ta một quẻ?" Mạc Tử Phàm đúng là chỉ mới nhập môn Kỳ Môn Bát Quái, nhưng đừng quên, hắn là người xuyên không, biết rõ tình huống bên trong. "Vào trong đó sẽ có người táng mạng, nhưng sẽ không phải là chúng ta, chúng ta hẳn là hữu kinh vô hiểm." Mạc Tử Phàm cố tỏ ra cao thâm bấm tay tính toán.

Phan Tử nghe vậy không nhịn được châm chọc một câu: "Người chết không phải chúng ta, chẳng lẽ mấy gã lái đò thường xuyên ra vào đây lại chết?" Đối với lời của Phan Tử, Mạc Tử Phàm cười bí hiểm: "Cũng chưa biết chừng." Tuy rằng lần này có thêm biến số là Mạc Tử Phàm, nhưng hắn không cho rằng cốt truyện sẽ thay đổi.

Hắn cũng không nghĩ gã lái đò và Lý Bá sẽ vì có thêm người mà không cướp của, chỉ cần bọn họ ra tay, gã lái đò cơ bản là phải chết. "Được rồi, vậy đi đường thủy." Ngô Tam Thúc cũng không tin lời Mạc Tử Phàm, đi đường thủy cũng là do ông quyết định từ trước.

Nhóm Mạc Tử Phàm lên thuyền, thuận theo con sông lớn tiến vào cửa thi động.

Vừa vào thi động, nhiệt độ giảm xuống đột ngột, Thiên Chân và Đại Khuê đều có chút không tự nhiên rụt cổ lại.

Mạc Tử Phàm có thể phách và linh hồn đều mạnh hơn người thường, tự nhiên biểu hiện vô cùng bình thản.

Ngô Tam Thúc hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không để ý lắm.

Thuận theo thi động tiếp tục tiến lên, hai bên bắt đầu xuất hiện những bộ xương khô rải rác.

Càng vào sâu, số lượng xương khô hai bên càng nhiều, mày Ngô Tam Thúc nhíu càng chặt.

Đúng lúc này, từ sâu trong thi động truyền đến âm thanh quỷ dị, có

chút giống tiếng phụ nữ thê lương hát ca, lại phảng phất như tiếng trẻ con nam nữ khóc lóc hỗn loạn, vừa quỷ dị vừa rợn người. "Lái đò, bên trong là tiếng gì vậy?

Chắc không phải có tiểu quỷ chứ?" Ngô Tam Thúc không mặn không nhạt quay đầu hỏi, nhưng vừa quay đầu lại, ông mới kinh hãi phát hiện gã lái đò và Lý Bá đều đã biến mất. "Người đâu?

Có ai chú ý bọn họ biến mất lúc nào không?" Sắc mặt Ngô Tam Thúc thêm vài phần âm trầm, "Tên lái đò kia ăn thịt người chết, trên người tích lũy thi khí, có hắn ở đây chúng ta hoặc giả có thể hữu kinh vô hiểm, hiện tại e rằng sẽ có rắc rối." "Phan Tử, nổ máy." Ngô Tam Thúc tuy sắc mặt ngưng trọng nhưng vẫn tương đối trầm ổn.

Phan Tử thử hai cái, phát hiện động cơ căn bản không nổ được.

Chương 2

"Tam Gia, bị động tay chân rồi, động cơ không nổ được." Phan Tử vừa dứt lời, liền nghe Đại Khuê kinh hô một tiếng: "Trong nước, trong nước?" Mấy người lập tức nhìn xuống nước, một đoàn bóng đen từ bên cạnh thuyền bơi qua.

Tiểu Ca giơ tay đặt lên mặt nước, trong nháy mắt ra tay, bắt được một con thi miết ném lên thuyền: "Vừa rồi là thứ này." Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Ca: "Truyền thuyết nói Phát Khâu Trung Lang Tướng có một môn tuyệt kỹ, có thể luyện song chỉ thập phần thon dài, tôi cứ tưởng chỉ là truyền thuyết." Tiểu Ca không nói gì, Ngô Tam Thúc lại quan sát con thi miết mà Tiểu Ca bắt được. "Thứ này hình như là Long Sắt?" Thiên Chân có chút không chắc chắn.

Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Không, là thi miết." Phan Tử hít sâu một hơi: "Con thi miết to cỡ này, sợ là đến người sống cũng ăn được?" "Không ổn rồi." Sắc mặt Ngô Tam Thúc càng thêm khó coi, "Hiện tại muốn ra ngoài là không thể nào, chúng ta thuận dòng đi xuống xem sao." Thuận theo dòng nước đi xuống, thuyền gỗ tiến lên được ba bốn phút, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông quỷ dị.

Theo tiếng chuông đó, ngoại trừ Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm, những người khác đều ôm đầu đau đớn.

Mạc Tử Phàm biết trước nên đã đeo tai nghe, vì thế không bị ảnh hưởng.

Tiểu Ca lập tức đá tất cả mọi người xuống nước, đồng thời nhìn Mạc Tử Phàm với ánh mắt đầy thâm ý.

Đợi khi tỉnh táo lại, một con thi miết lớn đã bám vào ngực Phan

Tử.

Phan Tử điên cuồng giãy giụa, Mạc Tử Phàm lúc này nháy mắt ra tay, Đoạn Hồn Chỉ điểm lên người Thi Miết Vương, đánh bật nó khỏi người Phan Tử.

Mọi người trèo lại lên thuyền, Phan Tử vừa được Mạc Tử Phàm cứu, liền chắp tay cảm tạ. "Vừa rồi đa tạ." Mặc dù Phan Tử vẫn cảm thấy Mạc Tử Phàm là một tên công tử bột ăn chơi trác táng.

Đúng lúc này, Đại Khuê kinh hô một tiếng: "Kia là cái gì?" Theo tiếng gọi của Đại Khuê, mọi người nhìn sang, thấy nửa khúc thi thể. "Đó là thi thể gã lái đò." Ngô Tam Thúc nhận ra nửa khúc thi thể kia là ai, sắc mặt hơi đổi.

Cùng lúc đó, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tử Phàm cũng phát sinh biến hóa vi diệu.

Trước đó Mạc Tử Phàm nói hữu kinh vô hiểm, sẽ có người chết, nhưng không phải bọn họ.

Lúc ấy Phan Tử còn trêu chọc, chẳng lẽ là gã lái đò?

Mạc Tử Phàm cười bí hiểm đáp: Cũng chưa biết chừng.

Ngô Tam Thúc hiện tại nhớ lại những chuyện trước đó, trong lòng không khỏi kinh hãi đan xen. "Chẳng lẽ hắn thực sự tính ra trước?" Ngô Tam Thúc nghĩ đến một khả năng khiến ông vô cùng chấn kinh, căn bản không dám tin là thật.

Không chỉ Ngô Tam Thúc, Phan Tử, Thiên Chân, bao gồm cả Tiểu Ca, ánh mắt nhìn Mạc Tử Phàm đều thay đổi.

Trước đó chẳng ai để lời Mạc Tử Phàm vào lòng, nhưng giờ mới phát hiện, lời hắn nói cư nhiên ứng nghiệm toàn bộ.

Đặc biệt là Phan Tử, dọc đường tuy không trực tiếp nhắm vào

Mạc Tử Phàm nhưng cũng không cho hắn sắc mặt tốt.

Trước đó còn nghi ngờ lời hắn, kết quả quay đầu lại được hắn cứu mạng. "Phàm ca, là Phan Tử tôi khí lượng nhỏ hẹp, Phàm ca thật sự có bản lĩnh, vừa rồi đa tạ Phàm ca ra tay tương cứu." Mạc Tử Phàm xua tay nói: "Đừng vội cảm ơn, chúng ta còn chưa ra khỏi thi động đâu." Nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, Thiên Chân nhịn không được hỏi: "Phàm ca, không phải là hữu kinh vô hiểm sao?

Chúng ta chắc sắp ra ngoài rồi chứ?" Mạc Tử Phàm cười cười: "Mấy con thi miết thì có gì mà kinh hiểm?" Nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Mạc Tử Phàm, tất cả mọi người đều biết sự tình không đơn giản. "Thi miết đều không tính là kinh hiểm, phía trước chẳng lẽ có tiểu quỷ?" Đại Khuê có vài phần úy kỵ, đừng nhìn Đại Khuê to đầu lớn tai, nhưng gan lại bé tí. "Tiểu quỷ?" Mạc Tử Phàm lắc đầu không cho là đúng.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm đầy thâm ý, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Vừa rồi đám thi miết kia hẳn là đang chạy trốn, phía trước có thứ gì đó rồi, kích thước chắc chắn không nhỏ." Nghe Tiểu Ca nói, Ngô Tam Thúc càng thêm chấn kinh, ông vẫn luôn cảm thấy Mạc Tử Phàm là kẻ bất học vô thuật.

Nhưng lần này Mạc Tử Phàm tính toán về Tích Thi Địa quá chuẩn, so với truyền thuyết về Tề Thiết Chủy cũng không kém cạnh là bao.

Khi thuyền gỗ đi về phía trước, Thiên Chân chỉ lên phía trên, ở đó có một cỗ quan tài thủy tinh. "Bên này cũng có một cỗ." Đại Khuê tuy gan nhỏ nhưng mắt lại khá tinh.

Mọi người nhìn sang, sắc mặt ngay lập tức trở nên khó coi. "Thi thể trong quan tài thủy tinh đâu rồi?" "Ở kia." Mạc Tử Phàm giơ tay chỉ về phía bờ sông xa xa.

Lúc này, trên bờ sông chất đầy xương khô, một nữ quỷ áo trắng

phiêu phiêu, tóc dài bay múa đang quay lưng về phía mọi người.

Trong nháy mắt, tất cả đều nín thở.

Ngô Tam Thúc vội vàng nói với Phan Tử: "Phan Tử, lấy cái móng ngựa đen đời Thanh kia ra, e rằng đây là tống tử ngàn năm, móng ngựa đen bình thường sợ là trấn không nổi." Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay, một giọt tinh huyết điểm lên trán nữ quỷ ngàn năm, nữ quỷ lập tức quỳ rạp xuống đất. "Đừng quay đầu lại, lập tức rời khỏi đây." Sắc mặt Tiểu Ca tái đi vài phần, thân thể thậm chí cần phải chống lên ván gỗ mới miễn cưỡng đứng vững.

Phan Tử và Đại Khuê gia tăng tốc độ chèo thuyền, muốn mau chóng rời đi.

Thiên Chân lòng hiếu kỳ nổi lên, lúc này phảng phất như bị ma làm, quay đầu lại nhìn nữ quỷ ngàn năm kia, muốn thấy rõ chân dung.

Thiên Chân vừa quay đầu, nữ quỷ đang quỳ dường như nhận được một loại sức mạnh nào đó, giãy thoát khỏi sự áp chế từ tinh huyết của Tiểu Ca, đứng dậy và lao nhanh về phía thuyền nhỏ của mọi người.

Tiểu Ca gắng gượng thân thể định dùng tinh huyết lần nữa, Mạc Tử Phàm lại ấn vai Tiểu Ca xuống. "Để tôi!" Mạc Tử Phàm nói đơn giản, nhưng lại khiến người trầm tính như Tiểu Ca cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Chương 3

"Đoạn Hồn Chỉ!" Mạc Tử Phàm điểm ra một chỉ, Đoạn Hồn Chỉ gây sát thương cực lớn đối với loại tà túy hồn thể, cho dù là nữ quỷ ngàn năm cũng bị Mạc Tử Phàm một chỉ đánh lui.

Thấy Mạc Tử Phàm thực sự một chỉ đẩy lùi nữ quỷ, Phan Tử, Thiên Chân, Ngô Tam Thúc, Đại Khuê đều lộ vẻ kinh hãi.

Ngô Tam Thúc hít sâu một hơi: "Không nhìn ra, Tiểu Phàm thâm tàng bất lộ, quả không hổ là danh sư xuất cao đồ." Mạc Tử Phàm cười cười, nhìn thuyền gỗ ra khỏi thi động.

Thiên Chân cũng vô cùng chấn kinh: "Vừa rồi nữ quỷ ngàn năm kia sao đột nhiên lao tới vậy?" "Còn không phải tại cậu, đã bảo đừng quay đầu lại, cứ nhất quyết quay đầu, muốn hại chết mọi người sao?" Ngô Tam Thúc có chút nổi nóng. "Tôi vừa dùng tinh huyết áp chế nó, cậu không quay đầu lại thì nó mượn một ngụm dương khí cấp cho cậu, nó muốn mượn dương khí của cậu để rời khỏi Tích Thi Địa." Lời Tiểu Ca có chút ngưng trọng, đồng thời nhìn Mạc Tử Phàm thêm một cái, nếu không phải nhờ Mạc Tử Phàm, anh ta phải liên tục dùng tinh huyết, nhẹ thì tổn thương nguyên khí, nặng thì không xong rồi.

Mấy người ra khỏi thi động, lên bờ, theo đường mòn đến một ngôi làng gần đó.

Tại ngôi làng, nhóm Mạc Tử Phàm mới biết mình bị lừa, đường thủy kia không dùng được nữa, nếu có người khuyên đi đường thủy thì chắc chắn là lừa đảo.

Ở lại thôn một đêm, sáng sớm hôm sau mọi người xuất phát.

Vì có bản đồ nên việc vào núi cũng khá thuận lợi.

Chỉ là, khi vừa vào núi, Mạc Tử Phàm nhìn thấy người dẫn đường Lý Bá lúc trước.

Phan Tử vòng lên chặn đường tóm gọn Lý Bá, hắn ta nhìn thấy mọi người liền lập tức quỳ xuống. "Mấy vị gia gia đều là nhân vật như thần tiên a, tôi nếu biết mấy vị gia gia có bản lĩnh thì cũng không dám làm cái nghề thất đức này ạ." Lý Bá quỳ trên mặt đất cầu xin tha thiết.

Mạc Tử Phàm không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp nói với Lý Bá: "Dẫn bọn ta đi tìm cổ mộ, coi như xong chuyện, nếu không thì xuống dưới bồi táng cùng tên lái đò kia đi!" Nghe Mạc Tử Phàm nói, Lý Bá vừa kinh vừa sợ: "Mấy vị gia gia a, nơi đó không đi được đâu, bên trong có yêu quái ăn thịt người, còn tà môn hơn cả cái thi động kia, người đi vào không ai sống sót trở ra." "Yêu quái?" Phan Tử cười khẩy một tiếng, chỉ vào Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca, "Có hai vị ca ca này của tôi, nữ quỷ ngàn năm còn bị đánh lui, khu khu mấy con yêu quái thì sợ cái gì, hoặc là, để tôi tiễn ông lên đường ngay tại đây?" "Đừng đừng đừng, tôi đi, tôi đi là được chứ gì?" Lý Bá sợ thật rồi, Phan Tử là lính xuất ngũ, trên người có sát khí, lời nói uy hiếp còn hơn cả Mạc Tử Phàm.

Thiên Chân lúc này lại sán đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, hỏi: "Phàm ca, anh bói cho tôi xem chuyến này vào trong, liệu tôi có mất mạng không?" Mạc Tử Phàm không ngờ Thiên Chân cũng biết sợ chết, lắc đầu: "Huyết quang chi tai là khó tránh khỏi, nhưng sinh tử thì còn tại vu..." "Bất quá, vào cổ mộ, hoặc giả có thể gặp cố nhân." Thiên Chân có chút không hiểu: "Sinh tử tại vu ngã? (Sống chết do ta?) Phàm ca, ý là gì?

Còn nữa, hoang vu dã ngoại thế này, sao tôi có thể gặp cố nhân?" Tuy rằng lúc ở Tích Thi Địa Mạc Tử Phàm phán rất chuẩn, nhưng giờ lời hắn nói khiến Thiên Chân gãi đầu không hiểu.

Mạc Tử Phàm cười không nói: "Vào cổ mộ tự nhiên sẽ biết." Lý Bá dẫn đường, mấy người rất thuận lợi tìm thấy căn lều mà A Ninh để lại.

Khi nhìn thấy lều trại, Thiên Chân lại giật mình lần nữa, tuy trong lều không có người, nhưng chứng minh trước đó quả thực có người đến đây, lời Mạc Tử Phàm nói sẽ gặp cố nhân e rằng không phải nói bừa.

Phan Tử lúc này cũng cười nói: "Tiểu Tam Gia, xem kìa, cố nhân lại có thể ở đây đổ đấu sao?" Thiên Chân nhíu mày: "A Ninh?

Sách lụa là cô ta lấy từ tay tôi, đoán chừng cũng chỉ có cô ta thôi." Ngô Tam Thúc thì không để ý mấy chuyện này, rất nhanh đã chọn được vị trí đào đạo động. "Phan Tử, xẻng Lạc Dương." Mạc Tử Phàm nhìn Ngô Tam Thúc và Phan Tử thăm dò độ sâu, đào đạo động.

Không thể không nói Phan Tử và Ngô Tam Thúc đều vô cùng lợi hại, chẳng mấy chốc đã đào xong một cái đạo động.

Đạo động đào xong, mọi người lục tục tiến vào cổ mộ.

Vừa vào cổ mộ, Mạc Tử Phàm liền nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Ting, chúc mừng ký chủ tiến vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung, năng lượng điểm +5." Thần Cấp Đạo Mộ Hệ Thống chỉ cần vào cổ mộ là có thể nhận thưởng.

Mấy người theo mộ đạo đi về phía trước, cuối mộ đạo là cầu thang đá đi xuống, bên dưới cầu thang đá có một cánh cửa đá khổng lồ rơi xuống, nhưng lúc này đã bị kích đội lên.

Nhìn qua thì hẳn là người đi trước đã dùng kích để chống cửa đá lên.

Qua cửa đá, mộ đạo trở nên rộng rãi, tiếp tục đi về phía trước, đi được một nửa, ai nấy đều nhíu mày vì bên cạnh mộ đạo có một cái

đạo động. "Một cái đạo động đào từ trong ra ngoài, e rằng người đi trước gặp biến cố, mới lâm thời đào ngách từ trong này thoát ra." Ngô Tam Thúc nhíu mày nhận định.

Tuy biết phía trước có nguy hiểm, nhưng Ngô Tam Thúc vẫn đi tới.

Phía trước mộ đạo xuất hiện một bức tường gạch phong kín.

Đại Khuê giơ xà beng định đập tường, nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại. "Đừng động!

Tường gạch này chỉ có thể lấy từ ngoài vào, không thể đập." Tiểu Ca đi lên, hai ngón tay thon dài sờ soạng trên tường mộ. "Tường này ngay cả một cái khe cũng không có, làm sao mà lấy gạch..." Phan Tử chưa nói hết câu đã thấy Tiểu Ca rút ra một viên gạch đá.

Phan Tử và mọi người đều lộ vẻ khiếp sợ.

Đợi Tiểu Ca rút hết phèn chua phía sau ra, Phan Tử và Đại Khuê mới phá cửa đá.

Mạc Tử Phàm đi theo mọi người vào mộ thất.

Phía trước mộ thất là một cái tế đàn, giữa tế đàn đặt một cái đỉnh đồng bốn chân, trên tế đàn có một số văn tự phức tạp, ngay cả Thiên Chân - cái bách khoa toàn thư di động cũng không nhận ra. "Mấy chữ này chắc là tế văn dùng trong tế tự cổ đại, cũng gần giống mấy cái phù văn vẽ bùa của tôi bây giờ, không nhận ra cũng bình thường." Mạc Tử Phàm lại cùng Tiểu Ca đi đến trước cỗ quan tài đá khổng lồ.

Lúc này Phan Tử trèo vào trong đỉnh đồng bốn chân, thò tay định lấy đồ bên trong ra.

Nhưng đúng lúc đó, Tiểu Ca lại quát khẽ một tiếng: "Đừng động." Ngay sau đó, trong miệng Tiểu Ca phát ra âm thanh nấc cục miên man giống như tiếng ếch kêu.

Chương 4

Mạc Tử Phàm biết đó là Thi Ngữ, bởi vì Thi Ngữ của hắn cũng đã đạt cấp 3, nói về Thi Ngữ, Mạc Tử Phàm cũng không kém Tiểu Ca là bao.

Tiểu Ca muốn giảng hòa với Thất Tinh Thi Vương, nhưng Mạc Tử Phàm lại không thể đồng ý.

Khi hắc khí trong quan tài đá cuộn trào, Mạc Tử Phàm tung một cước đá bay nắp quan tài.

Nhiệm vụ của hắn ở đây, không thể thoái nhượng.

Hắn cũng muốn hội ngộ Thất Tinh Thi Vương một lần.

Theo lẽ thường, nhiệm vụ Thất Tinh Thi Vương vượt quá khả năng hiện tại của Mạc Tử Phàm, nhưng phải biết rằng, thân phận của Thất Tinh Thi Vương lúc còn sống có chút quan hệ với Mạc Tử Phàm.

Theo hệ thống nhắc nhở, Thất Tinh Thi Vương khi còn sống cũng là một vị Hắc Lân Tân Quan.

Chỉ là năm xưa khi xuống đấu gặp phải Thiết Diện Sinh, bị Thiết Diện Sinh bày kế, một thân thực lực cường hoành hóa thành thi lực, trở thành Thất Tinh Thi Vương, nhưng lại bị nhốt ở đây làm người thủ mộ cho Thiết Diện Sinh.

Thấy Mạc Tử Phàm đá bay nắp quan tài, ngay cả Tiểu Ca lúc này sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Có thể cảm nhận tống tử trong quan tài vô cùng mạnh, căn bản không phải thứ bọn họ hiện tại có thể chống lại.

Thất Tinh Thi Vương thân khoác kim giáp, tay cầm trường kiếm bảy thước, toàn thân tỏa ra hắc khí, từ trong quan tài đá nhảy ra. "Kim

giáp lão cương!" Nhìn thấy Thất Tinh Thi Vương, Phan Tử và Ngô Tam Thúc đều lộ vẻ kinh khủng.

Tống tử bình thường, dù là ngàn năm, bọn họ còn có dũng khí liều mạng một phen.

Nhưng gặp Kim giáp lão cương lại khiến người ta không có nửa điểm tâm tư chống cự.

Mạc Tử Phàm nhảy lên, ba cây kim của Hắc Lân Cửu Châm trong nháy mắt phóng ra, găm vào ba huyệt vị của Thất Tinh Thi Vương.

Thất Tinh Thi Vương vốn đang cuồng bạo bỗng khựng lại, ngay sau đó, trong đồng tử của nó xuất hiện vài phần thanh minh.

Mạc Tử Phàm lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, dùng Thi Ngữ nói khẽ: "Đã chết rồi, đồ vật thuộc về ta, ta tiện tay thu hồi." Nói xong, Mạc Tử Phàm điểm một chỉ Đoạn Hồn Chỉ vào giữa trán Thất Tinh Thi Vương, thuận tay giật lấy Hắc Lân Tàn Ấn bên hông nó.

Trên mặt Thất Tinh Thi Vương lộ vẻ giãy giụa, vừa rồi không động thủ là vì nhìn thấy Hắc Lân Cửu Châm và Hắc Lân Chi Tâm.

Nhưng dù sao nó cũng bị thi khí bao phủ, lại bị Thiết Diện Sinh thi chú thuật, thời gian tỉnh táo có hạn.

Thất Tinh Thi Vương gầm nhẹ một tiếng, lập tức quay lại nằm vào trong quan tài đá, cưỡng ép đè nén sự bạo ngược.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm càng lúc càng chấn kinh, đó là Kim giáp lão cương, vậy mà lại bị trấn trụ như thế. "Tôi không trấn được nó bao lâu đâu, trước khi trời tối hôm nay nhất định phải rời khỏi đây, đồ vật ở đây cái gì cũng đừng chạm vào." Mạc Tử Phàm nói vô cùng nghiêm trọng.

Hắc Lân Cửu Châm tịnh không trấn áp được Thất Tinh Thi Vương, chỉ có thể khiến nó miễn cưỡng tỉnh táo.

Phối hợp với Hắc Lân Chi Tâm mới khiến nó không ra tay nữa.

Hắc Lân Chi Tâm theo hệ thống giải thích là vật chỉ thủ lĩnh Hắc Lân Tân Quan mới có, cũng là biểu tượng của thủ lĩnh.

Thất Tinh Thi Vương khôi phục thanh minh, sẽ có ký ức thuộc về Hắc Lân Tân Quan, tự nhiên sẽ không ra tay với Mạc Tử Phàm.

Không thể không nói, Mạc Tử Phàm vừa rồi có chút mạo hiểm, nếu Hắc Lân Cửu Châm không trấn được thi khí của Thất Tinh Thi Vương, thì kết quả chưa biết thế nào. "Ting, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Thu được Hắc Lân Tàn Ấn trên người Thất Tinh Thi Vương.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hắc Lân Long Văn +1, Năng lượng điểm +20." [Hắc Lân Long Văn]: Cấp Thần Bí.

Giới thiệu: Hình xăm độc hữu thuộc về Hắc Lân Tân Quan, tương truyền Hắc Lân Tân Quan đời đầu sở hữu chín đường Hắc Lân Long Văn, chín đường Hắc Lân Long Văn vừa xuất, bách quỷ lui tan, chư tà né tránh.

Cùng lúc tiếng hệ thống vang lên, sau lưng Mạc Tử Phàm lặng lẽ hiện lên một đường Hắc Lân Long Văn, nhưng rất nhanh lại ẩn vào trong da thịt hắn.

Ngô Tam Thúc, Phan Tử, Thiên Chân đều khiếp sợ nhìn Mạc Tử Phàm.

Vừa rồi thấy Mạc Tử Phàm dứt khoát trấn trụ Thất Tinh Thi Vương, sự chấn kinh đối với hắn thật khó diễn tả bằng lời. "Có lẽ truyền thuyết kia là thật..." Ngô Tam Thúc lẩm bẩm tự nói, "Ta đã coi thường Mạc Tử Phàm, càng coi thường Tề Thiết Chủy." "Cháu vẫn luôn không biết tại sao Phật Gia lại coi trọng Bát Gia trong Cửu Môn như vậy, hiện tại có lẽ cháu đã hiểu rồi." Thiên Chân ở bên cạnh khẽ

hỏi, "Tam Thúc, truyền thuyết gì vậy?" "Nghe nói Tề Bát Gia không chỉ biết Kỳ Môn Bát Quái, từng có người nhìn thấy trên lưng ông ấy có bốn đường long văn màu đen, lúc đó có người đoán Bát Gia có bản lĩnh khác, nhưng không thể xác định." Nói đến đây, Ngô Tam Thúc nhìn về phía Mạc Tử Phàm, "Nhưng từ thực lực hôm nay của Mạc Tử Phàm mà xem, Bát Gia lão nhân gia e rằng thực sự không chỉ là thầy bói đơn giản như vậy." Phan Tử lắc đầu nói: "Tam Gia, tôi lại thấy khả năng không lớn, Bát Gia có bản lĩnh lạ, nhưng Mạc Tử Phàm bái sư chung quy mới được một năm, có thể học được bao nhiêu?" "Có một số người không thể dùng lẽ thường để đo lường, giống như Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm, tính toán chuẩn xác như vậy, ta đều nghi ngờ là Bát Gia đang đứng trước mặt chúng ta rồi." "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian ở đó nữa." Mạc Tử Phàm nhìn cái đỉnh đồng ở đó, thúc giục một tiếng.

Tiếp theo là Thất Tinh Nghi Quan, theo giới thiệu của hệ thống, đánh giết âm linh tà túy cũng có thể nhận được năng lượng điểm.

Tại Thất Tinh Nghi Quan đó, Mạc Tử Phàm có lẽ có thể cày một đợt điểm năng lượng.

Ngoài ra, cũng muốn xem xem, Tiểu Ca có thật sự nhân lúc hỗn loạn đánh tráo đồ trong chủ quan hay không.

Mạc Tử Phàm và mọi người theo mộ đạo tiếp tục đi, lần này không gặp cơ quan cạm bẫy gì, xuống đến một gian mộ thất khác.

Giữa mộ thất có bảy cỗ quan tài đá, sắp xếp theo phương vị Bắc Đẩu Thất Tinh, phía chính diện mộ thất có một tấm bia đá khổng lồ khắc cổ văn.

Hai bên mộ thất có hai cái nhĩ thất (phòng tai/phòng phụ). "Nhìn bố cục nơi này, đây cực có khả năng là chủ mộ thất, bảy cỗ quan tài đá, hẳn là có một cỗ chứa mộ chủ nhân." Ngô Tam Thúc đưa ra phán

đoán, tuy là lão giang hồ, nhưng cũng có khả năng Lỗ Vương Cung là mộ thất song tầng trên dưới.

Nếu chỉ là mộ thất đơn tầng thì đây đúng là chủ mộ thất, nhưng dưới cái Chiến Quốc Mộ này còn có một cái Tây Chu Mộ.

Chương 5

Ngô Tam Thúc đi đến trước bia văn, gọi: "Thiên Chân, cháu không phải hiểu cổ văn sao?

Xem xem trên đó viết gì." Mạc Tử Phàm không để ý, ánh mắt hắn tìm kiếm Vương Bàn Tử trong mộ thất.

Theo phán đoán của hắn, Vương Bàn Tử hẳn đang ở đây.

Rất nhanh, Mạc Tử Phàm nhìn thấy trong bóng tối của nhĩ thất bên trái có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ra ngoài.

Mạc Tử Phàm đi về phía nhĩ thất đó: "Người đâu?

Ra đây!" Mạc Tử Phàm tuy biết là Vương Bàn Tử nhưng cũng không trực tiếp gọi tên.

Hắn chặn đầu Vương Bàn Tử ở đây là để không cho Tiểu Ca có cơ hội tách khỏi mọi người.

Bất kể Tiểu Ca có ác ý hay không, Mạc Tử Phàm là fan cứng của Đạo Mộ, hắn biết trong chủ quan của Thiết Diện Sinh liệu có thực sự tồn tại Quỷ Tỷ (Ấn Quỷ) trong truyền thuyết hay không.

Mạc Tử Phàm vừa nói, Phan Tử, Thiên Chân, Đại Khuê, Tiểu Ca đều cảnh giác nhìn sang.

Vương Bàn Tử thấy có Thiên Chân, vội vàng tháo cái bình gốm trên đầu xuống. "Đừng kích động, Tiểu Thiên Chân, là tôi, Vương Bàn Tử đây." Thiên Chân nghe giọng Vương Bàn Tử, phất tay với Phan Tử: "Người quen." Vương Bàn Tử đi ra: "Tiểu Thiên Chân, sao cậu lại ở đây?" Ngô Tam Thúc nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: "Lần trước là cậu cứu thằng cháu tôi?" "Vâng." Thiên Chân gật đầu, ngay sau đó nhìn sang Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nói sẽ gặp cố nhân, hiện tại quả nhiên gặp cố nhân.

Không chỉ Mạc Tử Phàm, Ngô Tam Thúc cũng nhìn sang.

Mạc Tử Phàm tính Tích Thi Địa quá chuẩn, sau đó lại tính Lỗ Vương Cung, hiện tại xem ra hắn tính toán không sai sót chút nào. "Tiểu Phàm, cậu nói vào Lỗ Vương Cung sinh tử thì xem Thiên Chân, lời này là ý gì?" Ngô Tam Thúc ngoài mặt tỏ vẻ không thân thiện với Thiên Chân, nhưng thực tế là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không hy vọng Thiên Chân dính vào chuyện đổ đấu.

Điểm này người khác có thể không biết, nhưng Mạc Tử Phàm biết, từ sau chuyện ở Hải Để Mộ năm xưa, Ngô Tam Thúc và Giải Liên Hoàn dùng chung một thân phận, mục đích là để điều tra một bí mật kinh thiên.

Bản chất Ngô Tam Thúc vô cùng quan tâm Thiên Chân, nghe lời Mạc Tử Phàm nhắc đến sinh tử, tự nhiên sợ Thiên Chân xảy ra chuyện. "Bất khả thuyết, bất khả thuyết, thiên ý nan trắc, hoặc hữu biến số." Mạc Tử Phàm rõ đạo lý phàm sự chỉ nên điểm đến là dừng, loại chuyện này sao có thể nói toạc ra.

Ngô Tam Thúc cũng không truy hỏi, ông cũng biết Kỳ Môn Bát Quái không phải cái gì cũng có thể nói, nói nhiều sẽ bị thiên khiển.

Bất quá, địa vị của Mạc Tử Phàm trong lòng Ngô Tam Thúc trong nháy mắt đã cao lên rất nhiều.

Lúc này, Phan Tử kêu lên: "Tam Gia, mấy cỗ quan tài đá này từng bị người cạy qua." Mạc Tử Phàm bước tới, hiện tại thể phách của hắn đạt 25, gấp hơn hai lần người thường.

Năng lượng điểm của hệ thống có thể cộng điểm cho thể phách, linh hồn.

Từ 10-20 cần 2 điểm năng lượng để tăng 1 điểm thể phách; 20-30

cần 3 điểm; 30-40 cần 4 điểm, cứ thế suy ra, càng về sau càng tốn nhiều năng lượng.

Mạc Tử Phàm có 25 điểm năng lượng, tiêu 10 điểm để nâng thể phách lên 20, lại tiêu 15 điểm để nâng lên 25.

Còn về linh hồn thì khó nâng hơn thể phách, tốn gấp đôi điểm năng lượng, nên hắn ưu tiên cộng thể phách.

Bước tới trước quan tài đá, lúc này Phan Tử và Đại Khuê đã cạy nắp quan tài ra. "Trong quan tài có một tên tây đen." Phan Tử nhìn thi thể trong quan tài, có chút kinh ngạc, đưa tay định sờ, nhưng lại bị Tiểu Ca ngăn cản. "Đừng động, chính chủ ở bên dưới." Mạc Tử Phàm lúc này đi tới, một cước đá bay nắp quan tài sang một bên, đồng thời nhìn vào trong quan tài.

Nắp quan tài mở toang, tên tây đen kia lập tức mở mắt, đôi mắt chỉ có lòng trắng nhìn chằm chằm mọi người, tay chân múa may lao tới.

Mạc Tử Phàm phóng một kim Hắc Lân Cửu Châm, tên tây đen chết ngay tại chỗ. "Ting, đánh giết một tống tử phổ thông, năng lượng điểm +2." Ngay sau đó, một con tống tử lông vàng từ trong quan tài đá nhảy ra. "Hoàng mao tống tử!" Sắc mặt Ngô Tam Thúc biến đổi, lập tức lôi móng ngựa đen ra.

Thế nhưng căn bản không cần Ngô Tam Thúc ra tay, Mạc Tử Phàm phóng ba kim Hắc Lân Cửu Châm, Hoàng mao tống tử ngã thẳng cẳng. "Ting, đánh giết một Hoàng mao tống tử, năng lượng điểm +8." Khóe miệng Mạc Tử Phàm nhếch lên nụ cười nhạt, giết tà túy kiếm điểm năng lượng cũng khá lắm.

Ngô Tam Thúc, Phan Tử đều kinh ngạc nhìn hắn. "Đó là Hoàng mao tống tử, vậy mà giải quyết nhẹ nhàng như vậy!!" Ngô Tam Thúc là lão giang hồ, tuy cũng có thể đối phó, nhưng muốn nhẹ nhàng như Mạc Tử Phàm thì không thể nào.

Nếm được chút ngọt từ cỗ quan tài đầu tiên, Mạc Tử Phàm nhìn sang những cỗ quan tài khác. "Thất Tinh Nghi Quan, cơ quan trùng trùng?" Mạc Tử Phàm cười nhạt, lộn một vòng ra sau, lại đá bay nắp một cỗ quan tài khác.

Phan Tử giật mình, là lính xuất ngũ, thể lực hắn gấp 1.8 lần người thường, nhưng muốn làm được như vậy cũng rất khó khăn.

Thế mà Mạc Tử Phàm nhìn không giống kiểu vai u thịt bắp lại bộc phát sức mạnh lớn như vậy.

Khi cỗ quan tài thứ hai mở ra, lại là một con Hoàng mao tống tử, kết cục không cần bàn cãi, chết ngay tại chỗ. "Ting, đánh giết một Hoàng mao tống tử, năng lượng điểm +8." Đến cỗ quan tài thứ năm, đều là Hoàng mao tống tử, mãi đến cỗ thứ sáu mới xuất hiện nữ quỷ.

Chương 6

Bất quá kết cục vẫn là chết, chỉ là thủ đoạn đổi từ Hắc Lân Cửu Châm sang Đoạn Hồn Chỉ. "Ting, đánh giết một oán linh, năng lượng điểm +12." Khi cỗ quan tài thứ bảy mở ra, không có oán linh, cũng không có tống tử, một đoàn hắc khí lao thẳng vào ấn đường Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lập tức thi triển Đoạn Hồn Chỉ, nhưng không cản được hắc khí bất ngờ này.

Hắc khí xông vào ấn đường, Mạc Tử Phàm cảm giác một luồng khí tức bạo ngược âm hàn tràn ngập toàn thân, dường như sắp bị xé nát. "Tà linh chi lực." Sắc mặt Tiểu Ca hơi đổi, lập tức chuẩn bị dùng tinh huyết cứu Mạc Tử Phàm.

Nhưng khi chuẩn bị ra tay, tà linh chi lực trong người Mạc Tử Phàm bỗng tan biến, khiến Tiểu Ca cũng ngơ ngác.

Nếu lúc này Mạc Tử Phàm cởi áo, lộ lưng ra, Tiểu Ca sẽ thấy trên lưng hắn có một hình xăm Hắc Lân Long Văn!

Mạc Tử Phàm vừa rồi cũng cảm thấy trúng chiêu, nếu không nhờ Hắc Lân Long Văn đột nhiên hiện lên xua tan tà linh chi lực thì hắn đã phải chịu khổ rồi. "Ting, khu tán tà linh chi lực, năng lượng điểm +15." Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, lần này có chút mạo hiểm, cũng may hoàn thành nhiệm vụ được thưởng hình xăm, nếu không hôm nay không biết sẽ ra sao. "Tiểu Phàm, không sao chứ?" Ngô Tam Thúc có chút sốt ruột. "Cháu không sao." Mạc Tử Phàm cười nhạt.

Ngô Tam Thúc thở phào, đồng thời nói: "Nơi này không phải chủ mộ thất, chẳng lẽ đây là mộ trung mộ?" Ông nhíu mày, tuy sớm đoán là mộ trung mộ, nhưng theo bản đồ đã tránh cổ mộ bên trên rồi.

Nếu đây không phải mộ huyệt chân chính, vậy chẳng lẽ đây là loại cực hiếm gặp: Tam tầng mộ trung mộ!! "Lão đồng chí, nơi này, không phải là ông chưa nắm rõ tình hình chứ?" Vương Bàn Tử lúc này đứng ra, "Cái mộ này xác thực là của chư hầu nước Lỗ không sai, nhưng tầng mộ thất thứ hai xây dựng là để mê hoặc người ta, nơi này, đoán chừng còn có tầng thứ ba." "Sao khẳng định vậy?" Thiên Chân ngạc nhiên, cậu có sách lụa bản đồ còn không biết, sao Vương Bàn Tử lại biết. "Đừng quản sao tôi biết, mộ chủ nhân đoán chừng cũng là một kẻ trộm mộ, Thất Tinh Nghi Quan là cơ quan của giới trộm mộ, lão đồng chí chẳng lẽ không biết?" Được Vương Bàn Tử nhắc nhở, Thiên Chân cũng hiểu ra: "Không sai, tôi từng đọc trong bút ký của ông nội, nếu gặp Thất Tinh Nghi Quan thì cơ bản có thể đoán là gặp mộ của đồng nghiệp, cần ngàn vạn lần cẩn thận." Mạc Tử Phàm cười nói: "Nơi này đã không phải chủ mộ thất, vậy chắc chắn có mật đạo đi vào chủ mộ thất, mọi người tìm thử xem." Nghe vậy, mọi người tản ra tìm kiếm.

Mạc Tử Phàm cũng không biết cơ quan ở đâu, nhưng ánh mắt hắn không rời khỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca hẳn là đã từng đến Lỗ Vương Cung, chắc chắn biết cách xuống Tây Chu Mộ bên dưới.

Tiểu Ca nhướng mày, mở một cơ quan, một mộ đạo nghiêng xuống dưới xuất hiện. "Ở đây." Tiểu Ca nói một tiếng, mọi người liền đi vào mộ đạo.

Từ mộ đạo đi ra, mọi người lạc vào mê cung của Tây Chu Mộ.

Bốn phía đều là tường mộ, đường đi đan xen chằng chịt khiến người ta không biết chọn thế nào.

Mấy người vừa xuống liền nghe tiếng súng nổ không dứt bên tai.

Lần theo tiếng súng, họ thấy A Ninh đang bị thương, đang bắn vào

một gã trung niên mặt mũi be bét máu.

Nhưng gã trung niên trúng thương chỉ khựng lại một chút rồi tiếp tục lao tới.

Kiếp trước phim truyền hình giải thích những người này uống nước trong mộ thất nên trúng độc biến thành thế này.

Nhưng Mạc Tử Phàm biết không phải do uống nước.

Vào cổ mộ, nếu không phải bất đắc dĩ, ai lại đi uống nước ở đây?

Toàn thân cương cứng, không sợ đao thương, không có cảm giác đau, rõ ràng là trúng thi độc.

Nếu là thi độc thường thì chỉ thành tống tử thường, nhưng nhìn dạng này thì là Huyết Tống Tử.

Vậy là trúng Huyết Thi Độc.

Mạc Tử Phàm ra tay, phóng hai kim Hắc Lân Cửu Châm, giết chết Huyết Tống Tử phổ thông. "Ting, đánh giết Huyết Tống Tử phổ thông, năng lượng điểm +5." A Ninh nhìn nhóm Thiên Chân, sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh cơn đau từ đùi đã lấn át tất cả.

Tiểu Ca bước lên một bước: "Trong chân cô có thi miết, không lấy ra là phế chân đấy." Nói rồi Tiểu Ca giật lấy súng của A Ninh, không chút thương hoa tiếc ngọc thò hai ngón tay vào đùi A Ninh lôi con thi miết ra.

A Ninh cũng cứng cỏi, tuy đau đến hít hà nhưng không kêu tiếng nào.

Thiên Chân băng bó cho A Ninh.

Hiện tại có Tiểu Ca ở bên, tiếp theo đi tìm Kỳ Lân Kiệt, mở quan tài mộ chủ nhân, chứng kiến Quỷ Tỷ trong truyền thuyết cũng không phải là không thể.

Đợi chân A Ninh đỡ hơn chút, mọi người lại xuất phát.

Lần này có thêm A Ninh, Tiểu Ca cố tình dẫn đường.

Mạc Tử Phàm nhận ra chút dị thường nhưng hiện tại không nói rõ được.

Lúc này, mấy người ra khỏi mê cung, nhưng lại không đến hang động có Thanh Nhãn Hồ Thi như nguyên tác, mà đến trước một cánh cửa mộ đã bị mở một nửa.

Tiểu Ca dẫn mọi người vào mộ thất, giữa mộ thất có một cỗ quan tài đá, trước quan tài có hai người đang quỳ.

Nhìn thấy hai người đó, A Ninh kêu lên: "A Thất, Vân Sơn, các cậu đang làm gì vậy?" Nói rồi A Ninh định lao lên.

Chương 7

Nhưng Ngô Tam Thúc ngăn lại: "Khoan đã, có vấn đề." Mạc Tử Phàm nhận ra A Thất và Vân Sơn quỳ ở đó đều đã thành Huyết Thi.

Trong nguyên tác không có mộ thất này.

Tiểu Ca bước tới đẩy nắp quan tài, bên trong một con Huyết Thi bật dậy.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chém lên người Huyết Thi, dụ nó chạy sang một mộ thất khác.

Nhìn cảnh này, Mạc Tử Phàm càng cảm thấy Tiểu Ca có vấn đề.

Thế nhưng, ở góc chết mà Mạc Tử Phàm không nhìn thấy, Ngô Tam Thúc lại lặng lẽ lui ra khỏi mộ thất, chạy về hướng khác.

Thiên Chân, Vương Bàn Tử đều chú ý vào Huyết Thi, không để ý Ngô Tam Thúc cố tình đi sau cùng đã rời đi.

Mạc Tử Phàm thấy Tiểu Ca dụ Huyết Thi đi, định ngăn cản nhưng hai con Huyết Thi đang quỳ dưới đất bỗng đứng dậy, nhe nanh múa vuốt lao tới.

Mạc Tử Phàm bị chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Ca rời đi.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng dùng Hắc Lân Cửu Châm trấn sát hai con Huyết Thi, nhưng Tiểu Ca đã chạy mất dạng. "Ting, đánh giết hai Huyết Tống Tử phổ thông, năng lượng điểm +10." Mạc Tử Phàm đuổi theo nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

Hắn cười khổ, đã canh chừng kỹ thế mà vẫn để Tiểu Ca tìm cơ hội chuồn mất.

Đúng lúc này, tiếng Thiên Chân vang lên: "Tam Thúc đâu?

Vừa rồi còn ở đây, nhoáng cái đã không thấy đâu nữa." "Không để ý, vừa rồi hình như Tam Gia thấy bên ngoài mộ thất có cái gì đó nên đuổi theo." Phan Tử nói như thật.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cảm thấy sự việc càng lúc càng thú vị.

Tiểu Ca tìm cơ hội chuồn, Ngô Tam Thúc cũng tìm cơ hội chuồn.

Kiếp trước Mạc Tử Phàm từng đoán người đánh tráo đồ trong chủ mộ thất có khi nào là Tam Thúc.

Dù Tiểu Ca mạnh, nhưng ký ức thiếu hụt nghiêm trọng, không giống người làm chuyện đó.

Hơn nữa theo cốt truyện gốc, lúc đó những người rời đi có cơ hội đánh tráo đồ ngoại trừ Tiểu Ca thì chỉ có Ngô Tam Thúc!!

Sau này khi đi Tây Sa Hải Để Mộ, Thiên Chân hỏi Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng trả lời là Ngô Tam Thúc.

Vốn Mạc Tử Phàm chỉ đoán mò, giờ xem ra khả năng là Ngô Tam Thúc rất lớn.

Nhưng Mạc Tử Phàm không hiểu, nếu Ngô Tam Thúc rời đi để đánh tráo đồ, vậy mục đích của Tiểu Ca là gì?

Kỳ Lân Kiệt?

Nếu vậy thì mọi chuyện đều giải thích được.

Tiểu Ca nhắm vào Kỳ Lân Kiệt, Ngô Tam Thúc nhắm vào Quỷ Tỷ.

Lúc này Mạc Tử Phàm mới lờ mờ hiểu ra, thảo nào cổ mộ có bố cục kinh khủng như Thất Tinh Thi Vương, Thất Tinh Nghi Quan, Cửu Đầu Xà Bách, Thanh Nhãn Hồ Thi mà cuối cùng chỉ lấy được Xà Mi Đồng Ngư.

Hiện tại xem ra, Lỗ Vương Cung hẳn phải có bốn món bảo bối:

Quỷ Tỷ, Kỳ Lân Kiệt, Xà Mi Đồng Ngư, Ngọc Dũng.

Chỉ là Kỳ Lân Kiệt và Quỷ Tỷ bị Tiểu Ca và Ngô Tam Thúc lấy mất, Ngọc Dũng không ai lấy, nên cuối cùng chỉ còn Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng giờ nghĩ mấy cái đó cũng vô dụng, Mạc Tử Phàm bắt đầu theo mộ đạo tìm hang động chứa chủ mộ thất.

Đến một mộ thất khác, Mạc Tử Phàm đi đầu, Vương Bàn Tử đi cuối.

Đi không bao lâu, Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng. "Cái gì thế?" Vương Bàn Tử thần kinh thô, hiếm khi nào giật mình như vậy.

Mạc Tử Phàm quay lại: "Sao thế?" "Vừa rồi hình như có một bàn tay nhỏ đặt lên vai tôi, tôi vừa quay đầu lại thì bàn tay đó biến mất." Nghe Vương Bàn Tử nói, mọi người đều kinh hãi.

Mạc Tử Phàm thì thản nhiên, chứng tỏ đi đúng đường rồi.

Bàn tay nhỏ trong Lỗ Vương Cung thực ra không phải tay người, mà là xúc tu của Cửu Đầu Xà Bách. "Đừng có giật mình thon thót thế, châm đuốc lên tiếp tục đi." Mạc Tử Phàm nhàn nhạt nói.

Cửu Đầu Xà Bách tuy lợi hại nhưng ở đây bị Thiết Diện Sinh bố cục áp chế, thực lực mười phần không còn được một, hơn nữa nó sợ lửa.

Quả nhiên, sau khi châm đuốc, Vương Bàn Tử không gặp chuyện lạ nữa.

Mấy người đi lòng vòng một hồi, cuối cùng cũng đến cái cửa động nhỏ bên trên hang động lớn chứa chủ mộ thất.

Từ cửa động nhìn ra, bên trái sát vách đá có một cái cây cổ thụ

chọc trời, trên cây có vô số dây leo đang đung đưa dù không có gió.

Mạc Tử Phàm biết đó là Cửu Đầu Xà Bách!!

Một quái vật khá đáng sợ trong thế giới Đạo Mộ, nhưng ở đây nó bị Thiết Diện Sinh áp chế, nếu không sẽ là đại phiền toái.

Chương 8

"Bà nội nó, nơi này lại có cái hang động khổng lồ thế này." Vương Bàn Tử nhìn lên trên, "Hóa ra tôi chỉ cần từ trên kia đi xuống là đến thẳng chủ mộ thất." Mạc Tử Phàm cười đầy ẩn ý, Vương Bàn Tử mà đi từ trên đó xuống, tuyệt đối chưa xuống tới nơi đã bị Cửu Đầu Xà Bách giết chết rồi.

Mạc Tử Phàm mỉm cười, theo dây leo khô leo xuống dưới.

Lúc này, Ngô Tam Thúc từ cửa động phía dưới xuất hiện, cũng theo dây leo khô leo xuống. "Thiên Chân, Phan Tử, không sao chứ?" Nhìn bộ dạng quan tâm Thiên Chân như không có chuyện gì xảy ra của Ngô Tam Thúc, Mạc Tử Phàm cũng phải bái phục.

Diễn xuất của ông ta đúng là vô địch.

Mọi người xuống dưới, đi về phía Thanh Nhãn Hồ Thi. "Có chút thú vị nha, mộ chủ nhân lại nằm lộ thiên ở đây." Vương Bàn Tử nhìn Thanh Nhãn Hồ Thi và người phụ nữ nằm bên cạnh. "Thi thể bảo quản hoàn chỉnh như vậy, không dùng quan quách thủy ngân các kiểu, thật hiếm thấy." Vương Bàn Tử ồ lên một tiếng, "Trong miệng người phụ nữ hình như có cái gì đó." Nói rồi hắn định thò tay lấy. "Đừng động." Ngô Tam Thúc ngăn lại, "Thứ này không bình thường." Ông sờ cổ họng nữ thi, "Trong người nữ thi giấu một cái nỏ, nếu lấy đồ trong miệng ra, nỏ sẽ bắn tên." Ngô Tam Thúc đỡ nữ thi dậy, cẩn thận khều vật trong miệng ra.

Ba mũi tên nỏ lập tức bắn vụt đi.

Mạc Tử Phàm nhướng mày nhìn Vương Bàn Tử.

Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên cầm lấy thanh đao bội táng bên cạnh Thanh Nhãn Hồ Thi, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm mọi

người. "Người phụ nữ của tao mà bọn mày cũng dám động vào!" Dứt lời, Vương Bàn Tử vung đao chém về phía Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc biến sắc, rút dao găm đỡ một đao, đá Vương Bàn Tử lùi lại. "Vương Bàn Tử, làm gì thế?" Mạc Tử Phàm biết hắn trúng mê hoặc của Thanh Nhãn Hồ Thi, phóng một kim Hắc Lân Cửu Châm vào người Thanh Nhãn Hồ Thi, Vương Bàn Tử lập tức tỉnh lại. "Ting, đánh giết một Thanh Nhãn Hồ Thi, năng lượng +8." "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn thanh đao trong tay, theo bản năng ném sang một bên.

Ngô Tam Thúc xua tay: "Vừa rồi cậu trúng chiêu của Thanh Nhãn Hồ Thi, may mà Tiểu Phàm phản ứng nhanh, không thì chém chết tôi rồi." Mạc Tử Phàm không nói gì, cầm lấy Bát Trọng Bảo Hạp trong tay Thanh Nhãn Hồ Thi ném cho Thiên Chân. "Cất đi, về nhà mở ra xem, cẩn thận bên trong có cơ quan." Hắn liếc nhìn A Ninh, biết cô ta cũng nhắm vào thứ này.

A Ninh bị Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm, không hề lùi bước.

Xong xuôi, Mạc Tử Phàm đi về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Hắn biết chính chủ ở đây vẫn chưa xuất hiện.

Không thể không nói Thiết Diện Sinh đúng là quỷ tài, giấu quan quách trong lòng cây Cửu Đầu Xà Bách.

Theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, nếu mở cơ quan thả quan quách của Thiết Diện Sinh ra, Thi Miết Vương cũng sẽ được thả ra.

Lúc đó Cửu Đầu Xà Bách hết uy hiếp, nhưng đàn thi miết dày đặc thì người thường không chống lại được.

Ngô Tam Thúc thấy Mạc Tử Phàm đi về phía cái cây, vội nhắc: "Tiểu Phàm cẩn thận, nếu chú không nhìn lầm thì cái cây đó là Cửu Đầu Xà Bách trong truyền thuyết." Thấy phản ứng của Ngô Tam

Thúc, Mạc Tử Phàm cười: "Cửu Đầu Xà Bách hình như không có lực công kích, cháu có thể từ đây rời đi." Mạc Tử Phàm không định lấy Ngọc Dũng, nhìn bộ dạng của Ngô Tam Thúc, đồ trong quan quách khả năng đã bị đánh tráo rồi.

Đã không có thứ hắn cần thì mở hay không cũng không quan trọng. "Tôi không tìm thấy mộ chủ nhân." Khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị bảo mọi người rời đi thì Tiểu Ca cũng xuất hiện, mặt lạnh tanh, ánh mắt nhìn chằm chằm về hướng Cửu Đầu Xà Bách, phảng phất như có thứ gì đó đang thu hút hắn.

Mạc Tử Phàm biết, Tiểu Ca và Thiết Diện Sinh dường như có thù oán từ lâu, hình như Tiểu Ca đã quen biết Thiết Diện Sinh từ ngàn năm trước.

Tiểu Ca nhanh chóng bước đến bên dưới cây Cửu Đầu Xà Bách, khởi động cơ quan.

Dây leo ở phần lõi của cây Cửu Đầu Xà Bách tách ra, một chiếc quan quách bằng đá được dây xích sắt từ từ kéo ra.

Ngay khoảnh khắc chiếc quan tài đá xuất hiện, sắc mặt Ngô Tam Thúc có chút thay đổi không dễ nhận ra, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Tiểu Ca không lãng phí thời gian, nhanh chóng mở quan quách, rồi mở quan tài đá, thấy bên trong là Thiết Diện Sinh đang mặc ngọc dũng.

Thiết Diện Sinh mặc ngọc dũng nằm trong quan tài đá, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào đó.

Bên cạnh Thiết Diện Sinh cũng đặt một chiếc hộp báu tám lớp, gần như y hệt chiếc hộp trong tay thi thể hồ ly mắt xanh.

Lý do Mạc Tử Phàm nghi ngờ Tiểu Ca đã tráo đồ chứ không phải

Ngô Tam Thúc khi vào Lỗ Vương Cung là vì trong hộp báu tám lớp của Tiểu Ca có đáp án mà Thiên Chân muốn, cũng có nghĩa là, Tiểu Ca biết thứ bên trong hộp báu tám lớp của Thiết Diện Sinh.

Lúc đó Mạc Tử Phàm đã cảm thấy có vấn đề.

Thiết Diện Sinh là một kẻ mưu mô, không đặt Xà Mi Đồng Ngư bên mình mà lại để một tờ giấy trắng, thật không hợp lý.

Bất kể xét từ góc độ nào, thứ được giấu trong hộp báu tám lớp cũng nên là Quỷ Tỳ.

Nếu không biết trước bên trong hộp có gì, Tiểu Ca sao lại nói câu đó.

Thứ bên trong hộp sẽ cho cậu biết tất cả!

Câu nói đó vẫn còn khắc sâu, vì vậy, hộp báu trong tay Thiết Diện Sinh là do Tiểu Ca tráo hay Ngô Tam Thúc tráo, hiện tại vẫn chưa thể biết.

Lúc này, Phan Tử kinh hãi kêu lên một tiếng: “Còn thở.” Sau tiếng kêu của Phan Tử, Ngô Tam Thúc bước tới: “Còn thở?

Chương 9

Lẽ nào đây là ngọc dũng có thể khiến người chết sống lại trong truyền thuyết?" "Tôi cứ tưởng đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ có ngày mình lại được thấy thần khí thế này." Vừa nghe đến ngọc dũng, Vương Bàn Tử cũng kích động.

Đừng thấy Vương Bàn Tử lúc nào cũng ra vẻ thô kệch, nhưng dù sao gã cũng là chủ một cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên, con trai của lão Vương trong bộ ba Mạc Kim năm xưa, là truyền nhân Mạc Kim chính hiệu.

Kiến thức của Vương Bàn Tử có thể không bằng Thiên Chân, nhưng cũng không thể xem thường.

"Thứ này đúng là thần khí, mang ra ngoài bán ít nhất cũng được cả tỷ chứ chẳng chơi." Vương Bàn Tử có chút phấn khích, nhưng ánh mắt của Thiên Chân lập tức nhìn sang.

Vương Bàn Tử thấy ánh mắt của Thiên Chân, vội vàng đổi giọng: "Ý tôi là, nếu mang thứ này ra ngoài, giá trị khảo cổ của nó cũng vô cùng đáng nể." "Đúng vậy, giá trị khảo cổ của ngọc dũng chắc chắn là rất lớn." Thiên Chân cũng gật đầu.

"Người này còn thở, làm sao bây giờ?" Phan Tử nhìn về phía Ngô Tam Thúc, ở đây, Phan Tử tự nhiên nghe theo lệnh của ông ta.

"Giết." Ngô Tam Thúc cũng là một kẻ tàn nhẫn, giơ súng lên định bắn.

"Không được, hắn còn thở, giết hắn là mưu sát." Thiên Chân vội vàng ngăn cản, Thiên Chân bây giờ vẫn là một công dân tốt luôn hướng về lá cờ đỏ.

“Lão già không chết này sống cũng đủ lâu rồi.” Ánh mắt Tiểu Ca lạnh đi, trong nháy mắt đã bẻ gãy cổ của Thiết Diện Sinh.

Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, kịch bản này hoàn toàn nằm trong dự liệu nhàm chán của hắn.

Thiên Chân cũng không nói gì thêm, một người đã sống mấy ngàn năm, đúng là nên chết rồi.

Ngô Tam Thúc và Vương Bàn Tử đều đang tìm cách mở ngọc dũng, nhưng không tìm ra phương pháp nào hiệu quả.

“Tuy tôi đã giết hắn, nhưng hắn đã sống hai ba ngàn năm, nếu bây giờ tháo ngọc dũng ra, hắn sẽ lập tức biến thành huyết thi ngàn năm, đến lúc đó, tất cả chúng ta đều sẽ chết…” Tiểu Ca thản nhiên nói, lúc dứt lời còn liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái, dù sao thực lực mà Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó rất mạnh, cực kỳ mạnh.

Nếu huyết thi ngàn năm xuất hiện, có lẽ Mạc Tử Phàm có thể toàn thân trở ra.

“Cái gì kia?” Ngay lúc mọi người định mở ngọc dũng, A Ninh chỉ vào một con côn trùng khổng lồ đang bay ra từ trong hang động.

“Thi miết.” Ngô Tam Thúc nhận ra ngay, “To thế này lại còn biết bay, chắc là một con thi miết vương rồi.” Nhìn thi miết vương bay tới, Vương Bàn Tử là người đầu tiên né tránh.

Dù sao cũng là truyền nhân Mạc Kim, gã biết loại thi miết vương này không thể giết bừa.

Gã biết, không có nghĩa là Thiên Chân cũng biết, Thiên Chân vung búa một phát đập chết con thi miết vương.

“Trông cũng không lợi hại lắm.” Thiên Chân mỉm cười, nhưng nhanh chóng phát hiện sắc mặt của mọi người đều không ổn.

“Giết thi miết vương, tất cả thi miết gần đây sẽ kéo đến.” Ngô Tam Thúc nói một câu, ngay sau đó, các hang động xung quanh liên tục xuất hiện những con thi miết dày đặc.

“Lên cây.” Ngô Tam Thúc quát khẽ, chạy về phía cây Cửu Đầu Xà Bách.

Phần lõi của Cửu Đầu Xà Bách đã mở ra, bây giờ hoàn toàn không còn sức chiến đấu, mấy người liền trèo lên cây.

Đằng sau là bầy thi miết dày đặc đang điên cuồng ùa tới.

Thân hình Vương Bàn Tử tuy béo, nhưng lại là một gã béo linh hoạt, tốc độ không hề thua kém Thiên Chân.

A Ninh tuy bị thương, nhưng dù sao cũng là người được huấn luyện đặc biệt, tốc độ tuy không bằng Ngô Tam Thúc, nhưng cũng miễn cưỡng theo kịp Thiên Chân.

Mạc Tử Phàm leo cây cũng rất thuận lợi, không gặp chút trở ngại nào.

Tuy nhiên, tình hình của Đại Khuê lại không ổn.

Anh ta còn béo hơn cả Vương Bàn Tử, tốc độ leo cây thật sự rất chậm.

Thiên Chân, Phan Tử và Ngô Tam Thúc đều đang giúp Đại Khuê, nhưng với cân nặng ba bốn trăm cân của anh ta, căn bản không thể kéo nổi.

Chẳng mấy chốc đã có thi miết bò lên người Đại Khuê, Tiểu Ca nhỏ một giọt máu tươi lên người anh ta, nhưng căn bản không thể ngăn cản được bầy thi miết điên cuồng này.

Ngô Tam Thúc nhìn Đại Khuê sắp bị bầy thi miết dày đặc bao phủ, hít sâu một hơi: “Hết cứu rồi, đi thôi!” Thiên Chân tuy muốn cứu

người, nhưng cũng biết không có cách nào xoay chuyển tình thế, chỉ đành rời đi.

Thi miết vương đã chết, đám thi miết đang trong trạng thái cuồng bạo, ngay cả máu của Tiểu Ca cũng không có tác dụng, đi cứu Đại Khuê lúc này chẳng khác nào tự sát.

Nếu ở trên mặt đất, có lẽ còn có thể thử giãy giụa, nhưng ở trên cây thì không có khả năng cứu được nữa.

Mạc Tử Phàm và mấy người theo Cửu Đầu Xà Bách thoát ra khỏi hang động.

Ở phía trên hang, Vương Bàn Tử và Ngô Tam Thúc đổ xăng xuống.

Mạc Tử Phàm phụ trách châm lửa, hắn cũng đang tò mò, nếu đốt chết cây Cửu Đầu Xà Bách, không biết sẽ nhận được phần thưởng gì.

Sau khi đốt cháy Cửu Đầu Xà Bách, Thiên Chân ngồi phịch xuống đất.

Cậu ta đột nhiên nhớ lại lời Mạc Tử Phàm nói trước khi vào Lỗ Vương Cung.

Sống chết là do mình!

Trước đó Thiên Chân vẫn không hiểu ý nghĩa câu nói này, nhưng bây giờ đã hiểu ra.

Nếu không giết chết thi miết vương, sẽ không khiến bầy thi miết trong Lỗ Vương Cung nổi điên, Đại Khuê cũng sẽ không chết.

Cú búa đó trông thì oai phong, nhưng kết quả lại là cái chết thảm của Đại Khuê.

Chương 10

“Là tôi đã hại chết Đại Khuê, Phàm ca, anh đã sớm nói cho tôi biết, vậy mà tôi vẫn hại chết anh ấy.” Thiên Chân vô cùng tự trách, thực ra ban đầu sau khi nghe lời Mạc Tử Phàm, cậu ta đã rất cẩn thận khi vào Lỗ Vương Cung.

Chỉ là lúc nhìn thấy ngọc dũng, cậu ta cảm thấy an toàn rồi, có thể thuận lợi rời đi, nên đã lơ là cảnh giác, hại chết Đại Khuê.

“Số mệnh đã vậy, cưỡng ép thay đổi là trái với ý trời.” Mạc Tử Phàm chỉ có Hắc Lân Long Văn, không có huyết mạch Hắc Lân, trong tình huống đó, muốn cứu Đại Khuê, hắn cũng lực bất tòng tâm.

“Tiểu Phàm nói đúng đấy, Thiên Chân, cậu cũng đừng quá tự trách.” Ngô Tam Thúc cũng ở bên cạnh an ủi.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hỏi Phan Tử về tình hình.

“Mẹ kiếp, huynh đệ phán chuẩn thế cơ chứ?” Vương Bàn Tử biết được chuyện Mạc Tử Phàm nói ở bãi tha ma và Lỗ Vương Cung từ Phan Tử, lập tức kinh ngạc.

“Huynh đệ, cũng giúp Bàn gia đây xem một quẻ, xem thử tài vận gần đây của Bàn gia thế nào?” Vương Bàn Tử nổi tiếng ham tiền, vừa mở miệng tự nhiên là muốn Mạc Tử Phàm xem tài vận.

“Xử lý chỗ này trước đi, nếu không ngọn lửa lan ra, xung quanh đều là rừng rậm, sẽ phiền phức đấy.” Mạc Tử Phàm dẫn đầu đi chặt cây tạo vành đai cách ly, mấy người nhanh chóng chặt xong.

Như vậy, ngọn lửa sẽ không tiếp tục lan rộng.

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng đang tò mò, đốt Cửu Đầu Xà Bách, nếu thật sự thiêu chết nó, sẽ nhận được lợi ích gì?

Giết chết Tống tử lông vàng, huyết thi đều chỉ được thưởng điểm năng lượng, Cửu Đầu Xà Bách chắc phải là một con boss rồi, có lẽ phần thưởng không chỉ đơn giản là điểm năng lượng.

Trên đường xuống núi, Vương Bàn Tử vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ nằng nặc đòi Mạc Tử Phàm xem quẻ.

Mạc Tử Phàm không còn cách nào khác, đành cười nói: "Phát tài cũng do Thiên Chân, phá sản cũng do Thiên Chân." Nghe câu nói này, Thiên Chân mặt như đưa đám nhìn hắn: "Phàm ca, đừng nói về em nữa, em sợ lắm." Mạc Tử Phàm bất lực nhún vai: "Nhân quả giữa hai người, tự mình liệu lấy đi." Sau khi mấy người xuống núi, buổi tối, Mạc Tử Phàm vốn tưởng không đợi được thông báo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên trong đầu.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một cây Cửu Đầu Xà Bách, điểm năng lượng +120, nhận được kỹ năng Đạp Tuyết Vô Ngân và tự động đạt tầng thứ ba." Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiêu diệt Cửu Đầu Xà Bách không chỉ có thưởng điểm năng lượng mà còn có phần thưởng khác.

Đạp Tuyết Vô Ngân (tầng thứ ba): Khinh công.

Giới thiệu: Tổng cộng mười hai tầng, ba tầng đầu có thể thân khinh như yến, ba tầng giữa có thể đạp tuyết vô ngân, ba tầng sau có thể đi trên mặt nước, ba tầng đỉnh phong có thể tạm thời đi trên không.

Mọi người chia tay ở miếu Qua Tử, Mạc Tử Phàm trở về Trường Sa gặp sư phụ.

Sư phụ Tề Thiết Chủy nay đã trăm tuổi, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, bên cạnh có người chăm sóc, đối xử với Mạc Tử Phàm rất tốt.

Mạc Tử Phàm vào phủ họ Tề, vừa gặp lão gia tử, ông liền nhíu

mày, rồi khẽ thở dài: “Số mệnh, đúng là số mệnh.” Mạc Tử Phàm có chút không hiểu: “Lão gia tử, số mệnh gì ạ?” “Con đã thân ở trong cuộc, mà lại chưa từng hay biết.

Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Yến Kinh một chuyến đi, mang theo hai thứ này.” Mạc Tử Phàm ngẩn người, thân ở trong cuộc?

Mạc Tử Phàm bây giờ thật sự không biết mình đã ở trong cuộc từ khi nào.

Nhìn miếng ngọc bội và chiếc thẻ ngân hàng mà lão gia tử đưa, Mạc Tử Phàm có chút mơ hồ.

“Ngọc bội giao cho Hoắc Lão Thái, thẻ ngân hàng thì con cầm lấy, là chút tiền dưỡng già ta để dành cho con, tiêu xài tiết kiệm một chút.” Mạc Tử Phàm nhìn tấm thẻ ngân hàng, định mở miệng hỏi lão gia tử nhưng không nói nên lời, nhưng lão gia tử không đợi Mạc Tử Phàm mở miệng, đã lắc đầu với hắn.

“Ta biết con muốn hỏi gì, nhưng dù có hỏi ta cũng không thể nói.

Đi đi, làm việc của con đi.

Đã vào cuộc rồi thì hãy đi tốt con đường của mình, đừng làm mất mặt ta.” Mạc Tử Phàm sững lại.

Hắn đã nghiên cứu nguyên tác Đạo Mộ ở kiếp trước, chuyện ở Lỗ Vương Cung không phải ngẫu nhiên, mà là một ván cờ của Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo và Ngô Tam Thúc đều đang tính kế lẫn nhau.

Cừu Đức Khảo để kiềm chế Ngô Tam Thúc tốt hơn, nên đã kéo Thiên Chân vào cuộc.

Đương nhiên, ván cờ lớn nhất cuối cùng là cục diện trường sinh của Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải sống hay chết, lý luận trường sinh có thật sự tồn tại hay không, không ai biết.

"Sư phụ, Uông Tàng Hải còn sống hay đã chết?" Mạc Tử Phàm hỏi lão gia tử.

Tề Thiết Chủy uy danh vang dội, một thân Kỳ Môn Bát Quái đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Nghe câu hỏi của Mạc Tử Phàm, sắc mặt lão gia tử hơi thay đổi: "Con biết Uông Tàng Hải?

Gần đây có tiếp xúc với người nhà họ Uông?" Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: "Con đã xem lục giác thanh đồng linh đang, con biết trong Lỗ Vương Cung có Xà Mi Đồng Ngư, manh mối của những thứ này…" "Đừng nói nữa." Lão gia tử ngắt lời Mạc Tử Phàm, "Ta vốn thấy mệnh cách của con phiêu diêu, nghĩ rằng con là nhân tài có thể đào tạo, nhưng con của bây giờ, đừng vội giao đấu với người nhà họ Uông… không phải là đối thủ mà con có thể đối phó hiện tại." "Vâng, thưa sư phụ." Mạc Tử Phàm cung kính gật đầu.

Tiếp theo theo nguyên tác Đạo Mộ, hẳn là sẽ đến Tây Sa hải để mộ.

Nhưng trước khi đến đó, Thiên Chân và Vương Bàn Tử sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm Hoắc Lão Thái.

Mạc Tử Phàm nhìn tấm thẻ ngân hàng và miếng ngọc bội, nếu đã là lời dặn của lão gia tử, hẳn quyết định làm theo lời ông.

"Ting, chúc mừng ký chủ, kích hoạt nhiệm vụ: Đấu giá Xà Mi Đồng Ngư (0/1), phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết." Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên.

Bởi vì hẳn nhớ, theo cốt truyện Đạo Mộ, Thiên Chân đã đốt thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mục đích là để lấy thông tin từ miệng Hoắc Lão Thái.

Mạc Tử Phàm từ biệt lão gia tử, ra khỏi phủ họ Tề, tìm một ngân hàng gần đó để kiểm tra số dư thẻ.

Chương 11

Không tra thì thôi, vừa tra, ngay cả Mạc Tử Phàm sống hai kiếp cũng phải kinh ngạc.

"Một số không, hai số không… tám số không, chín số không!!" Mạc Tử Phàm đếm đi đếm lại hai lần, thực sự không dám tin, trong tấm thẻ ngân hàng lão gia tử đưa cho lại có đến sáu tỷ.

Trong thẻ có tới sáu tỷ, thật không thể tin nổi.

Tuy Mạc Tử Phàm biết lão gia tử có chút tiền, nhưng không ngờ ông lại để lại cho mình sáu tỷ.

Phải biết, sáu tỷ ở thời đại này, so với thế kỷ 21 mà Mạc Tử Phàm từng sống, gần như tương đương với hai mươi tỷ.

Hoàn toàn là một khoản tiền khổng lồ!!

Mang theo số tiền lớn và ngọc bội, Mạc Tử Phàm lên đường đến Yến Kinh.

Tại Yến Kinh, Mạc Tử Phàm liên lạc với Vương Bàn Tử.

Vừa liên lạc, Vương Bàn Tử đã hớn hở tiếp đãi Mạc Tử Phàm.

"Phàm ca, anh đúng là Gia Cát Lượng đương thời, phán chuẩn thật, Tiểu Thiên Chân đã giúp Bàn gia tôi phát một món tài." Dứt lời, Vương Bàn Tử lại lập tức hỏi: "Phàm ca, phát tài do Thiên Chân, phá sản cũng do Thiên Chân, có thể nói cụ thể hơn không?" Mạc Tử Phàm ra vẻ cao thâm lắc đầu: "Không thể nói, không thể nói.

Nhưng lần sau khi cậu gặp phải cục diện thất bại, có lẽ tôi có thể giúp cậu phá giải." "Ồ?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, "Không giấu gì Phàm ca, Tiểu Thiên Chân muốn gặp Hoắc Lão Thái, tôi nghe ngóng được bà ấy ngày mai sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm,

chỉ là nơi đó thật sự không phải chỗ cho người như chúng tôi đến.

Tôi nghi rằng mình sẽ phá sản ở Tân Nguyệt Phạn Điếm." Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, Vương Bàn Tử phân tích rất chính xác.

Nếu theo cốt truyện gốc, Vương Bàn Tử và Thiên Chân đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thiên Chân vì muốn lấy manh mối Xà Mi Đồng Ngư từ miệng Hoắc Lão Thái, đã ngồi vào vị trí không nên ngồi, đốt thiên đăng.

Sau đó Thiên Chân chạy thoát, nhưng Vương Bàn Tử ở lại bọc hậu bị buộc phải ký giấy nợ.

Cũng vì mối quan hệ của cha Vương Bàn Tử là lão Vương, nếu không Vương Bàn Tử không chỉ đơn giản là phá sản.

"Tôi sẽ đi cùng các cậu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Mạc Tử Phàm cười nhạt.

Ngay cả mặt mũi của Ngô Tam Thúc mà còn phải nhờ đến Trương hội trưởng đích thân ra mặt, huống chi là vài tấm thẻ vàng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, quả thực không thể đơn giản hơn.

Ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm, Thiên Chân, Vương Bàn Tử ba người tiến vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Phàm ca lợi hại, thư mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã rất khó có được, huống chi là thẻ vàng có thể thường xuyên ra vào, nghe nói người có thẻ vàng như vậy không quá năm mươi." Mạc Tử Phàm lắc đầu, Vương Bàn Tử nói hơi quá, thẻ vàng thì có năm mươi tấm, nhưng cũng không vượt quá một trăm tấm.

Vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, đây không phải lần đầu tiên của Mạc Tử Phàm, nhưng với nguyên chủ thì không phải.

Nửa năm trước, nguyên chủ đã bị nhà họ Hoắc đánh một trận vì trêu ghẹo Hoắc Tú Tú ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cũng vì nguyên chủ là đệ tử thân truyền duy nhất của Tề Thiết Chủy, nên nhà họ Hoắc cũng không làm gì Mạc Tử Phàm.

Nhưng thực ra cũng có chút kỳ lạ, Hoắc Lão Thái làm việc luôn bá đạo, không giết Mạc Tử Phàm, cũng không chỉ đơn giản là đánh một trận.

Sau đó cũng nên đến tìm Tề Thiết Chủy nói chuyện, nhưng lại không có.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm chỉ nghĩ là do Tề Thiết Chủy và Phật Gia có quan hệ tốt, phó quan của Phật Gia bây giờ lại là hội trưởng của hiệp hội Cửu Môn.

Hoắc Lão Thái có bá đạo đến đâu cũng phải nể mặt Trương hội trưởng.

Vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, Mạc Tử Phàm dung hợp ký ức của nguyên chủ, cũng quen đường quen lối lên lầu hai.

"Có thể diện thật, vào Tân Nguyệt Phạn Điếm đã thấy xa xỉ, bây giờ lại có thể lên lầu hai." Vương Bàn Tử có chút kích động, Thiên Chân và Mạc Tử Phàm thì đều khá bình thản.

"Cũng không biết Hoắc Lão Thái ở đâu?

Hay là tìm người hỏi thử?" Nói rồi, Thiên Chân hỏi một Thính Nô đứng bên cạnh, nhưng Thính Nô lại lắc đầu bỏ đi.

"Đừng hỏi nữa, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể diện lớn, Hoắc Lão Thái cũng không nhỏ, nếu không phải do bà ấy mời, tuyệt đối sẽ không ai nói ra bà ấy ở đâu." Đúng lúc này, người đàn ông trung niên hói đầu bán đồ cổ cho Vương Bàn Tử nhìn thấy gã.

“Tôi nhận ra anh, trả đồ lại cho tôi.” Người đàn ông trung niên hói đầu bắt đầu quấy rối, Mạc Tử Phàm thì ra vẻ không liên quan.

Chỉ là, sự việc chưa kịp ầm ĩ, đã có người thông báo: “Chủ quản, người nhà họ Hoắc mời lên.” Nghe đến người nhà họ Hoắc, người đàn ông trung niên hói đầu cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mạc Tử Phàm mấy người lên một phòng riêng trên lầu ba, vào phòng, mấy người nhà họ Hoắc đang chuẩn bị ăn cơm.

Mấy người nhà họ Hoắc nhìn thấy Mạc Tử Phàm đều nhíu mày, nhưng có Hoắc Lão Thái ở đó, nên không ai lên tiếng.

“Vào đi.” Giọng Hoắc Lão Thái truyền ra từ sau tấm bình phong.

Mạc Tử Phàm ba người đi vào sau bình phong, nhìn thấy Hoắc Lão Thái tóc đã hoa râm nhưng khí thế vẫn ngút trời.

“Đến đây làm gì?” Hoắc Lão Thái nhìn Mạc Tử Phàm, nhíu mày, “Tề Thiết Chủy bảo cậu đến?” Mạc Tử Phàm gật đầu, hắn đã quen với phong cách nói chuyện của Hoắc Lão Thái.

“Vâng, lão gia tử bảo tôi mang thứ này giao cho bà.” Mạc Tử Phàm lấy miếng ngọc bội ra, ý của lão gia tử, Mạc Tử Phàm tự nhiên hiểu.

Nhìn thấy ngọc bội, sắc mặt Hoắc Lão Thái hơi khó coi, “Tuy không tình nguyện, nhưng chuyện Hoắc Lão Thái này đã hứa tuyệt không nuốt lời.

Cậu về trước đi, một tháng sau lại đến nhà họ Hoắc.” Mạc Tử Phàm có chút bối rối, miếng ngọc bội dường như có hàm ý đặc biệt, chỉ là Mạc Tử Phàm bây giờ không hiểu.

Chương 12

Tiếp đó Thiên Chân định hỏi chuyện Xà Mi Đồng Ngư, nhưng lại bị Mạc Tử Phàm ngăn lại.

“Được rồi, hỏi cũng không có kết quả đâu, đi thôi!” Mạc Tử Phàm kéo Thiên Chân đi, Vương Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Vừa ra khỏi phòng, Thiên Chân chuẩn bị nói, nhưng bị Mạc Tử Phàm cắt ngang.

“Hoắc Lão Thái quả thực biết chuyện Xà Mi Đồng Ngư, nhưng bà ấy sẽ không nói đâu.

Cẩu Ngũ Gia xé cả quyển sổ tay còn chẳng biết gì, cậu nghĩ Hoắc Lão Thái sẽ nói ra sao?” “Nhưng tôi muốn thử một lần.” Thiên Chân thuộc loại người không đâm vào tường nam không quay đầu, nhất quyết muốn đi hỏi Hoắc Lão Thái.

“Được rồi, Xà Mi Đồng Ngư quan trọng như vậy, dù cậu không đi tìm manh mối, manh mối cũng sẽ tự tìm đến cậu thôi.” Vương Bàn Tử cũng biết Hoắc Lão Thái không phải người dễ đối phó, bây giờ Mạc Tử Phàm đã lên tiếng, Vương Bàn Tử cũng khuyên: “Tiểu Thiên Chân, tôi thấy Phàm ca nói có lý đó.” Sau khi rời đi, Mạc Tử Phàm mấy người đang chuẩn bị rời khỏi thì tình cờ gặp Hoắc Tú Tú của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hoắc Tú Tú hôm nay mặc một chiếc váy dài, nhưng vẫn không thể che giấu được thân hình đầy đặn.

Hoắc Tú Tú không thuộc loại thân hình ma quỷ, mọi thứ đều vừa vặn, như thể một bức tượng đất được Nữ Oa tỉ mỉ nặn ra, mỗi một chi tiết nhỏ đều vô cùng hoàn hảo.

Mạc Tử Phàm cũng biết Hoắc Tú Tú đẹp, nhưng khi gặp người thật, Mạc Tử Phàm sững sờ, thật sự rất xinh đẹp, cũng chẳng trách nguyên chủ lại đi trêu ghẹo cô.

Chỉ là, Hoắc Tú Tú nhìn thấy Mạc Tử Phàm sắc mặt có chút khó coi, tuy lần trước Mạc Tử Phàm trêu ghẹo không thành, nhưng đối với con người Mạc Tử Phàm, Hoắc Tú Tú đã dán cho hắn cái mác háo sắc.

"Hừ." Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, vệ sĩ phía sau cũng rất cảnh giác nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng không giải thích, ngược lại cười nói: "Ngày càng xinh đẹp rồi." "Không cần anh nói." Hoắc Tú Tú mặt đầy tức giận, không những không mất đi vẻ đẹp, ngược lại còn thêm vài phần cao ngạo quý phái.

Sau khi Hoắc Tú Tú rời đi, Vương Bàn Tử toe toét cười với Mạc Tử Phàm, "Phàm ca mắt nhìn không tồi, Hoắc Tú Tú tuy là cháu gái của Hoắc Lão Thái, nhưng cũng xứng với Phàm ca.

Với bản lĩnh của anh, e là vượt xa Hoắc Tú Tú không biết bao nhiêu lần, trong thế hệ trẻ của Cửu Môn Tứ Phái, anh là số một!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái cho Mạc Tử Phàm.

Nhưng đúng lúc này, Giải Vũ Thành đi tới, vừa hay nghe được lời của Vương Bàn Tử.

"Cao thủ của Cửu Môn Tứ Phái, đừng quá coi mình là trung tâm." Giải Vũ Thành là đương gia của nhà họ Giải, tự nhiên có sự kiêu ngạo của mình.

Nhưng Giải Vũ Thành đối với Thiên Chân lại khá khách khí, "Thiên Chân?" "Vâng, anh là?" Thiên Chân gật đầu.

"Giải Vũ Thành." Giải Vũ Thành cười nhạt, rồi nhìn Mạc Tử

Phàm với ánh mắt không mấy thiện cảm.

"Bát Gia cũng là nhân vật có tiếng trong Cửu Môn, ông nội tôi và Bát Gia cũng là bạn chí cốt, chỉ là mắt nhìn nhận đệ tử của Bát Gia, thật sự có chút thiếu sót." Danh tiếng của nguyên chủ trong Cửu Môn Tứ Phái rất tệ, đặc biệt là sau khi trêu ghẹo Hoắc Tú Tú, càng thêm tai tiếng.

"Hy vọng cậu có thể tự biết chừng mực, đừng làm ô nhục thanh danh cả đời của Bát Gia lão nhân gia." Giải Vũ Thành không phải loại người hung hăng dọa người, nói những lời này cũng vì kính trọng Bát Gia, nhưng thật không ngờ, Bát Gia lại nhận một người đệ tử như vậy.

Mạc Tử Phàm cười nhạt, "Giải đương gia yên tâm, tôi sẽ cố gắng làm rạng danh sư phụ lão nhân gia, sẽ không làm ô nhục thanh danh cả đời của người." "Ừm." Giải Vũ Thành thái độ hòa hoãn hơn một chút, rồi đi lên lầu hai.

Mạc Tử Phàm ba người cũng ngồi xuống trong một phòng riêng trên lầu hai, chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Theo ký ức kiếp trước, vật phẩm đấu giá đầu tiên là Xà Mi Đồng Ngư.

Khi đó tuy Thiên Chân đã đốt thiên đăng, nhưng giá cũng đã tăng lên đến hai trăm triệu.

Cuối cùng vì Thiên Chân và Vương Bàn Tử bỏ chạy, sự việc trở thành một trò hề.

Nghe nói sau đó Xà Mi Đồng Ngư lại rơi vào tay Trần Bì A Tứ.

Nhưng có người nói Trần Bì A Tứ vốn là chủ nhân của Xà Mi Đồng Ngư, sau đó lại đấu giá nó.

Bỏ ra mấy chục triệu phí thủ tục, mục đích là để Tân Nguyệt

Phạn Điếm loan tin có Xà Mi Đồng Ngư, còn mục đích, dường như là để khơi lại chuyện về cổ đồng kinh năm đó.

Đương nhiên, những chuyện này, không phải người trong cuộc, Mạc Tử Phàm biết cũng không nhiều.

Bởi vì nhiều thứ chỉ là phỏng đoán, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là khi Thiên Chân đến Vân Thiên Cung, trong tay Trần Bì A Tứ quả thực có một con Xà Mi Đồng Ngư.

Buổi đấu giá nhanh chóng bắt đầu, Mạc Tử Phàm cũng không giả vờ làm kẻ ngốc đi đốt thiên đăng.

Tuy Xà Mi Đồng Ngư là nhiệm vụ của hệ thống, thế nào cũng phải có được, nhưng hắn cũng không ngu ngốc đi đốt thiên đăng.

Buổi đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm mười triệu, mỗi lần rung chuông là một triệu.

Xà Mi Đồng Ngư vừa xuất hiện, tiếng chuông vang lên không ngớt, giá nhanh chóng tăng lên một trăm tám mươi triệu.

Đến mức giá này, tiếng chuông bắt đầu thưa dần.

Nhưng rồi cũng đứt quãng lên đến hai trăm triệu.

Giá của Xà Mi Đồng Ngư quả thực khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới.

"Hội trưởng thương hội Mỹ quốc ra giá hai trăm mười triệu, có ai ra giá cao hơn không?" Mạc Tử Phàm nhìn sang, trong phòng riêng đối diện có một lão già người Mỹ tóc vàng ngồi đó, vẻ mặt tự tin.

"Hoắc Lão Thái ra giá hai trăm năm mươi triệu, có ai ra giá cao hơn không?" Khí phách của Hoắc Lão Thái không phải tầm thường, một hơi tăng giá bốn mươi triệu, trong tình hình giá đã vượt qua hai trăm triệu!

Hoắc Lão Thái vừa lên tiếng, cả hội trường im lặng một lúc, rồi lại có người tăng giá.

"Hội trưởng thương hội Mỹ quốc ra giá ba trăm triệu." Nghe mức giá này, Mạc Tử Phàm vẫn rất bình thản, nhưng Hoắc Tú Tú bên cạnh Hoắc Lão Thái có chút bất mãn.

"Bà nội, người đó quá đáng quá, cố ý nâng giá." Hoắc Lão Thái cười không nói gì, "Không phải là cố ý nâng giá đâu, thứ như Xà Mi Đồng Ngư, chủ nhân đằng sau ông ta thật sự muốn có." Mạc Tử Phàm trong phòng riêng cũng đang xem cảnh này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, "Cửu Đức Khảo cũng muốn?

Chương 13

Con Xà Mi Đồng Ngư này, tôi, Mạc Tử Phàm, muốn." "Năm trăm triệu." Ngay lúc Hoắc Lão Thái chuẩn bị tăng giá lần nữa, Mạc Tử Phàm một hơi tăng giá hai trăm triệu, lập tức khiến cả hội trường im bặt.

Không ít người đều đổ dồn ánh mắt vào Mạc Tử Phàm.

Một hơi tăng giá hai trăm triệu, ra giá năm trăm triệu, ở cả Yến Kinh này, cũng không có mấy người có khí phách như vậy.

Giải Vũ Thành thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu, "Bỏ ra giá cao như vậy để mua Xà Mi Đồng Ngư, không chỉ là phá gia chi tử, mà còn rước họa vào thân." Hoắc Lão Thái sắc mặt cũng có chút không vui, không phải vì Mạc Tử Phàm ép giá của bà, mà vì cảm thấy Mạc Tử Phàm làm việc quá không ổn định.

Mạc Tử Phàm lúc này chẳng thèm để ý đến suy nghĩ của người khác, bây giờ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ.

"Tốt, anh thắng rồi." Hội trưởng thương hội Mỹ quốc nở một nụ cười đầy ẩn ý với Mạc Tử Phàm, trực tiếp chọn từ bỏ.

Hoắc Lão Thái lắc đầu, cũng không có ý định tiếp tục tăng giá.

"Chúc mừng Tiểu Bát Gia đã đấu giá thành công con Xà Mi Đồng Ngư quý giá, lát nữa người của chúng tôi sẽ mang nó đến phòng riêng của ngài." Mạc Tử Phàm nở một nụ cười nhạt, từ lầu hai nhảy thẳng xuống sân khấu đấu giá, "Bây giờ tôi muốn lấy Xà Mi Đồng Ngư." Thính Nô phụ trách đấu giá nhíu mày, "Tiểu Bát Gia, vậy không hợp quy củ?" "Quy củ là do người đặt ra, tôi bây giờ quẹt thẻ thanh toán, đồ tôi muốn lấy ngay." Mạc Tử Phàm biết rõ, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy phòng vệ nghiêm ngặt, nhưng cũng không phải là không có kẽ hở.

Thiên Chân đã từng gây rối ở đây mấy lần, Phật Gia năm đó cũng từng náo loạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu thật như lời đồn, Xà Mi Đồng Ngư là của Trần Bì A Tứ, chỉ là mang ra đi một vòng, bây giờ không có ai tăng giá, với tính khí của Trần Bì A Tứ, chắc chắn sẽ giở trò sau lưng.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn, Mạc Tử Phàm muốn lấy Xà Mi Đồng Ngư ngay bây giờ.

"Đưa cho cậu ta." Lúc này, một giọng nữ từ lầu bốn truyền đến, giọng không lớn, ngay cả những vị khách quý ở lầu hai cũng không nghe thấy, nhưng Thính Nô lại nghe rất rõ.

"Được, Tiểu Bát Gia." Mạc Tử Phàm quẹt thẻ trả tiền, thuận lợi lấy được Xà Mi Đồng Ngư.

"Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ Đấu giá Xà Mi Đồng Ngư, phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Đạp Tuyết Vô Ngân tăng đến cấp tối đa, điểm năng lượng +20." Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Mạc Tử Phàm mặt lộ vẻ vui mừng, có được Xà Mi Đồng Ngư cũng không quan trọng, dù sao bí mật bên trong hắn đã biết từ kiếp trước.

Bây giờ lấy được Xà Mi Đồng Ngư, nhận được phần thưởng xong, trong lòng hắn lại có một ý tưởng chưa chín chắn.

Đạp Tuyết Vô Ngân đạt cấp tối đa có thể tạm thời đi trên không, Mạc Tử Phàm bước trên không hai bước, đã đến phòng riêng của Hoắc Lão Thái.

"Lần trước bất kính với Hoắc Tú Tú, là tôi không phải, Xà Mi Đồng Ngư này tặng cho cô, coi như là bồi thường." Mạc Tử Phàm nói, nghe vậy, Hoắc Tú Tú lập tức từ chối.

"Xin lỗi, tôi không cần đồ của anh, mời anh về cho." "Không, Tú

Tú, nhận đi.” Giọng Hoắc Lão Thái quả quyết, không cho phép từ chối.

Hoắc Tú Tú có chút không hiểu, quản gia phía sau Hoắc Lão Thái cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Tuy Xà Mi Đồng Ngư quý giá, nhưng Hoắc Lão Thái thương Hoắc Tú Tú nhất, tuyệt đối sẽ không để cô tùy tiện nhận đồ của người khác.

“Bà nội…” Hoắc Tú Tú chuẩn bị làm nũng.

“Nhận đi.” Giọng Hoắc Lão Thái nặng thêm ba phần, Hoắc Tú Tú biết bà nội đã nghiêm túc, cũng không dám nói thêm gì, nhận lấy Xà Mi Đồng Ngư từ tay Mạc Tử Phàm.

Lúc Mạc Tử Phàm đưa Xà Mi Đồng Ngư cho Hoắc Tú Tú, hắn có chút kinh ngạc, vì bên hông Hoắc Tú Tú đang đeo một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội đó, không phải là ngọc cổ quý giá, mà chính là miếng ngọc bội Mạc Tử Phàm hôm nay giao cho Hoắc Lão Thái.

“Hoắc Lão Thái vừa nhận đã tặng lại cho Hoắc Tú Tú?” Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, những người khác trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đã hoàn toàn kinh ngạc.

Vừa rồi Mạc Tử Phàm đi trên không hai bước, nhẹ nhàng đến được phòng riêng của Hoắc Lão Thái ở lầu hai, ai cũng biết đó là một việc kinh khủng đến mức nào.

“Xem ra vị Tiểu Bát Gia này quả thật thâm tàng bất lộ, khinh công vừa rồi, e là chỉ có cao thủ của Nhạn Môn trong Ngoại Bát Môn mới có thể miễn cưỡng làm được.” “Quả nhiên trong Cửu Môn không có kẻ tầm thường, vốn tưởng vị Tiểu Bát Gia này chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, không ngờ lại mạnh như vậy.” … Xung quanh không ít

người đang bàn tán, chỉ vì màn đi trên không vừa rồi của Mạc Tử Phàm, thật sự quá chấn động.

Hoắc Lão Thái nhìn Mạc Tử Phàm với ánh mắt đầy ẩn ý.

Là đương gia Cửu Môn, bà biết rõ thao tác đi trên không vừa rồi của Mạc Tử Phàm kinh khủng đến mức nào.

Nếu chỉ là nhảy một phát lên lầu hai, Hoắc Lão Thái sẽ không kinh ngạc, nhưng Mạc Tử Phàm là đi trên không hai bước, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Giải Vũ Thành cũng hít sâu một hơi, màn đi trên không vừa rồi, hắn cũng miễn cưỡng làm được.

Nhưng phải biết, Giải Vũ Thành là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, Nhị Gia.

Nhị Gia trong Cửu Môn Tứ Phái, khinh công có thể xem là đỉnh cao.

Hắn được Nhị Gia chân truyền, khổ luyện mười tám năm, mới miễn cưỡng làm được màn đi trên không.

Hơn nữa, cũng không thể làm được một cách liền mạch như Mạc Tử Phàm.

Đúng là người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Lần này Mạc Tử Phàm có thể xem là đã thật sự thể hiện được bản lĩnh trước mặt người của Cửu Môn.

Khi Mạc Tử Phàm quay lại phòng riêng, Vương Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái cho hắn, "Phàm ca uy vũ, dám bỏ ra năm trăm triệu để tán gái." Thiên Chân lại nhíu mày, "Anh cố ý đưa Xà Mi Đồng Ngư cho Hoắc Tú Tú, là muốn xem Hoắc Lão Thái sẽ làm gì tiếp theo?"

Lần này Thiên Chân không còn ngây thơ nữa, lại nghĩ rằng Mạc Tử Phàm tặng Xà Mi Đồng Ngư là để câu cá.

Nhưng lần này Thiên Chân đã thật sự sai lầm, Mạc Tử Phàm không phải để câu cá, vì bí mật của Xà Mi Đồng Ngư hắn đều đã biết.

Phía trên có Vân Thiên Cung, phía dưới có cổ đồng kinh ở Tây Vực, một nơi ẩn giấu bí mật cuối cùng của Thanh Đồng Môn, một nơi từng là căn cứ của nhà họ Uông.

"Yên tâm, sơn nhân tự có diệu kế.

Tôi đã nói rồi, không cần chủ động tìm manh mối, manh mối cũng sẽ tự tìm đến.

Chương 14

Cầm lấy Xà Mi Đồng Ngư, đối với các người mà nói, phúc họa khó lường." Mạc Tử Phàm biết, tiếp theo Ngô Tam Thúc sẽ mất tích, A Ninh sẽ gài bẫy Thiên Chân đến Tây Sa hải để mộ.

Tất cả, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đều chỉ mới là bắt đầu.

"Ting, chúc mừng ký chủ, kích hoạt nhiệm vụ: Đến Tây Sa hải để mộ, tìm kiếm Hắc Lân Tàn Ấn giấu trong mô hình Vân Thiên Cung (0/1), phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết." Lại một nhiệm vụ nữa, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy vừa đúng lúc, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Mạc Tử Phàm làm quen với Yến Kinh một chút, sau đó đến Ngô Sơn Cư.

Vì Mạc Tử Phàm biết, tình tiết Tây Sa hải để mộ sắp xuất hiện.

Mạc Tử Phàm vừa đến Ngô Sơn Cư, điện thoại của Thiên Chân đã gọi tới.

"Phàm ca, Tam thúc của em mất tích rồi, em nghi là có liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư." "Tôi đang ở ngoài Ngô Sơn Cư, ra đi." Mạc Tử Phàm canh thời gian vừa đúng lúc.

Sau khi gặp Thiên Chân, Mạc Tử Phàm nói thẳng: "Lúc tôi xem quẻ cho chú, đã nói chú ấy có thể sẽ phải ra biển một chuyến.

Tôi cũng muốn đi cùng xem sao." Thiên Chân liên tục gật đầu, Ngô Tam Thúc mất tích, cậu ta có chút bối rối.

Tuy kiến thức uyên bác, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ.

Mạc Tử Phàm và Thiên Chân hai người xuất phát đến một cảng biển ở Tây Sa, ở đó, Mạc Tử Phàm mấy người đã gặp A Ninh.

Sau khi gặp mặt, Thiên Chân lập tức hỏi, vẻ mặt có chút kích động.

A Ninh nói lại kịch bản đã chuẩn bị sẵn cho Thiên Chân nghe, nói rằng Ngô Tam Thúc hợp tác với cô ta ra biển tìm một ngôi mộ trong tàu đắm rồi mất tích.

A Ninh đã tính toán, Thiên Chân là loại người thà tin là có, nhất định sẽ đi theo đến hải để mộ.

Mạc Tử Phàm thì rất thản nhiên, không nói gì.

Tây Sa hải để mộ, nơi có nhiệm vụ, hắn chắc chắn sẽ đi.

"Được, tôi đi tìm Tam thúc." Thiên Chân đồng ý.

Ngày hôm sau hai người lên thuyền, lúc lên thuyền, tình cờ gặp Vương Bàn Tử.

Mạc Tử Phàm phát hiện tình tiết này khác với trong phim, vì theo cốt truyện gốc, Vương Bàn Tử xuất hiện trên thuyền hai ngày sau khi ra khơi cùng hai người khác.

"Tiểu Thiên Chân, Phàm ca, hai người cũng đến rồi, lần này thì ổn rồi.

Hậu duệ đời thứ ba của dân trộm mộ và cả thầy bói lừa bịp đều tới cả rồi." Vương Bàn Tử rất nhiệt tình, "Tuy cô nàng A Ninh này tính tình không tốt, nhưng là một chuyến hải đấu, tuyệt đối có Bàn gia tôi trấn giữ thì không vấn đề gì." A Ninh lúc này từ ngoài boong tàu đi vào, "Chuẩn bị cả đi, sắp ra khơi rồi." "Tôi nói này A Ninh, cái thuyền nhỏ này không ổn đâu.

Ở ngoài biển lớn, một con sóng to là có thể lật úp đấy." "Phì phì phì, đừng có nói bậy." Thuyền trưởng cũng đi vào, vừa hay nghe được lời Vương Bàn Tử, sắc mặt có chút khó coi.

“Toàn nói những lời xui xẻo, thuyền của tôi vững chắc lắm, được hải thần che chở, lần nào cũng bình an vô sự.” Người đi biển sợ nhất là những lời như vậy, trong lòng có kiêng kỵ, cũng có kính sợ.

“Được rồi, thuyền cũng không có vấn đề gì.” Thiên Chân xem xét qua, cũng không nói nhiều.

“Ra boong tàu ăn chút gì đi, có một người muốn gặp các cậu.” Nghe A Ninh nói, Mạc Tử Phàm biết, người đó là Trương Ngốc Tử do Tiểu Ca cải trang.

Không lâu sau, Trương Ngốc Tử xuất hiện, tỏ ra rất nhiệt tình, nói nhiều, hoàn toàn khác xa so với Tiểu Ca.

Mạc Tử Phàm cũng phải thừa nhận, diễn xuất, nhan sắc, thân thủ của Tiểu Ca, nếu đi làm diễn viên, chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

Nhưng giới giải trí hiện tại không thể so với nghề đổ đấu được.

Ngay cả những ngôi sao lớn đóng một bộ phim cũng chỉ được vài triệu, chục triệu thì đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng đổ đấu, tùy tiện lấy vài món đồ cổ ra, tiền kiếm được có thể sánh ngang với những ngôi sao đó.

Nếu là những báu vật như ngọc dũng hay Xà Mi Đồng Ngư, giá còn cao đến mức khó tin.

Ngồi ăn trên boong tàu, Vương Bàn Tử đòi uống rượu, thuyền trưởng không đồng ý, nhưng A Ninh đưa cho hai chai rượu Nhị Oa Đầu Yến Kinh.

“Phàm ca, xem giúp em một quẻ, chuyến này của em lành dữ thế nào?

Có thể thuận lợi tìm được Ngô Tam Thúc không?” Sau chuyện ở Lỗ Vương Cung, Thiên Chân, Vương Bàn Tử mấy người đối với tài

năng thần toán của Mạc Tử Phàm vô cùng tin tưởng.

Mạc Tử Phàm ra vẻ thần bí cười cười, rồi bấm đốt ngón tay.

“Sóng gió ba đào.” Mạc Tử Phàm khẽ thở dài, “Chúng ta có thể sẽ gặp chút trắc trở trên biển.” “Xong rồi, tôi biết ngay cái thuyền cá này không đáng tin mà, ra khơi thì cũng phải đi thuyền lớn chứ!” Vương Bàn Tử đương nhiên nghĩ là do vấn đề của thuyền, khiến thuyền trưởng nghe thấy rất không vui.

Mạc Tử Phàm lắc đầu, “Ra khơi mà, không phải thuyền trưởng đã nói sao?

Có hải thần phù hộ.” Nghe vậy, thuyền trưởng khá đồng tình gật đầu với Mạc Tử Phàm.

“Phàm ca, vậy còn Tam thúc thì sao?” Thiên Chân hỏi dồn.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, “Ngô Tam Thúc còn sống, cũng quả thực đã đến ngôi mộ dưới biển đó, nhưng không phải là trong thời gian gần đây.” A Ninh đứng bên cạnh lộ vẻ không thể tin nổi.

Tuy đã nghe nói về thủ đoạn của Tề Thiết Chủy, nhưng cô ta cũng không quá để tâm đến Mạc Tử Phàm.

Vậy mà vừa rồi Mạc Tử Phàm chỉ bấm đốt ngón tay đã tính ra nhiều thứ như vậy.

Chương 15

Thiên Chân trầm tư một lúc, cũng không có ý định rời đi.

Vương Bàn Tử vừa nghe Ngô Tam Thúc quả thực đã đến hải để mộ, vội vàng hỏi: "Vậy không phải đồ tốt trong đó đã bị ông ấy dọn sạch rồi sao?" Mạc Tử Phàm lắc đầu, "Lần trước gặp Ngô Tam Thúc, tôi đã xem mệnh cách của ông ấy, biết ông ấy từng ra biển, và phải trải qua cửu tử nhất sinh mới sống sót trở về.

Khả năng lấy được đồ trong mộ dưới biển, không lớn." A Ninh bây giờ càng kinh ngạc hơn nữa, vì cô ta đã biết được một số chuyện về đội khảo cổ năm đó từ miệng Cừu Đức Khảo.

Và những gì Mạc Tử Phàm nói không có nhiều khác biệt.

Sau khi ra khơi, ngày đầu tiên khá thuận lợi.

Chiều ngày thứ hai, có bão, thuyền có chút mất kiểm soát trôi dạt trên biển, sóng lớn ập vào con thuyền nhỏ, mấy lần suýt bị lật úp giữa biển khơi mênh mông.

Sóng biển kéo dài cả một đêm, đến rạng sáng ngày hôm sau mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

"Hải thần phù hộ, mọi người không sao chứ?" Thuyền trưởng cũng hiếm khi gặp bão lớn như vậy, huống chi là nghiêm trọng đến thế.

Mạc Tử Phàm biết, cơn bão lớn chỉ là màn dạo đầu, sự kinh hoàng thật sự sắp đến.

Buổi tối, sóng lại nổi lên, nhưng không lớn như hôm qua, mọi người đều bình tĩnh.

Mạc Tử Phàm nhìn ra xa, Vương Bàn Tử ghé sát lại, hỏi: "Phàm

ca, anh đang xem gì vậy?" "Có thứ gì đó sắp đến." Mạc Tử Phàm đáp lại một câu, ở phía chân trời, một con thuyền lớn đang lững lờ trôi.

"Thuyền, bên đó có thuyền." Một thủy thủ kêu lên với thuyền trưởng.

"Đi xem thử." Trên biển gặp được thuyền cá là chuyện không dễ dàng, tự nhiên phải đi xem.

"Tình hình có chút không ổn." Trương Ngốc Tử nhíu mày, vì vùng biển bên dưới con thuyền kia hoàn toàn đen như mực.

Như thể vùng biển đó đang bị con thuyền kia xâm thực bởi năng lực bóng tối, mang theo cái chết và sự sợ hãi.

Mạc Tử Phàm biết, đó là quỷ thuyền, trắc trở thật sự trên biển đã đến.

Khi đến gần hơn một chút, thuyền trưởng mới phát hiện đó không phải thuyền cá, mà là một con thuyền cũ nát bị bỏ hoang.

"Đừng nhìn, đó là quỷ thuyền, tất cả đừng nhìn, hải thần phù hộ, hải thần phù hộ." Sắc mặt thuyền trưởng đại biến, không dám nhìn con thuyền đó, vì ông ta biết đó là quỷ thuyền.

Mạc Tử Phàm cũng quay đầu không nhìn, thực ra có lúc cứ thuận theo diễn biến câu chuyện cũng không có gì không tốt, hắn cũng muốn xem thử nhân diện liêm và hải hầu tử.

Thiên Chân tuy tò mò, nhưng bị A Ninh lườm một cái, "Nghe lời thuyền trưởng, tình hình trên biển mọi người đều không rõ, đừng gây chuyện." Thiên Chân có lẽ nhớ lại tình hình ở bãi tha ma, vội vàng quay đầu, không nhìn quỷ thuyền nữa.

Quỷ thuyền từ từ tiến về phía thuyền cá, thính lực tốt của Mạc Tử Phàm có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt từ trên quỷ thuyền, giống như tiếng gỗ của ghế bập bênh.

Quỷ thuyền cuối cùng cũng giao nhau với thuyền cá, ngay khoảnh khắc tiếp xúc, truyền đến tiếng ma sát cực kỳ chói tai.

Tiếng ma sát, như tiếng gào thét của lệ quỷ, khiến người nghe rất khó chịu, Vương Bàn Tử còn rùng mình.

Lúc này, ánh mắt của Thiên Chân và Mạc Tử Phàm đều từ từ nhìn về phía A Ninh.

Thiên Chân thực sự không nén nổi tò mò, còn Mạc Tử Phàm, vì hắn biết nhân diện liêm sẽ tìm đến A Ninh.

Mạc Tử Phàm quay đầu nhìn lại, lộ ra nụ cười nhạt, nhưng Thiên Chân lại đầy vẻ kinh ngạc.

"Bàn Tử, Phàm ca." Thiên Chân gọi Mạc Tử Phàm và Vương Bàn Tử, rồi giơ súng nhắm vào A Ninh.

Chính xác là nhắm vào một đôi tay nhỏ đang đặt trên vai A Ninh.

Trên vai A Ninh là hai bàn tay nhỏ gầy gò màu đỏ sẫm.

Mạc Tử Phàm biết, đó là nhân diện liêm, đợi nó bám trên người A Ninh đủ lâu, sẽ có thể khống chế trung khu thần kinh của cô, từ đó điều khiển cô.

"Pằng!" Thiên Chân nổ súng bắn vào bàn tay nhỏ của nhân diện liêm.

Nhưng nhân diện liêm đột nhiên bộc phát sức mạnh cường đại, kéo A Ninh về phía quỷ thuyền.

Thiên Chân định đuổi theo, nhưng bị thuyền trưởng ngăn lại.

"Đừng đuổi nữa, không về được đâu, oán quỷ trên quỷ thuyền tìm người thế thân, chúng ta mau rời khỏi đây." "Không được, sao có thể thấy chết không cứu?" Thiên Chân nổi tiếng là người tốt, trong tình huống này sao có thể không cứu.

“Không thể đi, nếu không sẽ hại chết tất cả chúng ta.” Thuyền trưởng không chịu tránh đường, theo ông ta, gặp quỷ thuyền là điều đại kỵ, bây giờ oán quỷ trên thuyền đã bắt người, nên rời đi.

“Canh ở đây, tôi đi, đừng để thuyền chạy mất.” Mạc Tử Phàm nói với Thiên Chân một tiếng.

Nhân diện liêm là một loại quái vật đặc biệt, không biết giết nó có nhận được phần thưởng đặc biệt không.

Mạc Tử Phàm đi trên không, một bước đi được năm sáu mét, chỉ vài bước đã đến được quỷ thuyền.

“Tất cả đứng yên cho Bàn gia, lái thuyền lại gần đó, đợi Phàm ca của tao về.” Vương Bàn Tử chĩa một khẩu súng tiểu liên vào thuyền trưởng.

Trương Ngốc Tử thấy Mạc Tử Phàm đã đi, dường như nhớ ra điều gì đó, cũng đi theo.

Dưới khoang thuyền, lúc này A Ninh đang xoay van, muốn thả hải hầu tử phía sau cánh cửa sắt ra.

Mạc Tử Phàm có thể nghe thấy tiếng hải hầu tử điên cuồng đập vào cửa sắt.

Chương 16

Mạc Tử Phàm lao thẳng tới, một chiêu Đoạn Hồn Chỉ điểm vào nhân diện liêm.

A Ninh hét thảm một tiếng, nhân diện liêm rơi xuống.

Mạc Tử Phàm lập tức dùng Hắc Lân Cửu Châm, một cây kim bạc đâm vào người nhân diện liêm.

"Ting, tiêu diệt nhân diện liêm, điểm năng lượng +10, kỹ năng Câu Thi Tà Châm +1." Câu Thi Tà Châm (tầng thứ ba): Sử dụng kim đâm vào thi thể, từ đó đạt được hiệu quả khống chế thi thể làm việc cho mình.

Tầng thứ ba tối đa có thể khống chế ba cỗ thi thể.

Mạc Tử Phàm ngẩn người, Câu Thi Tà Châm dường như là thủ đoạn của phái Câu Thi trong Ngoại Bát Môn.

Xem ra Mạc Tử Phàm đoán đúng, nhân diện liêm thuộc loại quái vật đặc biệt, giết nó có thể nhận được phần thưởng đặc biệt.

Câu Thi Tà Châm tuy nghe có vẻ tà đạo, nhưng cũng không phải là không thể dùng.

Nếu dùng tốt, khống chế vài con thi vương thất tinh cấp đó, sau này hạ đấu chẳng phải là càn quét sao.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Ngay cả thi vương thất tinh ở Lỗ Vương Cung, Mạc Tử Phàm muốn câu thi thành công cũng rất khó.

Chưa nói đến việc thi vương thất tinh bản thân có thi khí hộ thể, thực lực không đủ, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự.

Hơn nữa, những tồn tại như thi vương thất tinh, về cơ bản đều bị chủ mộ hạ chú thuật, gần như không thể bị câu thi thành công.

Ví dụ như thi vương thất tinh ở Lỗ Vương Cung, dù đứng yên, xác suất Mạc Tử Phàm câu thi thành công cũng có thể bỏ qua, vì đã bị Thiết Diện Sinh hạ chú thuật.

Nhưng dù sao đi nữa, Câu Thi Tà Châm tuyệt đối có thể coi là một kỹ năng rất thực dụng.

Sau khi nhân diện liêm bị tiêu diệt, A Ninh mới từ từ hồi phục.

Lúc này, cửa sắt lung lay, hải hầu tử phá cửa lao ra, nước biển phía sau cửa ùa vào, cuốn cả Mạc Tử Phàm và A Ninh ra ngoài.

Một con giao nhân toàn thân phủ đầy vảy xuất hiện trước mắt Mạc Tử Phàm, chính là hải hầu tử trong truyền thuyết, cao đến hơn hai mét, tuy toàn thân phủ vảy nhưng vẫn có thể thấy được thân thể vô cùng cường tráng, sức mạnh bùng nổ.

"Cẩn thận, thứ đó là hải hầu tử, sức mạnh cường đại, da dày thịt béo." Tiểu Ca cải trang thành Trương Ngốc Tử nhắc nhở Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm đã lao lên.

Mạc Tử Phàm bây giờ muốn biết, giết hải hầu tử sẽ nhận được phần thưởng gì.

Tuy hải hầu tử không phải là quái vật đặc biệt gì, nhưng giết nó biết đâu cũng có thể có một phần thưởng không tồi.

Mạc Tử Phàm ra tay, Hắc Lân Cửu Châm phối hợp với Đạp Tuyết Vô Ngân, thân hình phiêu dạt bất định, tốc độ cực nhanh.

Tốc độ của hải hầu tử cũng rất nhanh, nhưng vẫn bị Mạc Tử Phàm đùa giỡn.

Hắc Lân Cửu Châm xuất thủ, khi cây kim thứ ba được tung ra, hải

hầu tử vẫn có thể cử động.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm gặp phải, ngoài thi vương thất tinh ra, có kẻ bị trúng ba cây kim của Hắc Lân Cửu Châm mà vẫn còn sức chiến đấu.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, một chiêu Đoạn Hồn Chỉ điểm vào mi tâm của con hải hầu tử bị trọng thương, kết thúc cuộc sống lay lắt của nó.

"Ting, tiêu diệt hải hầu tử, điểm năng lượng +15." Không nhận được kỹ năng, Mạc Tử Phàm cũng không đặc biệt thất vọng, vì hắn đã đoán trước được.

Hơn nữa, thi thể của hải hầu tử có lẽ có thể lợi dụng được.

Câu Thi Tà Châm!!

Mạc Tử Phàm sử dụng Câu Thi Tà Châm với hải hầu tử, nó lại đứng dậy, ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm.

Khóe miệng Mạc Tử Phàm nhếch lên một nụ cười nhạt.

Lần đầu tiên sử dụng Câu Thi Tà Châm, vốn hắn không chắc sử dụng với hải hầu tử có hiệu quả không.

Dù sao hải hầu tử không phải người, có lẽ không được.

Nhưng kết quả lại là Mạc Tử Phàm đã thành công câu thi hải hầu tử, khiến nó phục vụ cho mình.

Mạc Tử Phàm mang A Ninh bị thương trở về thuyền, mọi người thấy A Ninh, Mạc Tử Phàm, Trương Ngốc Tử ba người đều bình an trở về, và khi thấy một con hải hầu tử đi theo bên cạnh Mạc Tử Phàm, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Thuyền trưởng còn lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn con hải hầu tử bên cạnh Mạc Tử Phàm.

“Bên cạnh ngài là Ám Dạ Hải Hầu?” Ám Dạ Hải Hầu?

Mạc Tử Phàm lắc đầu, “Chỉ là một con hải hầu tử bình thường, bây giờ là thú cưng của tôi.” Nghe vậy, thuyền trưởng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Mạc Tử Phàm.

“Đại nhân nhất định là con của biển cả, hải hầu tử là thuộc hạ của hải thần đại nhân, chết rồi cũng chỉ nghe lệnh hải thần đại nhân.” Mạc Tử Phàm xua tay, “Đi lái thuyền đi!” Hắn cũng không giải thích, tùy thuyền trưởng nghĩ sao thì nghĩ, chỉ là thu được một tiểu đệ tiện tay.

Vương Bàn Tử đi tới, giơ ngón tay cái cho Mạc Tử Phàm.

“Tôi thấy những người nói Phàm ca chỉ là kẻ ăn chơi trác táng đều là đầu heo.

Anh có thể là kẻ ăn chơi sao?

Chương 17

Kỳ Môn Bát Quái xuất thần nhập hóa không nói, đến cả thực lực cứng cũng mạnh như vậy." Mạc Tử Phàm không nói nhiều, lấy ra một cuốn sổ tay, ném cho Thiên Chân.

"Xem đi, hình như là bút tích của Tam thúc cậu." Mạc Tử Phàm cũng đã xem nội dung sổ tay, năm đó Ngô Tam Thúc một nhóm mười bốn người lấy danh nghĩa khảo cổ đến Tây Sa hải để mộ, sau đó chỉ có Tiểu Ca và Ngô Tam Thúc sống sót rời đi.

Nhưng Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, Giải Liên Hoàn cũng còn sống, chỉ vì giống hệt Ngô Tam Thúc, hai người đang sử dụng chung một thân phận.

Còn vì sao Mạc Tử Phàm nói đội khảo cổ Tây Sa hải để mộ chỉ là danh nghĩa, vì kiếp trước Mạc Tử Phàm đã có phỏng đoán, bây giờ xem danh sách trong sổ tay, càng khẳng định thêm phỏng đoán của mình.

Bởi vì từ danh sách, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định có bảy người là người của Cửu Môn!

Bảy người còn lại cũng có khả năng là người của Cửu Môn.

Tức là, trong đội khảo cổ năm đó, có thể khẳng định Tiểu Ca, Thiên Chân, Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, Lý Thập Tam, Ngô Tam Thúc bảy người thuộc về Cửu Môn.

Còn bảy người còn lại, e là cũng không thoát khỏi quan hệ với Cửu Môn.

Trong mười bốn người, biết đâu còn có người của Cừu Đức Khảo.

Vậy thì, nguyên nhân gì đã khiến người của Cửu Môn tụ tập ở đây.

Lại là nguyên nhân gì khiến các cao thủ Cửu Môn đều gãy cánh ở Tây Sa hải để mộ.

Ba người đã biết còn sống là: Tiểu Ca, Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn.

Tiểu Ca bị mất trí nhớ, không biết gì cả.

Ngô Tam Thúc và Giải Liên Hoàn hơn mười năm dùng chung một thân phận, đang điều tra một bí mật đặc biệt.

Những người khác trong đội khảo cổ mất tích bí ẩn, để lại quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.

Tuy nhiên, trong bộ phim truyền hình ở kiếp trước, những bí mật trong Tây Sa hải để mộ đều không được tiết lộ, Trần Văn Cẩm rốt cuộc sống hay chết.

Tiểu Ca rốt cuộc vì sao mất trí nhớ, thi thể xuất hiện trên tảng đá ngầm năm đó nếu không phải là Giải Liên Hoàn, thì sẽ là ai.

Dù sao lúc đó trên biển chỉ xuất hiện mười bốn người, nếu có người tiếp cận vùng biển xung quanh, người của đội khảo cổ không thể không phát hiện.

Vì vậy, người chết trên tảng đá ngầm đó bị Ngô Tam Thúc và Giải Liên Hoàn giết?

Người bị giết đó… vốn ở trong hải để mộ?

Mạc Tử Phàm càng ngày càng cảm thấy sự việc không ổn, mười bốn người xuất hiện ở đây, lại xuất hiện một cách khó hiểu thi thể của người thứ mười lăm.

Người chết đó nếu không phải là Giải Liên Hoàn thì là ai?

Trong hải để mộ vốn có người ẩn náu?

Dường như hiện tại chỉ có giải thích này là chính xác nhất, Mạc Tử Phàm tạm thời không có ý tưởng nào tốt hơn.

Nhưng sắp xuống hải để mộ, lúc đó ở bên trong Mạc Tử Phàm có lẽ có thể giải khai bí ẩn.

Thuyền cá tiếp tục đi thêm một đêm, đến ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm mấy người cuối cùng cũng tìm được vùng biển mà A Ninh chỉ định.

"Tam thúc mất tích ở vùng biển này, tôi nghi ngờ ông ấy đã vào hải để mộ." A Ninh nói dối không đỏ mặt, không thở gấp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Cậu là đệ tử của Bát Gia, có thể nhìn ra phong thủy ở đây không?" A Ninh hỏi.

Vừa nghe A Ninh nói, Thiên Chân liên tục lắc đầu, "Nếu là hạn đấu tôi có thể nói vài câu, nhưng hải đấu, trừ phi là Hồ Bát Nhất đích thân đến." Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất là thần khí để tìm long điểm huyệt, Thiên Chân không biết.

Tuy trong bút tích của ông nội cũng có một số bản lĩnh tìm long điểm huyệt, nhưng về mộ dưới biển thì rất ít.

Mạc Tử Phàm hiện tại cũng chưa học được bản lĩnh tìm long điểm huyệt, nhưng nếu đã ở gần đây, để hải hầu tử xuống tìm là được.

"Hải hầu tử, xuống xem thử." Hải hầu tử vì vừa mới chết đã bị Mạc Tử Phàm câu thi, thân thể rất linh hoạt, sau khi xuống nước, tốc độ còn nhanh hơn nữa.

Không lâu sau, hải hầu tử quay lại thuyền, và đã thành công tìm được vị trí của mộ dưới biển.

Mạc Tử Phàm mấy người lập tức mặc đồ lặn, lặn xuống nước.

“Trang bị tiêu chuẩn là súng ngắn quân dụng, có súng xuyên thấu dưới nước.

Loại súng này uy lực rất lớn, trong vòng ba mươi mét dưới nước có thể bắn xuyên cả thân thể hải hầu tử, nhưng chỉ có hai viên đạn.” A Ninh phát trang bị cho mấy người, phải nói, Cừu Đức Khảo cũng có bản lĩnh, những trang bị này không phải tầm thường, vậy mà đều có thể kiếm được.

Sau khi mặc xong trang bị, mấy người lặn xuống.

Hải hầu tử dẫn đường phía trước, Mạc Tử Phàm mấy người nhanh chóng đến gần mộ dưới biển.

Gần mộ dưới biển, khắp nơi đều có thể thấy những cây thập tự giá, trên đó buộc những bộ xương trắng.

Có những bộ xương đã mọc đầy rong biển, xem ra đã ở dưới nước một thời gian dài.

Bên ngoài chắc là những người bị chôn theo, đương nhiên, những bộ xương bị buộc trên thập tự giá này cũng có thể là những người đã xây dựng mộ dưới biển năm đó.

Mộ dưới biển rất bí mật, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy để xây dựng, không thể để bí mật ở đây dễ dàng bị lộ ra ngoài.

Chương 18

Khi mọi người tiến lên, lúc đến gần cổ mộ, Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ vai Mạc Tử Phàm, và chỉ về phía sau cùng.

Mạc Tử Phàm có chút kỳ lạ nhìn lại, một đoàn người, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca cải trang thành Trương Ngốc Tử, A Ninh, và ba thuộc hạ của A Ninh, tổng cộng tám người.

Mạc Tử Phàm lúc này nhìn về phía sau, chỉ nhìn lướt qua, phát hiện phía sau có tám bóng người.

Phải biết, cộng cả Mạc Tử Phàm mới có tám người, nhưng bây giờ không tính hắn phía sau đã có tám bóng người.

"Sao vậy?" Thiên Chân ở phía sau ra hiệu, hỏi Mạc Tử Phàm và Vương Bàn Tử, cả hai đều chỉ về phía sau.

Súng xuyên thấu dưới nước của Vương Bàn Tử cũng đã lấy ra, nhắm về phía sau.

Chỉ là, vì hiện tại đang ở độ sâu hơn ba mươi mét dưới nước, ánh sáng rất kém, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng người, căn bản không thể phán đoán được người thừa ra là ai.

A Ninh chú ý đến ánh mắt của Mạc Tử Phàm mấy người, cũng quay lại nhìn.

Khi mọi người đều quay đầu lại, mới phát hiện, một con hải hầu tử toàn thân phủ đầy vảy đang bắt chước theo sau mọi người.

Người cuối cùng là thuộc hạ của A Ninh, tuy trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn nổ súng vào hải hầu tử.

Tốc độ của hải hầu tử trên thuyền đã khá nhanh rồi.

Theo tình tiết trong phim, khi ở trên thuyền, tốc độ của hải hầu tử có thể né được đạn súng ngắn.

Hải hầu tử ở dưới nước, tốc độ tăng lên gấp đôi không chỉ, phát súng của người đó bắn trượt.

Hải hầu tử ở trong nước tóm lấy hai cánh tay của người đó, sống sờ sờ xé đứt tay anh ta.

Mạc Tử Phàm lập tức để hải hầu tử câu thi lao lên, đồng thời bảo mọi người chạy về phía cổ mộ.

Ở trong nước, Mạc Tử Phàm cũng không chắc có thể đối phó được với hải hầu tử ở trạng thái toàn thịnh, cách tốt nhất là vào cổ mộ trước.

Nhưng lúc này A Ninh đã ra tay, nhân lúc hai con hải hầu tử đang quấn lấy nhau, A Ninh một phát bắn trúng con hải hầu tử kia.

Uy lực của súng xuyên thấu dưới nước quả thực mạnh mẽ, lại có thể bắn đứt một bên đùi của con hải hầu tử đó.

Con Hải hầu tử mất đi một chân đã không còn là đối thủ của Hải hầu tử Câu thi, lại phối hợp với cây thương xuyên thấu dưới nước của Mạc Tử Phàm, nó liền bị giết ngay tại chỗ.

"Ting, tiêu diệt một con Hải hầu tử, điểm năng lượng +15." Sau khi giết Hải hầu tử, mấy người nhanh chóng bơi về phía cổ mộ.

Mùi máu tanh của Hải hầu tử sẽ nhanh chóng thu hút một số quái vật khác.

Nếu chỉ là lũ cá tôm tép riu thì có lẽ không vấn đề gì, nhưng nếu dụ đến mấy con cá quái cỡ lớn thì sẽ rất phiền phức.

Vương Bàn Tử và mấy người áp sát ngôi mộ dưới đáy biển, sờ soạng trên tường đá, cố gắng tìm kiếm cơ quan.

Bỗng nhiên, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, lập tức vẫy tay với Mạc Tử Phàm và Thiên Chân rồi ra hiệu.

Ý của hắn rõ ràng là: Có tóc!

Mạc Tử Phàm biết, Cấm bà sắp xuất hiện rồi, nhưng Thiên Chân lại không biết nên có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, một người phụ nữ tóc dài bay phấp phới, mặc áo trắng, sắc mặt tái nhợt xuất hiện sau lưng mấy người.

Cấm bà xuất hiện, trong nháy mắt khiến mọi người nín thở, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút nặng nề, Cấm bà có năng lực gây ảo giác, cực kỳ khó đối phó.

Nhưng Cấm bà và Nhện mặt người giống nhau, cũng nên được tính là quái vật đặc thù, nếu giết được, không chừng sẽ rớt ra kỹ năng.

Mạc Tử Phàm bơi tới, tung ra một chiêu Đoạn Hồn Chỉ.

Ngay khi Đoạn Hồn Chỉ điểm trúng người Cấm bà, một luồng hàn khí lạnh đến cực điểm ập tới, Mạc Tử Phàm cảm giác cơ thể mình như sắp đông cứng.

Hắc Lân Long Văn sau lưng hiện ra, một luồng khí ấm từ đó tuôn ra, giúp Mạc Tử Phàm chống lại hàn khí của Cấm bà.

"Chạy." A Ninh ra một thủ thế, mọi người đều đang tìm kiếm lối vào của mộ cổ dưới biển.

Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm không có tác dụng, hắn liền dùng Hắc Lân Cửu Châm, nhưng cả ba châm phóng ra cũng chỉ làm tốc độ của Cấm bà chậm lại một chút.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm hơi thay đổi, xem ra Cấm bà còn lợi hại hơn cả Hải hầu tử.

Ngàn vạn sợi tóc sau lưng Cấm bà ập về phía Mạc Tử Phàm, muốn bao bọc lấy hắn.

Cũng vào lúc này, xung quanh đột nhiên yên tĩnh, dường như trong biển chỉ còn lại Cấm bà và Mạc Tử Phàm.

Đôi môi đỏ của Cấm bà khẽ mở, ngày càng tiến lại gần Mạc Tử Phàm, tựa như muốn hôn lên người hắn.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm biến đổi, thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, tốc độ trong nước cũng không chậm.

Cùng lúc đó, Mạc Tử Phàm để Hải hầu tử Câu thi xông lên chặn lại.

Sau khi Hải hầu tử Câu thi bị tóc dài của Cấm bà bao lấy, Mạc Tử Phàm đã chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng.

Chương 19

Khi Cấm bà và Hải hầu tử hôn nhau, con Hải hầu tử không còn chịu sự khống chế của Mạc Tử Phàm nữa, nó giơ hai tay lên, trực tiếp vặn gãy đầu của chính mình.

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người chấn động, Cấm bà hôn Hải hầu tử, rồi Hải hầu tử tự vặn gãy đầu mình.

Mạc Tử Phàm hít một hơi khí lạnh, bây giờ hắn mới biết, phim truyền hình đã yếu hóa Cấm bà quá nhiều.

Thực lực của Cấm bà, tuyệt đối không chỉ đơn giản là gây ảo giác.

Càng không phải là một con quái vật được hợp thành từ một đám sứa có năng lực gây ảo giác.

Kiếp trước có lời đồn, Hải hầu tử và Cấm bà thực ra là thành viên của đội khảo cổ năm đó, chỉ vì ăn phải bán thành phẩm của thuốc trường sinh bất lão trong mộ cổ dưới biển nên mới biến thành bộ dạng này.

Cả Hải hầu tử và Cấm bà về lý thuyết đều sống rất lâu, nhưng lại biến thành cái dạng này.

Tất nhiên, cách nói này không nhất định chính xác.

Ít nhất hiện tại Mạc Tử Phàm chưa tìm được bằng chứng đủ mạnh để chứng minh.

Có một điểm Mạc Tử Phàm cảm thấy rất kỳ lạ.

Người chết trên bãi đá ngầm không phải Giải Liên Hoàn, cũng không phải một trong mười bốn người của đội khảo cổ, vậy đó là ai?

Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy, người chết thay cho Giải Liên Hoàn trên bãi đá đó tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lắc lắc đầu, sắp có thể tiến vào mộ cổ dưới biển, có lẽ bên trong đó, câu trả lời cho những chuyện này đều có thể tìm thấy.

Cuối cùng, Thiên Chân cũng kích hoạt cơ quan, mấy người bị hút vào mộ cổ, lao đi trong một đường hầm ngập nước khoảng nửa phút, rồi trồi lên từ một vũng nước.

Sau khi ngoi lên, Mạc Tử Phàm từ vũng nước đi vào trong một căn mộ thất, đây là một gian tai thất, trong đó có một vài hũ gốm, những hũ gốm này làm khá thô, không giống đồ vật có giá trị.

Cả Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca giả dạng Trương Ngốc Tử, A Ninh, cùng hai thuộc hạ của cô ta và Mạc Tử Phàm đồng thời cởi bỏ bộ đồ lặn.

Vừa cởi đồ lặn ra, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Thứ vừa rồi rốt cuộc là cái gì vậy?

Hôn con Hải hầu tử một cái, nó liền tự vặn gãy đầu mình." "Tôi từng thấy trong bút tích của ông nội, thứ vừa rồi hình như là Cấm bà." Thiên Chân cũng có chút sợ hãi, "Nghe nói Cấm bà là người cá bị hải thần trừng phạt, có năng lực gây ảo giác cực mạnh, mùi hương tỏa ra từ cơ thể có thể khiến người ta sinh ảo giác, nếu bị hôn trúng, hiệu quả ảo giác sẽ tăng lên gấp bội." "Tôi nói này Phàm ca, cậu nói quả thật quá đúng, chúng ta mới chuẩn bị vào mộ cổ dưới biển mà đã gặp hết trắc trở này đến trắc trở khác, Bàn gia tôi không phục không được a." Vương Bàn Tử giờ đã hoàn toàn khâm phục Mạc Tử Phàm, mỗi lần Mạc Tử Phàm nói đều chính xác vô cùng, không có chút sai sót nào.

Ánh mắt A Ninh nhìn Mạc Tử Phàm cũng vô cùng nặng nề, hiện tại cô ta đang toàn tâm toàn ý phục vụ cho Cừu Đức Khảo.

Trong Cửu Môn xuất hiện một cao thủ như Mạc Tử Phàm, khó tránh khỏi khiến A Ninh phải suy nghĩ nhiều.

Cũng vào lúc này, một thuộc hạ của A Ninh đột nhiên hét lên kinh hãi: "Kia... kia là cái gì?" Theo hướng tay chỉ của thuộc hạ A Ninh, mọi người nhìn thấy một hàng dấu chân.

Đó tuyệt đối không phải dấu chân Mạc Tử Phàm để lại, vì từ kích thước dấu chân mà xem, người để lại dấu chân này hẳn là một đứa trẻ.

Bởi vì dấu chân quá nhỏ, không thể nào là của người trưởng thành.

Mạc Tử Phàm và mấy người men theo dấu chân màu trắng nhìn tới, nó dẫn đến góc tây bắc trong mộ thất.

Ở góc tây bắc có chất đống không ít hũ gốm, có những hũ cao hơn một mét, nếu có người trốn ở trong, có lẽ không dễ bị phát hiện.

Vương Bàn Tử thần kinh thô, là người đầu tiên đi tới, khi đến trước dấu chân màu trắng, hắn lập tức lùi lại một bước.

"Hôi quá, thứ gì dính nhớp trên dấu chân vậy?" Vương Bàn Tử bịt mũi cúi xuống kiểm tra.

Khi Vương Bàn Tử cúi xuống, Trương Ngốc Tử do Tiểu Ca giả dạng bước tới.

"Chắc là thi chá, chúng ta có lẽ đã gặp một tiểu tống tử." Vừa nghe Trương Ngốc Tử nói, A Ninh và thuộc hạ của cô ta đều cảnh giác.

Nhưng Vương Bàn Tử lại tỏ ra hoàn toàn không quan tâm, đi về phía những hũ gốm.

"Bạn nhỏ, ra đây đi, chú mua kẹo cho ăn." Mạc Tử Phàm cũng

phải thừa nhận, Vương Bàn Tử thật sự thần kinh thô, gặp phải tống tử mà vẫn có thể thản nhiên như không.

Mạc Tử Phàm cũng đi theo dấu chân, bên trong một hũ gốm có một cỗ quan tài nhỏ dài một mét, rộng sáu mươi centimet.

Lúc này nắp quan tài nhỏ đã mở, bên trong có thể thấy thi chá giống hệt với dấu chân màu trắng.

Chỉ có điều, tiểu tống tử vốn nên ở trong quan tài nhỏ lại biến mất.

"Bạn nhỏ, muốn chơi trốn tìm với chú không?

Chú đoán cháu ở bên trong này." Vương Bàn Tử đi về phía mấy cái hũ gốm cao hơn một mét.

Nếu tiểu tống tử kia muốn trốn, mấy cái hũ gốm cao hơn một mét kia chính là nơi ẩn náu cuối cùng.

Vương Bàn Tử chưa kịp đến gần mấy cái hũ gốm, một trong số chúng đã ngã xuống.

Cái hũ gốm ngã xuống không những không vỡ, ngược lại còn lăn về phía cửa mộ thất.

Mạc Tử Phàm và mấy người vội vàng đuổi theo.

Đuổi ra khỏi mộ thất, bên ngoài là một con đường hầm dài, đối diện đường hầm cũng có một mộ thất, chỉ là cái hũ gốm lại lăn thẳng theo đường hầm về phía trước.

Chương 20

Mạc Tử Phàm nhìn về phía mộ thất đối diện, ngăn Vương Bàn Tử định tiếp tục đuổi theo.

"Chúng ta qua mộ thất đối diện xem thử." Thiên Chân do dự: "Phàm ca, tiểu tống tử trong hũ gốm kia hình như muốn dẫn chúng ta đi đâu đó?" "Chúng ta đi đổ đấu, phải có chính kiến một chút, ở đây có dưỡng khí, đủ cho chúng ta khám phá trong thời gian dài, chúng ta có thể khám phá hết các mộ thất." Kiếp trước Mạc Tử Phàm cảm thấy tiểu tống tử trong hũ gốm có vấn đề, dường như nó cố ý để Thiên Chân tránh đi một vài thứ.

Mặc dù nhiệm vụ lần này của Mạc Tử Phàm là đến mô hình Vân Thiên Cung lấy Hắc Lân Tàn Ấn.

Nhưng Mạc Tử Phàm không chỉ giới hạn ở việc hoàn thành nhiệm vụ, hắn muốn biết bí mật ẩn giấu trong mộ cổ dưới biển này.

Đội khảo cổ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều bí ẩn như vậy.

Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều chọn đi theo Mạc Tử Phàm, nhưng A Ninh lại dẫn thuộc hạ của mình đuổi theo.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm nhướng mày, theo như câu chuyện gốc, A Ninh khá quen thuộc với nơi này.

Nhưng ở đây cô ta lại tách khỏi Mạc Tử Phàm, về sau A Ninh cũng sẽ tìm cách tách ra khỏi Mạc Tử Phàm.

"Cô nàng đó vậy mà không đi cùng chúng ta." Vương Bàn Tử cũng không có ý định đi theo A Ninh, rõ ràng đã lấy Mạc Tử Phàm làm trung tâm.

Sau khi A Ninh rời đi, Mạc Tử Phàm mới nhìn về phía Tiểu Ca: "Được rồi, cô ta đi rồi, không cần phải ẩn giấu nữa." Nghe Mạc Tử Phàm nói, Vương Bàn Tử và Thiên Chân đều ngơ ngác nhìn Trương Ngốc Tử.

Vẻ mặt Trương Ngốc Tử có chút kinh ngạc: "Hóa ra cậu sớm đã nhìn ra." Ngay lập tức, Trương Ngốc Tử gỡ mặt nạ da người trên tay xuống, để lộ ra khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, lại là cậu." Thiên Chân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, gặp được Tiểu Ca, cậu có một cảm giác phấn khởi không nói nên lời.

"Tiểu Ca nhà ta, ngụy trang giỏi thật đấy, ngay cả tôi và tiểu Thiên Chân đều không nhận ra." Vương Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc, Trương Ngốc Tử lúc trước và Tiểu Ca bây giờ có thể nói là hai người hoàn toàn khác nhau, căn bản không nhìn ra được.

Tiểu Ca không giải thích, chỉ nhìn Mạc Tử Phàm thêm một cái, trong lòng có chút nghi hoặc, hắn tự nhận mình ngụy trang khá tốt.

Nhưng Mạc Tử Phàm làm sao nhìn ra được?

"Thân thủ của cậu quá tốt, lúc đó tôi đã nghi ngờ rồi, còn có Hắc Kim Cổ Đao, tuy giấu rất kỹ, nhưng lúc lên thuyền quỷ đã để lộ sơ hở." Mạc Tử Phàm nói nhẹ như không, mặc dù hắn đã biết trước Trương Ngốc Tử chính là Tiểu Ca.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng đã thực sự chú ý đến những sơ hở mà Tiểu Ca để lộ.

"Thôi được rồi, chúng ta vào trong xem trước đã." Mạc Tử Phàm cắt ngang chủ đề này, tiến vào mộ thất phía trước.

Sau khi tiến vào mộ thất bên trái, ở trung tâm không có vũng nước, phía trước mộ thất là một đài tròn, trước đài tròn là một đài vuông, trên đài vuông đặt một cỗ quan tài.

Mạc Tử Phàm khẽ nhíu mày, trên đài vuông đặt một cỗ quan tài, vậy trên đài tròn, vốn dĩ cũng phải đặt thứ gì đó mới đúng.

Chỉ là bây giờ trên đài tròn không có gì cả, nhưng trên đó lại có bốn dấu hằn, điều đó cho thấy trước đây trên đài tròn chắc chắn có đặt thứ gì đó.

Chỉ không biết vì nguyên nhân gì, thứ đặt trên đài tròn đã biến mất.

Mạc Tử Phàm và mấy người lên đài vuông, quan sát cỗ quan tài trên đó.

Trên nắp quan tài có một con giao long đang nhe nanh múa vuốt, miệng rồng mở to như chậu máu, có thể thấy, miệng rồng thông thẳng vào bên trong quan tài.

Xung quanh cỗ quan tài bị nước thép hàn kín, từ bên ngoài căn bản không thể mở được.

"Tiếu Tử Quan?" Mạc Tử Phàm nhướng mày, trong Lão Cửu Môn trên chuyến xe lửa quỷ dị kia cũng xuất hiện một cỗ Tiếu Tử Quan, gần như tương tự với cỗ Tiếu Tử Quan trước mắt.

"Giao Long Tiếu Tử Quan." Tiểu Ca nhíu mày, sau đó nhìn vào cái miệng lớn như chậu máu của con giao long.

Chỉ do dự trong giây lát, Tiểu Ca lập tức ra tay, hai ngón tay thò vào trong miệng rồng.

Ngay sau đó, một tiếng "cạch", cơ quan bên trong bị Tiểu Ca kích hoạt, tiếp theo hai bên Giao Long Tiếu Tử Quan xuất hiện hai cột rồng giao nhau.

"Nâng cột rồng lên." Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm mỗi người nâng một bên, nhấc nắp quan tài giao long xuống.

Sau khi nắp quan tài được nhấc xuống, Mạc Tử Phàm và mấy

người lập tức nhìn vào bên trong.

Bên trong quan tài giao long, họ thấy một con Hải hầu tử đang thoi thóp.

Nó mở mắt nhìn mấy người Mạc Tử Phàm, dường như đã bị nhốt trong Giao Long Tiếu Tử Quan quá lâu, tuy chưa chết, nhưng cũng chỉ còn lại một hơi tàn.

Mặc dù không còn nhiều sức lực, nhưng nó vẫn muốn tấn công Mạc Tử Phàm.

Chỉ là, nó vừa mới giơ tay lên, hơi thở cuối cùng cũng tắt hẳn.

"Hả?" Đột nhiên, Thiên Chân phát hiện trên cổ con Hải hầu tử có một mặt dây chuyền kỳ lạ.

Vương Bàn Tử giật lấy mặt dây chuyền, trên mặt lộ vẻ khó tin.

"Tôi không nhìn lầm chứ, Mạc Kim Phù." Vương Bàn Tử có chút mất bình tĩnh, Mạc Kim Phù đấy, đó là Mạc Kim Phù đấy!

Vật đại diện cho Mô Kim Giáo Úy, phải biết rằng, Mạc Kim Phù của mỗi Mô Kim Giáo Úy đều chưa bao giờ rời thân.

Nhưng bây giờ, trên người con Hải hầu tử vừa chết này lại xuất hiện Mạc Kim Phù, điều này có nghĩa là gì?

Trong cỗ Giao Long Tiếu Tử Quan này không có thi thể người, ngược lại là một con Hải hầu tử, một con Hải hầu tử đeo Mạc Kim Phù.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không thể tin được, một khả năng tưởng chừng như không thể nhất lại trở thành sự thật.

Chương 21

Cái gọi là Hải hầu tử và Cấm bà, không hề có màu sắc thần bí như trong truyền thuyết.

Bọn chúng vốn dĩ đều là người, từng là những con người sống sờ sờ, chỉ vì ăn phải bán thành phẩm của thuốc trường sinh bất lão, nam biến thành Hải hầu tử, nữ biến thành Cấm bà… Điều này dường như có thể giải thích tại sao trên người con Hải hầu tử trong Giao Long Tiếu Tử Quan lại có Mạc Kim Phù.

Hải hầu tử hung bạo tàn ác, Mạc Tử Phàm tin rằng nó đã giết một Mô Kim Giáo Úy.

Nhưng Hải hầu tử không có lý do gì lại đeo Mạc Kim Phù trên cổ mình.

Trong khoảnh khắc, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy mọi chuyện ngày càng phức tạp.

Nếu như năm đó chú Ba gặp chuyện là vì bán thành phẩm của thuốc trường sinh bất lão, dường như cũng có thể giải thích được.

Đầu tiên Giải Liên Hoàn phát hiện ra bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão có vấn đề, đương nhiên cũng có thể là bí mật khác, sau đó khi chú Ba xuống mộ, bị con đường mộ xoay tròn tách ra.

Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh sau khi tách khỏi chú Ba đã tìm thấy bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão, ăn vào, nên đã biến thành Cấm bà và Hải hầu tử.

Lời giải thích này cũng tạm chấp nhận được, nhưng có lỗ hổng.

Lỗ hổng thứ nhất, nếu Giải Liên Hoàn đã sớm nói cho chú Ba biết bí mật về bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão, chú Ba có giấu

những người khác, cũng không nên giấu Trần Văn Cẩm.

Lỗ hổng thứ hai, người chết thay cho Giải Liên Hoàn trên bãi đá ngầm rốt cuộc là ai?

Giải Liên Hoàn còn sống, người của đội khảo cổ cũng đều ở đó, vậy người thứ mười lăm từ đâu ra?

Nơi đây là biển cả mênh mông, muốn tìm một người, tất nhiên cần có thuyền bè tiếp cận, muốn qua mặt những người khác trong đội khảo cổ gần như là không thể.

Nếu có thuyền tiếp cận mà không ai hay biết, vậy thì những người trong đội khảo cổ đó cũng đều là đồ bỏ đi rồi.

Nếu không phải Mạc Tử Phàm suy nghĩ nhiều, vậy chắc chắn trong đó có nguyên nhân khác.

Bất kể Hải hầu tử và Cấm bà có phải là con người sau khi uống bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão hay không, đều có khả năng này.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử dường như đã mò được cơ quan, một tiếng "cạch", tiếng xích sắt trượt nhanh truyền đến, ngay sau đó một cái đỉnh đồng từ trên cao rơi xuống đài tròn.

Bốn người Mạc Tử Phàm đều đổ dồn ánh mắt vào cái đỉnh đồng bốn chân.

Mấy người lại gần đỉnh đồng, bên trong có một bộ xương khô, quần áo trên người xương khô vừa nhìn đã biết là của thời hiện đại.

Trong đỉnh đồng có một hàng chữ máu, chữ máu trông vô cùng kinh hãi: "Ta là Trần Văn Cẩm, ta đã chạm vào cấm kỵ không nên chạm vào, người Cửu Môn sau này thấy được, mau chóng rời đi." Trần Văn Cẩm!

Sắc mặt Thiên Chân biến đổi, cậu đã lấy được quyển sổ tay mà chú Ba để lại trên thuyền quỷ, tự nhiên biết thành viên đội khảo cổ mộ cổ Tây Sa năm xưa.

Trần Văn Cẩm chính là một trong số đó.

Hơn nữa, mối quan hệ giữa Trần Văn Cẩm và chú Ba, Thiên Chân cũng biết một chút.

Bây giờ nhìn thấy xương khô của Trần Văn Cẩm, Thiên Chân khó tránh khỏi có chút không vui.

"Dì Văn Cẩm là một người rất tốt, không ngờ lại chết ở đây." Mạc Tử Phàm nhìn dòng chữ máu Trần Văn Cẩm để lại, nhíu mày, Trần Văn Cẩm đã chạm vào cấm kỵ không nên chạm.

Người của đội khảo cổ năm đó xảy ra tai nạn, lẽ nào là vì đã chạm vào cấm kỵ không nên chạm?

Vậy thì, rốt cuộc họ đã chạm vào cấm kỵ gì?

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nhớ lại một tình tiết ở kiếp trước, sau khi A Ninh và Thiên Chân tách ra, một mình cô ta tiến vào một gian tai thất bên cạnh mô hình Vân Thiên Cung có cây san hô, trong gian tai thất đó không biết đã gặp phải thứ gì khủng khiếp, khiến một người có tâm tính kiên định như A Ninh cũng bị dọa đến rối loạn tinh thần.

Hơn nữa, thứ đã dọa A Ninh trong gian tai thất đó về sau vẫn luôn là một bí ẩn, cho đến khi Thiên Chân rời đi cũng không giải được.

Cấm kỵ mà Trần Văn Cẩm chạm vào, có phải là cùng một thứ đã dọa A Ninh không?

Mạc Tử Phàm bây giờ cảm thấy ngày càng thú vị, mộ cổ dưới biển này, có lẽ có những chuyện mà hắn không biết.

Đi một vòng trong này, xác định không có manh mối nào khác.

Mạc Tử Phàm và mấy người ra khỏi đây, vừa mới ra ngoài, đã phát hiện mộ thất đối diện đã biến mất không thấy.

"Chuyện gì vậy?" Vừa rồi hai mộ thất cửa đối cửa, nhưng bây giờ đối diện không có cửa mộ, mộ thất có vũng nước mà họ vừa vào giờ đã biến mất không thấy.

"Đi thôi." Tiểu Ca nhàn nhạt lên tiếng, "Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi cũng không ra khỏi đây được." Mạc Tử Phàm đi phía trước, men theo đường hầm tiến lên.

Mấy người đi trong đường hầm được vài phút, phát hiện ra những mảnh vỡ của hũ gốm trên đường hầm phía trước, bên cạnh hũ gốm có dấu chân thi chá màu trắng đi sâu vào trong đường hầm.

Mạc Tử Phàm và mấy người men theo dấu chân màu trắng đuổi theo, dấu chân biến mất trước một bức tường đá.

"Tiểu tống tử kia đâu rồi?

Đến đây không có dấu chân nữa." Vương Bàn Tử gõ gõ vào tường mộ, "Lẽ nào tiểu tống tử đó có thể đi xuyên tường sao?" Mạc Tử Phàm cười cười, không nói gì, tiểu tống tử kia tự nhiên không thể xuyên tường được.

"Chắc là giống như tình hình mộ thất chúng ta vừa vào, vốn dĩ ở đây có cửa mộ, chỉ không biết vì sao, cửa mộ đã biến mất." "Đừng quan tâm đến tiểu tống tử đó, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Mạc Tử Phàm không muốn lãng phí thời gian, bây giờ phải nhanh chóng đến mộ thất có mô hình Vân Thiên Cung tìm A Ninh, có lẽ còn có khả năng nhìn thấy thứ đã dọa A Ninh.

Bốn người men theo đường hầm đến trước một cầu thang xoắn ốc, cầu thang xoắn ốc cứ thế đi xuống, Mạc Tử Phàm và mấy người đi xuống theo.

Ở dưới cùng cầu thang xoắn ốc có tám cửa đá, ở chính giữa có một cột đá kỳ lạ, ngay trước cột đá có một cỗ quan tài đá khổng lồ hình con sò.

Chương 22

Ánh mắt Mạc Tử Phàm nhìn về phía quan tài đá hình con sò ở phía trước, cỗ quan tài đá đó bị xích sắt treo lơ lửng giữa không trung, không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Mạc Tử Phàm nhớ lại, trong tình tiết phim truyền hình, Thiên Chân đều đang nghiên cứu cách phá trận, không hề đi mở cỗ quan tài đá hình con sò này.

Nhưng Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy, trong quan tài đá hình con sò hẳn là có manh mối.

Hơn nữa, có một vấn đề Mạc Tử Phàm vẫn chưa nghĩ thông.

Chủ nhân của mộ cổ Tây Sa rốt cuộc là ai?

Chủ nhân trong Giao Long Tiếu Tử Quan?

Mạc Tử Phàm không tin, điều đó quá qua loa, chỉ có một con Hải hầu tử, trong mộ thất cũng không có đồ bồi táng.

Hải hầu tử trong quan tài đá hình con sò?

Mạc Tử Phàm cảm thấy khả năng này cũng không lớn.

Bởi vì quan tài đá hình con sò nằm ngoài trận bát quái này, không có lý do gì là quan tài của chủ nhân mộ.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng nghĩ, cái xác khô ngồi trên mô hình Vân Thiên Cung có phải là chủ nhân mộ không.

Nhưng Mạc Tử Phàm cuối cùng đã phủ định, chủ nhân mộ ở trên mô hình Vân Thiên Cung là có khả năng, nhưng chủ nhân mộ lại lắp bom trong cơ thể mình, điểm này Mạc Tử Phàm thật sự không tin.

Mạc Tử Phàm tiến lên, một cú nhảy đáp xuống trên quan tài đá

hình con sò.

Mạc Tử Phàm từ từ đẩy nắp quan tài ra, khi nắp quan tài vừa hé ra một khe hở, lập tức có tóc đen tuôn ra.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm biến đổi, lập tức lùi lại.

Quan tài đá hình con sò cũng từ từ mở ra, một khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc xuất hiện.

Cấm bà!

Cấm bà từ trong quan tài đá hình con sò xuất hiện, cũng chứng thực suy đoán của Mạc Tử Phàm.

Cả Giao Long Tiếu Tử Quan và quan tài đá hình con sò đều không phải là quan quách của chủ nhân mộ.

Bên trong đặt Hải hầu tử và Cấm bà, lẽ nào là Uông Tàng Hải nhốt vào?

Nhưng Uông Tàng Hải tại sao lại muốn nhốt Hải hầu tử và Cấm bà vào trong đó.

Suy nghĩ một lát, Mạc Tử Phàm đã có câu trả lời, Uông Tàng Hải muốn thử xem, Hải hầu tử và Cấm bà có thật sự trường sinh không.

Tất nhiên, cũng có thể không phải nguyên nhân này, nhưng bất kể nguyên nhân gì, đều chứng thực rằng chủ mộ thất của mộ cổ Tây Sa hẳn là ở nơi khác.

Cấm bà không ra tay với Mạc Tử Phàm và mấy người, mà bỏ chạy với tốc độ cực nhanh.

“Tôi cảm thấy, Hải hầu tử và Cấm bà có thể thật sự là sản phẩm thất bại sau khi ăn bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão.” Vương Bàn Tử càng khẳng định cách nói của mình, dù sao trên người con Hải hầu tử trong Giao Long Tiếu Tử Quan đã tìm thấy Mạc Kim Phù, rất

chắc chắn con Hải hầu tử đó từng là một Mô Kim Giáo Úy.

"Không phải." Tiểu Ca nhíu mày, "Tôi có chút ấn tượng, Hải hầu tử và Cấm bà không phải là sản phẩm thất bại sau khi uống bán thành phẩm thuốc trường sinh bất lão." Điểm này trùng khớp với suy nghĩ của Mạc Tử Phàm, tuy bề ngoài lời giải thích này dường như dễ thông nhất.

Nhưng Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy có lỗ hổng.

Bây giờ đã đến đây, đợi vào trong Vân Thiên Cung rồi sẽ tìm cách phá giải những bí ẩn này.

Thiên Chân đã tìm thấy cách phá giải trận bát quái này trong sổ tay của chú Ba.

Nhiệm vụ kéo tóc người phụ nữ trang trí trên cơ quan được giao cho Mạc Tử Phàm.

Nhanh chóng, Vương Bàn Tử tìm thấy cửa mộ chính xác, mở cửa mộ, mấy người men theo cửa mộ không ngừng đi về phía trước.

Trong đường hầm mộ, mấy người không ngừng tiến lên, chỉ là, đi chưa được bao lâu, Mạc Tử Phàm phát hiện đường hầm mộ đang hẹp lại.

Điều này nằm trong dự liệu của Mạc Tử Phàm, cơ quan trên cột đá đồng kính đã bị ai đó động tay động chân.

"Đường hầm mộ bắt đầu hẹp lại rồi." Sắc mặt Vương Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn béo nhất, đường hầm mộ hẹp lại, hắn là người khó chịu nhất.

"Leo lên." Mạc Tử Phàm biết, tác động của thủy triều đang đẩy cơ quan, sức của mấy người họ không thể nào chống lại được.

Mấy người đạp lên tường mộ leo lên, khi lên đến đỉnh tường mộ,

Mạc Tử Phàm và mấy người nhìn thấy một đường hầm trộm.

"Ở đây có một đường hầm trộm, xem ra năm đó đội khảo cổ cũng đã gặp nguy hiểm." Thiên Chân nhìn về phía đường hầm trộm, mấy người tiến vào đó, men theo đường hầm đi được vài phút, Mạc Tử Phàm và mấy người thấy phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Thông thường đạo mộ tặc sẽ không đào ngã rẽ trong đường hầm, trừ khi đã xảy ra chuyện không thể biết trước.

"Nhìn kìa, ở đây có chữ." Đột nhiên, Vương Bàn Tử nhìn thấy bên cạnh đường hầm có một hàng chữ máu: Ngô Tam Tỉnh hại ta Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh hại ta Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh hại ta Giải Liên Hoàn!

Chữ máu trên đó lặp lại ba hàng, viết rất nguệch ngoạc, nhưng có thể thấy, người viết chữ máu hẳn rất căm thù chú Ba.

Giải Liên Hoàn?

Lúc này sắc mặt Thiên Chân có chút khó coi, cậu nhớ lúc còn nhỏ ông nội từng trừng trị chú Ba một lần, hình như là vì chuyện Giải Liên Hoàn mất tích.

Chương 23

Mạc Tử Phàm thấy vậy, càng khẳng định, mộ cổ dưới biển này không đơn giản, vô cùng không đơn giản.

Thi thể người thứ mười lăm xuất hiện thêm, cấm kỵ không nên chạm vào, người để lại chữ máu ở đây là ai?

Có thật là Giải Liên Hoàn không?

Nhìn dòng chữ máu để lại, Mạc Tử Phàm đột nhiên nghĩ ra.

Người để lại chữ máu bị chú Ba hại, vậy người chết trên bãi đá ngầm kia, có phải là người để lại chữ máu không?

Phải nói rằng, khả năng này rất lớn.

Nhưng chữ máu nhìn thế nào cũng là do Giải Liên Hoàn để lại.

Nếu người để lại chữ máu thật sự là Giải Liên Hoàn, vậy những chuyện này càng thêm khó hiểu.

Giải Liên Hoàn rõ ràng chưa chết, đang cùng chú Ba dùng chung một thân phận.

Thiên Chân không biết những điều này, nhìn dòng chữ máu trên tường, mày nhíu chặt.

Mặc dù không tin chú Ba sẽ đối phó với Giải Liên Hoàn, nhưng chữ máu này lại giải thích thế nào?

Nếu không phải Giải Liên Hoàn, vậy chắc chắn là người khác để lại chữ máu để vu oan cho chú Ba.

"Đừng nghĩ nhiều, thứ này không đáng tin." Vương Bàn Tử vỗ vỗ vai Thiên Chân, bảo cậu đừng nghĩ nhiều.

Thiên Chân gật đầu, đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước,

Vương Bàn Tử lại dừng bước.

“Phàm ca, Tiểu Ca, tiểu Thiên Chân, các cậu đều ở trước mặt tôi?” Lời nói của Vương Bàn Tử có chút kỳ lạ, bởi vì lẽ nào hắn không thấy Mạc Tử Phàm và mấy người sao?

“Sao vậy?” Thiên Chân hỏi.

“Vậy tay ai đang đặt trên vai tôi?” Ngay cả Vương Bàn Tử thần kinh thô, lúc này cũng không khỏi có chút rùng mình.

Trong đường hầm tối đen, đi cuối cùng, nhưng lúc này đột nhiên có tay đặt trên vai.

Khó tránh khỏi khiến người ta kinh hãi.

Mạc Tử Phàm và mấy người đều nhìn qua, chỉ thấy một bàn tay tái nhợt đặt trên vai Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, một khuôn mặt tái nhợt từ sau lưng Vương Bàn Tử từ từ hiện ra.

Mạc Tử Phàm mắt tinh tay nhanh, một chiêu Đoạn Hồn Chỉ điểm ra.

Bởi vì khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt xuất hiện, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, thứ xuất hiện là Cấm bà.

Lần này Cấm bà cũng không giao đấu với Mạc Tử Phàm, sau khi bị Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm điểm trúng, Cấm bà nhanh chóng rời đi, không có ý định dây dưa chiến đấu.

Mạc Tử Phàm lại cảm thấy có chút kỳ lạ, với thực lực của Cấm bà, hẳn là có sức đấu với hắn một trận, tại sao mỗi lần đều chỉ xuất hiện dọa dẫm, chứ không thực sự ra tay.

Mạc Tử Phàm không hiểu, dứt khoát cũng không nghĩ nữa.

Mấy người men theo đường hầm này, nhanh chóng ra khỏi đó.

Đường hầm này thông ra một bậc thang đá, sau khi ra khỏi bậc thang đá, Mạc Tử Phàm và mấy người men theo bậc thang đi lên, không gặp chút trở ngại nào đã đến mộ thất có mô hình Vân Thiên Cung.

Vừa vào mộ thất này, Vương Bàn Tử và Thiên Chân đều bị chấn kinh.

Bởi vì trong mộ thất này, có thể thấy vô số dạ minh châu được khảm trên tường mộ.

Ở trung tâm mộ thất xa hoa rộng lớn này, có thể thấy một mô hình cung điện khổng lồ.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi vào mô hình cung điện Vân Thiên Cung, bây giờ hắn đang suy nghĩ một điều, trong mô hình Vân Thiên Cung có ẩn giấu Hắc Lân Tàn Ấn, điều này cho thấy, trong mô hình Vân Thiên Cung, còn có huyền cơ khác.

Kiếp trước Thiên Chân đến đây, chỉ cảm thấy mô hình Vân Thiên Cung chỉ là một mô hình đơn thuần, nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm lại có thể khẳng định, bên trong nhất định có huyền cơ.

Nhưng, Mạc Tử Phàm không đi tìm huyền cơ trong Vân Thiên Cung ngay lập tức, mà nhìn về phía một tấm gương đồng ở góc tây bắc, sau tấm gương đồng ẩn giấu một đường hầm mộ không dễ thấy.

Mạc Tử Phàm đi về phía sau tấm gương đồng, cùng lúc đó Tiểu Ca cũng đi theo.

Thiên Chân và Vương Bàn Tử thấy Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đã hành động, cũng đi theo.

“Không đúng nha, ở đây mở một gian tai thất, rất phá vỡ bố cục đường hầm mộ.” Thiên Chân từng đọc bút ký của Cẩu Ngũ gia, tuy không giỏi tầm long điểm huyệt, nhưng cũng biết một chút về kết cấu

phong thủy của mộ thất.

Ở đây mở một cửa hầm mộ, về mặt phong thủy là rất phá vỡ bố cục.

"Nếu đây không phải là chủ mộ thất thì sao?

Vậy thì không phá vỡ bố cục phong thủy nhiều như vậy." Mạc Tử Phàm đưa ra suy đoán của mình, hắn luôn cảm thấy, đây không thể nào là chủ mộ thất.

Chủ mộ thất mà không có quan tài chính, rõ ràng là không đúng.

Một mộ cổ dưới biển lớn như vậy, có Hải hầu tử, có Cấm bà, có tiểu tống tử, có trận bát quái, có mộ thất xoay tròn, có đường hầm mộ hợp nhất, có sự tồn tại không rõ đã dọa A Ninh, và cấm kỵ bí ẩn khiến đội khảo cổ gần như toàn bộ bị tiêu diệt.

Chương 24

Những thứ này hội tụ lại một chỗ, chỉ để đặt một mô hình Vân Thiên Cung?

Mạc Tử Phàm không tin!

Vân Thiên Cung có thể là tác phẩm đỉnh cao của Uông Tàng Hải, với tâm thái của một người bình thường, nếu chế tác mô hình Vân Thiên Cung chỉ vì mục đích khoe khoang, vậy thì căn bản không thể bảo tồn ở đây.

Nếu không phải để khoe khoang, chỉ để bảo tồn nó, càng không cần phải tốn công sức xây dựng mộ cổ dưới biển.

Cho nên, bất kể suy nghĩ thế nào, chủ mộ thất của mộ cổ dưới biển hẳn không ở đây!

Thứ nhất: chủ mộ thất mở đường hầm ở góc tây bắc, đại kỵ trong phong thủy!

Thứ hai: tốn công tốn sức xây mộ cổ dưới biển để đặt mô hình Vân Thiên Cung, cực kỳ không hợp lý.

Thứ ba: theo bút ký của chú Ba, Giải Liên Hoàn đã lấy được Xà Mi Đồng Ngư trong mộ cổ Tây Sa.

Thứ tư: Hắc Lân Tàn Ấn được giấu ở đây… Từng manh mối đều đang nói cho Mạc Tử Phàm biết, đây không phải là chủ mộ thất, chủ mộ thất của mộ cổ dưới biển, hẳn là ở nơi khác!

"Nếu không phải chủ mộ thất, vậy có lẽ còn có thể xoay chuyển, nhưng ở đây nhìn thế nào cũng giống chủ mộ thất." "Vào trong xem chẳng phải sẽ biết sao?" Mạc Tử Phàm không muốn lãng phí thời gian, hắn tò mò, rốt cuộc là thứ gì, có thể dọa A Ninh đến mức tinh

thần thất thường.

“Tôi muốn vào xem.” Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Tiểu Ca đã nói trước.

“Tôi có thể cảm nhận được, tôi trước đây hẳn đã từng đến đây, có lẽ ở bên trong, có thể tìm lại ký ức đã mất của tôi.” Thiên Chân định nói gì đó, từ góc độ phong thủy, đường hầm mộ này, đại hung!

Nếu có thể không vào, tốt nhất là không nên vào.

Nhưng nhìn bộ dạng của Tiểu Ca, Thiên Chân biết, không cản được hắn.

“Vào thôi!” Mạc Tử Phàm cũng đang có ý này, vì vậy trực tiếp chọn tiến vào đường hầm mộ.

Tiểu Ca đi phía trước, Mạc Tử Phàm nhắc nhở Thiên Chân và Vương Bàn Tử đi phía sau cẩn thận.

Mạc Tử Phàm và mấy người tiến vào đường hầm mộ, đường hầm này không rộng, có bậc thang đi xuống, xuống hơn mười bậc thang, phía trước xuất hiện một khúc quanh.

Vừa qua khỏi khúc quanh, mấy người đều dừng bước, bởi vì phía trước, xuất hiện một thứ phát ra ánh sáng mờ ảo.

Mạc Tử Phàm và mấy người cẩn thận lại gần thứ phát ra ánh sáng đó.

“A!” Ngay sau đó, một tiếng hét thảm truyền đến!

Tim Mạc Tử Phàm đập thót một cái, tăng tốc, trong thời gian ngắn ngủi vài hơi thở đã đến được mộ thất sâu nhất.

Mạc Tử Phàm vừa vào, đã thấy một bóng người nhanh chóng biến mất ở một góc tường đá.

Trước khi bóng người đó biến mất, Mạc Tử Phàm đã thấy một

khuôn mặt khiến hắn hoàn toàn không dám tin.

Đó là một khuôn mặt gần như y hệt A Ninh!

Nhưng, lúc này A Ninh rõ ràng đang run rẩy trên mặt đất, căn bản không dám nhìn xung quanh.

Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, mắt mình không nhìn lầm, bóng người vừa rồi và A Ninh gần như y hệt.

Bây giờ hắn đã hiểu được phần nào, trong môi trường âm u thế này, một người giống hệt mình xuất hiện, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy kinh hoàng.

Chỉ là, thứ có khuôn mặt giống A Ninh vừa rồi chắc chắn không phải A Ninh, đó hẳn là quái vật?

Hải hầu tử?

Cấm bà?

Khả năng lớn nhất là Cấm bà, Cấm bà có năng lực gây ảo giác, khiến người ta sinh ra ảo giác cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ là, Cấm bà khiến người ta sinh ảo giác dường như thông qua mùi hương và nụ hôn, Mạc Tử Phàm mới vừa vào, không có lý nào lại nhanh chóng sinh ảo giác như vậy.

Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca mấy người cũng lần lượt đuổi tới.

Khi đuổi tới, thấy A Ninh đang run rẩy trên mặt đất, Vương Bàn Tử cũng ngẩn người.

“Tôi có quen A Ninh không vậy?

Thứ gì có thể dọa cô ta thành ra thế này.” Thiên Chân định lại gần A Ninh, A Ninh lại điên cuồng lùi lại: “Đừng, đừng, không phải lỗi của tôi.” “Có phải là giả vờ không?” Vương Bàn Tử cảm thấy không

thể nào, dù sao với tâm tính của A Ninh, không thể nào bị dọa thành ra thế này.

"Không giống giả vờ." Tiểu Ca lắc đầu, đồng thời nhìn xung quanh.

Chỉ là, ở đây không phát hiện manh mối nào hữu ích.

Mạc Tử Phàm nhìn về phía nơi bóng đen vừa biến mất, bóng đen đó dường như đã hòa vào tường đá.

Thông thường, chỉ có linh thể mới có thể xuyên tường.

Mạc Tử Phàm đã giao đấu với Cấm bà, có thể khẳng định, Cấm bà không phải linh thể, cho nên gã vừa rồi không phải Cấm bà.

Nếu đã không phải Cấm bà, cũng không phải Hải hầu tử, vậy cho thấy, trong cổ mộ này ẩn giấu sự tồn tại quỷ dị mà ngay cả Mạc Tử Phàm cũng không biết.

Chương 25

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, biết tình hình hiện tại khó khăn đến mức nào.

"Trước tiên đưa cô ấy ra ngoài." Thiên Chân là người tốt bụng, không định ngồi yên mặc kệ, bảo Vương Bàn Tử cõng A Ninh ra ngoài.

Khi đi qua cây san hô, Mạc Tử Phàm dừng bước, cây san hô này không lớn, nhưng trên đó lại treo đầy chuông đồng.

Vốn dĩ cây san hô không thu hút sự chú ý của Thiên Chân, nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, cây san hô có vấn đề.

"Một cái chuông đồng lục giác trong Lỗ Vương Cung đã khiến tôi khó chịu như vậy, ở đây nhiều chuông đồng lục giác thế này, đúng là muốn lấy mạng người ta mà." Vương Bàn Tử nhìn cây san hô treo đầy chuông đồng, vốn có tâm tư tham lam, nhưng bây giờ cũng không dám động đến cây san hô.

Mạc Tử Phàm có Hắc Lân Long Văn hộ thể, tự nhiên không sợ chuông đồng lục giác.

"Các cậu ra ngoài trước, tôi muốn nghiên cứu cây san hô này." Mạc Tử Phàm không cho rằng cây san hô treo đầy chuông đồng lục giác chỉ là vật trang trí.

Chuông đồng lục giác sau ngàn năm vẫn còn tác dụng lớn như vậy, ở ngàn năm trước, chuông đồng lục giác cũng là thứ vô cùng quý giá.

Chuông đồng lục giác quý giá như vậy lại được treo đầy trên một cây san hô, lại nhớ đến tác dụng của chuông đồng lục giác ở bãi tích

thi trong Lỗ Vương Cung.

Nhiều chuông đồng lục giác ở đây như vậy, tuyệt đối không phải để trưng bày.

Sau khi Thiên Chân, Vương Bàn Tử, A Ninh ba người lui ra ngoài, Mạc Tử Phàm mới đưa tay nắm lấy một nhánh cây san hô.

Mạc Tử Phàm từ trước đã cảm thấy nhánh cây này có vấn đề, nắm lấy nhánh cây, nhẹ nhàng xoay.

Trong khoảnh khắc nhánh cây san hô chuyển động, chuông đồng lục giác phát ra tiếng leng keng.

Âm thanh của chuông đồng lục giác dường như có thể xuyên thấu linh hồn người, Hắc Lân Long Văn sau lưng Mạc Tử Phàm lặng lẽ xuất hiện, Hắc Lân Chi Tâm treo trên người Mạc Tử Phàm lúc này cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Mạc Tử Phàm đã trải qua chuyện ở Lỗ Vương Cung, đại khái biết rằng, Hắc Lân Chi Tâm chỉ phát huy tác dụng khi gặp phải âm linh tà túy, hoặc bị tấn công bằng năng lượng tiêu cực.

Bây giờ Hắc Lân Chi Tâm phát huy tác dụng, ở đây không có âm linh tà túy, rõ ràng, âm thanh của chuông đồng lục giác hẳn là kèm theo một loại tấn công năng lượng tiêu cực nào đó.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm trầm xuống, Hắc Lân Long Văn hiện ra ngăn cản một luồng năng lượng tiêu cực vô hình ở bên ngoài.

Theo sau khi nhánh cây san hô bị Mạc Tử Phàm xoay một vòng, cơ quan mà Mạc Tử Phàm nghĩ rằng sẽ được kích hoạt không xuất hiện, xung quanh vẫn như cũ.

"Ở bên ngoài, cơ quan ở bên ngoài." Tai Tiểu Ca động đậy, sắc mặt có chút nặng nề, bởi vì Thiên Chân đang ở bên ngoài.

Mạc Tử Phàm nghe vậy, lập tức cùng Tiểu Ca lao ra ngoài.

Tiểu Ca ngoài kỹ năng đặc trưng hai ngón tay thò vào, thì nghe tiếng phân biệt vị trí cũng vô cùng xuất sắc.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca chạy khỏi mộ thất có mô hình Vân Thiên Cung, hai người vừa mới ra ngoài, đã phát hiện Vân Thiên Cung lúc này đang từ từ bay lên, bay lên giữa không trung.

Điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới là, mô hình Vân Thiên Cung bay lên giữa không trung không phải được đẩy lên, cũng không phải được kéo lên… dường như bị ảnh hưởng bởi sức mạnh từ trường, trực tiếp lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm sâu thẳm, nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết nên vui hay nên buồn.

Mô hình Vân Thiên Cung lơ lửng giữa không trung, chứng minh những suy luận trước đây của Mạc Tử Phàm đều đúng.

Mộ cổ dưới biển này không đơn giản như bề ngoài, trong đó ẩn giấu bí mật không thể cho ai biết.

Sau khi Vân Thiên Cung bay lên, một miếng tàn ấn màu đen xuất hiện ở đáy Vân Thiên Cung.

Mạc Tử Phàm tiến lên hai bước, cầm lấy miếng tàn ấn màu đen.

“Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ nhận được Hắc Lân Tàn Ấn, phần thưởng nhiệm vụ: điểm năng lượng +35, trang bị Xuyên Vân Trảo +1, kỹ năng Phi Thiên Xuyên Tâm +1, và tăng lên tầng thứ ba.” Lần này hoàn thành nhiệm vụ, ngoài phần thưởng điểm năng lượng, lại còn thưởng cho Mạc Tử Phàm kỹ năng và trang bị.

Xuyên Vân Trảo: đầu trảo sắc bén và có ngạnh ngược, bên trong ẩn giấu dây thép ám kim dài ba mươi mét, tác dụng linh hoạt, có thể bắt lấy bất kỳ thứ gì trong vòng ba mươi mét, lên có thể bắt cây bay

lên trời, xuống có thể xuyên tim đoạt mạng, kỹ năng đi kèm: Phi Thiên Xuyên Tâm!

Phi Thiên Xuyên Tâm (tầng thứ ba): vũ khí vô song phi thiên trảo, lên có thể bắt cây bay lên trời, xuống có thể xuyên tim đoạt mạng.

Một trang bị có một kỹ năng, phải nói rằng, phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ này khá tốt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, kích hoạt nhiệm vụ: khám phá nguyên nhân mất tích của đội khảo cổ năm đó, phần thưởng nhiệm vụ: chưa biết." Nhiệm vụ đầu tiên vừa mới hoàn thành, nhiệm vụ thứ hai đã đến ngay sau đó.

Nhìn nhiệm vụ này, Mạc Tử Phàm vô cùng hài lòng, bởi vì không có nhiệm vụ của hệ thống, Mạc Tử Phàm cũng sẽ đi khám phá nguyên nhân mất tích của đội khảo cổ năm đó.

Người của đội khảo cổ năm đó cơ bản đều là người của Cửu Môn, mỗi người đều có thực lực không tồi, khiến họ bị tiêu diệt ở đây, Mạc Tử Phàm khó tránh khỏi sẽ tò mò.

Phía dưới mô hình Vân Thiên Cung, không chỉ có Hắc Lân Tàn Ấn, còn có một đường hầm mộ dẫn xuống phía dưới.

"Thật sự bị Phàm ca nói trúng rồi, đây không phải chủ mộ thất, có lẽ, chủ mộ thất ở phía dưới." Vương Bàn Tử càng thêm bội phục Mạc Tử Phàm, bởi vì bất kể từ góc độ nào, nơi có mô hình Vân Thiên Cung đều giống như chủ mộ thất, nhưng Mạc Tử Phàm lại có thể nói đây không phải là chủ mộ thất.

"Chúng ta đi xuống, A Ninh làm sao bây giờ?" Thiên Chân có chút lo lắng cho A Ninh, nhìn bộ dạng của cậu, chuẩn bị mang A Ninh cùng đi xuống.

Nhưng khi Thiên Chân định mang A Ninh cùng đi xuống, biến cố

đã xảy ra… Cái xác khô vốn vẫn ngồi trên mô hình Vân Thiên Cung đã đứng dậy, từ trên mô hình nhìn chằm chằm mấy người Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca giác quan thứ sáu đều vô cùng nhạy bén, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của cái xác khô đó.

Vì mô hình Vân Thiên Cung lơ lửng giữa không trung, Mạc Tử Phàm và mấy người chỉ có thể nhìn.

Vương Bàn Tử giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên, định bắn một loạt vào cái xác khô đó.

Chương 26

Mạc Tử Phàm lập tức ngăn Vương Bàn Tử lại: "Đừng nổ súng, trong cơ thể nó có thứ gì đó." Mạc Tử Phàm biết trong cơ thể cái xác khô có bom, đương nhiên sẽ không để Vương Bàn Tử nổ súng.

Cũng phải nói, Uông Tàng Hải lão già này mưu sâu kế hiểm.

Kiếp trước Tiểu Ca đã sớm phát hiện trong cơ thể cái xác khô có thể có bom, nếu không phải Tiểu Ca sớm phát hiện trong bụng cái xác khô có bom.

Đợi đến khi cái xác khô hành động, nếu không cẩn thận bắn trúng bụng nó, vậy thì cái xác khô có thể nổ tung ngay lập tức.

Sức công phá của vụ nổ đó, đừng nói là Vương Bàn Tử, Thiên Chân, ngay cả Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca cũng chưa chắc chịu nổi.

Mạc Tử Phàm thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, đạp không mà lên, Hắc Lân Cửu Châm ra tay.

Nhưng, cái xác khô trông khô gầy vô lực, nhưng tốc độ hành động lại nhanh đến lạ thường, tránh được Hắc Lân Cửu Châm của Mạc Tử Phàm.

Cái xác khô định bỏ chạy, nhưng Mạc Tử Phàm sao có thể cho nó cơ hội.

Xuyên Vân Trảo phối hợp với Phi Thiên Xuyên Tâm thi triển ra, chỉ trong nháy mắt, Xuyên Vân Trảo đã bắt được cổ của cái xác khô, kéo nó xuống.

Ngay lúc cái xác khô bị kéo xuống, Mạc Tử Phàm lại lần nữa thi triển Hắc Lân Cửu Châm chi tam châm lên nó.

Ba châm ra tay, trực tiếp giết chết cái xác khô.

“Ting, tiêu diệt Phụ Linh Cán Thi, điểm năng lượng +5.” Mạc Tử Phàm lắc đầu, Phụ Linh Cán Thi quá cùi bắp, ngoài tốc độ nhanh, cơ bản không có ưu điểm nào khác.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Uông Tàng Hải đặt bom trong cơ thể Phụ Linh Cán Thi.

Giải quyết xong cái xác khô, bốn người Mạc Tử Phàm tiến vào đường hầm mộ phía dưới mô hình Vân Thiên Cung.

Con đường hầm mộ này cứ thế đi xuống, sau khi đi hết bậc thang, một cánh cửa đá xuất hiện trước mặt Mạc Tử Phàm và mấy người.

Cửa đá bị một ổ khóa đồng lớn khóa lại, Vương Bàn Tử một búa đập xuống, muốn đập gãy ổ khóa đồng.

“Keng!” Một tiếng động lớn vang lên, Mạc Tử Phàm cảm giác âm thanh như nổ tung trong đầu, trong khoảnh khắc, hắn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hắc Lân Long Văn sau lưng Mạc Tử Phàm hiện ra, chống lại sự nhiễu loạn của âm thanh từ ổ khóa đồng.

Sau khi Mạc Tử Phàm hồi phục, thấy Tiểu Ca vẫn vô cùng lạnh lùng, nhưng Vương Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh ba người trực tiếp trợn trắng mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc, Mạc Tử Phàm đã biết, nguyên lý của ổ khóa đồng này hẳn là tương tự với chuông đồng lục giác.

Âm thanh phát ra từ ổ khóa đồng cũng có năng lực nhiễu loạn cực mạnh.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, đối với tình huống này, hiện tại hắn bất lực.

Tiểu Ca ra tay, cắn rách ngón tay, ba giọt máu điểm lên trán ba

người, ba người lập tức hồi phục.

Ngay cả A Ninh ban đầu bị sự tồn tại không rõ dọa đến thần trí không rõ lúc này cũng đã hồi phục bình thường.

Tuy đã hồi phục, nhưng thần sắc có chút hoảng hốt, không biết phải làm sao.

Tiểu Ca nhỏ máu của mình lên ổ khóa đồng, sau đó, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém đứt ổ khóa đồng.

Lần này ổ khóa đồng cũng phát ra tiếng động, nhưng lại không có tình huống nhiễu loạn tâm thần kia.

Cửa đá từ từ mở ra, sau cửa đá xuất hiện một đường hầm mộ, hai bên đều là thạch thất.

Mạc Tử Phàm mở thạch thất đầu tiên, trong thạch thất đầu tiên, có giường đá, bàn đá, có ghế đẩu.

Nơi này có vài phần phong cách của cổ mộ phái trong Thần Điêu Hiệp Lữ.

Cũng là hoạt nhân mộ trong truyền thuyết!

Chỉ là, đây là mộ cổ dưới biển, sao có thể có người sống ở đây?

Nhưng nếu nơi này không phải để cho người sống, vậy mục đích xây dựng những giường đá, bàn đá, ghế đá này là gì?

Chẳng lẽ chủ nhân mộ cảm thấy mình có thể sống lại, cho nên mới xây dựng một nơi như vậy, để sau khi phục sinh có một nơi ở tạm thời.

Lời giải thích này, dường như cũng là lời giải thích có khả năng nhất hiện tại.

Mạc Tử Phàm mở thạch thất thứ hai, quả nhiên, trong thạch thất thứ hai có rượu, đều là rượu cũ được niêm phong, xem ra chủ nhân

mộ cổ dưới biển hẳn là một người có thói quen uống rượu.

Mở mộ thất thứ ba, trong mộ thất thứ ba là các loại hạt khô được niêm phong, và một ít muối tinh.

Ở hơn một ngàn năm trước, muối tinh vô cùng quý giá, ngay cả quan lại quyền quý đương thời, muối tinh trong nhà cũng rất ít.

Người có thể bữa nào cũng ăn muối tinh, gần như chỉ có gia đình đế vương, nhưng muối tinh được trữ ở đây lại có ba hũ lớn, điều đó có nghĩa là thân phận của chủ nhân mộ cổ dưới biển này không hề tầm thường.

Từng có người suy đoán đây có thể là cổ mộ của Thẩm Vạn Tam, Thẩm Vạn Tam giàu có địch quốc, nếu đây là cổ mộ của Thẩm Vạn Tam, vậy thì mọi thứ đều giải thích được.

Thẩm Vạn Tam nhiều tiền, có thể trữ ba hũ muối tinh lớn cũng là điều hợp lý.

Mạc Tử Phàm tiếp tục mở mộ thất thứ tư, trong mộ thất này là quần áo và chăn mền được niêm phong, mấy mộ thất tiếp theo, gần như đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng sinh hoạt.

Chương 27

Tổng cộng tám mộ thất, mỗi mộ thất đều có những thứ khác nhau, cơ sở vật chất ở đây thật sự rất đầy đủ.

Ngay trước tám mộ thất là một cánh cửa đồng.

Cửa đồng mở theo chiều dọc, không phải đẩy ra, cũng có nghĩa là, hẳn là có cơ quan để mở cánh cửa đồng này.

Tiểu Ca nghiên cứu trước cửa đồng một lát, nhưng không phát hiện ra cơ quan nào.

"Cơ quan mở cửa đồng hẳn là ở bên trong, bên ngoài không thể mở được." Tiểu Ca nhíu mày, cánh cửa đồng này lại không thể mở từ bên ngoài, điều này càng khẳng định suy đoán của Mạc Tử Phàm.

Chủ nhân mộ ở bên trong cửa đồng có thể có cách phục sinh, mọi thứ đều đang chờ chủ nhân mộ sau cửa đồng phục sinh rồi mở cửa.

Nếu như vậy, thì việc tốn công sức xây dựng mộ cổ dưới biển này cũng có thể giải thích rõ ràng.

Xem ra mộ cổ dưới biển này cũng giống như Lỗ Vương Cung, đều là do người ta xây dựng để trường sinh.

Hơn nữa, người xây dựng đều có liên quan đến một người: Uông Tàng Hải!

Bây giờ Mạc Tử Phàm đối với Uông Tàng Hải người này ngày càng tò mò.

Người mặc ngọc dũng mặt sắt trong quan tài cây có hô hấp, và như lời đồn đang lột da.

Cũng có nghĩa là, ngọc dũng trường sinh, không phải là hư cấu,

mọi thứ đều có thể là thật.

Mạc Tử Phàm nhìn về phía cửa đồng, cửa đồng tất nhiên phải có cách vào, không chừng sau cửa đồng, ẩn giấu manh mối về việc đội khảo cổ mất tích.

Dù sao đội khảo cổ mất tích một cách bí ẩn, bên trong có quá nhiều bí ẩn.

Sau cửa đồng, có thể là chủ mộ thất, không thể để Mạc Tử Phàm không có cách nào.

"Làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử nhìn mọi người, muốn dùng sức đẩy cửa đồng ra là không thể.

Dù sao cửa đồng mở theo chiều dọc, không thể đẩy ra được.

Muốn nâng cửa đồng lên cũng là nói chuyện hoang đường, cửa đồng trước mặt, ít nhất cũng nặng vài nghìn cân, căn bản không thể nâng lên được.

Cho dù Mạc Tử Phàm cộng hết điểm năng lượng vào thể phách, với điểm năng lượng hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể đạt đến sáu mươi tám.

Tức là sức mạnh của 6.8 người, sức mạnh như vậy, căn bản không đủ để lay động cánh cửa đồng nặng vài nghìn cân.

"Nhất định sẽ có cơ quan, nếu chủ nhân mộ chưa tỉnh lại, sau này chắc chắn sẽ có người từ bên ngoài mở cửa đồng, cho nên, cửa đồng chắc chắn có cơ quan." Thiên Chân rất chắc chắn ở đây có cơ quan có thể mở cửa đồng.

Mạc Tử Phàm lắc đầu, "Có lẽ không có, người xây dựng nơi này có thể đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng đừng quên, hoàn toàn có thể dùng linh thể có thể xuyên tường tiến vào, từ bên trong mở cửa đồng." Lời Mạc Tử Phàm vừa dứt, hắn đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Trong cổ mộ này có thể bị Mạc Tử Phàm lợi dụng, dường như có Cấm bà.

Tóc của Cấm bà rất linh hoạt, nếu Mạc Tử Phàm có thể câu thi một Cấm bà, để Cấm bà dùng tóc luồn qua khe hở cửa đồng, dùng tóc mở cơ quan bên trong, vậy là có thể giải quyết được.

Không chỉ Mạc Tử Phàm nghĩ ra phương pháp này, Tiểu Ca cũng nghĩ ra.

"Câu Thi Tà Châm của cậu có thể câu thi Cấm bà không?" Tiểu Ca hỏi Mạc Tử Phàm.

"Chưa thử, cần phải thử mới biết." Mạc Tử Phàm cũng không chắc chắn, chỉ có thử mới biết.

Dù sao Câu Thi Tà Châm hiện tại chỉ có thể câu thi thể người, kết cấu cơ thể của Cấm bà tuy nhìn có vẻ rất giống với cơ thể người, nhưng rốt cuộc có thể câu thi thành công hay không, Mạc Tử Phàm cũng không có chút chắc chắn nào.

"Thử xem." Tiểu Ca nhàn nhạt lên tiếng, có thể thấy, Tiểu Ca cũng rất muốn mở cửa đồng, xem sau cửa đồng có gì.

Nói là làm, Mạc Tử Phàm và mấy người rời khỏi đây, bắt đầu đi tìm Cấm bà.

Trong lúc tìm Cấm bà, Thiên Chân mới hỏi: "A Ninh, hai thuộc hạ của cô đâu rồi?" "Không biết, tôi gặp phải cơ quan, mộ thất và đường hầm mộ ở đây dường như đều có thể di động, chúng tôi bị tách ra." Giọng A Ninh có chút nặng nề, nhưng Mạc Tử Phàm lại không cho là vậy, bởi vì hắn biết, A Ninh hẳn là đã đến đây, hoặc, có bản đồ của nơi này.

"A Ninh, bây giờ mọi người đều muốn mở cửa đồng, cô lấy bản đồ mộ cổ dưới biển ra đi!" Mạc Tử Phàm đưa mắt nhìn A Ninh, kiến

thức từ kiếp trước về mộ biển giờ đây đã không còn nhiều tác dụng nữa.

Hầu như có thể khẳng định, trong tay A Ninh có bản đồ mộ biển, bất kể xét từ góc độ nào, cô ta chắc chắn có bản đồ.

Bây giờ chỉ có thể để A Ninh lấy bản đồ ra, như vậy mới có khả năng tìm thấy Cấm bà nhanh nhất.

"Anh biết tôi có bản đồ?" A Ninh có chút kỳ lạ, cô ta quả thực có bản đồ, nhưng đã tiêu hủy trước đó, vì đã ghi nhớ toàn bộ nội dung bản đồ.

"Nếu không có bản đồ, cô có thể nhanh như vậy tìm được mật thất chứa mô hình Vân Thiên Cung sao?" "Có, mật thất cây san hô đó ẩn sau một chiếc gương đồng, người thường không thể nào dễ dàng phát hiện như vậy." "Điểm cuối cùng, cũng là điểm đáng ngờ nhất, ở chỗ mô hình Vân Thiên Cung cô không hề dừng lại, mà đi thẳng vào mật thất sau gương đồng, rõ ràng là có bản đồ, mục đích cực kỳ rõ ràng." Những điểm nghi vấn Mạc Tử Phàm nêu ra đều nhờ vào kiến thức về thế giới Đạo Mộ ở kiếp trước, nên mới có thể phát hiện nhiều điểm đáng ngờ như vậy.

"Anh thật thông minh, xem ra những lời đồn bên ngoài về anh chẳng đúng chút nào, hoặc là, anh đang giả heo ăn thịt hổ." A Ninh nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, càng lúc càng cảm thấy, biến số Mạc Tử Phàm này rất có khả năng ảnh hưởng đến kế hoạch của cha cô.

Cha cô gần như đã tính toán hết tất cả những người trong Cửu Môn, dù trong Cửu Môn có xuất hiện vài người thực lực không tồi, cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của ông.

Nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm lại mang đến cho A Ninh áp lực cực lớn, trong mắt A Ninh, có một cảm giác rằng Mạc Tử Phàm không thua kém gì thế hệ lão làng của Cửu Môn.

“Đừng lãng phí thời gian nữa.” Mạc Tử Phàm nhàn nhạt nói.

“Tôi đúng là có bản đồ.” A Ninh cũng không tiếp tục che giấu, thẳng thắn thừa nhận chuyện có bản đồ.

“Bản đồ đã bị tôi tiêu hủy, nhưng tôi đã ghi nhớ toàn bộ, đi theo tôi, tôi biết nơi Cấm bà thường lui tới, nếu may mắn chúng ta sẽ gặp một con, còn không may thì có lẽ phải bỏ mạng ở đây.” “Theo thông tin của tôi, trong mộ biển này Hải hầu tử ước tính có ít nhất tám con, Cấm bà ước tính ít nhất bốn con.” Lúc A Ninh nói chuyện, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Chương 28

"Thực lực của Hải hầu tử không quá mạnh, nhưng Cấm bà lại cực kỳ lợi hại, tốc độ nhanh, tóc có khả năng tấn công, và trên tóc còn có độc tố gây ảo giác." "Nếu bị Cấm bà hôn phải, trong số chúng ta... có lẽ chỉ có Tiểu Ca mới có thể miễn cưỡng sống sót." Nghe những lời này, Tiểu Ca từ trong ngực lấy ra một thứ đưa cho Thiên Chân: "Ăn thứ này đi." Nhìn thứ Tiểu Ca đưa cho Thiên Chân, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, thầm nghĩ một câu: Đúng là chân ái!

Kiếp trước, Tiểu Ca đã đưa thứ này cho Thiên Chân ở Lỗ Vương Cung, lúc đó là để giúp Thiên Chân giải thi độc.

Nhưng vì sự tồn tại của Mạc Tử Phàm, Thiên Chân không bị trúng thi độc, nên ở Lỗ Vương Cung, Tiểu Ca đã không cho cậu ta ăn Kỳ Lân Kiệt, không ngờ lại đưa ở đây.

"Thứ gì vậy?" Thiên Chân không ăn ngay, định hỏi cho rõ.

"Kỳ Lân Kiệt, ăn vào sẽ có lợi cho cậu." Tiểu Ca nói không mặn không nhạt.

Mạc Tử Phàm giật giật khóe miệng, đâu chỉ có thể dùng ba chữ "có lợi cho" để hình dung được, Kỳ Lân Kiệt là một trong những bảo vật cực phẩm của thế giới Đạo Mộ, xét về một phương diện nào đó, tác dụng của Kỳ Lân Kiệt không thua kém Ngọc dũng.

Ngọc dũng hiệu quả quá chậm, nhưng Kỳ Lân Kiệt lại hiệu quả nhanh, tuy không thể trường sinh, nhưng cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Không chỉ vậy, còn bách độc bất xâm, chư tà lui tránh, tuy không thể so với huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca, nhưng ít nhất cũng có thể sở hữu được một phần ba huyết mạch Kỳ Lân.

“Ăn đi, là đồ tốt đấy, không ít người cầu còn không được.” Mạc Tử Phàm lắc đầu, thật sự cảm thấy, Thiên Chân và Tiểu Ca có thể cân nhắc xem xét.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng chỉ nghĩ vậy, đợi Thiên Chân ăn xong Kỳ Lân Kiệt, A Ninh mới dẫn đường đi tìm Cấm bà.

“Vì mộ đạo và mật thất của mộ biển này đều sẽ thay đổi, nên bản đồ trong tay tôi cũng không hoàn chỉnh, có nhiều nơi tôi cũng không biết.” A Ninh dường như đang tiêm thuốc phòng ngừa cho mấy người Mạc Tử Phàm, “Trong mộ biển có những sự tồn tại không xác định, tốt nhất đừng chạy lung tung.” Nghe lời A Ninh, Thiên Chân lập tức hỏi cô: “A Ninh, lúc trước thứ gì đã dọa cô vậy, có thể dọa cô sợ đến mức đó.” Thiên Chân nổi tiếng tò mò, vô cùng tò mò về thứ đó.

A Ninh do dự một lúc rồi nói: “Đó là một con quái vật giống hệt tôi, dường như còn sở hữu cả ký ức của tôi, nhưng nó lại có thể đi xuyên tường, vô cùng đáng sợ.” Mạc Tử Phàm nghe lời A Ninh nói, chỉ tin một nửa, thứ giống hệt A Ninh kia có lẽ đã chết, hoặc bị làm thịt rồi.

Nếu không thì không thể dọa A Ninh sợ đến mức đó.

Nhưng Mạc Tử Phàm đã nắm được một điểm trọng yếu, con quái vật giống hệt A Ninh kia, không chỉ có hình dạng của A Ninh, mà cả ký ức cũng giống hệt.

Đây là một chuyện vô cùng kỳ lạ, theo sự hiểu biết của Mạc Tử Phàm về thế giới Đạo Mộ, tuy trong Ma Thổi Đèn có nhiều chuyện quái lực loạn thần, nhưng trong Đạo Mộ Bút Ký lại không nhiều.

Chuyện hình thể giống nhau, Mạc Tử Phàm còn cảm thấy có thể giải thích được, nhưng cả ký ức cũng giống nhau thì quả thực quá quỷ dị.

Bỗng nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến Lão Dương ở Tần Lĩnh Thần Thụ, trên người Lão Dương cũng đã xảy ra chuyện tương tự.

Xuất hiện hai Lão Dương giống hệt nhau, và ký ức của hai Lão Dương cũng giống hệt.

Lời giải thích lúc đó là vì Tần Lĩnh Thần Thụ có từ trường cực lớn, nên sau khi từ trường bị nhiễu loạn đã xuất hiện sự trùng lặp của hai Lão Dương trong thế giới song song.

Cũng chính là cái gọi là thời gian giao thoa sai lệch.

Nói đơn giản, trong cùng một tuần, Lão Dương của thứ hai đã gặp Lão Dương của thứ ba.

Có thể một người đến từ tương lai, cũng có thể một người đến từ quá khứ, nói cách khác, hai người bản chất là cùng một người.

Chỉ vì từ trường quá mạnh, khiến hai người vốn nên ở hai thời không khác nhau đã va chạm vào nhau.

Nhưng tình huống của A Ninh rõ ràng có chút không thể giải thích được, vì đối phương không chỉ sở hữu hình thái của A Ninh mà còn có thể đi xuyên tường.

Hơn nữa, lúc đó khi Mạc Tử Phàm đuổi vào, đã đối mặt với thứ bỏ chạy kia một cái, ánh mắt âm hiểm đó, tuyệt đối không phải là ánh mắt mà A Ninh nên có.

Không hiểu, Mạc Tử Phàm tạm thời cũng không suy nghĩ nữa.

Trong mộ biển ẩn giấu quá nhiều sự tồn tại không xác định, những suy đoán hiện tại, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là câu thi Cấm bà, nếu Mạc Tử Phàm có thể thành công câu thi Cấm bà, thì có thể tiến vào cửa đồng xanh, lúc đó không chừng có thể tìm được một số manh mối hữu ích.

Trong một ngôi mộ cổ, nơi có khả năng có manh mối nhất chính là chủ mộ thất.

Mấy người Mạc Tử Phàm đi theo A Ninh, quanh co lòng vòng đi khoảng nửa giờ.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm càng lúc càng kinh ngạc.

Mộ biển này là mộ thuyền đắm, chỉ có ba tầng, dù đi hết toàn bộ, cũng chưa chắc cần đến nửa giờ.

Ngay cả những con tàu lớn hiện đại, cũng khó có thể lớn như vậy.

Diện tích của mộ biển này, rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Con thuyền đắm mà mộ biển này vốn là, lại phải lớn đến mức nào.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không thể không bội phục trí tuệ của người xưa.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm cũng càng cảm thấy, chủ nhân của mộ biển này hẳn là Thẩm Vạn Tam.

Nhìn khắp thời cổ đại, ngoài hoàng đế và Thẩm Vạn Tam, ai sẽ có tài lực đáng sợ như vậy.

"Phía trước là Tam Diệp Trì, Cấm bà có thể sống sót lâu dài, có quan hệ lớn với Tam Diệp Trì, trong tình huống thông thường, nơi này ít nhất sẽ có một con Cấm bà." Sắc mặt A Ninh nặng nề, nếu chỉ có một con Cấm bà, cô cảm thấy mọi người có thể đối phó được, nếu có hai con, thậm chí nhiều hơn, thì kết quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Vương Bàn Tử tiến lên đẩy cánh cửa đá phía trước, cửa đá vừa mới đẩy ra, bên trong đã có vô số tóc tuôn ra, trong nháy mắt muốn bao bọc lấy Vương Bàn Tử.

Tiểu Ca vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém tới, kéo Vương

Bàn Tử trở lại.

Chương 29

Ngay sau đó, hai khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc xuất hiện.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không sử dụng Đoạn Hồn Chỉ ngay lập tức, mà ra tay bằng tam châm của Hắc Lân Cửu Châm.

Mỗi con Cấm bà dính một tam châm, khiến tốc độ của chúng giảm đi rất nhiều.

Máu của Tiểu Ca cũng điểm vào giữa trán của hai con Cấm bà.

Nhưng đây không phải là tinh huyết, nên sát thương đối với Cấm bà có hạn, không đặc biệt mạnh mẽ.

Hai con Cấm bà muốn bỏ chạy, nhưng vừa chuẩn bị chạy, đạn của Vương Bàn Tử đã bay tới.

Tốc độ ban đầu của Cấm bà rất nhanh, không sợ đạn, nhưng bây giờ bị Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca song trọng đả kích, tốc độ của chúng đã chậm đi rất nhiều, bị đạn bắn trọng thương.

Thực lực của Cấm bà tuy không tồi, nhưng cũng chưa đến mức có thể dùng thân thể cứng rắn chống lại đạn.

Mạc Tử Phàm ánh mắt hơi ngưng lại, biết thắng bại đã phân, chỉ cần Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cho Cấm bà một đòn kết liễu.

Nhưng đúng lúc này, Mạc Tử Phàm ngửi thấy một mùi hương thanh nhã, đầu óc Mạc Tử Phàm lúc này cũng trở nên hoảng hốt.

Khi Mạc Tử Phàm tỉnh lại, hắn thấy Tề Thiết Chủy xuất hiện trước mặt.

Lúc này, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đang chém xuống Tề Thiết

Chủy.

Nếu là người khác, chắc chắn đã ngăn cản Tiểu Ca rồi, nhưng Mạc Tử Phàm không động.

Sống hai kiếp, Mạc Tử Phàm đối với những chuyện quỷ dị có thể gặp trong giới đạo mộ đều có một sự hiểu biết nhất định.

Vừa rồi ngửi thấy mùi hương đặc biệt, Cấm bà trước mắt biến thành Tề Thiết Chủy, rõ ràng là có vấn đề.

Tiểu Ca một đao chém xuống, Cấm bà bị xuyên thủng tim, chết ngay tại chỗ.

Một con Cấm bà khác muốn bỏ chạy, Mạc Tử Phàm phi Xuyên Vân Trảo ra, trong nháy mắt xuyên tim nó.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Cấm bà, điểm năng lượng +25, kỹ năng Quy Tức Thuật +1, và tự động nâng cấp lên tầng thứ ba." Quy Tức Thuật (tầng thứ ba): Quy Tức Thuật khi thi triển được chia thành hai trạng thái, trạng thái thứ nhất: giả chết, hiện tại có thể duy trì giả chết trong ba phút, không có hô hấp, mạch đập, tim đập, thân thể cũng sẽ hạ nhiệt độ.

Trạng thái thứ hai: nín thở, hiện tại có thể nín thở ba mươi phút.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, Quy Tức Thuật, trong võ hiệp là một kỹ năng tương đối ít người dùng.

Vì kỹ năng này không có hiệu quả tấn công thực chất, chỉ là thời gian nín thở tương đối dài mà thôi.

Đương nhiên, có còn hơn không, Mạc Tử Phàm đã nhận được kỹ năng này, cũng coi như không tồi.

Mạc Tử Phàm lập tức sử dụng Câu Thi Tà Châm đối với hai con Cấm bà, hai con Cấm bà bị Câu Thi Tà Châm của Mạc Tử Phàm đánh

trúng, rất nhanh lại loạng choạng đứng dậy.

"Câu thi thành công!" Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra nụ cười, bây giờ câu thi thành công, cũng có nghĩa là Mạc Tử Phàm có khả năng mở được cửa đồng xanh.

Ngay khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị để A Ninh dẫn đường đi mở cửa đồng xanh, đúng lúc này, từ mộ đạo đối diện đi ra ba người.

Khi nhìn thấy ba người đối diện, sắc mặt Mạc Tử Phàm biến đổi, Vương Bàn Tử, Thiên Chân thậm chí trực tiếp kéo khoảng cách với A Ninh bên cạnh.

Vì ba người đi ra từ đối diện, chính là A Ninh và hai thuộc hạ của cô.

"Hai A Ninh, chuyện gì đây?" Ngay cả Vương Bàn Tử thần kinh thô kệch lúc này cũng đầy mặt kinh ngạc.

"Là giả." A Ninh có thuộc hạ theo sau lập tức lên tiếng, "Tất cả đều bị lừa rồi, cô ta không phải là A Ninh thật." A Ninh bên cạnh Mạc Tử Phàm lập tức phản bác: "Không, tôi mới là A Ninh thật, con điên kia mới là A Ninh giả." Mạc Tử Phàm nhíu mày, bây giờ đều chưa làm gì, lại có màn kịch thật giả A Ninh.

Mạc Tử Phàm nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca: "Cậu thấy ai giống A Ninh thật hơn?" Tiểu Ca trong bộ ba đạo mộ có thể coi là cực kỳ lợi hại, bây giờ ở đây xuất hiện thật giả A Ninh, không khỏi khiến người ta không hiểu.

Hai thuộc hạ sau lưng A Ninh lúc này cũng do dự, giống như Vương Bàn Tử, kéo khoảng cách với A Ninh bên cạnh.

"Hai người, rốt cuộc ai mới là A Ninh thật?" Không ai biết, mọi người đều đang nhìn hai A Ninh trước mắt.

"Tôi mới là thật, cô ta là hàng nhái." "Không, tôi mới là thật, cô ta

là hàng nhái.” Hai A Ninh giống hệt nhau bắt đầu tranh cãi.

“Được rồi, đều đừng nói nữa, để tôi hỏi.” Thiên Chân đứng ra, kiến thức uyên bác, cậu luôn tin rằng, thật không thể giả, giả không thể thật, bây giờ một thật một giả, chắc chắn có một người là giả.

“A Ninh, tôi hỏi cô, lần trước ở Tây Tạng đuổi theo chúng tôi, là vì cái gì?” “Đương nhiên là vì đầu trâu và sách lụa.” Hai A Ninh gần như đồng thời trả lời, tốc độ phản ứng gần như giống hệt nhau.

“Vậy tại sao sau khi Tiểu Ca xuất hiện lại rút lui?” “Mệnh lệnh, tôi chỉ chấp hành mệnh lệnh.” Câu trả lời của hai A Ninh lại một lần nữa giống hệt nhau, kết quả này khiến sắc mặt Thiên Chân trầm xuống.

“Lúc ở Lỗ Vương Cung, tại sao cô không giết tôi?” Thiên Chân lại hỏi, khi Thiên Chân hỏi câu này, mọi người đều biết Thiên Chân bắt đầu chơi tâm cơ.

Đừng nhìn Thiên Chân bây giờ ngây thơ vô tội, nhưng cậu là một người vô cùng thông minh, khả năng tiếp thu cực nhanh.

“Vì tôi xinh đẹp.” “Vì cậu ngốc.” Lần này câu trả lời hoàn toàn khác nhau, vì Thiên Chân thực ra không hề muốn giết A Ninh, Thiên Chân hỏi câu này, là đang hỏi từ bản chất tính cách.

Người khác có thể đánh cắp ký ức, nhưng tính cách rất khó đánh cắp.

Giống như Mạc Tử Phàm vậy, xuyên không dung hợp ký ức của nguyên chủ, nhưng cũng chỉ là ký ức mà thôi, tính cách sở thích vẫn giữ lại như ban đầu.

Vì vậy, câu hỏi vừa rồi của Thiên Chân, là đang xem xét tính cách của hai người.

Chương 30

Lần này, không cần Thiên Chân nói, Vương Bàn Tử và hai thuộc hạ của A Ninh đều một mặt cảnh giác nhìn người nói "Vì tôi xinh đẹp" kia.

"Cô không phải A Ninh, rốt cuộc cô là ai?" Thiên Chân trừng mắt nhìn A Ninh giả.

A Ninh giả muốn tiếp tục giả vờ, nhưng bị Thiên Chân mạnh mẽ cắt ngang: "Đừng giả vờ nữa, A Ninh không thể nào nói ra những lời vừa rồi, đó là do tính cách, cô không phải A Ninh, rốt cuộc cô là thứ gì?" Nghe lời Thiên Chân nói, 【A Ninh】 vốn định giả vờ thêm một chút trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Con người bây giờ, thật sự càng lúc càng thông minh, cũng trách Cấm bà không ra gì, hai con mà cũng không giải quyết được các ngươi." Dáng vẻ của 【A Ninh】 bắt đầu thay đổi trời long đất lở, quần áo da thịt trên người biến mất, cuối cùng hoàn toàn biến thành một người nước bán trong suốt.

Tiểu Ca định ra tay, nhưng tốc độ của người nước cực nhanh, trong nháy mắt nhảy vào Tam Diệp Trì, biến mất không thấy.

"Mẹ kiếp, vừa rồi đó rốt cuộc là thứ gì?" Vương Bàn Tử đến gần Tam Diệp Trì, nhưng trong ao không thấy gì, chỉ có nước biển trống rỗng.

"Tiểu Ca, cậu có biết thứ vừa rồi là gì không?" Mạc Tử Phàm quay đầu hỏi Tiểu Ca, bỗng nhiên cảm thấy kiếp trước kinh nghiệm phong phú, đọc sách đạo mộ chất thành núi, nhưng người nước vừa rồi, thật sự không biết.

"Nhược Thủy Hàn Yêu." Tiểu Ca lạnh nhạt trả lời, "Đi thôi,

Nhược Thủy Hàn Yêu tôi giết không chết, cẩn thận đề phòng là được." "Nhược Thủy Hàn Yêu?" Khi nghe những lời này, Thiên Chân đột nhiên mắt sáng lên, "Tôi nhớ ra rồi, tôi đã thấy trong bút ký của ông nội tôi." "Ông nội tôi năm đó đến Vân Nam đổ đấu một ngôi mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc, trong mộ Tề Hầu, cũng gặp phải Nhược Thủy Hàn Yêu." "Lúc đó ông nội cũng không phát hiện, sau này một người tên Trương Thủ Vũ phát hiện, Trương Thủ Vũ đó... hình như cũng giống anh, là một Phát Khâu Thiên Quan." Tiểu Ca nghe Thiên Chân nhắc đến cái tên Trương Thủ Vũ, mày hơi nhíu lại, nhưng không nói gì.

"Sau đó thì sao?" Thiên Chân lập tức hỏi.

"Trương Thủ Vũ, có chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ." Tiểu Ca lắc đầu, mấy người Mạc Tử Phàm lại quay trở lại trước cửa đồng xanh, đối mặt với cửa đồng, mấy người Mạc Tử Phàm đều có chút kích động.

"Cấm bà, đi." Mạc Tử Phàm điều khiển Cấm bà dùng tóc luồn qua khe cửa đồng xanh, tìm kiếm cơ quan phía sau cửa.

Không lâu sau, hai con Cấm bà thật sự đã tìm được cơ quan, không tốn nhiều công sức.

Cửa đồng xanh bắt đầu từ từ nâng lên, chủ mộ thất mà mọi người mong đợi cũng từ từ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Khi cửa đồng xanh hoàn toàn mở ra, mấy người Mạc Tử Phàm đều bị cảnh tượng bên trong mật thất làm cho chấn động.

Mật thất này vô cùng rộng rãi, có hình tròn, bên dưới mật thất là nước biển, phía trên, có tám khối huyền thạch lơ lửng, tám khối huyền thạch tồn tại theo cách sắp xếp bát quái.

Ở giữa mật thất, có năm thứ màu sắc khác nhau, một khối nước

màu xanh nhạt, một đống đất vàng, một khối vẫn đồng, một khúc gỗ cổ, một ngọn lửa rực cháy.

Năm thứ này được sắp xếp theo phương vị ngũ hành, cũng lơ lửng giữa không trung.

Ở trung tâm nhất, là một đài sen âm dương khổng lồ, trung tâm đài sen âm dương nâng một thi thể đeo mặt nạ, mặc đạo bào.

Tất cả mọi thứ ở đây đều lơ lửng giữa không trung, có thể nói là vô cùng chấn động.

"Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận." Sắc mặt Tiểu Ca biến đổi.

"Tiểu Ca, những thứ đó chẳng lẽ là vô căn thủy, kinh trập mộc, thiên ngoại vẫn đồng, phù đồ liệt diễm và đế hoàng thổ?" Thiên Chân có chút kinh ngạc, cậu đọc nhiều sách, biết rõ năm thứ quan trọng nhất có thể đại diện cho ngũ hành.

"Tám khối huyền thạch trấn bát quái, ngũ hành bảo vật sinh ngũ hành, đài sen âm dương sinh âm dương, đúng là một trận đảo ngược âm dương!" Mạc Tử Phàm tuy chỉ là kiến tập quẻ sư, nhưng một số lý thuyết Mạc Tử Phàm vẫn biết.

Đúng như Tiểu Ca nói, Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận, mục đích là để đảo ngược âm dương, chết đi sống lại!

Trong tình huống bình thường, người chết không thể sống lại, nhưng trong một số tình huống đặc biệt, lại có khả năng làm được điều đó.

Bảo tồn sinh cơ, đảo ngược âm dương, cưỡng ép nghịch chuyển âm dương ngũ hành, đảo hành nghịch thi!

"Chẳng phải là đang đi ngược lại ý trời sao, sẽ bị trời phạt đó." Vương Bàn Tử lắc đầu, "Nếu trường sinh thật sự dễ dàng như vậy,

qua hàng ngàn năm, sớm đã có người trường sinh bất lão rồi." "Bây giờ chủ mộ thất ở đây, làm sao bây giờ?" Thiên Chân nhìn về phía Mạc Tử Phàm, ở đây người hiểu ngũ hành bát quái có lẽ chỉ có Mạc Tử Phàm.

"Ngươi, không có tư cách trường sinh!" Không đợi Mạc Tử Phàm trả lời, Tiểu Ca lại ra tay trước.

Dường như Tiểu Ca nhận ra người nằm trên đài sen âm dương, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm về phía người trên đài sen.

Ngay khi Tiểu Ca vừa tiến vào Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận, sắc mặt cậu đột nhiên biến đổi.

Ngay sau đó, Tiểu Ca bắt đầu nhìn xung quanh, thậm chí, Tiểu Ca dường như không còn nhìn thấy Mạc Tử Phàm nữa.

"Trận pháp có lẽ có hiệu quả mê hoặc, Tiểu Ca đã vào mê trận." Từ tình hình hiện tại của Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm có thể phán đoán được tình hình của cậu.

"Sống quá lâu rồi, đáng chết!" "Sống quá lâu rồi, đáng chết!" Đột nhiên, Tiểu Ca gầm nhẹ một tiếng, cảm xúc vốn luôn tĩnh lặng như giếng cổ lúc này lại có vẻ kích động.

Hắc Kim Cổ Đao cũng mạnh mẽ chém xuống, cổ đao xé toạc không gian, phảng phất như muốn xé nát tất cả.

Vương Bàn Tử và Thiên Chân đều giật mình, "Chuyện gì vậy?" Mạc Tử Phàm cũng hơi nhíu mày, tình huống này hắn cũng không ngờ tới.

Tâm tính của Tiểu Ca kiên định, đáng lẽ không có thứ gì có thể lay động được tâm trí của cậu.

Lúc này Tiểu Ca trở nên kích động, chỉ có thể cho thấy Tiểu Ca đã nhìn thấy thứ gì đó ẩn sâu trong ký ức.

“Vận mệnh của ta, không thể so sánh, cũng không thể so sánh được.” Tiểu Ca nhìn về phía trước trống rỗng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng chĩa về phía trước.

Mạc Tử Phàm nắm lấy Hắc Lân Chi Tâm trên ngực, tình huống này, Mạc Tử Phàm cũng không chắc chắn, vì hắn cũng không biết, Hắc Lân Long Văn cộng thêm Hắc Lân Chi Tâm, có khả năng trấn áp được ảo cảnh ở đây không.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm cũng không quá tin, có ảo cảnh nào có thể giam cầm được Tiểu Ca.

Mạc Tử Phàm bước một bước, trong khoảnh khắc bước vào Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận, Mạc Tử Phàm cũng thấy cảnh tượng xung quanh thay đổi trời long đất lở.

Ở đây, hắn thấy cha mình, đang làm việc chăm chỉ trên công trường.

Chương 31

Nhưng lúc này, phía trước một giàn giáo gỗ bắt đầu nghiêng xuống, cha Mạc Tử Phàm vội vàng chạy tới muốn chống đỡ giàn giáo.

Chỉ là, cha Mạc Tử Phàm không chú ý, dưới chân ông trên một tấm ván gỗ có một cây đinh gỉ đang chĩa thẳng vào nơi ông sắp đặt chân.

"Phập!!" Cây đinh gỉ đâm xuyên qua đế giày, găm vào lòng bàn chân, máu tươi chảy ra, giàn giáo nghiêng ngả cũng đổ sập xuống người cha.

"Không!" Mạc Tử Phàm muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện mình bất lực.

Giàn giáo đè lên hai chân của cha, cha hắn hét lên đau đớn, nhưng Mạc Tử Phàm phát hiện, hắn vẫn bất lực.

"Tiểu Phàm, cứu cha, cứu cha." Lúc này, cha Mạc Tử Phàm đầy mặt kỳ vọng nhìn về phía Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn phát hiện, hắn bất lực, sự tự trách từ sâu trong nội tâm này, khiến Mạc Tử Phàm vô cùng đau khổ.

"Cứu cha đi." Cha Mạc Tử Phàm gào thét, vì giàn giáo sập, tấm ván cha Mạc Tử Phàm đang đứng cũng không ổn định, cha Mạc Tử Phàm từ tường ngoài công trường tầng chín ngã xuống.

Vị trí cha Mạc Tử Phàm ngã xuống, vừa hay có một cọc bê tông cốt thép chống đỡ, trên đó có mười sáu cây thép dựng đứng.

Cha Mạc Tử Phàm ngã xuống trên những cây thép đó, thân thể bị xuyên thủng trong nháy mắt.

"Không!!" Mạc Tử Phàm cảm thấy tim mình đau nhói, phảng phất

như sắp vỡ tan.

Đúng lúc này, Hắc Lân Chi Tâm trên ngực Mạc Tử Phàm tỏa ra cảm giác nóng rực, Hắc Lân Long Văn sau lưng Mạc Tử Phàm cũng truyền đến cảm giác nóng rực.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm trở nên vô cùng khó coi, ảo cảnh xung quanh mới dần dần tan biến.

Lúc này, Tiểu Ca cũng đã thoát khỏi ảo cảnh.

Hơi thở của Tiểu Ca có chút nặng nề, trên tay đang rỉ máu, rõ ràng, đã dùng đến tinh huyết mới phá được ảo cảnh.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, mọi chuyện vừa xảy ra quá chân thật, giống như tất cả đều đã thực sự xảy ra.

Nhưng, khi mọi thứ hóa thành hư vô, Mạc Tử Phàm mới phát hiện, tất cả đều là giả.

Khi ba người Mạc Tử Phàm hồi phục, Vương Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh và hai thuộc hạ của A Ninh, năm người lúc này trong mắt chỉ còn lại lòng trắng.

Họng súng đen ngòm của súng tiểu liên chĩa về phía Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca.

"Đoàng đoàng đoàng!!" Súng tiểu liên phun ra lửa đạn quét về phía Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca.

Mạc Tử Phàm vừa né tránh vừa để hai Cấm bà câu thi ra tay, trói chặt Vương Bàn Tử, Thiên Chân.

Sau khi bị trói chặt, súng tiểu liên mới từ tay rơi xuống.

Lúc này, Mạc Tử Phàm mới thấy, sau lưng năm người Vương Bàn Tử lộ ra năm khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc.

Đồng thời xuất hiện năm con Cấm bà.

Tiểu Ca vừa mới dùng tinh huyết phá vỡ ảo cảnh, lúc này vốn đã có chút suy yếu, nhưng bây giờ lại phải đối mặt với năm con Cấm bà.

Mạc Tử Phàm dùng Đạp Tuyết Vô Ngân lao lên, Hắc Lân Cửu Châm chi tam châm đối phó với năm con Cấm bà, đồng thời, để hai con Cấm bà của mình đối phó với những con Cấm bà đã trúng Hắc Lân Cửu Châm chi tam châm.

Mạc Tử Phàm hiện tại thể phách đã đạt tám mươi, tương đương sức mạnh của tám người, kết hợp với Đạp Tuyết Vô Ngân, tốc độ của Mạc Tử Phàm có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Vì vậy, khi Mạc Tử Phàm thi triển Hắc Lân Cửu Châm, năm con Cấm bà không làm gì được Mạc Tử Phàm.

Mặc dù tóc của chúng có thể tấn công diện rộng, nhưng vẫn không thể khống chế Mạc Tử Phàm.

Tiểu Ca dùng bàn tay rỉ máu nhanh chóng giúp Vương Bàn Tử hồi phục.

"Bà nội nó, dám đột nhiên ám toán Bàn gia ta." Vương Bàn Tử sau khi hồi phục, chửi một câu, sau đó nhặt súng tiểu liên trên đất bắt đầu bắn quét về phía Cấm bà.

Cấm bà không phải linh thể, là thực thể, cộng thêm Hắc Lân Cửu Châm làm giảm đáng kể tốc độ, khiến chúng không thể né tránh được đạn.

Mạc Tử Phàm canh chuẩn thời gian, cướp mạng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Cấm bà, điểm năng lượng +25." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Cấm bà, điểm năng lượng +25." .....

Mạc Tử Phàm tính toán vô cùng chính xác, dùng Đoạn Hồn Chỉ cướp mạng, năm con Cấm bà, bốn con ngã dưới Đoạn Hồn Chỉ của

Mạc Tử Phàm, khiến điểm năng lượng của hắn lại tăng thêm một trăm điểm.

Sau khi thể phách đạt tám mươi, muốn tăng thêm một điểm thể phách cần chín điểm năng lượng, Mạc Tử Phàm không tiếp tục sử dụng, mà tích lũy điểm năng lượng lại.

Sau khi giải quyết xong toàn bộ Cấm bà, Hải hầu tử lại xông tới.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, đối phó với Hải hầu tử dễ dàng hơn một chút.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Hải hầu tử, điểm năng lượng +20." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Hải hầu tử, điểm năng lượng +20." .....

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, khóe miệng Mạc Tử Phàm cong lên một nụ cười nhạt sau khi giải quyết xong con Hải hầu tử cuối cùng.

Mấy người Mạc Tử Phàm lại tập trung trước Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận.

Chỉ là, lúc này ngoài Mạc Tử Phàm ra những người khác đều bị thương.

Không phải ai cũng giống Mạc Tử Phàm có Đạp Tuyết Vô Ngân cấp tối đa, có thể áp đảo Cấm bà về tốc độ.

Chương 32

Tốc độ của Cấm bà rất nhanh, ngoài Mạc Tử Phàm, cũng chỉ có Tiểu Ca có thể sánh kịp.

Nhưng Tiểu Ca vì phá ảo cảnh đã dùng tâm đầu huyết, cũng dẫn đến thân thể suy yếu, khó tránh khỏi bị thương.

Lúc này mọi người đều đang nhìn về phía Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận phía trước, chủ mộ thất ở đây, nếu không vào làm chút gì đó, đều không cam tâm.

Mạc Tử Phàm bước một bước, đáp xuống một khối huyền thạch, lần này ảo cảnh không xuất hiện, Mạc Tử Phàm đi về phía ngũ hành chi bảo.

Dùng ngũ hành chi bảo để nghịch chuyển âm dương, thật sự có chút được không bù mất.

Vì Mạc Tử Phàm biết, nghịch chuyển âm dương, vốn là chuyện không thể.

Dù sao sư phụ của Mạc Tử Phàm là Tề Thiết Chủy, trình độ về âm dương ngũ hành bát quái, có thể nói là đệ nhất đương thời.

Mạc Tử Phàm tuy học không nhiều, nhưng cũng biết rõ nghịch chuyển âm dương chỉ dựa vào mấy thứ ngũ hành chi bảo này không thể nào làm được.

Hơn nữa, theo suy đoán của Tề Thiết Chủy, dùng ngũ hành chi bảo nghịch chuyển âm dương, không những không thể đạt được cái gọi là trường sinh, mà còn sẽ mở ra cánh cửa quỷ trong truyền thuyết.

Mạc Tử Phàm phi Xuyên Vân Trảo ra, tóm lấy vẫn đồng, kéo vẫn đồng về.

Ngay sau đó, Xuyên Vân Trảo của Mạc Tử Phàm lại tóm lấy kinh trập cổ mộc.

Chỉ là, vô căn thủy, đế hoàng thổ và phù đồ liệt diễm Xuyên Vân Trảo căn bản không tóm được.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm cảm thấy Hắc Lân Chi Tâm trên ngực có dị động.

Ngay sau đó, Hắc Lân Chi Tâm trên ngực Mạc Tử Phàm bay ra, hấp thu toàn bộ ngũ hành chi bảo.

"Ting, chúc mừng ký chủ, Hắc Lân Chi Tâm dung hợp ngũ hành chi bảo, nâng cấp thành ngụy linh khí, ký chủ có thể nhỏ máu kích hoạt Hắc Lân Chi Tâm, khi đó có thể dẫn uy lực của Hắc Lân Long Hồn giáng lâm, trấn nhiếp tứ phương." Mạc Tử Phàm đột nhiên nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắc Lân Long Hồn!!

Ngụy linh khí!

Mạc Tử Phàm dung hợp ký ức của nguyên chủ, cộng thêm kiếp trước đọc vô số tiểu thuyết đạo mộ, đối với linh khí có chút nhận thức.

Linh khí tồn tại trong thế giới Đạo Mộ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Truyền kỳ nhất tự nhiên là Phát Khâu Ấn của Phát Khâu Thiên Quan, cũng là một trong những linh khí nổi tiếng nhất thế giới Đạo Mộ.

Thứ hai là Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu uy mãnh có thể sánh với Phát Khâu Ấn, chỉ là Mộc Trần Châu ít người biết đến.

Sau đó là Mạc Kim Phù, nhưng Mạc Kim Phù dường như đã bị

phá hủy, không còn là linh khí, thậm chí ngay cả ngụy linh khí cũng không phải, chỉ là một món trang sức có chút hiệu quả trừ tà.

Mạc Kim Phù, Mộc Trần Châu, Phát Khâu Ấn, ba linh khí nổi tiếng nhất thế giới Đạo Mộ.

Uy năng của Mạc Kim Phù giảm mạnh, Phát Khâu Ấn mất tích, nghe nói đã bị hủy vào thời nhà Thanh, chỉ có Mộc Trần Châu, lại nằm trong tay một sự tồn tại khủng bố, vững như núi, khiến người ta chỉ có thể nhìn mà thèm.

Người đời chỉ biết, quỳ giả trường sinh!!

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không ngờ lại có cơ duyên trùng hợp, nâng cấp Hắc Lân Chi Tâm thành ngụy linh khí.

Vốn theo lời hệ thống, thu thập đủ chín mảnh Hắc Lân Tàn Ấn, có thể cùng Hắc Lân Chi Tâm dung hợp thành Hắc Lân Thiên Ấn.

Uy năng của Hắc Lân Thiên Ấn còn trên cả Phát Khâu Ấn, trong giới đạo mộ, Hắc Lân Thiên Ấn, thậm chí có thể là bảo vật số một trong các linh khí!

Vốn Mạc Tử Phàm nghĩ rằng cần phải nỗ lực rất nhiều, thu thập đủ chín mảnh Hắc Lân Tàn Ấn mới có thể sở hữu linh khí, không ngờ lần này lại có được bảo vật sớm hơn.

Khi Hắc Lân Chi Tâm của Mạc Tử Phàm thu đi ngũ hành chi bảo, những khối huyền thạch xung quanh bắt đầu không ổn định, từng khối một rơi xuống.

Cũng đúng lúc này, người đeo mặt nạ quỷ nằm trên đài sen âm dương đột nhiên đứng dậy.

Trong khoảnh khắc người đó đứng dậy, Mạc Tử Phàm biết, mình đã sai, đây là một cái bẫy.

Vì sau chiếc mặt nạ quỷ đó là một đôi đồng tử màu xanh.

Một đôi đồng tử, giống hệt Thanh Nhãn Hồ Thi ở Lỗ Vương Cung.

Người này có lẽ thật sự là chủ nhân của ngôi mộ, nhưng cũng không loại trừ khả năng giống như Lỗ Quốc Công, chủ nhân của Lỗ Vương Cung, sau khi chết đã bị mai phục.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, vì Hắc Lân Chi Tâm trên ngực lúc này đang phát huy năng lượng, đang đối kháng với đôi mắt xanh kia.

Đối kháng vài giây, đôi mắt xanh kia lập tức chảy ra máu tươi, sau đó ngã thẳng xuống.

Vương Bàn Tử, Tiểu Ca thị lực đều rất tốt, tự nhiên nhìn thấy mắt xanh chảy lệ máu.

Vương Bàn Tử không nhịn được tán thưởng, "Phàm ca, anh thật quá uy vũ, tôi chưa từng thấy ai lợi hại như vậy." Vương Bàn Tử đã từng trúng chiêu của Thanh Nhãn Hồ Thi, tự nhiên đối với đôi mắt xanh của nó ấn tượng sâu sắc.

Vừa rồi thấy Mạc Tử Phàm và mắt xanh đối diện nhau, hắn có chút lo lắng.

Nhưng chỉ vài giây, Mạc Tử Phàm không sao, ngược lại mắt xanh lại chảy lệ máu.

"Nơi này có vấn đề, e rằng không phải chủ mộ thất." Tiểu Ca cũng đưa ra suy đoán giống Mạc Tử Phàm.

Chương 33

Mọi người đều tưởng đây là chủ mộ thất, nhưng bây giờ xem ra, nơi này giống như Thanh Nhãn Hồ Thi ở đài ngọc trong hang động của Lỗ Vương Cung.

Đều là một đòn nghi binh, chủ mộ thất thật sự lại ẩn giấu ở một nơi bí mật hơn.

Ở Lỗ Vương Cung, Thiết Diện Sinh đã tính kế Lỗ Quốc Công, vậy ở mộ biển, ai đã tính kế chủ nhân mộ biển.

Hơn nữa, rõ ràng có chút vấn đề, Lỗ Quốc Công ở Lỗ Vương Cung bị tính kế, cuối cùng biến thành Thanh Nhãn Hồ Thi.

Chủ nhân mộ biển này bị tính kế, cuối cùng cũng biến thành Thanh Nhãn Hồ Thi.

Hai người đều theo đuổi trường sinh, đều bị người ta biến thành Thanh Nhãn Hồ Thi.

E rằng không phải trùng hợp đơn giản như vậy!

Hơn nữa, bất kể là mộ biển hay Lỗ Vương Cung, đều có một điểm chung, đó là hai nơi này, đều có liên quan đến Uông Tàng Hải.

Chỉ là, Lỗ Vương Cung là mộ cổ thời Chiến Quốc, Thẩm Vạn Tam là người thời nhà Minh.

Hai người cách nhau ngàn năm, trừ phi thật sự giống như truyền thuyết, Uông Tàng Hải đã trường sinh, nếu không thật sự không có cách nào giải thích, tại sao trong mộ cổ thời nhà Minh và thời Chiến Quốc đều có cục trường sinh do Uông Tàng Hải bày bố.

Thực ra Mạc Tử Phàm ở kiếp trước có một suy nghĩ táo bạo, đó là Uông Tàng Hải có phải không phải là một người, mà là một truyền

thừa.

Giống như Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan vậy, không phải là một người, chỉ là danh hiệu của một nghề.

Nhưng sau khi xuyên không đến thế giới Đạo Mộ, Mạc Tử Phàm nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ này.

Khả năng Uông Tàng Hải là một truyền thừa thật sự quá thấp.

"Thực ra cũng gần xong rồi, ở đây không có manh mối của chú Ba, chúng ta rời đi thôi!" Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng, sắc mặt có chút nặng nề.

"Mộ biển có một số điều cấm kỵ mà chúng ta không thể chạm vào." Mạc Tử Phàm nhìn A Ninh, hỏi: "Cô không biết sao, có thể nói ra không, đối với tôi rất quan trọng." A Ninh và Mạc Tử Phàm đối diện nhau, một lúc sau mới nói: "Tôi biết, anh tò mò chủ nhân của ngôi mộ này là ai, tò mò tại sao đội khảo cổ năm đó lại gặp nạn ở đây, nhưng tôi có thể nói, ở đây có những điều cấm kỵ mà chúng ta không thể chạm vào." A Ninh vẫn không chịu nói ra điều cấm kỵ đó, "Nếu anh thật sự không muốn rời đi, vậy tôi cũng sẽ chọn rời đi, cẩn thận nhé!" A Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, "Tôi biết các anh đều có bản lĩnh, nhưng có những điều cấm kỵ, không phải chúng ta có thể chạm vào, đi tiếp nữa, là đang ở bên bờ vực tử vong, quay đầu lại đi!" Nói xong, A Ninh quay người chuẩn bị rời đi.

Nhiệm vụ của Mạc Tử Phàm ở đây, hắn không định rời đi.

Hơn nữa, bây giờ có ngụy linh khí, Mạc Tử Phàm cũng muốn thử va chạm với cấm kỵ ở đây xem sao.

"Quyết định đi, ở đây có ký ức tôi đã mất, tôi phải ở đây tìm lại ký ức của mình." Thái độ của Tiểu Ca vô cùng kiên quyết, cậu tiến vào từng ngôi mộ cổ, chính là để tìm lại ký ức đã mất.

Đặc biệt là bây giờ, đến được mộ biển từng khiến cậu mất đi ký ức, để cậu cứ thế rời đi, hiển nhiên là không thể.

"Tôi cũng sẽ ở lại." Mạc Tử Phàm cười nhạt, "Tiểu Ca được Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, tôi cũng muốn xem xem, cấm kỵ năm đó đã gây tai họa cho đội khảo cổ, rốt cuộc lợi hại đến mức nào." "Mạc Kim Hiệu Úy, phân tắc tử, hợp tắc sinh, các anh là huynh đệ của Vương Bàn Tử tôi, tôi cũng sẽ không rời đi như vậy." "Dì Trần Văn Cẩm và chú Ba quan hệ rất tốt, năm đó dì Trần Văn Cẩm mất tích bí ẩn trong mộ biển này, tôi không tin chú Ba sẽ ngồi yên không quan tâm." "Vì vậy, chú Ba ở mộ biển này chắc chắn đã để lại manh mối, tôi muốn ở lại." Mạc Tử Phàm, Thiên Chân, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử đều quyết định ở lại, A Ninh lắc đầu, không nói gì thêm, quay người rời đi.

Đợi A Ninh rời đi, Tiểu Ca quay đầu nhìn lại Tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương Trận đang sụp đổ, quay trở lại mật thất chứa mô hình Vân Thiên Cung.

"Vân Thiên Cung là trời, vậy đối ứng với nó nên là đất, mộ cổ thường thích bố cục đối xứng âm dương, chúng ta hiện đang ở tầng ba của mộ biển, vì vậy, không chừng chủ mộ thất lại ở tầng một của mộ biển." Thiên Chân nghiêm túc phân tích tình hình ở đây.

Mạc Tử Phàm không phủ định, chỉ cười nói: "Cũng có khả năng nơi chúng ta vào là tầng hai, có một tầng mật thất ẩn dưới nước mà chúng ta chưa phát hiện." Kiếp trước mộ biển để lại quá nhiều bí ẩn, Mạc Tử Phàm với tư cách là một fan cứng của đạo mộ, đối với mộ biển có không ít suy luận.

Nếu mô hình Vân Thiên Cung không phải chủ mộ thất, vậy có khả năng dưới nước có một tầng mật thất.

Nói cách khác, mộ biển nên có tổng cộng bốn tầng, đương nhiên,

đây chỉ là suy đoán của Mạc Tử Phàm, có tầng dưới nước hay không phải đi thăm dò mới biết.

Mấy người rời khỏi mật thất mô hình Vân Thiên Cung, quay trở lại tầng hai, ở tầng hai mấy người Mạc Tử Phàm không tìm thấy cơ quan hay cửa ngầm nào.

Cấm bà và Hải hầu tử cũng không gặp, có lẽ đã bị mấy người Mạc Tử Phàm giết sạch cả rồi.

Mạc Tử Phàm dùng Câu Thi Tà Châm câu thi một con Hải hầu tử và hai con Cấm bà.

Với cấp độ Câu Thi Tà Châm hiện tại, cũng chỉ có thể câu thi thành công ba thi thể.

Mấy người đến tầng hai của mộ biển, ở đây, mấy người Mạc Tử Phàm cũng không tìm thấy manh mối hữu ích nào, cũng không tìm thấy lối đi dẫn đến mộ đạo dưới nước.

Lẽ nào sai rồi?

Mạc Tử Phàm nhíu mày, nhưng cảm thấy, khả năng sai không lớn.

Tìm được hài cốt của Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm cũng đã nói, trong mộ biển có những điều cấm kỵ không nên chạm vào.

Bỗng nhiên, tai Tiểu Ca động đậy, cậu cúi đầu áp tai xuống phiến đá của mộ đạo bên dưới.

Một lúc sau, Tiểu Ca mới ngẩng đầu nhìn mọi người, "Bên dưới vừa có tiếng động, tiếng bước chân." Tiếng bước chân!!

Mạc Tử Phàm hiện đang ở tầng một của mộ biển, nhưng bên dưới tầng một lại có tiếng bước chân.

Điều đó chứng minh suy đoán của Mạc Tử Phàm không sai, bên dưới ngôi mộ cổ này, nên có một tầng, tầng dưới nước!

Hai ngón tay thon dài của Tiểu Ca lướt trên mộ đạo, bỗng nhiên, ánh mắt Tiểu Ca dừng lại ở một khối đá nhỏ không dễ thấy ở bên trái.

Tiểu Ca giơ tay, ấn khối đá nhỏ xuống.

Ngay sau đó mộ đạo tách ra, một cái lỗ đen ngòm xuất hiện trước mặt mấy người Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm để Cấm bà đi đầu, theo sát phía sau tiến vào bên dưới.

Chương 34

"Xem ra đây mới là tầng một thật sự của mộ thất, cũng là khoang thuyền của mộ thuyền đắm, vì vậy, mộ biển này nên là ba tầng trên và một tầng khoang thuyền, khoang thuyền này, e rằng là tầng lớn nhất của mộ biển." Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm, không ngờ Mạc Tử Phàm lại phân tích đúng.

Bây giờ cậu đều nghi ngờ, Mạc Tử Phàm rốt cuộc lợi hại đến mức nào, tại sao mọi thứ dường như đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Tiến vào một tầng mộ đạo, trên mộ đạo, bốn người Mạc Tử Phàm lại lần nữa thấy dấu chân màu trắng của thi sát.

Dấu chân màu trắng của thi sát và dấu chân thi sát nhìn thấy lúc đầu trong mộ biển gần như giống hệt nhau, cho thấy nên là cùng một con tiểu tống tử để lại.

Mấy người Mạc Tử Phàm men theo dấu chân thi sát tiếp tục đi về phía trước, men theo dấu chân đi về phía trước, ở cuối mộ đạo là một cánh cửa đá, lúc này cửa đá đang mở, bên trong mộ thất có gì, không ai biết được.

Mạc Tử Phàm để Cấm bà đi đầu, Cấm bà mở cửa đá.

Mộ thất sau cửa đá không lớn, ở trung tâm mộ thất có một tế đàn nhỏ, trên tế đàn có những văn tự tế lễ kỳ quái.

Một đống đầu lâu người bao quanh tế đàn, phía trên tế đàn, ngồi ngay ngắn một xác khô.

Mạc Tử Phàm ở ngoài cửa đá, cũng có thể cảm nhận được từng cơn gió lạnh, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt giảm xuống mấy

độ.

Trong tay xác khô, cầm một cây quyền trượng, xác khô cầm quyền trượng không động, nhưng nhiệt độ trong mộ thất này lại rất thấp.

Thể chất trong mấy người hơi kém một chút là Thiên Chân rùng mình hai cái, "Chuyện gì vậy, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống nhiều thế." Thân hình Vương Bàn Tử béo mập, khả năng chịu lạnh không tồi, nhưng cũng cảm thấy có chút lạnh.

Đúng lúc này, xác khô ngồi trên tế đàn bắt đầu từ từ ngẩng đầu.

Tiểu Ca trong nháy mắt lao vào, Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt chém xuống, đầu của xác khô cũng bay đi.

"Đã chết rồi, cớ sao còn mở mắt!" Cùng với đầu của xác khô, xác khô cũng hoàn toàn bất động.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, tốc độ vừa rồi của Tiểu Ca thật nhanh, xem ra thể phách của mình tuy mạnh, nhưng so với Tiểu Ca vẫn có chút chênh lệch.

Tuy trước đó tốc độ của Mạc Tử Phàm có vẻ nhanh hơn Tiểu Ca, nhưng đó là trong tình huống Tiểu Ca vừa dùng tinh huyết, còn Mạc Tử Phàm có Đạp Tuyết Vô Ngân cấp tối đa.

Tiếp tục đi về phía trước, Vương Bàn Tử lại nhìn trúng cây quyền trượng trong tay xác khô.

"Tiểu Thiên Chân, cây quyền trượng này chắc đáng tiền lắm nhỉ?" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đưa tay về phía quyền trượng.

Nhưng trong khoảnh khắc Vương Bàn Tử sắp tóm lấy quyền trượng, Mạc Tử Phàm thấy quyền trượng tan ra.

"Cẩn thận." Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca gần như đồng thanh nói, vì cả hai đều cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

Chỉ là, Vương Bàn Tử cách quyền trượng quá gần, bột phấn tan ra từ quyền trượng bị Vương Bàn Tử hít vào.

Vừa hít phải bột phấn tan ra từ quyền trượng, thân thể Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu co giật, sắc mặt cũng trong nháy mắt biến thành màu xanh.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm hơi biến đổi, tình huống này khó giải quyết hơn hắn tưởng.

Tiểu Ca nhỏ một giọt máu tươi lên môi Vương Bàn Tử, thân thể co giật của Vương Bàn Tử mới hồi phục được mấy phần, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Chân cũng là lần đầu gặp phải chuyện này.

"Cây quyền trượng vừa rồi nên là do Đoạn Hồn Tán tạo thành, nếu có người chạm vào, Đoạn Hồn Tán sẽ lập tức tan thành bột, nếu bị người hít phải, khó sống sót." Có thể khiến Tiểu Ca cũng nói khó sống sót, từ đó có thể thấy, Đoạn Hồn Tán rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

"Cũng may Tiểu Ca vừa rồi đã giết chết xác khô, nếu không để xác khô kích hoạt Đoạn Hồn Tán, chúng ta có thể đều sẽ trúng chiêu." Mạc Tử Phàm nhìn Vương Bàn Tử sắc mặt xanh mét, bất đắc dĩ lắc đầu, Vương Bàn Tử này không thể ngồi yên, lúc nào cũng gây ra một số phiền phức.

Mạc Tử Phàm lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, nhỏ một giọt máu tươi lên đó.

Hắc Lân Chi Tâm lập tức tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, dưới sự điều khiển của Mạc Tử Phàm, ánh sáng của Hắc Lân Chi Tâm bao phủ Vương Bàn Tử.

Khoảng một phút sau, Vương Bàn Tử mới hồi phục.

Đợi Vương Bàn Tử hồi phục, hắn thở hổn hển.

"Mẹ nó, cũng quá gài bẫy rồi, đúng là muốn mưu sát." Mạc Tử Phàm vỗ vai Vương Bàn Tử, "Cẩn thận một chút đi, ngôi mộ cổ do lão già Uông Tàng Hải bày bố, không dễ phá cục như vậy đâu." Cùng với giọng nói của Mạc Tử Phàm, trong bóng tối phía trước, lại lần nữa truyền đến tiếng bước chân.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân bốn người lập tức đi về phía tiếng bước chân.

Khi mấy người Mạc Tử Phàm đến nơi phát ra tiếng bước chân, lại phát hiện ở đó không có dấu chân màu trắng.

Dấu chân màu trắng đã biến mất sau khi tiến vào mộ thất chứa xác khô.

Chỉ là, ở nơi phát ra tiếng bước chân có một cánh cửa đồng xanh.

Một cánh cửa đồng xanh gần giống với cửa đồng xanh ở trên, cũng mở lên xuống, cần phải từ bên trong mới có thể mở cửa.

Nhưng đối với mấy người Mạc Tử Phàm đây không phải là chuyện khó khăn.

Tóc của Cấm bà vào bên trong, kích hoạt cơ quan phía sau cửa đồng xanh.

Cửa đồng xanh từ từ nâng lên, lần này, điều khiến mấy người Mạc Tử Phàm kinh ngạc là, diện tích của mộ thất này cũng không lớn.

Chỉ là, tình hình bên trong mộ thất lại khiến Mạc Tử Phàm ngẩn người.

Vì trên mặt đất của mộ thất này, đang quỳ một người, một người mặc quần áo của đội khảo cổ, quỳ trước quan tài đồng xanh ở trung

tâm mộ thất, có vẻ vô cùng thành kính.

Chương 35

Khi nhìn bóng lưng của người này, Thiên Chân có trí nhớ tốt đã đối chiếu với người trong bút ký của Ngô Tam Thúc.

"Lý Thập Tam." Tuy chỉ là bóng lưng, nhưng Thiên Chân có thể miễn cưỡng phán đoán ra.

Khi Thiên Chân nói ra cái tên Lý Thập Tam, người đang quỳ trên đất đứng dậy, tứ chi có chút không phối hợp, giống như zombie, vặn vẹo đầu nhìn về phía mấy người.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, Mạc Tử Phàm cũng xác định, người này là Lý Thập Tam.

Mặc dù bây giờ Lý Thập Tam nửa khuôn mặt đã máu thịt bầy nhầy, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn nhận ra ngay.

"Đã thành Huyết thi." Tiểu Ca lắc đầu, đang chuẩn bị ra tay, nhưng Mạc Tử Phàm lại ra tay trước một bước.

"Ting, tiêu diệt một Huyết thi, điểm năng lượng +5." Ruồi muỗi cũng là thịt, sau khi thể chất của Mạc Tử Phàm đột phá tám mươi, muốn tiến thêm một bước nữa vô cùng khó khăn.

Bây giờ đội khảo cổ Trần Văn Cẩm và Lý Thập Tam đều đã tìm thấy, cũng có nghĩa là, lý luận về Hải hầu tử và Cấm bà ăn phải thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm có khả năng không thành lập.

Ít nhất đội khảo cổ năm đó nên đã không dùng thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm.

Mấy người Mạc Tử Phàm giải quyết xong Lý Thập Tam, nhưng không hề lơ là, vì Mạc Tử Phàm đều biết, chính chủ nên ở trong quan tài đồng xanh.

Mạc Tử Phàm tiến lên, nhảy lên một cú đá bay nắp quan tài đồng xanh ra ngoài.

Khi Mạc Tử Phàm đá bay nắp quan tài đồng xanh ra, trong mộ thất lập tức vang lên tiếng chuông rung.

Ngay sau đó, một Huyết tống tử mặc áo giáp, trên người treo đầy lục giác đồng quan tài đứng dậy.

Nhìn Huyết tống tử treo đầy chuông đồng, Mạc Tử Phàm mới biết tại sao Lý Thập Tam với tư cách là cao thủ Cửu Môn lại gặp nạn.

Huyết tống tử vốn đã không dễ đối phó, trên người nó còn treo đầy chuông đồng lục giác, bất kể là ai, cũng có thể không chịu nổi.

Thiên Chân đã ăn Kỳ Lân Kiệt, có khá hơn một chút, nhưng Vương Bàn Tử khi nghe thấy tiếng chuông, trực tiếp quỳ xuống, thành kính khấu đầu với Huyết tống tử trước mặt.

Mạc Tử Phàm có Hắc Lân Long Văn hộ thể, thể phách cũng mạnh hơn người thường không ít, vì vậy có thể khá dễ dàng chống lại tiếng chuông đồng lục giác.

Đạp Tuyết Vô Ngân phối hợp Hắc Lân Cửu Châm!

Mạc Tử Phàm lập tức ra tay, Hắc Lân Cửu Châm chi tam châm xuất thủ, tốc độ của Huyết tống tử đột ngột giảm xuống.

Tiểu Ca thì vòng ra sau lưng Huyết tống tử, Hắc Kim Cổ Đao chém xuống sau gáy Huyết thi.

Hắc Kim Cổ Đao được rèn từ thiên ngoại vẫn thiết, vô cùng sắc bén, trong nháy mắt chém nát mũ giáp của Huyết tống tử.

"Keng!!" Nhưng, cảnh tượng chém nát sau gáy như dự đoán không xuất hiện, vì ở sau gáy của Huyết tống tử có khảm một miếng kim loại đặc biệt, có thể chống lại Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Nhìn cảnh này, Mạc Tử Phàm cũng không thể không thừa nhận, lão già Uông Tàng Hải thật cao tay.

Huyết tống tử phối hợp với chuông đồng lục giác, là một cục diện cực kỳ khó giải.

Điểm yếu duy nhất của Huyết tống tử là tiểu não, đập nát tiểu não, là phương pháp nhanh nhất và hiệu quả nhất để giết Huyết tống tử.

Nhưng bây giờ, kim loại đặc biệt khảm sau gáy của Huyết tống tử ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không thể phá giải, cũng đã trở thành cục diện vô giải.

"Chém đầu!" Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chém về phía cổ của Huyết tống tử.

Nhưng, Huyết tống tử lại trực tiếp tóm lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Hắc Kim Cổ Đao chém vào máu thịt của Huyết tống tử, chỉ xé rách máu thịt, không thể gây ra tổn thương lớn về bản chất cho Huyết tống tử.

Mạc Tử Phàm ánh mắt hơi ngưng lại, Đoạn Hồn Chỉ đối với Huyết tống tử lực sát thương cũng có hạn.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm để Cấm bà ra tay, tóc của hai con Cấm bà trói chặt Huyết tống tử này.

Chỉ là, tóc của Cấm bà tiếp xúc với máu thịt của Huyết tống tử phát ra tiếng xèo xèo, nhanh chóng bị tan chảy sạch sẽ.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm biến đổi, lập tức để Cấm bà hôn lên.

Khi Cấm bà hôn lên môi Huyết tống tử, Huyết tống tử ngừng giãy giụa, giơ hai tay lên, "rắc" một tiếng bẻ gãy đầu mình.

"Ting, tiêu diệt một Huyết tống tử, điểm năng lượng +25." Lại lần

nữa nhận được phần thưởng điểm năng lượng, lúc này Tiểu Ca mới dùng máu giúp Vương Bàn Tử hồi phục.

Mạc Tử Phàm bây giờ đều cảm thấy, Tiểu Ca là một bình máu di động, bất kể lúc nào, cũng cần Tiểu Ca chảy máu mới có thể cứu người.

Sau khi Huyết tống tử được giải quyết, Vương Bàn Tử và Thiên Chân lưng áo đều ướt đẫm, cả hai đều không ngờ, lại khó giải quyết như vậy.

"Chẳng trách con nhỏ A Ninh kia không nói, nơi này thật không phải là nơi người thường có thể đến." Vương Bàn Tử thần kinh thô kệch, liên tục thử thách bên bờ vực tử vong, nhưng xem ra, ngoài việc phàn nàn, hắn không có ý định rời khỏi đây.

Mấy người Mạc Tử Phàm men theo mộ đạo tiếp tục tiến về phía trước, xuyên qua mộ thất này, mộ đạo phía trước mộ thất xuất hiện xu hướng nghiêng xuống.

Mạc Tử Phàm và Thiên Chân đều nhíu mày, vì vị trí của họ nên ở trong khoang thuyền của mộ thuyền đắm.

Nếu lại tiếp tục men theo bậc thang đi xuống, vậy chẳng phải, bên dưới khoang thuyền còn có một tầng.

"Có một số thuyền có khoang thuyền hai tầng." Thiên Chân cũng chỉ có thể giải thích như vậy, nếu không sau khi rời khỏi khoang thuyền, bên dưới nên là đáy biển thật sự.

Chương 36

Mấy người men theo khoang thuyền đi xuống dưới, chỉ là, khi mấy người xuống phía dưới, mấy người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Nếu không biết là mặc đồ lặn tiến vào, có lẽ đều sẽ cảm thấy, có thể không phải ở mộ biển, mà ở một ngôi mộ cổ trong núi lớn kinh hãi.

Vì trước mặt bốn người Mạc Tử Phàm xuất hiện một hành lang, hành lang được xây dựng dựa vào vách đá cheo leo, hành lang này một mạch thông về phía bóng tối phía trước, khiến người ta không biết cuối hành lang rốt cuộc là đâu.

Một bên hành lang sát vách đá, bên còn lại, là vực sâu không thấy đáy.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, đây không phải là tình huống mà tất cả các tiểu thuyết đạo mộ hắn tiếp xúc nên gặp phải.

Đặc biệt là mộ biển, Mạc Tử Phàm kiếp trước tuy cảm thấy mộ biển có nhiều bí ẩn, nhưng cũng không ngờ, trong mộ biển lại ẩn giấu nhiều thứ không ai biết đến như vậy.

"Nơi này e rằng là một hẻm núi dưới biển, chỉ không biết, vì lý do gì mà nơi này lại không có một giọt nước." Thiên Chân vô cùng kinh ngạc, mộ thuyền đắm, hẻm núi dưới biển, hành lang vách đá, bóng tối không xác định.

Mạc Tử Phàm đi đầu phía trước, sự bí ẩn của mộ biển, đã khơi dậy hứng thú của Mạc Tử Phàm, hắn muốn biết, cuối hành lang rốt cuộc là đâu.

Mạc Tử Phàm đi đầu lên hành lang, đương nhiên, Hải hầu tử đi trước dò đường.

Tiểu Ca cũng theo sát phía sau tiến vào hành lang.

Mấy người đi trên hành lang, có thể thấy bên phía hành lang sát vách đá có một số hình vẽ kỳ quái.

Những hình vẽ đó giống một loài động vật nào đó, có chút giống rắn, nhưng những con rắn này trên đầu lại có đôi cánh có thể mở ra.

Hơn nữa, là cánh thịt, có chút giống mào của rắn mào thịt, nhưng lại là cánh thịt có thể mở ra.

"Con rắn này trông thật dị dạng, trên người có một đôi cánh thịt to như vậy, thân thể lại nhỏ thế, con rắn này thật sự chạy được không?" Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy những hình vẽ này, đối với con rắn dị dạng được vẽ trên đó, Vương Bàn Tử rất muốn phàn nàn.

Cũng đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía vực sâu tối tăm.

Mạc Tử Phàm cũng theo ánh mắt của Tiểu Ca nhìn về phía vực sâu.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Chân tiếp xúc với Tiểu Ca không lâu, nhưng biết rõ rất ít thứ có thể khiến Tiểu Ca chuyên chú như vậy.

Ngay sau đó, thấy Tiểu Ca rút ra Hắc Kim Cổ Đao, làm ra tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Sau khi Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Mạc Tử Phàm mới biết, tình hình ở đây còn khó giải quyết hơn hắn tưởng.

Vì hắn cũng nghe thấy âm thanh, bên dưới hành lang, có thể nghe thấy tiếng sột soạt, những âm thanh này, giống như côn trùng rắn đang bò.

Đợi Vương Bàn Tử và Thiên Chân nghe thấy tiếng sột soạt, bên dưới xuất hiện một con rắn.

Một con rắn gần như giống hệt con rắn dị dạng trên hình vẽ.

Cùng với con đầu tiên xuất hiện, ngay sau đó liên tiếp những con rắn cánh thịt dị dạng xuất hiện.

Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Cửu Châm ra tay, một cây kim bạc xuyên qua thân thể của rắn biển cánh thịt.

"Ting, tiêu diệt một con rắn biển cánh thịt, điểm năng lượng +5." Ngay sau đó, vô số rắn biển cánh thịt xuất hiện, xông về phía mấy người.

"Đoàng đoàng đoàng, đoàng đoàng đoàng. ....." Vương Bàn Tử và Thiên Chân phản ứng cũng không chậm, súng tiểu liên trong tay bắt đầu điên cuồng bắn quét.

Hắc Lân Cửu Châm của Mạc Tử Phàm tuy uy lực cực lớn, nhưng cần kim bạc làm dẫn, khi Mạc Tử Phàm nhận được Hắc Lân Cửu Châm, hệ thống đã tặng năm trăm cây kim bạc.

Trong khoảng thời gian ở Yến Kinh, Mạc Tử Phàm lại bỏ tiền chế tạo thêm năm trăm cây kim bạc.

Trên người có một ngàn cây kim bạc, trừ đi số kim bạc đã sử dụng, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng còn hơn tám trăm cây.

Chỉ là, bây giờ nhìn những con rắn biển cánh thịt dày đặc kia, rõ ràng không chỉ có tám trăm con.

"Đừng dây dưa, vừa đánh vừa lui." Mạc Tử Phàm ra lệnh một tiếng, cùng Tiểu Ca bọc hậu, để Thiên Chân và Vương Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ đã đi đến giữa hành lang, Mạc Tử Phàm bây giờ rời đi,

cũng không kịp nữa.

Bây giờ chỉ có thể đi về phía trước, đợi đến được phía đối diện hành lang rồi mới tìm cách chống lại những con rắn biển cánh thịt này.

Kim bạc trong tay Mạc Tử Phàm điên cuồng bay ra, mỗi lần ra tay đều có ba con, thậm chí sáu con rắn biển cánh thịt chết ngay tại chỗ.

"Ting, tiêu diệt một con rắn biển cánh thịt, điểm năng lượng +5." "Ting, tiêu diệt một con rắn biển cánh thịt, điểm năng lượng +5." .....

Âm thanh thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, tuy khiến điểm năng lượng của Mạc Tử Phàm tăng nhanh, nhưng Mạc Tử Phàm không vui vẻ gì, vì rắn biển cánh thịt càng lúc càng gần.

Cũng đúng lúc này, Vương Bàn Tử và Thiên Chân cuối cùng đã đến một cái bục ở cuối hành lang.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca cũng lui lên trên bục.

Những con rắn biển cánh thịt kia muốn tiếp tục truy kích, nhưng chúng vừa mới đến gần cái bục Mạc Tử Phàm đang đứng, trực tiếp nổ tung, tan biến trong không trung.

Nhìn cảnh này Mạc Tử Phàm, hơi thở phào nhẹ nhõm, những con rắn biển cánh thịt này dường như không thể lên được cái bục này.

"Những tảng đá này, những con rắn biển cánh thịt đến gần những tảng đá này sẽ nổ tung." Tiểu Ca chỉ vào một bên tảng đá, sau đó quay đầu nhìn về phía trước cái bục này.

Chương 37

Phía trước cái bục này có một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa đá có bốn chữ cổ, Thiên Chân đọc bốn chữ cổ đó ra.

"Uông Gia Cổ Lâu." Uông Gia Cổ Lâu?

Mạc Tử Phàm kiếp trước chưa từng nghe thấy trong thế giới Đạo Mộ có nơi như vậy.

Kiếp trước chỉ biết có một Trương Gia Cổ Lâu, Uông Gia Cổ Lâu, Mạc Tử Phàm thật sự là lần đầu tiên biết đến.

Dưới khu mỏ cổ ở Trường Sa là Trương Gia Cổ Lâu, Mạc Tử Phàm chưa từng đến đó, nhưng không ngờ dưới đáy mộ biển lại có một Uông Gia Cổ Lâu.

Cái tên Uông Gia Cổ Lâu vừa nghe đã biết có lẽ liên quan đến lão già Uông Táng Hải kia.

Khi Tiểu Ca nhìn Uông Gia Cổ Lâu, lông mày hắn nhíu chặt, thốt ra một câu khiến Mạc Tử Phàm ấn tượng vô cùng sâu sắc.

"Tôi... hình như từng đến đây." Tiểu Ca dường như muốn nhớ lại thông tin về Uông Gia Cổ Lâu, nhưng cuối cùng vẫn không thể.

"Thôi... thôi bỏ đi." Thiên Chân thấy Tiểu Ca suy nghĩ về Uông Gia Cổ Lâu đến mức có chút đau đầu, bất giác vỗ vỗ vai hắn.

Tiểu Ca cuối cùng cũng không cố ép mình suy nghĩ nữa, từ bỏ việc tiếp tục nghĩ về Uông Gia Cổ Lâu.

"Cửa lớn của Uông Gia Cổ Lâu ở ngay kia, muốn biết bên trong có gì, vào xem là biết ngay chứ gì." Phải thừa nhận, Vương Bàn Tử đúng là gan to bằng trời, trong tình huống này mà không hề có ý định rời đi.

Nếu là người khác, sau khi mấy lần giãy giụa trên bờ vực sinh tử, dù không sợ vỡ mật thì cũng khó mà có ý chí tiến lên tiếp được.

Mạc Tử Phàm nhìn Uông Gia Cổ Lâu, cũng khẽ nhíu mày.

Ngay cả một Mạc Tử Phàm luôn có thái độ dũng cảm tiến về phía trước cũng lộ ra chút do dự.

Kiếp trước đã đọc thuộc làu tiểu thuyết đạo mộ, Mạc Tử Phàm tuy không biết về Uông Gia Cổ Lâu, nhưng cái tên Trương Gia Cổ Lâu thì hắn nghe như sấm bên tai, đó căn bản không phải là nơi người thường có thể bén mảng đến.

"Đứng ngây ra đó làm gì, súng trường của tôi hết sạch đạn rồi, chẳng lẽ bây giờ quay lại vật lộn với đám rắn quái dị kia à?" Vương Bàn Tử thúc giục một tiếng, "Hai trăm cân thịt của Bàn gia đây không phải để nuôi mấy con rắn dị dạng đó đâu." "Được." Mạc Tử Phàm cũng cười cười, tự thấy mình kỳ lạ, có gì mà phải sợ hãi chứ.

Xuyên không đến thế giới đạo mộ, chẳng phải việc muốn làm nhất chính là khám phá những bí ẩn mà mình luôn muốn biết sao?

Bây giờ Uông Gia Cổ Lâu thần bí của thế giới đạo mộ đang ở ngay trước mắt, lại có lý do gì để lùi bước chứ.

Cả nhóm đến trước cánh cửa đá khổng lồ, giơ tay đẩy cửa ra.

Những kẻ bảo vệ Uông Gia Cổ Lâu trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Điều này chỉ có thể giải thích một vấn đề, đây là một Uông Gia Cổ Lâu đã bị bỏ hoang.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm có chút khó hiểu, nơi này vô cùng kín đáo, người bình thường không thể nào phát hiện ra được.

Hơn nữa, Uông Gia Cổ Lâu được xây dựng ở đây, nhân lực vật

lực tiêu tốn chắc chắn cực kỳ lớn, không có lý do gì lại từ bỏ.

Trừ phi, nơi này đã bị phát hiện, nhưng lại không bắt được kẻ đã phát hiện ra Uông Gia Cổ Lâu.

Về điểm này, Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến đội khảo cổ năm đó.

Đội khảo cổ năm đó mất tích một cách kỳ lạ, cuối cùng chỉ có Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn và Tiểu Ca là ba người sống sót rời đi.

Nghe nói Hoắc Linh cũng không chết, nếu tính cả Hoắc Linh thì có bốn người không chết.

Nhưng nghe nói Hoắc Linh tuy không chết, nhưng cũng trở thành bệnh nhân tâm thần, bị nhốt trong một bệnh viện tâm thần.

Cửa đá bị Mạc Tử Phàm và Vương Bàn Tử đẩy ra, tiếng ma sát nặng nề của cửa đá vang lên.

Khi cửa đá hoàn toàn mở ra, Mạc Tử Phàm mới thấy được Uông Gia Cổ Lâu và Trương Gia Cổ Lâu có sự khác biệt.

Trương Gia Cổ Lâu thực sự chỉ là một tòa lầu đơn thuần, nhưng Uông Gia Cổ Lâu lại là một cung điện.

"Táng Hải Điện!" Sau cánh cửa đá là một con đường lớn lát đá phiến, cuối con đường là một tòa cung điện, tên của nó chính là cái tên mà Thiên Chân vừa thốt ra: Táng Hải Điện!

Uông Táng Hải, Táng Hải Điện!

Mọi thứ càng lúc càng rõ như ban ngày, nơi này chính là cổ lâu của gia tộc Uông Táng Hải.

Mấy người Mạc Tử Phàm bước lên con đường đá, Thiên Chân kinh ngạc đến không khép được miệng.

"Nếu bản thân mộ biển đã là một nơi có ý nghĩa khảo cổ cực lớn,

vậy thì Táng Hải Điện ở đây, e rằng có thể được xem là một kỳ tích." Thiên Chân dùng từ kỳ tích để hình dung nơi này, một chút cũng không khoa trương.

Ngay cả Thiên Chân của hiện tại cũng không hiểu được Uông Táng Hải đã làm cách nào để rút hết nước biển ở đây.

Hẻm núi dưới đáy biển này sâu không thấy đáy, muốn rút cạn nước biển, không chỉ xây một ngôi mộ tàu đắm ở đây, mà còn xây cả Uông Gia Cổ Lâu.

"Người nhà họ Uông thế hệ đầu, cũng chỉ có ông ta mới có bản lĩnh này." Tiểu Ca dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên lên tiếng.

"Người nhà họ Uông thế hệ đầu?" Nghe vậy, Thiên Chân lập tức hỏi.

Chương 38

Tiểu Ca nhớ lại không nhiều, đứt quãng nói: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết, Trương gia chúng tôi và Uông gia đều bảo vệ một bí mật cuối cùng, còn bí mật cuối cùng mà Uông gia bảo vệ, tôi không rõ." Uông gia cũng bảo vệ một bí mật cuối cùng?

Mạc Tử Phàm nhíu mày, đột nhiên nhớ đến Cổ Đồng Kinh.

Trong Sa Hải, người của Uông gia đã dùng mọi cách để có được ký ức của Uông Táng Hải.

Điểm này vốn Mạc Tử Phàm thấy rất kỳ lạ, nhưng bây giờ xem ra, người của Uông gia muốn có được ký ức của Uông Táng Hải, có lẽ liên quan đến bí mật cuối cùng mà người nhà họ Uông thế hệ đầu bảo vệ.

Điều này cũng được thể hiện trong Sa Hải, những người tự xưng là người Uông gia hiện tại, không phải là người Uông gia thực sự, mà chỉ là những kẻ đi theo ý chí của Uông Táng Hải, đổi tên thành người Uông gia.

Mạc Tử Phàm vốn cho rằng những người này đổi tên thành người Uông gia, mục đích là để đối phó với Trương gia, đoạt lấy bí mật cuối cùng mà Trương gia bảo vệ.

Nhưng bây giờ xem ra, thứ họ mưu đồ có lẽ không phải là bí mật cuối cùng của Trương gia, mà là bí mật cuối cùng mà người nhà họ Uông thế hệ đầu bảo vệ.

Nếu vậy, những người tự xưng là người Uông gia hiện tại, hoặc là vì thế hệ đầu của Uông gia đã đứt đoạn truyền thừa, họ muốn tìm lại.

Hoặc là, họ có mưu đồ khác.

Chỉ là, bây giờ suy nghĩ nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa, Uông Gia Cổ Lâu đang ở ngay trước mắt, Mạc Tử Phàm phải thăm dò một phen.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiến vào Uông Gia Cổ Lâu thế hệ đầu, điểm năng lượng +100, kỹ năng Động Sát Chi Nhãn +1, và được nâng lên tầng thứ ba." Động Sát Chi Nhãn (Tầng thứ ba): Có thể nhìn thấu mọi thứ mà ký chủ muốn nhìn thấu.

Tầng một đến ba có thể xem thông tin cơ bản của vật thể, tầng bốn đến sáu có thể xem quá khứ của vật thể, tầng bảy đến chín có thể xem một chút tương lai của vật thể, tầng mười đến mười hai, có xác suất dò xét thiên cơ!

Động Sát Chi Nhãn!

Mạc Tử Phàm nhướng mày, kỹ năng này tuy không tăng sức chiến đấu, nhưng công dụng của nó có thể dùng từ kinh người để hình dung.

Có thể xem thông tin cơ bản của bất kỳ vật gì, nếu Động Sát Chi Nhãn có một ngày được nâng lên cấp tối đa, thì còn có thể mang lại lợi ích to lớn hơn cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn về phía Táng Hải Điện.

Khi ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi vào Táng Hải Điện, thông tin cơ bản của nó cũng hiện ra.

Tên gọi: Táng Hải Điện.

Giới thiệu: Một tòa cổ điện sừng sững ngàn năm, trong đó ẩn giấu những bí mật không muốn người khác biết...

Mạc Tử Phàm lắc đầu, xem trực tiếp Táng Hải Điện không có nhiều thông tin hữu ích, bởi vì thông tin cơ bản bao gồm kết cấu gỗ, phong cách kiến trúc của Táng Hải Điện, thậm chí cả diện tích lớn nhỏ của nó.

Mạc Tử Phàm nhìn thông tin cơ bản của Táng Hải Điện, chỉ biết được đại khái tình hình, chứ không thể biết bên trong có những gì.

Cho nên, Động Sát Chi Nhãn tầng thứ ba cũng không đặc biệt nghịch thiên.

Đương nhiên, nếu dùng ở bên ngoài thì hữu dụng hơn nhiều.

Động Sát Chi Nhãn tuy không bằng Kỳ Môn Bát Quái, nhưng cũng khá tốt rồi.

Kỳ Môn Bát Quái đạt đến cảnh giới cao thâm, nếu chỉ là chuyện bình thường, có thể bấm tay biết được hung cát trong phạm vi trăm dặm, dùng mai rùa biết được hung cát trong phạm vi ngàn dặm, dựa trên cơ sở mệnh cách bát tự.

Kỳ Môn Bát Quái đạt đến đỉnh phong, cũng có năng lực dò xét thiên cơ, có lẽ còn cao minh hơn Động Sát Chi Nhãn.

Mạc Tử Phàm hiện tại chỉ là Kiến tập Quẻ sư, nhưng hắn phát hiện, sau khi có được Động Sát Chi Nhãn, mấy chữ Kiến tập Quẻ sư trên giao diện thuộc tính hệ thống đã biến thành Tam phẩm Quẻ sư.

Động Sát Chi Nhãn đạt đến tầng thứ ba, lại khiến cấp bậc Quẻ sư của Mạc Tử Phàm trực tiếp tăng lên ba phẩm.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm cảm thấy mình là một quẻ sư giả, xem mệnh đều phải dựa vào tiên tri tiên giác.

Nhưng sau khi trải qua chuyện trong mộ biển, Mạc Tử Phàm cũng không dám tùy tiện phán bừa nữa.

Bởi vì hắn phát hiện, do sự tồn tại của mình, tiến độ khám phá cổ mộ, cũng như tình hình bên trong cổ mộ, đều đã xảy ra thay đổi lớn.

Bốn người Mạc Tử Phàm đến trước cửa Táng Hải Điện, nhìn cung điện nguy nga hùng vĩ, Mạc Tử Phàm không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nếu là một ngôi mộ trên đất liền, có quy mô như thế này, Mạc Tử Phàm chỉ hơi kinh ngạc.

Nhưng đây là một ngôi mộ dưới đáy biển, ở trong nước biển.

Tuy nơi này cách đất liền không quá xa, nhưng muốn rút cạn nước biển trong hẻm núi dưới đáy biển, rồi xây dựng một tòa cung điện hùng vĩ như vậy ở phía dưới...

Thực sự là sức người có thể làm được sao?

Mạc Tử Phàm bây giờ mới biết, tại sao Uông Táng Hải, một người chưa từng thực sự xuất hiện trong thế giới đạo mộ, lại có thể kiềm chế được Cửu Môn.

Ván cờ Cổ Đồng Kinh, còn khiến thế hệ Cửu Môn lão bối do Phật Gia dẫn đầu phải tổn thất nặng nề.

Hơn một nghìn năm trước, Uông Táng Hải có thể bày bố cục và xây dựng nên cung điện dưới đáy biển, một công trình gần như không thể hoàn thành bằng sức người, việc ông ta áp chế hoàn toàn Cửu Môn, cũng không phải là chuyện lạ.

Ở cửa Táng Hải Điện, có hai pho tượng đá.

Một pho là người đầu hươu thân, pho còn lại là mặt quỷ ba đuôi.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn, Động Sát Chi Nhãn lập tức xem ra thông tin cơ bản của hai thứ này.

Chương 39

Tượng người đầu hươu thân là tượng Quang Minh Chi Tử, còn tượng mặt quỷ ba đuôi kia là tượng Hắc Ám Chi Tử.

"Tượng điêu khắc kỳ lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ." Thiên Chân cũng là người đọc nhiều sách, nhưng cũng chưa từng nhớ đã thấy hai pho tượng có hình dạng như vậy trong sách.

"Quang Minh Chi Tử và Hắc Ám Chi Tử." Mạc Tử Phàm hờ hững đáp, cũng chính lúc này, Mạc Tử Phàm mới phát hiện, sau lưng tượng Quang Minh Chi Tử và Hắc Ám Chi Tử, mỗi bên đều có một bộ xương khô.

Hơn nữa, quần áo trên hai bộ xương khô này đều là quần áo của đội khảo cổ năm đó.

Thiên Chân nhìn thấy đầu tiên, đối với tình hình của đội khảo cổ không rõ lắm, đây có lẽ sẽ là một manh mối không tồi.

Mấy người Mạc Tử Phàm đều đi đến xem hai bộ xương khô.

Trên người hai bộ xương không có công cụ gì, chỉ có thể từ quần áo phán đoán có thể là người của đội khảo cổ năm đó.

"Trên người hai bộ thi thể này không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận, e rằng chỉ có thể lấy một ít mẫu tủy xương, mang về làm giám định ADN mới có khả năng xác định được." Thiên Chân lắc đầu, cũng chỉ là nói vậy, bây giờ biết người chết là ai trong đội khảo cổ cũng không còn quan trọng nữa.

Dù sao người mất tích trong mộ biển năm đó, Trần Văn Cẩm, Lý Thập Tam, cộng thêm hai bộ xương trắng ở đây, đã phát hiện được bốn người.

Hơn nữa, không loại trừ có người bị rắn biển có cánh thịt kéo vào vực sâu trong hành lang.

Nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử phủi phủi bụi trên đất, chuẩn bị tạm thời nghỉ ngơi.

Tuy gã trời không sợ đất không sợ, nhưng dù sao cũng đã ở trong cổ mộ một thời gian dài, dạ dày có chút không chịu nổi cũng là chuyện thường tình.

Mạc Tử Phàm lúc này vận dụng Động Sát Chi Nhãn, muốn xem chủ nhân của hai bộ xương khô này rốt cuộc là ai.

Nhưng kết quả xem được lại chỉ là thông tin cơ bản của xương khô, chứ không có thông tin chủ nhân là ai.

Bởi vì chủ nhân của xương khô thuộc về thông tin quá khứ, cần Động Sát Chi Nhãn ít nhất đạt đến tầng thứ tư trở lên mới có khả năng xem được.

Chỉ là, đúng lúc này, Thiên Chân và Tiểu Ca đều nhìn về phía mông của Vương Bàn Tử.

Trong thoáng chốc, Mạc Tử Phàm còn tự hỏi, Thiên Chân và Vương Bàn Tử liệu có sở thích đặc biệt gì không, sao lại cứ nhìn chằm chằm vào cái mông to của Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm thấy, Thiên Chân trực tiếp đi tới định vạch mông của Vương Bàn Tử ra.

Mạc Tử Phàm lập tức hoài nghi, Thiên Chân không phải bị lệch lạc rồi chứ, không lẽ thật sự giống như trên màn hình đạn của phim truyền hình, Thiên Chân là vợ của Tiểu Ca ư?

Cong hoàn toàn rồi?

Nhưng dù có cong hoàn toàn, Tiểu Ca đang ở đây, Thiên Chân cũng

không đến nỗi tìm Vương Bàn Tử chứ.

Lẽ nào vì mông Vương Bàn Tử to?

Nhưng câu nói tiếp theo của Thiên Chân đã chứng minh Mạc Tử Phàm chỉ đang suy nghĩ lung tung.

Bởi vì Thiên Chân đẩy đẩy Vương Bàn Tử, rồi nói: "Vương Bàn Tử, tránh ra một chút, dưới mông cậu có chữ." Thiên Chân phủi sạch bụi ở chỗ Vương Bàn Tử vừa ngồi, trên mặt đất quả nhiên có mấy hàng chữ máu.

"Trời muốn diệt ta Ngô Tam Tỉnh à, tuy may mắn không làm nhục sứ mệnh, tìm được Uông Gia Cổ Lâu, nhưng cuối cùng cũng quá muộn rồi, mạng ta thôi rồi, người Cửu Môn đời sau, tuyệt đối không được tiến vào Táng Hải Điện, dừng bước thì sống, kẻ vào vĩnh thế không được siêu sinh!!" Từng hàng chữ máu, tuy đã khô, nhưng vẫn khiến người ta kinh hãi.

"Tiểu Thiên Chân, là chú Ba cậu viết à, người chưa chết viết mấy thứ này làm gì?

Có phải người khác viết không?" Vương Bàn Tử có chút không tin, nhưng Thiên Chân lại chau mày không dãn, lắc đầu, "Nét chữ của chú Ba tôi, chữ viết rất độc đáo, gần như không ai có thể bắt chước được." Thiên Chân lập tức xông đến sau tượng Quang Minh Chi Tử, vạch áo của bộ xương khô ra, xem tình hình xương sườn bên trong.

Dường như không thấy thứ mình muốn xem, Thiên Chân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, cậu lại chạy đến sau tượng Hắc Ám Chi Tử, xem tình hình của bộ xương khô sau tượng Hắc Ám Chi Tử.

Lần này, khi Thiên Chân thấy xương sườn thứ ba của bộ xương khô bị gãy, mồ hôi lạnh trên mặt Thiên Chân túa ra, trực tiếp ngồi

phịch xuống đất.

"Sao thế?" Vương Bàn Tử ngơ ngác, Mạc Tử Phàm mơ hồ đoán được, nhưng lại không thể chắc chắn.

Thiên Chân qua một lúc lâu mới hồi phục được một chút, "Bộ xương khô này, có lẽ là chú Ba của tôi." "Không thể nào, chú Ba cậu cách đây không lâu mới đi Lỗ Vương Cung, sao có thể biến thành xương khô xuất hiện ở đây được." Vương Bàn Tử lập tức lắc đầu, theo gã thấy, điều này căn bản không thể nào.

"Nét chữ là của chú Ba tôi, không sai được, xương sườn của chú Ba tôi từng bị thương, tuy đã phục hồi, nhưng vẫn còn sẹo." Thiên Chân ngồi trên đất, hai tay ôm đầu.

"Tiểu Thiên Chân, cậu đừng suy nghĩ lung tung vội, biết đâu tất cả chỉ là trùng hợp, chà, chú Ba cậu cách đây không lâu mới đưa cậu đi Lỗ Vương Cung, còn bộ xương khô này vừa nhìn đã biết chết được mười hai mươi năm rồi, không thể nào là chú Ba cậu được." Vương Bàn Tử khuyên nhủ Thiên Chân, "Tiểu Thiên Chân, cậu nghi ngờ chú Ba cậu, cũng phải có bằng chứng chứ?" "Thực ra chú Ba tôi từ sau khi từ mộ biển trở về, tôi đã phát hiện chú ấy bắt đầu có vấn đề." Thiên Chân từ từ kể ra những vấn đề mình phát hiện.

"Chú Ba từ mộ biển trở về, có lúc tôi thấy rất thân thiết, có thể khẳng định đó là chú Ba." "Nhưng có lúc tôi thấy chú Ba, tuy vẫn đối xử tốt với tôi, nhưng tôi cảm giác như chú ấy đã biến thành một người khác vậy." Mạc Tử Phàm là người xuyên không, đương nhiên biết, cảm giác này của Thiên Chân là do Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh đang thay đổi thân phận cho nhau.

Nhưng bây giờ ở đây, tìm thấy huyết thư do Giải Liên Hoàn để lại, điều đó tuy không thể chứng minh Giải Liên Hoàn đã chết, nhưng cũng có thể chứng minh quan hệ giữa Giải Liên Hoàn và Ngô Tam

Tỉnh đã rạn nứt.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm biết, Ngô Tam Thúc đã ngất đi trong quan tài đá, sau khi tỉnh lại chỉ thấy Giải Liên Hoàn, những người khác đều biến mất.

Nhưng theo tình tiết đạo mộ bình thường, Hoắc Linh từng thấy Ngô Tam Thúc đi theo, cuối cùng cũng mất tích một cách kỳ lạ.

Nhưng bây giờ xem ra, năm đó chắc chắn có người nói dối.

Người nói dối này có thể là Ngô Tam Thúc, nhưng bây giờ có một vấn đề, Ngô Tam Thúc rõ ràng vẫn còn sống, tại sao ở đây lại có huyết thư do Ngô Tam Thúc để lại.

Còn có... thi cốt của Ngô Tam Thúc!!

Chương 40

"Vào trong đi, tôi có thể cảm giác được, đáp án tôi cần, ở trong Táng Hải Điện." Tiểu Ca cất bước đi về phía Táng Hải Điện, Thiên Chân cũng đứng dậy, những bí ẩn mà mộ biển để lại thực sự quá nhiều, không thể cứ thế rời đi.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm sâu thẳm, cũng đi theo vào.

Đẩy cửa lớn Táng Hải Điện ra, một tiếng thở dài như có như không truyền ra từ trong điện.

Vương Bàn Tử dừng bước, "Phàm ca, Tiểu Thiên Chân, vừa rồi hai người có nghe thấy tiếng gì không?" "Tiếng thở dài." Thiên Chân cũng nghe thấy tiếng thở dài như có như không vừa truyền ra từ trong Táng Hải Điện.

Mạc Tử Phàm không nói gì, cùng Tiểu Ca đi ở phía trước, tiếng thở dài tự nhiên cũng nghe thấy, nhưng không được chân thực cho lắm.

Vừa tiến vào Táng Hải Điện, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, bởi vì tình hình bên trong Táng Hải Điện và Trương Gia Cổ Lâu khá giống nhau.

Trong Táng Hải Điện, bốn phía đều là quan tài, ở trung tâm, cũng có một Hoán Huyết Đài!

Nhìn thấy cảnh này, Mạc Tử Phàm càng cảm thấy, mình có thể đã tiếp xúc với một quỹ đạo mới của thế giới đạo mộ.

Mấy người Mạc Tử Phàm đến trước Hoán Huyết Đài, không phát hiện có gì bất thường.

Khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, một giọng

nói đột nhiên vang lên từ phía sau.

"Đừng đi tiếp nữa, các người đã đến nơi không nên đến, phía trước, không thể đi." Mấy người Mạc Tử Phàm lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lúc này, họ thấy một cỗ quan tài không biết đã mở ra từ lúc nào, bên trong ngồi một người tóc tai bù xù.

Người này xuất hiện quá đột ngột, cũng quá quỷ dị.

Súng trường của Vương Bàn Tử không còn đạn, gã lập tức rút súng lục ra chĩa vào người đang bò ra từ quan tài.

"Cũng là người của Cửu Môn?" Người nọ lại không hề để ý đến khẩu súng mà Vương Bàn Tử đang chĩa vào mình, "Tôi cũng vậy, ông bác của tôi là Hắc Bối Lão Lục, các người nên biết." Mạc Tử Phàm nhìn thấy, người bò ra từ quan tài này mặc quần áo của đội khảo cổ.

Gương mặt gã vô cùng gầy gò, giống như chỉ còn lại da bọc xương.

"Đừng nhúc nhích, nếu không tôi nổ súng đấy." Vương Bàn Tử cũng đã hạ không ít đấu, nhưng gặp phải người còn sống bò ra từ quan tài mà nói chuyện bình thường thì đây là lần đầu tiên.

Nói đối phương là người sống, Vương Bàn Tử không tin lắm.

Dù sao ai có thể sống trong cổ mộ một thời gian dài như vậy, đây lại là mộ biển, thức ăn cũng không đủ.

"Tôi biết các người đang nghĩ gì." Người tự xưng là hậu bối của Hắc Bối Lão Lục trực tiếp quỳ xuống về phía Hoán Huyết Đài, "Kẻ quỳ gối được trường sinh, kẻ quỳ gối được trường sinh, đi tiếp nữa, có thể sẽ giống như tôi." Giọng của Hắc Bối Lão Lục bình thản, sau khi quỳ lạy ba lần trên mặt đất, gã mới từ từ ngẩng đầu lên.

“Năm đó chúng tôi mười mấy người, ai mà không phải là cao thủ trong Cửu Môn, nhưng chẳng phải đều bỏ mạng ở đây sao.” Trong giọng nói của gã có thêm mấy phần tang thương, rõ ràng, đối với chuyện năm đó, gã vẫn canh cánh trong lòng.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, gã này nói người của đội khảo cổ năm đó đều đã chết.

Nhưng thực tế không phải vậy, Tiểu Ca không chết, Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn không chết, Hoắc Linh cũng không chết.

Đây đều là thông tin mà Mạc Tử Phàm nắm được ở kiếp trước.

Khi người này đang nói, ánh mắt gã rơi vào người Tiểu Ca.

“Trương Khởi Linh!!

Trương Khởi Linh, không đúng, Trương Khởi Linh đã chết rồi, ngươi là ai?

Con trai của hắn?” Cảm xúc của người này có chút không ổn định, hiển nhiên không ngờ, có thể gặp được một Trương Khởi Linh giống hệt đồng đội năm xưa ở đây.

“Tôi... là Trương Khởi Linh.” Trương Khởi Linh lạnh nhạt đáp, “Tôi đã chết, cậu có bằng chứng không?” Người nọ nghe lời của Trương Khởi Linh, không khỏi cười lớn, “Trương Khởi Linh?

Ngươi sao?

Bao nhiêu năm trôi qua, ta đã thành bộ dạng này, Trương Khởi Linh nếu còn sống, e rằng cũng là một người trung niên rồi.” “Tôi đã chết, cậu có biết tôi chết ở đâu không?” Trương Khởi Linh cũng không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn muốn tìm lại ký ức đã mất.

“Ngươi, Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, Mộc Vân Hổ, Giải Liên Hoàn

năm người tiến vào bên trong, chỉ có Mộc Vân Hổ ra được, nhưng hắn cũng nằm trong quan tài ở đây, không bao giờ rời khỏi đây nữa." Giải Liên Hoàn?

Chuyện càng lúc càng quỷ dị, Mạc Tử Phàm biết người trên quan tài đá không phải Giải Liên Hoàn, nhưng Giải Liên Hoàn đáng lẽ phải ẩn mình mới đúng, sao lại cùng Tiểu Ca tiến vào đây.

"Mộc Vân Hổ nói cho tôi biết, bên trong rất đáng sợ, Trần Văn Cẩm, Trương Khởi Linh, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn đều sẽ chết, không ai có thể sống sót." Người nọ bắt đầu có chút điên loạn, "Người đi vào đều phải chết, tất cả đều phải chết, kẻ quỳ gối được trường sinh, kẻ quỳ gối được trường sinh." Mạc Tử Phàm nhíu mày, "kẻ quỳ gối được trường sinh" là đạo lý mà Trần Ngọc Lâu từng ngộ ra khi đến mộ Hiến Vương.

Nhưng đó là quỳ lạy con cự xà Bàn Sơn, còn ở đây, "kẻ quỳ gối được trường sinh" của người này có ý nghĩa gì?

Lại đang quỳ lạy ai?

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm rõ ràng đã thấy thi cốt của Trần Văn Cẩm trong mộ tàu đắm, nhưng người này lại nói Trần Văn Cẩm đã tiến vào bên trong.

Rõ ràng có vấn đề, một người đã chết, sao lại có thể ở đây.

Trừ phi... bên trong lại có đường thông trở lại mộ biển.

"Nói xong chưa?" Tiểu Ca lạnh nhạt lên tiếng, "Vậy có phải nên đến lượt tôi rồi không?" Dứt lời, Tiểu Ca trong nháy mắt ra tay, một giọt tinh huyết điểm vào giữa trán người nọ.

Chương 41

Người nọ hét thảm một tiếng, dung mạo bao gồm cả trang phục trên người cũng bắt đầu biến đổi điên cuồng, cuối cùng, biến thành một người nước.

"Nhược Thủy Hàn Yêu!" Mạc Tử Phàm nhướng mày, khi lời nói của người này càng lúc càng hoang đường, Mạc Tử Phàm đã đoán gã này là Nhược Thủy Hàn Yêu.

"Kẻ vào sẽ chết, kẻ vào sẽ chết." Nhược Thủy Hàn Yêu phát ra âm thanh âm u, Mạc Tử Phàm lại không cho Nhược Thủy Hàn Yêu cơ hội chạy trốn.

Một giọt máu tươi điểm lên Hắc Lân Chi Tâm, Hắc Lân Long Uy xuất hiện, long uy mênh mông đè lên người Nhược Thủy Hàn Yêu.

"Thứ gì, trong tay ngươi là thứ gì?" Nhược Thủy Hàn Yêu hét thảm liên tục, dưới Hắc Lân Long Uy, không thể động đậy, bị áp chế hoàn toàn.

"Không... không thể nào." Nhược Thủy Hàn Yêu vô cùng kinh hãi, vừa rồi nó định cướp đoạt ký ức của Mạc Tử Phàm, chỉ là, vừa mới ra tay với Mạc Tử Phàm, đã cảm nhận được linh hồn lực mênh mông cuồn cuộn.

Linh hồn phản phệ suýt chút nữa khiến Nhược Thủy Hàn Yêu nổ tung tại chỗ.

"Ngươi có thể chết được rồi." Mạc Tử Phàm từng bước đi tới, Hắc Lân Long Văn xuất hiện từ sau lưng, cùng lúc đó, Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm điểm ra.

Mạc Tử Phàm phát hiện một bí quyết nhỏ, chỉ cần đồng thời sử

dụng Hắc Lân Long Văn và Đoạn Hồn Chỉ, uy lực của Đoạn Hồn Chỉ có thể tăng lên đáng kể.

"Ầm!!" Đoạn Hồn Chỉ hạ xuống, Nhược Thủy Hàn Yêu nổ tung tại chỗ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Nhược Thủy Hàn Yêu, điểm năng lượng +30, kỹ năng Động Sát Chi Nhãn được nâng lên tầng thứ sáu." Mạc Tử Phàm mừng thầm trong lòng, không ngờ phần thưởng khi tiêu diệt Nhược Thủy Hàn Yêu lại hậu hĩnh như vậy, lại trực tiếp thưởng nhiều đến thế.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm một cách đầy ẩn ý, hắn biết Nhược Thủy Hàn Yêu, tự nhiên cũng rõ mức độ khó nhằn của nó.

Muốn tiêu diệt Nhược Thủy Hàn Yêu không hề dễ dàng, tốc độ của nó cực nhanh, chỉ cần có một khe hở nhỏ là có thể xuyên qua.

Nhưng vừa rồi, Mạc Tử Phàm đã khiến Nhược Thủy Hàn Yêu không thể động đậy.

Tiểu Ca phát hiện, mình càng lúc càng không nhìn thấu Mạc Tử Phàm, người này bề ngoài trông rất bình thường, nhưng mỗi lần đều có thể thể hiện ra bản lĩnh phi thường.

Sau khi tiêu diệt Nhược Thủy Hàn Yêu, mấy người Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên.

Khi đi qua Hoán Huyết Đài, Mạc Tử Phàm nhìn nó thêm hai lần.

Bởi vì khi xem Lão Cửu Môn ở kiếp trước, Phật Gia bị tâm ma quấn thân, đã dùng Hoán Huyết Đài để có được một cuộc đời mới.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm cho rằng Hoán Huyết Đài là thứ độc quyền của Trương gia, bây giờ xem ra, Uông gia cũng có.

Không biết, sự tồn tại của Hoán Huyết Đài, có liên quan đến bí

mật cuối cùng mà hai gia tộc bảo vệ hay không.

Đi qua Hoán Huyết Đài, ở phía chính diện, có một cánh cửa đá.

Mấy người Mạc Tử Phàm mở cửa đá, sau lưng cửa đá là ba cây cầu treo, mỗi cây cầu treo đều dẫn đến một cánh cửa đá khác.

Phía dưới cầu treo là vực sâu vạn trượng, khiến người ta không nhìn rõ, không biết bên trong vực sâu vạn trượng có gì.

Tiểu Ca nhíu chặt mày, "Tôi... hình như từng đến đây." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hỏi Tiểu Ca: "Vậy cậu có nhớ, nên đi cây cầu treo nào không?" "Cây này." Mạc Tử Phàm có Động Sát Chi Nhãn đạt tầng thứ sáu, có thể xem thông tin cơ bản và thông tin quá khứ của vật thể, cho nên, có thể rất dễ dàng tìm ra trong ba cây cầu treo, cây nào mới là an toàn nhất.

"Sao cậu biết?" Tiểu Ca không nhịn được hỏi một câu.

"Tôi là quẻ sư, đương nhiên là tôi tính ra." Tiểu Ca không nói gì nữa, đi theo sau Mạc Tử Phàm.

Bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca cũng không thể không khâm phục, chỉ liếc một cái, Mạc Tử Phàm đã tính ra được sinh môn.

"Chẳng trách trong Lão Cửu Môn chỉ có Tề Bát Gia một thân một mình cũng có thể đứng vững trong Cửu Môn, không ai có thể lay chuyển được địa vị của ông ấy." Thiên Chân cũng hít sâu một hơi, Mạc Tử Phàm hết lần này đến lần khác thể hiện bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái, khiến một người luôn tin vào khoa học như Thiên Chân cũng phải vô cùng khâm phục.

Mạc Tử Phàm chọn cây cầu treo bên trái, sau khi mở cửa đá của cây cầu treo bên trái, phía sau cửa đá là một cổ điện.

Cổ điện này toàn bộ là một tế đàn, bốn phía cổ điện có mười ba

cây cột đá, trên cột đá có những hoa văn điêu khắc kỳ lạ.

Trên mỗi cây cột đá, đều có những xác khô bị trói bằng những sợi dây leo kỳ lạ.

Mười ba xác khô bị trói trên cột đá, phảng phất như vật tế trong một nghi thức hiến tế nào đó.

Ở trung tâm tế đàn, đặt một cái hộp báu bằng đồng xanh hình bát giác.

"Lần này không uổng công rồi, trong cái hộp báu bằng đồng xanh kia chắc chắn có đồ ngon cho Bàn gia đây." Điều khiến người ta không ngờ là, trong tình huống này, Vương Bàn Tử vẫn đang nghĩ đến chuyện kiếm tiền.

Mức độ gan to của Vương Bàn Tử, lại một lần nữa làm mới nhận thức của Mạc Tử Phàm.

"Đừng động lung tung vào đồ ở đây." Thiên Chân nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu, nơi này đâu đâu cũng lộ ra vẻ kỳ quái, ai biết được nếu động vào đồ ở đây sẽ xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Ca, có thể cho mượn Hắc Kim Cổ Đao một chút không?" Mạc Tử Phàm nhìn về phía Tiểu Ca, Động Sát Chi Nhãn đã nhìn ra vấn đề ở đây.

Tiểu Ca do dự một chút, rồi đưa Hắc Kim Cổ Đao cho Mạc Tử Phàm.

Sau khi Mạc Tử Phàm nhận Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng cũng đang tính toán, có lẽ mình cũng cần tìm cách có được một món vũ khí.

Ngân châm phối hợp với Hắc Lân Cửu Châm tuy cũng không tệ, nhưng có không ít hạn chế.

Chương 42

Mạc Tử Phàm cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém bay đầu của tất cả các xác khô bị trói trên các cột đá xung quanh.

"Ting, tiêu diệt một xác khô chưa hồi sinh, điểm năng lượng +5." "Ting, tiêu diệt một xác khô chưa hồi sinh, điểm năng lượng +5." .....

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Mạc Tử Phàm thuận lợi giải quyết mười ba xác khô ở đây.

Sau khi giải quyết xong các xác khô, Mạc Tử Phàm mới đi về phía hộp báu bằng đồng xanh hình bát giác ở trung tâm.

Động Sát Chi Nhãn vừa rồi đã nhìn ra, nếu động vào hộp báu bát giác, mười ba xác khô xung quanh sẽ hồi sinh.

Nhưng bây giờ đầu của mười ba xác khô xung quanh đều đã bị Mạc Tử Phàm chém bay, chết không thể chết hơn nữa, tự nhiên không có khả năng hồi sinh.

Mạc Tử Phàm nhìn hộp báu bát giác này, nó khá giống với hộp báu đựng Xà Mi Đồng Ngư ở Lỗ Vương Cung, cần mật mã mới có thể mở được.

"Lại cần mật mã." Thiên Chân nhíu mày, "Xem ra phải mang về rồi tìm cách mở sau." Lần trước Thiên Chân có thể mở được hộp báu bằng đồng xanh ở Lỗ Vương Cung, là vì có được gợi ý.

Loại không có chút gợi ý nào như thế này, muốn mở ra rõ ràng là không thể.

Mạc Tử Phàm lại lắc đầu, "Để tôi bấm tay tính một quẻ." Mạc Tử Phàm ra vẻ bấm tay tính toán, cuối cùng cũng có kết quả.

“Tôi tính ra mật mã rồi.” Mạc Tử Phàm nở một nụ cười nhạt, rồi bắt đầu xoay trục mật mã, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm thực sự đã mở được hộp báu bát giác.

“Vãi chưởng.” Vương Bàn Tử không nhịn được văng tục, “Đây là mật mã đấy, Phàm ca, cậu cũng quá thần rồi, ngay cả mật mã cũng tính ra được, có gì mà cậu không tính ra được không?” Mạc Tử Phàm cười một cách bí ẩn, “Tôi không tính ra được quá khứ của Tiểu Ca, tôi chỉ biết, cậu ấy hẳn là tộc trưởng Trương gia đương đại, còn Bàn Tử, cậu trước mặt tôi như một người trong suốt vậy.” Mạc Tử Phàm một lời nói ra thân phận của Tiểu Ca, Tiểu Ca lại không giận, thậm chí cũng không kinh ngạc.

Bởi vì những chấn kinh mà Mạc Tử Phàm mang lại thực sự quá nhiều, bây giờ Mạc Tử Phàm biểu hiện chỉ hơi đặc biệt một chút, Tiểu Ca đã quen rồi.

Vương Bàn Tử không nói nữa, nếu là người khác nói, có thể gã sẽ nghi ngờ.

Nhưng lời này từ miệng Mạc Tử Phàm nói ra, Vương Bàn Tử thực sự không tìm được lý do để nghi ngờ.

Quan trọng là thực lực Kỳ Môn Bát Quái mà Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó, thực sự quá khủng bố.

“Phàm ca, cậu mới theo Bát Gia học một năm, Kỳ Môn Bát Quái đã đạt đến trình độ này, nếu theo Bát Gia học thêm vài năm nữa, chẳng phải có thể biết hết chuyện thiên hạ sao?” Vương Bàn Tử không phải là tâng bốc đơn thuần, mà thực sự nghĩ như vậy.

“Hơn nữa, người bình thường học Kỳ Môn Bát Quái có lẽ mấy chục năm cũng chưa chắc có được cảnh giới như Phàm ca bây giờ, đều là do thiên phú của Phàm ca quá nghịch thiên mới có được thành

tựu như vậy.” Thiên Chân cũng là người của Cửu Môn, trong bút ký của ông nội cậu ghi chép rõ ràng, muốn có thành tựu về Kỳ Môn Bát Quái, ít nhất cũng phải ba năm năm, trừ phi là kỳ tài tuyệt thế, mới có khả năng thành công nhanh chóng.

Mạc Tử Phàm không để ý, mở hộp báu bát giác ra.

Ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía hộp báu trong tay Mạc Tử Phàm.

Theo Mạc Tử Phàm mở hộp báu, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ.

“Trống không?” Kết quả này không ai ngờ tới, hộp báu bát giác lại trống không.

Cái hộp này đặt ở đây, không có lý do gì lại trống không cả.

“Theo bút ký của chú Ba tôi, Giải Liên Hoàn đã tiến vào mộ biển trước, sau khi lấy được Xà Mi Đồng Ngư thì chết trên quan tài đá.” Thiên Chân đưa ra phỏng đoán của mình, “Thứ trong hộp báu bát giác này có phải là Xà Mi Đồng Ngư không, chỉ là đã bị Giải Liên Hoàn lấy đi rồi.” Mạc Tử Phàm cũng nghĩ giống Thiên Chân, nếu trong hộp báu không có thứ mọi người cần, họ tiếp tục tiến lên.

Đi qua tế đàn, ở phía trước tế đàn lại xuất hiện cầu treo.

Nhưng lần này chỉ có một cây cầu treo, mọi người không có lựa chọn nào khác.

Vương Bàn Tử nhấc chân định bước lên cầu treo, nhưng lại bị Mạc Tử Phàm kéo lại.

“Sao thế?

Phàm ca.” Vương Bàn Tử rất tin tưởng Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm kéo gã lại chắc chắn có nguyên nhân.

Mạc Tử Phàm không nói gì, ném một đồng xu lên cây cầu treo phía trước.

Đồng xu dưới sự chú ý của mọi người trực tiếp xuyên qua mộ đạo, khiến Vương Bàn Tử và mấy người kia đều vô cùng kinh ngạc.

"Vãi chưởng, cây cầu treo lại là ảo ảnh, bà nội nó, suýt chút nữa làm Bàn gia đây ngã xuống rồi." Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm cây cầu treo, không ngờ, cây cầu treo trông thật như vậy lại là giả.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Chi Nhãn, những thứ này trước mặt Mạc Tử Phàm không thể nào che giấu được.

Mạc Tử Phàm nhìn một vật, có thể nhanh chóng biết được thông tin cơ bản và một số thông tin quá khứ của nó.

Cây cầu treo không phải là thật, chỉ là hình chiếu.

Phải nói, bố cục ở đây thực sự vô cùng tinh xảo.

Thời cổ đại có hiện tượng ảo ảnh trên biển, có kỳ nhân dị sĩ nghiên cứu ảo ảnh trên biển, đã phát hiện ra phương pháp hình chiếu thực thể thành hư thể.

Cây cầu treo không thực sự tồn tại, chỉ là hư thể được hình chiếu.

Kỹ thuật hình chiếu như vậy, dù đặt ở hiện tại, cũng là loại hình chiếu đỉnh cao nhất.

Trí tuệ của người xưa, cũng không thể xem thường.

"Ở đây không có cầu, khoảng cách xa như vậy, chúng ta phải qua đó thế nào?" Vương Bàn Tử ước lượng sơ bộ chiều rộng, khoảng năm mươi mét, chiều rộng này dù là Tiểu Ca muốn qua cũng khá vất vả.

Mạc Tử Phàm thì có cách qua, Đạp Tuyết Vô Ngân phối hợp với Xuyên Vân Trảo, năm mươi mét không thành vấn đề lớn.

Chương 43

Nhưng, Mạc Tử Phàm không qua đó, bởi vì hắn đã tìm ra cách phá giải.

"Nhìn đồ án trên cửa đá đối diện, rồi nhìn đồ án dưới chân chúng ta, cơ quan hẳn là ở trên những đồ án này." Động Sát Chi Nhãn của Mạc Tử Phàm thực ra đã nhìn ra cách phá giải cơ quan, chỉ là không muốn gây sốc quá.

"Đây là một loại Ngũ Hành Huyền Trận, chúng ta cần xoay hoa văn ngũ hành dưới chân, để khởi động cơ quan." Vừa nói, Mạc Tử Phàm bắt đầu nghiên cứu, không lâu sau, Mạc Tử Phàm đã nghiên cứu ra cách phá giải.

Xoay hoa văn ngũ hành, tiếng xích sắt va chạm vang lên, một sợi xích sắt to lớn từ từ nhô lên, nối liền ở trung tâm thành một cây cầu xích.

"Phàm ca, cậu đúng là toàn năng." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Mạc Tử Phàm, "Kỳ Môn Bát Quái xuất thần nhập hóa, một thân công phu có thể đánh giết Cấm Bà, Hải Hầu Tử, nghiên cứu về cơ quan huyền thuật cũng sâu sắc như vậy, thật không biết cậu có gì là không biết không." Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, nếu không có Động Sát Chi Nhãn, hắn cũng không thể phá giải nhanh như vậy.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm một cách đầy ẩn ý, năng lực mà Mạc Tử Phàm thể hiện ra khiến hắn càng lúc càng cảm thấy khó tin.

Mạc Tử Phàm dẫn đội, bốn người bước lên cầu xích, cẩn thận đi qua bờ bên kia.

"Tôi thấy, bố cục của Táng Hải Điện này quá cẩn thận rồi, người ta đã rời khỏi đây rồi, còn để lại nhiều cơ quan như vậy làm gì."

Vương Bàn Tử có chút bực bội nói, Táng Hải Điện về cơ bản không phải là cổ mộ, không cần thiết phải bố cục như vậy.

Mạc Tử Phàm lại lắc đầu, cười nói: "Cơ quan phía sau chỉ càng lúc càng nhiều, Uông Gia Cổ Lâu được xây dựng dưới đáy biển, lại xây một ngôi mộ biển để che mắt, chứng tỏ, trong Uông Gia Cổ Lâu, chắc chắn ẩn giấu bí mật vô cùng kinh người." Khi nhìn thấy Hoán Huyết Đài, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, cấp bậc của Uông Gia Cổ Lâu ngang với Trương Gia Cổ Lâu, thậm chí có khả năng còn cao hơn Trương Gia Cổ Lâu.

Bây giờ đi đến đây, Mạc Tử Phàm càng khẳng định, quy cách của Uông Gia Cổ Lâu cao hơn Trương Gia Cổ Lâu.

Mộ biển làm bình phong, Hải Hầu Tử, Cấm Bà, mô hình Vân Thiên Cung, tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương trận, rắn biển có cánh thịt, Nhược Thủy Hàn Yêu, ba cây cầu treo phía trước, tế đàn xác khô, và Ngũ Hành Huyền Trận ở đây.

Bố cục tinh xảo, khiến người ta không thể không thán phục, một tòa Uông Gia Cổ Lâu, e rằng là tâm huyết của mấy chục năm, thậm chí hàng trăm năm.

Từ tình hình ở đây có thể thấy, khi đội khảo cổ đến đây, thực ra người nhà họ Uông thế hệ đầu hẳn đã rời đi rồi.

Nếu không trong tình hình cơ quan trùng trùng điệp điệp, lại có người Uông gia canh giữ, Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn gần như không thể đi ra khỏi đây.

Vốn dĩ khi mới đến Uông Gia Cổ Lâu, Mạc Tử Phàm cho rằng có thể là do người của đội khảo cổ đã phát hiện ra nơi này, nên người Uông gia mới rút lui.

Nhưng đi đến đây, Mạc Tử Phàm lại phát hiện ra hai sơ hở.

Sơ hở thứ nhất, nếu người Uông gia ở đây, lợi dụng những cơ quan này, người của đội khảo cổ khó mà sống sót rời đi.

Dù sao thực lực của Mạc Tử Phàm không tồi, lại có Tiểu Ca, trong tình huống này, không có ai cố ý cản trở, mà cũng đi rất vất vả.

Nếu có người phòng thủ, thì sẽ càng phiền phức hơn.

Thứ hai, xây dựng nơi này tuyệt đối không dễ dàng, nếu Mạc Tử Phàm là người Uông gia ở đây, tuyệt đối sẽ chọn cách giết sạch, xóa sổ mọi thông tin, chứ không dễ dàng để người ta tiết lộ tin tức.

Mà lại chọn cách trốn tránh, ẩn nấp, rõ ràng có chút không hợp lý.

Kết hợp hai điểm, về cơ bản có thể khẳng định, trước khi đội khảo cổ đến đây, người Uông gia ở đây hẳn đã rời đi rồi.

Vậy, điều gì đã khiến người nhà họ Uông thế hệ đầu từ bỏ nơi này?

Mang theo những nghi vấn này, Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, đi qua cầu xích, đến một mộ thất tiếp theo.

Diện tích của mộ thất này lớn hơn rất nhiều, ở trung tâm mộ thất có một cái bục cao, xung quanh bục cao có những chiếc ghế đá tròn nhỏ, dường như từng có người ngồi trên ghế đá nghe người trên bục cao giảng đạo pháp.

Mạc Tử Phàm nhìn về phía tường mộ xung quanh, trên tường mộ có bích họa, nội dung trên những bích họa đó là một con rồng, từ trên trời giáng xuống.

Thiên Chân như một cuốn bách khoa toàn thư di động, nhìn bích họa bắt đầu phiên dịch.

“Những bích họa này, dường như kể về một con chân long, rơi xuống trần gian, điều khó hiểu là, chân long rõ ràng rơi xuống biển,

nhưng nước biển lại né tránh chân long, nơi chân long rơi xuống, nước biển xung quanh mấy dặm đều tự động rút lui, không tiếp xúc với chân long." Thiên Chân nhíu chặt mày, "Chân long vốn là hải thần, sao lại có chuyện chân long rơi xuống biển, mà nước biển lại luôn né tránh?" Thông thường, chân long bị thương, đều xuống biển chữa thương, hấp thu sức mạnh của đại dương.

Nhưng nội dung trên bích họa lại là chân long rơi xuống biển, nước biển né tránh.

Xung quanh chân long mấy dặm, một giọt nước biển cũng không có, tất cả đều né tránh chân long.

Mạc Tử Phàm cũng rất tò mò, trong thần thoại truyền thuyết, Long Vương là chủ nhân của đại dương, nước biển né tránh chân long, dường như có chút không thông.

"Chân long rơi vào hẻm núi sâu dưới biển, nước biển đều né tránh, hẻm núi sâu dưới biển không có một giọt nước, chân long uy nghiêm nhắm mắt trong hẻm núi sâu, không rõ sống chết." "Sau có người phát hiện kỳ quan dưới biển, phát hiện ở hẻm núi sâu có một nơi không có nước biển, liền nảy ra ý tưởng kỳ lạ, xây dựng cổ lâu cung điện ở nơi này." Khi lời của Thiên Chân đến đây, mấy người Mạc Tử Phàm đều đồng thời nhíu mày.

"Cung điện xây dựng hoàn thành, tổng công trình được đặt tên là Uông Gia Cổ Lâu, tiền điện là Táng Hải Điện, trung điện là Vương Dương Cung, hậu điện là Thần Long Điện." Xem xong bích họa, Mạc Tử Phàm nhíu mày càng lợi hại hơn.

Nếu lúc đầu hắn cũng rất không hiểu, tại sao hẻm núi sâu này lại không có nước biển, vậy thì trên bích họa ở đây, về cơ bản đã giải thích rõ tình hình.

"Trời ạ, phía dưới vực sâu của hành lang kinh người kia có một

con chân long?

Phải xuống đó xem thử mới được.” Vương Bàn Tử cũng hứng thú, đối mặt với truyền thuyết về chân long, không hề sợ hãi, ngược lại còn muốn gặp chân long một lần.

“Mỗi một mộ thất ở đây đều có xu hướng nghiêng xuống, cũng tức là, Uông Gia Cổ Lâu đều không ngừng đi xuống, nếu suy đoán không sai, Thần Long Điện cuối cùng, hẳn là nơi gần chân long nhất.” Mạc Tử Phàm dẫn đường đã đi qua mấy mộ thất, phát hiện mỗi một mộ thất đều thấp hơn mộ thất trước, cũng tức là xu thế tổng thể là đi xuống.

Theo nội dung trên bích họa, chân long rơi xuống hẻm núi phía dưới.

Bất kể chân long có tồn tại hay không, Mạc Tử Phàm đều phải xuống xem thử.

Chân long bất kể kiếp trước hay kiếp này, đều là một truyền thuyết vô cùng hư ảo.

Sự kiện rồng rơi ở Doanh Khẩu, các giếng Tỏa Long trên toàn quốc, thung lũng Long Ngâm hư ảo ở Vân Nam, trong mười hai con giáp chỉ có rồng là chưa từng được chứng thực tồn tại.

Mạc Tử Phàm đối với chân long vô cùng tò mò.

Chương 44

Bây giờ có cơ hội gặp chân long trong truyền thuyết, Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Muốn được trường sinh, cần vào mộ rồng." Tiểu Ca đột nhiên lạnh nhạt lên tiếng, nhìn bàn tay đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, dường như nhớ lại những mảnh ký ức vụn vặt.

Khi định suy nghĩ sâu hơn, hắn lại ôm đầu, tỏ vẻ có chút đau đớn.

"Tiểu Ca, đừng cố ép mình nhớ." Thiên Chân vội vàng vỗ vỗ lưng Tiểu Ca.

Miệng Tiểu Ca lẩm bẩm, lặp lại câu nói vừa rồi, "Muốn được trường sinh, cần vào mộ rồng, muốn được trường sinh, cần vào mộ rồng..." Mạc Tử Phàm biết Tiểu Ca đã mất một số ký ức, vừa rồi nói ra một câu, chắc chắn có nguyên nhân.

Muốn được trường sinh, cần vào mộ rồng!!

Lại là trường sinh!!

Mạc Tử Phàm bây giờ có một cảm giác, bí mật cuối cùng mà người nhà họ Uông bảo vệ có thể chính là trường sinh.

Long Vương trường sinh ở Lỗ Vương Cung, tiểu Ngũ Hành Bát Quái Âm Dương trận ở mộ biển, vực Táng Long dưới Uông Gia Cổ Lâu.

Bao gồm cả bí mật Vân Thiên Cung ở núi Trường Bạch mà Mạc Tử Phàm biết, những nơi Uông Táng Hải từng đến, gần như đều liên quan đến hai chữ 【trường sinh】.

Điều này cũng không thể không khiến Mạc Tử Phàm suy nghĩ nhiều hơn.

Mấy người Mạc Tử Phàm định rời khỏi đây, tiếp tục tiến lên.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trầm hùng vang dội đột nhiên vang lên.

"Các ngươi dám xông vào Táng Hải Điện của ta!" Giọng nói đột ngột vang lên trong mộ thất, khiến sắc mặt Mạc Tử Phàm hơi trầm xuống, vừa rồi Động Sát Chi Nhãn đã xem qua mộ thất, không phát hiện có vấn đề gì.

Nhưng giọng nói đột ngột truyền đến, lại khiến Mạc Tử Phàm có chút bất ngờ.

Mấy người Mạc Tử Phàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bục cao kia đứng một người.

Người đứng trên bục cao mặc đồ lặn, là đồ lặn của đội viên đội khảo cổ năm đó.

Hơn nữa, tướng mạo của gã cũng có thể tương ứng với một người trong đội khảo cổ.

"Mộc Vân Hổ." Thiên Chân đối chiếu người đứng trên bục cao với người trong ảnh.

Bao nhiêu năm trôi qua, Mộc Vân Hổ và người trong ảnh giống hệt nhau, dường như giống như Tiểu Ca, không hề già đi.

"Thứ này không phải lại là Nhược Thủy Hàn Yêu giả mạo chứ?" Vương Bàn Tử suy đoán: "Cùng một kế sách mà dùng hai lần, cũng đủ rồi đấy." Tuy nhiên, thông tin mà Mạc Tử Phàm xem được lại hoàn toàn khác.

Động Sát Chi Nhãn có thể xem được thông tin.

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm nhìn về phía Mộc Vân Hổ, lại hiển thị đây là Mộc Vân Hổ, chỉ là bị Hắc Vĩ Địa Xà cắn bị thương, tiếp nhận

ký ức của Hắc Vĩ Địa Xà.

Dẫn đến ký ức rối loạn, mới biến thành bộ dạng này.

"...Hình như không phải là Nhược Thủy Hàn Yêu." Tiểu Ca đưa ra phỏng đoán, cùng lúc đó, một giọt máu tươi điểm lên người Mộc Vân Hổ.

Mộc Vân Hổ sững sờ, nhưng lại không có phản ứng của tà túy khi chạm vào máu tươi của Tiểu Ca, mọi thứ đều tương đối bình thường.

"Mộc Vân Hổ." Mạc Tử Phàm hờ hững lên tiếng, "Xem bộ dạng của ngươi hình như thần kinh rối loạn, ký ức bị thay thế." "Hừ, thủ đoạn của người Uông gia ta sao các ngươi có thể biết được, muốn trách thì trách Mộc Vân Hổ không nên tiến vào cấm địa của Uông gia ta, cướp đoạt ký ức của hắn, đã là rẻ cho hắn rồi." Ý thức của người này hiện tại rõ ràng không phải là Mộc Vân Hổ.

Mạc Tử Phàm khi xem Cổ Đồng Kinh, biết được người Uông gia có cách cấy ghép hoặc lấy ký ức trong não người khác.

Chỉ là quá trình này vô cùng phức tạp, cả đối tượng bị lấy ký ức và vật chứa dung hợp ký ức mới đều có yêu cầu rất lớn.

Nhưng đó dù sao cũng chỉ là người Uông gia hiện đại.

Người nhà họ Uông thế hệ đầu có lẽ có thủ đoạn lợi hại hơn để dung hợp ký ức, xuất hiện tình huống như Mộc Vân Hổ cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên, điều Mạc Tử Phàm tò mò hơn bây giờ là, Mộc Vân Hổ từ đâu ra, vừa rồi không phát hiện có cơ quan nào.

Lúc này, Mạc Tử Phàm mới nhìn lên phía trên cùng của mộ thất, ở trên cùng mộ thất, có một cỗ quan tài có màu sắc gần như giống hệt tường mộ.

Là Mạc Tử Phàm sơ suất, vậy mà lúc trước không phát hiện ra cỗ quan tài này.

"Có cần đưa anh ta ra ngoài không, có thể cứu được." Hình tượng người tốt của Thiên Chân khiến Mạc Tử Phàm có chút không chịu nổi.

Người này chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá tốt bụng rồi.

"Không cứu được đâu." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Tiểu Ca đã nói.

"Bây giờ không giết hắn, chúng ta đều sẽ chết." Tiểu Ca dường như nhớ ra điều gì đó, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém về phía Mộc Vân Hổ.

Nhìn thanh kiếm dài đang chém tới, Mộc Vân Hổ lại cười lạnh một tiếng, trong tay gã xuất hiện một cái trận bàn.

Gã nhẹ nhàng điểm một cái lên trận bàn, một cây cột đá lập tức đâm lên, mục tiêu chính là Tiểu Ca.

Tốc độ phản ứng của Tiểu Ca cũng không chậm, hắn mạnh mẽ lộn một vòng về sau trên không trung, tránh được cú va chạm của cột đá, rồi đáp xuống bên cạnh Mạc Tử Phàm.

"Ta có Táng Hải Trận Bàn, ở trong Táng Hải Điện, ta là vua, các ngươi, đều phải chết." Mộc Vân Hổ tỏ ra vô cùng ngông cuồng, tay cầm Táng Hải Trận Bàn, tất cả cơ quan trong Táng Hải Điện đều nằm trong tầm kiểm soát của gã.

Chương 45

Mạc Tử Phàm nhướng mày, "Thiên Trụ Trận, mỗi một cây cột đá đều có thể đâm lên trong nháy mắt, nếu bị đâm trúng, khó tránh khỏi bị thương." "Ha ha, có chút nhãn lực, nhưng nhìn ra thì đã sao, ở đây, đừng hòng sống sót rời đi." Mộc Vân Hổ vô cùng đắc ý.

"Vậy sao?" Mạc Tử Phàm cười một cách không thể đoán trước, Hắc Lân Cửu Châm ra tay, từng cây ngân châm từ trong tay hắn bay ra.

Cùng lúc đó, Đạp Tuyết Vô Ngân cũng được thi triển, lao về phía Mộc Vân Hổ.

Tuy nhiên, ngân châm của Mạc Tử Phàm lại bị những cây cột đá đâm lên cản lại.

Trên quỹ đạo của Đạp Tuyết Vô Ngân, các cột đá cũng từng cây một đâm lên, vừa phong tỏa đường đi của Mạc Tử Phàm, vừa có xu hướng đẩy lùi Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, tình hình này còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng.

Hắn chỉ thử một chút rồi lui về.

Thiên Trụ Trận không có quy luật cố định nào, hoàn toàn phụ thuộc vào việc Mộc Vân Hổ thao tác trận bàn.

Thứ này có chút giống với một số thiết bị điều khiển từ xa hiện đại, không có phương hướng và quy luật cố định, hoàn toàn căn cứ vào mệnh lệnh mà người thao tác phát ra để tiến hành tấn công.

Mạc Tử Phàm bây giờ bên cạnh không có Hải Hầu Tử và Cấm Bà, chúng đã thành bia đỡ đạn khi đối phó với rắn biển có cánh thịt,

bây giờ muốn thành công rời khỏi đây không hề dễ dàng.

"Đừng lãng phí thời gian nữa." Mộc Vân Hổ cười lạnh, hắn có tự tin tuyệt đối.

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nở nụ cười, trực tiếp ngồi xuống, lấy bình nước ra uống một ngụm, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Mộc Vân Hổ thấy cảnh này, mày hơi nhíu lại, "Sao vậy?

Nhanh thế đã chọn từ bỏ rồi à?" Đối với lời của Mộc Vân Hổ, Mạc Tử Phàm lại lắc đầu không thể đoán trước, "Không có từ bỏ, tôi bây giờ không cần ra tay, đợi một lát nữa, ngươi xong đời rồi." "Hừ, không xông lên, chỉ có thể bị nhốt chết ở đây." Mộc Vân Hổ hừ lạnh một tiếng, vẫn không tin Mạc Tử Phàm có năng lực xông qua.

"Ở đây có nhiều cột đá như vậy, mỗi cây cột đá ít nhất cũng nặng vài trăm cân, muốn đồng thời vận chuyển nhiều cột đá như vậy, nguồn động lực cần thiết không đơn giản đâu nhỉ!" Mạc Tử Phàm hờ hững nói: "Ở đây có hàng trăm cột đá, động lực cần thiết để di chuyển những cột đá này, hẳn là dựa vào thủy triều của đại dương, tôi nói không sai chứ?" Sắc mặt Mộc Vân Hổ hơi biến đổi, nhưng cũng không thừa nhận, "Sao ngươi chắc chắn vậy?" "Không phải là chắc chắn, mà là tuyệt đối!" Mạc Tử Phàm cảm thấy mọi thứ đều hợp lý, vấn đề lớn nhất của Thiên Trụ Trận là động lực.

Những nơi khác cũng có Thiên Trụ Trận, nhưng về cơ bản đều là cột gỗ.

Hơn nữa, dù là cột gỗ, cũng về cơ bản chỉ là những cột gỗ to bằng cánh tay.

Như vậy động lực cần thiết không đặc biệt lớn, nhưng ở đây dùng những cột đá to bằng ghế đá.

Điều này khiến người ta khó mà tin được!

Nhiều cột đá như vậy, động lực cần thiết không phải là một sớm một chiều.

Khi ở trong mộ biển, các mộ thất xoay tròn, các mộ đạo đóng lại, những thứ này đều dựa vào sức mạnh thủy triều của đại dương để vận hành.

Nếu là động lực do thứ khác tạo ra, khó mà chống đỡ được sự vận hành của Thiên Trụ Trận bằng cột đá, vì vậy, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, cơ quan Thiên Trụ Trận được vận hành bởi sức mạnh của thủy triều.

"Nếu tôi tính không nhầm, còn hai mươi lăm phút nữa, ngươi sẽ mất đi đủ động lực." Mạc Tử Phàm không cần thủy triều hoàn toàn biến mất, chỉ cần sức mạnh của thủy triều giảm đi, uy lực của Thiên Trụ Trận chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể.

Sắc mặt Mộc Vân Hổ trở nên càng khó coi hơn, hắn cười điên cuồng hai tiếng, "Tốt, tốt, so với đám người năm đó tiến vào, ngươi không hề thua kém, nhưng thế thì đã sao." "Ta không thể trực tiếp giết các ngươi, nhưng ta có thể nhốt chết các ngươi." Nói xong, Mộc Vân Hổ lùi về phía trước Ngũ Hành Huyền Trận, đồng thời nâng tất cả các cột đá của Thiên Trụ Trận lên.

Trong nháy mắt, hai phần ba mộ thất này đều bị cột đá phong tỏa, cửa mộ để rời đi càng bị cột đá bịt kín hoàn toàn.

"Không còn đường lui, ta xem các ngươi sống sót rời khỏi đây thế nào." Giọng nói ngông cuồng của Mộc Vân Hổ truyền đến, "Đều chết ở đây đi, tất cả đều chết ở đây đi!" Mạc Tử Phàm nhíu chặt mày, không ngờ Mộc Vân Hổ lại làm liều như chó cùng cắn giậu.

"Đường lui không còn, chúng ta tiếp tục tiến lên." Tiểu Ca nhìn về phía trước, nếu đường lui không còn, vậy chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

“Phía trước... hẳn là có lối ra, Uông Gia Cổ Lâu sẽ không chỉ có lối vào.” Tiểu Ca có một số mảnh ký ức vụn vặt, nhưng xem bộ dạng của hắn, cũng không thể chắc chắn.

Đi qua mộ thất có Thiên Trụ Trận, phía trước xuất hiện không phải là cầu treo, mà là một con đường.

Mạc Tử Phàm bây giờ càng lúc càng tò mò, bên trong Uông Gia Cổ Lâu rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, mà cơ quan lại nhiều đến vậy.

Con mộ đạo này không hề an toàn, cái tên mà Động Sát Chi Nhãn nhìn ra được gọi là Thất tiến thập tam thối, lấy lùi làm tiến!

Nếu cứ trực tiếp đi thẳng về phía trước, sẽ bước vào khoảng không.

Còn về kết quả của việc bước vào khoảng không, thì không cần phải nói, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Nhìn theo bước chân của tôi, tôi đi trước từng người một, đi sai một bước là mất mạng.” Mạc Tử Phàm không phải nói đùa, từ vị trí này mà rơi xuống hẻm núi vực sâu, không có khả năng sống sót.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm đi theo kiểu thất tiến thập tam thối qua con mộ đạo, ánh mắt càng lúc càng kinh ngạc.

Hắn mới là người từng đến đây, nhưng bây giờ xem ra, Mạc Tử Phàm mới giống người từng đến đây.

“Lẽ nào...

Kỳ Môn Bát Quái thực sự lợi hại đến vậy sao?” Tiểu Ca lẩm bẩm một câu.

“Tiểu Ca, anh vừa nói gì vậy?” Thiên Chân ở ngay bên cạnh Tiểu Ca, đương nhiên nghe được lời anh nói.

Chỉ vì giọng Tiểu Ca quá nhỏ, cậu không nghe rõ anh vừa nói gì.

Tiểu Ca lập tức lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như thường lệ, hờ hững đáp một tiếng: "Không có gì." Nói xong, Tiểu Ca cũng đi theo bước chân của Mạc Tử Phàm, sang phía đối diện.

Chương 46

Tiếp đó, Thiên Chân và Bàn Tử có Mạc Tử Phàm chỉ đường cũng thuận lợi đi qua.

Ở phía đối diện mộ đạo là một cánh cửa đá, trên cửa có một ổ khóa tròn lớn, trên ổ khóa có mười hai lỗ hổng to bằng nắm tay.

"Cái này tôi biết, là Thập Nhị Tỏa Kinh Tước, trong mười hai lỗ hổng chỉ có một cơ quan có thể mở được cửa đá." Thiên Chân lần này giành nói trước Mạc Tử Phàm, trong bút ký của ông nội cậu có ghi lại loại khóa này.

"Thường thì người ta sẽ cho mười hai con chim sẻ vào trong các lỗ, sau đó bịt kín lại, chỉ có con chim sẻ trong lỗ có cơ quan mới sống sót, những con còn lại đều sẽ chết ngạt." Nghe Thiên Chân nói xong, Tiểu Ca tiến lên, xem ra định thử mở Thập Nhị Tỏa Kinh Tước.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại cản Tiểu Ca lại: "Là Thập Nhị Tỏa Kinh Tước không sai, nhưng lại là một ổ khóa chết." Tiểu Ca sững sờ, anh cũng biết về Thập Nhị Tỏa Kinh Tước, cũng hiểu "khóa chết" có nghĩa là gì.

Nếu là khóa chết, vậy cũng có nghĩa là không thể mở được, mười hai lỗ hổng, không có lỗ nào có thể mở ra.

"Khóa chết?

Vậy phải làm sao?" Thiên Chân đứng bên cạnh hỏi.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bước tới trước cửa đá.

Trên cửa đá có không ít những hoa văn điêu khắc kỳ lạ.

Mạc Tử Phàm nhìn vào một góc của một hoa văn, trực tiếp ấn xuống.

Khi Mạc Tử Phàm ấn vào góc đó, tiếng "long long long" vang lên, nhưng cửa đá vẫn không mở ra.

"Bây giờ Thập Nhị Tỏa Kinh Tước mới là một ổ khóa sống." Mạc Tử Phàm cũng không thể không thừa nhận, người thiết kế cơ quan này đúng là nhân tài.

Thập Nhị Tỏa Kinh Tước vốn đã khó, dù sao cũng không phải ai đi đổ đấu cũng mang theo chim sẻ.

Vậy mà đối phương còn để lại một tay.

Tuy nhiên, những thứ này dưới Động Sát Chi Nhãn tầng thứ sáu của Mạc Tử Phàm đều là mây bay, bị hắn phá giải toàn bộ.

Có Động Sát Chi Nhãn, Thập Nhị Tỏa Kinh Tước cũng không thành vấn đề, bị Mạc Tử Phàm dễ dàng mở ra.

Thấy Mạc Tử Phàm mở Thập Nhị Tỏa Kinh Tước một cách thuần thục, Tiểu Ca cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Cậu... từng đến đây rồi à?" Tiểu Ca chỉ có thể nói như vậy, ngoài việc đã từng đến đây, không thể giải thích tại sao Mạc Tử Phàm lại có năng lực dễ dàng phá giải những cơ quan cực kỳ hóc búa này.

"Chưa từng." Mạc Tử Phàm trả lời vô cùng chắc chắn.

"Tôi có một đôi thiên nhãn, có thể nhìn thấy quá khứ.

Khụ khụ, chuyện tương lai thì cần phải dùng đến Kỳ Môn Bát Quái, nhưng nhìn thấy quá khứ thì không sai." Nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, Tiểu Ca lập tức hỏi: "Có thể nhìn thấy quá khứ của tôi không?" "Có thể thấy một chút." Mạc Tử Phàm nói không mặn không nhạt.

"Tộc trưởng Trương gia, Trương gia đã bảo vệ bí mật cuối cùng sau cánh cửa đồng." "Chuyện đó tôi không biết, nhưng ở đây, tôi lại phát hiện, Uông gia cũng giống như Trương gia, cũng bảo vệ một bí mật cuối cùng." "Thiên nhãn của tôi không nhìn rõ lắm, có lẽ liên quan

đến bí mật được bảo vệ đó." "Cửa đồng, bí mật cuối cùng..." Tiểu Ca lẩm bẩm, cũng không biết nên làm gì.

"Phật Gia cũng là người của Trương gia, hội trưởng của Cửu Môn Hiệp Hội hiện tại cũng là người của Trương gia.

Tiểu Ca là tộc trưởng Trương gia, vậy thì quá ngầu rồi." Bàn Tử kinh ngạc.

Một Hoắc lão thái đã rất ghê gớm, Trương hội trưởng còn ở trên cả Hoắc lão thái.

Mà Tiểu Ca còn ngầu hơn cả Trương hội trưởng, trực tiếp là tộc trưởng Trương gia.

"Vậy anh cũng biết chuyện của chú Ba tôi sao?" Điều Thiên Chân quan tâm nhất bây giờ là chú Ba của mình.

"Bên ngoài có hài cốt của chú Ba tôi, nhưng đó rõ ràng là của người đã chết hơn chục năm rồi." Thiên Chân vẫn canh cánh trong lòng về bộ hài cốt ở cửa Táng Hải Điện, dù sao với phán đoán của cậu, gần như có thể khẳng định đó là thi thể của chú Ba.

"Trong mộ biển tôi thấy hài cốt của Trần Văn Cẩm, nhưng chẳng phải Trần Văn Cẩm đã vào cổ lâu của Uông gia rồi sao?" Mạc Tử Phàm lắc đầu, hiện tại hắn có một suy đoán chưa chín muồi.

Ở Tần Lĩnh Thần Thụ, đã xuất hiện hai Lão Dương.

Hai Lão Dương đó không phải do Nhược Thủy Hàn Yêu tạo thành, mà là thực sự tồn tại.

Ở đây, liệu có xảy ra tình huống tương tự không?

Nếu ở đây cũng xảy ra tình huống giống vậy, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Giải Liên Hoàn sau khi vào mộ biển vì một nguyên nhân nào đó đã

phát hiện ra một người khác giống hệt mình.

Giải Liên Hoàn nói chuyện này cho Ngô Tam Thúc, vì thế Ngô Tam Thúc liên hợp với Giải Liên Hoàn giết chết Giải Liên Hoàn dư thừa kia.

Điều này cũng giải thích được dòng chữ máu mà Giải Liên Hoàn để lại trong đường hầm.

Ngoài ra, cũng có thể giải thích tại sao ở cửa Táng Hải Điện lại có hài cốt của Ngô Tam Thúc.

Bởi vì Ngô Tam Thúc đã chết, theo một nghĩa nào đó, không phải là Ngô Tam Thúc thật, mà chỉ là một Ngô Tam Thúc dư thừa do một nguyên nhân nào đó.

Nhưng hiện tại, tất cả những điều này chỉ là phỏng đoán.

Bằng chứng tương đối mạnh mẽ chỉ có hài cốt của Ngô Tam Thúc.

Dòng chữ máu của Giải Liên Hoàn không nhất định là bằng chứng, kể cả hài cốt của Ngô Tam Thúc cũng không thể khẳng định chắc chắn.

Chương 47

Chỉ có khả năng lớn là tình hình ở đây tương tự như ở Tần Lĩnh Thần Thụ, có thể xuất hiện hai người giống hệt nhau.

Thập Nhị Tỏa Kinh Tước bị Mạc Tử Phàm phá giải, cửa đá lúc này cũng từ từ mở ra, một căn mộ thất xuất hiện trước mặt mấy người Mạc Tử Phàm.

Sau cửa đá là một lối đi, hai bên có không ít nhà đá.

"Nơi này có lẽ là nơi người nhà họ Uông từng sinh sống." Mạc Tử Phàm chỉ nhìn lướt qua, số nhà đá ở đây có đến hàng trăm cái.

Mở một căn nhà đá ra, bên trong có hũ đựng nước tiểu, bàn đá, giường đá, ghế đá, có nhà đá còn có cả bàn trang điểm.

Cả một gia tộc sống dưới đáy biển, Mạc Tử Phàm cũng không biết đó là một trải nghiệm như thế nào.

Từng căn nhà đá bị Mạc Tử Phàm mở ra, bên trong trống không, không thấy một bóng người.

Xem ra, suy đoán trước đó của Mạc Tử Phàm là chính xác.

Trước khi đội khảo cổ đến, người trong cổ lâu của Uông gia đã rút đi.

Về phần tình huống mà Mộc Vân Hổ gặp phải, có lẽ là những người còn sót lại của Uông gia.

Chỉ là, khi ở khu vực trung tâm, trong một mộ thất Mạc Tử Phàm mở ra, hắn thấy một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này giống hệt những bộ trước đó, mặc bộ đồ lặn của đội khảo cổ năm đó.

Thiên Chân đi lên kiểm tra, trong mộ thất nơi có hài cốt đã tìm thấy một dòng chữ máu.

Lại là chữ máu!

Mạc Tử Phàm nhướng mày, Giải Liên Hoàn để lại chữ máu, Trần Văn Cẩm cũng để lại chữ máu tương tự, Ngô Tam Thúc ở cửa Táng Hải Điện cũng để lại chữ máu.

Ở đây, thành viên đội khảo cổ này cũng để lại chữ máu y hệt.

"Ngô Tam Tỉnh lòng lang dạ sói, muốn độc chiếm bảo vật, hại chết tôi và Hoắc Linh.

Sau này nếu có người nhà họ Hoắc thấy được, nhất định phải báo thù cho tôi, báo thù cho tôi!!!" Khi Thiên Chân đọc dòng chữ máu bên cạnh hài cốt, sắc mặt cậu ngày càng khó coi.

Trong đường hầm ở mộ biển, Giải Liên Hoàn để lại chữ máu nói bị Ngô Tam Thúc hại.

Ở đây, Hoắc Linh để lại chữ máu, cũng nói bị Ngô Tam Thúc hại.

Cộng thêm việc nhìn thấy hài cốt của Ngô Tam Thúc ở cửa Táng Hải Điện, trong lòng Thiên Chân không khỏi càng thêm nghi ngờ.

"Phàm ca, anh nói xem chú Ba tôi có khi nào giống Mộc Vân Hổ, có ký ức kép, cũng có nhân cách kép không?

Một cái thuộc về bản thân, một cái thuộc về người nhà họ Uông." Thiên Chân hỏi Mạc Tử Phàm.

Cậu hỏi như vậy cũng không lạ, vì việc Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Thúc hoán đổi thân phận khiến Thiên Chân cảm thấy chú Ba đôi khi giống như biến thành một người khác.

Cộng thêm việc gặp Mộc Vân Hổ, Thiên Chân không khỏi nghĩ rằng có lẽ chú Ba cũng giống Mộc Vân Hổ.

Chỉ là Thiên Chân cho rằng chú Ba tốt hơn Mộc Vân Hổ một chút, vì ký ức của Ngô Tam Thúc không bị xóa sạch, nghĩa là Ngô Tam Thúc vừa có ký ức của mình, vừa có ký ức của người nhà họ Uông, thuộc dạng nhân cách kép.

Đối với suy đoán này của Thiên Chân, Mạc Tử Phàm trực tiếp lắc đầu, khả năng này gần như không thể.

Ngô Tam Thúc chính là Ngô Tam Thúc, không có cái gọi là nhân cách kép.

"Đừng nghi thần nghi quỷ nữa, bây giờ chúng ta không thể xác định được gì.

Dù sao người này có phải là Hoắc Linh hay không chúng ta còn chưa biết." "Cậu đã thấy hài cốt của Ngô Tam Thúc, nhưng Ngô Tam Thúc vẫn còn sống.

Cậu đã thấy hài cốt của Hoắc Linh, biết đâu Hoắc Linh cũng còn sống." Mạc Tử Phàm không nói bừa.

Hài cốt của Trần Văn Cẩm xuất hiện, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn sống.

Hài cốt của Hoắc Linh xuất hiện ở đây, Hoắc Linh vẫn sống.

Hài cốt của Giải Liên Hoàn xuất hiện trên bãi đá ngầm, Giải Liên Hoàn vẫn sống.

Hài cốt của Ngô Tam Thúc xuất hiện ở cửa Táng Hải Điện, Ngô Tam Thúc vẫn sống.

Xem tình hình hiện tại, những người chết ở đây đều còn sống ở thế giới bên ngoài.

Nhược Thủy Hàn Yêu sao?

Mạc Tử Phàm cảm thấy khả năng này không lớn.

Dù sao trong Cửu Môn cao thủ vô số, nếu những người này đều biến thành Nhược Thủy Hàn Yêu, không thể nào không bị phát hiện.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm càng khẳng định hơn, tình hình ở đây hẳn là tương tự như ở Tần Lĩnh Thần Thụ, có một loại sức mạnh đặc biệt nào đó, sẽ khiến hai người giống hệt nhau cùng xuất hiện.

Thiên Chân nhíu mày, mặc dù trong lòng cảm thấy chú Ba có thể có vấn đề.

Nhưng đó là lời của Mạc Tử Phàm.

Chương 48

Đối với lời nói của Mạc Tử Phàm, Thiên Chân thực sự không tìm ra lý do gì để nghi ngờ, vì những lời nói và việc làm trước đây của hắn đều chính xác, khiến cậu rất coi trọng lời nói của Mạc Tử Phàm.

"Đi thôi." Mạc Tử Phàm nói một câu không mặn không nhạt, tiếp tục đi về phía trước.

Trong những nhà đá còn lại, Mạc Tử Phàm không có thêm phát hiện gì khác.

Đi qua lối đi, cuối lối đi không còn là cửa đá nữa, mà là một cánh cửa mộ.

Cửa mộ mở ra, phía sau là một khu vườn khá lớn, trong vườn lại có cả hòn non bộ và đình đài.

"Mấy người nhà họ Uông này thật biết hưởng thụ, trong cổ lâu dưới đáy biển mà cũng có hòn non bộ, đình đài." Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

"Nhưng nhà họ Uông cũng có tiền thật, công trình cổ lâu Uông gia này chắc tốn không ít tiền." Mạc Tử Phàm thì đang dùng Động Sát Chi Nhãn quan sát khu vườn này, xem có cơ quan gì không.

Thiên Chân ở bên cạnh đáp lại lời Bàn Tử: "Từ tình hình hiện tại, mộ biển này có khả năng là cổ mộ của Thẩm Vạn Tam." "Nếu quy đổi tài sản của Thẩm Vạn Tam thời đó ra bây giờ, chắc cũng khoảng hai vạn tỷ!" "Vãi!" Nghe Thiên Chân nói, Bàn Tử không nhịn được buột miệng.

"Đô la Mỹ." Thiên Chân lại bổ sung một câu.

Bàn Tử thực sự không thể bình tĩnh được nữa: "Nếu Thẩm Vạn

Tam còn sống, chắc chắn là người giàu nhất thế giới." "Chà, nhìn quy cách ở đây, tôi đoán cũng chỉ có Thẩm Vạn Tam mới làm được.

Với tiền tài của ông ta, việc xây dựng nơi này không phải là chuyện đặc biệt khó khăn." Mạc Tử Phàm không nói gì, dẫn mấy người vào vườn.

Khu vườn này không có cơ quan như hắn tưởng tượng, mọi thứ đều khá bình thường.

Mấy người Mạc Tử Phàm vào vườn, chỉ là khu vườn này dường như đã đến cuối, không có con đường nào khác dẫn về phía trước.

Nhưng rõ ràng đây không phải là điểm cuối, vì theo nội dung trên bích họa, phía trước hẳn phải có Vương Dương Cung và Thần Long Điện.

"Nơi này hẳn là cuối của Táng Hải Điện, tiếp theo chắc là Vương Dương Cung." Bàn Tử đi đến ven vườn quan sát.

Ven vườn có lan can, ngoài lan can là vực sâu tối đen không thấy đáy.

Diện tích khu vườn này khá lớn, Động Sát Chi Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng không thể quan sát tỉ mỉ từng chi tiết.

Nhưng đã đến đây, chắc chắn phải có cách rời đi.

Vương Dương Cung và Thần Long Điện không thể chỉ là hư không, chắc chắn có nơi nào đó Mạc Tử Phàm chưa phát hiện ra.

Mạc Tử Phàm quan sát kỹ hơn, tìm kiếm cơ quan phá giải trong vườn.

Nơi này chắc chắn có cơ quan, chỉ là chưa phát hiện ra.

Ánh mắt Tiểu Ca nhìn về phía chính diện của khu vườn, nơi đó cũng là một mảng tối đen.

“Phía trước có cung điện.” Đột nhiên, Tiểu Ca lên tiếng.

Thị lực của anh tốt hơn Mạc Tử Phàm, có thể nhìn trong đêm, tự nhiên có thể thấy được những thứ trong bóng tối phía trước.

Nói xong, Tiểu Ca lại nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì bản lĩnh Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó quá kinh thế hãi tục, đến nỗi Tiểu Ca đặt hy vọng lên người hắn.

Mạc Tử Phàm lắc đầu với Tiểu Ca, khu vườn này khá lớn, cơ quan chắc cũng rất bí mật.

Nếu không nhìn thẳng vào cơ quan, cũng khó phán đoán nó ở đâu.

Mạc Tử Phàm đã quan sát tất cả mọi thứ trên bề mặt khu vườn mà không phát hiện ra gì.

Nếu bề mặt không có, thì cơ bản có thể khẳng định, nó được giấu ở nơi kín đáo.

Hay là… trận bàn!

Trận bàn của Táng Hải Điện đang ở trong tay Mộc Vân Hổ.

Nếu ở đây không có cơ quan trực tiếp, thì chắc chắn cần trận bàn để khởi động cơ quan.

“Cậu cũng không phát hiện ra à?” Tiểu Ca thấy Mạc Tử Phàm mãi không lên tiếng, không khỏi nhíu mày.

“Có lẽ phải cần trận bàn trong tay Mộc Vân Hổ mới có thể mở được nơi này.” Mạc Tử Phàm đưa ra suy đoán của mình.

Nếu suy đoán của hắn là đúng, thì về cơ bản đây là một con đường chết.

“Quay lại, bất kể dùng cách nào, cũng phải lấy được trận bàn

trong tay Mộc Vân Hổ.” Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định suy đoán của mình, trực tiếp dẫn Thiên Chân quay lại mộ thất có thiên trụ trận.

Lúc này, các cột đá của thiên trụ trận đã phong tỏa mộ thất.

Dường như cảm nhận được Mạc Tử Phàm quay lại, giọng nói có mấy phần đắc ý của Mộc Vân Hổ truyền đến.

“Sao thế?

Đến vườn treo rồi phát hiện không có đường đi à?” “Ha ha ha, muốn từ vườn treo đến Vương Dương Cung, bắt buộc phải có Táng Hải Trận Bàn trong tay ta.

Bây giờ, các ngươi cứ chờ bị nhốt chết ở đây đi!” Nghe tiếng cười cuồng vọng đắc ý của Mộc Vân Hổ, sắc mặt Mạc Tử Phàm thêm mấy phần u ám.

Chương 49

Khiêu khích ư?

Đúng là tự tìm đường chết.

“Tiểu Ca, cho tôi mượn Hắc Kim Cổ Đao dùng một lát.” Mạc Tử Phàm nhàn nhạt lên tiếng.

Thể chất của hắn hiện đã đạt đến tám mươi lăm.

Tương đương với sức của 8.5 người, một nhát chém của Mạc Tử Phàm, sức mạnh cộng thêm có thể lên tới mấy trăm kilôgam.

Cộng thêm sự mạnh mẽ của bản thân Hắc Kim Cổ Đao, mấy cột đá này trước mặt Mạc Tử Phàm có chút không đáng kể.

Một cột đá bị Mạc Tử Phàm chém đứt, hai cây, ba cây, bốn cây… Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Mạc Tử Phàm nghiền nát các cột đá một cách bá đạo như vậy, cả hai đều sững sờ.

Những cột đá to lớn đó, dưới Hắc Kim Cổ Đao của Mạc Tử Phàm, từng cây một vỡ nát.

“Sao... có thể?” Giọng nói khó tin của Mộc Vân Hổ truyền đến.

“Những cột đá này ngay cả cao thủ võ lâm cũng khó mà phá vỡ nhanh như vậy.” Mạc Tử Phàm không nói gì.

Sức mạnh của 8.5 người, cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao, lực công kích chính diện của hắn cũng không kém các cao thủ võ lâm kia là bao.

“Tao muốn trận bàn, giao ra thì sống, không thì chết!” Giọng Mạc Tử Phàm lạnh băng, tốc độ công kích của hắn ngày càng nhanh, trực tiếp chém đứt toàn bộ các cột đá ở giữa.

“Cậu ta... có phải là người không vậy?” Bàn Tử không nhịn được

giật giật khóe miệng.

Hắn cứ nghĩ sức mạnh của mình trong mấy người này có thể sánh ngang với Tiểu Ca, so với Mạc Tử Phàm cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng bây giờ, Bàn Tử mới phát hiện, suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Chỉ là, lúc này người kinh ngạc hơn cả là Tiểu Ca.

Anh luôn cho rằng sở trường của Mạc Tử Phàm là Kỳ Môn Bát Quái.

Không ngờ Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn uy lực không hề kém so với trong tay mình.

Trong lúc Bàn Tử và Tiểu Ca còn đang kinh ngạc, Mộc Vân Hổ quay người định chạy trốn.

Gã đã hoàn toàn bị thực lực mạnh mẽ không gì cản nổi của Mạc Tử Phàm làm cho khiếp sợ.

Theo gã, chỉ cần có thể thoát khỏi đây, lợi dụng Táng Hải Trận Bàn, vẫn có cơ hội đối đầu với Mạc Tử Phàm.

Tuy nhiên, bây giờ Mộc Vân Hổ mới định chạy, đã không còn cơ hội nữa.

Mạc Tử Phàm cũng không thể cho gã cơ hội đó.

Đạp Tuyết Vô Ngân được thi triển, Xuyên Vân Trảo phối hợp với Phi Thiên Xuyên Tâm, trong nháy mắt bay ra, Xuyên Vân Trảo xuyên thủng cơ thể Mộc Vân Hổ.

Lồng ngực Mộc Vân Hổ bị xuyên thủng, tim bị Xuyên Vân Trảo tóm lấy, Mạc Tử Phàm dùng sức, tim của Mộc Vân Hổ lập tức bị Xuyên Vân Trảo bóp nát.

Mộc Vân Hổ chết, trên mặt vẫn còn vẻ khó tin.

“Ting, tiêu diệt Vẫn Đồng Huyễn Nhân, điểm năng lượng +20, kỹ năng Động Sát Chi Nhãn tăng lên tầng thứ bảy.” Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Mạc Tử Phàm sững sờ.

Vẫn Đồng Huyễn Nhân?

Không phải Mộc Vân Hổ sao?

Trước đó khi Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn Mộc Vân Hổ, gã chính là Mộc Vân Hổ, không phải Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Nhưng bây giờ lại biến thành Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

“Xem ra Vẫn Đồng Huyễn Nhân này ngay cả Động Sát Chi Nhãn tầng thứ sáu của mình cũng không nhìn ra manh mối.” Mạc Tử Phàm nhíu mày, tình hình này cũng càng khẳng định suy đoán của hắn.

Cái gọi là hai người giống hệt nhau, không phải là hai người theo đúng nghĩa, mà là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Điểm này có chút giống với những vong hồn trong thế giới Vẫn Đồng dưới cổ mộ ở khu mỏ.

Những người đó trông giống hệt như khi còn sống, thậm chí có thể cảm nhận được sự tồn tại của họ một cách chân thực.

Nhưng bản thân họ có vấn đề, ký ức của họ sẽ không tiến lên, sẽ luôn giữ lại ký ức trước khi chết, lặp đi lặp lại những việc mà họ chấp niệm.

Đây không phải là Mộc Vân Hổ theo đúng nghĩa, mà chỉ là một Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Lão Dương ở Tần Lĩnh Thần Thụ, xem ra cũng là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Vẫn Đồng Huyễn Nhân do Vẫn Đồng mô phỏng ra, nên có ký ức giống nhau.

Chỉ là, ký ức của Vẫn Đồng Huyễn Nhân bị đình trệ, nghĩa là Vẫn Đồng Huyễn Nhân không thể tiếp nhận ký ức mới, sẽ bị mắc kẹt trong ký ức cũ.

Chương 50

Mạc Tử Phàm đại khái đã phân tích rõ ràng, nhưng sự việc thật sự đơn giản như vậy sao?

Tất cả đều là Vẫn Đồng Huyễn Nhân?

Hiện tại Mạc Tử Phàm không thể đưa ra kết luận cuối cùng, mọi thứ phải xem hành trình tiếp theo.

Sau khi Động Sát Chi Nhãn của Mạc Tử Phàm đạt đến tầng thứ bảy, hắn phát hiện, Động Sát Chi Nhãn được chia thành hai giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất là tầng thứ sáu, có thể tùy ý sử dụng để nhìn những thứ mà trước tầng sáu có thể thấy.

Nhưng Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy lại không thể tùy tiện sử dụng, hiện tại một ngày chỉ có thể dùng một lần.

Trong tình huống sử dụng có giới hạn, năng lực của Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy cũng tương đối mạnh mẽ, đó là có thể nhìn thấy một số nguy hiểm có thể xảy ra tiếp theo.

Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy hiện tại chỉ có thể nhìn thấy tai họa, không thể nhìn thấy may mắn.

Hơn nữa, Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy có thể được kích hoạt chủ động.

Ví dụ như khi sắp gặp nguy hiểm chí mạng, Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy sẽ tự động kích hoạt, cho Mạc Tử Phàm thấy những gì sắp xảy ra.

Nói cách khác, Động Sát Chi Nhãn đạt đến tầng thứ bảy, đối với Mạc Tử Phàm mà nói là có thêm một thủ đoạn bảo mệnh.

Lấy được Táng Hải Trận Bàn, có Động Sát Chi Nhãn, Mạc Tử Phàm chỉ cần nghiên cứu một chút là về cơ bản biết cách sử dụng.

Bốn người Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Thiên Chân, Bàn Tử lại một lần nữa đến vườn treo.

Mạc Tử Phàm xoay Táng Hải Trận Bàn, từng sợi xích sắt bay lên, một cây cầu treo bằng xích sắt xuất hiện, nối liền với Vương Dương Cung ở phía đối diện trong bóng tối.

Thân thủ của mấy người Mạc Tử Phàm đều không tồi, men theo cầu treo mà đi.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm không đi ngay, vì Động Sát Chi Nhãn nhìn thấy bên trong xích sắt có lân tinh, nếu không cẩn thận, có thể khiến lân tinh bốc cháy.

Đây là cầu Lân Hỏa!

Mạc Tử Phàm bắn ba cây ngân châm vào cầu treo, lân tinh trên cầu bị ngân châm ma sát, lập tức bốc lên ngọn lửa màu xanh lam.

"Lân hỏa." Thiên Chân kiến thức uyên bác, liếc mắt đã nhận ra là lân hỏa.

"Vốn dĩ trên cầu treo không có lân hỏa, nhưng khi người nhà họ Uông rút lui đã để lại lân tinh trên đó." Mạc Tử Phàm phỏng đoán.

Chỉ không biết, Ngô Tam Thúc hẳn cũng đã đi qua đây, ông ta đã đi như thế nào?

Nhưng hiện tại Mạc Tử Phàm không có cách nào tốt hơn để qua cầu Lân Hỏa, cách tốt nhất có thể làm là để lân hỏa cháy hết.

Dù sao cũng là cầu treo bằng xích sắt, một chút lân hỏa chắc cũng không đến nỗi đốt đứt cầu.

Chỉ hơn mười phút sau, lân tinh trên cầu Lân Hỏa đã cháy hết.

Cầu treo cũng bị đốt đỏ rực, mấy người Mạc Tử Phàm không vội vàng tiến lên, họ ngồi xuống ăn chút gì đó, hồi phục thể lực, đồng thời cũng đợi nhiệt độ của cầu treo hạ xuống.

Nửa giờ sau, mấy người Mạc Tử Phàm mới đi qua cầu treo.

Đối diện cầu treo cũng có một bệ đài, phía trước là một tòa cung điện.

Phía trên cung điện có ba chữ cổ: Vương Dương Cung!

Mấy người Mạc Tử Phàm đến trước cửa lớn Vương Dương Cung, cánh cửa bằng sắt đen lúc này đang mở hé, rõ ràng đã từng có người mở cánh cửa này.

Mạc Tử Phàm vẫn luôn mở Động Sát Chi Nhãn, không phát hiện có gì bất thường, mới tiến vào bên trong cửa sắt đen.

Vừa mới vào, mấy người Mạc Tử Phàm đều sững sờ.

Bởi vì khi vừa bước vào, chân họ đã giẫm lên thứ gì đó, ngay sau đó tiếng "cạch" một tiếng, một sợi xích sắt bốc cháy.

Mạc Tử Phàm nhìn qua, nguyên lý vô cùng đơn giản, thứ họ vừa giẫm phải không phải là cơ quan chí mạng, nó chỉ làm cho xích sắt và bệ đồng ma sát, từ đó lân tinh trên xích sắt sẽ bốc cháy.

Lân tinh trên xích sắt cháy, ngọn lửa xanh lam đốt sáng những ngọn trường minh đăng phía trên.

Từng ngọn trường minh đăng được thắp sáng, tình hình xung quanh cũng cơ bản được Mạc Tử Phàm nhìn rõ.

Cung điện này vô cùng rộng lớn, hai bên có hơn trăm ngọn trường minh đăng, hiện tại tất cả đều đã được thắp sáng.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm phát hiện ra một điều kỳ diệu, đó là sau khi lân tinh trên xích sắt cháy hết, phía trên lại có bột lân phiêu tán

xuống, rơi trên xích sắt.

Những bột lân này được sắp đặt tinh diệu tránh khỏi trường minh đăng, không bị trường minh đăng đốt cháy.

Về phần trường minh đăng cũng tồn tại cơ quan, những ngọn đèn này ước chừng chỉ có thể cháy hơn nửa giờ rồi sẽ tắt, sau đó người tiếp theo chạm vào cơ quan cũng sẽ dùng phương pháp này để thắp sáng trường minh đăng.

Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận, người thiết kế cơ quan này thật sự là tuyệt đỉnh thông minh.

Nhưng hiện tại Mạc Tử Phàm không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

Bởi vì lúc này, trong chính điện của cung điện, một chiếc quan tài bằng Tử Thần Mộc được đặt thẳng đứng ở giữa.

Chương 51

Quan tài đặt trong cung điện, dường như chỉ có hoàng đế băng hà mới được hưởng quyền hạn như vậy.

Khi Thiên Chân nhìn thấy chiếc quan tài bằng Tử Thần Mộc, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Chẳng lẽ đây là...

Tử Thần Mộc?” Thiên Chân sau sự khó tin là kích động.

“Tương truyền thời cổ đại có một loại cây vô cùng hiếm thấy, tên là Thần Mộc.” “Thần Mộc mười năm có màu trắng, trăm năm có màu vàng, ngàn năm mới có thể thành màu tím.” “Đã từng có nhà khảo cổ học phát hiện ra Hoàng Thần Mộc trong một ngôi mộ cổ thời Hán đã làm chấn động giới khảo cổ, nếu Tử Thần Mộc ngàn năm này được đưa ra ngoài, e rằng cả giới khảo cổ thế giới đều sẽ chấn động.” Bàn Tử nghe xong cũng có chút mừng rỡ: “Vậy Tử Thần Mộc này chắc rất đáng tiền?” “Tất nhiên, thời cổ đại, giá trị của Hoàng Thần Mộc được tính theo trọng lượng, một cân Hoàng Thần Mộc, một lạng bạc.

Về phần Tử Thần Mộc, còn được tính bằng vàng.

Mười cân Tử Thần Mộc mới bằng một cân Tử Thần Mộc, Tử Thần Mộc thời cổ đại là ngàn vàng khó cầu.” Nói đến đây, ánh mắt Thiên Chân có chút không thiện ý nhìn chằm chằm Bàn Tử: “Đừng có ý đồ với cái quan tài Tử Thần Mộc này, đối với giới khảo cổ mà nói, nó có ý nghĩa trọng đại.” Bàn Tử muốn khóc không ra nước mắt: “Tôi có muốn cũng không mang ra ngoài được?” “Hơn nữa, Tiểu Thiên Chân, cậu thật sự định công khai nơi này ra ngoài sao?

Nếu nơi này bị lộ ra, mười kỳ quan kiến trúc thế giới có lẽ đều phải xếp sau, căn bản không thể so sánh với nơi này.” Bàn Tử cũng

biết, Tử Thần Mộc rất đáng tiền, nhưng muốn khiêng cái quan tài này ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trong lúc Bàn Tử và Thiên Chân đang nhìn quan tài Tử Thần Mộc với đôi mắt sáng rực, Tiểu Ca đã giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, chĩa thẳng vào quan tài.

"Bành... bành..." Bên trong quan tài Tử Thần Mộc, truyền đến tiếng gõ, giống như có người sống ở bên trong.

Thiên Chân và Bàn Tử đều giơ súng lục lên, đạn của súng tiểu liên đã hết, hiện tại chỉ có thể dùng súng lục.

"Bành... bành..." Tiếng gõ quan tài ngày càng lớn, nắp quan tài Tử Thần Mộc cũng bắt đầu rung chuyển không ngừng, dường như sức mạnh của thứ bên trong chỉ cần lớn hơn một chút nữa là nắp quan tài sẽ bị hất bay.

Dưới sự chú thị của mấy người Mạc Tử Phàm, nắp quan tài Tử Thần Mộc cuối cùng cũng bị hất bay, một bóng người cũng xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Đầu tiên xuất hiện là một mái tóc trắng, tiếp đó là một đôi mắt đỏ như máu, rồi đến khuôn mặt, hai cặp răng nanh lộ ra ở môi cũng đặc biệt chói mắt.

Chỉ là, khi thứ đó đứng thẳng hoàn toàn, bộ đồ lặn của đội khảo cổ mặc trên người cũng đặc biệt nổi bật!

Lúc này, khuôn mặt có chút hung tợn đó cũng trùng khớp với một người trong đội khảo cổ: "Liễu Thiên Ngân." Trí nhớ của Thiên Chân rất tốt, mặc dù chỉ nhìn qua một tấm ảnh chụp chung, nhưng cậu vẫn nhận ra người trước mặt.

Liễu Thiên Ngân gầm lên một tiếng với mấy người, rồi nhảy ra khỏi quan tài Tử Thần Mộc.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên trước tiên.

Một đao chém vào người Liễu Thiên Ngân.

"Keng!" Sắc bén như Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ để lại một vết thương nông trên người Liễu Thiên Ngân, xé rách bộ đồ lặn.

Khi bộ đồ lặn bị xé rách, có thể thấy trên ngực Liễu Thiên Ngân có một hình xăm đầu rồng màu đỏ rực, hình xăm đầu rồng này chỉ có một nửa, dường như đang tiếp tục lan ra, muốn hình thành một hình rồng hoàn chỉnh.

Khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy hình rồng màu đỏ rực đó, chỉ trong nháy mắt, hắn đã nhận ra hình rồng đó là gì.

Huyết văn Không Khí, lời giới thiệu về Liễu Thiên Ngân bây giờ cũng là Huyết cương Không Khí.

Từ thông tin nhìn thấy qua Động Sát Chi Nhãn, Liễu Thiên Ngân sau khi biến thành cương thi đã hít phải không khí, vì vậy đã tiến hóa, trở thành Huyết cương Không Khí mạnh mẽ.

Đây cũng là lý do tại sao một đao hung hãn của Tiểu Ca chỉ để lại một vết thương nông.

Nếu không với độ sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, thép cứng trước mặt nó cũng như đậu hũ.

Sau khi biến thành cương thi lại hấp thụ không khí?

Mạc Tử Phàm liếc nhìn vực sâu tối đen bên ngoài, chẳng lẽ dưới vực sâu thật sự có rồng...

Đối với rồng thật, Mạc Tử Phàm rất kính sợ, nhưng bất kể là Ma Thổi Đèn hay Đạo Mộ Bút Ký, đều chưa từng xuất hiện rồng thật.

Lần gần nhất cũng chỉ là con mãng xà khổng lồ trong mộ Hiến Vương, nhưng mãng xà cuối cùng cũng chỉ là rắn, ngay cả giao long

cũng không được, càng không thể so sánh với rồng thật.

Vốn dĩ dù cho hẻm núi biển sâu không có một giọt nước biển, Mạc Tử Phàm cũng chỉ phỏng đoán.

Nhưng bây giờ, khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy Huyết cương Không Khí, hắn ngày càng tin rằng, bên dưới hẻm núi biển sâu, có rồng thật trong truyền thuyết.

Lúc này, Tiểu Ca và Huyết Cương đang quần thảo với nhau, ánh mắt Mạc Tử Phàm lại rơi vào chiếc quan tài Tử Thần Mộc.

Bởi vì theo phán đoán của Mạc Tử Phàm, chính chủ hẳn là đang ở trong quan tài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một gã đàn ông vạm vỡ lộ nửa thân trên từ trong quan tài đứng dậy.

Trên ngực xuất hiện một hình xăm đầu rồng màu máu hoàn chỉnh.

Nhưng chỉ có đầu rồng, dường như không khí không đủ, hoặc do thể chất không thể chịu đựng thêm không khí, nên chỉ có một hình xăm đầu rồng màu máu.

Thứ này cũng là Huyết cương Không Khí, nhưng thực lực rõ ràng mạnh hơn Liễu Thiên Ngân rất nhiều.

Súng lục của Bàn Tử và Thiên Chân lập tức bắn đạn, không ngừng công kích Huyết cương Không Khí, chỉ là, đạn súng lục căn bản không đủ để làm bị thương nó.

Mạc Tử Phàm xuất ra ba cây ngân châm trong Hắc Lân Cửu Châm, tuy là ngân châm, nhưng được thêm kỹ xảo của Hắc Lân Cửu Châm, ngân châm đã cắm vào cơ thể Huyết cương Không Khí.

Chương 52

Huyết cương cũng là cương thi, mặc dù trông có vẻ phòng ngự tổng thể không tồi, nhưng Mạc Tử Phàm lại rất rõ ràng, cương thi chỉ có phòng ngự tổng thể tốt, huyệt đạo của nó lại là nơi phòng ngự vô cùng yếu ớt.

Ba cây ngân châm của Hắc Lân Cửu Châm xuất ra, phong tỏa huyệt đạo của Huyết cương Không Khí.

Cứ như vậy, Mạc Tử Phàm không ngừng ra tay, các huyệt đạo trên người Huyết cương Không Khí từng chút một bị phong tỏa.

Khi Mạc Tử Phàm cắm cây ngân châm thứ tám mươi lăm, tám mươi sáu, tám mươi bảy lên người Huyết cương Không Khí, nó cuối cùng cũng không thể động đậy được nữa.

"Biến thành cương thi, cũng không thoát khỏi lẽ thường của cấu trúc cơ thể người." Mạc Tử Phàm mỉm cười nhàn nhạt.

Thực ra cương thi chỉ là do thi khí, âm khí cải tạo, khiến cơ thể trở nên cứng rắn.

Nhưng không có nghĩa là cương thi đã thoát khỏi lẽ thường, chặt đầu vẫn sẽ chết, đập nát xương đầu gối vẫn sẽ què, các huyệt vị trên người bị phong tỏa, cơ bắp và thần kinh vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Cương thi dựa vào tiểu não để điều khiển thần kinh, vận động cơ thể, cơ bắp và thần kinh bị Mạc Tử Phàm dùng ngân châm phong tỏa, tiểu não có thể phát ra mệnh lệnh, nhưng lại không thể động đậy.

Lúc này, Tiểu Ca đã chặt đầu Liễu Thiên Ngân xuống.

Mạc Tử Phàm cười với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, cho tôi mượn Hắc Kim Cổ Đao." Mạc Tử Phàm phát hiện, mình thật sự cần một vũ khí

vừa tay, ngân châm và Xuyên Vân Trảo tuy không tồi, nhưng hạn chế cũng khá lớn.

Tiểu Ca cũng không từ chối, đưa Hắc Kim Cổ Đao cho Mạc Tử Phàm.

Sau đó, dưới ánh mắt của Thiên Chân, Tiểu Ca và Bàn Tử, Mạc Tử Phàm nhắm vào cổ của Huyết cương Không Khí không thể động đậy, từng nhát một chém xuống.

Sức mạnh của Mạc Tử Phàm không tầm thường, lại dùng Hắc Kim Cổ Đao, và Huyết cương Không Khí bị chém cũng không phản kháng.

Nhưng dù vậy, Mạc Tử Phàm phải chém hơn hai mươi nhát mới chặt được đầu nó xuống.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Huyết cương Không Khí, điểm năng lượng +40, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân +1, và trực tiếp tăng lên tầng thứ ba." Bất Phôi Kim Thân (tầng thứ ba): Có thể tăng mạnh khả năng phòng ngự của thể chất, tu luyện đến đỉnh cao, nhục thân có thể ngàn năm không hủy.

Mạc Tử Phàm không ngờ, tiêu diệt Huyết cương Không Khí lại được thưởng một kỹ năng, hơn nữa còn là một kỹ năng phòng ngự biến thái.

Mạc Tử Phàm biết, Kim Cương Bất Hoại Thần Công có thể đối đầu với nhân vật huyền thoại trong võ hiệp như Thiết Đảm Thần Hầu, Bất Phôi Kim Thân theo một nghĩa nào đó, còn cao hơn Kim Cương Bất Hoại Thần Công một bậc, thật sự là một kỹ năng siêu cấp biến thái.

Sau khi tu luyện Bất Phôi Kim Thân, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy độ cứng rắn của thể chất tăng lên đáng kể, bây giờ cảm giác, nếu gặp

lại Huyết cương Không Khí, có thể lao lên đánh tay đôi.

Đương nhiên, cũng chỉ là cảm giác, sức mạnh 8.5 người đối phó với cương thi bình thường thì được, sức mạnh của Huyết cương Không Khí ít nhất cũng phải có sức của hai mươi người, dựa vào Bất Phôi Kim Thân cũng khó có hiệu quả tốt.

Thu lại suy nghĩ, đợi sau khi nâng cấp thể chất và Bất Phôi Kim Thân, Mạc Tử Phàm sau này thật sự có thể tay không đấu với thi vương.

Về phần Bàn Tử, Thiên Chân, và Tiểu Ca lúc này, cả ba đều có chút thương cảm nhìn Huyết cương Không Khí.

Toàn thân bị phong tỏa tám mươi bảy huyệt đạo, không thể phản kháng bị Mạc Tử Phàm tàn bạo chặt đầu.

Ngay cả người trầm ổn như Tiểu Ca cũng không nhịn được giật giật khóe miệng, Hắc Kim Cổ Đao mà dùng như vậy sao?

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm lúc này lại cười một cách vô hại: "Chúng ta có thể tiếp tục tiến lên rồi." Mạc Tử Phàm liếc nhìn thi thể của Liễu Thiên Ngân, thi thể đó cũng hiển thị là Vẫn Đồng Huyễn Nhân, không phải là Liễu Thiên Ngân thật, khiến Mạc Tử Phàm không khỏi nhíu mày.

Lại một Vẫn Đồng Huyễn Nhân nữa, Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, trong lòng có một suy đoán rất chưa chín muồi.

Đó là cổ lâu của Uông gia, Táng Hải Điện, Vương Dương Cung tất cả đều là giả, họ đã tiến vào thế giới Vẫn Đồng.

Khi xem Lão Cửu Môn, Mạc Tử Phàm đã ý thức sâu sắc sự đáng sợ của Vẫn Đồng.

Vì vậy hắn biết rõ, với cảnh tượng hùng vĩ như vậy, khả năng do người nhà họ Uông bố cục xây dựng và khả năng là thế giới Vẫn

Đồng, rõ ràng về sau có khả năng lớn hơn.

Nhưng hiện tại Mạc Tử Phàm cũng không thể kết luận, mọi thứ đều phải xem con đường tiếp theo.

Mấy người Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, đi qua cung điện này, họ đến phía sau cung điện.

Phía sau cung điện của Vương Dương Cung khác với Táng Hải Điện.

Phía sau Táng Hải Điện là kết cấu cổ mộ, như vậy sẽ tốn ít chi phí hơn.

Nhưng kiến trúc phía sau Vương Dương Cung vẫn là cung điện.

Phía sau Vương Dương Cung là một cái sân, có vài phần hương vị của tứ hợp viện ở Yên Kinh.

Giữa sân có một cây cổ thụ chỉ cao vài mét.

Cây không có lá, cành cây màu đỏ máu, thân cây màu đỏ sẫm, chủ đạo của cây là màu đen.

Khi Động Sát Chi Nhãn của Mạc Tử Phàm nhìn vào cây cổ thụ này, tên của nó cũng xuất hiện trong đầu hắn.

"Huyết Dưỡng Quỷ Thụ." Người nói ra cái tên không phải Mạc Tử Phàm, mà là Thiên Chân.

"Tôi cũng từng thấy loại cây này trên một cuộn da thú khai quật ở Tây Kinh.

Tương truyền có một loại cây, rất kỳ lạ, có thể hút máu để lớn lên, loại cây này được gọi là Huyết Dưỡng Quỷ Thụ." Thiên Chân thích chia sẻ với mọi người, Mạc Tử Phàm có Động Sát Chi Nhãn, mức độ hiểu biết về Huyết Dưỡng Quỷ Thụ có thể nhiều hơn Thiên Chân không ít.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không ngắt lời cậu, để cậu nói tiếp.

"Tương truyền Huyết Dưỡng Quỷ Thụ vào thời nhà Đường đã đạt đến thời kỳ thịnh vượng, lúc đó Tây Vực từng vận chuyển bảy bảy bốn mươi chín cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ vào Đại Đường, muốn mượn nó để làm hại các quan lớn Đại Đường." "Cây có thể giết người?" Bàn Tử tạm thời không thấy Huyết Dưỡng Quỷ Thụ có sức sát thương.

Chương 53

“Huyết Dưỡng Quỷ Thụ hút máu trong thời gian dài sẽ tỏa ra một loại âm khí vô cùng nồng đậm.

Thuật sĩ Tây Vực dùng bí pháp biến Huyết Dưỡng Quỷ Thụ trở nên rất có giá trị thưởng thức, tặng cho những vị quan lớn, những vị quan đó bị âm khí xâm thực trong thời gian dài, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.” “Huyết Dưỡng Quỷ Thụ cũng có ghi chép trong dã sử nhà Đường.

Sau khi bị nhà Đường phát hiện, Huyết Dưỡng Quỷ Thụ đã biến mất không tăm tích.

Sau này Huyết Dưỡng Quỷ Thụ được một số thuật sĩ tà ác dùng để tụ âm dưỡng thi.” Đối với những điều này, Mạc Tử Phàm không hiểu nhiều như vậy, vì hắn chỉ nhìn thấy Huyết Dưỡng Quỷ Thụ, chỉ biết thông tin cơ bản và quá khứ của cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ trước mắt.

Nhưng có một điểm Thiên Chân nói đúng, cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ trước mắt đúng là dùng để dưỡng thi.

Đây cũng là phong cách của Uông Táng Hải, luôn thích nuôi những thứ kỳ lạ.

Lúc này, Tiểu Ca giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, nhìn về phía các căn phòng khác trong tứ hợp viện.

Lúc này, trong các căn phòng, truyền đến tiếng gõ cửa.

“Phanh phanh phanh...” Cửa phòng bên trái đột nhiên đổ xuống, một đám Âm Thi mặt mũi hung tợn như zombie loạng choạng lao tới.

Âm Thi và cương thi có chút khác biệt.

Cương thi thân thể cứng ngắc, phòng ngự kinh người, nhưng nhược điểm là phương thức hành động đơn điệu, tấn công cũng thẳng tưng, không linh hoạt.

Âm Thi thân thể tương đối linh hoạt, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, đó là phòng ngự không đủ.

Vì vậy, nếu thân thủ tốt, đối phó với Âm Thi sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng khi số lượng Âm Thi quá đông, sẽ rất phiền phức.

Xuyên Vân Trảo trong tay Mạc Tử Phàm bay ra, liên tục xuyên thủng cơ thể ba con Âm Thi.

"Ting, tiêu diệt một Âm Thi, điểm năng lượng +10." "Ting, tiêu diệt một Âm Thi, điểm năng lượng +10." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhưng Mạc Tử Phàm không để ý, Xuyên Vân Trảo trong tay không ngừng ra tay, vì hiện tại trong tứ hợp viện đã tràn vào hàng trăm Âm Thi, và còn đang không ngừng có thêm Âm Thi tràn vào.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, giết Âm Thi cũng dễ như chém dưa thái rau.

Nhưng Thiên Chân và Bàn Tử không may mắn như vậy, đạn súng lục đã bắn hết, chỉ có thể dùng dao găm và xẻng sắt chiến đấu.

May mà tốc độ giết Âm Thi của Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đủ nhanh, để Thiên Chân và Bàn Tử có cơ hội thở dốc.

Sau hai mươi phút, khi con Âm Thi cuối cùng ngã xuống, Xuyên Vân Trảo của Mạc Tử Phàm đã nhuốm đầy máu đỏ sẫm.

Vũ khí trong tay Tiểu Ca, Thiên Chân, và Bàn Tử cũng đang nhỏ máu tong tong.

"Mẹ nó, người nhà họ Uông cũng quá máu me rồi, ít nhất cũng

phải ba bốn trăm Âm Thi!" Bàn Tử thở hổn hển, trận chiến cường độ cao như vậy đối với hắn thật sự có chút khó khăn.

Mạc Tử Phàm nhìn cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ trước mặt, Xuyên Vân Trảo trong tay bay ra, trực tiếp bẻ gãy nó.

Tiếp đó, Xuyên Vân Trảo phá vỡ mặt đất, bứng cả rễ cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ lên.

"Ting, tiêu diệt một cây Huyết Dưỡng Quỷ Thụ, điểm năng lượng +30, kỹ năng Phi Thiên Xuyên Tâm tăng lên tầng thứ sáu." Mạc Tử Phàm nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ, chỉ tiêu diệt Huyết Dưỡng Quỷ Thụ, không những nhận được điểm năng lượng, mà còn nâng cấp kỹ năng Phi Thiên Xuyên Tâm.

Đi qua tứ hợp viện đầy xác chết, Mạc Tử Phàm đến mộ đạo phía sau.

Đúng vậy, phía sau tứ hợp viện lại là mộ đạo.

Đây cũng là tình huống bình thường, Uông gia dù có được sự tài trợ của Thẩm Vạn Tam, muốn xây dựng cổ lâu ở đây cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Vì vậy, phần thực sự thuộc về cung điện tương đối ít, phần lớn là hình thức mộ thất cổ mộ.

Tiến vào mộ đạo phía sau tứ hợp viện, hai bên mộ đạo có các đài đèn, cao khoảng nửa mét.

Những đài đèn này toàn bộ là những con rết ngàn chân đang đứng thẳng.

Đối với rết ngàn chân, Mạc Tử Phàm biết, vì trong Vân Thiên

Cung ở núi Trường Bạch, có không ít loại này.

Thân của những đài đèn này là rết ngàn chân đang đứng thẳng.

Hơn nữa, những đài đèn này không phải là đá điêu khắc, mà là rết ngàn chân thật, chỉ là đã bị hóa đá.

Giữa mộ đạo có một bộ xương trắng, trên người cũng mặc quần áo của đội khảo cổ.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn mặt đất, nơi đây cũng tồn tại cơ quan.

Nếu giẫm phải cơ quan, những đài đèn rết ngàn chân này sẽ bị đốt cháy.

Sau khi bị đốt cháy, chúng sẽ tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, người thường hít phải sẽ nhanh chóng trúng độc.

Ngay cả người có thực lực tương đối mạnh hít phải cũng sẽ chết ở đây.

Thành viên đội khảo cổ ngã ở giữa hẳn là đã chết như vậy.

Mạc Tử Phàm cũng đã nhìn thi thể của người đó, dưới Động Sát Chi Nhãn, Mạc Tử Phàm đã biết đó là thi thể của ai.

Chương 54

Mộc Vân Hổ!

Đúng vậy, thi thể của Mộc Vân Hổ.

Mộc Vân Hổ gặp trước đó là Vẫn Đồng Huyễn Nhân, bộ hài cốt này không phải, mà là tồn tại thực sự.

Nhìn thấy hài cốt thật của Mộc Vân Hổ, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, nơi này không phải thế giới Vẫn Đồng, mà là tồn tại thực sự.

Bởi vì thế giới Vẫn Đồng thuộc về thế giới trong đầu của cá nhân, tuy có thể khiến nhiều người sống cùng tiến vào, nhưng về cơ bản đều dựa trên ký ức của những người đó.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cho rằng tất cả những thứ này đều được xây dựng dựa trên ký ức đã mất của Tiểu Ca, nhưng bây giờ thi thể thật của Mộc Vân Hổ đã xuất hiện.

Khả năng được xây dựng từ ký ức của Tiểu Ca gần như bằng không.

"Đi sát sau tôi, chú ý bước chân của tôi, nếu đi sai chạm phải cơ quan, ngay cả tôi cũng sẽ toi đời." Mạc Tử Phàm không nói đùa, vì hắn cũng không dám chắc Hắc Lân Long Văn có thể chống lại được mùi hương kỳ lạ do rết ngàn chân tỏa ra hay không.

Thiên Chân và Bàn Tử thấy Mạc Tử Phàm nghiêm túc như vậy, đi theo sau hắn cũng cẩn thận hơn.

Khi mấy người đến bên cạnh hài cốt của Mộc Vân Hổ, không thấy chữ máu, nhưng lại tìm thấy một cuốn sổ tay rách nát trên người gã.

Lấy cuốn sổ tay rách nát, Thiên Chân mở ra xem.

Không xem thì thôi, vừa xem, trên mặt cậu lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì trên cuốn sổ tay rách nát này, rõ ràng có ba chữ: Mộc Vân Hổ.

"Sổ tay của Mộc Vân Hổ?" Thông thường, sổ tay của một người đều mang theo bên mình, không thể tùy tiện đưa cho người khác.

Nếu không xét đến các yếu tố khác, Thiên Chân sẽ không ngần ngại cho rằng đây là hài cốt của Mộc Vân Hổ.

Tuy nhiên, trước đó Thiên Chân đã gặp một Mộc Vân Hổ ở thiên trụ trận, và Mộc Vân Hổ đó cũng đã bị Mạc Tử Phàm giết.

"Có khi nào Mộc Vân Hổ biết không giữ được sổ tay, nên mới giao nó cho người khác trong đội khảo cổ không." Bàn Tử cũng nhận ra sự nghi ngờ của Thiên Chân, đứng bên cạnh nhắc nhở một câu.

Thiên Chân gật đầu, mở sổ tay ra, bên trong thường sẽ có những manh mối quan trọng.

Chỉ là cuốn sổ tay này đã bị rách, khoảng hai phần năm phần trên đã mất, chỉ có thể xem được ba phần năm phần dưới.

Thiên Chân đọc, và đọc nội dung ra.

"Tôi đã tìm thấy thuốc trường sinh bất lão, nhưng chỉ có hai viên.

Hoắc Linh giật lấy rồi chạy mất, Trương Khởi Linh đã đuổi theo, tôi dưới sự dẫn dắt của Tam Tỉnh tiếp tục khám phá cổ mộ." "Tôi đã phát hiện ra một cảnh tượng chấn động cổ kim, cả hẻm núi biển sâu lại không có một giọt nước, nhưng ở đây, tôi cũng đã hoàn toàn kích hoạt điều cấm kỵ đó, một người giống hệt Tam Tỉnh xuất hiện, dẫn theo hải xà có cánh thịt truy sát tôi, may mà cuối cùng bị Tam Tỉnh giết chết." "Thật khó tin, trên bích họa ở Táng Hải Điện tôi đã thấy rồng

thật rơi xuống biển, nơi rơi xuống chính là hẻm núi biển sâu này, tôi rất kích động, có lẽ đây là cơ hội gần nhất để tôi thấy được rồng thật." "Tam Tỉnh và tôi đều là cao thủ Cửu Môn, tuy trên đường cơ quan trùng trùng, nhưng chúng tôi đều tránh được.

Chỉ cần đi qua Vương Dương Cung, là đến Thần Long Điện rồi.

Tôi cảm thấy mình ngày càng gần rồng thật hơn." Nội dung trong sổ tay không có nhiều thông tin hữu ích, vì về cơ bản có thể khẳng định một điều, người chết ở cửa Táng Hải Điện không phải là Ngô Tam Thúc thật, mà là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Có một điểm thông tin nữa, đó là trong mộ biển quả thực có thuốc trường sinh bất lão, và người của đội khảo cổ đã lấy được.

Hơn nữa, thuốc trường sinh bất lão trong mộ biển đã bị Hoắc Linh lấy đi, Trương Khởi Linh đi đuổi theo cô ta.

Nghĩa là, cuộc thám hiểm tiếp theo không có Hoắc Linh và Tiểu Ca.

Tiểu Ca đuổi theo Hoắc Linh không biết đã đi đến đâu, sau đó Ngô Tam Thúc, Mộc Vân Hổ, Lý Thập Tam đến đây.

Đây cũng là lý do tại sao Tiểu Ca không phát hiện ra nơi này trong mộ biển.

Chỉ là, lúc đó khi Tiểu Ca đuổi theo Hoắc Linh, hẳn đã xảy ra chuyện gì đó với cô ta.

Mới dẫn đến việc Hoắc Linh mất tích, Tiểu Ca biến mất nhiều năm rồi mới xuất hiện trở lại, và bị mất trí nhớ.

Ở kiếp trước có người nói Hoắc Linh đã dùng thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm biến thành Cấm Bà, Tiểu Ca cũng đã dùng, nhưng vì Tiểu Ca có huyết mạch Trương gia và hình xăm kỳ lân, nên chỉ mất trí nhớ, không biến thành Hải Hầu Tử.

Nghĩa là, khả năng Hải Hầu Tử và Cấm Bà đã dùng thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm là có tồn tại.

Dù sao trong Tiểu Tử Quan Giao Long cũng đã xuất hiện Hải Hầu Tử đeo Mạc Kim Phù.

Bất kể sự thật là gì, đều cần phải tiếp tục khám phá mới biết được.

Mộc Vân Hổ đã chết ở đây, nhưng Ngô Tam Thúc cuối cùng vẫn sống sót rời đi, cũng cho thấy Ngô Tam Thúc đang ở phía trước.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng Mộc Vân Hổ đi dò đường rồi chết, sau đó Ngô Tam Thúc quay lại đường cũ.

Chỉ là, khả năng này rất rất thấp, với tính cách của Ngô Tam Thúc, không thể bỏ dở giữa chừng.

Mấy người Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, đi qua mộ đạo rết ngàn chân.

Phía trước mộ đạo là một cánh cửa mộ đã bị mở.

Cửa mộ mở toang, mấy người tiến vào mộ thất phía sau.

Vừa mới vào mộ thất này, mấy người Mạc Tử Phàm đã thấy một bố cục giống như trong Lỗ Vương Cung.

Chương 55

“Thất Tinh Nghi Quan!” Bàn Tử thốt lên.

Trong mộ thất, có bảy chiếc quan tài được sắp xếp ngay ngắn, chính là bố cục Thất Tinh Nghi Quan giống như ở Lỗ Vương Cung.

“Cửa mộ ở đây đã mở, cho thấy chú Ba đã đến đây, sớm đã biết về Thất Tinh Nghi Quan, chỉ là lúc ở Lỗ Vương Cung không nói ra.” “Hơn nữa, thứ trong hộp báu ở chủ mộ thất bị Tiểu Ca thay thế, bây giờ tôi cảm thấy, càng giống do chú Ba làm hơn.” Thiên Chân quá thông minh, chỉ nhìn thấy Thất Tinh Nghi Quan ở đây đã suy nghĩ ra nhiều vấn đề như vậy.

“Khả năng của chú Ba rất lớn, chú Ba đã giấu quá nhiều chuyện không nói ra, dù sao tôi cũng không nhìn thấu được chú Ba.” Mạc Tử Phàm nhắc nhở Thiên Chân một câu.

“Đừng quá tin tưởng ai, nhưng chú Ba sẽ không hại cậu đâu, bất kể thế nào, cậu cũng là độc đinh cuối cùng của nhà họ Ngô.” Thiên Chân gật đầu, cậu rất đồng tình với quan điểm của Mạc Tử Phàm, ai cũng có thể hại cậu, nhưng chú Ba tuyệt đối sẽ không.

Lúc này, Bàn Tử đi lên xem: “Phàm ca, Thất Tinh Nghi Quan này chúng ta có mở không?” Mạc Tử Phàm ra vẻ cao thâm bấm đốt ngón tay, thực chất là dùng Động Sát Chi Nhãn quan sát kỹ lưỡng bảy chiếc quan tài.

Đợi Mạc Tử Phàm xem xong, hắn thật sự muốn chửi một câu, Uông Táng Hải lão già khốn nạn này, thật quá biết chơi.

Thất Tinh Nghi Quan bình thường, có một chiếc quan tài chính, những chiếc còn lại đều có nguy hiểm.

Lúc ở Lỗ Vương Cung, Thất Tinh Nghi Quan mỗi chiếc đều có nguy hiểm, căn bản không có quan tài chính thật sự.

Thất Tinh Nghi Quan ở đây lại khác, bảy chiếc quan tài, tất cả đều không có nguy hiểm, chỉ là quan tài rỗng.

Nếu từng chiếc một đi thử, rồi mới mở, tất nhiên sẽ tốn không ít thời gian và tinh lực.

Bây giờ Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận Uông Táng Hải lão già này thật quá mưu lược, thiết kế cơ quan thật thật giả giả, giả giả thật thật, khiến người ta không thể đoán được.

"Không cần mở nữa, chúng ta đi thẳng về phía trước." Mạc Tử Phàm có Động Sát Chi Nhãn, ở đây hiển nhiên không cần lãng phí thời gian.

Bàn Tử có chút không nỡ, nhưng nghĩ đến Thất Tinh Nghi Quan ở Lỗ Vương Cung, cuối cùng cũng không được gì, liền đi theo Mạc Tử Phàm tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua mộ thất có Thất Tinh Nghi Quan, phía trước không phải là mộ đạo, mà là mấy gian phòng đá.

Chính xác là mấy gian nhĩ thất.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn gian nhĩ thất đầu tiên bên trái, bên trong, Mạc Tử Phàm thấy dấu chân bột thi chá màu trắng.

Không chỉ Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca cũng thấy.

"Giống hệt dấu chân thi chá tôi thấy lúc đầu." Tiểu Ca không mặn không nhạt lên tiếng, đồng thời cũng nhìn về phía một cái vò vỡ bên cạnh, trong vò có bột thi chá màu trắng.

Xem ra, hẳn là Tiểu Tống Tử kia đã lăn lộn trong cái vò đó, đây cũng là lý do tại sao dấu chân chỉ có trong nhĩ thất, mà bên ngoài lại

không có.

Mạc Tử Phàm nhìn về hướng dấu chân đi, nơi dấu chân màu trắng dẫn đến có mấy cái vại sành, và một chiếc quan tài bằng đồng xanh dài 1.2 mét.

Bàn Tử cầm xẻng sắt đi tới: "Bạn nhỏ ơi, mau ra đây, Bàn gia có đồ ăn ngon này." "Không cần tìm nữa, không có ở đó đâu." Tiểu Ca vẫn nói giọng không mặn không nhạt.

Trong gian nhĩ thất này không phát hiện gì, mấy người Mạc Tử Phàm lại đến gian nhĩ thất đầu tiên bên phải.

Bên trong gian nhĩ thất này, có bàn đá, giường đá, ghế đá, có cả bàn trang điểm, gương đồng, lược gỗ cổ xưa.

Rõ ràng gian nhĩ thất này từng có một người phụ nữ ở.

Trên tường mộ trong gian nhĩ thất này treo một bức tranh, là chân dung một người đàn ông mặc đồ cổ trang tuấn tú, trên bức tranh có một con dấu kỳ lạ.

Con dấu hẳn là của họa sĩ.

Trên bức tranh, có một dòng chữ cổ.

Thiên Chân nhìn dòng chữ cổ, trực tiếp đọc lên: "Kim sinh hữu duyên khước vô phân, không thủ nhất điện bách dư niên, bất kiến quân quy canh tư quân, nhược đắc trường sinh thiên niên bạn, thử sinh nhược vô phu thê mệnh, nguyện hữu lai thế cộng thiền quyên." (Kiếp này có duyên nhưng không phận, một mình giữ điện trăm năm lẻ, không thấy chàng về càng nhớ chàng, nếu được trường sinh ngàn năm bầu bạn, kiếp này nếu không có mệnh vợ chồng, nguyện kiếp sau cùng nhau nên duyên.) Bàn Tử nghe Thiên Chân đọc xong bài thơ trên đó, không nhịn được nói một câu: "Lại một kẻ si tình." Tuy nhiên, đúng lúc này, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca lại đột nhiên giơ lên, chĩa

thẳng vào bức tranh.

Chính xác là chĩa vào người đàn ông tuấn tú trong tranh.

Bàn Tử và Thiên Chân đều cảnh giác, dù sao Tiểu Ca cũng không bao giờ làm việc vô ích.

Chỉ là, một lát sau, không có chuyện gì xảy ra, Tiểu Ca cũng từ từ hạ Hắc Kim Cổ Đao xuống.

Thiên Chân không nhịn được hỏi một câu: "Tiểu Ca, sao vậy?" Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào bức tranh trên tường mộ: "...Uông Táng Hải." Tiểu Ca nhận ra Uông Táng Hải, Mạc Tử Phàm không cảm thấy kỳ lạ, dù sao cũng có truyền thuyết, Tiểu Ca mới là người đầu tiên được trường sinh, một người sống từ thời Chiến Quốc đến bây giờ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh cũng không phải vì đao tốt mới mua, mà vì thời Chiến Quốc, vũ khí của Tiểu Ca chính là Hắc Kim Cổ Đao.

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là truyền thuyết, dù sao ký ức của Tiểu Ca đã mất, về những chuyện đó, anh cũng không rõ.

Thiên Chân và Bàn Tử đều nhìn kỹ chân dung của Uông Táng Hải.

Bàn Tử không nhịn được buông một câu: "Không ngờ lão khốn Uông Táng Hải này cũng đẹp trai ra phết." "Nhan sắc đúng là không tệ.

Bàn Tử, nếu cậu có được một nửa thế này thì cũng không đến nỗi ế chổng chơ." Thiên Chân cũng trêu chọc Vương Bàn Tử ở bên cạnh.

"Làm đẹp thôi, không đẹp thật." Đúng lúc này, giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Ca vang lên.

Dứt lời, Tiểu Ca đi khỏi gian tai phòng đầu tiên.

Mạc Tử Phàm cũng không ở lại, vừa rời khỏi tai phòng đã tiến vào

gian tai phòng thứ hai bên trái.

Trong gian tai phòng thứ hai bên trái có một bàn vẽ, một ít vật liệu và màu vẽ, trông giống như một phòng vẽ tranh.

Chương 56

Ở gian mộ thất bên phải cuối cùng, Mạc Tử Phàm nhìn thấy một nhà bếp đơn giản, từ nhà bếp nhìn ra ngoài là vực sâu tăm tối, có chút giống ban công, chỉ là bên ngoài ban công là vực sâu.

Nhà bếp, phòng vẽ, khuê phòng, và một gian tai phòng đặt quan tài đồng và các bình sứ.

Bên ngoài mấy gian tai phòng là Thất Tinh Nghi Quan.

Chỉ là, sau khi xem hết các mộ thất này, vẫn không tìm thấy người phụ nữ sống ở đây.

"Phàm ca, người phụ nữ sống ở đây có khi nào đang ở trong Thất Tinh Nghi Quan không?" Vương Bàn Tử có chút không cam lòng, vì hắn cảm thấy mình cũng có cách phá giải Thất Tinh Nghi Quan.

Ít nhất cũng có Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca, sẽ không gặp nguy hiểm gì lớn.

Nhưng lỡ như thật sự mở được đồ tốt từ trong Thất Tinh Nghi Quan, vậy thì khái niệm đã hoàn toàn khác rồi.

"Đi thắp nến thử xem." Mạc Tử Phàm biết Vương Bàn Tử chưa từ bỏ ý định, bèn bảo hắn đi thắp nến.

Vương Bàn Tử thắp một cây nến ở góc đông nam, cây nến cháy hơn mười phút mà không có bất kỳ thay đổi nào.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử vui mừng: "Không có nguy hiểm gì cả, có thể mở quan tài." Mạc Tử Phàm lắc đầu, đi lên mở hết bảy chiếc quan tài.

"Thấy chưa, toàn bộ đều là quan tài rỗng, chính chủ không có ở đây." Mạc Tử Phàm vỗ vai Vương Bàn Tử, tiếp tục đi về phía trước.

“Phàm ca, không phải anh sớm đã biết đây là quan tài rỗng nên mới không mở chứ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cũng không hẳn, tôi sớm đã biết mở Thất Tinh Nghi Quan sẽ chẳng thu được gì nên mới không mở.” Thiên Chân từ phía sau đi tới, cười với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử à, bản lĩnh của Phàm ca cậu lại không biết sao, còn nghi ngờ Phàm ca.” “Cũng là Phàm ca nhân từ, nếu đổi lại là người khác, để cậu dùng cái phương pháp nhà quê đó đi thăm dò quan tài, đến lúc đó có mệt chết cũng chẳng dò ra được gì đâu.” Nghe lời Thiên Chân nói, Vương Bàn Tử có chút xấu hổ, vội vàng giải thích: “Chẳng phải tôi sợ lỡ mất bảo bối tốt sao?” “Nhưng lần này tôi thật sự phục rồi, trước mặt Phàm ca, không phục không được.” Nếu như trước đó Vương Bàn Tử có thể nghi ngờ Mạc Tử Phàm vì tiền tài.

Thì bây giờ, Vương Bàn Tử đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Mạc Tử Phàm, không dám có nửa điểm nghi ngờ.

Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, đi ở phía trước, xuyên qua tai phòng, đến mộ thất phía sau tai phòng.

Ngay phía trước bốn gian tai phòng là một cánh cửa đá, cửa đá vẫn bị mở ra, mấy người Mạc Tử Phàm tiến vào cửa đá.

Ra khỏi cửa đá là một dãy bậc thang đi xuống, bên dưới bậc thang là một tế đàn hình tròn.

Xung quanh tế đàn có tám cột đá, trên cột đá có xích sắt nối với trung tâm tế đàn.

Ở trung tâm tế đàn có một cỗ quan tài bằng đồng xanh, tám sợi xích sắt từ tám cột đá nối với tám góc của quan tài.

Trên nắp quan tài đồng có một tảng đá khổng lồ đè lên, dường như lo sợ có thứ gì đó bên trong chạy ra ngoài.

Thiên Chân nhìn tình hình ở đây, có chút không chắc chắn nói: "Tình hình ở đây trông giống Bát Trụ Tỏa Yêu Trận.

Tương truyền Lưu Bá Ôn từng bố trí một Bát Trụ Tỏa Yêu Trận khổng lồ, bên trong khóa một con giao long." Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận kiến thức của Thiên Chân uyên bác, thông tin mà Động Sát Chi Nhãn nhìn thấy cũng là Bát Trụ Tỏa Yêu Trận.

Chỉ là, sau khi Động Sát Chi Nhãn nhìn ra nguyên nhân bố trí trận pháp ở đây, hắn không khỏi nhíu mày.

Bởi vì thứ bị Bát Trụ Tỏa Yêu Trận khóa trong quan tài đồng không phải là yêu vật mạnh mẽ, mà là một món vũ khí, một món vũ khí thần bí mà ngay cả Động Sát Chi Nhãn cũng không thể nhìn thấu.

"Nhìn kìa, bên kia có bích họa." Thiên Chân chỉ vào một bên tường mộ, trên tường mộ xuất hiện bích họa.

Thiên Chân trở thành chuyên gia phiên dịch bích họa, bắt đầu dịch nội dung trên đó cho mấy người Mạc Tử Phàm nghe.

"Chân long rơi xuống hẻm núi biển sâu, sau khi bị người nhà họ Uông phát hiện, họ thấy trên người chân long có cắm một món vũ khí.

Có người đã rút món vũ khí cắm trên người chân long ra." "Vũ khí đó sát khí ngút trời, những người ở gần vũ khí đều chết ngay lập tức.

Sau đó người nhà họ Uông dùng trận văn để áp chế vũ khí đó, phong ấn nó vào trong Vẫn Đồng Huyền Quan này." .....

Nói cách khác, cỗ quan tài đồng này không phải quan tài đồng bình thường, mà được làm từ vẫn đồng, kết hợp với Bát Trụ Tỏa Yêu Trận, để phong ấn món vũ khí đầy sát khí đó vào trong Vẫn Đồng Huyền Quan.

"Ý là bên trong chứa vũ khí giết rồng à?" Hai mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên.

Tạm chưa nói vũ khí giết rồng lợi hại đến đâu, chỉ riêng cái danh này, mang ra hội đấu giá, giá khởi điểm cũng phải cả tỷ.

Nếu thao tác tốt, bán được năm sáu tỷ cũng không phải là không thể.

Thiên Chân hơi nhíu mày, đối với cậu, một món vũ khí giết rồng như thế này, bất kể thật giả, đều có ý nghĩa phi thường đối với công tác khảo cổ.

Mạc Tử Phàm đến gần Vẫn Đồng Huyền Quan, Hắc Lân Long Văn sau lưng lập tức hiện ra, bao gồm cả Hắc Lân Chi Tâm ở ngực cũng bắt đầu xao động.

Dường như thứ ở trong Vẫn Đồng Huyền Quan đang hấp dẫn Mạc Tử Phàm.

"Ting, chúc mừng ký chủ, kích hoạt nhiệm vụ tạm thời: Thu phục Hắc Lân Huyền Trọng Côn bên trong Vẫn Đồng Huyền Quan.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chưa rõ." Lần này lại khiến Mạc Tử Phàm kích hoạt một nhiệm vụ tạm thời.

Vũ khí trong Vẫn Đồng Huyền Quan, trong tên có hai chữ Hắc Lân, cho thấy món vũ khí này hẳn là có liên quan đến một nghề nghiệp khác của bản thân, Hắc Lân Thân Quán.

Hiện tại nghề nghiệp của Mạc Tử Phàm là Ngụy Thất Phẩm Quẻ Sư và Hắc Lân Thân Quán.

Ngụy Thất Phẩm Quẻ Sư là vì tầng thứ bảy của Động Sát Chi Nhãn mà Mạc Tử Phàm không thể sử dụng như ý muốn, mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, hạn chế tương đối lớn.

Nghề nghiệp Hắc Lân Thân Quán cũng có những thứ chưa hoàn toàn thức tỉnh, ví dụ như huyết mạch của hắn, và một số kỹ năng bản mệnh của Hắc Lân Thân Quán.

Chương 57

Mạc Tử Phàm đến trước Vẫn Đồng Huyền Quan, đem toàn bộ điểm năng lượng còn lại cộng hết vào thể phách, khiến thể phách đạt hơn 100 điểm.

Khi thể phách của Mạc Tử Phàm đột phá một trăm, hắn cảm giác kinh mạch, xương cốt, huyết nhục, toàn bộ cơ thể đều được tẩy lễ một lần.

Lần tăng cấp này không còn đơn thuần là tăng thể phách nữa, Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được, thể phách của mình đã được tẩy lễ và tiến hóa.

Mười một nhân chi lực!

Sau khi thể phách đạt tới mười một nhân chi lực, Mạc Tử Phàm nhìn về phía Tiểu Ca và Vương Bàn Tử.

"Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, giúp một tay, đẩy tảng đá trên đó ra." Mạc Tử Phàm tuy có sức mạnh của mười một người, nhưng tảng đá đè trên Vẫn Đồng Huyền Quan cũng không phải một người có thể đẩy xuống được.

Vương Bàn Tử và Tiểu Ca đều đứng dậy, chọn giúp đỡ Mạc Tử Phàm.

Ba người cùng lúc dùng sức, tảng đá bị đẩy xuống.

"Ầm!!" Tảng đá rơi xuống đất, một tiếng động lớn vang lên, mặt đất cũng rung chuyển, một lúc sau mới trở lại yên tĩnh.

Lúc này, Mạc Tử Phàm mới đến trước Vẫn Đồng Huyền Quan, giơ tay chuẩn bị đẩy nắp quan tài.

Chỉ là, tay Mạc Tử Phàm vừa mới đặt lên Vẫn Đồng Huyền Quan,

môi trường xung quanh đột nhiên xảy ra biến hóa vi diệu.

Dường như, Mạc Tử Phàm không còn ở thế giới ban đầu, mà đã đến một thế giới khác.

".....Thế giới vẫn đồng sao?" Mạc Tử Phàm có chút không chắc chắn, vì khung cảnh ở đây không thay đổi, điều duy nhất khác biệt là Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân ba người lúc này đã biến mất.

Hành động trên tay Mạc Tử Phàm không dừng lại, hắn mở Vẫn Đồng Huyền Quan ra.

Chỉ là, sau khi mở Vẫn Đồng Huyền Quan, Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tưởng tượng không xuất hiện, bên trong Vẫn Đồng Huyền Quan lại có một người đang nằm, một người đàn ông, một người đàn ông giống hệt Mạc Tử Phàm!!

Vẫn đồng huyễn nhân?

Phản ứng đầu tiên của Mạc Tử Phàm là như vậy, vì trước đó hắn cũng đã gặp tình huống tương tự.

Bất kể là Ngô Tam Thúc thứ hai, Mộc Vân Hổ thứ hai, hay con Huyết Cương không khí đó, đều là vẫn đồng huyễn nhân.

Vẫn đồng huyễn nhân không phải là tồn tại hư cấu, vì sự tồn tại của nó bản thân đã rất đặc thù, theo một ý nghĩa nào đó, nó là một người thực sự tồn tại.

Đương nhiên, lúc này, ở thế giới bên ngoài, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca ba người thấy tay Mạc Tử Phàm vừa mới đặt lên Vẫn Đồng Huyền Quan đã bất động.

"Phàm ca?

Phàm ca, anh sao vậy?" Vương Bàn Tử gọi hai tiếng, nhưng Mạc Tử Phàm không có bất kỳ phản ứng nào.

Vương Bàn Tử định đi lên, nhưng lại bị Tiểu Ca cản lại.

"Bây giờ đừng chạm vào cậu ta, cậu ta đã tiến vào thế giới vẫn đồng của Vẫn Đồng Huyền Quan." Dù sao Tiểu Ca cũng tồn tại một thời gian dài, tuy trí nhớ thiếu sót, nhưng có những chuyện, sau khi gặp phải sẽ biết.

Hơn nữa, khoáng sơn cổ mộ nằm trên di chỉ cũ của Trương gia cổ lâu, trong đó có thế giới vẫn đồng, Tiểu Ca với tư cách là tộc trưởng Trương gia biết được cũng không phải chuyện khó hiểu.

Lúc này, trong thế giới vẫn đồng, Mạc Tử Phàm vừa mới đẩy Vẫn Đồng Huyền Quan ra, đã nhìn thấy người bên trong.

Người trong Vẫn Đồng Huyền Quan giống hệt Mạc Tử Phàm.

Ban đầu dường như đang ngủ, rất yên bình, nhưng sau khi Mạc Tử Phàm đẩy Vẫn Đồng Huyền Quan ra, 【Mạc Tử Phàm】nằm trong quan tài liền mở mắt. 【Mạc Tử Phàm】trong quan tài nhếch mép nở một nụ cười quỷ dị như có như không: "Ngươi đến rồi à?

Ở lại đây, dung hợp với ta, ta có thể cho ngươi sự vĩnh sinh!!" "Vậy sao?" Mạc Tử Phàm cười khẩy, Hắc Lân Cửu Châm chi Tam Châm ra tay.

Chỉ là, khoảnh khắc Mạc Tử Phàm ra tay, 【Mạc Tử Phàm】trong quan tài cũng dùng Hắc Lân Cửu Châm chi Tam Châm, chặn đứng đòn tấn công của hắn.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, hắn không ngờ Vẫn đồng huyễn nhân có thể sao chép trí nhớ của mình, nhưng không ngờ ngay cả vũ khí cũng có thể sao chép.

Tiếp theo, Mạc Tử Phàm dùng Xuyên Vân Trảo, kết quả cũng vậy, đối phương trong tay cũng có Xuyên Vân Trảo.

Hai người vũ khí giống nhau, cảnh giới tương đồng, giao đấu căn

bản không có kết quả.

Mạc Tử Phàm lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, một giọt máu tươi nhỏ lên đó.

Giây tiếp theo, long uy cuồn cuộn, trấn áp tám phương! 【Mạc Tử Phàm】đối diện cũng lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, chỉ là, Hắc Lân Chi Tâm trong tay hắn rõ ràng không cô đọng bằng Hắc Lân Chi Tâm trong tay Mạc Tử Phàm.

Hắc Lân Chi Tâm trong tay đối phương cũng đang không ngừng cô đọng, dường như muốn đạt đến trình độ của Hắc Lân Chi Tâm trong tay Mạc Tử Phàm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Mạc Tử Phàm nghe thấy tiếng "rắc rắc", dường như có thứ gì đó bị nứt ra.

Lúc này, ở bên ngoài, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca ba người cũng nghe thấy tiếng "rắc rắc".

Không chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc", mà còn nhìn thấy thứ bị nứt.

Thứ bị nứt không phải cái gì khác, chính là Vẫn Đồng Huyền Quan ở giữa.

Chương 58

Sau khi Mạc Tử Phàm trong thế giới vẫn đồng nghe thấy tiếng "rắc rắc", hắn thấy 【Mạc Tử Phàm】đối diện bắt đầu gào thét đau đớn.

"Không, không, không!!" Tuy nhiên, bất kể hắn gào thét thế nào, thân thể hắn cũng không thoát khỏi số phận bị xé nát, hủy diệt.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, môi trường xung quanh khôi phục, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân cũng xuất hiện trước mắt, Vẫn Đồng Huyền Quan trước mặt lúc này đang phát ra tiếng "rắc rắc", không ngừng vỡ vụn.

"Phàm ca, anh không sao chứ!" Vương Bàn Tử có chút lo lắng, dù sao chuyện vừa xảy ra, bọn họ đều không biết.

Mạc Tử Phàm xua tay: "Tôi không sao." Cùng lúc đó, Mạc Tử Phàm sờ vào Hắc Lân Chi Tâm đang treo trên ngực.

Vừa rồi hắn là vẫn đồng muốn cưỡng ép cụ thể hóa Hắc Lân Chi Tâm, nhưng năng lượng của Vẫn Đồng Huyền Quan không đủ, cụ thể hóa thất bại không nói, ngược lại còn khiến bản thân nó cũng sụp đổ.

Ban đầu Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy Hắc Lân Chi Tâm có chút lợi hại, nhưng sau lần này, Mạc Tử Phàm mới biết, Hắc Lân Chi Tâm đâu chỉ là có chút lợi hại, nó là bảo vật có thể khiến cả thế giới vẫn đồng sụp đổ.

Hơn nữa, phải biết rằng, Hắc Lân Chi Tâm chỉ là một hạt nhân, Hắc Lân Chi Tâm sau khi dung hợp chín mảnh Hắc Lân Tàn Ấn mới có thể trở thành Hắc Lân Thiên Ấn hoàn chỉnh.

Nói cách khác, Hắc Lân Chi Tâm thực chất chỉ là một món đồ còn

thiếu sót.

Một món đồ thiếu sót đã mạnh mẽ như vậy, nếu Mạc Tử Phàm có thể tìm được chín mảnh Hắc Lân Tàn Ấn, dung hợp thành Hắc Lân Thiên Ấn thật sự, thì uy lực sẽ kinh khủng đến mức nào?

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng chỉ tạm thời tưởng tượng, hiện tại hắn mới có hai mảnh Hắc Lân Tàn Ấn, còn bảy mảnh nữa cần phải tìm kiếm.

Gạt bỏ suy nghĩ, ánh mắt Mạc Tử Phàm dán chặt vào Vẫn Đồng Huyền Quan đang không ngừng xuất hiện vết nứt.

Khi Vẫn Đồng Huyền Quan hoàn toàn vỡ nát, một cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn chỉ còn lại nửa đoạn xuất hiện trong tầm mắt Mạc Tử Phàm.

Nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, toàn thân màu đen, trên đó có điêu văn, điêu văn và Hắc Lân Long Văn trên người Mạc Tử Phàm có vài phần tương tự, nhưng không chỉ có vảy rồng.

Trên mỗi hoa văn vảy rồng đều có một phù văn kỳ lạ, với nhãn lực của Mạc Tử Phàm, phù văn kỳ lạ đó dường như ẩn chứa sức mạnh đặc biệt, chỉ là Động Sát Chi Nhãn cũng không nhìn ra được tác dụng của phù văn vảy rồng.

Một luồng khí tức huyền ảo cổ xưa từ Hắc Lân Huyền Trọng Côn xông ra.

Trên cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn mang theo khí tức huyền ảo cổ xưa, đột nhiên trào ra một luồng sát khí cuồng bạo, sát khí hóa thành ác long lao về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Chi Tâm, một giọt máu tươi nhỏ lên đó.

Long uy cuồn cuộn, đối kháng với ác long do sát khí hình thành.

Tiểu Ca ở bên cạnh thấy vậy, đang chuẩn bị ra tay giúp đỡ, lại thấy sau lưng Mạc Tử Phàm bay ra một luồng không khí, ầm ầm đánh vào ác long sát khí.

Trong khoảnh khắc luồng không khí sau lưng bay ra, Mạc Tử Phàm cảm giác Hắc Lân Long Văn sau lưng dường như bị rút cạn trong nháy mắt, nhanh chóng biến mất, cho Mạc Tử Phàm một cảm giác trong một thời gian dài sắp tới, Hắc Lân Long Văn sẽ không xuất hiện nữa.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng không quan tâm nhiều như vậy, giơ tay tóm lấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Vừa mới tóm được Hắc Lân Huyền Trọng Côn, Mạc Tử Phàm cảm thấy tay mình trĩu xuống, suýt chút nữa không cầm nổi.

Mạc Tử Phàm thầm ước lượng, Hắc Lân Huyền Trọng Côn chỉ còn lại nửa đoạn, trọng lượng e rằng cũng không dưới ba trăm cân.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trông chỉ to bằng quả bóng bàn, chỉ còn nửa đoạn, nếu làm bằng sắt nguyên chất, ước chừng cũng không quá hai mươi cân.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm cầm trong tay, cảm giác nặng trịch từ trên đó rõ ràng cho hắn biết, trọng lượng của nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn này, thật sự không dưới ba trăm cân.

"Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ.

Phần thưởng nhiệm vụ: +50 điểm năng lượng, kỹ năng Loạn Phi Phong Côn Pháp +1, Thân Quán tự động tăng lên tầng thứ ba." Loạn Phi Phong Côn Pháp (tầng thứ ba): Mỗi một côn đều có thể được côn trước đó cộng dồn thêm ba mươi phần trăm uy lực, Loạn Phi Phong Côn Pháp tầng thứ ba tối đa có thể cộng dồn ba trăm phần trăm.

Mạc Tử Phàm trong lòng vui mừng, Loạn Phi Phong Côn Pháp,

mượn thế tăng lực, không có nhiều tinh diệu, nhưng lại là thủ đoạn có tính thực dụng phi thường cao.

Mạc Tử Phàm hiện tại có sức mạnh của mười một người, nếu dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp cộng dồn sức mạnh mười một người lên ba trăm phần trăm, đó là sức mạnh của bốn mươi bốn người.

Bởi vì Loạn Phi Phong Côn Pháp cộng dồn sức mạnh, chứ không phải là tổng sức mạnh.

Sức mạnh cộng dồn là ba mươi ba nhân chi lực, cộng thêm sức mạnh ban đầu của Mạc Tử Phàm, là bốn mươi bốn nhân chi lực.

Sức mạnh bốn mươi bốn người của Mạc Tử Phàm, cộng thêm uy lực của bản thân Hắc Lân Huyền Trọng Côn, sức sát thương có thể bộc phát ra là tương đối mạnh mẽ.

Tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, tuy chỉ có nửa đoạn, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn có một cảm giác tràn đầy.

Bây giờ Mạc Tử Phàm cũng có một món vũ khí không tồi, sau này có cần cũng không phải đi mượn vũ khí của Tiểu Ca nữa.

Cầm lấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn, Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên.

Xuyên qua Bát Trụ Tỏa Yêu Trận, tiến vào mộ đạo phía trước.

Mộ đạo phía trước không dài, trong mộ đạo cũng không có cơ quan.

Sau khi mấy người Mạc Tử Phàm xuyên qua mộ đạo, cửa đá phía trước mộ đạo đang mở rộng.

Chỉ là, ở cửa đá bình thường có một bộ xương trắng, trong tay bộ xương trắng cầm một cây trường thương, trường thương đâm vào tường mộ đối diện.

Trên người mặc khôi giáp, giống như một vị tướng quân thời cổ đại.

Trong mộ thất sau cửa đá, có vô số xương trắng.

Chương 59

"Người này đứng chặn ở đây, dường như không cho người trong mộ thất ra ngoài." Thiên Chân nhìn vô số xương trắng trong mộ thất, trong lòng có chút chấn động.

Mạc Tử Phàm đẩy cây trường thương ra, vị tướng quân mặc khôi giáp đó vẫn không ngã xuống, dường như đứng sừng sững ở đây, đã trở thành chấp niệm của ông ta.

Mạc Tử Phàm sắc mặt hơi ngưng trọng, bước vào mộ thất có vô số xương trắng.

Trong mộ thất, thi cốt vô số, vừa vào đây, Mạc Tử Phàm đã cảm thấy có vài phần âm lạnh.

"Ai làm?

Sao lại chết nhiều người như vậy?" Thiên Chân đang kiểm tra trang phục của những người này, trang phục của họ thống nhất, trên quần áo đều có một chữ【Uông】.

"Chẳng lẽ đây đều là người nhà họ Uông, nếu đều là người nhà họ Uông, vậy lại là ai, đã truy sát toàn bộ bọn họ vào đây." Mạc Tử Phàm trầm ngâm một lúc, ban đầu hắn tưởng người nhà họ Uông đã rút khỏi đây.

Nhưng nhìn vô số xương trắng ở đây, Mạc Tử Phàm mới biết, người nhà họ Uông không hề rút khỏi đây, mà vẫn luôn tồn tại ở đây.

Chỉ là, năm đó ở đây dường như đã xảy ra một trận chiến thảm khốc, người nhà họ Uông gần như toàn bộ bỏ mạng tại đây.

"Vết thương trên người chủ yếu có ba loại, vết thương có thể kiểm tra trên mỗi bộ xương trắng gần như giống hệt nhau, cho thấy

lúc đó hẳn là có ba người đang tàn sát người nhà họ Uông." Tiểu Ca lạnh nhạt lên tiếng, chỉ là, lúc nói chuyện, lông mày Tiểu Ca nhíu lại càng lợi hại hơn.

"Người nhà họ Uông yếu như vậy sao?

Ba người tàn sát nhiều người như vậy." Vương Bàn Tử không nhịn được thầm phỉ nhổ một câu, vì theo nhận thức của Mạc Tử Phàm, người nhà họ Uông đáng lẽ phải là những tồn tại khá lợi hại.

"Không phải người nhà họ Uông quá yếu." Tiểu Ca lại lên tiếng, đi vòng qua những bộ xương trắng này, tiếp tục tiến lên.

Mạc Tử Phàm cũng không ở lại đây lâu, nơi này từng xảy ra một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Những người nhà họ Uông thực lực không tồi đã bị tàn sát ở đây.

"Thảo nào thế hệ đầu tiên của nhà họ Uông lại biến mất không tăm tích." Mạc Tử Phàm bây giờ đã hiểu, thế hệ đầu tiên của nhà họ Uông không phải biến mất không tăm tích, mà là vì năm đó đã gặp phải kẻ địch mạnh mẽ tàn sát.

Nhìn tình hình ở đây, dù không bị tàn sát diệt môn, số người nhà họ Uông còn sống sót, chắc cũng rất ít rồi.

Xuyên qua mộ thất đầy xương trắng, tiếp tục đi về phía trước, trong mộ đạo phía trước cũng vậy, đâu đâu cũng có thể thấy xương trắng.

Trên người đều mặc trang phục của nhà họ Uông, vết thương trên người cũng tương đối đơn nhất, có thể biết, người tàn sát ở đây năm đó không nhiều, nhưng thực lực đều tương đối mạnh mẽ.

Mạc Tử Phàm không nói một lời, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều.

Phải có nguyên nhân gì đó, mới khiến cao thủ như vậy ra tay tàn sát nhà họ Uông.

Trương gia làm sao?

Nhà họ Uông và Trương gia luôn có thù oán, khả năng làm chuyện này nhất hẳn là Trương gia.

Nhưng Trương gia và nhà họ Uông đối đầu nhiều năm, hai bên thực lực ngang ngửa, Trương gia dù có lúc mạnh hơn nhà họ Uông, cũng không thể chỉ dựa vào ba người mà tàn sát nhà họ Uông được.

Không phải Trương gia, vậy những người có thực lực áp đảo nhà họ Uông, ngay cả những cường giả đỉnh cao trong Ngoại Bát Môn, cũng không thể nào làm được.

Nhưng mà, việc tàn sát nhà họ Uông chắc chắn có nguyên nhân, đáng để những cao thủ như vậy ra tay.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến hai nguyên nhân: thứ nhất, thuốc trường sinh bất lão, vì để có được trường sinh, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Thứ hai, vì chân long, bất kể cổ kim trong ngoài, chân long đều là thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, sẽ khiến một số cao thủ thực lực phi thường mạnh mẽ thèm muốn cũng không phải chuyện lạ.

Xuyên qua mộ đạo đầy xương trắng, ở cuối mộ đạo là một vực sâu tăm tối, trên không trung vực sâu có một sợi xích sắt to bằng cánh tay nối liền hai bên.

Ở cuối sợi xích sắt, hẳn là Thần Long Điện.

Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm nhìn nhau, Mạc Tử Phàm đi lên trước tiên.

Chỉ có một sợi xích sắt, lại dài như vậy, lỡ như gặp nguy hiểm

trên xích sắt, sẽ rất phiền phức.

Mạc Tử Phàm có Đạp Tuyết Vô Ngân, có thể tạm thời đạp không mà đi, cộng thêm sự tồn tại của Xuyên Vân Trảo, gặp nguy hiểm đột ngột cũng có khả năng sống sót an toàn.

Mạc Tử Phàm đi trên sợi xích sắt chỉ to bằng cánh tay, tương đối ổn định, sự ổn định của Đạp Tuyết Vô Ngân cộng thêm linh hồn lực gấp đôi người thường của Mạc Tử Phàm, đều có thể tăng cường đáng kể sự ổn định của hắn.

May mắn là trên xích sắt không gặp nguy hiểm, Mạc Tử Phàm ổn định đến phía đối diện.

Tiếp theo là Vương Bàn Tử và Thiên Chân, Tiểu Ca đi sau cùng.

Dùng dây thừng buộc vào xích sắt, tuy tốc độ tiến lên chậm hơn một chút, nhưng tương đối cũng an toàn hơn.

Sau khi Vương Bàn Tử và Thiên Chân đều qua, tốc độ của Tiểu Ca nhanh hơn nhiều.

Mấy người đến trên một bình đài khổng lồ, ngay phía trước bình đài này là một tòa cung điện.

Trên cung điện có ba chữ cổ: Thần Long Điện!!

"Cuối cùng cũng đến Thần Long Điện rồi." Vương Bàn Tử nhìn vực sâu tăm tối bên ngoài bình đài, rồi lại nhìn về phía Thần Long Điện.

"Hy vọng Bàn gia đây cũng có thể gặp được chân long một lần." Vương Bàn Tử đi thẳng về phía Thần Long Điện.

Chương 60

Lúc này, cửa lớn của Thần Long Điện đóng chặt, ở phía dưới bên trái Thần Long Điện, lại có một cái đạo động.

Thiên Chân lập tức đi qua, nhìn đạo động trước mặt, kinh ngạc bất định nói: "Nhìn phong cách đạo động này, giống như bút tích của chú Ba." Vương Bàn Tử cũng xem xét đạo động này, đạo động này là một đạo động dốc lên, có chút kinh ngạc nói: "Không phải chứ, tiểu Thiên Chân, chú Ba của cậu đúng là người tàn nhẫn a, chẳng lẽ từ dưới này đào một cái đạo động lên?" Lời Vương Bàn Tử nói không phải trêu chọc Thiên Chân, chủ yếu là từ đây thẳng lên trên, ít nhất cũng phải tám chín chục mét.

Đào một cái đạo động từ dưới này lên, có thể nói là tương đối phiền phức.

"Có xích sắt sao không đi?

Sợ gặp phải Mộc Vân Hổ, hoàn toàn có thể đợi Uông Tàng Hải đào đạo động, như vậy cũng bớt được mấy chục mét a." Vương Bàn Tử có chút không hiểu, "Tuy chú Ba là đồng chí già rồi, nhưng trí thông minh, không được a." Mạc Tử Phàm nhìn đạo động, lại lắc đầu: "E rằng không còn lựa chọn nào khác mới phải đào đạo động ở đây." Mạc Tử Phàm là fan cứng của Đạo Mộ, tự nhiên biết Ngô Tam Tỉnh là một người cực kỳ tinh ranh, không thể nào làm chuyện như vậy.

"Hẳn là bị thứ gì đó truy sát, không có cơ hội đi qua xích sắt, mới chọn đào đạo động ở đây để rời đi." Tiểu Ca đưa ra suy đoán của mình, rồi ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn Thần Long Điện đang đóng chặt.

Mạc Tử Phàm cũng nhìn về phía cửa lớn Thần Long Điện, kết quả

dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn thấy, trên cửa lớn Thần Long Điện không có bất kỳ cơ quan nào.

Mạc Tử Phàm bước đến trước cửa lớn Thần Long Điện, đưa tay đẩy cửa.

Khi cửa lớn Thần Long Điện từ từ mở ra, một luồng khí tức cổ xưa, cũ kỹ ập vào mặt.

Cửa lớn từ từ mở ra, trong đại điện của Thần Long Điện, có hơn mười sợi xích sắt to bằng thùng nước đan xen nhau, những sợi xích sắt này đều quấn quanh một bộ xương trắng khổng lồ.

Bộ xương trắng đó giống như một chiếc răng, chỉ là, chiếc răng đó dài năm sáu mét, trên đó mơ hồ truyền ra một luồng long uy.

Mạc Tử Phàm muốn dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn thấu chiếc răng khổng lồ tỏa ra long uy, nhưng kết quả lại trái với mong muốn, Động Sát Chi Nhãn căn bản không thể nhìn thấu.

"Xem ra Động Sát Chi Nhãn có hạn chế, cần phải có Kỳ Môn Bát Quái mới thật sự lợi hại." Mạc Tử Phàm trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, đón lấy long uy đi vào trong Thần Long Điện.

Càng đến gần chiếc răng khổng lồ đó, long uy càng mạnh mẽ.

Hắc Lân Chi Tâm trên ngực Mạc Tử Phàm bắt đầu nóng lên, đối kháng với long uy tỏa ra từ chiếc răng khổng lồ trước mặt.

Long uy chỉ kéo dài chưa đến một phút, đã rút đi.

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm lại không hề thả lỏng cảnh giác, vì trong khoảnh khắc long uy của chiếc răng khổng lồ rút đi, sau lưng chiếc răng khổng lồ xuất hiện một người, một vị tướng quân mặc khôi giáp màu đỏ sẫm.

Tay cầm hai thanh yển nguyệt đao, lưng đối diện với bốn người

Mạc Tử Phàm.

Thiên Chân khi nhìn thấy yển nguyệt đao trong tay hắn, không nhịn được nói: "Từ những bộ xương khô của người nhà họ Uông đã chết trước đó, một trong ba loại binh khí giết họ, hẳn là yển nguyệt đao." Thiên Chân tuy không nói thẳng người mặc khôi giáp màu đỏ sẫm trước mắt đã giết người nhà họ Uông, nhưng ý tứ trong lời nói cũng khá rõ ràng rồi.

Mạc Tử Phàm siết chặt nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, vì hắn có thể cảm giác được, tiếp theo e rằng sẽ là một trận ác chiến.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng giơ lên, nhắm thẳng vào vị tướng quân áo giáp đỏ bên cạnh chiếc răng khổng lồ.

Hồng giáp tướng quân không nhanh không chậm xoay người lại, lúc ở sau lưng không phát hiện ra, bây giờ ở chính diện, Mạc Tử Phàm cũng nhìn ra, cơ thể của hồng giáp tướng quân bắt đầu mọc lông.

Rõ ràng, đã trở thành cương thi!!

Hơn nữa, lông của hắn bắt đầu từ màu tím chuyển sang màu đỏ, nói cách khác, sắp trở thành hồng mao lão cương trong truyền thuyết.

Chỉ là, đôi mắt của hắn lại không giống cương thi bình thường.

Cương thi bình thường, trong tình huống thông thường đôi mắt đều trống rỗng vô thần, hoặc là tràn đầy bạo liệt khát máu.

Nhưng, hồng giáp tướng quân lại không như vậy, ánh mắt của hắn giống hệt như người có tư duy tự chủ.

Không nhanh không chậm đi ra hai bước, ánh mắt rơi vào trên người Mạc Tử Phàm.

Chính xác hơn, ánh mắt rơi vào nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng

Côn trong tay Mạc Tử Phàm.

"Cuối cùng cũng có một tiểu tử thú vị đến rồi." Hồng giáp tướng quân lại nói, hơn nữa, đây không phải là thi ngữ, mà là tiếng phổ thông rất chính tông.

"Không cần kinh ngạc, ta đáng lẽ đã chết, nhưng vì một số nguyên nhân, nhục thân của ta không diệt, linh hồn cũng được bảo lưu trong nhục thân." Hồng giáp tướng quân không ra tay ngay lập tức, ngược lại còn nói chuyện với mấy người Mạc Tử Phàm.

"Thi yêu!" Thiên Chân lên tiếng, "Tôi đã xem trong bút ký của ông nội, trở thành cương thi, linh hồn vẫn ở trong cơ thể, thông thường đều là thi yêu." "Năm đó cùng mấy cao thủ Ngoại Bát Môn ở Tần Lĩnh đã gặp một con thi yêu trong một ngôi mộ tướng quân đời Đường." Hồng giáp tướng quân nghe lời Thiên Chân, nhẹ nhàng gật đầu: "Dùng lời của các ngươi, trạng thái hiện tại của ta, đúng là có thể gọi là thi yêu." "Có lúc, sống lâu rồi, liền cảm thấy sống cũng không có ý nghĩa gì, ta ngược lại hy vọng các ngươi có thể giết ta." Hồng giáp thi yêu lên tiếng, lời nói khá thú vị.

Những thứ tà túy trong cổ mộ khi gặp phải đạo mộ tặc, về cơ bản đều điên cuồng tấn công, nhưng hồng giáp thi yêu ngược lại lại cầu chết.

".....Ngươi đã tàn sát người nhà họ Uông?" Tiểu Ca cũng không vội động thủ, hỏi một câu hỏi mà mọi người đều biết câu trả lời.

"Muốn được trường sinh, cần phải thăm dò long mộ!!" Hồng giáp thi yêu nói ra một câu, cũng là câu nói trước đó của Tiểu Ca.

Nghe câu nói này, Tiểu Ca nhíu mày: "Cho nên, ngươi đã trường sinh?" Hồng giáp thi yêu sắc mặt biến đổi: "Nhìn bộ dạng quỷ quái này của ta, giống trường sinh lắm sao?

Không sai, không khí của chân long trong truyền thuyết có thể khiến nhục thân không hoại, linh hồn không tan, nhưng như vậy thì sao, ta không thể rời khỏi sự nuôi dưỡng của không khí này, nếu rời khỏi mộ thất này, linh hồn của ta sẽ nhanh chóng tiêu tan, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có." "Cho nên, có người hủy hoại nhục thân của ngươi, như vậy ngươi mới có khả năng đầu thai chuyển thế, đúng không?" Mạc Tử Phàm về cơ bản đã hiểu ý của hồng giáp thi yêu.

"Đúng, ta có thể không phản kháng, nhưng nếu các ngươi không hủy được nhục thân của ta, cũng đừng hòng rời khỏi đây." Mạc Tử Phàm trầm mặc, không thể không nói, đây là một yêu cầu tiện lợi.

Thiên Chân ở bên cạnh cũng lắc đầu, khổ sở cầu trường sinh, bây giờ thật sự được trường sinh, lại muốn chết.

Chỉ là, trong cung điện nhỏ bé này, thật sự có thể sống hàng ngàn vạn năm thì sao, cũng không có tác dụng gì.

"Toại nguyện cho ngươi." Tiểu Ca lạnh nhạt nói một tiếng, nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay toàn lực chém xuống.

"Keng!!" Hồng giáp thi yêu không bị thương, ngược lại bị lực phản chấn khổng lồ làm cho lùi lại mấy bước.

Chương 61

Tiểu Ca trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, một đao toàn lực của Hắc Kim Cổ Đao, lại không thể để lại nửa điểm vết tích trên người hồng giáp thi yêu.

Chỉ là, Tiểu Ca rõ ràng không định từ bỏ như vậy, lại lần nữa dứt khoát ra tay, Hắc Kim Cổ Đao toàn lực chém vào cổ của hồng giáp thi yêu.

"Keng!!" Kết quả vẫn vậy, Tiểu Ca bị chấn đến lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Tiểu Ca thấy công kích của mình không có hiệu quả, quát khẽ một tiếng, cởi áo trên ra.

Hình xăm kỳ lân sau lưng từ từ hiện ra.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay cứa vào lòng bàn tay, máu tươi rơi lên Hắc Kim Cổ Đao.

"Đoạn!!" Tiểu Ca quát khẽ một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hung hăng chém xuống.

Lần này, công kích của Tiểu Ca cuối cùng cũng không vô dụng, trên cổ của hồng giáp thi yêu để lại một vết trắng.

Hồng giáp thi yêu trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết: "Không tồi, không tồi nha, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người có thể phá vỡ phòng ngự của ta." "Tiếp tục, tiếp tục, công kích vừa rồi, thêm một nghìn tám trăm đao nữa, tất nhiên có thể chém đầu ta xuống." Khóe miệng Tiểu Ca không nhịn được co giật, có phải người không vậy?!!

Không đúng, hắn vốn không phải người, chỉ là một con thi yêu,

một con thi yêu thực lực cường đại.

Tiểu Ca lắc đầu, lùi lại, có chút bất lực nói: "Công kích vừa rồi, một ngày ta nhiều nhất dùng được năm sáu lần." Tiểu Ca xuống đấu không ít, nhưng giống như hôm nay, thi yêu đứng yên không động cho chém, thật sự là lần đầu tiên.

Quan trọng là, Tiểu Ca toàn lực công kích, lại cũng chỉ miễn cưỡng có thể phá vỡ phòng ngự mà thôi, khiến Tiểu Ca tương đối uất ức.

"Không được, nếu không hủy được nhục thân của ta, các ngươi đều đừng rời khỏi đây." Hồng giáp thi yêu thân hình khẽ động, cơ thể hóa thành tàn ảnh, xuất hiện trước cửa lớn Thần Long Điện, chặn đường lui của mấy người Mạc Tử Phàm.

Giơ tay vỗ một cái, thi khí chấn động, cửa lớn lập tức đóng lại.

"Nếu không hủy được nhục thân của ta, mọi người sẽ bình an vô sự, nếu không thì.....

ở lại đây bầu bạn với ta, ta cũng có cách khiến các ngươi không chết được, mọi người ở đây cũng có bạn, nếu không mấy chục mấy trăm năm không tìm được người nói chuyện, còn không bằng chết đi." Mạc Tử Phàm siết chặt nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, nói: "Nếu đã như vậy, vậy để ta thử một lần!!" Vừa rồi Tiểu Ca đã ra tay, nhưng hắn sẽ không cho rằng thực lực của Tiểu Ca không đủ mới chỉ miễn cưỡng phá phòng ngự.

Hoàn toàn ngược lại, thực lực cường đại của Tiểu Ca hắn biết, ngay cả Tiểu Ca trí nhớ không đầy đủ, sức chiến đấu cũng tương đối đáng nể.

Tiểu Ca đối mặt với hồng giáp thi yêu cũng chỉ miễn cưỡng phá phòng ngự, chỉ có thể nói thực lực của hồng giáp thi yêu phi thường

cường đại.

Sức phòng ngự của nhục thân thi yêu vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, hồng giáp thi yêu lại là thi yêu được không khí nuôi dưỡng, sức phòng ngự càng kinh khủng hơn.

Mạc Tử Phàm siết chặt nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, toàn lực một côn đập vào đầu của hồng giáp thi yêu.

Hồng giáp thi yêu bị Mạc Tử Phàm công kích, mặt đất dưới chân cũng hơi rung động.

"Không tồi, không tồi." Hồng giáp thi yêu hài lòng gật đầu, "Sức mạnh không tồi, hiệu quả công kích cũng có, thêm vài phần sức mạnh nữa, không chừng thật sự có thể có hiệu quả không tồi." Mạc Tử Phàm nhướng mày, vừa rồi là một côn toàn lực, nhưng lại không gây ra thương tổn lớn cho hồng giáp thi yêu.

Mạc Tử Phàm lần này tay cầm nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn nhảy lên, mượn tốc độ rơi xuống kết hợp toàn bộ sức mạnh hung hăng đập xuống.

"Keng!!" Mạc Tử Phàm bị chấn đến liên tục lùi lại, nếu không phải Mạc Tử Phàm có Bất Phôi Kim Thân, sức phản chấn vừa rồi, có thể khiến Mạc Tử Phàm bị thương.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, lại không có tác dụng.

Tuy nhiên, trên mặt hồng giáp thi yêu lại lộ ra vẻ vui mừng: "Không tồi, không tồi, ta bị thương rồi, tiếp tục, tiếp tục." Nhìn bộ dạng cầu chết của hồng giáp thi yêu, Mạc Tử Phàm không khỏi nhướng mày, nếu thật sự muốn cầu chết, Mạc Tử Phàm cũng chỉ có thể thành toàn.

"Loạn Phi Phong Côn Pháp!!" Kỹ năng mới nhất mà Mạc Tử Phàm có được, lần đầu tiên dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp, đã thi

triển trên người hồng giáp thi yêu.

Một côn hạ xuống, sức mạnh bình thường, khiến hồng giáp thi yêu nhíu mày.

"Sức mạnh chỉ có vậy, nếu cứ như vậy, khó mà hủy hoại nhục thân của ta." Mạc Tử Phàm không trả lời, côn thứ hai lúc này đã đến.

Uy lực tăng thêm ba mươi phần trăm!

Hồng giáp thi yêu trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, hắn không ngờ, Mạc Tử Phàm lại nhanh chóng có được sức mạnh tăng lên.

Khi Mạc Tử Phàm côn thứ ba đập xuống, sức mạnh lại tăng thêm ba mươi phần trăm trên cơ sở sức mạnh ban đầu, uy lực cũng theo đó tăng lên.

Vẻ kinh ngạc trên mặt hồng giáp thi yêu càng lúc càng đậm.

"Tốt, tốt, rất tốt." Hồng giáp thi yêu cũng không né tránh, liên tục nói ba tiếng tốt.

Mạc Tử Phàm côn thứ tư hạ xuống, mặt đất dưới chân hồng giáp thi yêu đều xuất hiện vết nứt, trông như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Khi Mạc Tử Phàm côn thứ năm hạ xuống, mặt đất dưới chân hồng giáp thi yêu hoàn toàn vỡ nát, cả người hồng giáp thi yêu bị lún vào trong mặt đất.

Hồng giáp thi yêu trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn: "Tốt, tiếp tục, sức mạnh có thể lớn hơn một chút nữa." Lúc này, Vương Bàn Tử mấy người đang nhìn Mạc Tử Phàm công kích hồng giáp thi yêu đều trợn mắt há mồm.

Vừa rồi hồng giáp thi yêu khiến Tiểu Ca cũng bó tay chịu trói, bây giờ Mạc Tử Phàm lại có thể đạt được hiệu quả công kích như vậy, không khỏi khiến họ cảm thấy không thể tin được.

Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm mỗi một côn uy lực đều sẽ tăng lên trên cơ sở ban đầu.

Khi Mạc Tử Phàm côn thứ tám hạ xuống, cơ thể của hồng giáp thi yêu không còn chịu đựng được sức mạnh khổng lồ từ Hắc Lân Huyền Trọng Côn truyền đến, đầu bị Mạc Tử Phàm trực tiếp một côn đập nát.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Hồng Giáp Thi Yêu, +480 điểm năng lượng, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ sáu." Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, kết quả này nằm trong dự liệu của Mạc Tử Phàm.

Hồng giáp thi yêu lợi hại như vậy, sau khi tiêu diệt phần thưởng điểm năng lượng chắc chắn không ít.

Chương 62

Tổng cộng bốn trăm tám mươi điểm, đối với Mạc Tử Phàm cũng không phải là một con số nhỏ.

"Chết..... chết rồi?" Vương Bàn Tử nhìn đầu của hồng giáp thi yêu vỡ nát, nằm trên đất không nhúc nhích, có chút không thể tin được nói.

"Ừ." Mạc Tử Phàm không mặn không nhạt trả lời một câu, có thể tiêu diệt hồng giáp tướng quân, cũng nằm trong dự liệu của Mạc Tử Phàm.

Loạn Phi Phong Côn Pháp không ngừng cộng dồn sức mạnh, tối đa có thể cộng dồn ba trăm phần trăm.

Mạc Tử Phàm bản thân có sức mạnh của mười một người, cộng thêm ba trăm phần trăm cộng dồn, lại cộng thêm trọng lượng của nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, thương hại gây ra là tương đối đáng kể.

Sau khi tiêu diệt hồng giáp thi yêu, Mạc Tử Phàm chống Hắc Lân Huyền Trọng Côn ngồi xuống.

Với sức mạnh của hắn mà vung cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn nặng hơn ba trăm cân, tiêu hao thể lực phi thường lớn.

Đặc biệt là thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, tiêu hao thể lực càng lớn hơn.

Nhưng lần này cũng khiến Mạc Tử Phàm nhận thức sâu sắc về sự mạnh mẽ của Loạn Phi Phong Côn Pháp, sức phòng ngự của nhục thân hồng giáp thi yêu kinh khủng như vậy, cũng không chịu nổi công kích dưới sức mạnh cộng dồn của Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Giải quyết hồng giáp thi yêu xong, mấy người Mạc Tử Phàm đến trước chiếc răng khổng lồ.

Long uy tỏa ra từ chiếc răng khổng lồ trước đó và chiếc răng lớn như vậy, đều tiết lộ cho Mạc Tử Phàm một thông tin.

Có khả năng đây là răng rồng!!

"Phàm ca, có khả năng đây là răng rồng không?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi Thiên Chân, nếu là răng rồng, vậy cũng rất có giá trị.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử giơ tay muốn sờ vào chiếc răng khổng lồ.

Nhưng Tiểu Ca lại nhanh chóng giơ tay, cản lại bàn tay đưa ra của Vương Bàn Tử: "Thứ này tốt nhất không nên động vào." Mạc Tử Phàm cũng không định chạm vào, nhiệm vụ của hắn hiện tại là tìm kiếm manh mối về đội khảo cổ năm đó.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng muốn xem xem, bên dưới vực sâu tăm tối, có thật sự tồn tại chân long hay không.

Hẻm núi biển sâu không có một giọt nước biển, Huyết Cương không khí, có hồng giáp thi yêu vừa rồi, cùng với chiếc răng khổng lồ hiện tại, tất cả đều đang nói cho mấy người Mạc Tử Phàm, bên dưới vực sâu tăm tối có thể thật sự tồn tại chân long trong truyền thuyết!!

Mấy người đều không chạm vào chiếc răng khổng lồ, đi vòng qua sợi xích sắt trói chặt nó, mấy người Mạc Tử Phàm men theo mộ đạo phía trước tiếp tục tiến lên.

Mạc Tử Phàm phát hiện, ở đây quả thực không có những cơ quan hoa lá cành, mọi thứ ở đây dường như đều rất an toàn.

Xuyên qua mộ đạo phía trước, trước cửa mộ ở cuối mộ đạo có hai bộ xương trắng, vũ khí trong tay một bộ xương trắng giống với

Xuyên Vân Trảo, vũ khí trong tay bộ xương trắng còn lại là một cây tam xoa kích.

Lúc này, trên ngực cả hai đều có một phi tiêu tam giác, có lẽ cũng chết vì phi tiêu tam giác.

"Hẳn là hai người còn lại đã tàn sát nhà họ Uông, vũ khí trong tay không thể sai được." Thiên Chân nhìn vũ khí trong tay họ, "Theo lý mà nói, đều là cao thủ hạng nhất, không nên dễ dàng bị giết như vậy." Mạc Tử Phàm ánh mắt nhìn về phía cửa đá đóng kín phía trước, khi chuẩn bị đi lên.

Động Sát Chi Nhãn tầng thứ bảy đột nhiên vận chuyển.

Vận chuyển không chịu sự khống chế của Mạc Tử Phàm, nói cách khác, Động Sát Chi Nhãn dò xét được phía trước, sẽ xuất hiện nguy hiểm gây thương tổn chí mạng cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, dưới tầng thứ bảy của Động Sát Chi Nhãn, hắn nhìn thấy, nếu đi qua, trọng lực toàn thân sẽ tăng cường hơn mười lần.

Cùng lúc đó, từ sau cửa đá sẽ bay ra phi tiêu tam giác, xuyên qua khiến hắn chết ngay lập tức.

Dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn thấy cảnh tượng mình chết, cơ thể Mạc Tử Phàm không nhịn được run lên.

Vương Bàn Tử vội vàng đỡ lấy Mạc Tử Phàm, quan tâm hỏi: "Phàm ca, anh không sao chứ?" Mạc Tử Phàm xua tay, nói: "Tất cả đừng qua đó." Tiểu Ca ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, một lúc sau, mới chậm rãi lên tiếng: "Vừa rồi đã nhìn trộm thiên cơ?" Mạc Tử Phàm do dự một chút, rồi gật đầu.

Tiểu Ca tuy trí nhớ thiếu sót, nhưng nhãn lực tương đối bất phàm, lại có thể từ tình huống Mạc Tử Phàm vừa biểu hiện ra mà suy đoán

được Mạc Tử Phàm đã nhìn trộm thiên cơ.

"Khu vực gần cửa đá trọng lực lớn hơn mười lần so với nơi tôi đang đứng,..... sẽ có phi tiêu tam giác như vậy từ sau cửa đá bay ra." Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, nói cho ba người Tiểu Ca những gì mà tầng thứ bảy của Động Sát Chi Nhãn nhìn thấy.

Dù sao, Mạc Tử Phàm cũng có nghĩa vụ phải nhắc nhở, vì lỡ như mạo hiểm tiến lên, có thể sẽ chết ngay lập tức.

Bây giờ Mạc Tử Phàm cũng hiểu tại sao hai cao thủ hạng nhất lại chết ở đây rồi.

Trọng lực đột nhiên tăng vọt gấp mười, lại bị tồn tại không rõ sau cửa đá đánh lén, không kịp né tránh mà trúng chiêu cũng là chuyện hợp lý.

Dù sao, cũng không phải ai cũng có khả năng phản ứng lại phi tiêu ở nơi đó.

Hơn nữa, dù có phản ứng, trong tình huống trọng lực gấp mười, tốc độ của tay và não sẽ hoàn toàn không khớp nhau.

Thiên Chân lấy ra một đồng xu, ném về phía cửa đá.

Ban đầu đường parabol của đồng xu rất bình thường, nhưng khi đến gần khu vực cửa đá, đồng xu đột nhiên rơi xuống, "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống đất.

Thiên Chân hít một hơi khí lạnh: "Thông thường trong cùng một khu vực sẽ không xuất hiện tình huống này, thường thì trọng lực sẽ tăng dần dần." "Vậy tình huống không bình thường thì sao?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh hỏi Thiên Chân, vì rõ ràng đây là tình huống không bình thường.

"Tình huống phi bình thường, trong cuộc sống không có, hiện tại cũng chỉ tồn tại ở trạng thái lý luận, trong lòng chảo Karley ở mặt sau

của mặt trăng tồn tại tình huống tương tự nhưng cũng không hoàn toàn như vậy." "Lòng chảo Karley là lòng chảo bị va đập mà thành, bị một kim loại khổng lồ bí ẩn từ ngoài không gian va vào, chỉ có không gian ngay phía trên kim loại khổng lồ trọng lực sẽ tăng gấp bội ngay lập tức, trọng lực ở những nơi khác tương đối bình thường." Mạc Tử Phàm lắc đầu, trực tiếp hỏi: "Nói thẳng tình huống có thể xảy ra ở đây đi!" "Trọng lực tương đối cộng dồn lực đẩy từ bên ngoài, nói đơn giản, thứ ảnh hưởng đến trọng lực không chỉ có thứ ở bên dưới, mà còn có thứ ở bên trên." Nói xong, Thiên Chân chỉ lên phía trên mộ đạo.

Mạc Tử Phàm đại khái đã biết tình hình, có chút giống từ trường đặc thù, phía trên có một từ trường có thể tạo ra lực đẩy xuống dưới.

Chương 63

Phía dưới có một từ trường có thể tạo ra lực hút xuống dưới.

Lực đẩy cộng với lực hút, sức mạnh cộng dồn, cũng chính là song trọng sức mạnh cộng dồn trong truyền thuyết dẫn đến trọng lực tăng gấp bội.

Nhưng bây giờ biết phía trước có trọng lực gấp mười, Mạc Tử Phàm cũng không lo lắng nữa.

Vì 480 điểm năng lượng có được từ việc tiêu diệt hồng giáp thi yêu, Mạc Tử Phàm đã dùng toàn bộ để tăng thể phách.

Hiện tại thể phách của Mạc Tử Phàm đã đạt hơn một trăm bốn mươi, cũng là hơn mười bốn nhân chi lực.

Ngoài ra, Mạc Tử Phàm đã đạt tầng thứ sáu của Bất Phôi Kim Thân, dù bị đánh lén, Mạc Tử Phàm cũng có khả năng phản ứng.

Dựa vào sức phòng ngự của Bất Phôi Kim Thân, chỉ cần có thể tránh được đòn tấn công chí mạng thì vấn đề không lớn.

Mạc Tử Phàm bước một bước ra, tay cầm nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, đưa Hắc Lân Huyền Trọng Côn che trước ngực, một bước bước vào khu vực có trọng lực gấp mười.

Trọng lực đột nhiên tăng lên, nhưng Mạc Tử Phàm đã chuẩn bị trước, nên không quá hoảng loạn.

Cũng đúng lúc này, một phi tiêu tam giác bay về phía mi tâm của Mạc Tử Phàm.

Vì đã chuẩn bị tâm lý trước, Mạc Tử Phàm nghiêng người tránh được phi tiêu, cùng lúc đó, một chân đá tung cửa đá.

Ngay khi cửa đá bị đá tung, Mạc Tử Phàm xông vào.

Người bình thường dưới trọng lực gấp mười có thể hành động khó khăn.

Nhưng Mạc Tử Phàm khác, thể phách của hắn tương đương với mười bốn nhân chi lực, dưới trọng lực gấp mười, tốc độ phản ứng của Mạc Tử Phàm còn nhanh hơn người bình thường.

Mạc Tử Phàm vừa mới xông vào, một bóng đỏ trong mộ thất thoáng qua, chạy trốn về phía mộ thất phía trước.

Mạc Tử Phàm cũng không truy đuổi sâu, ở đây có thể tồn tại những nguy hiểm khác.

Mạc Tử Phàm tiến vào mộ thất, phát hiện trọng lực đã khôi phục, bóng đỏ kia đã chạy trốn, Mạc Tử Phàm dứt khoát đứng canh ở đây, để Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân ba người có thể an toàn tiến vào.

Sau khi họ an toàn tiến vào, Mạc Tử Phàm mới quan sát mộ thất này.

Trong mộ thất này có tổng cộng ba cỗ quan tài pha lê, hai trong số đó có thi thể nằm bên trong, chỉ có cỗ quan tài pha lê thứ ba là trống rỗng.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, ánh mắt rơi vào ba cỗ quan tài pha lê đó.

Vương Bàn Tử tìm đến góc đông nam, lấy ra một cây nến thắp lên.

Sau khi nến được thắp, cháy mấy phút mà không có thay đổi gì.

“Phàm ca, tôi mở quan tài, được không?” Tuy nến không có vấn đề, nhưng Vương Bàn Tử vẫn xin chỉ thị của Mạc Tử Phàm.

Chủ yếu là thủ đoạn chưa bói đã biết của Mạc Tử Phàm quá kinh thế hãi tục, khiến Vương Bàn Tử trước khi làm việc gì, đều cảm thấy hỏi Mạc Tử Phàm một tiếng sẽ có bảo đảm hơn.

"Mở đi." Mạc Tử Phàm không mặn không nhạt trả lời một câu, rồi để Vương Bàn Tử mở cỗ quan tài pha lê đầu tiên.

Cỗ quan tài pha lê đầu tiên được mở ra, bên trong là một cỗ thi thể khô, thi thể không được bảo quản bằng phương pháp đặc biệt, nếu không phải bản thân quan tài pha lê có tác dụng bảo quản thi thể, thi thể khô e rằng đã thành xương trắng.

Vương Bàn Tử xoa xoa tay, mắt có chút sáng lên, vì hắn thấy bên cạnh thi thể khô có một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, viên ngọc lục bảo đó to bằng ngón tay cái, vừa nhìn đã thấy bảo khí nồng đậm, là một món bảo bối hiếm có.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, một tay tóm lấy tay Vương Bàn Tử: "Đừng động lung tung." "Trên chiếc nhẫn ngọc lục bảo có thi độc, tốt nhất nên dùng lửa hơ qua." Nghe lời Mạc Tử Phàm, Vương Bàn Tử vội vàng gật đầu, rồi dùng một cái kẹp cẩn thận gắp chiếc nhẫn ngọc lục bảo lên.

Sau khi gắp chiếc nhẫn ngọc lục bảo ra, Vương Bàn Tử bật lửa, bắt đầu hơ chiếc nhẫn.

Nhưng đúng lúc này, ở góc đông nam sau lưng Mạc Tử Phàm, nơi mà mấy người Mạc Tử Phàm đều không chú ý, cây nến mà Vương Bàn Tử thắp lên, ánh nến từ màu vàng nhạt, chuyển thành màu xanh lục u ám, có vài phần tương tự với màu sắc của chiếc nhẫn ngọc lục bảo trong tay Vương Bàn Tử.

Mạc Tử Phàm lúc này đang chuẩn bị mở cỗ quan tài pha lê thứ hai, cũng không chú ý đến tình hình sau lưng.

Đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy cây nến có ánh nến màu xanh lục u ám, lập tức lên tiếng: "Tất cả đừng động." Mạc Tử Phàm, Vương Bàn Tử, Thiên Chân ba người đều quay đầu lại, đều thấy ánh nến đã biến thành màu xanh lục u ám.

Trong mộ thất tối tăm chỉ có tiếng thở của mấy người, ánh nến ban đầu màu xanh lam nhạt đột nhiên biến thành màu xanh lục u ám, khiến Mạc Tử Phàm cũng phải nín thở, cẩn thận quan sát xung quanh.

Vừa rồi không phát hiện có gì không ổn, hơn nữa, ban đầu ánh nến đều bình thường, bây giờ ánh nến đột nhiên biến thành màu xanh lục u ám, chắc chắn là vì đã chạm vào thứ không nên chạm.

Ánh mắt của Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Thiên Chân ba người đều bất giác nhìn về phía chiếc nhẫn ngọc lục bảo trong tay Vương Bàn Tử.

Vì vừa rồi cũng chỉ có Vương Bàn Tử chạm vào đồ vật trong quan tài.

Vương Bàn Tử cẩn thận nhìn xung quanh, rồi dùng kẹp gắp chiếc nhẫn ngọc lục bảo trả lại vào cỗ quan tài pha lê đầu tiên.

"Đại ca đừng trách, đại ca đừng trách, tôi thấy trên đó có bụi, lấy ra giúp anh lau bụi, thật sự không có ý tham lam bảo bối." Vương Bàn Tử sau khi trả lại chiếc nhẫn ngọc lục bảo, liền vái lạy cỗ quan tài pha lê đầu tiên.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử làm một mạch những việc này xong, ánh nến màu xanh lục u ám không những không khôi phục, ngược lại còn bắt đầu chập chờn, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Khi Mạc Tử Phàm cũng không hiểu rõ tình hình, tại chỗ cửa đá mà Mạc Tử Phàm tiến vào, xuất hiện một hư ảnh bán trong suốt.

Hư ảnh bán trong suốt đó trông rất quen thuộc, không ai khác,

chính là hồng giáp thi yêu.

Chính xác hơn, đó là hồn phách của hồng giáp thi yêu, cũng là hồng giáp quỷ yêu trong truyền thuyết.

Chương 64

Hồng giáp quỷ yêu mặt mày âm trầm nhìn mấy người Mạc Tử Phàm, giọng nói trầm thấp từ miệng truyền ra.

"Ta không thể rời khỏi không khí, cho nên, ta muốn các ngươi chết, ở lại đây, bầu bạn với ta vĩnh viễn." Giọng nói của hồng giáp quỷ yêu càng lúc càng trầm, trừng trừng nhìn Mạc Tử Phàm, dường như muốn xé nát Mạc Tử Phàm.

Khi hồng giáp quỷ yêu xuất hiện, ánh nến màu xanh lục u ám hoàn toàn tắt ngấm.

Vương Bàn Tử không nhịn được văng một câu tục: "Mẹ kiếp, lại dám hù dọa Bàn gia đây." Nhìn hồng giáp quỷ yêu, Vương Bàn Tử không có mấy phần sợ hãi, vì Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm từng đối phó cả nữ quỷ ngàn năm.

Cho nên, Vương Bàn Tử đương nhiên cho rằng, Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm cũng có thể đối phó với hồng giáp quỷ yêu trước mặt.

Suy nghĩ của hắn cũng không sai, Tiểu Ca một giọt tinh huyết điểm ra, Mạc Tử Phàm vận Đoạn Hồn Chỉ, cũng xông lên.

Tinh huyết của huyết mạch kỳ lân của Tiểu Ca đối với âm linh tà túy có sát thương phi thường lớn.

Đặc biệt là hồng giáp quỷ yêu chỉ có hồn thể, trong khoảnh khắc bị tinh huyết của Tiểu Ca đánh trúng, trực tiếp quỵ xuống.

Lúc này, Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm cũng điểm vào mi tâm đối phương.

Hồng giáp quỷ yêu hét thảm một tiếng, thân ảnh không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

“Đi!!” Tiểu Ca sau khi sử dụng tinh huyết, cơ thể cũng trở nên phi thường suy yếu, không còn sức chiến đấu.

Nhưng, lần này Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đều đánh giá thấp quỷ yêu rồi, chỉ chưa đầy một phút, nó lại xông đến.

“Chết tiệt, chết tiệt, tất cả đều chết đi!” Hồng giáp quỷ yêu gào thét xông lên.

Mạc Tử Phàm sắc mặt hơi đổi, Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đập tới.

Bởi vì theo giới thiệu của hệ thống, phù văn trên Hắc Lân Huyền Trọng Côn có thể khiến nó công kích được hư thể.

Nói cách khác, vũ khí bình thường không thể công kích hồng giáp quỷ yêu, nhưng Hắc Lân Huyền Trọng Côn có phù văn của Mạc Tử Phàm, lại có thể công kích hồng giáp quỷ yêu.

“Loạn Phi Phong Côn Pháp!!” Mạc Tử Phàm vừa ra tay đã không hề nương tay, đối với hồng giáp quỷ yêu lại lần nữa thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Một côn tiếp một côn rơi xuống người hồng giáp quỷ yêu, đánh cho hồng giáp quỷ yêu hét thảm liên tục.

“Vũ khí của ngươi, sao có thể công kích hồn thể của ta.” Hồng giáp quỷ yêu cũng không hiểu, tại sao hồn thể của mình lại bị công kích.

Hơn nữa, Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm, một côn uy lực mạnh hơn một côn, đến côn thứ sáu, quỷ khu của hồng giáp quỷ yêu bị Mạc Tử Phàm triệt để hủy diệt.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Hồng Giáp Quỷ Yêu, +360 điểm năng lượng, kỹ năng Đoạn Hồn Chỉ tăng lên tầng thứ sáu.” Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra

nụ cười hài lòng, hồng giáp quỷ yêu thật là người tốt.

Khi ở trạng thái hồng giáp thi yêu, đứng yên không động tặng bốn trăm tám mươi điểm năng lượng, khiến Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ sáu.

Bây giờ biến thành hồng giáp quỷ yêu, lại chủ động đến cửa, lại tặng cho Mạc Tử Phàm ba trăm sáu mươi điểm năng lượng, khiến Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm cũng tăng lên tầng thứ sáu.

Trên thế giới này, những người tốt như hồng giáp thi yêu, không đúng, những tà túy tốt như vậy không còn nhiều nữa.

"Sau này nếu có thể gặp thêm mấy tà túy tốt như hồng giáp thi yêu, con đường trưởng thành của ta cũng có thể thuận lợi hơn không ít." Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra nụ cười, quay đầu lại nhìn ba người Vương Bàn Tử.

Lúc này ba người Vương Bàn Tử đều đang ngây người nhìn Mạc Tử Phàm.

Đánh cương thi lợi hại thì thôi, giết quỷ lại cũng mạnh như vậy.

"Ngươi chuyên tu luyện côn pháp à?" Tiểu Ca cũng không nhịn được lên tiếng hỏi, vì Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm trông có vẻ bình thường.

Nhưng Tiểu Ca lại rất rõ ràng, để làm được như Mạc Tử Phàm không ngừng mượn thế tăng cường sức tấn công.

Là chuyện phi thường khó khăn, không có ít nhất năm năm công phu, khó mà đạt đến trình độ đó của Mạc Tử Phàm.

"Luyện hơn nửa năm." Mạc Tử Phàm nghiêm túc trả lời một câu, cảm thấy Loạn Phi Phong Côn Pháp dường như cũng không có gì ghê gớm, luyện hơn nửa năm, chắc cũng là thời gian khá dài rồi!

Nghe Mạc Tử Phàm trả lời, Tiểu Ca loạng choạng, suýt nữa không đứng vững.

Thiên Chân có chút lo lắng nhìn về phía Tiểu Ca: "Tiểu Ca, không sao chứ?

Phàm ca lợi hại như vậy, sau này đừng dễ dàng dùng tinh huyết nữa, mỗi lần dùng đều tổn hại rất lớn." Nghe lời quan tâm của Thiên Chân, Tiểu Ca cố tỏ ra bình tĩnh gật đầu.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Chi Nhãn, dĩ nhiên nhìn ra Tiểu Ca chỉ là quá kinh ngạc mà thôi.

"Nửa năm chắc không hề gián đoạn nhỉ?

Vậy lần sau có ai hỏi, mình sẽ nói một năm rưỡi, chắc là gần đúng rồi." Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Ca cũng vậy, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, ăn chút lương khô để bổ sung năng lượng.

Mấy người đang nghỉ ngơi, nhưng Vương Bàn Tử lại có vẻ ngồi không yên, hắn quay lại thắp ngọn nến ở góc đông nam, sau đó đi về phía cỗ quan tài pha lê đầu tiên.

Xem ra Vương Bàn Tử vẫn không quên được chiếc nhẫn ngọc lục bảo trong quan tài pha lê đó.

"Bàn Tử, hà tất phải cố chấp như vậy!

Lấy được rồi, ra ngoài Thiên Chân cũng bắt chú quyên góp hết thôi." Mạc Tử Phàm lắc đầu, đồ cổ trong mộ này cũng không tệ, nhưng Mạc Tử Phàm bây giờ thân mang mấy chục tỷ, thật sự không để mắt đến mấy món đồ thông thường này nữa.

Chương 65

"Phàm ca, anh không biết đấy thôi, em nói cho anh nghe, mấy món đồ tốt này, cầm trong tay cũng sướng lắm." Vương Bàn Tử đốt cho thi độc trên chiếc nhẫn bay hết, rồi cầm lên ngắm nghía không rời tay.

"Phàm ca, anh thẩm định giúp em xem, chiếc nhẫn ngọc lục bảo này khoảng bao nhiêu tiền." Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: "Không đáng mấy đồng đâu, gặp được người mua tốt thì tám chín trăm vạn không khó, nhưng muốn vượt mười triệu thì xác suất thấp lắm." Nghe Mạc Tử Phàm nói, Vương Bàn Tử phấn khích đến mức suýt nhảy cẫng lên.

"Không đáng mấy đồng?" Vương Bàn Tử suýt khóc, tám chín trăm vạn đấy, là một con số khổng lồ rồi.

"Không phải em nói đâu Phàm ca, đối với anh thì đúng là chuyện nhỏ, bỏ ra năm tỷ đi tán gái, đúng là chịu chơi thật." Vương Bàn Tử nói với giọng chua lè, thật ra hắn cũng không phải kiểu người ghen tị với sự giàu có của người khác, nhưng Mạc Tử Phàm đúng là quá hào phóng.

"Tôi hồi phục cũng kha khá rồi, đi tiếp thôi!" Tiểu Ca lúc này đứng dậy, Mạc Tử Phàm biết tinh khí của Tiểu Ca chắc chắn chưa hồi phục, nhưng những trận chiến đơn giản thì không thành vấn đề.

"Đừng mà, Tiểu Ca, chờ Bàn gia mở xong cỗ quan tài pha lê thứ hai đã." Vương Bàn Tử dùng búa tạ nạy nắp quan tài pha lê, sức mạnh tuy không bằng Mạc Tử Phàm nhưng cũng không tệ, nắp quan tài pha lê quả nhiên bị hắn từ từ nạy bung ra.

Nạy bung nắp quan tài, bên trong cỗ quan tài pha lê thứ hai cũng có một xác khô, và trong quan tài cũng có một chiếc nhẫn ngọc lục bảo y

hệt chiếc trong tay Vương Bàn Tử.

"Được đấy, lại còn có đôi có cặp, chỉ không hiểu sao toàn màu xanh lá, nếu là màu khác thì có thể bán thành nhẫn đôi cho tình nhân rồi." Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng vẫn dùng kìm gắp chiếc nhẫn ra, làm theo cách cũ dùng lửa đốt cho thi độc bay hết.

"Cộp… cộp cộp… cộp… cộp cộp…" Đúng lúc này, trong đường hầm phía trước đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất.

Không đúng, không phải giày cao gót, có chút giống… tiếng guốc gỗ của nước Oa giẫm trên đất, vô cùng có nhịp điệu.

Vương Bàn Tử và Thiên Chân lập tức bất động, cả hai cảnh giác nhìn về phía đường hầm phát ra tiếng động.

"Cộp… cộp cộp… cộp… cộp cộp…" Tiếng động không ngừng vang lên, Mạc Tử Phàm bất giác nhíu mày, cầm nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn đứng dậy.

Tiểu Ca cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhưng khi sắp đi ra khỏi bóng tối, tiếng bước chân lại đột ngột dừng lại.

Dường như… thứ đó đã dừng lại bên cạnh đường hầm, ngay tại một góc chết mà Mạc Tử Phàm không thể nhìn thấy, đang dùng một đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mạc Tử Phàm nhìn sang, thầm nghĩ liệu có phải là bóng đỏ vừa trốn thoát không.

Nhưng bóng đỏ trong bóng tối khá nổi bật, vì vậy khả năng là bóng đỏ không lớn.

“Tà môn thật, Bàn gia vừa lấy hai chiếc nhẫn ngọc lục bảo, lấy chiếc đầu tiên thì chạy ra một con quỷ áo giáp đỏ, lấy chiếc thứ hai lại chạy ra một thứ quái quỷ gì đây, không lẽ thấy Bàn gia dễ bắt nạt à?” Vương Bàn Tử cũng là người có máu nóng, hai lần liên tiếp gặp phải tình huống này khiến hắn cảm thấy mình đang bị nhắm vào.

Vương Bàn Tử cầm búa tạ đi lên: “Có bản lĩnh thì cút ra đây cho Bàn gia, xem Bàn gia có một búa đập nát đầu mày không.” Vương Bàn Tử tuy thần kinh thô nhưng không hề ngốc, vừa đi lên vừa chú ý vị trí của mình.

Xem ra hắn đang lo đối phương có ám khí như phi tiêu tam giác bất ngờ tấn công.

Đợi Vương Bàn Tử đi tới, dùng đèn pin rọi một vòng, mới có chút nghi hoặc lên tiếng: “Phàm ca, anh xem, không có gì cả.” Mạc Tử Phàm đi tới, nhìn vào con đường hầm vừa phát ra tiếng bước chân, con đường hầm này nhìn qua dài khoảng hai ba mươi mét, và hoàn toàn thẳng.

Từ tiếng bước chân vừa rồi có thể thấy, thứ đó đang đi guốc gỗ, nếu nó rời đi, chắc chắn sẽ có tiếng bước chân.

Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng đối phương đã cởi guốc gỗ ra rồi mới rời đi.

Mạc Tử Phàm nhìn về phía Tiểu Ca, khả năng nghe tiếng phân biệt vị trí của Tiểu Ca có thể nghe được những âm thanh vô cùng nhỏ.

Nếu vừa rồi có người ở đây rồi lại rời đi, gần như không thể qua mắt được khả năng của Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng đi tới, nhìn chằm chằm vào góc tối không một bóng người, nhíu mày.

Tuy Tiểu Ca không nói gì, nhưng câu trả lời đã rõ ràng, anh cũng

chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi tới chứ không nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào góc tối của bức tường mộ, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém một nhát vào góc tối trống rỗng.

"Keng!!" Theo dự đoán, nhát đao của Tiểu Ca đáng lẽ phải chém vào không khí mà không có bất kỳ hiệu quả nào, nhưng bây giờ Hắc Kim Cổ Đao lại chém vào một thứ gì đó cứng rắn.

Ngay sau đó, trong góc tối trống rỗng vang lên một tiếng gầm rú chói tai, rồi tiếng "cộp cộp" lại vang lên, chạy trốn vào sâu trong đường hầm tăm tối.

Lúc Tiểu Ca tấn công thứ đó, Mạc Tử Phàm mới lờ mờ nhìn thấy một hình bóng, dường như là một người cao khoảng một mét năm mươi sáu, giới tính có lẽ là nam, bởi vì Mạc Tử Phàm cũng chỉ nhìn thấy một hình bóng thì đối phương đã chạy mất.

"Thứ vừa rồi là gì vậy?

Tôi còn không nhìn thấy." Vương Bàn Tử thậm chí còn không nhìn thấy hình bóng, chỉ nghe thấy tiếng "cộp cộp cộp".

"Ẩn Cương." Tiểu Ca lạnh nhạt thốt ra hai chữ, chỉ là, khi nói ra hai chữ này, vẻ mặt anh trở nên vô cùng nghiêm trọng.

"Ẩn Cương?" Nghe những lời này, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, "Thứ vừa rồi là Ẩn Cương?" "Chú biết Ẩn Cương à?" Thiên Chân có chút tò mò nhìn Vương Bàn Tử, vì cậu chưa bao giờ nghe nói về Ẩn Cương.

"Tôi nghe lão Bàn Tử nhà tôi kể, đây không phải là thứ con người có thể luyện ra được, cho dù là Mạc Kim Giáo Úy, gặp phải Ẩn Cương cũng phải tránh xa." Nghe vậy, Thiên Chân càng thêm tò mò, tiếp tục hỏi: "Không phải do người luyện ra, lẽ nào Ẩn Cương là do tà

túy kỳ lạ nào đó luyện thành?" "Thế này nhé, lão Bàn Tử và chú Hồ từng đến Tây Vực, đi ngang qua một ngôi mộ cổ, đều là Mạc Kim Giáo Úy, gặp mộ cổ tự nhiên phải xuống xem thử.

Ở bên trong gặp phải Ẩn Cương, lúc đó bên cạnh còn có một tiểu đội trang bị tinh nhuệ, nhưng cuối cùng chỉ có lão Bàn Tử và vợ chồng chú Hồ ba người ra được.

Cuối cùng không những không kiếm chác được gì trong mộ, mà ngay cả Ẩn Cương cũng không giải quyết được.

Sau khi trở về, chú Hồ và lão Bàn Tử tra cứu tài liệu mới biết, Ẩn Cương không phải do con người luyện ra được, nhưng phàm là nơi có Ẩn Cương xuất hiện, tất nhiên sẽ có Thi Vương xuất hiện.

Bởi vì Ẩn Cương chỉ có Thi Vương đã thành hình mới có thể luyện ra được." Mạc Tử Phàm trầm ngâm một lát, thực lực của con yêu thi áo giáp đỏ không bằng Thi Vương.

Khi giết con yêu thi áo giáp đỏ, đó là trong tình huống nó không hề phản kháng.

Nếu là Thi Vương, Mạc Tử Phàm một chút chắc chắn cũng không có.

Chương 66

“Bàn Tử, không phải chú sợ rồi đấy chứ?” Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử kể chuyện sinh động như thật, không nhịn được trêu chọc một câu.

Vương Bàn Tử lập tức bất mãn: “Tiểu Thiên Chân, nói thế là không hiểu Bàn gia tôi rồi nhé, nếu nói về sợ, Bàn gia tôi thật sự chưa biết sợ là gì.

Phàm ca, chúng ta đi tiếp thôi.” Vương Bàn Tử vung vung cây búa tạ: “Kệ nó là Ẩn Cương hay Thi Vương, gặp phải thì Bàn gia đây cứ xông lên cho hai búa trước đã.” Mạc Tử Phàm hai đời làm người, cũng không phải là kẻ nhát gan, liền đi lên phía trước, tiến vào hầm mộ tối tăm.

Tiểu Ca theo sát bên cạnh Mạc Tử Phàm, men theo đường hầm tiến lên.

Phía trước con đường hầm này xuất hiện hai lối rẽ trái phải.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Chi Nhãn quan sát, phát hiện cả hai con đường đều có dấu vết người đi.

Một con đường dấu vết rất nhỏ, không giống như do người hoặc cương thi để lại.

Con đường bên trái thì dấu vết rất rõ ràng, rõ ràng Ẩn Cương đã chạy về phía bên trái.

“Sao đây?

Đi bên nào?” Vương Bàn Tử hỏi Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm chọn tạm thời tránh né Ẩn Cương, chính xác hơn là tránh né Thi Vương.

Nếu Mạc Tử Phàm có thể giải quyết thêm một ít tà túy, nâng cao thực lực thêm một chút nữa, biết đâu thật sự có thể cùng Thi Vương phân cao thấp.

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn cộng với Loạn Phi Phong Côn Pháp, Mạc Tử Phàm chỉ cần nâng cao thể phách lên, là có thể bộc phát ra uy lực kinh người trong chiến đấu.

Tiểu Ca nhướng mày, vừa rồi nghe tiếng phân biệt vị trí biết Ẩn Cương đi về bên trái, nhưng lại thấy Mạc Tử Phàm chọn bên phải.

Tuy nhiên, Tiểu Ca không hề lên tiếng chất vấn Mạc Tử Phàm, bởi vì trong vô thức, Tiểu Ca cũng đã bắt đầu tin tưởng vô điều kiện vào quyết định của Mạc Tử Phàm.

Men theo đường hầm bên phải, đi quanh co một hồi, cuối cùng cũng thấy một cánh cửa mộ xuất hiện phía trước.

Tiểu Ca có chút kinh ngạc liếc nhìn Mạc Tử Phàm, bởi vì nơi đây là một mê trận, Mạc Tử Phàm dường như không đi sai một lối rẽ nào, vô cùng chính xác tìm ra được lối ra.

Cảm giác này thật sự khiến Tiểu Ca cảm thấy Mạc Tử Phàm đã từng đến đây, bởi vì anh quá quen thuộc với nơi này.

Mạc Tử Phàm cũng không giải thích, móc ra một đồng xu tung lên.

Đồng xu vẽ một đường parabol trên không trung rồi rơi xuống trước cửa đá đối diện mà không có bất kỳ vấn đề gì.

Mạc Tử Phàm khẽ mỉm cười, anh có chút ám ảnh tâm lý với trọng lực gấp mười lần, vì vậy đã thử một lần.

Sau khi xác định không có ảnh hưởng của trọng lực, Mạc Tử Phàm mới tiếp tục tiến lên, đến trước cửa đá rồi đẩy cửa ra.

Sau cánh cửa đá là một hầm mộ hình tròn, ở trung tâm hầm mộ,

trên một bệ đá có một người phụ nữ mặc áo đỏ đang ngồi.

Chính xác hơn, nên gọi là nữ quỷ áo đỏ.

Xung quanh bệ đá là những tượng binh mã, những tượng này sống động như thật, so với tượng binh mã trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng còn tốt hơn nhiều.

Mạc Tử Phàm nhìn những tượng binh mã này thì nhíu mày, bởi vì trên những tượng này đều có âm khí nặng nề, rõ ràng là không bình thường.

Lúc này, ánh mắt của nữ quỷ áo đỏ rơi vào Mạc Tử Phàm, nàng ta giơ tay nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Tiếng đàn vang lên, nhưng không khiến mấy người Mạc Tử Phàm cảm thấy có gì bất ổn.

Nhưng đúng lúc này, những khối đá trên người các tượng binh mã xung quanh bệ đá bắt đầu rơi lả tả, từng con cương thi màu đỏ sẫm xuất hiện trước mặt mấy người.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, nữ quỷ áo đỏ này có lẽ chính là bóng đỏ nhìn thấy lúc trước.

Bây giờ không dùng phi tiêu tam giác, mà bắt đầu khống chế những con cương thi này.

Chỉ là, đối mặt với những con cương thi này, Mạc Tử Phàm không hề sợ hãi, trong lúc chúng còn chưa kịp hồi phục, anh đã dùng nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập tới.

Cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn nặng hơn ba trăm cân, cộng thêm sức mạnh của mười lăm người của Mạc Tử Phàm, uy lực có thể nói là đáng sợ.

Ầm!!

Ngay khoảnh khắc Mạc Tử Phàm tung đòn, một con Tống tử bị anh giết chết tại chỗ.

"Ting, tiêu diệt một Tống tử thạch hóa, điểm năng lượng +10." Mạc Tử Phàm vốn tưởng đây là những đối thủ lợi hại, nhưng xem ra đã nhầm, chúng chỉ là những con Tống tử bình thường.

Mặc dù Mạc Tử Phàm chưa từng tiếp xúc với Tống tử thạch hóa, nhưng từ điểm năng lượng thưởng có thể biết, thứ này không thuộc loại quái vật cao cấp.

Nhưng, Mạc Tử Phàm vẫn say sưa tiêu diệt chúng.

"Tiểu Ca, đừng ra tay, để tôi dùng chúng luyện côn pháp." Mạc Tử Phàm lên tiếng, những con Tống tử thạch hóa này đều là những điểm năng lượng di động.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, mấy người đều sững sờ, nơi này ít nhất có đến hàng trăm tượng binh mã, Mạc Tử Phàm lại định một mình chống lại.

"Quái nào lại có thể trong nửa năm ngắn ngủi luyện côn pháp đến trình độ đó." Tiểu Ca vuốt ve Hắc Kim Cổ Đao trong tay, vẻ mặt háo hức muốn thử.

"Tìm kiếm đột phá trong những trận chiến cường độ cao như vậy, thật là một nhân tài." Tiểu Ca lẩm bẩm, bây giờ đánh giá của anh về Mạc Tử Phàm ngày càng cao.

Chương 67

Thiên phú đã cao không nói, lại còn có nghị lực đáng quý như vậy, người như thế không lợi hại, thì người thế nào mới nên lợi hại?

Tiểu Ca không ra tay, chỉ yên lặng quan sát.

Vương Bàn Tử và Thiên Chân cũng không có ý định tham gia, chỉ giữ tư thế phòng thủ, không ra tay.

Mạc Tử Phàm đối phó với những con Tống tử thạch hóa này, không hề dùng đến Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Bởi vì không cần thiết, hơn nữa, Mạc Tử Phàm thật sự muốn luyện tập côn pháp.

Loạn Phi Phong Côn Pháp tuy không tệ, nhưng trong quần chiến thì có chút không đáng kể.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm phải thích ứng với việc dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong những trận chiến như thế này.

Số lượng Tống tử thạch hóa này nhiều, nhưng thực lực không mạnh, vừa hay có thể làm đá thử cho Mạc Tử Phàm.

“Ting, tiêu diệt một Tống tử thạch hóa, điểm năng lượng +10.” “Ting, tiêu diệt một Tống tử thạch hóa, điểm năng lượng +10.” Mạc Tử Phàm có thể nói là một mình địch vạn người, một mình anh đã hoàn toàn áp chế đối thủ.

Từng con Tống tử thạch hóa bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

Chúng căn bản không thể cản được bước chân của anh.

Khi những con Tống tử thạch hóa sắp bị tiêu diệt toàn bộ, nữ quỷ áo đỏ cuối cùng cũng đứng dậy, thân hình bắt đầu lùi lại.

“Người nhà Uông gia của ta đã chết nhiều như vậy rồi, hà cớ gì phải đuổi cùng giết tận.” Nữ quỷ áo đỏ gào thét khản cổ với Mạc Tử Phàm, “Lẽ nào ngay cả một mảnh đất nhỏ dưới đáy biển này cũng không dung nổi Uông gia ta sao?” Nữ quỷ áo đỏ dường như vô cùng phẫn nộ, tiếng đàn trong tay ngày càng nhanh, âm thanh cũng ngày càng dồn dập.

Đôi mắt của những con Tống tử thạch hóa vốn bình thường bỗng trở nên đỏ ngầu, gào thét xông về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay vung xuống.

Lực phòng ngự của những con Tống tử thạch hóa này không tăng lên, nhưng tốc độ và sức tấn công lại nhanh hơn rất nhiều.

Đối mặt với những con Tống tử thạch hóa đã tăng tốc, Mạc Tử Phàm cũng không thể không tăng tốc độ tấn công của mình.

Kết quả này dẫn đến thể lực của Mạc Tử Phàm tiêu hao nhanh chóng, nhưng cuối cùng tất cả những con Tống tử thạch hóa đều bị anh giải quyết.

Nữ quỷ áo đỏ buông cây cổ cầm trong tay, nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm: “Lẽ nào nhất định phải đuổi cùng giết tận sao?” Mạc Tử Phàm khẽ nhíu mày, thẳng thắn hỏi: “Tôi muốn điều tra về các thành viên đội khảo cổ đã vào đây hai mươi năm trước, họ hiện giờ ở đâu?” Nghe lời Mạc Tử Phàm, ánh mắt nữ quỷ áo đỏ lảng tránh vài cái: “Họ đã chạm vào cấm kỵ không nên chạm, tôi không biết họ đã đi đâu, có thể đều đã chết, cũng có thể đã trở nên không ra người không ra quỷ.” Nói đến đây, ánh mắt nữ quỷ áo đỏ rơi vào Tiểu Ca phía sau Mạc Tử Phàm, “Anh ta cũng là thành viên đội khảo cổ năm đó, có chuyện gì cậu có thể hỏi thẳng anh ta.” “Anh ta bị mất trí nhớ, tôi đến đây cũng chỉ để giúp anh ta tìm lại ký ức đã mất.” Mạc Tử Phàm nhìn chằm

chằm đối phương, xem ra, nữ quỷ áo đỏ này có khả năng biết một số chuyện năm đó.

"Rốt cuộc đã chạm vào cấm kỵ gì?" Thiên Chân cũng đứng ra hỏi, dù sao chuyện năm đó liên quan đến sự trong sạch của chú Ba, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Thế nhưng, khi nghe câu hỏi này của Thiên Chân, vẻ mặt nữ quỷ áo đỏ lộ ra một tia kinh hoàng.

"Bọn họ đã đến…" Ngay khi nữ quỷ áo đỏ chuẩn bị nói ra, trong đường hầm phía sau Mạc Tử Phàm và mọi người, đột nhiên vang lên một âm thanh.

"Cộp… cộp cộp… cộp… cộp cộp…" Tiếng bước chân vô cùng có nhịp điệu, khiến nữ quỷ áo đỏ đang định nói liền im bặt, ôm cổ cầm, xoay người biến mất trong bóng tối.

"Ta không biết gì cả, đừng tìm ta nữa." Trong bóng tối vang lên giọng nói của nữ quỷ áo đỏ, và phía sau Mạc Tử Phàm, tiếng bước chân "cộp cộp" đó cũng biến mất.

Mạc Tử Phàm cũng có chút bực mình, dĩ nhiên anh nhìn ra nữ quỷ áo đỏ sợ Ẩn Cương.

Hoặc là, sợ Thi Vương đứng sau Ẩn Cương.

Mặc dù Mạc Tử Phàm biết Thi Vương không dễ đối phó, nhưng bây giờ, anh phải đi đối phó thử xem sao.

Mạc Tử Phàm tuy không có khả năng nghe tiếng phân biệt vị trí, nhưng thể phách được nâng cao, thính lực cũng tăng lên đáng kể, vì vậy, anh cũng có thể cơ bản xác định được vị trí của Ẩn Cương.

Mạc Tử Phàm vừa động, Ẩn Cương liền bắt đầu chạy.

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm sao có thể để Ẩn Cương chạy thoát.

Nữ quỷ áo đỏ rõ ràng là sợ Ẩn Cương và Thi Vương đứng sau nó.

Nếu có thể giải quyết được Ẩn Cương và Thi Vương, Mạc Tử Phàm mới có khả năng hỏi ra được một số manh mối cần biết từ miệng nữ quỷ áo đỏ.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm tăng tốc, một côn đập vào người Ẩn Cương.

Bị Mạc Tử Phàm tấn công trúng, anh lại một lần nữa nhìn thấy hình dáng của Ẩn Cương, đối với nó mà nói, đây là một tai họa ngập đầu.

Tiểu Ca cũng hiểu rõ, không thể để Ẩn Cương chạy thoát, liền quả quyết ra tay, giúp Mạc Tử Phàm chặn đường Ẩn Cương.

Ẩn Cương gầm nhẹ một tiếng, định phản kháng, nhưng rõ ràng, nó không có cơ hội đó nữa.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm liên tiếp đập xuống, đập cho Ẩn Cương liên tục lùi lại.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca liên thủ, trong tình huống hai đánh một, Ẩn Cương không có khả năng sống sót.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Ẩn Cương, điểm năng lượng +65, kỹ năng Động Sát Chi Nhãn tiến hóa thành Động Sát Thiên Nhãn." Động Sát Thiên Nhãn (Tầng thứ bảy): Tầng một đến ba có thể xem thông tin cơ bản, tầng bốn đến sáu có thể xem quá khứ, tầng bảy đến chín có thể xem tương lai, tầng mười đến mười hai, có thể nhìn trộm thiên cơ.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, vì hiệu quả giới thiệu của Động Sát Thiên Nhãn lại y hệt như hiệu quả của Động Sát Chi Nhãn.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm có chút buồn bực, Động Sát Chi Nhãn tiến hóa thành Động Sát Thiên Nhãn, rốt cuộc có thay đổi gì?

Không thể nào chỉ đơn giản là một câu "tiến hóa", rồi không có hiệu quả gì khác, như vậy quá qua loa rồi.

Chương 68

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn Tiểu Ca, anh có thể thấy nhiều thông tin hơn.

Ban đầu Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Chi Nhãn nhìn Tiểu Ca, thông tin thấy được rất ít, căn bản không thấy được quá khứ của Tiểu Ca.

Nhưng bây giờ, Mạc Tử Phàm lờ mờ thấy được quá khứ của Tiểu Ca.

Huyền Ngọc Thiên Hoành Quan, tĩnh nhãn, nhập thế, tu luyện, từ nhỏ đã là tộc trưởng Trương gia, thiên phú dị bẩm, Trương gia gặp nạn… Từng chút từng chút thông tin bị Mạc Tử Phàm nhìn thấy, tuy nhiên, không nhiều như Mạc Tử Phàm tưởng tượng, nhưng so với Động Sát Chi Nhãn thì những thứ có thể thấy quả thật đã tăng lên không ít.

Mạc Tử Phàm quay đầu nhìn về phía Ẩn Cương, sau khi chết, Ẩn Cương cũng đã lộ ra hình dạng thật của mình.

Một con Tống tử mọc đầy lông đen, một đôi đồng tử đều là màu đen, mọi thứ trên người nó đều là màu đen.

"Ẩn Cương bị tôi giết rồi, lát nữa tôi sẽ đi tìm Thi Vương, nếu giải quyết được Thi Vương, thì những gì nữ quỷ áo đỏ biết chắc chắn đều có thể nói cho tôi." Mạc Tử Phàm nhìn về phía Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

"Nhưng nói thật, tôi không có nhiều tự tin có thể giết được Thi Vương, vì vậy, có muốn đi cùng tôi hay không, đều tùy các cậu, tôi không ép buộc." Mạc Tử Phàm cho họ một cơ hội lựa chọn, bởi vì nếu thật sự đi tìm Thi Vương, anh quả thực không có nhiều tự tin.

“Tôi chắc chắn sẽ đi.” Tiểu Ca trả lời vô cùng dứt khoát, đến ngôi mộ dưới đáy biển này là để tìm lại ký ức, dĩ nhiên không thể bỏ cuộc giữa chừng như vậy.

Vương Bàn Tử vung vẩy cây búa tạ trong tay: “Bàn gia tôi là Mạc Kim Giáo Úy đấy, làm truyền nhân Mạc Kim, có bao giờ bị một con Tống tử dọa chạy chưa?” Vương Bàn Tử nổi tiếng trời không sợ đất không sợ, vì vậy dù biết đối phương lợi hại, nhưng cũng không có ý định lùi bước.

Thiên Chân lục lọi trong ba lô, cuối cùng lấy ra một cái móng lừa đen: “Một cái móng lừa đen từ thời nhà Thanh, mạnh hơn cái móng lừa đen năm 82 của chú Ba tôi lần trước, hay là thử xem?” Lời của Thiên Chân cũng rất rõ ràng, cậu cũng không định rời đi, cho dù biết đối phương là Thi Vương, cũng muốn thử một lần.

“Tốt.” Mạc Tử Phàm gật đầu, “Chúng ta cùng nhau, cũng có hy vọng đối kháng với Thi Vương.” Mạc Tử Phàm vừa giết Tống tử thạch hóa, nhận được một nghìn hai trăm điểm năng lượng, cộng thêm điểm năng lượng từ việc giết Ẩn Cương và quỷ thi áo giáp đỏ, hiện tại Mạc Tử Phàm có tổng cộng một nghìn sáu trăm hai mươi lăm điểm!!

Mạc Tử Phàm một hơi nâng thể phách lên hai trăm điểm, khiến anh sở hữu sức mạnh của hai mươi người.

Số điểm năng lượng còn lại Mạc Tử Phàm có thể tiếp tục nâng cấp, nhưng anh không làm vậy.

Lý do cũng đơn giản, đó là vì Mạc Tử Phàm phát hiện, mỗi khi thể phách của anh tăng lên mười điểm, tức là một người chi lực, thể lực tiêu hao sẽ được phục hồi đáng kể trong thời gian ngắn.

Tức là, nếu trong trận chiến, khi thể lực của Mạc Tử Phàm sắp không trụ nổi, anh có thể dùng điểm năng lượng để nâng cấp thể

phách để phục hồi thể lực.

Như vậy, vấn đề về khả năng chiến đấu bền bỉ không đủ của Mạc Tử Phàm cũng có thể được giải quyết.

Theo dấu vết Ẩn Cương để lại, mấy người Mạc Tử Phàm đi quanh co trong đó, cuối cùng đến trước một hầm mộ.

Cửa hầm mộ này mở rộng, từ đường hầm nhìn vào, có thể thấy từng cỗ quan tài đá.

Tiểu Ca nhíu mày, "Giống như một trận pháp dưỡng thi, có người chuyên môn dưỡng thi ở đây." Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, những thứ Tiểu Ca nhìn ra được, dĩ nhiên anh cũng nhìn ra được.

Mạc Tử Phàm không vội không chậm bước vào hầm mộ, khi vào trong, cảnh tượng trước mắt khiến anh không khỏi nhíu mày.

Trong hầm mộ có chín con đường quan tài.

Quan đạo là thuật ngữ trong giới đổ đấu, nói đơn giản là con đường được lát bằng quan tài.

Chín con đường quan tài, mỗi con đường có chín cỗ quan tài đá, tổng cộng là tám mươi mốt cỗ quan tài đá.

Ở trung tâm chín con đường quan tài là một cỗ quan tài khổng lồ làm bằng gỗ âm trầm.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, có thể nhìn thấy những thứ người thường không thể thấy.

Ví dụ như, thi khí trong chín cỗ quan tài trên chín con đường được kết nối với nhau.

Chín con đường quan tài hình thành chín dòng suối thi khí, và chín dòng suối thi khí này đều chảy vào cỗ quan tài gỗ âm trầm ở trung

tâm.

"Cửu Âm Dưỡng Thi Trận." Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn một cái đã nhìn ra được bố cục ở đây.

"Chẳng trách lại dưỡng ra được Thi Vương, thi khí của tám mươi mốt cỗ quan tài hội tụ lại một chỗ." Mạc Tử Phàm nhướng mày, chủ nhân của tám mươi mốt cỗ quan tài này e rằng đều không phải là thiện nam tín nữ, nếu không cũng không thể không ngừng cung cấp thi khí cho chủ nhân chính ở trung tâm.

Mạc Tử Phàm tay cầm nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn, nhảy lên, cây côn trong tay vung xuống, đập vỡ mỗi con đường quan tài một cỗ.

Đương nhiên, đây không phải là Mạc Tử Phàm đập bừa, mà là dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra được phương pháp phá trận.

Khi Mạc Tử Phàm đập vỡ chín cỗ quan tài, Cửu Âm Dưỡng Thi Trận cũng bị anh phá triệt để.

Sau khi trận pháp bị phá, từ tám mươi mốt cỗ quan tài không ngừng có Tống tử lông vàng xuất hiện.

Đối phó với những con Tống tử lông vàng này, Mạc Tử Phàm không hề nương tay, trực tiếp tru sát toàn bộ.

"Ting, tiêu diệt một Tống tử lông vàng, điểm năng lượng +10." "Ting, tiêu diệt một Tống tử lông vàng, điểm năng lượng +10." …… Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, khiến Mạc Tử Phàm càng chiến càng hăng.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm xông lên phía trước tàn sát Tống tử lông vàng, vẻ mặt lộ ra một tia khó tin.

"Thời gian ngắn như vậy… lại mạnh lên rồi?!" Tiểu Ca cảm thấy mình đã đánh giá Mạc Tử Phàm rất cao, nhưng bây giờ mới phát hiện,

mình vẫn còn đánh giá thấp anh ta một chút.

Lúc Mạc Tử Phàm đối phó với Tống tử thạch hóa, sức mạnh mới chỉ là mười lăm người, bây giờ đã tăng lên thành hai mươi người chi lực.

Chiến lực tự nhiên có sự tăng lên rõ rệt, với nhãn lực của Tiểu Ca, dĩ nhiên một cái đã nhìn ra sự tiến bộ của Mạc Tử Phàm.

"Thực lực của Phàm ca thật không đùa được, tôi đoán Thi Vương thật sự xuất hiện, cũng chưa chắc là đối thủ của Phàm ca." Vương Bàn Tử ngược lại rất có lòng tin với Mạc Tử Phàm.

Thiên Chân cầm móng lừa đen từ thời nhà Thanh, chuẩn bị giúp đỡ Mạc Tử Phàm.

Chương 69

Tiểu Ca lại giơ tay ngăn Thiên Chân lại, "Trên người cậu ta chắc có huyết mạch đặc thù, có thể càng chiến càng hăng, thậm chí, trong những trận chiến cường độ cao, có thể khiến thực lực tăng lên." Tiểu Ca trực tiếp quy việc thực lực của Mạc Tử Phàm tăng lên là do anh sở hữu huyết mạch đặc thù, có thể càng chiến càng hăng.

Thật ra từ một góc độ nào đó, phân tích của Tiểu Ca cũng không sai, vì Mạc Tử Phàm thật sự càng chiến càng hăng.

Tống tử lông vàng trong tám mươi mốt cỗ quan tài đều bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt hết.

Khi Tống tử lông vàng bị tiêu diệt toàn bộ, cỗ quan tài gỗ âm trầm ở trung tâm bắt đầu rung chuyển.

Hắc khí bắt đầu lan tỏa ra từ trong quan tài, tình hình này khá giống với Thất Tinh Thi Vương trong Lỗ Vương Cung.

"Lẽ nào Thi Vương đều có sở thích này?" Mạc Tử Phàm cười cười, rồi dùng thi ngữ giao tiếp với Thi Vương trong quan tài gỗ âm trầm.

"Mục đích của ta chỉ có một, ngươi có biết manh mối về đội khảo cổ hai mươi năm trước không?" Trong quan tài gỗ âm trầm vang lên một giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Giọng nói đó lọt vào tai Vương Bàn Tử và Thiên Chân chỉ là tiếng "oa oa oa", nhưng Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đều biết thi ngữ, dĩ nhiên hiểu được ý của Thi Vương.

"Những con kiến đó, tự nhiên đã trở thành huyết thực của ta, các ngươi cũng không ngoại lệ, tất cả đều sẽ trở thành huyết thực của ta."

Mạc Tử Phàm không thể không nói, Thi Vương này có chút kiêu ngạo, nhưng nghe lời nó nói, có thể nó đã ăn thịt người của đội khảo cổ, nhưng chắc chắn không nhiều.

Ít nhất theo phân tích tình hình trước đó, chú Ba, Giải Liên Hoàn, Tiểu Ca, Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm đều còn sống.

Mục Vân Hổ thật sự đã chết, điều này có thể xác nhận, còn hậu nhân của Hắc Bối Lão Lục kia, Mạc Tử Phàm cảm thấy khả năng người đó là huyễn nhân vẫn đồng lớn hơn.

Hiện tại, Mạc Tử Phàm có thể xác định đã chết chỉ có Mục Vân Hổ, xác nhận còn sống có Tiểu Ca, Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, cộng thêm một người đã xác nhận chết là Mục… Tức là, nếu theo nhiệm vụ hệ thống, Mạc Tử Phàm hiện tại chỉ có thể xác định được sáu người.

Mười bốn người, có tám người Mạc Tử Phàm không thể xác định được.

Lý Thập Tam và Ngô Tam Thúc cùng nhau vào đây, truyền nhân của Hắc Bối Lão Lục, chắc cũng đã vào.

Truyền nhân của Hắc Bối Lão Lục ở lối vào Táng Hải Điện, chắc chỉ là một huyễn nhân vẫn đồng.

Vì vậy manh mối của tám người còn lại, chắc là ở phía sau.

"Rầm!!" Nắp quan tài gỗ âm trầm bay ra, một vị tướng quân mặc chiến giáp bạc, tay cầm trường thương bạc từ trong quan tài đứng dậy.

"Các ngươi là huyết thực, còn không mau bó tay chịu trói." Vị tướng quân giáp bạc thốt ra thi ngữ, Vương Bàn Tử và Thiên Chân tự nhiên không hiểu, Mạc Tử Phàm cũng cười lạnh một tiếng, đã không thể nói chuyện, vậy chỉ có thể dùng chiến đấu giải quyết vấn đề.

Tay cầm nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn, Mạc Tử Phàm xông lên.

Đối mặt với Thi Vương áo giáp bạc, Mạc Tử Phàm không hề lơ là, vừa lên đã dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập xuống, lại bị Thi Vương áo giáp bạc đỡ được, ngay sau đó, trường thương của Thi Vương áo giáp bạc đâm về phía Mạc Tử Phàm.

Tốc độ của Thi Vương áo giáp bạc nhanh, nhưng tốc độ của Mạc Tử Phàm còn nhanh hơn, thể phách sức mạnh hai mươi người, thứ được tăng lên không chỉ có sức mạnh.

Cộng thêm Đạp Tuyết Vô Ngân mãn cấp, Mạc Tử Phàm có thể khá dễ dàng né được một đòn này.

Nhưng thương pháp của Thi Vương áo giáp bạc lại không chỉ có thế, thi khí trên người cuồn cuộn, một điểm hàn mang xuất hiện trước, sau đó thương ra như rồng, trường thương của hắn điểm ra, vẽ nên những tàn ảnh trong không trung.

Mạc Tử Phàm muốn né tránh, nhưng lại lo bị tàn ảnh điểm trúng, lập tức đập xuống cây côn thứ hai của Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Khi cây côn thứ hai của Mạc Tử Phàm hạ xuống, va chạm với trường thương.

Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến từ trường thương, khiến cơ thể anh không nhịn được lùi lại hai bước, Loạn Phi Phong Côn Pháp cũng bị ngắt quãng ngay lúc này.

"Trước mặt ta, đừng hòng mượn thế tích lũy sức mạnh, đúng là kẻ si nói mộng." Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Thi Vương áo giáp bạc vang lên, trường thương trong tay lại một lần nữa điểm về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm xuất ra ba cây châm của Hắc Lân Cửu Châm, muốn dùng chúng để phong tỏa huyệt vị của Thi Vương, từ đó làm giảm tốc độ và phản ứng của hắn.

Thế nhưng, ý định này của Mạc Tử Phàm đã định trước là thất bại.

Thi khí trên người Thi Vương chấn động, thậm chí không cần cố ý dùng trường thương để gạt đi ngân châm, ba cây châm của Mạc Tử Phàm đã bị thi khí chấn bay ra.

Thấy Hắc Lân Cửu Châm không có tác dụng, Mạc Tử Phàm cũng không định tiếp tục sử dụng, mà thi triển lại Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Nhưng Thi Vương áo giáp bạc thấy Mạc Tử Phàm thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, lập tức vận thi khí, ngắt quãng côn pháp của anh, khiến Mạc Tử Phàm không có cách nào tích lũy sức mạnh.

"Tôi giúp cậu." Tiểu Ca cũng nhìn ra Thi Vương cố ý ngắt quãng Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm, lập tức xông lên.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hạ xuống, Thi Vương xoay người đâm một thương ra, cũng cho Mạc Tử Phàm cơ hội tích lũy Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Dưới sự kiềm chế của Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm liên tiếp đập xuống ba côn, Loạn Phi Phong Côn Pháp cuối cùng cũng có xu hướng tích lũy.

Thi Vương gầm nhẹ một tiếng, xoay người định dùng trường thương đâm về phía Mạc Tử Phàm lần nữa, để ngắt quãng côn pháp của anh.

Vương Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, cầm búa tạ xông lên.

Kết quả lại bị trường thương của Thi Vương quét bay ra ngoài,

búa tạ trong tay không bị gãy, nhưng hai tay cầm búa của Vương Bàn Tử đều bị sức mạnh khổng lồ chấn nứt hổ khẩu.

Cùng lúc đó, hắn bị sức mạnh cường đại quét bay ra, đập vào tường mộ, phun ra một ngụm máu tươi.

"Bàn Tử." Vương Bàn Tử đang dùng mạng sống để tạo cơ hội cho Mạc Tử Phàm tích lũy Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Và hắn đã thành công giúp Mạc Tử Phàm tích lũy thêm một côn nữa.

Chương 70

Thi Vương lại tấn công Mạc Tử Phàm, lần này Thiên Chân xông lên, dùng phương pháp của Bàn Tử, lại một lần nữa giúp Mạc Tử Phàm tranh thủ được một cơ hội.

Nhưng kết quả cũng khiến Thiên Chân giống như Vương Bàn Tử, bị trường thương quét bay ra, đập mạnh vào tường mộ, miệng phun máu tươi.

Thấy Thiên Chân bị thương, huyết mạch trong người Tiểu Ca dường như bị kích phát, trực tiếp xông lên, liên tiếp đỡ được đòn tấn công của Thi Vương, giúp Mạc Tử Phàm tích lũy thêm bốn côn nữa.

Khi Loạn Phi Phong Côn Pháp tích lũy được chín côn, sức mạnh đã tăng thêm hai trăm bảy mươi phần trăm.

Mặc dù bây giờ sức mạnh của Mạc Tử Phàm và Thi Vương vẫn có một khoảng cách nhất định, nhưng không đến mức như vừa rồi, bị Thi Vương hai ba chiêu đã ngắt quãng.

"Hừ, tích lũy sức mạnh rồi thì sao, vẫn không phải là đối thủ của ta." Đôi mắt màu đỏ sẫm của Thi Vương nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, thi khí trên chiến giáp bạc bắt đầu không ngừng ngưng tụ.

Thi Vương vốn đã vô cùng khôi ngô, lúc này trông lại càng thêm vạm vỡ.

Mạc Tử Phàm vẫn tiếp tục thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, một côn tiếp một côn hạ xuống người Thi Vương.

Nhưng, cho dù Mạc Tử Phàm đã tích lũy Loạn Phi Phong Côn Pháp lên ba trăm phần trăm, sức mạnh của tám mươi người, so với Thi Vương, lại vẫn có chút thua kém.

“Ngươi không phải là đối thủ của ta, sức mạnh mượn thế tích lũy của ngươi đã đạt đến đỉnh điểm, nhưng thể lực của ngươi không thể nào dồi dào như ta.” Trí tuệ của Thi Vương không thấp, hắn nói với giọng điệu có vài phần chế giễu, tốc độ ra thương nhanh hơn, khiến Mạc Tử Phàm chỉ có thể dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp để đỡ đòn.

Thấy cảnh này, Tiểu Ca nhíu mày, cứ tiếp tục như vậy, Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Rốt cuộc, nếu nói về chiến đấu bền bỉ, có mấy ai có thể sánh được với Thi Vương?

Tuy nhiên, điều mà ngay cả Tiểu Ca cũng không phát hiện ra, đó là mỗi khi Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm và trường thương của Thi Vương va chạm, thi khí trên người Thi Vương đều bị chấn tan vài tia.

Đồng thời, sức mạnh và tốc độ của Thi Vương cũng giảm đi vài phần.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, những chi tiết mà người khác không chú ý, dĩ nhiên anh nhìn thấy rất rõ.

“Thì ra là vậy.” Mạc Tử Phàm nở một nụ cười như trút được gánh nặng, trong khoảng trống giữa những lần vung Hắc Lân Huyền Trọng Côn, Mạc Tử Phàm lại một lần nữa sử dụng ba cây châm của Hắc Lân Cửu Châm.

Mặc dù vẫn không có hiệu quả, nhưng cũng có thể triệt tiêu thi khí trên người Thi Vương.

“Ngân châm nhỏ bé không thể xuyên qua cơ thể ta được đâu.” Thi Vương khinh thường, chỉ cần phân ra vài tia thi khí là có thể chặn được ngân châm của Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm không nói gì, Loạn Phi Phong Côn Pháp không

ngừng hạ xuống, xen kẽ giữa đó là ba cây châm của Hắc Lân Cửu Châm.

Lúc đầu Thi Vương không nhận ra, nhưng sau khi chiến đấu một thời gian dài, hắn cuối cùng cũng cảm thấy có điều không ổn.

Bởi vì sức mạnh của hắn mỗi lần giảm đi vài phần có thể không rõ ràng, nhưng trong năm phút, sức mạnh của hắn đã giảm đi tương đương với sức mạnh của năm người, tốc độ giảm sức mạnh đang không ngừng tăng lên, thật kinh khủng.

Trong khi đó, chàng trai trẻ cầm nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn kia, không những không có dấu hiệu kiệt sức, mà ngược lại càng chiến càng hăng.

Nhưng, cái gọi là càng chiến càng hăng, chỉ là Mạc Tử Phàm cứ mỗi năm phút lại tự tăng mười điểm thể chất, giúp thể lực của anh hồi phục, đồng thời lại tăng thêm sức mạnh của một người.

Dưới sự tấn công của Loạn Phi Phong Côn Pháp, sức mạnh của một người có thể bộc phát ra sức mạnh của bốn người.

Sức mạnh của Thi Vương đang giảm, sức mạnh của Mạc Tử Phàm đang tăng, bên này tiêu bên kia trưởng, sắc mặt Thi Vương có chút âm trầm.

"Keng, keng keng!!" Trường thương và Hắc Lân Huyền Trọng Côn không ngừng va chạm, thi khí trên người Thi Vương mỗi lần bị chấn tan lại nhiều hơn.

Mạc Tử Phàm từ chỗ chỉ có thể đỡ đòn, bây giờ đã có thể áp chế Thi Vương.

"Tiểu quái vật, ngươi rốt cuộc là thứ gì?" Giọng nói của Thi Vương mang theo vài phần khó tin, hắn thật sự không biết hôm nay đã gặp phải một con quái vật, khả năng chiến đấu bền bỉ lại có thể sánh

ngang với hắn.

"Ầm, ầm!!" Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm không ngừng hạ xuống, lại một lần nữa tăng thêm mười điểm thể phách cho mình, lúc này, Thi Vương đã hoàn toàn bị Mạc Tử Phàm áp chế.

Cùng với việc Mạc Tử Phàm không ngừng ra tay, thi khí của Thi Vương bị tiêu tán ngày càng lợi hại, sắp đến bờ vực tan rã.

"Đủ rồi, dừng tay, những gì ngươi muốn biết, ta có thể nói cho ngươi." Thi Vương cuối cùng cũng bắt đầu chịu thua, Mạc Tử Phàm lúc này mới dừng tay, "Vẫn là câu hỏi đó, những người trong đội khảo cổ, ngươi có biết manh mối không?" "Khi nhóm người đội khảo cổ đó đến đây, lúc đó ta vừa mới tỉnh lại, bị ta bắt được ba người ăn thịt, sau đó ta chuẩn bị ra tay nữa, lại bị Tiểu Ca bên cạnh dùng tinh huyết của hắn làm thần kinh ta hỗn loạn trong thời gian ngắn, để bọn họ chạy thoát." "Ăn thịt người?

Xương cốt đâu?" Mạc Tử Phàm muốn xem thử, tên này đã ăn thịt những ai.

Thi Vương mang ba bộ xương ra, Mạc Tử Phàm chỉ cần dùng Động Sát Thiên Nhãn liếc một cái là biết, ba người bị ăn thịt không phải là huyễn nhân vẫn đồng, mà là người thật.

Chỉ là, trong ba người này không có Lý Thập Tam, cũng không có truyền nhân của Hắc Bối Lão Lục, tự nhiên cũng không phải là Ngô Tam Thúc, Giải Liên Hoàn.

Tính cả ba người bị Thi Vương ăn thịt, vậy là hiện tại, Mạc Tử Phàm đã biết manh mối của chín người.

Tức là, còn năm người mà Mạc Tử Phàm chưa biết manh mối.

"Không biết manh mối của những người khác sao?" Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm Thi Vương, muốn dùng Động Sát Thiên Nhãn

xem thử hắn có nói dối không.

"Những người khác ta thật sự không biết, ta có Cửu Âm Dưỡng Thi Trận ở đây, không cần thiết phải bỏ gốc lấy ngọn đi truy đuổi những huyết thực đó." Thi Vương lắc đầu.

Mạc Tử Phàm cười cười, "Nếu đã không còn giá trị, vậy thì chết đi!" Loại Thi Vương ăn thịt người này, giữ lại chỉ là tai họa, Mạc Tử Phàm lại ra tay, Hắc Lân Huyền Trọng Côn vung xuống.

"Hèn hạ, ta đã nói cho ngươi những gì ta biết, ngươi lại dám ra tay với ta." "Ta có nói chỉ cần ngươi nói cho ta, ta sẽ tha cho ngươi sao?" Mạc Tử Phàm không hề nương tay, Thi Vương này cũng không phải là kẻ vô tội, lấy người làm huyết thực, hôm nay Mạc Tử Phàm tha cho hắn, sau này chung quy cũng là một tai họa.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm sẽ không thừa nhận mình thèm muốn thân thể của Thi Vương… khụ khụ, không đúng, là thèm muốn những thứ sẽ được thưởng từ thân thể của Thi Vương.

Điểm năng lượng chỉ là thứ yếu, Thi Vương này dù sao cũng là một Thi Vương, không thể nào chỉ thưởng điểm năng lượng.

Chương 71

Thi Vương vốn đã trọng thương, lúc này dưới Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm càng khó chống đỡ, không kiên trì được bao lâu đã bị Mạc Tử Phàm tru sát.

"Ngươi sẽ không được chết yên ổn, sẽ có người báo thù cho ta." Thi Vương gào thét, ngay khoảnh khắc Mạc Tử Phàm kết liễu mạng sống của hắn, từ trên người Thi Vương bắn ra một luồng sáng màu đỏ sẫm, rơi vào cánh tay phải của Mạc Tử Phàm.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Thi Vương Bạc, điểm năng lượng +500, Hắc Lân Long Văn +1, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ bảy." Khi âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, Mạc Tử Phàm thầm kích động, việc Bất Phôi Kim Thân thăng cấp và phần thưởng điểm năng lượng đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Phần thưởng Hắc Lân Long Văn mới là đại cơ duyên thực sự đối với Mạc Tử Phàm.

Bản thân anh đã có một đạo Hắc Lân Long Văn, tự nhiên biết sự cường đại của nó.

Bây giờ lại có thêm một đạo nữa, thực lực chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Đương nhiên, thực lực này không chỉ là thực lực cứng, nhưng lại hữu dụng hơn thực lực cứng.

Tuy nhiên, trong lúc vui mừng, ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi vào cánh tay phải của mình.

Vừa rồi một luồng sáng màu đỏ sẫm từ người Thi Vương bay ra rơi vào cánh tay phải của anh, khiến Mạc Tử Phàm có vài phần lo

lắng.

Anh giơ tay phải lên, trên cánh tay xuất hiện một hình mặt cương thi dữ tợn màu đỏ sẫm, to bằng quả bóng bàn.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, tự nhiên nhìn ra được thứ này là gì.

"Thi Vương Lạc Ấn." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Tiểu Ca đã nhíu mày nói.

Nghe vậy, Thiên Chân bên cạnh quan tâm hỏi: "Tiểu Ca, Thi Vương Lạc Ấn là thứ gì vậy?" "Thứ này có thể là thứ tốt, cũng có thể là thứ không tốt." Tiểu Ca đưa ra một câu trả lời nước đôi, khiến Thiên Chân có chút không hiểu.

"Những tà túy bình thường nhìn thấy ấn ký Thi Vương sẽ kính nhi viễn chi, nhưng ấn ký Thi Vương sẽ thu hút những tà túy mạnh hơn." Thiên Chân nghe xong lời giải thích của Tiểu Ca vẫn không hiểu, Mạc Tử Phàm ở bên cạnh bổ sung.

"Ví dụ như Thi Vương Bạc, trong tình huống bình thường sẽ ở trong trạng thái ngủ say, nhưng nếu có người mang ấn ký Thi Vương đến gần, nó sẽ tỉnh lại sớm hơn.

Hơn nữa…" Nói đến đây, Mạc Tử Phàm dừng lại một chút, "Ấn ký Thi Vương chứa đựng sức mạnh bản nguyên tinh thuần nhất của Thi Vương Bạc, là thứ mà tất cả Tống tử, cương thi đều muốn có được." Thiên Chân cũng không ngốc, sức mạnh bản nguyên của một tôn Thi Vương, e rằng bất kỳ tà túy nào cũng muốn có.

"Lẽ nào không có cách nào tiêu trừ sao?" So với tác dụng răn đe tà túy cấp thấp, ấn ký Thi Vương về cơ bản là có hại vô ích.

"Phấn của hoa Thi Hồn có thể tiêu trừ, nhưng không dễ kiếm." Mạc Tử Phàm nhìn ấn ký Thi Vương trên cánh tay, thử dùng Hắc Lân

Long Văn tiêu trừ, nhưng phát hiện Hắc Lân Long Văn căn bản không thể tấn công được ấn ký Thi Vương.

Mặc dù ấn ký Thi Vương cũng thuộc tà, nhưng lại là một tồn tại rất đặc biệt, ở trên người, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng tiêu cực nào đến cơ thể.

Nhưng sống hai đời, Mạc Tử Phàm không cho rằng ấn ký Thi Vương là thứ đáng để giữ lại.

Anh biết rõ, trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, tà túy quỷ dị không ít, nhưng thế giới Ma Thổi Đèn lại khác.

Trong một thế giới dung hợp giữa Đạo Mộ và Ma Thổi Đèn, giả sử sau này Mạc Tử Phàm đến một ngôi mộ cổ tương tự như Tinh Tuyệt Cổ Thành, khi đến gần Tinh Tuyệt Nữ Vương, bà ta đột nhiên tỉnh lại, tung một chiêu lớn giết chết mình, thì có khóc cũng không kịp.

Mạc Tử Phàm tuy gan lớn, nhưng cũng không có tinh thần cống hiến, không muốn vô duyên vô cớ giao mạng nhỏ của mình đi.

"Xem ra sau khi ra khỏi đây phải tìm cách tìm hoa Thi Hồn rồi." Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, trận chiến ở đây cũng đã đến hồi kết.

"Chúng ta vận khí không tệ rồi, nếu người bố trí Cửu Âm Dưỡng Thi Trận lợi dụng không khí để dưỡng thi, chúng ta một chút phần thắng cũng không có." Mạc Tử Phàm dẫn mấy người rời đi, quay lại tìm nữ quỷ áo đỏ kia.

Nữ quỷ áo đỏ đó rõ ràng biết một số chuyện, chỉ là dường như sợ hãi Ẩn Cương và Thi Vương Bạc, nên mới không nói.

Mạc Tử Phàm và mọi người quay lại hầm mộ của nữ quỷ áo đỏ.

Lúc này, nữ quỷ áo đỏ đang ở trên bệ đá trung tâm, trên ngực có một cái lỗ thủng.

Xem ra bị thứ gì đó đâm xuyên qua ngực, hồn thể của nàng cũng cực kỳ yếu ớt, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Thấy Mạc Tử Phàm và mọi người xuất hiện, nàng ta mở miệng, cuối cùng một chữ cũng không nói ra được, hồn thể không thể chống đỡ nổi nữa, hoàn toàn tan biến.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút nghiêm trọng, lúc vừa rời đi, nữ quỷ áo đỏ vẫn còn ổn, sao bây giờ hồn thể lại tan biến?

Hơn nữa, đó là hồn thể của nữ quỷ áo đỏ, vũ khí bình thường không thể làm tổn thương được, thứ gì đã đâm xuyên qua hồn thể?

Mạc Tử Phàm nhìn nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, trên cây côn có vô số phù văn kỳ lạ, giúp nó có thể tấn công hồn thể.

Vậy thì, thứ đâm xuyên qua ngực nữ quỷ áo đỏ, chắc cũng là một món vũ khí có thể đánh trúng hồn thể, nếu không… là một hồn thể mạnh hơn khác dùng tay đâm xuyên qua.

Bất kể là khả năng nào, đều cho thấy, trong Thần Long Điện này, chắc chắn có một tồn tại còn kinh khủng hơn.

"Nhìn kìa, ở đây có dấu chân thi chá." Vương Bàn Tử la lên, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía bên cạnh bệ đá trung tâm.

Bên cạnh bệ đá, quả thật có vài dấu chân thi chá màu trắng.

Hơn nữa, những dấu chân này gần như y hệt những dấu chân mà Mạc Tử Phàm gặp lúc trước.

Rõ ràng là dấu chân do con Tống tử nhỏ đó để lại.

Vương Bàn Tử nhìn dấu chân trên đất, có chút kinh ngạc: "Được đấy, con Tống tử nhỏ này cũng có bản lĩnh ghê, lại có thể giết được cả nữ quỷ áo đỏ đó." "Không đúng, không ai trong chúng ta thấy con Tống tử nhỏ đó, cũng không thấy ai giết nữ quỷ áo đỏ, chỉ có một khả

năng.” Sắc mặt Mạc Tử Phàm hơi nghiêm trọng, bây giờ manh mối đã đứt.

Ban đầu Mạc Tử Phàm tưởng rằng sau khi giết Thi Vương Bạc, có thể lấy được thông tin về đội khảo cổ từ miệng nữ quỷ áo đỏ.

Nhưng bây giờ xem ra, có người không muốn anh biết manh mối về đội khảo cổ năm đó.

Chương 72

Mạc Tử Phàm tính toán, trừ chín người đã biết manh mối, còn có Lý Thập Tam, truyền nhân của Hắc Bối Lão Lục là La Hắc Tử, một người nghi là người nhà họ Tề là Tề Vũ, cùng với Chu Trì Hùng và Sở Mẫn Nguyệt, năm người này không biết manh mối.

Khả năng người ở Táng Hải Điện là La Hắc Tử rất thấp, cho dù người đó thật sự là La Hắc Tử.

Thì cũng còn Lý Thập Tam, Chu Trì Hùng, Sở Mẫn Nguyệt, Tề Vũ bốn người chưa có manh mối.

Nữ quỷ áo đỏ chắc chắn biết manh mối, nhưng lại bị diệt khẩu.

"Có thể chúng ta đều đã nhầm, thứ mà nữ quỷ áo đỏ sợ hãi không phải là Ẩn Cương và Thi Vương Bạc, mà là một thứ khác.

Thứ mà cô ta sợ hãi, mới chính là cấm kỵ thực sự ở nơi này." Thiên Chân quá thông minh, bây giờ về cơ bản đã phân tích ra được tình hình đại khái.

"Lúc tiếng bước chân của Ẩn Cương vang lên, gần chúng ta chắc chắn có thứ gì đó khác, không phải Ẩn Cương khiến nữ quỷ áo đỏ chạy trốn, mà là một thứ khác ẩn nấp trong bóng tối." Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy phân tích của Thiên Chân có lý, liền mở Động Sát Thiên Nhãn, quan sát tình hình xung quanh.

Chẳng mấy chốc, Mạc Tử Phàm phát hiện trong hầm mộ còn sót lại một luồng âm khí tinh thuần hơn, luồng âm khí này dẫn đến góc tây bắc.

Chỉ là, ở góc tây bắc là một bức tường mộ.

Mạc Tử Phàm đến trước bức tường, cẩn thận quan sát cơ quan ở

đây.

Cuối cùng, anh cũng tìm thấy cơ quan, nếu không có Động Sát Thiên Nhãn, thật sự không dễ tìm ra.

Mạc Tử Phàm từ từ xoay một hình điêu khắc trên mặt đất, bức tường phía trước tách ra, một lối đi có bậc thang dẫn xuống dưới xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Trong lối đi này, Mạc Tử Phàm lại một lần nữa thấy được luồng âm khí còn sót lại, tức là, thứ đã giết nữ quỷ áo đỏ, chắc chắn đang ở bên dưới.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người đi xuống theo bậc thang, bậc thang không dài, đi khoảng vài phút là đã đến đường hầm bên dưới.

Cuối đường hầm là một bộ xương trắng, trên xương quấn đầy những sợi xích sắt to bằng thùng nước, xích sắt quấn lớp này đến lớp khác, như muốn bao bọc hoàn toàn bộ xương.

Mạc Tử Phàm và mọi người đến trước bộ xương, khi nhìn rõ toàn bộ, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, vì bộ xương này dài đến mấy chục mét, được đặt trong một đường hầm rộng lớn.

"Nhìn phía trước kìa." Thiên Chân chỉ tay về phía trước, bộ xương này không phải được đặt trong đường hầm, mà là được đặt trong hầm mộ phía trước.

Chỉ vì bộ xương quá dài, nên mới có một đoạn dài như vậy nằm trong đường hầm.

Mạc Tử Phàm và mọi người đi tới, vào trong hầm mộ.

Khi vào trong, ánh mắt của mọi người đều sững sờ.

Vì họ nhìn thấy một cái móng vuốt khổng lồ, kết hợp với toàn bộ bộ xương, trông giống như một bộ xương móng rồng!!

"…Không lẽ nào là xương móng rồng thật chứ?" Vương Bàn Tử nói năng cũng có chút lắp bắp, chủ yếu là vì nhìn thấy xương móng rồng ở đây quá chấn động.

"Ba móng là giao long, bốn móng là chân long, năm móng là thần long, móng rồng này có ba móng, móng thứ tư chỉ có một nửa, xem ra là một con giao long đang trong quá trình chuyển hóa thành chân long." Thiên Chân vô cùng phấn khích, tuy tin vào khoa học, nhưng cậu cũng không phản đối thuyết chân long.

Càng đọc nhiều tư liệu cổ tịch, càng tin rằng trên thế giới này thật sự có thể tồn tại chân long.

Chỉ vì một số nguyên nhân nào đó, chân long đã biến mất khỏi thế gian này, khiến người ta không dễ dàng tìm thấy.

"Tiểu Thiên Chân, tôi nghe nói xương rồng nghiền thành bột uống vào có thể chữa bách bệnh, có căn cứ khoa học không?" Vương Bàn Tử dùng búa tạ khoa tay múa chân vài cái, xem ra định cạo một ít bột xương từ móng rồng này xuống.

"Không có căn cứ khoa học, chỉ là suy đoán thôi, nhưng phát hiện xương móng rồng ở đây, đối với giới khảo cổ mà nói, tuyệt đối là một bước đột phá mới." Thiên Chân có chút phấn khích, tình hình ở đây khiến cậu thật sự không kìm nén được sự phấn khích.

"Tình hình ở đây không thể để người khác biết, chú Ba cũng ở đây, nhưng chắc chắn cũng đã tiếp xúc với một số cấm kỵ nào đó." Tiểu Ca có chút nghiêm trọng lên tiếng, đồng thời bắt đầu quan sát tình hình trong hầm mộ.

Khi mọi người đến gần bộ xương móng rồng, kinh ngạc phát hiện, trên móng vuốt của bộ xương, có một cỗ quan tài pha lê.

Trong quan tài pha lê là một người phụ nữ mặc cổ trang màu trắng

đang nằm.

Cách một lớp quan tài pha lê, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng chỉ có thể lờ mờ thấy người phụ nữ này không hề thối rữa, cơ thể được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh.

Vương Bàn Tử hùng hục chạy đến góc đông nam, thắp một ngọn nến, xem ra chuẩn bị mở quan tài.

Chỉ là, ngọn nến của Vương Bàn Tử vừa mới thắp lên đã tắt ngấm, không gió mà tắt.

Vương Bàn Tử cảnh giác nhìn xung quanh, "Bà nội nó, Bàn gia xuống một cái đấu có dễ dàng không hả?

Lại thổi nến của Bàn gia." Nói xong, Vương Bàn Tử lại thắp ngọn nến lên lần nữa.

Thấy hành động này của Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm không nhịn được lắc đầu.

Lần này, ngọn nến không tắt, nhưng Mạc Tử Phàm có thể cảm giác được, chuyện này chắc chắn chưa kết thúc.

Vừa rồi tuy không nhìn Vương Bàn Tử, nhưng anh lại cảm nhận được có sự lưu động của âm khí.

Đó là sau khi Hắc Lân Long Văn thứ hai của Mạc Tử Phàm xuất hiện, khả năng cảm ứng với tà linh tà túy đã được tăng lên đáng kể.

"Ra đi, không lẽ thật sự muốn tôi mở quan tài rồi mới ra sao!" Ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi vào bức tường mộ ở góc tây bắc, trên bức tường đó có một bức tranh.

Bức tranh đó, lại vẽ cảnh Uông Táng Hải.

Nhưng, trong bức tranh này, ngoài Uông Táng Hải ra, còn có một người phụ nữ, một người phụ nữ mặc cổ trang màu trắng.

Chương 73

Nàng ta nép vào lòng Uông Táng Hải, trông vô cùng thân mật.

Nữ tử cổ trang áo trắng trong tranh bước một bước, đạp không mà đi, đáp xuống mặt đất.

Cùng là nữ quỷ, nhưng nữ quỷ áo trắng có dung mạo kiều mị, mang theo vài phần đáng thương.

Không giống nữ quỷ áo đỏ, gương mặt cô ta trắng bệch một cách bệnh tật, trông có phần ghê rợn.

Cô ta ngẩng mắt nhìn Mạc Tử Phàm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt: "Không tệ, vậy mà có thể tìm ra ta nhanh thế." Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người: "Ghê vậy, chẳng lẽ là nữ quỷ trong tranh trong truyền thuyết?" Nữ quỷ áo trắng chỉ nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, hoàn toàn không để ý đến Vương Bàn Tử.

"Ta biết ngươi muốn biết tin tức của đội khảo cổ, nhưng ta không thể nói cho ngươi." Mạc Tử Phàm thấy hơi kỳ lạ, mình đã giết cả Bạch Ngân Thi Vương rồi mà nữ quỷ này lại không hề sợ hãi.

"Thiên Chân, đưa Xà Mi Đồng Ngư cho tôi." Mạc Tử Phàm vẫy tay với Thiên Chân.

Ngô Tà không hiểu tại sao nhưng vẫn đưa Xà Mi Đồng Ngư cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cầm Xà Mi Đồng Ngư trong tay: "Trong tay tôi có một con Xà Mi Đồng Ngư, đội khảo cổ năm đó có một con, bạn tôi cũng có một con.

Có ba con Xà Mi Đồng Ngư, tôi... có lẽ có thể giúp cô tìm Uông Táng Hải." Nghe Mạc Tử Phàm nói, đáy mắt nữ quỷ áo trắng thoáng

qua một tia khác thường, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

"Uông Táng Hải sẽ trở về, không cần ngươi giúp." Nghe lời nữ quỷ áo trắng, Mạc Tử Phàm lại lắc đầu: "Thật sao?

Đã bao nhiêu năm rồi, cô thật sự nghĩ anh ta sẽ trở về ư?

Nếu thật sự có thể về, có lẽ đã về rồi, có phải vì nguyên nhân nào đó khiến anh ta không về được, cần cô đi tìm không?" Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm là một công cụ gian lận, mỗi một động tác nhỏ của nữ quỷ áo trắng anh đều nhìn thấy rõ mồn một.

Nữ quỷ áo trắng nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm: "Tôi dựa vào đâu để tin tưởng ngươi?

Ngươi nghĩ lời ngươi nói có đáng tin không?

Ngươi nghĩ cầm Xà Mi Đồng Ngư là có thể tìm được manh mối sao?" "Sa hải cổ đồng kinh, Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch, cô biết chứ?

Cửu long kéo quan tài?

Cửa Thanh Đồng?" Khi nghe Mạc Tử Phàm nhắc đến "Cửu long kéo quan tài", vẻ mặt của nữ quỷ áo trắng cuối cùng cũng có sự thay đổi lớn.

"Ngươi đã đến Vân Thiên Cung?" "Chưa, nhưng tôi biết Uông Táng Hải có thể ở đâu.

Tôi biết cô đã chờ ở đây rất lâu rồi.

Hơn nữa, tôi cũng biết bây giờ cô không phải là quỷ theo ý nghĩa truyền thống, tam hồn thất phách của cô đều đầy đủ, thân thể của cô cũng được bảo quản trong quan tài pha lê nhờ không khí.

Chỉ là linh hồn của cô không thể hoàn toàn dung hợp với thể xác,

cần một thứ gì đó mới có thể dung hợp hoàn mỹ.

Tôi đoán Uông Táng Hải đang đi tìm thứ đó cho cô.

Để tôi đoán xem, là Bỉ Ngạn Hoa, đúng không?" Nghe Mạc Tử Phàm nói một hơi nhiều như vậy, vẻ mặt nữ quỷ áo trắng tràn đầy kinh ngạc.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại biết nhiều như vậy?" Mạc Tử Phàm cười cười: "Tôi là đệ tử chân truyền của Tề Bát Gia trong Lão Cửu Môn, nói thế này đi, tôi là đệ tử chân truyền của thần toán đệ nhất đương thời, tôi biết Kỳ Môn Bát Quái." "Ngươi biết Kỳ Môn Bát Quái, nhưng Hải ca sớm đã không còn nằm trong Bát Quái, trừ khi ngươi có thể nhìn trộm thiên cơ, nếu không đừng hòng biết anh ấy ở đâu." Nữ quỷ cứng đầu không chịu hé răng.

"Cho nên tôi mới cần hợp tác với cô.

Cô nói cho tôi manh mối về đội khảo cổ, tôi giúp cô tìm Uông Táng Hải.

Bây giờ tôi không thể cho cô vị trí cụ thể của anh ta, nhưng tôi có cách của mình để tìm ra." Mạc Tử Phàm nói rất chắc chắn.

Lúc này, nữ quỷ áo trắng đã dao động, nhưng xem ra vẫn không muốn nói ra.

"Móng vuốt của giao long tiến hóa thành chân long, cũng không phải là móng vuốt của chân long thật sự, không có cách nào bảo tồn tam hồn thất phách và thể xác của cô mãi mãi được.

Nếu thêm vài năm nữa Uông Táng Hải không trở về, hai người thật sự không còn cơ hội gặp lại đâu." Mạc Tử Phàm sống hai đời, có thể nắm bắt tâm lý con người một cách chắc chắn.

“Được, tôi có thể nói cho ngươi chuyện của đội khảo cổ.

Năm đó đội khảo cổ rời khỏi đây tổng cộng tám người, ngoài một người tên Ngô Tam Tỉnh, những người còn lại đều tiến vào hẻm núi sâu dưới biển.

Trong hẻm núi đó có một từ trường mạnh mẽ mà ngay cả tôi cũng không thể dự đoán được, nó sẽ đưa người ta đến bất kỳ nơi nào trên thế giới có từ trường tương đối mạnh.

Cho nên, cụ thể họ ở đâu tôi cũng không biết.” Nghe xong lời của nữ quỷ áo trắng, Mạc Tử Phàm nhíu mày: “Vậy cũng không cần thiết phải giấu tôi chứ?” “Bởi vì Ngô Tam Tỉnh cũng giống ngươi, đã đồng ý giúp ta tìm Hải ca, điều kiện là không được nói tình hình ở đây cho người khác, đặc biệt là chuyện liên quan đến đội khảo cổ.” Nói đến đây, nữ quỷ áo trắng lại tiếp tục: “Nhưng ngươi biết toàn diện hơn, khiến ta cảm thấy đặt cược vào ngươi sẽ có bảo đảm hơn.” Mạc Tử Phàm nhướng mày, không nhìn ra nữ quỷ áo trắng nói dối, vậy nên phần lớn lời cô ta nói là thật.

“Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ 【Thu được manh mối đội khảo cổ】, phần thưởng nhiệm vụ: Điểm năng lượng +300, Hắc lân long văn +1, kỹ năng Kỳ Môn Bát Quái đạt tầng thứ ba.” Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, trên lưng Mạc Tử Phàm, Hắc lân long văn lại tăng thêm một vệt.

Kỳ Môn Bát Quái mãi không thăng cấp, lúc này cuối cùng cũng đã lên cấp.

Động Sát Thiên Nhãn tuy rất hữu dụng, nhưng lại có một hạn chế, đó là chỉ có thể nhìn ra thông tin của những thứ nhìn thấy được.

Nếu có người lấy sinh thần bát tự để tính toán Mạc Tử Phàm, hoặc thông qua điện thoại, máy tính gửi tin nhắn để tính toán, Mạc Tử Phàm sẽ hoàn toàn mù tịt, không có cách nào đối phó.

Nhưng bây giờ đã khác, Kỳ Môn Bát Quái đạt tầng thứ ba, theo cách tính của Kỳ Môn Bát Quái, Mạc Tử Phàm cũng đã là tam phẩm quẻ sư.

Chương 74

Nếu có thể gặp mặt, Mạc Tử Phàm càng giống một vị ngụy thất phẩm quẻ sư.

Thật ra Mạc Tử Phàm bây giờ cũng đang tò mò, sư phụ Tề Thiết Chủy là quẻ sư cấp bậc nào.

Từ ký ức của nguyên chủ mà Mạc Tử Phàm dung hợp, bảo thủ ước tính cũng phải là địa phẩm quẻ sư vượt qua cửu phẩm, thậm chí có khả năng là thập nhất phẩm thiên phẩm quẻ sư.

Về việc có khả năng là thập nhị phẩm thần quẻ sư hay không, Mạc Tử Phàm cũng không thể chắc chắn.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Tề Thiết Chủy ít nhất cũng là thập phẩm địa phẩm quẻ sư.

Kỳ Môn Bát Quái mà đạt đến thập phẩm, thì khác biệt rất lớn so với Động Sát Thiên Nhãn.

Động Sát Thiên Nhãn có hạn chế lớn, nhưng Kỳ Môn Bát Quái thì không.

Thu hồi suy nghĩ, Mạc Tử Phàm mới tiếp tục nói: "Tôi muốn vào hẻm núi sâu dưới biển xem thử." Nghe lời Mạc Tử Phàm, nữ quỷ áo trắng nhíu mày: "Tôi vừa mới nói rồi, trong hẻm núi sâu dưới biển vì có sự tồn tại đặc biệt, nên từ trường mạnh mẽ và không ổn định, đi xuống có khả năng sẽ xảy ra những chuyện không thể biết trước." Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi: "Tôi phải xuống xem." Đã đến đây rồi, Mạc Tử Phàm tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng như vậy.

Muốn xuống xem một chút, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, đương nhiên là thuần túy hiếu kỳ về rồng.

Bất kể là giao long hay là bán bộ chân long sắp tiến hóa thành chân long, Mạc Tử Phàm đều muốn xuống xem cho rõ.

Ngoài ra, còn có một thứ vô cùng quan trọng, đó là lúc Mạc Tử Phàm nhận được nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trên bức bích họa trong mộ thất đó có miêu tả.

Nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn được lấy từ trên người con giao long đó.

Nhưng khốn nỗi chỉ có nửa đoạn, tuy uy lực khá đáng nể, nhưng vẫn không lợi hại bằng Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm phát hiện trên nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay có một số đường vân phác thảo, dựa vào phân tích của Động Sát Thiên Nhãn, Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh hẳn không chỉ có hình dạng côn.

Nói cách khác, Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh có thể thay đổi hình thái vũ khí.

Dựa vào phán đoán của Động Sát Thiên Nhãn, ít nhất có thể biến thành Hắc Lân Huyền Trọng Tán (ô) và Hắc Lân Huyền Trọng Thương (thương).

Nhưng Hắc Lân Huyền Trọng Côn chỉ có nửa đoạn, lại thêm lúc dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, luôn có một lớp sương mờ, nhìn không rõ.

Cho nên, Mạc Tử Phàm chỉ có thể bảo thủ ước tính vũ khí có thể biến thành ô và thương, về phần nhiều biến hóa hơn nữa, Mạc Tử Phàm cũng không biết.

Cần phải có được Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh mới biết được.

Nếu nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn xuất hiện trên người

giao long, vậy thì nửa còn lại rất có khả năng cũng ở trên người giao long.

Ngoài ra, Hắc Lân Huyền Trọng Côn rõ ràng là vũ khí chuyên dụng của Hắc Lân Tân Quan, nói cách khác, người từng cắm Hắc Lân Huyền Trọng Côn vào người giao long, cũng là một vị Hắc Lân Tân Quan.

Mạc Tử Phàm kiếp trước đọc vô số tiểu thuyết đạo mộ, cũng chưa từng nghe qua Hắc Lân Tân Quan, đối với chức nghiệp này cũng chỉ giới hạn ở phần giới thiệu của hệ thống.

Theo giới thiệu của hệ thống, trước thời Tào Tháo, có một đội quân đạo mộ, tên là Hắc Lân Quân, đó cũng là đội quân đạo mộ sớm nhất có thể tra cứu trong lịch sử.

Tướng quân Hắc Lân Quân sở hữu một chức nghiệp vô cùng thần bí: chính là Hắc Lân Tân Quan.

Cốt lõi của Hắc Lân Tân Quan là Hắc lân long văn và Hắc lân huyết mạch.

Nghe nói Hắc lân long văn tổng cộng có thể có chín vệt, sau khi đạt đến chín vệt Hắc lân long văn, chư tà lui tránh, bách vô cấm kỵ.

Trang bị cốt lõi của Hắc Lân Tân Quan là Hắc Lân Thiên Ấn, chứ không phải Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Lúc Mạc Tử Phàm nhận được Hắc Lân Huyền Trọng Côn, mới biết, truyền thừa Hắc Lân Thiên Ấn rất thần bí, bây giờ Mạc Tử Phàm chưa thể tiếp xúc.

Nhưng Hắc Lân Huyền Trọng Côn thì là thần binh lợi khí do Hắc Lân Tân Quan đời đầu tiên và một vị tông sư rèn đúc rất giỏi chế tạo vũ khí tạo ra.

Mạc Tử Phàm vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với Hắc Lân Tân Quan,

nhưng lần này, rất có khả năng là cơ hội để Mạc Tử Phàm tiếp xúc với Hắc Lân Tân Quan khác.

Hơn nữa, dù không tiếp xúc được với Hắc Lân Tân Quan khác, Mạc Tử Phàm cũng muốn xuống xem con giao long, và tìm kiếm nửa còn lại của Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Nữ quỷ áo trắng thấy Mạc Tử Phàm cố chấp muốn xuống, nhíu mày, cuối cùng gật đầu.

"Vào nơi không thể biết, gặp chuyện không thể hay, đã không thể nhìn trộm thiên cơ, tự nhiên cũng không thể nhìn thấu huyền diệu trong đó.

Ta chỉ có thể chúc ngươi may mắn." Mạc Tử Phàm cười nhạt, nhìn về phía ba người Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Tiểu Ca.

"Tôi muốn đi xem rồng, mấy người có đi không?" "Tôi chắc chắn phải đi, Bàn gia dù sao cũng là Mô Kim Giáo Úy, còn chưa thấy con rồng nó trông thế nào đâu." Vương Bàn Tử không hề sợ hãi.

"Z, là chân lý.

Trên con đường tìm kiếm chân lý, tôi không thể vắng mặt được." Ngô Tà chỉ vào bộ xương trắng của móng rồng bên cạnh, "Móng rồng bằng xương trắng còn ở đây, tôi không có lý do gì không xuống xem." Tiểu Ca không nói gì, trực tiếp đi về phía mộ đạo phía trước.

Mạc Tử Phàm biết tính cách của Tiểu Ca, cũng không nói thêm gì, một nhóm bốn người, sải bước đi về phía bóng tối.

Đi qua mộ đạo phía trước, không còn bậc thang nữa, mà là hơn mười sợi xích sắt rủ thẳng xuống vực sâu tăm tối, giữa những sợi xích này lại có những sợi xích khác xuyên qua.

Nếu nhìn từ xa, giống như một tấm lưới lớn được tạo thành từ xích sắt.

Với kết cấu như vậy, dù là người bình thường, cẩn thận một chút cũng có thể xuống an toàn.

Chương 75

Bốn người Mạc Tử Phàm men theo xích sắt đi xuống, xích sắt rất dài, mấy người xuống gần trăm mét, cuối cùng mới đến đáy hẻm núi tối tăm.

Dưới đáy hẻm núi tối tăm, vô cùng khô ráo, thậm chí sau khi xuống, mấy người Mạc Tử Phàm còn cảm thấy có chút nóng bức.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, nhìn xung quanh.

Trong vực sâu tối tăm, tầm nhìn của mọi người bị áp chế rất lớn, dù có chiếu đèn pin cường quang ra, cũng dường như bị bóng tối nuốt chửng, ánh sáng không thể chiếu đến nơi quá xa.

Mấy người Mạc Tử Phàm đều nhìn về phía trước, Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, thị lực không tồi, nhưng ở phía trước vực sâu tối tăm này, cũng không nhìn thấy gì.

Chỉ là, mơ hồ cảm giác có một cái miệng lớn như chậu máu đang chờ mình đi vào.

Hơn nữa, sau khi vào hẻm núi dưới đáy biển tối tăm, sắc mặt Mạc Tử Phàm cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì vừa mới xuống, Mạc Tử Phàm đã cảm nhận được một luồng áp bức vô cùng mạnh mẽ, phảng phất như có một ngọn núi vô hình đè lên người.

“Dấu chân thi sát.” Đột nhiên, Tiểu Ca chỉ vào chỗ tối phía trước nói.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy trên mặt đất phía trước, xuất hiện một hàng dấu chân thi sát màu trắng.

Dấu chân thi sát dẫn vào bóng tối, đi trên hẻm núi dưới đáy biển

khô ráo.

Mấy người Mạc Tử Phàm đi đến bên cạnh dấu chân thi sát, ai nấy đều nhíu mày.

Dấu chân thi sát từ lúc vào cổ mộ đã luôn đi cùng họ đến đây.

Tuy chủ nhân của dấu chân thi sát chưa từng thực sự xuất hiện trong tầm mắt, nhưng lại giống như người dẫn đường cho Mạc Tử Phàm, không ngừng dẫn lối cho anh.

Hơn nữa, dấu chân thi sát luôn đứt đoạn, và dường như trong Uông gia cổ lâu, những thứ khác đều không ảnh hưởng được đến chủ nhân của dấu chân thi sát, có thể đi lại không bị cản trở.

"Tất cả cẩn thận." Tiểu Ca nhìn dấu chân thi sát, mày nhíu chặt.

Ngô Tà ở bên cạnh hỏi: "Tiểu Ca, anh nhìn ra gì sao?" Tiểu Ca lập tức lắc đầu, nói: "Bởi vì dấu chân thi sát quá bình thường, ngược lại khiến tôi cảm thấy không bình thường." Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng đang quan sát dấu chân thi sát, kết quả nhìn thấy vẫn là tiểu Tống tử.

Nhưng, từ tình hình hiện tại xem ra, khả năng là tiểu Tống tử ngược lại không lớn.

"Chẳng lẽ có thứ gì đó đang che giấu bản thể của nó?" Mạc Tử Phàm biết rõ, trên thế giới này, có một số thứ, có thể che giấu thiên cơ.

Nếu đối phương có năng lực che giấu bản thể, muốn lừa gạt Động Sát Thiên Nhãn cũng không phải không có khả năng.

Giống như ngọc dũng trong Lỗ Vương Cung, thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết, khả năng vật chất hóa của thần thụ Tần Lĩnh, cửa Thanh Đồng ở Vân Thiên Cung, Bỉ Ngạn Hoa trong mộ công chúa Áo Cổ, Mộc Trần Châu trong mộ Hiến Vương, những thứ

này đều có thể mang lại sự ngụy trường sinh.

Sở dĩ là ngụy trường sinh, vì những thứ này có thể che giấu thiên đạo, nhưng cũng không đảm bảo an toàn.

Đã có thứ ngay cả thiên đạo cũng có thể che giấu, muốn che giấu Động Sát Thiên Nhãn, cũng không phải là chuyện không thể.

"Đã đến đây rồi, đều phải đi xem thử." Mạc Tử Phàm đi phía trước, kiếp trước không có cơ hội thấy rồng, lần này xuyên không đến thế giới đạo mộ, nhất định phải đi xem một lần.

Đi theo dấu chân thi sát về phía trước, bước đi trong hẻm núi dưới đáy biển tối tăm.

Càng đi về phía trước, Mạc Tử Phàm càng cảm thấy xung quanh càng lúc càng nóng bức, giống như đang tiến về phía miệng núi lửa.

Cùng với việc mấy người không ngừng tiến lên, một sợi xích sắt to bằng thùng nước xuất hiện trước mặt.

Sợi xích sắt to bằng thùng nước một đầu nối với mặt đất, đầu kia nối với bóng tối không thể biết.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, xích sắt to bằng thùng nước cũng ngày càng nhiều, nhưng đều giống nhau, những sợi xích sắt này đều nối vào bóng tối, không biết trong bóng tối rốt cuộc có gì.

Đi tiếp về phía trước, trước mặt mấy người Mạc Tử Phàm xuất hiện một tấm bia đá cao lớn, trên tấm bia đá này chỉ có ba chữ.

"Tỏa Long Tỉnh!!" Mạc Tử Phàm nhướng mày.

Về Tỏa Long Tỉnh, người nghe qua có thể có, nhưng những nơi gọi là Tỏa Long Tỉnh đều không có cái gọi là rồng, chỉ là một ngụ ý.

Từng có truyền thuyết ở Đô Giang Yển, Tứ Xuyên có một cái Tỏa Long Tỉnh bên dưới khóa một con giao long, năm đó Lý Băng phụ tử

khi xây dựng Đô Giang Yển có giao long tác quái, liền khóa nó dưới Tỏa Long Tỉnh, nhưng thật giả thì không biết được.

Lại có lời đồn dưới cầu Bắc Tân ở Yến Kinh có Tỏa Long Tỉnh khóa một con Hưng Nguyên Long hơn sáu trăm năm.

Hưng Nguyên Long vào thời nhà Minh từng làm loạn ở Yến Kinh, thi pháp làm ngập Yến Kinh.

Lưu Bá Ôn phụng mệnh Yến Vương bảo vệ sự thái bình của Yến Kinh, cùng Diêu Quảng Hiếu đi trấn áp Hưng Nguyên Long, bày kế hàng phục Hưng Nguyên Long, phong ấn dưới giếng, và hứa hẹn khi cây cầu bên cạnh giếng cũ đi, Hưng Nguyên Long có thể lấy lại tự do.

Hai nơi Tỏa Long Tỉnh này trong dân gian được truyền tụng nhiều nhất, cũng rất thần kỳ.

Nhưng bên dưới có thật sự có rồng hay không, lại không ai có bằng chứng xác thực, nhiều người hơn cho rằng, đó chỉ là một loại ngụ ý, sẽ không thật sự có Tỏa Long Tỉnh khóa rồng.

Nhưng, ở đây, nhiều sợi xích sắt to bằng thùng nước như vậy, hẻm núi dưới đáy biển khô cạn, lại có chiếc răng khổng lồ và bộ xương trắng của móng rồng trong thần long điện.

Những điều này đều đang nói cho Mạc Tử Phàm, nếu ở đây thật sự có Tỏa Long Tỉnh, vậy thì không chỉ đơn giản là một truyền thuyết.

Mấy người Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, bởi vì ở phía trước, cũng bởi vì phía trước có khả năng có Tỏa Long Tỉnh trong truyền thuyết.

Tỏa Long Tỉnh thật sự!!

Chương 76

Mấy người tiếp tục tiến lên, phía trước càng lúc càng nóng, mồ hôi đầm đìa, Ngô Tà cũng mồ hôi không ngừng.

Mạc Tử Phàm có thể chất khá mạnh, có năng lực khóa nước nhất định, cho nên không ra quá nhiều mồ hôi.

Tiểu Ca thì chỉ có trán có chút mồ hôi hột, là người tốt nhất trong mấy người.

Tiểu Ca sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, bản thân Kỳ Lân là bá chủ thuộc tính hỏa, có sức kháng cự mạnh đối với sự nóng bức.

Lúc này, mấy người Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng nhìn thấy Tỏa Long Tỉnh phía trước, một cái Tỏa Long Tỉnh khổng lồ xuất hiện trước mặt mấy người Mạc Tử Phàm.

Từng sợi xích sắt to bằng thùng nước lan vào trong Tỏa Long Tỉnh.

Đường kính của Tỏa Long Tỉnh này ít nhất cũng phải ba mươi mét, những sợi xích sắt to bằng thùng nước này cũng có đủ bốn mươi chín sợi.

Lúc này, dấu chân thi sát màu trắng đã biến mất trước Tỏa Long Tỉnh.

Mấy người Mạc Tử Phàm đến trước Tỏa Long Tỉnh, xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở và tiếng tim đập của mấy người.

"Con rồng rơi năm đó bị khóa trong Tỏa Long Tỉnh?" Vương Bàn Tử nhìn xuống dưới Tỏa Long Tỉnh, chỉ một cái nhìn, từ trường quanh người Vương Bàn Tử xảy ra biến động kịch liệt, khoảnh khắc tiếp theo, Vương Bàn Tử biến mất ngay trước mặt mấy người Mạc

Tử Phàm!!

Mạc Tử Phàm nhớ lại lời của nữ quỷ áo trắng lúc trước, cũng nhớ lại lời của giáo sư trong cửu tầng yêu tháp, càng nhớ lại những thành viên đội khảo cổ biến mất trong mộ dưới đáy biển rồi lại xuất hiện ở nơi khác một cách khó hiểu.

“Bàn Tử đâu?

Vương Bàn Tử?” Ngô Tà có chút lo lắng, lúc này không do dự, cũng cúi đầu nhìn xuống dưới Tỏa Long Tỉnh.

Sau khi nhìn xuống dưới Tỏa Long Tỉnh, trên mặt Ngô Tà lộ ra vẻ kinh ngạc, khoảnh khắc tiếp theo, không chờ đợi, từ trường quanh người cũng chấn động kịch liệt, cuối cùng biến mất không thấy.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút âm trầm, Tiểu Ca bên cạnh thấy Ngô Tà biến mất, cũng nhìn xuống dưới Tỏa Long Tỉnh.

Tình huống y hệt xuất hiện, từ trường quanh người Tiểu Ca xuất hiện biến động kịch liệt, sau đó biến mất không thấy.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, không biết nên làm gì.

Tình huống hiện tại, khiến anh biết, không nên lùi bước.

Hơn nữa, đã đến lúc này, phải đi xem dưới Tỏa Long Tỉnh, rốt cuộc có gì.

Nhưng ngay khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị đi xem dưới Tỏa Long Tỉnh có gì, thì thấy trong bóng tối phía trước Tỏa Long Tỉnh, bước ra một bé gái mặc bảo y long lân màu đỏ sẫm.

Trên đỉnh đầu có một đôi sừng rồng, dung mạo non nớt có vài phần trắng bệch, mỗi bước đi, trên mặt đất đều sẽ để lại một dấu chân thi sát màu trắng.

Cô bé chỉ cao khoảng một mét hai đi đến trước Tỏa Long Tỉnh, ngẩng một đôi đồng tử màu xanh thẳm lên nhìn Mạc Tử Phàm.

"Ngươi… đến rồi." Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm bé gái trước mặt, bé gái này trông giống như long nữ trong truyền thuyết!!

"Cô nhận ra tôi?" Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, từ lời của long nữ, dường như cô ta nhận ra mình, nhưng Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, mình không quen long nữ.

"Ngươi chỉ có ba vệt Hắc lân long văn, không nhìn ra được." Long nữ lắc đầu, "Gặp rồi, nói cho ngươi biết, đừng quên ước định, ta… vẫn luôn chờ." Long nữ trông rất nhỏ, nhưng lời nói lại vô cùng tang thương, phảng phất như một lão quái vật đã sống ngàn trăm năm.

Mạc Tử Phàm thấy long nữ nhảy vào Tỏa Long Tỉnh, lập tức nhìn xuống dưới Tỏa Long Tỉnh.

Khi ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi vào trong Tỏa Long Tỉnh, cũng không thấy long nữ rơi xuống.

Nhưng, không thấy long nữ, lại thấy một thứ khiến anh kinh ngạc… Dưới Tỏa Long Tỉnh, một đôi mắt màu đỏ sẫm to bằng đèn lồng đang nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm muốn nhìn rõ chủ nhân của đôi mắt màu đỏ sẫm rốt cuộc trông như thế nào, nhưng ngay sau đó cảm giác từ trường xung quanh bắt đầu biến động kịch liệt, cơ thể cũng không tự chủ bị kéo theo.

Mấy hơi thở sau, chờ chấn động từ trường biến mất, Mạc Tử Phàm mới nhìn xung quanh.

Lúc này, khi Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, Tỏa Long Tỉnh ban đầu đã không thấy, cảm giác nóng bức cũng biến mất.

Chỉ có xung quanh có chút ngột ngạt, như đang ở trong một không

gian kín.

Mạc Tử Phàm vỗ vỗ tấm ván gỗ phía trên, tấm ván gỗ rất nặng, nhưng với sức mạnh của Mạc Tử Phàm, anh dễ dàng đẩy tấm ván gỗ ra.

Sau khi đẩy tấm ván gỗ ra, ánh mắt Mạc Tử Phàm đầu tiên nhìn thấy là đỉnh Lưu Ly Thiên Hỏa, thứ này thường chỉ xuất hiện trong cổ mộ.

Nếu có kẻ trộm mộ từ trên đỉnh Lưu Ly Thiên Hỏa đào lỗ xuống, trong khoảnh khắc phá vỡ đỉnh Lưu Ly Thiên Hỏa, sẽ lập tức bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Kẻ trộm mộ sẽ bị thiêu đến không còn manh giáp, đây là một loại cơ quan mộ táng khá thịnh hành thời cổ đại.

Mạc Tử Phàm ra khỏi quan tài, một cái quan tài rỗng.

Bố cục bên trong lại là Thất Tinh Nghi Quan, anh ở trong một cái quan tài trong Thất Tinh Nghi Quan.

Phía trước Thất Tinh Nghi Quan, là một cây thanh đồng cao khoảng ba bốn mét, trên cây thanh đồng treo đầy chuông thanh đồng lục giác.

Xung quanh mộ thất này có một số bức bích họa, những bức bích họa này vẽ quá trình xây dựng Vân Thiên Cung.

Điều quan trọng nhất là, ở góc đông nam của cổ mộ này có một cây nến thi sát đầy bụi, nói cách khác, từng có người đến đây.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, không có manh mối nào khác, cũng không biết Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Tiểu Ca ba người bị từ trường truyền tống đến nơi nào.

Chương 77

Mạc Tử Phàm kiểm tra đơn giản trong cổ mộ này, đây là một cổ mộ đại khái từ thời Tây Chu, chủ nhân mộ chỉ là một quan viên tam tứ phẩm, không phải mộ lớn.

Chỉ có Thất Tinh Nghi Quan và cây thanh đồng bao gồm cả chuông thanh đồng lục giác, cũng như bức bích họa xây dựng Vân Thiên Cung, hẳn là sau này mới có.

Nói cách khác, Uông Táng Hải đã đến cổ mộ này, sau đó để lại manh mối độc quyền trong cổ mộ này.

Mục đích dường như… chỉ đơn thuần là muốn nói cho người khác biết ông ta đã xây dựng Vân Thiên Cung.

Theo lẽ thường, Vân Thiên Cung là một cổ mộ, sẽ không có ai rêu rao việc xây dựng Vân Thiên Cung.

Trong mộ dưới đáy biển có mô hình và bích họa Vân Thiên Cung, Mạc Tử Phàm có thể hiểu là Uông Táng Hải để lại làm kỷ niệm.

Nhưng ở đây, Uông Táng Hải để lại bích họa và những manh mối này, khiến người ta cảm thấy có chút mùi vị khoe khoang.

Hoặc là, đang khiêu khích những kẻ trộm mộ, muốn nói cho họ biết, ông ta đã xây dựng Vân Thiên Cung, có bản lĩnh thì đến trộm đi.

Bất kể vì lý do gì, Uông Táng Hải đều không hề sợ hãi, không lo có người có thể trộm được Vân Thiên Cung.

Ra khỏi ngôi mộ đó, Mạc Tử Phàm mới biết mình đang ở trên một ngọn núi lớn.

Dưới chân núi, có một thôn trang nhỏ, trong thôn trang sạc điện thoại, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng biết mình đang ở đâu.

Tại vùng đất Xuyên Thục, ngôi làng hiện tại tên là thôn Câu Tử, ngọn núi Mạc Tử Phàm xuống vì giống một cái lưỡi câu khổng lồ, nên cũng được gọi là núi Câu Tử.

Nghỉ ngơi một đêm trong thôn, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Vương Bàn Tử.

"Phàm ca của tôi ơi, cuối cùng cũng nhận được điện thoại rồi, tình hình thế nào, Bàn gia bây giờ đang ở núi Trường Bạch một cách khó hiểu, cũng may Bàn gia nặng hơn hai trăm cân thịt mỡ, chứ nếu là người khác mặc đồ lặn ở đây, không chết cóng mới lạ." Giọng của Vương Bàn Tử nghe có vẻ không có chuyện gì, nhưng âm thanh rõ ràng có chút yếu ớt.

Khi đối phó với Bạch Ngân Thi Vương trong mộ dưới đáy biển, Vương Bàn Tử đã bị thương, bây giờ đột nhiên rơi xuống núi Trường Bạch, chỉ mặc một bộ đồ lặn, e là đủ khổ sở.

"Mà này Phàm ca, có tin tức của Tiểu Thiên Chân không?

Điện thoại của cậu ấy không gọi được, đang trong tình trạng tắt máy." "Không có." Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi.

Ngô Tà chỉ cần không quá xui xẻo bị đưa đến sâu trong sa mạc Tây Vực, với năng lực của cậu ta, hẳn đều có thể sống sót trở về.

Dù sao Ngô Tà cũng là bách khoa toàn thư di động, không ở trong môi trường đặc biệt khắc nghiệt thì không chết được.

"Cậu về Yến Kinh trước đi, có chuyện gì gặp mặt rồi nói." Chuyện lần này thật sự có chút xui xẻo.

Nghỉ ngơi một ngày ở thôn Câu Tử, ngày thứ hai Mạc Tử Phàm chuẩn bị rời thôn Câu Tử về Yến Kinh.

Nhưng anh chưa rời đi được, sau khi tỉnh dậy phát hiện trong thôn có chút không ổn.

Anh bỏ ra ít tiền, ở nhờ nhà bí thư chi bộ thôn Câu Tử, bí thư chi bộ họ Lý đối xử với anh cũng tốt, ông lão thức dậy sớm, thích lải nhải.

Mạc Tử Phàm không ít lần nghe bí thư Lý lải nhải với người khác, một ngày phải giải quyết một số chuyện vặt vãnh trong thôn.

Dân làng ở đây rất chất phác, Mạc Tử Phàm nhận được sự chăm sóc của họ, dọn dẹp chuẩn bị đi, định đưa cho bí thư Lý chút tiền, nhờ ông tìm một người lái xe lam đưa vào huyện.

Dù sao trong thôn cũng không có xe buýt, thường vào thành phố không đi bộ thì đi xe lam.

Nhưng sáng sớm, bí thư Lý không có ở nhà.

Sáng sớm Mạc Tử Phàm cũng không nghe thấy động tĩnh gì, có lẽ lúc Mạc Tử Phàm ngủ say ông đã đi ra từ cửa sau.

Dù sao thể chất của Mạc Tử Phàm kinh người, người đến gần phòng chắc chắn sẽ bị phát hiện, đi cửa chính sẽ đi qua cửa phòng anh, nên chỉ có thể đi ra từ cửa sau.

Nếu chỉ có một mình bí thư Lý không ở nhà, Mạc Tử Phàm cũng sẽ không thấy có gì lạ, người già ngủ ít, ra ngoài sớm cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mấu chốt là sau khi Mạc Tử Phàm ra ngoài phát hiện, trong thôn không có một bóng người, điều này vô cùng bất thường.

Hôm qua lúc đến thôn, Mạc Tử Phàm đã cảm thấy nơi này có gì đó kỳ lạ, nhưng cũng không thể chắc chắn.

Vào phòng của bí thư Lý, Mạc Tử Phàm mở Động Sát Thiên Nhãn, dựa vào dấu vết bí thư Lý để lại, Mạc Tử Phàm đại khái có thể phân tích được, bí thư Lý hẳn là ra ngoài vào khoảng bốn giờ sáng hôm nay.

Theo dấu vết bí thư Lý để lại, Mạc Tử Phàm phát hiện, ông đi về phía thung lũng bên cạnh núi Câu Tử.

Gọi là thung lũng cũng không đặc biệt chính xác, vì núi Câu Tử có hình lưỡi câu, bản thân núi Câu Tử giống như một cái lưỡi câu khổng lồ, bên trong tự nhiên có một cái hõm núi tương đối lớn.

Chỉ là sau khi Mạc Tử Phàm đến thôn cũng không có ý định ở lại lâu, tự nhiên cũng không để ý đến những thứ xung quanh.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, có dấu vết đi vào trong hõm núi Câu Tử, xem ra toàn bộ dân làng thôn Câu Tử đều đã vào trong hõm núi.

Cả một thôn dân làng, khoảng bốn giờ sáng, không một tiếng động tiến vào hõm núi Câu Tử, trông vô cùng quỷ dị.

Con đường dẫn vào trong hõm núi chỉ có một, một con đường sỏi rộng rãi.

Mạc Tử Phàm hôm qua nghe bí thư Lý lải nhải có nhắc đến một lần, trong hõm núi có một hồ chứa nước tự nhiên, sau đó được một người phụ nữ trẻ từ nơi khác đến thầu lại, chuẩn bị nuôi cá.

Mạc Tử Phàm vừa đến hõm núi, thấy bên ngoài hõm núi có hàng rào, trên hàng rào dán chữ đỏ lớn: "Người không phận sự miễn vào".

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, tất cả dân làng hẳn đều đã vào trong hõm núi.

Chương 78

Mạc Tử Phàm cũng không quan tâm nhiều, xuyên qua hàng rào, vào hõm núi.

Đi theo con đường sỏi về phía trước, lại đi thêm khoảng hai mươi phút, Mạc Tử Phàm thấy có bóng người.

Tuy khoảng cách khá xa, nhưng Mạc Tử Phàm cũng có thể nhìn ra, đó là những dân làng trong thôn.

Chỉ là, lúc này tất cả đều đang quỳ trên mặt đất, phía trước là hồ chứa nước, trước hồ chứa nước có một cái đài cao, trên đài cao buộc một bé gái chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Trên đài cao có một người phụ nữ vóc dáng cực kỳ đẹp, chỉ là người phụ nữ đó đeo mặt nạ, mặc đồ thường ngày, không biết đang làm gì.

Thể chất Mạc Tử Phàm tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không có bản lĩnh nghe tiếng phân biệt vị trí, khoảng cách xa như vậy, có thể nhìn rõ là nhờ công của Động Sát Thiên Nhãn.

Mạc Tử Phàm lặng lẽ đến gần hơn một chút, Động Sát Thiên Nhãn mới trả về thông tin của người phụ nữ đeo mặt nạ trên đài cao.

A Trừng, thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

Trong phim truyền hình kiếp trước, A Trừng từng giả mạo con gái của Trần Văn Cẩm là Trần Thừa Trừng để lừa gạt Ngô Tà và Hải Thiếu.

Chỉ là Mạc Tử Phàm xuyên không đến thế giới đạo mộ, không hoàn toàn theo tuyến đường của phim truyền hình Đạo Mộ Bút Ký, mà theo nguyên tác.

Ít nhất những thứ trong Lỗ Vương Cung đều theo câu chuyện gốc.

Vẻ ngoài của A Trừng khá giống trong phim truyền hình Đạo Mộ Bút Ký, nhưng có một điểm không giống, không béo như trong phim.

Vóc dáng so với A Ninh cũng không thua kém bao nhiêu, nhưng vẫn là dáng vẻ cũ, trông có vẻ ngực to không não.

Nhưng Mạc Tử Phàm biết, tuyệt đối không thể bị vẻ ngoài của A Trừng lừa gạt, diễn kỹ của người này thật sự rất cao.

Nhưng, A Trừng là thủ hạ của Cừu Đức Khảo, sao lại xuất hiện ở đây.

Trong tay A Trừng cầm một cái chuông thanh đồng lục giác, lúc này đang nhẹ nhàng, có tiết tấu rung lắc chuông thanh đồng lục giác.

Trưởng thôn ở phía trước nhất nghe tiếng chuông đứng dậy.

Nhìn thấy cảnh này, Mạc Tử Phàm nhíu mày, bởi vì tiếng chuông thanh đồng lục giác vang lên không khiến dân làng phát điên.

Hơn nữa, nghe tiết tấu tiếng chuông, A Trừng dường như đã nắm vững phương pháp sử dụng chuông thanh đồng lục giác.

Lúc này, lão trưởng thôn không nhanh không chậm, biểu cảm có chút đờ đẫn đi về phía đài cao phía trước, trong tay ông có một cây đuốc, xem ra, là muốn thiêu chết bé gái đang bị trói.

"Ông nội, ông nội, đừng mà, con là cháu gái của ông, tỉnh lại đi, ông nội." Cô bé gào thét đến khàn cả giọng, muốn đánh thức ông nội của mình, nhưng tất cả đều vô ích.

Dưới tác dụng của tiếng chuông thanh đồng, lão trưởng thôn đã mất đi ý thức.

Mạc Tử Phàm sắc mặt biến đổi, đây đều là những dân làng chất phác, A Trừng lại muốn thiêu chết cô bé này.

Sống hai đời, Mạc Tử Phàm không phải loại người chính nghĩa bùng nổ, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn chuyện này xảy ra, dù sao bất kể thế nào, người trong thôn này đều đã giúp đỡ anh.

Ngay khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị ra tay, một tiếng hét lớn truyền đến: "Mẹ kiếp, dừng tay!!" Ngay sau đó một bóng người quen thuộc của Mạc Tử Phàm xuất hiện.

"Tiểu Thiên Chân!!" Không sai, người cầm xẻng công binh lao ra từ chỗ tối chính là Ngô Tà.

Ngô Tà lao lên, một tay giật lấy cây đuốc trong tay ông lão, ánh mắt nhìn chằm chằm A Trừng đeo mặt nạ.

"Cô là người sao?

Có chút lương tri nào không, vậy mà lại ra tay với một cô bé như vậy." Ngô Tà là người có cảm giác chính nghĩa bùng nổ, không hề suy nghĩ mình có bản lĩnh đối phó với tình hình trước mắt không mà đã lao lên.

A Trừng rõ ràng nhận ra Ngô Tà, có chút kinh ngạc nhìn Ngô Tà một cái, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

"Nhiều chuyện." A Trừng lạnh lùng nói một tiếng, lập tức rung lắc chuông thanh đồng lục giác trong tay, muốn khiến Ngô Tà rơi vào ảo giác.

Nhưng cô ta đã không còn cơ hội, bởi vì đột nhiên cảm thấy sau lưng hơi nhói, ngay sau đó không thể động đậy được, chuông thanh đồng lục giác cũng bị Mạc Tử Phàm trực tiếp bóp nát.

Đạp Tuyết Vô Ngân phối hợp với Hắc Lân Cửu Châm của Mạc Tử Phàm, phong tỏa huyệt đạo của A Trừng, A Trừng tự nhiên không thể động đậy được.

Ngô Tà thấy Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc:

“Phàm ca, anh không sao chứ?” “Không sao.” Mạc Tử Phàm cười nhạt, sau đó Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay tức thì đập xuống đất, âm thanh khổng lồ khiến những dân làng thần trí không rõ tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh táo, trên mặt họ đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Tiếng chuông thanh đồng lục giác tuy có thể khiến người ta ảo giác, nhưng không đến mức mất đi ký ức, chuyện vừa xảy ra họ đều biết.

“Yêu nữ độc ác này, tao phải giết mày.” Lão trưởng thôn sải bước lao lên, muốn đánh vào người A Trừng.

Nhưng lại bị Ngô Tà cản lại: “Lão bá, đừng tức giận vội, người phụ nữ này quả thực tội ác tày trời, nhưng cháu sẽ đưa cô ta ra quan xử lý, không thể lạm dụng tư hình được.” Mạc Tử Phàm không nói gì, giơ tay gỡ mặt nạ trên mặt A Trừng xuống, đừng nói, vóc dáng A Trừng còn đẹp hơn trong phim truyền hình, ngay cả khuôn mặt cũng không hề thua kém.

Lúc này A Trừng hai mắt nhìn thẳng vào Mạc Tử Phàm, dường như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Nhưng, muốn động thì không thể, huyệt đạo bị Mạc Tử Phàm dùng ngân châm phong bế, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Mạc Tử Phàm thản nhiên nhìn A Trừng: “Cửu Đức Khảo sai cô đến?

Dùng lửa thiêu chết một bé gái, để ông nội cô bé tự tay làm, thật là ác thú vị.” “Chuyện của tôi tốt nhất anh đừng quản.” A Trừng trừng mắt nhìn Mạc Tử Phàm, bây giờ cơ thể không động đậy được, chỉ có thể dùng ánh mắt chống lại Mạc Tử Phàm.

Chương 79

Ngô Tà nhìn A Trừng: "Người xinh đẹp như vậy, sao làm việc độc ác thế?

Một đứa trẻ, vậy mà cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy." Ngô Tà nghiêm nghị quở trách, nhưng vừa rồi đột nhiên nghe Mạc Tử Phàm nói đối phương dường như là thủ hạ của Cừu Đức Khảo, khiến Ngô Tà có vài phần cảnh giác.

"Cừu Đức Khảo rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc thì trộm mộ lúc thì giết người." A Trừng hừ lạnh một tiếng, một câu cũng không nói.

Mạc Tử Phàm nhìn A Trừng, cười cười: "Không nói cũng không sao, quên tự giới thiệu, tôi là một người bói toán, không, tôi có thể tính toán được." "Ngươi?

Thần toán, Tề Thiết Chủy bản thân ở đây, lại có thể tính ra được cái gì?" A Trừng khinh thường, tự nhiên không tin có thần toán nào có thể tính ra kế hoạch bí mật của mình.

Chỉ là, nghe lời A Trừng, Ngô Tà không nhịn được cười, nhìn A Trừng, rất nghiêm túc nói: "Tôi nói cho cô biết, bản lĩnh bói toán của Phàm ca thật sự không thể xem thường được đâu." Mạc Tử Phàm không để ý đến lời của hai người, chỉ cười nhạt, trước tiên trao đổi với lão trưởng thôn, bảo ông về trước, anh sẽ xử lý chuyện ở đây.

Những dân làng này đều chất phác, cũng không nói nhiều, chỉ là không thể tha cho yêu nữ A Trừng này.

Đợi dân làng đều rời đi, Mạc Tử Phàm mới đưa mắt nhìn A Trừng.

“Cô đến vì cái hồ chứa nước này đúng không!

Không chỉ một mình cô đến đây, còn có đồng bọn, đã xuống nước rồi, có lẽ xảy ra chuyện rồi, vì để hoàn thành nhiệm vụ, cho nên chọn cách không từ thủ đoạn?” Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm có thể nhìn thấy thông tin, chỉ cần nhìn tình hình ở đây một lần, về cơ bản đã biết được tám chín phần.

A Trừng vốn dĩ khinh thường, nhưng sau khi nghe những lời này của Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Sao anh biết những điều này?” Hỏi xong câu đó, A Trừng lại âm thầm lắc đầu, “Chắc chắn chỉ là đoán mò, anh nghĩ làm vậy tôi sẽ tin sao.” “Vậy à?” Mạc Tử Phàm cười nhạt, “Xem dáng vẻ của cô, sáu tuổi mất cả cha lẫn mẹ được Cừu Đức Khảo thu dưỡng đúng không.

Mười một tuổi hẳn là bị một lần trọng thương, vết thương hẳn là ở vị trí này nhỉ!!” Mạc Tử Phàm giơ tay chỉ vào bên trái eo nhỏ của A Trừng, phía trên thận.

“Nỗ lực, vẫn luôn tiến hành huấn luyện gian khổ, đến tận mười bảy tuổi, mới bắt đầu chấp hành nhiệm vụ đầu tiên trong đời, đúng không?” Mạc Tử Phàm nói từng chút một, vẻ kinh ngạc trên mặt A Trừng càng lúc càng đậm.

“Anh rốt cuộc là ai?

Sao lại biết những điều này?

Anh cũng là người của ông chủ?” Đối mặt với ba câu hỏi liên tiếp của A Trừng, Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: “Không, không phải.

Tôi đã nói rồi, tôi là truyền nhân của thần toán, tôi biết bói toán.” A Trừng thực ra không tin lắm, nhưng những gì Mạc Tử Phàm vừa nói hoàn toàn chính xác, cô cũng không tìm được lý do gì để không tin.

Hơn nữa, những chuyện xảy ra trong những năm đó, người biết

không nhiều, thật sự không có ai bán đứng cô.

"Cho nên, biết bói toán thì sao chứ?

Lần này hành động của tôi thất bại, cũng chắc chắn sẽ có người khác đến." Nghe lời đó, Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: "Cô tin không?

Sẽ không có ai đến nữa đâu, bởi vì Cừu Đức Khảo có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nơi này, đối với Cừu Đức Khảo mà nói, là thêm hoa trên gấm, không có cũng không ảnh hưởng gì." Mạc Tử Phàm có ký ức kiếp trước, lại thêm Động Sát Thiên Nhãn có thể nhìn thấu, có thể nắm chắc quyền chủ động trong tay.

"Vậy anh muốn thế nào?

Đưa tôi ra quan?

Tôi nhiều nhất là tội giết người chưa thành, đi chút quan hệ, bỏ chút tiền là có thể bảo lãnh tại ngoại." A Trừng vẫn không hề sợ hãi, cô biết có tài liệu về Ngô Tà, rõ ràng Ngô Tà sẽ không để Mạc Tử Phàm lạm dụng tư hình.

Mạc Tử Phàm vẫn không đổi sắc mặt: "Những điều này tôi cũng biết.

Cô đến vì Địa Tâm La Bàn, đây là một trong bảy mươi hai nghi trủng của Gia Cát Lượng, bên trong có Địa Tâm La Bàn?" Lần này, A Trừng cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa, khó tin nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, thật sự không muốn tin Mạc Tử Phàm biết bói toán.

Nhưng Mạc Tử Phàm quả thực nói quá chuẩn.

Ngô Tà thấy sắc mặt A Trừng thay đổi, biết Mạc Tử Phàm không nói sai.

Nhưng đối với điều này, Ngô Tà đã quen, chủ yếu là từ Lỗ Vương Cung đến mộ dưới đáy biển, mỗi lần Mạc Tử Phàm tính toán đều hoàn toàn chính xác, đều khiến Ngô Tà từng một lần nghi ngờ Kỳ Môn Bát Quái thật sự nghịch thiên như vậy sao?

"Từng có người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, biết trước người trước năm trăm năm, biết sau người sau năm trăm năm, càng có lời đồn, có thể biết trên dưới năm ngàn năm." Mạc Tử Phàm vỗ vỗ vai Ngô Tà, "Trình độ của tôi bây giờ, so với những người thật sự lợi hại đó, còn có khoảng cách lớn." Đối với lời của Mạc Tử Phàm, Ngô Tà gật đầu, cũng không có gì để phản bác, dù sao những lời này được lưu truyền rộng rãi, chắc chắn có nguyên nhân của nó.

"Phàm ca, vậy cái thủy đấu đó, chúng ta có xuống không?" Ngô Tà háo hức muốn thử, xem ra chuẩn bị xuống tìm hiểu cho rõ.

Mạc Tử Phàm lấy điện thoại của mình ra, gọi cho Vương Bàn Tử: "Chuyện hạ đấu để sau đi, trước tiên báo bình an cho Vương Bàn Tử, mọi người thông báo cho nhau tình hình." Không lâu sau Vương Bàn Tử và Ngô Tà nói chuyện, Vương Bàn Tử biết Ngô Tà không sao, cũng yên tâm.

Về phần Tiểu Ca?

Vương Bàn Tử chưa bao giờ lo lắng cho Tiểu Ca, bởi vì mỗi lần bất kể nguy hiểm thế nào, Tiểu Ca đều toàn thân trở ra.

Mạc Tử Phàm giơ tay đánh ngất A Trừng, nói với Ngô Tà: "Để cô ta ngủ hai tiếng đã.

Thủy đấu này hẳn là một trong bảy mươi hai nghi trủng của Gia Cát Lượng, nhưng từ bố cục phong thủy ở đây có thể thấy, nơi này hẳn không phải là ngôi mộ thật của Gia Cát Lượng." Nói đến đây, Mạc Tử Phàm dừng lại, "Nhưng nghe nói trong bảy mươi hai nghi trủng của Gia Cát Lượng, mỗi cái đều đặt một món đồ tốt, trong thủy

đấu này, có khả năng là Địa Tâm La Bàn." "Địa Tâm La Bàn có gì đặc biệt?" Ngô Tà tuy biết Gia Cát Lượng, nhưng đối với một số kỳ văn bí lục của Gia Cát Lượng lại biết rất ít.

"Tôi cũng không rõ, nhưng Cửu Đức Khảo đã tìm kiếm, Địa Tâm La Bàn chắc chắn có ích." Mạc Tử Phàm quan sát đơn giản tình hình hồ chứa nước, mặc đồ lặn đi xuống.

Ngô Tà theo sát phía sau, vào trong hồ chứa nước.

Vốn tưởng hồ chứa nước không sâu, nhưng sau khi vào, Mạc Tử Phàm và Ngô Tà mới phát hiện phiền phức rồi, phiền phức lớn.

Chương 80

Trong hồ chứa nước có rong rêu, những rong rêu này rất dễ bị quấn vào người.

Đương nhiên, nếu chỉ có rong rêu, không đến mức là phiền phức lớn.

Sau khi Mạc Tử Phàm xuống, phát hiện phía dưới hồ chứa nước có một khốn trận, nếu bị nhốt trong khốn trận, sẽ nhanh chóng bị rong rêu bao quanh, cuối cùng khó thoát.

Dù sao dù là Mạc Tử Phàm, thời gian có thể nín thở dưới nước cũng có hạn.

Đồng bọn của A Trừng đều bị nhốt trong khốn trận dưới nước này, sau đó bị rong rêu quấn chặt.

Mạc Tử Phàm thấy mấy người mặc đồ lặn bị rong rêu tầng tầng bao quanh, đang giãy giụa.

Họ có bình dưỡng khí, hiện tại chưa bị chết đuối.

Đây cũng là nguyên nhân A Trừng lo lắng cho dân làng cả đêm, muốn lợi dụng một tia tử khí của buổi sáng để biến cô bé thành lệ quỷ.

Bởi vì nhìn ra trong nước có điều kỳ lạ, không dám mạo hiểm xuống, kết quả chuông thanh đồng của cô ta không có hiệu quả với Mạc Tử Phàm, cho nên cả thôn đều đến, mà Mạc Tử Phàm lại không.

Mạc Tử Phàm không đi sâu vào, đưa Ngô Tà ra ngoài.

Ra ngoài rồi, Ngô Tà lập tức nói: "Phàm ca, dưới đó có người, tôi muốn cứu." Ngô Tà nổi tiếng là người tốt, thấy dưới đó có người, tự nhiên không thể ngồi yên không quản.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại lắc đầu, nói: "Dưới đó có một trận pháp, xem quy cách hẳn là do Gia Cát Lượng tự mình bố trí.

Hơn nữa, trong hồ chứa nước hẳn có thủy quỷ, sẽ chuyên bắt những người phá trận." Nghe lời Mạc Tử Phàm, Ngô Tà có chút lo lắng: "Nhưng đó là mấy mạng người, không thể không quản được!" "Nếu dễ cứu như vậy, A Trừng sẽ không dùng phương pháp cực đoan như thế.

Tôi cũng không đến mức phải lên bờ lại." Mạc Tử Phàm tuy có Động Sát Thiên Nhãn, nhưng đối thủ của Mạc Tử Phàm bây giờ là Gia Cát Lượng.

Tuy không phải bản thân Gia Cát Lượng, nhưng trận pháp lại là do Gia Cát Lượng bố trí.

Về Kỳ Môn Bát Quái, Gia Cát Lượng là lão tổ tông.

Hơn nữa, có lời đồn, Gia Cát Lượng là một trong hai thần quẻ sư duy nhất có thể chứng minh trong lịch sử.

Ngay cả Lưu Bá Ôn, cũng chỉ là thiên phẩm quẻ sư, về tạo nghệ phong thủy kham dư, Lưu Bá Ôn còn thua xa Gia Cát Lượng.

Về Kỳ Môn Bát Quái, trong lịch sử có thể sánh vai với Gia Cát Lượng, chỉ có Quỷ Cốc Tử.

Tề Thiết Chủy từng nói, hai người này về thành tựu thần quẻ sư, đều đã đăng phong tạo cực.

Hơn nữa, nghe sư phụ Tề Thiết Chủy nói, Gia Cát Lượng thậm chí đã tìm được một tia cơ hội đột phá thần quẻ sư, chỉ là cuối cùng chết cũng không thể đột phá.

Tuy có dã sử ghi lại, Gia Cát Lượng có thể chưa thật sự chết, đã tìm được một ngọn đèn thần bí, đã tục mệnh.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không có tâm tình nghĩ nhiều như vậy, anh biết rõ, bây giờ mình muốn phá là trận pháp do một thần quẻ sư đỉnh phong và tông sư phong thủy đỉnh phong bố trí.

Đây không phải là những trận pháp do những con tép riu bố trí, một chút không cẩn thận, Mạc Tử Phàm có thể bỏ mạng ở đây.

"Cậu ở đây đợi, tôi xuống xem thử." Mạc Tử Phàm dùng Kỳ Môn Bát Quái chỉ có tầng thứ ba gieo một quẻ, kết quả vào hồ chứa nước: đại hung chi triệu!!

Biết rồi, Mạc Tử Phàm gọi điện thoại đưa A Trừng ra quan, về phần những người dưới hồ chứa nước, Mạc Tử Phàm không định quản nữa.

Ngô Tà thấy Mạc Tử Phàm cũng từ bỏ, cũng không cứng đầu xông vào.

Tuy muốn cứu người, nhưng anh cũng có lý trí.

Lại thêm việc A Trừng trước đó muốn thiêu chết bé gái đã để lại một ấn tượng cực xấu trong lòng Ngô Tà, cũng khiến Ngô Tà chọn từ bỏ cứu người.

Mạc Tử Phàm vỗ vỗ vai Ngô Tà: "Đừng nghĩ nhiều nữa, cục do Gia Cát Lượng bố trí, lại chỉ là một nghi trủng, không cần thiết phải liều mạng." Ngô Tà không nói gì, tự nhiên hiểu ý Mạc Tử Phàm.

"Nhưng tôi lo người của Cửu Đức Khảo đến đây, dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, cũng quá đáng quá." Ngô Tà vì chuyện A Trừng trước đó muốn thiêu chết bé gái mà có chút tức giận, có chút lo lắng A Trừng sau này lại giở trò cũ.

Nhưng đối với lo lắng của Ngô Tà, Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, nói: "Lo lắng cũng vô dụng, chuyện cần làm cuối cùng cũng sẽ làm, chúng ta làm tốt việc của mình là được.

Trên người cậu có thương, chúng ta về trước đi!" Mạc Tử Phàm tâm thái bình tĩnh, không hề vì một lần không vào được nghi trủng của Gia Cát Lượng mà có bất mãn, trong đó cũng không có thứ mình cần phải có, cho nên không cần thiết phải mạo hiểm.

Hai ngày sau, Mạc Tử Phàm và Ngô Tà về đến Yến Kinh.

Ngô Tà đến bệnh viện dưỡng thương, Vương Bàn Tử về muộn hơn một ngày, cũng đến bệnh viện dưỡng thương.

Nhưng không dưỡng thương ở bệnh viện được mấy ngày, hai người lại chạy ra ngoài.

Vương Bàn Tử hẹn Mạc Tử Phàm ra ngoài: "Phàm ca, lần này chúng ta cũng hoạn nạn có nhau rồi, một lần này, giúp một tay được không?" Mạc Tử Phàm cũng không từ chối, trực tiếp đồng ý với Vương Bàn Tử.

Tại Yến Kinh, trong một quán lẩu xiên thịt cừu, Mạc Tử Phàm, Ngô Tà, Vương Bàn Tử ba người lại ngồi cùng nhau.

Ba người vừa ngồi xuống không lâu, một người tuổi tác lớn hơn Vương Bàn Tử một chút bước vào.

"Phàm ca, tôi giới thiệu cho anh, đây là Tiểu Kim Nha, con trai của Kim gia ở Yến Kinh, có quan hệ thế giao với cha tôi và chú Hồ.

Lần này chuyên môn tìm anh." Nghe nói chuyên môn tìm mình, Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, chuyên môn tìm mình.

"Phàm ca, tôi nghe Bàn ca nói rồi, bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái của anh, đó là xuất thần nhập hóa, tôi muốn nhờ anh xem giúp một món đồ cũ, xem có biết nó ở vị trí nào không." Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Kim Nha mặt đầy nịnh nọt, Động Sát Thiên Nhãn đã nhìn ra mục đích lần này của Tiểu Kim Nha.

Chương 81

"Biết vị trí của Mộc Trần Châu đúng không!" Mạc Tử Phàm không đợi Tiểu Kim Nha mở miệng, trực tiếp nói ra: "Hơn nữa, không phải anh muốn tìm Mộc Trần Châu đâu, không bằng, để chính chủ ra nói chuyện đi." Mạc Tử Phàm vừa mở miệng hai câu, Tiểu Kim Nha trực tiếp đứng dậy: "Phàm ca, không, Phàm gia, ngài thật là…" Nói rồi, giơ ngón cái với Mạc Tử Phàm, "Ngài thật thần cơ diệu toán.

Lần này muốn tìm Mộc Trần Châu không phải tôi, là truyền nhân của một người bạn mà cha tôi từng kết giao.

Vị bằng hữu đó không biết ngài có nghe qua chưa, là sư muội của Bàn Sơn khôi thủ đời trước Chá Cô Tiếu, Hoa Linh." Đối với Chá Cô Tiếu Mạc Tử Phàm ấn tượng rất ít.

Cửu Môn Tứ Phái, Bàn Sơn Đạo Nhân tự nhiên không thể xem thường.

Chỉ là cái tên này vừa xuất hiện, vậy mà lại sinh ra hiệu ứng hồ điệp, dẫn đến vị trí của Mộc Trần Châu của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nhưng cũng kỳ lạ, muốn tính vị trí của Mộc Trần Châu, không phải nên đi tìm sư phụ Tề Bát Gia đáng tin cậy hơn sao.

Dù sao Mạc Tử Phàm trong mắt người khác cũng chỉ là một thiếu gia ăn chơi lêu lổng mà thôi.

Trong lúc Mạc Tử Phàm suy nghĩ, Tiểu Kim Nha vẫy tay với người trên lầu, trên lầu đi xuống một người phụ nữ cao khoảng một mét bảy, vóc dáng cân đối, dung mạo tinh xảo.

Trông cũng khoảng hai hai, hai ba tuổi, nhưng lại luôn cho Mạc Tử Phàm một cảm giác anh khí bức người.

Mạc Tử Phàm nhìn người phụ nữ một cái, thông tin cơ bản của cô ta anh đều đã biết, trong đó bao gồm một số chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Động Sát Thiên Nhãn không bằng Kỳ Môn Bát Quái, nhưng nếu có thể nhìn người, vậy thì so với Kỳ Môn Bát Quái cũng không thua kém bao nhiêu, thậm chí còn hơn.

"Chào anh, tôi là truyền nhân của Bàn Sơn, Mộc Oánh Oánh, rất vui được làm quen." Mộc Oánh Oánh đối với Mạc Tử Phàm khá khách sáo, đưa bàn tay thon dài ra muốn bắt tay với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhẹ nhàng bắt tay, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh: "Ngồi đi.

Tôi không thích vòng vo tam quốc nữa, Mộc Trần Châu hiện tại ở đâu tôi không biết, nhưng tôi biết Mộc Trần Châu lần cuối cùng xuất hiện ở đâu." "Ở đâu?" Mộc Oánh Oánh vội vàng hỏi, xem ra, rất khao khát có được Mộc Trần Châu.

"Thực ra, tôi có một vấn đề.

Sư muội của Chá Cô Tiếu là Hoa Linh lúc chết mới bao nhiêu tuổi, nếu cô là đệ tử của bà ấy, bây giờ ít nhất cũng phải năm mươi tuổi trên dưới rồi nhỉ!" Mạc Tử Phàm nhìn Mộc Oánh Oánh, "Muốn giả mạo, cũng tìm người nào ra dáng một chút mà giả mạo chứ." Mạc Tử Phàm biết rõ, sư muội của Chá Cô Tiếu là Hoa Linh đã bỏ mạng trong địa cung ở Bình Sơn, lúc đó Hoa Linh mới hai mươi mấy tuổi, chưa đến ba mươi.

Lúc đó Hoa Linh có nhận một đứa trẻ còn trong bụng mẹ làm đồ đệ, tuổi tác người đó bây giờ cũng phải ngoài năm mươi.

Mạc Tử Phàm không cần Động Sát Thiên Nhãn, cũng có thể một mắt nhìn ra Mộc Oánh Oánh giả mạo.

Dù sao chênh lệch tuổi tác quá lớn.

“Không, Phàm gia, cô ấy thật sự là Bàn Sơn Đạo Nhân, tôi tận mắt thấy cô ấy dùng tuyệt kỹ của Bàn Sơn là Khôi Tinh Thích Đấu, nếu không tôi cũng không đến mức tin cô ấy đâu.” Tiểu Kim Nha lo lắng Mạc Tử Phàm nhầm, nhắc nhở Mạc Tử Phàm một câu.

Mạc Tử Phàm cười khẽ một tiếng: “Nhãn lực của cậu, so với Đại Kim Nha, còn kém không ít.

Shirley Dương là cháu gái của Chá Cô Tiếu, cùng thế hệ với cha của Bàn Tử.

Nói cách khác, đệ tử của Hoa Linh, hẳn là vai vế bà nội của Bàn gia, lại thêm Hoa Linh từng chết trong địa cung Bình Sơn, dù có đệ tử, cũng không thể dưới năm mươi tuổi.” Đại Kim Nha cũng là nhân vật tinh ranh, nhưng lại bị lừa mà không tự biết.

“Cái gọi là Khôi Tinh Thích Đấu của cô ta, chỉ là mô phỏng võ kỹ của Khôi Tinh Thích Đấu, chỉ có hình thức bên ngoài, bản chất uy lực chênh lệch rất lớn.” Đối với lời của Mạc Tử Phàm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều vô điều kiện tin tưởng, đều cảnh giác nhìn Mộc Oánh Oánh.

“Cô nương, rốt cuộc là ai?

Lừa gạt đến cả trên đầu Bàn gia gia rồi.” Vương Bàn Tử có chút tức giận, bất kể thế nào, Vương Bàn Tử cũng là người trung gian bắc cầu, bây giờ xảy ra chuyện này, tự nhiên sẽ cảm thấy là trách nhiệm của mình.

“Sao anh biết nhiều như vậy?” Mộc Oánh Oánh cuối cùng cũng có chút không bình tĩnh.

Mạc Tử Phàm không mặn không nhạt cười cười: “Sư phụ lão nhân gia của tôi còn đó, muốn tìm người tính Mộc Trần Châu, hẳn

cũng không thể tìm một thiếu gia ăn chơi như tôi.

Tìm tôi, hẳn không phải là nghe Vương Bàn Tử nói chuyện của tôi đâu, hẳn là nghe A Ninh nói, cho nên mới tìm tôi." Ngô Tà nghe lời Mạc Tử Phàm, lập tức đứng dậy: "Lại là người của Cừu Đức Khảo, Cừu Đức Khảo rốt cuộc muốn gì?" "Nếu đã bị vạch trần rồi, vậy tôi không bằng trực tiếp bàn hợp tác đi." Mộc Oánh Oánh biết tiếp tục ngụy trang cũng vô dụng, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

"Cô có thứ gì có thể khiến tôi phải hợp tác?" Mạc Tử Phàm có vài phần hứng thú.

Cừu Đức Khảo tuy quỷ kế đa đoan, nhưng đồ tốt cũng thật sự không ít, nếu có thể từ tay Cừu Đức Khảo tống tiền được chút gì, cũng không tệ.

"Tôi có manh mối của tôi, anh nhất định sẽ hứng thú với thứ này." Nói rồi, Mộc Oánh Oánh từ trong túi móc ra mấy tấm ảnh.

Nội dung trên ảnh là một cây thanh đồng khổng lồ, góc chụp có chút khác nhau.

Mạc Tử Phàm chỉ nhìn một cái, đại khái biết được, đây là thần thụ Tần Lĩnh.

Xem ra Cừu Đức Khảo sớm đã đến thần thụ Tần Lĩnh.

"Ở nơi này ẩn giấu một bí mật trường sinh bất lão, nhưng muốn có được trường sinh bất lão thật sự, cần Mộc Trần Châu, hoặc là Bỉ Ngạn Hoa.

Bỉ Ngạn Hoa ở nơi giao nhau giữa âm và dương, gần như không thể tìm được, nhưng Mộc Trần Châu thì khác, tổ hợp Mô Kim ba người năm xưa và vài người khác đã dùng Mộc Trần Châu để tiêu trừ lời nguyền, chứng tỏ Mộc Trần Châu có dấu vết để tìm." Phân tích của Mộc Oánh Oánh nghe có vẻ có lý, nhưng Mạc Tử Phàm lại lắc

đầu: “Tại sao tôi phải hợp tác với cô?

Cây thanh đồng ở đâu tôi biết, Bỉ Ngạn Hoa ở đâu tôi cũng biết.

Tuy Mộc Trần Châu ở đâu tôi không chắc chắn, nhưng cũng có đại khái nắm chắc có thể tìm được.” Mạc Tử Phàm nhìn Mộc Oánh Oánh, “Cho nên, trước mặt tôi, cô không có bất kỳ ưu thế nào để nói.” Lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên truyền đến.

“Ting, chúc mừng ký chủ, kích hoạt nhiệm vụ giai đoạn: Tìm kiếm Mộc Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa sau đó đến thần thụ Tần Lĩnh, khám phá bí mật trường sinh ẩn giấu trong thần thụ Tần Lĩnh, và nhận được Hắc Lân Tàn Ấn giấu trong thần thụ Tần Lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết.” Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, không ngờ, lại nhận được một nhiệm vụ ba vòng liên hoàn.

Vòng đầu tiên tự nhiên là Mộc Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa, vòng thứ hai là Hắc Lân Tàn Ấn, vòng thứ ba là năng lực vật chất hóa ẩn giấu trong thần thụ Tần Lĩnh.

Chương 82

Thực ra Mạc Tử Phàm kiếp trước đã hiếu kỳ, tại sao Lão Dương lại vật chất hóa thành công, nhưng Ngô Tà, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, A Ninh tiến vào thần thụ Tần Lĩnh lại không bị vật chất hóa.

Ngoài ra, tại sao ở chỗ hổ phách khổng lồ đó, sờ vào người nào đó đã chết trong hổ phách khổng lồ, lại có thể xuất hiện.

Mạc Tử Phàm có hình chiếu trong não bộ, nhưng vật chất hóa cụ thể lại nên giải thích thế nào.

Vẫn Đồng huyễn nhân?

Mạc Tử Phàm lắc đầu, anh đã tiếp xúc với Vẫn Đồng huyễn nhân trong mộ dưới đáy biển, biết rõ, Lão Dương không phải Vẫn Đồng huyễn nhân, là nhân vật thật sự bị vật chất hóa cụ thể ra.

Hiện tại hệ thống cho nhiệm vụ nói cần Mộc Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa mới có khả năng tìm được bí mật thật sự của thần thụ Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không từ chối.

Bởi vì kiếp trước Mạc Tử Phàm cảm thấy, bí mật thật sự của thần thụ Tần Lĩnh vẫn chưa được tiết lộ, anh vẫn luôn muốn biết bí mật thật sự của thần thụ Tần Lĩnh.

Mộc Oánh Oánh nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, cuối cùng không tiếp tục nữa.

Bởi vì trước mặt Mạc Tử Phàm, cô luôn cảm thấy mình như một người trong suốt, không có bất kỳ bí mật nào có thể che giấu, cảm giác này khiến cô vô cùng khó chịu.

Đợi Mộc Oánh Oánh rời đi, Vương Bàn Tử mới lấy tấm ảnh trên bàn, “Phàm ca, trên đời thật sự có cây thanh đồng lớn như vậy sao?

Không phải là ảnh P chứ?" Ngô Tà cũng đang xem ảnh, cuối cùng lắc đầu, nói: "Hẳn không phải P, ít nhất tôi không thấy có dấu vết P." "Tiểu Thiên Chân nói không sai, cây thanh đồng trên ảnh không phải giả, là tồn tại thật." Mạc Tử Phàm cầm ảnh xem một cái, không quá để ý, bây giờ bắt đầu suy nghĩ đi tìm Mộc Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa.

Đầu tiên là Mộ Trần Châu, cũng là thứ mà Mạc Tử Phàm muốn có nhất.

Mộ Trần Châu từng xuất hiện trong lăng mộ Hiến Vương, lúc đó cha của Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã thực sự tìm thấy nó.

Nhưng sau đó Mộ Trần Châu đã đi đâu thì không ai biết.

Còn về Bỉ Ngạn Hoa, trong phim truyền hình Tầm Long Quyết, Bỉ Ngạn Hoa đã thực sự xuất hiện, nhưng sau đó bị Hồ Ba Nhất đập vỡ.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm biết rằng Bỉ Ngạn Hoa không thể bị phá hủy.

Bỉ Ngạn Hoa tồn tại giữa sự sống và cái chết, nơi âm và dương giao hòa.

Đối với Bỉ Ngạn Hoa, cái chết là sự tái sinh, và tái sinh cũng là cái chết.

Có chút giống với khái niệm "sắc tức là không, không tức là sắc" của nhà Phật.

Đối với Bỉ Ngạn Hoa, vĩnh viễn không có cái chết và tái sinh thực sự, nói ngắn gọn là nó không thể bị phá hủy.

Vì vậy, cho dù Mạc Tử Phàm bây giờ có đến lăng mộ công chúa Ao Cổ, cũng có khả năng tìm thấy Bỉ Ngạn Hoa.

Còn về Mộ Trần Châu, tương truyền nó là bảo vật của Tinh Tuyệt

nữ vương, bà ta từng giao Mộ Trần Châu cho một con rắn nhỏ.

Con rắn nhỏ nhờ sức mạnh của Mộ Trần Châu mà tu luyện thành Bàn Sơn Cự Xà, cuối cùng bị thiêu chết.

Mộ Trần Châu đến nay cũng bặt vô âm tín.

Vì vậy, giữa Mộ Trần Châu và Bỉ Ngạn Hoa, thứ mà Mạc Tử Phàm có khả năng lấy được nhất, có lẽ là Bỉ Ngạn Hoa trong lăng mộ công chúa Ao Cổ.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm chỉ biết Bỉ Ngạn Hoa sẽ không bị phá hủy thật sự, chứ không biết nó cần bao lâu để tái sinh.

Thật đáng tiếc là năm đó, cha của Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã mất tích toàn bộ khi đi tìm Bá Vương Trủng.

Nếu có thể tìm được Hồ Ba Nhất, có lẽ sẽ biết được manh mối về Mộ Trần Châu từ ông ấy.

Nhưng bây giờ không còn cơ hội nữa, vì vậy Mạc Tử Phàm không có nhiều lựa chọn, trước mắt chỉ có một con đường duy nhất. … Lăng mộ công chúa Ao Cổ!!

Mạc Tử Phàm cũng chỉ có thể cầu nguyện rằng Bỉ Ngạn Hoa trong lăng mộ công chúa Ao Cổ đã tái sinh, nếu không thì đúng là công cốc.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Phàm ca, chúng ta có cần đến nơi đó xem thử không?” Mạc Tử Phàm cười nói: “Đi thì chắc chắn phải đi, nhưng trước khi đi, tôi phải đi tìm Bỉ Ngạn Hoa trước.” Nghe Mạc Tử Phàm nói muốn đi tìm Bỉ Ngạn Hoa, Thiên Chân có chút ngạc nhiên: “Phàm ca, anh biết Bỉ Ngạn Hoa ở đâu à?” “Không chắc lắm, phải đến nơi mới biết được, hai người có muốn đi cùng không?” Vương Bàn Tử và Thiên Chân tự nhiên đều gật đầu đồng ý.

Thiên Chân khẽ thở dài: "Không biết Tiểu Ca bây giờ thế nào rồi?" "Yên tâm đi, Thiên Chân, hai chúng ta đều không sao, Tiểu Ca chắc chắn cũng không sao.

Phàm ca, một lời thôi, khi nào chúng ta xuất phát đi tìm Bỉ Ngạn Hoa?" Mạc Tử Phàm cười nói: "Chỉ có chúng ta thì không đủ, cần phải tìm thêm một người nữa." Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm quả thực rất lợi hại, nhưng dù sao cũng có giới hạn nhất định, cần phải tìm một người biết Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Và Mạc Tử Phàm đã chọn được người đó.

"Ai vậy?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi, không biết người mà Mạc Tử Phàm muốn tìm là ai.

"Người quen cả thôi, Hồ Thiên." Vương Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, hắn và Hồ Thiên là anh em tốt, bây giờ Mạc Tử Phàm chủ động muốn tìm Hồ Thiên, Vương Bàn Tử cũng đoán ra được lý do.

"Vì Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật?" Mạc Tử Phàm gật đầu, hiện tại Hồ Ba Nhất mất tích, trong giới đạo mộ người biết Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật mà Mạc Tử Phàm có thể tìm được cũng chỉ có Hồ Thiên.

Chuyến đi thảo nguyên lần này, nếu có Hồ Thiên đi cùng, sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

"Phàm ca yên tâm, tôi với Hồ Thiên quan hệ thân thiết lắm, tôi mở lời là cậu ta chắc chắn sẽ đến." Vương Bàn Tử vỗ ngực đảm bảo, sau đó cũng không nhiều lời, lấy điện thoại ra gọi cho Hồ Thiên.

"Xong rồi, Phàm ca, tối nay Thiên ca muốn gặp anh." Mạc Tử Phàm không hề bất ngờ, Hồ Thiên vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử nói muốn đi tìm Bỉ Ngạn Hoa, lại có manh mối, cậu ta tự nhiên sẽ đến.

Dù sao trên đời này, nơi có Bỉ Ngạn Hoa, theo như cậu ta biết, dường như chỉ có lăng mộ công chúa Ao Cổ.

Chương 83

Tối hôm đó, tại cửa hàng đồ cổ của Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng gặp được vị đạo mộ đời thứ hai này: Hồ Thiên.

Hồ Thiên khá cao, khoảng một mét tám, thân hình cân đối, tuổi không lớn, da màu đồng, xem ra bình thường rất hay rèn luyện, chắc cũng không ít lần chạy ra ngoài.

"Thiên ca, đây là đệ tử chân truyền của Tề Bát Gia, Tiểu Bát Gia." Vương Bàn Tử đứng giữa giới thiệu cho hai người.

Hồ Thiên đối với Mạc Tử Phàm rất khách sáo: "Tôi nghe Bàn Tử nói rồi, chúng ta vào thẳng vấn đề chính đi!" Hồ Thiên là người không thích vòng vo tam quốc, Mạc Tử Phàm cũng không lãng phí thời gian, nói thẳng: "Cha cậu đã đến lăng mộ công chúa Ao Cổ hai lần, mục tiêu lần này của tôi cũng là lăng mộ công chúa Ao Cổ." "Lăng mộ công chúa Ao Cổ bị hủy rồi, đến đó cũng vô dụng." Hồ Thiên lạnh nhạt lắc đầu.

"Không đâu." Mạc Tử Phàm phủ định lời của Hồ Thiên, "Cậu không cần thử tôi, tôi đều biết cả, Bỉ Ngạn Hoa không thể bị phá hủy, chỉ cần cho nó thời gian, nó sẽ hồi phục." "Những điều cậu biết quả thật rất nhiều, nếu đã như vậy, không biết cậu có biết cha tôi đang ở đâu không?" Hồ Thiên lần đầu gặp Mạc Tử Phàm, ngoài việc bản thân cũng muốn đến lăng mộ công chúa Ao Cổ, cậu ta càng muốn biết cha mình đã đi đâu.

"Tôi chỉ biết có liên quan đến Bá Vương Trủng, nhiều hơn nữa thì tôi không rõ." Mạc Tử Phàm không nói ra hết những gì mình biết, vì không cần thiết.

"Được, tôi sẽ đi cùng cậu đến lăng mộ công chúa Ao Cổ." Sau khi

Hồ Thiên đồng ý, mấy người bắt đầu chuẩn bị tiến vào lăng mộ công chúa Ao Cổ.

Lăng mộ công chúa Ao Cổ nằm trên thảo nguyên, mấy người chuẩn bị một lô trang bị, một số thứ trong đó không thể mang lên máy bay, vì vậy chỉ có thể lái xe đến đó.

Một nhóm bốn người, hai chiếc xe việt dã, hướng về phía thảo nguyên.

Vương Bàn Tử và Hồ Thiên đều biết vị trí đại khái của lăng mộ công chúa Ao Cổ, đối với họ đây không phải là chuyện khó khăn.

Sau khi nhóm bốn người của Mạc Tử Phàm xuất phát, Mộc Oánh Oánh, người vốn định giả mạo là truyền nhân Bàn Sơn, xuất hiện bên cạnh A Ninh.

"Bọn họ xuất phát rồi, xem ra là hướng về thảo nguyên, lẽ nào Mạc Tử Phàm đó thật sự biết Bỉ Ngạn Hoa ở đâu?" Mộc Oánh Oánh tuy đã tận mắt trải nghiệm Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm, nhưng vẫn có chút nghi ngờ.

"Tôi tiếp xúc với hắn không lâu, nhưng cho đến bây giờ, mỗi lời hắn nói, không có một câu nào sai." Sắc mặt A Ninh có chút ngưng trọng, "Cha tôi cũng đã nói, không thể xem thường Tề Thiết Chủy, năm đó chỉ dựa vào một mình mà có thể đứng vững trong Cửu Môn, chính là dựa vào cái miệng đó." Trước khi gặp Mạc Tử Phàm, A Ninh có chút nghi ngờ về cái gọi là Kỳ Môn Bát Quái.

Nhưng sau khi quen biết Mạc Tử Phàm, A Ninh phát hiện mình đã sai, Kỳ Môn Bát Quái thực sự quá đáng sợ.

Dường như mọi chuyện xảy ra xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Vì A Ninh và Mạc Tử Phàm tiếp xúc không nhiều, nếu A Ninh tiếp

xúc với Mạc Tử Phàm nhiều hơn, đánh giá về Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ còn cao hơn.

"Chuẩn bị đi, chúng ta cũng xuất phát." A Ninh là một người phụ nữ quyết đoán, nhanh chóng ra quyết định.

"Nhưng la bàn Địa Tâm Câu Tử Sơn tôi không lấy được, tùy tiện đến lăng mộ công chúa Ao Cổ, có phải hơi mạo hiểm không?" Mộc Oánh Oánh có chút lo lắng, dù sao trước đây cũng có người đã bỏ mạng trong lăng mộ công chúa Ao Cổ.

Ngay cả bộ ba Mạc Kim thời hoàng kim năm đó cũng cửu tử nhất sinh trong đó.

"Yên tâm đi, Hồ Thiên, Mạc Tử Phàm, Thiên Chân ba người đều ở đó, thêm cả Vương Bàn Tử, vấn đề không lớn đâu." … Không lâu sau khi Mạc Tử Phàm xuất phát, A Ninh cũng bám theo sau.

Từ Yến Kinh xuất phát, lái xe hai ngày, mấy người mới cuối cùng tiến vào thảo nguyên.

Trên thảo nguyên đi thêm một ngày nữa, cuối cùng cũng đến gần địa điểm.

Lăng mộ công chúa Ao Cổ nằm ở hạ lưu sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, nhưng đó không phải là mộ thất chính, lối vào ở trên một sườn núi bên cạnh sông.

Những điều này Mạc Tử Phàm cũng chỉ biết đại khái, may mà nơi này đã qua nhiều năm như vậy.

Hơn nữa trong quá trình Bỉ Ngạn Hoa tái sinh, lăng mộ công chúa Ao Cổ cũng sẽ tái sinh theo.

Cũng tức là, bây giờ Mạc Tử Phàm lần nữa tiến vào lăng mộ công chúa Ao Cổ, có khả năng lăng mộ đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Hồ Thiên tuy biết một chút về Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, nhưng đến nơi này, cũng phải vật lộn một hồi mà vẫn chưa tìm thấy lối vào.

Mấy người tạm thời ở trong một nhà trọ.

Trên thảo nguyên có rất nhiều nhà trọ như vậy, chủ yếu là để kiếm tiền của du khách.

Những nhà trọ này tiếp xúc với nhiều người nên cũng rất ranh mãnh, tuy không lừa đảo nhưng ở cũng không rẻ.

Đương nhiên, đối với Mạc Tử Phàm mấy người thì chỉ là tiền lẻ.

Nhưng họ đã ở đây một tuần, mỗi ngày cũng không làm gì khác, cứ chạy tới sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, chủ nhà trọ tự nhiên cũng nhận ra có vấn đề.

Hôm nay vẫn là một ngày không có kết quả, Vương Bàn Tử có chút chán nản, Hồ Thiên cũng bắt đầu hoài nghi về khả năng tầm long tham huyệt của mình, chỉ có Mạc Tử Phàm là vẫn bình tĩnh.

Bởi vì hắn sớm đã phát hiện có kẻ bám đuôi, Hồ Thiên tìm thêm một ngày cũng có thể để cho kẻ bám đuôi phía sau sốt ruột thêm hai ngày.

Mấy người vừa về đến nhà trọ, chủ nhà trọ là một ông chú trung niên, người tốt hay không thì không biết, nhưng rất biết ăn nói, khéo léo, khả năng giao tiếp cực mạnh.

Thấy Mạc Tử Phàm mấy người trở về, ông ta tiến lên hai bước cười nói: "Mấy vị bằng hữu, các vị ở đây cũng được một tuần rồi, xem ra là đang tìm thứ gì đó nhỉ." Nghe vậy, Thiên Chân phản ứng cũng nhanh, đưa cho chủ nhà trọ một điếu thuốc, hỏi: "Lão bản, ông biết gì sao?" Chủ nhà trọ gật đầu: "Tôi là người sinh ra và lớn lên ở đây, chuyện ở đây tự nhiên cũng biết một chút." "Gần sông Ngạch Nhĩ

Cổ Nạp, có một pháo đài do người Oa quốc để lại, bên trong có không ít vũ khí, mấy năm trước, có người chuyên đi tìm những vũ khí đó." "Nhưng sau đó, phát hiện cửa động bị nổ tung, cũng bỏ cuộc rồi.

Nhưng sau này, lại có người mượn danh nghĩa khảo cổ để trộm mộ, đã đào rất nhiều huyệt đạo lớn nhỏ gần sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp." "Những người không đào được mộ cổ đều sống sót ra ngoài, còn những người thực sự đào được mộ cổ, lại không một ai sống sót trở ra." Chủ nhà trọ lại hút một hơi thuốc, mới tiếp tục nói: "Nếu các vị cũng đi tìm mộ cổ, tôi khuyên các vị nên quay về đi.

Có một đội người đến đây, có súng, có thuốc nổ, nhưng cuối cùng chỉ có ba người sống sót ra ngoài." Mạc Tử Phàm nghe vậy, lập tức hỏi: "Hai nam một nữ, trong đó có một người đàn ông khá mập?" Chủ nhà trọ nghe xong, có chút kinh ngạc gật đầu: "Đúng là như vậy.

Ngày họ ra ngoài, trên sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, dường như có quái vật ở dưới đang nuốt chửng nước sông vậy." Mạc Tử Phàm biết, đó không phải là quái vật, mà là do lăng mộ công chúa Ao Cổ sụp đổ gây ra.

Nhưng xem ra bây giờ, lăng mộ đã khôi phục, như vậy Bỉ Ngạn Hoa chắc cũng đã khôi phục rồi, chuyến đi này của Mạc Tử Phàm cũng không uổng công.

"Các vị quen ba người đó à?" Chủ nhà trọ hỏi, "Nhưng ba người đó cũng không mang được gì ra ngoài, ngược lại còn bị thương đầy mình.

Tốt nhất các vị cũng đừng tùy tiện đi vào." Đã đến đây rồi, Mạc Tử Phàm tự nhiên không thể vì mấy lời của chủ nhà trọ mà rời đi, nhưng lời của ông ta lại nhắc nhở hắn.

Chương 84

Lối vào lăng mộ công chúa Ao Cổ có lẽ không ở trên mặt đất, mà ở dưới thảo nguyên.

Cũng tức là, vị trí suy đoán ban đầu đã sai.

Hôm sau, Mạc Tử Phàm tìm ở phía dưới, lần này hoàng thiên không phụ lòng người, thành công rồi, đã tìm được long huyệt.

Vương Bàn Tử và Hồ Thiên đào huyệt đạo rất nhanh, không lâu sau đã đào xong một cái.

Huyệt đạo được thông, tiến vào bên trong, Mạc Tử Phàm nhìn thấy một cánh cửa đá.

Nhìn mọi thứ ở đây, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, nơi này không sai, Bỉ Ngạn Hoa rất có khả năng đã khôi phục.

Mạc Tử Phàm biết, cửa đá bên trong có một tấm bia đá chống đỡ, lần trước lão Bàn Tử vào đã dùng thuốc nổ.

Lần này Mạc Tử Phàm cũng dùng cách tương tự, cho nổ tung cửa đá.

Cửa đá bị nổ tung, một bộ xác khô cưỡi ngựa xuất hiện trước mắt Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm biết, tấm thẻ đồng trên người xác khô là chìa khóa mở quan tài Liên Hoa Ao Cổ, vì vậy phải lấy được nó.

"Đeo mặt nạ phòng độc vào." Mạc Tử Phàm nhắc nhở một câu, cũng đeo mặt nạ vào, sau đó đưa tay lấy tấm thẻ đồng trên người xác khô xuống.

Cơ quan được kích hoạt, xác khô lập tức hóa thành tro bụi, nhưng

mấy người đều có mặt nạ phòng độc, nên không xảy ra chuyện gì.

Lấy được thẻ đồng, Hồ Thiên dùng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, tìm lối ra.

Mạc Tử Phàm không hành động thiếu suy nghĩ, vì theo suy đoán của hắn, sau khi Bỉ Ngạn Hoa sửa chữa lăng mộ công chúa Ao Cổ, các cơ quan chắc chắn sẽ có một số thay đổi.

Nếu tiếp tục đi theo con đường cũ, rất có thể sẽ xảy ra chuyện, đó cũng là lý do Mạc Tử Phàm tìm Hồ Thiên.

Hồ Thiên tay cầm la bàn, nhìn về tám cánh cửa xung quanh, lần lượt là Khỉ, Bò, Rắn, Chuột, Thỏ, Ngựa, Dê, Gà.

Mạc Tử Phàm nhớ Hồ Ba Nhất từng đi cửa Khỉ, bây giờ nhìn tám cánh cửa này, Mạc Tử Phàm luôn có cảm giác, sẽ không phải là cửa Khỉ.

Có Động Sát Thiên Nhãn, tuy không tinh diệu bằng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, nhưng Mạc Tử Phàm cũng đại khái biết được một chút.

Sinh môn ở đây nên là cửa Rắn hoặc cửa Bò, cụ thể là cái nào thì thật sự không dễ nói.

Dù sao ở nơi này, Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy cũng hơi không đủ dùng.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." Hồ Thiên miệng lẩm nhẩm khẩu quyết Tầm Long, theo chỉ dẫn của la bàn, rất thuận lợi tìm ra sinh môn.

"Đi cửa Bò." Hồ Thiên lên tiếng, đi về phía cửa Bò, Mạc Tử Phàm lựa chọn tin tưởng Hồ Thiên, cùng nhau tiến vào.

Nhưng lần này Mạc Tử Phàm phải thất vọng rồi, khẩu quyết niệm vang dội, kết quả lại sai.

Mấy người đi một vòng, lại quay về vị trí ban đầu.

"Này Tiểu Thiên, tài năng phân kim định huyệt của cậu không được rồi, so với chú Hồ thì chênh lệch hơi lớn đấy." Vương Bàn Tử mồm mép, không có việc gì lại thích châm chọc người khác.

Hồ Thiên có chút xấu hổ cười: "Lúc cha tôi rời đi tôi còn quá nhỏ, căn bản không học được bao nhiêu." "Được rồi, đi cửa Rắn thử xem." Mạc Tử Phàm cũng không chắc chắn, nhưng vừa rồi phán đoán là cửa Rắn hoặc cửa Bò, nếu không phải cửa Bò, vậy thì nên là cửa Rắn.

"Không đúng." Hồ Thiên lại nhìn vào la bàn trong tay, miệng lẩm bẩm.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình, khảm ly chấn đoái phân tứ tượng, càn khôn cấn tốn hàm bát phương, bát phương hữu sinh hữu tử môn, sơn trạch thông khí phong lôi bác!" Niệm xong, Hồ Thiên nhắm mắt lại, một lúc sau mới từ từ mở mắt ra: "Không phải cửa Rắn, là cửa Dê." Mạc Tử Phàm cũng không nghi ngờ Hồ Thiên, dù sao đi nữa, Hồ Thiên mới là người biết Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, Mạc Tử Phàm đã lựa chọn tìm Hồ Thiên, tự nhiên sẽ tin tưởng cậu ta.

Mấy người tiến vào cửa Dê, lần này thuận lợi đến được một hang động.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh hang động, tìm kiếm cơ quan.

Nếu không sai, cơ quan ở đây nằm bên cạnh pho tượng đá kỳ quái kia.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, cộng thêm ký ức kiếp

trước, nhanh chóng tìm ra cơ quan.

Tiếp theo là cầu treo lân hỏa, cầu treo này chỉ cần có ma sát là sẽ bốc cháy.

Theo tình hình bình thường cần phải dùng Tầm Long Quyết mới qua được.

Nhưng Mạc Tử Phàm không dùng Tầm Long Quyết, lý do đơn giản, vì Động Sát Thiên Nhãn có thể nhìn rõ những đoạn cầu treo an toàn.

Lần này Mạc Tử Phàm dẫn đội, mấy người đều thuận lợi đến được phía đối diện.

Mạc Tử Phàm để Vương Bàn Tử lên trước, lấy được tấm thẻ đồng thứ hai, sau đó đi qua.

Tấm thẻ đồng dưới cầu treo lân hỏa đã bị thiêu rụi hoàn toàn.

Mạc Tử Phàm có Đạp Tuyết Vô Ngân, tự nhiên không sao.

Hồ Thiên lần đầu tiếp xúc với Mạc Tử Phàm, thấy khả năng tiên tri của hắn, vô cùng kinh ngạc.

"Chẳng trách Bàn Tử lại sùng bái cậu đến vậy, thật sự lợi hại." Hồ Thiên đầy ẩn ý nhìn Mạc Tử Phàm, đối với bản lĩnh của Mạc Tử Phàm có chút nể phục.

Con đường tiếp theo, có Mạc Tử Phàm dẫn đường, mọi thứ đều thuận lợi, và lấy được tấm thẻ đồng thứ ba.

Chương 85

Cuối cùng, quan tài Liên Hoa Ao Cổ đã xuất hiện trong tầm mắt của Mạc Tử Phàm.

Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên nhìn quan tài Liên Hoa Ao Cổ hùng vĩ, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Vương Bàn Tử ở góc đông nam đốt nến, sau đó nhận lấy thẻ đồng từ Mạc Tử Phàm, "Mở quan tài." Mạc Tử Phàm cũng đang mong chờ, nhìn quan tài Liên Hoa Ao Cổ từ từ mở ra.

Khi quan tài mở ra, Mạc Tử Phàm khó tin nhìn vào bên trong.

Bởi vì, Bỉ Ngạn Hoa đã biến mất, cùng với Bỉ Ngạn Hoa biến mất còn có thi thể của công chúa Ao Cổ cũng không thấy đâu.

"Sao có thể?" Mạc Tử Phàm có chút khó tin, dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát xung quanh, nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới là không phát hiện ra gì cả.

"Quan tài rỗng?" Vương Bàn Tử cũng không ngờ lại có kết quả này, chuyến đi lăng mộ công chúa Ao Cổ lần này tuy có Mạc Tử Phàm dẫn đội, không xảy ra sự cố ngoài ý muốn, mọi thứ đều nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng một cỗ quan tài xa hoa như vậy, sao có thể là quan tài rỗng!

"Có khi nào lão Bàn Tử năm đó đã lấy thi thể và Bỉ Ngạn Hoa đi rồi không?" Vương Bàn Tử đưa ra một phỏng đoán không có chút căn cứ nào.

Mạc Tử Phàm không nói gì, lăng mộ công chúa Ao Cổ bị phá hủy đã khôi phục lại bình thường, điều đó chứng tỏ suy đoán của Mạc Tử Phàm về Bỉ Ngạn Hoa là chính xác.

Người lấy Bỉ Ngạn Hoa không phải Hồ Ba Nhất, vậy thì là ai?

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm không thấy được chút dấu vết nào, chứng tỏ người lấy đi Bỉ Ngạn Hoa tuyệt không đơn giản, ít nhất không thể là A Ninh.

Nếu là A Ninh làm, Mạc Tử Phàm không thể không thấy được manh mối.

Mạc Tử Phàm chỉ do dự một chút, liền lựa chọn sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm chỉ sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng sáu, chỉ có ở trong lăng mộ đáy biển dưới trọng lực gấp mười, Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy mới bị động kích hoạt một lần.

Nhưng lần này, Mạc Tử Phàm chủ động kích hoạt, muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì, mà có thể lấy đi Bỉ Ngạn Hoa trước hắn.

Khi Mạc Tử Phàm mở Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy, hắn đã nhìn thấy, nhìn thấy quan tài Liên Hoa Ao Cổ tự động mở ra, công chúa Ao Cổ mở mắt, đứng dậy, cầm lấy Bỉ Ngạn Hoa, rồi rời đi… Lúc này, trên thảo nguyên, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên dừng bước, quay người nhìn về phía sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp.

Trong khoảnh khắc đó, Mạc Tử Phàm cảm giác như mình đang đối diện với một đôi mắt đẹp màu xanh nhạt.

“Dò xét ta sao?” Bóng hình xinh đẹp phát ra một giọng nói trong trẻo như tiếng trời, rồi đưa tay lên điểm một cái.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy hai mắt mình như bị kim châm, đau đớn thấu xương, dù thể chất của hắn có mạnh đến đâu cũng không nhịn được mà kêu lên một tiếng đau đớn.

“Mẹ kiếp.” Mạc Tử Phàm không nhịn được chửi một câu, “Con nhóc kia, tốt nhất đừng rơi vào tay ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết

ta lợi hại thế nào.” Mạc Tử Phàm biết, người vừa rồi đối mặt với hắn ở một tầng thứ nào đó chính là công chúa Ao Cổ, cũng chính là cô ta, đã cưỡng ép cắt đứt Động Sát Thiên Nhãn, khiến hắn bị phản phệ.

Nếu không phải ba vệt Hắc Lân Long Văn tự động hộ chủ, mắt của Mạc Tử Phàm tuy không đến nỗi bị phế, nhưng Động Sát Thiên Nhãn cũng phải mất một năm rưỡi mới hồi phục được.

Đó cũng là lý do Mạc Tử Phàm có chút tức giận.

Nhưng, sau cơn tức giận, Mạc Tử Phàm còn kinh ngạc hơn.

Công chúa Ao Cổ đã chết hơn hai nghìn năm, vậy mà lại sống lại, hơn nữa còn mạnh mẽ đến như vậy.

Chỉ là, công chúa Ao Cổ rời khỏi nơi này, sẽ đi đâu?

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử và Thiên Chân nhanh chóng chạy tới.

“Phàm ca, anh không sao chứ?” Mạc Tử Phàm lắc đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, mới mở miệng nói: “Không sao, vừa rồi cưỡng ép suy diễn một vài thứ, bị phản phệ thôi.” Lời của Mạc Tử Phàm cũng không phải nói dối, vừa rồi hắn quả thực đã cưỡng ép suy diễn xem Bỉ Ngạn Hoa đã đi đâu.

Sau đó bị công chúa Ao Cổ cưỡng ép cắt đứt, dẫn đến Động Sát Thiên Nhãn phản phệ chính mình.

“Có phát hiện gì không?” Thiên Chân đúng là một cậu bé tò mò, lúc này mà còn hỏi Mạc Tử Phàm câu hỏi đó.

“Bỉ Ngạn Hoa bị công chúa Ao Cổ lấy đi rồi.

Tôi không biết cô ta làm cách nào mà sống lại, nhưng đúng là cô ta đã cầm Bỉ Ngạn Hoa rời đi.” Mạc Tử Phàm cũng không giấu diếm, trực tiếp nói cho họ biết những gì mình đã thấy.

“Công chúa Ao Cổ?

Nhưng đó là một nữ cương thi hai nghìn năm tuổi mà, nếu không phải đã thành yêu quái, thì cũng không thể đi được.” Vương Bàn Tử nghe Mạc Tử Phàm nói, có chút kích động, “Phàm ca, anh có suy đoán được công chúa Ao Cổ đang ở đâu không?” “Ở trên thảo nguyên, nhưng không biết cô ta định đi đâu.” Mạc Tử Phàm nhíu mày, bây giờ muốn lấy được Bỉ Ngạn Hoa không dễ dàng rồi.

Thảo nguyên lớn như vậy, muốn truy tìm một người phụ nữ, không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, công chúa Ao Cổ không phải là một người phụ nữ bình thường, Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn tra xét mà còn bị phát hiện ngược lại, khiến hắn cảm thấy có chút khó giải quyết.

Vì ở đây đã không thu hoạch được gì, Mạc Tử Phàm dẫn mấy người rời đi.

“Phàm ca, tiếp theo làm thế nào?

Bỉ Ngạn Hoa không lấy được, chúng ta đi tìm Mộ Trần Châu à?” Hồ Thiên nhìn Mạc Tử Phàm, có chút hy vọng hắn sẽ đi tìm Mộ Trần Châu, vì chỉ cần Mạc Tử Phàm đi tìm Mộ Trần Châu, thì cần phải đi tìm cha cậu ta.

Cha của Hồ Thiên, Hồ Ba Nhất, đã mất tích một thời gian dài, bất kể sống chết, Hồ Thiên đều phải đi tìm ông ấy.

Nhưng đã tra hết manh mối, mà vẫn chưa tìm được cha mình.

Mạc Tử Phàm có năng lực thần thông, nếu có thể được hắn giúp đỡ, việc tìm cha mình cũng không phải là chuyện khó.

Chương 86

Vì vậy, Hồ Thiên bây giờ muốn xúi giục Mạc Tử Phàm đi tìm Mộ Trần Châu, dù sao theo các ghi chép khảo sát, người cuối cùng tiếp xúc với Mộ Trần Châu là cha cậu ta.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, Kỳ Môn Bát Quái cũng thành thạo, chút tâm tư đó của Hồ Thiên, hắn tự nhiên biết rõ.

Nhưng nếu Hồ Ba Nhất dễ tìm như vậy, cũng không đến nỗi tìm lâu như thế.

Theo thông tin Mạc Tử Phàm nắm được, manh mối cuối cùng của Hồ Ba Nhất là Bá Vương Trủng.

Trước tiên không nói ông ta có ở trong Bá Vương Trủng hay không, cho dù có thật, bây giờ Mạc Tử Phàm cũng không đến đó được.

Vì Bá Vương Trủng thay đổi vị trí theo tinh tượng, không phải muốn vào là vào được.

"Tôi biết cậu muốn tìm cha mình, Bàn Tử cũng vậy, nhưng điều tôi có thể nói là, cha của các cậu đều còn sống, nhưng cụ thể ở đâu thì tôi thật sự không biết." Lời của Mạc Tử Phàm cũng rất thẳng thắn, không có yếu tố chủ quan nào trong đó.

Tiếp theo việc Mạc Tử Phàm cần làm là đi tìm công chúa Ao Cổ.

Bỉ Ngạn Hoa đang ở trong tay cô ta, bất kể là mượn hay cướp, Mạc Tử Phàm đều phải lấy được Bỉ Ngạn Hoa từ tay cô ta.

So ra, đây là cách dễ nhất, dù sao chỉ cần công chúa Ao Cổ không trốn vào một khu vực đặc biệt nào đó, Mạc Tử Phàm đều có cách tìm ra.

Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy của Mạc Tử Phàm đều có thể tìm ra vị trí của công chúa Ao Cổ.

Nếu là sư phụ Tề Thiết Chủy của hắn, muốn bấm ra vị trí của công chúa Ao Cổ, cũng không phải là chuyện khó.

Vì vậy… Ba ngày sau, Trường Sa, Tề phủ!

Mạc Tử Phàm bước vào Tề phủ, Tề Thiết Chủy đang cùng ba người bạn chơi mạt chược, cuộc sống của Tề Bát Gia bây giờ rất ung dung, nuôi mèo, chơi mạt chược, vô cùng thoải mái.

Sau khi Mạc Tử Phàm vào, Tề Bát Gia ngẩng mắt nhìn hắn một cái, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, nhưng sự vui mừng nhanh chóng lại trở nên kỳ quái.

Người bạn già đang chơi mạt chược cùng ông trêu chọc một câu: "Thiết Chủy, nói vài câu đi, cũng cho mấy lão già chúng tôi tìm chút niềm vui." Tề Bát Gia ngẩng đầu, cuối cùng mới mở miệng nói: "Kỳ Môn Bát Quái đã đến tầng ba, một đôi tuệ nhãn cũng đã mở được ba phần, chỉ là lần này rõ ràng đi thảo nguyên, mang về lại là vận đào hoa." Mạc Tử Phàm nghe vậy có chút ngạc nhiên, theo Tề Bát Gia một năm, hắn cũng biết ý nghĩa của vận đào hoa.

Nhưng chuyến đi thảo nguyên lần này, Mạc Tử Phàm cũng không gặp cô gái nào.

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến người phụ nữ yêu dị có đôi mắt xanh nhạt đó: công chúa Ao Cổ!!

Chỉ là, công chúa Ao Cổ đã cưỡng ép cắt đứt Động Sát Thiên Nhãn của hắn, với cô ta còn có thể có chuyện gì nữa.

"Đến Tần Lĩnh đi, dù thế nào, gặp một lần cũng tốt." Mạc Tử Phàm còn chưa kịp mở miệng, Tề Bát Gia đã nói ra.

"Ha ha ha, đúng là diễm phúc không nhỏ, nhưng người ta là công

chúa, cũng không thể quá keo kiệt, ta và Thiết Chủy cũng là bạn bè hơn hai mươi năm, tặng chút đồ, cũng đừng làm mất mặt Thăng Long Nhân chúng ta." Nói rồi, một lão hòa thượng đầu trọc bên cạnh Tề Thiết Chủy tháo một hạt từ chuỗi phật châu trên tay ném cho Mạc Tử Phàm.

Tề Thiết Chủy thấy lão hòa thượng ném phật châu cho Mạc Tử Phàm, mắt sáng lên, "Hoa hòa thượng cũng có chút lương tâm, cũng không uổng công ta tiết lộ thiên cơ suýt bị sét đánh." "Ha ha ha, Thiết Chủy huynh đệ nhân nghĩa, Hoa hòa thượng ta sao có thể qua loa được." Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, sư phụ vậy mà từng tiết lộ thiên cơ, suýt bị sét đánh.

Nhưng Mạc Tử Phàm biết, có một số thiên cơ, nhìn thấu nhưng không thể nói toạc ra, nếu nói toạc thiên cơ, sẽ bị trời phạt.

"Tiểu Phàm, chú Hoa tặng con là đồ tốt, không nói tiếng cảm ơn à?

Cần lão già này dạy con sao?" Mạc Tử Phàm tuy không biết phật châu rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng không ngốc, từ cuộc đối thoại của sư phụ và Hoa hòa thượng, hắn có thể biết được, phật châu tuyệt đối không đơn giản.

"Cảm ơn chú Hoa, con đi Tần Lĩnh trước, sư phụ, chú Hoa, chú Hạt Tử, chú La, mọi người chơi vui vẻ, con xin cáo từ." Nói xong, Mạc Tử Phàm mới xoay người rời đi.

Ba người đó, tuổi tác cụ thể không biết, nhưng trông cũng ngang ngửa Tề Thiết Chủy.

Hoa hòa thượng và lão La nói chuyện thẳng thắn Mạc Tử Phàm đều không rõ, nhưng người mù kia, họ Trần.

Mạc Tử Phàm nghi ngờ đó là Trần Ngọc Lâu, vì tính theo tuổi của Trần Ngọc Lâu, bây giờ cũng khoảng tuổi này.

Quan trọng nhất là, Trần Ngọc Lâu lúc về già, quả thực biết một chút Kỳ Môn Bát Quái.

Người này họ Trần, tự xưng là Trần Hạt Tử, tuổi tác ngang ngửa sư phụ Tề Thiết Chủy.

Hơn nữa, cũng biết một chút bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái, vì vậy, Mạc Tử Phàm từng nghi ngờ Trần Hạt Tử là Trần Ngọc Lâu, nhưng không có bằng chứng.

Mạc Tử Phàm rời khỏi Tề phủ, hội hợp với Thiên Chân và Vương Bàn Tử bên ngoài.

Sau khi hội hợp, Thiên Chân là người đầu tiên không nhịn được hỏi: "Phàm ca, lão gia tử nói gì?" "Đến Tần Lĩnh." Mạc Tử Phàm nói thẳng, trong nhiệm vụ hệ thống có nhắc đến, có Mộ Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa mới có thể tìm ra bí mật thực sự của Thần thụ Tần Lĩnh.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề của kiếp trước.

Ở một nơi, luôn có chuỗi thức ăn.

Ở Thần thụ Tần Lĩnh, chuỗi thức ăn cao nhất nên thuộc về Chúc Cửu Âm, thứ hai là Quỷ Diện Hầu.

Nếu Chúc Cửu Âm luôn tồn tại trong Thần thụ Tần Lĩnh, dường như có chút không hợp lý.

Đối với hai con Chúc Cửu Âm mà nói, Thần thụ Tần Lĩnh căn bản không có đủ thức ăn để sinh tồn.

Quỷ Diện Hầu cũng không có đủ thức ăn, Lịch cổ cũng sẽ tấn công Quỷ Diện Hầu, hơn nữa Quỷ Diện Hầu trong Thần thụ Tần Lĩnh dường như cũng không có thức ăn.

Cũng tức là, Quỷ Diện Hầu trong Thần thụ Tần Lĩnh là một tồn tại rất đặc biệt, không có thức ăn, nhưng lại bị Chúc Cửu Âm ăn thịt, bị Lịch cổ khống chế, rõ ràng là một chuỗi thức ăn không công bằng.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm, Quỷ Diện Hầu cũng không có lý do gì để ở lại Thần thụ Tần Lĩnh mãi, nếu tồn tại lâu, chắc chắn sẽ ra ngoài kiếm ăn, từ đó bị người ta phát hiện.

Chương 87

Dù sao hình thể của Chúc Cửu Âm cũng quá gây chú ý.

Nhưng trước giờ chưa ai phát hiện tung tích của Chúc Cửu Âm, Mạc Tử Phàm không tin, Chúc Cửu Âm thật sự ở trong Thần thụ Tần Lĩnh không ăn không uống mà sống được nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, Lão Dương ở trong Thần thụ Tần Lĩnh ba năm, nếu thật sự có Chúc Cửu Âm, Lão Dương ba năm đều không gặp, cũng không thể giải thích được.

Vì vậy, Chúc Cửu Âm của kiếp trước, nên xuất hiện không lâu trước khi Thiên Chân tiến vào Thần thụ Tần Lĩnh.

Mạc Tử Phàm có một suy đoán, nhưng vẫn thiếu một điểm, đó là nếu Chúc Cửu Âm mới xuất hiện không lâu, chắc chắn có người đã thay đổi một số bố cục của Thần thụ Tần Lĩnh, mới dẫn đến sự xuất hiện của hung thú thượng cổ như Chúc Cửu Âm.

Bây giờ Mạc Tử Phàm nghe lời của Tề Thiết Chủy, mơ hồ đoán ra được một chút.

Mộ Trần Châu hoặc Bỉ Ngạn Hoa có thể kích hoạt bí mật thực sự trong Thần thụ Tần Lĩnh, vì vậy, kiếp trước có người đã tiến vào Tần Lĩnh trước khi Thiên Chân vào, và đã thay đổi một số bố cục của Thần thụ Tần Lĩnh, dẫn đến hung thú thượng cổ Chúc Cửu Âm xuất hiện.

Người thay đổi bố cục của Thần thụ Tần Lĩnh, bây giờ đã rõ như ban ngày, đó chính là công chúa Ao Cổ sở hữu Bỉ Ngạn Hoa!

“Mình phải nhanh lên, phải đến Tần Lĩnh trong thời gian ngắn nhất.” Mạc Tử Phàm biết, kiếp trước Thiên Chân không gặp công

chúa Ao Cổ, điều đó chứng tỏ công chúa Ao Cổ có thể đã tiến vào một nơi nào đó mà kiếp trước Thiên Chân cũng không vào được.

Cũng có một khả năng, đó là công chúa Ao Cổ đã rời đi.

Sau khi chuẩn bị một ít trang bị đơn giản, mấy người Mạc Tử Phàm xuất phát.

Đến Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm đi suốt đêm, gần hai giờ sáng, đến một quán trọ, cũng chính là quán trọ mà Thiên Chân năm xưa đã ở.

Kiếp trước Thiên Chân đã gặp phải nhóm người của lão bản Lý, nhưng lần này vì Mạc Tử Phàm, đã đến sớm hơn, cũng định sẵn sẽ không gặp lão bản Lý.

Nghỉ ngơi một đêm tại quán trọ, Mạc Tử Phàm chuẩn bị ngày hôm sau vào núi.

Vốn đã là hai giờ sáng, mấy người đều mệt lả, đợi ăn uống, tắm rửa xong cũng gần ba giờ, động tác của mấy người rất nhanh.

Mạc Tử Phàm nằm trên giường, không lâu sau đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc Mạc Tử Phàm mới ngủ được không lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc cốc… cốc cốc…" Thể chất của Mạc Tử Phàm không tầm thường, tự nhiên ngay lập tức tỉnh giấc, sớm đã phát hiện ra vấn đề.

Mạc Tử Phàm mở mắt, nhìn về phía cửa, "Ai đấy?" Câu hỏi của Mạc Tử Phàm không có ai trả lời, hắn dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra, không thấy được người ngoài cửa.

Cũng đúng lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Cốc cốc cốc… cốc cốc…" Nghe tiếng gõ cửa, Mạc Tử Phàm

nhíu mày, "Ba dài hai ngắn!!" Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm không nhìn ra được thứ gì ngoài cửa, bản thân đã có chút kỳ quái, cộng thêm tiếng gõ cửa ba dài hai ngắn, càng khiến hắn cảm thấy có vấn đề.

"Ai?" Mạc Tử Phàm lại lên tiếng.

Lần này, cửa trực tiếp mở ra, Mạc Tử Phàm cũng đã cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Nhưng, người bước vào lại là một người phụ nữ, thân hình cực tốt, dung mạo tuyệt mỹ yêu dị, toàn thân toát ra một cỗ khí chất công chúa cao quý, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy cô ta ngay lập tức, nhận ra ngay, vì ấn tượng của hắn về cô ta, thực sự quá sâu sắc.

"Không lâu trước không phải còn dò xét ta sao?

Sao nhanh vậy đã không nhớ ta rồi?" Người phụ nữ tiến lên một bước, Hắc Lân Chi Tâm ở ngực Mạc Tử Phàm trở nên cực kỳ nóng rực, ba vệt Hắc Lân Long Văn trên lưng hắn lúc này cũng toàn bộ hiện ra, dường như đang giúp Mạc Tử Phàm chống lại một sức mạnh cường đại.

"Hắc Lân Long Văn, Hắc Lân Tân Quan!!" Đồng tử người phụ nữ hơi co lại, rồi lập tức hỏi: "Ngươi có quan hệ gì với Thượng Quan Thấm Vân?" Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, công chúa Ao Cổ vậy mà lại biết Hắc Lân Tân Quan.

Nhưng Mạc Tử Phàm không lãng phí thời gian, trực tiếp vào thẳng vấn đề: "Công chúa Ao Cổ, lần trước dò xét cô quả thực là tôi không đúng, nhưng tôi cũng đã phải trả giá, tôi tìm cô, là để mượn Bỉ Ngạn Hoa một lần." Mạc Tử Phàm không trả lời câu hỏi của công chúa Ao Cổ, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

“Không trả lời câu hỏi của ta, ngươi có quan hệ gì với Thượng Quan Thấm Vân?

Xem căn cốt, ngươi chắc mới hai mươi mốt tuổi, đã có ba vệt Hắc Lân Long Văn, cũng là một tiểu thiên tài.” Công chúa Ao Cổ lại hỏi Mạc Tử Phàm.

“Tôi không quen Thượng Quan Thấm Vân mà cô nói.” Mạc Tử Phàm không có ý định giấu diếm, nói thật cho công chúa Ao Cổ biết.

“Đến cả lão tổ tông của Hắc Lân Tân Quan cũng không biết, ngươi cũng được lắm, uổng công trong tay còn cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, đúng là lãng phí.” Mạc Tử Phàm nhíu mày, tuy công chúa Ao Cổ thật sự rất đẹp, nhưng miệng lưỡi quá độc.

“Sao?

Cảm thấy ta nói sai?

Ngươi mượn ta Bỉ Ngạn Hoa, ta dựa vào đâu mà cho ngươi mượn?” Công chúa Ao Cổ nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, trong mắt không có sự khinh thường hay chế giễu, chỉ có sự thờ ơ của kẻ bề trên nhìn kẻ bình thường.

Dường như nếu không phải vì Mạc Tử Phàm là Hắc Lân Tân Quan, cô ta sẽ không thèm nhìn hắn một cái.

“Không cho mượn, vậy thì ta cướp.” Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trực tiếp bổ xuống.

Lúc này trong mắt công chúa Ao Cổ xuất hiện vài phần trêu tức, “Thật thú vị, một con kiến hôi như ngươi, vậy mà dám động thủ với ta.” Trong lúc nói chuyện, công chúa Ao Cổ chỉ đưa tay lên điểm một cái, Mạc Tử Phàm cảm giác như có một cây kim thép đâm vào não mình, cả đại não đau nhói, rồi bắt đầu trở nên mơ màng.

Cũng đúng lúc này, phật châu trong lòng Mạc Tử Phàm đột nhiên

tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, ngay sau đó, cảm giác đau nhói trong đầu hoàn toàn biến mất, Hắc Lân Huyền Trọng Côn cũng đã bổ xuống.

Trong tay công chúa Ao Cổ xuất hiện một thanh đoản kiếm màu xanh nhạt, đoản kiếm đỡ được đòn tấn công của Mạc Tử Phàm.

Nhưng Mạc Tử Phàm sau khi hồi phục, đòn tấn công thứ hai đã tiếp nối.

Chương 88

"Phật châu Xá Lợi?!" Trên mặt công chúa Ao Cổ lộ ra vẻ kinh ngạc, "Trên người ngươi đồ tốt cũng không ít, đáng tiếc lại áp chế ta không thể sử dụng niệm lực, chỉ dựa vào sức mạnh của ngươi, cũng không thể chống lại ta." Mạc Tử Phàm bây giờ mới biết, vừa rồi công chúa Ao Cổ đã sử dụng niệm lực.

Đối với niệm lực, Mạc Tử Phàm cũng không hoàn toàn xa lạ, vì hắn biết cách có được niệm lực.

Lực lượng linh hồn đột phá một trăm, có thể thức tỉnh một tia niệm lực, tiếp tục nâng cao lực lượng linh hồn, niệm lực cũng sẽ ngày càng mạnh mẽ.

Chỉ vì lực lượng linh hồn cần đột phá một trăm mới có thể thức tỉnh niệm lực, cộng thêm việc nâng cao lực lượng linh hồn tốn gấp đôi thể chất, vì vậy Mạc Tử Phàm đã lựa chọn dùng phần lớn điểm năng lượng để nâng cao thể chất.

Dù sao số điểm năng lượng đã có trước đây cũng chỉ nâng thể chất lên hai mươi lăm.

Nếu nâng lực lượng linh hồn, cũng chỉ được mười hai, mười ba, lúc đó chỉ có một chút niệm lực, xa không bằng tác dụng của thể chất ở giai đoạn hiện tại.

Nhưng công chúa Ao Cổ và Mạc Tử Phàm dường như hoàn toàn trái ngược, công chúa Ao Cổ ngủ say nhiều năm, thể chất không được nâng cao nhiều, nhưng lực lượng linh hồn lại cực kỳ đáng sợ.

Nếu không có phật châu của Hoa hòa thượng tặng, vừa rồi chỉ một cái điểm nhẹ, Mạc Tử Phàm e là đã bị khống chế.

Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, một côn tiếp một côn bổ xuống, Loạn Phi Phong Côn Pháp cũng được thi triển.

Công chúa Ao Cổ liên tục lùi bước, lực lượng linh hồn quả thực rất mạnh, thể chất theo Mạc Tử Phàm ước tính, cũng có sức mạnh của ba, bốn mươi người.

Nhưng Mạc Tử Phàm có Loạn Phi Phong Côn Pháp, tối đa có thể nâng cao 300% lực tấn công, đó cũng là sức mạnh của trăm người.

Sức mạnh trăm người đối phó với công chúa Ao Cổ bị phật châu Xá Lợi áp chế niệm lực, quả thực quá dễ dàng.

Theo từng côn của Mạc Tử Phàm bổ xuống, sắc mặt công chúa Ao Cổ có chút khó coi, trong lòng vô cùng uất ức, đường đường là công chúa Ao Cổ, thân phận tôn quý.

Thành tựu trên phương diện lực lượng linh hồn có thể nói là đỉnh cao.

Nhưng bây giờ lại gặp phải phật châu Xá Lợi, khiến cô ta cảm thấy vô cùng uất ức.

Nếu không phải lần này đến Thần thụ Tần Lĩnh, làm xong chuyện đó, cũng hoàn toàn thoát khỏi thân thể tà túy, cũng sẽ không bị phật châu Xá Lợi ảnh hưởng.

Nhưng, xem ra không có cơ hội đó rồi.

Mạc Tử Phàm một côn tiếp một côn bổ xuống, sức mạnh cũng một côn mạnh hơn một côn, cứ thế này, có lẽ thật sự không còn đường cứu vãn.

"Đủ rồi." Công chúa Ao Cổ hét khẽ, "Ta cho ngươi mượn Bỉ Ngạn Hoa." Bao nhiêu năm rồi, công chúa Ao Cổ rất rõ ý nghĩa của việc sống sót, bao nhiêu năm đều đã chịu đựng được, không thể công cốc như vậy.

“Ném ra đây.” Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm công chúa Ao Cổ, vẫn không hề lơ là cảnh giác.

“Cho mượn có thể, nhưng ngươi phải thề, sau khi dùng xong phải trả lại cho ta, còn nữa, không được giết ta.” Nghe điều kiện của công chúa Ao Cổ, Mạc Tử Phàm nhướng mày.

Nói thật, công chúa Ao Cổ dù sao cũng là một BOSS hai nghìn năm tuổi, không còn nghi ngờ gì nữa, giết cô ta chắc chắn sẽ rớt đồ xịn.

Dù công chúa Ao Cổ thật sự rất đẹp, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không ngại ra tay tàn nhẫn.

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của Mạc Tử Phàm, công chúa Ao Cổ hét khẽ: “Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ đập nát Bỉ Ngạn Hoa, lúc đó không ai có được.” Mạc Tử Phàm nhíu mày: “Cô nghĩ uy hiếp như vậy có tác dụng với ta sao?

Bỉ Ngạn Hoa sẽ không hoàn toàn biến mất, đập nát rồi cũng sẽ khôi phục, giống như năm đó Hồ Ba Nhất đập nát nó, không phải cũng đã khôi phục sao?” “Bỉ Ngạn Hoa mười tám năm mới có thể khôi phục một lần, ngươi thật sự nghĩ có thể khôi phục ngay lập tức sao?

Nếu ta hủy Bỉ Ngạn Hoa, ngươi ít nhất phải đợi mười tám năm.” Mạc Tử Phàm nhíu mày càng chặt hơn, đây là một đại boss, giết cô ta không chừng có thể ra thần khí.

Nhưng nếu thật sự giết cô ta, vậy thì Mạc Tử Phàm phải đi tìm Mộ Trần Châu, nhưng theo ký ức kiếp trước của hắn, Bá Vương Trủng đang thay đổi vị trí, mỗi mười hai năm mới có thể mở ra một lần.

Khoảng cách đến lúc Bá Vương Trủng mở ra còn một thời gian, Mạc Tử Phàm không thể đợi lâu như vậy được.

Bây giờ có một vấn đề đặt ra trước mắt Mạc Tử Phàm, đại boss

quan trọng hơn, hay nhiệm vụ liên hoàn quan trọng hơn.

Chỉ suy nghĩ vài hơi thở, Mạc Tử Phàm đã có đáp án.

Nếu không có Bỉ Ngạn Hoa, Mạc Tử Phàm cũng không chắc có thể tìm ra Hắc Lân Tàn Ấn ẩn giấu trong Thần thụ Tần Lĩnh.

Hơn nữa, ai biết được nếu nhiệm vụ này không hoàn thành, hệ thống có phát hành nhiệm vụ mới không.

Vì vậy, đáp án đã rõ ràng, Mạc Tử Phàm đồng ý yêu cầu của công chúa Ao Cổ.

"Chỉ là, trong quá trình ta sử dụng Bỉ Ngạn Hoa, cô không được ra tay với ta, sau khi ta trả lại Bỉ Ngạn Hoa, cô cũng không được làm khó ta." Mạc Tử Phàm cũng đưa ra điều kiện của mình, có thể chặn được công chúa Ao Cổ ở đây, đối với hắn mà nói, là một niềm vui bất ngờ, cũng không nên quá được đằng chân lân đằng đầu.

Công chúa Ao Cổ hiện tại không đánh lại Mạc Tử Phàm, tuy không dễ dàng tha cho hắn, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đồng ý yêu cầu của Mạc Tử Phàm.

Sau khi hai người thông qua, Mạc Tử Phàm trong lòng cảm ơn Hoa hòa thượng, nếu không có phật châu Xá Lợi, hôm nay người gặp xui chính là hắn.

Mạc Tử Phàm thuận lợi lấy được Bỉ Ngạn Hoa, Bỉ Ngạn Hoa lúc đầu nhìn xám xịt, bây giờ nhìn kỹ lại, vậy mà lại có màu đỏ sẫm.

Ngay lúc Mạc Tử Phàm cầm lấy Bỉ Ngạn Hoa, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

"Ting…" "Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành vòng đầu tiên của nhiệm vụ liên hoàn, nhận được Bỉ Ngạn Hoa, phần thưởng nhiệm vụ: điểm năng lượng +500, kỹ năng Loạn Phi Phong Côn Pháp nâng lên tầng thứ tư." Mạc Tử Phàm mặt lộ vẻ vui mừng, Loạn Phi Phong Côn

Pháp có thể nói là kỹ năng tấn công mạnh nhất trong tay hắn hiện tại.

Đừng nhìn chỉ từ tầng ba nâng lên tầng bốn, đó là giới hạn cộng dồn từ 300% nâng lên 400%.

Cũng tức là, uy lực mạnh nhất của Loạn Phi Phong Côn Pháp, so với trước đây đã tăng thêm sức mạnh của hai mươi lăm người.

Có Loạn Phi Phong Côn Pháp tồn tại như một đòn tấn công vật lý, lần này Mạc Tử Phàm dồn toàn bộ điểm năng lượng vào lực lượng linh hồn.

Chương 89

Vì điểm cộng linh hồn là gấp đôi thể chất, cộng ba mươi linh hồn cần sáu mươi điểm năng lượng, cộng bốn mươi linh hồn cần tám mươi điểm năng lượng, cộng năm mươi linh hồn cần một trăm điểm năng lượng.

Cứ như vậy, năm trăm điểm năng lượng của Mạc Tử Phàm, cũng chỉ có thể nâng lực lượng linh hồn của hắn thêm bảy mươi điểm.

Đó cũng là lý do Mạc Tử Phàm trước đây không chọn cộng điểm linh hồn, năm trăm điểm năng lượng, mới nâng lực lượng linh hồn từ hai mươi lên bảy mươi, hơn nữa sau này nâng cao linh hồn, đều là gấp đôi thể chất, điểm năng lượng tiêu hao cũng chắc chắn sẽ ngày càng nhiều.

Sáng hôm sau, Mạc Tử Phàm từ bỏ việc đi đến Thần thụ Tần Lĩnh, lý do đơn giản, lần này để đuổi kịp công chúa Ao Cổ, quá gấp gáp, trang bị rất kém.

Lần này đến Thần thụ Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm không chỉ định tìm bí mật, mà còn muốn giết Chúc Cửu Âm.

Nếu công chúa Ao Cổ không giết được, thì ít nhất cũng phải giết hai con Chúc Cửu Âm chứ.

Mạc Tử Phàm rõ ràng, trong phim truyền hình, Chúc Cửu Âm bị thể hiện quá yếu, Chúc Cửu Âm thực sự, xa xa lợi hại hơn trong phim truyền hình kiếp trước.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm cần một số trang bị tinh xảo.

“Xuống núi?

Không vào Tần Lĩnh à?” Vương Bàn Tử nghe Mạc Tử Phàm nói,

lập tức có chút ngạc nhiên, hắn biết Mạc Tử Phàm đến Tần Lĩnh chắc chắn là để đổ đấu.

Nhưng vội vã chạy đến đây, ở đây một đêm rồi lại quay về, thực sự khiến Vương Bàn Tử cảm thấy có chút uất ức.

"Tôi đã tính ra được trong Tần Lĩnh có một quái vật, bây giờ vào đó, lành ít dữ nhiều, vì vậy, cần phải quay về chuẩn bị một chút." Khi Mạc Tử Phàm vừa dứt lời, bà chủ quán mang bữa sáng lên nghe thấy lời hắn, không khỏi lắc đầu.

"Mấy vị, Tần Xuyên tám trăm dặm, không có bản lĩnh, chuẩn bị kỹ đến mấy, cũng khó mà sống sót ra ngoài." Lời bà chủ quán vừa dứt, công chúa Ao Cổ từ trên lầu đi xuống, quá đẹp, vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của Vương Bàn Tử.

"Có ta ở đây, bây giờ vào núi cũng không sao." Giọng của công chúa Ao Cổ không lớn, nhưng lại tràn đầy khí thế không thể nghi ngờ.

Mạc Tử Phàm biết, công chúa Ao Cổ cũng nhắm vào bí mật trong Thần thụ Tần Lĩnh, cũng không muốn trì hoãn thời gian.

"Ôi trời, Phàm ca, không, Tiểu Bát Gia, cô nàng này là ai vậy?" Vương Bàn Tử mắt cũng có chút thẳng ra.

Người từng trải như hắn mà còn như vậy, chỉ vì công chúa Ao Cổ thật sự quá có sức hút.

Lông mày công chúa Ao Cổ nhíu lại, đôi mắt vốn không khác người thường bắt đầu chuyển sang màu xanh nhạt ban đầu.

Mạc Tử Phàm lập tức đứng dậy, hắn biết, công chúa Ao Cổ sắp ra tay với Vương Bàn Tử.

"Vương Bàn Tử, có thể nghiêm túc một chút không." Mạc Tử Phàm nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức cười: "Phàm ca, bạn gái anh à?" "Ừm." Mạc Tử Phàm gật đầu, "Cô ấy sẽ cùng chúng ta vào Tần Lĩnh." Mạc Tử Phàm nhìn công chúa Ao Cổ một cái, niệm lực của cô ta rất mạnh, nếu được cô ta giúp đỡ, đối phó Chúc Cửu Âm cũng không phải là không thể.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm không vội mấy ngày này, hơn nữa cái đuôi trong bóng tối chưa xuất hiện, hắn thích để họ sốt ruột.

Mạc Tử Phàm nhất quyết muốn xuống núi chuẩn bị đồ, Thiên Chân và Vương Bàn Tử cũng không nói gì.

Công chúa Ao Cổ có chút không vui, nhưng không có Bỉ Ngạn Hoa, đến Thần thụ Tần Lĩnh cũng vô dụng.

Mấy người ra khỏi Tần Lĩnh, trong một căn lều gần đó, Mộc Oánh Oánh đến bên cạnh A Ninh.

"A Ninh, lần này cô tính sai rồi, Thiên Chân rời khỏi Tần Lĩnh, xem ra không định vào núi." A Ninh nhíu mày, nếu chỉ có một mình Thiên Chân, có thể khẳng định cậu ta sẽ nằm trong kế hoạch của cô.

Nhưng bây giờ, A Ninh không chắc chắn, mấu chốt là đã xuất hiện một Mạc Tử Phàm.

Đối với Mạc Tử Phàm, A Ninh hoàn toàn không nhìn thấu được.

"Không chỉ vậy, lần này đi cùng họ xuống núi còn có một người phụ nữ, rất rất mạnh, tôi dùng máy bay không người lái mini quan sát bí mật đã bị phát hiện, e là lần này họ sẽ cảnh giác hơn rất nhiều." A Ninh nhìn Mộc Oánh Oánh một cái, "Nhiệm vụ cha tôi giao cho cô đã thất bại, ở lại bên cạnh tôi cũng vô dụng, đi giúp A Trừng đi, cha tôi rất không hài lòng với cách làm lần trước của cậu ta, nếu cô có thể giúp cậu ta lấy được la bàn Địa Tâm, cha sẽ rất vui." Nghe vậy, sắc mặt Mộc Oánh Oánh thay đổi, Mạc Tử Phàm, trước mặt hắn cô như

một Chu Trúc Thanh không mặc quần áo, tất cả mọi thứ đều bị hắn nhìn thấu, không có chút bí mật nào.

"Có thể trách tôi sao?" Mộc Oánh Oánh trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức, "Bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm lợi hại thế nào cô lại không biết, lần này sắp xếp giả mạo thân phận bản thân đã có vấn đề." "Được rồi, đi hỗ trợ A Trừng, chuyện ở đây tôi sẽ xử lý." A Ninh dường như không muốn hợp tác với Mộc Oánh Oánh.

Mộc Oánh Oánh lại lắc đầu, "Lão bản không cho dùng cách cực đoan đó, tôi đi cũng không có khả năng phá trận Gia Cát Lượng." "A Trừng không phải cũng đã đến rồi sao, Mạc Tử Phàm còn không phá được trận, chỉ có thể chứng tỏ Mạc Tử Phàm cũng không có cách nào phá trận." … Mạc Tử Phàm biết có cái đuôi, nhưng Thiên Chân và Vương Bàn Tử lại không phát hiện, đó cũng là lý do A Ninh có thể tính kế được cả hai người họ.

Nhưng lần này, có Mạc Tử Phàm ở đây, sẽ cho A Ninh biết, thế nào gọi là càng sốt ruột tôi càng bình tĩnh.

Sau khi xuống núi, Mạc Tử Phàm trực tiếp đi tìm Giải Vũ Thành, Giải Vũ Thành đối với hắn không có nhiều thiện cảm, nhưng dù sao ông nội và Tề Thiết Chủy là bạn bè thân thiết, từng sinh tử có nhau, cũng không thật sự ghét Mạc Tử Phàm.

Đặc biệt là lần trước Mạc Tử Phàm ở khách sạn Tân Nguyệt sau khi đấu giá Xà Mi Đồng Ngư đã có hành động đi trên không, cũng khiến Giải Vũ Thành có cái nhìn khác về hắn.

Mạc Tử Phàm lần này tìm Giải Vũ Thành lý do đơn giản, là mua một lô trang bị.

Trong Cửu Môn, ai cũng có chút vũ khí nóng, nhưng để có thể làm ăn trên mặt trận này, cũng chỉ có Giải gia do Giải Vũ Thành chủ trì, và Trần gia do Trần Bì A Tứ chủ trì.

Trần Bì A Tứ là người già giang hồ, Mạc Tử Phàm thật sự không muốn giao du với ông ta.

So ra, tìm Giải Vũ Thành giúp đỡ, dễ dàng hơn nhiều.

Tại Giải gia, Mạc Tử Phàm thuận lợi gặp được Giải Vũ Thành.

Giải Vũ Thành là người đứng đầu trẻ tuổi nhất trong Cửu Môn đương đại.

Sau khi Mạc Tử Phàm gặp Giải Vũ Thành, cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra những trang bị mình cần.

"Súng phun lửa, đạn cháy, lựu đạn, súng xung kích." Mạc Tử Phàm nói thẳng những thứ mình muốn, những vũ khí nóng này không có cửa, thật sự không lấy được.

Chương 90

Nghe Mạc Tử Phàm nói những vũ khí này, Giải Vũ Thành nhíu mày, "Cậu lấy những thứ này làm gì?

Hạ đấu ít khi dùng súng phun lửa, đạn cháy." Mạc Tử Phàm tự nhiên biết, nhưng Thần thụ Tần Lĩnh lần này, không phải là một ngôi mộ cổ thông thường.

"Những thứ này đối với tôi thật sự rất quan trọng." Mạc Tử Phàm nhìn Giải Vũ Thành, đợi anh ta ra quyết định.

"Được, trang bị tôi đưa cho cậu, toàn bộ miễn phí." Giải Vũ Thành dứt khoát đồng ý, có thể đồng ý nhanh như vậy, hoàn toàn là nể mặt Tề Bát Gia.

Nếu không phải nể mặt Tề Bát Gia, đừng nói là tặng miễn phí, có tiền cũng chưa chắc mua được.

"Cảm ơn, tôi cũng không lấy không trang bị của cậu, nói cho cậu một chuyện, tin rằng cậu sẽ có hứng thú." "Chuyện gì?" Giải Vũ Thành nhướng mày.

"Giải Liên Hoàn còn sống." Giải Vũ Thành nghe vậy, mặt đầy kinh ngạc đứng dậy, "Cậu gặp cha tôi sao?" Giải Vũ Thành là con nuôi của Giải Liên Hoàn, tình cảm đối với ông rất sâu đậm, những năm nay, cũng đã tìm kiếm Giải Liên Hoàn, nhưng không có một chút manh mối nào.

Mạc Tử Phàm lắc đầu, "Không có, nhưng tôi cách đây không lâu đã đến lăng mộ đáy biển, manh mối trong đó chứng minh, Giải Liên Hoàn còn sống." Trên mặt Giải Vũ Thành lộ ra vẻ vui mừng, kết quả này hắn chưa từng nghĩ đến.

Bất kể Mạc Tử Phàm nói có thật hay không, ít nhất Giải Vũ Thành tin.

Thay vì nói là tin, không bằng nói Giải Vũ Thành hy vọng lời của Mạc Tử Phàm là thật.

Từ nhà Giải Vũ Thành ra, mấy người Mạc Tử Phàm lái xe quay lại Tần Lĩnh.

"Ghê thật, những trang bị này, so với con nhóc A Ninh kia cũng không hề kém cạnh." Vương Bàn Tử có chút phấn khích, cùng Thiên Chân, Hồ Thiên ngồi chung một xe, cứ nhìn mãi súng phun lửa và súng xung kích.

Mạc Tử Phàm và công chúa Ao Cổ một xe.

Dù sao công chúa Ao Cổ quá nguy hiểm, Mạc Tử Phàm để cô ta ở bên cạnh mình an toàn hơn.

Ngoài ra, Mạc Tử Phàm có một số chuyện muốn hỏi cô ta.

Về Thần thụ Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm vẫn luôn cảm thấy ẩn giấu một bí mật to lớn, chỉ là không có đủ bằng chứng.

Nhưng bây giờ có rồi, nhiệm vụ của hệ thống, việc công chúa Ao Cổ cầm Bỉ Ngạn Hoa đến Thần thụ Tần Lĩnh, những điều này đều có thể chứng minh, trong Thần thụ Tần Lĩnh ẩn giấu một thứ mà hắn không biết.

"Cô có thể nói cho tôi biết những gì cô biết về Thần thụ Tần Lĩnh không?

Ví dụ như, Bỉ Ngạn Hoa có thể mở ra bí mật gì?

Lại làm thế nào giúp cơ thể và linh hồn của cô dung hợp hoàn hảo?" Mạc Tử Phàm trong lòng có nghi vấn, vì lúc ở lăng mộ đáy biển, hắn đã nghĩ rằng chỉ cần có Bỉ Ngạn Hoa, linh hồn và cơ thể có

thể dung hợp hoàn hảo, tái sinh.

Chỉ là, công chúa Ao Cổ tuy dựa vào Bỉ Ngạn Hoa sống lại, nhưng linh hồn và thể chất không dung hợp hoàn hảo, có tì vết, đó cũng là mục đích thực sự của cô ta khi đến Thần thụ Tần Lĩnh.

Công chúa Ao Cổ nhíu mày, dường như không tình nguyện, nhưng cuối cùng lần này đến Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm e là cũng sẽ biết hết, nên cứ nói ra.

"Ngươi biết Tinh Tuyệt nữ vương không?" Công chúa Ao Cổ vừa mở miệng, đã khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc, Thần thụ Tần Lĩnh chẳng lẽ có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương?

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến lăng mộ Hiến Vương, nghĩ đến Chúc Cửu Âm, nghĩ đến đôi mắt quỷ dị của nó.

Tinh Tuyệt nữ vương đã giao Mộ Trần Châu cho một con rắn nhỏ, mấy nghìn năm sau, con rắn đó biến thành Bàn Sơn Cự Xà.

Cổ quốc Tinh Tuyệt, bản thân lấy Hắc Nhãn Quái Xà làm thần hộ mệnh.

Rắn ở Cổ quốc Tinh Tuyệt có địa vị phi thường, đó cũng là lý do trong lăng mộ Hiến Vương có Bàn Sơn Cự Xà.

Hơn nữa, trong cổ thành Tinh Tuyệt, Tinh Tuyệt nữ vương sở hữu một đôi mắt có thể giao tiếp với một thế giới đặc biệt khác.

Đôi mắt cực kỳ quỷ dị đó, trên đầu Chúc Cửu Âm, cũng có một đôi mắt khổng lồ tương tự.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm cảm thấy sự xuất hiện của Chúc Cửu Âm quá hư ảo, nhưng bây giờ được công chúa Ao Cổ nhắc đến Tinh Tuyệt nữ vương, khiến Mạc Tử Phàm có một số suy đoán không chắc chắn.

“Tiếp tục đi.” Mạc Tử Phàm bảo công chúa Ao Cổ tiếp tục, hắn muốn biết, trong Thần thụ Tần Lĩnh rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

“Tinh Tuyệt nữ vương từng đến Tần Lĩnh, xây dựng một tế đàn, trong tế đàn đó, có thể khiến linh hồn và thể xác của người chết dung hợp hoàn hảo, trường sinh bất lão.” Mạc Tử Phàm nhướng mày, trên đỉnh Thần thụ Tần Lĩnh, quả thực có một tế đàn không bắt mắt.

Chỉ là, tế đàn trên đỉnh Thần thụ Tần Lĩnh nên là do người tộc Xá và bộ tộc của họ xây dựng, nên có chút khác biệt với tế đàn do Tinh Tuyệt nữ vương xây dựng mà công chúa Ao Cổ nói.

“Cô biết tế đàn ở đâu không?” Mạc Tử Phàm tiếp tục hỏi.

Công chúa Ao Cổ lắc đầu: “Ta cũng chưa đến Thần thụ Tần Lĩnh, tự nhiên không biết, nhưng ta biết muốn kích hoạt tế đàn, cần phải dùng Bỉ Ngạn Hoa.” Mạc Tử Phàm gật đầu, không hỏi nữa, bây giờ đại khái đã biết tình hình, còn lại những chuyện khác, đợi đến Thần thụ Tần Lĩnh sẽ biết.

Một nhóm năm người xuất phát, buổi tối, mấy người cũng thuận lợi đến quán trọ đó.

Lần này bà chủ quán, thấy mới hai ngày hơn, Mạc Tử Phàm lại quay lại, không khỏi lắc đầu.

Mạc Tử Phàm đối với bố cục đại khái của Thần thụ Tần Lĩnh đều biết, tự nhiên không có gì sợ hãi.

Ngày hôm sau, nhóm năm người xuất phát, tiến về Thần thụ Tần Lĩnh.

Lúc đi, bà chủ quán không nhịn được lắc đầu: “Mang theo ít lương khô đi!

Tần Xuyên tám trăm dặm, đã nuốt chửng quá nhiều người rồi.” “Cảm ơn bà chủ, nhưng yên tâm, chúng tôi đều là chuyên nghiệp.”

Đối với bà chủ quán trọ nói nhiều này, mấy người Mạc Tử Phàm cũng không có nhiều phản cảm.

Rời khỏi quán trọ, mấy người bắt đầu vào núi.

Chương 91

Có Mạc Tử Phàm và công chúa Ao Cổ ở đây, muốn tìm Thần thụ Tần Lĩnh, không phải là chuyện khó.

Khi trời sắp tối, mấy người đến một căn nhà gỗ, là nhà gỗ do ngôi làng phía trước xây dựng, chỉ vì thời gian Mạc Tử Phàm đến đây, và thời gian của kiếp trước có chút khác biệt, nên không gặp được đôi vợ chồng kia.

Nhưng khi vào nhà gỗ, lại gặp được một đôi chị em trong đó.

Hai chị em nọ thấy nhóm Mạc Tử Phàm đi vào thì đều ngẩn người.

Cô chị lớn hơn một chút liền che em trai ra sau lưng: "Làm gì đấy?

Tao nói cho chúng mày biết, đừng có giở trò." "Cô nương, đừng vội, đây là nhà của cô à?

Mấy người bọn tôi đi đường xa, không biết có thể cho chúng tôi ở tạm một đêm không?

Chúng tôi có thể trả tiền." Thiên Chân có sức hút rất tốt, vừa nói vừa lấy ra hai tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho cô gái.

Cô gái nhìn thấy tiền thì do dự, liếc nhìn em trai sau lưng, cuối cùng cũng nhận lấy.

"Làm gì thế?

Muộn thế này mà còn loanh quanh trong Tần Xuyên này là nguy hiểm lắm đấy." Cô gái thấy nhóm Mạc Tử Phàm không có ác ý thì cũng yên tâm phần nào.

Dù sao người trong núi cũng chất phác, không có nhiều suy nghĩ

phức tạp.

“Chúng tôi vào núi khảo sát dân tộc thiểu số, kết quả đi lạc đường, lỡ mất thời gian đến giờ vẫn chưa tìm được chỗ nghỉ chân, đành phải nhờ cô em cho một chỗ nghỉ ngơi.” “Vậy ngủ ở dưới đi.” Cô gái cũng tốt bụng, biết buổi tối ở Tần Lĩnh không an toàn nên không từ chối.

Có lẽ cô cũng sợ nếu không đồng ý, Mạc Tử Phàm sẽ làm ra chuyện gì quá đáng.

Thiên Chân nói chuyện khá nhiều, bèn chào cô gái một tiếng: “Cô em, xưng hô thế nào nhỉ?

Không biết gần đây có thôn làng nào không?” “Cứ gọi tôi là Xuân Lan được rồi, phía trước có một thôn làng, cách đây cũng khoảng mười dặm, ngày mai các anh đi nhanh một chút thì giữa trưa có thể đến nơi.” Tần Lĩnh không giống những nơi khác.

Ở nơi khác, mười dặm đường có thể đi hết trong một hai tiếng.

Nhưng trong núi lớn, mười dặm mà không mất ba bốn tiếng thì thật sự rất khó.

Mạc Tử Phàm cũng không hỏi nhiều.

Lần này anh vào Tần Lĩnh sớm hơn Thiên Chân ở kiếp trước, việc không gặp đôi vợ chồng kia cũng là chuyện bình thường.

Ngày hôm sau, Thiên Chân lại đưa cho Xuân Lan hai tờ tiền lớn, nhờ cô dẫn nhóm Mạc Tử Phàm đến thôn làng.

Xuân Lan cũng không từ chối, mấy người thuận lợi đến nơi.

Sau đó, ở trong thôn cũng không xảy ra chuyện gì bất ngờ, mọi thứ đều suôn sẻ.

Sau khi ở lại thôn một đêm, ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm mới tiếp tục lên đường, hướng về phía Thần Thụ Tần Lĩnh.

Vì công chúa Áo Cổ biết đại khái phương hướng nên việc tìm kiếm không hề khó khăn.

Sau khi tiến về hướng Thần Thụ Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm bắt đầu chú ý đến tình hình xung quanh.

Nếu không có gì sai sót, lão Dương hẳn sẽ bắt đầu theo dõi trên đường đến Thần Thụ.

Không biết lần này Mạc Tử Phàm đến sớm hơn, có xảy ra biến cố gì không.

Quả nhiên, điều Mạc Tử Phàm không ngờ là biến cố thật sự đã xảy ra, lão Dương vẫn không hề xuất hiện.

Đến khi nhóm Mạc Tử Phàm phát hiện ra những chiếc vò đầu người, Vương Bàn Tử lập tức hứng thú.

"Tiểu Thiên Chân, thứ này xuất hiện ở đây, liệu bên trong có phải là mộ của một vị tướng quân không?" Vương Bàn Tử cảm thấy, khả năng tìm được mộ đế vương không lớn, nếu có thể tìm được một ngôi mộ tướng quân thì cũng khá tốt rồi.

"Mộ tướng quân?" Mạc Tử Phàm lắc đầu: "Nếu chỉ là mộ tướng quân thì đã không phiền phức đến vậy." Mạc Tử Phàm đi phía trước, nhanh chóng men theo một con sông nhỏ tìm được một cửa mộ.

"Mẹ nó, cửa mộ lộ liễu thế này, chẳng cần phải tầm long điểm huyệt nữa rồi." Vương Bàn Tử có chút phấn khích, đối với gã, có thể tìm thấy cửa mộ ở đây cũng có nghĩa là không cần phải đào đạo động.

"Không đi lối này." Công chúa Áo Cổ liếc nhìn cửa mộ, cuối cùng quyết định không đi vào từ đây.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, lựa chọn tin tưởng công chúa Áo Cổ.

Chắc chắn cô ta biết một vài lối đi tắt khác.

Công chúa Áo Cổ dẫn họ đi tiếp một đoạn, phía trước xuất hiện một đống đá lộn xộn, cô chỉ về phía đó.

"Phía trước, đào một đạo động." Mạc Tử Phàm nhướng mày, anh cũng chỉ biết đại khái cốt truyện về Thần Thụ Tần Lĩnh, chứ nói là hiểu rõ thì không hẳn.

Anh chỉ biết ở đây có Thiên Quan Trận, có Chúc Cửu Âm, có khỉ mặt quỷ, có cổ trùng, có cây thanh đồng khổng lồ, có hổ phách cực lớn… Nhưng mà, khu vực Thần Thụ Tần Lĩnh quá rộng lớn, lại thêm những bí mật chưa biết ẩn giấu bên trong, càng khiến Mạc Tử Phàm nhận ra nơi này không hề đơn giản.

Vương Bàn Tử và Hồ Thiên ra tay, chỉ vài phút đã đào ra một cái hang.

"Thần kỳ thật, mới đào vào hơn một mét đã thấy hang động, xem ra là đi lên trên." Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, không ngờ lại dễ dàng mở được đường như vậy.

"Đi thôi." Công chúa Áo Cổ chưa từng đến Thần Thụ Tần Lĩnh, nhưng Mạc Tử Phàm lại luôn có cảm giác cô ta rất quen thuộc nơi này.

Chương 92

Chẳng lẽ, công chúa Áo Cổ cũng giống anh, sở hữu Động Sát Thiên Nhãn, có thể nhìn thấu những thứ người khác không thấy được?

"Không cần kinh ngạc, niệm lực của ta tỏa ra, phạm vi năm cây số đều nằm trong tầm bao phủ của ta." Công chúa Áo Cổ liếc nhìn Mạc Tử Phàm: "Ngươi cũng có Phật châu Xá Lợi, nếu không, ta chỉ cần một ý niệm là có thể giết chết ngươi." Mạc Tử Phàm biết công chúa Áo Cổ lợi hại, nhưng không ngờ cô ta lại lợi hại đến mức này.

"Vãi, nói chuyện ngông cuồng thật, Phàm ca, anh tìm đâu ra mỹ nữ này vậy, lại còn một ý niệm có thể giết người." Vương Bàn Tử chắc chắn không tin, dù sao thực lực của Mạc Tử Phàm gã đã tận mắt chứng kiến.

"Công chúa Áo Cổ, có phần khoác lác, nhưng nói cũng không sai, nếu ta không có Phật châu Xá Lợi, giết ta rất dễ dàng." Mạc Tử Phàm lần đầu tiên tiết lộ thân phận của công chúa Áo Cổ.

Từ đầu, anh chỉ giới thiệu cô ta họ Cổ, gọi là Cổ cô nương.

Vương Bàn Tử, Thiên Chân và Hồ Thiên nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, mặt ai nấy đều lộ vẻ khó tin.

"Phàm ca, anh không đùa với em chứ!

Công chúa Áo Cổ?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Mạc Tử Phàm lấy đóa Bỉ Ngạn hoa ra: "Hàng thật giá thật, được rồi, chúng ta vào trong đi, tranh thủ thời gian." Mạc Tử Phàm có chút mong đợi, Thần Thụ Tần Lĩnh là một nơi rộng lớn như vậy, kiếp trước Thiên Chân chắc chắn chưa đi hết, khẳng định có những thứ

chưa được phát hiện.

Bây giờ không đi theo con đường cũ của Thiên Chân, cũng có nghĩa là, trong Thần Thụ Tần Lĩnh, có thể sẽ có một trải nghiệm hoàn toàn khác.

Nếu Thần Thụ Tần Lĩnh thật sự đơn giản, Mạc Tử Phàm cũng sẽ không quá mong đợi.

Nhưng ở đây, Thần Thụ Tần Lĩnh lại có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ vương thần bí, liệu Chúc Cửu Âm có giống như con mãng xà khổng lồ ở mộ Hiến Vương không, đều là do Tinh Tuyệt Nữ vương tạo ra?

Cả nhóm men theo đạo động đi vào, sau khi vào trong mới phát hiện ra đây là một đường hầm không quá dài.

Cuối đường hầm có thể thấy một cánh cửa đá, trên đó có một hình điêu khắc con mắt khổng lồ.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bộ tộc từng hoạt động ở đây chủ yếu là tộc Xà.

Nhưng đồ đằng của tộc Xà dường như là một hung thần thời thượng cổ, chỉ có một mắt, trùng khớp với đồ đằng của thành cổ Tinh Tuyệt.

Mạc Tử Phàm cũng có chút kinh ngạc về năng lực của công chúa Áo Cổ, nơi này kiếp trước Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều chưa từng đến.

Trước cửa đá, công chúa Áo Cổ giơ tay, dùng niệm lực mở cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra, phía sau là một căn mộ thất khổng lồ.

Mấy người đứng trước mộ thất rộng lớn này.

Hồ Thiên nhìn la bàn: "Từ trường ở đây hoàn toàn bị nhiễu loạn

rồi.” “Ở đây xem la bàn không có tác dụng lớn đâu.” Mạc Tử Phàm lắc đầu, la bàn ở đây bị ảnh hưởng bởi Thần Thụ Tần Lĩnh, về cơ bản là vô dụng.

“Dao động từ trường mạnh như vậy, e rằng bên trong có hung thần ác sát.” Sắc mặt Hồ Thiên có chút ngưng trọng, lăng mộ cổ bình thường sẽ không ảnh hưởng đến từ trường, chỉ khi bên trong xuất hiện một số tồn tại tương đối mạnh mẽ, hoặc những thứ đặc biệt mới có thể ảnh hưởng.

Trực quan nhất là Đại Tống tử, nếu đi vào một ngôi mộ cổ có Đại Tống tử hoặc nữ quỷ ngàn năm, từ trường sẽ bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng.

“Sợ cái gì, có Phàm ca ở đây, mấy món đồ nghề của chúng ta cũng không phải để trưng, gặp Đại Tống tử, súng phun lửa của Bàn gia đây cũng có thể nướng chín nó.” Vương Bàn Tử ra vẻ không quan tâm, thần kinh thô kệch, xuống đấu chưa bao giờ biết sợ.

Mạc Tử Phàm lại không để tâm đến những thứ đó, ánh mắt anh rơi vào giữa mộ thất.

Trong mộ thất, không có quan tài, cũng không có những thứ khác, chỉ có bích họa, vò đá và một số đồ đồng.

“Hê hê, chuyến này không đi toi công rồi, vừa mới vào đã gặp nhiều đồ đồng thế này, Bàn gia biết ngay nơi này có thể có đồ dằn túi cho Bàn gia.” “Bàn Tử.” Thiên Chân liếc nhìn Vương Bàn Tử: “Những thứ này đều phải nộp lên trên, đừng nghĩ đến việc mang ra ngoài bán.” Thiên Chân một lòng hướng về chính quyền, đổ đấu cũng chỉ vì mục đích thám hiểm, còn về đồ bồi táng trong mộ cổ, Thiên Chân về cơ bản không lấy, có lấy cũng sẽ nộp lên.

“Tiểu Thiên Chân, không thể nói như vậy được, cậu lấy con cá đồng mắt rắn cũng có nộp đâu, mỗi người có mục đích riêng thôi.” Hồ

Thiên là Mạc Kim Giáo úy, tuy cũng không phải loại người tham lam, nhưng cũng không đến mức như Thiên Chân, lấy được gì cũng nộp.

Mạc Tử Phàm không quan tâm đến những chuyện này, bây giờ Động Sát Thiên Nhãn đã đạt đến tầng thứ bảy, những bức bích họa này không cần Thiên Chân phiên dịch anh cũng cơ bản hiểu được.

Nội dung trên bích họa kể về một bộ tộc từng sinh sống ở đây, bộ tộc này hẳn là tộc Xà.

Sau khi vua của tộc Xà qua đời, một nữ vương đã đến, xây dựng một tế đàn dưới Thần Thụ Tần Lĩnh và hồi sinh vua tộc Xà.

Để cảm tạ nữ vương, tộc Xà đã tôn thờ con mắt quỷ làm đồ đằng, và trở thành tín đồ của nữ vương.

Nữ vương từ dưới cây thanh đồng khổng lồ triệu hồi ra hai con mãng xà khổng lồ, để chúng hỗ trợ tộc Xà tàn sát các bộ tộc khác gần đó.

Họ treo người của các bộ tộc khác lên tế đàn trên đỉnh cây thanh đồng khổng lồ, để máu của họ chảy từ tế đàn cao nhất xuống thân cây, tiến hành huyết tế cây thanh đồng.

Khi cây thanh đồng khổng lồ nhuốm đầy máu tươi, tất cả mọi người đều quỳ lạy trước cây, dường như đang chờ đợi một thứ gì đó thần thánh giáng lâm… Chỉ là, phần sau của bích họa đã biến mất.

Chính xác hơn, bích họa trong mộ thất này chỉ có đến đây, phần nhiều hơn có lẽ ở nơi khác.

Nữ vương đó hẳn là Tinh Tuyệt Nữ vương, mãng xà khổng lồ hẳn là Chúc Cửu Âm, không đúng, không phải Chúc Cửu Âm, lẽ nào sau này biến thành Chúc Cửu Âm?

Cũng không phải là không có khả năng này, dù sao một con rắn nhỏ sau khi có được Mộ Trần Châu cũng có thể biến thành mãng xà

khổng lồ.

Nếu hai con mãng xà kia nhận được sự giúp đỡ nào đó từ Tinh Tuyệt Nữ vương, biến thành Chúc Cửu Âm cũng không phải là không thể.

Trong mộ thất này không có cơ quan, Vương Bàn Tử định lấy hai món đồ đồng, nhưng bị Mạc Tử Phàm ngăn lại.

"Ở đây, bây giờ lấy sẽ thành gánh nặng về sau, không chừng phía sau còn có thứ tốt hơn." "Vả lại, nơi này hẻo lánh, lát nữa quay lại lấy cũng được." Mạc Tử Phàm ngăn Vương Bàn Tử đang chuẩn bị ra tay.

Vương Bàn Tử cười gượng: "Tôi xem thôi, xem thôi, chưa định lấy bây giờ." Hồ Thiên và Thiên Chân đều liếc nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt như thể "tôi có nên giả vờ tin không nhỉ".

Chương 93

Cả nhóm đi xuyên qua mộ thất, tiếp tục tiến lên.

"Công chúa Áo Cổ, niệm lực của cô mạnh như vậy, dẫn đường đi!" Mạc Tử Phàm lựa chọn lui về nhường đường, sự hạn chế của Động Sát Thiên Nhãn đã thể hiện ra, những thứ không nhìn thấy được, Mạc Tử Phàm không thể kiểm soát.

"Ta cũng có ý này… thật là phiền phức." Công chúa Áo Cổ có chút không vui nói: "Mấy món đồng nát sắt vụn này mà cũng có hứng thú, mấy bức bích họa làm cẩu thả như vậy mà cũng xem say sưa… quả nhiên chỉ là người ở tầng thứ nhất." "Công chúa Áo Cổ, ngài là công chúa, coi thường mấy món đồng nát sắt vụn này là chuyện bình thường, làm sao ngài biết được nỗi nghèo khổ của dân lao động chúng tôi." Vương Bàn Tử có chút không vui, nói một câu đầy mỉa mai.

Thiên Chân cũng không đồng tình với lời của công chúa Áo Cổ: "Công chúa Áo Cổ, không thể nói như vậy được, những bức bích họa đó đều có ý nghĩa khảo cổ, ít nhất bây giờ tôi biết từng có một vị nữ vương ở đây." "Việc có cây thanh đồng lớn như ngọn núi có chút khoa trương, có thể là người xưa đã miêu tả phóng đại, bao gồm cả con mãng xà khổng lồ kia chắc cũng có phần khoa trương, nhưng những bức bích họa này vẫn có ý nghĩa khảo cổ rất lớn." Đối với lời của Thiên Chân, công chúa Áo Cổ chỉ cười cho qua, không phản bác cũng không nói gì thêm.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Thiên Chân: "Những bức bích họa đó chưa chắc đã là phóng đại đâu, Tần Xuyên tám trăm dặm, có một số di tích chúng ta chưa phát hiện cũng không phải là không thể." Đi tiếp, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa đá, chỉ là trên cánh cửa này có

cơ quan.

Trên cửa có một ổ khóa đồng lớn.

Vương Bàn Tử cầm quân đao định chém đứt ổ khóa đồng trên cửa.

Mạc Tử Phàm không ngăn cản, mặc dù anh nhận ra ổ khóa đồng đó là một khối Đồng Huyền Âm.

Bởi vì chém đứt nó là cách trực tiếp nhất, nếu dùng phương pháp giải đố thì quá lãng phí thời gian.

Đồng Huyền Âm là một loại vật chất chỉ xuất hiện ở những nơi có âm khí tương đối nồng đậm.

Nó vốn chỉ là đồng bình thường, biến thành Đồng Huyền Âm là vì đã hấp thụ một lượng lớn âm khí.

Tác dụng của nó cũng tương tự như chuông đồng lục giác.

"Keng!!" Một tiếng vang lớn truyền ra, âm thanh trực tiếp công kích vào sâu trong linh hồn.

Lần này Mạc Tử Phàm phát hiện, sau khi sức mạnh linh hồn tăng lên bảy mươi, đối mặt với loại công kích này đã không cần đến Hắc Lân Long Văn xuất hiện để chống đỡ, sức mạnh linh hồn của anh đủ để kháng cự.

Mạc Tử Phàm và công chúa Áo Cổ có thể chống lại âm thanh của Đồng Huyền Âm, nhưng Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Hồ Thiên thì không thể.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử đứng mũi chịu sào, khi nghe thấy âm thanh đó, gã chỉ cảm thấy đầu đau nhói.

Ngay sau đó, gã thấy cảnh tượng ở Lỗ Vương Cung, người lái thuyền bị thi miết cắn chỉ còn nửa người đang bò về phía gã, trên

người còn bám một con thi miết lớn.

"Mẹ nó, chết rồi còn chạy đến đây hại Bàn gia tao." Vương Bàn Tử cầm súng tiểu liên, "đoàng đoàng đoàng" xả một băng đạn vào người lái thuyền.

Nhưng trong mắt Thiên Chân và Mạc Tử Phàm, Vương Bàn Tử đột nhiên nổi điên, bắn loạn xạ xuống đất.

Ở phía khác, Thiên Chân sau khi nghe thấy âm thanh, thấy một người bị thiêu đến mức máu thịt be bét xuất hiện trước mặt, chỉ còn lại nửa khuôn mặt mà Thiên Chân vô cùng quen thuộc.

Đại Khuê!!

Người đã cùng gã vào Lỗ Vương Cung, cuối cùng vì giết chết thi miết vương mà bị bầy thi miết bao vây, sau đó châm lửa, không ngờ lại thiêu Đại Khuê đến mức không nhận ra.

"Tiểu Tam Gia, tại sao lại hại tôi, Tiểu Tam Gia, tôi Đại Khuê không có lỗi với cậu, tại sao lại hại tôi?!" Đại Khuê từng bước tiến về phía Thiên Chân, lý trí mách bảo gã, người máu thịt be bét trước mặt không phải là Đại Khuê, hẳn là tà vật.

Gã cũng giơ súng tiểu liên, "đoàng đoàng đoàng" xả một băng đạn vào "Đại Khuê".

Còn Hồ Thiên, sau khi nghe thấy âm thanh, một người đàn ông trung niên với gương mặt cương nghị xuất hiện trong tầm mắt anh.

"Cha." Hồ Thiên vô cùng vui mừng, không sai, người anh thấy chính là cha mình.

Hồ Bát Nhất xuất hiện ngay trước mặt anh, anh xông lên muốn gặp cha, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp.

"Cha, đừng đi, đợi con với." Hồ Thiên hét lớn, lúc này tiếng của

Vương Bàn Tử cũng vang lên.

"Mẹ nó, Bàn gia không tin tà, tao không tin không giết được mày." Nói rồi, Mạc Tử Phàm thấy Vương Bàn Tử đã lấy cả súng phun lửa ra.

Nhìn thấy súng phun lửa trong tay Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm dùng nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đập mạnh xuống đất, một tiếng vang cực lớn truyền ra.

Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Hồ Thiên cả ba người đều trở lại bình thường, sau đó, ánh mắt đều có chút mờ mịt.

Mạc Tử Phàm chỉ vào khối Đồng Huyền Âm: "Đều trúng chiêu cả rồi, thứ này tương tự như chuông đồng lục giác." Vương Bàn Tử cảnh giác liếc nhìn ổ khóa đồng, lòng còn sợ hãi: "Thứ này đúng là hại người." Công chúa Áo Cổ ra tay, vặn đứt ổ khóa đồng, sau đó mở cửa đá.

Khi cánh cửa đá từ từ mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một cây san hô màu đỏ rực, phía trước cây san hô treo một chiếc chuông đồng lục giác.

Không sai, là chuông đồng lục giác, chỉ là, ở mộ dưới đáy biển, cây san hô kia treo đầy chuông, còn ở đây chỉ treo một cái.

Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm vào cây san hô đỏ rực, nếu là người bình thường, có thể sẽ không phát hiện ra vấn đề của nó.

Nhưng Mạc Tử Phàm sở hữu Động Sát Thiên Nhãn, liếc một cái đã nhìn ra trên cây san hô có rắn.

Rắn quái mắt đen!!

Màu sắc của thứ này quá giống với cây san hô đỏ rực, đến nỗi người thường khó mà phát hiện.

Mạc Tử Phàm tung Hắc Lân Cửu Châm, những cây kim bạc liên tiếp bay ra, nhanh chóng tiêu diệt mấy con rắn quái mắt đen trên cây san hô.

"Ting, tiêu diệt một con rắn quái mắt đen, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." "Ting, tiêu diệt một con rắn quái mắt đen, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." … Âm thanh thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, vì lần này, ngoài điểm năng lượng, hệ thống còn thưởng cả thuộc tính đặc biệt.

Anh không hề biết hệ thống sẽ thưởng thuộc tính đặc biệt, lần này lại thưởng kháng độc.

Mạc Tử Phàm không biết, thuộc tính kháng độc mà hệ thống thưởng, có lợi hại bằng Kỳ Lân Kiệt không.

Chương 94

Dù sao Kỳ Lân Kiệt cũng có hiệu quả giải độc kỳ diệu, thi độc của huyết thi, thi độc của thi miết đều có thể giải được.

Các loại rắn rết sâu bọ gặp người ăn phải Kỳ Lân Kiệt đều sẽ tránh xa ba thước.

Nhưng điều đó không quan trọng nữa, Mạc Tử Phàm bây giờ rất cảnh giác.

Phải biết rằng, kiếp trước khi Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vào thành cổ Tinh Tuyệt, ban đầu cũng chỉ gặp một ít rắn quái mắt đen, kết quả sau đó lại gặp phải cả bầy đàn.

"Thất sách rồi." Mạc Tử Phàm nhíu mày, anh chỉ chuẩn bị hai quả bom choáng, vì cảm thấy trong Thần Thụ Tần Lĩnh, những nơi cần dùng đến bom choáng không nhiều.

Nhưng bom choáng lại là thứ tốt để đối phó với rắn quái mắt đen.

Cả nhóm tiến vào mộ thất, bên trong không có bích họa như mong đợi, ngược lại có một cỗ quan tài đá.

Hồ Thiên nhanh chóng đến góc đông nam, thắp nến lên.

Chỉ là, nến vừa mới được thắp, công chúa Áo Cổ đã mở quan tài đá ra.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn, đó là quy tắc giữa người sống và người chết, đối với ta, không có quy tắc nào cả." Công chúa Áo Cổ bây giờ không phải người chết, cũng không phải người sống, có thể coi là một người chết sống lại.

Khoảnh khắc quan tài đá mở ra, Mạc Tử Phàm cầm súng phun lửa, phun thẳng vào trong.

Bởi vì ngay lúc đó, anh đã thấy vô số rắn quái mắt đen dày đặc.

Lũ rắn này chưa kịp trào ra khỏi quan tài đã bị Mạc Tử Phàm thiêu sạch.

"Ting, tiêu diệt một con rắn quái mắt đen, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." "Ting, tiêu diệt một con rắn quái mắt đen, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." … Âm thanh thông báo của hệ thống điên cuồng vang lên, số lượng rắn quái mắt đen bị tiêu diệt ngày càng nhiều, đợt điểm năng lượng này đối với Mạc Tử Phàm mà nói, farm cực kỳ sướng.

Chỉ cần dùng súng phun lửa nhắm vào quan tài, điểm năng lượng bắt đầu tăng nhanh.

Đồng thời, kháng độc của Mạc Tử Phàm cũng tăng lên chóng mặt.

"Ầm..." Lúc này, từ trong quan tài đá truyền ra một tiếng động lớn, một bóng người vạm vỡ mặc da thú kỳ lạ đứng dậy, quan tài đá cũng trong nháy mắt vỡ tan tành.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy bóng người vạm vỡ đó, sắc mặt hơi thay đổi, chưa kịp lên tiếng, công chúa Áo Cổ đã nói trước.

"Độc Cương Sáu Mắt!!" Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, giống như xem bảng chỉ số của quái vật trong game, khi nhìn thấy Độc Cương Sáu Mắt, anh đã biết nó là gì.

Mạc Tử Phàm biết, Độc Cương Sáu Mắt chính là vua của tộc Xà.

Vua tộc Xà không thực sự hồi sinh, Mộ Trần Châu cũng có năng lực phong tỏa linh hồn, nhưng khi Tinh Tuyệt Nữ vương đến tộc Xà, linh hồn của vua tộc Xà đã biến mất.

Vì vậy, cái gọi là Tinh Tuyệt Nữ vương hồi sinh vua tộc Xà, thực chất chỉ là bà ta đã luyện vua tộc Xà thành Độc Cương.

Cộng thêm cây thanh đồng có năng lực vật chất hóa, Tinh Tuyệt Nữ vương lại có thể khống chế năng lực này, nên đã hiện thực hóa ký ức của vua tộc Xà đời trước, khiến mọi người tưởng rằng vua tộc Xà đã được hồi sinh.

Thực tế, vua tộc Xà được hồi sinh chỉ là một Độc Cương do Tinh Tuyệt Nữ vương luyện ra.

Những điều này đều là Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra được, mục đích của Tinh Tuyệt Nữ vương khi khống chế vua tộc Xà, hẳn là để huyết tế cây thanh đồng.

Còn việc huyết tế cây thanh đồng có thể mang lại lợi ích gì cho Tinh Tuyệt Nữ vương, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không biết.

Nhưng bây giờ đến đây, có Bỉ Ngạn hoa và công chúa Áo Cổ, lần này Mạc Tử Phàm muốn điều tra rõ bí mật của Thần Thụ Tần Lĩnh, có lẽ sẽ dễ dàng hơn so với ở mộ dưới đáy biển.

Chỉ là việc cấp bách trước mắt là phải tìm cách đối phó với Độc Cương Sáu Mắt.

Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được, Độc Cương Sáu Mắt rất mạnh.

"Tốt nhất hãy để mấy người bạn của ngươi ra ngoài trước, mấy người bạn này của ngươi tuy trong cơ thể đều ẩn giấu huyết mạch đặc thù, nhưng chung quy vẫn chưa thức tỉnh, nếu nhiễm phải độc khí của Độc Cương Sáu Mắt, ta cũng bó tay." Vương Bàn Tử thực ra không mấy để ý, nhưng Mạc Tử Phàm cũng biết công chúa Áo Cổ không nói quá, nên bảo họ ra ngoài.

"Tiểu Thiên Chân, Bàn Tử, Hồ Thiên, ba người ra ngoài trước đi, tên này để tôi đối phó." Kháng độc của Mạc Tử Phàm hiện tại là ba trăm năm mươi, anh cũng không biết có thể chống lại độc khí của Độc

Cương Sáu Mắt không, nhưng phải thử một lần.

Dù sao có ba trăm năm mươi điểm kháng độc, nếu không chống đỡ được, vẫn còn Hắc Lân Chi Tâm và Hắc Lân Long Văn, cũng có nghĩa là, Mạc Tử Phàm gần như không thể xảy ra chuyện.

Loạn Phi Phong Côn Pháp!!

Đối mặt với Độc Cương Sáu Mắt, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không nương tay, trực tiếp dùng đến chiêu thức mạnh nhất.

"Đừng." Sắc mặt công chúa Áo Cổ thay đổi, có mấy phần lo lắng nói: "Độc khí của Độc Cương Sáu Mắt kinh người, thể phách của ngươi tuy không tệ, nhưng cũng không thể nào chống đỡ được." Bình thường tuy có chút cao ngạo bá đạo, độc đoán, nhưng với tư cách là công chúa một nước, cô không phải hạng người lòng dạ độc ác.

Nếu không ở trên thảo nguyên, Mạc Tử Phàm đã không dễ dàng dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn thấu, lần đầu gặp mặt ở Tân Quán, cô cũng không thể nào thỏa hiệp.

Với niệm lực của công chúa Áo Cổ, nếu thật sự muốn chạy trốn, Mạc Tử Phàm chưa chắc đã có cách.

Dù sao lúc đó Vương Bàn Tử, Hồ Thiên, Thiên Chân cũng ở đó, người có Phật châu Xá Lợi chỉ có một mình Mạc Tử Phàm.

Vì vậy, thực chất bản tính của công chúa Áo Cổ không xấu, chỉ có một vài tính khí tiểu thư của công chúa.

Lần này thấy Mạc Tử Phàm trực diện đối đầu với Độc Cương Sáu Mắt, không khỏi cũng có mấy phần lo lắng.

Không biết là vì quen biết với tổ tiên Hắc Lân Tân Quán, hay vì bản thân Mạc Tử Phàm, nhưng bây giờ, trong lòng công chúa Áo Cổ không hy vọng Mạc Tử Phàm xảy ra chuyện.

Nhưng, công chúa Áo Cổ biết rõ sự khủng bố của độc khí Độc Cương Sáu Mắt, trong tình huống này, Mạc Tử Phàm đối mặt trực diện, gần như không thể chống đỡ được.

Chương 95

"Chung quy vẫn quá nóng vội, ta tuy sẽ lãng phí một chút thời gian, nhưng không đến nỗi trúng độc, bây giờ xông lên như vậy, gần như không có khả năng toàn thân trở ra." Công chúa Áo Cổ lắc đầu, mày nhíu chặt: "Chỉ mong không bị độc chết ngay lập tức, nếu không Bỉ Ngạn hoa cũng chưa chắc cứu được." Mạc Tử Phàm không biết hành động của mình lại khiến công chúa Áo Cổ suy nghĩ nhiều như vậy, anh bây giờ đang thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, hoàn toàn áp chế Độc Cương Sáu Mắt.

Độc khí trên người nó cuồn cuộn, nhưng Mạc Tử Phàm lại bình an vô sự, không hề bị ảnh hưởng.

Mạc Tử Phàm cũng yên tâm rồi, độc khí của Độc Cương Sáu Mắt quả thực không tệ, nếu kháng độc của anh dưới ba trăm cũng không thể toàn thân trở ra.

Nhưng xui cho nó, kháng độc của Mạc Tử Phàm hiện tại cao tới ba trăm năm mươi, nên hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

"Sao lại không bị ảnh hưởng?!" Công chúa Áo Cổ mặt đầy vẻ khó tin, bởi vì cô rõ ràng thấy Mạc Tử Phàm đã hít phải độc khí, theo lẽ thường, anh phải trúng độc mới đúng.

Nhưng tình hình Mạc Tử Phàm thể hiện ra bây giờ, hoàn toàn giống như một người không có chuyện gì, khiến người ta hoàn toàn không thể đoán được.

"Miễn dịch độc tố?" Công chúa Áo Cổ nghĩ đến một khả năng, nhưng nhanh chóng lại phủ định.

Bởi vì trong ấn tượng của cô, có thể miễn dịch độc tố, ngoài Bách Độc Long và Tinh Tuyệt Nữ vương, không có tồn tại thứ ba nào có

thể làm được.

Trong lúc công chúa Áo Cổ đang kinh ngạc nghi ngờ, Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm cũng đã cộng dồn đến bốn trăm phần trăm.

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn, mỗi một côn đánh xuống đều có sức mạnh của một trăm hai mươi lăm người, ngay cả đối với công chúa Áo Cổ, đó cũng là chuyện tương đối khủng bố.

"Chẳng lẽ Hắc Lân Tân Quán đều biến thái như vậy?" Công chúa Áo Cổ nghĩ đến người phụ nữ Thượng Quan Thấm Vân kia, Hắc Lân Tân Quán đời đầu tiên, dù đã qua nhiều năm, thực lực khủng bố của Thượng Quan Thấm Vân vẫn khiến công chúa Áo Cổ khó mà quên được.

Mạc Tử Phàm không suy nghĩ nhiều như công chúa Áo Cổ, bây giờ anh chỉ liên tiếp vung côn, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tiêu diệt Độc Cương Sáu Mắt, xem xem giết nó có thể nhận được lợi ích gì.

Dù sao xét từ góc độ nào, Độc Cương Sáu Mắt cũng có thể coi là quái vật đặc biệt, theo sự hiểu biết của Mạc Tử Phàm về hệ thống, nếu không có gì bất ngờ, sau khi tiêu diệt nó, chắc chắn sẽ rớt ra sách kỹ năng.

"Mạnh hơn rồi?" Công chúa Áo Cổ nhìn Mạc Tử Phàm đối kháng với Độc Cương Sáu Mắt, trong lòng vô cùng chấn động.

Vốn dĩ việc Mạc Tử Phàm miễn dịch với độc khí của nó đã khiến cô rất kinh ngạc.

Nhưng bây giờ cô lại phát hiện, Mạc Tử Phàm không chỉ miễn dịch độc khí, mà ngay cả thực lực cứng của anh cũng đã tăng lên.

Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm vốn chỉ ở tầng thứ

ba, bây giờ đã là tầng thứ tư, cộng với sức mạnh cơ bản, hiện tại sau khi cộng dồn tối đa, sức mạnh của anh còn cao hơn trước hai mươi lăm nhân lực!!

Sự tăng trưởng như vậy, đối với một người có thể phách tổng cộng chỉ bốn mươi, năm mươi nhân lực, quả thật khủng bố.

Mạc Tử Phàm chỉ trong vài ngày, thể phách đã tăng vượt quá năm mươi phần trăm thể phách của công chúa Áo Cổ, tự nhiên sẽ khiến cô chấn động.

Thực tế chỉ là công chúa Áo Cổ đã nghĩ quá nhiều, Mạc Tử Phàm tăng lên chỉ là Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Chỉ là công chúa Áo Cổ đã ngủ quá lâu, lại thêm võ công thảo nguyên phần lớn đều phóng khoáng đơn giản, ít có võ học cao thâm, cũng vì thế mà cô không nghĩ đến khả năng mượn thế chồng lực.

Mặc dù cô cũng đã phát hiện ra một số manh mối, nhưng không nghĩ nhiều.

Mượn thế chồng lực ở Thăng Long đều là thủ đoạn vô cùng hiếm thấy, có được bản lĩnh mượn lực đánh lực, ở Thăng Long cũng có thể coi là thủ đoạn tương đối mạnh mẽ.

Võ học cao cấp như mượn thế chồng lực, công chúa Áo Cổ không biết cũng là chuyện bình thường.

Khi côn cuối cùng của Mạc Tử Phàm hạ xuống, thân thể Độc Cương Sáu Mắt vỡ nát, triệt để diệt vong.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Độc Cương Sáu Mắt, điểm năng lượng +450, kỹ năng Miễn Dịch Nọc Rắn +1, kháng độc +50." Miễn Dịch Nọc Rắn (Kỹ năng bị động): Tất cả độc tố của loài rắn sẽ không có chút hiệu quả nào đối với ký chủ.

Mạc Tử Phàm cũng không ngờ, kỹ năng được thưởng lại là một

kỹ năng bị động.

Miễn Dịch Nọc Rắn, có thể nói là mạnh, cũng có thể nói là bình thường.

Dù sao trong lăng mộ cổ gặp phải rắn xác suất không đặc biệt lớn, lúc bình thường, Mạc Tử Phàm gặp phải rắn độc xác suất cũng không lớn.

Nhưng có kỹ năng vẫn tốt hơn là không có.

Sau khi có được kỹ năng Miễn Dịch Nọc Rắn, Mạc Tử Phàm nhìn chỉ số kháng độc cao tới bốn trăm.

Thực ra, sự tồn tại của kháng độc sẽ mạnh hơn Miễn Dịch Nọc Rắn, vì Miễn Dịch Nọc Rắn tương đối chỉ nhắm vào độc rắn.

Nhưng kháng độc thì khác, nó nhắm vào tất cả các loại độc tố.

Sau khi giải quyết Độc Cương Sáu Mắt, Mạc Tử Phàm dùng súng phun lửa thiêu xác nó, sau đó mới cho Thiên Chân và những người khác vào.

Khi xác Độc Cương Sáu Mắt bị thiêu sạch sẽ, Mạc Tử Phàm đột nhiên thấy, tại vị trí của nó, xuất hiện một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn màu đỏ sẫm.

Mạc Tử Phàm cố gắng dùng Động Sát Thiên Nhãn để xem thuộc tính của chiếc nhẫn, nhưng kết quả đã định sẵn sẽ khiến anh thất vọng.

Bởi vì Động Sát Thiên Nhãn hoàn toàn không nhìn ra được thông tin gì, dù chỉ là một chút.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể biết một điều, thứ này là một chiếc nhẫn!!

“Phàm ca không hổ là Phàm ca, giải quyết Tống tử cũng nhanh gọn

như vậy.” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Mạc Tử Phàm.

Vương Bàn Tử không phải là người thích nịnh hót, khi gã bắt đầu tâng bốc một người, điều đó chỉ có thể chứng tỏ một điều, đó là gã thật sự cảm thấy Mạc Tử Phàm vô cùng lợi hại.

Mạc Tử Phàm không nói gì, cất chiếc nhẫn đi, sau đó nhìn về phía quan tài đá.

Bên trong không còn thứ gì, vốn dĩ bên trong cơ bản là rắn quái mắt đen, nên cũng không chứa được thứ gì khác.

Chương 96

"Tinh Tuyệt Nữ vương cũng không phải thứ gì tốt đẹp." Mạc Tử Phàm lắc đầu, không mấy tin tưởng đây là bố cục của Uông Tàng Hải, nếu không phải, Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến Tinh Tuyệt Nữ vương.

Rắn quái mắt đen chỉ nghe lệnh của bà ta, đương nhiên, một quan tài đầy rắn, lại thêm những con trên cây san hô đỏ rực, đều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy đây là bố cục của Tinh Tuyệt Nữ vương.

Anh thậm chí còn nghi ngờ, cây san hô trong mộ dưới đáy biển có phải là kết quả của việc Uông Tàng Hải học theo ở đây không.

Dù sao Thần Thụ Tần Lĩnh cũng không thể nào là bút tích của Uông Tàng Hải.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ vương, Mạc Tử Phàm cũng không cho rằng có thể có bút tích như vậy.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cho rằng nơi này do người tộc Xà phát hiện, sau đó họ chôn cất vua của mình ở đây.

Sau đó Tinh Tuyệt Nữ vương đến, luyện vua tộc Xà thành Độc Cương, và khiến người tộc Xà tưởng rằng vua của họ đã hồi sinh.

Tiếp theo là Bất Ngôn Kỵ đến đây, và đã xảy ra chiến đấu với những người tộc Xà giữ mộ.

Cuối cùng, Uông Tàng Hải đến, để lại một số thứ mang đặc sắc của ông ta.

Và bây giờ, là Thiên Chân đến, phát hiện ra nơi này.

Nhưng bây giờ xem ra, sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Thần Thụ Tần Lĩnh, có liên quan đến quá nhiều người.

Mạc Tử Phàm và mấy người tiếp tục tiến lên, xuyên qua mộ thất của Độc Cương Sáu Mắt, phía trước xuất hiện từng cỗ quan tài.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn, biết rằng đã đến Thiên Quan Trận, anh có vài phần ấn tượng về nó.

Có Động Sát Thiên Nhãn, việc phá giải Thiên Quan Trận cũng không phải chuyện đặc biệt phiền phức.

Mạc Tử Phàm trước tiên cần xác định phương hướng, chỉ cần phương hướng xác định, phá giải Thiên Quan Trận dễ như trở bàn tay.

Nhưng, không đợi Mạc Tử Phàm tìm được phương hướng chính xác, công chúa Áo Cổ đã lên tiếng: "Ta biết lối ra ở đâu rồi." Mạc Tử Phàm cười cười, công chúa Áo Cổ dùng niệm lực mạnh mẽ, phạm vi năm cây số đều nằm trong tầm kiểm soát của cô, bản lĩnh này, đối với cô, cũng không phải chuyện khó khăn.

Công chúa Áo Cổ dẫn đường, chưa đầy hai mươi phút đã phá giải được Thiên Quan Trận.

Trong Thiên Quan Trận, nhóm Mạc Tử Phàm cũng gặp phải những con chuột khổng lồ, nhưng khi gặp chúng, cả nhóm đều dễ dàng tiêu diệt.

"Chúng ta không phải đã lọt vào ổ chuột rồi chứ." Vương Bàn Tử không nhịn được buột miệng, nhưng Mạc Tử Phàm biết, Thiên Quan Trận không đơn giản như vậy.

Ít nhất từ những thông tin Mạc Tử Phàm nắm được, Thiên Quan Trận không chỉ có chuột đơn giản như vậy, ở đây hẳn phải xuất hiện khỉ mặt quỷ.

Chỉ là trong phim truyền hình kiếp trước, để tình tiết tăng dần, nên

đã không viết về khỉ mặt quỷ.

Đương nhiên, cũng có khả năng ở đây xuất hiện không phải khỉ mặt quỷ, mà là thứ khác.

Nhóm Mạc Tử Phàm đi trong Thiên Quan Trận được hơn mười phút, lúc này, công chúa Áo Cổ đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại.

"Sao thế?" Vương Bàn Tử bây giờ cũng tin rằng niệm lực của công chúa Áo Cổ phi thường, bây giờ thấy cô đột nhiên quay đầu lại, không khỏi khiến gã suy nghĩ nhiều.

"Hình như... có thứ gì đó." Công chúa Áo Cổ dùng từ "hình như", chứng tỏ cô cũng không chắc chắn.

"Không phải niệm lực của cô có thể kiểm soát phạm vi năm cây số sao?

Khoảng cách gần như vậy mà cũng không kiểm soát được?" Vương Bàn Tử dường như đã phát hiện ra một điểm có thể chèn ép công chúa Áo Cổ, không chút khách khí chất vấn.

Đối với lời của Vương Bàn Tử, công chúa Áo Cổ cũng không tức giận.

"Từ trường ở đây quá mạnh, hơn nữa đối phương cũng không phải hạng tầm thường." Mạc Tử Phàm cũng quay đầu lại nhìn, nhưng không phát hiện ra gì.

Thực ra kiếp trước khi Thiên Chân và lão Dương ở trong Thiên Quan Trận, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy không đơn giản chỉ là chuột, hẳn phải tồn tại một số thứ mà người khác không biết.

Lại thêm việc phát hiện cổ lâu của nhà họ Uông bên dưới mộ đáy biển Tây Sa, khiến Mạc Tử Phàm biết rằng, thế giới này và thế giới đạo mộ trên lý thuyết có một số khác biệt.

“Không cần quan tâm, chúng ta đi đường của chúng ta.” Mạc Tử Phàm không để ý, bởi vì theo tình hình của Thiên Chân kiếp trước, họ quả thực đã gặp phải một số chuyện kỳ lạ, nhưng không thực sự ảnh hưởng đến họ.

Cũng có nghĩa là, ngay cả khi ba người Thiên Chân rời khỏi Thiên Quan Trận, sự tồn tại thần bí ẩn nấp trong bóng tối cũng không ra tay.

Bây giờ công chúa Áo Cổ có thể phát hiện ra, chỉ có thể chứng tỏ niệm lực của cô quả thực mạnh, đã phát hiện ra một số thứ mà ngay cả Mạc Tử Phàm cũng chưa từng phát hiện.

Khi nhóm Mạc Tử Phàm chuẩn bị rời đi, Vương Bàn Tử đi cuối cùng đột nhiên lên tiếng.

“Thứ gì vậy?” Vương Bàn Tử vốn không tin tà, “Vừa rồi tôi thấy không có gì, có thứ gì đó vỗ vào vai tôi.” Vương Bàn Tử tuy không phải là người đặc biệt nghiêm túc, nhưng cũng không nói bừa trong chuyện này.

Nếu gã đã nói vậy, thì chắc chắn vừa rồi có thứ gì đó đã vỗ vai gã.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn qua, kỳ lạ, không hề thấy có người.

Phải biết, Động Sát Thiên Nhãn có thể bắt được những thứ nhỏ nhặt nhất.

Ở mộ dưới đáy biển, ngay cả dấu vết nữ quỷ để lại Động Sát Thiên Nhãn cũng có thể truy tìm.

Chương 97

Nhưng, vừa rồi Vương Bàn Tử nói có thứ gì đó vỗ vai, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm lại không hề phát hiện ra.

Trừ phi, đối phương dùng niệm lực vỗ!!

"Không phát hiện ra gì." Mạc Tử Phàm nhìn về phía công chúa Áo Cổ: "Nếu không phải thực lực của đối phương mạnh đến mức đáng sợ, thì có thể là dùng niệm lực vỗ." Niệm lực vô hình vô chất, với bản lĩnh hiện tại của Mạc Tử Phàm, không có cách nào nhìn xuyên qua bản thân niệm lực.

"Hẳn là niệm lực." Công chúa Áo Cổ cũng có chút không chắc chắn: "Chỉ là từ trường ở đây quá mạnh, việc thi triển niệm lực sẽ bị ảnh hưởng, nếu không ta nhất định sẽ phát hiện ra thứ đó." "Không phải cũng giống như cô, nơi này cũng đang nằm một bà lão yêu quái chứ?" Vương Bàn Tử cẩn thận nhìn những cỗ quan tài xung quanh, dù sao ở đây quan tài rất nhiều, ai biết được trong những cỗ quan tài này, cỗ nào có người, cỗ nào không?

Sắc mặt công chúa Áo Cổ biến đổi, xem ra, nếu không có Mạc Tử Phàm ở đây, kết cục của Vương Bàn Tử e rằng sẽ không tốt đẹp.

"Vừa rồi có người đẩy tôi một cái." Lúc này, Hồ Thiên đột nhiên lại lên tiếng.

Nghe Hồ Thiên nói, mấy người Mạc Tử Phàm đều nhìn về phía sau anh, nhưng, phía sau Hồ Thiên không có ai cả.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, đối phương đang dùng niệm lực công kích.

Chỉ là, anh không biết tại sao, niệm lực của đối phương không có

ý định làm hại người, giống như đang nhắc nhở, hy vọng anh làm chuyện gì đó.

Hoặc là niệm lực của đối phương không mạnh, chỉ có thể tạo ra hiệu quả công kích như vậy.

Bất kể là tình huống nào, Mạc Tử Phàm đều muốn gặp mặt, vị cao nhân ẩn nấp trong Thiên Quan Trận.

Mạc Tử Phàm khởi động Động Sát Thiên Nhãn, muốn tìm ra manh mối ở đây.

Lúc này, một cỗ quan tài truyền ra tiếng gõ.

Mạc Tử Phàm hai bước xông tới, trong quan tài không có gì cả, ngay sau đó, ở quan tài phía trước lại truyền ra tiếng gõ tương tự.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, xem ra phán đoán của mình hoàn toàn chính xác, có thứ gì đó đang cố ý dẫn đường, muốn anh đi làm một việc gì đó.

Còn rốt cuộc muốn anh làm gì, bây giờ Mạc Tử Phàm không biết.

Cả nhóm đều đi theo sau Mạc Tử Phàm, sau một hồi đi vòng vèo, niệm lực đó bắt đầu liên tục gõ vào một cỗ quan tài.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, việc lặp đi lặp lại gõ vào một cỗ quan tài, có vẻ rất không ổn.

Anh dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát cỗ quan tài đó, nhanh chóng phát hiện ra, nó không phải là quan tài bình thường, mà là một cơ quan.

Mở cỗ quan tài ra, Mạc Tử Phàm từ từ xoay cơ quan bên trong.

Cơ quan mở ra, bức tường quan tài bên cạnh tách ra, một con đường mộ dẫn xuống dưới xuất hiện trước mặt mấy người.

Mạc Tử Phàm hơi do dự, bởi vì bên dưới ẩn giấu những gì, tất cả

đều là ẩn số.

Tình hình ở đây, không nằm trong sự hiểu biết của Mạc Tử Phàm về Thần Thụ Tần Lĩnh.

Nhưng, đường mộ ở ngay trước mắt, Mạc Tử Phàm cũng giống như Thiên Chân, đều là những người đầy khát khao khám phá, sẽ không từ bỏ như vậy.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm lựa chọn tiến vào đường mộ.

Men theo đường mộ đi xuống dưới, bên dưới là một mộ thất, không, nơi này giống một mật thất hơn, dùng để cất giữ những thứ quý giá và bí mật.

Nhưng, trong mộ thất này, chỉ có một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài màu đỏ sẫm.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cỗ quan tài này có chút giống Tiểu Tử Quan, nhưng khác ở chỗ, nó bị bịt kín hoàn toàn, không hề chừa một lỗ hổng nào.

Trên cỗ quan tài màu đỏ sẫm quấn quanh những sợi xích sắt to bằng thùng nước, dường như rất sợ thứ bên trong sẽ thoát ra.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, ngoài quan tài, xung quanh đều trống rỗng, phẳng phất như sự tồn tại của nơi này, chỉ để đặt một cỗ quan tài.

"Trên quan tài có chữ." Hồ Thiên chỉ vào cỗ quan tài màu đỏ sẫm.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, có thể nhìn thấy thông tin quá khứ và thông tin cơ bản của những thứ này, vì vậy, những văn tự cổ này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

"Tiểu Thiên Chân, cậu xem xem, trên quan tài viết những gì?" Thiên Chân đi tới xem xét văn tự trên cỗ quan tài, nhưng cuối cùng lại

lắc đầu.

“Là văn tự của dân tộc thiểu số cổ đại, trên thế giới này người có thể đọc hiểu được những văn tự này, không quá mười người.” Lời của Thiên Chân không phải là nói quá, có lẽ những văn tự cổ thông thường, người có thể đọc hiểu tương đối nhiều.

Nhưng dân tộc thiểu số thì khác, tài liệu văn hiến quá ít, chỉ có thể thông qua một số mảnh ghép để suy đoán.

“Tôi nhận ra chữ trên đó.” Mạc Tử Phàm bình thản nói.

“Trên quan tài viết: Từng có một nữ ma đầu phá vỡ phong ấn của Thần Thụ Tần Lĩnh, muốn gây họa bốn phương, thành cổ Tinh Tuyệt vĩ đại đã dùng đại thần thông phong ấn nó trong cỗ quan tài này, cảnh tỉnh hậu nhân, vạn vạn lần không được mở quan tài.” Nghe Mạc Tử Phàm đọc hết văn tự cổ của dân tộc thiểu số trên cỗ quan tài, Thiên Chân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, khó tin nhìn Mạc Tử Phàm.

Những văn tự cổ này, trên thế giới người có thể đọc hiểu không quá mười người, đặc biệt là tộc Xà, một dân tộc thiểu số không lớn như vậy, người có thể đọc hiểu càng ít hơn.

Hồ Thiên và công chúa Áo Cổ cũng có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm, họ cũng biết việc nhận ra những văn tự cổ trên đó khó khăn đến mức nào.

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm không suy nghĩ nhiều, ánh mắt luôn dán vào cỗ quan tài màu đỏ sẫm.

Từ tình hình trên quan tài, anh có thể đoán được, cỗ quan tài này do Tinh Tuyệt Nữ vương để lại ở đây.

Chương 98

Bên trong phong ấn một nữ ma đầu đã phá vỡ phong ấn từ bên dưới Thần Thụ Tần Lĩnh!

Đương nhiên, đó cũng chỉ là thông tin mà Mạc Tử Phàm nắm được hiện tại.

Tinh Tuyệt Nữ vương để lại cỗ quan tài này, mà không trực tiếp giết chết nữ ma đầu bên trong.

Lý do hẳn là có hai, thứ nhất, có lẽ Tinh Tuyệt Nữ vương cũng không có năng lực tru sát nữ ma đầu.

Khả năng thứ hai, nữ ma đầu đó có ích đối với Tinh Tuyệt Nữ vương, nên không giết.

"Ngươi tin lời của Tinh Tuyệt Nữ vương sao?

Đó là một người vô cùng thâm hiểm, từng một mình tàn sát mấy chục vạn người." "Ngươi cũng đã thấy ở phía trước, Tinh Tuyệt Nữ vương từng tàn sát người của các bộ tộc khác để huyết tế cây thanh đồng, ngươi nghĩ một người như vậy có thể là người tốt sao?" Khi nhắc đến Tinh Tuyệt Nữ vương, công chúa Áo Cổ dường như vô cùng bất mãn, có thành kiến rất lớn với bà ta.

"Xem ra, trong quan tài phong ấn một nữ ma đầu, chắc chắn không có đồ dằn túi cho Bàn gia, hay là chúng ta đừng mở nữa." Vương Bàn Tử cũng biết chủ nhân trong quan tài có lẽ không dễ chọc.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là gã cảm thấy bên trong không có đồ dằn túi, nên không muốn mở quan tài.

"Tôi cảm thấy kẻ thù của kẻ thù là bạn, cỗ quan tài này nên được mở ra, đến lúc đó cùng nhau đối phó với Tinh Tuyệt Nữ vương." Nhìn

dáng vẻ của công chúa Áo Cổ, thậm chí còn mong muốn mở quan tài ngay bây giờ.

Công chúa Áo Cổ nhìn Mạc Tử Phàm, nói: "Mạc Tử Phàm, chỉ cần ngươi đồng ý thả người trong quan tài ra, ta, công chúa Áo Cổ, nợ ngươi một ân tình, sau này nếu có việc cần giúp đỡ, ta tuyệt đối sẽ không từ chối." Mạc Tử Phàm không biết công chúa Áo Cổ và Tinh Tuyệt Nữ vương có mâu thuẫn gì, mà có thể khiến cô ta đối đầu với Tinh Tuyệt Nữ vương như vậy.

"Được, Phàm ca, anh quyết định đi, bất kể anh quyết định thế nào, Vương Bàn Tử tôi đều ủng hộ." Vương Bàn Tử tuyệt đối ủng hộ Mạc Tử Phàm, nên không làm khó anh.

Thực ra đối với Mạc Tử Phàm mà nói, cũng không có gì khó xử.

Anh vốn đã chuẩn bị mở quan tài, vì đối với anh, nếu chủ nhân bên trong là người tốt, không chừng có thể cung cấp một số manh mối.

Nếu là người xấu, Mạc Tử Phàm trực tiếp giết luôn.

Một nữ ma đầu, ngoài việc thưởng điểm năng lượng, có thể còn thưởng kỹ năng, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, là chuyện rất tốt.

Bây giờ công chúa Áo Cổ còn hứa một ân tình, Mạc Tử Phàm càng không có lý do gì để không đồng ý.

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập xuống, sau đó, từng sợi xích sắt to bằng cánh tay vỡ nát, phảng phất như mọi thứ trong khoảnh khắc tiếp theo đều sẽ vỡ tan.

Côn thứ hai của Mạc Tử Phàm hạ xuống, sức mạnh khổng lồ khiến cỗ quan tài màu đỏ sẫm rung lên nhè nhẹ.

Sau côn thứ ba, quan tài vỡ nát, có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Lúc này, một luồng niệm lực mạnh mẽ lao ra, Hồ Thiên, Thiên

Chân, Vương Bàn Tử dưới sự va chạm của luồng niệm lực đó, chỉ cảm thấy đầu đau nhói, trong chốc lát đã bất tỉnh.

Sức mạnh linh hồn của Mạc Tử Phàm đạt đến bảy mươi, lại thêm có Phật châu Xá Lợi hộ thể, nên không bị bất tỉnh.

Cũng vào lúc này, cỗ quan tài màu đỏ sẫm hoàn toàn vỡ nát, một người phụ nữ không mảnh vải che thân xuất hiện trong tầm mắt Mạc Tử Phàm.

Bởi vì anh đang mở Động Sát Thiên Nhãn, nên đã nhìn rõ từng chi tiết của người phụ nữ đột nhiên xuất hiện.

Làn da trắng nõn như ngọc dương chi, gương mặt thuần khiết như pha lê, một đôi mắt to long lanh mang theo một tia yêu dị, cả người trông chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, nhưng lại phát triển cực kỳ tốt.

Vòng eo thon thả có thể một tay nắm trọn, tôn lên vóc dáng tuyệt đỉnh một cách hoàn hảo.

Mạc Tử Phàm từng gặp không ít phụ nữ, trong đó thậm chí có cả những tiểu thư danh giá như Hoắc Tú Tú, Doãn Nam Phong, cũng có một số ngôi sao đang nổi trong làng giải trí.

Chỉ là, nếu so với cô gái trước mắt, đều có phần mờ nhạt.

Dung mạo của cô và công chúa Áo Cổ rất khác nhau, công chúa Áo Cổ yêu dị mà mang theo vẻ quyến rũ và khí chất công chúa.

Cô gái này lại thuần khiết hơn, trong sự thuần khiết lại mang theo một chút tà dị, khiến người ta nhìn vào có cảm giác không thể dứt ra được.

Lúc này, Mạc Tử Phàm và cô gái bốn mắt nhìn nhau, anh đã thấy, thấy hết rồi.

“A!!!” Một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên, Tiểu Vu Nữ vốn tưởng rằng có thể dùng niệm lực làm choáng tất cả đàn ông ở đây, sau đó mới ra ngoài tìm quần áo mặc.

Bởi vì khi dẫn đường, Tiểu Vu Nữ cảm thấy, trong số những người đàn ông này, chỉ có linh hồn lực của Mạc Tử Phàm là tương đối mạnh hơn một chút, nhưng làm choáng anh cũng không khó.

Nhưng điều cô không ngờ là, Mạc Tử Phàm lại không bị choáng, vì được Phật châu Xá Lợi bảo vệ.

“Ngươi, ngươi nhìn thấy rồi!!” Giọng nói tức giận truyền đến, Tiểu Vu Nữ lập tức trốn sau lưng công chúa Áo Cổ.

Mạc Tử Phàm tuy đã sống hai kiếp, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Anh lập tức quay người đi: “Công chúa Áo Cổ, đưa áo khoác của cô cho cô ấy đi, ở đây cũng không có quần áo khác.” Tiểu Vu Nữ nhanh chóng mặc áo khoác của công chúa Áo Cổ, nhìn Mạc Tử Phàm với ánh mắt vô cùng tức giận, nhe răng về phía anh.

“Được rồi, cậu ta cũng không cố ý.” Công chúa Áo Cổ hiếm khi nói giúp Mạc Tử Phàm: “Nói đi, cô tên gì, tại sao Tinh Tuyệt Nữ vương lại phong ấn cô trong quan tài.” Công chúa Áo Cổ hỏi ra vấn đề này, không chỉ cô muốn biết, Mạc Tử Phàm cũng muốn biết.

Anh không hỏi ngay, thứ nhất là vì đang kiểm tra xem Hồ Thiên, Vương Bàn Tử, Thiên Chân có sao không.

Thứ hai là vì anh cảm thấy chuyện này quả thực có chút ngượng ngùng.

Bây giờ xác định Vương Bàn Tử, Thiên Chân không sao, Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng muốn biết, tại sao cô gái này lại bị Tinh Tuyệt Nữ vương phong ấn trong quan tài.

“Ta tên Tiểu Vu Nữ, là con gái của vua tộc Xà, vì ta phát hiện ra âm mưu của Tinh Tuyệt Nữ vương, nên bà ta đã phong ấn ta ở đây.”

Tiểu Vu Nữ?

Chương 99

Con gái của vua tộc Xà?

Mạc Tử Phàm nhướng mày, vậy cô bé này cũng là một Nữ Tống tử ngàn năm.

"Con gái của vua tộc Xà?

Vậy sao có thể sống đến bây giờ?" Tinh Tuyệt Nữ vương có Mộ Trần Châu, có những bảo vật chưa biết khác, nên tuổi thọ của bà ta dài, không có gì lạ.

Công chúa Áo Cổ có Bỉ Ngạn hoa, không chết, đối với Mạc Tử Phàm, có thể chấp nhận.

Nhưng tại sao Tiểu Vu Nữ lại không chết sau bao nhiêu năm?

"Bản thân ta sở hữu huyết mạch Thiên Vu, lại có được Trái Tim Ác Mộng, nên ta sẽ không chết theo đúng nghĩa." Trái Tim Ác Mộng?

Mạc Tử Phàm lần đầu tiên nghe thấy thứ này, nhưng nếu Tiểu Vu Nữ không nói dối, vậy thì Trái Tim Ác Mộng hẳn phải rất mạnh.

Bởi vì dưới sự quan sát của Động Sát Thiên Nhãn, Tiểu Vu Nữ không phải âm linh tà túy, mà là một con người.

Không sai, Tiểu Vu Nữ là một con người, một người sống.

Đối với Mạc Tử Phàm mà nói, điều này khá là khủng bố.

Công chúa Áo Cổ sở hữu Bỉ Ngạn hoa, nhưng cũng không phải là người theo đúng nghĩa.

Chẳng lẽ cái gọi là Trái Tim Ác Mộng, còn lợi hại hơn Bỉ Ngạn hoa?

Dường như nhận ra Mạc Tử Phàm không biết về Trái Tim Ác

Mộng, công chúa Áo Cổ ở bên cạnh giải thích: “Trái Tim Ác Mộng là trái tim của ma thần Ác Mộng thời thượng cổ, được mệnh danh là thế gian còn sinh linh, Ác Mộng sẽ không diệt.” “Có được Trái Tim Ác Mộng, chính là bất tử bất diệt!!” Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, cũng không ngờ, trên thế giới này lại có thứ tốt như vậy.

“Cô phát hiện ra bí mật gì của Tinh Tuyệt Nữ vương?” Mạc Tử Phàm hỏi.

Tiểu Vu Nữ tuy nhìn Mạc Tử Phàm với ánh mắt có chút tức giận, nhưng cũng biết anh đã cứu mình, nên không có sát tâm với anh, thậm chí trong sâu thẳm nội tâm còn có mấy phần cảm kích.

Bởi vì nếu không ra được nữa, cô cũng không biết phải ngủ trong bóng tối vô tận đó bao lâu.

“Năm đó cha ta qua đời, tộc Xà của ta đã xây lăng mộ cho ông, nhưng lại đào được cây Thần Thụ Thanh Đồng, tộc ta đã tôn thờ nó như thần linh cổ thụ, Trái Tim Ác Mộng của ta, cũng là có được từ trên cây Thần Thụ.” “Khi ta chuẩn bị chôn cất cha ta, Tinh Tuyệt Nữ vương xuất hiện, mang theo ý chỉ của thần linh, có thể hồi sinh cha ta.” “Ban đầu, cha ta thật sự đã được hồi sinh, ta rất vui, tộc nhân của ta đã tôn Tinh Tuyệt Nữ vương làm sứ giả của thần linh.” “Tinh Tuyệt Nữ vương cũng từ dưới cây Thần Thụ triệu hồi ra hai con mãng xà khổng lồ, càng khiến tộc nhân của ta tin tưởng bà ta là sứ giả thần linh.” “Nhưng, ta lại phát hiện cha ta có chút không bình thường, bắt đầu hỗn loạn, giống như, sau khi hồi sinh, không thể có được ký ức mới.” “Sau đó, ta phát hiện tính khí của cha ngày càng kỳ quái, giống như bị ma ám, nên ta bắt đầu âm thầm điều tra.” Mạc Tử Phàm và công chúa Áo Cổ đều đang lắng nghe Tiểu Vu Nữ kể lại chuyện năm xưa.

“Sau này, ta phát hiện Tinh Tuyệt Nữ vương muốn mở cây Thần

Thụ, và ở bên dưới nó, đã xây dựng một tòa thành, được đặt tên là Thành cổ Tinh Tuyệt giả, cuối thành cổ, ẩn giấu một ma đầu khủng bố, Tinh Tuyệt Nữ vương muốn thông qua việc huyết tế cây Thần Thụ, thả ma đầu đó ra." Mạc Tử Phàm nghe đến đây, càng cảm thấy sự việc có chút không đơn giản.

Về Thần Thụ Tần Lĩnh, có nhiều cách giải thích, ở kiếp trước, có người nghi ngờ nó mọc ra từ địa ngục, có năng lực khủng bố.

Cái gọi là vật chất hóa cụ hiện, cũng chỉ là do ác quỷ địa ngục ngụy trang ra.

Ngoài ra, Thần Thụ Tần Lĩnh còn có một cách giải thích khác.

Rằng Tần Xuyên tám trăm dặm, thực chất là long mạch của một con ác long, Ngọc Hoàng Đại Đế vì để trấn áp long mạch này, nên đã cắm một cây đinh xuống, phong ấn nó ở đây.

Thần Thụ Tần Lĩnh sở dĩ có thể vật chất hóa mọi thứ, là vì nó xuất phát từ tay của Ngọc Hoàng Đại Đế, có thần lực ngút trời, nên mới có năng lực phi thường như vậy.

Còn có một cách giải thích nữa, là khi Đại Vũ trị thủy, đã đặt một cây thần thiết ở Đông Hải, bình định Đông Hải, trở thành Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không sau này.

Còn ở Tần Xuyên, ông đã đặt một cây thần đồng, trấn áp ác long, trở thành cây Thần Thụ Thanh Đồng bây giờ.

Ba cách giải thích này, đều là suy đoán của những người bạn trên mạng kiếp trước, thực tế như thế nào, thật khó nói.

Chỉ là, từ tình hình của Tiểu Vu Nữ hiện tại xem ra, bên dưới Thần Thụ Tần Lĩnh thật sự có phong ấn một thứ gì đó.

Hơn nữa, vừa rồi Tiểu Vu Nữ đã nói, bên dưới cây Thần Thụ có một tòa Thành cổ Tinh Tuyệt giả, đó cũng là điều mà Thiên Chân kiếp

trước không phát hiện ra.

"Cô có biết Tinh Tuyệt Tế Đàn không?" Công chúa Áo Cổ trực tiếp hỏi về mục đích của chuyến đi này.

Cô cần phải ở trong Tinh Tuyệt Tế Đàn, mới có thể khiến thể phách và linh hồn của mình dung hợp hoàn hảo.

"Ở trong Thành cổ Tinh Tuyệt giả." Tiểu Vu Nữ nhìn xung quanh: "Đây hình như là Thiên Quan Trận do người tộc Xà của ta xây dựng, để ta dẫn các ngươi ra ngoài trước!" Nói rồi, niệm lực trên người Tiểu Vu Nữ chấn động, Vương Bàn Tử và những người khác đang bất tỉnh đều tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, ai nấy đều ngơ ngác, sau đó thấy có thêm một người.

"Mẹ nó, mình lại ngất rồi." Vừa nói xong, Vương Bàn Tử thấy Tiểu Vu Nữ, lập tức sững sờ.

"Phàm ca, cô bé này là ai vậy?" "Cô bé?" Công chúa Áo Cổ và Mạc Tử Phàm đều ăn ý cười cười.

"Ta là nữ ma đầu trong cỗ quan tài đó." Tiểu Vu Nữ tinh nghịch làm bộ mặt hung dữ với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Mạc Tử Phàm, ánh mắt đó như đang hỏi: Cô bé trông ngốc manh thế này, thật sự là nữ ma đầu sao?

Mạc Tử Phàm gật đầu với Vương Bàn Tử, nói: "Không sai, cậu phải cẩn thận một chút đấy, vừa rồi cô ấy chỉ hắt hơi một cái, tất cả chúng ta đều ngất rồi." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nhìn Tiểu Vu Nữ với ánh mắt không thiện cảm, sau đó lại nhìn sang công chúa Áo Cổ.

"Đúng là không cho người ta đường sống mà, có một công chúa Áo Cổ đã đủ mạnh rồi, bây giờ lại xuất hiện một nữ ma đầu." "Có thể đừng gọi ta là nữ ma đầu không, ta tên Tiểu Vu Nữ." Tiểu Vu Nữ

đối với xưng hô này, tỏ ra vô cùng không hài lòng: “Nếu nói là nữ ma đầu, Tinh Tuyệt Nữ vương mụ yêu bà già đó mới thực sự là nữ ma đầu.” “Tốt nhất đừng cho ta cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ xé nát miệng của Tinh Tuyệt Nữ ma đầu đó.” Trong nội dung của Tinh Tuyệt Cổ Thành kiếp trước, Tinh Tuyệt Nữ Vương được khắc họa khá tàn bạo.

Trong bộ phim truyền hình Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một kẻ thống trị hung tàn chuyên nô dịch các tiểu quốc xung quanh.

“Công chúa Áo Cổ, ta biết Tiểu Vu Nữ có mâu thuẫn với Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng tại sao cô cũng có mâu thuẫn với bà ta?” Mạc Tử Phàm không hiểu, bèn hỏi Công chúa Áo Cổ.

Công chúa Áo Cổ nghe vậy, tức đến nghiến răng: “Hay lắm, ta phải đi dần cho Tinh Tuyệt Nữ Vương một trận.” “Cái gọi là tế đàn Tinh Tuyệt đó vốn là của quốc gia ta, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã dùng thủ đoạn cứng rắn cướp đi, đặt vào giữa lòng Tần Xuyên.

Chương 100

Nếu không thì ta cũng chẳng cần phải chạy xa đến thế.” Mạc Tử Phàm gật đầu, một tế đàn có thể khiến linh hồn và thể phách dung hợp hoàn hảo chắc chắn là một báu vật vô cùng quý giá ở quốc gia của Công chúa Áo Cổ.

Kết quả lại bị Tinh Tuyệt Nữ Vương cướp mất, việc Công chúa Áo Cổ có thành kiến sâu sắc với bà ta cũng là điều dễ hiểu.

Gạt đi những suy nghĩ miên man, mấy người họ theo chân Tiểu Vu Nữ rời đi.

Khi vừa ra khỏi mật thất, Tiểu Vu Nữ nhìn thấy những bộ hài cốt trong trận Thiên Quan, sắc mặt không khỏi biến đổi dữ dội.

“Chuyện gì thế này?” Những bộ hài cốt trên mặt đất cơ bản đều là người của Xà tộc, bởi vì thi thể của Bất Ngôn Kỵ đã bị mang đi rồi.

Công chúa Áo Cổ vỗ vai Tiểu Vu Nữ: “Người của cô có lẽ đã bị giết để bảo vệ nơi này, đừng quá đau lòng.” Đối với lời an ủi của Công chúa Áo Cổ, Tiểu Vu Nữ chỉ siết chặt nắm đấm: “Tinh Tuyệt nữ ma đầu, sẽ có một ngày, ta sẽ dẫn theo vạn ngàn cổ trùng, huyết tẩy Tinh Tuyệt Cổ Thành của ngươi.” Nghe lời Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm đứng bên cạnh nói một cách thản nhiên: “Cô thật sự hiểu lầm rồi, những người Xà tộc này không phải do Tinh Tuyệt Nữ Vương giết.” Vừa nghe Mạc Tử Phàm nói, cả Công chúa Áo Cổ và Tiểu Vu Nữ đều nhìn anh với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Ngươi lại còn nói giúp cho nữ ma đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương đó, không phải là ngươi có ý gì với bà ta chứ?” Tiểu Vu Nữ cũng không biết tại sao mình lại hỏi câu này, chỉ là buột miệng hỏi theo tiềm thức.

Mạc Tử Phàm lắc đầu: “Hiểu lầm rồi, ta còn chưa từng gặp Tinh

Tuyệt Nữ Vương, nói gì đến chuyện đó." "Dù người của ta có phải do Tinh Tuyệt Nữ Vương giết hay không, dù bà ta không trực tiếp ra tay thì cũng chắc chắn đã gián tiếp hại chết tộc nhân của ta." Tiểu Vu Nữ vô cùng quả quyết, kẻ hại chết tộc nhân của cô chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương, không có khả năng nào khác.

Mạc Tử Phàm cũng không nói thêm gì nữa.

Anh không phải nhà khảo cổ, cũng chẳng phải nhà sử học, không việc gì phải tranh luận với Tiểu Vu Nữ về những vấn đề mang tính lịch sử này.

Hơn nữa, dù Mạc Tử Phàm có tranh luận thắng thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Anh không phải vì tính chính xác của lịch sử, cũng không phải để bênh vực Tinh Tuyệt Nữ Vương, nên căn bản không cần thiết phải tranh cãi.

Dưới sự dẫn dắt của Công chúa Áo Cổ, mấy người dễ dàng rời khỏi trận Thiên Quan.

Sau khi ra khỏi đó, Công chúa Áo Cổ dẫn Mạc Tử Phàm và mọi người đi vòng qua thác nước, vô cùng thuận lợi đến được cây Thần Thanh Đồng.

Mạc Tử Phàm kiếp trước đã từng thấy cây Thần Thanh Đồng trong phim, nên khi thực sự nhìn thấy nó, anh cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng hiện tại, khi Mạc Tử Phàm thực sự đứng trước cây Thần Thanh Đồng, anh không khỏi kinh ngạc.

Thân chính của cây Thần Thanh Đồng có đường kính ít nhất cũng phải sáu mươi mét, những cành lớn hơn một chút cũng có đường kính đến mười mét.

Ngước nhìn theo cây Thần Thanh Đồng, căn bản không thấy được điểm cuối.

Từng cành cây đan xen ngang dọc, màu xám đen trông không giống đồng chút nào.

Ngay cả Mạc Tử Phàm đã có chuẩn bị tâm lý còn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, huống chi là Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Hồ Thiên.

"Trời đất ơi, cũng quá khủng bố rồi đi.

Trước đây nghe Lão Bàn Tử nói về Yêu Tháp chín tầng, về Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi cũng không để tâm lắm, bây giờ tôi mới biết, thật sự có những nơi khó mà tưởng tượng nổi." Thiên Chân cũng bị chấn động đến mức không nói nên lời, chỉ biết ngây người nhìn cây Thần Thanh Đồng.

"Vốn dĩ tôi tưởng những gì thấy và nghe được trong mộ dưới đáy biển đã là cực kỳ khủng bố rồi, nhưng bây giờ những gì thấy và nghe ở đây mới thực sự cho tôi biết, thế giới này có quá nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi." "Tiểu Thiên Chân, tôi thấy nơi này nếu được phát hiện, chắc chắn cũng có thể được xếp vào một trong mười kỳ quan cổ đại của thế giới." Vương Bàn Tử thần kinh thô, nhanh chóng hồi phục lại.

"Một cây đồng lớn như vậy, thời cổ đại liệu có thể tạo ra được không?" Hồ Thiên cũng khó tin, không biết nên diễn tả tâm trạng lúc này như thế nào.

"Thời cổ đại, người ta có thể chế tạo đồ gốm, có thể chế tạo đồ đồng, nhưng vào thời đó, e rằng không có quốc gia nào đủ quốc lực để tạo ra một cây đồng khổng lồ như vậy." Lời của Thiên Chân có thể coi là lý trí, cũng có thể coi là không lý trí.

Nói lý trí, vì phân tích của cậu ấy có lý.

Nói không lý trí, vì ý của cậu ấy dường như ám chỉ cây đồng này không phải do con người tạo ra.

"Cây Thần Thanh Đồng được Đại Vũ dùng để trấn áp ác long khi trị thủy, bên dưới cây Thần Thanh Đồng có một con ác long bị phong ấn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từng muốn giải thoát ác long, nhưng cuối cùng đã bị người khác ngăn cản." "Đại Vũ?" Thiên Chân ngẩn người, tuy không trực tiếp phản bác, nhưng cậu cảm thấy khả năng liên quan đến Đại Vũ không lớn.

Bởi vì dù sao đi nữa, Đại Vũ cũng chỉ là một nhân vật thần thoại, có thật sự tồn tại hay không vẫn chưa có một lời khẳng định chắc chắn.

Không phải vì ở An Lạc có câu nói "con cháu của Long Quân", nên đối với Nghiêu, Thuấn, Vũ sau Hoàng Đế có một sự tín phục nhất định.

Nhưng cho dù Đại Vũ thật sự tồn tại, Mạc Tử Phàm cũng không tin rằng Đại Vũ có thể có thủ đoạn như vậy, có thể sở hữu một cây Thần Thanh Đồng khổng lồ đến thế.

"Được rồi, Tiểu Vu Nữ, cô có biết ở đây có một mảnh Tàn Ấn không?

Hắc Lân Tàn Ấn?" Nhiệm vụ lần này của Mạc Tử Phàm là vì Hắc Lân Tàn Ấn, Bỉ Ngạn Hoa đã lấy được, tiếp theo phải tìm Hắc Lân Tàn Ấn.

Nghe vậy, Tiểu Vu Nữ khựng lại một chút: "Ta đương nhiên biết, nhưng thứ đó ở trên cây Thần Thanh Đồng, còn ở đâu trên đó thì bây giờ ta cũng không rõ." "Tôi biết có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng không

sao, cô dẫn đường đi!" Mạc Tử Phàm biết trên cây đồng này có quỷ diện hầu, Lệ cổ, và cả Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết.

Bây giờ, Tiểu Vu Nữ cũng là người giỏi dùng cổ trùng, Lệ cổ ở Tần Lĩnh Thần Thụ có lẽ liên quan đến cô ấy, hoặc là liên quan đến người Xà tộc.

Trong lúc quyết định leo lên cây, Mạc Tử Phàm cũng quan sát xung quanh, muốn xem Lão Dương đang ở đâu.

Lão Dương cũng ở Tần Lĩnh, nhưng đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

"Ngươi đang tìm gì vậy?" Công chúa Áo Cổ nhìn về phía Mạc Tử Phàm, niệm lực mạnh mẽ của cô đương nhiên phát hiện ra Mạc Tử Phàm dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Đang tìm một người không phải người." Mạc Tử Phàm đưa ra một câu trả lời kỳ quặc.

"Không phải người?

Sao ta có cảm giác ngươi đang ám chỉ ta vậy?" Đôi mắt to tròn long lanh của Tiểu Vu Nữ nhìn Mạc Tử Phàm.

Chương 101

"Không, cô không giống hắn." Mạc Tử Phàm cười bí hiểm, rồi nhìn sang Thiên Chân, "Tiểu Thiên Chân, cái người không phải người đó, cậu cũng quen đấy, nhưng không phải là người mà cậu quen đâu." Nghe lời Mạc Tử Phàm, Thiên Chân kết hợp với những thông tin đã biết trước đó, có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm: "Phàm ca, anh nói không phải là Lão Dương chứ?" Mạc Tử Phàm cười không phủ nhận cũng không khẳng định: "Lên cây đi, tốt nhất là có thể ra khỏi đây trong vòng hai ngày." Mạc Tử Phàm không muốn ở lại đây quá lâu.

Lúc chỉ nhìn ảnh cây Thần Thanh Đồng, anh không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ khi thực sự đứng trước nó, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy một áp lực vô hình.

Cảm giác áp lực này rất đặc biệt, người thường có lẽ không cảm nhận được, nhưng thực lực càng mạnh thì cảm ứng với áp lực này càng mãnh liệt.

Hơn nữa, cảm giác áp lực này cho Mạc Tử Phàm một cảm giác quen thuộc.

Cảm giác này giống như khi anh ở trong hẻm vực sâu dưới đáy mộ biển, nhìn thấy đôi mắt màu đỏ sẫm kia.

Mạc Tử Phàm không sợ hãi gì, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt khổng lồ dưới giếng Tỏa Long trong mộ biển, Mạc Tử Phàm đối với những thứ thuộc loài rồng đã nảy sinh một chút kính sợ.

Sự tồn tại của rồng khiến Mạc Tử Phàm biết rõ, trên thế giới này có những thứ mà hiện tại anh không thể chống lại được.

Bước lên cây Thần Thanh Đồng, Mạc Tử Phàm liền cảm thấy từ trường xung quanh dường như bao bọc lấy mình.

Cảm giác này thật kỳ diệu, dường như cả cây Thần Thanh Đồng đều có một từ trường đặc biệt ảnh hưởng đến nơi này.

"Những hoa văn trên cây đồng này dường như có máu." Công chúa Áo Cổ nhìn hoa văn trên cây Thần Thanh Đồng, "Những vết máu này, có lẽ mới chảy xuống không lâu." Lời của Công chúa Áo Cổ vừa dứt, Mạc Tử Phàm cũng nhìn về phía cây Thần Thanh Đồng.

Nơi này đã xảy ra biến cố rồi sao?

"Không hay rồi, có người đang huyết tế cây Thần Thanh Đồng." Tiểu Vu Nữ là người phản ứng đầu tiên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

"Mau lên, phải ngăn cản bọn họ." Nói xong, Tiểu Vu Nữ một mình lao lên trước.

Mạc Tử Phàm và Công chúa Áo Cổ cũng theo sát phía sau, thân thủ của cả hai đều cực kỳ tốt, việc di chuyển nhanh trên cây đồng không phải là chuyện khó khăn.

Tốc độ của Tiểu Vu Nữ quả thực rất nhanh, nhưng so với Mạc Tử Phàm có Đạp Tuyết Vô Ngân cấp tối đa thì vẫn kém một chút.

Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên nhìn Mạc Tử Phàm, Công chúa Áo Cổ, Tiểu Vu Nữ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Vương Bàn Tử cũng nhảy theo vài cái, rồi xòe tay ra: "Cũng tại Bàn gia đây giờ gần ba trăm cân, chứ không thì tốc độ ai nhanh hơn ai còn chưa biết đâu!" Thiên Chân liếc nhìn Vương Bàn Tử: "Cậu có gầy đi nữa cũng không đạt được tốc độ của Phàm ca đâu." Vương Bàn Tử bĩu môi, rồi chỉ lên trên: "Bây giờ làm sao?

Lên không?" "Đi thôi, chúng ta chậm một chút, nhưng vẫn phải

lên.” Lúc này, Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ và Công chúa Áo Cổ đã lên đến đoạn giữa.

Ở đoạn giữa có quỷ diện hầu và Lệ cổ.

Tiểu Vu Nữ có thể khống chế Lệ cổ, nên quỷ diện hầu và Lệ cổ đều không thành vấn đề.

Nhưng điều Mạc Tử Phàm không ngờ là, anh vẫn không tìm thấy Lão Dương trên cây Thần Thanh Đồng.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút vấn đề rồi.

Ở Tần Lĩnh không gặp Lão Dương, trong cây Thần Thanh Đồng cũng không có Lão Dương, vậy Lão Dương sẽ ở đâu?

Mạc Tử Phàm lúc này cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy, theo chân Tiểu Vu Nữ, nhanh chóng đến tế đàn trên đỉnh cây Thần Thanh Đồng.

Vừa đến tế đàn, sắc mặt Mạc Tử Phàm hơi thay đổi.

Bởi vì trên tế đàn chất đầy thi thể, máu của họ không ngừng chảy xuống, chảy lên cây Thần Thanh Đồng, rồi theo thân cây chảy xuống dưới.

Mạc Tử Phàm sống hai đời, đã thấy rất nhiều chuyện, nhưng nhìn thấy đống thi thể chất cao như một ngọn đồi nhỏ ở đây, khiến anh không khỏi hít một hơi lạnh.

Cũng vào lúc này, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm nhìn thấy một người đang thoi thóp, và người này anh quen biết.

Đó chính là cô chị Xuân Lan trong cặp chị em mà anh gặp ở ngôi nhà gỗ tại Tần Lĩnh.

Mạc Tử Phàm kéo cô ra khỏi đống thi thể.

“Cứu người.” Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, xuất ra ba châm

trong Hắc Lân Cửu Châm.

Hắc Lân Cửu Châm không chỉ có thể giết người, mà còn có thể cứu người.

“Hắc Lân Cửu Châm của ngươi mới có ba châm, không cứu được cô ấy đâu.

Động mạch chủ của cô ấy đã bị cắt đứt, lượng máu mất đi đã vượt quá mười lăm phần trăm.” Khi một người mất máu vượt quá năm phần trăm có thể bị chóng mặt, hôn mê.

Mất máu vượt quá mười lăm phần trăm là đang ở lằn ranh sinh tử.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, nhìn sang Tiểu Vu Nữ: “Cô có vu thuật, có thể dùng vu thuật cứu cô ấy không?” Mạc Tử Phàm nhìn tình hình ở đây, có thể khẳng định, trong Tần Lĩnh Thần Thụ đã xảy ra chuyện gì đó không thể lường trước.

E rằng chỉ có để Xuân Lan tỉnh lại mới có thể biết được chuyện ở đây.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm tuy có thể nhìn ra một số chuyện, nhưng nơi này bị từ trường của cây Thần Thanh Đồng ảnh hưởng, Mạc Tử Phàm cảm giác Động Sát Thiên Nhãn cũng có chút không ổn.

Tiểu Vu Nữ nhíu mày: “Đừng trông mong vào ta, bây giờ ta ngoài bản mệnh cổ còn sống, các cổ trùng khác đều đã chết hết rồi.” Công chúa Áo Cổ cũng lắc đầu, nói: “Bỉ Ngạn Hoa tuy có thể bảo vệ linh hồn của cô ấy, nhưng thân thể bị hủy hoại quá nghiêm trọng rồi.

Linh hồn bình thường sẽ bị dẫn vào địa phủ, đó là nơi ta không thể khống chế được.” Mạc Tử Phàm cũng biết Bỉ Ngạn Hoa có thể giữ lại linh hồn của Xuân Lan, nhưng đã không còn ý nghĩa nữa.

“Không cứu sống được đâu.” Tiểu Vu Nữ bất đắc dĩ nói một câu,

sau đó cùng Công chúa Áo Cổ đồng thời ra tay, phá hủy tế đàn ở đây.

Chương 102

Họ dọn dẹp thi thể ra ngoài, không thể tiếp tục huyết tế cây Thần Thanh Đồng, nếu không ai cũng không biết, tiếp tục huyết tế sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

"Kiểm tra xem, xem ở đây có manh mối nào khác không." Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, Động Sát Thiên Nhãn tuy bị ảnh hưởng, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng.

Mạc Tử Phàm chắc chắn, thi thể ở đây nhiều như vậy, người làm chuyện này chắc chắn đã để lại manh mối.

Dưới sự quan sát của Mạc Tử Phàm, anh thật sự đã tìm ra manh mối.

Phía dưới một tảng đá lớn bên trái tế đàn dường như có vết máu còn sót lại, chỉ là sau đó đã bị người khác lau dọn.

Nếu chỉ là người bình thường, khó mà phát hiện ra một chút dấu vết, nhưng Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm lại dễ dàng bắt được.

Mạc Tử Phàm đến trước tảng đá khổng lồ, ở phía dưới tìm thấy một mật thất, tảng đá này là để chặn mật thất này lại.

Xem ra có người không muốn mật thất này bị phát hiện, đã cố ý lau dọn vết máu bên cạnh, dùng tảng đá che chắn nơi này.

Nếu không phải Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, có lẽ thật sự cần thiết bị chuyên dụng mới có thể tìm ra nơi này.

Mạc Tử Phàm hiện tại có sức mạnh của hai mươi lăm người, việc đẩy tảng đá này ra không thành vấn đề.

Dù sao chỉ là đẩy ra, không phải là nâng lên, tốn sức không đặc

biệt lớn.

Sau khi mở mật thất, Tiểu Vu Nữ cũng chạy tới: "Ta biết mật thất này, gần đây có hơn mười mật thất như vậy, là nơi dùng để giam giữ những người sắp bị huyết tế." Mạc Tử Phàm tiến vào mật thất, thứ đầu tiên anh nhìn thấy bên trong là một bộ xương trắng.

Bộ xương trông có vẻ mới chết không lâu, dường như bị thứ gì đó gặm nhấm thành xương trắng.

"Kiến hành quân sa mạc, là do Tinh Tuyệt Nữ Vương làm." Nhìn thấy bộ xương, Tiểu Vu Nữ trực tiếp hạ kết luận.

Mạc Tử Phàm lắc đầu, thành kiến của Tiểu Vu Nữ đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương quả thực có chút lớn, bởi vì Mạc Tử Phàm đã nhìn thấy chữ viết bằng máu trên vách đá.

"Uông Táng Hải, ta giúp ngươi nhiều như vậy, vì sao hại ta, vì sao hại ta!!" Mạc Tử Phàm nhíu mày, chủ nhân của bộ xương này là cùng một phe với Uông Táng Hải.

Hơn nữa, thời gian tử vong của bộ xương không dài, điều này chứng tỏ Uông Táng Hải vẫn còn sống.

Và Uông Táng Hải đã đến đây không lâu trước đó, chuyện huyết tế cây Thần Thanh Đồng có khả năng là do Uông Táng Hải làm.

"Cô có biết Uông Táng Hải không?" Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Vu Nữ.

Tại sao Uông Táng Hải lại muốn huyết tế cây Thần Thanh Đồng, điểm này Mạc Tử Phàm không hiểu.

Hơn nữa, nếu theo tuyến câu chuyện gốc phát triển, cây Thần Thanh Đồng dường như không hề bị huyết tế.

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến một khả năng, nơi này quả

thực đã bị Uông Táng Hải huyết tế, việc huyết tế của Uông Táng Hải không giải phóng được ác long, nhưng lại đánh thức Chúc Cửu Âm đang ngủ say trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao kiếp trước Thiên Chân đến đây lại gặp phải Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, mục đích của Uông Táng Hải huyết tế cây Thần Thanh Đồng là gì?

Giải phóng ác long?

Mạc Tử Phàm không hiểu, hơn nữa, bây giờ kết luận rằng Uông Táng Hải huyết tế ở đây có chút võ đoán, vì không có bằng chứng trực tiếp nào có thể chứng minh là Uông Táng Hải.

"Đi xuống đi, trước tiên tìm thứ ta cần đã." Mạc Tử Phàm thu hồi suy nghĩ, những chuyện này đối với anh không quan trọng, bây giờ quan trọng nhất là đi tìm Hắc Lân Tàn Ấn trước.

Bởi vì chỉ có Hắc Lân Tàn Ấn mới là thứ thực tế nhất đối với Mạc Tử Phàm.

"Được." Tiểu Vu Nữ không biết vì sao, lại đồng ý giúp Mạc Tử Phàm vô điều kiện.

Mạc Tử Phàm tuy biết cô không làm việc gì mà không có lợi, cụ thể ra sao thì chưa rõ.

Thực lực của Tiểu Vu Nữ quả thực không tồi, nhưng gặp phải Mạc Tử Phàm có Xá Lợi Phật Châu thì có chút không đủ xem.

Trở lại trên cây Thần Thanh Đồng, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ nhanh chóng tìm thấy một chiếc quan tài đồng.

Khi nhìn thấy quan tài đồng, Tiểu Vu Nữ trực tiếp quỳ rạp xuống.

"Phụ thân, nữ nhi bất hiếu đến thăm người." Nhìn Tiểu Vu Nữ

trực tiếp quỳ như vậy, Mạc Tử Phàm trong lòng thầm kêu không ổn.

Bởi vì anh biết, trong quan tài đồng không phải là vua Xà tộc, mà là phó tướng của Bất Ngôn Kỵ.

Vua Xà tộc thật sự đã bị Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn đánh chết rồi.

Bây giờ Mạc Tử Phàm chỉ cầu mong quan tài đừng mở ra, nếu không khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Thực lực của phó tướng Bất Ngôn Kỵ so với Tiểu Ca cũng ngang tài ngang sức.

Công chúa Áo Cổ lại bị cây Thần Thanh Đồng ảnh hưởng, niệm lực bị áp chế, trong tình huống này, gặp phải phó tướng Bất Ngôn Kỵ quả thực có chút nguy hiểm.

Nhưng ngay khi Mạc Tử Phàm đang nghĩ đừng mở quan tài, ấn ký Thi Vương trên cánh tay anh đột nhiên lóe lên, ngay sau đó nghe thấy bên trong quách khổng lồ truyền ra một tiếng "bùm" vang dội.

Nghe thấy âm thanh, ánh mắt của Tiểu Vu Nữ vốn đang vô cùng đau buồn đột nhiên lóe lên tia sáng.

"Phụ thân?!" Có khả năng này, Tiểu Vu Nữ nhanh chóng mở quách.

Chương 103

Mạc Tử Phàm muốn ngăn cản cũng không kịp, quách đồng khổng lồ từ từ mở ra, lộ ra quan tài đồng bên trong.

Tiểu Vu Nữ rõ ràng rất quen thuộc với cơ quan của chiếc quách này, nhanh chóng mở quan tài đồng.

Ngay khoảnh khắc quan tài đồng mở ra, một bóng người từ trong đó lao ra, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm dùng nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn chặn lại đòn tấn công của bóng người.

Nhưng dù vậy, thân thể Mạc Tử Phàm cũng không tự chủ được mà lùi lại liên tục, bởi vì lực đạo truyền đến từ trường kiếm đã vượt quá sức mạnh của bốn mươi người.

"Trên người ngươi có vật gì?

Vì sao lại có sức hấp dẫn lớn như vậy đối với ta!!" Phó tướng Bất Ngôn Kỵ nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm.

Gã tưởng rằng mình chỉ ngủ say nhiều năm, nhưng thực tế không phải vậy, ở một mức độ nào đó gã đã chết.

Bây giờ phó tướng Bất Ngôn Kỵ nên được coi là một loại Tống tử đặc biệt, đây cũng là nguyên nhân vì sao gã bị ấn ký Thi Vương hấp dẫn.

Tiểu Vu Nữ thấy người ra khỏi quan tài không phải là cha mình, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngươi là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Trong lúc nói, trên vai Tiểu Vu Nữ xuất

hiện một con hồ điệp hư ảo bán trong suốt.

Nếu không phải Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, cũng không phát hiện ra được.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, con hồ điệp bán trong suốt đó chính là bản mệnh cổ trùng của Tiểu Vu Nữ.

Tiểu Vu Nữ gặp phải phó tướng Bất Ngôn Kỵ, trực tiếp sử dụng bản mệnh cổ trùng, xem ra đối với hành vi chiếm tổ chim khách này của phó tướng Bất Ngôn Kỵ vô cùng bất mãn.

"Ta là phó tướng của Bất Ngôn Kỵ, các ngươi là ai?

Đại tướng quân và chúa công đâu?" "Ngươi lại là ai?" Phó tướng Bất Ngôn Kỵ hỏi hơi nhiều, một hơi hỏi ba câu.

Nhưng Mạc Tử Phàm không định trả lời ba câu hỏi này.

Anh chuẩn bị giết phó tướng Bất Ngôn Kỵ, không biết làm vậy sẽ được thưởng bao nhiêu điểm năng lượng.

Hơn nữa, phó tướng Bất Ngôn Kỵ cũng là một Tống tử đặc biệt, chắc chắn sẽ được thưởng kỹ năng!

"Chúa công và đại tướng quân của ngươi chết cả rồi." Mạc Tử Phàm thản nhiên mở miệng.

Anh có thể cảm nhận được phó tướng Bất Ngôn Kỵ rất mạnh, nhưng Mạc Tử Phàm muốn thử một phen.

"Nói bậy, đại tướng quân và chúa công sao có thể chết?

Yêu nhân, nhận một kiếm của ta." Yêu nhân?

Mạc Tử Phàm cười lạnh, gã này lại dám gọi anh là yêu nhân.

Vốn Mạc Tử Phàm định để gã sống thêm một lát, nhưng bây giờ anh quyết định thu hoạch mạng gã ngay lập tức.

Nhưng không đợi Mạc Tử Phàm ra tay, đã có người chắn trước mặt anh.

Tiểu Vu Nữ nhảy lên một cái, trong tay xuất hiện một cây trượng hoa hồng.

Thân trượng màu đen, trên đỉnh có một đóa hồng màu đỏ sẫm.

Thân trượng cũng không hoàn toàn màu đen, có hai đường vân màu vàng, không, đó không giống đường vân, mà giống... mạch máu màu vàng hơn.

Cây trượng hoa hồng của Tiểu Vu Nữ chỉ dài bằng một phần ba mét.

Trông có vẻ cây trượng được làm bằng gỗ, nhưng lại dễ dàng chặn được đòn tấn công của phó tướng Bất Ngôn Kỵ.

"Ta hỏi lại lần nữa, vì sao ngươi ở bên trong, cha ta đâu?" Mạc Tử Phàm cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tiểu Vu Nữ.

Bất kể là ai, khi thấy trong quan tài của cha mình lại là một người khác, còn thi thể của cha mình thì không cánh mà bay, đều sẽ có chút mất kiểm soát cảm xúc.

Phó tướng Bất Ngôn Kỵ lùi lại mấy bước, nhìn vào quan tài đồng: "Bên dưới ván Thăng Long của quan tài đồng này là một con chồn vàng, không có cha của ngươi, cớ gì vu khống ta." "Chẳng lẽ ngươi là yêu nữ do con chồn vàng đó hóa thành?" Lời của phó tướng Bất Ngôn Kỵ khiến Mạc Tử Phàm nhíu mày, trong quan tài đồng vốn là một con chồn vàng?

Lời này nghe thế nào cũng cảm thấy không thật.

Nhưng phó tướng Bất Ngôn Kỵ không giống loại người sẽ nói dối, Tần Lĩnh Thần Thụ chắc chắn đã xảy ra biến cố không thể lường trước, mới khiến những chuyện này đều vượt ra ngoài tầm kiểm soát

của Mạc Tử Phàm.

"Chồn vàng?

Ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao?" Tiểu Vu Nữ sắc mặt lạnh đi, cây trượng hoa hồng trong tay điểm ra, cánh hoa hồng màu đỏ sẫm trên đó bay ra, bay về phía phó tướng Bất Ngôn Kỵ.

Phó tướng Bất Ngôn Kỵ vung kiếm chém vào cánh hoa hồng, nhưng không có hiệu quả, trường kiếm của gã trực tiếp xuyên qua cánh hoa hồng.

"Hư thể?!" Phó tướng Bất Ngôn Kỵ theo đại tướng quân cũng đã từng trải, chỉ trong nháy mắt đã phán đoán ra vấn đề của cánh hoa hồng.

Chương 104

"Thiên địa hữu linh, quy nguyên nạp khí!" Trong lúc phó tướng Bất Ngôn Kỵ lùi lại, ngón trỏ và ngón giữa chập lại, miệng niệm khẩu quyết.

Khẩu quyết kết thúc, gã cắn rách ngón giữa, bôi máu ngón giữa lên trường kiếm.

"Huyết tế kiếm, nhận khai quang, toái!" Lần này, phó tướng Bất Ngôn Kỵ lại một kiếm chém xuống cánh hoa hồng, cánh hoa hồng bị chém nát trực tiếp.

Nhưng, những cánh hoa hồng vỡ nát nhanh chóng lại hợp lại, hình thành một cánh hoa hồng mới, tiếp tục tấn công về phía phó tướng Bất Ngôn Kỵ.

Mạc Tử Phàm lần đầu tiên phát hiện, cách chiến đấu của những lão cổ hủ này lại hoa mỹ đến vậy.

Từng cánh hoa hồng rơi lên người phó tướng Bất Ngôn Kỵ, sắc mặt gã lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Trường kiếm của gã tuy có thể chém nát cánh hoa hồng hư thể, nhưng cánh hoa hồng bị chém nát lại sẽ dung hợp thành cánh hoa hồng mới.

Mạc Tử Phàm biết phó tướng Bất Ngôn Kỵ hiện tại đang suy yếu, nếu không cũng không đến mức bại nhanh như vậy.

"Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta." Tiểu Vu Nữ nhìn chằm chằm phó tướng Bất Ngôn Kỵ, có vẻ như nếu gã không nói, cô sẽ giết gã.

Cũng vào lúc này, một giọt máu tươi bay đến, rơi vào giữa trán

phó tướng Bất Ngôn Kỵ, ngay sau đó những cánh hoa hồng trên người gã đều tan biến.

"Ai?" Tiểu Vu Nữ lập tức nhìn qua, Mạc Tử Phàm cũng nhìn qua.

Một bóng người trẻ tuổi cầm Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện, đối với người này, Mạc Tử Phàm có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tiểu Ca!!!

Đúng vậy, chính là Tiểu Ca bị truyền tống đi bởi từ trường mạnh mẽ trong mộ dưới đáy biển.

Mạc Tử Phàm đoán Tiểu Ca cũng đã đến Tần Lĩnh Thần Thụ, chỉ là không nhanh bằng anh.

Hoặc là, có lẽ Tiểu Ca đã theo anh vào đây cũng không chừng.

"Hắn sắp chết rồi." Tiểu Ca chậm rãi bước ra, ánh mắt lướt qua ba người Mạc Tử Phàm, cuối cùng dừng lại trên người Công chúa Áo Cổ.

"Tôi... hình như đã gặp cô." Công chúa Áo Cổ nhìn Tiểu Ca, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Nhìn thấy sự thay đổi sắc mặt của Công chúa Áo Cổ, Mạc Tử Phàm biết, Công chúa Áo Cổ chắc chắn quen biết Tiểu Ca.

Chỉ là, Tiểu Ca và Công chúa Áo Cổ quen nhau?

Nếu là sau khi rời khỏi thảo nguyên lần trước mới quen Tiểu Ca, phản ứng của Công chúa Áo Cổ không nên lớn như vậy.Nếu Công chúa Áo Cổ phản ứng lớn như vậy, có khả năng là trong quá trình ngủ say, thậm chí có khả năng là trước khi ngủ say đã gặp Tiểu Ca rồi.

"Nhiều chuyện!!" Tiểu Vu Nữ quát khẽ một tiếng, quay người định ra tay với Tiểu Ca.

Tiểu Vu Nữ trông có vẻ đáng yêu ngốc manh, nhưng tính tình cũng

khá nóng nảy.

"Đừng." Công chúa Áo Cổ ra tay ngăn cản Tiểu Vu Nữ, bảo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ.

"Ngăn ta làm gì?

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không đánh lại hắn sao?" Tiểu Vu Nữ đối với thực lực của mình vô cùng tự tin, theo cô thấy, đối phó với Tiểu Ca trước mắt tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn.

Công chúa Áo Cổ lắc đầu: "Nếu muốn đối phó với Tinh Tuyệt Nữ Vương, thì đừng tùy tiện gây thù chuốc oán." Công chúa Áo Cổ không nói ra: thật sự động thủ, cô cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Vua Xà tộc ở đâu ông có biết không?" Mạc Tử Phàm lúc này cũng nhìn phó tướng Bất Ngôn Kỵ.

Anh cảm thấy Lục Nhãn Độc Cương mà anh giết không phải là vua Xà tộc, chỉ là một ngụy vua Xà tộc được vật chất hóa xuất sắc mà thôi.

Phó tướng Bất Ngôn Kỵ lắc đầu, nói: "Ta không biết, ta ở đây phát hiện cây đồng này có công năng thần kỳ, có thể vật chất hóa sinh linh.

Ta đã gặp vua Xà tộc được vật chất hóa, nhưng chưa từng gặp vua Xà tộc thật sự." Mạc Tử Phàm nghe vậy, mới khẳng định Lục Nhãn Độc Cương mà anh giết không phải là vua Xà tộc thật sự.

Nếu không phải vua Xà tộc thật sự, vậy vua Xà tộc thật sự ở đâu?

"Đại tướng quân của ông đi đâu rồi?" Tiểu Ca mở miệng hỏi.

Tiểu Ca là người ít khi hỏi người khác, nhưng hỏi như vậy, chứng tỏ câu hỏi này đối với Tiểu Ca vô cùng quan trọng.

Phó tướng Bất Ngôn Kỵ dường như đã nghĩ thông suốt, mở miệng nói: "Nơi này có thể trường sinh chỉ có chiếc quan tài này, đại tướng

quân đã nhường nơi này cho ta, đưa chúa công đi tìm nơi trường sinh khác rồi." Mạc Tử Phàm lắc đầu, tuy không rõ ngọn ngành trong đó, nhưng cũng biết, chiếc quan tài này không thể thật sự trường sinh.

Quan tài này giống như quan tài pha lê trên móng rồng trong mộ dưới đáy biển, chỉ có thể bảo tồn sinh cơ, không thể khôi phục sinh cơ, càng đừng nói đến trường sinh.

"Không sai, chúa công muốn ngươi trường sinh, đại tướng quân sao lại làm như vậy?

Đại tướng quân để ngươi lại đây, chỉ là tạm thời bảo tồn sinh cơ của ngươi, đợi chúa công đắc được trường sinh rồi, mới có biện pháp cứu ngươi." Công chúa Áo Cổ lắc đầu.

Tuy năm đó chúa công của phó tướng Bất Ngôn Kỵ muốn cứu gã, nhưng đại tướng quân sao có thể trơ mắt nhìn chúa công chết.

Cho nên chiếc quan tài đồng mà phó tướng Bất Ngôn Kỵ ở chỉ có thể bảo tồn sinh cơ mà thôi, nơi trường sinh thật sự, nên ở một nơi khác.

Trong phim, đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ và chúa công từng từ dưới cây Tần Lĩnh Thần Thụ đi ra, lời giải thích ban đầu là Bất Ngôn Kỵ từng ở đây, tồn tại dưới dạng ảo ảnh.

Chương 105

Nhưng Mạc Tử Phàm biết sự tình chắc chắn không phải như vậy, bởi vì đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ đã nhìn thấy Tiểu Ca.

Tuy không thật sự làm tổn thương Tiểu Ca, nhưng đó cũng nên là một loại cảnh cáo.

Bởi vì lúc đó người có thể uy hiếp đến nơi trường sinh của đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ, có lẽ chỉ có Tiểu Ca.

Cho nên, trong Tần Lĩnh Thần Thụ, nên có một nơi trường sinh, chỉ là Mạc Tử Phàm chưa phát hiện ra.

Lúc này, ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi xuống dưới quách, ở dưới quách có một mảnh Tàn Ấn, đó chính là Hắc Lân Tàn Ấn.

Mạc Tử Phàm thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, thuận lợi lấy được Hắc Lân Tàn Ấn.

Đây là mảnh Hắc Lân Tàn Ấn thứ ba Mạc Tử Phàm lấy được, còn cần sáu mảnh Hắc Lân Tàn Ấn nữa mới có thể thông qua Hắc Lân Chi Tâm dung hợp thành Hắc Lân Thiên Ấn trong truyền thuyết.

Anh nắm lấy Hắc Lân Chi Tâm ở ngực, đây là một khối tinh thể chín mặt màu đen sẫm, chỉ lớn bằng ngón tay cái, trông không có gì nổi bật, nhưng lại là hạt nhân của Hắc Lân Thiên Ấn.

"Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ nhận được Hắc Lân Tàn Ấn, điểm năng lượng +400, Hắc Lân Long Văn +1, Hắc Lân Cửu Châm tăng lên châm thứ sáu." Khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trên mặt Mạc Tử Phàm lộ ra vẻ hài lòng, tác dụng của Hắc Lân Long Văn tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Hắc Lân Cửu Châm, hiện tại là đòn tấn công tầm xa tiêu biểu nhất

của Mạc Tử Phàm, ngay cả Phi Thiên Xuyên Tâm so với Hắc Lân Cửu Châm cũng kém một chút.

Hơn nữa, Hắc Lân Cửu Châm không chỉ có thể tấn công, mà còn có thể chữa bệnh cứu người, so với các kỹ năng khác, tính thực dụng của Hắc Lân Cửu Châm mạnh hơn.

Lúc này, phó tướng Bất Ngôn Kỵ cuối cùng cũng không trụ được nữa.

Trước khi tiến vào chiếc quan tài đồng này, gã đã sắp dầu cạn đèn tắt, lần này ra khỏi quan tài đồng lại bị Tiểu Vu Nữ đánh bị thương, phó tướng Bất Ngôn Kỵ sớm đã không trụ nổi.

Bây giờ đã đến cực hạn, thân thể bắt đầu tan rã, hóa thành tro bụi.

"Được rồi, tiếp theo đi giúp Công chúa Áo Cổ đi!" Mạc Tử Phàm mở miệng, bởi vì tiếp theo cần dùng Bỉ Ngạn Hoa để mở ra bí mật ẩn giấu của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Từ lời của Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm về cơ bản đã biết.

Bí mật trong Tần Lĩnh Thần Thụ nên là Ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành và việc trấn áp ác long.

Khi Tiểu Vu Nữ chuẩn bị dẫn đường, Tiểu Ca đột nhiên dừng bước.

"Có thứ gì đó đang đến gần chúng ta, hình thể chắc không nhỏ." Nói xong, Tiểu Ca nhìn xuống dưới Tần Lĩnh Thần Thụ.

Mạc Tử Phàm biết, màn kịch chính sắp đến rồi.

Chúc Cửu Âm, quái vật mạnh nhất trong Tần Lĩnh Thần Thụ, ít nhất là quái vật mạnh nhất mà Mạc Tử Phàm biết.

Tuy Tiểu Vu Nữ có nói về ác long, nhưng đối với ác long, Mạc Tử Phàm chưa từng thấy, cũng không thể khẳng định.

“Đến rồi.” Tiểu Ca nhảy lên một cành cây đồng khác.

Mạc Tử Phàm cũng nhìn xuống, một con rắn khổng lồ có một con mắt lớn trên đỉnh đầu đang nhanh chóng lao tới.

“Chúc Cửu Âm!!” Tiểu Vu Nữ và Công chúa Áo Cổ ngay khoảnh khắc nhìn thấy thứ đó, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Sự mạnh mẽ của Chúc Cửu Âm họ tự nhiên đều biết một chút.

Dù sao cũng là người cổ đại, so với Mạc Tử Phàm, họ gần gũi với thời đại của Chúc Cửu Âm hơn.

Mạc Tử Phàm không lập tức dùng súng phun lửa và đạn gây cháy, bởi vì trong tình huống hiện tại, súng phun lửa và đạn gây cháy chưa chắc đã có tác dụng tốt.

Tiểu Ca là người đầu tiên ra tay, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Mạc Tử Phàm theo sát phía sau, nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay cũng đập xuống.

“Gào!” Chúc Cửu Âm gầm nhẹ một tiếng, đầu trực tiếp đâm tới.

Ngay khoảnh khắc đối mặt với đôi mắt của Chúc Cửu Âm, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy từ trường xung quanh bắt đầu dao động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị truyền tống đến một nơi không xác định.

“Đừng nhìn vào mắt nó.” Tiểu Ca nhắc nhở một câu, Mạc Tử Phàm vội vàng thu hồi ánh mắt, một giọt máu tươi điểm lên Hắc Lân Chi Tâm, mượn sức mạnh của Hắc Lân Chi Tâm, chấn tan sức mạnh từ trường xung quanh.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn một côn hạ xuống, sức mạnh khổng lồ rơi xuống đầu rắn khổng lồ của Chúc Cửu Âm.

Mạc Tử Phàm không những không chặn được Chúc Cửu Âm, mà

còn cảm thấy một lực cực lớn truyền đến từ Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, trực tiếp chấn bay anh ra ngoài.

"Sức mạnh thật kinh khủng." Mạc Tử Phàm thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, lại dùng Xuyên Vân Trảo mới an toàn đáp xuống cành cây đồng.

Sự mạnh mẽ của Chúc Cửu Âm đáng sợ hơn Mạc Tử Phàm tưởng tượng, Loạn Phi Phong Côn Pháp khó mà chồng chất lên người nó.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi: "Tiểu Ca, giữ chân nó." Nói xong, Mạc Tử Phàm đối với Tần Lĩnh Thần Thụ thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, chồng chất Loạn Phi Phong Côn Pháp trên cây thần.

Dù sao chỉ cần mười côn, Mạc Tử Phàm có thể chồng chất Loạn Phi Phong Côn Pháp đến cấp tối đa.

Tiểu Vu Nữ, Công chúa Áo Cổ, Tiểu Ca ba người đồng thời ra tay, giúp Mạc Tử Phàm kéo dài thời gian.

Ba người đều là cao thủ trong cao thủ, muốn miễn cưỡng chặn Chúc Cửu Âm tuy khó khăn, nhưng cũng không phải là không làm được.

Mười côn kết thúc, Mạc Tử Phàm quát khẽ một tiếng, bộc phát sức mạnh đến đỉnh điểm, đập xuống Chúc Cửu Âm.

Chương 106

Con mắt khổng lồ trên đỉnh đầu Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm cảm giác từ trường xung quanh lại bị thay đổi, tốc độ của anh đang chậm lại.

"Bùm!!" Một tiếng vang lớn, nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm và đầu của Chúc Cửu Âm va chạm vào nhau.

Lực cực lớn tương tự truyền đến, Mạc Tử Phàm bị áp chế hoàn toàn.

Một trăm hai mươi lăm nhân chi lực, sức mạnh của Mạc Tử Phàm có thể nói là vô cùng khủng bố.

Nhưng trong tình huống này, Mạc Tử Phàm trong cuộc so kè sức mạnh thuần túy đã bị áp chế hoàn toàn.

"Chúc Cửu Âm quá mạnh, chúng ta nên tránh mũi nhọn của nó thì hơn." Công chúa Áo Cổ sắc mặt trầm xuống, dù sao cũng là người từ thời đại trước để lại, sâu sắc biết rõ sự đáng sợ của Chúc Cửu Âm.

Mạc Tử Phàm ánh mắt sâu thẳm, vẫn không ngừng thử Loạn Phi Phong Côn Pháp, không hề có ý định lùi bước.

Thậm chí anh còn dùng hết điểm năng lượng của mình để nâng cấp thể phách, khiến thể phách tăng lên hai mươi bảy nhân chi lực.

Như vậy cộng thêm Loạn Phi Phong Côn Pháp, sức mạnh tổng thể của Mạc Tử Phàm có thể đạt đến một trăm ba mươi lăm nhân chi lực.

Nhưng cho dù uy lực Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm tăng lên, cũng vẫn không phải là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Trong cuộc va chạm sức mạnh, Mạc Tử Phàm vẫn liên tục thất thế.

“Ngươi điên rồi à, đấu cứng với Chúc Cửu Âm sẽ chết đó.” Tiểu Vu Nữ không nhịn được mà mắng lớn, cũng không biết tại sao, khi nhìn Mạc Tử Phàm đấu cứng với Chúc Cửu Âm, cô bắt đầu lo lắng cho anh, sợ anh bị thương.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm trong mắt Mạc Tử Phàm là một con boss lớn.

Nếu là boss lớn khác, hiện tại Mạc Tử Phàm có thể không có cách nào đối phó.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại là một ngoại lệ, bởi vì nó sợ lửa, nếu có thể tìm được một cơ hội tốt, không chừng thật sự có thể giết được Chúc Cửu Âm.

Mạc Tử Phàm hiện tại tuy liên tục thất thế, nhưng đừng quên, anh còn có đạn gây cháy và súng phun lửa chưa sử dụng, đối với Mạc Tử Phàm, có không gian thao tác rất lớn.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm vẫn luôn quan sát, muốn tìm ra điểm yếu, một điểm yếu có thể nhất kích tất sát.

Bất chợt, Mạc Tử Phàm thấy lần này Chúc Cửu Âm lại không dùng đầu đâm tới, mà há miệng máu, muốn một ngụm nuốt chửng Mạc Tử Phàm.

“Cơ hội đến rồi.” Mạc Tử Phàm mắt sáng lên, trong nháy mắt ra tay, hai quả đạn gây cháy đồng thời ném về phía miệng Chúc Cửu Âm.

Khi đạn gây cháy tiến vào miệng máu của Chúc Cửu Âm, toàn thân nó bắt đầu bốc cháy.

Nhìn thấy Chúc Cửu Âm bốc cháy, trên mặt Mạc Tử Phàm lộ ra vẻ vui mừng.

Chúc Cửu Âm đó, hung thú thượng cổ đó.

Con Chúc Cửu Âm này chắc chỉ là phiên bản suy yếu, Mạc Tử Phàm cũng có thể khẳng định, sẽ nhận được phần thưởng khổng lồ.

Lúc này, Công chúa Áo Cổ và Tiểu Vu Nữ đang quan chiến đều há hốc miệng, trong đôi mắt đẹp toàn là vẻ khó tin.

Họ đều là người của thời đại trước, đều biết sự mạnh mẽ và khủng bố của Chúc Cửu Âm.

Nhưng bây giờ...

Chúc Cửu Âm từng khiến thế hệ cha ông họ phải chạy trối chết, lại bị Mạc Tử Phàm giết chết.

Trên khuôn mặt bình tĩnh như giếng cổ của Tiểu Ca lúc này cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Anh vừa mới giao thủ với Chúc Cửu Âm, biết rõ, với thực lực của mình cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao, gần như không thể giết được Chúc Cửu Âm.

Nhưng chuyện mà xem ra không thể làm được, lại để Mạc Tử Phàm làm được.

Mạc Tử Phàm nhìn Chúc Cửu Âm đang giãy giụa gầm thét trong lửa, trong lòng cũng có chút kích động.

Trong cơ thể Chúc Cửu Âm, hơn tám mươi lăm phần trăm thành phần là chất béo, khi chất béo bị đốt cháy, kết quả là không thể cứu vãn.

Chúc Cửu Âm cũng không yếu ớt như trong phim, bị một quả lựu đạn nổ là chết nhanh chóng.

Từ trường xung quanh Chúc Cửu Âm hỗn loạn, nó muốn mượn sức mạnh từ trường để dập tắt ngọn lửa trên người, nhưng rõ ràng không làm được.

Bởi vì ngọn lửa cháy từ bên trong cơ thể, nếu dùng sức mạnh từ trường phá hủy nội tạng của mình, thì không khác gì tự sát.

Nhìn Chúc Cửu Âm đang gầm thét, giãy giụa điên cuồng, Mạc Tử Phàm chợt nghĩ đến một vấn đề.

Khi ở trong mộ dưới đáy biển, thứ dưới giếng Tỏa Long có từ trường khủng bố, thậm chí có thể kích hoạt từ trường ở những nơi khác để tiến hành truyền tống.

Ở đây, Chúc Cửu Âm cũng có thể khống chế từ trường.

Tuy từ trường mà Chúc Cửu Âm khống chế rất yếu, nhưng quả thực nó đã khống chế được từ trường.

Mạc Tử Phàm nghĩ đến một vấn đề, không lẽ, một số sinh vật đặc định, tồn tại tương đối cổ xưa, đều có năng lực khống chế từ trường như vậy.

Hiện tại Mạc Tử Phàm không thể xác nhận, vì ở kiếp trước, anh chưa từng tiếp xúc với những thứ này.

Biên độ giãy giụa của Chúc Cửu Âm ngày càng nhỏ, cuối cùng không thể chống lại ngọn lửa, hơn mười phút sau liền hoàn toàn không còn sinh khí.

Chương 107

Cũng vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng vang lên.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Ngụy Chúc Cửu Âm, điểm năng lượng +3700, Hắc Lân Long Văn +1, kỹ năng Động Sát Thiên Nhãn tăng lên tầng thứ tám, kỹ năng Kỳ Môn Bát Quái tăng lên tầng thứ sáu, kỹ năng Hắc Lân Cửu Châm tăng lên châm thứ bảy, kỹ năng Đạp Tuyết Vô Ngân tiến hóa thành cận chiến thân pháp Quỷ Ảnh Mê Tung, và tự động tăng lên tầng thứ ba." Khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Mạc Tử Phàm hơi ngẩn người, không có kỹ năng mới nào được thưởng sao?

Điều này khiến Mạc Tử Phàm có chút bất ngờ, vốn tưởng rằng ít nhất cũng sẽ thưởng một kỹ năng mới.

Không đúng, có một kỹ năng mới: Quỷ Ảnh Mê Tung!!

Quỷ Ảnh Mê Tung là tuyệt phẩm thân pháp của Đường Môn, thuộc loại võ học đỉnh cao nhất.

Đạp Tuyết Vô Ngân của Mạc Tử Phàm thuộc loại dùng để đi đường, thật sự nói về sự huyền diệu của cận chiến thân pháp thì cũng không hẳn.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, lần này Động Sát Thiên Nhãn, Kỳ Môn Bát Quái và Hắc Lân Cửu Châm của Mạc Tử Phàm đồng thời thăng cấp.

Đồng thời với việc liên tục thăng cấp ba kỹ năng, Mạc Tử Phàm còn nhận được một kỹ năng mới là Quỷ Ảnh Mê Tung.

Ngoài ra, còn tăng thêm một Hắc Lân Long Văn.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm trong thời gian ngắn đã sở hữu năm Hắc Lân Long Văn.

Lợi ích do thực lực tăng lên mang lại khiến Mạc Tử Phàm có chút không sợ hãi gì.

Đặc biệt là Động Sát Thiên Nhãn được nâng cấp, Mạc Tử Phàm phát hiện mình có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Động Sát Thiên Nhãn phối hợp với Kỳ Môn Bát Quái, Mạc Tử Phàm đột nhiên phát hiện, thông tin của những người trước mặt đều không thoát khỏi mắt anh.

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm nhìn sang Tiểu Ca, anh mới biết, mình thật sự đã nghĩ nhiều.

Thông tin về Tiểu Ca mà anh có thể nhìn thấy tuy đã tăng lên không ít, nhưng con người Tiểu Ca vẫn còn quá nhiều bí ẩn.

Nhưng lần này giết Chúc Cửu Âm, lợi ích mang lại cho Mạc Tử Phàm cũng vô cùng lớn.

"Rắc rối đã giải quyết xong, chúng ta đi tìm tế đàn Bỉ Ngạn Hoa đi!" Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Vu Nữ, theo như anh biết, ở đây có con Chúc Cửu Âm thứ hai.

Nếu có thể giết thêm một lần nữa Chúc Cửu Âm, thì thật là sướng.

"Các người đi đi, tôi đi tìm Thiên Chân trước." Tiểu Ca thản nhiên mở miệng, không thể không nói, Mạc Tử Phàm đều cảm thấy Tiểu Ca và Thiên Chân nên là một cặp.

Thiên Chân quan tâm Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng quan tâm Thiên Chân.

"Không sao, họ ở dưới, tế đàn Bỉ Ngạn Hoa cũng ở dưới." Tiểu Vu Nữ chỉ xuống dưới, định đi xuống dưới cây đồng.

Chỉ là, Tiểu Ca nghe vậy sắc mặt có chút khó coi: "Tôi từ dưới lên." Nói xong, Tiểu Ca tăng tốc, đi về phía dưới cây đồng.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, với năng lực của Tiểu Ca, nếu từ dưới lên, không nên sẽ đi lạc với Thiên Chân.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến hai khả năng.

Khả năng thứ nhất: vì Lão Dương.

Khả năng thứ hai: vì Chúc Cửu Âm.

Khả năng vì Chúc Cửu Âm không lớn, nếu Chúc Cửu Âm ở dưới gặp Thiên Chân, chắc chắn sẽ đánh nhau.

Tiểu Ca lúc lên không thể nào không phát hiện.

Cho nên, chỉ còn lại khả năng duy nhất: Lão Dương!!

Lão Dương là thứ được cây Thần Thanh Đồng vật chất hóa, đối với nơi này quá quen thuộc rồi.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, Lão Dương được vật chất hóa không phải vì cái gọi là hồi sinh mẹ, mà nên có nhiều bí mật quan trọng hơn, không thể cho người khác biết.

Nhưng, Mạc Tử Phàm đã nhắc nhở Thiên Chân rằng Lão Dương có vấn đề, Thiên Chân không nên bị lừa mới đúng.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, Thiên Chân tuy thông minh, sức quan sát không tồi, nhưng cuối cùng vẫn quá tin vào phán đoán của mình.

Lúc mới gặp Lão Dương, Thiên Chân có nghi ngờ, nhưng cũng sẽ không đuổi Lão Dương đi.

"Bây giờ thì sao?

Làm thế nào?" Tiểu Vu Nữ nhìn Mạc Tử Phàm, rõ ràng, đi đến tế

đàn Bỉ Ngạn Hoa và đi tìm người, chỉ có thể chọn một.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn một cái hang động phát sáng giống như quan tài bên cạnh quách đồng.

Dưới cái hang động đó là một khối hổ phách khổng lồ, kiếp trước Lão Dương đã dẫn Thiên Chân tìm thấy khối hổ phách khổng lồ.

Mục đích bề mặt là để hồi sinh mẹ của hắn.

Nhưng Lão Dương được vật chất hóa, tính tình sớm đã thay đổi, mục đích căn bản không thể nào là hồi sinh mẹ của hắn.

"Thứ gì vậy?" Mạc Tử Phàm chỉ vào khối hổ phách khổng lồ bên dưới hỏi Tiểu Vu Nữ, dù sao Tiểu Vu Nữ cũng là con gái của vua Xà tộc, đối với nơi này nên rất hiểu rõ.

Tiểu Vu Nữ cũng đi tới, khi nhìn thấy khối hổ phách khổng lồ, mới mở miệng nói: "Lúc đó ta cũng không biết đó là thứ gì, nhưng nữ ma đầu Tinh Tuyệt nói thứ đó là trái tim của cây Thần Thanh Đồng, ở đó có thể thực hiện một số chuyện không thể tưởng tượng nổi, cũng chính ở đó bà ta đã hồi sinh cha ta, nhưng ta biết, đó căn bản không phải là hồi sinh theo đúng nghĩa." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm đã hiểu, khối hổ phách khổng lồ, nên là mấu chốt của việc vật chất hóa.

Chương 108

Kiếp trước Lão Dương đã dùng máu của Thiên Chân rắc lên khối hổ phách, lúc đầu Mạc Tử Phàm tưởng là vì Thiên Chân đã ăn Kỳ Lân Kiệt, nên có thể kích hoạt khối hổ phách.

Nhưng sau này Mạc Tử Phàm mới phát hiện có vấn đề, bởi vì Lão Dương không thể biết Thiên Chân đã ăn Kỳ Lân Kiệt, làm sao có thể biết máu của Thiên Chân có thể kích hoạt khối hổ phách.

Cho nên, máu của Thiên Chân không phải dùng để kích hoạt khối hổ phách, mà là dùng để... vật chất hóa ra một Thiên Chân khác.

Theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, tốc độ vật chất hóa không đặc biệt nhanh, cho nên khi Thiên Chân rời khỏi Tần Lĩnh Thần Thụ, cũng không có một Thiên Chân khác xuất hiện.

Nếu như vậy, thì mọi thứ đều có thể giải thích được, Lão Dương lấy máu của Thiên Chân, mục đích là để vật chất hóa ra một Thiên Chân khác.

Nhưng còn thiếu một điểm khó giải thích, đó là Lão Dương muốn vật chất hóa ra một người khác, mục đích là gì?

Mạc Tử Phàm phát hiện, trong Tần Lĩnh Thần Thụ có quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, tiếp theo có lẽ có thể xem Lão Dương sẽ làm gì.

"Tiểu Vu Nữ, cô không nhỏ máu vào đó chứ?" Mạc Tử Phàm hỏi Tiểu Vu Nữ, vì anh cũng không chắc chắn về suy đoán của mình.

Tiểu Vu Nữ có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm một cái: "Ngươi nói không sai, cả cây Thần Thanh Đồng là trung tâm của một cơn bão từ trường khổng lồ, ở đây có những chuyện khiến người ta

không thể hiểu nổi." Lúc Mạc Tử Phàm giải quyết Lục Nhãn Độc Cương trước đây, Lục Nhãn Độc Cương không hiển thị là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Bởi vì khi ở trong mộ dưới đáy biển, những người đó dường như cũng được vật chất hóa, nhưng khi Mạc Tử Phàm nhìn, lại đều hiển thị là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

Mạc Tử Phàm không nhìn ra Lục Nhãn Độc Cương là Vẫn Đồng Huyễn Nhân, nên là do năng lực vật chất hóa của cây Thần Thanh Đồng quá mạnh.

Mạc Tử Phàm sờ vào Hắc Lân Tàn Ấn trong túi.

Khi ở trong mộ dưới đáy biển, Vẫn Đồng muốn vật chất hóa Hắc Lân Chi Tâm, cuối cùng dường như vì năng lượng không đủ hay nguyên nhân gì đó, cuối cùng đã sụp đổ.

Cây Thần Thanh Đồng so với Vẫn Đồng Huyền Quan kia cấp bậc cao hơn không chỉ một bậc, trong tình huống này, cây Thần Thanh Đồng liệu có thể vật chất hóa ra Hắc Lân Tàn Ấn không?

Hiện tại Mạc Tử Phàm có ba mảnh Hắc Lân Tàn Ấn, nếu có thể cụ hiện ra sáu mảnh Hắc Lân Tàn Ấn còn lại, vậy đối với Mạc Tử Phàm, Hắc Lân Thiên Ấn có thể lấy được rồi.

Dường như nhìn ra Mạc Tử Phàm đang nghĩ gì, Tiểu Hợp không nhịn được mà lắc đầu: "Đừng mong ở đây cụ hiện được lợi ích gì, định luật bảo toàn năng lượng tồn tại, muốn có được, tất nhiên sẽ phải trả giá." Mạc Tử Phàm thu hồi suy nghĩ, chủ yếu là quá muốn có được Hắc Lân Thiên Ấn, nên mới nghĩ đến việc đi đường tắt.

Chỉ là, vào lúc này, ý nghĩ vừa bị dập tắt của Mạc Tử Phàm đột nhiên lại nảy sinh, không thể kiềm chế được.

Dường như có một giọng nói đầy ma mị gào thét trong đầu Mạc

Tử Phàm: "Đừng nghe hắn, nhỏ máu tươi lên hổ phách thần thụ, ngươi có thể có được mọi thứ ngươi muốn, chín Hắc Lân Long Văn, Hắc Lân Thiên Ấn hoàn chỉnh, không, có thể nâng cấp thành Hắc Lân Thần Ấn." "Đi đi, đi đi, nhỏ máu tươi của ngươi lên hổ phách thần thụ, ta có thể thỏa mãn mọi thứ của ngươi." Mạc Tử Phàm mày nhíu chặt, nhìn tay mình, rút ra con dao găm quân dụng, định rạch xuống.

Cũng vào lúc này, năm Hắc Lân Long Văn của Mạc Tử Phàm đều hiện ra, Hắc Lân Chi Tâm tinh thể chín mặt màu đen sẫm lúc này cũng đang run rẩy dữ dội, muốn giúp Mạc Tử Phàm chống lại sức mạnh bí ẩn.

Nhưng, Mạc Tử Phàm đối với những thay đổi trên người mình không hề cảm giác, cho dù là năm Hắc Lân Long Văn cộng thêm Hắc Lân Chi Tâm, cũng vẫn không thể chống lại sự cám dỗ của giọng nói quỷ dị.

Tiểu Ca nhìn Mạc Tử Phàm đang rơi vào trạng thái mê man, Hắc Kim Cổ Đao rạch qua ngón tay, một giọt máu tươi bắn ra, điểm vào giữa trán Mạc Tử Phàm.

Thân thể Mạc Tử Phàm chỉ dừng lại một khoảnh khắc, ngay sau đó lại tiếp tục mê man, con dao găm quân dụng trong tay đang rạch về phía cổ tay.

"Điên rồi." Công chúa Áo Cổ quát khẽ một tiếng, dùng niệm lực mạnh mẽ muốn đoạt con dao găm trong tay Mạc Tử Phàm, nhưng đã thất bại, trên người Mạc Tử Phàm có Xá Lợi Phật Châu, niệm lực của cô khó mà ảnh hưởng đến anh.

Nhưng, đòn tấn công của Công chúa Áo Cổ dường như cuối cùng cũng có tác dụng, Xá Lợi Phật Châu tỏa ra ánh sáng, khiến Mạc Tử Phàm bắt đầu hồi phục tỉnh táo.

Chỉ là, ngay khi Mạc Tử Phàm sắp hồi phục tỉnh táo, sức mạnh

xâm thực tâm linh Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu tăng lên.

"Xá Lợi Phật Châu tuy tốt, nhưng muốn chống lại cả cây Thần Thanh Đồng này, quá khó, lần này, phải xem vào chính cậu ta." Công chúa Áo Cổ bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa rồi Mạc Tử Phàm chỉ nảy sinh một tia tà niệm, kết quả bị cây Thần Thanh Đồng bắt lấy tia tà niệm đó, điên cuồng muốn xâm thực anh.

"Phật Châu Xá Lợi, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ, không phải kế lâu dài." Công chúa Áo Cổ nhìn Tiểu Vu Nữ, "Cô có biết có cách nào giúp cậu ta không?" Tiểu Vu Nữ lập tức lắc đầu: "Ta chưa từng gặp phải tình huống này, cây Thần Thanh Đồng tuy có năng lực vật chất hóa, nhưng gần như chưa bao giờ chủ động đi cụ hiện hóa con người." "Nếu không với uy năng của cây Thần Thanh Đồng, căn bản không phải là thứ ta có thể chống lại được." Lời vừa dứt, Tiểu Vu Nữ dường như nghĩ ra điều gì đó, "Không, nên có một cách." "Cách gì?" Tiểu Ca và Công chúa Áo Cổ đều đồng thời nhìn Tiểu Vu Nữ, dù sao hiện tại cả hai đều không có cách nào.

"Ta có Ác Mộng Chi Tâm, đòn tấn công mà cậu ta đang chịu bây giờ nên giống như tâm ma, nếu ta dùng năng lực ác mộng, có lẽ có thể giúp cậu ta." Tiểu Vu Nữ đang do dự, bởi vì hiện tại cách duy nhất có thể sử dụng sức mạnh ác mộng là... hôn.

Đối với một người phụ nữ từ hơn một nghìn năm trước, đừng nói là hôn, chỉ cần đứng gần một người đàn ông khác cũng sẽ cảm thấy vi phạm lễ giáo.

Chỉ là, bây giờ nhìn bộ dạng của Mạc Tử Phàm, trong lòng Tiểu Vu Nữ lại vô cùng lo lắng.

"Thôi kệ, dù sao cũng bị gã này nhìn hết rồi, để hắn chiếm thêm chút tiện nghi cũng chẳng sao." Mang theo suy nghĩ như vậy, Tiểu Vu

Nữ nhanh chóng đến trước mặt Mạc Tử Phàm.

Cô trực tiếp ôm lấy má Mạc Tử Phàm hôn xuống.

Phụ nữ mạnh mẽ là vậy, trước khi quyết định sẽ suy đi tính lại, nhưng một khi đã quyết định sẽ rất quả quyết, không hề do dự.

Cũng vào lúc này, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng chiến thắng được giọng nói mê hoặc kia, hai mắt từ từ mở ra.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp non nớt xen lẫn một chút yêu dị.

Tiểu Vu Nữ không để ý Mạc Tử Phàm đã mở mắt, không kịp dừng lại, đã hôn Mạc Tử Phàm.

Bốn mắt nhìn nhau, hai đôi mắt cách nhau chưa đến mười centimet, Mạc Tử Phàm thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của Tiểu Vu Nữ.

Ngay sau đó Tiểu Vu Nữ lóe lên một cái biến mất: "Đồ khốn." Mạc Tử Phàm có chút không hiểu gì, vừa rồi anh nảy sinh tà niệm, đang cố gắng hết sức chống lại thứ muốn khống chế mình.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ là, anh vừa mới mở mắt, Tiểu Vu Nữ lại hôn anh.

Chương 109

Công chúa Áo Cổ đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà cười: "Phúc khí không tồi." Cũng vào lúc này, giọng của Tiểu Vu Nữ đột nhiên truyền đến: "Rốt cuộc có tìm tế đàn Bỉ Ngạn Hoa không, muốn tìm thì theo kịp." Mạc Tử Phàm và Công chúa Áo Cổ nhìn nhau, hai người tăng tốc theo sau.

Tiểu Vu Nữ dẫn đường phía trước, mấy người không lâu sau đã đến dưới cùng của cây Thần Thanh Đồng.

Lúc này Tiểu Ca cũng đang ở đây.

Nhìn thấy Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm là người đầu tiên mở miệng hỏi: "Có manh mối gì về Thiên Chân chưa?" Tiểu Ca một mình ở đây, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên một người cũng không có, cũng có nghĩa là Tiểu Ca có lẽ không tìm thấy Thiên Chân.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm không hiểu, nếu theo lẽ thường, họ nên tiếp tục đi lên mới đúng, sao lại biến mất không thấy tăm hơi.

Tiểu Ca lắc đầu, sau đó chỉ vào vách đá bên trái cây đồng: "Kia, hình như có thứ gì đó?" Mạc Tử Phàm không nói gì, Tiểu Vu Nữ dường như để giảm bớt sự ngượng ngùng lúc trước, đã mở lời trước.

"Nơi các ngươi muốn tìm ở đó, vách đá đó đã dùng thuật Kỳ Môn Độn Giáp, người thường nhìn vào, cho dù sờ vào, đó cũng chỉ là vách đá.

Chỉ có người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp mới có thể nhìn ra vách đá có vấn đề." "Hơn nữa, cho dù là người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, nếu không có Bỉ Ngạn Hoa hoặc Mộc Trần Châu, cũng không thể mở được nơi này." Nói đến đây, Tiểu Vu Nữ dừng lại một chút, "Khi ta bị nhốt vào huyền quan, nơi này vẫn chưa xây xong, cho nên

tình hình bên trong ta cũng không rõ." "Vào đi." Mạc Tử Phàm chỉ nói một chữ, chỉ cần vào trong, khám phá rõ bí mật bên trong, vậy thì nhiệm vụ tiếp theo của Mạc Tử Phàm sẽ hoàn thành.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm đoán lần này có thể sẽ có hiệu ứng hồ điệp, nhưng không ngờ hiệu ứng hồ điệp lại lớn như vậy.

Đầu tiên là huyết tế cây Thần Thanh Đồng, thứ hai là bộ xương trong mật thất bên cạnh tế đàn, Lão Dương không xuất hiện, cây đồng chủ động muốn cụ hiện hóa, và Thiên Chân mất tích...

Nơi này so với cốt truyện gốc mà Mạc Tử Phàm biết, đã có không ít khác biệt rồi.

"...Có thể bói một quẻ không?" Ánh mắt Tiểu Ca rơi trên người Mạc Tử Phàm, đối với Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm cũng rất tin tưởng.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bây giờ không thể dựa vào việc tiết lộ cốt truyện để làm thầy bói, vì sự xuất hiện của anh đã khiến thế giới này xảy ra quá nhiều hiệu ứng hồ điệp.

Nhưng, hiện tại Mạc Tử Phàm tuy không thể sử dụng tiết lộ cốt truyện để làm thầy bói, nhưng Kỳ Môn Bát Quái của anh đã đạt đến tầng thứ sáu.

Đó cũng là trình độ của Lục Phẩm Quẻ Sư, cộng thêm Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám, cũng chưa chắc không thể bói ra điều gì.

Công chúa Áo Cổ dường như đã đoán được thủ đoạn Mạc Tử Phàm sẽ sử dụng, nhắc nhở một câu: "Ở đây có cây Thần Thanh Đồng, tốt nhất đừng đi dò xét, nếu không dễ xảy ra những chuyện không thể lường trước." Mạc Tử Phàm cười: "Ta biết Kỳ Môn Bát Quái chính tông, không dò xét cũng có thể bói được." Mạc Tử Phàm thi triển Kỳ Môn Bát Quái, bấm quẻ về tình hình hiện tại của Thiên

Chân.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm vừa mới bắt đầu bấm quẻ, đã nhíu mày.

Bởi vì quẻ tượng hiển thị, đại cát!!

Không sai, theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, Thiên Chân nên là đại hung mới đúng.

Có Lão Dương với mục đích không rõ, có một con Chúc Cửu Âm khác, hai sự tồn tại này khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy Thiên Chân nên là hung nhiều cát ít.

Nhưng hiện tại quẻ tượng hiển thị, lại là đại cát.

Chẳng lẽ mình tính sai?

Mạc Tử Phàm chủ yếu đều dựa vào Động Sát Thiên Nhãn và tiết lộ cốt truyện để bói quẻ, bây giờ thật sự dùng Kỳ Môn Bát Quái, Mạc Tử Phàm ngược lại có chút không tự tin.

"Sao rồi?" Tiểu Ca nhíu mày, thấy Mạc Tử Phàm chậm chạp không mở miệng, đoán có thể đã xảy ra vấn đề gì đó.

Kỳ Môn Bát Quái đã hiển thị đại cát, vậy Mạc Tử Phàm cũng không định che giấu.

"Quẻ tượng đại cát, Thiên Chân nên không có chuyện gì." Nghe lời Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca cũng ngẩn người, bởi vì anh và Mạc Tử Phàm đều có cùng suy nghĩ theo quán tính, cho rằng Thiên Chân lúc này nên là hung nhiều cát ít mới đúng.

Biểu cảm của Tiểu Ca bị Mạc Tử Phàm thu hết vào mắt, đừng nói Tiểu Ca, chính Mạc Tử Phàm cũng có chút nghi ngờ.

"Chẳng lẽ lần đầu tiên chính thức sử dụng Kỳ Môn Bát Quái đã sai rồi?" Mạc Tử Phàm có một dự cảm không tốt, chẳng lẽ anh danh một đời thầy bói thiên tài đều sắp sai rồi sao?

Nhưng, Mạc Tử Phàm chọn tin tưởng vào bản lĩnh của Kỳ Môn Bát Quái.

Kỳ Môn Bát Quái đã có thể động sát thiên cơ, tự nhiên có chỗ lợi hại của nó.

Mạc Tử Phàm cầm Bỉ Ngạn hoa lên.

Người khác có thể không thấy, nhưng Mạc Tử Phàm với Động Sát Thiên Nhãn lại có thể nhìn ra.

Trên vách đá có một rãnh lõm, vừa khít với hình dạng của Bỉ Ngạn hoa.

Mạc Tử Phàm đặt Bỉ Ngạn hoa vào trong rãnh.

Vách đá trông không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng Mạc Tử Phàm biết rằng giờ đây nó đã biến thành hư thể.

Mạc Tử Phàm đi trước, tiến vào bên trong vách đá.

Tiểu vu nữ, công chúa Áo Cổ và Tiểu Ca cũng theo sau Mạc Tử Phàm, tiến vào vách đá đã hóa thành hư thể.

Sau khi xuyên qua vách đá, Bỉ Ngạn hoa lại một lần nữa xuất hiện trong tay Mạc Tử Phàm.

Nhưng lúc này, Mạc Tử Phàm không hề chú ý đến Bỉ Ngạn hoa trong tay, mà có phần kinh ngạc nhìn cảnh tượng phía trước.

Lúc này, ở phía trước Mạc Tử Phàm, một tòa thành trì hùng vĩ, nguy nga xuất hiện trong tầm mắt hắn.

"Dùng Kỳ Môn Độn Giáp phong tỏa vách đá, sau vách đá lại ẩn giấu một tòa thành trì." Mạc Tử Phàm thầm kinh hãi, ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành tọa lạc ngay phía trước.

Bên trái có một mạch nham thạch màu đen chạy ngang qua.

Chương 110

Ở giữa mạch nham thạch đen đó có một vết đứt gãy, tựa như một con hắc long bị chặt đứt ngang lưng.

Mạc Tử Phàm biết, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự cũng có một mạch nham thạch như vậy, không, chính xác hơn không chỉ đơn giản là mạch nham thạch, mà là một mạch khoáng từ tính.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm cảm thấy mạch khoáng từ tính bên cạnh Tinh Tuyệt Cổ Thành không chỉ đơn giản là chặt đứt long mạch của ác long.

Bây giờ xem ra, có lẽ liên quan đến từ trường, Tinh Tuyệt Cổ Thành khó tìm như vậy, không phải vì nó thật sự bị chôn vùi dưới sa mạc.

Mà là vì mạch khoáng từ tính bên cạnh Tinh Tuyệt Cổ Thành, loại mạch khoáng này gây nhiễu loạn từ trường cực lớn xung quanh Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Người thường khi đến gần Tinh Tuyệt Cổ Thành, dưới sự nhiễu loạn của từ trường, cũng có thể phán đoán sai lầm.

Nhìn theo mạch nham thạch màu đen, có thể thấy hai pho tượng khổng lồ.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành nguyên bản, hai ngọn núi đó là hai ngọn từ sơn, trong truyền thuyết là thần sơn hộ mệnh của Tinh Tuyệt Cổ Thành, giống như Ma Tôn Ma Tướng.

Nơi này không có hai ngọn núi, nhưng có hai pho tượng, cả hai pho tượng này Mạc Tử Phàm đều nhận ra.

Bên trái là Thủy thần Cộng Công, bên phải là Hỏa thần Chúc

Dung.

Hai vị này đều là đại thần thượng cổ, dùng tượng của đại thần thượng cổ làm thần gác cổng thành cũng không phải chuyện lạ, nhưng Thủy thần Cộng Công và Hỏa thần Chúc Dung lại là hai sự tồn tại nước lửa không dung.

Từng có lần hai vị đại thần này vì một lời không hợp mà ra tay đánh lớn, cuối cùng hủy cả núi Bất Chu.

Hai vị đại thần vì thế mà bị phạt, sau đó càng thêm như nước với lửa, không hiểu sao Tinh Tuyệt Cổ Thành lại dùng hai vị đại thần không đội trời chung này.

Hai pho tượng đều được đúc bằng thanh đồng, xem chất liệu thì có lẽ cùng nguồn gốc với cây Thanh Đồng Thần Thụ.

Nhìn từ giữa hai pho tượng đại thần, Tinh Tuyệt Cổ Thành xuất hiện trong tầm mắt Mạc Tử Phàm.

Ai có thể ngờ được, trong dãy Tần Lĩnh này lại ẩn giấu cả một tòa cổ thành.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm có một điểm không hiểu, tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại phải xây một ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành ở đây?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biết trước Tinh Tuyệt Cổ Thành của mình sẽ bị cát vàng vùi lấp, nên đã sớm xây dựng một Tinh Tuyệt Cổ Thành bí mật hơn ở đây, để sau này dời đô?

Nếu vậy, mọi chuyện đều thông suốt, nơi này có Thanh Đồng Thần Thụ, có ác long canh giữ, có thế trận Kỳ Môn Độn Giáp, xây dựng một Tinh Tuyệt Cổ Thành mới ở đây quả thật không tồi.

Nhìn ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành hùng vĩ, trong đầu Mạc Tử Phàm đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, liệu Tinh Tuyệt Nữ Vương có thật sự chết hẳn chưa.

Mặc dù theo tình tiết của Quỷ Xuy Đăng kiếp trước, lúc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến Tinh Tuyệt Cổ Thành đã nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng, ai có thể đảm bảo Tinh Tuyệt Nữ Vương nằm trong sa mạc kia không phải là một người được vật chất hóa cụ hiện ra?

Nhưng đây đều chỉ là phỏng đoán, bây giờ Tinh Tuyệt Cổ Thành đã ở ngay trước mắt, rốt cuộc thế nào, chỉ cần vào xem là biết.

Mạc Tử Phàm đi đầu, đến trước hai pho tượng đại thần thượng cổ.

"Tuy ta rất ghét nữ ma đầu Tinh Tuyệt, nhưng không thể không thừa nhận, ở thời đại đó, nữ ma đầu Tinh Tuyệt bất kể thực lực cá nhân hay năng lực lãnh đạo đều vô cùng xuất chúng." Công chúa Áo Cổ nhìn ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành trước mặt, không khỏi thầm cảm thán.

"Khi mưu lược và thực lực cùng tồn tại, mà nữ ma đầu Tinh Tuyệt vẫn diệt vong, vậy chỉ có thể là ý trời, cũng là báo ứng cho những việc ác mà nữ ma đầu Tinh Tuyệt đã làm." Trong mắt tiểu vu nữ khó che giấu được sự hận thù đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dù sao cha nàng chết đi cũng bị Tinh Tuyệt Nữ Vương lợi dụng, còn bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhốt trong quan tài hàng ngàn năm.

Chuyện này dù xảy ra với ai, chắc chắn cũng không thể buông bỏ mối hận trong lòng.

"Hy vọng nữ ma đầu Tinh Tuyệt chưa chết, như vậy ta có thể tự tay báo thù rửa hận." Nghe lời tiểu vu nữ, công chúa Áo Cổ không khỏi lắc đầu, nói: "Nếu nữ ma đầu đó chưa chết, hai chúng ta liên thủ, e rằng cũng không phải là đối thủ." Công chúa Áo Cổ dù sao cũng trưởng thành hơn tiểu vu nữ không ít, suy xét sự việc tự nhiên cũng

toàn diện hơn nhiều.

Thực lực của hai người so với thời kỳ đỉnh cao đã kém đi không ít.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tinh Tuyệt Nữ Vương của năm đó, đừng nói là thời kỳ đỉnh cao của các nàng, ngay cả khi thế hệ cha chú của các nàng ở thời kỳ đỉnh cao cũng không phải là đối thủ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Xem kìa." Mạc Tử Phàm chỉ xuống đất, trên mặt đất có một lon Red Bull đã uống cạn, bên cạnh lon có một dòng chữ.

"Phàm ca, chúng tôi vào trong rồi." Dòng chữ này có lẽ do Hồ Thiên hoặc Hạo Thiên Chân để lại, để lại lon Red Bull chỉ để Mạc Tử Phàm dễ phát hiện hơn.

Nói cách khác, Hạo Thiên Chân hẳn đã vào đây.

Nhưng, Hạo Thiên Chân không có Bỉ Ngạn hoa, làm sao xuyên qua được vách đá?

Trừ phi, ngoài Mộc Trần Châu và Bỉ Ngạn hoa, còn có phương pháp khác để vào đây?

Mạc Tử Phàm không cho rằng Hạo Thiên Chân có Mộc Trần Châu.

Lão Dương?

Không thể nào, Lão Dương dù sao cũng chỉ là người do cây thanh đồng vật chất hóa cụ hiện ra, không có lý do gì lại có bảo bối như Mộc Trần Châu cả.

Nhưng, bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ cần vào trong, tìm được Hạo Thiên Chân, mọi chuyện sẽ có câu trả lời.

Tiểu Ca là người đầu tiên không ngồi yên được, cậu ta và Hạo Thiên Chân quan hệ tốt nhất, trong mối quan hệ đó còn mang theo vài

phần tình cảm đặc biệt.

Mạc Tử Phàm cũng cất bước đi về phía ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành, khi đi qua giữa hai pho tượng đại thần thượng cổ, Mạc Tử Phàm cảm giác từ trường xung quanh đều đã thay đổi.

Chương 111

Điểm huyền diệu của Tinh Tuyệt Cổ Thành là luôn được từ trường bảo vệ, cũng chỉ có đi từ giữa hai pho tượng đại thần thượng cổ mới có thể tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Những nơi khác đều bị từ trường bảo vệ, căn bản không thể vào được.

Càng lúc càng gần ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong lòng Mạc Tử Phàm càng kinh ngạc, ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành đã hùng vĩ như vậy, vậy Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự thì sao?

Đứng trước ngụy Tinh Tuyệt Cổ Thành, Mạc Tử Phàm ngẩng đầu nhìn lên.

Trên cánh cửa lớn dày nặng ở giữa tường thành có bốn chữ: Tinh Tuyệt Thánh Thành!

"Nữ ma đầu Tinh Tuyệt khẩu khí thật lớn, thiên hạ chỉ có ngũ đại thánh địa, vậy mà dám đổi tên Tinh Tuyệt Cổ Thành thành Tinh Tuyệt Thánh Thành, chẳng lẽ thật sự coi mình là thánh nhân hiền tài rồi sao?" Công chúa Áo Cổ nhìn thấy cái tên này, là người đầu tiên biểu đạt sự bất mãn.

"Nữ ma đầu Tinh Tuyệt vốn dĩ kiêu ngạo tự phụ, cứ như thể cả thiên hạ đều phải lấy ả làm trung tâm vậy." Tiểu vu nữ lúc này cũng không bỏ lỡ cơ hội hạ bệ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mạc Tử Phàm đứng bên cạnh bất giác có chút buồn cười, không ngờ, công chúa Áo Cổ và tiểu vu nữ đều là những nhân vật đã tồn tại hàng ngàn năm, mà lại giống như trẻ con vậy.

Nhìn Trương Nhật Sơn, rồi lại nhìn Tiểu Ca, đây đều là những

người tồn tại đã lâu, nhưng đều là những người rất trưởng thành.

Mạc Tử Phàm cũng không nói nhiều, nhìn về phía cổng lớn của Tinh Tuyệt Thánh Thành, trên cổng có một hình điêu khắc con mắt khổng lồ.

Con mắt có thể coi là đồ đằng của Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhìn thấy con mắt ở đây cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy có vấn đề là, cổng lớn không hề có dấu vết bị mở ra, nếu Hạo Thiên Chân đã vào đây, thì vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ cổng lớn của Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng giống như vách đá bên ngoài, đều dùng thuật Kỳ Môn Độn Giáp tạo thành, chỉ là hữu danh vô thực?

Chỉ là, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm không phát hiện ra manh mối nào.

"Cố làm ra vẻ huyền bí." Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ vấn đề, Tiểu Ca đã ra tay.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém về phía trước.

Khi Hắc Kim Cổ Đao hạ xuống, thứ gì đó phía trước như bị đánh vỡ, truyền đến âm thanh của ngọc thạch vỡ vụn.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt bắt đầu thay đổi, cánh cửa vốn đóng chặt đã mở ra.

"...

Chướng nhãn pháp?" Mạc Tử Phàm nhíu mày, Động Sát Thiên Nhãn vậy mà cũng bị che mắt.

"Không phải chướng nhãn pháp, là từ trường tạo nên ảo ảnh, lại mượn sức mạnh của Kỳ Môn, đã thành bán thực thể, phải đập vỡ

ngọc thạch mới có thể phá trận.” Giọng nói của tiểu vu nữ truyền đến, Mạc Tử Phàm mới hiểu ra.

Không thể không nói, trí tuệ của người xưa thật khó dùng lẽ thường để đo lường.

Người trong xã hội hiện đại mới bắt đầu thực hành và ứng dụng thứ như từ trường, vậy mà ở thời cổ đại, đã có người có thể vận dụng từ trường đến mức xuất thần nhập hóa như vậy.

Bây giờ trận cục đã được phá giải, Mạc Tử Phàm bắt đầu tiếp tục tiến lên.

Bước vào Tinh Tuyệt Thánh Thành, hai bên cổng thành là những bức tượng đá đầu người mình rắn, tay cầm trường thương.

Chỉ là, hiện tại những bức tượng đá này đã thiếu mất một vài cái, có tám bức tượng đá không thấy đâu, chỉ có thể nhìn thấy vết tích mà tượng đá đầu người mình rắn để lại.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm đã nhìn ra những bức tượng đá này có vấn đề.

Xuyên Vân Trảo trong tay bay ra, với sức mạnh của hai mươi bảy người kết hợp với Phi Thiên Xuyên Tâm, trực tiếp tạo thành một xiên hồ lô, xuyên thủng toàn bộ mười hai bức tượng đá mình rắn bên trái.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng đúng hẹn vang lên.

“Ting, tiêu diệt một Medusa máy móc, điểm năng lượng +25.” “Ting, tiêu diệt một Medusa máy móc, điểm năng lượng +25.” ...

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống bên tai, Mạc Tử Phàm lại ra tay với những bức tượng đá bên phải.

Những bức tượng đá này sẽ được kích hoạt khi có người đi vào

một phạm vi nhất định, chỉ là bây giờ Mạc Tử Phàm chưa kích hoạt cơ quan đã tiêu diệt hết những Medusa máy móc này.

Tiểu Ca biết thực lực của Mạc Tử Phàm, nhưng khi thấy Mạc Tử Phàm giải quyết Medusa máy móc nhanh như vậy, cũng hơi kinh ngạc.

Chỉ là lần này không đủ để khiến sắc mặt Tiểu Ca thay đổi.

Tiến vào Tinh Tuyệt Thánh Thành, hai bên đều là những tòa nhà hai tầng, những tòa nhà này kéo dài vào trong bóng tối, không biết đâu là điểm cuối.

Ở giữa là một đại lộ màu đen sẫm, đại lộ rộng đến cả trăm mét, đừng nói là ở đây, ngay cả ở thời đại trước, e rằng chỉ có các tỉnh thành lớn mới có đại lộ trăm mét như vậy.

Nhưng Tinh Tuyệt Thánh Thành, vậy mà cũng có đại lộ trăm mét, thực sự khiến người ta có chút kinh ngạc.

Bước lên đại lộ trăm mét, Mạc Tử Phàm lấy từ trong ba lô ra một quả pháo sáng tín hiệu, bắn lên trời.

Đây là thứ Mạc Tử Phàm đã chuẩn bị sẵn, phòng khi hữu sự.

Dù sao ở trong dãy Tần Lĩnh, lỡ như đi lạc, Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ bảy có chút không đáng.

Chính vì có pháo sáng tín hiệu, nên bây giờ Mạc Tử Phàm mới có khả năng liên lạc với Hạo Thiên Chân.

Pháo sáng tín hiệu của Mạc Tử Phàm bay lên chưa đầy mười lăm giây, ở trong Tinh Tuyệt Thánh Thành, hướng đông nam, lại có một quả pháo sáng tín hiệu nữa bay lên.

Chương 112

"Ở hướng đông nam, chúng ta đi trước." Mạc Tử Phàm dẫn đội, đi về phía đông nam.

Mạc Tử Phàm bây giờ rất tò mò, rốt cuộc Hạo Thiên Chân đã vào Tinh Tuyệt Thánh Thành bằng cách nào, chẳng lẽ Hạo Thiên Chân có Mộc Trần Châu?

Không, khả năng này rất rất thấp, mặc dù năm đó Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đã tìm được Mộc Trần Châu, nhưng không lâu sau khi tìm được Mộc Trần Châu, trên đường đi tìm lăng mộ Bá Vương thì mất tích, Mộc Trần Châu cũng theo đó mà biến mất.

Hồ Thiên?

Khả năng duy nhất là, năm đó sau khi Hồ Bát Nhất lấy được Mộc Trần Châu, đã đi tìm lăng mộ Bá Vương.

Với năng lực của Hồ Bát Nhất, chắc chắn biết rằng hành trình tìm lăng mộ Bá Vương tất nhiên vô cùng nguy hiểm, nếu chết, Hồ Bát Nhất rất có thể sẽ giao Mộc Trần Châu cho người thân của Hồ Thiên.

Dù sao lúc đó Hồ Thiên đã ra đời, và trên lưng hậu bối cũng có con mắt quỷ nguyền rủa.

Nếu vậy, thì dường như mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Mộc Trần Châu ở trên người Hồ Thiên, Lão Dương phát hiện ra chuyện này, nên mới không đưa Hạo Thiên Chân đi tìm hổ phách khổng lồ, mà trực tiếp đến Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Còn về việc Lão Dương có bản lĩnh đó hay không, không cần phải nghi ngờ.

Từ trong phim truyền hình kiếp trước có thể thấy, Lão Dương có

thể dùng từ trường của cây Thanh Đồng Thần Thụ để thay đổi diện mạo.

Nếu Lão Dương biến thành Phan Tử?

Ngô Tam Thúc?

Hoặc giả biến thành người thân cận với Hồ Thiên, đều có khả năng thành công dẫn Hạo Thiên Chân vào Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Mạc Tử Phàm thầm kêu không ổn, vì biết Lão Dương lòng dạ khó lường, nên mới nhắc nhở Hạo Thiên Chân trước.

Nhưng lại không ngờ Lão Dương còn có chiêu thay đổi diện mạo.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm cũng chưa từng nghĩ đến chuyện Hồ Thiên có thể có Mộc Trần Châu.

Đương nhiên, đây hiện tại đều chỉ giới hạn trong phỏng đoán của Mạc Tử Phàm, cụ thể thế nào, chỉ có đợi gặp Hạo Thiên Chân mới biết.

Tiểu Ca tốc độ nhanh, Mạc Tử Phàm thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, cũng dễ dàng theo kịp.

Tiểu vu nữ và công chúa Áo Cổ tương đối chậm hơn một chút, nhưng thực lực hai người đều không tồi, không đến nỗi bị bỏ lại quá xa.

Sau khi đi qua hai con phố, phía trước trở thành một ngõ cụt, Tiểu Ca tự nhiên trực tiếp phi thân qua tường, định vượt qua.

Chỉ là, Tiểu Ca vừa mới thi triển phi thân qua tường đã nhanh chóng lùi lại, và chặn Mạc Tử Phàm lại.

Tiểu Ca vội vàng như vậy mà vẫn có thể lùi lại, từ đó có thể thấy trên những tòa nhà hai tầng trông rất bình thường này, tất nhiên ẩn chứa một số bí mật không ai biết.

“Sao vậy?” Công chúa Áo Cổ từ phía sau đuổi kịp, thấy Tiểu Ca dừng bước, không khỏi hỏi.

Tiểu Ca mày nhíu chặt, cuối cùng lắc đầu, “Đường này không thông, trên đó toàn là rắn quái mắt đen, huyết mạch của tôi cũng không thể hoàn toàn miễn nhiễm với sự hồi sinh của rắn quái mắt đen.” Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, toàn là rắn quái mắt đen, đây có thể là một cơ hội tốt để farm điểm thuộc tính và điểm năng lượng.

Tuy nhiên, sau khi Mạc Tử Phàm dùng Đạp Tuyết Vô Ngân nhảy lên liếc nhìn một cái, Mạc Tử Phàm đã hoàn toàn từ bỏ.

Bởi vì Mạc Tử Phàm thấy trên tất cả các mái nhà của những tòa nhà hai tầng, toàn là rắn quái mắt đen dày đặc.

Súng phun lửa và lựu đạn choáng tuy có sát thương lớn đối với rắn quái mắt đen, nhưng Tinh Tuyệt Thánh Thành lớn như vậy, nếu tất cả rắn quái mắt đen đều bạo động, Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca có thể toàn thân trở ra, những người còn lại, về cơ bản đều phải bỏ mạng ở đây.

“Xem ra cần phải tìm cơ hội lần sau quay lại đây, farm thuộc tính cho đã.” Mạc Tử Phàm lần này chỉ chuẩn bị hai quả lựu đạn choáng, chỉ để phòng khi hữu sự.

Dù sao theo suy nghĩ của Mạc Tử Phàm, thứ khó đối phó nhất ở đây nên là Cửu Âm, không ngờ dưới cây Thanh Đồng Thần Thụ lại có một tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu không bây giờ Mạc Tử Phàm mà có hai thùng lựu đạn choáng, tuyệt đối có thể giết đám rắn quái mắt đen này chạy té khói.

Tiểu Ca cũng biết, nếu ra tay với rắn quái mắt đen ở đây, có lẽ có thể đi qua những tòa nhà hai tầng này, nhưng hậu quả của việc kinh động đám rắn quái mắt đen này, lại không thể gánh vác nổi.

Có thể dựa vào thực lực cá nhân tương đối mạnh để toàn thân trở ra, nhưng Hạo Thiên Chân thì sao?

Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ bốn người bây giờ chỉ có thể đi theo con phố, cố gắng hết sức tiến về phía đông nam.

Chỉ là, mấy người đi vòng vèo trong Tinh Tuyệt Thánh Thành, cuối cùng vẫn không tìm thấy Hạo Thiên Chân.

Chính xác hơn, Mạc Tử Phàm còn chưa đến được nơi Hạo Thiên Chân bắn pháo sáng tín hiệu.

"Chúng ta e rằng đã đi vào một khốn trận, cứ đi loạn thế này, e rằng không ra được." Công chúa Áo Cổ là người đầu tiên phát hiện ra manh mối, lăng mộ của công chúa Áo Cổ về cơ bản đều được xây dựng theo phương vị bát quái.

Đối với ngũ hành bát quái, trận pháp, nàng cũng biết một chút.

"Khốn trận?" Tiểu Ca nghe vậy, cũng dừng bước, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh, cố gắng tìm ra mấu chốt phá trận.

Chỉ tiếc là, sở trường của Tiểu Ca là phá giải cơ quan, đối với ngũ hành bát quái, trận pháp kham dư, Tiểu Ca cũng không phải hoàn toàn không biết, nhưng cũng chưa đạt đến trình độ tinh thông.

Nói cách khác, để Tiểu Ca phá giải trận pháp sơ cấp thông thường, có thể không khó.

Nhưng nếu là trận pháp lợi hại hơn, thì phải xem người khác.

Chương 113

"Có thể phá trận không?" Tiểu Ca không nhìn công chúa Áo Cổ, mà nhìn Mạc Tử Phàm, ở đây, Tiểu Ca cảm thấy người có bản lĩnh nhất là Mạc Tử Phàm, dù sao Mạc Tử Phàm đã mang đến cho cậu quá nhiều bất ngờ.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm sau khi nâng lên tầng thứ tám, mỗi ngày có thể chủ động thi triển ba lần, uy lực cũng lớn hơn so với tầng thứ bảy.

Nếu Mạc Tử Phàm muốn phá trận, dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ sáu rõ ràng có chút không đủ, cần phải dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám mới được.

Động Sát Thiên Nhãn, tầng thứ tám!

Mạc Tử Phàm lần đầu tiên chủ động thi triển Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám.

Khi Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám được thi triển, thông tin của khốn trận này, bao gồm cả phương pháp phá trận đều bị Động Sát Thiên Nhãn nhìn thấu gần như toàn bộ.

"Biết rồi." Mạc Tử Phàm mở miệng.

Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Công chúa Áo Cổ không khỏi mở miệng: "Nhanh vậy?" Công chúa Áo Cổ tự cho rằng mình có tạo nghệ khá cao về ngũ hành bát quái, trận pháp kham dư, nhưng còn chưa tìm ra manh mối, Mạc Tử Phàm vậy mà đã phá được trận rồi.

"Đây là một khốn trận phong thủy chữ 'Huyền', lợi dụng thuật

kham dư Bắc Đẩu trong Huyền tự quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật để bố trí thành khốn trận, nếu hôm nay trong chúng ta có Mô Kim Giáo Úy, có lẽ đã sớm phá trận ra ngoài." Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm quả thực tồn tại như một BUG, nhưng so với bản lĩnh thực sự, vẫn còn kém một chút.

Người Cửu Môn cũng không phải không thể học bản lĩnh của Tứ Phái, phải biết rằng, Chá Cô Tiếu năm đó đã bái sư vào Mô Kim nhất mạch.

Mạc Tử Phàm có chức nghiệp Hắc Lân Tân Quan, lại có bản lĩnh quẻ sư, thiếu chính là bản lĩnh tầm long điểm huyệt của Mô Kim Giáo Úy.

Phải biết rằng, Mô Kim Giáo Úy chỉ có thượng bán quyển Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, chứ không có hạ bán quyển Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Nhưng dù vậy, chỉ dựa vào Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, Hồ Bát Nhất vẫn tạo nên uy danh lừng lẫy trong giới đạo mộ.

Suy nghĩ thoáng qua, Mạc Tử Phàm vẫn tiếp tục nói.

"Bắc Đẩu khốn trận trong Huyền tự quyển, manh mối hẳn là ở trong những tòa nhà hai tầng mà chúng ta đã đi qua." "Trong đó hẳn có bảy tòa nhà hai tầng có trận nhãn Bắc Đẩu, chỉ có phá hủy bảy trận nhãn này, mới có thể phá trận ra ngoài." Mạc Tử Phàm nói một hơi về trận pháp và phương pháp phá trận.

Nghe những lời này của Mạc Tử Phàm, công chúa Áo Cổ không khỏi hỏi hắn, "Cậu ngay cả Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật cũng biết?" Mạc Tử Phàm cười nhạt, "Biết sơ sơ." Mạc Tử Phàm không nói là do Động Sát Thiên Nhãn, bởi vì Động Sát Thiên Nhãn thực sự quá chấn động.

Kỳ Môn Bát Quái tuy ở trên Động Sát Thiên Nhãn, nhưng cấp bậc của Kỳ Môn Bát Quái vô cùng khó nâng cấp, vả lại Kỳ Môn Bát Quái đã lưu truyền từ lâu, được mọi người chấp nhận.

Nhưng Động Sát Thiên Nhãn thì khác, đây là một loại thủ đoạn nhìn trộm thiên cơ hoàn toàn mới, nếu để người khác biết, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh ý đồ xấu.

Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám, cho Mạc Tử Phàm biết được mấu chốt phá trận.

Vì vậy muốn tìm bảy căn phòng có trận nhãn, đối với Mạc Tử Phàm cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tìm được trận nhãn trong bảy tòa nhà nhỏ, Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca phá hủy những trận nhãn đó, Bắc Đẩu khốn trận này cũng bị phá.

Khốn trận này thực ra nếu chịu bỏ thời gian cũng có thể phá được, cứ tìm từng tòa nhà một, mỗi tòa chỉ có hai tầng, cuối cùng cũng sẽ tìm được bảy trận nhãn, rồi phá hủy hết.

Do đó, trận pháp này có lẽ không phải dùng để phòng ngự, mà nên được sử dụng khi Tinh Tuyệt Thánh Thành còn phồn vinh, mỗi trận nhãn đều có chiến sĩ của Tinh Tuyệt Thánh Thành canh giữ.

Chỉ là lần này Mạc Tử Phàm không gặp người canh giữ nào.

Như vậy, Tinh Tuyệt Thánh Thành đáng lẽ được xây dựng để thay thế Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ không biết vì sao, người của Tinh Tuyệt Cổ Thành không thật sự chuyển đến Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Ở giữa chắc đã xảy ra biến cố, không biết phủ của Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự có nằm trong Tinh Tuyệt Thánh Thành này không.

Mạc Tử Phàm sau khi phá trận, hai tòa nhà hai tầng phía trước tách ra, xuất hiện một con phố mới.

Mạc Tử Phàm một mình dẫn đội đi trước, tiến vào con phố này, đi về phía mà Hạo Thiên Chân đã bắn pháo sáng tín hiệu lúc trước.

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm và mấy người đến nơi, tình hình lại khiến Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đồng thời nhíu mày.

Bởi vì người đợi Mạc Tử Phàm ở đây không phải Hạo Thiên Chân, mà là A Ninh.

Đối với A Ninh, Mạc Tử Phàm rất quen thuộc.

Mạc Tử Phàm biết A Ninh cũng đã đến Tần Lĩnh, dù sao cái đuôi bám theo sau chính là A Ninh.

Chỉ là, tại sao A Ninh lại xuất hiện ở đây?

Nếu nói Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên ba người tiến vào Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm cảm thấy, có thể là do Lão Dương.

Dù sao Lão Dương được vật chất hóa cụ hiện ra đã ở trong cây thần Tần Lĩnh ba năm, nếu tìm ra phương pháp khác để tiến vào Tinh Tuyệt Thánh Thành, cũng là điều hợp lý.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm cũng đoán có thể Hồ Thiên sở hữu Mộc Trần Châu.

Bất kể nguyên nhân gì, việc Hạo Thiên Chân vào được cũng có thể giải thích.

Nhưng A Ninh vào đây?

Cùng Hạo Thiên Chân vào đây?

Ở đây chỉ có A Ninh và một thuộc hạ là Đao Thất.

Đao Thất thấy Mạc Tử Phàm và mấy người, lập tức đứng dậy, cảnh giác nhìn họ.

Chương 114

"Có thấy Hạo Thiên Chân không?" Tiểu Ca là người ít nói, nhưng lúc này lại chủ động nói chuyện với A Ninh, chỉ vì bây giờ cậu thật sự lo lắng cho Hạo Thiên Chân.

Mặc dù Mạc Tử Phàm đã bói Hạo Thiên Chân sẽ đại cát, nhưng Tiểu Ca khi chưa tìm thấy Hạo Thiên Chân, vẫn có chút lo lắng.

A Ninh khi nhìn thấy Mạc Tử Phàm và mấy người cũng có vài phần bất ngờ, "Tôi cũng mới vào thôi, tôi không biết Hạo Thiên Chân ở đâu, tôi đi theo vào, nhưng sau khi vào thì bị mất dấu." A Ninh đối với Mạc Tử Phàm khá khách sáo, nói xong, quay sang Đao Thất bên cạnh nói: "Đao Thất, yên tâm đi, họ không gây chuyện đâu." Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, có thể nhìn ra A Ninh quả thực không nói dối.

"Có thể bói thêm một quẻ nữa không, xem Hạo Thiên Chân rốt cuộc ở đâu." Tiểu Ca lại mở miệng, tâm tính trầm ổn của Tiểu Ca cũng có chút không ngồi yên được.

Mạc Tử Phàm lắc đầu, quả thực có thể dùng Thiên Nhãn tầng thứ tám để tra xét tình hình ở đây, nhưng đối với Mạc Tử Phàm, hạn chế quá lớn.

Đặc biệt là bên cạnh có cây Thanh Đồng Thần Thụ, Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám quan sát khốn trận có thể không thành vấn đề, nhưng nếu nhìn trộm người ở nơi khác, thì có thể sẽ bị thương.

Mạc Tử Phàm dùng Kỳ Môn Bát Quái, bói tình hình của Hạo Thiên Chân lúc này.

Chỉ là một quẻ này, lại khiến Mạc Tử Phàm không khỏi nhíu mày.

Kỳ Môn Bát Quái ngoài việc bói ra Hạo Thiên Chân hiện tại đại cát, những thứ khác căn bản không bói ra được.

"Không được." Mạc Tử Phàm có chút bất đắc dĩ nói: "Quẻ tượng cho thấy Hạo Thiên Chân đại cát, nhưng muốn bói vị trí chính xác hơn thì không được." Công chúa Áo Cổ thấy Hạo Thiên Chân có chút lo lắng, cũng không khỏi nói một câu, "Cũng đừng quá lo lắng, dù sao nơi này cũng gần cây Thanh Đồng Thần Thụ, từ trường dao động quá lớn, mọi thứ đều rất khó bói." Tiểu Ca hít sâu một hơi, bình ổn lại nội tâm có chút xao động, sau đó mới từ từ nói: "Tìm Hạo Thiên Chân trước, được không?" Tiểu Ca biết công chúa Áo Cổ muốn tìm tế đàn Bỉ Ngạn hoa, nhưng bây giờ lo lắng cho Hạo Thiên Chân, nên muốn tìm Hạo Thiên Chân trước.

Mạc Tử Phàm gật đầu, vì Mạc Tử Phàm có một cảm giác, ở trong Tinh Tuyệt Thánh Thành này, bói cho ai cũng nên là đại hung mới đúng.

Nhưng Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử lại đại cát, khó tránh khỏi không khiến Mạc Tử Phàm suy nghĩ nhiều.

Có lẽ Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên đã tiếp xúc với bí mật thật sự tồn tại trong Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Tìm được Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, có khả năng đã tìm ra bí mật ẩn giấu trong Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Nhiệm vụ liên hoàn của Mạc Tử Phàm là tìm ra bí mật trong cây thần Tần Lĩnh.

Mạc Tử Phàm đã tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành ở đây, nhưng không có thông báo hoàn thành nhiệm vụ, chứng tỏ Tinh Tuyệt Thánh Thành không phải là bí mật thật sự ẩn giấu trong cây thần Tần Lĩnh, trong cây thần Tần Lĩnh, hẳn là còn ẩn giấu những bí mật khác.

Thấy Mạc Tử Phàm gật đầu đồng ý, trên mặt Tiểu Ca lộ ra vẻ vui mừng, có vài phần cảm kích.

Nhưng công chúa Áo Cổ lại nhíu mày, bởi vì bây giờ đã vào trong Tinh Tuyệt Thánh Thành, chỉ cần đi theo con đường chính của Tinh Tuyệt Thánh Thành là có thể đến tế đàn Bỉ Ngạn hoa.

"Có thể giúp ta dung hợp thể phách và linh hồn trước không, nếu hoàn thành dung hợp, thực lực của ta ít nhất có thể tăng lên một bậc, lúc đó ta có thể giúp cậu tìm đồng bạn." Lời nói của công chúa Áo Cổ nghe cũng không sai, nếu thực lực của công chúa Áo Cổ tăng lên một bậc, phạm vi mà niệm lực có thể bao phủ cũng sẽ được tăng lên.

Trong tình huống đó, xác suất tìm thấy Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử cũng có thể tăng lên.

"Đến tế đàn Bỉ Ngạn hoa trước." Mạc Tử Phàm nhướng mày, nếu tế đàn Bỉ Ngạn hoa là quan trọng nhất, vậy bây giờ đến tế đàn Bỉ Ngạn hoa trước, đối với Mạc Tử Phàm, là lựa chọn tốt hơn.

Nếu Hạo Thiên Chân ở tế đàn Bỉ Ngạn hoa, vậy thì mọi chuyện đều vui vẻ, đối với tất cả mọi người ở đây, đều là một tin tốt.

Nếu không ở tế đàn Bỉ Ngạn hoa, cũng có thể đi nơi khác tìm kiếm.

Mạc Tử Phàm không trực tiếp đồng ý với công chúa Áo Cổ, bởi vì Mạc Tử Phàm đối với công chúa Áo Cổ có lòng đề phòng.

Ở chỗ hổ phách khổng lồ kia, xá lợi phật châu khi đối kháng với cây Thanh Đồng Thần Thụ, đã xuất hiện một vết nứt.

Mạc Tử Phàm không dám chắc chắn, xá lợi phật châu có vết nứt có thể trấn áp ổn định công chúa Áo Cổ không.

Nếu lúc đó công chúa Áo Cổ qua cầu rút ván, vậy đối với Mạc Tử Phàm là họa vô đơn chí.

Đao Thất thấy Mạc Tử Phàm và mấy người chuẩn bị đi đến tế đàn Bỉ Ngạn hoa, không có ý định theo sau.

"Các người muốn tìm người thì cứ đi đi, tôi và A Ninh có nhiệm vụ của mình." Đao Thất vừa dứt lời, không đợi Mạc Tử Phàm mở miệng, A Ninh đã lên tiếng trước.

"Đao Thất, chúng ta cũng đi xem thử đi, dù sao trong Tinh Tuyệt Thánh Thành có những thứ tôi cũng không rõ, hợp tác với họ đối với chúng ta không có hại." Lời của A Ninh nghe không có gì đặc biệt, nhưng chỉ có A Ninh mới biết, trong lòng có một chút lo lắng cho Hạo Thiên Chân.

"Hạo Thiên Chân chúng tôi biết cách tìm, không phiền đến cô." Giọng nói có phần lạnh lùng của Tiểu Ca vang lên.

Mạc Tử Phàm đứng bên cạnh nghe vậy, trên mặt lộ ra một vẻ kỳ quái.

Kiếp trước khi Mạc Tử Phàm xem tiểu thuyết và phim truyền hình, đã cảm thấy tình cảm giữa Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân không đơn giản.

Bây giờ nghe lời Tiểu Ca nhắm vào A Ninh, Mạc Tử Phàm càng cảm thấy thú vị hơn.

"A Ninh, cô muốn giúp người ta, nhưng người ta không lĩnh tình, chúng ta mỗi người một ngả đi!" Đao Thất lại mở miệng, xem ra, y và A Ninh hẳn là biết một số chuyện về Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Nếu không, nếu thật sự không biết gì mà vào đây, Đao Thất không có lý do gì làm vậy.

Hơn nữa, phía trước có Bắc Đẩu khốn trận, có thể xuyên qua Bắc Đẩu khốn trận vào đây, cũng có thể chứng minh một số điều.

Tuy nhiên, A Ninh lại không định rời đi như vậy.

“Tôi và Hạo Thiên Chân cũng là bạn bè, bây giờ cậu ấy không thấy đâu, tôi cảm thấy mình có nghĩa vụ giúp tìm.” Nói đến đây, A Ninh lại tiếp tục: “Hơn nữa, tôi đi theo Hạo Thiên Chân vào đây, tôi mới là người có khả năng tìm thấy Hạo Thiên Chân nhất.” Tiểu Ca nghe vậy, dường như có chút không vui, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa, xem ra trong lòng Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân cũng lớn hơn tất cả.

Nếu không, xem dáng vẻ vừa rồi, Tiểu Ca sẽ không thỏa hiệp.

Chỉ vì A Ninh có khả năng tìm thấy Hạo Thiên Chân, nên Tiểu Ca đã thỏa hiệp.

Mạc Tử Phàm cảm thấy càng lúc càng thú vị, trong đầu bắt đầu tưởng tượng, nếu Hạo Thiên Chân thật sự ở bên Tiểu Ca, đó sẽ là một khung cảnh như thế nào.

Chương 115

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng biết, lúc này không phải là lúc tưởng tượng những thứ linh tinh, liền dời ánh mắt lên người A Ninh.

"Cô vừa nói đi theo Hạo Thiên Chân vào đây, tôi hỏi cô hai câu." A Ninh gật đầu, nói: "Biết gì tôi sẽ nói, cứ hỏi đi." "Thứ nhất, lúc Hạo Thiên Chân vào đây, ngoài Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên ba người, còn có ai khác không?" "Có, chỉ là lúc đó tôi ở khá xa, nên không thể xác định danh tính người đó, chỉ thấy bóng lưng, một người khá vạm vỡ, có chút giống Phan Tử bên cạnh Ngô Tam Thúc." "Phan Tử?" Nghe vậy, không đợi Mạc Tử Phàm mở miệng, Tiểu Ca đã lên tiếng trước, "Không thể nào là Phan Tử!!" Tiểu Ca nói rất chắc chắn, như thể biết Phan Tử hiện đang ở đâu vậy.

Mạc Tử Phàm khi nghe câu trả lời này, một chút cũng không bất ngờ, bởi vì đây vốn là kết quả Mạc Tử Phàm đã phỏng đoán.

"Câu hỏi thứ hai, họ dùng phương pháp gì để vào đây?" Đây cũng là điều Mạc Tử Phàm muốn biết, muốn xem xem, rốt cuộc là do Lão Dương đưa vào, hay là do Hồ Thiên có Mộc Trần Châu mà vào.

"Tôi không thấy có phương pháp đặc biệt nào, hình như là đi theo 'Phan Tử' trực tiếp xuyên tường đi vào." Trực tiếp xuyên tường đi vào?

Không nhìn ra A Ninh đang nói dối, nhưng chuyện này lại khiến Mạc Tử Phàm không thể tin được.

"Có phải 'Phan Tử' đi trước nhất, Hạo Thiên Chân đi theo sau không?" Mạc Tử Phàm lại hỏi.

A Ninh nghe vậy gật đầu, "Phải." Tiểu Ca lập tức nhìn Mạc Tử Phàm, vì cảm thấy Mạc Tử Phàm như thể đã nắm được manh mối gì

đó.

"Có biết đó là ai không?" Mạc Tử Phàm nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù A Ninh và Đao Thất có mặt, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không che giấu, thẳng thắn nói ra.

"Người dẫn Hạo Thiên Chân vào đây hẳn là một người do cây Thanh Đồng Thần Thụ vật chất hóa cụ hiện ra, còn về mục đích của người này, tôi cũng không biết." Tiểu Ca nghe vậy, trực tiếp mở miệng, "Không phải cô đi theo họ sao?

Mất dấu ở đâu?" Mạc Tử Phàm ít khi thấy Tiểu Ca vội vàng như vậy, chứng tỏ Tiểu Ca bây giờ thật sự lo lắng cho Hạo Thiên Chân.

"Sau khi tôi vào đây thì tách ra với Hạo Thiên Chân, họ đi về phía tây bắc, tôi đi về phía đông nam." Tây bắc, đông nam?!

Mạc Tử Phàm nhướng mày, hai hướng hoàn toàn trái ngược nhau.

"Vậy đi tìm họ trước." Mạc Tử Phàm biết bây giờ tìm người mới là quan trọng nhất, những thứ khác chỉ là phù du.

Mấy người xuất phát, đi về phía tây bắc.

Đi chưa đầy mười lăm phút, Mạc Tử Phàm đã thấy một tòa kiến trúc khá đặc biệt.

Những kiến trúc khác trong Tinh Tuyệt Thánh Thành đều là những tòa nhà hai tầng, nhưng đây lại là một tòa cổ lâu năm tầng, trông có vài phần giống Di Hồng Lâu thời cổ đại.

Mạc Tử Phàm đứng trước tòa cổ lâu này, điều khiến hắn kinh ngạc là, tên của tòa cổ lâu vậy mà thật sự là Di Hồng Lâu.

"Chẳng lẽ có thể cầu được ước thấy?" Mạc Tử Phàm đang nghĩ vậy, chỉ trong nháy mắt tiếp theo, Mạc Tử Phàm có chút ngây người, bởi vì... hắn phát hiện bây giờ mình đang một mình đứng trước một

tòa cổ lâu.

Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ, A Ninh, Đao Thất năm người đều biến mất, và họ biến mất mà Mạc Tử Phàm không hề hay biết.

Lúc này, người có tình huống tương tự Mạc Tử Phàm còn có công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ, Tiểu Ca, A Ninh và Đao Thất năm người.

Họ cũng giống như Mạc Tử Phàm, khi nhìn một tòa cổ lâu năm tầng, bị tòa cổ lâu đó thu hút, kết quả khi hoàn hồn lại, phát hiện trước tòa cổ lâu năm tầng chỉ còn lại một mình mình.

Mạc Tử Phàm biết, công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ, Tiểu Ca hẳn là ở gần đây.

Thực ra Mạc Tử Phàm cũng đang nghĩ, có phải giống như lúc ở Tỏa Long Tỉnh trong mộ dưới đáy biển, vì từ trường quá mạnh, những người khác đều bị dịch chuyển đi không.

Chỉ là, bây giờ theo phân tích của Mạc Tử Phàm, khả năng đó rất rất thấp.

Bởi vì lần trước dịch chuyển Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử ba người đi, Mạc Tử Phàm ở bên cạnh, rõ ràng cảm nhận được sự dao động kinh khủng của từ trường lúc đó.

Nếu vừa rồi có dao động từ trường mạnh như vậy, Mạc Tử Phàm không nhận ra, gần như là không thể.

Khả năng lớn nhất là vì từ trường thay đổi tầm nhìn, khiến Mạc Tử Phàm và mấy người không nhìn thấy nhau, bị từ trường ảnh hưởng.

Thực ra trong các chi tiết của Quỷ Xuy Đăng như Hắc Thủy Thành, Long Lĩnh Mê Quật cũng xuất hiện tình huống tương tự.

Chỉ là lúc đó xảy ra tình huống là Trần Đại Sư và Chá Cô Tiếu bị ảnh hưởng bởi Phật Nhãn.

Ảnh hưởng từ trường của Phật Nhãn chắc chắn không lớn bằng ảnh hưởng từ trường ở đây, nên, xuất hiện tình huống hiện tại, cũng là chuyện có thể lý giải.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, lợi dụng từ trường tạo ra ảo thuật sao?

Mạc Tử Phàm nhỏ một giọt máu tươi lên Hắc Lân Chi Tâm, long uy chấn động ra, cảnh tượng trước mắt bắt đầu chồng chéo vỡ vụn, cuối cùng khôi phục bình thường.

Khi xung quanh khôi phục, Mạc Tử Phàm mới thấy, tòa cổ lâu năm tầng vẫn ở đó, chỉ là lúc này tòa cổ lâu năm tầng không tên là Di Hồng Lâu, mà là Ngũ Độc Lâu.

Còn về công chúa Áo Cổ, tiểu vu nữ, Tiểu Ca, A Ninh, Đao Thất năm người, lúc này đều sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn xung quanh.

Đao Thất đang gọi tên A Ninh, dường như cũng biết trên mái nhà của Tinh Tuyệt Thánh Thành toàn là rắn quái mắt đen, nên tiếng gọi không lớn.

Tiểu Ca là người thứ hai phát hiện vấn đề, cắn rách ngón tay, điểm về phía trước, trong nháy mắt tiếp theo, Tiểu Ca cũng thấy Mạc Tử Phàm.

"Phải nhanh chóng tìm Hạo Thiên Chân, nơi này quá quỷ dị, một chút không cẩn thận là trúng chiêu." Câu nói đầu tiên của Tiểu Ca sau khi tỉnh lại vậy mà là đi tìm Hạo Thiên Chân.

Ngay sau đó công chúa Áo Cổ và tiểu vu nữ cũng lần lượt tỉnh lại, hai người đều là người có bản lĩnh không tầm thường, ảo thuật từ trường như vậy có thể tạm thời nhốt họ, nhưng tuyệt đối không thể

nhốt được trong thời gian dài.

Cuối cùng là A Ninh và Đao Thất, vốn Mạc Tử Phàm nghĩ rằng, A Ninh và Đao Thất chỉ là những người thường lợi hại hơn một chút, có thể cần giúp đỡ mới được.

Nhưng ngay sau đó, Mạc Tử Phàm mới phát hiện, đã đánh giá thấp A Ninh và Đao Thất, hai người cũng lần lượt tỉnh lại.

Chương 116

Đao Thất sau khi tỉnh lại, lập tức nhìn A Ninh, "A Ninh, cô không sao chứ?

Nơi này cơ quan cạm bẫy quá nhiều, chúng ta đi riêng đi!" Mạc Tử Phàm nhướng mày, không biết vì sao, Đao Thất luôn hy vọng A Ninh và hắn đi riêng.

Chẳng lẽ tên Đao Thất này thấy sắc nảy lòng tham, muốn làm gì A Ninh?

"Anh không thấy hai chúng ta là người tỉnh lại cuối cùng sao?" A Ninh không khỏi liếc Đao Thất một cái, đối với lời nói của Đao Thất, có chút không hài lòng.

Đao Thất không nói nữa, cũng nhìn ra sự không hài lòng của A Ninh đối với mình.

Mạc Tử Phàm nhìn Ngũ Độc Lâu một cái, Ngũ Độc Lâu đứng sừng sững ở đây, chắc chắn có nguyên nhân của nó.

Hơn nữa, lúc trước Mạc Tử Phàm đi nhiều nơi như vậy, lại ở đây trúng chiêu.

Thêm nữa, nơi này nhiều kiến trúc như vậy đều là nhà hai tầng, chỉ có đây mới là cổ lâu năm tầng.

Cổ lâu năm tầng đứng ở đây, chắc chắn có nguyên nhân, điểm này Mạc Tử Phàm tin chắc không nghi ngờ.

"Có muốn vào xem không?" Tiểu vu nữ có chút háo hức muốn thử, bản thân thực lực không tồi, tâm tính không trầm ổn, khi nhìn thấy nơi này, tự nhiên là người đầu tiên muốn vào xem.

Mạc Tử Phàm thực ra cũng có cùng suy nghĩ, nhưng hắn hiểu rõ

trong giới đạo mộ có một câu nói: Tò mò hại chết mèo.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm liền bói một quẻ.

Một quẻ này lại khiến Mạc Tử Phàm có chút kỳ lạ, bởi vì kết quả bói đối với Mạc Tử Phàm là có lợi vô hại.

Chẳng lẽ Kỳ Môn Bát Quái thật sự có sai sót?

Kỳ Môn Bát Quái lưu truyền từ thời đại Long Quân.

Năm đó Kỳ Môn Bát Quái hoàn chỉnh còn có bảy mươi hai Địa thư và ba mươi sáu Thiên thư, được các bậc đại nhân các triều đại theo đuổi.

Tương truyền nếu có người có thể có được toàn bộ Thiên thư và Địa thư, có thể tham phá thiên cơ, được trường sinh trong truyền thuyết.

Bây giờ Kỳ Môn Bát Quái tuy đã mất đi tinh hoa ban đầu, nhưng cũng không đến nỗi liên tục sai sót chứ!

Vì vậy, để nghiệm chứng Kỳ Môn Bát Quái không thật sự có vấn đề, Mạc Tử Phàm quyết định dứt khoát, nhất định phải vào xem.

"Vào xem cũng không sao, chỉ có năm tầng lầu, đi nhanh chút mười phút là ra rồi." Mạc Tử Phàm nhàn nhạt mở miệng, sau đó là người đầu tiên đi về phía cổ lâu năm tầng.

Tiểu vu nữ theo sát phía sau, "Có chút can đảm, nếu trực tiếp rời đi, ta chắc chắn sẽ coi thường ngươi." Đối với lời nói của tiểu vu nữ, Mạc Tử Phàm cũng không đặc biệt để ý.

Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ hai người cũng theo sát phía sau, A Ninh cũng chuẩn bị vào, nhưng Đao Thất muốn ngăn cản, cuối cùng bị A Ninh lườm cho một cái.

Một đoàn sáu người, tiến vào cổ lâu năm tầng.

Ở tầng thứ nhất của cổ lâu, Mạc Tử Phàm liếc mắt một cái đã thấy một cái đài đèn ở giữa.

Đài đèn này cao khoảng mười hai, mười ba mét, trên đài đèn đang sáng một ngọn trường minh đăng.

Trên trường minh đăng có một dòng cổ văn.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, tự nhiên nhìn rõ dòng cổ văn này.

"Tiểu Phàm, Tiểu Phàm, đến lúc châm dầu rồi." Mạc Tử Phàm khi đọc câu này, mày nhíu lại, Tiểu Phàm?

Mạc Tử Phàm có một ảo giác, Tiểu Phàm hình như đang gọi mình vậy.

Chẳng lẽ có người biết mình sẽ đến đây?

Nếu là người khác có thể sẽ không nghĩ vậy, nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, có một số người tu luyện Kỳ Môn Bát Quái đến mức xuất thần nhập hóa, quả thực có thể biết được chuyện trên dưới năm ngàn năm.

Nhưng đó có chút thần thoại, ngoài Gia Cát Lượng ra có thể có được mấy người có thể bói được chuyện ngàn năm sau.

Trong cổ mộ của Gia Cát Lượng, có một thứ gần giống với thứ trước mắt.

Từng có Lưu Bá Ôn phụng chỉ đi tìm cổ mộ Gia Cát Lượng, thật sự bị Lưu Bá Ôn tìm thấy.

Chỉ là, khi Lưu Bá Ôn tiến vào cổ mộ, ở tiền sảnh thấy bảy cái chum dầu lớn, trong đó sáu cái chum dầu đều đã cạn, chỉ có cái chum dầu thứ bảy còn dầu.

Khi Lưu Bá Ôn đến trước cái quan tài thứ bảy, phát hiện trên quan

tài thứ bảy có một dòng chữ: Tiểu Lưu, Tiểu Lưu, đến lúc châm dầu rồi!!

Lưu Bá Ôn lập tức cho người châm đầy dầu vào chum lớn, sau đó phong bế cổ mộ, rời khỏi đó.

Mặc dù sau này có người nói Lưu Bá Ôn nhát gan, chữ trên chum dầu là để lại cho hậu nhân của Lưu Bị.

Nhưng Lưu Bá Ôn lại cho rằng, Gia Cát Lượng là đại hiền năng, không thể khinh nhờn.

Từ đó về sau, Lưu Bá Ôn không biết làm sao, tạo nghệ trên Kỳ Môn Độn Giáp ngày càng cao, sau này thậm chí còn dùng Tỏa Long Tỉnh trấn áp ác giao.

Có người nói ông ta trong cổ mộ Gia Cát Lượng đã được Thiên thư, cũng có người nói ông ta tuân theo lời của Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng trong mộng truyền đạo, khiến Lưu Bá Ôn trên Kỳ Môn Độn Giáp tạo nghệ đạt đến một mức độ kinh khủng.

Đương nhiên, những chuyện này Mạc Tử Phàm cũng chỉ biết, không thể xác định, bây giờ chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình.

Chương 117

Một cái đài đèn cao mười hai, mười ba mét, bên trong rỗng, có thể chứa dầu, đó cũng là nguyên nhân trường minh đăng bây giờ chưa tắt.

Chỉ là lúc này dầu trong đài đèn không còn nhiều, e rằng không duy trì được bao lâu nữa.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, Tiểu Ca và công chúa Áo Cổ đều có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm.

Trùng hợp?

Vậy thì cũng quá trùng hợp rồi.

"Tiểu Phàm, Tiểu Phàm, đến lúc châm dầu rồi." Tiểu vu nữ dùng giọng điệu trêu chọc nói với Mạc Tử Phàm, "Nữ ma đầu Tinh Tuyệt không phải đã sớm biết ngươi sẽ đến, nên mới để lại những chữ này ở đây sao?" Mạc Tử Phàm không nói gì, "Lên lầu hai xem thử, không phải sẽ biết sao?" Mạc Tử Phàm đi qua đài đèn, lên lầu hai.

Vừa lên lầu hai, Mạc Tử Phàm đã thấy trên lầu hai có một bàn cờ, bàn cờ sáng bóng, như thể thường xuyên có người lau dọn vậy.

Ở tầng thứ hai này không có lối đi trực tiếp lên tầng thứ ba, Mạc Tử Phàm biết, điều huyền diệu nằm ở trong bàn cờ.

Bởi vì Mạc Tử Phàm theo Tề Thiết Chủy cũng không phải hoàn toàn vô ích, loại bàn cờ này thực ra là một bàn cờ cơ quan, phải đi cờ theo phương pháp và bước đi chính xác mới có thể mở ra lối đi lên tầng thứ ba.

Mạc Tử Phàm biết điểm này, nhanh chóng đến trước bàn cờ, căn bản không cần dùng đến Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ bảy hay tầng thứ tám, Mạc Tử Phàm chỉ liếc mắt một cái, đã có đáp án.

Mạc Tử Phàm trực tiếp đi cờ, lần này không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào, Mạc Tử Phàm rất thuận lợi đi cờ, lối đi lên tầng thứ ba cũng được mở ra.

Phát hiện Mạc Tử Phàm dễ dàng phá được thế cờ như vậy, bây giờ mấy người cũng đã quen rồi.

Lối đi lên tầng thứ ba xuất hiện, trên lối đi tầng thứ ba có một cái bàn đá, hai bên bàn đá có hai cái ghế đá, trên bàn đá có một bình rượu, một bình rượu cũ được phong ấn hoàn chỉnh.

Bên cạnh bình rượu cũ có hai cái chén.

Mấu chốt, điều khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc là, trên bình rượu vậy mà vận dụng thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, cũng một mắt nhìn ra phương pháp phá giải.

Mạc Tử Phàm phá giải Kỳ Môn Độn Giáp trên bình rượu.

Bình rượu được mở ra, hương rượu lan tỏa, khiến người ta say đắm.

Mạc Tử Phàm nhìn rượu trong bình, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Luyện Thể Bảo Tửu.” Đây là thông tin Mạc Tử Phàm nhìn thấy bằng Động Sát Thiên Nhãn.

Luyện Thể Bảo Tửu: Uống một chén thể phách có thể tăng trưởng mười người chi lực.

Chú thích: Mỗi người một chén, uống nhiều vô hiệu.

Mạc Tử Phàm hiện tại mới chỉ có hai mươi bảy người chi lực, nếu uống một chén Luyện Thể Bảo Tửu, thể phách có thể trực tiếp tăng lên mười người chi lực.

Mạc Tử Phàm rót đầy một chén, uống cạn một hơi.

Trong nháy mắt, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu trong tứ chi bách hài dâng trào, thể phách tăng mạnh, tăng lên ba mươi bảy người chi lực.

Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Ca một cái, "Rượu không tồi, có muốn thử không?" Tiểu Ca chỉ do dự một lúc, nhận lấy chén rượu, uống cạn một hơi.

Một bình rượu thực tế chỉ có hai chén rượu.

Sau khi Tiểu Ca uống cạn, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, không dám tin vậy mà là thật.

Bởi vì cậu cũng cảm nhận được thể phách tăng mạnh.

"Hừ, không ngờ hai người trẻ tuổi lại nghiện rượu như mạng, rượu ở nơi này cũng dám uống, thật không sợ uống ra chuyện gì." Đao Thất hừ lạnh một tiếng, xem ra, đối với Mạc Tử Phàm có ý kiến lớn.

Đối với loại tiểu nhân châm chọc này, Mạc Tử Phàm cũng lười để ý.

Lần này, Mạc Tử Phàm lên tầng thứ tư, tầng thứ tư cũng có một bình rượu màu tím sẫm được phong ấn hoàn chỉnh, trong bình rượu lại chỉ có một chén rượu.

Luyện Hồn Bảo Tửu: Uống một chén có thể tăng thêm mười người linh hồn chi lực.

Chú thích: Mỗi người chỉ có thể uống một chén, uống nhiều vô dụng.

Chỉ có một chén, Mạc Tử Phàm chuẩn bị uống một mình.

Nhưng lúc này, Đao Thất lại dùng súng chĩa vào Mạc Tử Phàm.

"Đồ ở đây thấy là có phần, không thể tốt đều để một mình ngươi

chiếm, đưa bình rượu cho ta." Đao Thất cũng không ngốc, thấy Mạc Tử Phàm lần thứ hai chuẩn bị uống rượu, rượu chắc chắn không tồi, vậy mà lấy súng ra chuẩn bị cướp.

"Đao Thất." A Ninh quát khẽ, tuy không đặc biệt rõ ràng về sức chiến đấu của Mạc Tử Phàm, nhưng A Ninh đối với sức chiến đấu của Tiểu Ca lại rất rõ ràng.

Động dao động súng trước mặt Tiểu Ca, không khác gì tìm chết.

"A Ninh, lần này không thể nghe lời cô, bình rượu đó chắc chắn không đơn giản, tại sao đều để một mình hắn uống." Tiếng nói vừa dứt, một thanh Hắc Kim Cổ Đao đã kề lên cổ hắn.

Thực lực của Tiểu Ca vốn đã rất mạnh, lại thêm sự tăng cường của Luyện Thể Bảo Tửu, bây giờ Tiểu Ca, muốn giết Đao Thất quả thực không thể đơn giản hơn.

"Tôi ghét người khác dùng súng chĩa vào mình." Mạc Tử Phàm giơ tay, sáu cây châm của Hắc Lân Cửu Châm xuất thủ, trong nháy mắt, Đao Thất cảm thấy không thể cử động được.

Chương 118

Hơn nữa, tay cầm súng cũng bắt đầu sưng phồng, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

"Mạc Tử Phàm, đừng giết hắn, hắn cũng chỉ là nhất thời lỗ mãng." A Ninh lập tức cầu xin, muốn Mạc Tử Phàm hạ thủ lưu tình, nhưng Mạc Tử Phàm đã ra tay, làm sao có thể hạ thủ lưu tình.

Tay cầm súng của Đao Thất không ngừng sưng phồng, cuối cùng da thịt nứt ra, cả bàn tay trở nên máu thịt be bét.

"Lần này tôi không giết anh, nhưng nếu có lần sau, không chỉ đơn giản là phế một tay đâu." Xã hội pháp trị, lại thêm Mạc Tử Phàm hai kiếp làm người, đều không phải người hiếu sát.

Lấy được lợi ích ở đây, cho hắn một bài học là được rồi.

"Cảm ơn ơn không giết." A Ninh cảm ơn Mạc Tử Phàm, tự nhiên biết Mạc Tử Phàm đã hạ thủ lưu tình, nếu không với thực lực của Mạc Tử Phàm, muốn giết Đao Thất quả thực không thể dễ dàng hơn.

Đao Thất đau đến nhe răng trợn mắt, ánh mắt nhìn Mạc Tử Phàm tràn đầy sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

Thậm chí còn không nhìn rõ Mạc Tử Phàm ra tay, sau đó đã biến thành thế này, sao có thể không khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Mạc Tử Phàm uống cạn Luyện Hồn Bảo Tửu, trong nháy mắt, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, ngay sau đó linh hồn lực tăng thêm một trăm điểm.

Mười điểm linh hồn lực tương đương với linh hồn lực của một người bình thường.

Vốn chỉ có bảy mươi điểm linh hồn lực Mạc Tử Phàm, bây giờ một hơi tăng lên một trăm bảy mươi điểm linh hồn lực.

Mạc Tử Phàm không để ý đến Đao Thất, trực tiếp đi lên tầng thứ năm.

Đi đến đây, Mạc Tử Phàm đã tin vào kết quả bói của Kỳ Môn Bát Quái.

Vốn Mạc Tử Phàm có chút phỏng đoán, nhưng bây giờ xem ra, mọi thứ đều chính xác.

Không phải Kỳ Môn Bát Quái sai, mọi thứ đều chỉ vì suy nghĩ quá nhiều, đã có định kiến rằng Tinh Tuyệt Thánh Thành tràn đầy nguy hiểm.

Mạc Tử Phàm bước lên tầng thứ năm, ở giữa tầng thứ năm có một cái thạch đài, trên thạch đài có một cuốn cổ tịch.

Mạc Tử Phàm đi đến trước cuốn cổ tịch, cầm lấy xem một cái.

Khi nhìn thấy tên của cuốn cổ tịch, Mạc Tử Phàm không khỏi kinh ngạc.

Địa thư đệ thập tam sách!!

Mạc Tử Phàm biết, sư phụ Tề Thiết Chủy cũng chỉ có mười hai sách Địa thư, ở đây vậy mà có sách Địa thư thứ mười ba, Mạc Tử Phàm chưa từng nghe nói.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn cẩn thận xem xét cuốn Địa thư này, xác định không có vấn đề gì, mới cầm lấy Địa thư.

Địa thư tổng cộng bảy mươi hai sách, trong tay sư phụ Tề Thiết Chủy của Mạc Tử Phàm có mười hai sách, những sách Địa thư còn lại ở đâu không ai biết.

Mạc Tử Phàm mở trang đầu tiên của sách Địa thư thứ mười ba,

khi trang đầu tiên được mở ra, dòng cổ văn trên cùng của trang đầu tiên suýt nữa làm Mạc Tử Phàm tức chết.

"Chưa đạt cảnh giới Thập nhị phẩm quẻ sư, không được mang bản sự này đi." Khi Mạc Tử Phàm đọc câu này, Địa thư từ trong tay hắn biến mất, lại một lần nữa xuất hiện trên thạch đài.

Mạc Tử Phàm trong lòng thật sự gào lên một tiếng, Mẹ nó không thể nào lừa người hơn được.

Chẳng trách trong tay sư phụ Tề Thiết Chủy chỉ có mười hai sách Địa thư đầu tiên, mà không có những sách Địa thư khác.

Mạc Tử Phàm có một chút kỳ lạ, bởi vì Địa thư có đứt đoạn Mạc Tử Phàm có thể hiểu được, nhưng giống như mất đồ vậy, có thể là sách thứ ba, cũng có thể là sách thứ năm.

Nhưng thực tế chỉ có mười hai sách đầu tiên tồn tại.

Từng có lần Tề Thiết Chủy cũng nói, trên thế giới này, trừ phi là những bậc như Lưu Bá Ôn, Gia Cát Lượng còn sống, nếu không không ai có thể có được Địa thư khác, càng đừng nói đến Thiên thư.

Bây giờ Mạc Tử Phàm đã hiểu, muốn có được sách Địa thư thứ hai, phải trở thành Nhất phẩm quẻ sư.

Muốn có được sách Địa thư thứ ba, phải trở thành Nhị phẩm quẻ sư.

Sách Địa thư thứ mười ba ở ngay trước mắt, nhưng Mạc Tử Phàm lại không có bản lĩnh có được sách Địa thư thứ mười ba.

Bây giờ hắn chỉ là Lục phẩm quẻ sư, khoảng cách đến Thập nhị phẩm quẻ sư có chút lớn.

Nhưng lần này Mạc Tử Phàm cũng biết sách Địa thư thứ mười ba ở đây rồi, mình không lấy được, sư phụ Tề Thiết Chủy hẳn là có thể

lấy.

Bây giờ Mạc Tử Phàm mới biết, Thập phẩm quẻ sư ở xã hội hiện đại đã lợi hại rồi.

Thập nhị phẩm quẻ sư ở xã hội hiện đại được tôn xưng là thần cấp quẻ sư rồi.

Muốn có được sách Địa thư thứ mười ba, trở thành Thập tam phẩm quẻ sư, vậy chẳng phải là muốn lên trời sao.

Lúc này, Mạc Tử Phàm mới phát hiện, sau lưng chỉ còn lại một mình công chúa Áo Cổ.

"Những người khác đâu?" Mạc Tử Phàm hỏi công chúa Áo Cổ, Mạc Tử Phàm vừa rồi bị sách Địa thư thứ mười ba thu hút, đến nỗi không để ý đến tình hình sau lưng.

Công chúa Áo Cổ nhún vai, nói: "Nơi này có trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp bảo vệ, người không phải quẻ sư đều bị ngăn ở bên ngoài." Mạc Tử Phàm nghe vậy, không khỏi nhướng mày, Kỳ Môn Độn Giáp, so với cơ quan cạm bẫy thông thường quả thực cao minh hơn rất nhiều, có thể ngăn được Tiểu Ca, tiểu vu nữ ở bên ngoài, cũng là điều hợp lý.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, "Tình hình của cuốn cổ tịch cô cũng thấy rồi, bằng năng lực của tôi, gần như không có khả năng lấy được." Nghe vậy, trên mặt công chúa Áo Cổ lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Chương 119

"Ai, nếu phụ thân ta ở đây, tất nhiên có năng lực lấy được sách Địa thư thứ mười ba." "Sư phụ ta hẳn là cũng có thể lấy." Mạc Tử Phàm nghĩ đến Tề Thiết Chủy, bản lĩnh của sư phụ Tề Thiết Chủy cũng khá tốt.

Chỉ là bây giờ Tề Thiết Chủy là Thập nhất phẩm quẻ sư hay Thập nhị phẩm quẻ sư, Mạc Tử Phàm cũng không biết.

"Chúng ta xuống trước đi!

Quay về tôi hỏi sư phụ, nếu có thể lấy được, tôi sẽ nhường cho cô." Mạc Tử Phàm đối với sư phụ Tề Thiết Chủy khá kính trọng.

Không chỉ vì Tề Thiết Chủy cho Mạc Tử Phàm sáu tỷ, mà vì Mạc Tử Phàm cảm thấy Tề Thiết Chủy là một người có sức hút nhân cách cực mạnh, trong cuộc sống cũng rất chăm sóc mình.

Mạc Tử Phàm và công chúa Áo Cổ từ tầng thứ năm đi xuống, tiểu vu nữ có chút lo lắng nhìn Mạc Tử Phàm, "Một mình ngươi lên đó, chẳng lẽ không phát hiện sau lưng thiếu người sao?

Ta còn tưởng ngươi trúng chiêu rồi chứ!" Tiểu vu nữ trông có vẻ đang nổi cáu với Mạc Tử Phàm, nhưng thực tế là đang quan tâm Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tự nhiên nhìn ra tiểu vu nữ đang quan tâm, thậm chí, Mạc Tử Phàm cảm thấy, tiểu vu nữ đối với mình còn mang theo một số tình cảm kỳ lạ.

"Cô xem, tôi không phải không sao sao?" Mạc Tử Phàm từ miệng công chúa Áo Cổ biết được nụ hôn trước đó của tiểu vu nữ, biết được một số tập tục của tộc Xá.

Thực ra khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy cơ thể trần trụi của tiểu vu nữ, tiểu vu nữ đã nảy sinh một số tình cảm.

Là một người phụ nữ từ hơn một ngàn năm trước, bị một người đàn ông nhìn thấy cơ thể trần trụi là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Đặc biệt là tộc Xá, một dân tộc thiểu số ở khu vực Thăng Long, họ xem những thứ này còn đặc biệt quan trọng hơn.

Thực ra ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy tiểu vu nữ, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy tiểu vu nữ khá tốt.

Về nhan sắc, nhan sắc của tiểu vu nữ còn cao hơn Hoắc Tú Tú không chỉ một bậc, về thân phận, tiểu vu nữ từng là con gái của vua tộc Xá.

Mạc Tử Phàm hai kiếp làm người, cũng không thể thoát tục, một người phụ nữ có thân hình, nhan sắc, thân phận, địa vị đều có thể coi là cực phẩm, sao lại không động lòng.

Đặc biệt là khi nghe công chúa Áo Cổ nói tiểu vu nữ vì cứu mình mà chủ động hôn, càng khiến Mạc Tử Phàm đối với cô gái miệng lưỡi có chút độc địa nhưng nội tâm lương thiện xinh đẹp này thêm vài phần hảo cảm.

"Đồ ở tầng thứ năm ta không lấy được, đi trước đi." Công chúa Áo Cổ nhàn nhạt mở miệng, cũng không có ý định nói tầng thứ năm có đồ gì.

Mạc Tử Phàm tuy không có được sách Địa thư thứ mười ba, nhưng trong lòng khá hài lòng.

Bởi vì ít nhất có thể chứng minh Kỳ Môn Bát Quái chính xác.

Vốn kết quả bói là tiến vào cổ lâu năm tầng, không những không có nguy hiểm, mà còn được một chút lợi ích.

Nếu thật sự để Mạc Tử Phàm lấy được sách Địa thư thứ mười ba, vậy không chỉ là một chút lợi ích đơn giản, mà là lợi ích cực lớn.

Nhưng tình huống hiện tại vừa vặn, chính là có thể thể hiện ra quẻ bói của Mạc Tử Phàm không sai.

Lần này thể phách tăng 100 điểm, linh hồn lực tăng 100 điểm, sự tăng trưởng của thể phách không nghi ngờ gì có thể khiến uy lực của Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm tăng mạnh.

Mạc Tử Phàm ba mươi bảy người chi lực thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, chồng chất đến đỉnh phong có thể đạt đến một trăm tám mươi lăm người chi lực.

Sức mạnh như vậy tuy vẫn không thể so sánh với Thi Vương, Thiên niên tống tử, nhưng cũng khá tốt rồi.

Hơn nữa, linh hồn lực tăng 100, khiến linh hồn lực của Mạc Tử Phàm đạt đến 170.

Thay đổi lớn nhất là Mạc Tử Phàm hiện tại có thể phóng ra niệm lực.

Chỉ là điều khiến Mạc Tử Phàm có chút buồn bực là, từ trường ở đây đối với niệm lực áp chế rất lớn, đến nỗi lúc mới tăng lên 170 linh hồn, Mạc Tử Phàm đối với niệm lực còn cảm giác không rõ ràng.

Theo tính toán của Mạc Tử Phàm, hiện tại niệm lực ở nơi bình thường hẳn có thể bao phủ phạm vi khoảng bảy mét.

Nhưng ở đây, niệm lực ngay cả một mét cũng không bao phủ được.

Theo tính toán như vậy, Mạc Tử Phàm cảm thấy linh hồn lực của công chúa Áo Cổ thật sự kinh khủng.

Bởi vì theo lời công chúa Áo Cổ, trong tình huống bình thường,

niệm lực của nàng có thể bao phủ phạm vi năm cây số.

Nếu công chúa Áo Cổ không nói khoác, vậy thì linh hồn lực của công chúa Áo Cổ hẳn là có khoảng năm vạn!!

So với một trăm bảy mươi điểm của Mạc Tử Phàm, linh hồn lực của công chúa Áo Cổ tuyệt đối có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng công chúa Áo Cổ có nói khoác, bởi vì theo lời công chúa Áo Cổ, thật sự có chút kinh người.

Từ trong Ngũ Độc Lâu đi ra, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy có chút buồn cười.

Nơi này có rắn quái mắt đen kịch độc, lại thêm ở đây gặp ảo cảnh, lại nhìn cái tên Ngũ Độc Lâu, có lẽ đại đa số người đều sẽ chọn không vào.

Nhưng ai có thể ngờ, trong Ngũ Độc Lâu, không những không có ngũ độc như trong tưởng tượng, mà còn tồn tại ba thứ tốt.

Đặc biệt là sách Địa thư thứ mười ba ở tầng thứ năm, khiến Mạc Tử Phàm cũng có chút ngứa ngáy trong lòng.

Phải biết rằng, dung hội quán thông mười hai sách Địa thư, ở xã hội đương thời có thể được tôn làm thần cấp quẻ sư, nếu có thể học được sách Địa thư thứ mười ba, vậy chẳng phải là tồn tại siêu thần sao?

Mạc Tử Phàm trong lòng đã quyết định, nếu sư phụ Tề Thiết Chủy là Thập nhị phẩm quẻ sư, vậy thì đưa Tề Thiết Chủy đến lấy.

Nếu Tề Thiết Chủy không phải Thập nhị phẩm quẻ sư, Mạc Tử Phàm cũng sẽ tìm cách nhanh chóng thăng cấp lên Thập nhị phẩm quẻ sư.

Chương 120

Rời khỏi Ngũ Độc Lâu, nhóm Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến về phía tây bắc.

Mạc Tử Phàm phát hiện ra công dụng của niệm lực, cảm giác khả năng kiểm soát xung quanh mình trở nên tinh tế và vi diệu hơn.

Không giống như trước đây, chỉ có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh trong tay mình.

Bây giờ, tuy Mạc Tử Phàm không thể dùng niệm lực gây sát thương lớn cho đối thủ như Áo Cổ công chúa, nhưng nó đã giúp khả năng kiểm soát sức mạnh của anh tăng lên một bậc.

Nói thế này có lẽ hơi khó hiểu, đổi cách nói khác, sức mạnh của Mạc Tử Phàm là ba mươi bảy người, nếu gặp một người khác cũng có sức mạnh ba mươi bảy người, trong trường hợp không dùng kỹ năng, Mạc Tử Phàm chỉ có thể đấu thể lực với đối phương.

Nhưng linh hồn lực tăng lên giúp Mạc Tử Phàm cảm thấy kỹ xảo tấn công, khả năng kiểm soát sức mạnh, thậm chí cả tốc độ phản ứng thần kinh đều được nâng cao.

Nếu gặp người có sức mạnh tương đương, Mạc Tử Phàm có thể áp chế đối thủ về tốc độ phản ứng và kỹ xảo tấn công.

Hiện tại, 170 điểm linh lực có hơi yếu, tuy niệm lực có thể phóng ra ngoài nhưng cũng không thể dùng để tấn công được.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang làm quen với niệm lực, anh đột nhiên dừng bước.

Bởi vì lúc này, giữa con đường trong thành cổ Tinh Tuyệt, một chiếc quan tài màu đỏ sẫm được điêu khắc long phượng, vô cùng hoa

mỹ và sang trọng đang nằm chắn ngang.

Nơi đây chỉ có một chiếc quan tài trơ trọi, không có người, cũng không có âm linh tà túy, dường như chiếc quan tài này vốn dĩ phải ở đây.

Nhìn chiếc quan tài màu đỏ sẫm, lòng Mạc Tử Phàm trĩu xuống, bởi vì Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ sáu lại không thể nhìn thấu được nó.

Nếu dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng bảy hoặc tầng tám thì lại có giới hạn sử dụng.

"Quan tài này... cảm giác áp bức thật nặng nề." Sắc mặt Áo Cổ công chúa hơi khó coi, niệm lực của cô mạnh mẽ, khả năng cảm ứng cũng không tệ, có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn chứa bên trong chiếc quan tài.

Lúc này, Hắc Lân Chi Tâm trên ngực Mạc Tử Phàm cũng đang run lên dữ dội, tình huống này rất hiếm khi xảy ra.

"Đằng sau cũng có." Giọng Tiểu Vu Nữ vang lên, mấy người lập tức quay đầu lại, cách họ khoảng hai ba mươi mét về phía sau cũng xuất hiện một chiếc quan tài khác.

Đó là một chiếc quan tài pha lê màu xanh lam, có thể thấy dường như có thứ gì đó đang nằm bên trong.

"Đi về phía trước." Mạc Tử Phàm liếc nhìn, đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn.

Cả nhóm tiến về phía chiếc quan tài màu đỏ sẫm.

Càng đến gần, Mạc Tử Phàm càng cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng lúc càng cao, dường như có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Anh nhướng mày, Hắc Lân Chi Tâm trên ngực rung động càng dữ

dội hơn, năm con hắc lân long văn sau lưng cũng hiện ra.

Khi họ chỉ còn cách chiếc quan tài màu đỏ sẫm mười mét, nắp quan tài từ từ mở ra, một người bước ra từ bên trong.

Khi thấy người đó, cả nhóm Mạc Tử Phàm đều sững sờ.

"Vương Bàn Tử!!" Không sai, người bước ra từ chiếc quan tài màu đỏ sẫm không phải cương thi, cũng không phải nữ quỷ tống tử, mà là Vương Bàn Tử.

"Chà, nóng chết Bàn gia ta rồi, quan tài gì thế này." Vương Bàn Tử vừa lầm bầm chửi rủa vừa bước ra khỏi quan tài.

Nhưng Mạc Tử Phàm không hề lơi lỏng cảnh giác, anh biết rõ sự đáng sợ của việc vật chất hóa.

Sự xuất hiện của hai chiếc quan tài này thật sự quá quỷ dị, quỷ dị đến mức vô lý.

Chiếc quan tài pha lê màu xanh lam phía sau cũng mở ra, người bước ra từ bên trong lại chính là Thiên Chân.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ, đây là đâu?" Thiên Chân dường như không nhìn thấy nhóm Mạc Tử Phàm, cứ thế đi thẳng về phía họ.

"Không phải người thật, là ảo ảnh." Mạc Tử Phàm chỉ kinh ngạc một chút rồi nhận ra ngay, đây không phải Vương Bàn Tử và Thiên Chân thật, cũng không phải người được vật chất hóa, mà chỉ là hình ảnh.

Anh nhớ kiếp trước trong phim truyền hình, ở Tần Lĩnh Thần Thụ cũng xuất hiện tình huống tương tự.

Lúc đó Tiểu Ca còn nói chuyện với Thiên Chân, nên việc nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chân và Vương Bàn Tử ở đây cũng không có gì lạ.

“Không đúng.” Sắc mặt Mạc Tử Phàm thay đổi, nếu chỉ là ảo ảnh, tại sao Hắc Lân Chi Tâm trên ngực lại rung động dữ dội như vậy?

Tại sao Áo Cổ công chúa lại cảm thấy áp lực mạnh mẽ đến thế?

Đúng lúc này, một thanh đại đao màu đỏ sẫm từ trong quan tài bay ra, chém thẳng về phía Mạc Tử Phàm.

Anh vung Hắc Lân Huyền Trọng Côn lên đỡ, miễn cưỡng chặn được một đao.

Nhưng lực đạo khổng lồ khiến anh bị chấn động lùi lại liên tiếp.

Ngay sau đó, một vị tướng quân mặc khôi giáp đỏ sẫm đứng thẳng dậy từ trong quan tài.

Cùng lúc đó, một thanh băng kiếm từ quan tài pha lê màu xanh lam bay ra, cũng nhắm thẳng vào Mạc Tử Phàm.

Tiểu Vu Nữ và Áo Cổ công chúa đồng thời ra tay, cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được một kiếm.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn hai vị tướng quân đột ngột xuất hiện, một băng một hỏa, dường như ứng với hai bức tượng bên ngoài thành cổ Tinh Tuyệt.

Chương 121

Một là Hỏa thần Chúc Dung, một là Thủy thần Cộng Công.

Chỉ có điều, cả hai rõ ràng đều là cương thi.

Một con là Băng Tuyết Hàn Cương, một con là Liệt Hỏa Viêm Cương.

Cả hai đều là cương thi biến dị.

Các tiểu quốc Tây Vực đều có một bộ phương pháp bồi dưỡng tà túy riêng.

Cổ quốc Tinh Tuyệt, với tư cách là bá chủ trong các tiểu quốc Tây Vực, chắc chắn có trình độ luyện chế tà túy vô cùng điêu luyện.

Khi vừa tiến vào Tần Lĩnh Thần Thụ, Mạc Tử Phàm đã gặp phải Lục Nhãn Độc Cương, nhưng thực lực của con cương thi đó rõ ràng kém Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương một bậc.

"Loạn Phi Phong Côn Pháp!!" Mạc Tử Phàm tấn công con Liệt Hỏa Viêm Cương phía trước, Tiểu Vu Nữ cũng xông lên hỗ trợ.

Tiểu Ca và Áo Cổ công chúa thì đối phó với Băng Tuyết Hàn Cương phía sau.

Nhiệt độ quanh thân Liệt Hỏa Viêm Cương rất cao, Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được nó có hỏa độc, tức là ngọn lửa của nó không phải là lửa bình thường.

Nếu lửa của Liệt Hỏa Viêm Cương không bình thường, thì Băng Tuyết Hàn Cương chắc chắn cũng vậy.

Mạc Tử Phàm vừa định nhắc nhở Tiểu Ca và Áo Cổ công chúa thì đã muộn, Tiểu Ca đã hít phải hàn khí.

“Khí tức của hai tên này đều có độc.” Mạc Tử Phàm hét lên, nhưng nghĩ lại huyết mạch của Tiểu Ca rất đặc biệt, chắc sẽ không đến nỗi bị hàn độc giết chết.

Thực tế đúng là như vậy, sắc mặt Tiểu Ca chỉ hơi thay đổi, không có vẻ gì là bị thương nặng.

Lúc này, Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm cũng liên tiếp giáng xuống.

Còn về hỏa độc, đối với Mạc Tử Phàm có kháng độc đột phá 500 điểm thì hoàn toàn không đáng kể.

Sau khi Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm được cộng dồn, Liệt Hỏa Viêm Cương đã bị anh áp chế.

Sức mạnh không bằng Mạc Tử Phàm, hỏa độc vô dụng, sức phòng ngự vốn là niềm tự hào của nó cũng chỉ là trò cười trước Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Việc Mạc Tử Phàm có thể áp chế Liệt Hỏa Viêm Cương chỉ khiến A Ninh và Đao Thất hơi kinh ngạc, còn những người đã biết sơ qua thực lực của anh thì đã quen rồi.

“Đối đầu trực diện với một con cương thi mạnh như vậy, không trách hắn lại khiến người ta kiêng dè đến thế.” Ánh mắt Đao Thất nhìn Mạc Tử Phàm tràn đầy kinh hãi.

Trước đó bị Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Cửu Châm khống chế, hắn chỉ nghĩ Mạc Tử Phàm giỏi ám khí, đánh lén bất ngờ.

Nếu thực sự dàn trận đánh, hắn tự tin rằng với thương pháp của mình vẫn có thể đánh một trận.

Nhưng bây giờ, thấy Mạc Tử Phàm một mình áp chế Liệt Hỏa Viêm Cương, Đao Thất mới biết suy nghĩ ban đầu của mình nực cười đến mức nào.

Phải biết rằng, cương thi cấp thấp nhất đã có sức mạnh gấp năm lần người thường, loại cương thi đã thành hình này sức mạnh chắc chắn không dưới năm mươi người.

Thế mà lại bị Mạc Tử Phàm áp chế hoàn toàn.

Loạn Phi Phong Côn Pháp tuy không có khí thế hoa mỹ và biến hóa như võ công trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, Cổ Long, nhưng hiệu quả tăng sức chiến đấu lại là thật.

Bên này Mạc Tử Phàm đang áp đảo Liệt Hỏa Viêm Cương, Tiểu Vu Nữ vốn định giúp một tay, nhưng giờ cũng từ bỏ vì thấy không cần thiết.

Bên kia, sắc mặt Tiểu Ca có chút khó coi.

Ban đầu không đề phòng nên đã trúng hàn độc, tuy không thể lấy mạng hắn ngay lập tức, nhưng muốn dùng huyết mạch để loại bỏ độc tố cũng cần thời gian.

Trớ trêu thay, lúc này lại đang trong trận chiến cường độ cao, khiến hắn không những không thể loại bỏ hàn độc mà còn phải phân chia sức lực để áp chế nó.

May mà Mạc Tử Phàm không cần Tiểu Vu Nữ giúp, nên cô có thể sang hỗ trợ Tiểu Ca và Áo Cổ công chúa, mới có thể chống lại Băng Tuyết Hàn Cương.

Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm lúc này sau khi cộng dồn đến cấp tối đa, sức mạnh một trăm tám mươi lăm người kết hợp với uy lực của Hắc Lân Huyền Trọng Côn đã khiến trên người Liệt Hỏa Viêm Cương xuất hiện từng vết nứt.

Mỗi côn giáng xuống, vết nứt trên người nó lại tăng thêm vài đường.

Cứ thế, Liệt Hỏa Viêm Cương cuối cùng không chịu nổi sức

mạnh của Mạc Tử Phàm, bị Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập nát thân thể.

Ngay khoảnh khắc thân thể Liệt Hỏa Viêm Cương vỡ tan, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Liệt Hỏa Viêm Cương, nhận được 520 điểm năng lượng, kháng độc +100, kháng hỏa +100, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ tám." Mạc Tử Phàm nhướng mày, Bất Phôi Kim Thân lại tăng cấp.

Giải quyết xong Liệt Hỏa Viêm Cương, Mạc Tử Phàm quay sang đối phó với Băng Tuyết Hàn Cương.

Với Loạn Phi Phong Côn Pháp đã cộng dồn đến đỉnh điểm, việc đối phó với Băng Tuyết Hàn Cương dễ hơn rất nhiều.

Một côn lại một côn giáng xuống, thực lực của Băng Tuyết Hàn Cương vốn không chênh lệch nhiều so với Liệt Hỏa Viêm Cương.

Lại bị Áo Cổ công chúa, Tiểu Vu Nữ, và Tiểu Ca tiêu hao sức lực một lúc lâu, bây giờ đối mặt với Loạn Phi Phong Côn Pháp ở trạng thái đỉnh phong, nó chỉ cầm cự được mười ba côn đã bị đập nát tại chỗ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Băng Tuyết Hàn Cương, nhận được 550 điểm năng lượng, kháng độc +100, kháng hàn +100." Lần này tiêu diệt Băng Tuyết Hàn Cương không có phần thưởng tăng cấp kỹ năng, nhưng đối với Mạc Tử Phàm mà nói cũng đã khá tốt rồi.

Giải quyết xong hai con cương thi, Mạc Tử Phàm mới nhìn về phía hai chiếc quan tài.

Chương 122

Tinh Tuyệt nữ vương có thể luyện chế ra cương thi có thuộc tính, hai chiếc quan tài này chưa biết chừng có tác dụng đặc biệt.

Hơn nữa, sự rung động từ Hắc Lân Chi Tâm ban nãy, Mạc Tử Phàm cảm thấy rõ ràng không phải nhắm vào Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương.

Hắc Lân Chi Tâm thường đưa ra cảnh báo dựa trên sức chiến đấu hiện tại, nếu chỉ là hai con cương thi này, phản ứng sẽ không lớn đến vậy.

Nhưng lúc này Mạc Tử Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa, hàn độc của Tiểu Ca đã phát tác.

Sức mạnh huyết mạch tuy có thể áp chế và thanh trừ, nhưng tốc độ quá chậm.

"Anh ấy không sao chứ?" Áo Cổ công chúa có chút lo lắng, tà túy do các tiểu quốc Tây Vực luyện chế ra không phải là thứ dễ đối phó, Tiểu Ca trúng phải hàn độc, tình hình e là không ổn.

Mạc Tử Phàm cũng biết, nếu là độc sư bình thường, Tiểu Ca có lẽ còn không thèm nhíu mày, nhưng vì thứ này do Tinh Tuyệt nữ vương luyện chế ra, tình hình lại khác.

Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Ca, muốn thanh trừ hàn độc này sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Nếu cứ mang theo hàn độc mà đi tiếp, cơ thể Tiểu Ca sẽ bị tổn hại nhất định.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn chỉ số kháng độc cao tới bảy trăm của mình, thuộc tính kháng độc này hẳn là nằm trong máu của anh, không

biết máu của mình có giúp ích cho việc áp chế và thanh trừ hàn độc không.

Mạc Tử Phàm cắn rách đầu ngón tay, bôi máu tươi lên môi Tiểu Ca.

Tiểu Ca hấp thụ máu tươi của Mạc Tử Phàm, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì ban đầu anh cảm thấy sức mạnh huyết mạch của mình đã rất mạnh mẽ rồi.

Việc đối phó với hàn độc có chút khó khăn là vì nó xuất phát từ tay Tinh Tuyệt nữ vương, sức mạnh huyết mạch chống cự vất vả cũng là điều hợp lý.

Nhưng điều khiến Tiểu Ca không ngờ tới là máu của Mạc Tử Phàm lại giúp anh hoàn toàn áp chế hàn độc, còn thanh trừ được một phần ba.

Chỉ một giọt máu tươi mà hiệu quả lại lớn đến vậy.

Sức mạnh huyết mạch trong giới đạo mộ đã có thể coi là cực kỳ lợi hại, không ngờ Mạc Tử Phàm còn lợi hại hơn.

Tiểu Ca không thể không thừa nhận, anh lại một lần nữa bị Mạc Tử Phàm, một người trông có vẻ bình thường, làm cho kinh ngạc.

Mọi người đều nói Mạc Tử Phàm chỉ là một tên công tử bột, đều nói Tề Thiết Chủy anh minh cả đời, cuối cùng lại nhìn nhầm người, thu nhận một tên phế vật.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Mạc Tử Phàm hôm nay, Tiểu Ca lại hết lần này đến lần khác bị anh làm cho chấn động.

Tuy nhiên, trong lúc Tiểu Ca còn đang kinh ngạc, Mạc Tử Phàm lại đứng bật dậy.

Bởi vì...

Hắc Lân Chi Tâm lại bắt đầu rung lên.

Hướng rung động là chiếc quan tài màu xanh lam kia.

Thấy ánh mắt đột nhiên nghiêm trọng của Mạc Tử Phàm, mọi người đều nhìn theo anh về phía chiếc quan tài pha lê màu xanh lam.

Lúc này, một người từ tốn bước ra từ bên trong.

Người này lại chính là...

Hồ Thiên!!

Nhưng khí tức nguy hiểm kia không thể nào là của Hồ Thiên, vì vậy, người này không phải Hồ Thiên.

"Phàm ca, Tiểu Ca, sao mọi người lại ở đây?" Nói xong, Hồ Thiên lại kinh hãi hét lên, "Thiên Chân, Vương Bàn Tử, họ làm sao thế?

Ai đã giết họ?" Lúc này, mọi người nhìn xuống đất, hai con cương thi bị Mạc Tử Phàm giết chết giờ đã biến thành thi thể của Vương Bàn Tử và Thiên Chân.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn, thật sự có thể lấy giả loạn thật.

"Chuyện gì thế này?" Hồ Thiên nhìn về phía Mạc Tử Phàm, "Vừa rồi còn khỏe mạnh, chớp mắt đã chết rồi." Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Hồ Thiên.

Động Sát Thiên Nhãn tầng sáu của Mạc Tử Phàm còn không nhìn ra manh mối, những người khác cũng khó có thể nhìn ra.

Hơn nữa, thi thể của Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương trên mặt đất lúc này cũng đã biến thành thi thể của Vương Bàn Tử và Thiên Chân.

“Là mày, là mày đã giết họ, đồ điên.” Đao Thất nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, “Họ đều là đồng đội của mày, vậy mà mày lại giết họ, sao lại có người tàn nhẫn như vậy?” Dường như cuối cùng cũng tìm được cơ hội để bôi nhọ Mạc Tử Phàm, hắn bám riết không buông.

“Vừa rồi tôi bị ảo giác, là Mạc Tử Phàm, tên sát nhân cuồng loạn này đã giết Thiên Chân và Vương Bàn Tử.” Đao Thất nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm chỉ liếc nhìn hắn một cái, biết rằng Đao Thất đã bị một loại sức mạnh nào đó ảnh hưởng.

Nguồn gốc của sức mạnh đó, không ai khác chính là “Hồ Thiên” trước mặt.

Nếu là tình huống khác, Mạc Tử Phàm có thể sẽ do dự, nghi ngờ liệu có phải mình đã bị ảo giác mà giết chết Thiên Chân và Vương Bàn Tử hay không.

Nhưng, phần thưởng hệ thống trao cho anh là thật, điều đó đã quá rõ ràng, người chết không phải là Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Còn về “Hồ Thiên” bò ra từ trong quan tài này, cũng tuyệt đối không thể là Hồ Thiên thật sự.

Chương 123

Điểm này Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, Tiểu Ca cũng vậy.

Bởi vì hàn độc trong cơ thể anh là thật, chẳng lẽ Thiên Chân và Vương Bàn Tử có thể phóng ra hàn độc sao?

Tiểu Ca giơ thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, "Còn muốn giả vờ nữa không?

Nhược Thủy Hàn Yêu." Nghe Tiểu Ca nói ra bốn chữ "Nhược Thủy Hàn Yêu", vẻ mặt của "Hồ Thiên" vốn đang nhập vai bỗng hơi thay đổi, có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

"Có chút thú vị, tuy ta biết các ngươi sẽ nghi ngờ, nhưng không ngờ lại có người một mắt nhận ra thân phận của ta." "Hồ Thiên" nở một nụ cười quỷ dị, ánh mắt nhìn mọi người cũng thêm vài phần trêu chọc.

"Nhưng nếu đã bị nhận ra rồi, vậy thì có thể kết thúc mạng sống của các ngươi được rồi." Nói rồi, cơ thể "Hồ Thiên" cũng bắt đầu thay đổi, cuối cùng biến thành một người nước tỏa ra hàn khí.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, anh chưa từng nghe nói về Nhược Thủy Hàn Yêu.

Nhưng bây giờ nó đã lộ ra bản thể, Mạc Tử Phàm cũng có thể nhìn ra một số thông tin cơ bản về nó.

Nhược Thủy Hàn Yêu, được cho là một tồn tại không thể bị giết bằng tấn công vật lý.

Bởi vì cơ thể nó được tạo thành từ nước, dù bị cắt ra thế nào cũng có thể dung hợp lại.

Cộng thêm bản thân Nhược Thủy Hàn Yêu sức mạnh cường đại,

tốc độ không chậm, nên đối phó với nó vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, Nhược Thủy Hàn Yêu có thể thông qua miệng, mũi xâm nhập vào cơ thể người, phá hủy nội tạng.

Nhưng dù sao đi nữa, đã gặp rồi thì chỉ có thể đánh một trận.

Nhược Thủy Hàn Yêu đặc biệt như vậy, đánh bại nó có lẽ sẽ được thưởng kỹ năng mới.

Chỉ là hiện tại Mạc Tử Phàm bắt đầu suy tính làm sao để giết chết nó.

"Không thể đánh chính diện, tôi cản nó, các cậu rút lui trước đi." Sắc mặt Tiểu Ca ngưng trọng, mở miệng định để Mạc Tử Phàm rời đi trước.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, có chút lo lắng cho Tiểu Ca.

"Tôi có Kỳ Lân huyết mạch, nó không làm gì được tôi đâu." Tiểu Ca lại nói.

Mạc Tử Phàm lại cho Tiểu Ca thêm hai giọt máu tươi, giúp anh giải trừ hàn độc trên người, sau đó mới xoay người rời đi.

Mạc Tử Phàm tuy biết giết Nhược Thủy Hàn Yêu sẽ có phần thưởng hậu hĩnh, nhưng kết quả phân tích của Động Sát Thiên Nhãn cho thấy hiện tại rất khó để giết nó.

Bỗng nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ ra một vấn đề, Hắc Lân Chi Tâm có thể phóng ra long uy, Nhược Thủy Hàn Yêu là người nước, mà rồng là chúa tể của biển cả, liệu có thể dùng long uy từ Hắc Lân Chi Tâm để trấn áp nó không?

Dù thế nào, Mạc Tử Phàm cũng quyết định thử một lần.

Lại một giọt máu tươi nhỏ lên Hắc Lân Chi Tâm, một luồng long uy mênh mông cuồn cuộn tỏa ra.

Long uy đè lên người Nhược Thủy Hàn Yêu, khiến nó vốn đang rất bình tĩnh lập tức biến sắc.

"Long uy, thứ trong tay ngươi là gì?" Giọng nói của Nhược Thủy Hàn Yêu mang theo sự khó tin và kinh hoàng, nó thực sự không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là tình huống gì, lại kinh khủng đến vậy.

"Phát Khâu Ấn?" Nhược Thủy Hàn Yêu dường như nghĩ ra gì đó, "Không đúng, Phát Khâu Ấn đã bị phá hủy hơn ba trăm năm trước, bây giờ không thể có ai phục hồi được nó, thứ trong tay ngươi rốt cuộc là gì?" Đối mặt với câu hỏi của Nhược Thủy Hàn Yêu, Mạc Tử Phàm chỉ cười đầy ẩn ý, lại nhỏ một giọt máu tươi lên Hắc Lân Chi Tâm.

Sức mạnh long uy lại tăng lên, lần này cơ thể vốn đang khom lưng của Nhược Thủy Hàn Yêu trực tiếp quỳ xuống.

"Vẫn chịu được à?" Mạc Tử Phàm nhướng mày, giọt máu tươi thứ ba nhỏ lên.

Lần này, Nhược Thủy Hàn Yêu hoàn toàn không chịu nổi, trực tiếp bị long uy mênh mông đè bẹp trên mặt đất, không thể động đậy, miệng phát ra tiếng gào thét chói tai: "Không thể giết ta, ta là thuộc hạ của Hắc Long Tần Lĩnh, ngươi giết ta, đợi khi Hắc Long phá vỡ phong ấn, nhất định sẽ xé xác ngươi ra vạn mảnh." Nghe lời của Nhược Thủy Hàn Yêu, Mạc Tử Phàm không thèm để ý, trực tiếp nhỏ thêm hai giọt máu tươi, long uy tỏa ra từ Hắc Lân Chi Tâm lập tức tăng vọt, trực tiếp giết chết Nhược Thủy Hàn Yêu tại chỗ.

Cùng lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu Mạc Tử Phàm.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con Nhược Thủy Hàn Yêu, nhận được +850 điểm năng lượng, kháng hàn +100, kỹ năng Quy Tức Thuật tăng lên tầng thứ tám, kỹ năng Thủy Hạ Khống Tràng +1, và tự động tăng lên tầng thứ ba." Quả nhiên không ngoài dự đoán, lần

này giết Nhược Thủy Hàn Yêu phần thưởng khá hậu hĩnh.

Thủy Hạ Khống Tràng (tầng thứ ba): Kỹ năng bị động, có thể tăng 30% sự linh hoạt của bản thân dưới nước.

Nhìn kỹ năng này, Mạc Tử Phàm hơi thất vọng một chút, dù sao thì cơ hội chiến đấu dưới nước rất rất ít.

Nhưng có còn hơn không, còn về Quy Tức Thuật, nó là sự kết hợp hiệu quả của hai kỹ năng nín thở và lặn, đối với việc tăng cường thực chiến thì gần như không đáng kể.

Nhưng kết hợp với Thủy Hạ Khống Tràng, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, cũng khá tốt.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang xem phần thưởng, Áo Cổ công chúa, Tiểu Vu Nữ và Tiểu Ca đều đang kinh ngạc nhìn anh.

Cả ba đều biết Nhược Thủy Hàn Yêu là một tồn tại quỷ dị đến mức nào.

Có lẽ sức mạnh của bản thân nó chỉ khoảng bảy tám mươi người, nhưng trong tình huống gần như miễn nhiễm với mọi đòn tấn công vật lý, rất ít người có thể đối phó.

Niệm lực của Áo Cổ công chúa có thể đối phó với nó, nhưng ở đây, niệm lực của cô bị Thần Thụ Thanh Đồng ảnh hưởng, hiện tại chỉ còn lại một phần mười.

Hơn nữa, dù ở thời kỳ đỉnh cao, muốn đối phó với Nhược Thủy Hàn Yêu cũng không hề dễ dàng.

Tiểu Ca hít sâu một hơi, phát hiện con người Mạc Tử Phàm này thực sự không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Cho đến nay, Mạc Tử Phàm đã mang đến cho anh quá nhiều kinh ngạc.

Chương 124

Mạc Tử Phàm mỉm cười đáp lại, "Được rồi, đừng ngẩn ra nữa, chúng ta nên tiếp tục đi thôi." Mạc Tử Phàm có thể thấy sự kinh ngạc của họ, nhưng trong lòng anh cũng biết, lần này chỉ là may mắn, long uy của Hắc Lân Chi Tâm vừa hay khắc chế Nhược Thủy Hàn Yêu, nên mới có thể thuận lợi giết chết nó.

Nhưng dù vậy, Mạc Tử Phàm cũng đã dùng hết năm giọt máu tươi.

Cả nhóm tiếp tục tiến lên, lúc này cơ thể Đao Thất lại đang run rẩy.

Hắn vẫn nhớ rõ những lời mình nói khi bị Nhược Thủy Hàn Yêu khống chế.

Bây giờ biết được thực lực kinh khủng của Mạc Tử Phàm, Đao Thất sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Tuy Mạc Tử Phàm không có ý định gây phiền phức cho hắn, nhưng trong lòng Đao Thất lại vô cùng kinh hãi.

Một tồn tại mạnh mẽ biến thái như vậy, nếu muốn giết hắn, e rằng chỉ cần động một ngón tay là được.

Đao Thất càng nghĩ càng sợ, cuối cùng không chịu nổi nữa, chạy nhanh vài bước đến trước mặt Mạc Tử Phàm, "Phịch" một tiếng quỳ xuống.

"Phàm ca, tôi là Đao Thất có mắt không tròng, trước đó đã mạo phạm anh, nhưng vừa rồi tôi thật sự bị con Nhược Thủy Hàn Yêu đó khống chế mới nói ra những lời điên cuồng đó.

Ngài đại nhân có đại lượng, xin đừng chấp nhặt với tôi, coi tôi

như cái rắm, tha cho tôi đi!" Mạc Tử Phàm vốn đang suy nghĩ về chuyện Hắc Long Tần Lĩnh mà Nhược Thủy Hàn Yêu nhắc đến, nhưng Đao Thất đột nhiên xông lên quỳ xuống, khóc lóc nói một tràng dài, khiến Mạc Tử Phàm suýt chút nữa không phản ứng kịp.

A Ninh nhìn Mạc Tử Phàm, nói thật, cô hoàn toàn không nhìn thấu được anh, cũng có chút lo lắng anh sẽ ra tay với Đao Thất.

Tuy A Ninh cũng có chút ác cảm với Đao Thất, nhưng dù sao hắn cũng là thuộc hạ của cha nuôi Cừu Đức Khảo, bây giờ cũng là đồng đội của A Ninh, cô không có lý do gì để ngồi yên không quản.

"Mạc Tử Phàm, lời nói của Đao Thất quả thực có chút quá đáng.

Tôi biết để anh trực tiếp bỏ qua có hơi khó, tôi dùng cuộn da dê này để đổi lấy mạng của hắn." Mạc Tử Phàm nhìn cuộn da dê, tuy chưa mở ra, nhưng anh đã biết thông tin bên trong.

Bản đồ Mộ Từ Phúc.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm sẽ không lừa dối anh, hoặc là nó không nhìn ra thuộc tính, hoặc là nó sẽ nhìn ra thông tin chính xác.

Tức là, Động Sát Thiên Nhãn không thể trả về thông tin sai lệch, điểm này Mạc Tử Phàm rất chắc chắn.

Từ Phúc thì Mạc Tử Phàm biết, năm đó ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão, cuối cùng thật sự tìm được.

Từ Phúc đã nuốt thuốc trường sinh, có được sự bất tử, lại cho bạn thân nửa viên, vì vậy, trong mộ Từ Phúc có nửa viên thuốc trường sinh bất lão.

Đương nhiên, cũng có người nói thuốc trường sinh của Từ Phúc là giả, nếu không đã không có chuyện Mộ Từ Phúc.

Nhưng dù là tình huống nào, Mạc Tử Phàm cũng quyết định khi nào có thời gian sẽ đến xem.

Với thực lực hiện tại của Mạc Tử Phàm, không có ngôi mộ nào thực sự khiến anh phải e ngại.

Hơn nữa, những lợi ích có được trong Ngũ Độc Lâu đã cho Mạc Tử Phàm một nhận thức mới về thế giới này.

Chưa biết chừng không phải thuốc trường sinh bất lão, mà là thứ có thể tăng cường thể phách hoặc linh hồn lực.

Sau khi giải quyết Nhược Thủy Hàn Yêu, mấy người tiếp theo không gặp nguy hiểm gì trên đường, mọi chuyện đều thuận lợi.

Khi mọi người đến góc tây bắc, không ai phát hiện ra dấu vết gì, ngay cả Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát cũng không thấy dấu vết do người để lại.

Nhưng, tuy không có dấu vết của người, lại có dấu vết của một sinh vật khổng lồ.

Từ dấu vết xem ra, thứ để lại dấu vết này hẳn là một con rắn, một con cự xà.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, ở nơi này, lại có dấu vết của cự xà, vậy thì gần như có thể khẳng định, đó là Chúc Cửu Âm.

"Có đuổi theo không?" Nhìn dấu vết Chúc Cửu Âm để lại, Áo Cổ công chúa nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Sau khi Mạc Tử Phàm hết lần này đến lần khác thể hiện thực lực mạnh mẽ, cô đã ngầm coi anh là người lãnh đạo.

"Đuổi theo." Mạc Tử Phàm hiện tại không có manh mối của Vương Bàn Tử, Thiên Chân và Hồ Thiên.

Đi theo manh mối của Chúc Cửu Âm để tìm kiếm cũng không phải

là không thể.

Bởi vì theo kế hoạch của Mạc Tử Phàm, nếu Lão Dương thực sự cải trang thành Phan Tử để lừa họ vào đây, chắc chắn sẽ đi thẳng đến mục tiêu.

Mục tiêu của Lão Dương là gì?

Hay nói cách khác, mục tiêu của Thần Thụ Thanh Đồng là gì?

Tại chỗ có khối hổ phách khổng lồ, Mạc Tử Phàm đã nhận ra, Thần Thụ Thanh Đồng hẳn là có một chút ý thức.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm cảm giác, Thần Thụ Thanh Đồng có thể ảnh hưởng đến những người được vật chất hóa.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm cảm thấy, thay vì nói là mục tiêu của Lão Dương, chi bằng nói là mục tiêu của cây đồng.

Mạc Tử Phàm dẫn mấy người đuổi theo dấu vết của Chúc Cửu Âm.

Điều khiến họ không ngờ tới là, theo dấu vết của Chúc Cửu Âm, họ không đi đến nơi nào khác, mà là đến trung tâm thành cổ Tinh Tuyệt.

Tại trung tâm thành cổ Tinh Tuyệt, một đóa hoa Bỉ Ngạn khổng lồ đang nở rộ, Mạc Tử Phàm chỉ cần liếc mắt đã biết, đây hẳn là tế đàn Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết.

Chương 125

Bởi vì trong tay anh có hoa Bỉ Ngạn.

Tế đàn Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ này có đường kính ước chừng năm trăm mét, xung quanh có mười chín cây cột đá, mỗi cây đều có những hình điêu khắc khác nhau.

Trên tế đàn Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ có vô số chú văn phức tạp, trông đầy vẻ huyền diệu và quỷ dị.

Khoảnh khắc Áo Cổ công chúa nhìn thấy tế đàn Bỉ Ngạn Hoa, cô lập tức nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

"Đã đến đây rồi, hay là anh giúp tôi trước đi, thực lực của tôi tăng lên cũng sẽ giúp ích cho việc tìm kiếm Thiên Chân." "Được." Mạc Tử Phàm chỉ do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Lý do rất đơn giản, manh mối của Chúc Cửu Âm đã biến mất ở đây.

Từ lần gặp Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương trước đó, Mạc Tử Phàm biết, Vương Bàn Tử, Thiên Chân dường như đã chạy ra từ trong quan tài.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới là, trong những tòa nhà hai tầng ở thành cổ Tinh Tuyệt này, có những nơi cần phải vào quan tài mới được.

Cộng thêm manh mối của Chúc Cửu Âm xuất hiện ở đây rồi biến mất, rõ ràng lối đi của nó đã biến mất từ đây.

Vì vậy, trong tế đàn Bỉ Ngạn Hoa này, chắc chắn có cơ quan.

Chỉ là từ trường ở đây mạnh hơn những nơi khác, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm ở đây cũng sẽ bị từ trường gây nhiễu.

Mạc Tử Phàm thậm chí còn có cảm giác, khi sức mạnh siêu việt khỏi lẽ thường, sẽ thường xuyên gặp phải sức mạnh từ trường.

Bởi vì trong mộ biển, ở Tỏa Long Tỉnh trong hẻm núi sâu, sức mạnh từ trường khổng lồ đó, Mạc Tử Phàm cảm thấy nó đến từ con "rồng" bên dưới Tỏa Long Tỉnh.

Áo Cổ công chúa thấy Mạc Tử Phàm đồng ý ngay lập tức, có chút kinh ngạc, ngay sau đó vẻ vui mừng khôn xiết hiện rõ trên mặt.

Ban đầu cô tưởng Mạc Tử Phàm sẽ từ chối, dù sao cô cũng là một nhân tố không ổn định.

Nếu đứng ở góc độ của Mạc Tử Phàm, chắc chắn sẽ lo lắng nhỡ đâu sau khi giúp cô dung hợp thể phách và linh hồn xong, cô lại bỏ chạy thì sao?

Mạc Tử Phàm đưa hoa Bỉ Ngạn cho Áo Cổ công chúa, cô cầm hoa đi đến trung tâm tế đàn.

Ở trung tâm tế đàn có một bệ đá, trên bệ đá có một rãnh lõm, kích thước vừa vặn với bông hoa Bỉ Ngạn trong tay cô.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Áo Cổ công chúa thay đổi, thầm kêu lên một tiếng, "Không ổn, hoa Bỉ Ngạn sắp phát sáng rồi." Nghe lời của Áo Cổ công chúa, Mạc Tử Phàm nhìn đồng hồ, sắc mặt cũng thay đổi theo.

Ban đầu Mạc Tử Phàm dùng hộp đựng hoa Bỉ Ngạn, cách ly ánh sáng của nó.

Áo Cổ công chúa đã lấy hoa ra.

Muốn đặt lại vào hộp, nhưng đã muộn.

Ánh sáng đỏ của hoa Bỉ Ngạn phóng thẳng lên trời, Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Tiểu Vu Nữ đều cảnh giác nhìn xung quanh.

A Ninh và Đao Thất có chút không hiểu chuyện gì, nhưng cũng giơ súng trường lên, chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, nhìn về phía trước con đường lớn của thành cổ Tinh Tuyệt.

Ở đó, từng người ăn mặc như người tộc Xà, trông giống như zombie đang lao tới.

"Áo Cổ công chúa, đừng lãng phí thời gian, tôi giúp cô cầm cự, mau chóng hoàn thành dung hợp." Mạc Tử Phàm biết, bây giờ trừ khi phá hủy hoa Bỉ Ngạn, nếu không những âm linh tà túy này sẽ không biến mất.

Nếu phá hủy hoa Bỉ Ngạn, Mạc Tử Phàm có chút không nỡ, dù sao đi nữa, hoa Bỉ Ngạn cũng có thể coi là một bảo vật siêu cấp.

Vì vậy, lựa chọn tốt nhất hiện tại là chặn đám âm linh tà túy này lại, để Áo Cổ công chúa hoàn thành dung hợp.

Đợi sau khi cô hoàn thành, thực lực tăng gấp bội, lúc đó đối phó với chúng sẽ dễ hơn nhiều.

"Họ đều là tộc nhân của ta." Sắc mặt Tiểu Vu Nữ có chút khó coi, cô không nỡ ra tay.

"Họ đã chết rồi." Mạc Tử Phàm quát khẽ Tiểu Vu Nữ, sáu trong chín cây Hắc Lân Cửu Châm bay ra, đánh tan từng âm linh tà túy của tộc Xà thành bột mịn.

"Ting, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +5." "Ting, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +5." "Ting, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +5." ...

Âm thanh thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, Mạc Tử Phàm mới biết, đây không phải là âm linh tà túy thực sự.

Chúng giống với người ảo ảnh Vẫn Đồng và người được cây đồng vật chất hóa, đều không tồn tại thật, tất cả đều không phải là thật.

Từ một góc độ nào đó, chúng đều là những con người được tạo ra từ năng lượng tỏa ra từ hoa Bỉ Ngạn.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm thấy Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương đều sống lại, mặt mày dữ tợn lao về phía anh.

Mạc Tử Phàm thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp, từng tầng một cộng dồn.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca lúc này cũng vung đến cực hạn, nhanh chóng tiêu diệt những huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa này.

Trượng Mân Côi trong tay Tiểu Vu Nữ bay ra những cánh hoa hồng, chúng xuyên qua cơ thể huyễn linh, trong nháy mắt tiêu diệt chúng.

Còn A Ninh và Đao Thất, súng trường trong tay phun ra lửa, nhanh chóng tiêu diệt những huyễn linh này.

Điều duy nhất khiến người ta có chút kinh ngạc là Đao Thất, dù bị Mạc Tử Phàm phế một tay, lúc này vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững khẩu súng.

Chương 126

Quả thực có chút vốn liếng để tự cao, nhưng không nên tự cao trước mặt Mạc Tử Phàm, bởi vì đối với anh, chút thực lực đó của Đao Thất thực sự không đáng nhắc tới.

Lúc này Mạc Tử Phàm dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp phối hợp với Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ đồng thời đối kháng Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương.

Hai con cương thi được hoa Bỉ Ngạn tạo ra hoàn toàn không mạnh bằng bản gốc.

Vì vậy, đối với Mạc Tử Phàm, chúng chỉ là món khai vị.

Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm vừa cộng dồn đến đỉnh điểm, Băng Tuyết Hàn Cương đã bị anh giết chết tại chỗ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +300, kháng hàn +50, kháng độc +50." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +300, kháng hỏa +50, kháng độc +50." Liên tục tiêu diệt, Mạc Tử Phàm cũng nhận được phần thưởng điểm năng lượng.

Chỉ là phần thưởng này đối với anh không nhiều.

Nhưng kháng độc, kháng hỏa, kháng hàn, ba thuộc tính này thực ra khá tốt.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm thấy Nhược Thủy Hàn Yêu cũng lao tới.

Anh dùng cách cũ, cầm Hắc Lân Chi Tâm trong tay, nhỏ một giọt máu tươi lên, long uy mênh mông bùng nổ, trấn áp Nhược Thủy Hàn Yêu.

Nó gào thét trong sự không cam lòng rồi tan biến.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một huyễn linh Bỉ Ngạn Hoa, năng lượng +500, kỹ năng Thủy Hạ Khống Tràng tăng lên tầng thứ tư." Phải nói, lần này hoa Bỉ Ngạn tỏa ra ánh sáng đỏ, đối với Mạc Tử Phàm không những không phải là chuyện xấu, ngược lại còn giúp thuộc tính của anh được nâng cao.

Nhược Thủy Hàn Yêu vừa được giải quyết, Mạc Tử Phàm lại thấy Chúc Cửu Âm bị đốt chỉ còn lại xương trắng lao về phía mình.

Mang theo ngọn lửa giận vô tận và sự oán hận khi bị Mạc Tử Phàm giết chết, nó muốn xé xác anh ra.

Mạc Tử Phàm lúc này Loạn Phi Phong Côn Pháp đã cộng dồn đến cấp tối đa, lại thêm Chúc Cửu Âm chỉ còn lại xương trắng, thực lực đã giảm đi rất nhiều.

Trong cuộc đối đầu trực diện, Mạc Tử Phàm vậy mà cũng có thể miễn cưỡng áp chế nó.

Nhưng, muốn giết chết Chúc Cửu Âm xương trắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng trớ trêu thay, đúng lúc này, phó tướng Bất Ngôn Kỵ dẫn theo thiết kỵ Bất Ngôn Kỵ lao vào.

Mạc Tử Phàm thầm kêu không ổn, đây đều là những binh sĩ sát phạt quyết đoán.

Tiểu Ca và phó tướng Bất Ngôn Kỵ chiến đấu với nhau, Đao Thất và A Ninh thì dùng súng trường liên tục bắn vào đám thiết kỵ.

Tuy nhiên, hiệu quả không được tốt lắm.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm kêu không ổn, tình huống này đã vượt quá dự tính của anh.

Nhưng đúng lúc này, Mạc Tử Phàm lần đầu tiên nhìn thấy con cổ trùng bản mệnh bán trong suốt trên vai Tiểu Vu Nữ động đậy.

Nó vỗ cánh bay lên không trung.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Mạc Tử Phàm phải há hốc mồm xuất hiện.

Đám thiết kỵ Bất Ngôn Kỵ bắt đầu biến thành bán trong suốt, rồi trực tiếp tan rã.

Mạc Tử Phàm vốn đã cảm thấy đòn tấn công từ trượng mân côi của Tiểu Vu Nữ rất quỷ dị rồi, không ngờ cổ trùng bản mệnh của cô còn quỷ dị hơn.

Con cổ trùng hồ điệp bán trong suốt nhỏ bé đó, vậy mà có thể trong thời gian ngắn tàn sát nhiều thiết kỵ Bất Ngôn Kỵ như vậy.

Trong lúc kinh ngạc, Mạc Tử Phàm cũng không hề chậm lại động tác trong tay, liên tục tấn công Chúc Cửu Âm xương trắng.

Nó bị Mạc Tử Phàm hoàn toàn áp chế.

Chỉ là, điều khiến Mạc Tử Phàm lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra.

Tiếng đánh nhau đã thu hút sự chú ý của đám rắn lạ mắt đen trên nóc nhà của thành cổ Tinh Tuyệt.

Vô số rắn lạ mắt đen lúc nhúc lao về phía nhóm Mạc Tử Phàm.

Nếu người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ kinh hoàng đến cực điểm.

Nhưng dù không mắc chứng sợ lỗ, khi nhìn thấy cảnh này, cũng sẽ vô cùng kinh hãi.

Bởi vì những con rắn lạ mắt đen này chen chúc nhau, giống như một biển nước màu đen đỏ đang lan ra, có thể nhấn chìm họ bất cứ

lúc nào.

Mạc Tử Phàm cũng không quan tâm nhiều nữa, anh ném ra hai quả lựu đạn choáng còn lại.

Khoảnh khắc lựu đạn choáng được ném ra, âm thanh thông báo của hệ thống cũng bắt đầu vang lên điên cuồng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt 6859 con rắn lạ mắt đen, năng lượng +34475, kháng độc +6895." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt 9433 con rắn lạ mắt đen, năng lượng +47165, kháng độc +9433." Hai quả lựu đạn choáng rơi vào giữa đám rắn lạ mắt đen lúc nhúc như biển nước, lập tức mang lại cho Mạc Tử Phàm một lượng lớn thuộc tính kháng độc và điểm năng lượng.

Tuy nhiên, đây không phải là kế lâu dài.

"Áo Cổ công chúa, còn bao lâu nữa?

Dùng niệm lực tìm cơ quan ở đây, không đi nữa là tất cả đều phải bỏ mạng ở đây đó." Lời Mạc Tử Phàm nói không sai, bởi vì anh có tự tin sống sót rời khỏi đây.

Chương 127

Bất Phôi Kim Thân tầng thứ tám, sức phòng ngự tự nhiên không cần phải nghi ngờ, ngay cả đạn cũng có thể chặn được, răng của đám rắn này gần như không thể phá vỡ được phòng ngự của Mạc Tử Phàm.

Cộng thêm kháng độc của anh đã đột phá một vạn sáu, độc tố của chúng đối với anh cũng chỉ là vô dụng.

Nhưng trong số những người này, Tiểu Ca, dù thể phách của anh mạnh, sức phòng ngự cũng không chịu nổi sự cắn xé của rắn lạ mắt đen.

Dù Tiểu Ca có thể kháng được độc tố, cũng sẽ bị chúng ăn thịt.

Còn A Ninh và Đao Thất, hai người này giỏi lắm cũng chỉ đạt trình độ lính đặc chủng thông thường, còn chưa phải là lính đặc chủng hàng đầu, với sức chiến đấu như vậy, trước mặt đám rắn như thủy triều này, căn bản không đáng kể.

Mạc Tử Phàm hiện tại không còn lựu đạn choáng, chỉ có thể dùng súng phun lửa và đạn gây cháy để tấn công.

Chỉ là, súng phun lửa tuy gây sát thương cao cho rắn, nhưng đối mặt với số lượng lớn như vậy, có chút không đủ.

Nhưng đúng lúc này, Mạc Tử Phàm thấy A Ninh và Đao Thất lấy ra lựu đạn choáng.

Nhìn thấy lựu đạn trong tay họ, Mạc Tử Phàm lập tức dùng Đạp Tuyết Vô Ngân và Quỷ Ảnh Mê Tung lao tới, giật lấy chúng.

Đùa à, một quả lựu đạn choáng là mấy nghìn mấy vạn điểm năng lượng, đùa chắc?

A Ninh và Đao Thất không biết mục đích của Mạc Tử Phàm, thậm chí còn nghi ngờ anh có phải muốn một mình bỏ trốn hay không.

Chỉ là, họ đã sai, Mạc Tử Phàm đồng thời ném bốn quả lựu đạn ra, âm thanh thông báo của hệ thống cũng liên tiếp vang lên.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt 8460 con rắn lạ mắt đen, năng lượng +42300, kháng độc +8460." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt 7846 con rắn lạ mắt đen, năng lượng +39260, kháng độc +7846." "Ting, chúc mừng ký chủ…" … Bốn quả lựu đạn, điểm năng lượng của Mạc Tử Phàm đã tăng hơn mười hai vạn.

Cộng thêm điểm năng lượng ban đầu, bây giờ anh đã đột phá hai mươi vạn.

Mạc Tử Phàm cắn răng, không nâng cấp thể phách, bây giờ nâng cấp thể phách không thể xoay chuyển tình thế.

Anh dùng toàn bộ hai mươi vạn điểm năng lượng để nâng cấp linh hồn lực.

Linh hồn lực ban đầu là 170 điểm, đối mặt với hai mươi vạn điểm năng lượng, chỉ trong nháy mắt, linh hồn lực của Mạc Tử Phàm đã lên đến 650.

Con số này so với Áo Cổ công chúa có hơi thấp, nhưng cũng đủ để Mạc Tử Phàm miễn cưỡng đối phó với tình huống trước mắt.

Niệm lực phóng ra, phạm vi 5,5 mét xung quanh hoàn toàn bị niệm lực của Mạc Tử Phàm bao phủ.

"Đứng gần tôi trong vòng năm mét, Tiểu Vu Nữ, cổ trùng bản mệnh của cô có thể cầm cự được bao lâu?" Súng phun lửa trong tay Mạc Tử Phàm không ngừng phun lửa, liên tục có rắn bị anh giết chết.

Mạc Tử Phàm dùng niệm lực cưỡng ép chặn đám rắn ở bên ngoài.

Chỉ là, đây không phải là kế lâu dài.

Số lượng rắn quá nhiều, mỗi giây đều gây áp lực tinh thần cực lớn cho Mạc Tử Phàm.

Anh cũng có chút bực bội, hơn hai mươi vạn điểm năng lượng mà chỉ nâng cấp được 50 điểm linh hồn lực.

Việc nâng cấp linh hồn lực tốn gấp đôi so với thể phách, càng về sau, mỗi điểm linh hồn lực cần càng nhiều điểm năng lượng.

"Tôi giúp anh." Niệm lực của Tiểu Vu Nữ cũng không yếu, cô giúp Mạc Tử Phàm, cùng anh chống lại đám rắn.

Mạc Tử Phàm bây giờ thực sự bực bội, bực vì đã không chuẩn bị thêm một ít lựu đạn choáng, nếu không thu hoạch lần này chắc chắn sẽ không như vậy.

"Súng phun lửa hết dầu rồi." Sắc mặt Mạc Tử Phàm thay đổi, vứt súng đi, liên tục thi triển Hắc Lân Cửu Châm.

Mỗi lần ra tay, đều có ít nhất sáu, thậm chí mười hai con rắn bị nổ tung tại chỗ.

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài.

Nhưng đúng lúc Mạc Tử Phàm cảm thấy sắp không chịu nổi, từ phía sau, một luồng niệm lực mạnh mẽ quét tới, một lượng lớn rắn bị hất văng ra xa.

"Bên này có cửa bí mật." Giọng Áo Cổ công chúa truyền đến, cô dùng niệm lực cưỡng ép tách đám rắn ra, để nhóm Mạc Tử Phàm có thể xông vào cửa.

Sau khi vào cửa bí mật, Mạc Tử Phàm mới cảm thấy, khí tức của Áo Cổ công chúa đã trở nên sâu hơn.

Ban đầu Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ từ cô,

nhưng bây giờ chỉ có thể cảm nhận được sự sâu thẳm.

Dường như hoàn toàn không thể nhìn thấu được Áo Cổ công chúa.

Hơn nữa, sau khi dung hợp linh hồn và thể phách, khí chất của cô lúc này cũng trở nên thanh trần thoát tục hơn.

Công chúa vốn cao quý, nay lại thêm vài phần thánh khiết của thánh nữ.

Tuy nhan sắc trực quan dường như không tăng lên, nhưng hiệu quả thị giác lại cảm thấy Áo Cổ công chúa dường như đã đẹp hơn không chỉ một bậc.

Tiểu Vu Nữ phát hiện Mạc Tử Phàm đang nhìn Áo Cổ công chúa, có chút không vui nói, "Vừa mới thoát chết, còn có tâm tư ở đây ngắm người khác." Mạc Tử Phàm sống hai kiếp người, chút tâm tư đó của Tiểu Vu Nữ anh tự nhiên biết rõ, anh mỉm cười, "Lần này có thể sống sót, là nhờ mọi người, đặc biệt là cổ trùng bản mệnh và trượng mân côi của Tiểu Vu Nữ, nếu không có cô, tôi e rằng không có cơ hội cầm cự lâu như vậy." Nghe lời Mạc Tử Phàm, trên mặt Tiểu Vu Nữ không khỏi lộ ra vài phần đắc ý, "Cũng có chút lương tâm." Mạc Tử Phàm không nói gì, sống hai kiếp, khả năng nắm bắt lòng người của anh so với những người chỉ sống một kiếp này, chính xác hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Tiểu Vu Nữ, xét về tuổi thật, cô đã hơn một nghìn tuổi, nhưng xét về tâm trí, e rằng cô cũng chỉ khoảng mười tám tuổi.

An ủi Tiểu Vu Nữ xong, Mạc Tử Phàm lúc này mới nhìn xung quanh.

Nơi đây có bảy sợi xích sắt, mỗi sợi đều treo một chiếc quan tài đá.

Chương 128

Bên dưới xích sắt là một khe nứt sâu không thấy đáy.

“Không ngờ bên dưới lại có một khe nứt lòng đất lớn như vậy, xét về độ rộng, có lẽ là do sự ép nén và tách rời giữa các mảng kiến tạo.” Thiên Chân không có ở đây, A Ninh liền đóng vai bách khoa toàn thư.

“Bảy sợi xích sắt đều dẫn xuống khe nứt, có lẽ chúng ta cần ngồi vào quan tài để đi xuống.” Phân tích của A Ninh nghe có vẻ hợp lý, nhưng nếu có một chút kiến thức địa lý cơ bản thì đều biết.

Tần Lĩnh đúng là nằm ở ranh giới giữa các mảng kiến tạo, nhưng ở Tần Lĩnh là sự ép nén, không phải tách rời, vì vậy, khe nứt vực sâu khổng lồ này được hình thành do sự tách rời của các mảng kiến tạo là gần như không thể.

Không đợi Mạc Tử Phàm mở miệng, Áo Cổ công chúa chỉ vào một rãnh sâu bên trái nói: “Nơi này không phải hình thành do sự tách rời, nhìn bên kia kìa.” Mạc Tử Phàm cũng nhìn theo hướng Áo Cổ công chúa chỉ, ở đó có một rãnh sâu khổng lồ, chỉ là, rãnh đó có bốn vết cào, giống như có thứ gì đó rơi xuống, muốn bám vào mặt đất mà cào ra.

Bên dưới Tần Lĩnh Thần Thụ, có một vực sâu khe nứt khổng lồ như vậy, trên vực sâu đó lại xây dựng một thành cổ Tinh Tuyệt.

Cấu trúc như vậy, có thể nói là chưa từng nghe thấy.

Mạc Tử Phàm nhìn vết cào khổng lồ đó, bốn ngón, lại to lớn như vậy, kết hợp với Hắc Long Tần Lĩnh mà Nhược Thủy Hàn Yêu nhắc đến, khiến Mạc Tử Phàm không thể không nghĩ đến hướng đó.

Dù sao ở đây cũng có một truyền thuyết, bên dưới Tần Lĩnh Thần

Thụ phong ấn một con ác long, tình hình hiện tại, không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Đặc biệt là Mạc Tử Phàm từng ở mộ biển, tuy không thực sự nhìn thấy toàn bộ con rồng, nhưng xương rồng và cặp mắt màu máu to như đèn lồng trong Tỏa Long Tỉnh, gần như đều có thể khẳng định.

Thứ trong Tỏa Long Tỉnh đó, là sinh vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết cả kiếp trước và kiếp này: rồng.

Ở mộ biển, hẻm núi sâu, dựa vào bích họa phán đoán, con rồng trong Tỏa Long Tỉnh đó, đã rơi xuống từ trên trời.

Ở đây, từ vết cào khổng lồ bên cạnh, nếu trong vực sâu khe nứt có rồng, có khả năng cũng đã rơi xuống đây.

Trong quá trình giãy giụa đã bám vào mặt đất, kết quả để lại vết cào khổng lồ như vậy.

Rồng là một trong mười hai con giáp, cũng là loài vật trong thần thoại truyền thuyết hiện nay, nhưng tại sao rồng lại rơi từ trên trời xuống?

Chẳng lẽ con Hắc Long Tần Lĩnh này và con rồng ở mộ biển đã đại chiến, kết quả cả hai đều bị thương, cùng nhau rơi xuống?

Nhưng, Mạc Tử Phàm cảm thấy khả năng đó không lớn, bởi vì nếu hai con rồng chiến đấu, sẽ không có chuyện Hắc Lân Huyền Trọng Côn cắm trên người con rồng thật ở mộ biển.

Chẳng lẽ tổ tiên của Hắc Lân là một con rồng?

Rõ ràng là chuyện gần như không thể.

Hiện tại đây đều chỉ là suy đoán của Mạc Tử Phàm, muốn biết bên dưới có gì, chỉ có thể xuống xem thử mới biết được.

Mạc Tử Phàm cũng muốn biết, trong tám trăm dặm Tần Xuyên có

một cây Tần Lĩnh Thần Thụ cao lớn hùng vĩ, bên cạnh đó xây dựng một thành cổ Tinh Tuyệt hoành tráng, bên dưới thành cổ, có một khe nứt vực sâu khổng lồ.

Khe nứt này sâu không thấy đáy, lại có thể thấy vết cào bốn ngón khổng lồ, phảng phất như rồng thật rơi xuống, móng rồng lưu lại dấu vết.

"Từ thông tin tôi xem trước đó, Thiên Chân hẳn là đã đi xuống từ đây." Mạc Tử Phàm nói một cách bình thản, đồng thời bắt đầu kiểm tra xích sắt.

Không ngoài dự đoán của anh, có năm sợi xích sắt đã bị động đến, rõ ràng đã có người ngồi trong quan tài đi xuống.

Chỉ là, Thiên Chân, Hồ Thiên, Vương Bàn Tử, Lão Dương, cũng chỉ có bốn người.

Tại sao lại có năm chiếc quan tài bị động đến?

Nhưng Mạc Tử Phàm nhanh chóng biết được, có một sợi xích sắt đã đi xuống sớm hơn bốn sợi kia nửa giờ.

Người khác có thể không nhìn ra được điều gì chính xác như vậy, nhưng Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, những dấu vết như vậy không thể thoát khỏi sự dò xét của anh.

"Xuống thôi." Mạc Tử Phàm nói, là người đầu tiên vào quan tài, kéo khóa sắt, quan tài liền trượt xuống theo xích sắt, tiến vào bóng tối vô định.

Những người khác cũng vào quan tài, trượt xuống dưới.

Sau khi ở trong quan tài được hai phút, tốc độ trượt của quan tài mới bắt đầu chậm lại.

Tốc độ càng lúc càng chậm, rồi dừng hẳn.

Mạc Tử Phàm mở quan tài, bước ra, anh thấy mình đang ở trên một bệ đá.

Sau khi anh bước ra, quan tài bị ảnh hưởng bởi từ trường, bắt đầu từ từ đi lên, trở lại vị trí ban đầu.

Nhìn thấy cảnh này, cũng có thể giải thích tại sao sau khi Thiên Chân đi xuống, quan tài lại có thể đi lên.

Chưa đầy hai phút, Áo Cổ công chúa, Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca và những người khác lần lượt bước ra từ quan tài.

Sau khi ra ngoài, mọi người mới bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một bệ đá hình tròn, xung quanh đều là bậc thang, phía trước bệ đá có một con đường lát đá đen, con đường dẫn vào bóng tối, không biết trong bóng tối ẩn giấu điều gì.

Mạc Tử Phàm đi đầu, trên con đường lát đá đen này, anh có thể thấy dấu vết của năm người để lại.

Bên cạnh con đường đá đen, Mạc Tử Phàm thấy dấu vết của Chúc Cửu Âm.

Tức là, Chúc Cửu Âm và nhóm Thiên Chân đều đã đi về phía trước.

Năm người, càng lúc càng thú vị.

Chương 129

Thực ra Mạc Tử Phàm đã có chút suy đoán.

Có lẽ phương pháp mở tường đá không chỉ có hoa Bỉ Ngạn và Mộ Trần Châu, hẳn là còn một phương pháp khác… hiến tế máu cho cây đồng!!

Đây cũng là lý do tại sao ban đầu nhóm Mạc Tử Phàm thấy có người hiến tế máu cho cây đồng.

Ban đầu Mạc Tử Phàm tưởng người hiến tế máu là người của Chúc Cửu Âm, bây giờ anh có thể khẳng định, đúng là như vậy.

Sau khi hiến tế máu cho cây đồng, Kỳ Môn Độn Giáp của tường đá mở ra, Chúc Cửu Âm canh giữ trong thành cổ Tinh Tuyệt đã chạy ra ngoài.

Chỉ là, vì hiệu ứng cánh bướm, Lão Dương đã không dẫn Thiên Chân đi tìm khối hổ phách khổng lồ, mà trực tiếp đến đây, đây cũng là lý do tại sao con Chúc Cửu Âm thứ hai không xuất hiện.

Vì vậy, người đầu tiên vào đây, chính là người đã hiến tế máu cho cây đồng.

Giết nhiều người như vậy để hiến tế, mục đích của người đầu tiên vào đây là gì?

Không hiểu rõ, Mạc Tử Phàm cũng lười suy nghĩ, dẫn mọi người đi về phía trước.

Cuối con đường đá màu đen là một bộ xương cốt của một sinh vật khổng lồ.

Mạc Tử Phàm chỉ liếc nhìn sơ qua, những bộ xương khổng lồ này lại đều là của Chúc Cửu Âm.

Mạc Tử Phàm đếm sơ qua, số xương Chúc Cửu Âm ở đây lại có đến mười bảy bộ.

Cộng thêm con Chúc Cửu Âm bị Mạc Tử Phàm giết và con còn sống kia, nơi này lại ẩn giấu tới mười chín con Chúc Cửu Âm.

Xuyên qua những bộ xương trắng toát, một mùi máu tanh xộc tới, Mạc Tử Phàm nhìn ra xung quanh, có thể thấy những sợi xích sắt khổng lồ, trên đó còn có vết máu đã khô cạn.

Máu đen và xích sắt quấn vào nhau, còn sợi xích thì lại dẫn đến một nơi tăm tối vô định.

Mạc Tử Phàm biết, vòng cuối cùng của nhiệm vụ liên hoàn có lẽ sắp hoàn thành rồi, hiện tại, hắn cảm giác có thứ gì đó trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào mình.

Không đợi Mạc Tử Phàm ra tay, công chúa Áo Cổ đã hành động, "Kẻ giấu đầu hở đuôi, ra đây." Niệm lực mạnh mẽ của công chúa Áo Cổ lao vào bóng tối, khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc.

Linh hồn lực của hắn lúc này là sáu trăm năm mươi, nếu theo tình hình bình thường, niệm lực có thể bao phủ phạm vi năm mươi lăm mét.

Nhưng vì từ trường khổng lồ của cây Thần thụ Bằng Đồng, niệm lực của Mạc Tử Phàm chỉ có thể phát huy được một phần mười.

Mạc Tử Phàm như vậy, công chúa Áo Cổ có lẽ cũng thế, cho nên, nếu Mạc Tử Phàm đoán không sai, linh hồn lực của Áo Cổ dù không khoa trương như hắn, nhưng cũng phải có tám chín nghìn, thậm chí có thể lên đến cả vạn.

Lúc này, khi niệm lực của công chúa Áo Cổ tấn công vào bóng tối, một thanh mộc kiếm kỳ lạ màu đen tuyền bay ra.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy thanh mộc kiếm, sắc mặt khẽ biến đổi.

Kinh Trập!

Đúng vậy, thanh mộc kiếm kỳ lạ này không phải thứ gì khác, chính là Kinh Trập trong truyền thuyết.

Tương truyền Kinh Trập cần dùng đạo sét mùa xuân đầu tiên đánh trúng một cây đào ngàn năm, lấy phần gỗ nguyên bản cốt lõi chứa đựng sức mạnh sấm sét của cây đào ngàn năm, sau đó được người có thực lực mạnh mẽ luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày, khắc vào chín đạo chân quyết, như vậy mới có thể được gọi là Kinh Trập!

Kinh Trập không thuộc về thế giới Đạo Mộ Bút Ký, mà thuộc về một thế giới đạo mộ khác do Tam Thúc xây dựng: Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Hoàng Tuyền Thủ Ký!

Vũ khí của Thần Đồ chính là Kinh Trập, theo tình tiết của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Thần Đồ cũng từng cầm Kinh Trập đến Tỏa Long Tỉnh lấy long lân, mục đích là để cường hóa Kinh Trập.

Khiến thanh Kinh Trập vốn đã mạnh mẽ đáng sợ biến thành Long Giáp Kinh Trập.

Ngay sau đó, khi người trong bóng tối xuất hiện, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, người này chính là Thần Đồ!

Thần Đồ sở hữu sức mạnh đặc thù, lại bái sư một vị cao nhân, thực lực vô cùng cường hãn.

Ánh mắt lạnh lùng của Thần Đồ quét qua mấy người, khi nhìn thấy Tiểu Ca, gã khẽ chần chừ, vì trên người Tiểu Ca, gã dường như thấy được bóng dáng của mình năm xưa.

"...Quá yếu, đây không phải nơi các ngươi nên đến." Thần Đồ nói một cách hờ hững, rồi giơ tay, Kinh Trập rơi vào tay gã.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, vì trên Kinh Trập không hề có long lân, chứng tỏ Thần Đồ chưa đến Tỏa Long Tỉnh lấy long lân.

Hoặc có lẽ, Thần Đồ đến đây chính là để lấy long lân.

Nhưng vòng thứ ba trong nhiệm vụ của Mạc Tử Phàm lại yêu cầu phải gặp được chân long trong truyền thuyết.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm không định lùi bước, chuẩn bị đi xem thử.

"Quả thực rất mạnh, nhưng ta cũng không yếu." Công chúa Áo Cổ với tư cách là công chúa một nước, bây giờ sau khi thể phách và linh hồn dung hợp hoàn mỹ, tự nhiên có một khí thế không sợ hãi bất cứ điều gì.

Thần Đồ nhìn công chúa Áo Cổ, nhíu mày, vì gã cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nàng.

"Ở bên ngoài, có lẽ ngươi có sức đánh một trận với ta, nhưng ở đây thì không được." Thần Đồ cũng vô cùng tự tin, vì ở đây, niệm lực của công chúa Áo Cổ sẽ bị ảnh hưởng, xét ở một góc độ nào đó, công chúa Áo Cổ chỉ còn một phần mười chiến lực khó mà đối đầu với Thần Đồ.

"Ở phía sau, có bốn người đã vào trong, ngươi có thấy không?" Mạc Tử Phàm hỏi Thần Đồ, nhiệm vụ cần phải hoàn thành, nhưng Thiên Chân cũng cần phải tìm.

Nghe Mạc Tử Phàm nói, Thần Đồ gật đầu, "Đi về phía Tỏa Long Tỉnh rồi, ta không cản được." Lời của Thần Đồ vừa thốt ra, sắc mặt Mạc Tử Phàm không khỏi biến đổi, Thần Đồ trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm là một đại cao thủ, lại không cản được Thiên Chân?

E rằng, không phải Thần Đồ không cản được Thiên Chân, mà là Thần Đồ không cản được Lão Dương.

Chương 130

“Không phải có một người trong đó có thể điều động từ trường ở đây để chiến đấu sao?” Mạc Tử Phàm lại lên tiếng hỏi, nếu thật sự giống như hắn nghĩ, vậy thì người được vật chất hóa hiện ra, cũng giống như Vẫn Đồng huyễn nhân, ở một góc độ nào đó, chỉ có một phần ký ức của chủ nhân ban đầu, thực tế bị Vẫn Đồng và cây Thần thụ Bằng Đồng ảnh hưởng.

“Cho nên, các ngươi không thể đi, ở phía trước, có một tồn tại đỉnh cao mà các ngươi không thể chống lại.” Thần Đồ vẫn không định để Mạc Tử Phàm đi.

“Thần Đồ, yên tâm, tôi đi xem một chút, tiện thể tìm bạn tôi.” Mạc Tử Phàm lên tiếng, lúc này phải đóng vai thần côn một lần.

“Tôi biết anh lo tôi sẽ chọc giận kẻ bên trong, nhưng bạn tôi đang ở đó, nếu tôi không đi, anh ta cũng có thể chọc giận kẻ đó.” Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Mạc Tử Phàm sẽ không đối đầu trực diện với Thần Đồ, vấn đề có thể giải quyết bằng phương pháp đơn giản thì không nên làm phức tạp hóa.

“Ngươi biết ta?” Thần Đồ có chút kinh ngạc, gã mới xuống núi không lâu, người biết gã chỉ đếm trên đầu ngón tay, người trước mắt này sao lại biết mình.

“Tôi không chỉ biết anh, còn biết rất nhiều chuyện, ví dụ như thanh Kinh Trập trong tay anh là do sư phụ anh luyện chế, hoa hoàng tuyền chưa nở thì anh không thể trở về gặp sư phụ, anh đang tìm long lân, muốn tiến hóa Kinh Trập thành Long Giáp Kinh Trập.” Mạc Tử Phàm nói một hơi, nghe những lời này, sắc mặt Thần Đồ lập tức trở nên vô cùng chấn kinh.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Thần Đồ khó tin, thực sự không dám tưởng tượng, lại có người hiểu rõ mình như vậy.

Lẽ nào là người trong tổ chức?

Không đúng, địa vị của gã trong tổ chức khá cao, nhưng lại không hề biết trong tổ chức có người tên Mạc Tử Phàm.

“Quên tự giới thiệu, tôi là một thầy bói, cũng là người mà giang hồ thường gọi là tiên sinh coi mệnh.” Mạc Tử Phàm mỉm cười nhàn nhạt, khiến Thần Đồ càng cảm thấy không thể tin nổi.

“Vậy thì cùng vào đi.” Thần Đồ suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định.

Gã không thể để Mạc Tử Phàm hành động một mình, vì gã biết sự đáng sợ của kẻ bên trong.

Huống hồ, mục đích lần này đến đây là để tiến hóa Kinh Trập, biến nó thành Long Giáp Kinh Trập.

Dù sao thì nơi sắp tới là Tây Vực, dù có Kinh Trập, Thần Đồ cũng lo lắng không có gì bảo đảm.

Dù sao thì ba mươi sáu quốc gia bề nổi ở Tây Vực, quốc gia nào cũng rất giỏi luyện chế tà túy.

Theo manh mối của tổ chức, Tây Vực còn xa mới chỉ có ba mươi sáu quốc gia đơn giản như vậy, còn ẩn giấu một số cổ quốc không ai biết đến.

Nơi lần này phải đến khiến Thần Đồ cũng có chút e sợ, cho nên mới tìm đến Tỏa Long Tỉnh.

Mạc Tử Phàm không biết Thần Đồ đã suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp đồng ý.

Đối với Thần Đồ, Mạc Tử Phàm cũng có chút hiểu biết, là loại

người giống Tiểu Ca, bề ngoài lạnh lùng nhưng bản chất không xấu.

Hơn nữa, tổ chức đứng sau Thần Đồ cũng vô cùng lớn mạnh, Mạc Tử Phàm hiện tại không thể chọc vào.

Hoặc có thể nói, Mạc Tử Phàm hiện tại căn bản không cần thiết phải chọc vào.

Ngược lại, thực lực của Thần Đồ rất mạnh, nếu có thể hợp tác, đối với Mạc Tử Phàm cũng là một trợ lực lớn.

Hơn nữa, hệ thống của Mạc Tử Phàm đã định sẵn hắn cần phải thường xuyên hạ đấu, kết giao với Thần Đồ, đối với việc hạ đấu sau này của hắn cũng có không ít trợ giúp.

Dù sao nếu thực sự dựa theo tiến độ của Đạo Mộ Bút Ký và Ma Thổi Đèn, với thực lực hiện tại của Mạc Tử Phàm, trong hai ba năm nữa, hắn cơ bản có thể phá giải toàn bộ.

Muốn tìm những ngôi mộ cổ cao cấp hơn, có tác dụng lớn hơn trong việc tăng cường thực lực, không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa hay tổ chức sau lưng Thần Đồ lại có manh mối về phương diện này, nếu có thể hợp tác với Thần Đồ, con đường trưởng thành của Mạc Tử Phàm sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Sau khi thỏa thuận xong với Thần Đồ, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tử Phàm càng đi càng kinh ngạc trong lòng, vì bố cục ở đây rất giống với ngôi mộ dưới đáy biển.

Thậm chí… Mạc Tử Phàm cảm giác thanh Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay cũng đang khẽ rung lên, cảm giác này giống như nửa còn lại của Hắc Lân Huyền Trọng Côn đang ở đây vậy.

Từng sợi xích sắt to lớn kéo dài vào bên trong, cũng đúng lúc này,

Mạc Tử Phàm đột nhiên nghe thấy tiếng cười ngông cuồng từ phía trước vọng lại.

"Ha ha ha, ha ha ha, ta cuối cùng cũng ra ngoài được rồi." Vừa nghe tiếng cười, Mạc Tử Phàm đã có một dự cảm không lành.

Khi mấy người Mạc Tử Phàm tăng tốc bước về phía trước, họ nhìn thấy một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ cổ "Tỏa Long Tỉnh".

Lúc này, ở phía trước, Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được dao động từ trường mãnh liệt.

Khi mấy người đến trước Tỏa Long Tỉnh, tình hình bên trong cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt họ.

Vương Bàn Tử, Hồ Thiên, Thiên Chân ba người sắc mặt có chút tái nhợt, cổ tay bị cắt ra, cánh tay đặt trên sợi xích sắt khổng lồ.

Máu từ cổ tay chảy ra, nhỏ giọt xuống, sau đó men theo sợi xích chảy xuống, hướng về phía Tỏa Long Tỉnh sâu không thấy đáy.

Lúc này đôi mắt Lão Dương đỏ ngầu, mặt mày dữ tợn cười điên cuồng, có một cảm giác kiêu ngạo của ma đầu phá vỡ phong ấn.

Gương mặt dữ tợn này Mạc Tử Phàm cũng nhận ra, Lão Dương!

Nhưng, Lão Dương lúc này rõ ràng không phải là Lão Dương thật sự, thậm chí có thể nói, không phải là Lão Dương được cây Thần thụ Bằng Đồng vật chất hóa hiện ra.

Bỗng nhiên, Mạc Tử Phàm đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Lão Dương này có khả năng căn bản không phải được vật chất hóa hiện ra.

Bởi vì theo quan sát của Mạc Tử Phàm, cây Thần thụ Bằng Đồng có lẽ là để trấn áp Hắc long Tần Lĩnh bên dưới Tỏa Long Tỉnh.

Người được cây Thần thụ Bằng Đồng vật chất hóa hiện ra, sao có

thể giúp Hắc long Tần Lĩnh chứ?

Chương 131

Rõ ràng là chuyện không thể, cho nên… Giải thích hợp lý nhất là vì từng có người dùng máu tế cây Thần thụ Bằng Đồng, tuy nhiên vì việc tế máu không hoàn toàn, dẫn đến phong ấn không được mở ra triệt để, nhưng cũng khiến thứ bên dưới Tỏa Long Tỉnh có thể ảnh hưởng đến tình hình bên trên.

Lão Dương mà bọn họ thấy, thực ra chỉ là ảo ảnh do Hắc long Tần Lĩnh dùng sức mạnh từ trường tạo ra.

Vẫn Đồng huyễn nhân do Vẫn Đồng tạo ra ngay cả Động Sát Chi Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng có thể lừa gạt, huống chi là Lão Dương và Thiên Chân.

Những hành động bất thường hết lần này đến lần khác của Lão Dương, là vì Lão Dương đã bị Hắc long Tần Lĩnh khống chế.

Còn về khối hổ phách khổng lồ kia, e rằng cũng không phải là trái tim của cây Thần thụ Bằng Đồng, mà có lẽ liên quan đến Hắc long Tần Lĩnh.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Lão Dương ở kiếp trước lại bảo Thiên Chân nhỏ máu lên khối hổ phách khổng lồ.

Trong nháy mắt, Mạc Tử Phàm đã nghĩ ra rất nhiều điều, đồng thời, hắn cũng chuẩn bị ra tay cứu người.

“Súc sinh, cút về đi.” Thấy cảnh này, người đầu tiên ra tay không phải Mạc Tử Phàm, mà là Thần Đồ, thanh kiếm Kinh Trập trong tay bay ra, nhắm thẳng vào mi tâm của Lão Dương.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca gần như ra tay cùng lúc, công chúa Áo Cổ cũng ra tay giúp đỡ, cứu ba người Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ

Thiên xuống.

Cứu xuống xong, Mạc Tử Phàm dùng sáu cây châm trong Hắc Lân Cửu Châm, Hắc Lân Cửu Châm có thể giết người cũng có thể cứu người.

"Mất máu quá nhiều, bây giờ đã hôn mê rồi, cần phải nhanh chóng đưa họ ra ngoài." Mạc Tử Phàm nhíu mày.

"Lần này phiền phức rồi." Tiểu Vu Nữ nhìn về phía trận chiến giữa Thần Đồ và Lão Dương.

Thần Đồ đã rất mạnh, nhưng trên người Lão Dương lại có sức mạnh từ trường đáng sợ đang trào dâng, công kích của Thần Đồ căn bản không thể đến gần Lão Dương.

Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm Lão Dương, nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay xuất chiêu, Loạn Phi Phong Côn Pháp được thi triển ra.

"Xuân Lôi Kinh Trập Kiếm, Hắc Lân Huyền Trọng Côn, tốt, tốt, rất tốt, hậu nhân của lão điên và Hắc Lân tân quan đều đến rồi, hôm nay ta ra ngoài, vừa hay có thể khai đao uống máu, báo thù năm xưa." Miệng Lão Dương phát ra giọng nói trầm thấp, khàn khàn, hùng hậu.

Báo thù?

Xem ra phỏng đoán của Mạc Tử Phàm cũng có vài phần đúng.

Từng có một vị Hắc Lân tân quan đồ long!

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn ở trong mộ dưới đáy biển trên bộ xương rồng kia, nửa cây còn lại hẳn là ở đây.

"Yếu, quá yếu rồi." Đối mặt với Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm, trên mặt [Lão Dương] toàn là nụ cười khinh thường.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm thấy chiến lực

của mình lại có sự chênh lệch lớn đến vậy so với người khác. [Lão Dương] bước một bước, sức mạnh từ trường trên người tuôn ra, bao bọc lấy Mạc Tử Phàm, hắn chỉ cảm thấy như bị lún vào đầm lầy, hành động khó khăn.

"Hắc lân long văn, ra!" Mạc Tử Phàm quát khẽ, sau lưng năm Hắc lân long văn hiện ra, xung quanh Mạc Tử Phàm cũng xuất hiện sức mạnh từ trường, chống lại sức mạnh từ trường do [Lão Dương] phóng ra.

"Năm Hắc lân long văn, thú vị, thú vị, không phải hậu nhân Hắc Lân tân quan mà thiên phú cũng cao như vậy, Thượng Quan Thấm Vân năm đó cũng không bằng ngươi đâu!" Mạc Tử Phàm nghe công chúa Áo Cổ nói qua về Thượng Quan Thấm Vân, đó là lão tổ tông của Hắc Lân tân quan.

Hơn nữa, công chúa Áo Cổ nói một cách ẩn ý, Thượng Quan Thấm Vân có lẽ chưa chết, còn cụ thể ở đâu thì cũng không biết.

Nhưng hiện tại Mạc Tử Phàm cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều như vậy.

Công chúa Áo Cổ lúc này cũng tham gia chiến đấu, nhưng kết quả không thể thay đổi, đối mặt với [Lão Dương] hùng mạnh, niệm lực bị áp chế rất nhiều, chiến lực của công chúa Áo Cổ cũng chỉ ngang ngửa Mạc Tử Phàm hiện tại mà thôi, không thể thay đổi cục diện trận chiến.

"Tiếc thật, nếu ngươi có sáu Hắc lân long văn, đối mặt với ta hiện tại, có lẽ còn có sức đánh một trận, chỉ là bây giờ thì… một chút cơ hội cũng không có." Nói xong, [Lão Dương] ra tay với Mạc Tử Phàm, trực tiếp một chưởng đánh xuống.

Mạc Tử Phàm cố ý điều chỉnh vị trí, để hướng bị đánh bay nhắm thẳng vào Tỏa Long Tỉnh.

Mạc Tử Phàm tuy dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn đỡ được một chưởng, nhưng lực đạo kinh khủng đã đánh bay hắn ra ngoài.

Mạc Tử Phàm rơi xuống bên cạnh Tỏa Long Tỉnh, ngẩng đầu nhìn vào giếng, điều khiến hắn không ngờ là, bên dưới Tỏa Long Tỉnh, một đôi mắt màu đỏ máu to như đèn lồng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu to bằng đèn lồng, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy sau lưng có một Hắc lân long văn trực tiếp bùng cháy, sức mạnh, niệm lực, bao gồm cả từ trường trên người đều tăng lên gấp mười lần!

Trong lòng Mạc Tử Phàm có một vạn câu hỏi, ban đầu hắn tưởng kẻ chiếm hữu Lão Dương là Hắc long Tần Lĩnh dưới Tỏa Long Tỉnh.

Nhưng bây giờ nhìn đôi mắt đỏ như máu dưới Tỏa Long Tỉnh, cũng đang nói với Mạc Tử Phàm, suy đoán của hắn là sai.

Ban đầu Mạc Tử Phàm còn đang nghĩ, rõ ràng đã thấy Lão Dương bị Hắc long Tần Lĩnh chiếm hữu, tại sao lại không hoàn thành vòng cuối cùng của nhiệm vụ liên hoàn.

Bây giờ Mạc Tử Phàm đã hiểu, kẻ chiếm hữu Lão Dương căn bản không phải Hắc long Tần Lĩnh, Hắc long Tần Lĩnh thật sự đang ở dưới Tỏa Long Tỉnh.

Nhưng, lúc này Mạc Tử Phàm cũng không quan tâm nhiều thứ như vậy.

Hiện tại hắn đang đốt cháy huyết mạch, sức mạnh và niệm lực tăng gấp mười, uy lực của Loạn Phi Phong Côn Pháp cũng được tăng lên rất nhiều.

"Chết tiệt." [Lão Dương] thấy cảnh này, sắc mặt có chút khó coi, chỉ là lúc này đối mặt với Mạc Tử Phàm được tăng phúc gấp mười lần, không còn ưu thế như vừa rồi, bị Mạc Tử Phàm dùng Loạn Phi

Phong Côn Pháp đánh cho liên tục lùi lại.

“Chết tiệt, chết tiệt, thật là một kẻ đáng ghét.” [Lão Dương] bắt đầu nổi điên bất lực, mỗi một đòn đều gào thét giận dữ.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm phát hiện, [Lão Dương] bắt đầu điên cuồng tấn công Tiểu Vu Nữ, thậm chí thà bị thương cũng phải tấn công nàng.

“Con nhỏ trộm cắp, trả lại trái tim cho ta, trả lại cho ta.” [Lão Dương] bắt đầu gầm lên, nghe những lời này, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng biết thứ gì đang chiếm hữu Lão Dương rồi.

Chương 132

Ác Mộng!

Tiểu Vu Nữ có Ác Mộng Chi Tâm, bây giờ nó điên cuồng tấn công, là muốn lấy lại trái tim của mình.

Nhưng lúc này, dưới sự vây công của mấy người, nó chắc chắn không thể lấy lại được trái tim.

"Ta không cam tâm, ta không cam tâm, nếu ta có trái tim, các ngươi đều phải chết." Một đám sương đen từ trên người Lão Dương lao ra, bay vào trong bóng tối vô tận.

Ngay sau đó, trong bóng tối truyền ra tiếng động lớn, một con Chúc Cửu Âm với một con mắt đỏ khổng lồ trên đỉnh đầu lao ra từ bóng tối.

Mạc Tử Phàm chỉ cần nhìn một cái là có thể khẳng định, con Chúc Cửu Âm này hẳn đã bị Ác Mộng chiếm hữu.

Cũng đúng lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Mạc Tử Phàm.

"Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành vòng thứ ba nhiệm vụ liên hoàn: Thăm dò bí mật Thần thụ Tần Lĩnh, phần thưởng nhiệm vụ: Điểm năng lượng +1000, Đoạn Hồn Chỉ tăng lên tầng thứ chín, Phi Thiên Xuyên Tâm tăng lên tầng thứ chín, Quỷ Ảnh Mê Tung tăng lên tầng thứ chín, Kỳ Môn Bát Quái tăng lên tầng thứ bảy, thức tỉnh giai đoạn đầu huyết mạch Hắc Lân." Âm thanh thông báo của hệ thống truyền đến, trên mặt Mạc Tử Phàm lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Nhiều kỹ năng được nâng cấp, và phần thưởng điểm năng lượng đối với Mạc Tử Phàm chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là huyết mạch

Hắc Lân của hắn đã thức tỉnh.

Trong nháy mắt, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể sôi trào, toàn thân xương cốt kinh mạch đều bắt đầu bùng cháy rèn luyện.

"Đột phá ngay tại trận, thức tỉnh huyết mạch." Thần Đồ nhìn Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Có lẽ mọi người đều từng nghe đến cụm từ "đột phá ngay tại trận", nhưng người thật sự có thể đột phá ngay tại trận, nhìn khắp thiên hạ, lại có mấy ai!

Hiện tại Mạc Tử Phàm, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Hơn nữa, khi thức tỉnh huyết mạch, Mạc Tử Phàm cảm giác trong huyết mạch dường như ẩn chứa một kỹ năng huyết mạch.

Chỉ là, hiện tại Mạc Tử Phàm không có thời gian để xem xét kỹ năng huyết mạch của mình, tay cầm nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trực tiếp lao lên.

"Tiểu Ca, Thần Đồ, đạn cháy đưa cho tôi." Mạc Tử Phàm hiện tại có tăng phúc gấp mười và tăng phúc sức mạnh huyết mạch, chống lại Chúc Cửu Âm không phải là chuyện khó, nhưng muốn nhanh chóng giết chết Chúc Cửu Âm thì lại không dễ.

Loạn Phi Phong Côn Pháp từng côn một giáng xuống, mỗi côn đều ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Quỷ Ảnh Mê Tung tầng thứ chín cộng với Đạp Tuyết Vô Ngân max cấp, giúp Mạc Tử Phàm chiến đấu với Chúc Cửu Âm một cách dễ dàng.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, trên mặt Mạc Tử Phàm luôn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Cảm giác có thể dựa vào sức mạnh để đối đầu trực diện với Chúc Cửu Âm thực sự rất sảng khoái.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng có thể hiểu, tại sao lại có nhiều võ si như vậy, luôn thích đi thách đấu những người mà họ cho là rất lợi hại.

Đến mức Mạc Tử Phàm cũng không thèm lấy đạn cháy, vì hắn cảm giác, sức mạnh cường đại hiện tại của mình có thể giết chết Chúc Cửu Âm.

"Đoạn Hồn Chỉ!" Mạc Tử Phàm trong khi dùng Loạn Phi Phong Côn Pháp, cũng đồng thời sử dụng các kỹ năng khác.

Đoạn Hồn Chỉ được thi triển, một luồng kim quang từ ngón tay Mạc Tử Phàm bay ra, có cảm giác như Lục Mạch Thần Kiếm.

Một luồng kim quang đánh trúng vào mắt Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm kêu lên một tiếng đau đớn, từ trên trời rơi xuống.

Hiệu quả tấn công vật lý của Đoạn Hồn Chỉ không mạnh, nhưng hiệu quả tấn công linh hồn lại vô cùng đáng sợ.

Cũng may là Chúc Cửu Âm, nếu là người khác, bị Đoạn Hồn Chỉ tầng thứ chín của Mạc Tử Phàm đánh trúng vào mắt, gần như không có khả năng sống sót.

Nhân cơ hội này, Mạc Tử Phàm chồng chất đỉnh phong Loạn Phi Phong Côn Pháp giáng xuống, đập nát đầu Chúc Cửu Âm.

Ở một bên khác, công chúa Áo Cổ nhìn thấy Đoạn Hồn Chỉ của Mạc Tử Phàm, sắc mặt khẽ biến, "Thủ đoạn tấn công linh hồn thật đáng sợ." Cũng không trách công chúa Áo Cổ kinh ngạc, yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến uy lực của Đoạn Hồn Chỉ có hai, thứ nhất là linh hồn lực của Mạc Tử Phàm, thứ hai là cấp độ của Đoạn Hồn Chỉ.

Hiện tại Mạc Tử Phàm đang đốt cháy Hắc lân long văn, linh hồn

lực được tăng phúc gấp mười, cộng thêm Đoạn Hồn Chỉ của hắn đạt đến tầng thứ chín, uy lực bản thân đã không tầm thường.

Điều đó cũng dẫn đến việc uy lực đáng sợ của Đoạn Hồn Chỉ mà Mạc Tử Phàm vừa thi triển đã khiến công chúa Áo Cổ phải kinh ngạc.

Trên gương mặt lạnh lùng của Thần Đồ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hình xăm ẩn chứa từ trường mạnh mẽ, sở hữu công kích vật lý cường hãn đồng thời còn có thủ đoạn công kích linh hồn đáng sợ như vậy, ẩn hiện trong đó còn có sức mạnh huyết mạch khiến người ta tim đập nhanh…." Thần Đồ lẩm bẩm: "Chẳng lẽ, thực lực của ta trong thế hệ trẻ dưới núi có thể là người mạnh nhất không?

Tại sao… tùy tiện gặp vài người đều đáng sợ như vậy." "Đặc biệt là…!" Ánh mắt Thần Đồ lướt qua ba người công chúa Áo Cổ, Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca, cuối cùng dừng lại trên người Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm thì không để ý đến gã, vì hắn nhìn thấy một đám sương đen từ trong cơ thể Chúc Cửu Âm bay ra.

"Truyền nhân Hắc Lân tân quan, ta nhớ kỹ ngươi rồi, sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi chết một cách khó coi." Ác Mộng hóa thành sương đen rời đi đồng thời, không quên nói lời cay độc.

Mạc Tử Phàm biết, hiện tại thứ duy nhất có khả năng giết chết Ác Mộng là Đoạn Hồn Chỉ.

Chỉ là Đoạn Hồn Chỉ giai đoạn hiện tại, gần như không có khả năng giết chết Ác Mộng, vì vậy chỉ có thể nhìn Ác Mộng chạy thoát.

Ác Mộng tuy đã chạy trốn, nhưng Mạc Tử Phàm thực sự đã giết chết Chúc Cửu Âm.

"Ting, chúc mừng ký chủ, giết chết một con ngụy Chúc Cửu Âm, điểm năng lượng +4500, Hắc lân long văn +1, kỹ năng Đoạn Hồn Chỉ tăng lên tầng thứ mười, kỹ năng Quỷ Ảnh Mê Tung tăng lên tầng thứ

mười, kỹ năng Kỳ Môn Bát Quái tăng lên tầng thứ tám, kỹ năng Câu Thi Tà Châm tăng lên tầng thứ bảy." Lần này giết Chúc Cửu Âm, kỹ năng thăng cấp không nhiều như vậy, nhưng đối với Mạc Tử Phàm mà nói cũng khá tốt rồi.

Dù sao càng về sau, muốn nâng cấp kỹ năng cũng càng khó.

Sau khi giải quyết Chúc Cửu Âm, Hắc lân long văn đang bùng cháy sau lưng Mạc Tử Phàm bắt đầu hồi phục.

Chương 133

Nhưng Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận, sức mạnh ẩn chứa trong Hắc lân long văn đang bùng cháy đã hoàn toàn tiêu tan.

Đương nhiên, Hắc lân long văn không hoàn toàn biến mất, vẫn tồn tại trên người Mạc Tử Phàm, chỉ là sức mạnh của Hắc lân long văn đang từ từ hồi phục.

Tốc độ hồi phục của các Hắc lân long văn khác rất nhanh, nhưng tốc độ hồi phục của Hắc lân long văn bị đốt cháy lại vô cùng chậm.

Mọi chuyện đều đã giải quyết, Thần Đồ nhìn Mạc Tử Phàm một cách đầy ẩn ý, "Mấy người bạn của ngươi mất máu quá nhiều, cần phải đưa ra ngoài chữa trị, ta có việc của ta phải làm, nếu không có thể sẽ gây ra nguy cơ lớn." Thần Đồ đã nói rõ như vậy, Mạc Tử Phàm tự nhiên biết, Thần Đồ chuẩn bị tiến vào Tỏa Long Tỉnh để lấy long lân rèn luyện Kinh Trập kiếm.

Mạc Tử Phàm cũng chuẩn bị tiến vào Tỏa Long Tỉnh.

Có hai nguyên nhân, Mạc Tử Phàm nghi ngờ nửa còn lại của Hắc Lân Huyền Trọng Côn đang ở dưới Tỏa Long Tỉnh.

Hơn nữa, trước đó khi Mạc Tử Phàm nhìn vào đôi mắt đỏ như máu dưới Tỏa Long Tỉnh, Hắc lân long văn sau lưng hắn đã bùng cháy.

Hắc lân long văn sau khi bùng cháy tuy hồi phục cực kỳ chậm, nhưng lại có thể giúp Mạc Tử Phàm sở hữu chiến lực gấp mười lần.

Nếu Mạc Tử Phàm có thể khống chế được năng lực này thì sự an toàn của hắn trong tương lai sẽ có nhiều bảo đảm hơn.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm thực sự muốn nhìn thấy toàn bộ diện

mạo của chân long.

Dù sao cũng đã sống hai kiếp, Mạc Tử Phàm cũng đã gặp được long nữ và đôi mắt đỏ như máu, nhưng toàn bộ diện mạo của chân long thật sự, Mạc Tử Phàm lại chưa từng thấy.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm định đi xem toàn bộ diện mạo của chân long trong truyền thuyết.

"Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ, Tiểu Vu Nữ, A Ninh, phiền mọi người đưa họ ra ngoài, tôi cũng muốn xuống Tỏa Long Tỉnh." Mạc Tử Phàm nói rất nghiêm túc, lần này nhất định phải xuống Tỏa Long Tỉnh xem thử.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, vừa định nói, Tiểu Vu Nữ đã nhanh hơn một bước lên tiếng.

"Không được, anh điên rồi à, dưới Tỏa Long Tỉnh có gì anh không biết sao?

Tồn tại như vậy đừng nói là anh, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương thời kỳ đỉnh phong cũng không dám dễ dàng chọc vào." Nhìn bộ dạng của Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm mỉm cười, thực ra trong lòng hắn cũng không chắc chắn, nhưng từ việc chủ nhân trong Tỏa Long Tỉnh vừa rồi giúp hắn đốt cháy Hắc lân long văn, có lẽ đối phương không có ác ý.

Hơn nữa, Thần Đồ cũng định đi xuống.

Theo những gì Mạc Tử Phàm biết ở kiếp trước, Thần Đồ sau khi tiến vào Tỏa Long Tỉnh, tuy đã chọc giận chủ nhân của Tỏa Long Tỉnh, nhưng cuối cùng cũng an toàn ra ngoài.

Kết hợp hai nguyên nhân này, nên Mạc Tử Phàm mới định đi xuống xem thử.

"Thiên phú của anh rất cao, có lẽ một ngày nào đó, anh có thể

không chút rủi ro tiến vào Tỏa Long Tỉnh, không cần thiết phải là hôm nay." Công chúa Áo Cổ cũng lên tiếng, thời gian tiếp xúc với Mạc Tử Phàm không dài, nhưng công chúa Áo Cổ không hy vọng Mạc Tử Phàm xảy ra chuyện.

"Tôi… cũng không đề nghị anh bây giờ xuống Tỏa Long Tỉnh." Tiểu Ca cũng lên tiếng, không phủ nhận rằng anh cũng có chút tò mò về Tỏa Long Tỉnh, nhưng cũng biết, với thực lực hiện tại không thể tiến vào Tỏa Long Tỉnh.

Thần Đồ cũng nhìn Mạc Tử Phàm, "Tôi xuống Tỏa Long Tỉnh có vật bảo mệnh do sư phụ đưa, tôi có chín phần chắc chắn có thể toàn thân trở ra." Chết tiệt, tất cả mọi người đều không muốn Mạc Tử Phàm tiến vào Tỏa Long Tỉnh.

Đặc biệt là lời nói của Thần Đồ, khiến Mạc Tử Phàm do dự.

Mạc Tử Phàm có xá lợi Phật châu, nếu thực sự gặp nguy hiểm, dựa vào Đạp Tuyết Vô Ngân và Quỷ Ảnh Mê Tung, Mạc Tử Phàm cũng không phải là không có khả năng toàn thân trở ra.

"Gầm!!" Ngay khi Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ có nên tiến vào Tỏa Long Tỉnh hay không, một tiếng rồng gầm vang trời đất vang lên, dường như muốn xé toạc cả đất trời.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh từ trường cường đại bao bọc lấy mấy người Mạc Tử Phàm.

Giây tiếp theo, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó thấy mình đã xuất hiện bên dưới Thần thụ Tần Lĩnh.

Hắc long Tần Lĩnh đã ra tay, dùng sức mạnh từ trường đưa họ lên.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, với sức mạnh từ trường quỷ dị cường đại như vậy, Mạc Tử Phàm hiện tại quả thực không có khả

năng chống lại.

Cho nên, sau khi suy nghĩ, Mạc Tử Phàm quyết định tạm thời không xuống Tỏa Long Tỉnh.

Thần Đồ liếc nhìn vách đá dẫn vào thành Tinh Tuyệt, xem ra, gã chuẩn bị đi vào lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, tiếng kim qua thiết mã vang lên.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm, công chúa Áo Cổ mấy người nhìn thấy, một đội quân từ trong vách đá đó đi ra.

Đi đầu là Vương gia có vẻ bệnh tật xanh xao, phía sau là các kỵ sĩ mặc áo giáp, sau kỵ sĩ là một vị tướng quân mặc áo giáp vàng sẫm, tay cầm đại đao của Quan Công.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều nín thở.

Tiểu Vu Nữ siết chặt cây trượng hoa hồng trong tay, A Ninh và Đao Thất cũng từ từ lên đạn, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chỉ có bảy người không động đậy là Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, công chúa Áo Cổ, Thần Đồ và Thiên Chân đang hôn mê.

Bất Ngôn Kỵ đi ngang qua mấy người Mạc Tử Phàm, nhưng khi đại tướng quân của Bất Ngôn Kỵ sắp đi qua, lại dừng lại trước mặt Mạc Tử Phàm.

Đôi mắt sâu thẳm mang theo khí tức sát phạt của đại tướng quân nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, chỉ một lúc sau, mới lại chuyển ánh mắt sang Tiểu Ca.

Cuối cùng, ánh mắt gã lướt qua Thần Đồ, không hề vung một đao như trong phim truyền hình kiếp trước, cứ thế rời đi.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, vì vừa rồi đối diện với đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ, hắn rõ ràng cảm giác đại tướng quân Bất Ngôn

Kỵ đã nhìn thấy mình.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kỳ lạ là, tại sao hắn lại không cảm nhận được sự tồn tại của đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ.

Chương 134

Linh hồn lực của Mạc Tử Phàm không tệ, nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được một số sự vật xung quanh.

Nhưng vừa rồi, Mạc Tử Phàm hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ.

Hơn nữa, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng không thể dò xét được thông tin của đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ, càng thêm kỳ lạ.

"Thật kỳ lạ, tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của hắn." Công chúa Áo Cổ vô cùng kinh ngạc nói, thể phách và linh hồn dung hợp hoàn hảo, thực lực tăng lên rất nhiều.

Trong tình huống này, thứ có thể khiến công chúa Áo Cổ cũng không thể dò xét được hẳn là rất ít.

"Tìm đường ra ngoài, Thiên Chân cần được truyền máu càng sớm càng tốt." Tiểu Ca cõng Thiên Chân lên.

Mạc Tử Phàm cõng Hồ Thiên, công chúa Áo Cổ dùng niệm lực nâng Vương Bàn Tử không phải là chuyện khó.

Mấy người ra khỏi đây, công chúa Áo Cổ đưa Vương Bàn Tử đến bệnh viện gần Tần Lĩnh.

"Ta từ biệt tại đây, sau này nếu không cần thiết, tốt nhất đừng gặp lại." Công chúa Áo Cổ nói một cách hờ hững, không có nơi nào để đi, cũng không có việc gì để làm, cứ thế rời đi.

Thần Đồ nhìn Mạc Tử Phàm một cách đầy ẩn ý, ngập ngừng nói, "Cậu rất mạnh, có hứng thú gia nhập với tôi không?" Đối mặt với lời chiêu mộ của Thần Đồ, Mạc Tử Phàm lắc đầu, "Có thể hợp tác, còn

gia nhập thì thôi.” Thần Đồ gật đầu, cuối cùng cáo từ chuẩn bị rời đi.

“Anh không định đến một cái Tỏa Long Tỉnh khác sao?

Cái Tỏa Long Tỉnh được xếp hạng SSS?” Nghe Mạc Tử Phàm nói, Thần Đồ có chút kinh ngạc, phát hiện ra, Mạc Tử Phàm dường như thực sự biết xem bói, lại bị Mạc Tử Phàm nói trúng rồi.

“Có thể cho tôi đi cùng không?” Mạc Tử Phàm từ ánh mắt của Thần Đồ có thể biết mình đã đoán đúng.

“Nơi đó, tạm thời chỉ có người của tổ chức tôi mới có thể đến.” Thần Đồ từ chối.

Mạc Tử Phàm cũng không thấy lạ, càng không dây dưa, chỉ nói với Thần Đồ: “Sau này nếu có đi mộ cổ, có thể rủ tôi đi cùng.” Mạc Tử Phàm ước tính sơ bộ, nếu đã dung hợp thế giới Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, hiện tại Phong Thần có lẽ đã ra khỏi mộ cổ.

Đương nhiên, vì Dũng Giả Đại Mạo Hiểm là anime, Mạc Tử Phàm cũng không xem nguyên tác, nên không rõ về dòng thời gian.

Nhưng nếu có Thần Đồ, vậy thì Phong Thần cũng hẳn là có, vậy thì Tàng Long Chi Hồ và Tây Vực lưỡng đại quỷ mạn đồng cũng hẳn là tồn tại.

Nhưng, Mạc Tử Phàm không định đi.

Theo cốt truyện ban đầu, đi đến Vân Thiên Cung có lẽ cần một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Mạc Tử Phàm có thể đi một chuyến đến mộ Từ Phúc.

Cuộn da dê mà A Ninh đưa là bản đồ đến mộ Từ Phúc, là thông tin mà Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra, nên không thể là giả.

Lần này trở về, hắn định đi một chuyến đến mộ Từ Phúc.

Mộ Từ Phúc xét về niên đại, là ngôi mộ cổ hơn hai nghìn năm trước.

Về bảo vật, có khả năng tồn tại thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm nhất định phải đi một chuyến.

Hiện tại thể phách của Mạc Tử Phàm đạt ba trăm bảy mươi, linh hồn lực đạt sáu trăm năm mươi, muốn tiếp tục nâng cao thực lực, không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, nếu có cơ hội, đi nhiều mộ cổ sẽ tốt hơn.

Nếu như là trước đây, Mạc Tử Phàm có thể sẽ cảm thấy cái gọi là trường sinh chứng đạo có chút hư vô mờ mịt.

Nhưng bây giờ, sau khi gặp Tiểu Vu Nữ và công chúa Áo Cổ, Mạc Tử Phàm đối với sự trường sinh hư vô mờ mịt đó, đã có thêm một chút kỳ vọng.

Sống hai kiếp, Mạc Tử Phàm kính sợ sinh tử, nếu có thể đắc được pháp trường sinh, cũng không phải là chuyện tồi.

Thiên Chân mấy người đang dưỡng thương trong bệnh viện, Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Vu Nữ.

Công chúa Áo Cổ và Thần Đồ đều đã rời đi, A Ninh và Đao Thất cũng không ở lại, lần lượt rời đi.

Chỉ có Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm ba người ở lại.

"Tiếp theo anh định đi đâu?" Tiểu Vu Nữ hỏi Mạc Tử Phàm, cũng là câu Mạc Tử Phàm vốn định hỏi Tiểu Vu Nữ.

"Tôi chắc chắn phải về Trường Sa gặp sư phụ trước." Mạc Tử Phàm nói ra việc đầu tiên, Tề Thiết Chủy đối với Mạc Tử Phàm có thể nói là rất tốt.

Hơn nữa, xá lợi Phật châu mà hòa thượng hoa tặng bị Mạc Tử Phàm làm nứt một vết, lần này trở về, Mạc Tử Phàm phải tìm Tề Thiết Chủy hỏi xem có thể sửa được không.

Ngoài ra, Mạc Tử Phàm trở về tìm Tề Thiết Chủy còn có hai việc, việc thứ nhất, tự nhiên là hỏi về Ác Mộng.

Ác Mộng lúc rời đi đã nói, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Việc thứ hai, đương nhiên là hỏi Tề Thiết Chủy bây giờ đã là thầy bói thập nhị phẩm chưa, nếu rồi, Mạc Tử Phàm sẽ đưa Tề Thiết Chủy đi một chuyến đến thành Tinh Tuyệt ở Tần Lĩnh, lấy ra cuốn thứ mười ba của Địa Thư.

Vì Mạc Tử Phàm biết tầm quan trọng của cuốn Địa Thư thứ mười ba.

Đương nhiên, nếu có thể, Mạc Tử Phàm định hỏi thêm việc thứ ba, đó là về mộ Từ Phúc.

Mạc Tử Phàm tuy biết một chút về Từ Phúc, nhưng đối với mộ Từ Phúc thì biết rất ít.

Chương 135

Nhưng Tề Thiết Chủy thì khác, dù sao cũng là một trong số ít người còn sống trong Lão Cửu Môn, nếu Mạc Tử Phàm có thể hỏi được điều gì từ ông, đối với việc đi đến mộ Từ Phúc sắp tới sẽ có trợ giúp rất lớn.

"Sư phụ?

Còn cha mẹ anh đâu?" Tiểu Vu Nữ có chút kinh ngạc, sau đó lại hỏi về cha mẹ của Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ nhún vai, "Cái này tôi cũng không biết, từ nhỏ đã không cha không mẹ." Kiếp trước Mạc Tử Phàm lớn lên trong cô nhi viện, kiếp này Mạc Tử Phàm càng thấy lạ hơn, căn bản không có ký ức trước mười hai tuổi.

Đương nhiên, cũng có khả năng là vì Mạc Tử Phàm trong quá trình dung hợp ký ức đã thất bại, dẫn đến ký ức bị thiếu hụt.

Nhưng trực giác nói với Mạc Tử Phàm, sự việc không đơn giản như vậy, ký ức trước mười hai tuổi của hắn hẳn là có liên quan đến chuyện khác.

Bởi vì nghề nghiệp Hắc Lân tân quan của Mạc Tử Phàm có chút khó hiểu.

Nghề thầy bói là vì Tề Thiết Chủy, vậy nghề Hắc Lân tân quan thì sao?

Thu hồi suy nghĩ, Mạc Tử Phàm không để mình suy nghĩ những chuyện linh tinh đó nữa, bắt đầu kiểm tra huyết mạch của mình.

Sau khi huyết mạch của hắn thức tỉnh, Mạc Tử Phàm dò xét được trong huyết mạch của mình có ẩn chứa một kỹ năng huyết mạch.

Chỉ vì Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên mấy người mất máu quá nhiều, khiến Mạc Tử Phàm phải ưu tiên cứu người trước.

Bây giờ Thiên Chân đã hồi phục, Mạc Tử Phàm cũng đã đến lúc nên kiểm tra kỹ năng huyết mạch của mình.

Huyết mạch Hắc Lân, so với Hắc lân long văn mạnh hơn không ít, cũng là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm thức tỉnh huyết mạch, đối với huyết mạch của thế giới đạo mộ, Mạc Tử Phàm vẫn luôn rất mong đợi, bây giờ cuối cùng đã thức tỉnh, Mạc Tử Phàm tự nhiên định kiểm tra kỹ lưỡng một phen.

Huyết mạch Hắc Lân, loại huyết mạch này Mạc Tử Phàm căn bản chưa từng nghe nói.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy hiệu quả của huyết mạch Hắc Lân, hắn lại vô cùng kinh ngạc.

Huyết mạch Hắc Lân (Giai đoạn đầu): Sau khi thức tỉnh huyết mạch Hắc Lân, máu sẽ có tác dụng khắc chế cực lớn đối với âm tà chi lực, và có thể nhận được tăng phúc gấp đôi thể phách và linh hồn lực.

Kỹ năng kèm theo: Nhiệt Huyết Sôi Trào.

Nhiệt Huyết Sôi Trào (Kỹ năng huyết mạch): Có thể khiến người trong thời gian ngắn thể chất và linh hồn lực tăng gấp bội (Giai đoạn đầu là một lần).

Mạc Tử Phàm nhìn giới thiệu huyết mạch Hắc Lân, sao có thể không kinh ngạc.

Hiệu quả bị động là tăng gấp đôi thể phách và linh hồn lực, có thể khắc chế âm tà chi lực.

Mạc Tử Phàm hiện tại có ba mươi bảy nhân chi lực, trực tiếp biến thành bảy mươi bốn nhân chi lực.

Ngoài ra, còn có kỹ năng Nhiệt Huyết Sôi Trào, nếu cộng thêm kỹ năng Nhiệt Huyết Sôi Trào, sức mạnh của Mạc Tử Phàm trong nháy mắt là một trăm bốn mươi tám nhân chi lực.

Hơn nữa, huyết mạch còn tăng cả linh hồn lực.

Cũng có nghĩa là, chỉ thức tỉnh giai đoạn đầu của sức mạnh huyết mạch, chiến lực trên bảng số liệu của Mạc Tử Phàm đã tăng lên bốn lần.

Nếu tính cả yếu tố Đoạn Hồn Chỉ và Loạn Phi Phong Côn Pháp, thì mức độ tăng chiến lực lại là một chuyện khác.

Đối với Mạc Tử Phàm mà nói, chiến lực hiện tại tăng lên vô cùng lớn.

Kiểm tra xong sức mạnh huyết mạch, Mạc Tử Phàm cảm thấy, huyết mạch Hắc Lân tuy tăng lên rất nhiều, nhưng chắc chắn đây không phải là hình thái toàn bộ của huyết mạch Hắc Lân.

Nếu một loại huyết mạch chỉ tăng phúc thể phách và linh hồn lực, thì đó cũng chỉ là huyết mạch loại tăng phúc thông thường mà thôi.

Nhưng trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, huyết mạch Hắc Lân tuyệt đối không phải là huyết mạch tăng phúc đơn giản như vậy.

Ở lại bệnh viện ba ngày, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hồ Thiên ba người đã hồi phục được sáu bảy phần.

Tuy đã được truyền máu bổ sung, nhưng xem ra, ít nhất cũng cần phải nghỉ ngơi một hai tháng mới có thể cơ bản hồi phục.

"Mẹ kiếp, lại dám lừa Bàn gia tao xoay vòng vòng, đúng là đồ tinh ranh." Vương Bàn Tử bây giờ vẫn còn đang chửi bới.

Mạc Tử Phàm không cảm thấy có gì lạ, Ác Mộng giỏi nhất là nắm bắt điểm yếu của nhân tính, cộng thêm có sức mạnh từ trường ảnh

hưởng đến Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trúng chiêu, cũng là chuyện thường tình, dù sao Vương Bàn Tử và Thiên Chân cũng chỉ là người thường lợi hại hơn một chút.

Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Hồ Thiên ba người không sao, Mạc Tử Phàm trực tiếp cáo từ rời đi.

Chuẩn bị trở về thăm sư phụ Tề Thiết Chủy.

"Em muốn đi cùng anh." Tiểu Vu Nữ trực tiếp nói ra muốn đi cùng Mạc Tử Phàm về gặp Tề Thiết Chủy.

Mạc Tử Phàm biết tâm tư của Tiểu Vu Nữ, đối với Tiểu Vu Nữ không có thành kiến.

Nếu cô thực sự là một nữ thi, có lẽ Mạc Tử Phàm sẽ có chút không nỡ ra tay.

Nhưng Tiểu Vu Nữ có Ác Mộng Chi Tâm, là một người sống thực sự.

Hơn nữa, về tâm tính, Tiểu Vu Nữ cũng không phải loại người già dặn, mà là tâm tính của một thiếu nữ xinh đẹp mười tám mười chín tuổi.

Hơn nữa, Tiểu Vu Nữ bằng lòng đi cùng Mạc Tử Phàm đến gặp Tề Thiết Chủy, Mạc Tử Phàm cũng rất vui, biết đâu Tề Thiết Chủy có thể chỉ điểm một hai.

Chương 136

Mạc Tử Phàm trở về Trường Sa, vì Tiểu Vu Nữ không có chứng minh thư, Mạc Tử Phàm chỉ có thể bao xe về Trường Sa.

Đến Trường Sa, Mạc Tử Phàm trực tiếp đưa Tiểu Vu Nữ đến Tề phủ.

Tiểu Vu Nữ lại có vẻ hơi căng thẳng, "Sư phụ lão nhân gia có thích thứ gì không?

Trang phục của em có được không?

Sư phụ gặp em có không thích không?" Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Vu Nữ có chút luống cuống, không nhịn được cười, không biết Tiểu Vu Nữ đang căng thẳng cái gì.

"Quan tâm những thứ đó làm gì?

Anh đưa một người bạn đến gặp sư phụ, ông ấy cũng không ăn thịt em đâu." Mạc Tử Phàm trêu chọc Tiểu Vu Nữ một câu.

Nghe Mạc Tử Phàm nói, Tiểu Vu Nữ có chút tức giận, sau đó ánh mắt lại có chút thất vọng ảm đạm.

"Hóa ra trong mắt anh, em chỉ là bạn." Tiểu Vu Nữ rất thất vọng cúi đầu.

Mạc Tử Phàm thực sự không biết Tiểu Vu Nữ lại ngốc như vậy, véo nhẹ mũi cô, sau đó ôm lấy Tiểu Vu Nữ, hôn nhẹ lên trán cô.

"Sau này không chỉ là bạn nữa." Mạc Tử Phàm cười với Tiểu Vu Nữ.

Bị Mạc Tử Phàm hôn trộm một cái, Tiểu Vu Nữ cũng không tức giận, trên mặt lộ ra vẻ đỏ ửng, "Ngoài đường, anh có thể chú ý một

chút không.” Lời tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt Tiểu Vu Nữ cũng đã chứng minh lúc này cô không hề tức giận, thậm chí còn rất vui.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm đưa cô đến chợ đen.

Tề Thiết Chủy thích gì, Lão Cửu Môn ai mà không thích đồ cổ?

Ngay cả một Tề Thiết Chủy có chút siêu nhiên vật ngoại cũng không ngoại lệ, cũng thích một số đồ cổ quý hiếm kỳ lạ.

Chỉ là, ở đẳng cấp của Tề Thiết Chủy, thứ có thể khiến lão nhân gia lọt vào mắt xanh, không còn nhiều.

Cho nên Mạc Tử Phàm cũng chỉ thử vận may, chủ yếu là mua hai món, để Tiểu Vu Nữ bày tỏ một chút tấm lòng.

“Sớm biết sư phụ thích đồ cổ, em nên ở Tần Lĩnh lấy một ít ra.” Tiểu Vu Nữ lẩm bẩm một câu, nhìn những món đồ có giá lên đến hàng trăm vạn, cũng có chút xót ruột.

Dù sao cùng Mạc Tử Phàm ở bệnh viện sống mấy ngày, lại ngồi xe về Trường Sa, Tiểu Vu Nữ đối với giá trị tiền tệ của thời đại này cơ bản đã có một nhận thức đơn giản, trong lòng cũng rõ ràng hàng trăm vạn, ở thời đại này, là một con số không hề nhỏ.

“Không sao.” Mạc Tử Phàm mỉm cười, ánh mắt cũng đang nhìn vào từng món đồ trong chợ đen Trường Sa.

Sở dĩ đến chợ đen, là vì Mạc Tử Phàm biết, ở phố đồ cổ khó mà mua được thứ khiến mình hài lòng.

Nhưng chợ đen thì khác, nơi đây cá Rồng lẫn lộn, có rất nhiều bảo vật sẽ chảy vào chợ đen.

Mạc Tử Phàm lướt qua các sạp hàng ở chợ đen, nhưng đều không

thấy thứ gì khiến hắn đặc biệt hài lòng.

"Tiểu Bát gia, lâu rồi không gặp, ngài đến chợ đen tìm đồ, có muốn vào tiệm nhỏ của tôi xem không, tiệm nhỏ của tôi gần đây mới thỉnh về mấy món đồ trấn tiệm, mời Tiểu Bát gia xem qua." Một người đàn ông trung niên mắt gian mày chuột, dáng người thấp bé giữ Mạc Tử Phàm lại.

Đối với người này, Mạc Tử Phàm có ấn tượng, Ải Đà Lý, tên thật thì không biết, người trong chợ đen đều gọi là Ải Đà Lý, khách sáo thì gọi một tiếng Lý lão bản.

Có thể có cửa hàng riêng ở chợ đen Trường Sa, cũng có chút vai vế.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn liếc nhìn Ải Đà Lý, khi nhìn thấy thông tin của Ải Đà Lý, Mạc Tử Phàm lại có chút kinh ngạc.

Bàn Sơn đạo nhân!

Đúng vậy, Ải Đà Lý này lại là một Bàn Sơn đạo nhân, thú vị rồi đây.

Động Sát Thiên Nhãn có thể nhìn thấy thông tin của Ải Đà Lý, cũng là nguyên nhân Mạc Tử Phàm liếc một cái đã biết Ải Đà Lý là Bàn Sơn đạo nhân.

Dù Động Sát Thiên Nhãn ở Thần thụ Tần Lĩnh bị áp chế rất mạnh, nhưng ngoài Thần thụ Tần Lĩnh, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm vẫn là một tồn tại như hack.

Mạc Tử Phàm biết Ải Đà Lý, nhưng giao tiếp không nhiều, nhưng bây giờ biết Ải Đà Lý là Bàn Sơn đạo nhân, vậy thì cũng có thể vào xem thử, thứ mà Ải Đà Lý muốn bán.

"Lý lão bản khách sáo rồi." Mạc Tử Phàm đưa Tiểu Vu Nữ vào cửa hàng của Ải Đà Lý, Ải Đà Lý khi nhìn thấy Tiểu Vu Nữ, có hơi

nhìn kỹ hơn một chút.

Là một Bàn Sơn đạo nhân, gã có thể ngửi thấy một mùi quan tài nhàn nhạt trên người Tiểu Vu Nữ, hơn nữa, tuyệt đối là quan tài ngàn năm tuổi.

Là truyền nhân Bàn Sơn, Ải Đà Lý chắc chắn phán đoán của mình.

Một cô gái nhỏ, trên người lại có mùi quan tài cổ ngàn năm.

Cơ bản có thể khẳng định, cô gái này gần đây đã hạ đấu, chắc chắn là một cái đấu lớn.

"Không ngờ đấy, cô nương bên cạnh Tiểu Bát gia lại xinh đẹp như vậy." Ải Đà Lý khen một câu, sau đó lại hỏi: "Chỉ là ở Trường Sa tôi chưa từng gặp, không biết cô đến từ đâu?" Mạc Tử Phàm liếc nhìn Ải Đà Lý, Ải Đà Lý lập tức im miệng, "Đường đột rồi, đường đột rồi, tôi đi lấy đồ trấn tiệm cho Tiểu Bát gia." Ải Đà Lý trong lòng cũng không đặc biệt kinh ngạc.

Dù sao người hiểu Lão Cửu Môn đều biết Lão Cửu Môn làm ăn gì, bên cạnh Tiểu Bát gia ở Trường Sa có một người hạ đấu, cũng không phải chuyện lạ.

Ải Đà Lý sở dĩ không nhịn được hỏi, có lẽ là vì cảm nhận được khí tức nguy hiểm trên người Tiểu Vu Nữ.

Người có thể khiến gã cảm thấy nguy hiểm không nhiều, đặc biệt là người này mới chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi.

Mạc Tử Phàm không nói nhiều, nhìn thứ mà Ải Đà Lý lấy ra.

Chương 137

Điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ là, thứ mà Ải Đà Lý lấy ra lại toàn bộ là hàng thật.

Mạc Tử Phàm không cho rằng đó là vì thân phận Tiểu Bát gia, dù sao trước đây Mạc Tử Phàm dùng thân phận Tiểu Bát gia ở chợ đen Trường Sa, cũng không phải là chưa từng bị lừa.

Dù sao chợ đen có quy tắc của chợ đen, bản lĩnh của Tề Thiết Chủy tuy không tồi, địa vị ở Trường Sa cũng rất cao, nhưng cũng không tiện phá hoại quy tắc của chợ đen.

Thậm chí có kẻ tiểu nhân lừa Mạc Tử Phàm, dù sao trước đây Mạc Tử Phàm cũng chỉ là một thiếu gia ngốc nghếch nhiều tiền mà thôi.

Cho nên, Ải Đà Lý hẳn là đã nhìn ra điều gì đó?

Vì vậy mới không dùng hàng giả lừa Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Vu Nữ, khả năng lớn nhất là do cô.

Dù sao Tiểu Vu Nữ đến từ hơn một ngàn năm trước, trên người có điểm đặc biệt cũng không phải là không thể.

Mạc Tử Phàm bắt đầu xem xét những thứ Ải Đà Lý mang lên, món đầu tiên là một miếng ngọc bội, Mạc Tử Phàm chỉ xem sơ qua, đúng là một miếng ngọc cổ, nhưng là thứ từ ba bốn trăm năm trước, sư phụ Tề Thiết Chủy chắc chắn sẽ không để vào mắt.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm nhìn sang món thứ hai, món thứ hai là một con dao găm.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn, một con dao găm thời Đường.

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm nhìn đến món cuối cùng, Mạc Tử Phàm nhướng mày, một tấm lệnh bài thân phận làm bằng gỗ.

Điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó hiểu nhất là, Động Sát Thiên Nhãn lại không thể nhìn thấu được tấm bài gỗ.

Tấm bài gỗ chỉ to bằng lòng bàn tay, chữ viết khắc trên đó hoàn toàn không nhìn rõ.

Điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó hiểu nhất là, theo thông tin từ Động Sát Thiên Nhãn, thứ này đã tồn tại ít nhất hai nghìn năm.

Một tấm bài gỗ thân phận hai nghìn năm không mục nát, Động Sát Thiên Nhãn cũng không nhìn ra manh mối, không khỏi khiến Mạc Tử Phàm nảy sinh hứng thú.

"Mấy món đồ này đều không tệ, đặc biệt là con dao găm thời Đường, vừa mới được đào lên phải không?" Mạc Tử Phàm liếc nhìn Ải Đà Lý, tuy thứ Mạc Tử Phàm muốn mua là tấm bài gỗ thân phận bí ẩn, nhưng trước tiên cứ lấy con dao găm thời Đường đã.

"Tiểu Bát gia thật tinh mắt, thứ này tuy không phải do Cửu Môn lấy ra, nhưng cũng là từ tay một đại gia đổ đấu khác, lấy ra từ một ngôi mộ tướng quân Đại Đường." Ải Đà Lý nói nhiều như vậy, thực ra là chuẩn bị nâng giá, còn thật giả trong lời nói, cần phải tự phán đoán.

"Mọi người đều là người trong nghề, ba món này gộp lại cho tôi, hai trăm vạn." Đồ đồng thời Đường không tệ, nhưng không thể so với đồ sứ thời Đường.

Ba món gộp lại một hai trăm vạn, Mạc Tử Phàm cũng không để Ải Đà Lý chịu thiệt.

Ải Đà Lý nghe Mạc Tử Phàm nói, nhếch miệng cười, "Nếu Tiểu Bát gia thích, tặng hết cho Tiểu Bát gia cũng không sao." "Có chuyện

gì?" Mạc Tử Phàm liếc nhìn Ải Đà Lý, Kỳ Môn Bát Quái bất giác bấm đốt tay, "Cầu sư phụ tôi xem bói, có mấy người bạn ở trong mộ tướng quân Đại Đường đó trúng chiêu rồi phải không?" Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm đã đạt đến tầng thứ tám, cộng thêm Động Sát Thiên Nhãn, những thứ này tự nhiên đều có thể nhìn ra.

Ải Đà Lý bị Mạc Tử Phàm nói ra ý đồ, vội vàng gật đầu, "Không hổ là đệ tử chân truyền của Bát gia, nếu Tiểu Bát gia đã biết, vậy tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn tìm Phát Khâu Thiên Quan, hy vọng Tiểu Bát gia chỉ cho một con đường sáng." "Bàn Sơn đạo nhân tìm Phát Khâu Thiên Quan?" Mạc Tử Phàm hứng thú nhìn Ải Đà Lý, "Để tôi xem, bạn của ông hẳn là đã trúng âm tà chi thuật, trong bốn phái của Cửu Môn, e rằng cũng chỉ có Phát Khâu Thiên Quan là có bản lĩnh nhất trong việc phá giải những thứ này." Lời của Mạc Tử Phàm vừa nói ra, Ải Đà Lý càng lúc càng kinh ngạc, "Là Ải Đà Lý tôi hồ đồ rồi, không ngờ Tiểu Bát gia lại là người hiểu chuyện." Mạc Tử Phàm trong mắt người khác đều chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, cho nên Ải Đà Lý căn bản không có ý định tìm Mạc Tử Phàm giúp đỡ.

Nhưng lại không ngờ, Mạc Tử Phàm lại như thể đoán trước được tương lai, nói ra tình hình của gã.

"Hay là để tôi xem trước, Cửu Môn tứ phái là một nhà, nếu có thể giúp, tôi tự nhiên sẽ giúp." Mạc Tử Phàm đối với Bàn Sơn đạo nhân cũng không có ác cảm, thu ba món đồ cổ của Ải Đà Lý, Mạc Tử Phàm chuẩn bị giúp đỡ.

Đặc biệt là bây giờ, Mạc Tử Phàm cảm thấy có thể có cơ hội đi thêm một ngôi mộ cổ có âm linh tà túy.

Ải Đà Lý nghe vậy, không do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Vì bất kể Mạc Tử Phàm có thể giải quyết được phiền phức hay không, đối với gã đều là chuyện tốt.

Nếu Mạc Tử Phàm không được, chắc chắn sẽ tìm Tề Bát gia, nếu Mạc Tử Phàm có thể giải quyết, thì tự nhiên càng tốt, đối với Ải Đà Lý có lợi chứ không có hại.

Tiểu Vu Nữ và Mạc Tử Phàm dưới sự dẫn dắt của Ải Đà Lý đến một tứ hợp viện phía sau, trong một căn phòng của tứ hợp viện, Mạc Tử Phàm nhìn thấy hai người.

Hai người một người quấn trong chăn, bên cạnh có hai lò lửa.

Người còn lại ở trong tứ hợp viện, ngâm mình trong một hồ nước, toàn thân đỏ rực, có người liên tục đưa đá vào.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát hai người, phát hiện hai người này cũng là Bàn Sơn đạo nhân, chỉ là một người thân như băng khối, một người thân như lửa cháy.

Trong một ngôi mộ cổ, lại có hai tình huống cực đoan như vậy.

Khiến Mạc Tử Phàm nhớ đến Liệt Hỏa Viêm Cương và Băng Tuyết Hàn Cương của thành Tinh Tuyệt.

Đó cũng là hai thuộc tính cực đoan hoàn toàn trái ngược.

Chỉ là, Tinh Tuyệt Nữ Vương có bản lĩnh luyện chế ra hai tà túy có thuộc tính cực đoan, không có gì lạ, nhưng trong mộ tướng quân thời Đường, lại cũng có tình huống này.

"Trúng cổ độc rồi." Giọng của Tiểu Vu Nữ vang lên bên tai Mạc Tử Phàm, "Từ tình hình hiện tại xem ra, cổ độc mà họ trúng có khả năng là Băng Hỏa Tam Vĩ Thiền." Ải Đà Lý nghe Tiểu Vu Nữ nói, mặt mày kinh ngạc, sau đó là niềm vui mừng không thể kìm nén, "Cô nương nói không sai, quả thực là bị một loại côn trùng nhỏ có ba đuôi, rất kỳ quái cắn bị thương." "Không biết cô nương có thuốc hay không?" Ải Đà Lý nhìn Tiểu Vu Nữ với ánh mắt tha thiết, dù sao Tiểu Vu Nữ chỉ nhìn một cái đã nói ra gần như chính xác, không khỏi khiến

người ta kinh ngạc.

Mạc Tử Phàm đối với điều này không thấy lạ, Tiểu Vu Nữ về phương diện dùng cổ, có thể nói là tài nghệ phi thường, điểm này Mạc Tử Phàm còn lâu mới sánh bằng.

"Em có thể cứu, có cứu hay không?" Tiểu Vu Nữ không lập tức cứu người, mà nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Nghe Tiểu Vu Nữ nói, Ải Đà Lý lập tức quỳ xuống trước mặt Mạc Tử Phàm.

"Kính cầu Tiểu Bát gia ra tay cứu người, Ải Đà Lý tôi sau này nhất định sẽ không quên ơn của Tiểu Bát gia." "Cứu người." Mạc Tử Phàm đỡ Ải Đà Lý dậy, bán cho Bàn Sơn đạo nhân một ân tình, không phải là chuyện xấu.

Dù sao đều trong nghề đổ đấu, cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, hơn nữa, Mạc Tử Phàm đã lấy ba món đồ cổ, không giúp cũng không được.

Chương 138

Tiểu Vu Nữ gật đầu, bước đến trước mặt người trong hồ nước, điểm một ngón tay về phía người đó, một giọt dịch màu xanh sẫm bắn vào trán gã.

Người đàn ông trung niên được bọc trong đá ban đầu da đỏ rực bắt đầu trở lại bình thường, từ trong cơ thể gã có từng con cổ trùng ba đuôi màu đỏ bò ra.

Loại cổ trùng này trông có ba đuôi, nhưng thực tế thân hình chỉ khoảng 0.5 mm, rất nhỏ.

Sau khi loại cổ trùng này ra, Tiểu Vu Nữ dùng một chiếc hộp gỗ kỳ lạ thu hết những con cổ trùng này lại.

Người còn lại trên người đều đã kết băng cũng vậy, cũng xuất hiện tình huống tương tự, chỉ là màu sắc của cổ trùng ba đuôi khác nhau.

Tiểu Vu Nữ thu hai loại cổ trùng khác nhau, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Mạc Tử Phàm biết, Tiểu Vu Nữ giỏi dùng cổ, cổ trùng ba đuôi đến Bàn Sơn đạo nhân còn trúng chiêu, tự nhiên không phải tầm thường.

Ải Đà Lý thấy hai đồ đệ của mình đều ổn, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Đa tạ Tiểu Bát gia và vị cô nương này, ân tình hôm nay, Ải Đà Lý tôi ghi nhớ trong lòng, sau này hai vị nếu có chỗ cần dùng đến tôi, Ải Đà Lý tôi nhất định sẽ không thoái thác." Mạc Tử Phàm nghe vậy, tâm tư chuyển động, bản lĩnh của Bàn Sơn đạo nhân không thể xem

thường, nếu lần này đi mộ Từ Phúc, có thể có Bàn Sơn đạo nhân tương trợ, ít nhiều cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Nhưng Mạc Tử Phàm không lên tiếng, xoay người rời đi.

Ra khỏi chợ đen, Mạc Tử Phàm đưa Tiểu Vu Nữ trực tiếp đến Tề phủ.

Tiểu Vu Nữ có chút lo lắng, đi dạo một vòng chợ đen cùng Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ biết, sư phụ của Mạc Tử Phàm không phải là nhân vật đơn giản, nếu nhìn ra cô chui ra từ quan tài, thì phải làm sao?

Nhưng đã đến đây, Tiểu Vu Nữ cũng không thể lùi bước, dũng cảm đi cùng Mạc Tử Phàm vào Tề phủ.

Chỉ là, sau khi trở về Tề phủ, điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ là, sư phụ Tề Thiết Chủy không có ở Tề phủ.

"Ngô bá, sư phụ lão nhân gia đi đâu rồi?" Mạc Tử Phàm nhìn về phía Ngô bá, Ngô bá là quản gia của Tề phủ, mọi việc lớn nhỏ trong Tề phủ đều do Ngô bá lo liệu.

"Bát gia cùng mấy người bạn đi Hàng Châu rồi, cũng không nói gì, hẳn là để cậu quyết định, hoàn toàn tùy cậu." Trong lời nói, Ngô bá lại nói: "Bát gia nói, ông ấy và Hoắc lão thái có hẹn, nếu cậu cảm thấy Hoắc Tú Tú không hợp, thì đi một chuyến đến Hoắc gia, nói rõ mọi chuyện." Mạc Tử Phàm không ngốc, lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã nhìn ra một số manh mối, chỉ là không dám chắc chắn.

Bây giờ nghe vậy, Mạc Tử Phàm tự nhiên đều đã biết.

Lại có hôn ước với Hoắc Tú Tú?

Hoắc Tú Tú rất đẹp, nhưng đối với Hoắc Tú Tú, Mạc Tử Phàm không đặc biệt thích.

Còn về việc tặng Xà Mi Đồng Ngư ở Tân Nguyệt Phạn Điếm,

hoàn toàn chỉ vì thân xác cũ đã trêu chọc Hoắc Tú Tú, Mạc Tử Phàm muốn kết thúc chuyện này.

So sánh mà nói, cảm giác của Mạc Tử Phàm đối với Hoắc Tú Tú không bằng đối với công chúa Áo Cổ, huống chi là Tiểu Vu Nữ.

Hơn nữa, xem ra sư phụ sớm đã biết hắn sẽ đưa một người phụ nữ về, cho nên mới để Ngô bá nói với hắn những điều này.

Ngô bá theo Tề Thiết Chủy đã lâu, lời của Tề Bát gia tự nhiên cũng hiểu, cho nên không khỏi nhìn Tiểu Vu Nữ thêm vài lần.

Chỉ là, Ngô bá nhìn Tiểu Vu Nữ, lại không nhịn được nhíu mày, vì ông cũng nhìn ra một số vấn đề.

"Chẳng trách Bát gia chọn đi Hàng Châu tĩnh dưỡng, thật là một chuyện khó quyết định, mọi chuyện đều tùy Tiểu Bát gia cân nhắc!" Ngô bá và Mạc Tử Phàm quen biết một năm, đối với Mạc Tử Phàm cũng có chút tình cảm, cho nên lúc này, giao quyền quyết định cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng không kinh ngạc, Ngô bá có thể nhìn ra một chút manh mối, là chuyện bình thường.

Quả thực, bất kể là Ngô bá hay Tề Bát gia, đều sẽ cảm thấy khó quyết định, thứ nhất là vì chuyện của Mạc Tử Phàm, tuy là trưởng bối, nhưng cũng không tiện thay Mạc Tử Phàm đưa ra quyết định.

Thứ hai là vì bản thân Tiểu Vu Nữ, tuy Tiểu Vu Nữ quả thực là một người, nhưng dù sao cũng là một người tồn tại nhờ vào Ác Mộng Chi Tâm.

Hơn nữa, Tiểu Vu Nữ đã tồn tại ngàn năm, lại có nhân quả với vị Tinh Tuyệt Nữ Vương đáng sợ trong truyền thuyết kia, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Tiểu Vu Nữ cũng không ngốc, nghe Ngô bá nói, lập tức quay đầu

nhìn Mạc Tử Phàm, “Anh có hôn ước với người khác?” Mạc Tử Phàm ngượng ngùng nhún vai, “Tôi cũng hôm nay mới xác định, nhưng lần này trở về, có thể đi nói cho rõ ràng.” Mạc Tử Phàm quả thực có một chút cảm tình với Hoắc Tú Tú, nhưng còn xa mới gọi là thích.

Ở Tề phủ một đêm, ngày thứ hai, Mạc Tử Phàm đưa Tiểu Vu Nữ đi máy bay đến Yến Kinh.

Đến Yến Kinh, Mạc Tử Phàm sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Vu Nữ, một mình đến Hoắc gia.

Hoắc gia ở Yến Kinh cũng là gia tộc lớn, Mạc Tử Phàm lần này đến cửa từ hôn, chắc chắn sẽ gây ra không ít thị phi.

Khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị ra ngoài, Tiểu Vu Nữ lại giữ hắn lại, “Thôi bỏ đi, ở tộc Xá của em, nếu người con gái nào bị đến cửa từ hôn, sẽ phải mang tiếng xấu cả đời, sau này cũng khó tìm được một gia đình tốt.” Tiểu Vu Nữ ngập ngừng trên máy bay, giờ ở khách sạn chỉ có một mình Mạc Tử Phàm, cuối cùng cô cũng nói ra điều muốn nói.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, thật ra đối với chuyện đến tận cửa từ hôn, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy có chút quá đáng. "Vậy tạm thời không hủy hôn." Mạc Tử Phàm hiện tại chỉ có thể quyết định như vậy. "Thật ra, em cũng không phản đối có thêm một tỷ muội, ở Xà tộc của em, tộc nhân mạnh mẽ thường không chỉ có một người phụ nữ." Mạc Tử Phàm không đáp lời, lấy ra cuộn da dê mà A Ninh đưa cho.

Đó là bản đồ đến lăng mộ Từ Phúc, Mạc Tử Phàm chuẩn bị đi đến mộ Từ Phúc xem thử trước, xem có thu hoạch bất ngờ nào không.

Giờ đã ở Yên Kinh, Mạc Tử Phàm cũng định đi tìm Vương Bàn Tử.

Chợ đồ cổ Phan Gia Viên, tiệm đồ cổ của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ bước vào thì vô cùng nhiệt tình: "Phàm ca, lâu rồi không gặp, à không, tôi nên gọi là Tiểu Bát Gia mới phải." Sự nhiệt tình của Vương Bàn Tử vượt xa tưởng tượng của Mạc Tử Phàm. "Tiểu Bát Gia, đến Yên Kinh rồi, Bàn gia tôi nhất định phải mời khách.

Chương 139

Tối nay ở quán thịt dê lâu đời chính gốc, tôi mời Tiểu Bát Gia ăn xiên thịt dê." Mạc Tử Phàm rất hiểu Vương Bàn Tử, là một kẻ không có lợi thì không ra tay sớm.

Bình thường đối với Tiểu Ca, Thiên Chân cũng không nhiệt tình như vậy.

Nếu nói Vương Bàn Tử nể phục thực lực của Mạc Tử Phàm thì nhiều nhất cũng chỉ gọi một tiếng Phàm ca.

Bây giờ Vương Bàn Tử khách sáo như vậy, chắc chắn có chuyện. "Bàn Tử, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, chúng ta cũng là bạn bè hoạn nạn có nhau rồi, có gì cứ nói đừng ngại." Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười toe toét: "Tiểu Bát Gia hào sảng, Vương Bàn Tử tôi cũng không vòng vo tam quốc nữa, cho Tiểu Bát Gia xem một món đồ." Nói rồi, Vương Bàn Tử thần bí lấy một vật từ trong két sắt sau quầy ra.

Vật đó được bọc trong vải đỏ, nhìn dáng vẻ cẩn thận của Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm biết món đồ bên trong e là có giá trị không nhỏ.

Khi Vương Bàn Tử mở tấm vải đỏ ra, thứ xuất hiện trước mắt Mạc Tử Phàm lại khiến hắn có chút kinh ngạc, bởi vì hắn cũng có một thứ tương tự. "Tiểu Bát Gia, đừng xem nó chỉ là một tấm thẻ gỗ, nhưng tôi nói cho cậu biết, chất liệu gỗ này, đến giờ vẫn chưa xác định được là gì, không, theo mấy vị đại gia giám định đồ cổ mà tôi đã tìm gặp, món đồ này ít nhất cũng có lịch sử hai nghìn năm." Thấy dáng vẻ cẩn thận của Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm lấy ra một cái hộp từ trong ba lô, bên trong hộp cũng là một tấm thẻ gỗ tương tự.

Từ chất liệu của thẻ gỗ mà xem, thẻ gỗ trong tay Vương Bàn Tử

và trong tay Mạc Tử Phàm gần như giống hệt nhau.

Cùng chất liệu, cùng là thẻ bài thân phận, cùng tồn tại hơn hai nghìn năm, và cùng mang theo mùi đất mới, thực ra đã có thể nói lên nhiều điều. "Tiểu Bát Gia, trong tay cậu sao lại cũng có thứ này?" Vương Bàn Tử nhìn món đồ trong tay Mạc Tử Phàm, có chút kinh ngạc.

Mạc Tử Phàm nhìn về phía Vương Bàn Tử, không khỏi hỏi một câu. "Thứ này từ đâu ra vậy?" Vương Bàn Tử liếc nhìn Tiểu Vu Nữ, rõ ràng là hắn chưa hoàn toàn tin tưởng cô. "Không sao đâu." Mạc Tử Phàm gật đầu với Vương Bàn Tử, bảo hắn cứ nói đừng ngại.

Vương Bàn Tử ghé sát vào Mạc Tử Phàm, nhỏ giọng nói một câu. "Cách đây một thời gian, một phú thương ở Hàng Châu bỏ ra số tiền lớn thuê người trong giới giúp hạ một cái đấu.

Người của Ngoại Bát Môn, và cả người của Tứ Phái chúng ta đều được mời, thậm chí một vị Phát Khâu Thiên Quan ẩn dật không ra ngoài cũng đã đi." Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, hắn biết Mô Kim Giáo Úy không chỉ có bộ ba Mô Kim, cũng biết Phát Khâu Thiên Quan chưa hề tuyệt tích.

Chỉ là, một phú thương có thể đồng thời mời được cả người của Ngoại Bát Môn và Tứ Phái, xem ra cái giá phải trả cũng không nhỏ. "Đội hình sang trọng như vậy, theo lý mà nói, dù có nguy hiểm cũng không đến mức quá nghiêm trọng, nhưng cậu có biết không, vị phú thương đó cùng với cao thủ của Ngoại Bát Môn và Tứ Phái, không một ai trở ra.

Mấy tấm thẻ gỗ này được phát hiện ở rìa ngôi mộ cổ rồi được mang ra ngoài." Mạc Tử Phàm bắt đầu thấy hứng thú, một ngôi mộ cổ khiến cả người của Ngoại Bát Môn và Tứ Phái đều toàn quân bị diệt, thật thú vị.

Mặc dù Mạc Tử Phàm cũng biết, trên thế giới này có nhiều ngôi mộ cổ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng người của Tứ Phái, dù sao cũng là dân chuyên nghiệp, Tứ Phái liên thủ, trong cả giới đổ đấu cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy. "Bây giờ con trai của vị phú thương đó đang treo thưởng giá cao cho người sẵn lòng vào mộ cổ thăm dò tình hình, cao thủ bình thường một triệu khởi điểm, nếu thực lực phi phàm, giá trên chục triệu cũng có thể đưa ra." Cái giá này, ở thời đại hiện tại, có thể nói là cực kỳ cao. "Phàm ca, cậu có đi không?

Tôi đã nói với Tiểu Thiên Chân rồi, nó biết là mộ cổ hơn hai nghìn năm, chắc chắn sẽ không ngồi yên được." "Không vội đi tìm chú Ba à?" Mạc Tử Phàm tuy biết Thiên Chân là người có lòng hiếu kỳ rất lớn, nhưng bây giờ chưa tìm được Ngô Tam Thúc, không có lý do gì lại từ bỏ việc tìm kiếm mà đi hạ đấu. "Quên chưa nói với cậu, chú Ba về rồi, hơn nữa, nghe Thiên Chân nói, chú Ba cũng chuẩn bị theo hạ cái đấu này." Mạc Tử Phàm nghe vậy có chút kinh ngạc, Ngô Tam Thúc về rồi?

Mạc Tử Phàm còn nhớ, lần tiếp theo Thiên Chân gặp Ngô Tam Thúc đáng lẽ phải ở nước ngoài, sau đó phải đợi đến tận Vân Thiên Cung.

Nhưng lần này Ngô Tam Thúc đột nhiên trở về, lại còn quyết định theo hạ đấu này, ý là sao?

Ngô Tam Thúc mưu sâu kế hiểm, nếu đã quyết định đi ngôi mộ cổ này, Mạc Tử Phàm cũng không có lý do gì để không đi.

Về phần mộ Từ Phúc, Mạc Tử Phàm cũng không lo lắng.

Chưa nói đến việc A Ninh có biết bản đồ trên cuộn da dê là đến mộ Từ Phúc hay không, cho dù biết, với bản lĩnh của A Ninh, việc vào mộ Từ Phúc có lẽ không phải chuyện khó khăn.

Nhưng muốn lấy được bảo vật bên trong mộ Từ Phúc, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. "Tiểu Bát Gia, với bản lĩnh của cậu mà đi, ít nhất cũng có thể ra giá năm mươi triệu." Vương Bàn Tử đã từng chứng kiến bản lĩnh của Mạc Tử Phàm, bất kể là Kỳ Môn Bát Tự hay thực lực cứng, Mạc Tử Phàm đều có thể dùng hai chữ "khủng bố" để hình dung. "Còn tôi thì sao?

Tôi thì sao?" Tiểu Vu Nữ hớn hở hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tuy có tiếp xúc với Tiểu Vu Nữ, nhưng bản lĩnh của cô thì hắn thực sự biết không nhiều.

Dù sao sau khi Vương Bàn Tử bị ác mộng của Lão Dương ám, bị lừa đến Tinh Tuyệt Thánh Thành xuống Tỏa Long Tỉnh, hắn cũng chưa thấy Tiểu Vu Nữ ra tay. "Một triệu hai trăm nghìn?" Vương Bàn Tử thăm dò đưa ra một cái giá, ban đầu định nói một triệu, nhưng hắn cũng nhìn ra quan hệ giữa Tiểu Vu Nữ và Mạc Tử Phàm không tệ, nên mới đổi cách nói.

Đối với lời của Vương Bàn Tử, Mạc Tử Phàm lại chẳng mấy bận tâm, bởi vì tiền bạc đối với hắn thật sự không quan trọng.

Bản thân Mạc Tử Phàm đã có gia sản mấy chục tỷ, cộng thêm việc hắn muốn kiếm tiền cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, nên không quá để ý đến cái gọi là giá cả.

Huống chi, Vương Bàn Tử cũng không thể quyết định được, cuối cùng giá cả bao nhiêu, chẳng phải vẫn phải xem con trai vị phú thương kia sao.

Điều Mạc Tử Phàm coi trọng là ngôi mộ cổ hai nghìn năm này, có thể khiến cả Tứ Phái đều gãy gánh giữa đường, bên trong âm linh tà túy chắc chắn không ít.

Chương 140

Đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đó là cả một đống điểm năng lượng.

Đương nhiên, nếu có thể kiếm được mấy chục triệu cũng là chuyện tốt.

Dù sao Mạc Tử Phàm không phải Mã tổng, sống hai kiếp Mạc Tử Phàm vẫn rất hứng thú với tiền bạc. "Được, cậu sắp xếp đi, tôi sẽ tìm cơ hội gặp mặt con trai vị phú thương đó." Mạc Tử Phàm cũng không phải người do dự thiếu quyết đoán, đã quyết định rồi thì sẽ làm không chút do dự. "Được thôi, Bàn gia tôi đi sắp xếp đây." Vương Bàn Tử cười đến mức mặt nở hoa, Mạc Tử Phàm không cần nghĩ cũng biết, nếu Vương Bàn Tử giúp con trai vị phú thương kia tìm được cao thủ trong nghề, chắc chắn sẽ có hoa hồng, điều này không cần phải nghi ngờ.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ tạm thời ở lại Yên Kinh.

Yên Kinh có không ít danh lam thắng cảnh, phố ăn vặt và trung tâm thương mại lại càng nhiều không đếm xuể.

Hai ngày nay Mạc Tử Phàm dẫn Tiểu Vu Nữ chạy khắp nơi ở Yên Kinh.

Về vấn đề chứng minh thư của Tiểu Vu Nữ, đối với người bình thường có thể sẽ hơi phiền phức.

Nhưng đối với người có gia sản mấy chục tỷ như Mạc Tử Phàm, chỉ là chuyện đi theo quy trình, tốn chút tiền là có thể giải quyết.

Tiểu Vu Nữ đã ngủ say trong quan tài cả nghìn năm, bây giờ theo Mạc Tử Phàm vui chơi ở thành phố Yên Kinh phồn hoa, khiến cô vô

cùng phấn khích.

Đã lâu rồi cô không được vui vẻ như vậy, đặc biệt là khi người bên cạnh lại là người mình có cảm tình.

Ở thế giới này, nhịp sống của Mạc Tử Phàm luôn rất nhanh, hiếm có dịp được thư giãn vài ngày, Mạc Tử Phàm chơi cũng rất vui.

Một tuần sau, cuối cùng Vương Bàn Tử cũng gọi điện tới. "Tiểu Bát Gia, tôi đã liên lạc được với người đó rồi.

Tối nay, gặp mặt ở khách sạn lớn Yên Kinh, cả Tiểu Thiên Chân và chú Ba cũng sẽ đến." "Được." Mạc Tử Phàm cũng biết, không thể cứ an nhàn mãi được, hắn cần trưởng thành, trưởng thành đến một tầm cao đáng sợ.

Đặc biệt đối với Mạc Tử Phàm hiện tại, việc cần làm là nhanh chóng khiến bản thân mạnh mẽ hơn.

Sau đó, theo đuổi sự vĩnh sinh.

Ở kiếp trước, vĩnh sinh là một thứ hư vô mờ mịt, nhưng ở thế giới này, vĩnh sinh không còn là chuyện hư vô mờ mịt như vậy nữa.

Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được, sự tăng cường của thể phách và linh hồn lực, lợi ích mang lại không chỉ là thực lực tăng lên, mà còn có cả tuổi thọ tăng lên.

Chỉ là sự tăng lên của tuổi thọ không biểu hiện ra một cách trực quan.

Tối hôm đó, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đến khách sạn lớn Yên Kinh.

Vương Bàn Tử đã sớm chờ ở đó, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên mặc trung sơn trang.

Chỉ liếc mắt một cái, Mạc Tử Phàm đã có thông tin cơ bản về

người đàn ông trung niên mặc trung sơn trang này.

Dư Trường Ca, ba mươi chín tuổi, con trai của vị phú thương kia. "Ông chủ Dư, vị này là Tiểu Bát Gia của Trường Sa mà tôi đã nói với ông, một tay Kỳ Môn Bát Tự xuất thần nhập hóa, thực lực cứng cũng không phải là thứ mà đám người Ngoại Bát Môn có thể so bì." Vương Bàn Tử là người thích nói khoác, nhưng hắn cảm thấy đánh giá của mình về Mạc Tử Phàm không hề khoa trương.

Bởi vì thực lực cứng và bản lĩnh Kỳ Môn Bát Tự mà Mạc Tử Phàm từng thể hiện, thật sự đã đến mức khiến Vương Bàn Tử cũng phải cảm thấy kinh khủng. "Bàn Tử, nói thế không phải là hơi quá rồi sao?

Ở Yên Kinh hay Trường Sa, ai mà không biết Tề Bát Gia nhìn nhầm người, thu nhận một tên công tử bột, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng." Một giọng nói khinh thường vang lên, ngay sau đó là hai thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi bước vào. "Chỉ là người của Tề Bát Gia thôi, thổi phồng bản lĩnh Kỳ Môn Bát Tự thì tôi không nói, nhưng nếu nói thực lực cứng còn hơn cả Ngoại Bát Môn chúng tôi, thì coi phái Câu Thi chúng tôi là đồ bỏ đi chắc." Hai người nói chuyện đều là người của phái Câu Thi, phía sau họ còn có hai người mặc áo choàng đen không rõ mặt mũi.

Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được thi khí tỏa ra, rõ ràng đó là Tống tử của hai thanh niên phái Câu Thi kia. "Này, lời này Bàn gia nghe không lọt tai rồi nhé, hai tên tiểu bối của phái Câu Thi, có tư cách gì ở đây bình phẩm Tiểu Bát Gia." Vương Bàn Tử biết Mạc Tử Phàm cũng biết Câu Thi Tà Châm, nên khi thấy hai thanh niên phái Câu Thi, hắn không hề nhượng bộ. "Dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý." Dư Trường Ca thấy tình hình đang đi theo chiều hướng xấu, lập tức lên tiếng.

Dù sao lần này tất cả mọi người đều được ông ta mời đến giúp

đỡ, nếu thật sự cãi vã, làm ầm lên đến mức tan rã trong không vui, người chịu thiệt cuối cùng vẫn là ông ta. "Hôm nay nể mặt ông chủ Dư, ta lười tính toán với ngươi, Tiểu Bát Gia, ai mà không biết chỉ là một tên công tử bột." Thanh niên phái Câu Thi vẫn tiếp tục mỉa mai, ánh mắt nhìn Mạc Tử Phàm đầy vẻ khinh bỉ. "Quá đáng rồi, mau xin lỗi Tử Phàm ca đi." Mạc Tử Phàm chưa kịp mở miệng, Tiểu Vu Nữ đã không ngồi yên được nữa. "Xin lỗi?" Hai thanh niên phái Câu Thi dường như vừa nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, "Ha ha ha, tôi không nghe nhầm chứ, cô nhóc này, trông thì xinh đẹp đấy, nhưng lại không có não." Nghe những lời này, Mạc Tử Phàm lắc đầu, hắn căn bản không cần ra tay, bởi vì Tiểu Vu Nữ đã ra tay rồi.

Chỉ trong nháy mắt, hai thanh niên của phái Câu Thi, một người mặt đầy băng sương, một người toàn thân đỏ rực, một người lạnh đến run cầm cập, một người nóng đến mức bắt đầu cởi quần áo ngay giữa đường. "Cô... cô đã làm gì chúng tôi?" Hai thanh niên phái Câu Thi trừng mắt nhìn Tiểu Vu Nữ, họ hoàn toàn không cảm giác được gì, tự dưng trúng chiêu một cách khó hiểu, không khỏi khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Dư Trường Ca đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Cô nương là Cổ sư?" "Cổ sư?" Tiểu Vu Nữ khinh miệt cười một tiếng, Cổ sư sao có thể so sánh được với Vu sư.

Thấy vẻ khinh miệt từ tận đáy lòng trên mặt Tiểu Vu Nữ, Dư Trường Ca càng thêm kinh ngạc.

Chương 141

Từ biểu hiện của Tiểu Vu Nữ có thể thấy, cô vô cùng coi thường Cổ sư.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói chậm rãi vang lên, "Ngoại Bát Môn, Lão Cửu Môn, tuy có chút khác biệt, nhưng dù sao cũng đồng khí liên chi, hy vọng tiểu huynh đệ giơ cao đánh khẽ, tha cho hai tên vãn bối miệng không biết giữ mồm giữ miệng này." Giọng nói vừa dứt, Mạc Tử Phàm cũng đã thấy người bước vào.

Đó là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, khí tức trên người hùng hậu, trong cơ thể ẩn ẩn có nội lực lưu chuyển.

Vừa nhìn đã biết, người này không phải là hai vai diễn nhỏ của phái Câu Thi, mà tuyệt đối là cao thủ nội gia trong Ngoại Bát Môn.

Chỉ là Mạc Tử Phàm cũng chưa tiếp xúc với người có nội lực hùng hậu, nên đối với thực lực của những người có nội lực trên thế giới này, hắn chưa có một sự hiểu biết trực quan nào. "Chú Phong, cứu cháu, hai tên khốn này giở trò, ám toán cháu." Một thanh niên của phái Câu Thi đau đớn giãy giụa trên đất, đồng thời không quên mách lẻo. "Im miệng." Thường Phong lạnh lùng quát một tiếng, "Hai đứa thành sự không đủ bại sự có thừa, thực lực không bằng người, còn trách người ta đánh lén." Nói xong, Thường Phong kính cẩn cúi chào Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, "Tiểu Bát Gia ngài là đệ tử của Tề Bát Gia, xét về vai vế, tôi cũng là vai ngang, hai đứa cháu trai này của tôi cũng là vãn bối của ngài, xin ngài giơ cao đánh khẽ, đừng chấp nhặt với hai đứa vãn bối này." Lời của Thường Phong nói cũng rất khéo, vừa nể mặt Mạc Tử Phàm, vừa cho Mạc Tử Phàm một lối thoát.

Biến hai thanh niên thành vãn bối của Mạc Tử Phàm, nếu Mạc Tử

Phàm là một tiền bối mà cứ so đo với hai vãn bối, dường như có chút không ổn. "Vãn bối?

Nếu đã biết là vãn bối, sao còn không quỳ xuống nhận lỗi." Tiểu Vu Nữ là Vu nữ, mang theo vài phần tà khí, không phải là người dễ nói chuyện, vừa mở miệng đã đòi hai người của phái Câu Thi phải quỳ xuống nhận lỗi. "Tôi thấy nói không sai, nếu đã hỗn láo với tiền bối là tôi đây, tôi là tiền bối mà truy cứu sâu thì đúng là không ổn, nhưng bảo hai người quỳ xuống nhận lỗi, cũng không quá đáng chứ?" "Dù sao tôi cũng là tiền bối, nhận hai vãn bối một lạy, không có gì không được chứ?!" Ánh mắt Mạc Tử Phàm rơi trên người Thường Phong.

Nghe Mạc Tử Phàm nói, khí tức trên người Thường Phong hoàn toàn thay đổi, sắc mặt cũng âm trầm đi vài phần. "Tiểu Bát Gia, lùi một bước, sau này anh là bạn của Thường Phong tôi.

Nhưng nếu cứ cố chấp như vậy, phái Câu Thi chúng tôi cũng không phải ăn chay đâu." Lời vừa dứt, khí thế trên người Thường Phong bùng nổ, ép về phía Mạc Tử Phàm.

Vương Bàn Tử có chút không vui định bước lên, nhưng lại bị khí thế trên người Thường Phong ép lùi lại.

Nhưng, đối mặt với khí thế trên người Thường Phong, Mạc Tử Phàm không hề sợ hãi.

Thể phách ba trăm bảy mươi, sau khi được hiệu ứng bị động của huyết mạch gia trì, trực tiếp nhân đôi thành bảy trăm hai mươi, cũng là sức của bảy mươi hai người.

Linh hồn lực sáu trăm năm mươi, được huyết mạch gia trì lên một nghìn ba.

Niệm lực quanh thân chấn động, hình thành thế cục ngang tài

ngang sức với Thường Phong.

Dù sao Thường Phong cũng không phải loại biến thái như Áo Cổ công chúa, niệm lực không bằng Mạc Tử Phàm, chỉ có nội lực không tệ, nên mới có thể ngang tài ngang sức với Mạc Tử Phàm.

Dư Trường Ca đứng bên cạnh xem cảnh này cũng kinh ngạc, ông ta đặc biệt mời Thường Phong đến, cũng có nhận thức đơn giản về thực lực của Thường Phong.

Nhưng ông ta không ngờ, Mạc Tử Phàm lại có thể ngang tài ngang sức với Thường Phong. "Thường tiền bối, Tiểu Bát Gia, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm." Dư Trường Ca biết cả Thường Phong và Mạc Tử Phàm đều là cao thủ, nếu có thể giữ cả hai người lại giúp đỡ, tự nhiên là một chuyện tốt.

Thường Phong liếc nhìn Mạc Tử Phàm, rồi lại nhìn Tiểu Vu Nữ, cuối cùng thu lại khí thế.

Đồng thời trong lòng Thường Phong cũng có chút kinh ngạc, hắn sinh ra trong phái Câu Thi của Ngoại Bát Môn, có thể nói là đã tu luyện từ nhỏ.

Nhưng Mạc Tử Phàm không phải chỉ là một công tử bột sao.

Một năm trước bái sư Tề Bát Gia mới bắt đầu khổ luyện, cũng không nên có thực lực khủng bố như vậy mới phải. "Thư Nguyên, Thư Đức, hai đứa vô dụng này, còn không mau quỳ xuống dập đầu nhận lỗi." Thường Phong vốn chỉ muốn dùng khí thế áp chế Mạc Tử Phàm một chút.

Nếu thật sự động thủ, thì không thể.

Người ngoài có thể nghĩ Tề Bát Gia chỉ là một thầy bói, nhưng những người thật sự biết Tề Bát Gia đều hiểu, thế lực của ông ta rất sâu, trong Lão Cửu Môn và Ngoại Bát Môn, người thật sự có thể động

đến Tề Bát Gia, có lẽ chỉ có vị Trương Đại Phật Gia đã mất tích từ lâu.

Lần này gặp mặt Mạc Tử Phàm và chứng kiến sự mạnh mẽ của hắn, Thường Phong càng thêm kính sợ Tề Bát Gia. "Chú Phong..." Thường Thư Đức nhìn về phía Thường Phong, xem ra không có ý định xin lỗi. "Coi lời của ta như gió thoảng bên tai sao?

Cho các ngươi ra ngoài rèn luyện, không ngờ chỉ biết gây rắc rối, không xin lỗi thì đợi bị cổ trùng ăn mòn thi thể, thất khiếu lưu huyết mà chết đi!" Ngay cả Ải Đà Lý của phái Ban Sơn Đạo Nhân còn không nhận ra Tam Vĩ Cổ Trùng, Thường Phong cũng vậy. "Tiểu Bát Gia, cô nãi nãi, cháu biết sai rồi, cầu xin Tiểu Bát Gia và cô nãi nãi đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho cháu một mạng." Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên bắt đầu nhận thua, bởi vì họ biết Thường Phong đã lên tiếng, nếu không nghe, thật sự chỉ có một con đường chết.

Đặc biệt là bây giờ thân trúng cổ độc, khó chịu đến cực điểm, thậm chí còn không biết sẽ bị hành hạ bao lâu.

Mạc Tử Phàm cũng không phải loại người được đằng chân lân đằng đầu, nếu Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên đã quỳ xuống xin lỗi, hắn cũng bảo Tiểu Vu Nữ tha cho họ.

Khúc nhạc đệm này tuy có chút không vui, nhưng Dư Trường Ca lại vô cùng cao hứng.

Thường Phong lợi hại thế nào ông ta biết, bây giờ lại có thêm hai người lợi hại, khiến ông ta cảm thấy hành động lần này càng có thêm phần chắc chắn.

Bước vào phòng riêng của khách sạn, Mạc Tử Phàm thấy Thiên Chân, Ngô Tam Thúc, thậm chí cả Tiểu Ca cũng ở đó.

Ngoài Thiên Chân, Tiểu Ca và Ngô Tam Thúc, còn có một người phụ nữ, một người mặc đồ da, thân hình thon dài, gương mặt lạnh lùng.

Sau lưng dùng vải bọc vũ khí, ngồi ở đó thần thái gần như giống hệt Tiểu Ca, khiến Mạc Tử Phàm còn cảm thấy hai người có vài phần xứng đôi.

Chương 142

Dư Trường Ca cười với mọi người, "Lần này cảm ơn mọi người đã có thể đến đây, bất kể chuyện lần này có thành công hay không, tôi, Dư Trường Ca, xin gửi lời cảm ơn đến mọi người trước." "Mọi người làm quen với nhau một chút, vị này là Ngô Tam Thúc, người của Ngô gia trong Lão Cửu Môn Trường Sa." Dư Trường Ca bắt đầu giới thiệu, nhưng Mạc Tử Phàm chỉ cười cười, không tỏ ý kiến, bởi vì Động Sát Thiên Nhãn đã nhìn ra, Ngô Tam Thúc này căn bản không phải Ngô Tam Thúc, mà là Giải Liên Hoàn!!

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không định vạch trần, Ngô Tam Thúc và Giải Liên Hoàn vốn thường xuyên hoán đổi thân phận, không phải chuyện gì kỳ lạ. "Vị này là cháu của Ngô Tam Thúc, Thiên Chân, có thể coi là một bộ bách khoa toàn thư di động." "Vị này là Vương Bàn Tử, Mô Kim Giáo Úy chính tông."...

Dư Trường Ca lần lượt giới thiệu, Mạc Tử Phàm cũng không mấy để ý.

Về phần người phụ nữ mặt lạnh, lưng đeo vũ khí thần bí tên là Mộc Linh Nhi, cũng là cao thủ Ngoại Bát Môn, thuộc phái Nhạn Sơn của Ngoại Bát Môn.

Đợi Dư Trường Ca giới thiệu gần xong, Thường Phong mới chậm rãi lên tiếng: "Tiểu Bát Gia là đệ tử chân truyền của Tề Bát Gia, chắc hẳn có trình độ rất cao về Kỳ Môn Bát Tự, hay là để Tiểu Bát Gia bói cho chúng ta một quẻ xem chuyến đi này sẽ gặp phải những gì nhé!" Thường Phong trước đó tuy đã bắt Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên quỳ xuống xin lỗi, nhưng không có nghĩa là hắn đã thực sự phục.

Là một cao thủ trong Ngoại Bát Môn, Thường Phong cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Tiểu Vu Nữ không ngốc, tự nhiên nghe ra Thường Phong muốn làm khó Mạc Tử Phàm, đang chuẩn bị nổi giận thì bị ngăn lại.

Nhưng, Mạc Tử Phàm lại ngăn Tiểu Vu Nữ lại, "Nơi chúng ta sắp đến lần này, mười lăm năm trước chẳng phải ông đã đi rồi sao?

Hỏi tôi làm gì, không bằng xem chính ông đi." Lời này của Mạc Tử Phàm vừa thốt ra, sắc mặt Thường Phong liền biến đổi, "Cậu... cậu biết tôi đã đi lúc nào?" "Con Ẩn Cương sau lưng ông chẳng phải cũng lấy được từ mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc sao?

Bây giờ bắt đầu giả ngây giả dại à?" Nghe lời Mạc Tử Phàm nói, sắc mặt Thường Phong càng thêm nặng nề.

Ẩn Cương là thứ hắn dùng để điều khiển thi thể, khi điều khiển thành công, thực lực của Ẩn Cương tương đối không tầm thường, lại qua bồi dưỡng, Ẩn Cương hiện tại càng mạnh hơn.

Lúc trước đối đầu với Mạc Tử Phàm, Thường Phong tuy trông có vẻ đã nhượng bộ, nhưng thực tế thì không, bởi vì át chủ bài lớn nhất của hắn là Ẩn Cương chưa hề ra tay. "Cậu phát hiện ra Ẩn Cương của ta?" Thường Phong trừng mắt nhìn Mạc Tử Phàm, điểm mạnh nhất của Ẩn Cương nằm ở chữ "ẩn", nếu Ẩn Cương không thể ẩn mình, thực lực chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể. "Chẳng phải ông bảo tôi bói một quẻ sao?

Lỡ tay bói ra rồi, tôi còn bói ra Ẩn Cương của ông là lấy từ mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc nữa." Dư Trường Ca là một doanh nhân lõi đời, từ sắc mặt của Thường Phong liền biết, Mạc Tử Phàm không hề nói sai.

Nhưng Dư Trường Ca cũng biết, không thể trực tiếp hỏi Thường

Phong về chuyện mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, như vậy sẽ khiến Thường Phong cảm thấy Dư Trường Ca đứng về phía Mạc Tử Phàm.

Vì vậy, Dư Trường Ca trực tiếp cười ha hả, "Hóa ra Thường Phong huynh đệ đã từng đến mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, là do tôi không hỏi cho rõ.

Nếu Thường Phong huynh đệ đã có kinh nghiệm, vậy thì giá ban đầu có hơi thấp rồi, tôi sẽ trả thêm cho Thường Phong huynh đệ một nghìn vạn, hy vọng Thường Phong huynh đệ có thể hết lòng tương trợ." Lời của Dư Trường Ca đầy ẩn ý.

Chưa hỏi gì đã trực tiếp ra giá thêm cho Thường Phong, cũng là đã nể mặt Thường Phong lắm rồi.

Thường Phong cũng biết tiếp tục giả vờ cũng vô nghĩa, tuy là cao thủ của phái Câu Thi, nhưng hắn cũng không dám dễ dàng đắc tội với Dư Trường Ca.

Dù sao thời buổi này là vậy, có tiền mua tiên cũng được. "Ha ha ha, ông chủ Dư khách sáo quá, tôi không phải là đã đi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, hoàn toàn là vì trong mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc có một cái quan tài nuôi thi rất tốt, tôi muốn có được nó, lại sợ nói ra bị ông chủ Dư ép giá, bây giờ xem ra, là Thường Phong tôi bụng dạ hẹp hòi rồi." Thường Phong cũng cười một tiếng, lời nói có thể nói là kín kẽ không một kẽ hở, vừa mở miệng đã gỡ gạc lại, chủ động nhận lỗi khiến Dư Trường Ca khó xử.

Mạc Tử Phàm đứng bên cạnh xem hai con cáo già đấu trí, nhưng cũng không mấy để tâm.

Dù sao hắn cũng không có tâm tư vòng vo như vậy, về phần Thường Phong, Mạc Tử Phàm thật sự không đặt vào mắt.

Thực lực cứng của Mạc Tử Phàm tạm không nói, chỉ riêng trình

độ Câu Thi Tà Châm của hắn, cũng không phải là thứ Thường Phong có thể sánh kịp.

Nội lực của Thường Phong tuy không tệ, thể phách cũng tạm được, nhưng Câu Thi Tà Châm chỉ mới đạt tầng thứ ba, không thể so với Câu Thi Tà Châm tầng thứ sáu của Mạc Tử Phàm.

Cấp bậc của Câu Thi Tà Châm càng cao, số lượng và thực lực tối đa của thi thể có thể điều khiển đều được nâng cao. "Nếu Thường Phong huynh đệ biết về mộ Tề Hậu này, hay là nói ra cho mọi người nghe, cũng để chúng tôi có sự chuẩn bị trước." Ngô Tam Thúc lên tiếng, chính xác là Giải Liên Hoàn, chỉ là thân phận hiện tại là Ngô Tam Thúc.

Nghe lời của Giải Liên Hoàn, Thường Phong nhướng mày: "Bên ngoài ngôi mộ đó có một trấn Tứ Tượng, trên trấn Tứ Tượng có bố trí một Tứ Tượng Tỏa Yêu Trận, nghe đồn bên dưới trấn Tứ Tượng trấn áp một đại năng yêu tà." Đại năng yêu tà?

Mạc Tử Phàm không tỏ ý kiến, tiếp tục nghe Thường Phong nói. "Mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc thực ra rất kỳ lạ, tôi nói ra Ẩn Cương của mình các vị cũng đừng kinh ngạc, thân phận của nó là Tam vương gia của nước Tề, con trai thứ ba của Lão Tề Vương, không biết vì sao lại bị luyện chế thành Ẩn Cương, lưu lại trong mộ Tề Hậu." Lời này của Thường Phong vừa thốt ra, Giải Liên Hoàn không khỏi cười một tiếng, "Bên ngoài bố trí Tứ Tượng Tỏa Yêu Trận, bên trong có thân vương làm Ẩn Cương, chẳng lẽ Vương hậu nước Tề là yêu tinh sao?" "Cái đó thì tôi không biết, bởi vì ghi chép về Vương hậu nước Tề trong lịch sử quá ít.

Năm đó tôi vào trong, cũng chỉ lấy được Ẩn Cương rồi không dám tiếp tục tiến lên, lần đó phái Câu Thi của tôi tổn thất thảm trọng, nhị bá của tôi cũng bỏ mạng trong đó." Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên

Nhãn, có thể nhìn ra Thường Phong không nói dối, nhưng Mạc Tử Phàm biết, Thường Phong chưa nói hết. "Thường Phong huynh đệ thẳng thắn, nếu huynh đệ đã nói nhiều như vậy, tôi cũng sẽ nói ra thông tin mình biết." Ánh mắt Dư Trường Ca lướt qua mọi người, sau đó mới chậm rãi nói: "Vương hậu nước Tề tên là Liễu Y Tuyết, theo điều tra của tôi, Liễu Y Tuyết đã tồn tại từ năm trăm năm trước thời Chiến Quốc, nghe đồn là một nhân vật có thể thông âm dương, biết quỷ thần." "Trong ngôi mộ cổ của bà ta, có một cuốn sách tên là Vô Tự Thiên Thư, có thể thông thiên mệnh, có một thanh kiếm tên là Âm Dương Ngư Tràng Kiếm, có thể chém âm dương, có một đồng tiền tên là Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, có thể mua mạng từ địa phủ." "Mục đích của cha tôi là ba thứ này, chính xác hơn, chỉ cần có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền là được." Thiên Thư?

Mạc Tử Phàm bắt đầu hứng thú, còn có Âm Dương Ngư Tràng Kiếm, nghe có vẻ cũng không tệ, nhưng Mạc Tử Phàm đã có Hắc Lân Huyền Trọng Côn. "Không biết mọi người có từng nghe qua Tuyết Linh Điện chưa?" Dư Trường Ca lại nhìn về phía mọi người, không biết là cố ý hay vô tình.

Nhưng khi nghe ba chữ Tuyết Linh Điện, Mạc Tử Phàm phát hiện cả Thường Phong và Giải Liên Hoàn đều biến sắc, trong mắt Tiểu Ca cũng lóe lên một tia dị sắc.

Nhưng Mạc Tử Phàm cả kiếp trước lẫn kiếp này, cũng là lần đầu tiên nghe đến Tuyết Linh Điện.

Nghe tên, dường như là một cung điện, lại giống như tên của một thế lực nào đó. "Cửu Môn chúng tôi có một kẻ thù không đội trời chung là Uông gia, sau nhiều lần truy tra, tôi biết được Uông Táng Hải của Uông gia, dường như có mối quan hệ muôn vàn với Tuyết Linh Điện." Giải Liên Hoàn lên tiếng.

Dư Trường Ca gật đầu, "Ngô lão huynh nói không sai, theo thông tin tôi có được, chủ nhân của Tuyết Linh Điện chính là Liễu Y Tuyết, còn Uông Táng Hải, có thể là đệ tử của Liễu Y Tuyết." Mạc Tử Phàm nghe đến đây cảm thấy càng ngày càng thú vị.

Chương 143

Liễu Y Tuyết?

Sư phụ của Uông Táng Hải?

Mạc Tử Phàm lần đầu tiên biết Uông Táng Hải lại có sư phụ.

Nếu những gì Dư Trường Ca nói là thật, vậy thì chuyến đi đến mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc lần này, có thể sẽ rất thú vị. "Hơn nữa, Ngô lão huynh vừa nói thực ra cũng không sai, nghe đồn Liễu Y Tuyết, thật sự không phải người." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang cố ý lộ ra một vẻ kinh ngạc, "Không phải người?

Chẳng lẽ thật sự là đại năng yêu tà sao?" "Có phải đại năng yêu tà không thì không biết, nhưng tôi đã xem trong một cuộn da thú bị rách có ghi chép, mắt của Liễu Y Tuyết là thụ đồng (con ngươi dọc), có thể thấy quỷ thần, lưng mọc hoa bỉ ngạn, thân ở dương gian, lưng tựa âm gian." "Không được không được, ông chủ Dư, ông nói có hơi tà ma quá rồi đó." Vương Bàn Tử đã từng thấy Long nhân, nhưng nghe lời của Dư Trường Ca, cũng cảm thấy quá khó tin.

Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy có chút khó tin, người có thể thân ở dương gian, lưng tựa âm gian sao?

Đôi mắt đặc biệt Mạc Tử Phàm có thể hiểu được, nhưng cũng không đến mức ly kỳ như vậy. "Đương nhiên, chỉ là kể cho mọi người nghe thôi, dù sao cũng là chuyện ngày xưa, ai mà nói rõ được." Dư Trường Ca thấy Vương Bàn Tử không tin, cũng không nói tiếp.

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lúc này lại lên tiếng, "Người xưa kính sợ quỷ thần, ít khi lấy quỷ thần ra đùa cợt, tôi lại thấy lời ông chủ Dư nói, rất có thể là thật." Lời này từ miệng Giải Liên Hoàn nói ra, Mạc Tử Phàm cảm thấy có vài phần thuyết phục.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Thúc dùng chung một thân phận, mục đích là để điều tra một bí mật cuối cùng.

Nhưng chuyện này cũng không được đào sâu thêm, mấy người ăn cơm xong, riêng lẻ thương lượng chuyện thù lao.

Thù lao của những người khác bao nhiêu Mạc Tử Phàm không biết, nhưng thù lao mà Dư Trường Ca trả cho Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ là tròn một trăm triệu.

Đối với sự hào phóng của Dư Trường Ca, Mạc Tử Phàm cũng có chút kinh ngạc.

Dư Trường Ca không giống loại người đặc biệt hiếu thuận, lần này ông ta bỏ ra số tiền lớn, Mạc Tử Phàm không cần nghĩ nhiều cũng biết, Dư Trường Ca chắc chắn có tính toán của riêng mình.

Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền?

Khả năng này là lớn nhất, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không thể chắc chắn.

Động Sát Thiên Nhãn tuy có thể xem thông tin, nhưng dù sao cũng không phải thuật đọc tâm, nên không thể biết được suy nghĩ thật sự của Dư Trường Ca.

Sau khi mọi chuyện đã được thỏa thuận xong, ngày hôm sau mấy người lên đường đến Vân Nam.

Thật ra lúc đầu khi biết mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc ở Vân Nam, Mạc Tử Phàm đã có chút ngạc nhiên.

Bởi vì theo cục diện thời Chiến Quốc, nước Tề không có nhiều khả năng xây dựng mộ cổ ở nơi này.

Nhưng nếu Dư Trường Ca đã xác định ở đây, Mạc Tử Phàm cũng lười nghĩ nhiều.

Đến Vân Nam, mọi người lái xe thẳng vào khu vực miền núi, nghe nói địa điểm lần này là một nơi gọi là Thải Hải.

Hai ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến Thải Hải, Thải Hải nằm giữa núi non trùng điệp, mọi người xuống xe rồi lại đi bộ hơn ba tiếng đồng hồ đường núi, cuối cùng mới đến được Thải Hải.

Thải Hải thực ra là tên gọi chung cho một vùng núi rộng lớn, mọi người đến một ngôi làng, nhưng nghe Dư Trường Ca nói, ngôi làng này cách trấn Tứ Tượng cũng phải mất hơn hai tiếng đi bộ.

Mạc Tử Phàm cũng không nghĩ nhiều, ở lại ngôi làng này.

Buổi tối, Vương Bàn Tử không ngủ được, chạy đến tìm Mạc Tử Phàm tán gẫu. "Phàm ca, tôi nghe ông chủ Dư và Thường Phong nói tà ma quá, mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, thật sự có tà ma như vậy sao?" Đối với khả năng tiên tri của Mạc Tử Phàm, Vương Bàn Tử tin tưởng không chút nghi ngờ, nên mới tìm đến hắn.

Mạc Tử Phàm thực ra đã sớm bói một quẻ, quẻ tượng cho thấy, chuyến đi này mọi người đều có kinh mà không hiểm, thậm chí theo quẻ tượng hiển thị, lần này mọi người nhiều nhất là bị thương, sẽ không có ai chết.

Về phần nhiều hơn, Mạc Tử Phàm cũng không đoán ra được, nếu dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng tám hoặc Kỳ Môn Bát Tự tầng tám, thì có khả năng.

Nhưng Mạc Tử Phàm hiện tại không định dùng, hai thủ đoạn này đều có giới hạn số lần sử dụng trong một khoảng thời gian, không thể sử dụng bừa bãi.

Đặc biệt là Động Sát Thiên Nhãn, nếu nhìn trộm một số tồn tại mạnh mẽ, ngược lại có thể xảy ra biến số, vì vậy, Mạc Tử Phàm không định đi nhìn trộm người khác như vậy.

Một đêm, mọi người ở lại trong làng, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người mới chuẩn bị vào núi.

Bởi vì cha của Dư Trường Ca đã đến đây rồi, nên mọi thứ đều quen đường thuộc lối, không gặp phải bất kỳ rắc rối nào.

Hơn hai giờ sau, Mạc Tử Phàm và mấy người cuối cùng cũng đến bên ngoài trấn Tứ Tượng.

Trấn Tứ Tượng nằm trong một thung lũng, ba mặt bao bọc bởi núi, ngay phía trước trấn Tứ Tượng là một hồ nước nhỏ.

Mạc Tử Phàm và mọi người đang ở trên một trong những ngọn núi đó, cần phải xuống núi mới có thể vào trấn Tứ Tượng.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn trấn Tứ Tượng, trấn Tứ Tượng dưới Động Sát Thiên Nhãn luôn mờ mờ ảo ảo, khiến Mạc Tử Phàm không nhìn rõ được.

Mạc Tử Phàm ngẩng đầu nhìn bốn phía của trấn Tứ Tượng, đặc biệt là hồ nước phía trước trấn.

Hồ nước phía trước trấn Tứ Tượng từ góc độ của Mạc Tử Phàm nhìn xuống, giống như một con rùa Huyền Vũ khổng lồ.

Ở phía bên trái trấn Tứ Tượng là một ngọn núi lớn, Mạc Tử Phàm cũng nhìn ra, đó là nơi ẩn giấu một long mạch, ngọn núi xanh tươi rậm rạp, có hình dáng của Thanh Long.

Tương ứng với ngọn núi Thanh Long là một ngọn núi có hình dạng giống Bạch Hổ.

Chương 144

Về phần ngọn núi mà Mạc Tử Phàm đang đứng, phảng phất như một con thần điểu Chu Tước đang dang rộng đôi cánh.

Nhìn đến đây, không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang đã lên tiếng trước. "Tứ Tượng Thần Thú trấn bốn phương, trung tâm này là một Kỳ Lân huyệt a!" Sắc mặt của Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn đóng giả vô cùng kinh ngạc, "Loại bảo huyệt này đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết." "Người xưa có thể tìm được một chỗ long huyệt để hạ táng đã là rất ghê gớm rồi, không ngờ, lại có người tìm được Kỳ Lân huyệt!" Thiên Chân cũng gật đầu, "Cháu đã từng xem trong bút ký của ông nội có ghi chép về Kỳ Lân huyệt, Kỳ Lân huyệt có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, có thể nuốt tứ tượng khí vận, được xem là một trong những bảo huyệt đỉnh cấp nhất." Mạc Tử Phàm thực ra cũng cảm thấy thiên nhiên thật sự quỷ phủ thần công.

Có một ngọn núi giống như mãnh thú có thể không phải là chuyện hiếm lạ.

Nhưng giống như thế này, ba ngọn núi và một hồ nước, lại tương ứng với Tứ Tượng Thần Thú. "Kỳ Lân huyệt tuy tốt, nhưng cũng không phải ai cũng có tư cách trấn giữ được, nếu là người mệnh cách không đủ, cưỡng ép chôn ở đây, ngược lại sẽ bị trời phạt, gặp tai kiếp." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lắc đầu, nói: "Vương hậu nước Tề tuy cũng không phải là người tầm thường, nhưng e là cũng chỉ có Đường Tông Tống Tổ mới có phúc duyên hưởng thụ Kỳ Lân huyệt, nếu mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc thật sự ở đây, e là sẽ có biến, chuyến đi này e là hung nhiều cát ít." Phân tích của Giải Liên Hoàn cũng không sai, nhưng nếu theo lời của Dư Trường

Ca, vị Tề Hậu thời Chiến Quốc này không phải là một nhân vật đơn giản, đó có thể là sư phụ của Uông Táng Hải, một tồn tại phi nhân có hoa bỉ ngạn mọc trên lưng. "Những lời mọi người nói đều không sai, thực ra năm đó nhị bá của tôi cũng đã nói, nơi này có thể không phải là mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, nhưng sau khi vào trong, văn bia cho thấy, đúng là mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc." Thường Phong lên tiếng, nhưng nói đến đây lại dừng lại, "Nhưng, sau khi vào trong, nhị bá của tôi đã nói, Tề Hậu Liễu Y Tuyết thời Chiến Quốc e là không đơn giản như chúng ta tưởng." "Những lời ông chủ Dư nói tuy khó tin, nhưng cũng chưa chắc không phải là thật, Liễu Y Tuyết, có thể thật sự không phải là người." Ban đầu Mạc Tử Phàm không định dùng Kỳ Môn Bát Tự tầng tám, nhưng đến đây, khiến Mạc Tử Phàm càng thêm hứng thú với nơi này, ngược lại lại có ý định dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng tám.

Dùng Động Sát Thiên Nhãn, Mạc Tử Phàm trước tiên nhìn trộm trấn Tứ Tượng.

Chỉ là, khi Mạc Tử Phàm nhìn về phía trấn Tứ Tượng, Động Sát Thiên Nhãn đã khóa chặt vào một cái giếng cạn ở trung tâm trấn Tứ Tượng.

Theo cái giếng cạn đi xuống, Mạc Tử Phàm nhìn thấy một đôi mắt thụ đồng màu tím, chủ nhân của đôi mắt thụ đồng màu tím dường như là một người phụ nữ, chỉ là khi Mạc Tử Phàm muốn nhìn kỹ hơn một chút, lại phát hiện căn bản không thể làm được.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm chuyển sang một hướng khác, theo hướng này, Mạc Tử Phàm nhìn thấy được.

Lần này, Mạc Tử Phàm nhìn thấy một cung điện xa hoa, phía trên cung điện có ba chữ lớn: Tuyết Linh Điện.

Chỉ là, khi ánh mắt Mạc Tử Phàm nhìn vào trong Tuyết Linh Điện,

một đôi mắt đen như mực đã đối diện với Mạc Tử Phàm.

Đó là một con chó?!

Không sai, là một con chó, nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới là, đó không phải là một con chó đặc biệt gì, mà là một con chó cỏ trông rất bình thường.

Nó có một cái tên mà ai cũng quen thuộc: Chó cỏ Việt Nam!

Đối mắt chưa đến ba giây, Mạc Tử Phàm cảm thấy thần kinh đau nhói, ngay sau đó cảnh tượng xung quanh biến mất không còn tăm tích. "Tiểu Bát Gia, không phải là đã bói ra gì rồi chứ?" Ngô Tam gia do Giải Liên Hoàn giả trang lên tiếng hỏi Mạc Tử Phàm, thực ra lần trước đi Lỗ Vương Cung cũng là Giải Liên Hoàn, chỉ là lúc đó Mạc Tử Phàm chưa có Động Sát Thiên Nhãn, nên không nhìn ra được sự ngụy trang của ông ta. "Trung tâm trấn Tứ Tượng, dưới giếng cạn, có một nữ tử mắt tím thụ đồng, rất mạnh." Lời nói của Mạc Tử Phàm rất nghiêm trọng, có thể che khuất được sự nhìn trộm của Động Sát Thiên Nhãn, từ đó có thể thấy, người dưới giếng cạn không đơn giản, rất không đơn giản.

Thường Phong nghe vậy, không khỏi lắc đầu, "Tiểu Bát Gia, ngài có lẽ chỉ biết một nửa, trung tâm trấn Tứ Tượng làm gì có giếng cạn, điểm này ông chủ Dư hẳn cũng biết." Ông chủ Dư không khỏi gật đầu, đối với bản lĩnh Kỳ Môn Bát Tự của Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu nghi ngờ. "Này, không thể nói như vậy được, không phát hiện ra, không có nghĩa là không có, trình độ Kỳ Môn Bát Tự của Tiểu Bát Gia nhà ta, e là cũng chỉ có Tề Bát Gia mới có thể sánh được." Vương Bàn Tử tin tưởng Mạc Tử Phàm vô điều kiện, tự nhiên không nghe được người khác nghi ngờ Mạc Tử Phàm.

Nghe vậy, ông chủ Dư ngược lại rất thông minh, không nói gì, bất kể Mạc Tử Phàm có bản lĩnh hay không, Tiểu Vu Nữ bên cạnh hẳn

thật sự có bản lĩnh.

Hơn nữa không nói đến Tiểu Vu Nữ, nếu ông chủ Dư nói lời khó nghe, vậy cũng đắc tội với Tề Bát Gia. "Sao?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta oan uổng hắn sao, trấn Tứ Tượng ngay trước mắt, nếu cảm thấy ta nói đúng, mọi người vào trấn xem là biết." Thường Phong và Mạc Tử Phàm đã có xích mích, tự nhiên không thể nể mặt Mạc Tử Phàm.

Chỉ cần không ra tay với Mạc Tử Phàm, chỉ làm cho hắn mất mặt một chút, Tề Bát Gia cũng không thể trách tội mình được. "Vậy thì đi thôi." Mạc Tử Phàm có sự tự tin tuyệt đối, Động Sát Thiên Nhãn không thể nào nhìn thấy thông tin sai lầm được.

Nếu thật sự không thể xác định được thông tin, Mạc Tử Phàm căn bản sẽ không nhìn thấu được.

Nếu Động Sát Thiên Nhãn đã nhìn thấy thông tin, vậy chắc chắn là thật.

Nói xong, Dư Trường Ca dẫn mọi người đi về phía trấn Tứ Tượng.

Đợi đến trấn Tứ Tượng thì đã là một giờ sau, núi non thường như vậy.

Nhìn trấn Tứ Tượng ở trong thung lũng, nhưng thật sự muốn đến, không phải là chuyện có thể làm trong mười hai mươi phút.

Sau khi mấy người vào trấn Tứ Tượng, Mạc Tử Phàm trở nên cảnh giác.

Động Sát Thiên Nhãn bắt đầu quan sát trấn Tứ Tượng.

Nhưng mọi thứ trong trấn Tứ Tượng đều khá bình thường, không nhìn ra có thứ gì kỳ quái.

Từ cổng trấn Tứ Tượng nhìn vào, một con đường nhỏ hoang tàn dẫn vào trấn.

Ở cổng trấn có một tấm biển chỉ còn lại một nửa đổ ở đó, lờ mờ có thể nhìn thấy một chữ 【Tứ】.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bắt đầu bói quẻ, muốn xem trấn Tứ Tượng rốt cuộc là vì sao lại biến thành bộ dạng này.

Tuy rằng cách cục phong thủy của trấn Tứ Tượng quá mạnh mẽ, người bình thường vô phúc hưởng thụ.

Nhưng nếu nói khí vận giết người, Mạc Tử Phàm không mấy tin tưởng.

Trong quá khứ, nơi này hẳn đã xảy ra chuyện gì đó không thể biết được.

Mạc Tử Phàm chỉ đơn giản bói một quẻ, nhưng kết quả quẻ lại cho thấy nơi này bị một sức mạnh đặc biệt bao bọc, Kỳ Môn Bát Tự tầng sáu căn bản không bói ra được nguyên nhân.

Chương 145

Tầng sáu không được, vậy thì tầng tám.

Mạc Tử Phàm tăng cấp bậc của Kỳ Môn Bát Tự, lần này, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng tính ra được.

Trấn Tứ Tượng từng rất phồn vinh, trên trấn có năm gia tộc sinh sống, trấn Tứ Tượng về cơ bản cũng là của năm gia tộc lớn này.

Năm gia tộc lớn đồng khí liên chi, dường như đều đang bảo vệ một bí mật nào đó.

Cuối cùng, có một ngày, một người phụ nữ dắt theo một con chó đến đây, nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Chỉ là, thông tin về người phụ nữ đó và con chó đó, Kỳ Môn Bát Tự của Mạc Tử Phàm hoàn toàn không bói ra được.

Lúc này, Thường Phong dường như để vội vàng nghiệm chứng lời của Mạc Tử Phàm, trực tiếp đi về phía trung tâm trấn Tứ Tượng.

Thường Phong vô cùng tự tin, hắn từng bị nhốt ở đây, đối với tình hình của trấn Tứ Tượng, có thể nói là vô cùng hiểu rõ.

Ở trung tâm trấn Tứ Tượng chỉ có một cây hòe già khô héo, chứ không hề có giếng cạn.

Mạc Tử Phàm cũng không nói gì, đi đến trung tâm trấn Tứ Tượng.

Chỉ là, khi mọi người đến trung tâm trấn Tứ Tượng, sắc mặt của Thường Phong và ông chủ Dư đều hơi biến đổi.

Cha của ông chủ Dư không lâu trước đó đã đến đây, ông chủ Dư cũng có một sự hiểu biết cơ bản về tình hình nơi này.

Theo video được truyền về lúc đó, nơi này căn bản không có giếng

cạn.

Nhưng lúc này, ở trung tâm trấn Tứ Tượng, một cái giếng cạn nằm ngay dưới cây hòe già. "Tiểu Bát Gia đại tài!" Ông chủ Dư kính cẩn cúi chào Mạc Tử Phàm, cũng không thể không kính cẩn, bởi vì tình hình nơi này ông ta biết rõ.

Đột nhiên xuất hiện một cái giếng cạn, nếu nói là bút tích của Mạc Tử Phàm, hiển nhiên có chút quá gượng ép. "Cổ có Kỳ Môn Độn Giáp, phần lớn có thể mê hoặc mắt người, cái giếng cạn này năm đó không có ở đây, bây giờ đột nhiên xuất hiện, ta không tin đây là giếng cạn thật." Thường Phong vẫn không tin, chỉ cho rằng đó là thủ đoạn của Mạc Tử Phàm, dùng ảo ảnh để lừa gạt.

Dù sao lúc trước khi Tiểu Vu Nữ dùng cổ trùng, Thường Phong cũng biết, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ có chút bản lĩnh. "Ẩn Cương, đi phá ảo ảnh Kỳ Môn cho ta." Thường Phong ra lệnh cho Ẩn Cương bên cạnh ra tay, muốn hủy đi cái giếng cạn.

Mạc Tử Phàm lại nhướng mày, "Thường Phong, trong giếng cạn có một nữ tử mắt tím thụ đồng, thực lực ta cũng không biết sâu cạn thế nào, ngươi cứ mạo muội ra tay như vậy, e là sẽ chôn vùi cả Ẩn Cương đấy." Mạc Tử Phàm thực ra cũng chỉ nhắc nhở một câu, hắn có chút tự tin vào thực lực của mình rồi, nhắc nhở Thường Phong cũng vì cảm thấy Ẩn Cương của Thường Phong có chút sức chiến đấu, nếu chôn vùi ở đây, cũng có chút lãng phí. "Ha ha, sợ rồi sao?

Bị ta vạch trần quỷ kế, dùng âm linh tà túy không có thật dọa ta, thật sự coi Thường Phong ta là bị dọa lớn lên sao." Thường Phong cười lạnh một tiếng, Thường Thư Đức phía sau cũng lên tiếng, "Phái Câu Thi chúng ta không có người sợ chuyện, dùng thủ đoạn này dọa chúng ta, thật quá trẻ con." Dư Trường Ca đứng bên cạnh cũng không chắc chắn, dù sao không lâu trước đó cha ông ta và cao thủ Tứ Phái

đến đây đều không có giếng cạn, bây giờ đột nhiên xuất hiện giếng cạn, cũng thật sự có chút khó tin.

Trong tiềm thức, Dư Trường Ca có vài phần tin tưởng lời của Thường Phong, dù sao lời của Thường Phong, nghe cũng có lý.

Mạc Tử Phàm cười không nói, không nói thêm nữa, nếu Thường Phong muốn thử, vậy thì để hắn thử.

Nhưng, điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là, Thường Phong cũng là người cảnh giác, lại nói với Thường Thư Đức: "Thư Đức, để Tống tử của ngươi đi xem." Nghe vậy, Thường Thư Đức có chút chột dạ, Câu Thi Tà Châm của hắn mới ở tầng thứ hai, có thể điều khiển thành công Tống tử cũng không dễ dàng.

Nếu lời Mạc Tử Phàm nói là thật, vậy Tống tử của hắn phải bỏ mạng ở đây. "Hửm?!" Thấy Thường Thư Đức do dự, Thường Phong liếc mắt nhìn hắn, Thường Thư Đức biết Thường Phong có chút tức giận rồi, không dám nói nhiều, lập tức để Tống tử đi về phía giếng cạn.

Tống tử của Thường Thư Đức đi vòng quanh giếng cạn một vòng, đều không có phát hiện gì, sau đó, dưới sự ra hiệu của Thường Thư Đức, Tống tử đó giơ tay đập xuống giếng cạn.

Ngay khi Tống tử của Thường Thư Đức sắp đập vào giếng cạn, Tống tử đó phảng phất như bị một sức mạnh quỷ dị tấn công, ngã thẳng xuống đất.

Thấy cảnh này, Thường Thư Đức ngây người, Thường Phong và Dư Trường Ca đều biến sắc.

Bởi vì họ không hề nhìn thấy bất kỳ cuộc tấn công nào, Tống tử của Thường Thư Đức cứ thế ngã thẳng xuống đất.

Thường Phong thấy vậy lập tức nhìn về phía Mạc Tử Phàm và

Tiểu Vu Nữ, "Chắc chắn là các ngươi, có thể giết chết Tống tử một cách vô thanh vô tức, cũng chỉ có cổ trùng mới làm được." Thường Phong không những không đổ vấn đề cho thứ dưới giếng cạn, ngược lại còn trực tiếp chỉ trích Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, cho rằng là do họ làm.

Mạc Tử Phàm dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Thường Phong, rút súng lục ra bắn một phát về phía giếng cạn.

Lần này, viên đạn bắn trúng giếng cạn, để lại một vết đạn trên thành giếng. "Cũng là ảo ảnh sao?" Mạc Tử Phàm nhìn Thường Phong, cũng đúng lúc này, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. "Chính chủ đến rồi, còn thấy là ảo ảnh không?

Hay để Ẩn Cương của ngươi lên chơi thử?" Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy Thường Phong là một kẻ ngốc, cao thủ Ngoại Bát Môn như vậy, nếu cao thủ Ngoại Bát Môn đều có chỉ số thông minh thế này, e là cũng không tồn tại được bao lâu.

Trong chốc lát, lấy giếng cạn làm trung tâm, nhiệt độ đã giảm xuống đến mức cực kỳ đáng sợ.

Mạc Tử Phàm có Bất Phôi Kim Thân, bản thân thể phách và linh hồn lực không tầm thường, nên nhiệt độ đột ngột giảm xuống, ảnh hưởng đối với Mạc Tử Phàm có thể nói là không đáng kể.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Thường Thư Nguyên, Thường Thư Đức và mấy người khác đã có chút khó coi, nhiệt độ xung quanh bây giờ dưới năm độ C, càng gần giếng cạn, nhiệt độ càng thấp.

Tiểu Ca lúc này tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chăm chú nhìn giếng cạn, cuối cùng lên tiếng: "Đến rồi!" Lời vừa dứt, đã thấy một bóng người từ trong giếng cạn bay ra.

Đó là một người phụ nữ mặc trang phục cung đình cổ đại, đặc

điểm lớn nhất của người phụ nữ này là đôi mắt thụ đồng màu tím.

Chương 146

Người phụ nữ này chỉ ở trạng thái linh thể, dung mạo cũng không tệ, chỉ là đôi mắt thụ đồng màu tím quá quỷ dị.

Ngẩng đầu nhìn mọi người, mọi người chỉ cảm thấy như bị một tồn tại kinh khủng nhìn chằm chằm, thân thể không nhịn được run lên hai cái.

Mạc Tử Phàm tay cầm nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trừng mắt nhìn nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng.

Cô ta lần lượt lướt qua mọi người, khi ánh mắt rơi trên người Mạc Tử Phàm, cô ta nhìn thêm một cái, rồi cũng không ra tay tấn công Mạc Tử Phàm và mấy người, quay trở lại giếng cạn.

Khi cô ta quay lại giếng cạn, nhiệt độ bắt đầu trở lại bình thường, nhưng giếng cạn lại bị băng phong.

Nhìn đến đây, lưng của Thường Phong, ông chủ Dư, Thường Thư Đức, Thường Thư Nguyên và mấy người khác đều đã có chút ướt đẫm.

Vừa rồi nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng tuy không ra tay với họ, nhưng họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự mạnh mẽ của cô ta.

Người cảm nhận sâu sắc nhất là Mạc Tử Phàm, khi đối mắt với cô ta, Mạc Tử Phàm có một cảm giác hoàn toàn không có sức phản kháng.

Khi nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng biến mất, Thường Phong mới loạng choạng ngồi xuống đất.

Hắn thật sự bị dọa rồi, mạnh như Mạc Tử Phàm còn cảm thấy không có sức phản kháng, huống chi là hắn! "Tiểu Bát Gia thật là thần

nhân." Ông chủ Dư lúc này mới nói ra một câu như vậy, rồi sau đó mới nói: "Không biết Tiểu Bát Gia có bói ra được thứ gì không?" Ông chủ Dư đối với Mạc Tử Phàm thật sự đã tâm phục khẩu phục, hắn không cho rằng đó cũng là ảo ảnh.

Dù sao khí tức kinh khủng trên người nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng vừa rồi không thể làm giả được.

Thường Phong lần này không nói gì, hắn cũng không phải thật sự ngốc, hắn cũng biết trình độ Kỳ Môn Bát Tự của Mạc Tử Phàm thật sự cao, hiện tại tái khai khẩu, na tự thảo một thú.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cũng không định giấu diếm, nói ra để mọi người có sự phòng bị, cũng là chuyện tốt. "Trấn Tứ Tượng này từng có năm gia tộc lớn sinh sống, dường như đang bảo vệ một bí mật nào đó ở đây, chỉ là, có một ngày, một người phụ nữ và một con chó đến đây, liền hoàn toàn thay đổi nơi này." Nghe vậy, Thường Phong không nói gì, ông chủ Dư thì gật đầu, "Tiểu Bát Gia nói không sai, cha tôi đã nghiên cứu trấn Tứ Tượng này, nơi này từng thật sự có năm gia tộc lớn sinh sống, nhưng cha tôi không biết họ biến mất như thế nào." Ông chủ Dư vừa nói, vừa dẫn mọi người đi ra ngoài, xem ra, chuẩn bị rời khỏi trung tâm trấn Tứ Tượng có cái giếng cạn này.

Nếu không phải cái đấu cần hạ ở gần đây, Mạc Tử Phàm còn nghi ngờ liệu họ có rời đi như vậy không. "Người phụ nữ và con chó mà cậu nói, người phụ nữ đó, có phải là nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng dưới giếng cạn không?" Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lên tiếng hỏi Mạc Tử Phàm. "Chắc là không." Tuy Mạc Tử Phàm không thể dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra thân phận cụ thể của nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng, cũng không bói ra được thân phận của người phụ nữ dắt chó kia, nhưng trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, hai người phụ nữ này, không phải là cùng một người. "Vậy mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc thì sao?" Ông chủ Dư lại hỏi, dù sao đây

mới là vấn đề ông ta quan tâm nhất.

Bất kể là vì Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, hay vì cha mình, bỏ ra số tiền lớn mời người hạ đấu, chắc chắn phải vào mộ cổ đạt được mục đích. "Cha của ông hẳn là vẫn còn sống, trong mộ cổ có một tòa cung điện, tên là Tuyết Linh Điện, trong Tuyết Linh Điện có một con chó, chính là con chó mà người phụ nữ kia đã dắt đến trấn Tứ Tượng." Mạc Tử Phàm nói ra những gì mình biết.

Ông chủ Dư nghe Mạc Tử Phàm nói cha mình hẳn là vẫn còn sống, phản ứng đầu tiên không phải là kích động vui mừng, mà đáy mắt lại lóe lên một tia dị sắc khó nhận ra, ngay sau đó mới cố tỏ ra kích động vui mừng.

Có lẽ ông chủ Dư ngụy trang rất tốt, nhưng sự thay đổi thần sắc đó căn bản không thoát khỏi sự nhìn trộm của Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm.

Ông chủ Dư bỏ ra số tiền lớn quả nhiên không phải để cứu cha, mà có một số bí mật không thể cho người khác biết.

Nếu bí mật của Dư Trường Ca là muốn có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền thì còn tốt.

Nhưng Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy, mục đích của Dư Trường Ca hẳn là khác, không chỉ đơn giản là muốn Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền.

Thiên Thư?

Âm Dương Ngư Tràng Kiếm?

Theo những gì Mạc Tử Phàm biết, thế giới hiện tại, hẳn là không có một ai lĩnh ngộ được toàn bộ Địa Thư, vì vậy, tự nhiên cũng không thể có ai có thể mang đi Thiên Thư.

Về phần Âm Dương Ngư Tràng Kiếm, đối với Mạc Tử Phàm

cũng không sao cả, hắn có Hắc Lân Huyền Trọng Côn, nhu cầu đối với Âm Dương Ngư Tràng Kiếm không lớn.

Nhưng nếu mục đích của Dư Trường Ca không phải là ba món bảo vật này thì sao?!

Thu lại suy nghĩ, Mạc Tử Phàm không có thuật đọc tâm, tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Dư Trường Ca.

Chỉ có thể thông qua phán đoán của Động Sát Thiên Nhãn đối với Dư Trường Ca để đưa ra suy đoán.

Mọi người đi trên trấn nhỏ hơn mười phút, Dư Trường Ca dừng bước ở phía trước, bởi vì phía trước xuất hiện một cái từ đường.

Mạc Tử Phàm chỉ liếc mắt một cái, từ đường này tên là Bạch Hổ Từ Đường, phía sau chính là ngọn núi lớn hình Bạch Hổ. "Chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ăn chút gì ở đây, đợi khoảng ba giờ chiều sẽ hạ đấu." Dư Trường Ca đưa ra sắp xếp, thực ra trong tình huống bình thường đi những cái đấu lớn như thế này, hiếm khi sắp xếp vào buổi chiều.

Nhưng có thể thấy, Dư Trường Ca dường như có chút vội vàng, xem ra không muốn tiếp tục trì hoãn thời gian nữa.

Mạc Tử Phàm cũng không nói gì, đốt một đống lửa trong Bạch Hổ Từ Đường, hâm nóng mấy hộp đồ hộp, ăn chút thịt bò khô.

Đợi mọi người đều ăn no uống đủ, Dư Trường Ca mới cho mọi người xuất phát.

Lối vào mộ huyệt của mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này nằm dưới ngọn núi gần Bạch Hổ Từ Đường, đó cũng là lý do Dư Trường Ca dẫn mọi người đi về phía Bạch Hổ Từ Đường.

Mấy người đến dưới chân núi Bạch Hổ, ở một góc vách đá của núi Bạch Hổ có một cái đạo động.

Xem ra, cái đạo động này hẳn là bút tích của cha Dư Trường Ca.

Chương 147

"Thường Thư Nguyên, để Tống tử của ngươi đi dò đường." Thường Phong lên tiếng.

Tuy đây là một cái đạo động mà cha của Dư Trường Ca đã đi qua, nhưng Thường Phong rất cẩn thận.

Hơn nữa, Thường Phong cũng không tiếp tục gây sự với Mạc Tử Phàm, có lẽ thật sự bị nữ tử cung đình mắt tím thụ đồng dọa sợ rồi.

Cũng có thể Thường Phong cũng là người có chỉ số thông minh, biết nhắm vào Mạc Tử Phàm sẽ không có kết quả gì, chỉ là tự chuốc lấy nhục.

Thường Thư Nguyên biết tính khí của Thường Phong, tuy có vết xe đổ của Thường Thư Đức, khiến Thường Thư Nguyên trong lòng không muốn, nhưng vẫn để Tống tử tiến vào trong.

Nhưng, điều khiến Thường Thư Nguyên thở phào nhẹ nhõm là, không gặp phải rắc rối gì, mọi thứ đều thuận lợi.

Mạc Tử Phàm và mấy người đi theo sau Tống tử, không lâu sau thuận theo đạo động vào trong mộ cổ.

Vừa mới vào mộ cổ, xuất hiện trước mặt mấy người là một gian tai thất, trong tai thất có một cái quan tài đá không lớn.

Lúc này quan tài đá đã mở, bên cạnh quan tài đá có một cỗ thi thể, một cỗ thi thể Hoàng mao tống tử.

Thấy Hoàng mao tống tử, Mạc Tử Phàm không hề kinh ngạc.

Dù sao trong một ngôi mộ thời Chiến Quốc, gặp phải Tử mao tống tử, Hồng mao cương thi, Mạc Tử Phàm cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Ở góc đông nam của mộ thất này còn đang đốt một cây nến.

Nhưng, điều khiến Mạc Tử Phàm và mấy người chú ý nhất không phải những thứ này, mà là một dấu tay ở bên trái.

Dấu tay đó đánh vào trên tường mộ, dấu tay sâu ba phân, cả bức tường mộ đều nứt ra.

Sức mạnh của một chưởng này, chỉ từ dấu tay mà phán đoán, có thể biết hẳn là không dưới sức của năm mươi người.

Xem ra trong nhóm người của cha Dư Trường Ca, cũng có cao thủ lợi hại. "Xem ra ở đây không chỉ gặp Hoàng mao tống tử." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lên tiếng, dù sao một chưởng như vậy, hoàn toàn có thể tay không đánh chết Hoàng mao tống tử.

Nhưng chưởng đó lại rơi trên tường mộ, cho thấy chưởng đó vốn dĩ chuẩn bị đánh thứ khác, chỉ là đánh hụt, mới xuất hiện cảnh này.

Lúc này, Thường Thư Đức vô cùng phấn khích dùng Câu Thi Tà Châm đối với Hoàng mao tống tử, khống chế nó. "Chú Phong, ngài nói đúng quá, hạ đấu dễ dàng có được Tống tử lợi hại." Tống tử ban đầu của Thường Thư Đức có sự chênh lệch khá lớn so với Hoàng mao tống tử, bây giờ trực tiếp có được một Hoàng mao tống tử, khiến thực lực của hắn có sự tăng lên.

Dù sao chỗ dựa lớn nhất của phái Câu Thi là khống chế Tống tử. "Chúng ta đi trước đi!" Mạc Tử Phàm nói một cách bình thản, manh mối ở đây tuy không ít, nhưng hiển nhiên thứ cần xử lý đã bị người đi trước xử lý rồi.

Tống tử của Thường Thư Nguyên đi đầu, Thường Thư Nguyên thấy Thường Thư Đức có Hoàng mao tống tử, trong lòng cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Mạc Tử Phàm thấy bộ dạng của hắn, không nhịn được lắc đầu.

Hoàng mao tống tử thì đã sao, phải biết, lúc ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm có cơ hội điều khiển Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương, nhưng Mạc Tử Phàm đều từ bỏ.

Chỉ vì Mạc Tử Phàm cảm thấy thực lực của Băng Tuyết Hàn Cương và Liệt Hỏa Viêm Cương kém một chút.

Mấy người ra khỏi gian tai thất này, bên ngoài là một gian chủ mộ thất tương đối lớn.

Nhưng, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định, nơi này tuyệt đối không phải là chủ mộ thất của mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc.

Dù sao trước đó Mạc Tử Phàm đã dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn thấy Tuyết Linh Điện, nơi này không hề có.

Trong chủ mộ thất, Mạc Tử Phàm lại nhìn thấy hai dấu tay sâu ba phân trên tường mộ như vậy.

Càng khẳng định thêm suy đoán của Mạc Tử Phàm, nơi này từng xảy ra một trận đại chiến.

Một trong hai phe hẳn là người của cha Dư Trường Ca.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm lướt qua tường mộ, nếu dấu tay của đối phương luôn ở trên tường mộ, Mạc Tử Phàm không cho rằng đó là cách không đả xuất.

Hẳn là vốn có thứ gì đó bám trên tường mộ, nên đối phương chuẩn bị tấn công thứ trên tường mộ, chỉ là bị thứ đó né được đòn tấn công, nên mới để lại dấu tay như vậy.

Quả nhiên, trong gian tai thất đối diện, Mạc Tử Phàm nhìn thấy một con nhện khổng lồ.

Con nhện có kích thước bằng một chiếc ô tô nhỏ, lúc này trên người có năm sáu dấu tay.

Nhưng vết thương chí mạng không phải là dấu tay, mà là đầu bị vật gì đó đập nát.

Trên lưng con nhện khổng lồ có một khuôn mặt quỷ, không đúng, chính xác là khuôn mặt trẻ sơ sinh.

Một khuôn mặt trẻ sơ sinh khổng lồ xuất hiện trên lưng con nhện khổng lồ, trông thật quỷ dị.

May mà chỉ là hoa văn, nếu thật sự có một khuôn mặt như vậy, thì quá quỷ dị rồi.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, tự nhiên một mắt nhận ra con nhện khổng lồ này. "Nhện mặt quỷ khổng lồ." Mạc Tử Phàm nhướng mày, nhện mặt quỷ khổng lồ không phải là một loài động vật xuất hiện đơn lẻ, trong tình hình bình thường, nhện mặt quỷ khổng lồ đều sống theo bầy, và sẽ có một con vua.

Chương 148

Con nhện mặt quỷ khổng lồ này rõ ràng không phải là nhện vua, nhưng chỉ như vậy mà đã có kích thước bằng một chiếc ô tô nhỏ.

Theo thông tin mà Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm phản hồi, kích thước bình thường của nhện mặt quỷ khổng lồ chỉ bằng cái bát ăn cơm, trong đó vua của chúng cũng chỉ bằng cái chậu rửa mặt.

Nhưng một con nhện mặt quỷ khổng lồ bình thường đã có kích thước bằng một chiếc ô tô nhỏ, vậy vua của chúng thì sao?!!

Mạc Tử Phàm không dám tưởng tượng, cũng không muốn tưởng tượng, vì hắn có thể cảm nhận được, con nhện mặt quỷ khổng lồ trước mắt cực kỳ khó đối phó.

Dựa vào dấu tay trên người, Mạc Tử Phàm có thể đoán được sức phòng ngự của con nhện mặt quỷ khổng lồ này khá tốt, nếu không hắn cũng chẳng cần phải quá lo lắng.

"Đi thôi." Đã đến đây rồi, Mạc Tử Phàm cũng không thể nào chùn bước.

Hơn nữa, con nhện mặt quỷ khổng lồ tuy khó nhằn nhưng không phải là không có cách đối phó.

Nếu có thể giết được nó, phần thưởng hệ thống mà Mạc Tử Phàm nhận được chắc chắn không ít.

Trong mộ thất này, ngoài con nhện mặt quỷ khổng lồ, không còn thứ gì khác cung cấp thêm manh mối.

Hai bên mộ thất đều có đường hầm, điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới nhất là khi dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát, cả hai bên đường hầm đều có dấu vết do con người để lại.

Nhìn vào những dấu vết này, lẽ ra là cùng một nhóm người, nhưng lại không giống.

Mạc Tử Phàm sở dĩ nghĩ vậy là vì phát hiện dấu giày ở hai bên đường hầm giống nhau, không đúng, phải nói là loại giày giống nhau.

Nhưng dấu chân lại khác nhau.

Thực ra theo lẽ thường, tình huống này cũng không có gì to tát, vì dù là cùng một nhóm người, đi từ những nơi khác nhau thì dấu chân để lại có sự khác biệt cũng là bình thường.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại cảm thấy có điều rất khác biệt, bởi vì dấu chân ở đường hầm bên trái đang thay đổi và không hề ngay ngắn.

Nhưng dấu chân ở đường hầm bên phải thì khác, chúng thẳng tắp, khoảng cách giữa dấu chân của mỗi người đều y hệt nhau.

Đúng vậy, y hệt nhau.

Đừng nói là người thường, ngay cả quân nhân được huấn luyện nghiêm ngặt, muốn giữ cho khoảng cách bước chân của vài người giống hệt nhau cũng gần như là chuyện không thể.

Nhưng chuyện này lại thực sự xảy ra ngay trước mắt, đủ để nói lên một điều.

Muốn có tình huống này xảy ra, chỉ có thể chứng tỏ rằng những người đi trong đường hầm bên phải khi đó hoàn toàn giữ cùng một nhịp điệu.

Nhưng mà, trong mộ cổ, người hạ đấu không thể nào có chuyện này được.

Giải Liên Hoàn đang giả dạng Ngô Tam Thúc thấy Mạc Tử Phàm như vậy, không khỏi cười nói: "Tiểu Bát Gia, có phải cậu đã nhìn ra gì rồi không?" Mạc Tử Phàm tuy có Động Sát Thiên Nhãn, nhưng kinh

nghiệm hạ đấu chắc chắn không thể so sánh với Giải Liên Hoàn.

Vì vậy, hắn cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra những gì mình vừa thấy.

Thường Thư Đức nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, không khỏi cà khịa một câu: "Dấu chân?

Ở đây có dấu chân sao?

Xa thế này, tối thế này, có thật cũng không thấy được đâu!" Lúc này Thường Thư Đức đã có trong tay một con Hoàng mao tống tử, nói chuyện cũng có khí thế hơn.

"Câm miệng." Thường Phong lạnh lùng liếc nhìn Thường Thư Đức.

Thường Phong đương nhiên biết Mạc Tử Phàm không cần phải nói dối.

Hơn nữa, y cũng biết một số nhân vật lợi hại quả thực có thể truy lùng những thứ ẩn giấu.

"Dấu chân ngay ngắn, khoảng cách y hệt nhau?" Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc không khỏi nhíu mày, tình huống này y cũng là lần đầu gặp phải.

Mạc Tử Phàm mơ hồ nắm bắt được một điểm mấu chốt.

Con nhện mặt quỷ khổng lồ tuy lợi hại, nhưng dù sao đây cũng không phải lần đầu, cả Phát Khâu Thiên Quan, Mô Kim Hiệu Úy, Tá Lĩnh Lực Sĩ và Ban Sơn Đạo Nhân đều đã đến đây.

Dù có gặp phải kẻ mạnh nhất trong loài nhện mặt quỷ, cũng không thể nào toàn bộ đều bỏ mạng, chắc chắn sẽ có người trốn thoát được.

Nếu cả bốn phái mà không có chút bản lĩnh nào, vậy thì thật sự chẳng khác gì mấy tên thổ phu tử bình thường.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, ánh mắt rơi vào người Dư Trường Ca.

Nếu nói ai là người hiểu rõ nhất về lăng mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc này, có lẽ là Dư Trường Ca.

Dư Trường Ca chú ý đến ánh mắt của Mạc Tử Phàm, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiểu Bát Gia, cậu cũng đừng nhìn tôi nữa, tôi thật sự không biết." Mạc Tử Phàm không nhìn ra Dư Trường Ca đang nói dối, có lẽ hắn ta thật sự không biết.

Dù sao theo quan sát của Động Sát Thiên Nhãn, Dư Trường Ca quả thực chưa từng đến lăng mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Thường Phong, vì trong số những người ở đây, chỉ có y đã từng đến đây.

Thường Phong thấy ánh mắt mọi người đều dồn về phía mình, liền móc từ trong túi ra ba cái đấu mực.

"Thứ đó tôi cũng không rõ, nhưng tôi biết tuyệt đối không thể bị nó chạm vào." "Thứ đó?" Dư Trường Ca hỏi dồn, dù sao hắn cũng là cố chủ lần này, có sự tồn tại không xác định, hắn phải hỏi cho rõ ràng.

"Không rõ, thứ đó trông y hệt tôi, giống như bản sao của tôi vậy, nhưng không phải thực thể, mà là hư thể." Nói đến đây, Thường Phong dường như nhớ lại quá khứ kinh hoàng, tiếp tục nói: "Nếu tôi bị bản sao của mình chạm vào, sẽ lập tức chìm vào giấc ngủ, dùng cách nào cũng không gọi tỉnh được, hơn nữa cũng không thể đưa ra khỏi mộ cổ." "Năm đó tôi đã cố gắng đưa một người đồng bạn ra ngoài, kết quả vừa rời khỏi mộ cổ, anh ta liền thất khiếu chảy máu mà chết." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm không khỏi nhướng mày, bị chạm vào sẽ chìm vào giấc ngủ, gọi không tỉnh.

Chương 149

Nếu đưa người đang ngủ ra khỏi mộ cổ sẽ chết ngay lập tức.

"Ý của ông là cha tôi và những người của tứ phái đều trúng chiêu rồi?" Dư Trường Ca hỏi Thường Phong.

Không biết vì sao, nghe những lời này, Mạc Tử Phàm không những không cảm thấy Dư Trường Ca lo lắng, ngược lại còn thấy hắn có vài phần hưng phấn.

Đúng là một đứa con bất hiếu!

"Ông lấy đấu mực ra làm gì, đấu mực có thể đối phó với thứ đó sao?" Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc đã nắm được trọng điểm.

Thường Phong nghe vậy, vừa gật đầu lại vừa lắc đầu: "Nói là đối phó thì không hẳn, năm đó tôi đã dùng đủ mọi cách, đều không thể tấn công những linh thể được sao chép ra đó." Nói đến đây, Thường Phong tiếp tục: "Nhưng đấu mực có thể ngăn cản chúng, chúng chạm vào dây mực sẽ đổi hướng.

Năm đó nếu không phải trong nhóm chúng tôi có một người mang theo đấu mực, e rằng tất cả mọi người đều đã bỏ mạng ở đây." Nghe vậy, ánh mắt Dư Trường Ca trầm xuống, vì nếu không phải Mạc Tử Phàm phát hiện ra vấn đề dấu chân, Thường Phong đã không hề nói ra chuyện này.

"Dư lão bản đừng tức giận, đấu mực tôi đã chuẩn bị cho mọi người cả rồi." Thường Phong ban đầu không nói ra, khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy, y hẳn là có mục đích khác.

Dư Trường Ca cũng có suy nghĩ tương tự, chỉ là nếu Thường

Phong thật sự có âm mưu gì, không cần thiết phải thẳng thắn vào lúc này.

Cũng chính vì sự thẳng thắn của Thường Phong, khiến Mạc Tử Phàm có chút khó đoán.

Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng dây mực không có tác dụng, hoặc tác dụng của nó không lớn, có lẽ cần phải có cách khác để đối phó với những linh thể sao chép này.

"Thường Phong huynh đệ, mọi người đều là bạn bè trên cùng một thuyền, đấu mực, thật sự có tác dụng sao?" Dư Trường Ca nhìn chằm chằm Thường Phong, hắn đã bỏ ra mấy chục triệu để mời Thường Phong giúp đỡ, nhưng hành động của Thường Phong hiện tại, chẳng khác nào chơi Dư Trường Ca một vố.

Dư Trường Ca không còn tin tưởng Thường Phong nữa, thậm chí cũng không nể mặt y.

Nếu không, hắn cũng không thể nào hỏi câu này trước mặt bao nhiêu người như vậy.

"Đúng vậy, Thường Phong, ông cũng quá không tử tế rồi, Dư lão bản đã trả cho ông mấy chục triệu thù lao, ông lại đối xử với Dư lão bản như vậy sao?" Vương Bàn Tử cũng hùa theo, giá mà Dư lão bản đưa ra quả thật không thấp.

Tuy hạ đấu kiếm được nhiều tiền, nhưng với thực lực của Thường Phong, giá ba bốn triệu đã không thành vấn đề, vậy mà Dư Trường Ca lại trả gấp mười lần.

Ấy vậy mà, Thường Phong vẫn giấu một tay.

Thường Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Dư lão bản, tôi thừa nhận mình đã giấu một tay, nhưng tôi cảm thấy mình không có ý định hãm hại mọi người, nếu không tôi cũng không mang theo nhiều

đấu mực như vậy." Dư Trường Ca hít sâu một hơi, biết rằng lúc này trở mặt với Thường Phong cũng không phải chuyện tốt.

"Được rồi, Thường Phong huynh đệ, tôi tin ông.

Nếu đã như vậy, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Dư Trường Ca chỉ về phía trước, lại chỉ về phía sau: "Thường Phong huynh đệ, phía trước và phía sau đều để tống tử của ông bảo vệ, không vấn đề gì chứ?" Thường Phong gật đầu, nói: "Không vấn đề." Nói xong, Dư Trường Ca lại nhìn về phía Mạc Tử Phàm: "Tiểu Bát Gia, trách nhiệm dẫn đường giao cho cậu, chúng ta cố gắng hết sức đi theo dấu chân của cha tôi." Dư Trường Ca cũng không ngốc, đi theo dấu chân của cha hắn, khả năng gặp nguy hiểm phía trước đã giảm đi rất nhiều.

Mạc Tử Phàm gật đầu, hắn và Tiểu Vu Nữ dù sao cũng đã nhận của Dư Trường Ca một trăm triệu, giúp đỡ cũng là chuyện nên làm.

Dưới sự chỉ dẫn của Mạc Tử Phàm, mấy người men theo đường hầm tiến về phía trước.

Đường hầm rộng rãi, rộng chừng hai mươi mét, cao cũng phải bảy tám mét.

Quy cách lăng mộ như vậy, ở thời Chiến Quốc là cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì thời Chiến Quốc, chiến loạn không ngừng, nhân lực, tài lực, thời gian đều không cho phép xây dựng một công trình đồ sộ như vậy.

Tuy nước Tề lúc đó thuộc hàng top ba trong các nước thời Chiến Quốc, nhưng cũng không thể nào huy động nhiều người để xây dựng một lăng mộ có quy mô như thế này.

Trừ phi, việc xây dựng lăng mộ này không phải là ý muốn của bà ta, hoặc bà ta căn bản không có lựa chọn nào khác, bắt buộc phải xây

dựng nó.

Tiến sâu vào đường hầm, đi chưa đến mười phút, phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Chính xác là một ngã tư, phía trước, sau, trái, phải đều có đường.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, vì ở đây, có dấu chân do cha của Dư Trường Ca để lại, và cả những dấu chân cực kỳ ngay ngắn kia.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người tiếp tục đi, men theo dấu chân của cha Dư Trường Ca.

Lần này, điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là dấu chân của cha Dư Trường Ca ngày càng nhiều, dường như ông ta đã bị lạc ở đây.

"Đây là một mê cung, xem ra cha cậu lúc đó cũng đã đi vòng vòng mấy vòng ở đây." Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra từ dấu chân trên đất, vì dấu chân ở đây rất nhiều, rõ ràng là nhóm người đó đã đi loanh quanh ở đây.

Lúc này, đấu mực trong tay Tiểu Ca bắn ra một sợi dây mực.

Cũng chính lúc này, Mạc Tử Phàm mới nhìn thấy, phía sau mấy người họ xuất hiện một nhóm người khác.

Nhóm người này không phải ai khác, chính là Dư Trường Ca, Thường Phong, Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca và những người còn lại.

Xem ra những gì Thường Phong nói là thật, ngôi mộ cổ này thật sự có thể sao chép ra linh thể của họ.

Nhưng những linh thể này khi chạm vào dây mực liền lập tức rẽ sang hướng khác.

Dường như chúng không thể xuyên qua dây mực, gặp phải dây mực sẽ tự động rẽ đi một cách máy móc.

Thấy cảnh này, Dư Trường Ca vừa cảm thấy khó tin, vừa có thêm

vài phần tin tưởng vào Thường Phong.

Sau khi những linh thể sao chép rẽ hướng rời đi, Mạc Tử Phàm bắt đầu phán đoán xem nên đi đường nào tiếp theo.

"Leng keng loảng xoảng…" Cũng chính lúc này, từ trong đường hầm bên trái đột nhiên truyền đến tiếng chuông.

Chương 150

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay chắn ngang trước mặt, chỉ cần nghe qua cũng biết, tiếng chuông này rất giống với tiếng lục giác thanh đồng linh đang.

Ban đầu Dư Trường Ca nói vương hậu nước Tề là Liễu Y Tuyết có liên quan đến Uông Tàng Hải, Mạc Tử Phàm đã cảm thấy khó tin.

Thời kỳ nổi danh nhất của Uông Tàng Hải là vào triều Minh.

Mặc dù Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy Uông Tàng Hải không phải người triều Minh, có lẽ ông ta đã đắc được pháp trường sinh hoặc thuật kéo dài mạng sống từ trước triều Minh.

Nhưng theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, Uông Tàng Hải đã tồn tại từ thời Chiến Quốc, thậm chí, giống như Dư Trường Ca nói, có thể là đồ đệ của Liễu Y Tuyết.

Nhưng có quá nhiều điểm không hợp lý, tuy sử sách cổ đại không đầy đủ, nhưng Liễu Y Tuyết dù sao cũng là vương hậu thời Chiến Quốc, không thể nào đồ đệ của bà ta lại không có một chút ghi chép nào trong lịch sử.

Mạc Tử Phàm trong lòng không tin, luôn cảm thấy có ẩn tình gì đó.

Nhưng đã nghe thấy tiếng lục giác thanh đồng linh đang ở đây, cũng chứng tỏ, giữa Liễu Y Tuyết và Uông Tàng Hải quả thực có chút quan hệ.

"Đi xem thử." Mạc Tử Phàm muốn xem xem, trong đường hầm bên trái rốt cuộc có gì, mà lại phát ra tiếng thanh đồng linh đang.

Theo lý mà nói, nếu ở hướng đó có lục giác thanh đồng linh đang,

mà không có động vật, thì chuông đồng cũng sẽ không tự dưng vang lên.

Tống tử của Thường Thư Nguyên đi đầu, Mạc Tử Phàm theo sát phía sau.

Mấy người đi vào đường hầm bên trái, cuối đường hầm có một mộ thất.

Mộ thất không lớn, trong mộ thất Mạc Tử Phàm cũng không thấy lục giác thanh đồng linh đang đâu cả.

Bên trái mộ thất có một số đồ bồi táng, đa phần là đồ đồng, đồ đồng thời Chiến Quốc được bảo tồn hoàn chỉnh khá là có giá trị.

Chỉ là, lúc này không ai trong nhóm Mạc Tử Phàm để ý đến những món đồ đồng đó, ánh mắt của họ đều đổ dồn vào một cỗ quan tài đá ở giữa.

Mạc Tử Phàm khởi động Động Sát Thiên Nhãn quan sát xung quanh, muốn xem xem lục giác thanh đồng linh đang có được giấu ở chỗ nào khác không.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là không hề phát hiện ra manh mối nào.

Không đúng, cũng không phải là hoàn toàn không có manh mối, vì hắn thấy nắp quan tài đá ở giữa đã bị dịch chuyển vài phân.

Hơn nữa, gần đây bên ngoài không có dấu vết chạm vào quan tài đá.

Nói cách khác, việc nắp quan tài bị dịch chuyển một chút như vậy, hẳn là do có thứ gì đó bên trong quan tài đã đẩy nó.

Ngay khoảnh khắc Mạc Tử Phàm có suy nghĩ này, từ trong quan tài đá truyền ra âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy.

“Leng keng loảng xoảng…” Nghe những âm thanh này, sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang cử động bên trong quan tài đá, mới khiến cho lục giác thanh đồng linh đang phát ra âm thanh.

“Mẹ kiếp, lại gặp phải đại tống tử rồi.” Vương Bàn Tử giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên, rõ ràng tiếng lục giác thanh đồng linh đang đã khiến gã sinh ra ảo giác.

Khẩu súng tiểu liên của Vương Bàn Tử không nhắm vào đại tống tử, mà là Thiên Chân.

Thấy cảnh này, sứ giả hộ hoa của Thiên Chân đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Vương Bàn Tử nổ súng, Tiểu Ca nhỏ một giọt máu tươi lên trán Vương Bàn Tử, Bàn Tử mới tỉnh táo lại.

Nhưng lúc này, sắc mặt Thường Thư Đức lại trở nên dữ tợn, trên mặt lộ ra vẻ cười điên cuồng: “Ha ha ha, Tử mao tống tử, là của ta rồi, đợi ta câu thi thành công Tử mao tống tử này, trong thế hệ trẻ của phái Câu Thi, top ba chắc chắn có tên ta.” Nói đoạn, Thường Thư Đức cầm cây Câu Thi Tà Châm đâm về phía Thường Thư Nguyên.

Thường Phong thấy vậy sắc mặt trầm xuống, một ngón tay điểm vào người Thường Thư Đức, Thường Thư Đức lập tức hét lên một tiếng đau đớn, sau đó liền khôi phục lại bình thường.

Điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là Dư Trường Ca và Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc, cả hai người lại không hề bị tiếng chuông đồng ảnh hưởng.

Hơn nữa, điều làm Mạc Tử Phàm không ngờ là lần này Thiên Chân tuy bị ảnh hưởng, nhưng lại không động thủ như Vương Bàn Tử, mà chỉ đứng bất động.

“Ra rồi.” Mạc Tử Phàm vừa quan sát, vừa chú ý đến cỗ quan tài

đá, dù sao cỗ quan tài đó mới là đầu sỏ gây tội.

Lúc này, quan tài đá đột nhiên bị đẩy tung ra.

Kẻ xuất hiện trong quan tài đá khiến sắc mặt mấy người Mạc Tử Phàm đều biến đổi.

"Hồng mao cương thi!!" Hồng mao cương thi Mạc Tử Phàm cũng đã gặp, cũng từng giết qua.

Nhưng con Hồng mao cương thi trước mắt lại khác với những con khác, trên người nó treo đầy lục giác thanh đồng linh đang.

Ngoài ra, trên gáy và cổ của nó còn được khảm một loại kim loại thần bí, nhìn chất liệu thì có vẻ gần giống với thanh Hắc kim cổ đao trong tay Tiểu Ca.

"Hồng mao cương thi?" Thường Phong nhất thời hứng thú.

Tuy ẩn cương rất quỷ dị, nhưng thực lực cứng chỉ ngang ngửa với Tử mao tống tử mà thôi.

So với Hồng mao cương thi, khoảng cách không phải là một hai điểm.

Là một cao thủ của phái Câu Thi, thấy tống tử mà không có suy nghĩ gì, đó là chuyện không thể nào.

"Mẹ kiếp, cũng quá TMD khốn nạn rồi, cả người lại treo đầy lục giác thanh đồng linh đang." Vương Bàn Tử không nhịn được mà chửi, tiếng lục giác thanh đồng linh đang khiến gã nhớ mãi không quên, nhưng lần này quả thực quá độc ác.

Mạc Tử Phàm lại không nói nhiều, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách giải quyết mấy cái lục giác thanh đồng linh đang.

Hắc Lân Cửu Châm chi thất châm xuất thủ.

Chương 151

Chỉ trong nháy mắt, ngân châm trong tay Mạc Tử Phàm bay ra, nhưng không phải tấn công Hồng mao cương thi, mà là tấn công những chiếc lục giác thanh đồng linh đang trên người nó.

Mạc Tử Phàm biết rõ, nếu để nó chiến đấu với những chiếc chuông đồng treo lủng lẳng, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Tuy Mạc Tử Phàm có huyết mạch hộ thể, bản thân lại có Hắc Lân chi tâm, vấn đề không lớn.

Nhưng Thiên Chân và Vương Bàn Tử thì không được.

Thấy Mạc Tử Phàm ra tay, sắc mặt Thường Phong khẽ biến, không thể không nói, y đã bị thủ đoạn của Mạc Tử Phàm làm cho kinh ngạc.

Trong nháy mắt phóng ra bảy cây ngân châm, mỗi cây đều trúng đích trăm phần trăm.

Trình độ khống chế ngân châm có thể nói là kinh người.

Nếu như phái Câu Thi cũng có được thủ đoạn này, biến ngân châm thành Câu Thi Tà Châm, vậy thì tốt rồi.

Hồng mao cương thi xông tới, Mạc Tử Phàm lập tức dùng Đạp Tuyết Vô Ngân, Hồng mao cương thi căn bản không đuổi kịp hắn, nhanh chóng bị Mạc Tử Phàm đánh rơi hết lục giác thanh đồng linh đang trên người.

Chỉ là, mọi chuyện không kết thúc như vậy, Mạc Tử Phàm lại dùng thân pháp Quỷ Ảnh Mê Tung.

Quỷ Ảnh Mê Tung lượn lờ xung quanh Hồng mao cương thi, với tốc độ tấn công đáng sợ của nó, cũng không thể chạm vào Mạc Tử

Phàm dù chỉ một chút.

Thấy cảnh này, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc vô cùng kinh ngạc: "Thời gian ngắn không gặp, Tiểu Bát Gia đã trưởng thành đến mức này, khinh công như vậy, e rằng chỉ có Nhị Gia còn tại thế mới có thể tranh tài cao thấp!" Giải Liên Hoàn là con trai của Giải Cửu Gia, cha của Giải Vũ Thần, tự nhiên biết khinh công của Nhị Gia khủng bố đến mức nào.

Dù sao Giải Vũ Thần thuở nhỏ theo Nhị Nguyệt Hồng học tập, một thân khinh công cũng tương đối bất phàm.

Lúc này Giải Liên Hoàn không lấy Giải Vũ Thần ra so sánh với Mạc Tử Phàm, mà trực tiếp lấy Nhị Nguyệt Hồng Nhị Gia ra so sánh, từ đó có thể thấy, khinh công của Mạc Tử Phàm lợi hại đến đâu.

"Dường như là tuyệt học Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Môn đất Ba Thục?!" Thường Phong là cao thủ của ngoại bát môn, cũng là một nhân vật có tiếng trong võ lâm, đối với Đường Môn, môn phái đệ nhất Ba Thục, y đương nhiên cũng biết.

Trong đó, Quỷ Ảnh Mê Tung là tuyệt học của Đường Môn, chỉ có đệ tử cốt cán mới có tư cách học tập.

Tất nhiên, thực ra đệ tử nội môn của Đường Môn cũng có thể học Quỷ Ảnh Mê Tung, nhưng đó chỉ là ba tầng đầu, tuyệt đối khó đạt đến cảnh giới của Mạc Tử Phàm.

Chỉ là Đường Môn đất Ba Thục đã mai danh ẩn tích nhiều năm, có người nói là để chuyên tâm nghiên cứu ám khí đỉnh cao, cũng có người nói vì Đường Môn mất đi một thiên tài tuyệt thế, môn chủ Đường Môn đau đớn tột cùng, nên đã bế quan nghiên cứu siêu cấp ám khí mà vị thiên tài Đường Môn đó để lại.

Theo như lời môn chủ của phái Câu Thi từng nói, một khi món

siêu cấp ám khí đó ra đời, ngay cả Hồng mao cương thi cũng có thể bị tiêu diệt hàng trăm, thậm chí nhiều hơn trong chớp mắt.

Vừa rồi Mạc Tử Phàm đã dùng Hắc Lân Cửu Châm, bây giờ lại dùng Quỷ Ảnh Mê Tung, không khỏi khiến Thường Phong suy nghĩ nhiều.

"Chẳng lẽ vị Tiểu Bát Gia này không chỉ là đệ tử chân truyền duy nhất của Tề Bát Gia, mà còn là đệ tử cốt cán của Đường Môn?!" Nghĩ đến đây, Thường Phong không khỏi lạnh sống lưng, bởi vì theo những gì y biết, Đường Môn muốn diệt phái Câu Thi, còn chẳng cần đến đệ tử cốt cán, một đám đệ tử nội môn là đã có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Thường Phong lập tức liệt Mạc Tử Phàm vào danh sách những người tuyệt đối không thể chọc vào.

Dù Đường Môn đã mai danh ẩn tích nhiều năm, cũng tuyệt đối không thể chọc vào, nếu không chắc chắn sẽ tự hủy hoại tiền đồ.

Ngoài Thường Phong và Giải Liên Hoàn, Dư Trường Ca lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu hắn cảm thấy thực lực của Mạc Tử Phàm cũng tạm được, nhưng cũng chỉ là tạm được.

Nhưng bây giờ, thấy Mạc Tử Phàm một mình đối đầu với Hồng mao cương thi, Dư Trường Ca mới biết, mình đã quá coi thường hắn.

"Vị Tiểu Bát Gia này, thật sự rất mạnh." Tuy nhiên, những việc Mạc Tử Phàm làm tiếp theo, một lần nữa khiến Giải Liên Hoàn, Thường Phong, Dư Trường Ca kinh ngạc.

Bởi vì Mạc Tử Phàm đã dùng Câu Thi Tà Châm, lợi dụng sự linh hoạt của Quỷ Ảnh Mê Tung, nhanh chóng câu thi con Hồng mao cương thi.

"Câu Thi Tà Châm?!!" Thường Phong lần này thật sự không thể

bình tĩnh được nữa.

Câu Thi Tà Châm của y đã đạt đến tầng thứ năm, trong phái Câu Thi, cũng được xem là khá tốt.

Nhưng bây giờ nhìn Mạc Tử Phàm thi triển Câu Thi Tà Châm, thật sự không biết nên nói gì.

Bởi vì đẳng cấp Câu Thi Tà Châm của Mạc Tử Phàm rõ ràng còn cao hơn y.

Khoan hãy nói đến việc Mạc Tử Phàm biết Câu Thi Tà Châm, chỉ riêng tuổi tác của hắn, mới bao nhiêu chứ.

Một môn châm pháp đã tu luyện đến cảnh giới kinh khủng, hai môn thân pháp cũng tu luyện đến đẳng cấp cực cao, bây giờ ngay cả Câu Thi Tà Châm cũng lợi hại hơn cả y!

Nhìn Mạc Tử Phàm thành công câu thi con Hồng mao cương thi, Thường Phong ngây người, hai người Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên phía sau cũng ngây người.

Câu Thi Tà Châm, không phải là phương pháp bình thường, mà là tuyệt học của phái Câu Thi.

Nhưng Thường Phong nhanh chóng bình tĩnh lại, bởi vì theo những gì y biết, Đường Môn thu nạp sở trường của trăm nhà, gần như tuyệt học của môn phái nào Đường Môn cũng có.

Bây giờ, Thường Phong càng chắc chắn hơn rằng Mạc Tử Phàm là đệ tử của Đường Môn trong truyền thuyết.

Điều này cũng khiến y dán cho Mạc Tử Phàm một cái mác: [Tuyệt đối không thể chọc vào].

Chỉ vì Đường Môn, đứng trên cả ngoại bát môn, mạnh hơn ngoại bát môn quá nhiều.

Còn Thường Thư Đức, đầu óc như heo, tuy nhìn ra thực lực của Mạc Tử Phàm không tồi, nhưng cũng phát hiện Mạc Tử Phàm biết Câu Thi Tà Châm, lập tức lên tiếng chất vấn.

"Mạc Tử Phàm, ngươi trộm học tuyệt học của phái Câu Thi chúng ta?" Vừa nghe thấy lời này, không đợi Mạc Tử Phàm làm gì, Thường Phong đã tát một cái vào mặt Thường Thư Đức.

Chương 152

“Ít TMD nói bậy ở đây đi, Câu Thi Tà Châm của ta cũng chỉ được truyền thừa hơn một ngàn ba trăm năm, không thể hoàn toàn là tuyệt học của phái Câu Thi ta.” Thường Phong đã xác định Mạc Tử Phàm là người tuyệt đối không thể chọc vào, tự nhiên sẽ không dễ dàng đi chọc hắn.

Thường Thư Đức có chút ngơ ngác, thực ra hắn định nói tiếp để Mạc Tử Phàm nhường con Hồng mao cương thi cho Thường Phong.

Như vậy vừa có thể chèn ép Mạc Tử Phàm, đồng thời lại để Thường Phong được lợi.

Rõ ràng Thường Thư Đức thật sự ngốc, không hề nhìn ra thái độ của Thường Phong đối với Mạc Tử Phàm đã thay đổi.

“Tiểu Bát Gia, vãn bối của tôi không hiểu chuyện, mong Tiểu Bát Gia đừng để trong lòng.” Thường Phong đối với Mạc Tử Phàm có thêm vài phần cung kính, khiến ngay cả Dư Trường Ca cũng có chút kinh ngạc, không biết tại sao Thường Phong đột nhiên lại thay đổi như vậy.

“Tiếp tục đi thôi!” Mạc Tử Phàm cũng không truy cứu, câu thi con Hồng mao cương thi cũng như giết chết nó, hắn nhận được mấy trăm điểm năng lượng.

Nhưng vẫn chưa thể nâng cấp Bất Phôi Kim Thân.

Bất Phôi Kim Thân đạt đến tầng thứ tám, muốn nâng cấp không phải là chuyện dễ dàng.

Ít nhất là muốn dựa vào việc giết Hồng mao cương thi để nâng cấp là không thể nào.

Lần này Mạc Tử Phàm đã thể hiện thực lực siêu phàm, Thường Phong đối với hắn cũng có vài phần khúm núm.

Nguyên nhân không gì khác, Thường Phong thực ra biết rõ, với thiên phú của mình, thành tựu hiện tại về cơ bản đã là đỉnh điểm.

Nhưng nghe nói trong Đường Môn có tâm pháp nội công chí cao và vô số võ học, ám khí đỉnh cấp, nếu có thể gia nhập Đường Môn, có lẽ sẽ có cơ hội nâng cao thực lực.

Dư Trường Ca tuy tinh ranh, nhưng cũng không nghĩ nhiều đến vậy, trong mắt hắn, Mạc Tử Phàm có lẽ là con trai, hoặc con riêng của một vị cao tầng nào đó trong phái Câu Thi, mới khiến Thường Phong khúm núm như vậy.

Trong lòng mỗi người đều tự suy diễn, Mạc Tử Phàm không hề hay biết, hắn để cho tống tử của Thường Thư Nguyên đi trước dò đường.

Thường Phong đối với Mạc Tử Phàm đã khúm núm, Thường Thư Đức vì bất kính với Mạc Tử Phàm mà bị ăn tát, Thường Thư Nguyên tự nhiên không dám tỏ ra bất kính với hắn.

Ngầm ngầm, Mạc Tử Phàm đã trở thành hạt nhân của đội ngũ này.

Đối với tình hình này, Dư Trường Ca nhíu mày, nhưng không nói gì.

Nhưng đúng lúc này, tống tử của Thường Thư Nguyên vừa mới rẽ vào khúc cua phía trước, sắc mặt Thường Thư Nguyên biến đổi: "Tống tử của tôi, chết rồi!!" Mạc Tử Phàm nghe vậy, không khỏi nhíu mày, cũng chính lúc này, hắn mới nhìn thấy.

Một đám linh thể sao chép đang đi về phía họ.

Lần này Tiểu Ca ra tay, đấu mực trong tay bắn ra một đường, một sợi dây mực đã chặn đường đi của những linh thể sao chép này.

Chúng chạm vào dây mực liền lập tức quay đầu đi.

"Theo sau." Mạc Tử Phàm bước một bước, hắn cảm thấy những linh thể sao chép này hẳn sẽ quay về, có lẽ chúng có thể dẫn họ đến manh mối.

Mấy người đi theo sau Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm để con Hồng mao cương thi vừa câu được đi đầu.

Đi theo những linh thể sao chép này, quả nhiên đã thuận lợi tìm được nơi có manh mối.

Bước vào một cánh cửa đá, mấy người Mạc Tử Phàm theo sát phía sau.

Khi vừa vào, cảnh tượng đầu tiên họ thấy là hai người trẻ tuổi nằm ở lối vào, trong trạng thái ngủ say.

"Hẳn là những người đã trúng chiêu." Thường Phong lên tiếng, "Giống hệt như năm đó, bề ngoài trông không có gì, nhưng thực tế đã rơi vào một trạng thái ngủ sâu, tôi đã thử mọi cách nhưng đều không thể đánh thức được." Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc rất cẩn thận, y dùng dây mực phòng hộ ở hai đầu cửa đá, thậm chí hai bên tường mộ cũng không bỏ sót.

Làm xong những việc này, y mới đến trước mặt hai người trẻ tuổi đang ngủ say.

"Là người hạ đấu cùng cha tôi, hình như là hai người trẻ tuổi của Nhạn Môn trong ngoại bát môn." Dư Trường Ca nhận ra hai người đang ngủ trên đất.

Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc nhìn về phía Tiểu Ca, "Tiểu Ca, có thể dùng máu của cậu thử một chút không?" Máu của Tiểu Ca có thể xua đuổi trăm tà trăm trùng, Giải Liên Hoàn làm vậy là để xem họ có phải bị trúng cổ hoặc trúng tà không.

Mạc Tử Phàm không nói gì, lúc nhìn hai người này, hắn đã dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát.

Dấu hiệu sinh mệnh của hai người vẫn còn nguyên vẹn, cũng xác thực là đang trong trạng thái ngủ say.

Về phần tại sao không thể tỉnh lại, điểm này Mạc Tử Phàm cũng đã đại khái biết được, đó là do có một luồng ánh sáng màu xám nhạt đang quấn lấy linh hồn của họ.

Xem ra, luồng ánh sáng màu xám này muốn tách linh hồn ra khỏi cơ thể.

Thủ đoạn tách linh hồn, đây là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm gặp phải trong thế giới Đạo Mộ.

Nhưng đã từng đến đáy biển sâu trong Hải Để Mộ, Thần Thụ Tần Lĩnh và Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm biết rằng, những thứ trên thế giới này, đều không đơn giản như vậy.

Lúc này Tiểu Ca đã nhỏ máu tươi lên mi tâm của hai đệ tử trẻ tuổi Nhạn Môn, nhưng cả hai vẫn không hề tỉnh lại.

"Hẳn là không phải trúng tà." Dư Trường Ca lắc đầu, nói: "Lần này cha tôi đã mời một Phát Khâu Thiên Quan, ông ta có một chiếc Phát Khâu Tàn Ấn, tà ma thông thường căn bản không thể đến gần." Phát Khâu Tàn Ấn?

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cái đó hắn cũng không có.

Nhưng nhìn từ luồng ánh sáng màu xám, lẽ ra phải là trúng tà mới đúng, vì luồng ánh sáng đó đã có phản ứng khi gặp máu của Tiểu Ca.

Chỉ là máu của Tiểu Ca chỉ tiêu trừ được một phần mười luồng ánh sáng màu xám, không thể loại bỏ hoàn toàn.

Mạc Tử Phàm cắn rách ngón tay mình, nhỏ máu tươi lên người

một trong hai người.

Chương 153

Máu của Mạc Tử Phàm hiệu quả cũng tương tự như máu của Tiểu Ca, chỉ có thể chống lại khoảng một phần mười luồng ánh sáng màu xám.

Nhưng Mạc Tử Phàm không bỏ cuộc, tiếp tục nhỏ máu, cho đến khi hoàn toàn tiêu trừ luồng ánh sáng màu xám trên người người đó.

Những người khác không nhìn thấy luồng ánh sáng màu xám trên người hai đệ tử Nhạn Môn, nên tự nhiên có chút không hiểu hành động của Mạc Tử Phàm.

Nhưng không ai nói gì, dù sao những thủ đoạn Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó đã quá khó tin rồi.

Khi mọi người đang nhìn Mạc Tử Phàm không ngừng nhỏ máu, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc kéo tay Mạc Tử Phàm.

"Tiểu Bát Gia, máu của cậu và Tiểu Ca đều không có tác dụng thì đừng nhỏ nữa.

Ngôi mộ cổ này không yên bình, mùi máu tanh có thể sẽ dẫn đến những thứ không hay." Lo lắng của Giải Liên Hoàn không sai, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không giải thích nhiều, hắn kéo tay áo lên, để lộ ra ấn ký Thi vương có chút dữ tợn.

"Không có mùi máu tanh, việc nên làm vẫn phải làm." Giải Liên Hoàn và Thường Phong đều là những tay lão làng, chỉ liếc một cái sắc mặt liền đại biến, sau đó buột miệng nói: "Thi vương ấn ký!!" Dư Trường Ca đứng bên cạnh không biết Thi vương ấn ký là gì, không nhịn được hỏi: "Hai vị, Thi vương ấn ký là cái gì?" "Thi vương ấn ký là ấn ký được ngưng tụ từ oán khí và thi khí của Thi vương trước khi chết, thường chỉ xuất hiện trên người kẻ đã giết Thi vương." Lời này

của Giải Liên Hoàn vừa nói ra, Dư Trường Ca cũng hít một hơi khí lạnh, hắn cảm thấy mình đã rất coi trọng Mạc Tử Phàm rồi, nhưng cũng vạn lần không ngờ, Mạc Tử Phàm lại từng giết cả Thi vương.

"Tiểu Bát Gia quả nhiên mạnh mẽ, hai đứa không nên thân kia mau nhìn cho kỹ, thực lực hiện tại của Tiểu Bát Gia, đến ta cũng phải cúi đầu." Thường Phong bây giờ không còn chút liêm sỉ nào, trực tiếp bắt đầu nịnh hót.

Đối với Thường Phong, Mạc Tử Phàm không biết nên nói gì.

Mặc dù y sẽ vì thực lực mà thay đổi thái độ, nhưng trực tiếp khúm núm như hiện tại, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy có chút khó tin.

Chẳng lẽ sư phụ Tề Thiết Chủy của mình lại ngầu đến thế sao?

Không hiểu rõ, Mạc Tử Phàm dứt khoát không nghĩ nữa, vẫn tiếp tục nhỏ máu.

Khi giọt máu tươi thứ chín rơi xuống, ngón tay của một trong hai người trẻ tuổi cử động, sau đó trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, anh ta mở mắt ra.

Sau khi mở mắt, cơ thể anh ta vẫn còn rất yếu, Mạc Tử Phàm lấy ra đường glucose mang theo bên người cho anh ta ăn.

Anh ta cảm kích nhìn Mạc Tử Phàm một cái, sau đó ánh mắt rơi vào người Thường Phong và những người khác.

Cùng là người của ngoại bát môn, anh ta quen thuộc với Thường Phong hơn.

Nhưng Thường Phong lúc này vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc, "Sao có thể, năm đó ta đã dùng rất nhiều cách, đều không thể đánh thức người đang ngủ, cậu làm thế nào vậy?" "Đúng là trúng tà." Mạc Tử Phàm lạnh nhạt mở miệng, quá trình không quan trọng, hắn hỏi thẳng.

“Cha cậu đâu?

Những người khác đi cùng ông ấy đâu rồi?” Đây mới là vấn đề Mạc Tử Phàm quan tâm, Dư Trường Ca đã trả một trăm triệu, Mạc Tử Phàm tuy có để tâm đến bảo vật, nhưng về mặt đạo nghĩa, hắn sẽ cố gắng hết sức để tìm cha của Dư Trường Ca.

Không chỉ vì Dư Trường Ca, mà Mạc Tử Phàm cũng biết nhiệm vụ mà Dư Trường Ca giao là tìm kiếm bảo vật và cha của hắn.

Về phần bảo vật, thực ra Mạc Tử Phàm cũng chỉ nói vậy, dù sao những bảo vật đó đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

Mạc Tử Phàm ngay cả cuốn thứ mười ba của Địa Thư còn không lấy nổi, huống chi là Thiên Thể Thư.

Ngoài ra, Âm Dương Ngư Trường Kiếm, đối với Mạc Tử Phàm mà nói cũng khá vô dụng, dù sao tầm xa hắn có Hắc Lân Cửu Châm, cận chiến có Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trừ tà có Hắc Lân chi tâm, sau này còn có thể hợp thành Hắc Lân Thiên Ấn mạnh hơn cả Phát Khâu Thiên Ấn.

Nói cách khác, uy lực mà Mạc Tử Phàm có thể phát huy với Âm Dương Ngư Trường Kiếm không bằng Hắc Lân Huyền Trọng Côn, lấy nó cũng chỉ là gân gà.

Nhưng đối với đồng tiền Quỷ Thần Mãi Mệnh cuối cùng, Mạc Tử Phàm thật sự có lòng trắc ẩn.

Mạc Tử Phàm có hệ thống, nhu cầu đối với Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền không lớn, nhưng hắn lại có một vị sư phụ trăm tuổi là Tề Thiết Chủy.

Nếu có thể có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, Mạc Tử Phàm có thể dùng nó để kéo dài mạng sống cho Tề Thiết Chủy.

Mặc dù Mạc Tử Phàm là người xuyên không, nhưng tình cảm

giữa hắn và Tề Thiết Chủy là thật.

Kiếp trước Mạc Tử Phàm là cô nhi, kiếp này có một vị sư phụ yêu thương mình, giống như một người thân, một người ông, Mạc Tử Phàm từ tận đáy lòng không muốn mất đi.

Đó cũng là lòng trắc ẩn duy nhất của Mạc Tử Phàm.

Lúc này, đệ tử Nhạn Môn được Mạc Tử Phàm cứu tỉnh cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng: "Tôi tên Lâm Trường Thanh, đệ tử Nhạn Sơn, tôi cũng không biết họ đã đi đâu rồi." Lời của Lâm Trường Thanh khiến Mạc Tử Phàm không biết nói gì, "Hai chúng tôi không cẩn thận bị linh thể sao chép va phải, chuyện sau đó tôi cũng không biết nữa." "Vậy ở đây các cậu có phát hiện quan trọng nào khác không?" Mạc Tử Phàm tiếp tục hỏi.

Lâm Trường Thanh suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Lúc đó người đi cùng tôi nói đây là trận pháp Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận được bố trí bằng Thiên Tinh Thuật trong Thiên Tự Quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Lúc đó tôi đang đi theo một người để phá trận." "Chỉ là chưa kịp phá trận, tôi đã trúng chiêu, còn bây giờ thế nào, tôi cũng không rõ." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm cũng không ngạc nhiên, vì hắn cũng đã phát hiện đây là một khốn trận.

Chỉ không ngờ nó lại liên quan đến Thiên Tự Quyển trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Thiên Tự Quyển trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật cực kỳ khó hiểu, ngay cả Hồ Bát Nhất năm đó cũng không dám nói là đã lĩnh ngộ hoàn toàn.

Càng không nói đến việc dùng Thiên Tự Quyển để bố trí một huyền trận như thế này.

Đối với những người khác, hoàn toàn là chuyện viển vông.

Ngôi mộ cổ này là của vương hậu nước Tề, Liễu Y Tuyết.

Nếu Liễu Y Tuyết thật sự chỉ là một vương hậu bình thường, nếu Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận thật sự là do Liễu Y Tuyết bố trí, vậy thì thực lực của vị vương hậu này quả thực khiến người ta phải suy ngẫm.

Hơn nữa, Uông Tàng Hải có thể đã có được thuật trường sinh mà không chết, chẳng lẽ sư phụ của Uông Tàng Hải là Liễu Y Tuyết lại có thể chết sao?

Vì vậy, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, Liễu Y Tuyết chưa chết, đây chỉ là một ngôi mộ giả.

Chương 154

Thứ hai, Liễu Y Tuyết không phải là sư phụ của Uông Tàng Hải, có thể có chút quan hệ với Uông Tàng Hải, nên mới để Uông Tàng Hải bố trí Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận ở đây.

Bất kể là giả thuyết nào, Mạc Tử Phàm hiện tại đều không thể khẳng định.

"Anh có thể cứu tỉnh tôi, chắc chắn cũng có thể cứu tỉnh em trai tôi, cầu xin anh cứu em trai tôi." Lâm Trường Thanh nhìn Mạc Tử Phàm, anh ta có thể cảm nhận được, người cứu mình chính là Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nghe vậy lại lắc đầu, nói: "Cứu thì chắc chắn phải cứu, nhưng không phải bây giờ." Mạc Tử Phàm không ngốc, nếu gặp người nào cũng dùng mười giọt máu tươi để cứu, tuy cơ thể hắn chịu được, nhưng quá thiệt thòi.

Theo phán đoán của Mạc Tử Phàm, những linh thể sao chép này hẳn là bị ảnh hưởng bởi một loại âm tà chi lực nào đó, nếu có thể tìm ra ngọn nguồn, phá hủy nó, mọi thứ sẽ có thể trở lại như cũ.

Ở lại đây có dây mực của Giải Liên Hoàn, Mạc Tử Phàm lại để lại cho Lâm Trường Thanh một ít thức ăn, rồi mới dẫn mọi người tiếp tục đi.

Lâm Trường Thanh hiện tại rất yếu, theo lời anh ta, Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận cực kỳ khó giải, không có gì bất ngờ thì sẽ lại đi vòng về.

Bởi vì Lâm Trường Thanh đi theo một Mô Kim Hiệu Úy rất am hiểu Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, cũng đã đi vòng mấy vòng mà không ra được.

Mạc Tử Phàm không nói gì, đi vào đây lâu như vậy, hắn không gặp cha của Dư Trường Ca, đủ để nói lên vấn đề.

Toàn quân bị diệt?

Mạc Tử Phàm không tin lắm, vậy nên chỉ có một khả năng, họ đã phá trận và đi ra ngoài.

Mạc Tử Phàm chỉ cần đi theo dấu chân của họ, chắc chắn có thể tìm được cách rời khỏi Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận.

Lúc này, mấy người Mạc Tử Phàm đi vào mộ thất phía sau cửa đá, mộ thất này cũng không lớn, tương tự ở giữa cũng có một cỗ quan tài đá, cỗ quan tài này đã được mở ra.

Bên cạnh quan tài có một cỗ thi thể, là thi thể của một con Hồng mao cương thi.

Chỉ là gáy của con Hồng mao cương thi này đã bị người ta đập nát, điều này khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc.

Hồng mao cương thi có thi khí hộ thể, sức phòng ngự của cơ thể rất kinh người, muốn đập vỡ xương sọ, làm tổn thương tiểu não của nó không phải là chuyện dễ dàng.

"Tiểu Bát Gia, con Hồng mao cương thi này cũng cho cậu nhé?" Thường Phong cười hề hề mở miệng, thực ra y cũng muốn con Hồng mao cương thi này, nhưng dù sao Mạc Tử Phàm cũng đang ở đây.

Thường Phong biết rõ, so với việc kết giao với Mạc Tử Phàm, bái nhập vào Đường Môn đất Ba Thục, một con Hồng mao cương thi chẳng là cái thá gì.

Mạc Tử Phàm lại không biết những suy nghĩ nhỏ nhặt trong lòng Thường Phong, thực ra hắn cũng có chút kỳ lạ, không biết Thường Phong rốt cuộc đã tự suy diễn ra những gì, mà lại đối xử tốt với mình như vậy.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không khách khí, chiến lực của Hồng mao cương thi không tệ, nếu dùng tốt, không chừng thật sự có thể ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu.

Câu thi con Hồng mao cương thi thứ hai, Mạc Tử Phàm vẫn làm một cách dễ dàng.

Câu Thi Tà Châm đã đạt đến tầng thứ sáu, Mạc Tử Phàm muốn câu thi sáu con Hồng mao cương thi cũng không phải chuyện khó khăn.

Trong mộ thất này Mạc Tử Phàm phát hiện ra dấu vết chiến đấu, rõ ràng là do cha của Dư Trường Ca để lại.

Những người mà cha Dư Trường Ca tìm đến có thể giết được Hồng mao cương thi, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Mạc Tử Phàm xác định không còn manh mối nào khác rồi mới tiếp tục đi.

Xuyên qua mộ thất này, xuất hiện một đường hầm gần như y hệt phía trước.

Mạc Tử Phàm đi trên những đường hầm này, phía trước các đường hầm chằng chịt, mỗi một ngã rẽ đều là một ngã tư.

Mạc Tử Phàm chọn tiếp tục đi theo dấu vết liên tục do cha của Dư Trường Ca để lại.

Nhưng lần này, điều khiến Mạc Tử Phàm không ngờ tới là, đi được khoảng hai mươi phút, dấu chân phía trước lại nhiều thêm một người.

Ban đầu là mười ba người, đến đây là mười một người, những điều này Mạc Tử Phàm đều có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, dấu chân lại từ mười một người biến thành mười

hai người.

Hơn nữa, người mới xuất hiện này không đi cùng với mười một người kia, mà là đi theo phía sau.

Trong đường hầm, đột nhiên xuất hiện một người đi theo sau cha của Dư Trường Ca.

Người này là ai?

Tạm thời Mạc Tử Phàm không có câu trả lời, nhưng hắn chuẩn bị tiếp tục đi.

Đi thêm khoảng mười mấy phút nữa, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Cảnh tượng phía sau cửa đá gần như y hệt cảnh tượng phía trước.

Một mộ thất không lớn, một cỗ quan tài đá, và một thi thể Hồng mao cương thi.

Thường Phong cười hề hề làm một tư thế mời với Mạc Tử Phàm, ý bảo Mạc Tử Phàm câu thi.

Mạc Tử Phàm cũng không khách khí, lựa chọn câu thi.

Tình huống tiếp theo khiến sắc mặt mấy người Mạc Tử Phàm bắt đầu trầm xuống.

Bởi vì xuất hiện cái thứ tư, thứ năm, thứ sáu, những mộ thất gần như y hệt nhau.

Chương 155

Trong mộ thất thứ sáu, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc không nhịn được mở miệng: "Chuyện này e là phức tạp hơn chúng ta tưởng.

Thời Chiến Quốc, nước Tề có dốc một phần ba quốc lực, muốn trong thời gian ngắn tạo ra một lăng mộ như thế này, cũng không phải chuyện dễ dàng." Lời của Giải Liên Hoàn cũng hợp tình hợp lý, người nào biết một chút về tình hình quốc gia thời Chiến Quốc đều có thể hiểu được.

Thời Chiến Quốc, phân tranh không ngừng, các quốc gia chỉ hận không đủ tiền tài để xây dựng quân đội mạnh hơn, gần như không thể có ai hao phí lượng lớn nhân lực vật lực để tạo ra một đại mộ hoành tráng như thế này.

Đường hầm ở đây rộng hơn hai mươi mét, cao hơn tám mét, toàn bộ đều được xây bằng những tảng đá lớn ngay ngắn.

Hai bên đường hầm có hoa văn điêu khắc, cách một khoảng lại có một mộ thất với quan tài đá, trong quan tài đều được nuôi dưỡng Hồng mao cương thi bằng bí pháp.

Nếu đây là lăng mộ của một vị vương công quý tộc nào đó sau khi Tần triều thống nhất lục quốc thì còn có thể hiểu được, nhưng ở nước Tề thời Chiến Quốc, tạo ra một lăng mộ như thế này cho vương hậu Liễu Y Tuyết, có chút không hợp lý.

"Đây là mộ của Liễu Y Tuyết, nhưng có lẽ thân phận của bà ta không chỉ là vương hậu nước Tề." Dư Trường Ca nói một câu khá thuyết phục, vì trước đó Dư Trường Ca đã nói, Liễu Y Tuyết không phải người bình thường, mà là sư phụ của đại gia phong thủy triều

Minh Uông Tàng Hải.

Điểm này nếu người thường nghe thấy sẽ cảm thấy vô cùng khó tin, nhưng sau khi trải qua chuyện của công chúa Áo Cổ và Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm không còn cảm thấy khó tin nữa.

Dù sao hắn cũng đã tiếp xúc với hai người trường sinh.

"Liễu Y Tuyết có thuật trường sinh, lại nắm giữ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hoàn chỉnh, dạy ra một Uông Tàng Hải, cũng là hợp tình hợp lý." Thường Phong là cao thủ của ngoại bát môn, tuy cũng cảm thấy trường sinh khó như lên trời, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trong lịch sử có một số người có lẽ thật sự đã đắc được trường sinh.

"Đi tiếp thôi." Mạc Tử Phàm nhíu mày.

Mọi người tiếp tục đi, mộ thất thứ bảy, mộ thất thứ tám, khi mọi người đến mộ thất [thứ chín], tất cả đều ngây người.

Bởi vì mộ thất [thứ chín] chính là mộ thất đầu tiên mà họ vừa mới rời đi.

"Lại quay về rồi?" Sắc mặt của mọi người đều có chút khó coi, đặc biệt là Mạc Tử Phàm.

Bởi vì lúc ở mộ thất đầu tiên, hắn đã quan sát hai bên đường hầm.

Hai bên đường hầm của mộ thất, một bên là đường mà cha của Dư Trường Ca đi, bên còn lại là đường của những linh thể sao chép.

Nói cách khác, nếu cứ đi theo dấu chân của cha Dư Trường Ca, không thể nào quay lại đây được.

Bởi vì cha của Dư Trường Ca không quay lại mộ thất này.

Nhưng bây giờ… Mạc Tử Phàm lại nhìn vào hai bên đường hầm của mộ thất, một lần nữa khiến hắn kinh ngạc.

Bởi vì đường hầm bên trái mà họ vừa đi không có dấu chân của họ, cũng không có dấu chân của cha Dư Trường Ca, chỉ có dấu chân do những linh thể sao chép để lại.

Mọi chuyện ngày càng trở nên khó tin, Mạc Tử Phàm không thể nào nhầm lẫn phương hướng được, ở đây có bao nhiêu người, dù Mạc Tử Phàm nhầm, những người khác cũng không thể nhầm.

"Lúc trước Lâm Trường Thanh có nói về Đấu Chuyển Tinh Di khốn trận.

Ban đầu tôi không hiểu Đấu Chuyển Tinh Di là gì, bây giờ xem ra, đường hầm chuyển động, thay đổi phương vị, quả là có nét tương đồng kỳ diệu với Hải Để Mộ mà tôi từng đến năm đó." Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc lên tiếng, đã trải qua những mộ thất xoay chuyển lên xuống ở Hải Để Mộ, nên đối với tình huống trước mắt cũng có khả năng chấp nhận nhất định.

Thiên Chân nghe vậy lại lắc đầu, nói: "Tam thúc, cháu thấy không khả thi lắm, Hải Để Mộ có động lực khổng lồ từ thủy triều của đại dương để khởi động cơ quan, khiến cho mộ thất có thể xoay chuyển lên xuống." "Nhưng đường hầm ở đây rộng hai mươi mét, cao tám mét, đường hầm như vậy muốn xoay chuyển, động lực cần thiết phải khủng khiếp đến mức nào?

Trừ phi có Tứ Tượng Thần Thú ở dưới kéo động cơ quan, nếu không gần như không thể có động lực khổng lồ như vậy để di chuyển một mộ thất lớn đến thế." Không thể không nói, lời của Thiên Chân rất có lý, nếu ở đây cũng giống như Hải Để Mộ, đều là những đường hầm xoay chuyển lên xuống, vậy thì cũng quá khó tin rồi.

Thường Phong cũng lắc đầu, "Đúng vậy, động lực không đủ, khả năng này gần như có thể bỏ qua." "Cũng không hoàn toàn." Mạc Tử Phàm lại không nghĩ vậy, dưới sự quan sát của Động Sát Thiên Nhãn,

đường hầm ở đây quả thực đã xoay chuyển đổi vị trí.

"Khả năng có Tứ Tượng Thần Thú ở đây là cực kỳ nhỏ, nhưng nếu ở đây có một khối vẫn đồng khổng lồ thì sao?" "Mượn sức mạnh từ trường mạnh mẽ của vẫn đồng, liệu có thể xoay chuyển được không?" "Có thể tưởng tượng Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận này như một la bàn bát quái khổng lồ, la bàn bị ảnh hưởng bởi từ trường và bắt đầu xoay chuyển." Nghe Mạc Tử Phàm nói, Thường Phong muốn nói lại thôi, dù sao y cũng chỉ là người của ngoại bát môn, hạ đấu không nhiều, nên đối với lý luận của Mạc Tử Phàm có chút không thể hiểu được.

Nhưng Giải Liên Hoàn và Thiên Chân lại biết, những gì Mạc Tử Phàm nói, về mặt lý thuyết là hoàn toàn có thể tồn tại.

"Nếu đường hầm cứ xoay chuyển mãi, chúng ta đi vòng vòng trong này chẳng phải sẽ không bao giờ tìm được chủ mộ thất thật sự sao?" Dư Trường Ca nhíu mày, tình hình hiện tại khiến hắn có chút sốt ruột.

"Cũng không hẳn." Mạc Tử Phàm nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra.

Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám được Mạc Tử Phàm thi triển, bắt đầu tìm kiếm cách phá giải Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận.

Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám có thể nhìn thấu những việc chưa biết, muốn nhìn thấu cách phá giải Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, cũng không phải là chuyện khó khăn.

Dưới Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm, hắn mới phát hiện, Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận thực ra muốn phá trận rất đơn giản, chỉ cần có tám người là được.

Mỗi người ở trong một mộ thất, mỗi mộ thất đều có một cỗ quan

tài, dưới quan tài có một khối điêu văn có thể ấn xuống.

Nếu tám khối điêu văn trong tám lăng mộ được ấn xuống cùng lúc, sẽ có thể mở ra đường hầm dẫn đến nơi tiếp theo.

"Tôi biết cách phá giải rồi." Mạc Tử Phàm lạnh nhạt mở miệng, "Thực ra cách phá giải không phức tạp như chúng ta nghĩ." Phương pháp này đơn giản, trông có vẻ cũng không phức tạp, nhưng người thường muốn phá cục lại là chuyện vô cùng khó khăn.

Dù sao không phải ai cũng có thể nghĩ ra điểm này.

Bởi vì trong Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, có những linh thể sao chép, gần như không thể nào để người ta phân ra tám mộ thất được.

Hơn nữa, e rằng cũng khó có ai nghĩ ra nên phá cục như vậy.

Mạc Tử Phàm có sáu con Hồng mao cương thi, cộng thêm tống tử trong tay Thường Phong và Thường Thư Đức, tổng cộng có chín con.

Theo sự phân phó của Mạc Tử Phàm, mỗi mộ thất để lại một con tống tử, dùng dây mực để bảo vệ.

Đến mộ thất thứ tám, Mạc Tử Phàm ra lệnh cho các con tống tử chuẩn bị sẵn sàng, sau đó đồng thời ấn cơ quan.

Chương 156

Trong nháy mắt, tiếng cơ quan vang lên không ngớt, sau đó thấy cỗ quan tài tách ra, phía dưới xuất hiện một đường hầm.

"Lại phải đồng thời ấn động cơ quan của tám mộ thất mới có thể mở ra, cũng may là có Tiểu Bát Gia, nếu là người khác, ai mà nghĩ ra được chứ?" Thường Phong lại bắt đầu nịnh hót, khiến Mạc Tử Phàm cũng có chút không quen.

"Cách bố trí quả thực có chút khiến người ta khó tin." Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc cũng lên tiếng, "Trong những ngôi mộ cổ mà tôi từng gặp, nhiều nhất cũng chỉ có ba cơ quan cần khởi động cùng lúc, khoảng cách giữa các cơ quan cũng không quá xa, tình huống như thế này, là lần đầu tiên tôi gặp." Mạc Tử Phàm không nói gì, để Hồng mao cương thi dò đường, rồi theo sát phía sau đi vào đường hầm.

Đây là một đường hầm dẫn xuống dưới, khi mấy người Mạc Tử Phàm đi xuống, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả đều kinh ngạc.

Bởi vì đây là một mộ thất hình tròn, chính giữa có một cỗ quan tài Giao Long Tiếu Tử được phong bằng nước sắt, ngay phía trước quan tài có một bệ đá hình tròn, trên bệ đá có một cái đỉnh bốn chân lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, Vương Bàn Tử có chút khó tin mở miệng.

"Phàm ca, cảnh tượng ở đây, chẳng phải y hệt như những gì chúng ta gặp trong Hải Để Mộ sao?" Vương Bàn Tử chậm rãi nói.

"Đúng vậy, ngay cả hoa văn trên tường mộ cũng y hệt." Thiên Chân nói xong, liền nhìn về phía Mạc Tử Phàm, "Phàm ca, mở quan

tài chứ?" Quan tài Giao Long Tiếu Tử, được phong bằng nước sắt, chỉ để lại một cái lỗ nhỏ có thể thò tay vào để mở.

Trong tình huống bình thường, loại quan tài được đổ sắt này rất khó mở, nhưng đối với Mạc Tử Phàm mà nói, lại không phải là chuyện khó khăn.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn hạ xuống, sức mạnh khổng lồ trực tiếp đập nắp quan tài Giao Long Tiếu Tử vỡ tan thành từng mảnh.

Nắp quan tài được mở ra, thứ bên trong cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc, hải hầu tử!!

Giống hệt như tình huống gặp phải ở Hải Để Mộ, trong quan tài Giao Long Tiếu Tử cũng có hải hầu tử, điểm khác biệt là con hải hầu tử trong quan tài Giao Long Tiếu Tử ở Hải Để Mộ trên người có đeo Mô Kim Phù.

Hơn nữa, con hải hầu tử trong quan tài Giao Long Tiếu Tử này đã chết.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, liếc nhìn Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc, muốn xem y có phản ứng gì.

Dù sao Mạc Tử Phàm hiện tại vẫn chưa thể chứng minh thân phận cụ thể của hải hầu tử và Cấm bà.

Ra khỏi mộ thất này, bên ngoài là một đường hầm dài, đối diện là một cánh cửa mộ.

Mấy người Mạc Tử Phàm đi vào cánh cửa đối diện, trong mộ thất đó, có bốn cây cột đá điêu hoa, chính giữa mộ thất có một hồ nước sâu không thấy đáy.

"Giống quá, trừ những đồ bồi táng bên cạnh không giống, cách bố trí ở đây y hệt như Hải Để Mộ vậy." Vương Bàn Tử tấm tắc khen ngợi, bị chấn động đến mức không thể tả.

“Hải Để Mộ là một ngôi mộ cổ khoảng thời triều Minh, còn đây, từ tình hình trên xem ra, là một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc.” “Một ngôi mộ cổ triều Minh, tại sao lại giống với một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc như vậy?” Thiên Chân bây giờ cũng có chút mờ mịt, “Chẳng lẽ Uông Tàng Hải đã đến ngôi mộ cổ này, sau đó mô phỏng theo nó để xây dựng Hải Để Mộ?” Thiên Chân phân tích không hề sai, nếu nhìn từ góc độ đó, Liễu Y Tuyết thật sự có thể là sư phụ của Uông Táng Hải.

Bất kể ngôi mộ dưới đáy biển mà Uông Táng Hải mô phỏng theo cổ mộ này là của ai, thì ít nhất Uông Táng Hải thật sự có quan hệ với Liễu Y Tuyết.

“Nếu ở đây giống hệt mộ dưới biển, vậy chẳng phải chúng ta sẽ có lợi thế sao, tôi có thể dựa vào tuyến đường quen thuộc để tìm người.” Vương Bàn Tử có hứng thú, nếu bố cục ở đây thật sự giống hệt mộ dưới biển, vậy thì những người từng đến mộ dưới biển sẽ có lợi thế trời cho.

Đặc biệt là khi họ từng dưới sự dẫn dắt của Mạc Tử Phàm, gần như đã lật tung cả ngôi mộ dưới biển lên.

Nếu nơi này thật sự giống hệt mộ dưới biển, vậy đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đây là một chuyện không thể tốt hơn được nữa.

“Từng vào một ngôi cổ mộ giống hệt nơi này?” Dư Trường Ca ở bên cạnh cũng nghe ra vấn đề trong lời nói của mấy người, lúc này lên tiếng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện đó.” Vương Bàn Tử vốn thích khoe khoang, vừa nghe Dư Trường Ca nói vậy, lập tức đắc ý vênh váo mở miệng.

“Nói ra có thể ông không tin, ở đáy biển Tây Sa có một ngôi mộ thuyền đắm, bố cục ở đó giống hệt nơi này.” Nói rồi, Vương Bàn Tử cũng không dừng lại, tiếp tục: “Lúc đó tôi ra biển, gặp phải thuyền

ma, gặp phải nhân diện liêm và hải hầu tử còn sống.” “Biết nhân diện liêm không?

Chắc là không biết rồi, thứ đó có một cái bướu thịt giống mặt người, có hai bàn tay nhỏ màu đỏ thẫm, bám vào gáy người ta, trong vòng mười phút là có thể khống chế thần kinh trung ương của người đó.” Vương Bàn Tử đang thao thao bất tuyệt khoe khoang, nhưng đúng lúc này, Thường Thư Đức lại mặt đầy kinh hãi chỉ vào vai Thường Thư Nguyên.

“Đó không phải là bàn tay nhỏ của nhân diện liêm sao?” Cùng với lời nói của Thường Thư Đức vừa dứt, Mạc Tử Phàm và những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía Thường Thư Nguyên.

Quả nhiên, trên vai Thường Thư Nguyên xuất hiện một đôi tay nhỏ màu đỏ thẫm.

Đối mặt với đôi tay nhỏ màu đỏ thẫm đó, sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút ngưng trọng, bởi vì đó chính là bàn tay nhỏ của nhân diện liêm.

Không, điều thật sự khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy ngưng trọng là vì Động Sát Thiên Nhãn nhìn thấy từ trong đôi tay đó chi chít những bàn tay nhỏ màu đỏ thẫm khác.

Động Sát Thiên Nhãn có thể nhìn thấy một số thông tin trong quá khứ, nói cách khác, con nhân diện liêm này trong quá khứ, bên cạnh nó có vô số nhân diện liêm khác.

Theo tình hình Mạc Tử Phàm nhìn thấy, những con nhân diện liêm chi chít đó, có lẽ đều ở trong quá khứ.

Mạc Tử Phàm thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Thường Thư Nguyên, một chiêu Đoạn Hồn Chỉ điểm lên người con nhân diện liêm.

Đoạn Hồn Chỉ hiện đã đạt đến tầng thứ chín, chỉ nhẹ nhàng điểm một cái, con nhân diện liêm lập tức nổ tung.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt nhân diện liêm, điểm năng lượng +80." Giết một con nhân diện liêm không nhận được gì nhiều, nhưng những điều đó không quan trọng, quan trọng là Mạc Tử Phàm nhìn thấy phía trước mộ đạo xuất hiện từng đôi tay nhỏ màu đỏ thẫm.

"Vương Bàn Tử, cái mồm quạ của mày!" Giải Liên Hoàn đang giả dạng Ngô Tam Thúc lúc này cũng không nhịn được mà buột miệng chửi một câu, nhiều nhân diện liêm như vậy, đối phó không hề dễ dàng.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một đường trên lòng bàn tay, máu tươi bắn ra, định dùng máu tươi để chặn đám nhân diện liêm.

Phải nói rằng, cách làm của Tiểu Ca không có vấn đề gì, máu tươi của cậu ta quả thực có hiệu quả, đã chặn được đám nhân diện liêm.

"Đi trước đã." Mộ đạo thông suốt, phía trước không đi được thì còn có phía sau, mấy người Mạc Tử Phàm đi về phía sau.

Đi về phía sau không lâu, lại có một mộ thất xuất hiện ở bên trái mộ đạo.

Trong mộ thất này có những thứ tương tự, bốn cây cột đá điêu khắc, một hồ nước hình tròn.

Chương 157

Nhưng, trong mộ thất này, mấy người Mạc Tử Phàm lại lần nữa nhìn thấy dấu chân sáp thi màu trắng.

Dấu chân sáp thi này lớn hơn một chút so với dấu chân sáp thi ở mộ dưới biển, ước chừng là dấu chân của một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi để lại.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, chuyện này còn khó giải quyết hơn Mạc Tử Phàm tưởng tượng, ít nhất tình hình hiện tại là như vậy.

"Lại là dấu chân sáp thi." Vương Bàn Tử, Thiên Chân, thậm chí cả Tiểu Ca đều giật mình, không biết tại sao lại nhìn thấy dấu chân sáp thi ở đây.

Nhưng sự kinh ngạc trong lòng họ không thể sánh bằng Mạc Tử Phàm, bởi vì anh từng thấy chủ nhân của dấu chân sáp thi là ai, đối với chủ nhân của dấu chân sáp thi, trong lòng Mạc Tử Phàm cũng đầy kính sợ, bởi vì anh cũng không biết mình có thể đối phó được với chủ nhân của dấu chân sáp thi hay không.

Dù sao chủ nhân của dấu chân sáp thi là...

"Từng thấy dấu chân sáp thi này rồi?" Dư Trường Ca ở bên cạnh hỏi, đối với ông ta, càng quen thuộc với tình hình ở đây thì càng tốt.

"Đương nhiên là thấy rồi, nhưng dấu chân sáp thi mà tôi thấy trong mộ dưới biển nhỏ hơn cái này một chút." Vương Bàn Tử lên tiếng, lúc đó mọi người vừa mới ra khỏi hồ nước hình tròn đã nhìn thấy dấu chân sáp thi, Vương Bàn Tử tự nhiên nhớ rất rõ.

"Chủ nhân của dấu chân sáp thi là thứ gì?" Thường Phong lúc này cũng lên tiếng, vừa rồi xuất hiện nhiều nhân diện liêm như vậy, khiến

Thường Phong cảm thấy có chút tê dại da đầu.

Nếu chủ nhân của dấu chân sáp thi vô cùng đáng sợ, e rằng ngay cả Thường Phong cũng sẽ bắt đầu nản lòng thoái lui.

"Chắc chỉ là một con tiểu tống tử thôi, rất giảo hoạt, cứ mãi không để Bàn gia tìm thấy, nếu không Bàn gia nhất định sẽ dạy dỗ nó một bài, phát huy tinh thần tam tiến tư." Nghe vậy, Thường Phong và Dư Trường Ca đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ là một tiểu tống tử thì không đáng sợ.

Mạc Tử Phàm từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, bởi vì lúc đó ở mộ dưới biển, anh là người cuối cùng nhìn thấy Tỏa Long Tỉnh, cho nên đã nhìn thấy chủ nhân của dấu chân sáp thi: Long Nữ!

Dấu chân sáp thi ở đây lớn hơn ở mộ dưới biển một chút, hoặc là Long Nữ ở đây lớn hơn một chút, hoặc là ở đây là Long Tử, cho nên dấu chân mới tương đối lớn hơn một chút.

Nhưng bất kể là Long Tử hay Long Nữ, đã đến đây rồi, Mạc Tử Phàm tự nhiên không thể rời đi.

Dù sao Mạc Tử Phàm là một fan đạo mộ, đối với Uông Táng Hải, con trùm cuối này, anh vô cùng tò mò.

Lúc ở mộ dưới biển, Mạc Tử Phàm cũng đã kinh ngạc trước thực lực của Uông Táng Hải, nhưng trong ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này, Mạc Tử Phàm lại thấy tình huống giống hệt như ở mộ dưới biển.

Hơn nữa, chủ nhân của mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc, Liễu Y Tuyết, có khả năng là sư phụ của Uông Táng Hải.

Nói cách khác, trong ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này, có thể ẩn giấu bí mật tuyệt đỉnh của Uông Táng Hải.

Đương nhiên, cũng có thể ẩn giấu bí mật tuyệt đỉnh của sư phụ

Uông Táng Hải, Liễu Y Tuyết.

Bất kể là bí mật của Uông Táng Hải hay bí mật của Liễu Y Tuyết, Mạc Tử Phàm đều muốn xem thử.

Một người có thể bố trí trận pháp Thiên Tự Quyển trong thập lục tự phong thủy bí thuật, một người có thể mượn sức thủy triều để xây dựng mộ dưới biển, rốt cuộc là một người như thế nào.

Nhưng đối với Mạc Tử Phàm, những điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là ở đây có dấu chân sáp thi do long nhân để lại, nói cách khác, trong ngôi cổ mộ này, cũng tồn tại Tỏa Long Tỉnh, và trong Tỏa Long Tỉnh đó, cũng khóa một con chân long trong truyền thuyết.

Mạc Tử Phàm bây giờ cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng thú vị, lúc ở mộ dưới biển, Mạc Tử Phàm tìm thấy một cái Tỏa Long Tỉnh, trong đó khóa một con rồng!

Lúc ở thần thụ Tần Lĩnh, Mạc Tử Phàm cũng tìm thấy một cái Tỏa Long Tỉnh, trong đó cũng khóa một con rồng.

Ở đây, trong ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này, Mạc Tử Phàm lại lần nữa nhìn thấy dấu chân sáp thi của long nhân.

Bất kể ở đây có cái Tỏa Long Tỉnh thứ ba hay không, Mạc Tử Phàm đều phải đi thăm dò, đi xem thử.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm phát hiện ra một vấn đề, muốn đối thoại với chân long, gần như là chuyện không thể.

Nhưng nếu là long nhân, Mạc Tử Phàm có khả năng đối thoại với họ, bởi vì lúc ở mộ dưới biển, Long Nữ đó đã nói chuyện với Mạc Tử Phàm.

Chỉ vì một số nguyên nhân, họ không thực sự đối thoại.

Lần này, Mạc Tử Phàm sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Nếu có thể có một cuộc đối thoại thực sự với long nhân, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đó cũng là một chuyện rất có ý nghĩa.

Mạc Tử Phàm không nói ra chuyện dấu chân sáp thi là do long nhân để lại, chỉ liếc nhìn hướng mà dấu chân sáp thi để lại.

Dấu chân sáp thi cũng đi vào trong bình gốm.

Nếu quan sát kỹ, cũng có thể thấy trên mặt đất có vết lăn của bình gốm.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy càng ngày càng thú vị, bởi vì Động Sát Thiên Nhãn có thể nhìn rõ vết lăn của bình gốm.

"Sao rồi?" Thiên Chân rất thông minh, phát hiện Mạc Tử Phàm đang nhìn mặt đất, biết rằng Mạc Tử Phàm có thể đã nhìn ra điều gì đó.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, trả lời không mặn không nhạt: "Ở đây cũng có vết tích do bình gốm lăn để lại." Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng giật mình, "Tình cảm là bố cục cổ mộ giống nhau, đến cả chuyện mà tiểu tống tử trong mộ làm cũng giống nhau." Vương Bàn Tử kinh ngạc về điều này, còn Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc, Thường Phong và Dư Trường Ca thì kinh ngạc không chỉ có vậy.

"Đôi mắt của Tiểu Bát Gia thật lợi hại." Giải Liên Hoàn thầm kinh hãi trong lòng.

Dọc đường đi, Thường Phong, Giải Liên Hoàn, Dư Trường Ca mấy người đều chú ý đến đôi mắt của Mạc Tử Phàm, đôi mắt đó dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, mọi manh mối đều không thể qua mắt được Mạc Tử Phàm.

"Tiểu Bát Gia, chúng ta có nên đi theo vết tích do tiểu tống tử để

lại không?" Thiên Chân hỏi Mạc Tử Phàm, bởi vì lần trước ở mộ dưới biển, chủ nhân của dấu chân sáp thi dường như đang dẫn đường, lần này, Thiên Chân cũng nghĩ như vậy.

Không chỉ Thiên Chân, Mạc Tử Phàm cũng nghĩ như vậy.

"Theo." Mạc Tử Phàm cười cười, có lẽ không có lý do gì để không theo.

Chương 158

Long nhân mà, nếu đuổi theo có lẽ có thể hỏi ra được bí mật lớn.

Hơn nữa, theo phán đoán của Mạc Tử Phàm, trận chiến đó, đối với long tộc mà nói, chắc chắn là một đại sự.

Long tộc chắc chắn biết về cuộc đại chiến giữa người và rồng.

Về cơ sở của cuộc đại chiến giữa người và rồng, chính là Hắc Lân Huyền Trọng Côn, nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn ban đầu cắm trên người long tộc ở mộ dưới biển.

Điều đó cho thấy năm đó có một vị Hắc Lân từng chiến đấu với long tộc.

Theo dấu vết, mấy người Mạc Tử Phàm đi qua nơi có Bát Quái Trận, sau đó thuận lợi đến mộ thất có mô hình Vân Thiên Cung.

"Trời ạ, Tiểu Bát Gia, cho tôi xem nào, hình như đây không phải là mô hình Vân Thiên Cung!" Mạc Tử Phàm liếc nhìn một cái, cơ bản đã biết bố cục tồn tại ở đâu.

Mô hình này quả thực không phải là mô hình Vân Thiên Cung.

"Ừ." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc đã lên tiếng trước.

Nhìn chằm chằm vào mô hình này, "Mô hình này có chút quen thuộc, hình như là..." Giải Liên Hoàn dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Mạc Tử Phàm tuy chưa từng thấy mô hình này, nhưng cũng biết nơi mà mô hình chỉ đến là đâu!

"Là của Cổ Đồng Kinh phải không!" Mạc Tử Phàm không đưa ra

câu trả lời khẳng định, dùng giọng điệu phỏng đoán nói.

Làm vậy là để Giải Liên Hoàn chủ động nói ra.

Đối với Cổ Đồng Kinh, Mạc Tử Phàm nghe danh đã lâu, Cổ Đồng Kinh, nơi từng khiến cho cao thủ Lão Cửu Môn cũng phải thất bại.

Tương truyền trong Cổ Đồng Kinh có vô số kỳ trân dị bảo.

Hắc mao xà trong Cổ Đồng Kinh đối với người khác có thể có sức uy hiếp rất lớn, nhưng đối với Mạc Tử Phàm thì có thể bỏ qua.

Bởi vì Mạc Tử Phàm có kỹ năng miễn dịch với nọc rắn.

Cộng thêm thực lực của Mạc Tử Phàm, ngược lại có thể coi hắc mao xà như những con quái vật farm kinh nghiệm.

Đương nhiên, bây giờ những điều này chỉ là phỏng đoán.

"Cậu biết Cổ Đồng Kinh?" Giải Liên Hoàn có chút kinh ngạc, Cổ Đồng Kinh trong thế hệ cũ có thể không phải là bí mật, nhưng trong thế hệ trẻ, người biết đến tuyệt đối không nhiều.

Mạc Tử Phàm nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Kỳ Môn Bát Trận ở đó bây giờ có vẻ hơi phiền phức, nhưng chỉ cần tìm ra sinh vị, không khó đâu." Mạc Tử Phàm nói một cách nhẹ nhàng, nhưng Giải Liên Hoàn lại vô cùng kinh ngạc.

Mạc Tử Phàm mới bao nhiêu tuổi, lại có thể tìm ra sinh vị.

Lần này Mạc Tử Phàm không phải dựa vào việc biết trước tình tiết từ kiếp trước.

Sau khi Động Sát Thiên Nhãn và Kỳ Môn Bát Trận đều đạt đến tầng thứ tám, Mạc Tử Phàm quả thực có bản lĩnh này để tìm ra sinh vị.

"Đi thôi." Mạc Tử Phàm chỉ vào một tấm gương đồng ở bên cạnh, phía sau tấm gương đồng có một cánh cửa nhỏ.

Bố cục này giống hệt như tình huống ở mộ dưới biển.

Hồng mao cương thi đi đầu vào cánh cửa nhỏ, mấy người Mạc Tử Phàm theo sau vào trong.

Sau khi vào, Vương Bàn Tử không nhịn được mà cảm khái.

"Thật sự, sau khi đến mộ dưới biển, Bàn gia tôi có mấy phần bội phục lão thất phu Uông Táng Hải kia, nhưng bây giờ, Bàn gia thật sự coi thường hắn, lại đi mô phỏng theo nơi này để xây dựng." Mạc Tử Phàm thì không nghĩ vậy, bất kể vì lý do gì mà Uông Táng Hải xây dựng mộ dưới biển theo nơi này, Uông Táng Hải cũng thực sự có thể coi là một bậc thầy phong thủy.

Vào mộ thất, trong mộ thất này, Mạc Tử Phàm nhìn thấy cây san hô đỏ treo đầy chuông đồng lục giác, và một mộ thất nhỏ bên trong.

Chỉ là, vừa mới đến cửa mộ thất nhỏ, Mạc Tử Phàm đã thấy trong mộ thất có tóc tai lan tràn ra ngoài.

Ngay sau đó, một khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc xuất hiện trước mắt Mạc Tử Phàm.

"Cấm bà!" Thiên Chân buột miệng nói, bởi vì lúc đầu suýt nữa bị Cấm bà hôn, nên ấn tượng về Cấm bà có thể nói là vô cùng sâu sắc.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy Cấm bà, không do dự, trực tiếp điểm một chiêu Đoạn Hồn Chỉ ra.

Tuy Cấm bà có thể là người đã ăn bán thành phẩm của thuốc trường sinh bất lão, nhưng bây giờ Cấm bà đã không còn ý thức, chỉ biết vô thức tấn công người khác, Cấm bà như vậy giữ lại cũng là tai họa cho người khác.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Cấm bà, điểm năng lượng +520." Tiêu diệt Cấm bà lần này thưởng điểm năng lượng nhiều hơn Cấm bà ở mộ dưới biển.

Đoạn Hồn Chỉ tầng thứ ba của Mạc Tử Phàm chỉ có thể đẩy lui Cấm bà, nhưng bây giờ Đoạn Hồn Chỉ tầng thứ chín của Mạc Tử Phàm, lại có thể trực tiếp tiêu diệt Cấm bà lợi hại hơn ở mộ dưới biển.

Thấy Mạc Tử Phàm chỉ điểm một ngón tay, nhẹ nhàng tiêu diệt Cấm bà, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó tin.

"Một ngón tay tiêu diệt Cấm bà?!!" Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc ngẩn người, hoàn toàn là vì quá kinh ngạc.

Giải Liên Hoàn từng đích thân xuống mộ dưới biển, ở đó không chỉ một lần đụng độ Cấm bà, đối với thực lực đáng sợ của Cấm bà, Giải Liên Hoàn có thể nghiệm sâu sắc, vậy mà lại bị Mạc Tử Phàm một ngón tay tiêu diệt.

Thường Phong cũng vô cùng kinh ngạc, tuy không nhận ra Cấm bà, cũng không giao thủ với Cấm bà, nhưng vừa rồi rõ ràng cảm nhận được áp lực từ trên người Cấm bà.

Vậy mà một tồn tại như vậy, lại bị Mạc Tử Phàm một ngón tay tiêu diệt!

Chương 159

So với sự kinh ngạc của Thường Phong và Giải Liên Hoàn, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca, Tiểu Vu Nữ mấy người bình tĩnh hơn một chút.

Dù sao cũng từng theo Mạc Tử Phàm đến thần thụ Tần Lĩnh, vào Tinh Tuyệt Thánh Thành, đối với thực lực đáng sợ của Mạc Tử Phàm, ít nhiều cũng có nhận thức.

Cho nên, bây giờ thấy Mạc Tử Phàm một ngón tay tiêu diệt Cấm bà, chỉ hơi kinh ngạc một chút.

Vương Bàn Tử thực ra cũng có chút kinh ngạc, nhưng lúc này lại đắc ý dương dương lên tiếng, "Kinh ngạc rồi chứ, cũng không sợ nói cho các người biết, từng ở Tần Lĩnh, Tiểu Bát Gia một mình, một nửa cây côn, hạ gục hai con Chúc Cửu Âm đó?" Một nửa cây côn?

Hạ gục?

Mạc Tử Phàm nghe vậy, cảm giác giống như không phải dùng nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập chết Chúc Cửu Âm, mà là dùng nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn chọc chết Chúc Cửu Âm.

"Chúc Cửu Âm?!" Thường Phong ngẩn người, câu tiếp theo chuẩn bị nói là không thể nào.

Nhưng lời đến miệng, cuối cùng vẫn không nói ra ba chữ không thể nào.

Tiếp xúc với Mạc Tử Phàm không lâu, nhưng Thường Phong lại hết lần này đến lần khác bị Mạc Tử Phàm làm cho kinh ngạc.

Theo Thường Phong biết, Đường Môn giỏi ám khí và độc, nếu ám khí đỉnh cấp phối hợp với độc dược đáng sợ, thật sự có khả năng tiêu

diệt Chúc Cửu Âm.

Mạc Tử Phàm có thể dùng ám khí và độc tiêu diệt Chúc Cửu Âm, Thường Phong nhìn Mạc Tử Phàm ánh mắt càng thêm nịnh nọt.

Bởi vì theo Thường Phong thấy, nếu Mạc Tử Phàm có bản lĩnh này, vậy không nghi ngờ gì nữa, Mạc Tử Phàm ở trong Đường Môn tuyệt đối là cao tầng.

Không phải đệ tử của môn chủ, thì cũng là đệ tử của trưởng lão, nếu có thể kết thân với Mạc Tử Phàm, muốn bái nhập Đường Môn cũng không phải là chuyện xa vời như trăng trong nước.

"Bản lĩnh của Tiểu Bát Gia tôi vẫn luôn nhìn thấy, có thể ở độ tuổi này tiêu diệt Chúc Cửu Âm, thế hệ cũ, thậm chí là thế hệ cha chú của tôi cũng không thể làm được." Thường Phong rất thông minh, mở miệng trực tiếp tâng bốc Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm càng ngày càng kỳ lạ, Thường Phong cứ mãi tâng bốc mình như vậy là có ý gì?

Có thể được lợi gì sao?

Không đúng, lẽ nào Thường Phong nhìn trúng Kỳ Môn Bát Trận của sư phụ, muốn thông qua việc quen biết mình để tiếp cận sư phụ Tề Thiết Chủy, từ đó có được Kỳ Môn Bát Trận.

Đây là khả năng lớn nhất mà Mạc Tử Phàm có thể nghĩ đến, dù sao Mạc Tử Phàm không có thuật đọc tâm, không thể nhìn thấu lòng người.

Thôi thì, Mạc Tử Phàm cũng lười để ý nhiều như vậy.

Sau khi giải quyết Cấm bà, Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, tình hình ở đây vẫn giống hệt mộ dưới biển, ở đây không có cơ quan tồn tại, nói cách khác, mộ thất này đã đến cuối đường.

“Đi lên đi!” Sau khi không còn manh mối nào khác ở đây, mấy người Mạc Tử Phàm quay lại mộ thất có mô hình Cổ Đồng Kinh.

Vừa mới quay lại mộ thất này, Mạc Tử Phàm nhíu mày, không đợi lên tiếng, Thường Thư Nguyên đã lên tiếng trước.

“...Trên mô hình ban đầu không phải có một cái xác khô ngồi đó sao?

Bây giờ không thấy nữa?” Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn, tự nhiên cũng phát hiện ra vấn đề này.

Một cái xác khô đang yên đang lành, bỗng dưng biến mất.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm thầm kêu không hay.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm định ngăn cản thì đã không kịp, chỉ nghe một tiếng “ầm”, mộ đạo mà mấy người Mạc Tử Phàm đi vào đã bị nổ sập hoàn toàn.

Muốn quay lại đường cũ cũng không phải là không thể, nhưng thời gian cần thiết còn không bằng đào một đường hầm mới.

“Tiểu Ca, phiền cậu đi mở cơ quan.” Mạc Tử Phàm lúc nghe thấy tiếng nổ, đã biết là do xác khô làm.

Trong bụng xác khô chứa thuốc nổ, nếu có người vào đây, xác khô sẽ chạy đến lối vào, nổ tung lối vào, như vậy những người sau không vào được, Mạc Tử Phàm cũng không ra được.

Nhưng, nếu bố cục ở đây thật sự giống hệt mộ dưới biển, vậy thì thiết kế trong mộ thất cũng nên giống với mộ dưới biển.

Ở chỗ cây san hô đỏ đó nên có một cơ quan, có thể làm cho mô hình nổi lên.

Lúc đầu làm cho mô hình nổi lên là vì bên dưới có quan tài làm bằng vẫn đồng, không biết ở đây có hiệu quả tương tự không.

Tiểu Ca đi mở cơ quan trên cây san hô đỏ, quả không ngoài dự đoán, tình hình giống hệt mộ dưới biển.

Mô hình Cổ Đồng Kinh bắt đầu nổi lên, một mộ đạo xuất hiện bên dưới mô hình Cổ Đồng Kinh.

Điểm khác biệt là bên dưới mô hình Vân Thiên Cung ở mộ dưới biển có một mảnh Hắc Lân Tàn Ấn, nhưng bên dưới mô hình Cổ Đồng Kinh lại không có.

"Tiểu Bát Gia, không thể nhìn thấy dấu chân cha tôi để lại sao?

Ở đây có dấu chân cha tôi để lại không?" Dư Trường Ca mở miệng hỏi, lời nói nghe có vẻ như đang quan tâm đến cha mình, nhưng thực tế Mạc Tử Phàm nghe ra, là muốn nghe xem, cha của ông ta rốt cuộc có nhanh chân đến trước hay không.

"Không biết, chắc là không có." Mạc Tử Phàm cũng không biết, bởi vì sau khi vào cấu trúc cổ mộ giống hệt mộ dưới biển, Mạc Tử Phàm không còn thấy manh mối nào về cha của Dư Trường Ca nữa.

Cứ như thể, toàn bộ manh mối về cha của Dư Trường Ca đều biến mất không dấu vết.

"Không có manh mối sao?" Dư Trường Ca tiếp tục hỏi, có thể thấy, việc cha mình có nhanh chân đến trước hay không, đối với ông ta vô cùng quan trọng.

"Tôi không thấy có manh mối nào để lại, có thể là đã chọn cách che giấu manh mối, cũng có thể là ở đây có thứ gì đó có thể che đậy manh mối." Mạc Tử Phàm nói như vậy, là vì Mạc Tử Phàm lúc ở tầng thứ nhất của Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, đã phát hiện ra một vấn đề.

Chương 160

Cha của Dư Trường Ca chỉ có hai người Lâm Trường Thanh ở đó, những người khác đều không có, cũng không có dấu vết rời đi, chứng tỏ cũng đã xuống dưới rồi.

Nhưng nếu đã phá trận xuống dưới, trên cơ quan điêu khắc trong quan tài đá, chắc chắn sẽ để lại manh mối.

Tuy nhiên, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm cũng không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào trên cơ quan điêu khắc của tám chiếc quan tài đá!

Vì vậy, chỉ có thể giải thích một vấn đề, hoặc là nhóm người của cha Dư Trường Ca đã dùng phương pháp nào đó để xóa đi những vết tích để lại, hoặc là, trong cổ mộ này, có thứ gì đó có thể giúp xóa đi vết tích.

Đây cũng là lý do tại sao Mạc Tử Phàm không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn cho câu hỏi của Dư Trường Ca, bởi vì Mạc Tử Phàm thật sự không thể xác định được.

Dư Trường Ca nghe Mạc Tử Phàm nói, không khỏi nhíu mày, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Thời gian lâu như vậy rồi, nhỡ cha tôi ở trong đó có chuyện gì không hay thì không tốt, chúng ta mau chóng xuống dưới đi." Dư Trường Ca rất nghiêm túc, dường như cũng thật sự lo lắng cho cha mình.

Nhưng Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm lại có thể nhìn ra, Dư Trường Ca không thật sự lo lắng cho cha mình, chỉ đơn thuần là sợ cha mình nhanh chân đến trước.

Nhìn tình hình này, Dư Trường Ca dường như không hy vọng cha mình có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, nói cách khác, Dư Trường

Ca không hy vọng cha mình sống quá lâu.

Mạc Tử Phàm thì không sao cả, dù sao bố cục ở đây cũng giống hệt mộ dưới biển, Mạc Tử Phàm lại có Động Sát Thiên Nhãn, về cơ bản những manh mối có thể nắm bắt Mạc Tử Phàm đều đã nắm bắt được.

Vẫn là hồng mao cương thi đi dò đường, chỉ là, lần này mấy người Mạc Tử Phàm vừa mới đi hết bậc thang, lại lần nữa nhìn thấy dấu chân sáp thi màu trắng bạc.

"Lại là dấu chân sáp thi." Giải Liên Hoàn nhìn về phía Mạc Tử Phàm, dấu chân sáp thi lúc có lúc không, lúc thì hoàn toàn biến mất, lúc thì đột nhiên xuất hiện, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

"Theo sau xem sao." Ý định của Mạc Tử Phàm rất đơn giản, một món bảo vật cũng chưa có được, được một ức cũng tốt, nếu có thể đối thoại với long nhân, từ miệng long nhân có được một chút manh mối hữu dụng, vậy thì càng tốt.

Theo mộ đạo phía dưới đi về phía trước, đi khoảng chừng ba phút, một cánh cửa đá xuất hiện trong tầm mắt mấy người Mạc Tử Phàm.

Khi nhìn thấy cánh cửa đá, Mạc Tử Phàm nghĩ đến tình hình ở mộ dưới biển, trong mộ dưới biển, cũng có cửa đá.

Phía sau cửa đá, là một trận pháp điên đảo âm dương, định lợi dụng trận pháp để cầu trường sinh.

Mạc Tử Phàm để hồng mao cương thi mở cửa đá.

Cửa đá mở ra, cảnh tượng phía sau cửa đá lại khiến Mạc Tử Phàm ngẩn người, bởi vì phía sau cửa đá không phải là trận pháp, mà là... một cây thanh đồng, một cây thanh đồng giống như thần thụ Tần Lĩnh.

Phần đỉnh của cây thanh đồng khổng lồ phía sau cửa đá, có thể nhìn thấy những cành cây to bằng thùng nước, chỉ riêng phần đỉnh, đã to bằng thùng nước.

Mạc Tử Phàm cúi đầu nhìn xuống, trong hang động sâu không thấy đáy chằng chịt vô số cành cây thanh đồng khổng lồ.

Thân chính của cây thanh đồng khổng lồ còn lớn đến mức kinh người.

"Thần thụ Thanh Đồng!!" Lần này bất kể là Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Dư Trường Phong, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả Mạc Tử Phàm!

Mạc Tử Phàm ban đầu nghĩ rằng, phía sau cửa đá là một cái Tỏa Long Tỉnh cũng có thể chấp nhận, dù sao long tộc không chỉ có một con, có thêm vài con Mạc Tử Phàm cũng không quá ngạc nhiên.

Nhưng đây là thần thụ Thanh Đồng!

Phải biết rằng, ngay cả với nhận thức của Mạc Tử Phàm về thế giới đạo mộ, thứ đáng sợ như thần thụ Thanh Đồng, lẽ ra phải rất hiếm thấy.

Nhưng điều mà Mạc Tử Phàm cũng không ngờ tới, là ở đây, lại xuất hiện một cây thần thụ Thanh Đồng tương tự.

"Trời đất ơi, mộ dưới biển mô phỏng theo nơi này, lẽ nào thần thụ Tần Lĩnh cũng mô phỏng theo nơi này?!" Vương Bàn Tử không nhịn được mà kinh hãi thất sắc, chuyện này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

"Lẽ nào cây thanh đồng đáng sợ như vậy thật sự là do con người tạo ra?" Thiên Chân cũng vô cùng kinh ngạc, là một người rất tin vào khoa học, tuy hết lần này đến lần khác bị làm mới lại thế giới quan, nhưng vẫn cảm thấy, thế giới này tồn tại khoa học.

Thần thụ Tần Lĩnh tồn tại, có thể là kiệt tác của tự nhiên, cũng có thể là tác phẩm kinh thiên động địa của con người.

Nhưng nếu chỉ có một cây thần thụ Thanh Đồng, giải thích vấn đề cũng không lớn.

Nhưng, khi xuất hiện cây thần thụ Thanh Đồng thứ hai, mọi chuyện đã khác.

Mức độ chấn động mà nó mang lại cho mọi người cũng giống như phát hiện ra một Viên Minh Viên thứ hai, một Vạn Lý Trường Thành thứ hai, hay một đỉnh Everest thứ hai vậy!

"Ở thời cổ đại, người thường, cho dù là Tần Thủy Hoàng, cũng không có khả năng tạo ra hai cây thần thụ Thanh Đồng như vậy." Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc không mặn không nhạt lên tiếng, trong lòng cũng vô cùng chấn động, chỉ là biểu hiện ra ngoài có vẻ bình tĩnh hơn mà thôi.

Dư Trường Ca lúc này sau khi kinh ngạc trong lòng, lại là kinh hỉ, "Ha ha ha, lần này mời các vị quả nhiên không sai, thật sự kinh nghiệm phong phú, như vậy đi, lần này thù lao, mỗi người thêm một nghìn vạn, người của tôi cũng vậy." Dư Trường Ca nhấn mạnh câu cuối cùng, ý là bao gồm cả Thường Phong.

Cũng là đang nói với Thường Phong, Dư Trường Ca sẵn sàng chi tiền, xin đừng giở trò.

Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận, Dư Trường Ca về mặt thu phục lòng người, rất có tài.

"Dư lão bản yên tâm, lần này có mấy huynh đệ chúng tôi, thứ ông muốn, tất nhiên sẽ nắm chắc trong tay." Vương Bàn Tử vừa nghe thù lao tăng thêm một nghìn vạn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Tuy xuống một cái đấu lớn, đào được vài món bảo vật ra hồn, cũng có thể có thu nhập hàng chục triệu, nhưng dù sao đây là tiền Dư Trường Ca cao hứng thưởng thêm.

"Tiểu Bát Gia, Bàn gia, mấy vị có kinh nghiệm, tôi tin tưởng, Tiểu Bát Gia, tiếp theo quyền chỉ huy giao cho cậu." Dư Trường Ca quả là người thông minh, cốt lõi của đội ngũ vốn đã âm thầm nằm trong tay Mạc Tử Phàm, nhưng lúc này lại trực tiếp giao quyền trước mặt mọi người.

Một là ông ta quả thực không hiểu rõ cổ mộ, cho nên để Mạc Tử Phàm chỉ huy, hai là làm vậy chỉ là thuận nước đẩy thuyền, có thể bán cho Mạc Tử Phàm một cái ơn.

Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận, những thương nhân này, ai cũng thông minh hơn ai.

Chương 161

Nhưng đối với điều này Mạc Tử Phàm cũng không phản cảm, dù sao chỉ cần là người thông minh, trong tình huống này đưa ra quyết định như vậy là lý trí nhất.

"Vậy thì xuống dưới đi, nhưng nói trước, hôm nay tôi đã nhìn trộm thiên cơ mấy lần, chuyện xảy ra tiếp theo đều không biết trước được, tôi có thể nói là, thần thụ Thanh Đồng được tôi gọi là thần thụ, chắc chắn không đơn giản như thanh đồng, Bàn Tử, phổ cập kiến thức cho mọi người đi." Lần trước Vương Bàn Tử và Thiên Chân cũng đã đến thần thụ Tần Lĩnh, đối với sự quỷ dị của thần thụ Tần Lĩnh cũng có thể nghiệm sâu sắc.

Vương Bàn Tử cũng không khoa trương, chỉ là lúc nói có dùng không ít từ ngữ hình dung không có thật, cuối cùng vừa tạo dựng hình ảnh một anh hùng đỉnh cao, đồng thời cũng kể lại tình hình cơ bản của thần thụ Tần Lĩnh một lần.

"Tóm lại, thần thụ Thanh Đồng có từ trường mạnh mẽ, từ trường mạnh mẽ như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra, không chỉ giới hạn ở việc vật chất hóa những thứ hữu hình." Thiên Chân bổ sung một câu, bởi vì lời của Vương Bàn Tử quá đơn giản, trong đó có một phần ba là khoác lác.

Nhìn dáng vẻ đó, người tinh mắt đều biết, là chuẩn bị tạo dựng một hình tượng cao lớn vĩ đại trong lòng Dư Trường Ca, về mục đích, đương nhiên là hy vọng Dư Trường Ca tiếp tục tăng giá, càng nhiều càng tốt.

Dư Trường Ca trong lòng rõ ràng, nhưng cũng không ngốc, tự nhiên đều không nói gì.

Mạc Tử Phàm lại đi đầu bước lên thần thụ Thanh Đồng.

Mạc Tử Phàm lúc ở trong Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận nhìn thấy linh thể được sao chép ra, Mạc Tử Phàm đã đoán rằng ở đây nên có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến từ trường.

Có thể là vẫn đồng, đương nhiên, cũng có thể là thứ khác.

Nhưng, bây giờ hai chân đạp lên cành của thần thụ Thanh Đồng, Mạc Tử Phàm thậm chí còn có cảm giác có chút không chân thực.

Đúng rồi!

Mạc Tử Phàm lúc nhìn thần thụ Thanh Đồng, đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, Động Sát Thiên Nhãn nhìn thần thụ Thanh Đồng, luôn cảm thấy có chút không chân thực.

"Đừng lên." Mạc Tử Phàm nói với Tiểu Ca đang chuẩn bị lên theo, bởi vì bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, thần thụ Thanh Đồng xuất hiện ở đây, vốn đã không thể tưởng tượng nổi, Động Sát Thiên Nhãn cảm thấy có chút không chân thực, càng có thể nói rõ vấn đề.

Tiểu Ca nghe Mạc Tử Phàm nhắc nhở, lập tức lùi lại, sau nhiều lần hợp tác đã có sự tin tưởng vô điều kiện đối với Mạc Tử Phàm.

"Sao vậy?" Thiên Chân nhìn xung quanh, không phát hiện có vấn đề gì.

Mạc Tử Phàm siết chặt nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh, trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

"Không biết." Mạc Tử Phàm nhàn nhạt lên tiếng, "Lui ra trước đi." Dư Trường Ca, Thường Phong, Thường Thư Đức, Thường Thư Nguyên mấy người phản ứng nhanh nhất, lập tức lùi ra ngoài.

Tiểu Ca có chút lo lắng nhìn Mạc Tử Phàm, "Một mình cậu có

được không?" Lời của Tiểu Ca không phải là nghi ngờ thực lực của Mạc Tử Phàm, mà vì cũng cảm nhận được nguy hiểm chưa biết, lo lắng Mạc Tử Phàm sẽ xảy ra chuyện.

"Tôi sẽ không sao." Mạc Tử Phàm trả lời tự tin, sự tự tin này là có cơ sở, Bất Hoại Kim Thân đạt đến tầng thứ chín, thể phách cường hãn, muốn dựa vào tấn công vật lý để ám sát tức thời rõ ràng là không thể.

Về tấn công linh hồn hay các cuộc tấn công khác, đối với Mạc Tử Phàm, cũng có thể bỏ qua.

Sáu đường Hắc Lân Long Văn cộng với sự gia trì của Hắc Lân Huyết Mạch, phối hợp với Hắc Lân Chi Tâm, những thứ có thể gây uy hiếp cho Mạc Tử Phàm không nhiều.

Tiểu Ca dừng lại, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, chọn tin tưởng Mạc Tử Phàm.

Nhưng Tiểu Vu Nữ có chút lo lắng nhìn Mạc Tử Phàm, "Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, một mình thật sự không có vấn đề gì chứ?" Mạc Tử Phàm tự tin cười với Tiểu Vu Nữ, "Không sao." Mạc Tử Phàm hiện đang ở trên cây thanh đồng, bây giờ Mạc Tử Phàm cảm giác có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, chỉ cần mình động đậy, đối phương chắc chắn sẽ tấn công.

Đây cũng là lý do tại sao Mạc Tử Phàm chọn để mọi người rời đi trước.

"Tin tưởng Tiểu Bát Gia đi!" Thường Phong ở bên cạnh lên tiếng, "Nếu chúng ta ở đây, có thể sẽ làm vướng chân cậu ấy." Tiểu Vu Nữ nghe vậy, chọn lùi ra ngoài.

Đợi mọi người lùi ra ngoài, Mạc Tử Phàm mới nhìn xung quanh, Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám mở ra.

Khi Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm được kích hoạt, sắc mặt Mạc Tử Phàm không khỏi biến đổi, bởi vì anh nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Dưới chân anh, không phải là thần thụ Thanh Đồng, mà là một mộ thất hình tròn, bây giờ anh đang ở trung tâm mộ thất hình tròn.

Lúc này, Mạc Tử Phàm nhìn thấy, xung quanh toàn bộ là tóc tai chi chít, trên đỉnh đầu, chi chít, từng khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc đang nhìn chằm chằm vào anh.

Mạc Tử Phàm chỉ liếc mắt một cái đã biết, mình đã đi vào ổ của Cấm bà.

Tuy Cấm bà có thể tạo ảo giác mê hoặc người khác, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không ngờ, Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ sáu cũng có ngày bị ảo giác.

Có lẽ là hiệu quả của việc hàng trăm Cấm bà ở đây cùng lúc tạo ảo giác.

Cũng có lẽ có thứ khác đang ảnh hưởng đến Mạc Tử Phàm, dù sao theo Mạc Tử Phàm biết, linh thể được sao chép ra là thật, trong ngôi cổ mộ này, chắc chắn có thứ có từ trường tương đối mạnh tồn tại.

"Đoạn Hồn Chỉ!!" Mạc Tử Phàm điểm một ngón tay ra, cùng lúc đó, Đạp Tuyết Vô Ngân thi triển, chuẩn bị rời khỏi đây trước.

Nhưng Mạc Tử Phàm vừa mới khởi động, vô số tóc đã phong bế cửa đá.

Bên ngoài, những người khác cũng nhìn thấy cửa đá bị tóc phong tỏa, sắc mặt Tiểu Vu Nữ biến đổi, những cánh hoa hồng trên trượng hoa hồng trong tay trực tiếp bay ra.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca rạch một đường, rạch đứt lòng bàn tay, máu tươi bắn ra, vẩy lên tóc của Cấm bà.

Thường Phong thấy cảnh này, cũng sắc mặt trầm xuống, mong muốn có mối quan hệ tốt với Mạc Tử Phàm, để Mạc Tử Phàm tiến cử vào Đường Môn, bây giờ thấy Mạc Tử Phàm bị tóc bao vây, tự nhiên sẽ không ngồi yên không quản.

"Câu Thi Toái Hồn Chưởng!" Thường Phong vận dụng toàn bộ nội lực trong cơ thể, một chưởng đánh ra.

Các cuộc tấn công của mấy người có tác dụng với Cấm bà, nhưng ở đây có hàng trăm Cấm bà, các cuộc tấn công như vậy có chút không đáng kể.

"Làm sao bây giờ?" Tiểu Vu Nữ vô cùng lo lắng, trượng hoa hồng của cô tuy quả thực có thể gây sát thương tương đối mạnh cho Cấm bà, nhưng dù sao cũng không tấn công vào yếu hại của Cấm bà, chỉ tấn công tóc, cho nên khó gây sát thương thực chất cho Cấm bà.

Lúc này Mạc Tử Phàm, xung quanh toàn bộ là những khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, từng đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm.

Chương 162

"Mẹ kiếp, tất cả cút đi chết cho lão tử!" Mạc Tử Phàm lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, trực tiếp cắt rách lòng bàn tay, máu tươi phun ra, bao bọc hoàn toàn Hắc Lân Chi Tâm.

Trong nháy mắt, long uy bàng bạc đáng sợ được giải phóng, long uy áp lên người đông đảo Cấm bà, phảng phất như muốn xé nát tất cả Cấm bà.

Những Cấm bà này lập tức muốn rút lui, Mạc Tử Phàm lại cười lạnh một tiếng, "Bây giờ muốn đi, không kịp đâu." Mạc Tử Phàm dứt lời, thất châm trong Hắc Lân Cửu Châm trong tay xuất thủ.

Cùng với việc Mạc Tử Phàm xuất thủ Hắc Lân Cửu Châm, Cấm bà từng con một bị tiêu diệt.

Long uy bàng bạc vốn đã khiến chúng bị thương, bây giờ bị Hắc Lân Cửu Châm của Mạc Tử Phàm trúng phải, tự nhiên không thể duy trì được, bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

"Xong rồi, nhiều Cấm bà như vậy, chắc chắn không cứu được." Thường Thư Nguyên không nhịn được mà lắc đầu.

"Câm miệng." Thường Phong quát khẽ một tiếng, "Đừng có nói bậy bạ, Tiểu Bát Gia không thể có chuyện gì được." Thường Phong tuy nói như vậy, nhưng cũng biết, Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca mấy người đều đã cố gắng, nhưng không có cách nào phá vỡ lớp tóc bên trong, về cơ bản là không cứu được.

Dù sao người ở bên trong phải chịu đựng đầu tiên là Mạc Tử Phàm.

"...Chắc là không sao." Tiểu Ca cũng có chút không chắc chắn, dù

sao tình huống này, đổi lại là cậu, cũng không chắc có thể toàn thân trở ra.

Hiện tại vẫn chưa từ bỏ, nhưng cảm thấy xác suất Mạc Tử Phàm sống sót đã rất thấp.

Tiểu Vu Nữ sử dụng bản mệnh cổ trùng, chuẩn bị liều mạng.

Nhưng đúng lúc này, tóc phía sau cửa đá bắt đầu nhanh chóng rụng xuống.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy một bóng người, trong tay liên tục phi ra những cây kim bạc, kim bạc rơi vào mi tâm của Cấm bà, trong nháy mắt tiêu diệt Cấm bà.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thường Phong thấy vậy, cũng càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Mạc Tử Phàm này chắc chắn là thành viên cốt lõi của Đường Môn.

Nếu không Thường Phong thật sự không nghĩ ra, trừ thành viên cốt lõi của Đường Môn, rốt cuộc còn có ai có thể lợi hại như vậy.

Như vậy, cũng càng thêm kiên định ý định kết thân với Mạc Tử Phàm của Thường Phong.

Khi tất cả Cấm bà đều bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt, Tiểu Vu Nữ là người đầu tiên xông lên, "Không sao chứ, anh có biết vừa rồi dọa chết em rồi không." Mạc Tử Phàm nhàn nhạt cười cười, nói: "Yên tâm đi, tôi không sao." "Tiểu Bát Gia thần dũng, có phong thái của Phật gia năm đó." Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc lúc này cũng lên tiếng, lời nói nghe như đang tâng bốc Mạc Tử Phàm, nhưng thực tế người tinh mắt đều nhìn ra được, bản lĩnh của Mạc Tử Phàm, thật sự có thể so sánh với Phật gia năm đó.

"Phật gia có khả năng dời non lấp biển, tôi bây giờ không sánh

bằng.” Lời của Mạc Tử Phàm cũng không phải nói bừa, năm đó Phật gia từng đánh cược với người ta, trong một đêm dời một bức tượng Phật lớn đến bên cạnh viện tử.

Nếu không như vậy, danh hiệu Trương Đại Phật Gia cũng không thể gắn liền với ông.

“Tiểu Bát Gia khách khí rồi, bản lĩnh của Tiểu Bát Gia, thật sự rất mạnh.” Thường Phong tiếp tục tâng bốc Mạc Tử Phàm, nhưng cũng không nói bừa, dù sao cũng biết sư phụ của Mạc Tử Phàm, Tề Thiết Chủy Tề Bát Gia, năm đó và Trương Đại Phật Gia là tình bạn sinh tử.

Cho nên điểm này của Trương Đại Phật Gia, Thường Phong cũng không dám bình luận lung tung.

Mạc Tử Phàm đã quen với sự tâng bốc của Thường Phong, lúc này ánh mắt anh rơi vào đỉnh của trung tâm mộ thất này.

Phát hiện ánh mắt của Mạc Tử Phàm, tất cả mọi người đều theo ánh mắt của Mạc Tử Phàm nhìn lên.

Khi ánh mắt của mấy người rơi vào đỉnh mộ thất, đều có chút kinh ngạc.

“Hình con mắt, thứ này hình như đã thấy lúc ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, không phải là đồ đằng của Tinh Tuyệt quốc sao?

Sao ở đây cũng có?” Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên, đây là cổ mộ của vương hậu nước Tề, Liễu Y Tuyết, xuất hiện mô hình Cổ Đồng Kinh có thể hiểu được, xuất hiện hải hầu tử, Cấm bà, nhân diện liêm đều có thể giải thích.

Dù sao manh mối trước đó đã đề cập, Liễu Y Tuyết có khả năng là sư phụ của Uông Táng Hải.

Vì vậy, ở đây xuất hiện tình huống tương tự như trong cổ mộ của Uông Táng Hải, không phải là vấn đề lớn.

Nhưng, tại sao ở đây lại xuất hiện đồ đằng của Tinh Tuyệt quốc?

Lẽ nào Tinh Tuyệt nữ vương và Liễu Y Tuyết có liên hệ?

Bây giờ xem ra, có khả năng này, và khả năng này không hề thấp.

"Con mắt...

đang động." Thường Phong đột nhiên lên tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Bởi vì hình khắc con mắt to bằng cái chậu rửa mặt, nếu con mắt này đang động, vậy chủ nhân của con mắt đó sẽ đáng sợ đến mức nào.

"Mau lui ra." Mạc Tử Phàm sắc mặt trầm xuống, súng phun lửa trong tay nhắm vào phía trên.

Mọi người nghe vậy đều lập tức lùi ra ngoài, lúc này những con rắn lạ mắt đỏ chi chít từ trong hình con mắt khổng lồ đó rơi xuống.

Đó căn bản không phải là hình con mắt thực sự, mà là một thứ giống như đồng hồ cát, vì một số nguyên nhân, đồng hồ cát mở ra, những con rắn lạ mắt đỏ bên trong như cát chảy xuống.

Mạc Tử Phàm dùng súng phun lửa nhắm vào những con rắn lạ mắt đỏ đang rơi xuống, bắt đầu điên cuồng thu hoạch sinh mạng của chúng, tiếng thông báo của hệ thống cũng không ngừng vang lên.

"Ting, tiêu diệt một con hắc nhãn quái xà, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." "Ting, tiêu diệt một con hắc nhãn quái xà, điểm năng lượng +5, kháng độc +1."...

Tốc độ thu hoạch điểm năng lượng này không nhanh, nhưng có thể cộng dồn kháng độc.

Mạc Tử Phàm không cho rằng kháng độc của mình cao, kháng độc đối với Mạc Tử Phàm mà nói, tự nhiên càng cao càng tốt.

Chương 163

Súng phun lửa không ngừng phun ra lửa, hắc nhãn quái xà từng con một bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

Nhưng số lượng hắc nhãn quái xà quá nhiều, mấy người Mạc Tử Phàm không thể không vừa đánh vừa lui.

Quay lại mộ thất có mô hình Cổ Đồng Kinh, Tiểu Ca phong bế mộ thất, lúc này mới không có hắc nhãn quái xà tiếp tục xuất hiện.

"Bây giờ làm sao?" Dư Trường Ca bây giờ có chút lo lắng, mộ đạo quay về đã bị bom trong cơ thể xác khô kia nổ sập.

Tuy bên dưới mô hình Cổ Đồng Kinh có mộ đạo, nhưng bên trong toàn bộ là hắc nhãn quái xà, nếu bây giờ xuống dưới, cửu tử nhất sinh.

"Tôi và Tiểu Bát Gia có lẽ là hai người duy nhất ở đây có thể chống lại độc tố của hắc nhãn quái xà, những người khác nếu bị hắc nhãn quái xà cắn trúng, có thể sẽ chết ngay lập tức." Sắc mặt Tiểu Ca vô cùng ngưng trọng, cũng đổ dồn ánh mắt về phía Mạc Tử Phàm, tiếp theo nên đi thế nào, xem quyết định của Mạc Tử Phàm.

Nhưng nếu đối đầu trực diện với hắc nhãn quái xà, vậy về cơ bản là đang tìm chết.

"Cẩn thận." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc quát khẽ một tiếng, ngay sau đó dây mực bắn ra, chặn lại linh thể được sao chép ra đang chuẩn bị tấn công.

Nhưng bên này vừa mới chặn lại, bên kia lại xuất hiện linh thể của mọi người.

Thường Phong, Tiểu Ca, Tiểu Vu Nữ mấy người phản ứng cũng

nhanh, lập tức bảo vệ những người ở đây.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, tình huống bây giờ còn nghiêm trọng hơn Mạc Tử Phàm tưởng tượng.

Bởi vì các hướng, một nhóm linh thể xuất hiện, hai nhóm linh thể xuất hiện, ba nhóm linh thể xuất hiện...

Không đến ba phút, xung quanh đã bị linh thể bao vây hoàn toàn.

Đối mặt với tình huống này, sắc mặt Dư Trường Ca càng ngày càng khó coi, "Tiểu Bát Gia, Thường Phong huynh đệ, lão Ngô, mau nghĩ cách đi, phải làm sao bây giờ." Vương Bàn Tử thấy Dư Trường Ca như vậy, định mắng hai câu, chỉ là mở miệng ra, Dư Trường Ca là kim chủ, cuối cùng đều không nói ra.

"Tình huống bây giờ, nhiều linh thể như vậy, bị tiếp xúc sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, ước chừng chỉ có Tiểu Ca và Tiểu Bát Gia có thể chống đỡ được." Thiên Chân cũng có mấy phần tuyệt vọng, bây giờ chỉ có thể ở trong vòng bảo vệ của dây mực đấu.

Nhưng, dây mực đấu, không chỉ là vòng bảo vệ của mấy người Mạc Tử Phàm, mà còn là vòng vây của mấy người Mạc Tử Phàm.

Nếu rời khỏi đây, chắc chắn sẽ ngay lập tức bị những linh thể chi chít như vậy chạm vào, sau đó rơi vào giấc ngủ sâu, cuối cùng chết trong giấc mộng.

Nếu không có cách nào rời khỏi đây, đợi thức ăn và nước uống hết, chỉ có một con đường chết.

Nói đơn giản, bây giờ là thú bị nhốt trong lồng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Mạc Tử Phàm, bởi vì họ biết rõ, muốn an toàn ra khỏi đây, Mạc Tử Phàm là khả năng lớn nhất.

“Tiểu Bát Gia, ngài nói một câu, cho dù phải liều mạng, tôi Thường Phong cũng nghĩa bất dung từ.” Thường Phong quả thực thông minh, lời nói này có thể nói là rất có tính toán.

Bởi vì theo phán đoán của Thường Phong, cục diện bây giờ, nếu không có Mạc Tử Phàm, vậy trăm phần trăm là xong đời.

Nếu có Mạc Tử Phàm, có thể có hai ba phần trăm khả năng sống sót.

Lúc này, là một cơ hội.

Thường Phong biết rõ, dù sao cũng có thể chết, nhưng nếu lúc này có thể thể hiện sự trung thành của mình, vậy chắc chắn có thể đi sâu vào lòng người.

Nếu lần này có thể may mắn không chết, vậy địa vị trong lòng Mạc Tử Phàm tuyệt đối sẽ tăng lên, lúc đó nhờ Mạc Tử Phàm giúp đỡ gia nhập Đường Môn, không phải là chuyện khó.

Đối với Thường Phong mà nói, đây là một ván cược, một ván cược bằng cả tính mạng.

Nhưng cũng không thể không nói, cược đúng rồi, Mạc Tử Phàm quả thực đã nhìn Thường Phong bằng con mắt khác.

Bất kể Thường Phong vì mục đích gì, trong tình huống này sẵn sàng nghe lệnh đi liều mạng không nhiều, đặc biệt là Thường Phong chủ động đứng ra, càng đáng quý.

Mạc Tử Phàm ngồi xếp bằng, “Đừng làm phiền tôi, cho tôi một chút thời gian.” Mạc Tử Phàm vận dụng bản lĩnh tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Trận, và kết hợp với tầng thứ tám của Động Sát Thiên Nhãn.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm đồng thời sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám và Kỳ Môn Bát Trận tầng thứ tám.

Những người khác đều nín thở, sắc mặt ngưng trọng, bởi vì biết tình huống bây giờ khó khăn đến mức nào.

Bây giờ không có lựa chọn, chỉ có thể đặt hy vọng vào Mạc Tử Phàm.

Bây giờ Mạc Tử Phàm là hy vọng duy nhất.

Khi Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám và Kỳ Môn Bát Trận tầng thứ tám đồng thời được kích hoạt, Mạc Tử Phàm cảm giác mình tiến vào một trạng thái vô cùng đặc biệt.

Dưới trạng thái này, Mạc Tử Phàm có thể cảm giác linh hồn mình như được thăng hoa, ngay sau đó, mọi sự vật xung quanh, tất cả đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Ngay sau đó, Mạc Tử Phàm nhìn thấy phương pháp đối phó với những linh thể được sao chép này, đó là ở vị trí ngón chân cái của người, ở đó, là nhược điểm của những linh thể được sao chép này.

Nếu tấn công những nơi khác muốn giết chết những linh thể được sao chép này, cần phải trả giá tấn công rất cao.

Nhưng, nếu tấn công ngón chân cái, lại có thể nhẹ nhàng tiêu diệt.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm nhìn thấy không chỉ có vậy, Mạc Tử Phàm nhìn thấy trên mô hình Cổ Đồng Kinh tồn tại một cơ quan, một cơ quan chứa một khối vẫn đồng nhỏ, nếu xoay chuyển vị trí của cơ quan vẫn đồng, từ trường ở đây sẽ thay đổi, mở ra một mộ đạo mới.

Mọi người lúc này đều không chớp mắt nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, bởi vì họ biết, Mạc Tử Phàm là hy vọng duy nhất.

Cuối cùng, trong ánh mắt mong đợi, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng mở mắt.

Chương 164

"Tôi biết cách phá cục rồi." Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, cảm giác mọi thứ đều trong tầm kiểm soát này thật sự rất tuyệt.

Đồng thời sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám và Kỳ Môn Bát Trận tầng thứ tám, hiệu quả bùng nổ, có lẽ có thể sánh ngang với Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ chín.

Mạc Tử Phàm giơ tay, thất châm trong Hắc Lân Cửu Châm xuất thủ, chỉ trong nháy mắt, bảy linh thể được sao chép đã bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt vẫn đồng linh thể, điểm năng lượng +100, lực linh hồn +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt vẫn đồng linh thể, điểm năng lượng +100, lực linh hồn +1."...

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, Mạc Tử Phàm trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Lực linh hồn sau khi tự động đạt đến 650 điểm, mỗi khi muốn tăng thêm một điểm đều cần mấy trăm điểm năng lượng.

Bây giờ chỉ cần tiêu diệt một vẫn đồng linh thể là có thể nhận được một điểm lực linh hồn, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, có thể nói là rất hời.

"Đừng động thủ, để tôi." Những thứ này đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đều là những điểm năng lượng di động.

Quan trọng nhất là, loại điểm năng lượng di động này căn bản không phòng ngự, có thể dễ dàng vừa kiếm điểm năng lượng vừa tăng lực linh hồn, có thể nói là vô cùng hiếm có.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, kim bạc trong tay mỗi giây bảy cây, vẫn

đồng linh thể xung quanh nhanh chóng bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

"Trời đất, kim bạc tiện lợi thật, tùy tiện một nắm đã có hơn trăm cây, ném đi không phải đều là tiền sao." Vương Bàn Tử không nhịn được mà cằn nhằn một câu, Vương Bàn Tử là một kẻ ham tiền nhỏ, thấy Mạc Tử Phàm ném kim bạc như đồ không cần tiền, cũng không nhịn được mà phàn nàn một câu.

"Không sao, tôi lại cho Tiểu Bát Gia thêm hai nghìn vạn, tiền chế tạo kim bạc." Dư Trường Ca cũng là người thông minh, đi đến đây, Dư Trường Ca đã nhận thức rõ một vấn đề.

Nếu thật sự muốn có được bảo vật mình muốn, lần này bắt buộc phải dựa vào Mạc Tử Phàm, những người khác tuy bản lĩnh đều không tệ, nhưng muốn dựa vào họ để lấy được thứ mình muốn, không quá thực tế.

Khi vẫn đồng linh thể cuối cùng bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt, Mạc Tử Phàm trên mặt mới lộ ra vẻ hài lòng.

Ở đây có ba người của phái Câu Thi là Thường Phong, Thường Thư Đức, Thường Thư Nguyên, Dư Trường Ca, Giải Liên Hoàn, Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca, Thiên Chân, Vương Bàn Tử bảy người, tổng cộng mười người.

Nói cách khác, những linh thể được sao chép ra cũng có mười người, ở đây tập trung mười nhóm vẫn đồng linh thể như vậy, cũng là một trăm người.

Nói cách khác, một trăm vẫn đồng linh thể đều bị Mạc Tử Phàm một mình tiêu diệt, cho nên, Mạc Tử Phàm tăng thêm một vạn điểm năng lượng và một trăm lực linh hồn.

Một vạn điểm năng lượng, đối với Mạc Tử Phàm bây giờ mà nói, không là gì cả, nhưng một trăm lực linh hồn, lại vô cùng đáng sợ.

Lực linh hồn cơ bản của Mạc Tử Phàm đạt bảy trăm năm mươi, có Hắc Lân Huyết Mạch gia trì, thực tế lực linh hồn của Mạc Tử Phàm đạt đến một nghìn năm trăm.

Nếu dùng điểm năng lượng, từ sáu trăm năm mươi cộng điểm lên bảy trăm năm mươi, cần khoảng bảy vạn điểm năng lượng.

Lúc này, Mạc Tử Phàm đến bên trên mô hình Cổ Đồng Kinh, giơ tay khởi động cơ quan.

Khi Mạc Tử Phàm xoay chuyển cơ quan chứa mảnh vỡ vẫn đồng, mộ thất ngay phía trước mô hình Cổ Đồng Kinh từ từ dâng lên, một mộ đạo rộng rãi xuất hiện trước mắt Mạc Tử Phàm và mọi người.

Dư Trường Ca thấy cảnh này, biết mình không cược sai, Mạc Tử Phàm thật sự rất lợi hại.

Bất kể là đôi mắt thần quỷ khó lường kia, Kỳ Môn Bát Trận xuất thần nhập hóa đó, hay là thực lực cứng rắn đáng sợ đó, đều khiến Dư Trường Ca khẳng định sự mạnh mẽ của Mạc Tử Phàm.

Lần này nếu có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác tốt với Mạc Tử Phàm, đối với vị trí của ông ta, không chừng đều có thể có tác dụng quan trọng.

Mạc Tử Phàm lần này vẫn để hồng mao cương thi đi dò đường, theo sau hồng mao cương thi, tiến vào mộ thất.

"Không đúng, phong cách cổ mộ đã thay đổi, nhìn những hoa văn trên tường mộ này, nên là trước thời Chiến Quốc." Thiên Chân vô cùng kinh ngạc, không có điêu khắc của cổ mộ Chiến Quốc ở phía trước, bây giờ trên tường mộ lại sớm hơn thời kỳ Chiến Quốc, lẽ nào là mộ trong mộ trong truyền thuyết.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, vấn đề mà Thiên Chân có thể phát hiện, Động Sát Thiên Nhãn cũng nhìn ra.

Đá và điêu khắc trên tường mộ quả thực không phải của thời kỳ Chiến Quốc, mà là phong cách điêu khắc của triều Thương.

Từ góc độ lịch sử, triều Thương cách đây ít nhất ba nghìn năm.

"Phong cách triều Thương." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc đã lên tiếng trước.

"Đúng rồi, theo manh mối của tôi, Liễu Y Tuyết nên là người của thời kỳ triều Thương, ở thời kỳ triều Thương, có một người tên là Vân Bán Trình, người này vào thời đó là một bậc thầy phong thủy nổi tiếng, Liễu Y Tuyết tương truyền là sư muội của Vân Bán Trình, cũng là một bậc thầy phong thủy, chỉ vì Liễu Y Tuyết là phụ nữ, nên trong xã hội cũ đó danh tiếng không nổi bật." Mạc Tử Phàm nhíu mày, Liễu Y Tuyết trước đây quả thực không biết, nhưng nhân vật Vân Bán Trình này Mạc Tử Phàm lại biết.

Trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Vân Bán Trình cũng là một tồn tại giống như trùm, sở hữu phương pháp trường sinh, chỉ là phương pháp trường sinh mà Vân Bán Trình sử dụng trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm quá cực đoan, bị Thần Đồ thuộc THA và cả Phong Thân Ân Đức tiêu diệt.

Nhưng, từ tình tiết thế giới này, lần trước gặp Thần Đồ, Thần Đồ đang tìm kiếm long lân, muốn long hóa vũ khí Kinh Trập.

Vì vậy, Thần Đồ và An Nham nên chưa đến cổ mộ vương triều Cao Miên, nên mới chỉ vừa vào cổ mộ Phong Thân Ân Đức, tiếp theo nên đi Tây Vực, gặp hai con quỷ mạn đồng khổng lồ, Phong Thân Ân Đức cũng sẽ đi tìm thần huyết.

Về điểm này, Mạc Tử Phàm cũng đã cân nhắc, thế giới này nếu đã dung hợp Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, vậy Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Bất kể là sức mạnh của Phong Thân Ân Đức, hay sức mạnh của thần huyết, đều không thể tưởng tượng nổi, Mạc Tử Phàm đều muốn kiến thức một chút.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là giải quyết những thứ ở đây trước đã.

Dù sao đây có thể là cổ mộ của sư muội Vân Bán Trình, có...

Mạc Tử Phàm lại lần nữa nhìn thấy dấu chân sáp thi màu trắng bạc, nên là do long nhân để lại.

Mạc Tử Phàm bây giờ tuy không thể khẳng định nơi có long nhân là có Tỏa Long Tỉnh hay chân long, nhưng long nhân lại thực sự tồn tại.

"Lại là dấu chân sáp thi màu trắng bạc, tiểu tống tử này cũng nghịch ngợm như tiểu tống tử ở mộ dưới biển, tốt nhất đừng để Bàn gia ta bắt được." Vương Bàn Tử vung vung nắm đấm, nhìn về phía Mạc Tử Phàm, "Tiểu Bát Gia, thực ra lần trước ở mộ dưới biển tôi đã nhận ra dấu chân sáp thi không đơn giản, chỉ là mãi mà không biết rốt cuộc không đơn giản ở chỗ nào." "Có thể nói được không?" Không thể không nói, Vương Bàn Tử bề ngoài trông có vẻ thô lỗ, nhưng thực tế một chút cũng không ngốc.

Chương 165

Những thứ mà Vương Bàn Tử đều có thể nhìn ra, Thiên Chân chắc chắn cũng đã nhìn ra, đều không hỏi, có thể là vì cảm thấy đây không phải là bí mật cốt lõi.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn mọi người, hỏi: "Thật sự muốn biết?" "Tiểu Bát Gia, nói đi, chúng tôi đều tò mò, nếu thật sự là tiểu tống tử bình thường, cũng không đến mức lừa chúng tôi xoay vòng vòng như vậy phải không." Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử đã mở miệng hỏi, cuối cùng cũng ngồi không yên, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Dấu chân sáp thi không phải là do tiểu tống tử để lại." Mạc Tử Phàm trước tiên phủ nhận suy đoán của họ, sau đó mới tiếp tục nói: "Nên là dấu chân do long nhân để lại." Nghe vậy, tất cả mọi người đều chấn động, "Long nhân?

Loại long nhân trên đầu mọc sừng nhưng có hình người đó." Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Bàn Tử, "Không ngờ đấy, cậu cũng biết cái này?" "Ở Mỹ từng có một bài báo đề cập, có người ở một tảng đá ngầm cách đảo Ngưu Quần hơn ba trăm hải lý về phía đông đã chụp được thứ này." "Lúc đó hình ảnh trên báo là như vậy." Vương Bàn Tử nói xong, Dư Trường Ca lập tức hỏi: "Không phải thật sự có long nhân chứ, nếu những dấu chân này thật sự là do long nhân để lại, nếu chúng ta có thể bắt được mang ra ngoài, vậy giá trị ít nhất cũng phải hàng chục tỷ, thậm chí căn bản không thể dùng tiền để đo lường giá trị." Dư Trường Ca là một thương nhân, lúc này, lập tức liên tưởng đến giá trị thương mại của thứ này.

Mạc Tử Phàm lại lắc đầu, nói: "Nếu sống ngán rồi, có thể đi tìm chết." Tuy Mạc Tử Phàm lần trước ở mộ dưới biển gặp Long Nữ,

không giao đấu với Long Nữ, nhưng Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Long Nữ.

Long nhân trước mắt này nhìn từ dấu chân, tuổi tác nên lớn hơn long nhân ở mộ dưới biển, nếu gặp phải, Mạc Tử Phàm cũng không có tự tin đánh bại đối phương.

Đi theo mộ đạo về phía trước, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc đột nhiên lên tiếng.

"Tôi biết rồi, nơi chúng ta vừa vào mới là mộ thất thật sự của Liễu Y Tuyết, cái được xây dựng ở thời kỳ Chiến Quốc bên ngoài, nên là sau khi Liễu Y Tuyết trở thành vương hậu nước Tề ở thời Chiến Quốc mới xây dựng." Mạc Tử Phàm gật đầu, phân tích của Giải Liên Hoàn quả thực không sai, ít nhất Mạc Tử Phàm cũng nghĩ như vậy.

"Vậy, ghi chép về Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền nên là thật, dù sao chỉ có như vậy mới có thể giải thích rõ ràng, tại sao Liễu Y Tuyết có thể sống sót từ triều Thương đến thời kỳ Chiến Quốc." Dư Trường Ca lập tức có hứng thú, mục đích chính của lần này nên là Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, dù sao bất kể thế nào, Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền đều là thứ có thể trường sinh.

Mạc Tử Phàm không tỏ ý kiến, Vân Bán Trình có một cây mực đấu, tràn đầy sức mạnh thần bí, Liễu Y Tuyết nếu là sư muội của Vân Bán Trình, sở hữu thứ siêu phàm như Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, kỳ lạ là, sau khi vào mộ đạo triều Thương, những vẫn đồng linh thể kia không còn xuất hiện nữa.

Ở cuối mộ đạo triều Thương là một mộ thất khổng lồ.

Khi vào mộ thất này, Vương Bàn Tử kinh ngạc, "Tôi không nhìn

nhầm chứ, bố cục ở đây, không phải giống hệt bố cục mộ thất của Thất Tinh Thi Vương ở Lỗ Vương Cung sao." Trí nhớ của Vương Bàn Tử quả thực không tồi, nhớ cũng không sai, mộ thất này quả thực giống hệt bố cục mộ thất của Thất Tinh Thi Vương ở Lỗ Vương Cung.

Không đúng, cũng không thể nói là giống hệt, bởi vì cổ mộ này còn lớn hơn.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Giải Liên Hoàn mấy người gần như đều đồng loạt nhìn về phía chiếc quan tài đá khổng lồ có điêu khắc giao long.

Nếu bố cục ở đây thật sự giống với Lỗ Vương Cung, vậy không phải là, trong chiếc quan tài đá khổng lồ này, cũng có một tồn tại đáng sợ.

"Bàn Tử, thắp nến." Sắc mặt Giải Liên Hoàn vô cùng ngưng trọng, tuy lúc đầu Mạc Tử Phàm ở Lỗ Vương Cung đã chặn được Thất Tinh Thi Vương, nhưng người tinh mắt đều nhìn ra được, Mạc Tử Phàm dựa vào không phải là thực lực cứng.

Bố cục bên trong và Lỗ Vương Cung vô cùng giống nhau, liệu thứ trong chiếc quan tài đá điêu khắc kia có lợi hại hơn cả Thất Tinh Thi Vương trong Lỗ Vương Cung không?

Dựa trên tình hình trong ngôi mộ cổ trước đó, mức độ nguy hiểm ở đây rõ ràng cao hơn mộ dưới đáy biển.

"Lỗ Vương Cung là mộ cổ của nước Lỗ, còn đây là mộ cổ của nước Tề thời Chiến Quốc.

Tuy đều là mộ cổ thời Chiến Quốc, nhưng quốc gia khác nhau, việc xuất hiện cùng một loại mộ thất chắc chắn có vấn đề." Vương Bàn Tử cho rằng đó là điều hiển nhiên, dù sao trong xã hội hiện đại,

hình thức mai táng của xã hội phương Đông và phương Tây vốn đã có sự khác biệt lớn.

Vương Bàn Tử đương nhiên cảm thấy quy cách và hình thức hạ táng mộ cổ của người xưa chắc chắn cũng sẽ có sự chênh lệch đáng kể.

Nhưng Vương Bàn Tử đã nhầm một điểm, thời Chiến Quốc, thực ra đại đa số mộ cổ đều tương đối đơn giản.

Cái đơn giản này không phải là diện tích mộ nhỏ, mà là các chi tiết phức tạp trong mộ không được tinh xảo như thời nhà Đường hay nhà Minh.

Đơn giản và có phần thô sơ, nhưng cơ quan và bảo vật trong mộ cũng không hề kém cạnh.

Hai ngôi mộ của nước Lỗ và nước Tề giống hệt nhau, về cơ bản có thể khẳng định một vấn đề, đó là người xây dựng hai ngôi mộ này có quan hệ với nhau.

Vào thời Chiến Quốc, khả năng này không phải là không có.

Đặc biệt là khi có bóng dáng của Liễu Y Tuyết và Uông Tàng Hải trong đó.

"Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ giải quyết chính chủ trước đã!" Thiên Chân đưa mắt nhìn về phía quan tài đá giao long.

Theo phán đoán của cậu, quan tài đá giao long này có lẽ khá khó nhằn, ít nhất từ góc độ hiện tại thì là như vậy.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đồng thời bước về phía quan tài đá giao long, Vương Bàn Tử tốc độ cũng không chậm, hắn đến góc đông nam của quan tài, trực tiếp thắp nến lên.

Sau khi ngọn nến được thắp lên, Mạc Tử Phàm và mọi người đều

nhìn chằm chằm vào ánh lửa.

Người đốt nến, quỷ thổi đèn, đó là quy tắc ngầm giữa người sống và người chết, nếu ngọn nến tắt, phải lập tức rời đi.

Nhưng quy tắc "người đốt nến, quỷ thổi đèn" này chỉ có Mô Kim Giáo Úy tuân thủ, những kẻ trộm mộ khác có tuân thủ hay không, có thể tuân thủ hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào cá nhân.

Thế nhưng, điều khiến mọi người kinh ngạc là ngọn nến không hề tắt.

"Ánh nến… đổi màu rồi." Đúng lúc này, sắc mặt Thường Thư Đức đột biến, hắn nhìn thấy ánh nến vốn màu vàng nhạt giờ đã biến thành màu xanh lục u tối.

"Ánh nến hóa xanh, điềm đại hung.

Theo lời lão Bàn Tử tôi, gặp phải tình huống này là cửu tử nhất sinh." Sắc mặt Vương Bàn Tử có chút khó coi, ánh nến biến thành màu xanh lục là một tình huống cực kỳ hiếm gặp.

Mạc Tử Phàm thấy vậy cũng càng thêm cẩn thận, tình huống này quá quỷ dị, tuyệt đối không dễ giải quyết.

"Ầm!!" Đột nhiên, từ bên trong quan tài đá giao long khổng lồ truyền đến một tiếng động lớn, phảng phất như có thứ gì đó đang đập mạnh vào nắp quan tài từ bên trong.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, chỉ từ tiếng động lớn vừa rồi, hắn đã cảm nhận được một luồng áp lực.

"Cảm giác áp bức thật mạnh." Sắc mặt Thường Phong âm trầm, thực lực của hắn không tồi, trong Ngoại Bát Môn cũng thuộc hàng trung đẳng, nhưng vẫn cảm thấy một luồng áp lực khổng lồ đè nén đến mức không thể phản kháng.

Chương 166

"Ầm!" Lại một tiếng động lớn nữa vang lên, lần này, mọi người đều có thể thấy rõ chiếc quan tài đá rung chuyển dữ dội, nắp quan tài thậm chí còn nảy lên vài milimet, rồi ngay lập tức rơi trở lại.

Tình huống này giống hệt như trong Lỗ Vương Cung.

"Giải quyết được không?

Không thì đàm phán thử?" Tiểu Ca khẽ nói vào tai Mạc Tử Phàm, cố ý hạ thấp giọng để không làm những người khác lo lắng.

"Mặc kệ là ngưu quỷ xà thần gì, không đánh một trận, ai biết được là không xong chứ!" Mạc Tử Phàm không phải là kẻ sợ chuyện, bây giờ gặp phải tống tử, tuyệt đối không thể nào nhún nhường.

"Ầm!!" Khi tiếng động lớn thứ ba vang lên, nắp quan tài trực tiếp bay ra ngoài.

Nhưng cũng phải nói, nắp quan tài đá này vô cùng chắc chắn, rơi xuống đất mà vẫn còn nguyên vẹn.

Sau khi nắp quan tài bay ra, hắc khí không ngừng tuôn ra từ bên trong quan tài đá giao long, phẫn phất như muốn xé xác mọi người.

Mạc Tử Phàm cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập mạnh xuống đất, "Muốn đánh thì đánh, đừng có ở đây giả thần giả quỷ." Mạc Tử Phàm không nói bằng tiếng Trung mà dùng thi ngữ.

Dù sao thì thi ngữ của hắn đã đạt cấp ba, giao tiếp đơn giản với tống tử và cương thi không thành vấn đề.

Lời của Mạc Tử Phàm dường như đã chọc giận thi vương trong quan tài đá giao long, hắc khí cuồn cuộn càng thêm dữ dội, cả chiếc quan tài đều rung chuyển kịch liệt.

“Còn giả vờ à?!” Mạc Tử Phàm ném một quả lựu đạn vi hình qua đó.

Loại lựu đạn này có phạm vi nổ nhỏ nhưng uy lực không hề yếu, sử dụng trong mộ cổ có thể phòng tránh hiệu quả việc làm sập mộ.

Thế nhưng, cảnh tượng xảy ra tiếp theo khiến tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì họ nhìn thấy một bàn tay to lớn vươn ra từ trong quan tài đá giao long, tóm lấy quả lựu đạn vi hình.

Tuy nhiên, đó chưa phải là điều khiến mọi người kinh ngạc nhất.

Điều kinh ngạc nhất là quả lựu đạn vi hình nổ tung trong bàn tay đó, mà bàn tay ấy lại không hề hấn gì.

Sau đó, một cảnh tượng vô cùng kịch tính xuất hiện, một tướng quân khôi ngô mặc áo giáp đồng xanh đứng dậy, liên tục vẩy vẩy bàn tay vừa tóm lựu đạn, xem ra là bị chấn động.

Nhưng nhìn bộ dạng, có vẻ cũng chỉ bị chấn động một chút, không có gì đáng ngại.

“Cương thi giáp đồng!!” Khi nhìn thấy con tống tử này, Thường Phong kinh hãi thất sắc.

Nếu là cương thi lông đỏ, hắn còn cảm thấy có thể đánh một trận, nhưng gặp phải cương thi giáp đồng, hắn không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Bởi vì nếu cương thi giáp đồng gặp cương thi lông đỏ, dùng từ “một chọi trăm” để hình dung cũng không hề quá đáng.

Lớp giáp đồng trên người cương thi giáp đồng này không phải mặc vào, mà là do thi khí ngưng tụ thành.

Mạc Tử Phàm bất giác nhướng mày, rõ ràng chỉ là cương thi giáp đồng, nhưng cảm giác áp bức mà nó mang lại còn vượt qua cả Bạch

Ngân Thi Vương mà hắn từng gặp trong cổ lâu nhà họ Uông.

Nhưng cho dù biết cương thi giáp đồng lợi hại, Mạc Tử Phàm cũng không có ý định lùi bước, trực tiếp dẫn đầu xông lên.

Quỷ Ảnh Mê Tung phối hợp với Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Cương thi giáp đồng nhìn Mạc Tử Phàm xông tới, hắc khí trên người cuồn cuộn, cuối cùng hóa thành một con giao long, lao về phía hắn.

Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập vào con giao long hắc khí, nhưng lại bị hất văng ra ngoài.

Cảm giác này giống như bị một chiếc xe tải lớn đang chạy với tốc độ 120km/h trên cao tốc đâm phải.

Dù cho Bất Hoại Kim Thân đã đạt đến tầng thứ chín, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy cơ thể chấn động.

Nhưng cũng may là Bất Hoại Kim Thân của hắn đã đạt tầng thứ chín, nếu không cú va chạm vừa rồi có thể lấy đi nửa cái mạng của Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhếch miệng cười nhạt, "Thú vị đấy, vậy thì đánh một trận ra trò nào." Ban đầu mọi người thấy Mạc Tử Phàm bị giao long hắc khí hất văng ra ngoài, có chút lo lắng, nhưng nghe thấy lời của hắn, cũng bất giác thở phào nhẹ nhõm.

"Hắc lân long văn, mở!" Sáu đạo hắc lân long văn của Mạc Tử Phàm toàn bộ được kích hoạt, trong nháy mắt, khí tức của hắn bắt đầu tăng vọt.

"Mạnh quá." Thường Phong thầm kinh ngạc, giờ đây hắn bị trí tuệ của chính mình làm cho choáng váng, cảm thấy bản thân thực sự quá thông minh, đã sớm ôm được một cái đùi to bằng cả vòng eo.

Với sự gia trì của sáu đạo hắc lân long văn, sức mạnh của Mạc Tử Phàm được tăng cường đáng kể.

Lần này, hắn lại xông lên, thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp với cương thi giáp đồng.

Cương thi giáp đồng lại không dùng hắc khí tấn công Mạc Tử Phàm, mà dùng trường thương trong tay đâm thẳng về phía hắn.

Đúng là "một tấc dài, một tấc mạnh", nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm hiện tại chỉ dài khoảng 1.3 mét, so với trường thương dài khoảng 3.2 mét trong tay cương thi giáp đồng, căn bản không có tính so sánh.

Trường thương bình thường chỉ dài khoảng 2.4 mét, nhưng cương thi giáp đồng thân hình khôi ngô, trường thương trong tay nó cứng rắn hơn hẳn trường thương bình thường.

Mạc Tử Phàm đối mặt với trường thương đâm tới cũng không dám xem nhẹ.

Bất Hoại Kim Thân hiện tại có thể chống đỡ được cả đạn súng lục, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ dùng thân thể để đỡ đòn trường thương của cương thi giáp đồng.

Dù sao đây cũng là cương thi giáp đồng lợi hại hơn cương thi lông đỏ, Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được vũ khí trong tay nó không phải là hàng tầm thường.

Có lẽ so với Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng không kém bao nhiêu.

Chương 167

Hắc Lân Huyền Trọng Côn hạ xuống trước, đập vào trường thương.

Vừa đập một cái, Mạc Tử Phàm mới nhận ra, sức mạnh của cương thi giáp đồng thật sự khủng khiếp.

Sức mạnh của hắn đã rất phi thường, nhưng lúc này, hai tay Mạc Tử Phàm cũng tê rần.

Phải biết rằng, Mạc Tử Phàm hiện đang đồng thời kích hoạt sáu đạo hắc lân long văn, trong tình huống này, sức mạnh của đối phương lại có sự chênh lệch lớn như vậy với hắn.

Thấy Mạc Tử Phàm trong lần đối đầu đầu tiên đã rơi vào thế hạ phong, sắc mặt mọi người đều thay đổi, bởi vì tình huống hiện tại còn khó giải quyết hơn họ tưởng tượng.

"Tiểu Bát Gia có chống đỡ được không?

Thường Phong huynh đệ, có cần ra tay giúp một tay không?" Dư Trường Ca lên tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

Dù sao, Mạc Tử Phàm bây giờ là sức mạnh cốt lõi của cả đội.

Thấy Mạc Tử Phàm đang ở thế yếu, Dư Trường Ca tự nhiên hy vọng Thường Phong ra tay.

Thường Phong hiện tại chính là kẻ nịnh bợ trung thành của Mạc Tử Phàm, Dư Trường Ca chưa nói, hắn đã có ý định động thủ, huống chi Dư Trường Ca đã mở lời.

Đúng lúc Thường Phong chuẩn bị động thủ, Tiểu Ca lại lắc đầu với hắn, "Không cần, tin cậu ấy." Tiểu Ca đã chứng kiến côn pháp của Mạc Tử Phàm không chỉ một lần, hắn biết rõ Loạn Phi Phong

Côn Pháp của Mạc Tử Phàm không bị gián đoạn, nghĩa là Mạc Tử Phàm vẫn còn sức để chiến đấu.

Mạc Tử Phàm hiện tại cũng thực sự không quá lo lắng, bởi vì cương thi giáp đồng này không lợi hại bằng Thất Tinh Thi Vương, nó không thể cắt đứt Loạn Phi Phong Côn Pháp, nghĩa là hắn vẫn còn cơ hội.

Loạn Phi Phong Côn Pháp, côn thứ hai, côn thứ ba hạ xuống, tiếp theo là côn thứ tư, côn thứ năm.

Côn này nối tiếp côn kia, sức mạnh của mỗi côn đều mạnh hơn côn trước.

Thường Phong ban đầu nghe lời Tiểu Ca, trong lòng còn có chút lo lắng, nhưng bây giờ thấy sức mạnh mỗi côn của Mạc Tử Phàm ngày càng lớn, hắn hoàn toàn yên tâm.

Khi Mạc Tử Phàm thi triển đến côn thứ sáu, về mặt sức mạnh, hắn đã ngang ngửa với cương thi giáp đồng.

Khi Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm tích lũy đến côn thứ mười, hắn đã hoàn toàn có thể áp chế được cương thi giáp đồng.

Bị Mạc Tử Phàm hoàn toàn áp chế, thi khí trên người cương thi giáp đồng bắt đầu không ngừng tiêu tán.

Cùng với việc thi khí không ngừng tiêu tán, sức chiến đấu của nó cũng không ngừng giảm xuống, ưu thế của Mạc Tử Phàm sẽ ngày càng lớn.

"Mạnh quá." Thường Phong bây giờ không biết nên dùng từ gì để hình dung Mạc Tử Phàm nữa, hiện tại hắn chỉ có thể thốt lên hai chữ: "Mạnh quá." "Ở trước mặt Tiểu Bát Gia nhà ta, căn bản không đáng nhắc tới." Vương Bàn Tử lại bắt đầu khoe khoang, làm như thể người đang nghiền ép cương thi giáp đồng chính là hắn vậy.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cùng với côn thứ bốn mươi hạ xuống, thi khí trên người cương thi giáp đồng cuối cùng cũng không chịu nổi, hoàn toàn tiêu tán.

Một con cương thi không có thi khí hộ thể, ở trước mặt Mạc Tử Phàm chỉ là một đĩa rau nhỏ, không thể gây ra bất kỳ phiền phức nào.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một cương thi giáp đồng, điểm năng lượng +1860, thể phách +1." Cùng với tiếng thông báo của hệ thống vang lên, trên mặt Mạc Tử Phàm lộ ra vẻ khó tin, bởi vì lần này hắn rõ ràng cảm thấy Bất Hoại Kim Thân không hề tăng cấp, nhưng vẫn cảm nhận được thể phách tăng lên một cách trực quan, đây là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không tìm hiểu sâu, bây giờ có thể tiêu diệt cương thi giáp đồng, nhận được điểm năng lượng và thể phách gia trì đã là rất tốt rồi.

Thường Thư Nguyên nhanh chân bước lên, định thu lấy trường thương của cương thi giáp đồng, "Phong thúc, cây trường thương này không tồi, đã lâu như vậy rồi mà vẫn có thể chịu được sức mạnh lớn như thế." Thường Thư Nguyên có chút thèm thuồng, nhưng chưa kịp chạm vào cây thương thì đã bị Thường Phong mắng một tiếng.

"Tiêu diệt cương thi giáp đồng là công lao của một mình Tiểu Bát Gia, cây thương này ngay cả Tiểu Bát Gia và Dư lão bản còn chưa lên tiếng, đâu đến lượt mày có phần." Thường Phong thực ra không cần phải thêm Dư Trường Ca vào.

Nhưng xét thấy Mạc Tử Phàm cũng đã nhận tiền của Dư Trường Ca, nếu không nhắc đến ông ta, Thường Phong lo Mạc Tử Phàm sẽ cho rằng nhân phẩm của mình có vấn đề.

Cho nên khi nói chuyện, hắn mới chọn thêm Dư Trường Ca vào.

Dư Trường Ca cũng là người thông minh, nghe vậy liền lập tức lên tiếng.

“Dù sao mục đích của tôi là ba món đồ kia và cha tôi, những bảo vật này đều thuộc về mọi người.

Cương thi giáp đồng là do Tiểu Bát Gia tiêu diệt, vậy thì đương nhiên nên thuộc về Tiểu Bát Gia, mọi người không có ý kiến gì chứ!” “Không có ý kiến, cho dù cương thi giáp đồng là do tôi, Thường Phong này, giết, chỉ cần Tiểu Bát Gia thích, tôi cũng nhất định sẽ hai tay dâng lên.” Thường Phong là người đầu tiên bày tỏ thái độ, quả thực là kẻ nịnh bợ trung thành nhất của Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, đối với vũ khí, hắn cũng không đặc biệt để ý.

“Ai nhấc được thì người đó lấy?

Bàn Tử, đi thử xem, mang ra ngoài được thì là của cậu.” Mạc Tử Phàm biết Vương Bàn Tử tham tiền, cũng có ý trêu chọc hắn.

Vương Bàn Tử vừa nghe vậy, lập tức hứng thú, “Tiểu Bát Gia hào phóng, nhưng tôi, Vương Bàn Tử này, cũng không phải là người không biết điều, cây thương này mang ra ngoài, tiền bán được chúng ta bốn sáu.” Vừa nghe câu này, Mạc Tử Phàm cảm thấy, quả nhiên là Vương Bàn Tử.

Mạc Tử Phàm sở dĩ nói vậy, là vì cây thương này trị giá ít nhất cũng phải chục triệu, chỉ lo một chuyến mà đòi bốn triệu, đúng là Vương Bàn Tử.

Nhưng Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: “Tôi không cần, cho cậu hết đó.” Mạc Tử Phàm biết rõ, cây thương này nặng không dưới hai trăm kilogam, Vương Bàn Tử cho dù không nhấc nổi, mà có nhấc nổi thì sao chứ, cũng không thể nào vác cây thương nặng hơn hai trăm

kilogam chạy khắp mộ cổ được, dù sao không phải ai cũng là Mạc Tử Phàm.

"Tiểu Bát Gia, đây là ngài nói đó nha, đừng có hối hận đó, Bàn gia lần này thật sự sắp phát tài rồi." Vương Bàn Tử không nhận ra vấn đề trong lời nói của Mạc Tử Phàm, ngược lại còn cảm thấy mình sắp phát tài.

Hắn đến bên cạnh cương thi giáp đồng, đưa tay sờ vào cây trường thương màu đen của nó.

"Vũ khí từ thời Thương Triều, có thể sử dụng được, tôi ước tính giá thị trường không dưới ba mươi triệu, Tiểu Bát Gia, ngài thật sự không cần sao?" Vương Bàn Tử xác nhận lại một lần nữa, Mạc Tử Phàm cũng không tức giận, vì hắn biết tính cách của Bàn Tử.

"Đã cho thì cứ lấy đi, nói nhảm nhiều thế." Vương Bàn Tử nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, "Được thôi, đã là đồ Tiểu Bát Gia ban cho, tôi, Vương Bàn Tử này, mà không lấy thì đúng là không nể mặt ngài rồi." Nói đoạn, Vương Bàn Tử đưa tay nắm lấy cây trường thương.

Chỉ là, khi hắn dùng sức, sắc mặt lại biến đổi, vì hắn phát hiện mình không thể nhấc nổi.

Chương 168

"Quái lạ thật, ngay cả Bàn gia cũng không nhấc nổi." Nhưng ba mươi triệu đặt ở đây, bảo Vương Bàn Tử từ bỏ thì không thể nào.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử xoa xoa tay, đồng thời dồn sức, lần này cuối cùng cũng nhấc được một đầu của cây trường thương lên, nhưng chỉ có vậy, mặt hắn đã đỏ bừng tai nóng.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút kinh ngạc, Thường Thư Đức càng không nhịn được trêu chọc: "Vương Bàn Tử, có phải thận hư không đấy, cầm một cây thương mà cũng tốn sức như vậy." Mạc Tử Phàm thấy cảnh này cũng có chút ngạc nhiên, nhìn kỹ cây thương, cuối cùng mới kết luận, cây thương này e là nặng khoảng bốn trăm kilogam, thảo nào Vương Bàn Tử lại vất vả như vậy.

"Không được." Vương Bàn Tử cũng không phải kẻ ngốc thật, trực tiếp đặt xuống.

Thường Thư Đức nghe vậy, ham muốn thể hiện của tuổi trẻ trỗi dậy, trực tiếp xoa tay bước lên, "Để tôi thử xem, tưởng tôi không được chắc?" Lần này Thường Phong không ngăn cản, vì hắn cũng đã nhìn ra manh mối.

Sức mạnh của Thường Thư Đức quả thực không tồi, để hắn thử một chút, cũng là để dò xét thực hư.

Thường Thư Đức rất tự tin, ban đầu còn định dùng một tay nhấc lên.

Nhưng vừa nắm lấy cây thương liền biết mình đã lầm to, tình hình này tuyệt đối không phải một tay có thể nhấc nổi.

Chỉ là, Thường Thư Đức lần này dùng hai tay, cũng chỉ rất vất vả

mới nhấc được một đầu lên.

"..." Thường Phong vô cùng kinh ngạc, với thực lực của Thường Thư Đức, mà cũng chỉ nhấc được một đầu, thật là một chuyện khó tin.

"Hay là, ông cũng thử một chút?" Mạc Tử Phàm nhìn Thường Phong đang nóng lòng muốn thử bên cạnh, cười với ông ta.

"Tiểu Bát Gia đã phân phó, tôi, Thường Phong, tự nhiên không thể từ chối." Nói rồi, Thường Phong cũng đến trước cây thương, đưa tay nắm lấy, định dùng sức mạnh thể xác để nhấc nó lên.

Nhưng lại thất bại.

Chỉ là, bây giờ Mạc Tử Phàm đang nhìn, Thường Phong tự nhiên không muốn mất mặt trước hắn, liền vận dụng nội lực, mới nhấc được vũ khí lên.

"Cây trường thương màu đen này không tầm thường, tôi đoán ít nhất cũng phải bốn trăm kilogam." Thường Phong trong lòng vô cùng kinh hãi, cây thương dài khoảng 3.2 mét, độ dài này quả thực không tồi, trọng lượng chắc cũng không nhẹ, nhưng trọng lượng này, quả thực có chút kinh người.

"Phương Thiên Họa Kích của Tiết Nhân Quý tương truyền cũng chỉ ba trăm tám mươi cân, bốn trăm kilogam trở lên, là tám trăm cân rồi." Thiên Chân lúc này vô cùng kinh ngạc, ba người trước sau nhấc cây trường thương màu đen, đối với nó tự nhiên cũng có một nhận thức nhất định.

Một cây trường thương nặng bốn trăm kilogam, cho dù là Tiết Nhân Quý, cũng cần dùng hai tay mới nhấc nổi.

"Kỳ lạ thật." Bị Thiên Chân nói như vậy, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy kỳ lạ, vũ khí này không giống như được chế tạo cho người

thường.

Cứ như thể nó được chế tạo riêng cho cương thi giáp đồng vậy.

Một vũ khí nặng bốn trăm kilogam, có lẽ chỉ Lữ Bố mới có thể sử dụng tự nhiên.

Nhưng không phải ai cũng là Lữ Bố.

Cho dù là Mạc Tử Phàm, hiện tại sở hữu sức mạnh bốn mươi tám người, cộng thêm gia trì của huyết mạch, có tổng cộng chín mươi sáu người chi lực.

Trong tình huống này, Mạc Tử Phàm dùng một tay vung vũ khí cũng sẽ tương đối vất vả.

Ở thời cổ đại, cũng không loại trừ có một số cao thủ võ lâm sức mạnh kinh người, dù sao dũng mãnh như Lữ Bố cũng chỉ là đệ nhất võ tướng Tam Quốc, trong giang hồ còn có những nhân vật giang hồ lợi hại hơn.

Giống như Ngoại Bát Môn trong xã hội hiện đại, họ cũng sở hữu thực lực mà người thường, thậm chí là đặc chủng binh bình thường cũng khó bì kịp.

"Thứ này chắc chắn có giá trị nghiên cứu cao, chỉ là nặng như vậy, muốn mang ra ngoài e là không thể." Thiên Chân có chút tiếc nuối, đồng thời dùng máy ảnh chụp lại, muốn ghi lại một số cảnh tượng bên trong.

Mạc Tử Phàm đến trước mặt Thường Phong, một tay nhận lấy vũ khí.

Một vũ khí nặng bốn trăm kilogam, Mạc Tử Phàm cầm một tay cũng không quá vất vả, nhưng cũng không thể nào dùng loại vũ khí này để chiến đấu.

Nguyên nhân là vì vũ khí hiện tại quá nặng, ít nhất đối với Mạc Tử Phàm hiện tại mà nói, cây trường thương màu đen này có hơi quá nặng.

Mạc Tử Phàm cũng nghi ngờ, vũ khí này có thể không đơn giản, có lẽ còn ẩn giấu bí mật khác.

Chỉ là sau khi vào ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này, hắn đã sử dụng Kỳ Môn Bát Quái và Động Sát Thiên Nhãn quá thường xuyên.

Có lẽ trước tầng sáu, việc sử dụng không thành vấn đề, nhưng sau tầng sáu, việc sử dụng đều có hạn chế, không thể tùy tiện dùng được.

"Cứ mang theo thứ này đi, tôi cứ có cảm giác cây trường thương màu đen này sau này sẽ có ích." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, suốt đường đi cậu rất ít nói.

Mạc Tử Phàm nghe vậy có chút kinh ngạc, "Là trực giác của cậu, hay là sao?" Tiểu Ca chần chừ một lát, mới có chút không chắc chắn nói: "Tôi hình như đã từng đến đây." Thiên Chân tiến lên vỗ vai Tiểu Ca, nói: "Tiểu Ca, có phải vì nơi này giống Lỗ Vương Cung, nên cậu mới cảm thấy đã đến đây rồi không?" Trí nhớ của Tiểu Ca vẫn luôn có chút vấn đề, đó cũng là lý do Thiên Chân nghĩ như vậy.

Tiểu Ca nghe vậy lại lắc đầu, nói: "Không, không phải, trong trí nhớ của tôi, tôi hình như thật sự đã từng đến đây." Giọng điệu của Tiểu Ca vẫn không chắc chắn, không thể khẳng định.

"Đã đến đây?

Khi nào?" Nhưng nghe lời của Tiểu Ca, Dư Trường Ca lại có mấy phần kích động.

Dù sao đối với Dư Trường Ca, ông ta đến đây là vì ba món đồ kia.

Bây giờ Tiểu Ca nói vậy, Dư Trường Ca chắc chắn sẽ đoán xem liệu đồ vật ở đây có phải đã bị Tiểu Ca lấy đi rồi không.

“Không nhớ rõ.” Tiểu Ca lại lắc đầu, thấy vậy, Dư Trường Ca suýt chút nữa đã nổi nóng, nhưng lý trí cuối cùng đã khiến ông ta bình tĩnh lại, vì ông ta biết, nóng vội cũng vô ích.

Hơn nữa, cũng có thể thấy, quan hệ giữa Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm không tồi, nếu thật sự làm quá, chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn của Mạc Tử Phàm.

Để tiếp tục thám hiểm ngôi mộ một cách thuận lợi, Mạc Tử Phàm là người vô cùng quan trọng.

Chương 169

“Được rồi, Tiểu Bát Gia, cây trường thương màu đen này e là chỉ có thể dựa vào ngài thôi, những người khác cũng không nhấc nổi.” Dư Trường Ca chuyển ánh mắt sang Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca đã nói, cây trường thương này có thể có ích, Dư Trường Ca tự nhiên phải mang theo.

“Ừm.” Mạc Tử Phàm gật đầu, Dư Trường Ca không nói, hắn cũng sẽ mang theo cây trường thương màu đen.

Bởi vì hắn cũng có trực giác, cây trường thương màu đen này không đơn giản.

Sự không đơn giản này không chỉ ở trọng lượng, mà còn bao gồm cả những phương diện khác.

Chỉ là Mạc Tử Phàm hiện tại không thể xác định được.

Với sức mạnh của Mạc Tử Phàm, cầm cây trường thương màu đen không phải là chuyện phiền phức.

Bởi vì hắn hoàn toàn có thể chỉ cầm một đầu, đầu còn lại kéo lê trên đất.

Sức mạnh của Mạc Tử Phàm cao tới chín mươi tám người chi lực, sức mạnh một tay đột phá hai nghìn kilogam.

Với sức mạnh một tay hơn hai nghìn kilogam, kéo lê cây trường thương màu đen trong tay không phải là chuyện khó khăn.

“Tiểu Bát Gia thần dũng, cây trường thương màu đen nặng bốn trăm kilogam mà lại bị Tiểu Bát Gia cầm một tay như vậy.” Dư Trường Ca bây giờ cũng bắt đầu tâng bốc Mạc Tử Phàm.

Thường Phong thấy Dư Trường Ca bắt đầu tâng bốc Mạc Tử

Phàm, với tư cách là kẻ nịnh bợ số một của hắn, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Tất nhiên, từ cái nhìn đầu tiên khi gặp Tiểu Bát Gia, tôi đã phát hiện Tiểu Bát Gia thần uy hạo đãng, cho dù Lữ Bố, Hạng Vũ có tại thế, cũng không phải là đối thủ của Tiểu Bát Gia." Mạc Tử Phàm bất lực lắc đầu, Thường Phong tâng bốc ngày càng lợi hại, những lời này suýt chút nữa Mạc Phàm cũng tin rồi.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta tiếp tục tiến lên." Mạc Tử Phàm đi đầu, vẫn là cương thi lông đỏ dò đường, hắn không để nó cầm cây trường thương màu đen, vì lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mức độ quỷ dị của ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này đã vượt qua sức tưởng tượng của Mạc Tử Phàm.

"Bố cục ở đây thực sự giống hệt Lỗ Vương Cung, nhưng sự khác biệt cũng rất rõ ràng, nơi này rõ ràng lớn hơn Lỗ Vương Cung." Thiên Chân nhìn bố cục xung quanh, Lỗ Vương Cung là mộ thời Chiến Quốc, nhưng bố cục lại giống với ngôi mộ thời Thương Triều này.

Có lẽ điểm khác biệt duy nhất là kích thước của các mộ thất điêu khắc.

Nơi này dường như là phiên bản phóng to của Lỗ Vương Cung.

Cùng với việc mọi người không ngừng tiến lên, họ đã đến mộ thất có nghi quan.

Khi nhìn thấy Thất Tinh Nghi Quan, Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang nhíu mày, thứ này không hề đơn giản.

Năm đó trong Thất Tinh Nghi Quan, hắn cứng rắn không dám mở quan tài.

"Nhiều quan tài như vậy, bảo bối có ở trong đó không?" Dư

Trường Ca nhìn những chiếc quan tài, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Vương Bàn Tử lại xua tay, nói: "Dư lão bản, ngài phải nghe Bàn gia tôi phổ cập kiến thức một chút." "Thất Tinh Nghi Quan là cơ quan chuyên dùng để đối phó với những người trộm mộ chúng ta, người thiết kế ra cơ quan này thực ra là tổ sư gia của bọn trộm mộ." "Ồ, vào mộ của tổ sư gia rồi à?" Thường Thư Nguyên trêu chọc một câu, "Vào mộ của tổ sư gia, không phải nên dập đầu mấy cái rồi rời khỏi đây sao?" "Ai, không thể nói vậy được, mộ của tổ sư gia không thể động vào lung tung, nhưng vãn bối đã đến mộ của tổ sư gia rồi, tổ sư gia cho dù không còn, cũng nên cho mấy đồng tiền thưởng chứ." Thường Thư Nguyên định nói tiếp, nhưng bị Dư Trường Ca cắt ngang, "Bàn gia, ông nói tiếp đi." Vương Bàn Tử gật đầu, đối với kim chủ ba ba, hắn tương đối khách sáo.

Dù sao Dư Trường Ca ra tay hào phóng, động một chút là thêm cả chục triệu.

"Thất Tinh Nghi Quan không phải cả bảy cỗ đều là đồ tốt, chỉ có một cỗ là quan tài của chủ mộ, sáu cỗ còn lại đều có cơ quan cực kỳ hung hiểm hoặc âm linh tà túy, nếu mở nhầm, phần lớn là toi đời." Dư Trường Ca nghe vậy, bất giác nhíu mày, "Vậy không biết Bàn gia có biết phương pháp phá giải không?" Vừa nghe câu này, Vương Bàn Tử lập tức định gật đầu, nhưng Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lại lên tiếng trước.

"Bàn Tử, phương pháp đó không được đâu, nếu dễ như vậy, Thất Tinh Nghi Quan cũng không phải dùng chuyên để đối phó với bọn trộm mộ." Vương Bàn Tử nhún vai, chỉ vào Mạc Tử Phàm, nói: "Dư lão bản, cái này phải xem Tiểu Bát Gia." "Thực ra nếu bố cục ở đây thật sự giống Lỗ Vương Cung, thì trong Thất Tinh Nghi Quan này không có một cỗ nào là quan tài thực sự của chủ mộ, toàn bộ đều là

giả." Thiên Chân lắc đầu, nói: "Tôi không đề nghị mở những chiếc quan tài này bây giờ." Vừa nghe vậy, Dư Trường Ca có chút sốt ruột, "Lỡ như đồ vật ở trong những chiếc quan tài này thì sao?" Lời của Dư Trường Ca vừa dứt, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ là người lên tiếng đầu tiên.

"Tôi đã thử dò xét rồi, niệm lực không thể tiến vào mấy cỗ quan tài này." Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều chờ Mạc Tử Phàm đưa ra quyết định.

"Mở." Mạc Tử Phàm gần như không suy nghĩ nhiều, gật đầu chuẩn bị mở quan tài.

Không phải vì Dư Trường Ca, mà là vì hệ thống.

Mở quan tài gặp cơ quan Mạc Tử Phàm không sợ, nếu gặp âm linh tà túy, vậy thì càng làm hắn hài lòng.

Bởi vì bây giờ Mạc Tử Phàm muốn trở nên mạnh hơn ngày càng khó, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức tiêu diệt âm linh tà túy.

Thất Tinh Nghi Quan ở đây, theo phán đoán của hắn, khả năng có cơ quan không lớn, vì cơ quan bình thường không thể ngăn cản được những kẻ trộm mộ chính tông.

Cơ quan hủy diệt cũng không có khả năng, trừ phi đây thật sự là mộ thất chính, mới có thể xuất hiện cơ quan hủy diệt.

Nếu không người xây mộ sẽ không cố tình phá hủy ngôi mộ, vì vậy, Mạc Tử Phàm không cần phải lo lắng.

Mạc Tử Phàm ra tay, một cước đá bay nắp của một cỗ quan tài đá.

Sau khi nắp quan tài bay ra, lập tức có một con lệ quỷ mặt mày hung tợn bay ra, định xé xác Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm điểm Đoạn Hồn Chỉ, một luồng sáng màu xám từ

ngón trỏ bắn ra, giống như một đạo kiếm khí xuyên qua mi tâm của đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, đối phương mất mạng tại chỗ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một lệ quỷ trăm năm, điểm năng lượng +500, linh hồn lực +1." Sau khi nhận được lợi ích, Mạc Tử Phàm lập tức mở cỗ quan tài thứ hai.

Cỗ quan tài thứ hai mở ra, một con tống tử lông tím xuất hiện, cương thi lông đỏ trước mặt Mạc Tử Phàm còn không đáng nhắc tới, huống chi là tống tử lông tím!

Hắc Lân Cửu Châm chi Thất Châm ra tay, nhanh chóng tiêu diệt cương thi lông tím.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một cương thi lông tím, điểm năng lượng +500, thể phách +1." Sau khi cương thi lông tím trong cỗ quan tài đá thứ hai bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt, hắn trực tiếp một cước đá bay nắp của cỗ quan tài đá thứ ba.

Chỉ là, lần này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, bên trong cỗ quan tài đá thứ ba không có âm linh tà túy nào xuất hiện.

Chương 170

"Mở trúng chủ quan rồi à?" Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên, định bước tới.

Nhưng Tiểu Ca lại đưa đao ngăn đường của Vương Bàn Tử, "Bên dưới nắp quan tài có thứ gì đó." Lời của Tiểu Ca vừa dứt, liền thấy một con tống tử nhỏ thò đầu ra từ trong quan tài, đôi mắt xanh lè đầy vẻ kinh hãi.

Nó liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái, rồi chạy biến mất.

"Tên người này cũng hung dữ quá đi!" Con tống tử nhỏ chạy biến, còn có thể nghe thấy giọng nói của nó.

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt nhìn Mạc Tử Phàm có chút kỳ lạ.

Toàn là người bị tống tử dọa chạy, lần này lại là tống tử bị người dọa chạy.

Mạc Tử Phàm đến trước cỗ quan tài đá thứ tư, có một tên trong cỗ quan tài trước đó đã chạy mất, hắn có chút bực bội.

Sau khi cỗ quan tài thứ tư được mở ra, bên trong lại là một con hải hầu tử.

Nhưng con hải hầu tử này rõ ràng khác với những con hải hầu tử bình thường, vì vảy của nó có màu đỏ rực.

Hải hầu tử nhìn Mạc Tử Phàm không động thủ ngay lập tức, nó lùi lại, cũng không bỏ chạy, mà bắt đầu gầm gừ với hắn.

Con hải hầu tử màu đỏ rực chỉ vào miệng mình, tay kia sờ vào cổ họng, dường như muốn giao tiếp với Mạc Tử Phàm.

"Nó đang muốn biểu đạt điều gì vậy?" Thiên Chân phản ứng lại.

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang thấy cảnh này cũng nhíu mày, "Chẳng lẽ hải hầu tử thật sự là người đã ăn thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm?" "Ngươi có hiểu lời ta nói không?" Thiên Chân tiến lên một bước, cố gắng giao tiếp với con hải hầu tử màu đỏ rực.

Hải hầu tử nghe lời của Thiên Chân, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, xem ra nó không hiểu Thiên Chân đang nói gì.

"Nó đang cầu xin tha thứ." Thường Phong đột nhiên lên tiếng, "Chỉ vào miệng có nghĩa là đói, sờ vào cổ là bảo chúng ta đừng tấn công." "Sao ông biết?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, vì theo phán đoán của hắn, ý của con hải hầu tử là muốn nói chuyện, nhưng cổ họng không phát ra được tiếng.

"Tôi đồng ý với ý kiến của Thường Phong." Mạc Tử Phàm nhìn con hải hầu tử, lấy ra một hộp thịt bò từ trong túi.

Hộp thịt bò được mở ra, hương thơm lan tỏa, thấm vào lòng người.

Hải hầu tử ngửi thấy mùi thịt bò trong tay Mạc Tử Phàm, lập tức lộ ra vẻ kích động hưng phấn.

Thậm chí còn bắt đầu rục rịch, dường như có thể xông lên bất cứ lúc nào.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, ném hộp thịt bò qua.

Hải hầu tử lập tức nhận lấy, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc đã ăn sạch sẽ.

Thậm chí hộp cũng bị nó xé ra, mục đích là để liếm sạch cả những vụn thịt trên bề mặt hộp.

Từ đó có thể thấy, phán đoán của Thường Phong không sai, con hải hầu tử này thật sự đói.

Hải hầu tử ăn no xong, liên tục gật đầu với Mạc Tử Phàm, sau đó chạy biến mất tăm.

"Con hải hầu tử này, một chút lương tâm cũng không có, ăn đồ của tôi rồi cứ thế quay người chạy mất." Vương Bàn Tử có chút bực bội, xem ra hắn hy vọng con hải hầu tử làm chút gì đó.

"Hải hầu tử không chạy thì ở lại đây làm gì?

Đợi bị Tiểu Bát Gia đánh à?" Thiên Chân vỗ vai Vương Bàn Tử, "Cái gọi là báo ân, không phải là chuyện vô căn cứ, nhưng tình huống báo ân rất hiếm khi xảy ra.

Con khỉ trong sở thú giật đồ của cậu, nó có quay lại báo ân không?" Vừa nghe vậy, lòng Vương Bàn Tử có chút nguội lạnh, hắn hy vọng con hải hầu tử có thể báo ân, rồi tùy tiện cho một chút đồ tốt trong mộ cổ, những thứ đó đều có giá trị không nhỏ.

"Chưa chắc." Tiểu Ca lại lên tiếng vào lúc này.

Tiểu Ca vốn có khả năng nghe tiếng phân biệt vị trí, sau khi ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, cậu đã uống rượu tăng thể phách, thể phách tăng mười người chi lực, trong tình huống này, khả năng nghe tiếng phân biệt vị trí của cậu còn lợi hại hơn không chỉ một chút.

Tiếng của Tiểu Ca vừa dứt, liền thấy con hải hầu tử vảy đỏ rực vừa rồi lại chạy về, đồng thời, trong tay nó còn bưng một cái vại sứ.

Đương nhiên, cái vại sứ này không phải là điểm mấu chốt, vì lúc đầu khi Mạc Tử Phàm hạ đấu, ngôi mộ đó cũng có những cái vại sứ như vậy.

Điều khiến Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực là trong vại sứ trên tay hải hầu tử chứa toàn là kim hồn tệ.

Đúng vậy, toàn là kim hồn tệ!!

Kim hồn tệ dù là xưa hay nay, đều là thứ vô cùng giá trị.

Tuy đồ cổ làm từ vàng bạc không bằng đồ đồng, đồ ngọc, đồ sứ, nhưng cũng phải biết, kim hồn tệ thời cổ đại cũng tương đối đáng tiền.

Nhưng Mạc Tử Phàm khi nhìn những đồng kim hồn tệ này lại nhíu mày, vì chúng rõ ràng không phải là kim hồn tệ bình thường, mà đến từ một nơi khác.

Cửu Tầng Yêu Lâu!!

Năm đó Shirley Dương mời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, giữa đường đã đổi hướng đến một ngôi mộ cổ khác: Cửu Tầng Yêu Lâu.

Thông tin mà Động Sát Thiên Nhãn phản hồi về những đồng kim hồn tệ này đều đến từ Cửu Tầng Yêu Lâu.

Cửu Tầng Yêu Lâu tồn tại những ghi chép về manh mối của tộc Quỷ Động, bên trong cũng thực sự có vô số bảo tàng.

Nhưng tương truyền bảo tàng của Cửu Tầng Yêu Lâu bị nguyền rủa, không ai có thể an toàn mang ra khỏi đó dù chỉ một đồng kim hồn tệ, thật là một chuyện khó tin.

Chương 171

Lời nguyền của Cửu Tầng Yêu Lâu và lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành có những điểm tương đồng kỳ diệu.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cảm thấy sự tồn tại của những lời nguyền này quá quỷ dị.

Nhưng nếu lời nguyền đến từ sư muội của Vân Bán Trình, hoặc là, đến từ sư môn của Vân Bán Trình, thì dường như có thể giải thích được.

Mạc Tử Phàm không sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ tám, chỉ sử dụng tầng thứ bảy.

Dưới Động Sát Thiên Nhãn tầng thứ bảy, hắn có thể thấy rõ, kim hồn tệ trong tay hải hầu tử không hề vàng óng, mà tỏa ra ánh sáng màu xám nhạt.

Chẳng lẽ là sức mạnh lời nguyền trong truyền thuyết?

Hải hầu tử vơ một nắm kim hồn tệ, ném về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhìn những đồng kim hồn tệ này, niệm lực trên người chấn động, trực tiếp hất bay chúng ra.

Thấy cảnh này, hải hầu tử sững sờ, Vương Bàn Tử, Thường Thư Đức, Thường Thư Nguyên mấy người cũng sững sờ.

"Tiểu Bát Gia, ngài giàu có lắm tiền, cũng không cần phải gây khó dễ với kim hồn tệ chứ, dù sao cũng là đồ cho không." Vương Bàn Tử lên tiếng, đồng thời đưa tay định nhặt những đồng kim hồn tệ trên đất.

"Đừng động!!" Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca gần như đồng thanh lên tiếng.

Nghe thấy lời của Mạc Tử Phàm, Vương Bàn Tử sững sờ, có chút không hiểu tại sao Mạc Tử Phàm lại nói như vậy.

"Hả?" Vương Bàn Tử không dám động đậy, tuy không biết tại sao Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca lại đồng thời nói như vậy, nhưng hắn cũng hiểu rõ.

Có thể khiến Tiểu Ca và Mạc Tử Phàm đồng thời nói như vậy, chắc chắn có nguyên nhân.

"Những đồng kim hồn tệ này bị nguyền rủa." Mạc Tử Phàm giơ Hắc Lân Huyền Trọng Côn lên, chĩa vào con hải hầu tử vảy đỏ.

"Tao cho mày ăn, mà mày lại muốn hại tao." Mạc Tử Phàm có mấy phần tức giận, đúng như hắn nói, hắn cho hải hầu tử ăn, mà nó lại muốn hại hắn.

Hải hầu tử lập tức lắc đầu, rõ ràng là nó hiểu lời của Mạc Tử Phàm.

"Còn muốn giả vờ à?

Mày nghĩ chút diễn xuất đó, có cần phải tiếp tục giả vờ không?" Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, quan sát chi tiết sự vật vô cùng chuẩn xác, cho nên có thể phán đoán rất chính xác, con hải hầu tử này có vấn đề.

"Không tồi, con người bây giờ không dễ lừa như vậy." Điều khiến mọi người không ngờ tới là, hải hầu tử lúc này lại có thể nói tiếng người.

"Nhưng, cho dù như vậy, các ngươi cũng phải chết, không một ai có thể sống sót rời khỏi đây." Giọng của hải hầu tử vô cùng ngông cuồng, cứ như thể nó là chúa tể có thể khống chế sinh tử vậy.

Mạc Tử Phàm cười, tuy hắn cũng cảm thấy con hải hầu tử này quả thực thông minh, nhưng quá tự phụ, căn bản không nhận rõ hiện

thực.

"Đóng!" Hải hầu tử cười khẩy một tiếng, trong nháy mắt, mộ thất phía trước và phía sau lập tức đóng lại.

Ngay sau đó, từ trong cỗ quan tài đá mà hải hầu tử vốn ở, một lượng lớn nước tuôn ra, tốc độ cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở, đã ngập đến chân của mọi người.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thường Phong biến đổi, "Thứ chết tiệt này, muốn dìm chết chúng ta à." Lời của Thường Phong vừa dứt, hắn quay người điều khiển Ẩn Cương tấn công hải hầu tử, bây giờ chỉ có chế phục nó trước mới có khả năng đàm phán, nếu không có thể tất cả sẽ chết ở đây.

Thế nhưng, ở đây có nước, hành động của Ẩn Cương liền bị hải hầu tử phát hiện.

Hải hầu tử một cước đá văng Ẩn Cương ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

"Ha ha ha, ta cũng không ngại nói cho các ngươi biết, trừ phi ta chết, nếu không cơ quan ở đây không thể mở được, mà ở nơi có nước, các ngươi không thể nào giết được ta." Hải hầu tử vô cùng đắc ý, ánh mắt giễu cợt nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, "Ta biết ngươi mạnh, nhưng thì sao chứ?

Dưới nước, thực lực của ngươi có thể phát huy được ba phần, ta đã xem trọng ngươi rồi." Nước từ trong quan tài đá tuôn ra đã ngập đến đầu gối, nếu cứ kéo dài, kết quả sẽ không tốt cho ai cả.

Sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút âm trầm, Thất Châm ra tay, tiếp đó Loạn Phi Phong Côn Pháp nối gót.

Con hải hầu tử vảy đỏ rực tuy thực lực không tồi, nhưng vẫn bị Mạc Tử Phàm áp chế.

Côn đầu tiên hạ xuống, hải hầu tử có thể ngang sức với hắn.

Nhưng khi côn thứ hai hạ xuống, nó có chút vất vả.

Côn thứ ba, nó chỉ miễn cưỡng chống đỡ được.

Côn thứ tư, nó hoàn toàn không chịu nổi, bị Mạc Tử Phàm đánh ngã nhào xuống nước.

Nhưng hải hầu tử cũng thông minh, nhân cơ hội này trực tiếp lặn xuống nước, kéo giãn khoảng cách.

"Hừ, thực lực mạnh thì sao chứ?

Trong nước, ngươi không thể nào đuổi kịp ta." Hải hầu tử vô cùng tự tin, đối với sân nhà dưới nước của mình.

Chỉ là, giây tiếp theo, sắc mặt nó đột biến, vì tốc độ của nó dưới nước đã nhanh hơn, nhưng vẫn không thể kéo giãn khoảng cách với Mạc Tử Phàm, bị hắn đuổi kịp, một côn đập thẳng xuống đầu.

Nếu không phải ở trong nước có sự gia trì, hải hầu tử mới miễn cưỡng đỡ được một côn này.

Nhưng nó vẫn bị sức mạnh khổng lồ đánh bay ra ngoài.

Chương 172

“Không... không thể nào, sao tốc độ của ngươi trong nước lại có thể nhanh như vậy.” Hải hầu tử khó tin nhìn Mạc Tử Phàm, con người ở trong nước ít nhiều đều sẽ bị ảnh hưởng, từ đó sức chiến đấu cũng bị ảnh hưởng.

Việc hải hầu tử nghĩ như vậy cũng không sai, nhưng Mạc Tử Phàm là một ngoại lệ.

Hắn sở hữu kỹ năng 【Thủy Hạ Chủ Tràng】, ở trong nước thực lực không những không giảm đi, ngược lại còn tăng lên khoảng ba mươi phần trăm.

Một người như vậy, tuyệt đối là một sự tồn tại giống như bug.

Nhưng Mạc Tử Phàm không giải thích, Thủy Hạ Chủ Tràng phối hợp với kỹ năng Quỷ Ảnh Mê Tung, tốc độ của hắn trong nước trở nên vô cùng khủng bố.

Thấy tốc độ của Mạc Tử Phàm trong nước, hải hầu tử kinh hãi thất sắc.

Đối mặt với côn thứ sáu của Mạc Tử Phàm, nó không thể né tránh, cũng không thể chống đỡ.

Côn thứ sáu hạ xuống, cánh tay của hải hầu tử vỡ nát, máu thịt văng tung tóe, máu tươi nhuộm đỏ dòng nước.

Hải hầu tử đau đớn kêu lên, lập tức mở miệng cầu xin tha thứ, “Đừng...

đừng giết ta, ta có bí mật mà ngươi muốn biết.” Hải hầu tử quả thực thông minh, vừa mở miệng đã muốn đàm phán điều kiện với Mạc Tử Phàm.

Đối với ngôi mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc này, Mạc Tử Phàm cũng thực sự có quá nhiều nghi vấn, nếu thật sự có thể từ miệng hải hầu tử biết được một số manh mối hữu ích, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

"Mở cửa đá ra." Mạc Tử Phàm lạnh lùng lên tiếng, nhìn chằm chằm hải hầu tử, "Đừng giở trò, nếu không bí mật mà ngươi biết, ta tự mình đi tìm hiểu là được." Hải hầu tử liên tục gật đầu, "Không dám, không dám." Nói đoạn, nó mở cửa đá, nước lập tức ào ra ngoài, mộ thất bắt đầu khôi phục.

"Nói bí mật của ngươi ra, nếu bí mật của ngươi thật sự có ích, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Vừa nghe vậy, hải hầu tử mặt lộ vẻ vui mừng, một con hải hầu tử đã khai mở linh trí, tự nhiên sợ chết, cho nên, nếu có thể sống, nó chắc chắn muốn sống.

"Chủ nhân của ngôi mộ này là Liễu Y Tuyết, nhưng bà ta không chết ở đây, năm đó bà ta và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đến một nơi khác." "Nơi nào?" Mạc Tử Phàm tò mò hỏi, thực ra hắn không mấy tin vào Tinh Tuyệt Nữ Vương ở Thi Hương Ma Dụ trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu dùng tư duy thông thường, người đó quả thực nên là Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết, nhưng sự thật không phải vậy, Mạc Tử Phàm không cho rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chết, cho nên, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự có lẽ đã đến một nơi khác.

"Ngươi có biết Tinh Tuyệt Nữ Vương và Liễu Y Tuyết đã đi đâu không?" Mạc Tử Phàm hỏi, người trong Tinh Tuyệt Cổ Quốc không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tinh Tuyệt Thánh Thành lại không tìm thấy tung tích của bà ta, vậy thì, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Liễu Y Tuyết đã đến một nơi khác.

"Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương đều đã đến Tinh Tuyệt

Cổ Thành, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như đã tìm ra phương pháp để ổn định sự trường sinh." Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương đều đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Lời này khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng chứng minh phán đoán của hắn.

Người ở chỗ của Thi Hương Ma Dụ không phải là Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự.

Bởi vì kiếp trước Mạc Tử Phàm đã xem Vân Nam Trùng Cốc, biết về Hiến Vương Mộ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa Mân Trần Châu cho một con rắn nhỏ, con rắn đó còn trưởng thành đến mức khủng bố như vậy.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại chỉ có Thi Hương Ma Dụ, rõ ràng là không đủ tầm.

Ban đầu đối với điều này Mạc Tử Phàm không chắc chắn lắm, nhưng sau đó, khi hắn chứng kiến Tinh Tuyệt Thánh Thành, lại càng khẳng định chuyện này.

Mân Trần Châu ban đầu nằm trong tay Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bản thân bà ta sở hữu một đôi mắt thần quỷ khó lường, lại có Mân Trần Châu, trong tình huống này, ngôi mộ của bà ta không nên đơn giản như vậy.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cảm thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương không ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà nên ở một nơi khác.

Bây giờ nghe lời của hải hầu tử, hắn lại cảm thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự có khả năng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bởi vì ở mộ dưới đáy biển có cổ lâu nhà họ Uông, ở Tần Lĩnh Thần Thụ có Tinh Tuyệt Thánh Thành, đều cho hắn biết, những ngôi

mộ cổ này, không đơn giản như vậy.

"Ngươi có biết những thứ này ở đâu không?" Mạc Tử Phàm tiếp tục hỏi, "Âm Dương Ngư Tràng Kiếm, Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, Thiên Thư." Hắn không quan tâm đến quan hệ giữa Dư Trường Ca và cha ông ta, nhưng mục đích lần này của Dư Trường Ca là ba món đồ đó, Mạc Tử Phàm định giúp ông ta lấy.

Dù sao cũng đã nhận tiền của người ta.

Đương nhiên, còn phải xem Dư Trường Ca có mạng để nhận hay không.

Bởi vì Mặc Tả Bản rõ ràng, những bảo bối tốt thường đi kèm với nguy hiểm vô cùng khủng bố.

Vừa nghe vậy, mắt hải hầu tử đảo một vòng, xem ra nó chắc chắn biết, nhưng không biết có chịu nói ra không.

"Ba món đồ đó quả thực ở trong ngôi mộ này, nhưng không phải là thứ ta có thể tiếp xúc." Hải hầu tử lập tức lắc đầu, nói: "Ba món đồ đó có một sự tồn tại vô cùng lợi hại canh giữ, ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, thứ đó không dễ đối phó đâu." Dư Trường Ca xác định ba món đồ đó tồn tại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, nhưng ngay sau đó ông ta dường như nghĩ ra điều gì, lập tức hỏi.

"Ở đây, ngươi có thấy những người khác không?

Những người đến trước ta." Dư Trường Ca muốn biết cha mình rốt cuộc có ở đây không.

Nếu cha ông ta đi trước một bước, vậy thì đối với ông ta, sẽ vô cùng khó giải quyết.

"Có, người không ít, ước chừng có mười một, mười hai người gì đó." Câu trả lời của hải hầu tử khiến Dư Trường Ca nhíu mày, "Không, trước các ngươi không chỉ có một đội người vào, mà là hai

đội.” “Có hai đội người?” Lời của hải hầu tử lập tức khiến mọi người đều nhướng mày, nếu cha của Dư Trường Ca là đội đầu tiên, vậy hai người còn lại là ai?

“Bọn họ đều không mở quan tài ở đây?

Chẳng lẽ họ đều biết những chiếc quan tài này là giả?” Sắc mặt Dư Trường Ca có chút khó coi, nếu chỉ có cha ông ta ở phía trước, dường như còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu không chỉ có cha ông ta, mà còn có những người khác ở phía trước, thì có chút không thể chấp nhận được.

“Tiểu Bát Gia, chúng ta có lẽ phải tăng tốc độ, tuyệt đối không thể để người khác nhanh chân hơn.” Dư Trường Ca tỏ ra có chút sốt ruột, ông ta cũng không ngốc, có hai đội người có thể đến đây, tự nhiên cũng hiểu đối phương không phải là hạng tầm thường.

Chương 173

“Thực ra không cần quá lo lắng, tên canh giữ ba món bảo bối đó mạnh mẽ khủng bố, muốn đối phó không phải là chuyện dễ.” “Ta không giết ngươi, nhưng cũng không để ngươi phá hỏng chuyện.” Mạc Tử Phàm giơ tay, Thất Châm ra tay, phong tỏa huyệt đạo của hải hầu tử, khiến nó không thể động đậy.

Sau đó, hắn liếc nhìn ba cỗ quan tài còn lại, cũng không có ý định tiếp tục mở.

Dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Sau khi ra khỏi mộ thất của Thất Tinh Nghi Quan, Thường Thư Đức mới không nhịn được hỏi.

“Tiểu Bát Gia, tại sao không để con hải hầu tử đó dẫn đường, có nó dẫn đường chúng ta sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Thường Phong nghe vậy, không nhịn được liếc nhìn Thường Thư Đức, “Đúng là đầu heo, cơ quan trong ngôi mộ này con hải hầu tử đó chắc chắn rất rõ, nếu để nó lợi dụng cơ quan chạy thoát, hoặc là lợi dụng cơ quan hại chúng ta, đối với chúng ta đều là phiền phức lớn.” Những gì Thường Phong nói chính là điều Mạc Tử Phàm cân nhắc, con hải hầu tử đó quả thực có chút thông minh, để nó dẫn đường, đó là một biến số không xác định.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm đối với ngôi mộ này, cũng có một phán đoán đại khái.

Nếu ngôi mộ này thật sự gần giống Lỗ Vương Cung, vậy thì thứ canh giữ bảo vật ở đây không chừng chính là Cửu đầu xà bách.

Về phần chủ nhân của dấu chân thi chá là Long Nhân, Mạc Tử Phàm cũng không phải không cân nhắc, nhưng chỉ suy nghĩ một chút liền phủ định.

Thực lực của Long Nhân mạnh mẽ, hơn nữa, long tộc có ngạo khí của long tộc, nếu Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể hợp tác với Long Nhân, vậy thì đã sớm có thể ổn định trường sinh.

Bởi vì tám chữ "dục đắc trường sinh, nhu tham long mộ" không phải là nói bừa.

Chân long bị nhốt trong Tỏa Long Tỉnh, mà không bị giết trực tiếp, là vì muốn giết chân long, gần như là không thể.

Ít nhất là sức người khó làm được.

Giống như lúc ở mộ dưới đáy biển, Mạc Tử Phàm vẫn luôn cảm thấy, con rồng rơi đó có khả năng đã chết.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Tỏa Long Tỉnh trong hẻm núi biển sâu, hắn mới biết, mình đã sai, con rồng trong Tỏa Long Tỉnh ở hẻm núi biển sâu không hề chết, đôi mắt đỏ như máu to bằng chiếc đèn lồng kia là bằng chứng tốt nhất.

Mọi người tiếp tục tiến lên, bố cục của ngôi mộ cổ tiếp theo quả thực giống hệt Lỗ Vương Cung.

Mọi người cũng không lãng phí thời gian, đi thẳng vào hang ổ của địch.

"Thứ gì vậy?" Đột nhiên, sắc mặt Thường Thư Nguyên biến đổi, ngay sau đó mọi người nhìn thấy một bàn tay nhỏ màu xám tóm lấy vai hắn, kéo hắn đi.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy bàn tay nhỏ màu xám đó, lập tức có thể khẳng định.

Bởi vì đó là dây leo của Cửu đầu xà bách.

Xuyên Vân Trảo của Mạc Tử Phàm bay ra, Phi Thiên Xuyên Tâm được thi triển, tóm lấy dây leo của Cửu đầu xà bách.

Cửu đầu xà bách sợ kim loại, sẽ không dễ dàng tiếp xúc với kim loại.

Gặp phải Xuyên Vân Trảo, dây leo đó lập tức buông Thường Thư Nguyên ra.

Thường Thư Nguyên thoát chết trong gang tấc, cảm kích nhìn Mạc Tử Phàm một cái.

"Cảm tạ ân cứu mạng của Tiểu Bát Gia, sau này nếu có việc gì cần đến Thường Thư Nguyên tôi, cứ việc mở lời." Ngoại Bát Môn mà Thường Thư Nguyên thuộc về dù sao cũng là môn phái giang hồ, tuy thuộc phái Câu Thi, nhưng cũng là người trọng tình trọng nghĩa.

Đồng thời, hắn cũng càng hiểu tại sao Phong thúc lại cung kính với Mạc Tử Phàm như vậy.

Con người Mạc Tử Phàm quả thực vô cùng mạnh mẽ, cũng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, nếu không với quan hệ trước đây của hắn và Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm hoàn toàn không cần phải cứu hắn.

"Không có gì." Mạc Tử Phàm cứu người chỉ là tiện tay, không phải vì mục đích gì khác, chỉ cảm thấy tiện tay có thể cứu được, không cần thiết phải thấy chết không cứu.

Dù sao mọi người không có thù sâu oán lớn, bây giờ lại ở cùng một đội.

"Thứ vừa rồi là gì vậy?" Dư Trường Ca vừa rồi chỉ nhìn thấy một bàn tay nhỏ màu xám, không nhìn rõ nhiều thứ.

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang cũng là người đã đến Lỗ Vương Cung, tự nhiên một mắt đã nhận ra thứ đó.

"Tiểu Bát Gia, đó chẳng lẽ là dây leo của Cửu đầu xà bách?" Dây leo bình thường của Cửu đầu xà bách không như vậy, nhưng một số

cây Cửu đầu xà bách có tuổi đời, sẽ có một số dây leo có bàn tay nhỏ màu xám như vậy.

"Thứ đó là Cửu đầu xà bách trong truyền thuyết?" Sắc mặt Thường Phong khẽ biến, "Năm đó tôi nghe môn chủ của chúng tôi nói, Cửu đầu xà bách vô cùng mạnh mẽ, cho dù là võ đạo tông sư, cũng không phải là đối thủ của nó, đối mặt với Cửu đầu xà bách, tốt nhất là nên chạy." Thường Phong liếc nhìn Mạc Tử Phàm, tuy cảm thấy thực lực của Mạc Tử Phàm không tồi, nhưng cũng biết rõ, thứ như Cửu đầu xà bách, võ đạo tông sư còn không thể đối phó, huống chi là Mạc Tử Phàm.

Tuy Thường Phong rất coi trọng Mạc Tử Phàm, thậm chí cảm thấy Mạc Tử Phàm có hy vọng trở thành võ đạo tông sư trước ba mươi lăm tuổi.

Nhưng Mạc Tử Phàm trong mắt hắn bây giờ quá trẻ.

Ở tuổi này, có thể lợi hại như vậy đã có thể dùng hai chữ "hiếm thấy" để hình dung rồi.

Nhưng muốn đạt đến cảnh giới võ đạo tông sư, lại là chuyện không thể.

Hơn nữa, Thường Phong cũng nói, cho dù là võ đạo tông sư trong truyền thuyết, cũng vẫn không thể chống lại Cửu đầu xà bách.

"Cái này thật ra không cần quá lo lắng, năm đó tôi ở Lỗ Vương Cung cũng đã gặp Cửu đầu xà bách." Vương Bàn Tử là người rất thích khoe khoang, một cơ hội tốt để thể hiện như vậy, hắn không thể bỏ lỡ.

"Lúc đó bàn tay nhỏ như vậy cũng đặt lên vai tôi, nhưng tôi, Vương Bàn Tử, không giống Thường Thư Nguyên, lúc đó một chút cũng không hoảng, quay người đâm một dao." Vương Bàn Tử nói

mình vô cùng oai mãnh.

Mạc Tử Phàm chỉ cười không nói, tính cách của Vương Bàn Tử là vậy.

"Vậy lần trước gặp Cửu đầu xà bách thì làm sao thoát được?" Thường Phong lập tức hỏi, vô cùng tò mò.

Gặp Cửu đầu xà bách mà có thể toàn thân trở ra, bản lĩnh quả thực không tồi.

Chương 174

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang lúc này lên tiếng, "Đừng nghe hắn nói bừa, Cửu đầu xà bách nếu ở trong tình trạng bình thường, chúng tôi không có cách nào đối phó được.

Chỉ là lần trước chúng tôi may mắn, con Cửu đầu xà bách đó đang ở trong trạng thái bán phong ấn, xung quanh lại toàn là khoáng thạch chứa kim loại, cho nên chúng tôi mới có thể toàn thân trở ra." Vương Bàn Tử nhún vai, nói: "Tuy nhiên, lần trước tôi cũng đã giao thủ với Cửu đầu xà bách." Dư Trường Ca không nói nhiều về vấn đề này, trực tiếp hỏi Mạc Tử Phàm, "Tiểu Bát Gia, nếu là Cửu đầu xà bách ở thời kỳ toàn thịnh, ngài có mấy phần chắc chắn đối phó?" "Giết chết nó, một phần chắc chắn cũng không có." Mạc Tử Phàm đưa ra một câu trả lời vô cùng trung thực, cũng không phải khiêm tốn, mà là thật sự như vậy.

Cửu đầu xà bách ở Lỗ Vương Cung trông có vẻ yếu ớt, nhưng Mạc Tử Phàm biết rõ, thứ như Cửu đầu xà bách, không hề yếu ớt.

Ngược lại, nó là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ, dây leo có thể lan ra rất xa.

Nghe lời của Mạc Tử Phàm, sắc mặt Dư Trường Ca khẽ biến, Thường Phong lại cảm thấy đây là chuyện hợp tình hợp lý.

"Chúng ta tiếp tục tiến lên, nhưng cố gắng đừng xảy ra xung đột chính diện với Cửu đầu xà bách." Dư Trường Ca chần chừ một lát, cuối cùng đưa ra quyết định.

Đúng là giàu sang tìm trong nguy hiểm, đã đến đây, Dư Trường Ca tự nhiên không thể từ bỏ.

"Thực ra mọi người cũng không cần quá lo lắng, Cửu đầu xà bách

sợ kim loại, nếu vận dụng hợp lý, muốn tự vệ thực ra không khó." Nói rồi, Mạc Tử Phàm lấy cây trường thương màu đen ra, "Tôi ban đầu cảm thấy cây trường thương này kỳ lạ, bây giờ về cơ bản đã biết, nó có lẽ có tác dụng áp chế tương đối mạnh đối với Cửu đầu xà bách.

Vừa rồi Thường Thư Nguyên bị tấn công, là vì khoảng cách với tôi quá xa." Ban đầu khi nhìn cây trường thương màu đen, Mạc Tử Phàm nghĩ đến hai công dụng khả dĩ nhất của nó.

Thứ nhất tự nhiên là nó có thể là chìa khóa của một loại cơ quan nào đó.

Ở thời cổ đại, một số nghệ nhân tài ba, để vũ khí làm chìa khóa cơ quan cũng không phải là không có tiền lệ.

Thứ hai, Mạc Tử Phàm đoán cây trường thương này có thể là một loại kim loại vô cùng đặc biệt, có thể áp chế Cửu đầu xà bách.

"Tiếp tục tiến lên." Mạc Tử Phàm lên tiếng, vẫn đi ở phía trước.

Nhưng lần này, mọi người đều cố ý đi gần Mạc Tử Phàm, hoặc là, cố ý đi gần cây trường thương màu đen.

Dù sao vừa rồi Mạc Tử Phàm cũng đã nói, cây trường thương này có khả năng áp chế Cửu đầu xà bách.

Dường như Mạc Tử Phàm đã nói đúng, sau khi mọi người đến gần cây trường thương màu đen, thật sự không gặp phải sự tấn công của Cửu đầu xà bách nữa.

Cùng với việc mọi người tiến lên, cuối cùng họ đã đến hang động nơi Cửu đầu xà bách ở.

Hang động này và Lỗ Vương Cung không hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể nói là vẫn rất lớn.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kinh ngạc là, bố cục ở

đây có chút tương tự với bố cục mộ thất chính của mộ công chúa Áo Cổ.

Bởi vì phía trên cùng của hang động là một tầng băng, có thể thấy, phía trên tầng băng có nước.

"Phía trên, chẳng lẽ là hồ Huyền Vũ?" Thường Thư Đức có chút kinh ngạc, "Khí hậu Vân Nam đôi khi cũng tương đối lạnh, nhưng tầng băng và nước cùng tồn tại như thế này có chút khó tin." Thiên Chân cười cười, bắt đầu phổ cập kiến thức, "Tình huống này không kỳ lạ, từ một góc độ nào đó, ở những nơi nhiệt độ trên mặt đất quanh năm ở mức vài độ C, dưới lòng đất sẽ có một điểm nhiệt độ quanh năm ở mức âm vài độ C, thậm chí còn thấp hơn.

Nếu kết hợp thêm một số công trình nhân tạo vào đó, xuất hiện tình huống này cũng không phải là không thể." "Gần giống với tình huống tôi gặp lần trước ở mộ công chúa Áo Cổ." Vương Bàn Tử đối với những nơi mình đã đi qua ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tuy năm đó Mạc Tử Phàm dẫn hắn đi tìm Bỉ Ngạn Hoa ở mộ công chúa Áo Cổ, trong đó tuy nguy hiểm không nhiều.

Nhưng mức độ hùng vĩ của mộ công chúa Áo Cổ, khiến Vương Bàn Tử ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Xem những nơi khác đi, ở đây hình như không có Cửu đầu xà bách." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả trang trầm giọng lên tiếng.

Ban đầu Mạc Tử Phàm, Thiên Chân những người đã đến Lỗ Vương Cung đều cho rằng Cửu đầu xà bách ở trong hang động này, nhưng bây giờ trong hang động lại không có.

"Chẳng lẽ Cửu đầu xà bách bị những người vào trước giết rồi?" Thường Thư Đức có chút không chắc chắn lên tiếng, dù sao Mạc Tử

Phàm lợi hại như vậy, đối mặt với Cửu đầu xà bách, một phần chắc chắn giết được đối phương cũng không có.

Trong đội ngũ phía trước có người lợi hại hơn Mạc Tử Phàm, nhưng muốn tiêu diệt Cửu Đầu Xà Bách cũng tuyệt không dễ dàng.

"Không phải." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo lắc đầu: "Cửu Đầu Xà Bách có thân hình đồ sộ, nếu thật sự bị giết, không thể nào không có xác." "Hơn nữa, hai mươi phút trước, tôi vừa bị nó tấn công lén, chứng tỏ nó vẫn bình an vô sự." "Lời của Tam thúc không sai, bố cục ở đây có thể khác với Lỗ Vương Cung, nên Cửu Đầu Xà Bách không có ở đây." Thiên Chân cũng tỏ vẻ đồng tình với Ngô Tam Thúc.

Nhưng lúc này, cả Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đều nhìn về cùng một hướng với ánh mắt có phần nặng nề.

"Cửu Đầu Xà Bách đang ở trong hang động đó." Mạc Tử Phàm trầm giọng nói.

Lý do anh trở nên nghiêm trọng như vậy là vì con Cửu Đầu Xà Bách ở đây hoàn toàn trái ngược với con ở Lỗ Vương Cung.

Con Cửu Đầu Xà Bách ở Lỗ Vương Cung bị phong ấn, đang trong trạng thái nửa phong ấn, thực lực bị áp chế cực lớn.

Nhưng con ở đây thì ngược lại, không những không bị áp chế mà còn được cường hóa.

Mạc Tử Phàm nói vậy là vì trên thân chính của Cửu Đầu Xà Bách có khắc một số chú văn đặc biệt.

Đây cũng là lý do vì sao Giải Liên Hoàn, Dư Trường Ca và Thiên Chân không nhìn thấy được nó.

Cửu Đầu Xà Bách vốn đã rất khó đối phó, nếu còn có thể ẩn thân thì đối với không ít cao thủ, nó là một sự tồn tại vô phương giải

quyết.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn nên có thể phát giác được, còn Tiểu Ca thân phận thần bí, bản lĩnh phi phàm, có thể nhìn thấy Cửu Đầu Xà Bách cũng không có gì lạ.

"Cửu Đầu Xà Bách ở đâu?" Sắc mặt Thường Phong khẽ biến, lập tức cảnh giác, nỗi sợ hãi của ông ta đối với Cửu Đầu Xà Bách quá sâu đậm.

Nhìn bộ dạng của Thường Phong, Mạc Tử Phàm biết ông ta không chỉ đơn giản là nghe nói về Cửu Đầu Xà Bách, mà có lẽ đã từng giao đấu với nó.

Mạc Tử Phàm nghĩ vậy là vì không phát hiện ra nơi nào trong mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc này có Ẩn Cương tồn tại.

Năm đó Thường Phong vào đây đã gặp phải Ẩn Cương và thu phục được nó, những thông tin này đều do Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn ra, không thể nào là giả.

Chương 175

Nhưng từ Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, bố cục mộ dưới đáy biển, rồi đến bố cục Lỗ Vương Cung, đều không xuất hiện nơi nào có Ẩn Cương.

Vì vậy, giải thích duy nhất hợp lý là năm đó Thường Phong vào mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc từ một hướng khác, không phải từ đây.

Mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc lớn như vậy, lối vào chắc chắn không chỉ có một.

Đương nhiên, không phải là cửa chính có nhiều hơn một, mà là nơi có thể đào trộm động vào không chỉ có một.

"Thường Phong huynh đệ, có phải ông đã đào trộm động từ một nơi khác xuống không?" Dư Trường Ca lên tiếng hỏi, vấn đề mà Mạc Tử Phàm nghĩ tới, Dư Trường Ca tự nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Nghe câu hỏi này của Dư Trường Ca, Thường Phong cũng không phủ nhận, gật đầu nói: "Lần trước tôi xuống đây, có một vị giáo sư khá trẻ tuổi, thông qua phân tích tình hình ở đây đã dẫn tôi đi một con đường khác để vào ngôi mộ cổ này." "Nhưng sau khi vào trong thì vô cùng nguy hiểm, tôi cũng phải trải qua cửu tử nhất sinh." Vị giáo sư trẻ tuổi?

Mạc Tử Phàm nhướng mày: "Vị giáo sư đó có phải họ Tôn không?" Thường Phong nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc khó tin: "Sao cậu biết?" "Bởi vì giáo sư bình thường không có bản lĩnh đó, nơi ông ta dẫn ông vào, có lẽ là đi thẳng một mạch tới chủ mộ." Mạc Tử Phàm biết rõ tình tiết trong phim truyền hình Quỷ Xuy Đăng, giáo sư Tôn đi theo Shirley Dương trong đó chính là một đại boss, là vị Quan Sơn Thái Bảo trong truyền thuyết.

Mặc dù có lời đồn rằng vị giáo sư Tôn đó là Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng, nhưng Mạc Tử Phàm lại không tin.

Giống như lời đồn Chá Cô Tiếu là Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng vậy, sao có thể chứ, chỉ có thể nói sau Chá Cô Tiếu, không có Bàn Sơn Đạo Nhân nào lợi hại hơn xuất hiện mà thôi.

Chứ không thể nói Chá Cô Tiếu là Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng được.

Dù sao thì Bàn Sơn Đạo Nhân là cả một tộc người, muốn cắt đứt truyền thừa đâu phải chuyện dễ dàng như vậy.

Vì thế, Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy, truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo cũng chưa hề bị cắt đứt, chỉ vì Quan Sơn Thái Bảo quá bí ẩn, muốn biết được thân phận của họ không hề dễ.

"Tiểu Bát Gia, ngài quen vị giáo sư Tôn đó sao?" Thường Phong có chút kinh ngạc: "Vị giáo sư đó có trình độ khá cao về phương diện lịch sử và địa lý, nhưng nếu nói về bản lĩnh, thật sự không thể so với Tiểu Bát Gia ngài được." Thường Phong lại không để lại dấu vết mà tâng bốc Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cười không đáp, Quan Sơn Thái Bảo với tư cách là một chức nghiệp ẩn giấu, không phải là một sự tồn tại đơn giản như vậy.

"Bây giờ không còn cách nào khác, lối vào ở ngay sau con Cửu Đầu Xà Bách kia." Mạc Tử Phàm vẻ mặt có chút nặng nề, lối vào được đặt ngay sau lưng Cửu Đầu Xà Bách, muốn đi qua một cách an toàn không hề dễ dàng.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kỳ lạ là, trước đó đã có hai đội người đi qua.

Đội của cha Dư Trường Ca có Phát Khâu Tàn Ấn, có thể đi qua

cũng là điều hợp lý.

Nhưng hai người còn lại muốn đi qua lại tuyệt đối không dễ.

Song họ đều đã qua được, chứng tỏ nơi này chắc chắn có cách nào đó để không kinh động đến Cửu Đầu Xà Bách.

Mạc Tử Phàm nhìn một vòng, từ trường ở đây sẽ tự động xóa sạch dấu vết, vì vậy Mạc Tử Phàm hiện tại không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì hữu dụng.

"Tiểu Ca, xem xem ở đây có cơ quan nào không?" Mạc Tử Phàm tìm không ra cơ quan, chỉ có thể đặt hy vọng vào Tiểu Ca.

Tiểu Ca hạ đấu vô số lần, kiến thức sâu rộng, cho nên cơ quan nào trong mắt Tiểu Ca cũng sẽ hiện ra rất rõ ràng.

Tiểu Ca đưa hai ngón tay thon dài của mình lên, sờ soạng hai bên hang động, cuối cùng lắc đầu: "Không có cơ quan." Nói xong, Tiểu Ca dường như cảm thấy mình nói quá chắc chắn, nên đổi một cách nói khác: "Chắc là không có." Dư Trường Ca nhíu mày, hỏi: "Tiểu Bát Gia, nếu không có cơ quan, chẳng phải chúng ta bắt buộc phải xông thẳng vào con Cửu Đầu Xà Bách phía trước sao?" "Ừm." Mạc Tử Phàm nhìn cây trường thương màu đen: "Có lẽ phải dựa vào nó thôi." Mạc Tử Phàm không rành thương pháp, chỉ có thể dùng cây trường thương màu đen này như một cây côn dài.

Mấy người lại gần Mạc Tử Phàm, vẻ mặt ai cũng vô cùng nghiêm túc, bởi vì không nhìn thấy Cửu Đầu Xà Bách, nếu nó đột nhiên tấn công, họ sẽ không có cả cơ hội để phản ứng.

Mạc Tử Phàm cẩn thận tiến lại gần Cửu Đầu Xà Bách, nó cao khoảng một trăm hai mươi mét, từng sợi dây leo rủ xuống, không gió mà tự đung đưa.

Mạc Tử Phàm tiến lại gần hơn một chút mới kinh ngạc phát hiện

ra một thứ, ở trung tâm cây Cửu Đầu Xà Bách có một cỗ quan tài pha lê!

Thân cây Cửu Đầu Xà Bách đồ sộ, dây leo um tùm, lúc ở khoảng cách xa không phát hiện ra, bây giờ đến gần mới thấy cỗ quan tài pha lê này.

"Quan tài rỗng." Tiểu Ca cũng nhìn thấy cỗ quan tài pha lê đó, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Ngôi mộ cổ này được xây dựng vào khoảng thời nhà Thương, một ngôi mộ cổ thời Thương, tức là ngôi mộ của ba nghìn năm trước.

Trong một ngôi mộ cổ như vậy lại xuất hiện một cỗ quan tài pha lê rỗng, không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Dù sao thì năm đó ở nơi tích thi của Lỗ Vương Cung cũng xuất hiện một cỗ quan tài pha lê rỗng, còn phải dùng đến cả tinh huyết bản nguyên.

Bây giờ ở đây lại gặp một cỗ quan tài pha lê rỗng nữa, lại là thời nhà Thương.

Quan trọng nhất là, cỗ quan tài pha lê này lại nằm trên một cây Cửu Đầu Xà Bách, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Một con Tống tử hoặc nữ quỷ ba nghìn năm đã đủ đáng sợ, lại thêm cả Cửu Đầu Xà Bách, chẳng phải càng kinh khủng hơn sao?

"Quan tài rỗng?" Thiên Chân có chút không hiểu, dù sao cậu ta cũng không nhìn thấy.

Tiểu Ca cắn rách ngón tay, một giọt máu tươi điểm lên giữa trán Thiên Chân.

Thấy hành động của Tiểu Ca, Vương Bàn Tử lập tức đưa đầu qua: "Tiểu Ca, cũng cho tôi một giọt máu đi nào." Vương Bàn Tử và

Tiểu Ca quen biết nhau cũng không phải một hai ngày, tự nhiên biết máu tươi của Tiểu Ca có tác dụng không ngờ tới, nên mới mở miệng nói vậy.

Thế nhưng, Tiểu Ca đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, một câu cũng không nói.

Vương Bàn Tử biết tính khí của Tiểu Ca: "Cũng phải, Thiên Chân là cô vợ nhỏ của cậu mà, có đãi ngộ đặc biệt cũng là chuyện bình thường." Thiên Chân nghe vậy liền lườm Vương Bàn Tử một cái, Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo cũng lên tiếng: "Bàn Tử, đừng nói đùa lung tung." Mạc Tử Phàm đi ở phía trước, không nói gì, chỉ là, càng đến gần Cửu Đầu Xà Bách, áp lực Mạc Tử Phàm cảm nhận được cũng càng lớn.

Những sợi dây leo vốn chỉ đang tùy ý đung đưa lúc này đều bắt đầu chuyển động về cùng một hướng.

Có mấy sợi dây leo giống như những cánh tay nhỏ chĩa về phía mấy người Mạc Tử Phàm, xem ra, những sợi dây leo này có khả năng sẽ tấn công họ.

Tiểu Ca nhíu mày, điểm máu của mình lên trán mọi người, vì sắp phải chiến đấu, nếu mọi người đều không nhìn thấy Cửu Đầu Xà Bách thì trận chiến sẽ vô cùng khó khăn.

Chương 176

Tiểu Ca nắm chặt cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đứng bên cạnh Mạc Tử Phàm.

Thường Phong cũng bước lên, đứng ở phía bên kia của Mạc Tử Phàm.

Giải Liên Hoàn, Thường Thư Nguyên, Thường Thư Đức, Thiên Chân, Vương Bàn Tử mấy người đứng sau lưng Mạc Tử Phàm, còn Dư Trường Ca thì ở trung tâm.

Dù sao cũng là ông chủ, Dư Trường Ca có đãi ngộ đặc biệt.

Mạc Tử Phàm tiến lên một bước, mọi người cũng theo sát phía sau, tiến lên một bước.

Mạc Tử Phàm vừa mới đi được một bước, đã thấy những sợi dây leo của Cửu Đầu Xà Bách động đậy, có ý muốn tấn công mấy người họ.

Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, những sợi dây leo đó cũng không ngừng vây quanh họ.

Chỉ có điều kỳ lạ là, những sợi dây này không trực tiếp tấn công mà chỉ bao vây mấy người Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tiến một bước, những sợi dây leo này sẽ lùi một bước.

"Xem ra những sợi dây leo này dường như sợ hãi cây trường thương màu đen, nên mới không dám đến gần." Thường Thư Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bây giờ bị dây leo của Cửu Đầu Xà Bách bao vây nhưng lại không cảm thấy nguy hiểm.

Thế nhưng, Mạc Tử Phàm là người cầm cây trường thương màu

đen lại biết rõ, Cửu Đầu Xà Bách dường như không thật sự sợ hãi cây trường thương trong tay anh.

Những sợi dây leo này, dường như đang chờ đợi, chờ đợi một cơ hội, một cơ hội tấn công một đòn tất sát.

Ngay khoảnh khắc Thường Thư Nguyên buông lỏng cảnh giác, một sợi dây leo bay về phía cậu ta, cuốn lấy cổ chân cậu.

Giải Liên Hoàn cũng mắt nhanh tay lẹ, cây dao găm quân dụng trong tay hạ xuống, chặt đứt sợi dây leo, mới hóa hiểm thành an.

Chỉ là, một lần tấn công này chỉ là hồi kèn xung phong, vô số dây leo bắt đầu lao về phía mấy người Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cầm trường thương màu đen, chống đỡ những sợi dây leo phía trước, mở đường cho mọi người.

Những người còn lại theo sát phía sau, chống đỡ những sợi dây leo lao tới từ xung quanh.

Cửu Đầu Xà Bách tuy mạnh nhưng bẩm sinh sợ kim loại, lại thêm Thường Phong, Tiểu Ca những người này đều không phải người bình thường.

Trong tình huống có Mạc Tử Phàm mở đường, họ cũng an toàn tiến về phía trước.

Những con Cửu Đầu Xà Bách này dường như không có ý định giết chết mấy người Mạc Tử Phàm, vì những sợi dây leo vây công họ không đặc biệt hung hãn.

Giống như...

Cửu Đầu Xà Bách chỉ đang diễn kịch, mục đích là để cho họ vào, nhưng lại không thể trực tiếp thả lỏng.

Đúng vậy, chính là cảm giác này!

Chuyện xảy ra tiếp theo cũng quả thực như vậy, Thường Thư Nguyên, Thường Thư Đức, Thiên Chân mấy người rõ ràng đều để lộ sơ hở, chỉ cần những sợi dây leo đó tấn công trực diện, chắc chắn có thể công phá phòng tuyến của họ.

Nhưng những sợi dây leo đó lại không tấn công, mà chuyển sang tấn công những nơi khác.

Trong tình huống quỷ dị này, mấy người Mạc Tử Phàm đã thuận lợi đi vào mộ đạo phía sau Cửu Đầu Xà Bách.

Sau khi vào mộ đạo, Cửu Đầu Xà Bách cũng ngừng tấn công, Mạc Tử Phàm bắt đầu quan sát xung quanh.

Nhìn từ tường mộ, đây là một ngôi mộ cổ thời Thương, đúng vậy, ngôi mộ cổ này là mộ cổ thời Thương.

Theo chân mấy người không ngừng tiến về phía trước, ở cuối mộ đạo xuất hiện một gian mộ thất.

Gian mộ thất này không lớn, ở trung tâm có một cỗ quan tài đá, quan tài đang đóng kín, Thường Phong nhìn thấy cỗ quan tài đá, liền lập tức mở miệng nói: "Ẩn Cương của tôi chính là lấy từ trong cỗ quan tài đá này." Nói đến đây, sắc mặt Thường Phong biến đổi: "Không đúng, tôi nhớ ở bên trái mộ thất nên có một con đường hầm, năm đó tôi đã để lại, dù đã lấp lại cũng nên có dấu vết mới phải." Lời của Thường Phong vừa dứt, Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo lập tức nói: "Liệu có phải gian mộ thất lấy được Ẩn Cương và gian mộ thất này gần giống nhau không?" Ngô Tam Thúc giả mạo nói vậy cũng không có gì sai, dù sao trước đây ở mộ dưới đáy biển cũng có tình huống này.

"Chắc là không." Thường Phong cũng không chắc chắn lắm: "Tôi nhớ rất rõ, lúc đó từ mộ đạo này đi ra, tôi đã gặp phải Cửu Đầu Xà Bách." "Thực ra cũng có thể giải thích được, vì mộ dưới đáy biển có

tình huống tương tự, gian mộ thất này có lẽ không phải là gian mộ thất mà ông vào lúc đầu." Thiên Chân cũng nói như vậy.

Chỉ có Mạc Tử Phàm nhíu mày, không nói gì.

Thực ra trong lòng Mạc Tử Phàm có một suy nghĩ táo bạo, chỉ là không thể khẳng định.

Nếu suy nghĩ của anh thành lập, vậy thì nơi này có lẽ chính là ngôi mộ cổ năm đó của Thường Phong, chỉ vì một thứ gì đó mà gian mộ thất này đã được khôi phục lại.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm một chân đá bay nắp quan tài đá.

Khi nắp quan tài mở ra, bên trong là một con Hải hầu tử đã chết.

Thấy cảnh này, Thường Phong mới lên tiếng: "Mọi người nói chắc là đúng rồi, nơi này có lẽ không phải là mộ thất ban đầu của tôi." Mạc Tử Phàm từ đầu đến cuối đều không nói một lời, trong cỗ quan tài này không tìm thấy manh mối nào, anh tiếp tục tiến về phía trước.

"Nơi này là đâu?

Mọi người có biết phía trước có gì không?" Ánh mắt Dư Trường Ca rơi vào người Thường Phong, Thường Phong là người đã từng vào ngôi mộ cổ này, bây giờ hỏi Thường Phong, có lẽ sẽ có manh mối.

"Phía trước cũng là một Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, nhưng dường như không lớn bằng cái mà chúng ta gặp ở trên." Lời của Dư Trường Ca khiến Mạc Tử Phàm nhíu mày, một ngôi mộ cổ, hai cái Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, thật sự khó mà tin nổi.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không nghĩ nhiều, bất kể phía trước có phải là Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận hay không, đợi đến đó sẽ biết.

Theo mộ đạo phía trước tiếp tục tiến lên, khi đến cuối mộ đạo, Mạc Tử Phàm không khỏi nhíu mày.

Chương 177

Bởi vì tình huống ở đây và tình huống gặp phải Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận ở trên gần như giống hệt.

Chỉ khác là mộ đạo ở đây chỉ rộng năm mét, cao khoảng ba mét.

Tức là, diện tích của cái Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận này đã bị thu hẹp đáng kể.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người bước vào mộ đạo mới.

"Mộ đạo này... hình như lại là của thời Chiến Quốc." Thiên Chân nhìn mộ đạo xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Mộ đạo vừa rồi đều là của thời Thương, nhưng bây giờ, mộ đạo thời Thương đã biến thành mộ đạo thời Chiến Quốc.

Điều này quá khó tin.

"Là trận pháp, có người lợi dụng phong thủy ở đây để bày trận." Tiểu Ca dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trên mặt lộ vẻ suy tư, chỉ là ký ức của anh không hoàn chỉnh, cuối cùng cũng không nghĩ ra được gì.

"Trận pháp?

Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận?" Thường Phong hỏi, thực ra ông ta đã hỏi một câu rất ngớ ngẩn, nếu là Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, Tiểu Ca cũng sẽ không nói riêng ra như vậy.

"Không biết, không chỉ là Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, trận pháp này... rất lớn, rất lớn." Sắc mặt Tiểu Ca hơi khó coi, dường như vì cố gắng suy nghĩ mà đầu óc có chút không chịu nổi.

Mạc Tử Phàm vỗ vỗ vai Tiểu Ca, cười nói: "Không sao, không

cần nghĩ nữa, nhưng Thiên Chân nói không sai, mộ đạo này quả thực là của thời Chiến Quốc." "Tiểu Bát Gia, lạ thật đấy, là của thời Chiến Quốc, phía trước lại là thời Thương, khoảng cách này có phải hơi xa không?" Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo cũng có chút không hiểu.

Mạc Tử Phàm hiện tại trong lòng có hai phỏng đoán, bất kể là phỏng đoán nào, cũng đều có chút khó tin.

Nhưng chỉ đi đến đây, Mạc Tử Phàm không có căn cứ.

"Ngôi mộ cổ này... liệu có phải được xây dựng từ thời Thương, chỉ vì một số nguyên nhân mà bị đình công, ở thời Thương không hoàn thành, nên mới kéo dài đến thời Chiến Quốc không?" Trí tưởng tượng của Thiên Chân cũng có chút lớn, lại có phỏng đoán như vậy.

"Phỏng đoán này nghe có vẻ không hợp lý, lẽ nào người của hai triều đại lại cùng nhau xây dựng một ngôi mộ cổ sao?" Thường Thư Đức cảm thấy phỏng đoán của Thiên Chân có chút không thực tế, nói cũng có lý.

Dù sao ngôi mộ cổ như thế này, tất nhiên phải là phú thương quyền quý mới có thể xây dựng.

Quyền quý thời Thương xây dựng ngôi mộ này, kết quả người thời Chiến Quốc lại tiếp tục xây dựng, nghe không thực tế chút nào.

"Không, có khả năng." Mạc Tử Phàm lại được Thiên Chân nhắc nhở: "Giả sử người này là Liễu Y Tuyết thì sao?" "Liễu Y Tuyết đã tồn tại ở thời Thương, sau đó lại trở thành vương hậu của nước Tề thời Chiến Quốc, Liễu Y Tuyết có khả năng mượn sức mạnh của hai quốc gia để xây dựng ngôi mộ cổ này." "Chỉ là, một quốc gia là thời Thương, quốc gia còn lại là nước Tề thời Chiến Quốc." Lời của Mạc Tử Phàm lúc này có sức thuyết phục rồi, hơn nữa, phân tích của Mạc Tử Phàm cũng không phải là không có lý.

“Tiểu Bát Gia phân tích rất có lý, giải thích như vậy cũng là hợp lý nhất.” Thường Phong bắt đầu tiếp tục nịnh hót, dù sao những gì Mạc Tử Phàm nói đều là đúng là được rồi.

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo thì lý trí hơn nhiều, không đồng tình với quan điểm của Mạc Tử Phàm.

“Nếu thật sự như vậy, vậy thì nên là nửa đầu thời Thương, nửa sau thời Chiến Quốc, nhưng tình hình hiện tại lại là đoạn thứ nhất thời Chiến Quốc, đoạn thứ hai thời Thương, bây giờ đoạn thứ ba lại là thời Chiến Quốc.” Mọi người vì vấn đề này mà mãi không hiểu, lúc này Dư Trường Ca lên tiếng: “Bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa gì, ngôi mộ cổ này rốt cuộc tình hình thế nào, chúng ta đi đến cuối cùng sẽ biết.” “Ừm, chúng ta tiếp tục tiến lên.” Mạc Tử Phàm gật đầu, đi đầu ở phía trước nhất.

“Nơi này không phải là Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận.” Đi trong mộ đạo hơn mười phút, Mạc Tử Phàm đại khái đã có kết luận.

Chỉ là, cụ thể là khốn trận gì, Mạc Tử Phàm không thể xác định.

“Huyền Giáp Bát Quái Trận.” Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo đột nhiên lên tiếng: “Tôi từng xem trong một cuốn sách cổ, trận pháp này còn được gọi là Huyền Vũ Quy Giáp Trận, ý là trận pháp giống như mai rùa Huyền Vũ, có bốn lối ra, nhưng trong bốn lối ra đó, một là sinh môn, một là tử môn, một là đường cụt, một là đường xuống hoàng tuyền, chỉ có đi ra từ sinh môn mới có thể an toàn vô sự.” Mạc Tử Phàm nhìn về phía những hình điêu khắc phía trước, đại khái biết vì sao Giải Liên Hoàn lại phán đoán như vậy.

Bởi vì hình điêu khắc trên đó là một mai rùa Huyền Vũ, bên trong có những đường vân.

Lại thêm Giải Liên Hoàn đã xem sách cổ, có thể có phán đoán như vậy cũng không phải là chuyện lạ.

“Ngô lão huynh, đã nhận ra trận pháp này, không biết có thể phá trận được không?” Dư Trường Ca hỏi Giải Liên Hoàn, bây giờ ông ta có chút sốt ruột, không muốn lãng phí thời gian.

Giải Liên Hoàn nghe vậy không khỏi lắc đầu, nói: “Trận pháp này xuất phát từ Thiên Tự Quyển trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, trừ khi có Mô Kim Giáo Úy hiểu biết về Thiên Tự Quyển ở đây, nếu không khó mà phá trận, ít nhất tôi không phá được.” Nói đến đây, ánh mắt Giải Liên Hoàn rơi vào người Mạc Tử Phàm: “Tiểu Bát Gia, ngài có thể phá trận không?” Không chỉ Giải Liên Hoàn, ánh mắt của Dư Trường Ca, Thường Phong mấy người đều rơi vào người Mạc Tử Phàm.

Bản lĩnh mà Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó quá mạnh mẽ, đến mức họ đều đặt hy vọng vào Mạc Tử Phàm.

“Tôi có thể phá trận.” Mạc Tử Phàm chưa kịp mở miệng, lần này Tiểu Ca lại chủ động lên tiếng: “Đi theo tôi, cẩn thận một chút, đừng để nhân bản ra linh thể và những thứ khác.” Lần này Tiểu Ca chủ động đứng ra, Mạc Tử Phàm lại thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Tử Phàm hiện tại có thể sử dụng Động Sát Thiên Nhãn cấp tám và Kỳ Môn Bát Quái cấp tám.

Nhưng mỗi lần dùng Động Sát Thiên Nhãn và Kỳ Môn Bát Quái vào những nơi như thế này, Mạc Tử Phàm luôn cảm thấy có chút lãng phí.

Bây giờ có Tiểu Ca dẫn đường, Mạc Tử Phàm cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, mọi người đi khá ổn định, rất dễ dàng đã tìm được sinh môn.

“Chắc chắn là sinh môn chứ?” Dư Trường Ca thấy lần này Tiểu

Ca dẫn đường, không khỏi nhíu mày.

Bởi vì bản lĩnh mà Mạc Tử Phàm thể hiện trước đó quá lợi hại, đến mức Dư Trường Ca bây giờ chỉ tin tưởng Mạc Tử Phàm, đối với quyết định của người khác, Dư Trường Ca có chút nghi ngờ.

"Tôi tin tưởng Tiểu Ca." Mạc Tử Phàm tuy mạnh, nhưng cũng biết rõ, Tiểu Ca với tư cách là một trong những nhân vật chính cốt lõi của Đạo Mộ Bút Ký, những phán đoán và quyết định mà anh đưa ra, gần như chưa bao giờ sai.

Dư Trường Ca thấy Mạc Tử Phàm khẳng định tin tưởng Tiểu Ca như vậy, cũng gật đầu: "Được, chúng ta đi." Kết quả tự nhiên cũng không cần nghi ngờ, mọi người thuận lợi đi ra từ sinh môn.

Chương 178

Đương nhiên, sau khi ra khỏi sinh môn, không phải là thế giới bên ngoài, mà là một mộ đạo mới.

Vẫn là mộ đạo thời Chiến Quốc, không có biến hóa đặc biệt nào.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người tiếp tục tiến lên, đi đến cuối mộ đạo, ở cuối mộ đạo là một gian mộ thất hình tròn.

Ở trung tâm gian mộ thất này có một cỗ quan tài đã mở.

Nhưng, ánh mắt của mọi người lại tập trung hơn vào bên cạnh quan tài.

Bởi vì bên cạnh quan tài có một cỗ thi thể, một cỗ thi thể đầu và thân tách rời.

Mạc Tử Phàm nhìn cỗ thi thể này, rồi nhìn về phía Dư Trường Ca: "Ông có quen không?" Bởi vì thi thể không phải Tống tử mà là người, từ quần áo và mức độ phân hủy của thi thể, cỗ thi thể này chắc chỉ mới chết không quá một ngày.

"Người này là vệ sĩ bên cạnh cha tôi, bản thân cũng là một cao thủ cổ võ có thực lực không tồi." Dư Trường Ca nhíu mày, cha ông ta với tư cách là một phú hào có tài sản hàng tỷ, vệ sĩ bên cạnh tự nhiên cũng phi thường.

Mặc dù thế giới này tồn tại cao thủ ngoại bát môn, nhưng ngoài ngoại bát môn, còn có một số cao thủ cổ võ khác.

Mạc Tử Phàm kiếp trước biết đến Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền, Nga Mi Kiếm Pháp những loại võ công cổ võ này, mặc dù những loại võ công này thực chất là võ công mà võ giả cổ võ tu luyện.

Thế giới này có tồn tại võ giả cổ võ, Mạc Tử Phàm không hề ngạc

nhiên, đều nằm trong dự liệu của anh.

Mạc Tử Phàm bước đến trước quan tài đá, trong quan tài đá chỉ có một thanh kiếm đồng.

"Kiếm đồng thời Thương hay kiếm đồng thời Chiến Quốc?" Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé vào, tự nhiên cũng nhìn thấy thanh kiếm đồng trong quan tài đá.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại nhìn thấy nhiều thứ hơn, thứ Mạc Tử Phàm nhìn thấy là vết máu trên thanh kiếm đồng.

Dưới Động Sát Thiên Nhãn, Mạc Tử Phàm dễ dàng biết được, vết máu trên thanh kiếm đồng và máu của người vệ sĩ cổ võ kia giống hệt nhau.

Tức là, người vệ sĩ này chắc chắn đã bị thanh kiếm đồng này chém chết.

Một kiếm trực tiếp chém đứt đầu.

Là một cao thủ cổ võ, phải trong tình huống nào mới có thể bị người ta một kiếm chém bay đầu.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến hai khả năng, thứ nhất, đối thủ rất mạnh, đến mức người vệ sĩ này ngay cả khả năng phản ứng cũng không có.

Ngoài ra, còn có một khả năng, đó là bị người thân cận ra tay.

Nếu người bên cạnh đột nhiên tấn công chém giết, khả năng này cũng thông suốt.

Nếu cha của Dư Trường Ca gặp phải cao thủ mạnh hơn vị vệ sĩ này, vậy thì ở đây chắc chắn sẽ để lại dấu vết đánh nhau.

Nhưng ở đây không hề để lại dấu vết đánh nhau, chứng tỏ, người vệ sĩ này không phải gặp phải cường địch.

Mà là bị người thân cận giết chết.

Người của cha Dư Trường Ca?

Cao thủ của bốn phái đạo mộ?

Theo lời của Dư Trường Ca, những người đi cùng cha ông ta có hai vệ sĩ, mấy người ngoại bát môn, bao gồm cả người của bốn phái đạo mộ.

"Dư lão bản, xem ra cha của ông có khả năng gặp nguy hiểm rồi." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo lên tiếng: "Tôi đoán đa phần là có người nổi lòng tham, muốn lấy nhiều đồ hơn." Vừa nghe những lời này, sắc mặt Dư Trường Ca không khỏi biến đổi: "Cha tôi để có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền có thể bỏ ra cái giá rất lớn, cho nên chắc chắn không phải vì tiền." "Giết vệ sĩ của cha tôi, giải thích duy nhất hợp lý là nhắm vào ba món chí bảo đó." Dư Trường Ca lúc nói những lời này, sắc mặt có chút khó coi, nếu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền bị cha ông ta lấy được, ông ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng nếu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền bị người khác lấy được, đó lại là chuyện khác.

"Sẽ không phải cũng giống như những người mà cha tôi tìm đến chứ, định uy hiếp tôi sao?" Dư Trường Ca nhìn chằm chằm vào nhóm người Mạc Tử Phàm, chủ yếu là Mạc Tử Phàm, chỉ cần Mạc Tử Phàm không có ý xấu, những người khác thực ra vấn đề không lớn.

"Điểm này ông cứ yên tâm, tôi không phải là kẻ tiểu nhân hẹp hòi như vậy." Mạc Tử Phàm tuy cũng cảm thấy Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền không tồi, nhưng có một câu nói gọi là có được ắt có mất, nếu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền thật sự có thể tăng tuổi thọ, vậy thì cái giá phải trả cũng chắc chắn không nhỏ.

Tiểu Vu Nữ có được Ác Mộng Chi Tâm, mới miễn cưỡng có

được trường sinh.

Công chúa Aogu mượn Bỉ Ngạn Hoa, hấp thu sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa hơn một nghìn năm, cuối cùng mượn tế đàn Bỉ Ngạn Hoa mới miễn cưỡng trường sinh.

Nữ vương Tinh Tuyệt, Liễu Y Tuyết, Vân Bán Trình những nhân vật truyền kỳ này, muốn có được trường sinh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền chắc chắn không dễ dùng như trong tưởng tượng.

Mạc Tử Phàm dẫn đội, mọi người tiếp tục tiến lên, xuyên qua gian mộ thất hình tròn, phía trước gian mộ thất hình tròn xuất hiện một cây cầu treo.

Lần này, trên cây cầu treo, cũng có một cỗ thi thể, giống như người vệ sĩ kia, đều là thi thể đầu và thân tách rời.

Hung khí giết người là một thanh đại đao bằng đồng, thanh đại đao bằng đồng đó ở bên cạnh thi thể.

Có thể thấy trên thanh đại đao bằng đồng vết máu loang lổ, thời gian người đó tử vong cũng không quá một ngày.

"Quả nhiên, những người đó đang giết lừa mượn cối xay, đây là vệ sĩ thứ hai của cha tôi." Sắc mặt Dư Trường Ca càng lúc càng khó coi, bất kể thế nào, gặp phải chuyện này, trong lòng Dư Trường Ca cũng rất khó chịu.

Mọi người đến trước cầu treo, Vương Bàn Tử định đi lấy thanh đại đao bằng đồng đó, nhưng lại bị Mạc Tử Phàm ngăn lại.

Chương 179

"Đại đao đừng động, tôi đi qua trước." Nói xong, Mạc Tử Phàm trước tiên ném cây trường thương màu đen qua.

Cây cầu treo chỉ dài hai ba mươi mét, cây trường thương màu đen nặng hơn bốn trăm cân, nếu cầm trong tay đi qua, Mạc Tử Phàm lo sẽ làm gãy cầu.

Dù sao trong tay Mạc Tử Phàm còn có Hắc Lân Huyền Trọng Côn nặng hơn hai trăm cân, nếu cộng thêm trọng lượng cơ thể, trọng lượng vượt quá bảy trăm năm mươi cân, cầu treo có chịu được không lại là một vấn đề khác.

Mạc Tử Phàm sau khi ném cây trường thương màu đen qua, mới bước lên cầu treo.

Mấy người lần lượt đi qua cầu treo, bên cạnh cầu treo có một cánh cửa đá, lúc này cửa đá đang mở.

Nhưng Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm vẫn không nhìn thấy dấu vết mà cha Dư Trường Ca để lại.

Nhưng, ở một bên cửa đá lại có một dòng chữ cổ.

"Kẻ vào cửa này hãy từ bỏ mọi hy vọng!" Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, trực tiếp đọc ra dòng chữ cổ đó.

"Câu này sao quen tai thế?" Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo không khỏi nhíu mày: "Tôi hình như đã nghe câu này ở đâu đó." "Nhật ký của ông nội, đúng rồi, trong nhật ký của ông nội có câu này." Thiên Chân nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Câu này trong nhật ký của ông nội có, nói về một ngôi mộ cổ ở Trường Sa thì phải." Thiên Chân cũng thông minh, không nói ra là ngôi

mộ cổ mỏ khoáng ở Trường Sa, chắc chắn không muốn chuyện về ngôi mộ cổ mỏ khoáng để cho Dư Trường Ca và Thường Phong nghe thấy.

"Câu này có ý gì?" Dư Trường Ca biết rõ mình muốn gì, nên cũng không truy vấn ngôi mộ cổ trong miệng Thiên Chân, trực tiếp hỏi ý nghĩa của câu nói đó.

Nghe vậy, Thiên Chân cười cười, nói: "Ý của câu này là quỷ môn, vào trong phải từ bỏ mọi hy vọng." Nói đến đây, Thiên Chân lại tiếp tục nói: "Nhưng cũng không cần quá lo lắng, câu này thực chất là muốn nói phía sau cánh cửa rất nguy hiểm, muốn vào trong tốt nhất nên suy nghĩ kỹ." Mạc Tử Phàm cũng biết một chút, bởi vì cửa đồng trong ngôi mộ cổ mỏ khoáng đó Tề Thiết Chủy, Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng Nhị Gia đều đã vào.

Trong đó quả thực có thể dùng từ vô cùng nguy hiểm để hình dung.

"Mau nhìn kìa, có dấu chân thi chá." Thường Thư Nguyên đột nhiên lên tiếng, chỉ vào phía sau cánh cửa đá.

Bởi vì cửa đá đã mở ra một chút, nên tự nhiên có thể nhìn rõ cảnh tượng phía sau.

Ở phía sau cửa đá, có thể thấy mấy dấu chân thi chá màu trắng bạc.

"Lẽ nào là Long Nhân, lần trước tôi ở mộ dưới đáy biển gặp phải cũng tương tự, dường như cố ý muốn dẫn chúng ta đến một nơi nào đó." Vương Bàn Tử có chút bất ngờ, nhưng không hấp tấp xông vào cửa đá, chỉ thò một cái đầu ra nhìn tình hình bên trong.

Vương Bàn Tử vừa nhìn một cái, lập tức rụt đầu lại.

"Bên trong... tốt nhất là chuẩn bị kỹ rồi hãy xem." Cũng không biết

Vương Bàn Tử đã nhìn thấy thứ gì, mà lại có phản ứng lớn như vậy.

Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên hai người còn trẻ khí thịnh, đưa tay đẩy cửa đá ra.

Cửa đá hoàn toàn mở ra, khi mọi người nhìn rõ tình hình phía sau, đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Bởi vì phía sau cửa đá, toàn bộ đều là điếu cán thi, điếu cán thi ở đây khác với điếu cán thi ở Tần Lĩnh Thần Thụ.

Điếu cán thi ở đây dày đặc, hơn nữa, trên thân những cái xác khô này còn có một số chú văn.

"Những chú văn này có chút giống Thiên Phạt Chú Văn của Tây Vực." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo cũng kiến thức sâu rộng.

"Truyền thuyết ở các nước Tây Vực có một loại cực hình, loại cực hình này sẽ phơi những người tội ác tày trời dưới nắng gắt, phơi sống cho đến chết, sau khi chết sẽ vẽ lên bụng một cái chú văn, rồi lại phơi thành xác khô." "Chú văn trên bụng vì sau khi phơi thành xác khô sẽ co lại, không nên là Thiên Phạt Chú Văn." Vương Bàn Tử nghe lời của Giải Liên Hoàn, không khỏi chửi một tiếng: "Mẹ kiếp, cái xã hội cũ mục nát này." Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn cũng quan sát.

Kết quả quan sát được giống hệt với Giải Liên Hoàn.

"Những người này ở Tây Vực bị phơi thành như thế này rồi lại bị vận chuyển đến đây?" Dư Trường Ca có chút không tin: "Ở thời cổ đại, giao thông không thuận tiện, từ Tây Vực đến đây, nhanh nhất cũng cần một năm thời gian, lúc đó binh hoang mã loạn, muốn vận chuyển những cái xác khô này, tuyệt đối không dễ dàng." "Quả thực phiền phức, nhưng một người là nữ vương Tinh Tuyệt, một người là

vương hậu nước Tề, muốn làm được điều này, cũng không phải là chuyện không thể." Giải Liên Hoàn kiên trì quan điểm của mình: "Chỉ không biết vì sao lại phải vận chuyển nhiều xác khô như vậy đến đây." "Có phải là để trấn áp ngôi mộ cổ không?" Thiên Chân đưa ra một phỏng đoán không chắc chắn, trong phong thủy, một số nơi có phong thủy cực tốt thường có một chỗ phá huyệt.

Dù sao muốn tìm một nơi phong thủy bảo địa thập toàn thập mỹ là cực kỳ khó khăn.

Vì vậy, có phá huyệt là điều khó tránh khỏi.

Phong thủy bảo địa thông thường, gặp phải phá huyệt sẽ đặt một cỗ quan tài đá, tìm một người góa bụa cô độc đặt vào trong quan tài đá, để người đó gánh chịu tai kiếp mà phá huyệt mang lại.

Đương nhiên, nơi phong thủy càng tốt, phá huyệt có thể càng mạnh, trong tình huống này, một người chưa chắc đã trấn áp được sự xui xẻo mà phá huyệt mang lại.

Vì vậy, sau này có phương pháp bồi táng khanh, bồi táng khanh đa phần là nô lệ hoặc một số tử tù.

Mạc Tử Phàm nghe nói, phá huyệt kinh khủng nhất là vạn nhân bồi táng khanh.

Ở đây, Mạc Tử Phàm nhìn một cái, xác khô ở đây một vạn thì không có, nhưng trên nghìn xác khô thì có.

"Phá huyệt thông thường chỉ có mấy người, mấy chục người đã là nhiều lắm rồi, như ở đây có đến hàng nghìn xác khô, nếu là phá huyệt, vậy thì phải là phá huyệt nghiêm trọng đến mức nào." Thường Phong với tư cách là người ngoại bát môn, tuy không chuyên về đạo mộ, nhưng cũng tiếp xúc không ít thứ về đạo mộ.

"Tứ tượng ở bốn phía, trung tâm là vị trí kỳ lân, phong thủy của

ngôi mộ cổ này lớn đến mức khó tin, nếu thật sự có phá huyệt, dùng nghìn người trấn áp, cũng là điều hợp lý." Vương Bàn Tử tuy đối với Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật chỉ biết một nửa, nhưng dù sao cũng mang danh hiệu Mô Kim Giáo Úy, biết cũng không ít.

"Được rồi, mọi người đều cẩn thận một chút, nếu nơi này thật sự là phá huyệt, những cái xác khô này có thể đã chứa đựng oán khí, có khả năng sẽ thi biến." Mạc Tử Phàm nhắc nhở một câu, sau đó để cương thi lông đỏ đi trước mở đường, anh theo sau.

Mạc Tử Phàm tuy đã lợi hại hơn, nhưng có một câu nói gọi là cẩn thận không thừa, Mạc Tử Phàm sống hai kiếp làm người, rất hiểu rõ đạo lý này.

Mọi người tiến vào gian mộ thất treo đầy xác khô, đi được một nửa, Thường Thư Đức đột nhiên lên tiếng: "Sao có thứ gì đó đặt lên vai tôi thế?" Mấy người nhìn qua, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một câu: "Mẹ nó, có thể đừng làm người ta giật mình được không, tôi còn tưởng là gì, va phải xác khô thôi mà." Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, nghe thấy Thường Thư Đức hét thảm một tiếng, cái xác khô đó lại tóm lấy cổ Thường Thư Đức chuẩn bị cắn xuống.

Thường Phong mắt nhanh tay lẹ, một chưởng đập nát đầu cái xác khô đó, mới giải quyết được nguy cơ cho Thường Thư Đức.

Chương 180

Thế nhưng, sự việc không kết thúc ở đó, những cái xác khô vốn treo ở trên cũng bắt đầu rơi xuống, những cái xác khô rơi xuống lập tức đứng dậy, nhe nanh múa vuốt lao về phía mọi người, xem ra muốn xé xác họ.

Mạc Tử Phàm cầm trường thương màu đen quét ngang, hơn mười con xác khô xung quanh bị Mạc Tử Phàm dùng trường thương màu đen trực tiếp chém ngang lưng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, đánh giết một con Oán Chú Cán Thi, điểm năng lượng +50." "Ting, chúc mừng ký chủ, đánh giết một con Oán Linh Cán Thi, điểm năng lượng +50." ...

Lực phòng ngự của những con Oán Linh Cán Thi này rất kém, giết chúng khá dễ dàng.

Mạc Tử Phàm tuy không biết thương pháp, nhưng bản thân cây trường thương màu đen không tầm thường, lại thêm sức lực kinh khủng của Mạc Tử Phàm, trực tiếp vung trường thương màu đen, những con xác khô gần đó bị tiêu diệt nhanh chóng.

"Nhiều xác khô thế này, thật muốn lấy mạng người ta." Khẩu súng trường trong tay Vương Bàn Tử phun ra lửa, miễn cưỡng có thể tự vệ.

Mạc Tử Phàm đánh đấm mạnh mẽ, mở đường ở phía trước, Tiểu Ca chủ yếu bảo vệ Thiên Chân, còn Dư Trường Ca thì có Giải Liên Hoàn và Thường Phong bảo vệ.

Hai anh em Thường Thư Đức và Thường Thư Nguyên, dù sao cũng là người của phái Câu Thi, có chút bản lĩnh, trong tình huống có Mạc Tử Phàm mở đường, hai người có thể tự vệ được.

Về phần Tiểu Vu Nữ, càng không cần phải lo lắng, nếu cô bé toàn lực ra tay, sức sát thương sẽ không kém Mạc Tử Phàm bao nhiêu.

Bây giờ sử dụng trường thương màu đen, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy, trường thương làm vũ khí cũng không tồi.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không hâm mộ, bởi vì anh biết Hắc Lân Huyền Trọng Côn không chỉ có hình dạng côn.

Nếu có được Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh, nó có thể biến hóa thành thương, ô và các loại vũ khí khác.

Đương nhiên, có thể biến hóa thành nhiều vũ khí khác không, điểm này Mạc Tử Phàm cũng không biết.

Dù sao trong tay chỉ có nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn, cũng chưa từng thấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn thật sự, chỉ có thể thông qua nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay để suy đoán.

Những con xác khô dưới sự tấn công của Mạc Tử Phàm không ngừng bị tiêu diệt, theo số lượng xác khô không ngừng giảm xuống, mấy người cũng an toàn hơn không ít.

Khi những con xác khô ở đây đều bị tiêu diệt, Mạc Tử Phàm trong lòng có chút không cân bằng.

Hai đội người đi trước đều là đại lão, không mở Thất Tinh Nghi Quan Mạc Tử Phàm cũng nhịn rồi, dù sao cao thủ tứ phái đều ở đó, có thể có phán đoán mạnh hơn cũng là điều hợp lý.

Không chọc giận Cửu Đầu Xà Bách, Mạc Tử Phàm cũng nhịn rồi, dù sao có Phát Khâu Tàn Ấn, Phát Khâu Ấn vốn trăm điều không cấm kỵ.

Nhưng ở đây, cũng không kích động những con xác khô này, khiến Mạc Tử Phàm rất uất ức, đều là thần tiên đại lão cả sao.

Nhưng uất ức thì uất ức, tổng thể mà nói, đối với Mạc Tử Phàm là chuyện tốt.

Bởi vì lần này tiêu diệt nhiều Oán Chú Cán Thi như vậy, điểm năng lượng của Mạc Tử Phàm đã tăng thêm bốn vạn.

Nhiều điểm năng lượng như vậy, bất kể là nâng cao thể phách hay linh hồn lực, đều có thể có một sự nâng cấp không tồi.

Lần này đối phó với nhiều xác khô như vậy, mọi người đều có chút mệt mỏi, ngồi trên đài tròn trong mộ thất nghỉ ngơi.

"Những người đi trước chúng ta đã làm thế nào mà không kích động những con xác khô này vậy?" Vương Bàn Tử tính tình thẳng thắn, có gì nói nấy.

"Bên cạnh cha tôi quy tụ những cao thủ hàng đầu của bốn phái đạo mộ, Tiểu Bát Gia tuy thực lực cứng rắn mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng quá trẻ, ở phương diện cơ quan trận pháp có chút thua kém cũng là điều hợp lý." Dư Trường Ca chủ động lên tiếng, dù sao Mạc Tử Phàm là người dẫn đội, kích hoạt những thứ này, Mạc Tử Phàm có trách nhiệm lớn.

Ý của Dư Trường Ca, tự nhiên không hy vọng Mạc Tử Phàm tự trách.

"Đúng vậy, Tiểu Bát Gia, ngài đừng tự trách, với bản lĩnh của ngài, nhiều nhất năm năm, không, ba năm, là có thể vượt qua những kẻ đạo mộ hàng đầu đó." Thường Phong, ngôi sao nịnh hót chuyên nghiệp của Mạc Tử Phàm lúc này cũng lên tiếng: "Còn nói về thực lực cứng, thực lực cứng của Tiểu Bát Gia, nghiền ép những cao thủ đạo mộ đó." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo thấy Dư Trường Ca và Thường Phong tâng bốc Mạc Tử Phàm như vậy, không khỏi nhíu mày.

Ông ta biết tâm thái của người trẻ tuổi rất quan trọng, nếu Mạc Tử Phàm thường xuyên nghe những lời tâng bốc như vậy, có khả năng sẽ đánh mất chính mình.

Nếu là người khác, Giải Liên Hoàn tự nhiên sẽ không quan tâm, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy và cha của Giải Liên Hoàn là Giải Cửu Gia rất thân, dù là tình hay lý, Giải Liên Hoàn đều không hy vọng Mạc Tử Phàm đánh mất chính mình.

"Tiểu Bát Gia, bản lĩnh của ngài thực sự rất mạnh, nhưng phải nhìn nhận đúng thành công của mình, không thể vì lời a dua nịnh hót của người khác mà quên đi sơ tâm." Lời của Giải Liên Hoàn gần như là nói với Thường Phong, dù sao mọi người ở đây đều biết, Thường Phong vẫn luôn tâng bốc Mạc Tử Phàm.

Thường Phong tự nhiên cũng nghe ra ý trong lời của Giải Liên Hoàn, nếu là lúc khác, chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng lần này, Thường Phong không hề.

Ngược lại còn cười nói: "Tiểu Bát Gia, điểm này tôi đồng ý với Ngô lão huynh, đương nhiên, những lời tôi nói trước đó cũng là lời nói từ đáy lòng, tuyệt không phải là lời khoác lác nịnh hót." Mạc Tử Phàm lại không nghĩ nhiều như vậy, sau khi mọi người nghỉ ngơi gần xong, Mạc Tử Phàm mới lên tiếng: "Chúng ta tiếp tục tiến lên đi!" Dư Trường Ca không tốn sức, vốn đã rất nóng lòng vào trong, nên lập tức đứng dậy theo Mạc Tử Phàm.

Vẫn là Mạc Tử Phàm dẫn đội, mọi người tiếp tục tiến lên.

Bước vào mộ đạo phía trước, những dấu chân thi chá màu trắng bạc lại xuất hiện.

Bởi vì lần này ở phía trước mộ đạo xuất hiện ngã ba, những dấu

chân thi chá màu trắng bạc xuất hiện ở trong mộ đạo bên trái.

Mọi người đều không nói gì, chờ Mạc Tử Phàm quyết định.

Đã đến đây, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không có lựa chọn khác, theo mộ đạo bên trái có dấu chân thi chá mà đi vào.

Cuối mộ đạo bên trái là một cánh cửa đá, cửa đá cũng đã mở.

Mấy người bước vào cửa đá, cảnh tượng phía sau cửa đá lại khiến mọi người có chút bất ngờ.

Bởi vì ở trung tâm gian mộ thất hình tròn này có một cái tế đàn, trung tâm tế đàn có một cây thập tự giá.

Chương 181

Trên thập tự giá có một người bị đóng đinh.

Đúng vậy, tay chân bị đinh dài đóng trên thập tự giá.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, bởi vì người bị đóng trên thập tự giá là một ông lão.

Dư Trường Ca sau khi nhìn thấy người bị đóng trên thập tự giá, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

"Cha, cha ơi, cha chết thảm quá." Lời của Dư Trường Ca cũng đã chứng thực phỏng đoán của Mạc Tử Phàm, ông lão bị đóng trên thập tự giá này là cha của Dư Trường Ca.

Dư Trường Ca hiện tại biểu lộ ra vẻ bi thương cũng là thật, xem ra cũng không phải là người hoàn toàn bị lợi ích che mờ, đối với cha mình cũng có một chút tình cảm.

"Là ai?

Rốt cuộc là ai đã giết ông?" Cảm xúc của Dư Trường Ca có vài phần kích động: "Bất kể là ai, tôi Dư Trường Ca dù có khuynh gia bại sản, cũng sẽ giết hắn." Mạc Tử Phàm lúc này dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn người bị đóng trên thập tự giá, không nhịn được lên tiếng: "Chắc không phải là cha của ông." Lời này vừa ra, Dư Trường Ca ngẩn người, có chút không thể tin được nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

"Đừng an ủi tôi, cha của tôi chẳng lẽ tôi không nhận ra sao?" Mạc Tử Phàm lắc đầu: "Ông còn nhớ Vẫn Đồng Linh Thể mà chúng ta đã nhân bản ra ở trên không?

Đó là Vẫn Đồng Linh Thể, ngoài Vẫn Đồng Linh Thể, còn có Vẫn Đồng Huyễn Nhân, đây không phải là cha của ông, mà là một Vẫn

Đồng Huyễn Nhân.” Mạc Tử Phàm đã từng gặp Vẫn Đồng Huyễn Nhân, tự nhiên biết rõ.

Hai người vệ sĩ bên cạnh cha của Dư Trường Ca chết Mạc Tử Phàm không biết, nhưng người bị đóng trên thập tự giá này chắc chắn là Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

“Thật sao?” Dư Trường Ca đối với lời của Mạc Tử Phàm rất tin tưởng, nếu là người khác nói những lời này, ông ta nhất định sẽ cảm thấy rất hoang đường.

Nhưng người nói là Mạc Tử Phàm, khiến Dư Trường Ca có vài phần tin tưởng, nhưng vẫn mở miệng xác nhận lại.

“Thật, điểm này tôi không cần phải lừa ông.” Thấy Mạc Tử Phàm nói vậy, Dư Trường Ca mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra, Dư Trường Ca thật sự lo lắng cho cha mình.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm cũng có thể nhìn ra, Dư Trường Ca thật sự muốn có Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền.

Vốn Mạc Tử Phàm cảm thấy Dư Trường Ca muốn lấy Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền cho mình, nên mới không hy vọng cha mình có được.

Bây giờ thấy Dư Trường Ca rất quan tâm đến cha mình, chứng tỏ, Dư Trường Ca muốn lấy Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, chắc là có mục đích khác.

Đương nhiên, những điều này đối với Mạc Tử Phàm cũng không quan trọng lắm.

Thậm chí chuyện của Liễu Y Tuyết Mạc Tử Phàm cũng không đặc biệt muốn biết.

Bây giờ anh quan tâm hơn là chủ nhân của những dấu chân thi chá:

Long Nhân.

Tiếp đó, trong ngôi mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc này, có tồn tại Tỏa Long Tỉnh hay không.

Những điều này mới là Mạc Tử Phàm muốn biết, trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, thân phận Hắc Lân Tân Quan này chắc chắn không phải là vô căn cứ.

Hắc Lân Tân Quan có hình xăm cửu long, Hắc Lân Huyền Trọng Côn cũng là lấy được từ thân rồng, tất cả đều đang nói cho Mạc Tử Phàm biết, Hắc Lân Tân Quan và rồng, có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời.

Trong tình huống Mạc Tử Phàm không tìm thấy Hắc Lân Tân Quan khác, tìm những Long Nhân khác, có lẽ là phương pháp trực tiếp nhất để tìm hiểu thân phận của mình.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người tiếp tục tiến lên, chỉ là, vừa mới xoay người, Tiểu Ca lại dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn vào tế đàn.

Mạc Tử Phàm có chút kỳ lạ, vốn Mạc Tử Phàm không để ý đến cái tế đàn này lắm, bây giờ thấy phản ứng của Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm không khỏi cũng quan sát tế đàn.

Vừa quan sát, khiến Mạc Tử Phàm giật mình, bởi vì trong tế đàn lại có cơ quan.

Trên tế đàn có chú văn, tế đàn thông thường cũng sẽ có một số chú văn, trong tình huống bình thường sẽ không quá để ý đến những chú văn này.

Nhưng bây giờ tình huống này không phải là tình huống bình thường, bởi vì những chú văn trên đó lại có thể di động được.

Lúc đầu Mạc Tử Phàm bị Vẫn Đồng Huyễn Nhân thu hút, nên

không để ý đến những chú văn này, bây giờ xem ra, kinh nghiệm của mình có chút không đủ.

Mạc Tử Phàm biết rõ ưu thế của mình là hệ thống và vô số tiểu thuyết đạo mộ đã xem ở kiếp trước.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm cũng biết rõ điểm yếu nhất của mình, đó là kinh nghiệm hạ đấu quá ít.

Nếu không có Kỳ Môn Bát Quái và Động Sát Thiên Nhãn, tiến vào loại mộ cổ chưa từng xuất hiện, trong tiểu thuyết cũng chưa từng xem qua này sẽ có chút không chịu nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những người đi trước có thể an toàn đi qua Cửu Đầu Xà Bách, mộ thất xác khô.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng sẽ không vì điều này mà nản lòng, bởi vì so với những kẻ đạo mộ khác, điểm xuất phát của Mạc Tử Phàm đã rất cao rồi.

"Có biết cách sắp xếp chú văn không?" Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, tuy có thể nhìn ra những cách sắp xếp này, nhưng không thể xác định được phương thức sắp xếp.

Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi hình như đã thấy ở đâu đó, nhưng cũng không biết những chú văn này nên sắp xếp như thế nào." Mạc Tử Phàm thấy những ngôi mộ cổ liên quan đến việc sắp xếp chú văn không nhiều, ấn tượng sâu sắc một chút là thứ tự sắp xếp chú văn trong trang viên bá tước của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm.

Nhưng, thứ tự sắp xếp chú văn đó cũng không phiền phức bằng thứ tự sắp xếp ở đây.

"Cơ quan này có lẽ không có tác dụng gì đâu?" Dư Trường Ca hiện tại đang vội vã tiến lên, thấy Mạc Tử Phàm mấy người bị một cái cơ quan thu hút, không khỏi muốn mọi người từ bỏ.

Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo nghe vậy lại lắc đầu, nói: “Dư lão bản, tôi lại cảm thấy chú văn này là cơ quan then chốt, có người dùng Vẫn Đồng Huyễn Nhân để thu hút tầm nhìn của chúng ta, mục đích là để chúng ta bỏ qua cơ quan này.” “Trong mộ cổ, loại cơ quan không bắt mắt này, thường sẽ có thu hoạch bất ngờ.” Dư Trường Ca gật đầu: “Vậy có ai có thể phá giải những chú văn này không?” “Tôi nhận ra những chú văn này.” Khi mọi người đều bó tay, Tiểu Vu Nữ lên tiếng: “Loại chú văn này không phải là chú văn dùng khi tế tự, mà là một đoạn khống thú chú văn, có chút giống như tiếng sáo của cổ sư khống chế cổ trùng.” “Ở các nước Tây Vực, có mấy nước cổ có bản lĩnh như vậy, một chuỗi chú văn này là khống thú chú văn cơ bản nhất.” Lời của Tiểu Vu Nữ đã lật đổ suy nghĩ của mọi người, tuy thời cổ đại vẫn luôn có cách nói về tuần thú sư, nhưng phải biết rằng, tuần thú sư thời cổ đại đều chỉ huấn luyện chó.

Chương 182

Muốn dùng chú văn trực tiếp khống chế dã thú, thực chất không thể nào.

Nhưng, đối với điều này Mạc Tử Phàm lại không hề kinh ngạc.

Lục Sí Ngô Công ở Bình Sơn, Bàn Sơn Cự Xà ở mộ Hiến Vương Vân Nam, Hắc Mao Xà trong Cổ Đồng Kinh, Hồng Nhãn Quái Xà ở thành cổ Tinh Tuyệt... bề ngoài xem ra dường như không liên quan, nhưng thực tế Mạc Tử Phàm lại biết, đằng sau chắc chắn có mối liên hệ nào đó.

Chỉ là vẫn chưa có một thiên niên vu nữ nào như Tiểu Vu Nữ xuất hiện, nên đối với những con rắn hoặc ngô công này, mọi người chỉ cảm thấy là được nuôi dưỡng, chứ không liên hệ với hai chữ khống thú.

"Ngoài ngoại bát môn của chúng ta, tôi nhớ còn có ba đại gia tộc ẩn dật, dường như có thể khống thú." Thường Phong dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

"Long Nhãn Phan gia, Địa Huyền Uông gia, Thiên Cơ Đường gia, ý ông là ba đại gia tộc này?" Tiểu Vu Nữ dường như biết rất nhiều chuyện.

"Cái này tôi tiếp xúc không nhiều, chỉ nghe trưởng bối nói có ba đại gia tộc ẩn dật như vậy, có thể dùng một số phương pháp đặc biệt để khống chế dã thú làm việc cho mình." Thường Phong ngượng ngùng cười cười, cảm giác biết ít hơn một cô bé khiến ông ta cảm thấy có chút xấu hổ.

"Long Nhãn Phan gia, giỏi khống chế thú đi trên cạn, truyền thuyết Long Nhãn Phan gia thời kỳ huy hoàng nhất đã khống chế được á long

trên cạn, có được huyết mạch á long." "Địa Huyền Uông gia, Uông Tàng Hải trong miệng các người, dường như là người của Địa Huyền Uông gia, người của Địa Huyền Uông gia tinh thông địa lý, đồng thời giỏi khống chế dã thú dưới nước." "Thiên Cơ Đường gia, gia tộc này rất thần bí, ngay cả trong những gì tôi biết, có thể tra được cũng không nhiều, bởi vì nghe nói Đường gia đã tiếp xúc với một số bí mật cuối cùng của thế giới này." Nghe xong những lời này của Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm đặc biệt kinh ngạc, ba đại gia tộc ẩn dật này Mạc Tử Phàm kiếp trước kiếp này đều chưa từng nghe qua.

Về những gia tộc ẩn dật như vậy, Mạc Tử Phàm cũng biết bốn gia tộc: Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương và Quan Sơn Thái Bảo.

Theo như phái Câu Thi hiện tại, Câu Thi Pháp Vương thuộc về lão đại của phái Câu Thi, dùng cách nói của bốn phái đạo mộ, Câu Thi Pháp Vương tương đương với khôi thủ của phái Câu Thi.

"Trước tiên phá giải cơ quan này đã." Mạc Tử Phàm nói với Tiểu Vu Nữ, bất kể là ba đại gia tộc ẩn dật hay bốn đại gia tộc đạo mộ, Mạc Tử Phàm hiện tại đều không quan tâm.

Hiện tại phá giải cơ quan là quan trọng nhất.

Tiểu Vu Nữ gật đầu, đối với lời của Mạc Tử Phàm có thể nói là nghe răm rắp.

Tiểu Vu Nữ đưa tay, di chuyển những chú văn trên tế đàn.

Theo sự di chuyển không ngừng của chú văn, những đường vân trên tế đàn cũng bắt đầu xảy ra biến hóa.

Cuối cùng, khi tất cả chú văn trở về đúng vị trí, Mạc Tử Phàm mới bừng tỉnh ngộ.

Tác dụng của Vẫn Đồng Huyễn Nhân bị đóng trên thập tự giá đó

không phải là để mê hoặc tầm nhìn.

Ngược lại, Vẫn Đồng Huyễn Nhân bị đóng trên thập tự giá mới là mấu chốt để phá giải cơ quan.

Bởi vì sau khi thứ tự sắp xếp chú văn được khôi phục, những đường vân trên tế đàn cũng được khôi phục.

Máu của Vẫn Đồng Huyễn Nhân chảy theo những đường vân trên tế đàn.

Thấy cảnh này, Mạc Tử Phàm mới biết, có lẽ cha của Dư Trường Ca đã mở cơ quan ở đây rồi.

Về phần mộ đạo phía trước dẫn đến đâu cũng không còn quan trọng nữa.

Mạc Tử Phàm còn nghi ngờ, mộ đạo phía trước có thể là đường chết, nếu hấp tấp đi vào mộ đạo phía trước, chuyện gì sẽ xảy ra thật khó mà biết được.

Khi máu của Vẫn Đồng Huyễn Nhân chảy đầy những đường vân trên tế đàn, tế đàn bắt đầu từ từ xoay tròn, ở góc tây nam của tế đàn, tường mộ tách ra, xuất hiện một mộ đạo mới.

Thấy mộ đạo mới xuất hiện, tất cả mọi người đều có vài phần may mắn.

Những người ở đây đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết rằng, xuất hiện tình huống này, về cơ bản có thể khẳng định, mộ đạo ban đầu là đường chết.

Nếu không phát hiện ra cơ quan, đi theo mộ đạo ban đầu, có khả năng sẽ toàn bộ bỏ mạng ở bên trong.

“Dư lão bản, thấy chưa, chuyên nghiệp là thế đấy, nếu là người bình thường, chắc là toi rồi.” Vương Bàn Tử lúc này lại khoác lác vài

câu: “Người tôi tìm không tệ chứ, thực lực của Tiểu Bát Gia không cần phải nói, vị Tiểu Ca này, cũng từng là người khiến nữ quỷ nghìn năm phải quỳ xuống, vị Tiểu Vu Nữ này cũng rất lợi hại, có thể...” “Không nói chuyện sẽ chết sao?” Tiểu Vu Nữ bất mãn liếc nhìn Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử cái miệng không lúc nào yên, hễ có cơ hội là thích khoe khoang.

Vương Bàn Tử biết Tiểu Vu Nữ biết dùng cổ, thật sự không dám dễ dàng đắc tội.

“He he, tôi chỉ nói bừa thôi.” Vương Bàn Tử vội vàng cười nói, cũng thực sự chỉ là nói bừa, nếu có thể để Dư Trường Ca cho thêm chút tiền nữa thì còn gì bằng.

Mạc Tử Phàm để cương thi lông đỏ đi trước thăm dò, ngôi mộ cổ này quá tà khí, các loại cơ quan tầng tầng lớp lớp.

Nếu chỉ là cơ quan, Mạc Tử Phàm sẽ không quá để ý, quan trọng là ngôi mộ cổ này tà khí.

Thông thường, nếu có người đi trước, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm tất sẽ phát hiện ra dấu vết.

Nhưng trong ngôi mộ cổ này, lúc đầu thì được, nhưng sau khi phá giải Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận đầu tiên, mọi thứ đều đã thay đổi.

Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm không phát hiện được dấu vết mà những người đi trước để lại.

Giống như dấu vết mà những người đi trước để lại đã bị một sức mạnh đặc biệt xóa đi vậy.

Lúc đầu Mạc Tử Phàm có phỏng đoán xóa đi dấu vết có phải là do từ trường Vẫn Đồng gây ra không.

Nhưng bất kể là Tần Lĩnh Thần Thụ hay mộ dưới đáy biển đều có

Vẫn Đồng nhưng đều không xảy ra tình huống này.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm đã phủ định Vẫn Đồng.

Cũng chính vì điều này, Phàm mới cảm thấy nơi này quá quỷ dị.

Chương 183

Mạc Tử Phàm cũng không phải là không có nguyên nhân thật sự.

Trong nhận thức của Mạc Tử Phàm, có thể xóa đi những dấu vết này, chỉ có một thứ.

Đó là Bỉ Ngạn Hoa!

Bỉ Ngạn Hoa ở giữa âm gian và dương gian, sinh là Bỉ Ngạn Hoa, tử cũng là Bỉ Ngạn Hoa.

Nói tóm lại, Bỉ Ngạn Hoa là một điểm cân bằng tối cao, có thể ảnh hưởng và phục hồi mọi thứ xung quanh, bao gồm cả sinh mệnh!

Đây cũng là nguyên nhân công chúa Aogu có thể trường sinh, đồng thời, cũng là nguyên nhân mộ công chúa Aogu bị Hồ Bát Nhất phá hủy, nhưng khi Mạc Tử Phàm đến lại hoàn hảo không tổn hại.

Nhưng, Mạc Tử Phàm cũng chỉ biết trong nhận thức của mình chỉ có Bỉ Ngạn Hoa mới có thể làm được điều này.

Nhưng, thế giới này dung hợp cả Đạo Mộ Bút Ký, Quỷ Xuy Đăng, Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, tương đối mà nói không dễ phán đoán.

Nếu chỉ là thế giới Đạo Mộ Bút Ký và Quỷ Xuy Đăng, Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định là Bỉ Ngạn Hoa.

Nhưng sau khi dung hợp Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Mạc Tử Phàm không còn nghĩ như vậy nữa.

Dũng Giả Đại Mạo Hiểm có những thứ siêu việt lẽ thường, ví dụ như An Nham và Thần Đồ đã chết, nhưng lại sống lại, nguyên nhân là vì Nhất Niệm Hồi Quang.

Hơn nữa, trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Thần Đồ đã được hồi

sinh hai lần, đối với người bình thường cũng là chuyện khó tin.

Ít nhất, chuyện này đặt trong thế giới đạo mộ xem ra rất khó tin.

Dù sao muốn hồi sinh một người tuyệt đối không dễ dàng, đặc biệt là trong thế giới khinh huyền huyễn như đạo mộ, vì vậy, trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, tồn tại quá nhiều khả năng.

Hơn nữa, trước đó con Hải hầu tử cũng đã nói rồi, sau lưng cha của Dư Trường Ca, còn có hai người.

Lúc đầu, khi ở trong Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, Mạc Tử Phàm có thể nhìn thấy mọi thứ.

Nhưng sau khi phá giải Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận, tiến vào mộ thất có bố cục của mộ dưới đáy biển, dấu vết đã biến mất.

Vì sao trong Đấu Chuyển Tinh Di Khốn Trận có dấu vết, mà ở dưới lại không có.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ đến, khả năng lớn nhất là hai người đó đang cố ý che giấu thân phận của mình.

Ngoài ra, Mạc Tử Phàm không nghĩ ra được khả năng nào tốt hơn.

Cương thi lông đỏ đi trước thăm dò, Mạc Tử Phàm dẫn mọi người theo sát phía sau.

Theo bước chân không ngừng tiến lên của Mạc Tử Phàm mấy người, phía trước mộ đạo xuất hiện một cánh cửa đá.

Trước cánh cửa đá có một người đang quỳ.

Mạc Tử Phàm tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đó, nhưng cũng biết được thân phận của người đó.

An Nham!

An Nham, một trong những nhân vật chính của Dũng Giả Đại

Mạo Hiểm, người sở hữu sức mạnh của Úc Lũy.

Quan trọng là, sức mạnh Úc Lũy của An Nham có khả năng thần kỳ cải tử hoàn sinh.

Lúc này, Mạc Tử Phàm không hiểu, vì sao An Nham lại quỳ ở đây.

Dù sao An Nham sở hữu sức mạnh Úc Lũy, hơn nữa, nếu An Nham là một trong hai người đi vào, vậy người còn lại đâu!

Có thể vào ngôi mộ cổ này, người còn lại, chín phần mười là Thần Đồ.

Nếu là Thần Đồ, sao lại để mặc An Nham một mình ở đây.

"Là người?" Dư Trường Ca cảnh giác, trong ngôi mộ cổ này xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ khiến người ta cảnh giác.

Dù sao ngôi mộ cổ này mang lại quá nhiều nguy hiểm.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn qua, trên người người này lại có một đạo Vẫn Đồng Linh Thể.

Hơn nữa, đây mới là mấu chốt khiến An Nham hôn mê.

Mạc Tử Phàm nhớ, lúc ở trong mộ cổ của vua Cao Miên, An Nham dường như cũng bị Vẫn Đồng Huyễn Nhân như vậy nhập vào người, lúc đó An Nham đã dựa vào sức mạnh của mình để thoát khỏi Vẫn Đồng Huyễn Nhân.

"Ai đó?" Lúc này, Tiểu Ca giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, chỉ về phía cửa đá phía trước.

Hướng mà Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chỉ không phải là An Nham, mà là một góc của cửa đá.

"Cái gì?

Chẳng lẽ trang bị tàng hình của ta lại hết pin rồi?" Đúng lúc này,

một gã béo lùn từ từ hiện ra trước mặt nhóm Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng biết gã béo này, ngoài Thần Đồ ra, đây là một cộng sự khác của An Nham.

Chương 184

Cũng là một nhân vật trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm: Giang Tiểu Trư.

Giang Tiểu Trư nhìn mọi người, đặc biệt là khi thấy Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đang chỉa vào mình, gã lập tức nhận thua.

"Mấy vị, mọi người đều đến trộm mộ, không cần phải động dao động thương thế chứ, mau bỏ vũ khí xuống đi." Tiểu Ca cảnh giác nhìn Giang Tiểu Trư, Mạc Tử Phàm biết gã này có một thủ đoạn với lực công kích cực mạnh.

Gã từng miểu sát Kê Bột Nhân khi thám hiểm Tỏa Long Tỉnh, đó cũng là lý do Tiểu Ca lại nghiêm túc như vậy.

"Không sao." Mạc Tử Phàm bảo Tiểu Ca hạ Hắc Kim Cổ Đao xuống, "Người này tôi quen, Giang Tiểu Trư, chuyên viên điều tra sự kiện bí mật của THA." Giang Tiểu Trư nghe Mạc Tử Phàm nói thì có chút kinh ngạc: "Cậu quen tôi?" Cùng lúc nói chuyện, Giang Tiểu Trư lại dùng kính đo chiến lực để phân tích sức chiến đấu của Mạc Tử Phàm.

Chỉ là... khoảnh khắc tiếp theo, chiếc kính đo chiến lực của Giang Tiểu Trư "rắc" một tiếng rồi nứt ra.

"Mẹ ơi, kính của mình chỉ có thể đo được sự tồn tại có chiến lực cao nhất là một vạn điểm..." Nghĩ đến đây, Giang Tiểu Trư rùng mình một cái.

Giang Tiểu Trư thay một cặp kính khác rồi mới nói: "Vị đại lão này, nếu đã quen tôi, chẳng lẽ ngài cũng là nhân viên cấp cao của THA?" "Không phải." Mạc Tử Phàm lắc đầu, nói: "Tôi chỉ biết một chút về tổ chức này thôi, và cũng biết An Nham nữa.

Thần Đồ đâu?

Không đến à?" "Cấp bậc như Thần Đồ thì tôi làm sao biết được hành tung, nhưng đây là bài kiểm tra tân binh, vốn là một nhiệm vụ thám hiểm cấp C, nhưng bây giờ tôi thấy độ khó của nơi này chắc cấp A cũng không bằng." "Kiểm tra tân binh?

Nhiệm vụ cấp C?" Mạc Tử Phàm nhướng mày, chẳng lẽ vì mình mà thế giới Dũng Giả Đại Mạo Hiểm cũng xảy ra hiệu ứng cánh bướm?

Mạc Tử Phàm nhớ nhiệm vụ thám hiểm đầu tiên của An Nham phải là Tỏa Long Tỉnh mới đúng.

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến một vấn đề, nơi này... hình như cũng có khả năng tồn tại Tỏa Long Tỉnh!

Nói cách khác, nhiệm vụ thám hiểm này có lẽ cũng là thám hiểm Tỏa Long Tỉnh, chỉ là không kịch tính như trong anime mà thôi.

Tuy bối cảnh nơi này có chút khác biệt so với cảnh làm nhiệm vụ thám hiểm của Giang Tiểu Trư và An Nham trong anime kiếp trước, nhưng điểm chung là ở đây đều có Tỏa Long Tỉnh.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng do thế giới này là sự dung hợp của ba thế giới Đạo Mộ, Ma Thổi Đèn và Đại Mạo Hiểm, dẫn đến những thay đổi.

Mạc Tử Phàm đến trước mặt An Nham, dùng một cây kim bạc châm vào ngón chân cậu ta.

Trong nháy mắt, Vẫn Đồng Linh sát trong cơ thể An Nham bị phá giải.

"Ái ui, đau đau đau, ai thế, sao lại châm ngón chân tôi." An Nham sau khi hồi phục liền đau đớn la hét.

“Nhóc con la cái gì, nếu không phải nhờ vị bằng hữu này, không biết cậu còn phải quỳ ở đây bao lâu nữa đâu!” Giang Tiểu Trư vỗ vào người An Nham.

“À phải rồi, vị bằng hữu này, không biết xưng hô thế nào?” Giang Tiểu Trư đối với Mạc Tử Phàm vô cùng khách sáo, dù sao đây cũng là người có chiến lực đột phá một vạn.

“Ngay cả vị này mà cũng không biết, đây chính là Tiểu Bát Gia của Trường Sa.” Vương Bàn Tử lại bắt đầu đắc ý nhảy ra nói.

“Tiểu Bát Gia?

Chẳng lẽ là truyền nhân của Tề Bát Gia ở Trường Sa?” Giang Tiểu Trư dù sao cũng thuộc THA, những điều gã biết tự nhiên rất nhiều, danh tiếng của Tề Thiết Chủy - Tề Bát Gia ở Trường Sa vô cùng lớn.

“Khốn kiếp, thảo nào tuổi còn trẻ mà chiến lực đã phá vạn, Tề Bát Gia của Trường Sa là một tồn tại cấp SS đấy, ngay cả sếp của chúng tôi cũng cảm thấy Tề Bát Gia là một nhân vật vô cùng đáng sợ.” Mạc Tử Phàm ngược lại có chút ngạc nhiên, tuy Tề Thiết Chủy có thể không đơn giản, nhưng nhìn thế nào đi nữa, lão cũng chỉ là một ông già sắp xuống lỗ.

Hơn nữa, Tề Thiết Chủy giỏi nhất là Kỳ Môn Bát Quái, cũng không thể lợi hại đến mức đó được.

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến một vấn đề, chuỗi xá lị Phật châu mà lão hòa thượng đầu trọc kia tặng có uy lực lớn như vậy, ngay cả Áo Cổ công chúa cũng có thể trấn áp.

Nói cách khác, lão hòa thượng đầu trọc kia là một tồn tại lợi hại hơn Áo Cổ công chúa, thậm chí còn lợi hại hơn không chỉ một chút.

Ngoài ra, Trần Hạt Tử kia, Mạc Tử Phàm vẫn luôn cảm thấy đó là

Trần Ngọc Lâu.

Sở dĩ không thể xác định là vì nếu Trần Ngọc Lâu còn sống, vậy cũng phải hơn trăm tuổi rồi.

Nhưng bất kể thế nào, ba người cùng chơi bài với Tề Thiết Chủy, mỗi người đều không phải hạng tầm thường.

Nếu Tề Thiết Chủy có vài thủ đoạn đặc biệt, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Lần này đa tạ Tiểu Bát Gia, sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ đưa An Nham đến Trường Sa để tạ ơn." Giang Tiểu Trư rất khách sáo với Mạc Tử Phàm, trong lòng gã, Mạc Tử Phàm đã là một tồn tại cực kỳ lợi hại rồi.

Mà Mạc Tử Phàm lại có một sư phụ còn lợi hại hơn, khiến Giang Tiểu Trư của THA cũng phải vô cùng cung kính.

"Thám hiểm Tỏa Long Tỉnh à?" Mạc Tử Phàm tin rằng nếu Giang Tiểu Trư dẫn An Nham đi thám hiểm Tỏa Long Tỉnh, vậy thì phần lớn khả năng là trong tay gã có công lược.

Nếu có thể đi theo công lược, thời gian tìm Tỏa Long Tỉnh sẽ tiết kiệm được không ít.

"Không hổ là truyền nhân của Thần Bát Gia, tôi đúng là đang thám hiểm Tỏa Long Tỉnh.

Đương nhiên, Tỏa Long Tỉnh chỉ xem thôi chứ không thể vào, theo phân chia của tổ chức chúng tôi, Tỏa Long Tỉnh trực tiếp được xếp vào cấp SSS, còn đáng sợ hơn cả sư phụ ngài là Tề Bát Gia nữa." Mạc Tử Phàm nghe vậy cũng không ngạc nhiên, hỏi: "Hiện tại Thần Đồ cấp bậc nào?" Thật ra Mạc Tử Phàm cũng biết đại khái thực lực của Thần Đồ, nếu biết được cấp bậc của hắn, vậy có thể đoán được sư phụ mình lợi hại đến đâu.

“Chuyện này nói cho ngài cũng không sợ, Thần Đồ chắc là đỉnh phong cấp A, hoặc có lẽ đã đến cấp S.” “Vậy cậu thấy tôi cấp bậc nào?” Mạc Tử Phàm tiếp tục hỏi, phải biết rằng, trong THA, thực lực mới là lá bài tẩy.

Chương 185

"Cái này không rõ lắm, ước tính thận trọng là cấp A." Giang Tiểu Trư cảm thấy cấp A đã là đánh giá rất cao thực lực của Mạc Tử Phàm rồi.

Mạc Tử Phàm không tỏ ý kiến, tiếp tục nói: "Thật ra tôi cũng muốn xem Tỏa Long Tỉnh, chúng ta đồng hành thì sao?" Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, trong tay Giang Tiểu Trư có công lược liên quan đến nơi này.

Giang Tiểu Trư hơi do dự một chút, cuối cùng gật đầu: "Ngôi mộ cổ này tà khí rất nặng, mọi người đi cùng nhau đương nhiên là tốt nhất." Tiểu Vu Nữ lúc này liếc nhìn An Nham, rồi nói nhỏ vào tai Mạc Tử Phàm: "Người này có chút đặc biệt, trong cơ thể cậu ta hình như có một luồng sức mạnh khiến cả tôi cũng phải thấy tim đập nhanh." Đối với lời của Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm lại rất thản nhiên, Tiểu Vu Nữ có cảm giác đó cũng không lạ, dù sao An Nham không phải người bình thường.

Sức mạnh Úc Lũy mà An Nham sở hữu, có thể nói là một trong những sức mạnh cường đại nhất trong các tiểu thuyết đạo mộ mà Mạc Tử Phàm từng đọc.

Dù sao tác dụng của sức mạnh Úc Lũy có thể cải tử hoàn sinh, chỉ riêng năng lực này đã có thể xếp vào hàng sức mạnh đỉnh cao nhất trong thế giới đạo mộ rồi.

"Không sao." Mạc Tử Phàm cười nhạt, "An Nham, sức mạnh trên người cậu rất đặc biệt, sau này cố gắng đừng để người khác lợi dụng." Mạc Tử Phàm biết sức mạnh Úc Lũy mà An Nham kế thừa đáng sợ đến mức nào, năm đó Thần Đồ lợi dụng sức mạnh Úc Lũy để

chống lại cái gọi là sức mạnh của thần.

An Nham có chút bối rối gãi đầu: "Cái đó... tôi có sức mạnh sao?

Thần Đồ cũng nói vậy, nói là sức mạnh Úc Lũy gì đó, nhưng tôi hoàn toàn không dùng được." Tính cách của An Nham cũng gần giống như trong anime kiếp trước, có hơi ngốc nghếch.

"Sau này cậu sẽ từ từ biết thôi.

Giang Tiểu Trư, dẫn đường đi!" Mạc Tử Phàm cũng không định lãng phí thời gian nữa, bảo Giang Tiểu Trư dẫn đường.

Giang Tiểu Trư cũng không từ chối, dù sao gã cũng biết, với thực lực của Mạc Tử Phàm, dù gã không dẫn đường, hắn cũng có thể tìm được Tỏa Long Tỉnh.

Lần này do Giang Tiểu Trư dẫn đường, tay cầm một chiếc máy tính bảng, không ngừng phổ cập kiến thức.

"Ngôi mộ cổ này là mộ của vương hậu nước Tề thời Chiến Quốc, nhưng không biết các vị có biết không, vị vương hậu Tề quốc tên Liễu Y Tuyết này, thân phận bề ngoài là vương hậu, nhưng thực tế lại là người nắm quyền thực sự của nước Tề.

Bắt đầu từ đời lão Tề Vương, họ đều là con rối của bà ta." Tư liệu mà Giang Tiểu Trư thu thập được rất nhiều, "Vị Liễu Y Tuyết này, là một trong chín đệ tử của môn chủ Thiên Địa Môn lừng lẫy, thực lực cường đại, có nhiều thủ đoạn đặc biệt." "Thiên Địa Môn thật sự tồn tại sao?" Tiểu Vu Nữ có chút ngạc nhiên nhìn Giang Tiểu Trư.

Lời của Tiểu Vu Nữ ngược lại khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, Tiểu Vu Nữ là người của hơn một ngàn năm trước mà lại nói ra những lời như vậy.

"Thiên Địa Môn đúng là tồn tại, chỉ là người biết đến không nhiều,

bởi vì môn chủ Thiên Địa Môn cộng với chín đệ tử tổng cộng cũng chỉ có mười người.

Nếu không phải năm xưa tổ sư gia của Quỳ Đạo từng đấu pháp một trận với môn chủ Thiên Địa Môn, chúng ta cũng không thể xác định được tính chân thực của nó." "Giang Tiểu Trư, cậu nói sai rồi, tổ sư gia của Quỳ Đạo không phải là Chung Quỳ sao?

Chẳng lẽ môn chủ Thiên Địa Môn kia có thể chống lại cả Chung Quỳ?" An Nham lập tức chất vấn.

Giang Tiểu Trư không biết nên nói gì, bởi vì An Nham nói đúng, Chung Quỳ dù sao cũng là thần trong truyền thuyết, có thứ gì mà Chung Quỳ không đối phó được, chẳng lẽ là thần linh khác sao?

"Cái này thì tôi không biết, dù sao trên tài liệu ghi như vậy." Giang Tiểu Trư có chút bất đắc dĩ, dù sao mọi thứ đều dựa theo tài liệu.

Mạc Tử Phàm lúc này quan tâm đến vấn đề của ngôi mộ cổ hơn.

"Nơi này thật ra không phải mộ của Liễu Y Tuyết, mà là mộ của cha con lão Tề Vương." Giang Tiểu Trư vừa xem máy tính bảng trong tay vừa nói: "Sau khi Liễu Y Tuyết rời khỏi nước Tề, không lâu sau, nước Tề liền bị nước Đại Việt tiêu diệt." Nói đến đây, Giang Tiểu Trư tiếp tục: "Sau khi nước Tề bị diệt, lão Tề Vương và con trai đều đã chuẩn bị sẵn một đường lui, chiếm cứ một nơi phong thủy bảo địa." "Nhưng họ không biết rằng mình đã bị tính kế, bởi vì phong thủy cách cục của ngôi mộ này quá mạnh, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Lão Tề Vương và Tề Vương không có phúc hưởng, ngược lại bị khí vận phong thủy phản phệ." "Bây giờ họ đã trở thành hai con Thi Vương, ở trong ngôi mộ này, cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận, nếu gặp phải, e là lành ít dữ nhiều." Trong lúc Giang Tiểu Trư nói, Mạc Tử Phàm không khỏi cười khổ liên tục.

Nếu những gì Giang Tiểu Trư nói là thật, vậy không chừng hai con Thi Vương đó sẽ tự tìm đến hắn.

Bởi vì trên tay Mạc Tử Phàm có ấn ký Thi Vương, nếu bị Thi Vương khác phát hiện, chắc chắn sẽ muốn giết hắn.

Dù sao hắn có thể hấp thu sức mạnh trong ấn ký Thi Vương, giúp thực lực tăng lên nhanh chóng.

Bây giờ Mạc Tử Phàm chỉ hy vọng hai con Thi Vương đó gặp phải cha của Dư Trường Ca, với thực lực của các cao thủ tứ đại phái đạo mộ, có lẽ cũng có thể đối phó.

Nhưng đúng lúc Mạc Tử Phàm đang nghĩ vậy, một cảnh tượng khiến mọi người kinh hồn bạt vía xuất hiện.

Con cương thi lông đỏ đang đi dò đường phía trước lại bị xé nát trong nháy mắt.

Sau khi con cương thi lông đỏ bị xé nát, một Thi Vương trẻ tuổi mặc hoàng bào, tóc dài, toàn thân bao bọc bởi hắc khí xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Tề Vương?" Giang Tiểu Trư sững sờ, vừa mới nhắc đến Tề Vương, bây giờ hắn đã thật sự xuất hiện.

"Giang Tiểu Trư ơi là Giang Tiểu Trư, cái miệng của cậu không phải đã khai quang rồi chứ." An Nham bắt đầu oán trách, trực tiếp lấy ra khẩu súng nước của mình... không đúng, phải là súng rượu, vì trong súng không phải là nước, mà là rượu.

"Nó nhắm vào tôi." Mạc Tử Phàm hạ cây trường thương màu đen trong tay xuống, cầm lấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn, trực tiếp xông lên.

Hồi ở mộ dưới đáy biển, Mạc Tử Phàm đã có thể đối phó với Thi Vương bình thường, con Thi Vương hiện tại tuy lợi hại hơn một chút,

nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn.

Loạn Phi Phong Côn Pháp, côn này nối tiếp côn kia hạ xuống, sức mạnh của côn sau càng mạnh hơn côn trước.

Thiên Chân, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử đều đã quen rồi, vì mỗi lần Mạc Tử Phàm thể hiện sức chiến đấu đều vô cùng đáng nể.

Sau khi Mạc Tử Phàm áp chế được Tề Vương, lại một bóng hình nữa xuất hiện, lao về phía hắn.

Nhìn thấy con Thi Vương thứ hai đột nhiên xuất hiện, Thường Phong, Tiểu Ca, Tiểu Vu Nữ và những người khác đều biến sắc.

Người phản ứng nhanh nhất là Tiểu Ca, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp bay ra, muốn đánh lui con Thi Vương mới xuất hiện định đánh lén Mạc Tử Phàm.

Chương 186

Ngay sau đó là Thường Phong, một chưởng đánh về phía con Thi Vương đột ngột xông ra, muốn chặn nó lại.

Cùng lúc đó, từ quyền trượng hoa hồng của Tiểu Vu Nữ bay ra từng cánh hoa hồng, bay về phía con Thi Vương đột ngột xuất hiện.

Đầu tiên, Hắc Kim Cổ Đao và Thi Vương va chạm một tiếng, kết quả là Hắc Kim Cổ Đao bị đánh bay ngược ra, không thể ngăn cản bước chân của Thi Vương.

Kế đó, Âm Thi Chưởng của Thường Phong đánh trúng người Thi Vương, cuối cùng khiến bước chân của nó dừng lại trong một khoảnh khắc.

Nhưng, cũng chỉ là một khoảnh khắc, ngay sau đó, Thường Phong bị chấn bay ra ngoài.

Trước khi những cánh hoa hồng của Tiểu Vu Nữ kịp đến, lão Tề Vương đã đến gần Mạc Tử Phàm, một trảo chụp thẳng xuống đầu hắn.

Mạc Tử Phàm vận Quỷ Ảnh Mê Tung đến cực hạn, mới hiểm hóc tránh được đòn tấn công này.

Phải cảm ơn Tiểu Ca và Thường Phong, nếu không phải hai người họ khiến lão Tề Vương dừng lại một thoáng, Mạc Tử Phàm muốn tránh đòn tấn công của lão cũng không hề dễ dàng.

Con Thi Vương mới xuất hiện tự nhiên là lão Tề Vương.

Xem ra tin tức của Giang Tiểu Trư không sai chút nào, Tề Vương và lão Tề Vương đều bị tính kế.

Tự cho là thông minh muốn biến nơi này thành mộ của mình,

nhưng lại không ngờ, Tứ Tượng Kỳ Lân Huyệt không phải là thứ mà khí vận của hai người họ có thể hưởng thụ.

Kết quả ngược lại bị khí vận phản phệ, biến thành Thi Vương canh giữ ngôi mộ này.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng không ngốc, trong tình huống bình thường bị khí vận phản phệ cũng không thể trở thành Thi Vương.

Có thể trở thành Thi Vương, chỉ có thể nói rằng Liễu Y Tuyết năm đó đã lồng kế trong kế.

Việc này chắc chắn không thể thiếu bàn tay của Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đương nhiên, bây giờ truy cứu những vấn đề đó cũng không còn quan trọng, đối với Mạc Tử Phàm, việc cần làm bây giờ là tập trung vào hai con Thi Vương Tề Vương và lão Tề Vương.

Tuy Mạc Tử Phàm đã từng đối phó với Thi Vương ở mộ dưới đáy biển, nhưng con Thi Vương đó ban đầu không hề phòng bị.

Hơn nữa, xét về thực lực, Thi Vương ở mộ dưới đáy biển không bằng con Thi Vương này.

Cộng thêm ở đây có hai con Thi Vương, ảnh hưởng đến Mạc Tử Phàm càng lớn.

Sau khi Mạc Tử Phàm dùng Quỷ Ảnh Mê Tung tránh được đòn tấn công của Thi Vương, hắn tiếp tục thi triển Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Lúc này, những cánh hoa hồng của Tiểu Vu Nữ cũng đã rơi trúng người Thi Vương, sau khi chúng rơi lên người lão Tề Vương, động tác của lão rõ ràng đã chậm lại.

Mạc Tử Phàm mừng rỡ, nếu vậy thì việc đối phó với lão Tề

Vương và Tề Vương sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chỉ là, đúng lúc Mạc Tử Phàm đang nghĩ vậy, khẩu súng rượu trong tay An Nham đã bắn ra đạn.

Trong nháy mắt, một viên đạn nước rơi trúng người Tề Vương, điều khiến Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên là viên đạn nước của An Nham lại có thể đẩy lùi Thi Vương.

Mạc Tử Phàm biết An Nham sở hữu sức mạnh Úc Lũy, cho nên việc An Nham thể hiện ra thực lực có chút bất thường cũng là điều hợp lý.

Nhưng nếu Mạc Tử Phàm không nhớ lầm, bây giờ An Nham lẽ ra không thể sử dụng sức mạnh Úc Lũy.

Lời giải thích duy nhất Mạc Tử Phàm có thể nghĩ đến là do hiệu ứng cánh bướm.

Ngoài ra, Mạc Tử Phàm không có lời giải thích nào tốt hơn.

Mạc Tử Phàm biết nguyên do, nhưng những người không biết như Thường Phong, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn thì biểu cảm có chút kinh ngạc.

"Súng?

Uy lực lại lớn như vậy?" Người đầu tiên kinh ngạc là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng là một tay súng giỏi, tiếp xúc không ít súng, nhưng trong tình huống này, gã lại không nhận ra khẩu súng trong tay An Nham.

Đương nhiên, gã cũng nghĩ có phải là súng nước không, nhưng rồi lại phủ quyết, cảm thấy không thể nào là súng nước, uy lực của súng nước không nên lớn như vậy.

“...Trong cơ thể cậu ta có một sức mạnh đặc biệt, rất mạnh.” Tiểu Ca trầm giọng lên tiếng, anh có thể cảm nhận được nó trong cơ thể An Nham.

Mạc Tử Phàm lại vung một côn xuống, An Nham có thể sử dụng sức mạnh Úc Lũy sớm hơn dự kiến, chứng tỏ tình tiết của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm có lẽ cũng sẽ được đẩy nhanh trong thế giới này.

An Nham, Tiểu Ca, Thường Phong, Tiểu Vu Nữ giúp Mạc Tử Phàm kìm chân một Thi Vương, việc Mạc Tử Phàm đối phó với Thi Vương còn lại vô cùng dễ dàng.

Không lâu sau, con Thi Vương đầu tiên đã bị Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Thi Vương, điểm năng lượng +850, thể phách +1.” Sau khi con Thi Vương đầu tiên bị tiêu diệt, con thứ hai còn lại cũng không còn là chuyện khó, chỉ vài chiêu, nó lại bị Mạc Tử Phàm giết chết.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Thi Vương, điểm năng lượng +900, thể phách +1, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ mười.” Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy tứ chi bách hài của mình đều đang xảy ra một sự biến đổi về chất.

Bất Phôi Kim Thân tầng thứ mười, Mạc Tử Phàm có cảm giác như sắp nhục thân nhập đạo, thể phách mạnh mẽ đến mức kinh người.

Vừa rồi Mạc Tử Phàm một mình đối kháng hai Thi Vương có chút không thể, nhưng bây giờ đã khác.

Chương 187

Sau khi Bất Phôi Kim Thân của Mạc Tử Phàm tăng lên tầng thứ mười, hắn gần như có thể khẳng định, nếu gặp lại hai con Thi Vương nữa, hắn có thể dễ dàng tiêu diệt chúng.

Giết chết hai con Thi Vương, Mạc Tử Phàm dùng Câu Thi Tà Châm để điều khiển.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm cũng nhìn ấn ký Thi Vương đang bị thương.

Sau khi giết hai con Thi Vương, màu sắc của ấn ký Thi Vương trên cánh tay Mạc Tử Phàm càng đậm hơn, phảng phất như năng lượng ẩn chứa trong đó đã nhiều hơn.

"Thực lực của Tiểu Bát Gia thật đáng gờm, e rằng Thần Đồ ở đây, muốn giải quyết hai con Thi Vương này cũng tuyệt không dễ dàng." Giang Tiểu Trư vô cùng kinh ngạc, là thành viên của THA, gã đã gặp không ít cao thủ, trong đó đặc biệt lợi hại tự nhiên phải kể đến Thần Đồ.

Nghe lời của Giang Tiểu Trư, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy có chút buồn cười.

Thần Đồ tay cầm Kinh Trập, tuy hiện tại chưa được khảm long lân, nhưng cũng là một vũ khí đáng gờm.

Cộng thêm Thần Đồ là truyền nhân Quỳ Đạo, lại mang trong mình sức mạnh Thần Đồ, muốn đối phó hai con Thi Vương, tuyệt đối có thể dễ dàng hơn Mạc Tử Phàm.

Giải quyết xong Thi Vương, Mạc Tử Phàm nhìn về phía Giang Tiểu Trư: "Đừng lãng phí thời gian nữa, dẫn đường đi!" Mạc Tử

Phàm có một cảm giác mãnh liệt, trong ngôi mộ cổ này, có thứ hắn cần.

Không đúng, cảm giác này không phải của Mạc Tử Phàm, mà là từ Hắc Lân Huyền Trọng Côn truyền đến.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn là vũ khí truyền thừa của Hắc Lân Tộc, từ một ý nghĩa nào đó, nó không hề thua kém Kinh Trập, thậm chí còn hơn.

Giang Tiểu Trư đã chứng kiến sự cường đại của Mạc Tử Phàm, đối với hắn càng thêm tôn trọng.

Hơn nữa, sau khi trận chiến vừa rồi kết thúc, Giang Tiểu Trư rõ ràng cảm giác chiến lực của Mạc Tử Phàm dường như lại tăng lên.

"Được thôi." Giang Tiểu Trư đi trước dẫn đường, mấy người men theo mộ đạo tiếp tục tiến về phía trước.

Phía trước mộ đạo xuất hiện một con đường nước, trên mặt nước có chín trụ đá, mỗi trụ cách nhau khoảng ba mét, nói cách khác, con đường nước này dài tổng cộng khoảng ba mươi mét.

Ba mét đối với một người trộm mộ không là gì, nhưng mọi người ở đây đều biết, con đường nước này tuyệt không đơn giản.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn dòng nước bốc mùi hôi thối bên dưới, chỉ cần dùng Động Sát Thiên Nhãn quét qua một cái là biết ngay.

Thi thủy!

Trong nước có thi độc cực mạnh, nếu không cẩn thận rơi xuống, e rằng ngay cả Thiên Chân đã ăn Kỳ Lân Kiệt cũng chưa chắc toàn thân trở ra.

"Nhiều thi thủy như vậy, xem ra trong ngôi mộ này có một bãi tích thi." Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo trầm giọng nói, hắn

từng gặp một bãi tích thi ở bên ngoài Lỗ Vương Cung.

Tại bãi tích thi đó, mọi người đã gặp phải nữ quỷ ngàn năm.

Hơn nữa, phải biết rằng bãi tích thi đó ở bên ngoài mộ cổ, tương đối mà nói, âm khí không bằng bên trong.

Bãi tích thi ở đây lại nằm bên trong mộ cổ, cộng thêm ngôi mộ này đã xuất hiện hai vị Thi Vương, nếu thật sự có bãi tích thi, nguy hiểm sẽ lớn hơn bãi tích thi ở Lỗ Vương Cung không ít.

Hơn nữa, Giải Liên Hoàn còn nhớ, lúc đó Mạc Tử Phàm và Tiểu Ca đều đã nói, trên Cửu Đầu Xà Bách có một chiếc quan tài pha lê trống không.

Tình huống này cũng tương tự như ở Lỗ Vương Cung, chỉ là vì lúc đó không có bãi tích thi, Giải Liên Hoàn không liên hệ quan tài pha lê với Lỗ Vương Cung.

Nếu chủ nhân của quan tài pha lê đang ở bãi tích thi, vậy phiền phức có thể thật sự lớn rồi.

Mạc Tử Phàm không biết Giải Liên Hoàn đã nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hắn đang dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát chín trụ đá.

Chín trụ đá ngoài việc mỗi cái cách nhau ba mét, bản thân chúng cũng không lớn, chỉ miễn cưỡng cho một người đứng lên.

Nếu gặp nguy hiểm trên đó, thật sự sẽ rất khó giải quyết.

Mạc Tử Phàm đang dùng Động Sát Thiên Nhãn quan sát, muốn xem xem chín trụ đá này rốt cuộc có ẩn ý gì.

Mạc Tử Phàm vừa mới nhìn ra chút manh mối, Giang Tiểu Trư cầm máy tính bảng đã lên tiếng.

"Chín trụ đá này không hề bình thường, theo tư liệu tôi thu thập được, thứ này nên gọi là Cửu Mệnh Thạch Đôn, ý là phải có chín

mạng mới có khả năng đi qua." "Không thể nào!" Vương Bàn Tử có chút không tin, "Theo hiểu biết của tôi về cơ quan mộ cổ, trong đó chắc chắn có bốn trụ đá không thể giẫm lên, nếu không sẽ kích hoạt cơ quan." "Không, chín trụ đá đều có vấn đề, bất kể giẫm lên cái nào cũng sẽ kích hoạt cơ quan." Giang Tiểu Trư nói rất chắc chắn, dù sao đây là một nhiệm vụ thám hiểm, về cơ bản mọi thứ đều có công lược.

Dư Trường Ca nghe lời của Giang Tiểu Trư, cũng có chút không tin.

Bởi vì theo quan điểm của anh, giống như Vương Bàn Tử, anh không tin cả chín trụ đá đều có cơ quan.

"Bàn Tử, thật ra tôi thấy cũng không phải hoàn toàn không có khả năng này, Liễu Y Tuyết có khả năng là sư phụ của Uông Tàng Hải, mà tính nết của Uông Tàng Hải thì cậu cũng biết rồi đấy." Thiên Chân cũng lên tiếng, Vương Bàn Tử vốn định phản bác, nhưng cuối cùng không nói ra.

Bởi vì Thiên Chân nói có lý, người như Uông Tàng Hải không thể dùng lẽ thường để suy đoán, huống chi Liễu Y Tuyết có thể là sư phụ của gã.

Dư Trường Ca không tin lắm, bèn nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

"Tiểu Bát Gia, cậu thấy sao?" Mạc Tử Phàm bước lên một bước, bình thản nói: "Giang Tiểu Trư nói không sai, chín trụ đá đều không thể giẫm lên, ít nhất là bây giờ không thể." "Vậy phải đi qua thế nào?" Dư Trường Ca tin tưởng Mạc Tử Phàm vô điều kiện, hiện tại anh chỉ quan tâm làm thế nào để đi qua.

"Giang Tiểu Trư, cậu có cách chứ?" Mạc Tử Phàm liếc nhìn Giang Tiểu Trư, nếu gã đã có công lược, chắc chắn cũng đã có chuẩn bị.

Nếu Giang Tiểu Trư có thể giải quyết, hắn cũng lười ra tay.

Giang Tiểu Trư gật đầu: "Cái này cứ để tôi." Nói xong, Giang Tiểu Trư từ trong ba lô lấy ra một cây cung nỏ, bọc một miếng vải vào đầu mũi tên, sau đó nhắm vào một viên gạch trên bức tường mộ phía đối diện bên trái.

Chương 188

Cùng lúc đó, Giang Tiểu Trư bắt đầu giải thích: "Cơ quan này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản, chỉ cần dùng mũi tên đẩy viên gạch đối diện kia xuống, những trụ đá này là có thể giẫm được." Vừa dứt lời, "vút" một tiếng, một mũi tên bay ra.

Sau đó "cạch" một tiếng trúng vào viên gạch, nhưng đáng tiếc, khoảng cách ba mươi mấy mét, độ nghiêng quá lớn, mũi tên chỉ sượt qua viên gạch, không hề đẩy nó xuống.

"Không được à?" "Thử lại!" Giang Tiểu Trư lại lấy ra một mũi tên khác, kết quả vẫn vì độ nghiêng quá lớn, mũi tên sượt qua viên gạch, không thể đẩy nó xuống được.

"Chắc chắn là không được rồi, từ góc độ vật lý, với độ nghiêng này, không thể nào đẩy viên gạch xuống được." Thiên Chân lại bắt đầu phổ cập kiến thức, lời cậu nói cũng hoàn toàn chính xác, chỉ có thể nói Giang Tiểu Trư thu thập tài liệu rất giỏi, nhưng đầu óc giải quyết vấn đề có chút không đủ dùng, nếu không cũng sẽ không đến mức không xem xét đến vấn đề này.

"Làm sao bây giờ?" Giang Tiểu Trư cũng phát hiện ra vấn đề này, cách nhau ba mươi mấy mét, muốn ấn viên gạch xuống, chẳng lẽ bay qua đó?

"Cũng không phải là không có khả năng." Mạc Tử Phàm bình thản lên tiếng, hắn có thân pháp Đạp Tuyết Vô Ngân đã đạt đến viên mãn.

Đạp Tuyết Vô Ngân viên mãn có thể không đạp không đi được ba bốn mươi mét, nhưng nếu đạp nước mà đi thì khoảng cách này thừa sức.

Hơn nữa Mạc Tử Phàm có huyết mạch Hắc Lân, lỡ có thất thủ,

hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

"Có cách sao?" Giang Tiểu Trư có chút nghi ngờ, thừa nhận thực lực của Mạc Tử Phàm không tồi, nhưng chuyện mà cung nỏ cũng không làm được, Mạc Tử Phàm làm được sao?

"Chỉ cần có một người có thể qua bờ đối diện, không phải là có thể ấn cơ quan rồi sao?" Mạc Tử Phàm nói nhẹ như không, nhưng An Nham lại sững sờ, rồi không tin nổi lên tiếng.

"Tiểu Bát Gia, ngài chém gió à, ở đây có ba mươi mấy mét, ai có bản lĩnh lớn như vậy bay qua được?" Đối mặt với sự chất vấn của An Nham, Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, trong vài hơi thở, đã đến bờ đối diện.

Nhìn thấy cảnh này, An Nham và Giang Tiểu Trư đồng thời há hốc mồm, không biết nên nói gì.

Vương Bàn Tử vỗ vai An Nham, mới khiến cậu ta hoàn hồn.

"Cậu đúng là không có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng Tiểu Bát Gia nhà tôi có." An Nham tặc lưỡi, cuối cùng mới thốt ra được ba chữ: "Lợi hại thật." Giang Tiểu Trư cũng không nhịn được lên tiếng: "Khinh công, thật đáng nể." Mạc Tử Phàm không nói gì, ấn vào viên gạch, tất cả các trụ đá đều nâng lên khoảng nửa mét, Mạc Tử Phàm biết, điều này có nghĩa là cơ quan đã được giải.

"Qua đi!" Mạc Tử Phàm lên tiếng, ra hiệu cho mọi người lần lượt qua.

Người hơi khó khăn một chút là An Nham, ngay cả Dư Trường Ca cũng không tốn quá nhiều công sức.

Sau khi tất cả mọi người đã qua, Mạc Tử Phàm mới nhìn vào cánh cửa đá phía trước.

Hai bên cửa đá có hai bức tượng, hai bức tượng này cũng có chút

kỳ quái.

Bức tượng thứ nhất là tượng thân hươu tay người, cái này Mạc Tử Phàm cũng biết, thân hươu tay người, là hóa thân của Thiện Lương Chi Tử.

Bức tượng bên trái Mạc Tử Phàm chưa từng thấy, đó là tượng Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thuộc về hung thú thượng cổ, Thiện Lương Chi Tử ở bên phải, hung thú thượng cổ ở bên trái, ý nghĩa là gì?

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra, mấu chốt để mở cửa đá nằm ở hai bức tượng này.

"Theo công lược của tôi, cơ quan lần lượt nằm ở ấn ký trên trái tim của Thiện Lương Chi Tử, và trên mắt của Chúc Cửu Âm, chỉ cần đồng thời ấn vào cơ quan trên đó là có thể mở được cửa đá." Giang Tiểu Trư nhìn vào máy tính bảng, tự mình nói.

Vừa dứt lời, Giang Tiểu Trư đã đến bên trái, An Nham dưới sự chỉ dẫn của gã đã đến bên phải.

"Ba, hai, một..." Hai người đồng thời ấn cơ quan, khi cơ quan bị ấn xuống, cửa đá từ từ mở ra.

Sau khi cửa đá mở ra, xuất hiện trước mặt Mạc Tử Phàm lại là một hang động tự nhiên khổng lồ.

Diện tích của hang động tự nhiên này rất lớn, điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó tin nhất là hắn có ấn tượng với hang động này.

Đây không phải là hang động mà An Nham và Giang Tiểu Trư làm nhiệm vụ thám hiểm, đi tàu điện ngầm xuống xe trong anime kiếp trước sao?

Bây giờ Mạc Tử Phàm biết, sự dung hợp của ba thế giới tuy đã

tạo ra hiệu ứng cánh bướm nhất định, nhưng không hề ảnh hưởng đến một số thứ cốt lõi.

An Nham tuy không đi tàu điện ngầm một cách quỷ dị như trong anime, nhưng giống như trong anime kiếp trước, đích đến là hang động khổng lồ này.

Nếu hang động khổng lồ này đều giống nhau, vậy có phải, tình tiết tiếp theo, cũng sẽ tương tự?

"Được rồi, theo tôi biết, Tỏa Long Tỉnh ở phía trước." Giang Tiểu Trư vô cùng tự tin, bởi vì gã sắp có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy, ở đây có Kê Bột Nhân.

"Tiếng gì vậy?" Đột nhiên, sắc mặt Tiểu Ca hơi thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng tối trong hang động.

Tất cả mọi người đều nín thở, thật ra Mạc Tử Phàm cũng nghe thấy, là tiếng khóc.

"Tiếng khóc." Không đợi Mạc Tử Phàm lên tiếng, Thường Phong sắc mặt có chút khó coi nói.

Trong hang động của ngôi mộ cổ, nghe thấy tiếng khóc, lại là tiếng khóc của trẻ con, không phải là chuyện tốt.

"Mẹ ơi, ở đây không phải có Tử Mẫu Thi Sát trong truyền thuyết chứ, lần trước tôi xem trên một bài báo thấy ở Tây Vực xuất hiện Tử Mẫu Thi Sát, lúc đó những người đến đó đều chết hết, trong đó có cả mấy vị cao thủ trên giang hồ." Não của Vương Bàn Tử thật lớn, đồng thời, thần kinh cũng không nhỏ.

Miệng nói Tử Mẫu Thi Sát đáng sợ, nhưng lại đi về phía có tiếng khóc.

Vương Bàn Tử vừa đi được vài bước, đã thấy phía trước đi tới một con quái vật thân hình cường tráng, cổ dài kỳ lạ.

Mạc Tử Phàm không ngạc nhiên, vì thứ này giống hệt hình tượng Kê Bột Nhân trong anime kiếp trước.

Chương 189

Vương Bàn Tử nhìn thấy Kê Bột Nhân, giơ súng bắn vài phát.

"Pằng pằng pằng!!" Đạn súng lục bắn trúng người Kê Bột Nhân, nó chỉ khựng lại một chút, ngay cả vết xước cũng không có.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử không khỏi lùi lại một bước: "Mẹ ơi, cái quái gì thế này, đạn cũng đỡ được." "Thứ này chẳng lẽ là Kê Bột Nhân trong truyền thuyết?

Sức mạnh vô cùng, lực phòng ngự kinh người." Kho dữ liệu của Giang Tiểu Trư quả thật có rất nhiều thông tin, chỉ một lúc đã nhận ra thông tin về Kê Bột Nhân.

Mạc Tử Phàm nhìn Kê Bột Nhân, không hề lo lắng.

Giang Tiểu Trư nói không sai, lực phòng ngự của Kê Bột Nhân quả thực không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi.

Nếu so sánh lực phòng ngự của Kê Bột Nhân với Bất Phôi Kim Thân của Mạc Tử Phàm, lực phòng ngự của Kê Bột Nhân có lẽ chỉ tương đương với Bất Phôi Kim Thân tầng thứ bảy.

So với Kim Thân tầng thứ mười đã xảy ra biến đổi về chất của Mạc Tử Phàm thì có chút chênh lệch.

Đạn của Vương Bàn Tử vô dụng, Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca là vũ khí được chế tạo từ thiên thạch, độ sắc bén phi thường, anh xông lên chém vào cổ Kê Bột Nhân.

Thân thể có vẻ nặng nề của Kê Bột Nhân, hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, nó nhanh chóng tránh được một đao của Tiểu Ca.

Cũng vào lúc này, Kê Bột Nhân thứ hai xuất hiện trước mặt mọi người.

Mạc Tử Phàm cũng ra tay, không biết Kê Bột Nhân có được tính là quái đặc biệt không, nếu giết được, liệu có phần thưởng đặc biệt không.

Nhất là kỹ năng!

Bây giờ Mạc Tử Phàm rất cần kỹ năng.

Trong các kỹ năng tấn công, hắn chủ yếu dựa vào Loạn Phi Phong Côn Pháp và Hắc Lân Cửu Châm.

Ngoài ra còn có Đoạn Hồn Chỉ và Phi Thiên Xuyên Tâm, Đoạn Hồn Chỉ chủ yếu tấn công hồn thể, còn Phi Thiên Xuyên Tâm thì lực công kích không đủ.

Có lẽ đối phó với người thường là đại sát khí, nhưng đối phó với Tống tử thì uy lực có chút không như ý.

Cho nên, Mạc Tử Phàm rất cần một kỹ năng tấn công tương đối mạnh.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn đập về phía con Kê Bột Nhân thứ hai.

Loạn Phi Phong Côn Pháp phối hợp với Quỷ Ảnh Mê Tung, Kê Bột Nhân muốn tránh đòn tấn công của Mạc Tử Phàm rõ ràng là không thể, bị Mạc Tử Phàm một côn đập trúng người.

Dù lực phòng ngự của Kê Bột Nhân kinh người, nhưng dù sao nó cũng chỉ là dã thú không có vũ khí, thân thể va chạm với Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm, tự nhiên có chút không chịu nổi.

Kê Bột Nhân cũng không phải Thi Vương, Thi Vương có thi khí hộ thể, Kê Bột Nhân chỉ có thể thuần túy dựa vào thân thể để chống

đỡ.

Kết quả là Kê Bột Nhân bị Mạc Tử Phàm một côn đánh thành trọng thương.

"Trời đất ơi, cũng quá bạo lực rồi." Giang Tiểu Trư không khỏi kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

"Lực phòng ngự của Kê Bột Nhân, một côn xuống, lại đánh thành trọng thương." Giang Tiểu Trư tặc lưỡi không thôi, "Trên tài liệu rõ ràng nói Tề Thiết Chủy có bản lĩnh xuất thần nhập hóa về Kỳ Môn Bát Quái, sao đệ tử dạy ra lại đáng sợ như vậy." Mạc Tử Phàm không có ý định nói nhảm, côn thứ hai hạ xuống, trực tiếp giết chết Kê Bột Nhân.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một Kê Bột Nhân, điểm năng lượng +600, thể phách +1." Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Mạc Tử Phàm có chút thất vọng.

Xem ra Kê Bột Nhân không thể rớt ra kỹ năng.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm hy vọng Kê Bột Nhân có thể rớt ra chút kỹ năng có thể sử dụng, như vậy không chừng thực lực có thể được nâng cao một bậc.

Nhưng có điểm năng lượng và phần thưởng thể phách cũng không tồi.

Sau khi Mạc Tử Phàm giải quyết Kê Bột Nhân, Tiểu Ca cũng ngay sau đó giải quyết con Kê Bột Nhân mà anh đối mặt.

Sau khi hai con Kê Bột Nhân đều bị giải quyết, xung quanh đột nhiên âm phong nổi lên.

"Tình huống gì đây?" Dư Trường Ca nhìn xung quanh, Kê Bột Nhân vừa mới bị giải quyết, lại xuất hiện tình huống này.

“Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!!” Ngay sau đó, nhóm Mạc Tử Phàm nghe thấy một tiếng hô vang dội, khoảnh khắc tiếp theo, trong bóng tối phía trước, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt.

“Đi.” Tiểu Ca dường như nhận ra điều gì, sắc mặt có vài phần khó coi, tăng tốc bước chân, xông về phía trước.

“Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, đây không phải là thuật ngữ của Phát Khâu Thiên Quan sao?” Thiên Chân dù sao cũng là hậu nhân của Đạo mộ Cửu môn, chút kiến thức này vẫn biết.

“Tôi cũng đi xem sao.” Mạc Tử Phàm biết tương đối nhiều hơn, tuy trong Đạo Mộ và Ma Thổi Đèn kiếp trước miêu tả về Phát Khâu Thiên Quan không nhiều, càng hiếm có từ ngữ liên quan đến Phát Khâu Ấn, nhưng Mạc Tử Phàm cũng biết.

“Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ” là thuật ngữ dùng để thúc đẩy Phát Khâu Ấn.

Tiểu Ca tuy là người Trương gia, nhưng cũng là Phát Khâu Thiên Quan, cho nên khi nghe câu nói này mới có phản ứng lớn như vậy.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người theo sát phía sau, khi họ đến phía trước, cảnh tượng nhìn thấy lại khiến ngay cả Mạc Tử Phàm cũng không khỏi kinh ngạc.

Trên một tảng đá lớn phía trước, có tổng cộng tám người đang đứng, trong đó có một người Mạc Tử Phàm lại quen biết.

Chương 190

"Hồ Thiên!" Một thời gian trước, Mạc Tử Phàm và Hồ Thiên cùng nhau đến Tần Lĩnh Thần Thụ, nhưng sao bây giờ Hồ Thiên lại ở đây.

Hồ Thiên không phải là một người đặc biệt đam mê đổ đấu, điểm này có vài phần giống với cha anh ta là Hồ Bát Nhất.

Hồ Thiên ở đây, e rằng có nguyên nhân khác.

"Thiên ca." Vương Bàn Tử cũng có chút bất ngờ, rõ ràng, việc Hồ Thiên ở đây, Vương Bàn Tử cũng không biết.

Nhưng, điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc không phải là Hồ Thiên ở đây, dù sao Hồ Thiên cũng là truyền nhân Mô Kim, gặp ở trong mộ cổ cũng không cần quá ngạc nhiên.

Điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là tình trạng hiện tại của Hồ Thiên.

Xung quanh tảng đá lớn, toàn bộ đều là âm linh, Mạc Tử Phàm chỉ nhìn sơ qua cũng có thể khẳng định, âm linh ở đây có đến vài trăm.

Vốn dĩ trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm cũng xuất hiện tình huống tương tự, trong hang động này có âm linh.

Chỉ là, lúc Giang Tiểu Trư và An Nham đến, những âm linh đó đều chỉ ở trạng thái du hồn.

Du hồn, đơn giản là tự mình lang thang, không có ý thức tấn công chủ động.

Nhưng hiện tại những du hồn này đều đã biến thành lệ quỷ.

Hiệu ứng cánh bướm?

Mạc Tử Phàm không cho rằng đây là hiệu ứng cánh bướm, không

chừng ở đây đã xảy ra biến cố thần kỳ gì đó.

Ví dụ như...

Mạc Tử Phàm nhìn về phía lão già đứng sau người đàn ông trung niên cầm Phát Khâu Tàn Ấn.

Tử khí trên người lão già kia vô cùng nồng đậm, theo phán đoán của Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm, đó nên là một người chết mới đúng.

Không biết đã dùng phương pháp gì, mà lại cưỡng ép tồn tại được.

Vị lão già này là cha của Dư Trường Ca, hơn nữa, tình huống của cha Dư Trường Ca có chút khác biệt so với những tình huống Mạc Tử Phàm từng tiếp xúc.

Đương nhiên, cũng không phải là không có trường hợp tương tự, đó là Áo Cổ công chúa.

Lúc Mạc Tử Phàm gặp Áo Cổ công chúa, từ một ý nghĩa nào đó, bà ta cũng nên là một người chết rồi.

Tình huống của cha Dư Trường Ca và Áo Cổ công chúa khác nhau là vì Áo Cổ công chúa tuy thân thể và linh hồn đã tách rời do cái chết, nhưng nhờ sự tồn tại của hoa bỉ ngạn, chúng lại hợp lại với nhau.

Chỉ là chưa hoàn toàn dung hợp, sau này dựa vào tế đàn hoa bỉ ngạn của Tinh Tuyệt Thánh Thành mới khiến chúng hoàn toàn dung hợp.

Cha của Dư Trường Ca nên là đã lợi dụng bí pháp để tạm thời lưu lại trong thân thể.

Nhưng sự thật là thân thể đã chết không thể bị bí pháp che giấu.

Về điểm này, bí pháp và hoa bỉ ngạn có sự khác biệt rất lớn.

Do đó, thân thể của cha Dư Trường Ca bắt đầu thối rữa.

Đó cũng là nguyên nhân tử khí trên người cha Dư Trường Ca lại nồng đậm như vậy.

Có thể có bản lĩnh như vậy, Mạc Tử Phàm cũng chú ý đến, hẳn là do một vị đạo trưởng râu bát tự bên cạnh cha Dư Trường Ca.

Vị đạo trưởng đó không phải là Bàn Sơn Đạo Nhân, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra, tên của vị đạo nhân này là "Quỷ Đạo Nhân"!

Từ tên có thể biết, Quỷ Đạo Nhân không phải là đạo sĩ chính tông, mà là một tà tu.

Mạc Tử Phàm có vài phần tò mò, rốt cuộc vì sao lại có thể khiến vị tà tu này giúp đỡ cha Dư Trường Ca như vậy.

Mạc Tử Phàm thân mang Kỳ Môn Bát Quái, biết rõ rằng, việc thi triển một số bí thuật quá cường đại, có khả năng lớn sẽ bị trời phạt.

Nếu không thì việc chứng đạo trường sinh đã không phải là chuyện khó khăn như vậy.

Trong lịch sử người thật sự đắc được trường sinh chỉ có ba người, những người còn lại đều chỉ là ngụy trường sinh, cũng bao gồm cả trường sinh của Áo Cổ công chúa và Tiểu Vu Nữ, đều chỉ là ngụy trường sinh.

Vị thứ nhất là Lão Tử, tương truyền Lão Tử sau khi viết xong Đạo Đức Kinh, đã cưỡi trâu biến mất, hậu thế có người nói, Lão Tử được đại công đức gia trì, vũ hóa phi thăng.

Vị thứ hai là Quỷ Cốc Tử, Quỷ Cốc Tử trong lịch sử rất thần bí, có người cho rằng tài năng của Quỷ Cốc Tử còn hơn cả Khổng Tử, Lão Tử, là một kỳ tài toàn năng.

Tương truyền Quỷ Cốc Tử nhìn thấu thiên cơ, cuối cùng nhảy ra khỏi luân hồi sinh tử, có được sự trường sinh hư vô mờ mịt đó.

Vị cuối cùng, là Trương Tam Phong!

Trương Tam Phong là võ học tông sư, một mình khai tông lập phái, thực lực tự nhiên không thể xem thường.

Tương truyền Trương Tam Phong dĩ võ nhập đạo, trường sinh bất lão, lúc đó ngay cả hoàng đế cũng đang tìm kiếm Trương Tam Phong, nhưng tìm mãi cũng không thấy.

Ba vị này, tương truyền mới là người có được sự trường sinh thật sự, còn những người trường sinh khác, đều chỉ là ngụy trường sinh.

Chương 191

Cha của Dư Trường Ca trước mắt, hẳn là cưỡng ép tục mệnh, thực tế đã chết rồi.

"Tiểu Bát Gia, xin hãy ra tay cứu cha tôi." Ánh mắt Dư Trường Ca có chút lo lắng, "Cha tôi tuy đã làm sai, nhưng dù sao cũng là cha tôi." Nghe lời của Dư Trường Ca, Mạc Tử Phàm nhìn về phía cha của anh ta đang bị bách quỷ bao vây, không lập tức ra tay.

Ở đây tuy có vài trăm lệ quỷ, nhưng Mạc Tử Phàm không quá để ý.

Nếu Mạc Tử Phàm chỉ có Đoạn Hồn Chỉ, có thể sẽ e ngại, nhưng đừng quên, trên Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm có chú văn đặc biệt, có thể khiến nó tấn công được linh thể.

"Cha cậu chết rồi." Mạc Tử Phàm do dự một chút, rồi nói cho Dư Trường Ca biết chuyện này.

Dư Trường Ca nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi: "Không thể nào, cha tôi không phải đang đứng sờ sờ ở đó sao?" Không đợi Mạc Tử Phàm giải thích, Ngô Tam Thúc do Giải Liên Hoàn giả mạo lại lên tiếng: "Dư lão bản, Tiểu Bát Gia không hề nói bừa, cậu nhìn kỹ cha cậu đi, trên người đã xuất hiện thi ban rồi." Nghe lời này, Dư Trường Ca không nói nữa, bởi vì thật ra anh cũng đã nhìn thấy thi ban, nhưng không thể khẳng định.

"Những con lệ quỷ này vây công, vấn đề hẳn là ở trên người cha cậu, nếu không chúng tôi cũng ở đây, chắc chắn sẽ có lệ quỷ tấn công chúng tôi." Không thể không nói, Giải Liên Hoàn quả thực là một lão giang hồ vô cùng lợi hại, phân tích đâu ra đó.

"Tiểu Bát Gia, chư vị, cha tôi chết rồi, nhưng tôi cũng xin hãy cứu

ông ấy.” Dư Trường Ca lúc này thể hiện ra trạng thái rất hiếu thuận, còn thái độ trước đó không cho cha mình có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, có lẽ là vì nguyên nhân khác.

Dù sao vừa rồi Dư Trường Ca có nói một câu, cha anh đã làm chuyện xấu, có lẽ vì nguyên nhân này, Dư Trường Ca không hy vọng cha mình có được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền.

Nhưng thực tế Dư Trường Ca rất hiếu thuận với cha mình.

Dư Trường Ca đã mở miệng lần thứ hai, Mạc Tử Phàm dù sao cũng đã nhận tiền, cũng không thể thấy chết không cứu.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn từ trong tay bay ra, cắm trước tảng đá lớn, hơn mười con lệ quỷ trước tảng đá đã bị Mạc Tử Phàm đương trường giết chết.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con lệ quỷ, điểm năng lượng +60, linh hồn lực +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con lệ quỷ, điểm năng lượng +60, linh hồn lực +1.”...

Trong nháy mắt, linh hồn lực của Mạc Tử Phàm đã tăng lên mười mấy điểm.

Tuy những con lệ quỷ sơ cấp này cung cấp điểm năng lượng không cao, nhưng cũng khá đáng kể.

Tiểu Ca lúc này lại không ra tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên cầm Phát Khâu Tàn Ấn trên tảng đá lớn.

Mạc Tử Phàm tay cầm nửa đoạn Hắc Lân Huyền Trọng Côn lúc này đã xông vào giữa đám lệ quỷ, mỗi một côn hạ xuống, tất nhiên sẽ có lệ quỷ bị giết chết.

Tiểu Vu Nữ muốn giúp Mạc Tử Phàm, quyền trượng hoa hồng của cô đối với linh thể có lực sát thương vô cùng mạnh.

Nhưng những con lệ quỷ này đối với Mạc Tử Phàm đều là điểm linh hồn di động, nếu toàn bộ bị giết, có thể tăng cho Mạc Tử Phàm ba bốn trăm linh hồn lực.

Cộng thêm sự gia trì của huyết mạch Hắc Lân đối với linh hồn lực và thể phách, tương đương với việc giết những con lệ quỷ này, linh hồn lực của Mạc Tử Phàm có thể tăng thêm bảy tám trăm.

Mạc Tử Phàm như một vị sát thần, xông vào giữa đám lệ quỷ, giết chúng không còn một mảnh giáp.

Nhưng, Mạc Tử Phàm có thể cảm giác được, có hai ánh mắt luôn chú thị vào mình.

Ánh mắt đầu tiên là của Tiểu Vu Nữ, trên đường đi phần lớn thời gian cô đều chú ý đến Mạc Tử Phàm, không phải là chuyện lạ.

Điều thực sự khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kỳ quái là cha của Dư Trường Ca, người dùng bí thuật để duy trì trạng thái hiện tại cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm cảm giác, cha của Dư Trường Ca nhìn, không phải là hắn, mà là vũ khí trong tay hắn.

Tính đặc thù của Hắc Lân Huyền Trọng Côn lúc này thể hiện rõ ràng, nó là vũ khí thực thể, nhưng lại có thể tấn công linh thể quỷ hồn.

Nếu Quỷ Đạo Nhân hoặc người đàn ông trung niên cầm Phát Khâu Tàn Ấn chú ý đến Mạc Tử Phàm, hắn cũng sẽ không quá ngạc nhiên, nhưng lại là cha của Dư Trường Ca.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con lệ quỷ, điểm năng lượng +60, linh hồn lực +1.” Khi con lệ quỷ cuối cùng bị Mạc Tử Phàm giết chết, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào hắn.

Người đầu tiên đi lên không phải là Dư Trường Ca, mà là cha anh.

Vừa đi lên, Mạc Tử Phàm đã ngửi thấy một mùi hôi thối của xác chết.

Cha của Dư Trường Ca thấy Mạc Tử Phàm ngửi thấy mùi hôi thối, lại thản nhiên cười, "Con trai tôi mời cậu tìm Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền?" Mạc Tử Phàm không tỏ ý kiến gật đầu, hắn muốn xem xem, cha của Dư Trường Ca rốt cuộc muốn làm gì.

"Cậu chắc cũng đã nhìn ra, tôi không phải là người sống, tôi cần Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, nếu không tôi ngay cả cơ hội sống sót rời khỏi ngôi mộ này cũng không có." "Giá mà con trai tôi đưa cho cậu, tôi gấp mười." Cha của Dư Trường Ca vô cùng hào phóng, vì để sống sót, chuẩn bị muốn khuynh gia bại sản.

Thậm chí còn không hỏi Dư Trường Ca đưa bao nhiêu, trực tiếp đưa ra giá gấp mười.

"Cha, hà cớ gì phải đi ngược lại ý trời, trường sinh vốn là hư vô mờ mịt, trên đời lại có mấy người có thể thật sự trường sinh." Dư Trường Ca cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, "Lấy được Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền rồi thì sao?

Điều đó chỉ dẫn đến nhiều phiền phức hơn thôi." Cha của Dư Trường Ca nhìn con trai, cười lạnh liên tục, "Dư Trường Ca, dù sao con cũng là con trai của Dư Bặc Chu ta, lại muốn ngăn cản cha mình trường sinh!" "Âm Dương Mãi Mệnh Tiền không thể trường sinh được đâu, chủ nhân của ngôi mộ này là Liễu Y Tuyết và người bạn Tinh Tuyệt Nữ Vương đều đang theo đuổi trường sinh, nếu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền có thể khiến người ta trường sinh, họ cũng không cần phải tốn công tốn sức đi tìm ở những nơi khác." Mạc Tử Phàm đứng ở góc độ của Dư Trường Ca, Dư Bặc Chu đã chết rồi.

Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền tuy Mạc Tử Phàm chưa thấy, nhưng cũng phải biết, sức mạnh của nó tuyệt không đơn thuần là trường sinh

đơn giản như vậy.

Thực tế, trong Dũng Giả, pháp thuật trường sinh đổi mạng của Vân Bán Trình tuy tàn nhẫn, nhưng không thể phủ nhận, mục đích cuối cùng của nó quả thực có thể trường sinh.

Nhưng muốn đơn thuần dựa vào Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền để có được trường sinh, đó rõ ràng là chuyện không thể.

Tiểu Vu Nữ dựa vào Ác Mộng Chi Tâm để có được ngụy trường sinh, bởi vì ác mộng vốn là tồn tại bất tử, có mộng sẽ có ác mộng.

Trường sinh của Áo Cổ công chúa chủ yếu dựa vào hoa bỉ ngạn, mượn sức mạnh của hoa bỉ ngạn cũng phải mất ngàn năm mới có được trường sinh.

Nhưng Ác Mộng Chi Tâm, hoa bỉ ngạn những thứ này đều là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Chương 192

"Bất kể thế nào, đã đến đây rồi, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ, cho dù có tan xương nát thịt, cũng không hối tiếc." Dư Bặc Chu có chút điên cuồng, "Tôi đã là một người chết rồi, Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền chẳng lẽ có thể khiến tôi chết thêm lần nữa sao?" "Dư Trường Ca, nếu con còn nhận ta là cha, thì đừng ngăn cản ta." Dư Bặc Chu lúc này, sử dụng lá bài tình cảm, dường như có thể khẳng định Dư Trường Ca sẽ không ngăn cản.

Dư Trường Ca quả thực không ngăn cản, có chút lạc lõng gật đầu, "Cha, nếu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền cần hy sinh tính mạng người khác, con hy vọng người hy sinh là con, nếu cần hy sinh tính mạng của hàng ngàn vạn người, Dư Trường Ca con dù chết cũng sẽ ngăn cản." Lời của Dư Trường Ca có thâm ý, Mạc Tử Phàm liếc nhìn anh ta, dường như biết được điều gì đó.

Hoặc là, anh ta biết trong pháp thuật trường sinh có pháp thuật lấy mạng đổi mạng.

"Hừ, Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền là mua mạng từ quỷ thần, sao lại hại tính mạng người khác." Dư Bặc Chu không cho là đúng, cũng không biết là thật sự hồ đồ hay giả hồ đồ.

"Cha, cha hồ đồ rồi." Dư Trường Ca thở dài một tiếng, "Gia Cát Lượng mượn sao Nam Đẩu Thất Tinh điểm Tứ Cửu Mệnh Đăng để tục mệnh, nhưng cuối cùng cũng thất bại." "Lưu Bá Ôn là kỳ tài đến mức nào, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể mượn cho thế gian mười lăm năm tuổi thọ, tạo nên đại nghiệp Tỏa Long." "Cha lại có đức có tài gì mà muốn mượn Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền một lần trường sinh a!" Dư Trường Ca nói ra những lời này, ngược lại khiến Mạc Tử

Phàm có vài phần kinh ngạc, bởi vì những điều Dư Trường Ca biết không ít.

Chuyện Gia Cát Lượng điểm Tứ Cửu Mệnh Đăng tục mệnh ai cũng biết, không có gì lạ.

Nhưng chuyện liên quan đến Lưu Bá Ôn, chỉ có người biết Lưu Bá Ôn Tỏa Long, nhưng lại không biết Lưu Bá Ôn đã mượn mười lăm năm tuổi thọ của tiền thế mới hoàn thành Tỏa Long.

Nhưng, nếu trong tình huống bình thường, Lưu Bá Ôn muốn Tỏa Long thực tế không khó khăn như vậy, xem Dũng Giả sẽ biết, đó là vì có sự bố cục của Vân Bán Trình.

Danh tiếng của Vân Bán Trình tuy không bằng Lưu Bá Ôn, nhưng bản lĩnh, lại không hề thua kém Lưu Bá Ôn.

Mạc Tử Phàm có ký ức của hai kiếp, biết những điều này không có gì lạ, nhưng Dư Trường Ca chỉ là một phú nhị đại bình thường, biết những điều này khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

"Hừ, không thử một lần, ai lại có thể biết không thể trường sinh chứ!" Dư Bặc Chu vẫn không nhượng bộ, dù sao cũng là một phú hào một phương, chuyện đã quyết định muốn bị dễ dàng thay đổi, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Dư Trường Ca cũng biết không khuyên được Dư Bặc Chu, chỉ có thể gật đầu, nói: "Được, cha, vẫn là câu nói đó, nếu chết một người có thể cứu, con chết, nếu cần chết hàng ngàn vạn người, vậy thì con cũng sẽ chết!!" Mạc Tử Phàm nghe lời của Dư Trường Ca, đối với anh ta có vài phần khâm phục.

Thật ra nếu chuyện này xảy ra trên người sư phụ Tề Thiết Chủy, Mạc Tử Phàm cảm thấy, mình khó có thể làm được như Dư Trường Ca.

Có thể đối mặt với sinh tử như vậy, Dư Trường Ca có thể nói là hiếm có trên đời.

Đồng thời, Mạc Tử Phàm cũng kinh ngạc về kiến văn của Dư Trường Ca, kiến văn của anh ta quả thực có thể dùng từ khó tin để hình dung.

Bởi vì một số lời nói của Dư Trường Ca, bao gồm cả sự hiểu biết về mọi thứ, đều rất cao.

Nếu không phải Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm đã nhìn thấy một số chuyện quá khứ của Dư Trường Ca, thậm chí hắn còn nghi ngờ, liệu Dư Trường Ca có phải là người xuyên không giống mình không.

Sau khi Dư Trường Ca và Dư Bặc Chu đạt được thỏa thuận, vốn dĩ mọi người đều cảm thấy chuyện đến đây là kết thúc, tiếp theo là mọi người đi vào tìm kiếm Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền.

Lúc này Tiểu Ca đột nhiên giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhắm vào người đàn ông trung niên cầm Phát Khâu Tàn Ấn.

"...Ngươi không xứng sở hữu Phát Khâu Tàn Ấn!" Lời của Tiểu Ca vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc, bởi vì Tiểu Ca hiếm khi nhắm vào một ai đó như vậy.

Từ một ý nghĩa nào đó, ngoài Thiên Chân ra, Tiểu Ca dường như không quan tâm đến ai khác.

Những người khác trong mắt Tiểu Ca đều là người vô hình, anh về cơ bản đều lờ đi.

Nhưng lần này, Tiểu Ca lại ra tay với một người.

Người đàn ông trung niên cầm Phát Khâu Tàn Ấn nhìn chằm chằm vào Tiểu Ca, trong ánh mắt lộ ra vẻ không chắc chắn: "Trương gia tộc trưởng?" Mạc Tử Phàm có vài phần tò mò, người này lại nhận ra

Tiểu Ca.

Thân phận tộc trưởng Trương gia của Tiểu Ca, người biết nên không nhiều mới đúng.

"Phát Khâu Tàn Ấn, giao ra đây!!" Tiểu Ca không để ý đến lời của người đàn ông trung niên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay càng tiến thêm một phân, dường như nếu người đàn ông trung niên không giao ra Phát Khâu Tàn Ấn, anh sẽ lập tức ra tay.

"Trương gia tộc trưởng, tôi thừa nhận Trương gia cường đại, nhưng Phát Khâu Thiên Quan chúng tôi cũng không phải dễ bắt nạt." Người đàn ông trung niên rõ ràng không định giao ra Phát Khâu Tàn Ấn, xem ra, cũng định ra tay rồi.

Tiểu Ca không giải thích, xé một cái, quần áo trên người bị xé rách, để lộ nửa thân trên, trên người anh hiện ra hình xăm kỳ lân.

Khi hình xăm kỳ lân trên người Tiểu Ca xuất hiện, Phát Khâu Tàn Ấn trong tay người đàn ông trung niên lại cũng tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, hô ứng với hình xăm kỳ lân trên người Tiểu Ca.

Thấy cảnh này, người đàn ông trung niên kinh hãi thất sắc: "Sao có thể?

Trương gia tộc trưởng, sao ngài có thể là khôi thủ của Phát Khâu chúng tôi!" "Phát Khâu Tàn Ấn, đưa cho tôi." Tiểu Ca lại lên tiếng, Mạc Tử Phàm có thể cảm giác được, Tiểu Ca đã đến giới hạn rồi.

Nếu người đàn ông trung niên còn không đưa, một trận chiến khó tránh khỏi.

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào Tiểu Ca, cuối cùng hành lễ với anh: "Thuộc hạ, môn nhân Phát Khâu Chu Vĩ Hợi kiến khôi thủ." Cùng lúc đó, Chu Vĩ Hợi hai tay dâng lên Phát Khâu Tàn Ấn.

Nhìn thấy Phát Khâu Tàn Ấn được đưa lên, sắc mặt Tiểu Ca mới

hơi dịu đi.

Nhận lấy Phát Khâu Tàn Ấn, Tiểu Ca cất nó đi.

"Được rồi, tiếp tục tiến về phía trước đi!" Mạc Tử Phàm thấy chuyện đã tạm ổn, cũng không định lãng phí thời gian nữa.

Mạc Tử Phàm thật ra đang nghĩ, liệu hang động này có xảy ra biến cố gì không.

Nếu cốt lõi không thay đổi, vậy có nghĩa là, lúc này Thần Đồ nên đang ở Tỏa Long Tỉnh để lấy long lân.

Phía trước là Tỏa Long Tỉnh, còn phía trước có Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền, Âm Dương Ngư Trường Kiếm hay những thứ tương tự, Mạc Tử Phàm cũng không biết.

Bởi vì trong Dũng Giả kiếp trước không xuất hiện những thứ này.

Đương nhiên, cũng không loại trừ những thứ này ở trước Tỏa Long Tỉnh.

Chương 193

Dù sao thế giới này gần gũi hơn với đạo mộ, tương đối mà nói, không khoa trương như Dũng Giả.

Còn nhiều thứ hơn, phải đợi đến phía trước mới biết.

Cùng với việc mấy người tiến lên, nhóm Mạc Tử Phàm đều nhìn thấy những sợi xích sắt to bằng thùng nước, trên những sợi xích này có chú văn thần bí, ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Ở cuối những sợi xích này, một bóng người xuất hiện trước mặt nhóm Mạc Tử Phàm.

Dư Bặc Chu lập tức cảnh giác, ở trong mộ cổ gặp người khác hoặc những thứ giống người, đều không phải là chuyện tốt.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại không cảm thấy gì, chỉ có chút kỳ quái.

Bởi vì người ở trước Tỏa Long Tỉnh là Thần Đồ.

Nếu theo tình tiết của Dũng Giả, Thần Đồ nên đã vào Tỏa Long Tỉnh trước khi An Nham đến mới đúng.

Nhưng bây giờ lại chưa vào Tỏa Long Tỉnh, là vì Mạc Tử Phàm đã cứu An Nham, khiến tốc độ của An Nham nhanh hơn?

Mạc Tử Phàm cảm thấy, khả năng này không lớn.

"Ba người có thể xuống, những người còn lại, ở trên đợi." Không đợi Dư Bặc Chu lên tiếng, Thần Đồ đã nói.

Ba người hắn nói đến lần lượt là Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca và An Nham.

"Dựa vào đâu?!" Dư Bặc Chu vô cùng bất mãn, tuy không nhất định phải vào Tỏa Long Tỉnh, dù sao bên dưới Tỏa Long Tỉnh có gì,

cũng không ai biết.

Nếu thật sự có rồng tồn tại, vậy kết quả sẽ rất khó giải quyết.

"Dư lão bản, không nên xuống thì hơn, bên dưới Tỏa Long Tỉnh thật sự có rồng." Môn nhân Phát Khâu Chu Vĩ Hợi lúc này lên tiếng, dù sao cũng là môn nhân Phát Khâu, biết chuyện không ít.

"Nói vậy là không được, chính cái gọi là muốn trường sinh, cần thám long mộ, Tỏa Long Tỉnh đã ở ngay trước mắt, nào có đạo lý không xuống xem thử." Giọng nói có chút âm u của Quỷ Đạo Nhân truyền đến, "Biết đâu Quỷ Thần Mãi Mệnh Tiền lại ở trong Tỏa Long Tỉnh, tại sao chúng ta không thể xuống." Sớm đã nhìn ra Quỷ Đạo Nhân lòng mang ý xấu, chỉ là không biết hắn cụ thể muốn làm gì.

"Không sai, tôi đã bỏ ra nhiều tiền như vậy để đến đây, Tỏa Long Tỉnh, tôi nhất định sẽ xuống." Dư Bặc Chu nói rất chắc chắn, "Đây không phải là Tỏa Long Tỉnh sao?

Sống không được, trước khi chết được thấy rồng thật cũng là chuyện tốt." "Muốn thấy rồng, tôi không ngăn cản, nhưng, phải đợi sau khi tôi hoàn thành việc tôi cần xử lý đã." Thần Đồ nói rất bá đạo, "Nếu nhất quyết muốn xuống, vậy thì...

Chết!!" Lời này vừa thốt ra, trên người Thần Đồ tỏa ra sát khí kinh khủng.

Đây cũng là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm cảm thấy, sự khác biệt trực quan giữa Thần Đồ và Tiểu Ca.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm vẫn luôn cảm thấy Thần Đồ và Tiểu Ca na ná nhau.

Nhưng bây giờ xem ra, không phải như vậy, có chỗ khác biệt.

Giống như Tiểu Ca, anh hiếm khi nảy sinh sát ý với người sống, nhưng Thần Đồ thì không, nếu thật sự chọc giận hắn, hắn sẽ không

ngại giết người.

Cảm nhận được sát khí trên người Thần Đồ, sắc mặt Quỷ Đạo Nhân khẽ thay đổi.

Dù gì cũng là kẻ có bản lĩnh, hắn vô cùng nhạy cảm với những thứ như sát khí.

Đặc biệt, Thần Đồ là truyền nhân của Quỳ Đạo, mang trong mình sức mạnh Thần Đồ, có hiệu quả áp chế cực mạnh đối với những kẻ tà tu như Quỷ Đạo Nhân.

Điều này cũng khiến Quỷ Đạo Nhân không dám tùy tiện mở miệng, dù sao tình hình ở đây hắn cũng đã nhìn ra được phần nào.

Mạc Tử Phàm rõ ràng quen biết người này, An Nham và Giang Tiểu Trư cũng vậy.

Nếu Thần Đồ ra tay, dù Mạc Tử Phàm không giúp, hắn cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Thần Đồ.

Nghĩ đến đây, Quỷ Đạo Nhân liền im lặng.

Nhưng Quỷ Đạo Nhân không lên tiếng, không có nghĩa là Dư Bặc Chu cũng sẽ im lặng.

Dư Bặc Chu dù sao cũng là một phú hào có tiếng, luôn là nhân vật cao cao tại thượng, bây giờ gặp phải chuyện này, chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu thua.

Trong mắt Dư Bặc Chu, người bên này là do con trai ông ta bỏ tiền ra mời, nếu thật sự động thủ, phe mình có ưu thế tuyệt đối.

"Không đi thì không đi à?

Tao mới là ông chủ, cũng quá xem thường tao rồi đấy!" Dư Bặc Chu vừa dứt lời, sắc mặt Thần Đồ trầm xuống: "Một kẻ đã chết cũng dám nói chuyện với tao!" Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người,

Thần Đồ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Dư Bặc Chu, một cước đá bay ông ta ra ngoài.

Quỷ Đạo Nhân và Chu Vĩ Hợi đứng bên cạnh Dư Bặc Chu đều không kịp phản ứng, chỉ trơ mắt nhìn ông ta bay ngược ra sau.

Còn Hồ Thiên và mấy người khác, phải đến lúc Dư Bặc Chu rơi xuống đất mới kịp định thần.

Thấy cảnh này, Mạc Tử Phàm khẽ nheo mắt, không thể không thừa nhận, Thần Đồ đặt trong thế giới Đạo Mộ này thực sự quá mạnh.

Hắn cũng hiểu ra, Phong Thân Ân Đức có thể ngang tài ngang sức với Thần Đồ chắc chắn cũng không phải dạng vừa.

Còn cha của Phong Thân Ân Đức, e rằng là một tồn tại mà Mạc Tử Phàm hiện tại chỉ có thể ngưỡng vọng.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng không hề nản lòng, có hệ thống trong tay, việc vượt qua Thần Đồ và Phong Thân Ân Đức, thậm chí cả cha của Phong Thân Ân Đức, cũng không phải là không thể.

Chương 194

“Dám đánh tao, còn ngơ ra đó làm gì, lên cho tao!” Dư Bặc Chu bị Thần Đồ một cước đá bay, tức giận gào thét.

Tuy nhiên, Chu Vĩ Hợi liếc nhìn Tiểu Ca, thấy anh không có ý định ra tay, nên cũng đứng yên.

Quỷ Đạo Nhân vốn là kẻ già đời gian xảo, lúc này càng không thể tấn công Thần Đồ, bản thân hắn cũng không phải đối thủ.

Thấy Quỷ Đạo Nhân và Chu Vĩ Hợi đều không động thủ, Dư Bặc Chu càng thêm tức giận.

Nhưng Dư Bặc Chu có thể trở thành một phú hào, cũng không phải kẻ ngốc, thấy người mình mời đều không ra tay, cộng thêm sức mạnh mà Thần Đồ vừa thể hiện, ông ta biết mình đã đá phải tấm sắt.

“Cậu mạnh, tôi khâm phục, nhưng tiền mua mạng của Quỷ thần rất quan trọng với tôi, tôi có thể không xuống, nhưng nhất định phải lấy được tiền mua mạng của Quỷ thần.

Vì nó, bao nhiêu tiền cũng có thể thương lượng.” Dư Bặc Chu cũng không quá ngu ngốc, cố gắng đè nén cơn giận, thử đàm phán với Thần Đồ.

“Ông chết rồi, tiền mua mạng của Quỷ thần đối với ông vô dụng.

Tôi có thể nói cho ông biết, cho dù có tiền mua mạng của Quỷ thần, ông cũng chỉ có thể sống thêm một năm.” Thật ra Mạc Tử Phàm biết, cũng không phải hoàn toàn không cứu được, nếu có người nguyện ý dùng Nhất Niệm Hồi Quang để hồi sinh Dư Bặc Chu, sau đó dùng tiền mua mạng của Quỷ thần để kéo dài mạng sống thì có thể sống tiếp.

Nhưng rõ ràng, chuyện đó gần như không thể.

“Không, Quỷ Đạo Nhân nói với tôi là có thể, tiền mua mạng của Quỷ thần có thể giúp trường sinh.” Dư Bặc Chu kích động, “Các người lừa tôi?” “Không cần thiết.” Thần Đồ lạnh lùng đáp.

“Nếu ngươi cứ nhất quyết đòi xuống, ta sẽ hủy luôn nó.” Dư Bặc Chu nghe vậy, cũng phát hiện ra vấn đề, lập tức quay sang nhìn Quỷ Đạo Nhân.

“Quỷ Đạo Nhân, ông lừa tôi?” Quỷ Đạo Nhân biết chuyện sắp bại lộ, thầm chửi một tiếng xui xẻo, xoay người định bỏ chạy.

Hắn biết rõ, ở đây có Thần Đồ và Mạc Tử Phàm, có Tiểu Ca, Chu Vĩ Hợi và cả Tiểu Vu Nữ.

Trong số những người này, bỏ qua Mạc Tử Phàm và Thần Đồ, đối phó với bất kỳ ai còn lại cũng đều rất khó khăn.

Bây giờ nếu còn muốn tham lam bảo vật, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Đó cũng là lý do Quỷ Đạo Nhân không chút do dự, xoay người định rời đi.

Tuy nhiên, lúc này Mạc Tử Phàm không thể để Quỷ Đạo Nhân đi được.

Hắn luôn cảm thấy Quỷ Đạo Nhân có vấn đề, loại tà tu này rất dễ trở thành kẻ gây rối, không bằng giết luôn ở đây.

Hắc Lân Cửu Châm chi Thất Châm xuất thủ, bảy cây ngân châm trong nháy mắt bay ra từ tay Mạc Tử Phàm, ghim vào người Quỷ Đạo Nhân.

Ngay lập tức, Quỷ Đạo Nhân cảm thấy hành động trở nên vô cùng khó khăn.

Nếu không phải vì thực lực bản thân không tệ, e rằng bây giờ đã không thể cử động.

"Tôi và cậu không thù không oán, tại sao lại hại tôi?" Quỷ Đạo Nhân có phần kinh hãi nhìn Mạc Tử Phàm, ban đầu hắn chỉ nghĩ Mạc Tử Phàm là một gã thô lỗ chỉ biết dùng sức, không ngờ phi châm của hắn lại đạt đến trình độ này.

Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt trước lời của Quỷ Đạo Nhân: "Tôi muốn biết, giết ông thì sẽ thế nào." Quỷ Đạo Nhân toàn thân lạnh toát: "Vị tiểu hữu này, không biết cậu có từng nghe qua Âm Dương Đoan Công chưa?

Tôi là đệ tử của Mục Thu Tử thuộc Âm Dương Đoan Công, xin tiểu hữu tha cho tôi một mạng, sau này nếu có chỗ cần dùng đến tôi, tôi nhất định sẽ không từ chối." Âm Dương Đoan Công?

Nghe vậy, Mạc Tử Phàm có vài phần hứng thú.

Âm Dương Đoan Công là một trong tứ đại gia tộc thần bí của thế giới Ma Thổi Đèn, ngang hàng với Quan Sơn Thái Bảo, Câu Thi Pháp Vương, Cửu U Tướng Quân.

Tương truyền, bản lĩnh của tứ đại gia tộc ẩn thế này còn trên cả tứ đại phái đạo mộ.

Chỉ vì bốn gia tộc này ẩn thế không ra ngoài, nên người biết đến không nhiều.

Mạc Tử Phàm nhìn Quỷ Đạo Nhân, cũng không lập tức giết hắn.

"Tôi thật ra rất có hứng thú với Âm Dương Đoan Công, nhưng theo tôi được biết, hiện tại người còn giao thiệp với tứ phái chắc chỉ có Quan Sơn Thái Bảo thôi nhỉ!" Nghe vậy, Quỷ Đạo Nhân có chút ấm ức nói: "Tiểu hữu, tôi cũng không giao thiệp với người của tứ đại phái đạo mộ, lần này chỉ vì tham rẻ, muốn kiếm chút tiền, lấy thanh

Âm Dương Ngư Trường Kiếm thôi.

Nói thật, tiền mua mạng của Quỷ thần tôi thật sự không cần, thứ đó tuy có thể kéo dài mạng sống, nhưng trời đất luôn cân bằng, dựa vào ngoại vật để tăng tuổi thọ, cuối cùng cũng sẽ có thiếu sót." Mạc Tử Phàm không tỏ ý kiến, nếu Quỷ Đạo Nhân là người của Âm Dương Đoan Công, vậy thì mục đích chính của hắn lần này hẳn là thanh Âm Dương Ngư Trường Kiếm.

"Còn về Thiên Thư thì càng không thể, người biết về Thiên Thư đều hiểu, hiện tại trừ phi Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn sống lại, nếu không không ai có thể mang Thiên Thư đi được." Để Mạc Tử Phàm tin tưởng, Quỷ Đạo Nhân lại nói thêm vài câu: "Lần này tôi thật sự chỉ vì thanh Âm Dương Ngư Trường Kiếm thôi.

Tôi cũng không phải là không tử tế, tôi đã dùng bí thuật để Dư Bặc Chu sống thêm một chút thời gian, việc đó đã làm tôi tổn hao một giọt tinh huyết đấy." Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, nhìn ra Quỷ Đạo Nhân không hề nói dối, cũng không còn ý định giết hắn.

Dù sao Quỷ Đạo Nhân và hắn không thù không oán, muốn giết hắn chỉ là để thử xem giết người có nhận được phần thưởng không.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng không phải kẻ hiếu sát, làm vậy hoàn toàn chỉ để thăm dò giới hạn của Quỷ Đạo Nhân.

Bởi vì Mạc Tử Phàm phát hiện mình còn quá nhiều điều chưa hiểu về thế giới này.

Thăm dò Quỷ Đạo Nhân, Mạc Tử Phàm cũng muốn biết, ngoài các thế lực trong Đạo Mộ Bút Ký, Ma Thổi Đèn và Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, thế giới này có tồn tại những thế lực mà hắn không biết không.

Nhưng xem ra, là Mạc Tử Phàm đã nghĩ nhiều rồi, Quỷ Đạo Nhân này không đại diện cho thế lực khác, vẫn thuộc về thế giới Ma Thổi

Đèn.

Về tứ đại gia tộc của thế giới Ma Thổi Đèn, Mạc Tử Phàm biết không nhiều, nhưng vẫn có nghe qua.

Âm Dương Đoan Công, đối với nghề "đoan công" này, có lẽ nhiều người không hiểu, nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, thời cổ đại có một nghề gọi là "thần bà".

Chương 195

Đương nhiên, "thần bà" chỉ là cách gọi cho nữ, còn cách gọi cho nam chính là "đoan công".

Tức là, tính chất của Âm Dương Đoan Công và thần bà gần như tương tự.

Ngoài ra, còn có ba gia tộc lớn khác, lần lượt là Cửu U Tướng Quân, Quan Sơn Thái Bảo và Câu Thi Pháp Vương.

Nếu đối phương đã là truyền nhân của Âm Dương Đoan Công, và cũng không có xung đột lợi ích trực tiếp với Mạc Tử Phàm, hắn cũng không cần thiết phải vô cớ gây thù chuốc oán.

"Đi đi!" Mạc Tử Phàm thu lại ngân châm.

Quỷ Đạo Nhân kinh hãi liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái, người thanh niên trông mới ngoài hai mươi này thật quá đáng sợ.

Trong nháy mắt đã khiến hắn mất đi sức chiến đấu.

Sư phụ của hắn là Mục Thu Tử cũng chưa chắc có được thực lực này, nhưng người thanh niên trước mắt lại làm được.

Sau khi Quỷ Đạo Nhân rời đi, Mạc Tử Phàm mới cùng mọi người tiến vào trong Tỏa Long Tỉnh.

Đây cũng là lần đầu tiên Mạc Tử Phàm tiến vào Tỏa Long Tỉnh, tình hình cụ thể bên dưới hắn cũng không rõ.

Mặc dù từng thấy Thần Đồ và An Nham của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm tiến vào Tỏa Long Tỉnh do Lưu Bá Ôn thiết kế, bên trong có bố cục của Vân Bán Trình, nhưng Tỏa Long Tỉnh này ra sao, Mạc Tử Phàm cũng phải đợi vào trong mới biết được.

Lần này, Mạc Tử Phàm quan sát Tỏa Long Tỉnh trước.

Nhìn vào Tỏa Long Tỉnh, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc phát hiện, phía dưới Tỏa Long Tỉnh này tuy cũng có một từ trường khổng lồ, nhưng lại không xuất hiện con mắt to bằng đèn lồng.

Thần Đồ phát hiện ánh mắt của Mạc Tử Phàm, không khỏi lên tiếng: "Tỏa Long Tỉnh trên thế giới này chia làm ba loại.

Loại thứ nhất, có cường giả diệt sát long tộc, sau đó giam cầm hồn phách của long tộc trong Tỏa Long Tỉnh.

Loại Tỏa Long Tỉnh này không thể xuống được." "Loại thứ hai, có long tộc thật sự bị giam cầm trong long tỉnh.

Người có thể làm được điều này rất ít, cần phải có bố cục cực lớn mới có thể thực hiện.

Tỏa Long Tỉnh này chính là loại thứ hai." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm có vài phần kinh ngạc, trong Tỏa Long Tỉnh này lại có long tộc thật sự, chẳng lẽ có thể gặp được chân long rồi sao?

Mặc dù Mạc Tử Phàm từng thấy con mắt to bằng đèn lồng trong Tỏa Long Tỉnh, nhưng đó có khả năng chỉ là long hồn, không phải chân long có thân thể thật sự.

"Vậy còn loại thứ ba thì sao?" An Nham tò mò hỏi, cậu cũng là một người thích thám hiểm và tìm kiếm chân lý, trong bộ anime kiếp trước, cậu thường tự xưng là người sở hữu linh hồn của nhà mạo hiểm.

Thần Đồ do dự một lúc, rồi mới miễn cưỡng nói: "Tôi cũng không biết, sư phụ không nói, chỉ nói nếu gặp phải loại Tỏa Long Tỉnh thứ ba, tuyệt đối không được tiến vào, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện không thể lường trước." Mạc Tử Phàm cũng không hỏi thêm, dù sao thế giới này có một số chuyện hắn không biết cũng không có gì lạ.

Dù gì hắn cũng chỉ là một người ngoài cuộc, bất kể là thế giới quan của Ma Thổi Đèn, Đạo Mộ Bút Ký hay Dũng Giả Đại Mạo Hiểm đều rất lớn, ít nhất không nhỏ hơn Trái Đất kiếp trước.

Ba thế giới quan khổng lồ dung hợp, những thứ xuất hiện, thực ra đã vượt qua những gì được miêu tả trong các tiểu thuyết Đạo Mộ, Ma Thổi Đèn và Dũng Giả.

Rốt cuộc, Đạo Mộ Bút Ký, Ma Thổi Đèn và Dũng Giả Đại Mạo Hiểm chủ yếu chỉ kể về khoảng hai mươi ngôi mộ cổ.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là ba thế giới này chỉ được tạo thành bởi một số thế lực đạo mộ và hơn hai mươi ngôi mộ cổ.

Giống như lăng mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc hiện tại, có Uông gia cổ lâu bên dưới mộ biển, và Tinh Tuyệt Thánh Thành bên cạnh Tần Lĩnh Thần Thụ.

Những điều này đều cho thấy thế giới này khác với một thế giới đạo mộ đơn thuần.

Thế giới này toàn diện hơn, Mạc Tử Phàm sẽ tiếp xúc với nhiều chuyện hơn.

Giống như trong Đạo Mộ Bút Ký chỉ có Uông Tàng Hải, nhưng bây giờ lại xuất hiện Liễu Y Tuyết, một nhân vật nghi là sư phụ của Uông Tàng Hải.

Trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm chỉ có Vân Bán Trình, nhưng lại xuất hiện Liễu Y Tuyết, một nhân vật nghi là sư muội của Vân Bán Trình.

Kể cả Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng không đơn giản như những gì được miêu tả trong Ma Thổi Đèn.

Ban đầu, khi chưa biết sự khác biệt của Tỏa Long Tỉnh, Mạc Tử Phàm vẫn luôn cho rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn giải phóng chân

long bên dưới Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm mới biết, bên dưới Tinh Tuyệt Thánh Thành không hề có chân long, chỉ có long hồn của chân long.

Tức là, Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn giải phóng long hồn của chân long.

Còn tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại muốn làm vậy, điểm này Mạc Tử Phàm không biết được.

Bây giờ, Mạc Tử Phàm chỉ có thể biết rằng có rất nhiều chuyện trong thế giới này nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Theo Thần Đồ xuống đáy Tỏa Long Tỉnh, Mạc Tử Phàm thấy những sợi xích sắt không quấn quanh thân thể chân long.

Chính xác hơn, Mạc Tử Phàm thậm chí còn không thấy chân long trong truyền thuyết.

Dưới đáy Tỏa Long Tỉnh, có chín cây cột đá, trên mỗi cây cột đều có những phù văn thần bí.

Gọi là thần bí, bởi vì những phù văn này giống như những chữ khắc trên xích sắt, Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn cũng không nhìn ra vấn đề.

Những sợi xích sắt to bằng thùng nước đang quấn quanh những cây cột đá này.

Chương 196

"Trấn Long Trụ, có chín cây, nghĩa là chân long bị phong ấn ở đây vô cùng mạnh mẽ." Sắc mặt Thần Đồ có chút ngưng trọng, "Tôi cũng không biết ở đây có tiền mua mạng của Quỷ thần hay không, nhưng nếu lần này có thể nhận được lợi ích từ chân long, có thể hưởng lợi cả đời." Thần Đồ không phải người thích nói nhiều, những lời này, càng giống như nói cho Mạc Tử Phàm và An Nham nghe.

Thần Đồ có phần quan tâm đến An Nham, cũng là điều hợp lý.

Dù sao Mạc Tử Phàm cũng biết, Thần Đồ và An Nham lần lượt được kế thừa sức mạnh Thần Đồ và sức mạnh Uất Lũy.

Về Thần Đồ và Uất Lũy, Mạc Tử Phàm với tư cách là người xuyên không cũng biết một chút.

Thần Đồ và Uất Lũy là hai trong số mười đại ma thần thời thượng cổ, một đôi huynh đệ vô cùng thân thiết, ban đầu là những tướng lĩnh đắc lực dưới trướng của đại ma thần Xi Vưu.

Từng đối chiến với Hoàng Đế, Thần Đồ và Uất Lũy đã bố trí cửu bách lý đại trận, nhất thời có xu thế đánh bại đại quân của Hoàng Đế.

Nếu không phải Nữ Oa ra tay, hai vị ma thần Thần Đồ và Uất Lũy suýt nữa đã đánh bại đại quân Hoàng Đế.

Nhưng cũng chính vì Nữ Oa ra tay, vận mệnh của Thần Đồ và Uất Lũy đã thay đổi.

Nữ Oa sau khi đánh bại Thần Đồ và Uất Lũy, đã thu phục họ, khiến họ trở thành đại tướng dưới trướng Hoàng Đế.

Sau khi Hoàng Đế đánh giết Xi Vưu, Nữ Oa lập ra U Minh Địa Phủ, khi đó trong lúc sắc phong, Thần Đồ và Uất Lũy đã trở thành hai

vị quỷ thần của U Minh Địa Phủ.

Sau đó, Uất Lũy và Thần Đồ quanh năm bắt giữ lệ quỷ oan hồn, có uy danh lẫy lừng.

Cũng chính vì vậy, Thần Đồ và Uất Lũy được người đời dùng làm tướng quân trấn áp lệ quỷ tà ma, dán hình trên cửa, ý chỉ lệ quỷ tà ma không được đến gần!

Lâu dần, hai vị Thần Đồ và Uất Lũy cũng được gọi là Môn Thần (thần giữ cửa).

Từ ma thần đến quỷ thần, rồi lại đến môn thần, nghe có vẻ như địa vị của hai vị Thần Đồ và Uất Lũy ngày càng thấp đi.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, chính vì đầu quân cho Hoàng Đế, được khí vận của nhân tộc gia trì, dần dần thanh tẩy nghiệp lực trên người, ngược lại trở thành chính thần.

Đây là những gì Mạc Tử Phàm biết về Thần Đồ và Uất Lũy.

Thần Đồ và Uất Lũy có thể coi là một đôi huynh đệ tốt đã hàng vạn năm.

Mặc dù cả hai chỉ là người thừa kế, nhưng Thần Đồ đối xử với An Nham cũng cực tốt.

Nếu không phải Mạc Tử Phàm biết nội tình, còn nghi ngờ Thần Đồ và An Nham có phải giống như Tiểu Ca và Thiên Chân không.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Bây giờ bốn người đều đã ở dưới Tỏa Long Tỉnh, Mạc Tử Phàm thấy chín cây cột đá, mỗi cây đều tương ứng với một mộ đạo.

"Phong ấn chân long là một thủ đoạn quen thuộc, phân tán sức mạnh của chân long ra.

Chín mộ đạo này, lần lượt thông đến chín bộ phận khác nhau trên

người chân long, mục tiêu của chúng ta lần này là đầu." Nói rồi, Tiểu Ca chỉ vào mộ đạo thứ nhất, Mạc Tử Phàm có thể thấy, trên mộ đạo quả thực có viết một chữ: "Đầu!" Nhưng chữ này không phải chữ giản thể, cũng không phải chữ phồn thể, rất kỳ lạ, giống như một loại văn tự độc nhất trong lịch sử.

Mạc Tử Phàm sở hữu Động Sát Thiên Nhãn, nhìn ra được hàm ý của chữ này, cùng nghĩa với chữ "đầu" hiện đại.

"Thần Đồ, cậu muốn đến phần đầu, chẳng lẽ định đồ long sao?" An Nham há hốc mồm nhìn Thần Đồ, "Thần Đồ, không đúng rồi, bất kể là cậu hay tôi đều là truyền nhân của long tộc, sao có thể đồ long được?" Thần Đồ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng Mạc Tử Phàm lại nhàn nhạt lên tiếng: "Thần Đồ chắc không phải đồ long, chỉ muốn lấy một miếng vảy trên người chân long để gia trì cho Kinh Trập." Nghe lời Mạc Tử Phàm, trên mặt Thần Đồ lộ ra vẻ khó tin.

Chuyện cần long lân để gia trì cho Kinh Trập, trên thế giới này đáng lẽ chỉ có hắn và sư phụ biết.

Nhưng tại sao Mạc Tử Phàm lại biết?

"Đệ tử của Bát Gia Trường Sa, thật sự lợi hại đến vậy sao?" Thần Đồ không nhịn được lẩm bẩm, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn nghe thấy.

Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc: "Cậu cũng biết sư phụ tôi?" Thần Đồ không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu: "Trong T.H.A của tôi có một danh sách những người tuyệt đối không thể chọc vào, sư phụ cậu có trong đó." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm càng thêm tò mò, sư phụ theo lý mà nói, đáng lẽ chỉ là một thầy bói thôi, tại sao lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy?

Mặc dù miêu tả về T.H.A trong Dũng Giả không nhiều, nhưng Mạc Tử Phàm cũng biết, T.H.A là một tổ chức vô cùng mạnh mẽ

trong thế giới Dũng Giả.

Sư phụ, một thầy bói, lại bị T.H.A liệt vào đối tượng tuyệt đối không thể chọc vào, khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút khó tin.

"Ngay cả cậu cũng không biết sư phụ mình lợi hại đến mức nào sao?" An Nham thấy phản ứng của Mạc Tử Phàm, có chút kinh ngạc hỏi, "Vậy sư phụ cậu giấu nghề thật giỏi a, ước gì tôi cũng có một người sư phụ như vậy." "Đừng nói bậy, cậu lúc đỉnh phong, cũng không yếu hơn bất kỳ ai đâu." Thần Đồ đầy ẩn ý liếc nhìn An Nham một cái.

Mạc Tử Phàm cũng không phản bác, bởi vì hai vị Thần Đồ và Uất Lũy từng là ma thần thượng cổ, Hoàng Đế tuy có thể đối kháng Xi Vưu, nhưng phần lớn không phải dựa vào sức mạnh của bản thân.

Hoàng Đế đã liên minh với Viêm Đế, mỗi lần sắp bại trận, Nữ Oa Nương Nương đều ra tay giúp đỡ, bất kể là đích thân ra tay hay phái người trợ giúp, nhưng chung quy đều không để Hoàng Đế thật sự thất bại.

Thậm chí hậu thế còn có người cho rằng, đại chiến giữa Hoàng Đế và Xi Vưu chỉ là để rèn luyện Hoàng Đế, thực tế có Nữ Oa tồn tại, Nữ Oa Nương Nương có thể dễ dàng diệt sát Xi Vưu.

Dù sao Nữ Oa Nương Nương cũng là một tồn tại siêu cấp trong thời đại hồng hoang, thậm chí có người nói, thế lực của Nữ Oa Nương Nương có thể sánh ngang Tam Thanh.

Đương nhiên, thật giả không rõ, nhưng dù thế nào, Nữ Oa Nương Nương đã công khai giúp đỡ Hoàng Đế, hoàn toàn có thể bóp chết Xi Vưu, cũng không cần thiết phải có đại chiến Xi Vưu nữa.

Hoàng Đế tuy cũng kiêu dũng thiện chiến, nhưng nếu một chọi một với Uất Lũy thời kỳ đỉnh phong, thật không biết thắng bại ra sao,

mặc dù có truyền văn sức chiến đấu của Hoàng Đế có thể sánh ngang ma thần Hình Thiên.

Thu lại suy nghĩ, đây chỉ là trạng thái ban đầu của Thần Đồ và Uất Lũy, chỉ ở trong thế giới đạo mộ, Uất Lũy và Thần Đồ cũng không thể thức tỉnh toàn bộ sức mạnh.

Nếu không, Uất Lũy và Thần Đồ khôi phục thực lực đỉnh phong của ma thần, thế giới này e rằng không ai có thể chống lại.

Đương nhiên, trong lòng Mạc Tử Phàm thực ra có một ý nghĩ chưa chín chắn, trong thế giới quan của Dũng Giả, đầu tiên là Thần Đồ, Uất Lũy hai người nhận được truyền thừa ma thần, sau đó là Phong Thân Ân Đức và cha của ông ta, bao gồm cả sứ giả của vị thần ở Tây Vực.

Chương 197

Trong anime Dũng Giả, sứ giả của vị thần đó từng nói, thần linh sắp giáng lâm thế giới này, tất cả sinh linh đều sẽ được thần linh cai quản.

Thực ra ở kiếp trước, Mạc Tử Phàm đã từng phỏng đoán, chẳng lẽ có thể quay về thời kỳ hồng hoang sao?

Sau đại chiến lượng kiếp hồng hoang, hồng hoang bị phá vỡ, xuất hiện không ít thế giới, có thế giới trở thành thế giới huyền huyễn, có thế giới trở thành thế giới tu tiên.

Nhưng, nổi tiếng nhất, chính là thế giới Tây Du.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, bởi vì quá không khoa học.

Dù sao thế giới này chỉ là thế giới đạo mộ, mặc dù hệ thống của Dũng Giả vô cùng huyền huyễn, thậm chí có cả người thừa kế của Thần Đồ và Uất Lũy, có truyền thừa Quỳ Đạo của Chung Quỳ, và cả người đại diện cho thần linh.

Không chỉ vậy, những người họp trong trang viên của vị bá tước đó, mỗi người đều vô cùng phi phàm.

Nhưng dù vậy, cũng không thể chứng minh thế giới này sắp quay về thời hồng hoang.

Mạc Tử Phàm lần này không dẫn đường, đi theo sau Thần Đồ.

Rõ ràng, đối với Tỏa Long Tỉnh, Thần Đồ hiểu rõ hơn hắn.

Mạc Tử Phàm kiếp trước tuy cũng từng nghe về Tỏa Long Tỉnh, biết không ít truyền thuyết về nó, nhưng tiến vào Tỏa Long Tỉnh, đây là lần đầu tiên của Mạc Tử Phàm.

Cửu Trụ Tỏa Long, Mạc Tử Phàm cũng là lần đầu tiên thấy.

Đi theo mộ đạo, con đường dốc xuống, nhưng cụ thể thông đến đâu, không ai biết.

Nhiệt độ trong mộ đạo rất lạnh, điều này khác với hai lần trước khi Mạc Tử Phàm đến gần Tỏa Long Tỉnh, hai lần trước hắn đều cảm thấy có chút nóng bức, nhưng lần này, ngược lại trở nên âm lạnh.

Mặc dù trong tình huống bình thường, ở trong giếng sâu quả thực sẽ lạnh hơn, nhưng đây là Tỏa Long Tỉnh cơ mà.

Chẳng lẽ là rồng thuộc tính khác?

Thuộc tính băng?

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm lắc đầu, không thể nào, vì Mạc Tử Phàm cảm nhận được sự nóng rực của hỏa long, sự âm lạnh này hoàn toàn trái ngược.

Vì vậy, đáp án đã rõ ràng, con rồng bị khóa trong Tỏa Long Tỉnh này hẳn là một con thủy long.

Đương nhiên, cũng không thể khẳng định chắc chắn, nhỡ đâu những con long tộc Mạc Tử Phàm tiếp xúc đều rất mạnh, còn con này là một con băng long yếu ớt, cũng không chừng.

Mấy người men theo mộ đạo tiến về phía trước, An Nham có chút cẩn thận nhìn xung quanh: "Rồng, rồng ở đâu?

Nó có đột nhiên xuất hiện giết chúng ta không?" An Nham tuy mang trong mình sức mạnh Uất Lũy, nhưng dù sao cũng vừa mới gia nhập T.H.A, tiếp xúc với sự việc còn quá ít.

Trong tình huống này, Mạc Tử Phàm cũng không cảm thấy có gì to tát.

Tính cách của Thần Đồ và Tiểu Ca khá giống nhau, đối với người

khác vô cùng lạnh lùng, nhưng đối với An Nham lại khác.

Chỉ là đối tượng của Tiểu Ca không phải An Nham, mà là Thiên Chân mà thôi.

"Chúng ta đang ở trên thân rồng, vị trí hiện tại của chúng ta là ở đuôi rồng.

Chỉ vì con rồng ở đây bị phong ấn dưới chân chúng ta, nên không nhìn thấy mà thôi." Nghe lời Thần Đồ, An Nham giật nảy mình, chuyện này vừa nghe đã biết không đơn giản.

"Chúng ta đang giẫm trên thân rồng à?

Dưới những tấm đá này thật sự có rồng sao?

Có muốn lật lên xem thử không?" An Nham cũng là một đứa trẻ tò mò, đối với việc được thấy chân long, An Nham có chút khao khát.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ những chuyện này, một việc khiến hắn cảm thấy khó tin đã xảy ra.

Tấm đá phía trước thật sự bị người ta lật lên.

Chẳng lẽ thật sự có người ở đây, lật tấm đá lên, muốn xem chân long bên dưới?

Không, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm nhanh chóng phát hiện, những tấm đá này mới bị lật lên không lâu.

Ngay sau đó, một chuyện khiến tất cả mọi người nín thở đã xảy ra.

Từ trong hố sâu dưới tấm đá bị lật lên truyền ra âm thanh.

"Ta là Thần Đồ, không nhầm được, chúng ta xuống sâu như vậy rồi, sao vẫn chưa thấy chân long nhỉ?" Là giọng của An Nham, giọng của cậu khá đặc biệt, Mạc Tử Phàm vừa nghe đã nhận ra.

An Nham và Thần Đồ nghe thấy giọng nói này càng kinh ngạc hơn.

Tuy nhiên, ngay sau đó một chuyện khiến mấy người Mạc Tử Phàm càng chấn kinh hơn đã xảy ra.

“Đừng vội, chắc là sắp rồi.” Từ trong hố sâu truyền ra giọng của Thần Đồ, không sai, chính là giọng của Thần Đồ.

Chuyện vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó lại có giọng của người thứ ba vang lên.

Chương 198

"Chân long chắc ở dưới đó, tôi có thể cảm nhận được từ trường xung quanh đang tăng lên nhanh chóng." Mạc Tử Phàm ngây người, vì giọng nói này không phải của ai khác, chính là của hắn.

"Cẩn thận một chút, tuy bị phong ấn rồi, nhưng dù sao cũng là chân long, chỉ cần một chút thủ đoạn cũng không phải là thứ chúng ta bây giờ có thể chống lại được." Lần này, giọng của Tiểu Ca truyền đến.

Mọi người lúc này đều nhìn nhau ngơ ngác.

"Vật chất hóa cụ thể sao?" Tiểu Ca liếc nhìn Mạc Tử Phàm, chuyện này đã từng xảy ra ở Tần Lĩnh Thần Thụ, tình huống hiện tại, xem ra đều giống như những người được vật chất hóa cụ thể.

"Mau đi, không thể để chúng phát hiện ra chúng ta." Sắc mặt Thần Đồ ngày càng ngưng trọng, tốc độ nhanh hơn, cực nhanh rời khỏi mộ đạo này, quay lại nơi có chín cây cột tỏa long.

"Sao vậy?" Sau khi chạy ra, An Nham là người đầu tiên hỏi.

"Một thế giới có thể vì từ trường nhiễu loạn dòng thời gian, xuất hiện hai người giống hệt nhau.

Nhưng nếu hai người giống hệt nhau gặp mặt, tất nhiên sẽ có một người chết." Mạc Tử Phàm nhướng mày, "Ý của cậu là, sau khi chúng ta đi vào, từ trường mạnh mẽ ở đây đã phân tách dòng thời gian, bây giờ trong hố sâu đó cũng là chúng ta, chỉ là chúng ta trên một dòng thời gian khác." "Có thể hiểu như vậy." Thần Đồ gật đầu, "Nếu tôi và tôi của một thời điểm trong quá khứ gặp nhau, tôi sẽ lập tức biến thành kẻ ngốc.

Nếu tôi và tôi của một thời điểm trong tương lai gặp nhau, tôi nhiều nhất chỉ có thể sống đến thời điểm gặp gỡ trong tương lai đó." Khái niệm này của Thần Đồ nghe có chút mơ hồ, nhưng Mạc Tử Phàm miễn cưỡng hiểu được.

Tức là, gặp quá khứ thì biến thành kẻ ngốc, gặp tương lai thì đó là điểm cuối của tuổi thọ.

Lấy ví dụ, nếu Mạc Tử Phàm bây giờ gặp được mình của mười năm sau và gặp mặt, vậy thì Mạc Tử Phàm hiện tại nhiều nhất chỉ có thể sống thêm mười năm.

Nếu bây giờ và mười năm trước gặp nhau, mình của hiện tại sẽ lập tức biến thành kẻ ngốc.

Giải thích theo ý của Thần Đồ là như vậy.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cảm thấy khả năng này của Thần Đồ không lớn.

Từ trường quả thực có thể ảnh hưởng đến dòng thời gian, việc xuyên không trong bộ phim "Thần Thoại" kiếp trước, hay bị sét đánh xuyên không cũng không phải là chuyện vô căn cứ.

Từ trường quá mạnh, quả thực có khả năng dẫn đến thời không hỗn loạn.

Nhưng Mạc Tử Phàm không cho rằng, một con chân long bình thường cũng có thể có từ trường mạnh mẽ như vậy.

Vì vậy, khả năng những giọng nói nghe được lúc nãy là từ dòng thời gian khác là rất rất thấp.

Nhưng cẩn thận không thừa, lỡ như thật sự là dòng thời gian hỗn loạn, gặp nhau thì cơ bản là xong đời.

Mạc Tử Phàm cũng không dùng tầng thứ tám của Động Sát Thiên

Nhãn hay Kỳ Môn Bát Cấp để suy diễn.

Chưa nói đến có suy diễn ra được không, nếu thật sự suy diễn ra, có thể cũng sẽ mang đến những chuyện cực kỳ không tốt.

Hai chữ "thiên khiển" không phải là chuyện đùa, nếu không Mạc Tử Phàm cũng không bị hạn chế khi sử dụng Động Sát Thiên Nhãn và Kỳ Môn Bát Cấp trên tầng thứ sáu.

Thần Đồ lại chọn một mộ đạo khác, khi tiến vào, hắn liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái.

Mạc Tử Phàm sững người, Thần Đồ không nói gì, Mạc Tử Phàm cũng không nói gì, vì hắn biết, Thần Đồ chuẩn bị thay đổi dòng thời gian trong im lặng.

Vì Thần Đồ là người hiểu rõ Tỏa Long Tỉnh nhất, nhìn Mạc Tử Phàm mà không nói gì, Mạc Tử Phàm cũng không ngốc, đó là hy vọng Mạc Tử Phàm thay đổi dòng thời gian.

Thông thường, nếu phát hiện dòng thời gian xung quanh hỗn loạn, có khả năng thay đổi dòng thời gian.

Nhưng phương pháp thay đổi cụ thể, phải xem tình hình.

Từ trường có thể làm hỗn loạn dòng thời gian đã rất hiếm thấy, từ trường có thể đi theo đồng thời làm hỗn loạn dòng thời gian, từ trường có thể làm hỗn loạn dòng thời gian trong trường hợp Mạc Tử Phàm cố ý thay đổi, lại càng hiếm thấy hơn.

Mạc Tử Phàm không lên tiếng, Thần Đồ sau khi nhìn hắn xong tiếp tục tiến lên, nhưng Mạc Tử Phàm không tiến lên, mà xoay người đi về một mộ đạo khác.

An Nham ngây người, vừa định gọi Mạc Tử Phàm lại thì bị Thần Đồ bịt miệng.

Thần Đồ, An Nham, Tiểu Ca ba người đi theo sau Mạc Tử Phàm, đổi sang một mộ đạo mới.

Toàn bộ quá trình chỉ có Thần Đồ liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái, không làm gì khác, cả quá trình cũng không nói một lời nào.

Đợi sau khi vào mộ đạo, An Nham không nhịn được hỏi.

"Đang làm gì vậy?

Vừa rồi không phải Thần Đồ đã chọn một mộ đạo rồi sao?

Sao đột nhiên lại đổi sang một mộ đạo khác." Đối với thắc mắc của An Nham, Thần Đồ bình thản trả lời: "Chúng tôi muốn thay đổi dòng thời gian ở đây, nếu theo dòng thời gian bình thường, chúng tôi nên vào mộ đạo vừa rồi, nhưng vì tôi biết ở đây có dòng thời gian hỗn loạn, nên tôi chọn đi một mộ đạo khác." Nghe vậy, An Nham có chút mông lung, cảm thấy chẳng hiểu gì cả, dòng thời gian ban đầu, rồi lại thay đổi dòng thời gian.

"Cậu có thể nói đơn giản hơn được không?

Tôi chẳng hiểu gì cả?" An Nham mặt mày khổ sở, cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị đè xuống đất mà ma sát điên cuồng.

"Mộ đạo vừa rồi là lựa chọn theo bản năng của tôi, ban đầu tôi dẫn đội, nếu không xảy ra chuyện dòng thời gian hỗn loạn, tôi sẽ đi mộ đạo vừa rồi.

Như vậy tôi có khả năng sẽ lại gặp phải tôi ở phía trước." Thần Đồ rất kiên nhẫn giải thích cho An Nham.

Lời của Thần Đồ vừa dứt, chưa đợi hắn nói tiếp, ở góc rẽ phía trước, truyền đến một giọng nói y hệt Thần Đồ: "Lúc này, Mạc Tử Phàm chọn một mộ đạo khác, không có bất kỳ gợi ý nào trực tiếp xoay người đi mộ đạo khác, tương đương với việc tôi đang thay đổi dòng thời gian." Giọng của Thần Đồ phía trước vừa dứt, ngay sau đó giọng

của An Nham vang lên: “Như vậy chúng ta không phải đã thoát khỏi dòng thời gian hỗn loạn rồi sao, bây giờ chỉ cần đi thẳng về phía trước, là có thể thấy chân long rồi?” Mạc Tử Phàm, Thần Đồ, An Nham, Tiểu Ca bốn người đều nín thở, giọng nói truyền đến từ phía trước, gần như có thể khẳng định, phía trước có một người giống hệt mình.

Chương 199

Cũng có khả năng là mình của dòng thời gian khác.

Thần Đồ hít sâu một hơi, hắn đã cố ý thay đổi dòng thời gian, nhưng vẫn xảy ra chuyện này.

Mấy người đều không nói gì, thậm chí không cử động, Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, chuyện này khiến hắn ngày càng cảm thấy, đây không phải là dòng thời gian hỗn loạn.

Mạc Tử Phàm chắc chắn, chắc chắn có chỗ nào đó đã bỏ sót.

Chuyện dòng thời gian hỗn loạn yêu cầu từ trường vô cùng khủng khiếp, nếu muốn đối phó với việc Mạc Tử Phàm thay đổi dòng thời gian, lại càng có thể dùng từ "chuyện hoang đường" để hình dung.

Trong nháy mắt, trong tay Thần Đồ xuất hiện Kinh Trập, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng đoán được người phía trước không phải là người của dòng thời gian khác, chuẩn bị đối đầu trực diện với thứ đó.

Tiểu Ca lại giơ tay ngăn Thần Đồ lại: "Tôi biết nghe tiếng đoán vị trí, để tôi đi." Ý của Tiểu Ca rất rõ ràng, anh biết nghe tiếng đoán vị trí, dựa vào tai để chiến đấu là được, không cần thấy mặt đối phương cũng có thể chiến đấu.

Mạc Tử Phàm lại lắc đầu, làm vậy quá mạo hiểm.

"Để tôi." Mạc Tử Phàm giơ tay, muốn thi triển tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Cấp, tính ra xem thứ phía trước rốt cuộc là gì.

Lần này lại là Thần Đồ lắc đầu, nói: "Bỏ đi, Tỏa Long Tỉnh trên thế giới này không chỉ có một nơi, chúng ta không cần thiết phải liều mạng ở đây." Mạc Tử Phàm do dự, rồi gật đầu, sở dĩ hắn vẫn luôn không tính toán tình hình ở đây, là vì biết tình hình ở đây tuyệt đối

không đơn giản.

Dù sao nhìn từ góc độ nào, Tỏa Long Tỉnh này cũng đầy rẫy sự quỷ dị.

Ngay khi Mạc Tử Phàm định từ bỏ, cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay lại khẽ rung lên, điều này thực ra có thể nói lên vấn đề.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn đột nhiên rung lên, cộng thêm cảm giác trước đó của Mạc Tử Phàm đối với nó, dường như nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn đang ở đây.

Tiền mua mạng của Quỷ thần, Âm Dương Ngư Trường Kiếm, hay cả Thiên Thư, bây giờ Mạc Tử Phàm đều không quan tâm.

Nhưng duy chỉ có Hắc Lân Huyền Trọng Côn, là thứ Mạc Tử Phàm vô cùng để ý.

Nửa cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đã mạnh như vậy rồi, nếu có thể lấy được nửa còn lại, có được cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh, sức chiến đấu của hắn chắc chắn có thể được tăng lên một bậc.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm do dự, rồi mới nói với mọi người: "Dù thế nào, tôi cũng phải thử một lần, ở đây có thứ vô cùng quan trọng đối với tôi." Thần Đồ cần long lân để gia trì Kinh Trập, đối với hắn mà nói, Tỏa Long Tỉnh này quá quỷ dị thì đổi cái khác.

Khi ở Tỏa Long Tỉnh dưới Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra, Tỏa Long Tỉnh mà Thần Đồ đã đến chắc chắn không chỉ có một.

Thậm chí, Thần Đồ với tư cách là cao tầng của T.H.A, thông tin về Tỏa Long Tỉnh chắc chắn không ít, đối với Thần Đồ, Tỏa Long Tỉnh này không phải là thứ bắt buộc phải có.

Nhưng tình hình của Mạc Tử Phàm thì khác, nửa kia của Hắc Lân

Huyền Trọng Côn có khả năng ở đây, Mạc Tử Phàm muốn có được cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh, Tỏa Long Tỉnh này là nơi Mạc Tử Phàm bắt buộc phải chinh phục.

"Các cậu đi đi, tôi có việc bắt buộc phải làm, là vì tôi, không phải vì người khác." Ở đây, người quen thuộc với Mạc Tử Phàm hơn một chút là Tiểu Ca, Thần Đồ và An Nham quan hệ với Mạc Tử Phàm chỉ là bèo nước gặp nhau, Mạc Tử Phàm không cần thiết phải để họ đi theo mạo hiểm.

Nhưng, điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là, lời vừa dứt, ngay sau đó Tiểu Ca lên tiếng.

"Tôi đi cùng cậu." Lời của Tiểu Ca vừa dứt, Thần Đồ liếc nhìn An Nham, không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng Thần Đồ cũng gật đầu, "Tôi cũng đi cùng." An Nham nghe vậy, lập tức nhận thua: "Chuyện của cậu, đừng lôi tôi vào chứ." Thần Đồ vô cùng bá đạo liếc nhìn An Nham: "Cậu không có lựa chọn, nếu thuận lợi, lần này có thể là cơ hội để cậu trưởng thành." Thần Đồ muốn bồi dưỡng An Nham, dù sao cậu thân mang sức mạnh Uất Lũy mạnh mẽ, lại không thể phát huy được, quả thực có chút đáng tiếc.

Dù sao đi nữa, sức mạnh Uất Lũy cũng là sức mạnh của một trong mười đại ma thần thượng cổ.

Mạc Tử Phàm cảm thấy, Thần Đồ và An Nham nguyện ý ở lại, cũng chính vì họ lần lượt sở hữu sức mạnh Thần Đồ và sức mạnh Uất Lũy.

Cả hai loại sức mạnh này đều thuộc về sức mạnh của mười đại ma thần thượng cổ, có đủ tự tin để cùng Mạc Tử Phàm chống đỡ một hai.

Nhưng dù thế nào, họ nguyện ý ở lại cùng Mạc Tử Phàm đối phó với những rắc rối có thể xảy ra trước mắt, điểm này Mạc Tử Phàm

nên cảm kích.

Mạc Tử Phàm ngồi xếp bằng, thi triển tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Cấp.

Khi hắn vận dụng tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Cấp, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, thông tin về những người phía trước, cũng xuất hiện trong lòng Mạc Tử Phàm.

Hắn tính ra thân phận của những người phía trước, giống như Mạc Tử Phàm tưởng tượng, không phải là người của dòng thời gian hỗn loạn... mà là Long Ảnh Ma Nhân.

Long Ảnh Ma Nhân, về loại người này, Mạc Tử Phàm biết cũng không nhiều, dù sao cũng chỉ là do Kỳ Môn Bát Cấp tính ra.

Thực ra chúng cũng không lợi hại như tưởng tượng, thực ra mỗi lần xuất hiện trong tình huống này, chúng chỉ đang bắt chước giọng nói của Mạc Tử Phàm và mọi người.

Còn tại sao giọng nói lại y hệt, đó là vì từ trường mạnh mẽ ở đây.

Từ trường mạnh mẽ như vậy, có thể ảnh hưởng đến ngũ quan của mấy người, thực ra cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng, kẻ đứng sau đã lợi dụng tốt tâm lý của những người xuống đấu chắc chắn sẽ vô cùng cẩn thận, dùng giọng nói giống hệt để mọi người tưởng rằng dòng thời gian hỗn loạn.

Bởi vì nếu dòng thời gian hỗn loạn, cho dù là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, khi gặp phải chuyện này, cũng không dám gặp mặt.

Dù sao hai người của hai dòng thời gian hỗn loạn gặp nhau, thực ra đã vi phạm quy tắc.

Vì vậy, tất nhiên sẽ có một người trên dòng thời gian phải trả giá.

Bây giờ, Mạc Tử Phàm có thể khẳng định phía trước không phải

là người của dòng thời gian khác, vấn đề không lớn.

Dù thế nào, Mạc Tử Phàm cũng phải đi xuống.

Chương 200

Tên Long Ảnh Ma Nhân nghe có chút bá khí, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không bị dọa sợ, dù lợi hại đến đâu, cũng phải thử một lần.

Mạc Tử Phàm tăng tốc, đi đến góc rẽ.

Quả nhiên, ở đó thực ra chỉ có hai Long Ảnh Ma Nhân.

Long Ảnh Ma Nhân tổng thể trông giống người, có tứ chi, có ngũ quan, nhưng trên người bị vảy màu xanh nước biển bao phủ, một đôi mắt màu đỏ sẫm.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy chúng, chúng cũng nhìn thấy Mạc Tử Phàm.

Cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm vung xuống.

Hai Long Ảnh Ma Nhân nhìn thấy cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, chạy biến mất không còn tăm hơi.

Phải thừa nhận, tốc độ của Long Ảnh Ma Nhân thật sự rất nhanh.

Thần Đồ, Tiểu Ca, An Nham ba người từ phía sau đi lên cũng thấy Long Ảnh Ma Nhân, họ nhìn về hướng Long Ảnh Ma Nhân biến mất, rồi lại liếc nhìn Mạc Tử Phàm.

"Vừa rồi giao thủ, cảm thấy thực lực thế nào?" Thần Đồ hỏi Mạc Tử Phàm, dù sao đây cũng là Tỏa Long Tỉnh, ngay cả Tiểu Ca cũng không dám tùy tiện hành động.

Mạc Tử Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ban đầu hắn cũng muốn thử sức đối thủ, nhưng không ngờ, những Long Ảnh Ma Nhân này lại quay đầu bỏ chạy, không cho hắn chút cơ hội nào.

“Bây giờ chưa biết, chỉ có thể thấy được phòng ngự chắc không tồi, và tốc độ nhanh, còn những thông tin khác, cần phải đánh mới biết được.” Tiểu Ca sờ vào thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhàn nhạt nói: “Chỉ cần không phải dòng thời gian hỗn loạn, thì mọi chuyện đều ổn.” Mạc Tử Phàm gật đầu, rồi tiếp tục tiến lên.

Từ tình hình hiện tại xem ra, trong Tỏa Long Tỉnh này Long Ảnh Ma Nhân chắc chắn không ít, ít nhất mỗi mộ đạo đều có.

Cộng thêm sự hỗ trợ của từ trường mạnh mẽ ở đây, cũng dẫn đến việc mọi hành động của Mạc Tử Phàm đều bị quan sát.

Đây không phải chuyện tốt, nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm cũng không thể thay đổi được.

Thực lực của Mạc Tử Phàm quả thực không tồi, nhưng chưa đạt đến mức có thể ảnh hưởng đến từ trường.

Thần Đồ và An Nham thì có sức mạnh đó, chỉ là Mạc Tử Phàm cũng không ngốc, An Nham không trông cậy được rồi.

Thần Đồ hiện tại có thể điều động được sức mạnh Thần Đồ cũng vô cùng ít ỏi, dù sao đi nữa, thế giới này hiện tại đều đang ở trong thời kỳ mạt pháp.

Theo chân mấy người Mạc Tử Phàm tiến lên, không lâu sau, Mạc Tử Phàm thấy phía trước có dấu chân màu trắng bạc của thi sát.

Sự xuất hiện của dấu chân thi sát khiến Mạc Tử Phàm nhíu mày.

Dấu chân thi sát rõ ràng không phải của Long Ảnh Ma Nhân, mà là của long nhân.

Điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là, lần này chủ nhân của dấu chân thi sát không hề giấu đầu hở đuôi, đang ở phía trước mộ đạo, quay lưng về phía mấy người Mạc Tử Phàm.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Chủ nhân của dấu chân thi sát phát ra giọng nói khá non nớt, quay đầu lại, Mạc Tử Phàm thấy một long nhân trông chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi.

Sở dĩ có thể nhìn ra tuổi, là vì trên người cô bé không có nhiều vảy, chỉ có cặp sừng rồng trên đỉnh đầu là rất rõ ràng.

“Cô biết Hắc Lân Tân Quan?” Mạc Tử Phàm nhìn long nữ, lần trước ở mộ biển, hắn cũng có cơ hội nghe long nữ nói chuyện, nhưng không thật sự giao tiếp.

“Ta tự nhiên biết, không có long tộc ta, Hắc Lân Tân Quan vĩnh viễn không đạt được hình thái cuối cùng.

Vậy, Kha Phong Tử đâu?” “Kha Phong Tử?” Mạc Tử Phàm nhíu mày, đối với cái tên này Mạc Tử Phàm vô cùng xa lạ, hắn đã đọc không ít tiểu thuyết đạo mộ, nhưng lại chưa từng nghe qua sách nào về Kha Phong Tử.

“Ngươi không biết Kha Phong Tử?” Long nữ có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại gật đầu, “Cũng phải, ba trăm năm trước khi hắn ở đây đã muốn đến nơi đó, với thực lực của hắn, sợ là không có cách nào sống sót trở về.

Ngươi mới hai mươi mốt tuổi, không biết cũng là chuyện bình thường.” “Ta có một vấn đề, nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn có phải ở đây không?” Mạc Tử Phàm không phải người thích vòng vo, lần này ngoài việc muốn khám phá bí mật của Vân Bán Trình và Liễu Y Tuyết, phần lớn là để tìm kiếm tung tích của Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Đối với Mạc Tử Phàm hiện tại, Hắc Lân Huyền Trọng Côn thực sự quá quan trọng, trong tình huống này, Mạc Tử Phàm mới có thể đi tìm kiếm đại mộ.

Bởi vì càng ngày càng nhiều chuyện mà Mạc Tử Phàm tiếp xúc đều cho hắn biết, ý nghĩa tồn tại của đại mộ thực ra là để che giấu một số bí mật không ai biết.

Mộ biển, che giấu Uông gia cổ lâu và Tỏa Long Tỉnh.

Tần Lĩnh Thần Thụ, chính xác nên là mộ cổ của tộc Xà, che giấu Tinh Tuyệt Thánh Thành và Tỏa Long Tỉnh.

Ở đây, ngôi mộ cổ do Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương cùng xây dựng, che giấu càng nhiều thứ hơn, điểm này Mạc Tử Phàm cũng có thể cảm nhận được.

Không chỉ có Âm Dương Ngư Trường Kiếm, tiền mua mạng của Quỷ thần, Thiên Thư những thứ này, mà còn che giấu những thứ khác mà Mạc Tử Phàm không biết.

Long nữ nghe lời Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Hắc Lân Huyền Trọng Côn là thứ quan trọng duy trì sự cân bằng ở đây, nếu bị lấy đi, sự cân bằng ở đây sẽ bị phá vỡ hoàn toàn." "Vậy là nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn thật sự ở đây." Mạc Tử Phàm cũng không mong long nữ sẽ trực tiếp đưa cho hắn nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn, vì theo suy đoán của hắn, chủ nhân ban đầu của Hắc Lân Huyền Trọng Côn và long tộc đã có một trận chiến tuyệt thế.

Vị Hắc Lân Tân Quan sở hữu Hắc Lân Huyền Trọng Côn trước đây sau khi đánh mất nó, đã không có khả năng tìm lại.

Đương nhiên, những vấn đề trong đó đều là những điều Mạc Tử Phàm hiện tại không hiểu rõ.

Nhưng chuyện này không thể khiến Mạc Tử Phàm từ bỏ, giống như vấn đề Mạc Tử Phàm quan tâm là nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn có ở đây không.

Bởi vì nếu nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn ở đây, bất kể khó khăn đến đâu, Mạc Tử Phàm cũng nhất định sẽ có cách lấy được nó.

Long nữ nghe lời Mạc Tử Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt: "Xem dáng vẻ của ngươi, nếu ta không đưa, ngươi định ra tay cướp đoạt sao?" Khi long nữ nói chuyện, từ trường xung quanh bắt đầu dao động dữ dội, "Ta khuyên ngươi từ bỏ đi, ngươi của hiện tại, không phải đối thủ của ta." "Vậy sao?" Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được long nữ vô cùng, vô cùng mạnh mẽ, nhưng không có nghĩa là Mạc Tử Phàm thật sự không có sức chiến đấu.

Chương 201

Ban đầu ở Tỏa Long Tỉnh dưới Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm đã bị tồn tại trong Tỏa Long Tỉnh kích phát sức mạnh của Cửu Long Văn Thân, khiến thực lực của hắn tăng vọt, đến mức đánh bại được Ác Mộng hùng mạnh.

Tình hình hiện tại, Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được thực lực của long nữ còn mạnh hơn Ác Mộng dưới Tinh Tuyệt Thánh Thành.

Nhưng, điều đó không thể khiến Mạc Tử Phàm từ bỏ.

Bởi vì, Mạc Tử Phàm đã thức tỉnh tổng cộng sáu đạo Hắc Lân Long Văn.

Kích phát một đạo Hắc Lân Long Văn đã có thể đại chiến một trận với Ác Mộng, nếu sáu đạo Hắc Lân Long Văn toàn bộ kích phát thì sao?

Làm như vậy có thể sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt, sau này hồi phục sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng không có nghĩa là Mạc Tử Phàm sẽ từ bỏ, dù sao Hắc Lân Huyền Trọng Côn đối với Mạc Tử Phàm vô cùng quan trọng rồi.

"Ta không biết cô và Hắc Lân Tân Quan khác có mâu thuẫn gì không, nhưng đều không liên quan đến ta.

Ta bây giờ muốn biết một điều, rốt cuộc cô có đưa cho ta Hắc Lân Huyền Trọng Côn không?" Mạc Tử Phàm từ trước đến nay không phải là người dễ chọc, không bừa bãi giết người vô tội, nhưng nếu có người ảnh hưởng đến lợi ích của hắn, hắn sẽ không nương tay.

Đặc biệt là người này quan hệ với Mạc Tử Phàm vốn đã không tốt.

“Ngươi không biết gì về sức mạnh của ta, nếu thật sự động thủ, ngươi sẽ chết, bạn bè của ngươi cũng sẽ chết.” Long nữ có sự tự tin tuyệt đối, tự tin vào thực lực mạnh mẽ của mình.

Thần Đồ nắm chặt Kinh Trập trong tay, Tiểu Ca cũng sắc mặt ngưng trọng, khác với An Nham, họ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của long nữ.

Mạc Tử Phàm lại thản nhiên cười một tiếng, đồng thời thúc đẩy sáu đạo Hắc Lân Long Văn.

Cảm nhận được sáu đạo Hắc Lân Long Văn xuất hiện trên người Mạc Tử Phàm, trên mặt long nữ lộ ra vẻ khó tin.

“...Hai mươi mốt tuổi, sáu đạo Hắc Lân Long Văn, Thượng Quan Thấm Vân tái thế?” Sự thay đổi sắc mặt của long nữ cũng cho Mạc Tử Phàm biết, sáu đạo Hắc Lân Long Văn có sức áp chế mạnh mẽ, ít nhất bây giờ xem ra là như vậy.

“Cô hiểu rõ Hắc Lân Tân Quan, nên biết, nếu thật sự liều mạng, cô chưa chắc là đối thủ của ta.” Nếu Hắc Lân Huyền Trọng Côn ở đây, Mạc Tử Phàm không thể tay không trở về, vì vậy, một trận chiến giữa Mạc Tử Phàm và long nữ là khó tránh khỏi.

Dường như nhìn ra quyết tâm chiến đấu của Mạc Tử Phàm, trên mặt long nữ lộ ra vẻ do dự, rõ ràng, chuyện hiện tại, khiến cô cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

“Được, Hắc Lân Huyền Trọng Côn có thể đưa cho ngươi, nhưng nếu bạn ngươi muốn long lân, ta dù liều mạng, cũng sẽ ngăn cản.” Nói xong, trong tay long nữ xuất hiện nửa kia của Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Nhìn thấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay long nữ, trên mặt Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

“Hắc Lân Huyền Trọng Côn đưa cho ngươi, nhưng ngươi phải thề, sau này không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa.” Long nữ cũng không phải kẻ ngốc, rõ ràng lo lắng Mạc Tử Phàm lỡ như lấy được Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh xong, sẽ bất lợi cho cô.

Hơn nữa, hiện tại nếu liều mạng, sức chiến đấu của hai bên ngang ngửa, nếu với tốc độ trưởng thành của Mạc Tử Phàm, để hắn trưởng thành thêm nữa, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, không ai nói trước được.

Mạc Tử Phàm chỉ hơi do dự rồi gật đầu đồng ý: “Có thể, nhưng có một tiền đề, cô không được làm hại người thân, bạn bè và sư phụ của ta, nếu không trời đất bao la, bất kể nơi đâu, ta cũng sẽ giết cô.” Long nữ nhíu mày, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Sau khi Mạc Tử Phàm và long nữ đạt được thỏa thuận, Mạc Tử Phàm vô cùng thuận lợi lấy được Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Ngay khoảnh khắc Hắc Lân Huyền Trọng Côn được lắp ráp lại, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

“Ting, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, điểm năng lượng +500, kỹ năng: Bá Vương Thương Pháp +1, Hắc Lân Bất Diệt +1, Hắc Lân Long Văn +1, tất cả kỹ năng tự động học và tăng lên tầng thứ ba.” Mạc Tử Phàm nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Giống như Mạc Tử Phàm tưởng tượng, Hắc Lân Huyền Trọng Côn quả thực có nhiều hình thái.

Hình thái thứ nhất, bản thân Hắc Lân Huyền Trọng Côn, hình thái côn.

Hình thái thứ hai, đó là thương.

Hình thái thứ ba, là dù, hình thái dù không chỉ có sức phòng ngự

kinh người, mà còn có khả năng lượn, có thể nhảy từ trên cao xuống an toàn.

Hình thái thứ tư, song tiết côn.

Hình thái thứ năm, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, trong Hắc Lân Huyền Trọng Côn có thể chứa chín nghìn chín trăm chín mươi chín cây ngưu mao châm, những cây ngưu mao châm này được tẩm độc, trong nháy mắt phóng ra, cũng có thể tạo thành sát thương vô cùng đáng sợ.

Hình thái thứ sáu, song nhận.

Hai nửa Hắc Lân Huyền Trọng Côn đều có thể tách ra lưỡi đao, có thể hình thành hai thanh đao.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn, sở hữu tổng cộng sáu loại hình thái.

Phần thưởng lần này nhận được cũng khá tốt, đầu tiên là Bá Vương Thương Pháp, một loại thương pháp uy lực không kém gì Loạn Phi Phong Côn Pháp.

Bá Vương Thương Pháp và Loạn Phi Phong Côn Pháp thực ra khá giống nhau, khác biệt ở chỗ Loạn Phi Phong Côn Pháp chỉ đơn thuần là không ngừng chồng chất sức mạnh.

Nhưng Bá Vương Thương Pháp lại chồng chất tốc độ, với tốc độ tấn công hiện tại của Mạc Tử Phàm, hắn phán đoán, nếu dùng Bá Vương Thương Pháp chồng chất đủ tốc độ, Mạc Tử Phàm hiện tại có thể làm được năm thương một giây.

Đương nhiên, cần phải chồng chất, ban đầu Mạc Tử Phàm không có cơ hội chồng chất đến mức đó.

Tốc độ ra thương, cộng thêm uy lực bản thân của Hắc Lân Huyền Trọng Thương không tồi, khi chồng chất đến đỉnh phong, người có thể chống lại Mạc Tử Phàm, thật sự có thể dùng từ "đếm trên đầu ngón tay" để hình dung.

Bây giờ có được Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh, sức chiến đấu của Mạc Tử Phàm có thể được tăng lên một bậc đáng kể.

Nhưng, cũng chỉ là một sự tăng lên đáng kể, không phải là một bước nhảy vọt về chất.

Chương 202

Nguyên nhân đơn giản, đối với Mạc Tử Phàm sự tăng lên lớn hơn là Hắc Lân Huyền Trọng Côn chuyển hóa thành mấy loại hình thái vũ khí.

Nhưng mấy loại hình thái vũ khí này không thể khiến Mạc Tử Phàm có sự tăng lên lớn.

Có thể trừ hình thái thương với Bá Vương Thương Pháp và hình thái Bạo Vũ Lê Hoa Châm, các hình thái khác đều bình thường.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm hiện tại cũng không thể sử dụng, nguyên nhân là Mạc Tử Phàm căn bản không có nhiều ngưu mao châm như vậy.

Ban đầu ngân châm cần cho Hắc Lân Cửu Châm đối với Mạc Tử Phàm đã là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Dù sao cũng là ngân châm được làm từ bạc, bạc bản thân đã có giá trị rồi, lại còn phải chế tạo thành ngân châm.

Xuống một cái đấu, tiêu hao mấy trăm ngân châm là chuyện thường tình.

Bây giờ ngưu mao châm này, chi phí chế tạo không hề ít hơn ngân châm, thậm chí có thể còn đắt hơn.

Đó cũng là lý do Mạc Tử Phàm cảm thấy hiện tại nó không giúp ích được nhiều.

Trọng lượng của Hắc Lân Huyền Trọng Côn tăng gấp đôi, uy lực Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm cũng có thể nước lên thuyền lên, phối hợp với Bá Vương Thương Pháp và Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tổng thể tăng lên không tồi.

Sau khi lấy được Hắc Lân Huyền Trọng Côn, mấy người Mạc Tử Phàm mới chọn rời đi.

Mặc dù trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, tiền mua mạng của Quỷ thần và Âm Dương Ngư Trường Kiếm những thứ đó chắc đều ở bên trong, nhưng Mạc Tử Phàm không định vì cha con Dư Trường Ca mà liều mạng.

Mấy người từ trong Tỏa Long Tỉnh ra ngoài, cha của Dư Trường Ca là Dư Bặc Chu bước nhanh tới.

"Không biết mấy vị có tìm được tiền mua mạng của Quỷ thần không?" Mạc Tử Phàm trực tiếp lắc đầu, An Nham thì nói: "Bên dưới ngoài chân long ra còn có những tồn tại khác, chúng tôi có thể toàn thân trở ra đã là không dễ dàng rồi." An Nham tuy chưa trải sự đời, nhưng cũng không ngốc, nói vậy cũng là giúp Mạc Tử Phàm.

Sắc mặt Dư Bặc Chu trở nên vô cùng khó coi, Dư Trường Ca ở bên cạnh an ủi: "Cha, thôi bỏ đi." Sắc mặt Dư Bặc Chu trở nên có chút điên cuồng, nhìn xuống Tỏa Long Tỉnh, một mình trực tiếp nhảy xuống.

"Tao không quan tâm, tao nhất định phải lấy được tiền mua mạng của Quỷ thần, tao không muốn chết." Mạc Tử Phàm không ngăn cản, vì hắn biết, Dư Bặc Chu đã điên rồi.

Hơn nữa, Dư Bặc Chu bản thân đã là một người chết, tiến vào trong đó, cũng chỉ là chết thêm một lần nữa mà thôi.

Dư Trường Ca nhìn Dư Bặc Chu nhảy vào Tỏa Long Tỉnh, hai mắt đẫm lệ, "bịch" một tiếng quỳ xuống trước Tỏa Long Tỉnh, liên tục dập đầu.

"Cha, bất hiếu tử Dư Trường Ca quỳ lạy tiễn biệt." Nói xong, Dư Trường Ca mới từ từ đứng dậy, nhìn về phía Mạc Tử Phàm và mọi

người: “Những gì đã hứa với các vị, một đồng cũng sẽ không thiếu.

Chúng ta đi thôi!” Lần này tuy không lấy được tiền mua mạng của Quỷ thần, nhưng xem dáng vẻ của Dư Trường Ca, cũng không vì chuyện này mà tức giận.

Quả là một người thú vị, ít nhất từ tình huống Mạc Tử Phàm tiếp xúc bây giờ xem ra là vậy.

Mọi người rời khỏi mộ cổ, trong ngôi mộ cổ này, Mạc Tử Phàm không tìm thấy thêm manh mối hữu dụng nào.

Nhưng theo lời của hải hầu tử, Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, Vương Bàn Tử gãi gãi lưng: “Có thứ gì đó, ngứa quá, Tiểu Thiên Chân, giúp tôi xem sau lưng tôi có gì không?” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm có một dự cảm không lành, trực giác mách bảo hắn, chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra.

Thiên Chân kéo áo của Vương Bàn Tử lên, sau vai trái của anh có một vết ấn màu đỏ, không biết là gì.

Nhưng người khác không biết, Mạc Tử Phàm lại một mắt nhìn ra đó là gì.

Lời nguyền Quỷ Động!!

Sắc mặt Mạc Tử Phàm thay đổi, vì theo như hắn biết, sau khi Hồ Bát Nhất tìm được Mộ Trần Châu, lời nguyền của tộc Quỷ Động đã được giải trừ.

Tại sao bây giờ lại xuất hiện lời nguyền của tộc Quỷ Động?

Cha của Hồ Thiên là Hồ Bát Nhất vì lời nguyền của tộc Quỷ Động mà suýt nữa đã mất mạng, vì vậy khi Hồ Thiên nhìn thấy thứ đó, trong nháy mắt đã nhận ra.

“Lời nguyền của tộc Quỷ Động.” “Thiên ca, đừng dọa tôi, trên lưng tôi chẳng lẽ là lời nguyền của tộc Quỷ Động?” Sắc mặt Vương Bàn Tử có chút khó coi, cha anh là Lão Bàn Tử cũng bị lời nguyền của tộc Quỷ Động xâm nhập, Vương Bàn Tử cũng biết sự đáng sợ của nó.

“Trong bức thư cha tôi để lại trước khi mất tích có đề cập, phát hiện Mộ Trần Châu tìm được ở mộ Hiến Vương không thể hoàn toàn giải trừ lời nguyền, phải đi tìm Bá Vương Trủng, mới có thể triệt để giải trừ lời nguyền.” Lời của Hồ Thiên nói ra, Mạc Tử Phàm cũng mới biết tại sao lời nguyền lại xuất hiện.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, vì sau lưng hắn cũng có chút ngứa.

Tiếp theo là Thiên Chân, Tiểu Vu Nữ, Tiểu Ca mấy người.

Mạc Tử Phàm nhìn họ, sắc mặt có chút khó coi: “Nếu những người đã đến Tinh Tuyệt Thánh Thành như chúng ta, tất cả đều trúng lời nguyền.” Nói xong, ánh mắt Mạc Tử Phàm dừng lại trên người Thần Đồ, vì Thần Đồ cũng đã đến Tinh Tuyệt Thánh Thành, Tỏa Long Tỉnh, nếu trúng lời nguyền, Thần Đồ chắc cũng không thể may mắn thoát nạn.

Dường như phát hiện ánh mắt của Mạc Tử Phàm, Thần Đồ thong thả nói: “Ta là truyền nhân Quỳ Đạo, thân mang sức mạnh Thần Đồ, những thứ như lời nguyền, đối với ta vô dụng.” Nhưng ngay khoảnh khắc lời nói tự tin của Thần Đồ vừa dứt, hắn nhíu mày, sờ sờ sau vai trái.

Dường như cảm nhận được gì đó, sắc mặt Thần Đồ lập tức trở nên vô cùng khó coi: “Ta... cũng trúng lời nguyền!!” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm đều có chút kinh ngạc, vì đúng như Thần Đồ nói, hắn là truyền nhân Quỳ Đạo.

Truyền nhân Quỳ Đạo có lẽ nhiều người không hiểu, nhưng nếu

nói tổ sư Quỳ Đạo là Chung Quỳ, tin rằng nhiều người sẽ biết.

Hơn nữa, Thần Đồ không chỉ là truyền nhân Quỳ Đạo, mà còn thân mang sức mạnh Thần Đồ.

Sức mạnh Thần Đồ mà hắn thức tỉnh tuy rất ít, nhưng dù sao đi nữa, sức mạnh Thần Đồ cũng là sức mạnh của Thần Đồ, một trong mười đại ma thần thượng cổ.

Chương 203

Dưới hai lớp bảo vệ, nhưng Thần Đồ vẫn trúng lời nguyền của tộc Quỷ Động, khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút khó tin.

Lời nguyền của tộc Quỷ Động có chút quá mạnh, ít nhất từ góc độ của Mạc Tử Phàm hiện tại xem ra, nó thật sự vô cùng mạnh mẽ.

Bất chấp huyết mạch của Tiểu Ca, ngay cả tồn tại như Thần Đồ cũng không may mắn thoát nạn.

"Đã trúng lời nguyền của tộc Quỷ Động, e rằng chỉ có bảo vật trong Bá Vương Trủng mới có khả năng triệt để tiêu trừ." Dư Trường Ca nhìn mọi người, "Nhưng Bá Vương Trủng quá hung hiểm, năm đó Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền cũng đi tìm Bá Vương Trủng, nhưng đến nay vẫn bặt vô âm tín." Mạc Tử Phàm không thể không thừa nhận, những gì Dư Trường Ca biết thật sự rất nhiều.

Hắn sờ sờ lưng, lời nguyền của tộc Quỷ Động trên người khiến Mạc Tử Phàm vô cùng khó chịu.

Nhưng với bản lĩnh của Mạc Tử Phàm, muốn tìm Bá Vương Trủng không dễ, khả năng lớn nhất là phải đến bái kiến sư phụ của mình là Tề Thiết Chủy.

Sau khi ra khỏi mộ cổ, Mạc Tử Phàm trực tiếp trở về Trường Sa, đến Tề phủ.

Lão quản gia của Tề phủ thấy Mạc Tử Phàm trở về, mỉm cười đưa cho hắn một lá thư và một cái mai rùa.

"Bát Gia có việc phải đích thân đi xử lý, biết ngài sẽ hỏi, kiếp số này, Bá Vương Trủng chưa mở, chỉ có thể đi tìm Phượng Hoàng Đảm trước." Nhận lấy lá thư và mai rùa từ tay lão quản gia, Mạc Tử Phàm

cũng không ngạc nhiên, đã quen rồi.

Sư phụ của hắn thường xuyên thần xuất quỷ một như vậy, Mạc Tử Phàm cũng không biết Tề Thiết Chủy rốt cuộc đang bận gì, Tề Thiết Chủy không nói, Mạc Tử Phàm cũng không hỏi.

Nhưng xem tình hình hiện tại, Mạc Tử Phàm có thể đoán được, Tề Thiết Chủy e rằng đã biết chuyện xảy ra với hắn.

Mở lá thư, những con chữ mạnh mẽ, cứng cáp của Tề Thiết Chủy hiện ra trước mắt Mạc Tử Phàm.

"Đồ nhi à, bây giờ muốn phá giải lời nguyền, có ba phương pháp.

Thứ nhất, tiến vào Bá Vương Trủng, lấy được trái tim phượng hoàng.

Thứ hai, sửa chữa Hắc Lân Tàn Ấn, có được Hắc Lân Tàn Ấn hoàn chỉnh.

Thứ ba, huyết mạch Hắc Lân đạt đến tầng thứ tư." Đọc đến đây, Mạc Tử Phàm biết, sư phụ biết thân phận Hắc Lân Tân Quan của hắn, không nói ra, chắc là có cách khác.

"Nhưng mà, với tư chất bình thường của con, cả ba khả năng đều đừng nghĩ tới, điều con có thể làm là đi tìm Phượng Hoàng Đảm để tạm thời áp chế lời nguyền.

Manh mối về Phượng Hoàng Đảm ở trong mai rùa, có thể phá giải được không, xem tạo hóa của con." Đọc xong nội dung trong thư, Mạc Tử Phàm có chút muốn phát điên.

Sư phụ của hắn là Tề Thiết Chủy tuyệt đối biết huyền cơ ẩn giấu trong mai rùa, nhưng lại không chịu nói.

Nói cho hay, Tề Thiết Chủy đang khảo nghiệm Mạc Tử Phàm, nói khó nghe, Tề Thiết Chủy đang làm khó Mạc Tử Phàm.

Nhưng, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, đây thật sự không phải chuyện khó.

Bởi vì Mạc Tử Phàm có tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Cấp và Động Sát Thiên Nhãn, muốn phát hiện huyền cơ trong mai rùa không phải là chuyện khó.

Sau khi lấy mai rùa, Mạc Tử Phàm không trực tiếp dùng tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Cấp hay Động Sát Thiên Nhãn, mà tìm Thiên Chân.

Thiên Chân trên người cũng mang lời nguyền, tự nhiên cũng theo Mạc Tử Phàm đến Trường Sa, muốn nghe ý kiến của Tề Bát Gia.

"Tiểu Bát Gia, Tề Bát Gia nói sao?" Vương Bàn Tử có chút không đợi được hỏi, dù sao trên người mang một lời nguyền, đổi lại là ai trong lòng cũng sẽ không vui.

Mạc Tử Phàm trực tiếp đưa mai rùa và lá thư cho mọi người xem.

Đọc xong nội dung trên lá thư, Hồ Thiên không nhịn được tán thưởng một câu: "Tề Bát Gia thần cơ diệu toán, lại tính chính xác chúng ta sẽ trúng lời nguyền.

Chỉ là, huyền cơ trong mai rùa, tại sao Tề Bát Gia không trực tiếp nói ra nhỉ?" Hồ Thiên cầm lấy mai rùa, xem xét bằng chút thuật phong thủy Thập Lục Tự của mình, cũng có chút bản lĩnh.

Chỉ là không nhìn ra mai rùa có vấn đề gì.

Trên đó cũng không có văn tự hay phù hiệu, trông giống như một cái mai rùa đã được cất giữ nhiều năm.

Thần Đồ nhận lấy, cẩn thận xem xét mai rùa, cuối cùng lắc đầu: "Tôi không nhìn ra sâu cạn, nhưng đây không phải là đồ của phái Quỳ Đạo chúng tôi." Tiểu Ca cầm mai rùa xem rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói ra một câu: "Tôi hình như đã thấy cái mai rùa này ở đâu

đó.” Lời của Tiểu Ca vừa dứt, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ vui mừng, nhưng Mạc Tử Phàm lại thản nhiên, vì câu nói này sắp trở thành câu nói cửa miệng của Tiểu Ca.

“Tiểu Ca, anh biết bí mật trong mai rùa sao?” Vương Bàn Tử là người đầu tiên hỏi, bình thường trông có vẻ lơ đãng, trời không sợ đất không sợ, bây giờ xem ra, Vương Bàn Tử cũng không phải thật sự không sợ, ít nhất bây giờ xem ra, Vương Bàn Tử rất sợ.

Tiểu Ca trầm ngâm hồi lâu, mới lại thốt ra hai chữ: “Quên rồi.” Đối với câu trả lời này của Tiểu Ca, mấy người đều sững sờ, chỉ có Mạc Tử Phàm vô cùng bình tĩnh, vì câu trả lời này của Tiểu Ca, hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

Thực ra Mạc Tử Phàm cũng không trông mong có thể nhìn ra được thứ gì từ mai rùa.

Cuối cùng, Mạc Tử Phàm cầm mai rùa lên, thi triển tầng thứ tám của Kỳ Môn Bát Độn.

Nhưng khi anh bắt đầu bấm đốt tay, kết quả lại khiến anh nhíu mày.

Mạc Tử Phàm đã từng đoán về Tinh Tuyệt cổ quốc, thậm chí là Bá Vương Trủng, Hiến Vương Mộ.

Nhưng lần này, kết quả lại khiến anh có chút kinh ngạc.

Bởi vì nơi đó lại chỉ hướng về Vân Thiên Cung!

Đúng vậy, Vân Thiên Cung!

Những nơi Mạc Tử Phàm phỏng đoán ban đầu về cơ bản đều là những lăng mộ trong Ma Thổi Đèn, nhưng bây giờ lại xuất hiện Vân Thiên Cung.

Chương 204

Đối với Mạc Tử Phàm, điều này có chút khó tin.

Dù thế giới Đạo Mộ Bút Ký và Ma Thổi Đèn đã dung hợp, nhưng câu chuyện đạo mộ của hai bên vẫn có sự khác biệt nhất định.

Hướng chỉ dẫn trên mai rùa cho thấy Phượng Hoàng Đảm đang ở trong Vân Thiên Cung.

Mạc Tử Phàm từng đọc Đạo Mộ Bút Ký nên có hiểu biết nhất định về Vân Thiên Cung.

Nhưng nội dung hiển thị trên mai rùa cho anh biết, Vân Thiên Cung không hề đơn giản như anh nghĩ.

Rất có thể Vân Thiên Cung cũng giống như mộ dưới đáy biển hay Tần Lĩnh Thần Thụ, không đơn giản như miêu tả trong Đạo Mộ Bút Ký mà ẩn giấu những bí mật không ai hay biết.

"Thế nào?" Thấy Mạc Tử Phàm lộ vẻ kinh ngạc, mọi người đều biết anh hẳn đã nhìn ra điều gì đó.

Vương Bàn Tử tính tình thẳng thắn, là người không ngồi yên được, bèn hỏi thẳng.

"Nơi mai rùa chỉ đến là Vân Thiên Cung.

Dưới mộ biển, tôi đã thấy mô hình và bích họa của Vân Thiên Cung.

Lần này, e rằng chúng ta phải đi một chuyến đến đó rồi." Nghe Mạc Tử Phàm nói, Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc.

"Cái cung điện xây trên trời ấy." Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Thần Đồ cũng không khỏi khẽ động lòng: "Trên đời này thật sự có

cung điện trên trời sao?" Thần Đồ là truyền nhân của Quỳ Đạo và cũng là người thừa kế sức mạnh Thần Đồ, vốn là người tin vào thần thoại nhất, giờ nghe đến cung điện trên trời, không khỏi có chút suy đoán trong lòng.

Thiên Chân nghe vậy liền lắc đầu nói: "Cung điện trên trời thì có hơi giật gân quá.

Vân Thiên Cung được xây trên đỉnh núi tuyết, phía trên tầng mây, chứ không phải cung điện trên trời thật." Thần Đồ khẽ gật đầu: "Nếu vậy, có lẽ thật sự có Phượng Hoàng Đảm." Mạc Tử Phàm lại không lạc quan như thế.

Sự tồn tại của Vân Thiên Cung có thể xem là đỉnh cao trong Đạo Mộ Bút Ký, cho dù là Mạc Tử Phàm hiện tại, khi tiến vào Vân Thiên Cung cũng không dám chắc có thể toàn thân trở ra.

Anh liếc nhìn Tiểu Ca, vì theo suy đoán của anh, sau khi tiến vào Vân Thiên Cung, cánh cửa Thanh Đồng sẽ mở ra, và Tiểu Ca sẽ bước vào đó.

Đương nhiên, những điều đó không phải là mấu chốt.

Nếu Phượng Hoàng Đảm thật sự ở Vân Thiên Cung, vậy thì nơi đó có thể tồn tại những thứ mà ngay cả Mạc Tử Phàm cũng không rõ.

Vương Bàn Tử vung nắm đấm: "Nếu Vân Thiên Cung thật sự tồn tại, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ có đồ gia bảo cho Bàn gia đây.

Tao nói cho mày biết nhé, Tiểu Thiên Chân, lần này không được để tao quyên góp nữa đâu." "Không thể nói thế được, thứ gì của quốc gia thì cần phải giao nộp cho quốc gia." Thiên Chân rất kiên trì với quan điểm này.

Chuyện đồ cổ hay không, Mạc Tử Phàm cũng không quá để tâm.

Thứ nhất, anh thật sự không thiếu tiền.

Thứ hai, mục đích chính của anh khi hạ đấu là để khám phá bí mật và tăng cường thực lực bản thân.

Dù sao, với tầm nhìn của Mạc Tử Phàm về thương trường thế giới này, kiếm vài tỷ cũng dễ như trở bàn tay.

Từ sau chuyện lăng mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc, Mạc Tử Phàm mới biết tiền bạc vô cùng quan trọng.

Còn về việc kiếm tiền, không nhất thiết phải lấy từ trong mộ cổ, anh chỉ cần tùy tiện nắm bắt vài cơ hội kinh doanh là có thể kiếm bộn tiền.

"Bàn Tử, Tiểu Thiên Chân nói cũng không sai.

Thiên Chân, lần này nơi chúng ta sắp đến thực ra là lăng mộ của một quốc gia khác." "Lăng mộ của một quốc gia khác?" Thiên Chân có chút tò mò, bởi vì các triều đại, các cổ quốc trong lịch sử về cơ bản đều đã được tìm hiểu rõ ràng.

"Cổ quốc nào?" "Đông Hạ quốc." Mạc Tử Phàm bình thản đáp: "Ban đầu tôi cứ nghĩ Vân Thiên Cung là bút tích đỉnh cao của Uông Tàng Hải, nhưng bây giờ tôi mới biết, Vân Thiên Cung tuyệt đối không phải là thứ mà năng lực của Uông Tàng Hải có thể làm được." Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định vấn đề này.

Mặc dù sư phụ của Uông Tàng Hải là Y Tuyết, sư bá là Vân Bán Trình đều là những nhân vật lớn, nhưng riêng cánh cửa Thanh Đồng ở Vân Thiên Cung đã tuyệt đối không phải là thứ Uông Tàng Hải có thể làm ra.

Hơn nữa, Vân Thiên Cung có Phượng Hoàng Đảm càng khẳng định những bố cục rắc rối bên trong không phải do Uông Tàng Hải sắp đặt.

Chỉ có thể nói, Uông Tàng Hải có lẽ đã đóng góp không nhỏ trong quá trình xây dựng Vân Thiên Cung, nhưng ông ta không phải là nhân vật then chốt.

Nhưng bây giờ nghĩ những chuyện này cũng vô ích, cuối cùng vẫn phải đến Vân Thiên Cung mới biết được.

Trước khi đi, Mạc Tử Phàm đến chợ đen ở Trường Sa trước.

Ở chợ đen có một người thợ họ Lưu, giang hồ gọi là Lưu Nhất Thủ, là một thợ mộc, nghe nói là truyền nhân của Lỗ Ban.

Mạc Tử Phàm biết, thứ Lưu Nhất Thủ giỏi không chỉ là nghề mộc, trong số những người anh biết, chỉ có ông ta mới có thể chế tạo được ngưu mao châm.

Trong tiệm của Lưu Nhất Thủ, ông ta đang lắp ráp một con thanh điểu.

Con chim trông toàn thân đều làm bằng gỗ, nhưng Mạc Tử Phàm biết, con thanh điểu trông thuần gỗ này thật sự có thể bay lượn trên trời.

Thật ra lần này Mạc Tử Phàm tìm Lưu Nhất Thủ, ngoài ngưu mao châm ra còn có một mục đích khác, đó là nhờ ông ta chế tạo một con chim máy.

Lần này phải vào núi tuyết, cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm đã nặng hơn năm trăm cân, cũng tức là hơn một ngàn cân.

Nếu Mạc Tử Phàm phải mang nó trong ba lô, gánh nặng sẽ quá lớn.

Chương 205

Vì vậy, cách tốt nhất là có một con chim máy.

Chim máy do truyền nhân Lỗ Ban chế tạo vô cùng mạnh mẽ.

Lưu Nhất Thủ thấy Mạc Tử Phàm bước vào, trên mặt nở nụ cười: "Tiểu Bát Gia, lần này lại muốn mua gì sao?" Lưu Nhất Thủ nhiệt tình với Mạc Tử Phàm, trước hết không nói đến thân phận Tiểu Bát Gia Trường Sa của anh.

Việc Mạc Tử Phàm thường xuyên ghé qua đây cũng khiến Lưu Nhất Thủ rất niềm nở.

Chỉ là, vừa hỏi xong, ánh mắt ông ta lập tức dán vào cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm.

"Vũ khí thật tinh xảo." Lưu Nhất Thủ là truyền nhân của Lỗ Ban, nhãn lực phi phàm, đặc biệt là lúc này, khi nhìn thấy vũ khí trong tay Mạc Tử Phàm, ông ta biết người chế tạo ra nó tuyệt đối là một đại sư vũ khí.

"Vũ khí thì ông đừng quan tâm, tôi muốn hai thứ." Mạc Tử Phàm không vòng vo, vì trên lưng có lời nguyền, có thể giải quyết nhanh chóng thì nên giải quyết.

Bao gồm cả dấu ấn thi vương trên cánh tay Mạc Tử Phàm, anh đều muốn giải quyết nhanh.

Tuy dấu ấn thi vương hiện tại không ảnh hưởng nhiều đến anh, nhưng lần này anh đến Vân Thiên Cung không phải là một lăng mộ bình thường.

Một lăng mộ ẩn giấu cánh cửa Thanh Đồng chung cực và Phượng Hoàng Đảm, Mạc Tử Phàm có lý do tin rằng nó không đơn giản như

miêu tả trong Đạo Mộ Bút Ký ở kiếp trước.

Chắc chắn bên trong ẩn giấu những bí mật không ai biết.

"Tiểu Bát Gia, ngài cứ nói, việc gì giúp được tôi tự nhiên sẽ không từ chối." Mạc Tử Phàm đang chờ câu nói này của Lưu Nhất Thủ.

Lời vừa dứt, anh liền nói thẳng: "Thứ tôi muốn cũng đơn giản, đó là con thanh điểu và chín nghìn chín trăm chín mươi chín cây ngưu mao châm." Lời Mạc Tử Phàm vừa nói ra, sắc mặt Lưu Nhất Thủ vốn đang rất nhiệt tình bỗng thay đổi.

"Ngưu mao châm thì được, thanh điểu thì không." Mạc Tử Phàm biết Lưu Nhất Thủ sẽ không dễ dàng đồng ý, bởi vì loại chim máy này là bí mật không ngoại truyền của phái Lỗ Ban.

Ngay cả bán ra ngoài, phái Lỗ Ban cũng về cơ bản không bán.

Về nguyên nhân, người nào hiểu biết một chút về Lỗ Ban đều biết.

Lỗ Ban là một người thợ kiệt xuất, vừa tân hôn xong đã bị bắt đi phục dịch ở thành ngoài, ông rất nhớ người vợ mới cưới của mình.

Vì vậy, Lỗ Ban đã chế tạo chim máy, cưỡi nó về thăm vợ.

Lâu dần, vợ của Lỗ Ban cũng hứng thú với con chim.

Một ngày nọ, khi Lỗ Ban chưa về, vợ ông nhân cơ hội học theo khẩu quyết của Lỗ Ban để điều khiển chim máy.

Con chim cũng bay lên được, nhưng ai ngờ, khi bay lên cao, vợ Lỗ Ban lại đến kỳ kinh nguyệt, chim máy bị dính bẩn, mất đi sức mạnh và rơi từ trên không xuống.

Vợ của Lỗ Ban cứ thế mà chết, vì vậy Lỗ Ban đau lòng khôn xiết, thề rằng sau này tuyệt đối không dễ dàng cho người ngoài sử dụng chim máy.

Tổ huấn này vẫn lưu truyền đến ngày nay.

Nhưng, chim máy chỉ là không dễ dàng cho người khác, chứ không phải tuyệt đối.

Mạc Tử Phàm giơ tay lên, cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay biến thành cây dù Hắc Lân Huyền Trọng.

Thấy vũ khí trong tay Mạc Tử Phàm trong nháy mắt biến thành dù, Lưu Nhất Thủ kinh ngạc.

Vừa rồi ông ta đã thấy cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn này không tầm thường, nhưng không ngờ lại phi phàm đến vậy, có thể biến thành dù trong chớp mắt.

Xét về tay nghề, Hắc Lân Huyền Trọng Côn tuyệt đối là tác phẩm của tông sư, thậm chí nói là của thần sư cũng không ngoa.

"Vũ khí này?" Lưu Nhất Thủ có vài phần tha thiết.

Mặc dù ông ta cũng có thể chế tạo một số vũ khí không tồi, thậm chí cả những vũ khí có thể biến hình như vậy, nhưng có câu nói người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Lưu Nhất Thủ là truyền nhân của Lỗ Ban, tự nhiên nhìn ra được môn đạo trong đó.

Ngay cả ông ta cũng không nhìn ra được chiều sâu của cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn, đó mới là điểm mấu chốt.

Mạc Tử Phàm nhướng mày: "Thứ tôi muốn thì sao?" Mạc Tử Phàm nhìn về phía Lưu Nhất Thủ, chắc chắn rằng ông ta sẽ tò mò về vũ khí trong tay mình.

Bây giờ anh lấy Hắc Lân Huyền Trọng Côn ra, Lưu Nhất Thủ lập tức im lặng.

Ông ta đang suy nghĩ, có nên đồng ý hay không.

Là truyền nhân của Lỗ Ban, Lưu Nhất Thủ có sự kiêu hãnh của

mình, luôn tin rằng mình cũng có khả năng chế tạo ra loại vũ khí này, chỉ là hiện tại còn kém một chút mà thôi.

Nhưng cũng chính vì lòng cầu thị của một người thợ, ông ta muốn biết vũ khí trong tay Mạc Tử Phàm rốt cuộc là gì.

Nếu ngay cả tên cũng không biết, thì mọi thứ đều vô ích.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Lưu Nhất Thủ, đang chờ, chờ ông ta đưa ra quyết định.

"Thành giao." Lưu Nhất Thủ gật đầu, cuối cùng không chiến thắng được lòng hiếu kỳ của mình.

Đối với vũ khí trong tay Mạc Tử Phàm, ông ta thật sự rất tò mò.

Chương 206

Mạc Tử Phàm chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Thứ này gọi là Hắc Lân Huyền Trọng Côn, có sáu hình thái." Nói đến đây, anh lại dừng lại: "Sau này có lẽ sẽ có nhiều hình thái hơn." Mạc Tử Phàm không nói bừa.

Ban đầu anh nghĩ rằng tìm được nửa còn lại của Hắc Lân Huyền Trọng Côn sẽ có được một cây côn hoàn chỉnh.

Nhưng sau đó anh mới biết, đó không phải là một cây côn hoàn chỉnh.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn có một lõi năng lượng.

Theo phán đoán của Mạc Tử Phàm, nếu có thể lấy được lõi năng lượng đó, Hắc Lân Huyền Trọng Côn theo một nghĩa nào đó có thể biến hóa thành bất kỳ hình thái nào.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn hiện tại không chỉ có vẻ ngoài, không chỉ là một vũ khí không tầm thường, mà là một thần khí thực sự.

"Hắc Lân Huyền Trọng Côn?" Lưu Nhất Thủ đầu tiên ngẩn ra, vì ông ta chưa từng nghe qua cái tên này.

Ngay sau đó, ông ta kinh ngạc: "Ý cậu là, ngoài côn và dù ra, còn có bốn hình thái khác?" Mạc Tử Phàm khẽ gật đầu, anh muốn có hiệu quả này.

Bởi vì dù sao đi nữa, Lưu Nhất Thủ cũng là truyền nhân Lỗ Ban, sau này Mạc Tử Phàm sẽ có lúc cần ông ta giúp đỡ, đó cũng là lý do anh không giấu giếm mà nói cho Lưu Nhất Thủ biết tình hình của Hắc Lân Huyền Trọng Côn.

Với người như Lưu Nhất Thủ, đầu tiên cần phải khơi dậy lòng

hiếu kỳ của ông ta, sau đó phải dùng sự chân thành để đối đãi.

Nếu Mạc Tử Phàm lừa dối người như Lưu Nhất Thủ dù chỉ một lần, điều đó cũng có nghĩa là sau này anh gần như không thể hợp tác với ông ta nữa.

"Được." Lưu Nhất Thủ gật đầu, nói: "Nhưng tiền phải thu trước.

Ngưu mao châm, tôi cho cậu một giá hữu nghị, hai trăm tệ một cây.

Đó là tôi đấy, nếu là người khác, hai trăm tệ còn không đủ chi phí." "Ngoài ra, chim máy, giá chốt, một triệu." Mạc Tử Phàm gật đầu, cái giá này không hề đắt.

Lưu Nhất Thủ có lẽ vì muốn tìm hiểu thêm về Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay anh nên đã ra một cái giá rất thấp.

Sau khi xác định giá cả với Lưu Nhất Thủ, Mạc Tử Phàm cũng rất hào phóng, trực tiếp thanh toán toàn bộ số tiền cần thiết cho ông ta.

"Chim máy thì tôi có sẵn, nhưng ngưu mao châm thì phải hai ngày, hai ngày sau cậu đến lấy." Lưu Nhất Thủ rất tự tin.

Là truyền nhân Lỗ Ban, một vạn cây ngưu mao châm, hai ngày, trong mắt ông ta là quá đủ rồi.

Mạc Tử Phàm cũng có chút kinh ngạc, dù sao cũng là một vạn cây ngưu mao châm, truyền nhân Lỗ Ban quả thực quá lợi hại.

Rời khỏi tiệm của Lưu Nhất Thủ, Mạc Tử Phàm không về Tề phủ mà đến một căn nhà khác.

Căn nhà này là của anh, bởi vì lần này đi Vân Thiên Cung ngoài anh ra còn có Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Thần Đồ, Tiểu Vu Nữ.

Giống như Mạc Tử Phàm, họ đều là những người trúng phải lời

nguyền.

Mọi người đều đang chuẩn bị đồ đạc của mình, sau khi bàn bạc, họ quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát.

Hai ngày sau, Mạc Tử Phàm đến cửa hàng của Lưu Nhất Thủ, ông ta cũng không làm anh thất vọng, ngưu mao châm và chim máy, không thiếu một thứ.

Sau khi lấy đồ, Mạc Tử Phàm nói lời cảm ơn rồi rời đi.

Theo kế hoạch, lần này Mạc Tử Phàm đi Vân Thiên Cung sớm hơn so với thời gian trong Đạo Mộ Bút Ký.

Không biết đi sớm như vậy, có gặp được Trần Bì A Tứ hay không.

Vì theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, Trần Bì A Tứ cũng rất khao khát Vân Thiên Cung.

Ngày thứ hai sau khi Mạc Tử Phàm lấy đồ, cả nhóm liền xuất phát đến núi Trường Bạch.

Lái xe đến gần núi Trường Bạch, Mạc Tử Phàm cũng không vội vã vào núi mà tạm thời ở lại một ngôi làng gần đó.

Ngôi làng không lớn, chỉ có một khách sạn.

Sau khi Mạc Tử Phàm và mọi người bước vào, ánh mắt đầu tiên liền hướng về mấy người ngồi ở chiếc bàn bên trái.

Khi nhìn thấy mấy người đó, sắc mặt Thần Đồ không khỏi trầm xuống: "Phong Thân Ân Đức!" Đúng vậy, người ngồi ở bàn đó, cầm đầu chính là Phong Thân Ân Đức.

Tương tự, Phong Thân Ân Đức cũng nhìn thấy Thần Đồ.

Nhưng, sự chú ý của Mạc Tử Phàm không hoàn toàn đặt trên người Phong Thân Ân Đức, anh dời tầm mắt sang một lão nhân khác:

Trần Bì A Tứ!

Xem ra sự dung hợp của nhiều thế giới đã mang lại phản ứng dây chuyền.

Vốn dĩ Trần Bì A Tứ chỉ dẫn theo vài thuộc hạ, nhưng bây giờ lại đi cùng với Phong Thân Ân Đức.

"Ta biết mục đích của ngươi đến đây, không bằng hợp tác với ta, ta có thể giúp ngươi phá giải lời nguyền." Lời nói của Phong Thân Ân Đức vô cùng tự tin, dường như đối với hắn, việc sắp tới đi Vân Thiên Cung không đáng nhắc tới.

"Không cần vội từ chối, nửa tháng trước trong núi có tuyết lớn, muốn vào núi, e là phải đợi hai ngày nữa, ta chờ câu trả lời của các ngươi." Phong Thân Ân Đức có vẻ rất tự tin, dường như chắc chắn Thần Đồ sẽ đồng ý hợp tác.

Lời của Phong Thân Ân Đức vừa dứt, Trần Bì A Tứ liền đứng dậy: "Phàm, cái đấu này không dễ hạ đâu, có nói với Tề Thiết Chủy một tiếng nào không?" Trần Bì A Tứ dù sao cũng là một trong Cửu Môn.

Mặc dù về vai vế, ông ta là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, đáng lẽ phải cùng thế hệ với Mạc Tử Phàm.

Chương 207

Nhưng Cửu Môn vốn không phải nơi hoàn toàn xếp hạng theo vai vế, giống như Trần Bì A Tứ năm xưa đã giết Tứ Gia, trở thành Tứ Gia mới của Cửu Môn Trường Sa.

Tất cả đều phải xem bản lĩnh!

Giống như lúc đầu, khi Mạc Tử Phàm mới gặp Thiên Chân, Vương Bàn Tử ở Lỗ Vương Cung, họ chỉ vì nể mặt Tề Bát Gia mà gọi anh một tiếng 'anh'.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh không tầm thường của Mạc Tử Phàm, họ mới gọi anh một tiếng 'Tiểu Bát Gia'.

Xã hội này là vậy, muốn người khác tôn trọng, không phải dựa vào vai vế hư ảo, mà dựa vào thực lực.

"Trần Tứ Gia, không thể nói thế được.

Nhà ai lo việc nhà nấy, Tứ Gia cũng sắp trăm tuổi rồi, còn muốn vào Trường Bạch Sơn sao?" Nghe vậy, một người đàn ông trung niên bên cạnh Trần Bì A Tứ lạnh lùng liếc Mạc Tử Phàm: "Thứ gì thế này, cũng dám nói chuyện với Tứ Gia nhà ta như vậy." Trần Bì A Tứ là một kẻ tàn nhẫn, những người thân cận bên cạnh ông ta cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, xem ra bọn họ đã chuẩn bị ra tay với Mạc Tử Phàm bất cứ lúc nào.

Mạc Tử Phàm lại chẳng hề sợ hãi.

Ở đây, người có thể thắng chắc anh có lẽ chỉ có Phong Thần Ân Đức và Thần Đồ.

Thần Đồ là truyền nhân của Quỳ Đạo, lại có sức mạnh Thần Đồ trong người, chỉ riêng tốc độ đã không phải là thứ Mạc Tử Phàm có

thể chống lại.

Còn Phong Thân Ân Đức, thế lực của hắn cũng cực kỳ đáng sợ, là người có thể ngang tài ngang sức với Thần Đồ.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm biết, khi Phong Thân Ân Đức ra đời đã có dị tượng trời đất, nhật nguyệt vô quang.

Sau khi sinh ra, Phong Thân Ân Đức không thầy tự thông, có thể thấu tỏ âm dương, xoay chuyển khí vận.

Với năng lực như vậy, Mạc Tử Phàm có lý do hoài nghi Phong Thân Ân Đức có thể có thân phận đặc biệt nào đó.

Có thể Phong Thân Ân Đức cũng giống như Thần Đồ và An Nham, đã thừa hưởng một sức mạnh cường đại nào đó, chỉ là hiện tại chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Phong Thân Ân Đức hứng thú tiến lên một bước: "Ta cảm nhận được một sức mạnh quen thuộc trên người ngươi, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu không?" Mạc Tử Phàm thì đã gặp Phong Thân Ân Đức rồi, nhưng là trong phim hoạt hình, còn Phong Thân Ân Đức thì lẽ ra chưa từng gặp anh mới phải.

Sức mạnh quen thuộc mà hắn nói, lẽ nào là Hắc Lân huyết mạch trên người anh.

Hắc Lân huyết mạch tuy là huyết mạch, nhưng chứa đựng Hắc Lân chi lực.

Điểm này khá giống với Hắc Lân long văn, Hắc Lân huyết mạch và Hắc Lân long văn có hình thức tồn tại khác nhau, nhưng giữa chúng có một điểm chung, đó là đều chứa đựng Hắc Lân chi lực.

"Tôi thì biết Phong Thân Ân Đức đấy, bây giờ không đi tìm Thần Chi Huyết, chạy đến đây làm gì?" Mạc Tử Phàm đối mặt với Phong Thân Ân Đức, không hề lùi bước.

Phong Thân Ân Đức nghe Mạc Tử Phàm nói, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Chuyện hắn cần Thần Chi Huyết, người ngoài tuyệt đối không thể biết được, nhưng Mạc Tử Phàm lại biết.

Dường như nhìn ra sự kinh ngạc của Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ bên cạnh không nhanh không chậm giải thích: "Phong Thân, hắn là đồ đệ của Tề Thiết Chủy, một tay Kỳ Môn Bát Độn của Tề Thiết Chủy có thể biết chuyện thiên hạ, quả thực lợi hại." "Ồ?" Nghe vậy, Phong Thân Ân Đức nhướng mày.

Là một người đã tồn tại hàng ngàn năm, tự nhiên hắn cũng biết về Kỳ Môn Bát Độn.

Dù sao cốt lõi của Kỳ Môn Bát Độn là bảy mươi hai địa thư và ba mươi sáu thiên thư.

Phong Thân Ân Đức trời sinh đã biết âm dương, hiểu địa lý, đối với những thứ này, hắn đều biết.

Mạc Tử Phàm đối với Phong Thân Ân Đức hiện tại chỉ cười cười, không nói nhiều.

Phong Thân Ân Đức lại càng ngày càng hứng thú với Mạc Tử Phàm.

"Nếu ngươi đã biết nhiều như vậy, không biết có biết chủ nhân của Vân Thiên Cung là ai không?" Phong Thân Ân Đức hỏi Mạc Tử Phàm.

Không chỉ hắn, ánh mắt của những người khác cũng đều đổ dồn vào anh.

Một lăng mộ như Vân Thiên Cung, đặt ở thời cổ đại, có thể coi là một sự tồn tại vô cùng vĩ đại.

Chủ nhân có thể ở trong lăng mộ này tuyệt không phải là hạng tầm thường.

Nếu chỉ một mình Phong Thân Ân Đức muốn biết, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không trả lời.

Nhưng ở đây có nhiều người muốn biết như vậy, anh nói ra cũng không có vấn đề gì.

"Lăng mộ này, bề ngoài là do Uông Tàng Hải xây cho Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn, nhưng thông tin tôi quan sát được cho thấy, tất cả chỉ là biểu tượng mà thôi.

Vì vậy, tôi cũng không thể xác định được lăng mộ này rốt cuộc là của ai." Nếu theo Đạo Mộ Bút Ký, Vân Thiên Cung là lăng mộ của Vạn Nô Vương, nhưng kết quả phân tích thông tin Mạc Tử Phàm có được ở thế giới này cho thấy, chủ nhân của Vân Thiên Cung có thể là người khác.

"Vạn Nô Vương!" Phong Thân Ân Đức dường như đã hiểu ra, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

"Chủ nhân lăng mộ hẳn là Vạn Nô Vương, nhưng theo lời ngươi nói, còn có huyền cơ khác, có lẽ..." Không đợi Phong Thân Ân Đức nói xong, Mạc Tử Phàm cười nói: "Cửa Thanh Đồng?" "Nếu đã như vậy, thì không sai rồi.

Vân Thiên Cung rốt cuộc thế nào, phải đi rồi mới biết." Lời Mạc Tử Phàm vừa dứt, một giọng nói già dặn trầm ổn truyền vào.

"Tiểu Bát Gia nói không sai, chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn, vì bí mật của Vân Thiên Cung, có lẽ không đơn giản như chúng ta nghĩ." Theo tiếng nói, Mạc Tử Phàm và mọi người mới thấy hai người từ ngoài cửa bước vào.

Hai người này Mạc Tử Phàm và mọi người đều quen biết, Ngô

Tam Thúc!

Chương 208

Mạc Tử Phàm nhìn Ngô Tam Thúc có chút kinh ngạc.

Vì theo câu chuyện trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Thúc theo sau Thiên Chân tiến vào Vân Thiên Cung.

Nhưng bây giờ chưa vào Trường Bạch Sơn, Ngô Tam Thúc đã chủ động xuất hiện, có chút kỳ lạ.

Hơn nữa, dưới sự quan sát của Động Sát Thiên Nhãn, Ngô Tam Thúc trước mắt là hàng thật giá thật, không phải là Giải Liên Hoàn giả trang.

Mạc Tử Phàm lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngô Tam Thúc trong Đạo Mộ Bút Ký kiếp trước luôn xuất quỷ nhập thần, bày mưu tính kế.

Nhưng Ngô Tam Thúc ở đây xuất hiện có hơi thường xuyên.

Lúc ở Lỗ Vương Cung Ngô Tam Thúc xuất hiện, điểm này Mạc Tử Phàm không thấy lạ, vì bản thân Đạo Mộ Bút Ký đã như vậy.

Sau đó đến mộ Tề Hầu thời Chiến Quốc của Y Tuyết, Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Thúc xuất hiện.

Mộ Tề Hầu Chiến Quốc có thể có liên quan đến sư môn của Uông Tàng Hải, Ngô Tam Thúc để Giải Liên Hoàn đi một chuyến cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng Vân Thiên Cung bây giờ, theo Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Thúc đáng lẽ phải theo sau tiến vào, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Ngô Tam Thúc và Phan Tử xuất hiện, Mạc Tử Phàm không thấy gì, nhưng Thiên Chân lại có chút mừng rỡ.

Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Thúc cũng có giao tình cũ, liếc nhìn Ngô Tam Thúc một cái, không mặn không nhạt nói: "Tam Tỉnh, không ngờ cậu cũng đến, chẳng lẽ nhà họ Ngô cũng nhắm trúng bảo bối trong Vân Thiên Cung rồi sao?" Lời Trần Bì A Tứ vừa dứt, Ngô Tam Thúc nhàn nhạt cười: "Tứ Gia đã hơn chín mươi tuổi còn muốn đi, tôi đi cũng không có gì không ổn cả!" Phong Thân Ân Đức cảm thấy bị xem thường, không khỏi nhíu mày: "Các ngươi cũng là người Cửu Môn, xem ra Cửu Môn có không ít kẻ tham lam.

Nhưng lần này tiến vào Vân Thiên Cung, tốt nhất chúng ta nên hợp tác." "Nếu đã muốn hợp tác, vậy mọi người cứ nói ra suy nghĩ của mình." Phong Thân Ân Đức dù sao cũng là hậu duệ vương gia, lời nói luôn muốn chủ đạo toàn cục.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Phong Thân Ân Đức, cười nói: "Vậy thì mọi người nói thẳng ra đi, những người có mặt ở đây đều không phải vì tiền tài đúng không!" Lời này của Mạc Tử Phàm vừa thốt ra, tình hình xung quanh trở nên có chút vi diệu.

Bởi vì đúng như Mạc Tử Phàm nói, những người có mặt đều không phải vì tiền tài, mục đích đến đây chắc chắn khác nhau.

Mạc Tử Phàm quay lưng lại, để lộ ra sau lưng: "Mấy người chúng tôi đã bị trúng lời nguyền của tộc Quỷ Động, mục đích đến Vân Thiên Cung là vì Phượng Hoàng Đảm, liên quan đến tính mạng của chúng tôi.

Nếu có ai khác ở đây muốn Phượng Hoàng Đảm, mọi người cứ vạch ra đường đi, ai có bản lĩnh thì người đó lấy." Lời của Mạc Tử Phàm đã khá khách sáo rồi, nếu theo tình hình bình thường, có thể đã trực tiếp động thủ.

"Tôi ủng hộ Tiểu Bát Gia, thứ để giữ mạng, tin rằng mọi người cũng sẽ không tranh giành chứ?" Ngô Tam Thúc liếc nhìn Trần Bì A

Tứ, lại nhìn Phong Thân Ân Đức, bởi vì nếu thật sự động thủ, kết quả thật sự không tốt.

Phong Thân Ân Đức trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Được, Phượng Hoàng Đảm thuộc về các ngươi." Phong Thân Ân Đức cũng là sau khi nhìn thấy Thần Đồ, Tiểu Vu Nữ và Mạc Tử Phàm mới đưa ra quyết định này.

Mặc dù thực lực hắn mạnh, nhưng dù sao cũng không có Thần Chi Huyết trong người, nếu bây giờ đối đầu trực diện với Mạc Tử Phàm, kết quả có thể khó giữ được mạng sống.

"Còn ngươi thì sao?

Phong Thân Ân Đức." Mạc Tử Phàm nhìn về phía Phong Thân Ân Đức.

Theo kịch bản của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Phong Thân Ân Đức bây giờ đáng lẽ phải đến Tây Vực tìm Thần Chi Huyết mới đúng.

Nhưng hắn lại từ bỏ việc tìm kiếm Thần Chi Huyết, đến Trường Bạch Sơn, muốn đi Vân Thiên Cung, không khỏi khiến Mạc Tử Phàm có chút suy đoán.

"Ta được biết trên đời có ba thứ có thể bảo tồn sinh cơ của con người.

Thứ nhất là Ngọc Dũng mà Tây Vương Mẫu chế tạo cho Chu Mục Vương, ở trong Lỗ Vương Cung, còn về Ngọc Dũng cuối cùng đi đâu, các ngươi là người có quyền phát ngôn nhất." "Thứ hai, hoa bỉ ngạn trong tay công chúa Áo Cổ, nhưng công chúa Áo Cổ, ta hiện tại không phải là đối thủ, đành phải từ bỏ." "Thứ ba, là Thiên Tinh Vẫn Quan trong Vân Thiên Cung." Nghe đến đây, Mạc Tử Phàm không khỏi nhướng mày.

Anh biết Phong Thân Ân Đức trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm

cũng là một kẻ si tình, luôn muốn hồi sinh vợ mình.

"Tuy tôi cảm thấy khả năng hồi sinh vợ của ngươi gần như bằng không, nhưng tôi chúc phúc cho ngươi, hy vọng ngươi có thể làm được." Phong Thân Ân Đức tuy là nhân vật phản diện, nhưng Mạc Tử Phàm lại có điểm khá khâm phục hắn.

Ví dụ như sự si tình, người khác có làm được hay không Mạc Tử Phàm không biết, nhưng thật khó để chỉ si tình với một người.

Như Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, anh thật sự thích Tiểu Vu Nữ, nhưng cũng không thể làm được một đời một kiếp, một lòng một người.

Phong Thân Ân Đức sững sờ.

Chuyện hắn muốn hồi sinh vợ mình rất ít người biết, nhưng Mạc Tử Phàm lại một lời nói thẳng ra, khiến Phong Thân Ân Đức càng coi trọng anh hơn vài phần.

Bởi vì trong mắt Phong Thân Ân Đức, chắc chắn lại là Mạc Tử Phàm suy đoán ra được.

"Tổ cha nó, đến núi Trường Bạch để khiêng một cái quan tài, đúng là người mạnh mẽ, thật sự là người mạnh mẽ." Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán một câu, "Trần Tứ Gia, còn ông nữa, đã gần trăm tuổi rồi, đến Vân Thiên Cung làm gì?

Trường Bạch Sơn không dễ trèo đâu, thân già của ông chịu nổi không?" Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng: "Chuyện này không cần cậu lo." Dứt lời, ông ta lại tiếp tục nói: "Thứ ta muốn là Dẫn Hồn Ngọc!" Ba chữ Dẫn Hồn Ngọc vừa thốt ra, Ngô Tam Thúc không khỏi nhướng mày: "Trần Tứ Gia không ngờ lại có dã tâm như vậy, chẳng lẽ không sợ rước lửa vào thân?" Mạc Tử Phàm thì lần đầu tiên nghe thấy Dẫn Hồn Ngọc, cũng không biết nó có ý nghĩa gì.

Nhưng nghe lời Ngô Tam Thúc cũng có thể biết, Dẫn Hồn Ngọc hẳn là một con dao hai lưỡi, nếu không dùng tốt sẽ có thể xảy ra chuyện.

"Tam Tỉnh, cậu cũng đừng gấp, cậu đến đây vì cái gì?" Ánh mắt sắc bén của Trần Bì A Tứ dừng lại trên người Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc bình thản mở miệng: "Mục đích của tôi có hai.

Thứ nhất, Thiên Chân là độc đinh của nhà họ Ngô chúng tôi, chuyện khác tôi có thể không quản, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng, tôi không thể ngồi yên không lo." Trần Bì A Tứ nghe vậy khẽ gật đầu: "Còn thứ hai?" "Chuyện của đội khảo cổ năm đó chắc Tứ Gia cũng có nghe qua, tôi truy tìm manh mối của đội khảo cổ, biết được năm đó có thành viên đội khảo cổ đã đến Vân Thiên Cung." Ngô Tam Thúc cũng nói thật, vì theo trong Đạo Mộ Bút Ký, quả thực có người của đội khảo cổ năm đó ở trong lăng mộ này.

Bây giờ mục đích mọi người đến Vân Thiên Cung đều đã rõ ràng, mục đích của mọi người dường như đều không giống nhau.

Chương 209

Điểm này cho thấy, lần hợp tác này hẳn sẽ không tệ.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, lần hợp tác này không hề dễ dàng, Tiểu Ca chắc chắn có mục đích của riêng mình.

Ngoài ra, những người khác e rằng cũng không đơn giản như vậy, chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, có thể sẽ xuất hiện tình huống mà ngay cả Mạc Tử Phàm cũng không thể khống chế.

Tầng thứ tám Kỳ Môn Bát Độn và Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm tuy rất lợi hại, nhưng đó cũng chỉ là so với người bình thường mà thôi.

Mạc Tử Phàm dùng Kỳ Môn Bát Độn để tính toán người bình thường có lẽ không có vấn đề gì.

Nhưng những người ở đây chẳng có mấy ai là người bình thường.

Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức, Tiểu Ca đều là những sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

Mạc Tử Phàm muốn trực tiếp suy đoán ra là không thể.

Nhưng bây giờ suy nghĩ nhiều chuyện như vậy cũng không có ý nghĩa gì lớn, mọi chuyện phải đợi sau khi tiến vào Vân Thiên Cung mới được.

Dù mọi người có âm mưu gì, hiện tại có lẽ cũng không gây chuyện được, muốn động thủ e rằng cũng phải đợi đến khi vào trong Vân Thiên Cung.

Sau khi mọi người đạt thành hợp tác, tiếp theo là chuyện tìm người dẫn đường.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm nghĩ sẽ giống như nhiệm vụ trong Đạo Mộ Bút Ký, nhưng khi Ngô Tam Thúc tìm người dẫn đường, Mạc Tử Phàm lại thấy một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên tên là Lão Lưu, ngoài bốn mươi, nhỏ hơn Ngô Tam Thúc vài tuổi.

"Người này từng là lính ở khu vực này, từng tuần tra trên núi Trường Bạch, rất quen thuộc với nơi đó." Ngô Tam Thúc nói một câu.

Lão Lưu khách sáo chào hỏi Mạc Tử Phàm và mọi người: "Các vị đến đúng lúc lắm, tuyết lớn đã tạnh được nửa tháng rồi, hai ngày nữa vào núi sẽ an toàn hơn nhiều." Mạc Tử Phàm và mọi người chỉ đơn giản làm quen với Lão Lưu, tiếp theo là chờ hai ngày sau xuất phát.

Ở lại thị trấn nhỏ này hai ngày, hai ngày sau, Mạc Tử Phàm, Tiểu Ca, Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Thần Đồ, Tiểu Vu Nữ, Ngô Tam Thúc, Phan Tử, Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Lão Lưu, cùng bốn thuộc hạ, tổng cộng mười lăm người hùng hổ tiến vào núi.

Gần núi Trường Bạch, muốn thật sự vào núi, ít nhất cần phải đi ba bốn mươi dặm.

Đặc biệt là đi trong tuyết, đường xá cực kỳ tồi tệ, tốc độ của mọi người không nhanh.

Ban đầu có Lão Lưu dẫn đường, cũng không có vấn đề gì lớn.

Mọi người đi cả buổi sáng được gần hai mươi dặm, theo tốc độ này, có lẽ trời tối là có thể đến Trường Bạch.

Nhưng, lúc này, Phong Thân Ân Đức lại dừng bước: "Xem thế núi này, gần đây e là có một lăng mộ lớn không tầm thường." Lời Phong Thân Ân Đức vừa thốt ra, mọi người đều nhìn về phía hắn.

Mục đích lần này là Vân Thiên Cung, nhưng chưa đến Vân Thiên Cung, Phong Thân Ân Đức lại nói ở đây có một lăng mộ lớn không

tầm thường.

Từ góc độ của Phong Thân Ân Đức, nếu ở đây thật sự có lăng mộ, vậy có lẽ thật sự là một lăng mộ kinh thế.

Dù sao bản thân Phong Thân Ân Đức địa vị đã cao như vậy, lăng mộ bình thường, hắn thật sự không để vào mắt.

Lăng mộ có thể khiến Phong Thân Ân Đức nói là không tầm thường, từ đó có thể thấy, lăng mộ này có lẽ thật sự rất ghê gớm.

Nhưng Mạc Tử Phàm hiện tại không có cách nào, khu vực núi Trường Bạch có long mạch, nhiều lăng mộ cũng không phải chuyện lạ.

Hơn nữa, người có tài lực xây lăng mộ ở Trường Bạch Sơn, tệ lắm cũng không tệ đi đâu được.

"Mục đích lần này là Vân Thiên Cung, đừng gây thêm chuyện thì hơn.

Nếu ở đây thật sự có lăng mộ lớn, sau này có cơ hội quay lại!" Ngô Tam Thúc không mặn không nhạt mở miệng, Mạc Tử Phàm biết, Ngô Tam Thúc thật sự là vì chuyện của đội khảo cổ năm đó.

Đương nhiên, cũng không chắc Ngô Tam Thúc có bí mật không thể cho ai biết hay không, dù sao thế giới hiện tại là thế giới ba trong một, nhiều nơi đều đã xuất hiện biến hóa.

"Theo tôi thấy, nếu ở đây có lăng mộ lớn, vậy thì đừng vào.

Trường Bạch Sơn, ăn thịt người đấy, mấy lão binh chúng tôi, vào rồi, cũng không chắc có thể sống sót ra được đâu." Lời nói của Lão Lưu mang theo chút khẩu âm Đông Bắc, nhưng có lẽ vì từng ở trong quân đội, nên có phần giống tiếng phổ thông hơn.

Lời của Lão Lưu khiến Phong Thân Ân Đức có vài phần động

lòng: “Gặp được là duyên phận, ta cho rằng, có thể vào xem thử.” Mạc Tử Phàm cũng có thêm vài phần hứng thú.

Lăng mộ mà ngay cả Phong Thân Ân Đức cũng hứng thú như vậy, tuyệt đối không phải lăng mộ bình thường.

Hơn nữa, nếu trước khi vào Vân Thiên Cung có thể nâng thực lực lên một bậc, vậy khi đối mặt với những tồn tại không biết trong Vân Thiên Cung cũng có thể tự tin hơn.

“Bỏ phiếu đi!” Ngô Tam Thúc đứng ra, lúc này cần phải nhanh chóng quyết định, không thể lãng phí thời gian nữa.

“Không cần bỏ phiếu đâu!” Trần Bì A Tứ không mặn không nhạt mở miệng, “Đây mới vào núi hai mươi dặm, còn chưa đến thềm thứ hai của Trường Bạch Sơn.

Nếu thật sự có lăng mộ khoáng thạch, e là cũng không đến lượt chúng ta.” “Nếu lăng mộ khoáng thạch vẫn còn, chứng tỏ lăng mộ này thật sự hung hiểm, chúng ta chậm một chút cũng không bị người khác nhanh chân đến trước.” “Ngược lại là Vân Thiên Cung, là tác phẩm đỉnh cao của Uông Tàng Hải, bên trong kỳ trân dị bảo vô số, e là không chỉ có chúng ta nhòm ngó.

Nếu bị người khác nhanh chân đến trước, vậy thì mất nhiều hơn được.” Lời này của Trần Bì A Tứ vừa thốt ra, Mạc Tử Phàm mới bừng tỉnh đại ngộ.

Phải thừa nhận, Trần Bì A Tứ là tiền bối lão làng ở đây, phán đoán đưa ra vô cùng chính xác.

Phong Thân Ân Đức liếc nhìn Trần Bì A Tứ, cuối cùng gật đầu: “Thôi được, vậy đi Vân Thiên Cung trước.” Sau khi quyết định, Mạc Tử Phàm và mọi người đốt lửa trong tuyết ăn chút đồ nóng, sau đó tiếp tục tiến lên.

Chương 210

Theo lời Lão Lưu, trước khi trời tối tốt nhất có thể tìm được suối nước nóng trên thềm thứ hai của Trường Bạch Sơn.

Trên thềm thứ hai có tổng cộng ba suối nước nóng, nếu có thể tìm thấy trước khi trời tối, qua đêm bên cạnh suối nước nóng sẽ an toàn hơn.

Mọi người đẩy nhanh bước chân, nhưng con đường sau đó càng ngày càng khó đi, đặc biệt là khi đến gần thềm thứ hai, tuyết dày, việc tiến lên có vẻ hơi vất vả.

Mạc Tử Phàm có chim máy, hành lý hàng ngày đều ở trên đó, với thể chất của anh, chỉ cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, đi trong tuyết không khó.

Nhưng tình hình của những người khác không tốt lắm, đặc biệt là Vương Bàn Tử, Thiên Chân, những người này chỉ có thể chất hơi mạnh hơn người bình thường một chút.

Không có chim máy, vác ba lô đi trong tuyết ngập đến đầu gối, trông có vẻ khá tốn sức.

Lão Lưu thấy mọi người như vậy, không khỏi thúc giục: "Phải nhanh chân lên, cứ thế này, trước khi trời tối không thể tìm được suối nước nóng đâu.

Lúc đó ban đêm âm hai mươi mấy độ, sẽ chết cóng đấy." Lão Lưu có vẻ hơi sốt ruột, "Trong Trường Bạch Sơn, có sói tuyết và gấu người, nếu cắm trại bên ngoài mà gặp phải, là mất mạng đấy." Lão Lưu có vẻ hơi sốt ruột.

Là một người lớn lên gần Trường Bạch Sơn, có suy nghĩ như vậy

cũng là hợp tình hợp lý.

Thuyền phu sông Hoàng Hà kính sợ Hoàng Hà, sơn dân núi lớn kính sợ núi lớn, cũng là lẽ thường.

Huống hồ Trường Bạch Sơn còn được mệnh danh là tiểu thần sơn, người ta đã khoác lên cho nó một màu sắc thần thoại nhất định.

Nhưng Lão Lưu nói cũng không sai, ban đêm ở Trường Bạch Sơn, đặc biệt là ở vị trí thềm thứ hai, nhiệt độ tuyệt đối là âm hai mươi mấy độ, thậm chí có thể là âm ba mươi độ.

Trong tình huống đó, nếu công tác giữ ấm không làm tốt, có thể sẽ mất mạng ở đây.

Dù sao ở đây không phải ai cũng giống Mạc Tử Phàm, thân mang huyết mạch, thể chất cường hãn.

Lời của Lão Lưu có tác dụng, mọi người đẩy nhanh bước chân, đi theo Lão Lưu tìm suối nước nóng.

Theo lời Lão Lưu, ở đây đáng lẽ phải có ba suối nước nóng, nhưng vì đó là chuyện của nhiều năm trước, nên Lão Lưu cũng không rõ vị trí cụ thể của ba suối nước nóng đó, chỉ có thể dựa vào ký ức trước đây để tìm.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, nếu khởi động, anh tự nhiên có thể dễ dàng tìm thấy suối nước nóng.

Nhưng Mạc Tử Phàm không làm vậy, vì anh nhận ra Lão Lưu đang nói dối.

Lão Lưu không phải là nhiều năm không đến Trường Bạch Sơn, mà ngược lại, Lão Lưu hẳn là rất quen thuộc nơi này.

Bao gồm cả nơi có lăng mộ lớn mà họ đến vào buổi sáng, cũng là Lão Lưu cố ý dẫn đến.

Phải nói là, có Động Sát Thiên Nhãn, những thứ có thể nhìn ra thật sự rất nhiều.

Mặc dù Mạc Tử Phàm không biết mục đích của Lão Lưu, hoặc liệu Lão Lưu có thể cùng phe với Ngô Tam Thúc hay không, hiện tại Mạc Tử Phàm đều không thể xác định.

Đương nhiên, khả năng Lão Lưu và Ngô Tam Thúc cùng phe là khá lớn.

Thứ nhất, Lão Lưu là do Ngô Tam Thúc tìm đến.

Thứ hai, Ngô Tam Thúc đáng lẽ đã đến Vân Thiên Cung, chỉ vì một số nguyên nhân mà chưa công phá được mà thôi.

Mạc Tử Phàm hiện tại cũng không nói nhiều, khi màn đêm buông xuống, Lão Lưu cuối cùng đã tìm thấy một suối nước nóng.

Suối nước nóng này khác với suối nước nóng mà Thiên Chân tìm thấy trong Đạo Mộ Bút Ký, nó ở trong một hang động khác.

Mọi người nghỉ ngơi gần suối nước nóng, tối nay phải qua đêm ở đây.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn hang động này, không khỏi nhíu mày, vì hang động này nửa tháng trước hẳn đã có người ở.

"Các vị, đi tiếp về phía trước là Tam Thánh Sơn, mục đích lần này của chúng ta hẳn là ở đó.

Nhưng ở phía đông Tam Thánh Sơn có một trạm tuần tra biên giới, nếu chúng ta đi qua đó, chắc chắn sẽ bị phát hiện." Giọng Lão Lưu có chút nặng nề, "Vì vậy, chúng ta có hai cách lựa chọn.

Thứ nhất, từ phía tây lên núi.

Dù sao cũng là để phòng nước ngoài, phía tây không có trạm tuần tra.

Nhưng nếu đi từ phía tây, phải xuyên qua thung lũng giữa Nhị Thánh Sơn và Tam Thánh Sơn, nơi đó gió lớn, không cẩn thận có thể bị thổi bay đi." Nghe đến đây, mặt mọi người đều hơi nhíu lại, đặc biệt là Trần Bì A Tứ.

Dù sao cũng đã chín mươi tám tuổi, lúc còn trẻ ông ta rất lợi hại, nhưng cuối cùng năm tháng không tha một ai.

"Dùng cách thứ nhất, quãng đường sẽ dài hơn hai mươi cây số, nếu ngày mai tăng tốc độ, buổi tối có cơ hội đến được đích." "Còn cách thứ hai?" Trần Bì A Tứ trầm giọng hỏi, cách này không khoa học lắm, nếu dùng cách này, đợi trời tối mới đến đích, lúc đó muốn tìm long điểm huyệt là không thể.

"Có một cách có thể sẽ mất mạng." Sắc mặt Lão Lưu trở nên vô cùng nghiêm trọng, "Cách thứ hai là chúng ta xuất phát vào ban đêm, cố gắng ẩn mình, xuyên qua trạm tuần tra biên giới, đến nơi cần đến." Nghe đến đây, Mạc Tử Phàm biết Lão Lưu ưu tiên cách thứ nhất.

Vì cách thứ hai về cơ bản không thể sử dụng, nguyên nhân cũng đơn giản, ban đêm lên núi, nhiệt độ khoảng âm ba mươi độ, thậm chí có thể lạnh hơn.

Tổng cộng mười lăm người, muốn xuyên qua trạm tuần tra, không thực tế lắm.

Nếu những người ở đây đều có thân thủ như Mạc Tử Phàm, Thần Đồ, Phong Thần Ân Đức thì có thể.

Nhưng dù sao đa số người ở đây chỉ là người thường có thể chất mạnh hơn một chút, cách này rõ ràng không khả thi.

Chương 211

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ nên vào núi thế nào, Mạc Tử Phàm đang cân nhắc có nên nói ra chuyện bên trong Tam Thánh Sơn có khe nứt dưới lòng đất có thể đi qua hay không, Tiểu Ca đột nhiên đứng dậy.

Hành động đột ngột của Tiểu Ca khiến mọi người đều sững sờ, ánh mắt anh ta chăm chú nhìn ra ngoài, dường như bên ngoài có hồng thủy mãnh thú vậy.

Mạc Tử Phàm thể chất kinh người, nhưng cũng không nghe thấy tiếng gió thổi cỏ lay nào.

"Đến rồi." Tiểu Ca siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, nhìn chằm chằm vào cửa động.

Mạc Tử Phàm hiểu Tiểu Ca, anh ta tuyệt đối không phải loại người bắn tên không đích, đã nói vậy, chứng tỏ chắc chắn có thứ gì đó đã đến đây.

Cuối cùng, Mạc Tử Phàm cũng nghe thấy một âm thanh cực kỳ nhỏ, nếu không phải thể chất cường hãn, e rằng anh cũng không nghe thấy được.

Trong lúc mọi người đang như lâm đại địch, bên ngoài bước vào một đạo trưởng mặc đạo bào, tay cầm phất trần, trong tay bế một đứa bé.

Tại thềm thứ hai của núi Trường Bạch băng tuyết ngập trời, một đạo trưởng trông ba bốn mươi tuổi tay cầm phất trần, bế một đứa bé, đạp tuyết mà đến.

Cảnh tượng như vậy, nhìn thế nào cũng thấy có chút quỷ dị.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, Động Sát Thiên Nhãn lại không nhìn ra được chiều sâu của vị đạo trưởng này.

Đạo trưởng nhìn mọi người trong hang động, không hề kinh ngạc, dường như đã sớm biết ở đây có người.

"Chư vị, bần đạo nhặt được một đứa bé ở Trường Bạch Sơn, đêm nay nếu ở ngoài, e rằng đứa bé sẽ không chịu nổi, không biết có thể cho bần đạo và đứa bé một chỗ nghỉ chân trong hang động này không?" Lời nói của đạo trưởng rất khiêm tốn.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn mọi người, chỉ vào một tảng đá gần suối nước nóng: "Ngồi đi." Đạo trưởng cảm kích nhìn Mạc Tử Phàm một cái, bước vào ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, Ngô Tam Thúc đã bắt đầu lân la hỏi chuyện, dù sao ở nơi này gặp một vị đạo trưởng như vậy, ai cũng thấy kỳ lạ.

"Vị đạo trưởng này, không biết xưng hô thế nào?" Đạo trưởng lễ phép hành lễ: "Đạo hiệu của bần đạo là Thiên Tình, gọi ta là Thiên Tình đạo nhân là được." "Một mình đến Trường Bạch Sơn?

Có thể nhặt được một đứa bé trong băng thiên tuyết địa, quả thực có chút phi phàm." Ngô Tam Thúc có vẻ như đang tán dương Thiên Tình đạo nhân, nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, đó chỉ là Ngô Tam Thúc dùng lễ đối đãi để moi tin.

Thiên Tình đạo nhân cũng là người thông minh, ý đồ moi tin của Ngô Tam Thúc rõ ràng như vậy tự nhiên ông ta cũng biết: "Không giấu gì chư vị, ta nhận lời mời, vốn là giúp một người bạn tốt hạ một cái đấu ở Trường Bạch Sơn, nhưng lại không thấy anh ta xuất hiện." Nghe Thiên Tình đạo nhân cũng là người hạ đấu, ánh mắt mọi người đều hơi thay đổi, nhưng không nói gì.

Dù sao Trường Bạch Sơn lăng mộ nhiều vô số, không nhất định là

Vân Thiên Cung mà họ sắp đến.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm có thể nhìn ra, Thiên Tình đạo nhân tuyệt đối là một cao thủ võ cổ, còn cụ thể lợi hại đến đâu, anh không biết.

Khả năng quan sát của Thiên Tình đạo nhân cũng không tồi, lập tức nhìn ra có chút manh mối.

"Các vị cũng hạ đấu?" Thiên Tình đạo nhân đứng dậy, liếc nhìn đứa bé trong lòng, "Ta không biết người bạn đó của ta có đụng chạm gì với chư vị hay không, nhưng vì đứa bé trong lòng, ta chọn rút lui.

Sau đêm nay, ta sẽ rời khỏi đây." Trần Bì A Tứ vội vàng xua tay: "Ta thấy đạo trưởng thân thủ phi phàm, không biết lần này nhận lời mời hạ đấu nào?" Đại đấu trong Trường Bạch Sơn nhiều không kể xiết, Trần Bì A Tứ cũng nảy sinh ý nghĩ.

Nghe lời Trần Bì A Tứ, Thiên Tình đạo nhân hơi trầm ngâm, cuối cùng gật đầu nói: "Chuyện này thực ra cũng không có gì bất tiện.

Thấy các vị đều là người trong đạo, có lẽ cũng biết về Bàn Sơn đạo nhân." "Lần này mời ta là một vị Bàn Sơn đạo nhân, về mục đích, có lẽ các vị cũng biết." Bàn Sơn đạo nhân?

Vậy thì gần như có thể khẳng định, là tìm kiếm Muchen Châu.

Chỉ là, năm đó Hồ Bát Nhất sau khi tìm thấy Muchen Châu ở Hiến Vương Mộ, đã ném nó trở lại Quỷ Động.

Chuyện này người của Cửu Môn Tứ Phái gần như đều biết, lời của Thiên Tình đạo nhân rõ ràng là đang nói dối.

Trong lúc Ngô Tam Thúc chuẩn bị làm khó, Thiên Tình đạo nhân lại tiếp tục nói.

"Năm đó Hồ Bát Nhất cửu tử nhất sinh tìm được Muchen Châu, nhưng phương pháp sử dụng không chính xác, nên chỉ tạm thời áp chế

được lời nguyền, chứ không thể vĩnh viễn tiêu trừ nó." "Muốn vĩnh viễn tiêu trừ lời nguyền, cần phải tìm những Muchen Châu khác." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm không khỏi nhướng mày, Muchen Châu lại có nhiều hơn một.

Điểm này Mạc Tử Phàm cũng chưa từng nghĩ đến, Muchen Châu trong thế giới đạo mộ có thể coi là tồn tại cấp cao nhất, nếu không chỉ có một viên, vậy thì có chút đáng sợ.

Những người khác nghe vậy cũng biết mình đã hiểu lầm, chỉ là, giống như Mạc Tử Phàm, khi biết trên thế giới này còn có những Muchen Châu khác, họ cũng vô cùng kinh ngạc.

"Thiên Tình đạo nhân, ý của ngài là, trên thế giới này còn có những Muchen Châu khác?" Thiên Chân lập tức nhìn thấy hy vọng, nếu có thể tìm được Muchen Châu khác, lời nguyền trên người cũng có thể tạm thời áp chế.

Lần này đi Vân Thiên Cung, thực ra Thiên Chân cũng không có nhiều tự tin.

Một cung điện xây trên đỉnh mây, người có tài lực và vật lực như vậy tuyệt không phải hạng tầm thường, nguy hiểm bên trong khó mà tưởng tượng.

"Ta cũng không chắc, vị bạn đó của ta nói, Muchen Châu tổng cộng có bảy viên, viên mà Hồ Bát Nhất có được không phải là duy nhất." Lời của Thiên Tình đạo nhân có thể nói là gây chấn động, khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

"Vậy ngài có biết lăng mộ đó ở đâu không?" Ngô Tam Thúc lập tức hỏi, có Muchen Châu, đối với mọi người đều là một tin tốt.

Thiên Tình đạo nhân do dự, cuối cùng lắc đầu nói: "Xin lỗi, cái này không thể nói cho các vị." Mạc Tử Phàm cũng không định để

Thiên Tình đạo nhân nói ra, dù sao nhìn dáng vẻ của ông ta, có lẽ cũng không thể xác định trong đó có Muchen Châu hay không.

Nhưng, Vương Bàn Tử lại có chút sốt ruột, lập tức kéo áo xuống, để lộ lưng trần.

“Thiên Tình đạo nhân, ngài xem, tôi cũng là người trúng lời nguyền, ngài có lòng từ bi, nói ra đi, cũng là cứu tôi một mạng.” Thiên Tình đạo nhân nhìn dấu ấn sau lưng Vương Bàn Tử, không khỏi nhíu mày.

“Ra là chư vị cũng là người chịu khổ, Muchen Châu đó ở trong Hàn Đàm cổ mộ.

Người bạn đó của ta bản lĩnh cũng không tệ, nhưng không vào được Hàn Đàm, nên mới tìm ta giúp.” Hàn Đàm cổ mộ!

Chương 212

Nghe Thiên Tình đạo nhân nói, tất cả mọi người đều co rút đồng tử.

Trong Trường Bạch Sơn có không ít hàn đàm, có hàn đàm tiên thiên, cũng có hàn đàm hậu thiên.

Hàn đàm hậu thiên thực ra là lăng mộ cổ, trên núi Trường Bạch, lăng mộ bình thường khá dễ bị trộm.

Nhưng Hàn Đàm cổ mộ thì khác, trước tiên xây lăng mộ bên dưới, sau đó đổ nước lên trên, chỉ có như vậy mới có thể hình thành Hàn Đàm cổ mộ.

Trường Bạch Sơn vốn đã cực kỳ lạnh lẽo, muốn vào hàn đàm, quả là nói chuyện hoang đường.

Ít nhất là người có thực lực như vậy, dùng từ đếm trên đầu ngón tay để hình dung cũng không ngoa.

"Nếu các vị bằng lòng chăm sóc đứa bé, ta nguyện ý vào Hàn Đàm, giúp các vị tìm kiếm Muchen Châu." Thiên Tình đạo nhân dường như thật sự đang hành thiện tích đức, mở miệng lại muốn giúp Mạc Tử Phàm xuống Hàn Đàm cổ mộ.

Trần Bì A Tứ liếc nhìn Phong Thân Ân Đức, ông ta biết Phong Thân Ân Đức thực lực cường đại, muốn biết liệu hắn có thể vào Hàn Đàm cổ mộ hay không.

Phong Thân Ân Đức trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng: "Ở trong hàn đàm không thể ở quá lâu." Mạc Tử Phàm liếc nhìn Thiên Tình đạo nhân, trực giác mách bảo anh, Thiên Tình đạo nhân hẳn có bí mật không thể cho ai biết.

Hàn Đàm cổ mộ, xác thực tồn tại, nhưng Mạc Tử Phàm cảm thấy, Thiên Tình đạo nhân dường như đang cố ý dẫn họ đến Hàn Đàm.

Thứ nhất, nhặt được một đứa bé trong băng thiên tuyết địa, vốn không thực tế, khả năng lớn hơn chỉ là Thiên Tình đạo nhân muốn thông qua đứa bé này để thay đổi vị trí trong lòng Mạc Tử Phàm và mọi người, khiến họ cảm thấy Thiên Tình đạo nhân là một người từ bi.

Thứ hai, trong Trường Bạch Sơn có vô số lăng mộ, dùng chuyện Muchen Châu, phảng phất như biết Mạc Tử Phàm đã trúng lời nguyền, càng khiến người ta cảm thấy khó tin.

Thứ ba, chính là kết quả, nếu Thiên Tình đạo nhân ra tay dưới Hàn Đàm, kết quả có thể khiến cao thủ xuống Hàn Đàm chết ở dưới đó.

Càng nghĩ Mạc Tử Phàm càng cảm thấy không ổn, Thiên Tình đạo nhân này e rằng thật sự có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm vận dụng tầng thứ tám của Động Sát Thiên Nhãn.

Dưới sự quan sát của tầng thứ tám Động Sát Thiên Nhãn, điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc là, Thiên Tình đạo nhân này lại không phải người.

Bao gồm cả đứa bé trong lòng, cũng không phải người.

Thiên Tình đạo nhân và đứa bé lại là hai con vượn lông trắng, chỉ là dùng bí thuật đặc biệt, khiến Mạc Tử Phàm và mọi người khi nhìn thấy không khỏi tin tưởng.

Mạc Tử Phàm không động thanh sắc đứng dậy: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi Hàn Đàm cổ mộ một chuyến trước, nếu có thể được Muchen Châu, tự nhiên là tốt nhất." Ngô Tam Thúc và Trần Bì A Tứ nghe vậy đều nhíu mày, quyết định này của Mạc Tử Phàm có chút lỗ

mãng.

“Tốt.” Dưới đáy mắt Thiên Tình đạo nhân lóe lên một tia vui mừng, nhưng lại thoáng qua rồi biến mất.

Những người khác có lẽ không chú ý, nhưng Mạc Tử Phàm lại nhìn thấy rất rõ.

“Bây giờ trời rét đất đông, không bằng chúng ta ngày mai hãy đi.” Mạc Tử Phàm cười nhạt mở miệng, làm vậy chủ yếu là để Thiên Tình đạo nhân thả lỏng cảnh giác.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nghe lời Mạc Tử Phàm, Thiên Tình đạo nhân thả lỏng cảnh giác, cảm thấy cá đã cắn câu.

Nhưng, ngay khoảnh khắc Thiên Tình đạo nhân thả lỏng, Mạc Tử Phàm xuất thủ Hắc Lân Cửu Châm chi Thất Châm, trong nháy mắt bảy cây kim bạc rơi xuống người Thiên Tình đạo nhân.

Sắc mặt Thiên Tình đạo nhân đại biến, bị bảy cây kim bạc phong tỏa huyệt đạo, bây giờ hành động trở nên khó khăn.

“Vị bằng hữu này, ý gì đây?” Thiên Tình đạo nhân nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, hắn rất tự tin vào huyễn thuật của mình, không tin Mạc Tử Phàm lại có thể nhìn thấu.

“Thiên Tình đạo nhân, hay là, ta nên gọi ngươi là Vượn Lông Trắng.” Mạc Tử Phàm nhàn nhạt nói, nhưng lời này lọt vào tai Thiên Tình đạo nhân lại như sét đánh giữa trời quang.

Hắn thực sự không ngờ một người trẻ tuổi như Mạc Tử Phàm lại có thể nhìn phá huyễn thuật.

Huyễn thuật này, ngay cả cao thủ hàng đầu cũng không nhìn ra, không ngờ lại bị một người trẻ tuổi như Mạc Tử Phàm nhìn ra.

Những người khác khi nghe Mạc Tử Phàm nói cũng có chút kinh

ngạc, họ đều biết Mạc Tử Phàm tuyệt đối không phải người nói năng bừa bãi, nên kết quả chỉ có một, Thiên Tình đạo nhân trước mặt không phải người, mà là vượn lông trắng trong truyền thuyết.

Trần Bì A Tứ nhìn chằm chằm Thiên Tình đạo nhân: "Nghe nói trong Trường Bạch Sơn có một loại vượn lông trắng, có thể thông qua khí tức thi triển huyễn thuật, người trúng huyễn thuật sẽ không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, nên rất khó phát hiện.

Không ngờ lão phu Trần Bì A Tứ lại có thể gặp được một con." Thiên Tình đạo nhân vốn định ngụy biện đôi chút, vì hắn cảm thấy, quyền lên tiếng của Mạc Tử Phàm trong đám người này có thể không lớn, dù sao cũng chỉ là một người trẻ tuổi.

Nhưng bây giờ Thiên Tình đạo nhân mới biết, hắn đã sai, Mạc Tử Phàm vừa mở miệng, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn.

Hắn biết, ngụy biện là vô ích, việc cấp bách bây giờ là tìm cách bỏ chạy.

Nhưng, bây giờ mới muốn chạy, rõ ràng đã muộn.

Bởi vì Mạc Tử Phàm đã chặn lối ra, còn bên trong, có Tiểu Ca, Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức, Tiểu Vu Nữ ở đó, vượn lông trắng muốn hung hăng là không thể.

Thấy tình cảnh này, vượn lông trắng lập tức lao về phía Mạc Tử Phàm, nó biết, chỉ có phá vỡ phòng tuyến của Mạc Tử Phàm mới có khả năng rời khỏi đây.

Con vượn lông trắng nhỏ trong lòng cũng lao về phía Mạc Tử Phàm, chuẩn bị liên thủ đánh bại anh trong nháy mắt.

Nhưng Mạc Tử Phàm sao có thể cho chúng cơ hội, cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đập ra.

Trọng lượng của bản thân cây côn cộng với sức mạnh cường hãn của Mạc Tử Phàm, một côn trực tiếp đánh bay con vượn lông trắng trở lại, còn con vượn lông trắng nhỏ kia, càng khó thoát khỏi đòn tấn công của anh.

Vượn lông trắng vốn đã bị phong tỏa huyệt đạo, thực lực giảm đi đáng kể, lại bị Mạc Tử Phàm một côn đánh trúng, bị thương không nhẹ, bỏ chạy rõ ràng là không thể.

Chương 213

Mạc Tử Phàm nhìn về phía con vượn lông trắng đã hóa thành bản thể, hỏi: "Mục đích của ngươi đến đây là gì?

Đừng nói chỉ vì rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi hại người nhé?" Vượn lông trắng giống loài người, nên có thể là họ hàng gần của con người, trí tuệ không kém con người, Mạc Tử Phàm muốn biết, tại sao vượn lông trắng lại muốn ra tay với họ.

"Chúng ta sống ở Trường Bạch Sơn, luôn phải dùng thứ gì đó để hiến tế cho Sơn Thần lão gia.

Tế phẩm, lựa chọn tốt nhất chính là con người." Mạc Tử Phàm nghe vượn lông trắng nói, không khỏi biến sắc, vượn lông trắng lại muốn dùng người làm tế phẩm.

Bây giờ Mạc Tử Phàm mới hiểu, người xưa tư duy lạc hậu, có tư tưởng mê tín.

Vượn lông trắng tuy thông minh, nhưng cũng chỉ là tương đối, tiếp xúc với những thứ bên ngoài quá ít, nên dễ nảy sinh tư tưởng phong kiến mê tín.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vượn lông trắng muốn lấy họ làm tế phẩm, Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ không tha.

Cây Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay hạ xuống, trực tiếp tiêu diệt con vượn lông trắng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Vượn lông trắng, điểm năng lượng +1300, kỹ năng Huyễn Thuật Từ Trường +1, và tự động nâng lên tầng thứ ba." Huyễn Thuật Từ Trường (tầng thứ ba): Có thể thông

qua việc thay đổi từ trường trong một phạm vi nhất định, khiến sinh vật xung quanh sinh ra ảo giác, phạm vi từ trường càng nhỏ, năng lực huyễn thuật càng mạnh.

Nhìn thấy kỹ năng này, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, không ngờ lại nhận được kỹ năng của vượn lông trắng.

Kỹ năng này thiên về phụ trợ, nhưng là một kỹ năng khá tốt, nếu vận dụng tốt, không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Mạc Tử Phàm dời tầm mắt sang con vượn lông trắng nhỏ, có câu nói diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Con vượn lông trắng nhỏ này bây giờ đã biết phối hợp với cha nó để giăng bẫy lừa người, Mạc Tử Phàm tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho nó.

Hơn nữa, việc chúng làm đều là những việc hại người, lại thêm trang phục trên người chúng, Mạc Tử Phàm không khó để nhận ra, chúng hẳn đã giết người.

Vì vậy, không thể giữ lại!

Lại lần nữa ra tay, con vượn lông trắng nhỏ cũng bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này Thiên Chân có chút không nỡ, nhưng cậu cũng biết, thứ hại người, không thể giữ lại.

Phong Thân Ân Đức lại gật đầu nói: "Tuổi còn trẻ đã sát phạt quyết đoán như vậy, tương lai thành tựu không thể lường được." Phong Thân Ân Đức từng là tiểu vương gia, đã gặp quá nhiều người, tự nhiên biết rõ người như Mạc Tử Phàm đáng sợ đến mức nào.

Trần Bì A Tứ cũng gật đầu: "Đều nghe người ta nói, đồ đệ Tề Thiết Chủy thu nhận không ra gì, hôm nay gặp rồi mới thấy, đó đều là lời đồn nhảm.

Nếu không phải là đệ tử của Tề Thiết Chủy, vị trí của ta, cũng nhường cho cậu ngồi.” Mạc Tử Phàm cũng từng nghĩ, có nên ngồi thử vị trí đương gia Cửu Môn hay không, nhưng trong đó có hai người mà anh hiện tại không thể vượt qua.

Người thứ nhất, tự nhiên là sư phụ Tề Thiết Chủy của anh, cái này thực ra cũng không sao.

Người thứ hai mới là mấu chốt, đó là đương gia Cửu Môn hiện tại, lão nhân Trương Nhật Sơn!

Nhưng những điều đó đều không quan trọng.

Mạc Tử Phàm ngoài thân phận Hắc Lân Tân Quan ra, thực ra càng thiên về việc trở thành Phát Khâu Thiên Quan hơn.

Có câu nói: Phát Khâu không xuất, Mạc Kim vi vương!

Câu nói này không phải là bịa đặt lung tung, từ quy tắc đổ đấu của Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy cũng có thể nhìn ra một vài manh mối.

Mạc Kim Giáo Úy có quy tắc Gà gáy không mò vàng, tồn tại nhiều cấm kỵ.

Nhưng Phát Khâu Thiên Quan thì không, một câu, thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Loại hình này mới là thứ Mạc Tử Phàm cảm thấy không tồi.

Đương nhiên, đối với nghề nghiệp hiện tại Hắc Lân Tân Quan, Mạc Tử Phàm cũng rất hài lòng.

Bất kể là Hắc Lân Huyền Trọng Côn, Hắc Lân Tàn Ấn, Hắc Lân Chi Tâm, Hắc Lân huyết mạch, Hắc Lân long văn, những thứ này đều cho Mạc Tử Phàm biết, nghề nghiệp Hắc Lân Tân Quan này có khả năng vượt lên trên Cửu Môn Tứ Phái.

Nếu có cơ hội, Mạc Tử Phàm sẽ điều tra rõ ràng tình hình cụ thể của nghề nghiệp Hắc Lân Tân Quan.

Điểm này công chúa Áo Cổ dường như biết một chút, nhưng Mạc Tử Phàm lúc đó cũng không hỏi ra được manh mối gì.

Sau khi giải quyết xong vượn lông trắng, mọi người tiếp tục nghỉ ngơi.

Vượn lông trắng ở khu vực lân cận hẳn là có sức uy hiếp khá lớn, không có dã thú nào khác lại gần hang động.

Nửa đêm, có vài con sói tuyết lảng vảng gần đó, nhưng khi chuẩn bị đến gần hang động, tất cả đều vội vàng bỏ chạy.

Ngày thứ hai, Mạc Tử Phàm và mọi người dưới sự dẫn dắt của Lão Lưu tiếp tục hướng về mục đích lần này.

Lộ trình lần này của mọi người tuy khác với trong Đạo Mộ Bút Ký, nhưng cuối cùng cũng đến được địa điểm trên bản đồ.

Sau đó, Trần Bì A Tứ với tư cách là lão giang hồ, bắt đầu tìm long điểm huyệt.

Bản lĩnh tìm long điểm huyệt cũng không phải Mạc Kim Giáo Úy độc quyền, trong Cửu Môn Tứ Phái, không ít cao thủ đều biết bản lĩnh này.

Chỉ là, bản lĩnh tìm long điểm huyệt của Cửu Môn, tự nhiên không thể so sánh với Mạc Kim Giáo Úy.

Chương 214

Nhưng lần này có một người thông âm dương, hiểu quỷ thần là Phong Thân Ân Đức, vì vậy nhanh chóng xác định được vị trí.

Phong Thân Ân Đức và thuộc hạ của Trần Bì A Tứ phụ trách đào đạo động, Ngô Tam Thúc và Trần Bì A Tứ đích thân giám sát.

Nhưng trên núi Trường Bạch, nếu đào sập tầng băng, vậy thì không phải là tiến vào Vân Thiên Cung, mà là trực tiếp toàn bộ bị chôn vùi ở đây.

Đạo động đào không nhanh, nhưng tương đối thuận lợi.

Phải nói là, Mạc Tử Phàm ngoài chuyện gặp vượn lông trắng ra, những chuyện khác đều rất thuận lợi, bao gồm cả lúc lên núi, đi qua hẻm núi thứ hai cũng không gặp bão tuyết.

Bây giờ đào đạo động cũng không xuất hiện nguy hiểm như trong Đạo Mộ Bút Ký, mọi thứ dường như đều rất thuận lợi.

Mấy người tiến vào đạo động, cảnh tượng bên dưới đạo động khiến tất cả mọi người có chút kinh ngạc.

Bởi vì ở đây lại là một hành lang dài.

Đương nhiên, nếu là hành lang bình thường, đối với những người có mặt, căn bản không đáng nhắc tới, nhưng đây không phải là một hành lang bình thường, mà là một hành lang băng huyền.

Toàn bộ hành lang đều là băng huyền ngàn năm, bên dưới băng huyền là vách núi vạn trượng, nếu băng huyền rơi xuống hoặc tan chảy, vậy thì hành lang băng huyền này sẽ không còn tồn tại.

“Thật là quỷ phủ thần công, Uông Tàng Hải này thật lợi hại, không ngờ có thể ở đây tạo ra một hành lang băng huyền.” Mạc Tử

Phàm biết nguyên tác, tình hình ở đây cũng tương tự như trong truyện.

Có điều, nơi này còn hư ảo hơn nguyên tác, vì đây là một hành lang hoàn toàn bằng băng huyền.

Trong nguyên tác, chỉ có một nửa hành lang nối liền với hẻm núi.

Mạc Tử Phàm bỗng nảy ra một ý nghĩ táo bạo, rằng những ngôi mộ cổ kinh thiên động địa mà Ngô Tam Thúc đã đến không phải là thật, nếu không thì không thể giải thích tại sao ông ta lại biết nhiều chuyện như vậy.

Có lẽ trong bộ Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Thúc đã tự mình che giấu một số chi tiết, không hề viết ra những thứ thật sự trong các ngôi mộ cổ đó.

Nói tóm lại, Ngô Tam Thúc đang né tránh những điều cấm kỵ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Mạc Tử Phàm, vì Đạo Mộ Bút Ký vốn là kinh điển, có thể chỉ là thế giới do Ngô Tam Thúc tưởng tượng ra.

Chỉ vì thế giới mà ông ta tạo ra quá đỗi chân thật, nên Mạc Tử Phàm mới có suy nghĩ như vậy.

Gạt bỏ những suy nghĩ lan man, Mạc Tử Phàm cùng mọi người cẩn thận tiến về phía trước.

Bên dưới hành lang băng huyền là vực sâu vạn trượng, nếu rơi xuống, chắc chắn sẽ mất mạng.

Mấy người men theo hành lang băng huyền cẩn thận đi tới.

Vừa đi được vài bước, Ngô Tam Thúc nhíu mày: "Nơi này có dao động từ trường rất mạnh, e rằng phía trước có Đại Tống tử đang chờ chúng ta." Mạc Tử Phàm phát hiện tình tiết quả nhiên đã thay đổi, vì trong Đạo Mộ Bút Ký, Trần Bì A Tứ đã bị dẫn sai hướng, suýt nữa

tưởng rằng mộ cổ ở đây, kết quả bị một con rùa sắt từ tính khổng lồ đánh lừa.

Nếu Lỗ Vương Cung chỉ là một mộ trong mộ, thì Vân Thiên Cung lại là điển hình của thật thật giả giả, giả giả thật thật, khiến người ta không thể nào đoán được đâu là mộ thật, đâu là mộ giả.

Thậm chí, Mạc Tử Phàm còn đoán rằng, nội dung trong Đạo Mộ Bút Ký ở kiếp trước, nơi mà Thiên Chân và Tiểu Ca đến được, e rằng cũng không phải là Vân Thiên Cung.

Không đúng, không nên như vậy, đáng lẽ Vân Thiên Cung mà Thiên Chân tìm thấy chỉ là Vân Thiên Cung mà Uông Táng Hải muốn cậu ta tìm thấy.

Mạc Tử Phàm không hiểu tại sao bản đồ của Vân Thiên Cung lại xuất hiện ở nhiều ngôi mộ khác nhau, giờ thì anh ta đã đại khái hiểu ra.

Uông Táng Hải muốn dùng những bản đồ đó để mê hoặc những kẻ đổ đấu, khiến họ tưởng rằng nơi mình đến chính là ngôi mộ thật của Vân Thiên Cung, nhưng đâu biết rằng, đó hoàn toàn không phải là mộ thật.

Đến đây, Mạc Tử Phàm cũng hiểu vì sao Vân Thiên Cung trong Đạo Mộ Bút Ký lại có nhiều điểm đáng ngờ như vậy.

Báu vật như Phượng Hoàng đảm chắc chắn phải ở trong ngôi mộ thật.

Trong khi Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, những người khác vẫn tiếp tục tiến lên.

Đi được gần hai mươi phút, phía trước hành lang băng huyền xuất hiện một con rùa khổng lồ.

Rùa sắt từ tính khổng lồ!

Mạc Tử Phàm biết đây chính là thủ phạm gây ảnh hưởng đến từ trường.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy con rùa, sắc mặt không khỏi biến đổi: "Không hay rồi, e là chúng ta đã trúng kế.

Đây là một mộ đạo giả, phán đoán của tôi đã bị con rùa sắt này ảnh hưởng." Lời nói của Trần Bì A Tứ dường như cũng cho thấy ông ta biết Uông Táng Hải thích chơi trò thật thật giả giả.

"Bây giờ muốn biết phương hướng chính xác, phải phá hủy con rùa sắt từ tính này, nếu không chúng ta sẽ không bao giờ tìm được vị trí đúng." Trần Bì A Tứ cũng biết tình hình hiện tại khá nan giải, nếu không phá hủy con rùa, la bàn sẽ luôn bị ảnh hưởng.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, vì anh biết bên trong con rùa sắt này còn có bí ẩn khác, nếu tùy tiện mở ra, sẽ dẫn đến một lượng lớn rắn rết và dơi, lúc đó sẽ là phiền phức lớn.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không ngăn cản, vì theo Đạo Mộ Bút Ký, Trần Bì A Tứ cũng đã phá hủy con rùa sắt.

Ngay khi chuẩn bị phá hủy, Phong Thân Ân Đức lại lắc đầu nói: "Con rùa sắt từ tính này dường như có bí ẩn riêng, phá hủy tùy tiện có thể sẽ mang đến cho chúng ta những phiền phức khó lường." Nói rồi, Phong Thân Ân Đức lại tiếp tục: "Lúc trước tôi cũng đã quan sát long mạch ở đây, nếu không có gì bất ngờ, ngôi mộ thật sự nằm ở phía trước con rùa." Nghe lời Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ có chút nghi ngờ: "Không thể nào, con rùa sắt ở đây rõ ràng là để gây nhiễu phán đoán của chúng ta, nếu mộ ở phía trước, chẳng lẽ Uông Táng Hải lại tốt bụng đến thế sao?" "Cũng chưa chắc." Ngô Tam Thúc lại chọn tin tưởng Phong Thân Ân Đức: "Lão già Uông Táng Hải đó làm việc thật thật giả giả, giả giả thật thật, lần này cũng không chắc được." Nói xong, Ngô Tam Thúc lại nhìn về phía Mạc Tử Phàm, hỏi:

“Tiểu Bát Gia, hay là ngài xem giúp một quẻ, xem có phải ở đây không.” Mạc Tử Phàm cười nhạt: “Không cần đâu, cứ đi thẳng về phía trước đi!” Trần Bì A Tứ hơi do dự, rồi cũng đi theo mọi người.

Ông ta và Phong Thân Ân Đức có vẻ quen biết, đối với Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ dường như có vài phần tin tưởng.

Thêm vào đó Mạc Tử Phàm và Ngô Tam Thúc đều nói như vậy, Trần Bì A Tứ tự nhiên cũng chọn tin tưởng Mạc Tử Phàm.

Chương 215

Mấy người men theo hành lang băng huyền tiếp tục tiến lên, thêm hai mươi phút nữa trôi qua, hành lang băng huyền đã đến cuối.

Thấy vậy, Trần Bì A Tứ không khỏi nhíu mày: "Xem ra chúng ta thật sự đã đi vào ngõ cụt, bị lão già Uông Táng Hải kia chơi một vố rồi." "Tôi lại không nghĩ vậy." Mạc Tử Phàm nhìn về phía lớp băng huyền sát vách đá: "Nếu tôi đoán không lầm, lối vào ở bên này." Mạc Tử Phàm có thể phán đoán ra lối vào là vì băng huyền ở đây có chút khác biệt so với những nơi khác.

Nếu là người thường, có thể sẽ không nhìn ra vấn đề, nhưng Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, những khác biệt nhỏ nhất trên lớp băng huyền anh đều có thể thấy rõ mồn một.

"Phá băng sao?" Lời Mạc Tử Phàm vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều hơi biến đổi, vì theo ý anh ta, chắc chắn cần phải phá băng.

Bên dưới là vực sâu vạn trượng, nếu phá băng thất bại, băng huyền vỡ nát, e rằng tất cả mọi người ở đây đều phải bỏ mạng.

"Băng huyền ở đây rất cứng, nếu cưỡng ép phá băng, có khả năng sẽ khiến lớp băng vỡ vụn, đến lúc đó tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng tại đây." "Phá băng trực tiếp chắc chắn không được, nhưng chúng ta có thể dùng lò nung làm mềm băng trước, sau đó phá băng, chỉ có lớp băng đã mềm mới vỡ, sẽ không ảnh hưởng đến những lớp băng khác." Mạc Tử Phàm nói ra phương pháp này cũng vì trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Thúc đã viết như vậy.

Nghe phương pháp này của Mạc Tử Phàm, mọi người đều lộ vẻ vui mừng, vì họ biết cách này khả thi.

"Được, phá băng." Trần Bì A Tứ và Phong Thân Ân Đức gật đầu,

sau đó cho người của mình bắt đầu phá băng.

Việc phá băng khá thuận lợi, sau khi lớp băng bị phá ra, Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Thúc đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm.

Mặc dù phía sau lớp băng là đất bùn, nhưng với kinh nghiệm phong phú, hai người liếc mắt một cái đã nhận ra đó là đất mới được lấp vào.

"Đào!" Trần Bì A Tứ lộ vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn Mạc Tử Phàm cũng thay đổi.

Vốn dĩ ông ta không quá để tâm đến Mạc Tử Phàm, nhưng bây giờ, người này thật sự thâm tàng bất lộ, dường như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của anh ta.

Đất bùn được đào ra, một mộ đạo xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Một thuộc hạ của Trần Bì A Tứ đi trước dò đường, sau khi xác định không có nguy hiểm, mọi người mới lần lượt tiến vào.

Sau khi vào mộ, mọi người đều vui mừng, nhưng Mạc Tử Phàm lại biết rằng, bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

Mộ đạo không dài, phía trước có thể thấy một cánh cửa đá, bên cạnh có hai pho tượng, một là Thao Thiết, một là Cùng Kỳ.

Cả Thao Thiết và Cùng Kỳ đều là tứ đại hung thú thời thượng cổ, Uông Táng Hải dùng chúng để trấn giữ cửa đá, dường như muốn nói cho người đời sau biết, nơi đây là đại hung chi địa, đừng tùy tiện bước vào.

Nhưng những người đến đây lần này, ai lại là kẻ sợ chuyện chứ, đã đến trước cửa đá rồi, tự nhiên không thể vì hai pho tượng mà rời đi.

“Mở cửa đá.” Phong Thân Ân Đức bình tĩnh ra lệnh, hai thuộc hạ lập tức tiến lên, đẩy cửa đá.

Cửa đá đã bị đóng băng, muốn mở ra cần phải phá băng.

Lần phá băng này dễ hơn nhiều, Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đập lên, lớp băng điêu khắc trên cửa đá lập tức vỡ tan.

Anh lại dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn đẩy một cái, cửa đá bị đẩy ra.

Cửa đá mở ra, mọi người tiến vào bên trong.

Con đường tiếp theo đối với Mạc Tử Phàm là một ẩn số, vì anh cũng không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Bởi vì bất kể là Lỗ Vương Cung, mộ biển hay Tần Lĩnh thần thụ, đều có sự khác biệt khá lớn so với tình tiết trong Đạo Mộ Bút Ký.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể chắc chắn rằng ở đây có cửa đồng Thanh Đồng Môn, còn những thứ khác, hiện tại anh cũng không thể xác định.

Bước qua cánh cửa đá tối tăm, giống như bước vào một cái miệng lớn đầy máu.

Phía sau cửa đá không phải là mộ đạo, mà là một hành lang khác, hành lang này trông rất đặc biệt.

Một bên là vực sâu không thấy đáy, bên kia là vách đá thẳng đứng.

Nếu giống như trong Đạo Mộ Bút Ký, vực sâu không thấy đáy này thực chất chỉ cao khoảng mười hai mươi mét, phía dưới có lẽ là lòng sông.

Sở dĩ trông nó sâu không thấy đáy là vì nơi đây tối đen như mực không có ánh sáng, nếu không quan sát kỹ, khó mà phát hiện ra vực sâu thực chất không cao.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Thiên Chân đã từng rơi xuống đó.

Từ tình hình hiện tại xem ra, nơi này khá giống với miêu tả trong truyện.

Mấy người men theo hành lang tiến lên, đi được khoảng hai mươi phút, Phong Thân Ân Đức, Tiểu Ca và Thần Đồ đồng thời nhìn về một hướng, đó là hướng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy mấy người đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, có chút không tự nhiên.

"Nhìn chằm chằm tôi làm gì?" Ánh mắt của mấy người khiến Vương Bàn Tử có chút sởn gai ốc.

Thiên Chân làm một động tác tay ra hiệu Vương Bàn Tử đừng cử động lung tung, Vương Bàn Tử dường như cũng hiểu ra.

Mạc Tử Phàm không nhìn hắn, mà nhìn ra sau lưng hắn.

Lúc này, Vương Bàn Tử siết chặt khẩu súng tiểu liên trong tay, xem ra đã chuẩn bị sẵn sàng quay người bắn một băng đạn vào thứ sau lưng mình.

Lúc này, sau lưng Vương Bàn Tử, một bóng trắng mờ ảo hiện ra, bóng trắng đó giơ tay lên, vỗ xuống vai Vương Bàn Tử.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm ra tay, Hắc Lân Cửu Châm bay ra, ngân châm bắn về phía thứ sau lưng Vương Bàn Tử.

Chương 216

Ngân châm của Mạc Tử Phàm bắn trúng thứ trắng mờ đó, nó như bị kinh hãi, lập tức bỏ chạy mất dạng.

Thấy thứ đó bỏ chạy, mọi người tăng tốc đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

"Thứ vừa rồi là gì vậy?" Vương Bàn Tử cũng thấy bóng trắng đó, nhưng cũng như Mạc Tử Phàm, chỉ thấy một bóng mờ, không nhìn rõ nó là gì.

"Khoảng cách gần như vậy còn không nhìn rõ, huống chi là tôi!" Thiên Chân bực bội nói, rồi lại nhìn về phía Mạc Tử Phàm, vì ở đây thị lực của Mạc Tử Phàm hẳn là tốt nhất.

Mạc Tử Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi cũng không nhìn rõ, nhưng có chút giống vượn lông trắng." Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm quả thực nhìn được nhiều hơn Thiên Chân, nhưng bóng trắng đó rất kỳ quái, anh cũng không nhìn rõ được.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Vu Nữ, sau khi vào đây, cô bé đã thả cổ trùng ra, cộng thêm niệm lực siêu phàm, người có khả năng nhìn rõ nhất ở đây chính là Tiểu Vu Nữ.

Tiểu Vu Nữ dường như cũng hiểu ý Mạc Tử Phàm, bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

"Mọi người cẩn thận một chút, Vân Thiên Cung này, e rằng không chỉ là tác phẩm của một mình Uông Táng Hải, phía sau chắc chắn còn có người khác nhúng tay vào." Lời của Mạc Tử Phàm tuy không nói rõ, nhưng người thông minh đều hiểu ý của anh.

"Tiểu Bát Gia, ý của anh là nơi này có bàn tay của Liễu Y Tuyết và

Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Vương Bàn Tử phản ứng lại, nhưng hắn cũng không chắc chắn.

Mạc Tử Phàm gật đầu, nhìn xung quanh, rồi dẫn mọi người tiếp tục đi.

Lần này lại đi thêm hai mươi phút nữa, hành lang phía trước xuất hiện một đoạn đứt gãy.

Mạc Tử Phàm biết, theo như Đạo Mộ Bút Ký, Thiên Chân đã rơi xuống từ đây.

Nhưng lần này đã xảy ra không ít biến cố, cũng có nghĩa là những thứ gặp phải cũng có thể sẽ thay đổi.

Mạc Tử Phàm quay đầu nhìn lại hành lang tối tăm phía sau, vì anh biết, một biến cố nữa sắp xảy ra.

"Có thứ gì đó đang tiến lại gần chúng ta, số lượng rất nhiều." Sắc mặt Tiểu Ca có chút khó coi, những người khác lập tức cảnh giác.

Phía trước là đoạn đứt gãy, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị bao vây chết ở đây.

Mạc Tử Phàm biết, xà trùng của Vân Thiên Cung bắt đầu hành động rồi.

Kiếp trước vì đốt cháy rùa sắt từ tính nên lũ xà trùng đã hành động sớm hơn.

Lần này Mạc Tử Phàm không đốt rùa, nhưng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị lũ quái vật này tiếp cận.

Ngay sau khi Tiểu Ca dứt lời, xung quanh truyền đến những tiếng sột soạt khe khẽ, dường như có thứ gì đó đang điên cuồng tiến lại gần.

Mạc Tử Phàm lấy thuốc đuổi côn trùng từ trong ba lô trên lưng

Phi Điểu ra, ít nhất anh cũng đã chuẩn bị sẵn thứ này.

Vốn dĩ nó được dùng để đối phó với lũ rết, không ngờ lại phải dùng sớm ở đây.

Cuối cùng, Mạc Tử Phàm đã thấy lũ xà trùng dày đặc.

Trong tay anh có ngân châm, trong Hắc Lân Huyền Trọng Côn có Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nhưng nếu dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm ở đây thì quá lãng phí.

"Xuống dưới từ đây, tôi sẽ chặn lũ xà trùng này trước." Mạc Tử Phàm giơ tay, thuốc đuổi côn trùng trong tay được phun ra, tốc độ của lũ xà trùng hung hãn giảm xuống, chúng bắt đầu bao vây Mạc Tử Phàm, nhưng không dám tấn công tùy tiện.

Mạc Tử Phàm biết thuốc đuổi côn trùng không cầm cự được bao lâu, nếu có chuyện xảy ra, không ai biết kết quả sẽ thế nào.

Thần Đồ tung thanh Kinh Trập trong tay ra, lũ xà trùng lập tức tứ tán bỏ chạy.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ sờ mũi, thanh Kinh Trập của Thần Đồ tuy không có Tương Khảm Long Lân, nhưng là thanh Kinh Trập ngàn năm, hiệu quả trấn áp xà trùng vô cùng đáng nể.

Lần này Mạc Tử Phàm đã bỏ qua sự tồn tại của Thần Đồ, thực lực của anh ta, ở một mức độ nào đó, có lẽ còn mạnh hơn cả Tiểu Ca.

Sau khi lũ xà trùng bỏ chạy, Mạc Tử Phàm và mọi người cũng theo dây thừng xuống dưới.

Quả nhiên, bên dưới vách đá là một lòng sông.

Nếu là người bình thường nhìn thấy lòng sông, chắc chắn sẽ nghĩ đây không phải là đường đúng, muốn đi tiếp phải trèo lên lại, đi qua hành lang đứt gãy.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, Uông Táng Hải thực chất đã lợi dụng lòng sông, lòng sông này mới chính là mộ đạo đầu tiên dẫn vào Vân Thiên Cung.

“Xem ra nhiều năm trước, đây là một con sông ngầm, chỉ không biết vì sao lại cạn khô.” Thiên Chân nhìn lòng sông ngầm, rồi lại liếc nhìn vách đá phía trước.

“Hành lang đi bộ chắc đã bị Uông Táng Hải cố ý phá hủy.

Ở thời cổ đại, muốn trèo lên vách đá cao như vậy gần như là không thể, Uông Táng Hải muốn dùng cách này để ngăn cản những kẻ đổ đấu tiếp tục tiến lên.” Phải công nhận, phân tích của Thiên Chân rất có lý, nhưng cậu ta đã bỏ qua một điểm, người mà cậu ta đang phân tích là Uông Táng Hải, một kẻ xảo quyệt đến mức cả Cửu Môn Tứ Phái đều biết rõ.

“Không, lòng sông mới là mộ đạo thật sự, chúng ta cứ đi dọc theo lòng sông.” Mạc Tử Phàm nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, mọi người đều có chút kinh ngạc, nhưng không ai phản bác, vì họ đều biết Mạc Tử Phàm rất mạnh.

Lúc ở hành lang băng huyền trước đó, mỗi câu nói của Mạc Tử Phàm đều trở thành sự thật, thêm vào chuyện vượn lông trắng, Trần Bì A Tứ đã hoàn toàn tin tưởng anh.

Vì vậy, mọi người đi theo Mạc Tử Phàm, men theo lòng sông tiếp tục tiến lên.

Lần này họ đi suốt hơn bốn mươi phút, mới thấy những pho tượng đá ở một bên lòng sông.

Chương 217

Vốn dĩ Trần Bì A Tứ còn nghĩ Mạc Tử Phàm có thể đã suy đoán sai, nhưng khi nhìn thấy những pho tượng đá này, ông ta mới biết, Mạc Tử Phàm vẫn là Mạc Tử Phàm liệu sự như thần.

Thậm chí, Trần Bì A Tứ suýt nữa còn nghi ngờ Mạc Tử Phàm cũng là người của Vân Thiên Cung, nếu không sao có thể giải thích được việc anh ta lại quen thuộc nơi này đến vậy.

Nhưng Trần Bì A Tứ lại cảm thấy, Mạc Tử Phàm không thể nào là người ở đây, vì vậy, tất cả chỉ có thể là do bản lĩnh Kỳ Môn Bát Quái của anh ta vô cùng đáng nể, những điều này đều do anh ta tính toán ra.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Bì A Tứ nhìn Mạc Tử Phàm càng thêm kinh ngạc, người này rốt cuộc là ai, mà có thể ở độ tuổi trẻ như vậy đã tu luyện Kỳ Môn Bát Quái đến cảnh giới này.

Mọi người nhìn những pho tượng đá đó, chúng đa phần đều có hình thù kỳ quái, về cơ bản là sự kết hợp giữa người và động vật, gần như không có pho tượng nào bình thường.

Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm vào những pho tượng đá, khi dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn chúng, anh luôn cảm thấy chúng dường như có sinh mệnh.

Mạc Tử Phàm nhớ rằng, những giới thiệu về Vân Thiên Cung có nói vua của Đông Hạ Quốc không phải là người, nhưng lại không nói thần dân của Đông Hạ Quốc là thứ gì.

Bây giờ nhìn những pho tượng đá này, Mạc Tử Phàm cảm thấy, chúng có khả năng chính là thần dân của Đông Hạ Quốc.

Còn về việc tại sao hình dạng lại kỳ quái như vậy, cũng không có gì lạ, dù sao vua của họ cũng không phải là người.

Mạc Tử Phàm cùng mọi người tiếp tục tiến lên, Phong Thân Ân Đức nhìn xung quanh, không nhịn được nói: "Ta cũng coi như là người có kiến thức rộng, nhưng những thứ mà những pho tượng đá này chỉ, ta cũng chưa từng thấy." Lúc này, Trần Bì A Tứ mới từ tốn nói: "Những thứ này được gọi là quỷ binh địa ngục, nói đơn giản, chúng chỉ xuất hiện gần cửa địa ngục." "Ở đây có nhiều tượng quỷ binh địa ngục như vậy, có lẽ đang ngầm chỉ cho chúng ta biết, nơi đây có cửa địa ngục." Trần Bì A Tứ đã sống rất lâu, dĩ nhiên cũng biết không ít chuyện.

"Nhưng quỷ binh địa ngục từ trước đến nay chỉ là truyền thuyết, chuyện cửa địa ngục lại càng là lời đồn nhảm, chỉ là thủ đoạn của người xưa để dọa người đời sau, không cần để tâm, chúng ta tiếp tục đi." Mạc Tử Phàm lại cảm thấy, sự việc có lẽ thật sự không đơn giản như lời nói giật gân đó.

Vì Mạc Tử Phàm biết, trong Vân Thiên Cung có tồn tại Thanh Đồng Môn, mà sau cánh cửa đồng đó, anh cũng biết, ẩn giấu bí mật cuối cùng mà Trương gia luôn bảo vệ.

Về việc tại sao Thanh Đồng Môn lại ở trong Vân Thiên Cung, mục đích thật sự của Uông Táng Hải khi xây dựng Vân Thiên Cung, những điều này đều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy, mục đích của Uông Táng Hải cũng chính là cánh cửa đồng đó.

Thực ra lần này nếu có cơ hội, Mạc Tử Phàm cũng định vào Thanh Đồng Môn xem thử, dù sao sau nó cũng ẩn giấu bí mật cuối cùng mà Trương gia bảo vệ.

Mạc Tử Phàm là một fan của Đạo Mộ, đối với bí mật cuối cùng ẩn giấu bên trong, anh cũng vô cùng tò mò.

Đi qua lòng sông nơi có những pho tượng đá, ở cuối lòng sông xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá cũng có hai pho tượng đá, cũng là Cùng Kỳ và Thao Thiết.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Chẳng lẽ đây là cửa địa ngục trong truyền thuyết sao, nói thật, Bàn gia đây thật sự muốn vào xem thử." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đi về phía cửa đá, định mở nó ra.

Lúc Mạc Tử Phàm nhìn cánh cửa đá, không khỏi nhíu mày, vì trên cửa đá có một vài vết xước rất nhỏ.

Những vết xước này nếu là người thường nhìn thấy, tự nhiên sẽ cảm thấy không có gì, nhưng Mạc Tử Phàm lại nhạy bén liên hệ nó với một thứ.

Thứ đó, Mạc Tử Phàm, Thiên Chân, Vương Bàn Tử đều đã gặp.

Nhưng nếu theo Đạo Mộ Bút Ký, trong Vân Thiên Cung không hề có thứ đó tồn tại.

Nhưng những vết xước nhỏ trên cửa đá lại cho Mạc Tử Phàm biết, thứ đó đã xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, thời gian xuất hiện không dài, có lẽ là mới xuất hiện cách đây không lâu.

Mạc Tử Phàm đã chuẩn bị sẵn Đoạn Hồn Chỉ, nếu xảy ra tình huống đặc biệt, anh sẽ không chút do dự mà thi triển.

Vương Bàn Tử sức lực không nhỏ, đẩy cửa đá ra, cửa đá vừa mới đẩy ra, Vương Bàn Tử lập tức lùi lại mấy bước, khẩu súng tiểu liên trong tay cũng nhắm thẳng vào bên trong.

Mạc Tử Phàm cũng nhìn thấy thứ ở sau cửa đá.

Giống như Mạc Tử Phàm đã suy đoán trước đó, thứ ở sau cửa đá

giống hệt thứ trong mộ biển.

Vô số mái tóc bay lượn, ở giữa những mái tóc đó là một khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Cấm bà!

Lúc trước khi nhìn thấy những vết xước trên cửa đá, Mạc Tử Phàm đã đoán bên trong có thể có Cấm bà tồn tại.

Bây giờ nhìn thấy Cấm bà ngay trước mắt, Mạc Tử Phàm càng khẳng định phán đoán của mình.

"Đoạn Hồn Chỉ!" Mạc Tử Phàm đã chuẩn bị sẵn, lập tức ra tay, Đoạn Hồn Chỉ điểm vào giữa trán Cấm bà, tiêu diệt nó tại chỗ.

Đoạn Hồn Chỉ tầng thứ chín, uy lực có thể dùng hai từ "khủng bố" để hình dung, Cấm bà thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng đã bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thành công Cấm bà, điểm năng lượng +530, lực linh hồn +1." Mạc Tử Phàm nhướng mày, nhìn mọi người, bình thản nói: "Con đường tiếp theo, mọi người hãy cẩn thận, nơi này có sức mạnh đặc biệt bảo vệ, Kỳ Môn Bát Quái của tôi ở đây đều không có đất dụng võ." Lời nhắc nhở của Mạc Tử Phàm không phải là nói bừa, mà là nói thật, vì anh thật sự cảm nhận được điều đó.

Vân Thiên Cung có khí vận của Thanh Đồng Môn bảo vệ, cộng thêm một số sức mạnh đặc biệt mà Mạc Tử Phàm cũng không biết, khiến anh biết rằng, năng lực của Kỳ Môn Bát Quái và Động Sát Thiên Nhãn chắc chắn sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Sau khi vào cửa đá là một mộ đạo dẫn thẳng về phía trước, mộ đạo này không rộng, nhưng hai bên đều là những pho tượng đá kỳ quái.

Những pho tượng này khá giống với những pho tượng ở lòng sông

bên ngoài.

Điểm khác biệt là những pho tượng bên ngoài không cầm vũ khí, còn những pho tượng hai bên mộ đạo này đều cầm trường thương.

Khi Mạc Tử Phàm dẫn mọi người tiếp tục tiến lên, Phong Thân Ân Đức đột nhiên lên tiếng: "Ta cảm thấy những pho tượng đá này dường như đều đang nhìn chằm chằm vào chúng ta." Lời của Phong Thân Ân Đức vừa dứt, Trần Bì A Tứ cũng gật đầu: "Tôi cũng có cảm giác tương tự, những pho tượng đá này e rằng có chút cổ quái." Mạc Tử Phàm thực ra đã sớm nhận ra, lúc ở lòng sông, anh đã cảm thấy những pho tượng đá này có thể là vật sống, chỉ là Động Sát Thiên Nhãn của anh không nhìn ra vấn đề, nên mới không nói ra.

Bây giờ Phong Thân Ân Đức đã lên tiếng, Mạc Tử Phàm không thể không xem trọng những pho tượng đá kỳ quái này.

Chương 218

Nhưng trước khi Mạc Tử Phàm ra tay, Phong Thân Ân Đức đã ra tay trước.

Một quyền đấm vào một pho tượng đá, pho tượng đó lại trực tiếp vỡ tan.

Bên trong pho tượng đá vỡ tan lại có xương cốt.

Cùng với cú ra tay của Phong Thân Ân Đức, những pho tượng đá khác cũng quay về phía Mạc Tử Phàm, chuẩn bị tấn công.

Thấy những pho tượng đá kỳ quái đột nhiên hành động, Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Huyền Trọng Côn ra tay, một côn một mạng tiêu diệt hết chúng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh đá hóa, điểm năng lượng +200, thể phách +1, lực linh hồn +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh đá hóa, điểm năng lượng +200, thể phách +1, lực linh hồn +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh đá hóa, điểm năng lượng +200, thể phách +1, lực linh hồn +1." … Mạc Tử Phàm lộ vẻ vui mừng, giết quỷ binh đá hóa, phần thưởng điểm năng lượng tuy không nhiều, nhưng lại có thể đồng thời tăng thể phách và lực linh hồn, khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Mạc Tử Phàm giết âm linh tà túy, phần thưởng chỉ là một trong hai, nhưng lần này lại đồng thời tăng cả lực linh hồn và thể phách.

Mặc dù không có phần thưởng kỹ năng hay những thứ khác, nhưng đối với Mạc Tử Phàm, phần thưởng khi giết quỷ binh đá hóa cũng khá tốt.

Lực phòng ngự của những quỷ binh đá hóa này tạm được, lực

công kích bình thường, dưới Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm, về cơ bản đều bị hạ gục chỉ bằng một côn.

Một mình Mạc Tử Phàm đã tiêu diệt toàn bộ đám quỷ binh đá hóa này.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Bì A Tứ vô cùng kinh ngạc, ông ta cảm thấy Mạc Tử Phàm tuổi còn trẻ, có thành tựu không tầm thường trong Kỳ Môn Bát Quái đã là chuyện đáng nể.

Nhưng điều Trần Bì A Tứ không ngờ tới là, sức chiến đấu của Mạc Tử Phàm lại kinh thế hãi tục đến vậy.

"Thật đáng nể, thiên tài như vậy, có thể gọi là quỷ tài." Phong Thân Ân Đức nhìn Mạc Tử Phàm quét sạch đám quỷ binh đá hóa, cũng vô cùng kinh ngạc.

Phong Thân Ân Đức luôn cho rằng mình là thiên tài ngàn năm khó gặp, nhưng bây giờ sau khi chứng kiến bản lĩnh của Mạc Tử Phàm, Phong Thân Ân Đức mới phát hiện, mình đã sai, thiên phú của Mạc Tử Phàm còn vượt xa mình.

Thấy quỷ binh đá hóa bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt hết, Vương Bàn Tử cũng thả lỏng, bắt đầu tâng bốc Mạc Tử Phàm.

"Nhận thức này chưa đủ đâu, Tiểu Bát Gia của chúng tôi, dùng từ kỳ tài khoáng thế để hình dung còn có chút chưa đủ." Mạc Tử Phàm lắc đầu, không nói gì, tiếp tục tiến lên.

Mọi người theo sát phía sau, cùng nhau đi về phía trước mộ đạo.

Mộ đạo dốc xuống, lúc này Lão Lưu cảnh giác nhìn xung quanh, lần này ông ta là người dẫn đường, cũng là người hiểu rõ nhất về núi Trường Bạch.

"Có thấy những hình khắc trên tường mộ không, đặc biệt là loại rết đó." Giọng Lão Lưu có vài phần run rẩy, dường như loại rết đó là

một thứ vô cùng đáng sợ.

"Sao vậy?" Ngô Tam Thúc liếc nhìn tường mộ, trên đó quả thực có hình khắc, và cũng có hình khắc của một số con rết.

"Tam gia ơi, đừng xem thường, loại rết đó nếu tôi không nhìn lầm, chính là rết mặt quỷ.

Chỉ cần nó cắn nhẹ một cái, một con trâu nước lớn cũng phải chết ngay tại chỗ, độc tính cực mạnh, ở vùng núi Trường Bạch này, có thể xếp vào hàng top ba." Nghe Lão Lưu nói có vẻ nghiêm trọng, Vương Bàn Tử không nhịn được nói một câu: "Lão già Uông Táng Hải này thật âm hiểm, toàn đặt mấy con độc trùng này trong mộ, không sợ chúng ăn mất chủ mộ sao?" Lão Lưu nghe vậy, vội vàng ngắt lời Vương Bàn Tử: "Tiểu Béo huynh đệ, tuyệt đối đừng nói vậy, tôi nghe người già trong làng nói, vua của Đông Hạ Quốc không phải là người, mà là một con rết mặt quỷ đã thành tinh, độc lắm." "Vốn dĩ tôi tưởng chỉ là truyền thuyết, nhưng sau khi xem những pho tượng đá và bích họa đó, vua của Đông Hạ Quốc có khả năng thật sự đã thành một con rết mặt quỷ thành tinh." "Lão Lưu, ông đừng nói chuyện giật gân, cho dù thật sự có rết mặt quỷ, chúng tôi cũng có thể đối phó." Ngô Tam Thúc nhíu mày nhìn Lão Lưu, ông ta đang làm nhiễu loạn lòng quân, nếu có người gây chia rẽ, hành động lần này có thể sẽ đổ sông đổ biển.

"Vua của Đông Hạ Quốc có thành rết mặt quỷ hay không tôi không biết, nhưng tôi biết, vua của Đông Hạ Quốc, chắc chắn không phải là người." Mạc Tử Phàm đứng ra nói một câu công bằng.

Mọi người nghe lời Mạc Tử Phàm, đều có chút kinh ngạc, vua của một nước lại không phải là người.

Lúc này, Trần Bì A Tứ cũng bình thản lên tiếng: "Điểm này Tiểu Bát Gia nói không sai, vì tôi từng có được một con Xà Mi Đồng Ngư,

bí mật giải mã từ trong đó cũng chính là vua của Đông Hạ Quốc không phải là người, mà là thứ bò lên từ dưới đất." Lời của Trần Bì A Tứ và Mạc Tử Phàm đã giúp Lão Lưu chứng minh, những người khác cũng không nói gì nữa.

"Tiếp tục tiến lên." Phong Thân Ân Đức chỉ hơi nhíu mày, không có ý định lùi bước.

Ở đây có nhiều người như vậy, không thiếu cao thủ, làm sao có thể bị một con rết mặt quỷ chưa từng gặp mặt dọa lùi được.

Mạc Tử Phàm đã xem Đạo Mộ Bút Ký, tự nhiên cũng biết về rết mặt quỷ, chỉ là anh có đủ tự tin để đối phó với nó.

Mọi người tiếp tục tiến lên, mộ đạo không ngừng dốc xuống, rất dài, càng đi về phía trước, mộ đạo cũng bắt đầu hẹp lại.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, cửa đá nhỏ hơn nhiều, cao năm mét, rộng ba mét, cánh cửa như vậy đặt ở nhà giàu cũng không tầm thường.

Mạc Tử Phàm biết, sau cánh cửa đá này là một khe nứt dưới lòng đất, đi qua khe nứt mới có thể thẳng tiến đến Vân Thiên Cung.

Quả nhiên, cửa đá mở ra, phía sau không phải là mộ đạo ngay ngắn, hai bên đều không đều, con đường cũng chỉ được mài giũa đơn giản.

"Nơi này có lẽ là nơi các thợ thủ công xây dựng Vân Thiên Cung từng vận chuyển dược liệu, khe nứt bên dưới Tam Thánh Sơn, đi qua khe nứt này, có lẽ có thể đến thẳng Vân Thiên Cung." Ngô Tam Thúc nhìn khe nứt trước mắt, nó rộng khoảng ba mét, cao không biết bao nhiêu, dùng để vận chuyển dược liệu sẽ tiết kiệm không ít thời gian.

"Hóa ra chúng ta đi lòng vòng bên ngoài lâu như vậy mà vẫn chưa tìm thấy cổng chính của Vân Thiên Cung à." Vương Bàn Tử phàn nàn

một câu, “Đừng nói là, Vân Thiên Cung đó không phải thật sự ở trên đỉnh Tam Thánh Sơn chứ!” “Không phải.” Thiên Chân lắc đầu, “Từ những bức bích họa mà tôi xem, Vân Thiên Cung đáng lẽ ở Trung Thánh Sơn, nhưng vì Đại Thánh Sơn xảy ra tuyết lở, đã chôn vùi Vân Thiên Cung.” Mạc Tử Phàm nghe vậy, bỗng nhiên nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Anh vẫn luôn cảm thấy Vân Thiên Cung chắc chắn ẩn giấu bí mật khác, chỉ là không biết đó là gì.

Ở thời cổ đại, cấu trúc của Tam Thánh Sơn, lăng mộ của vua Đông Hạ Quốc đáng lẽ phải ở trung tâm Đại Thánh Sơn, bất kể xét từ góc độ đế vương hay phong thủy, lựa chọn như vậy mới là hợp lý nhất.

Nhưng tại sao Tam Thánh Sơn nhiều năm như vậy không có tuyết lở, lại cứ nhằm lúc xây dựng Vân Thiên Cung mà xảy ra tuyết lở?

Nếu phân tích theo lối suy nghĩ thông thường, tuyết lở ở Đại Thánh Sơn không phải là ngẫu nhiên, vì bên trong Đại Thánh Sơn cũng có một công trình cực kỳ đồ sộ, công trình đó mới là Vân Thiên Cung thật sự, mới là nơi lăng mộ thật sự của vua Đông Hạ Quốc.

Còn cái gọi là Vân Thiên Cung ở Trung Thánh Sơn, có lẽ chỉ là một thiên cung, không phải là chính cung của Tam Thánh Sơn.

Đến đây, Mạc Tử Phàm đã có một cái nhìn tổng thể về Vân Thiên Cung.

Thực ra ban đầu Mạc Tử Phàm cho rằng bên trong Vân Thiên Cung có bí ẩn khác.

Chương 219

Vì ban đầu anh cảm thấy, Đông Hạ Quốc dù sao cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, lẽ ra không có đủ vật lực và tài lực để đồng thời xây dựng cung điện trên cả Đại Thánh Sơn và Trung Thánh Sơn.

Nhưng sau đó, khi nhìn thấy những quỷ binh đá hóa, Mạc Tử Phàm mới bừng tỉnh, nếu để quỷ binh đá hóa xây dựng công trình như vậy, cộng thêm sự hỗ trợ của Uông Táng Hải, Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương, việc đồng thời tạo ra công trình lớn trên cả Đại Thánh Sơn và Trung Thánh Sơn cũng không phải là không thể.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, mọi người đã tiếp tục tiến lên.

Đi trong khe nứt, có chút oi bức, Lão Lưu vẫn luôn cẩn thận nhìn hai bên.

"Rết mặt quỷ thích nhất sống trong môi trường này, mọi người hãy chú ý xung quanh, đừng để bị cắn bất ngờ mà không biết." Lão Lưu dường như rất sợ rết mặt quỷ, lời vừa dứt, Vương Bàn Tử dừng bước, "Lão Lưu, ông xem, đây có phải là con rết mặt quỷ mà ông nói không." Lúc này, đèn pin của Vương Bàn Tử chiếu vào một bên khe nứt, bên trong có một con rết mặt quỷ dài hơn hai mươi centimet, trên lưng có hoa văn mặt quỷ.

Thấy con rết đó, Lão Lưu sợ đến vỡ mật, "Xong rồi, xong rồi, thật sự có rết mặt quỷ, các vị gia gia à, phía trước không đi được nữa đâu, không đi được, đi tiếp nữa là mất mạng đó." Lão Lưu vô cùng kinh hãi, muốn mọi người rời đi.

Vương Bàn Tử lại không cho là vậy, "Con rết như vậy mà cũng dọa ông sợ đến thế à." Vừa nói, quân đao trong tay Vương Bàn Tử

chém xuống, chém con rết mặt quỷ thành hai nửa.

Con rết đó cũng kỳ lạ, rết bình thường bị chém đứt sẽ không chết ngay, mà sẽ không ngừng giãy giụa.

Cũng vì thế mà có câu "bách túc chi trùng, tử nhi bất cương" (trăm chân chết không cứng).

"Xem này, chết rồi." Vương Bàn Tử vẫn không thèm để ý, dường như cảm thấy rết mặt quỷ thật sự không có gì đáng sợ, ba hai nhát đã giết chết.

Nhưng ngay sau đó, con rết bị chém đứt lại phát ra tiếng kêu kỳ lạ, vừa nghe tiếng kêu này, Lão Lưu lập tức quay người, định bỏ chạy.

"Cậu hại chết mọi người rồi, mau chạy, lát nữa tất cả đều phải chết, đều phải chết." Lời của Lão Lưu cũng không sai, vì Mạc Tử Phàm đã thấy phía trước có một lượng lớn rết mặt quỷ đang lao tới.

Thanh Kinh Trập trong tay Thần Đồ uy hiếp với lũ rết này rõ ràng đã giảm đi không ít, khiến sắc mặt mọi người càng thêm khó coi.

Tiểu Ca rạch tay, máu vẩy ra phía trước, lũ rết mặt quỷ mới dừng lại.

Chỉ là, chúng vẫn không có ý định rời đi.

Trong số những con rết này, con nhỏ dài hơn mười centimet, con lớn thậm chí dài hơn nửa mét, số lượng cũng vô cùng khủng bố, có thể nói là dày đặc.

Mạc Tử Phàm kháng độc đã phá vạn, đối với rết mặt quỷ cũng không quá sợ hãi.

Thêm vào đó, Bất Hoại Kim Thân tầng thứ mười, lực phòng ngự cũng không phải là thứ rết mặt quỷ có thể phá vỡ, bây giờ muốn xông ra ngoài, phải xem Mạc Tử Phàm rồi.

Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay Mạc Tử Phàm đập xuống, lập tức có hơn mười con rết mặt quỷ bị anh tiêu diệt tại chỗ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rết mặt quỷ, điểm năng lượng +15, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rết mặt quỷ, điểm năng lượng +2, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rết mặt quỷ, điểm năng lượng +13, kháng độc +1." … Tiếng thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên, vì rết mặt quỷ có kích thước khác nhau nên điểm năng lượng cung cấp cũng khác nhau.

Chỉ một côn, Mạc Tử Phàm biết, dựa vào phương pháp này để tiêu diệt nhiều rết mặt quỷ như vậy rõ ràng là không thể.

Máu của Tiểu Ca chỉ có thể cầm cự được một thời gian ngắn, nếu để lũ rết đột phá phòng tuyến, phiền phức sẽ lớn.

Lúc này, Mạc Tử Phàm lấy ra Hắc Lân Chi Tâm, đồng thời nhỏ ba giọt tinh huyết lên trên.

Trong nháy mắt, long uy bàng bạc tỏa ra, luồng sức mạnh bá đạo này hất văng và trấn giết toàn bộ lũ rết mặt quỷ.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rết mặt quỷ, điểm năng lượng +16, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rết mặt quỷ, điểm năng lượng +18, kháng độc +1." … Chỉ trong nháy mắt, lũ rết mặt quỷ dày đặc ở đây đã bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt toàn bộ.

Điểm năng lượng mà hắn nhận được lại cao tới bốn mươi lăm vạn!

Đây là lần Mạc Tử Phàm thu hoạch được nhiều điểm năng lượng nhất trong một lần.

Ngoài ra, kháng độc của Mạc Tử Phàm cũng tăng lên hơn năm vạn.

Với kháng độc hơn năm vạn, hiện tại có lẽ không có loại độc tố

nào có thể giết chết Mạc Tử Phàm.

Thấy Mạc Tử Phàm trong chớp mắt đã tiêu diệt nhiều rết mặt quỷ như vậy, tất cả mọi người đều lộ vẻ khó tin.

Số lượng rết mặt quỷ ở đây lên đến hàng vạn, vậy mà lại bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt một cách đơn giản như vậy.

Lão Lưu thấy bản lĩnh của Mạc Tử Phàm, trực tiếp quỳ xuống trước mặt anh: "Ngài thật sự là tiểu thần tiên, tôi cứ tưởng hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi." "Sau Trụ Vương không còn Nhân Hoàng, không phải vì Hiên Viên Kiếm bị hủy, mà là vì không còn ai có chân long hoàng khí." Phong Thân Ân Đức thầm kinh hãi, vì long uy mà Mạc Tử Phàm vừa tỏa ra, khiến ông cảm thấy vô cùng giống với Nhân Hoàng long uy trong truyền thuyết!

"Lẽ nào, đây là Nhân Hoàng tiếp theo của năm nghìn năm?" Trong lòng Phong Thân Ân Đức nảy ra một suy đoán vô cùng táo bạo, ông thông âm dương, hiểu quỷ thần, nhưng cũng không thể nhìn thấu được Mạc Tử Phàm.

Bản thân điều này đã đủ nói lên Mạc Tử Phàm không hề đơn giản.

Thêm vào đó, suốt chặng đường, bất kể là biểu hiện của Mạc Tử Phàm trong Kỳ Môn Bát Quái hay thực lực cứng, đều chứng minh anh là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Bây giờ nhìn thấy long uy mênh mông mà Mạc Tử Phàm tỏa ra, không thể không khiến một lão cổ đổng như Phong Thân Ân Đức có suy đoán như vậy.

"Có chút đáng tiếc, nếu có thể tìm được vua rết mặt quỷ ở đây, luyện chế nó thành cổ trùng, cũng sẽ là một cổ trùng không tồi." Phong Thân Ân Đức vô cùng kinh ngạc, Trần Bì A Tứ cũng kinh ngạc vạn phần, ông ta cảm thấy mình đã xem thường Mạc Tử Phàm,

nhưng anh lại lần lượt làm mới nhận thức của ông ta.

“Được rồi, tiếp tục đi thôi!” Mạc Tử Phàm đỡ Lão Lưu dậy, bình thản nói.

Bề ngoài Mạc Tử Phàm trông rất bình tĩnh, nhưng thực tế lúc này nội tâm anh vô cùng vui mừng.

Dù sao, lần này anh đã nhận được hơn bốn mươi vạn điểm năng lượng, kháng độc cũng tăng lên hơn năm vạn.

Thu hoạch như vậy, ở những nơi khác tuyệt đối không dễ dàng đạt được.

Chương 220

Mạc Tử Phàm dùng toàn bộ điểm năng lượng để nâng cấp thể phách và lực linh hồn.

Kết quả là thể phách và lực linh hồn đồng thời đột phá một nghìn, đạt đến sức mạnh trăm người!

Mọi người tiếp tục tiến lên, chỉ là lần này, bao gồm cả Phong Thân Ân Đức, tất cả mọi người đối với Mạc Tử Phàm đều càng thêm tôn sùng.

Đặc biệt là Lão Lưu, đã coi Mạc Tử Phàm như một nhân vật thần tiên.

Theo khe nứt không ngừng tiến lên, đi được hơn hai mươi phút, nhiệt độ phía trước cũng ngày càng cao, ở góc khe nứt phía trước lại xuất hiện suối nước nóng.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, bảo mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Vì đi tiếp về phía trước chính là Vân Thiên Cung ở Trung Thánh Sơn, nếu Mạc Tử Phàm suy đoán không sai, bên trong Đại Thánh Sơn có một tòa cung điện, đó mới là Vân Thiên Cung thật sự.

Nếu đợi đến khi vào Vân Thiên Cung, muốn tìm một chỗ nghỉ chân sẽ không dễ dàng như vậy.

Thể lực của Mạc Tử Phàm không có vấn đề gì, nhưng Lão Lưu, Thiên Chân và Vương Bàn Tử đã có chút không chịu nổi.

Mọi người ăn chút gì đó bên suối nước nóng, nghỉ ngơi khoảng hai mươi phút, rồi lại tiếp tục đi.

Khe nứt phía sau bắt đầu hẹp lại, nhưng để chứa mấy người đi

qua cũng không phải là chuyện khó khăn.

Mọi người đi qua khe nứt, phía sau là một con đường được đào nhân tạo đi lên, theo lộ trình suy đoán, con đường này dẫn đến cung điện ở Trung Thánh Sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Mạc Tử Phàm, mọi người men theo con đường đi về phía trước, càng đi, con đường cũng càng rộng rãi.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh.

Trên những vách đá này, Mạc Tử Phàm lại lần nữa nhận ra những vết xước do Cấm bà để lại, ngoài Cấm bà, còn có vết xước do Hải hầu tử để lại.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, không có nói Vân Thiên Cung có Cấm bà và Hải hầu tử, nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm lại thấy trên vách đá có nhiều vết xước của chúng như vậy.

Có lẽ đây là sự thay đổi do ba thế giới đạo mộ dung hợp.

Mạc Tử Phàm không nói ra, tiếp tục tiến lên.

Nhưng vết xước của Hải hầu tử và Cấm bà để lại quá nhiều, Phong Thân Ân Đức, Tiểu Ca, Thần Đồ và Tiểu Vu Nữ cũng đều phát hiện ra.

"Tiểu Bát Gia, ở đây không phải có Cấm bà sao, số lượng không ít." Phong Thân Ân Đức mở lời hỏi Mạc Tử Phàm, cũng là biết mà còn hỏi, nhưng Mạc Tử Phàm biết, điều Phong Thân Ân Đức hỏi không phải là Cấm bà.

Điều ông ta hỏi có lẽ là những vết xước do Hải hầu tử để lại.

"Ừm." Mạc Tử Phàm gật đầu, "Không chỉ có Cấm bà, còn có Hải hầu tử, hơn nữa số lượng của chúng chắc không ít." Ở mộ biển xuất hiện Cấm bà và Hải hầu tử, ở Vân Thiên Cung lại xuất hiện Cấm bà

và Hải hầu tử.

Cấm bà và Hải hầu tử, có lẽ là những người đã ăn thuốc trường sinh bất lão bán thành phẩm, chỉ vì thuốc trường sinh chỉ là bán thành phẩm, nên mới xảy ra biến hóa như vậy.

"Lão già Uông Táng Hải này có chút quá đáng rồi, sao cứ thích nuôi mấy thứ kỳ quái trong mộ thế." Vương Bàn Tử không chỉ một lần phàn nàn như vậy, chủ yếu là chỉ cần ngôi mộ có liên quan đến Uông Táng Hải, bên trong chắc chắn sẽ có những thứ kỳ kỳ quái quái.

"Đừng phàn nàn nữa, đi thôi, cổng lớn ở phía trước." Thiên Chân vỗ vai Vương Bàn Tử, đi về phía cổng lớn.

Cổng lớn này rộng rãi và khí thế hơn nhiều, hai bên cổng cũng có hai pho tượng, cũng là Thao Thiết và Cùng Kỳ.

Uông Táng Hải làm việc đều có mục đích, luôn dùng tượng Cùng Kỳ và Thao Thiết để trấn giữ cổng lớn, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không hiểu tại sao.

Những chuyện không hiểu thì không cần nghĩ nhiều, Uông Táng Hải cũng không nhất thiết dùng Cùng Kỳ và Thao Thiết, có thể chỉ là sở thích cá nhân, không có tác dụng đặc biệt gì khác.

Lúc này, cánh cửa đá khổng lồ đang mở, trên đó có vết xước của Hải hầu tử và Cấm bà.

Xem ra trước đây cửa đá khổng lồ đã đóng, sau đó bị Hải hầu tử và Cấm bà mở ra.

Mạc Tử Phàm và mọi người tiến vào cửa đá khổng lồ, cảnh tượng phía sau khiến họ có chút kinh ngạc.

Vì phía sau cửa đá khổng lồ là từng pho tượng kỳ quái, gần như giống hệt những pho tượng Mạc Tử Phàm đã thấy trước đó.

Những pho tượng kỳ quái này không phải đứng, mà là quỳ, tất cả đều quỳ về một hướng.

Ở hướng mà những pho tượng kỳ quái này triều bái, có một tế đàn, trên đó có một bộ xương khổng lồ, cũng không biết cụ thể là xương của con vật gì.

"Chủ mộ thất?" Vương Bàn Tử nhìn tình hình ngôi mộ này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhiều pho tượng kỳ quái như vậy đồng thời tế bái một người, đáp án dường như đã rõ ràng.

Vì theo suy đoán trước đó, những pho tượng này đều là thần dân của Đông Hạ Quốc, bây giờ nhiều thần dân như vậy đồng thời tế bái một hướng, vậy thì gần như có thể khẳng định, thứ ở hướng đó chính là vua của Đông Hạ Quốc.

Mục đích của Mạc Tử Phàm và mọi người đến Vân Thiên Cung lần này là tìm lăng mộ của vua Đông Hạ Quốc.

Mới vào đã tìm thấy vua, không phải là chủ mộ thất thì là gì.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, đây không phải là chủ mộ thất của vua Đông Hạ Quốc, bộ xương khổng lồ đó có lẽ là một sinh linh nào đó tồn tại trong núi Trường Bạch.

Giải thích tốt nhất mà Mạc Tử Phàm có thể đưa ra là, ở thời cổ đại, một số quốc gia sẽ tôn thờ những sinh linh đặc biệt trong lãnh thổ của mình.

Chương 221

Đặc biệt ở thời cổ đại, tư tưởng phong kiến mê tín nặng nề, dễ dàng thần thánh hóa một thứ gì đó.

Mà những thứ bị thần thánh hóa, dễ dàng trở thành vật tổ, thần hộ mệnh của một quốc gia hoặc một bộ lạc.

Mạc Tử Phàm biết, trong lịch sử, từng có một khu vực có tập tục tôn thờ thần hộ mệnh.

Ở nơi đó, ban đầu thần hộ mệnh không tồn tại, người ta tế bái đều là những thần linh hư vô mờ mịt.

Sau đó, một thợ săn trẻ của một bộ tộc, trong lúc đi săn đã mang về một con sói con kỳ lạ, con sói đó lớn lên trong bộ tộc.

Sau đó, một lần bầy sói tấn công bộ tộc, con sói đó gầm lên hai tiếng, bầy sói hoảng loạn bỏ chạy.

Bộ tộc đó được con sói cứu mạng, liền tôn nó làm thần hộ mệnh của bộ tộc.

Đó cũng là thần hộ mệnh thực tế đầu tiên, không còn là thần hộ mệnh hư vô mờ mịt nữa.

Sau khi chuyện xảy ra ở bộ tộc đó, các bộ tộc khác cũng bắt đầu bắt chước, bắt đầu nuôi dưỡng các loại "thần hộ mệnh" khác nhau.

Nói trắng ra, thần hộ mệnh đa số đều là những động vật có vú mạnh mẽ.

Trí thông minh của động vật có vú đơn giản, nhưng chúng biết ai đối xử tốt với mình, những động vật có vú mạnh mẽ được bộ tộc chăm sóc cẩn thận, sau khi lớn lên, sẽ bảo vệ bộ tộc, trở thành thần hộ mệnh của bộ tộc.

Đặc biệt ở thời cổ đại, khi vũ lực lạc hậu, trang bị không tốt, lúc đó, hổ, sư tử, gấu đều là những tồn tại vô cùng lợi hại.

Đừng nói đến những thứ đó, một con lợn rừng bình thường ở thời cổ đại cũng là tồn tại khiến thợ săn phải e dè.

Đông Hạ Quốc tồn tại trong núi Trường Bạch, việc họ coi một sinh linh mạnh mẽ nào đó là thần hộ mệnh cũng là điều hợp lý.

"Có lẽ không phải là vua Đông Hạ Quốc, mà là người canh mộ, thứ đó trước đây có lẽ là thần hộ mệnh của Đông Hạ Quốc, bây giờ trở thành người canh mộ cho vua." Giọng Phong Thân Ân Đức hơi trầm xuống, ý tứ đã khá rõ ràng.

Nơi này là một cửa ải khó khăn, những pho tượng đá kỳ quái ở đây cũng giống như những pho tượng bên ngoài, không chỉ đơn giản là vật bài trí, chúng đều có thể đứng lên chiến đấu.

Lần này khác với bên ngoài, ngoài những pho tượng đá kỳ quái, còn có một người canh mộ.

Nói là người không chính xác, nên là thú canh mộ mới đúng hơn.

"Ý của ông là bộ xương khổng lồ đó có thể cử động sao?" Vương Bàn Tử có vài phần không tin, vì chủ nhân của bộ xương khổng lồ đó vừa nhìn đã biết không phải là kẻ dễ chọc.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là, bộ xương khổng lồ này bây giờ chỉ còn lại xương, một bộ xương chẳng lẽ có thể đứng lên chiến đấu sao?

Không chỉ Vương Bàn Tử nghĩ vậy, những người khác cũng thế.

Vì ở đây, ngoài Mạc Tử Phàm, những người khác đều không hiểu rõ về Phong Thân Ân Đức.

Trong đó cũng bao gồm cả Thần Đồ đã giao thủ với ông ta, và

Trần Bì A Tứ đã hợp tác, đều như vậy.

Ở đây, người hiểu rõ Phong Thân Ân Đức nhất, có lẽ chỉ có Mạc Tử Phàm và chính ông ta.

Phong Thân Ân Đức đã nói như vậy, chắc chắn là vì ông ta đã nhìn ra điều gì đó.

Lúc này, Mạc Tử Phàm lộ ra một nụ cười nhạt, thứ này có lẽ thuộc về loại quái vật đặc biệt, loại quái vật này có thể sẽ cung cấp cho Mạc Tử Phàm kỹ năng.

Mặc dù bây giờ Mạc Tử Phàm đã có rất nhiều kỹ năng, nhưng anh cũng biết, trong tình huống hiện tại, kỹ năng càng nhiều càng tốt.

Đương nhiên, hiện tại Mạc Tử Phàm cũng không thể chắc chắn có thể nhận được kỹ năng từ bộ xương khổng lồ này hay không.

Bây giờ điều anh có thể làm là, cố gắng hết sức để giết chết nó.

Cũng chính lúc này, bộ xương khổng lồ cuối cùng cũng cử động.

Thấy bộ xương khổng lồ cử động, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Vì vừa rồi họ đều không tin Phong Thân Ân Đức, cho rằng ông ta chỉ đang nói chuyện giật gân.

Nhưng bây giờ, bộ xương khổng lồ thật sự đã cử động, cũng không thể không tin.

“Mẹ kiếp, bộ xương khổng lồ thật sự có thể cử động, cũng quá phi khoa học rồi đi.” Vương Bàn Tử không nhịn được phàn nàn một câu.

Mặc dù đã gặp rất nhiều chuyện kỳ quái, nhưng loại chỉ còn lại xương mà vẫn có thể đứng lên chiến đấu, Vương Bàn Tử cũng là lần đầu tiên thấy.

Đừng nói Vương Bàn Tử, ngay cả Mạc Tử Phàm tự cho rằng mình khá quen thuộc với thế giới đạo mộ, lúc này cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù tin lời của Phong Thân Ân Đức là thật, nhưng bây giờ thật sự nhìn thấy bộ xương khổng lồ đứng dậy, cũng có chút ngoài dự liệu.

Vì Mạc Tử Phàm cũng đã xem Vân Thiên Cung trong Đạo Mộ Bút Ký, ở đó lúc mới vào quả thực có những pho tượng đá kỳ quái, nhưng lại không có bộ xương khổng lồ này.

Bây giờ Mạc Tử Phàm mới biết, sự thay đổi của Vân Thiên Cung có thể còn nhiều hơn anh tưởng.

Nhưng đối với Mạc Tử Phàm, đây không phải là chuyện xấu, vì anh có khả năng nhận được một kỹ năng từ thứ này.

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, lao về phía bộ xương khổng lồ.

Chương 222

Loạn Phi Phong Côn Pháp được thi triển trực tiếp, hiện tại Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm có thể đồng thời cộng dồn 400%, cộng thêm 100% sức tấn công của bản thân, thực tế Loạn Phi Phong Côn Pháp hiện tại có thể bộc phát ra uy lực đạt đến 500%.

Bộ xương khổng lồ nhìn sơ qua, Mạc Tử Phàm có thể nhận ra, có chút giống địa long, cũng là loại thằn lằn khổng lồ xuất hiện ở châu Phi thời xưa.

Nhưng từ mức độ xương cốt xem ra, con thằn lằn khổng lồ châu Phi đó chỉ có thể được gọi là thằn lằn nhỏ.

"Bành!" Mạc Tử Phàm ra tay trong nháy mắt, Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay đập vào bộ xương thằn lằn khổng lồ.

Vừa mới đập vào, Mạc Tử Phàm biết, lần này có thể đã đụng phải thứ cứng rắn rồi.

Vì anh cảm nhận được một lực phản chấn khủng bố, đối phương chỉ phòng thủ bị động, vậy mà cũng có thể tạo ra một lực phản chấn khủng bố như vậy, có thể thấy nó không tầm thường.

Mạc Tử Phàm nhíu mày, không dám xem thường, vốn dĩ anh chỉ coi đối phương là bao kinh nghiệm của mình.

Nhưng sau khi giao thủ, Mạc Tử Phàm mới biết, mình đã sai, thứ trông như chỉ còn lại xương cốt, lại đáng sợ đến vậy.

Lúc này, mỗi lần Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm hạ xuống đều chú ý đến vị trí hơn, cố gắng hết sức tránh va chạm trực diện với thứ đó.

Trong lúc Mạc Tử Phàm giao thủ với bộ xương khổng lồ, những

pho tượng đá kỳ quái cũng cử động.

Nhưng có Tiểu Vu Nữ, Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức ở đó, những pho tượng đá kỳ quái đó cũng không thành vấn đề, Mạc Tử Phàm cũng không cần lo lắng.

Bây giờ Mạc Tử Phàm có thể chuyên tâm đối phó với bộ xương khổng lồ.

Lực phòng ngự và sức mạnh thuần túy của bộ xương khổng lồ này đều không tệ, nhưng vấn đề cũng rất rõ ràng, đó là tốc độ quá chậm, tấn công không có bài bản gì.

Nói tóm lại, thứ này chỉ biết tấn công một cách hỗn loạn.

Kiểu tấn công như vậy, đối với Mạc Tử Phàm có hai kỹ năng Quỷ Ảnh Mê Tung và Đạp Tuyết Vô Ngân, căn bản không thể trúng được.

Sau khi Mạc Tử Phàm cộng dồn đủ tầng Loạn Phi Phong Côn Pháp, bộ xương khổng lồ này tỏ ra không đáng nhắc tới trước mặt hắn.

Từng côn từng côn giáng xuống, trên thân bộ xương khổng lồ xuất hiện những vết nứt, số lượng vết nứt ngày càng nhiều, xem ra nó sắp không trụ nổi nữa.

Mạc Tử Phàm lại giáng thêm vài côn, sức mạnh của bộ xương khổng lồ hoàn toàn vỡ nát.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt bộ xương yêu hóa, năng lượng điểm +2100, thể phách +1, thưởng kỹ năng Bất Khuất Chi Tâm, và tự động nâng lên tầng thứ ba." Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Mạc Tử Phàm lộ ra nụ cười hài lòng.

Không ngờ lại nhận được một kỹ năng mới.

Bất Khuất Chi Tâm (Tầng thứ ba): Kỹ năng bị động.

Hiệu quả kỹ năng: Sức mạnh và phòng ngự tăng 15%.

Mạc Tử Phàm xem phần giới thiệu, có chút ngạc nhiên, lại là kỹ năng bị động, mỗi tầng có thể tăng 5%.

Bất Khuất Chi Tâm tầng ba, có thể cộng dồn 15% cho cả hai thuộc tính.

Sức mạnh của Mạc Tử Phàm vốn đã không tầm thường, tăng thêm 15% lại càng mạnh mẽ hơn.

Về phần lực phòng ngự, với Bất Phôi Kim Thân tầng mười, nếu cộng dồn thêm 15% nữa, cũng là một mức tăng phúc rất đáng kể.

Có được sự gia tăng này, Mạc Tử Phàm khẽ mỉm cười, quay người bắt đầu tàn sát đám quỷ binh hóa đá kia.

Tốc độ tiêu diệt quỷ binh hóa đá của hắn vốn đã nhanh, bây giờ có thêm sự gia trì của Bất Khuất Chi Tâm, tốc độ lại càng nhanh hơn.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh hóa đá, năng lượng điểm +200, thể phách +1, linh hồn lực +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh hóa đá, năng lượng điểm +200, thể phách +1, linh hồn lực +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một quỷ binh hóa đá, năng lượng điểm +200, thể phách +1, linh hồn lực +1.” .....

Đối với Mạc Tử Phàm hiện tại, đám quỷ binh hóa đá này thực sự là những con quái khá tốt, không chỉ cung cấp năng lượng điểm mà còn cả thể phách và linh hồn lực.

Khi Mạc Tử Phàm tham gia cuộc tàn sát, tốc độ vong trận của đám quỷ binh hóa đá cũng ngày càng nhanh hơn.

Với số lượng lớn như vậy, chúng cũng không cầm cự được bao lâu trong tay Mạc Tử Phàm và mọi người, đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Thần Đồ liếc nhìn bộ xương khổng lồ đã vỡ nát, trong mắt ánh lên vài phần kinh ngạc, nhưng không nói lời nào.

Trần Bì A Tứ đi tới, khẽ cười với Mạc Tử Phàm: "Tiểu Bát Gia, với bản lĩnh này, thiên hạ này có ngôi mộ cổ nào mà không đi được chứ." Lời của Trần Bì A Tứ rõ ràng là đang tâng bốc Mạc Tử Phàm, thế gian có vô số mộ cổ, những ngôi mộ mà Mạc Tử Phàm không đi được vẫn có rất nhiều.

"Tứ gia quá khen rồi, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi!" Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút bất an, bởi vì bất kể là Lỗ Vương Cung, mộ dưới đáy biển, hay Tần Lĩnh Thần Thụ, mặc dù đều có nhiều điểm khác biệt, nhưng lại có một điểm chung.

Đó là những nơi được miêu tả trong bộ tiểu thuyết, trong các ngôi mộ cổ này, về cơ bản đều giống hệt nguyên tác.

Những nơi khác biệt là những nơi mà tiểu thuyết không miêu tả.

Nhưng Vân Thiên Cung lại khác, tuy rằng nơi đây cũng có những thạch dũng kỳ lạ, cũng có rết mặt quỷ, nhưng lúc vừa tiến vào lại không hề có đám quỷ binh hóa đá và bộ xương khổng lồ này.

Nói cách khác, ngay từ gốc rễ, ngôi mộ cổ này đã xảy ra biến hóa.

Những ngôi mộ cổ khác trong tiểu thuyết, đều chỉ là những nơi chưa biết trong sách xảy ra biến hóa, nhưng Vân Thiên Cung ngay cả những nơi đã biết cũng xảy ra biến hóa lớn đến vậy.

Điều này thực sự có thể nói lên một vấn đề.

Chương 223

Vân Thiên Cung, chắc chắn có sự thay đổi cực lớn so với những ngôi mộ cổ khác dưới ngòi bút của Ngô Tam Thúc.

Thực ra từ kiếp trước, Mạc Tử Phàm đã cảm thấy, những ngôi mộ cổ dưới ngòi bút của Tam Thúc, có khả năng là những nơi Tam Thúc đã từng tiếp xúc, nếu không thì để viết ra những câu chuyện đặc sắc như vậy, thật quá khó.

Bây giờ, Mạc Tử Phàm càng khẳng định hơn suy đoán này, bởi vì Vân Thiên Cung ẩn giấu bí mật cuối cùng của Trương gia.

Có lẽ Tam Thúc lo lắng viết ra bí mật lớn, vì vậy, những thứ trong Vân Thiên Cung đều đã bị thay đổi so với bản chất của nó.

Đó cũng là lý do vì sao mộ dưới đáy biển, Tần Lĩnh Thần Thụ những nơi đó đều chỉ có những chỗ bí ẩn nhất không được viết ra, còn những nơi khác đều được viết theo tình huống thông thường.

Vân Thiên Cung, ngoài thạch dũng kỳ lạ, rết mặt quỷ ra, bố cục khác đều bắt đầu thay đổi.

Từ điểm này, cũng có thể hiểu được Vân Thiên Cung tuyệt đối là một đại mộ kinh thiên động địa, bên trong ẩn giấu rất nhiều bí mật không thể cho người ngoài biết.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của Mạc Tử Phàm, chỉ đơn thuần là vì phát hiện bố cục nơi đây và những ngôi mộ cổ trước đó có sự khác biệt quá lớn nên mới có suy nghĩ như vậy.

Mọi người tiếp tục tiến sâu vào trong mộ, xuyên qua khu mộ rộng lớn, phía trước là một cánh cửa đá.

Cửa đá trông vô cùng hùng vĩ, nhưng hai bên lại không có tượng

điêu khắc Cùng Kỳ và Thao Thiết.

Từ điểm này Mạc Tử Phàm có thể biết, hiện tại họ hẳn đã ở bên trong Vân Thiên Cung.

Hai thuộc hạ của Phong Thân Ân Đức tiến lên mở cửa đá, sau cửa đá là một mộ đạo rộng rãi, thông thẳng vào bóng tối sâu thẳm.

Nhìn mộ đạo rộng rãi, Mạc Tử Phàm biết rằng, bố cục của Vân Thiên Cung lớn hơn rất nhiều so với bố cục Vân Thiên Cung trong tiểu thuyết của Tam Thúc.

Bí mật ẩn giấu trong Vân Thiên Cung, chắc chắn cũng kinh người hơn bí mật ẩn giấu trong Vân Thiên Cung của Đạo Mộ Bút Ký.

"Trên đỉnh núi tuyết, lại có thể xây dựng một cung điện hùng vĩ như vậy, Uông Tàng Hải này quả là một kỳ nhân." Phong Thân Ân Đức nhìn mộ đạo rộng lớn như vậy, cũng không khỏi cảm thán một câu.

Mạc Tử Phàm chỉ cười không nói, bởi vì hắn cảm thấy, một cung điện như thế này, tuyệt đối không phải là thứ mà Uông Tàng Hải có thể làm được, cho nên, đằng sau chuyện này, chắc chắn có bàn tay của người khác.

Hiện tại Mạc Tử Phàm chỉ có thể đoán là Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoài hai người đó ra, hắn tạm thời không nghĩ ra ai khác.

Nhưng bất kể là Liễu Y Tuyết hay Tinh Tuyệt Nữ Vương, hai người này đều ở trên Uông Tàng Hải, không biết, rốt cuộc trong Vân Thiên Cung ẩn giấu bí mật gì mà người đời không biết.

Mạc Tử Phàm cũng từng dùng Kỳ Môn Bát Quái để tính toán về Vân Thiên Cung, nhưng cuối cùng đã từ bỏ.

Nguyên nhân không gì khác, Vân Thiên Cung có Cánh cửa Đồng

cuối cùng, những gì ẩn giấu bên trong Cánh cửa Đồng cuối cùng, không ai có thể biết được.

Chính sự tồn tại của Cánh cửa Đồng cuối cùng, cũng đã định trước việc Mạc Tử Phàm tính toán về Vân Thiên Cung sẽ không thu được kết quả gì lớn.

Mọi người theo sau Mạc Tử Phàm, tiến về phía trước.

Trần Bì A Tứ thấy Mạc Tử Phàm đi đầu, không khỏi nhíu mày, nói với một người sau lưng: "Doãn Dương, đi dò đường." Doãn Dương là thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, nghe lời ông ta không khỏi nhíu mày.

Dù sao đi suốt đoạn đường này, gã cũng đã phát hiện ra, Vân Thiên Cung tuyệt không phải là ngôi mộ cổ bình thường, mặc dù gã cũng là một tay lão luyện có kinh nghiệm đổ đấu phong phú, nhưng cũng biết, ngôi mộ cổ này không phải là thứ mình có thể công phá.

Đồng thời, Doãn Dương cũng biết, Trần Bì A Tứ sắp xếp như vậy là để tránh cho Mạc Tử Phàm gặp bất trắc khi đi dò đường.

Dù sao nhìn tình hình hiện tại, Mạc Tử Phàm mới là người có sức chiến đấu mạnh nhất, nếu Mạc Tử Phàm dò đường mà gặp chuyện không may, vậy thì họ cũng khó mà sống sót.

Mặc dù Doãn Dương biết nguy hiểm, nhưng cũng hiểu được suy nghĩ của Trần Bì A Tứ, vì vậy, chỉ sững người một chút rồi nhanh chân tiến lên, chuẩn bị đi dò đường.

Mạc Tử Phàm cũng là người thông minh, chút tâm tư đó của Trần Bì A Tứ, hắn tự nhiên cũng biết.

"Tiểu Vu Nữ, có thể dùng cổ trùng của cô để dò đường không?" Mạc Tử Phàm nhìn về phía Tiểu Vu Nữ, bởi vì hắn biết rõ, Doãn Dương tuy có chút thực lực, nhưng nơi này dù sao cũng là Vân Thiên

Cung, với thực lực của Doãn Dương, nếu gặp phải chuyện gì có lẽ sẽ bỏ mạng tại đây.

Dù thế nào, mọi người đều là người của Cửu Môn, hiện lại cùng chung một thuyền, Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không muốn nhìn người đồng hành phải hy sinh vô ích.

Đặc biệt là Mạc Tử Phàm biết, trong một số ngôi mộ cổ, tồn tại thuật huyết tế.

Nói đơn giản, một số thứ ở trong mộ cổ thời gian dài, thực lực bị ảnh hưởng cực lớn, nhưng những âm linh tà túy này nếu hấp thu máu người, tiến hành huyết tế, thực lực sẽ tăng lên trong thời gian ngắn, điều đó đối với việc công phá Vân Thiên Cung cũng không phải chuyện tốt.

Tiểu Vu Nữ nghe lời Mạc Tử Phàm, không chút do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý: "Được." Thấy Tiểu Vu Nữ đồng ý, Trần Bì A Tứ và Doãn Dương đều thở phào nhẹ nhõm.

Doãn Dương thở phào dĩ nhiên là vì không cần phải mạo hiểm nữa.

Về phần Trần Bì A Tứ, tuy người ngoài đều nói ông ta lòng dạ độc ác, nhưng thực tế Trần Bì A Tứ lại là một người rất che chở cho người của mình.

Nếu không phải không có lựa chọn nào tốt hơn, Trần Bì A Tứ cũng tuyệt đối sẽ không để Doãn Dương đi mạo hiểm.

Nhưng, làm nghề đổ đấu, vốn là treo mạng trên lưng quần, luôn cần có người đi bán mạng.

"Vậy đa tạ rồi." Doãn Dương kính cẩn hành lễ với Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, cũng là để cảm ơn Mạc Tử Phàm.

Dù sao nếu Mạc Tử Phàm không lên tiếng, nhiệm vụ này tất nhiên

sẽ rơi vào tay gã.

Mạc Tử Phàm xua tay, lúc này Tiểu Vu Nữ cũng đã triệu hồi cổ trùng đi dò đường.

Sau khi cổ trùng đi dò đường, Mạc Tử Phàm và mọi người mới tiến lên.

Chương 224

Nhưng có cổ trùng đi trước, Doãn Dương vẫn đi trước Mạc Tử Phàm để dò đường.

Dù sao đi nữa, có một số cơ quan, không phải cổ trùng có thể kích hoạt.

Nhưng Doãn Dương vẫn vô cùng cảm kích, bởi vì theo gã thấy, những cơ quan bình thường thực sự không làm gì được mình.

Điều gã lo lắng là âm linh tà túy, đặc biệt là âm linh tà túy trong Vân Thiên Cung đặc biệt mạnh mẽ.

Hiện tại có cổ trùng dò đường, ít nhất đã tránh được khả năng gặp phải âm linh tà túy.

Thực tế, tình hình trong Vân Thiên Cung cũng không có bất kỳ cơ quan phổ thông nào, trong mộ đạo rộng lớn, mọi người cũng không gặp phải chút cơ quan nào.

Cuối mộ đạo, phía trước xuất hiện một mộ thất hình tròn.

Mộ thất hình tròn có diện tích cực lớn, trông phải bằng một sân bóng rổ.

Trên đỉnh núi tuyết, xây dựng một cung điện hùng vĩ như vậy, Mạc Tử Phàm càng thêm khẳng định, tuyệt đối không phải là lão già Uông Tàng Hải đó có thể làm được.

Hiện tại Mạc Tử Phàm ngày càng tò mò, người xây dựng Vân Thiên Cung rốt cuộc là ai?

Liễu Y Tuyết?

Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Hay là người của sư môn Liễu Y Tuyết?

Mặc dù Mạc Tử Phàm biết rất ít về sư môn của Liễu Y Tuyết, nhưng sự tồn tại của hai người đã có thể chứng minh sự mạnh mẽ của sư môn này.

Người đầu tiên tự nhiên là bản thân Liễu Y Tuyết, năng lực của cô ta thế nào, trong mộ Tề Hậu thời Chiến Quốc có thể thấy được phần nào.

Hơn nữa, Liễu Y Tuyết có thể ngang tài ngang sức với nhân vật như Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của cô ta.

Ngoài ra, sự tồn tại của Vân Bán Trình cũng có thể chứng minh sự mạnh mẽ của sư môn Liễu Y Tuyết.

Bản lĩnh của Vân Bán Trình, trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm có thể thấy rõ, đó là người có thể đánh cho Thần Đồ và An Nham tơi tả, nếu không phải cuối cùng Phong Thân Ân Đức ám toán Vân Bán Trình, kết quả thế nào, thật khó mà biết được.

Cho nên, Mạc Tử Phàm hiện tại suy đoán, Vân Thiên Cung có sự tham gia của Uông Tàng Hải, nhưng người thực sự xây dựng và thiết kế nơi này, hẳn là Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoặc là sư môn của Liễu Y Tuyết.

Nghĩ đến đây, mức độ coi trọng Vân Thiên Cung của Mạc Tử Phàm lại tăng thêm vài phần.

Bất kể là vì Phượng Hoàng Đảm, hay vì những thứ khác, Mạc Tử Phàm đều cần phải dùng mười hai phần cẩn thận để đối phó với tình hình nơi đây.

Tại mộ thất hình tròn rộng lớn, ban đầu, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Chỉ mang theo vài cái ba lô mà họ đã cảm thấy vất vả rồi, người xưa muốn xây dựng một cung điện như vậy ở đây, lại là chuyện khó khăn đến mức nào.

Đặc biệt là những tảng đá ở đây trông ít nhất cũng nặng vài trăm cân, để xây nên một cung điện toàn bằng những tảng đá nặng vài trăm cân, năm đó đã có bao nhiêu người tận tâm kiệt lực mới xây dựng được?

Trừ phi, người xưa cũng có những thứ như phi điểu.

Phi điểu do Lỗ Ban chế tạo tuy có truyền thừa, nhưng Mạc Tử Phàm biết chắc, việc sản xuất hàng loạt loại phi điểu này không hề dễ dàng.

Mặc dù có câu nói "thiên hạ mộc tượng giai truyền Lỗ Ban", nhưng người thực sự biết cách chế tạo phi điểu chỉ đếm trên đầu ngón tay, muốn dựa vào phi điểu để vận chuyển đá lớn, không khả thi lắm.

Bây giờ Mạc Tử Phàm cũng ngày càng bội phục trí tuệ của người xưa, cũng không biết người xưa đã dùng phương pháp gì để xây dựng Vân Thiên Cung.

Lại nhìn tình hình trong mộ thất hình tròn, càng khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc.

Bởi vì ở giữa mộ thất hình tròn này có một bệ đá đường kính khoảng năm mét, xung quanh bệ đá lớn có không ít bệ đá nhỏ khoảng hai mét, Mạc Tử Phàm chỉ nhìn sơ qua, đã biết những bệ đá nhỏ hai mét này có đến chín chín tám mươi mốt cái.

Tất cả các bệ đá nhỏ đều vây quanh bệ đá lớn.

Cảnh tượng này khiến Mạc Tử Phàm liên tưởng đến bồ đoàn và cao tăng giảng pháp.

Chỉ là, thông thường, một bồ đoàn bình thường chỉ khoảng nửa mét, nhưng những bồ đoàn kỳ quái ở đây, cái nhỏ nhất cũng có đường kính hai mét.

Người giảng đạo pháp thích khoe khoang, hay người ngồi trên bồ đoàn bệ đá vốn dĩ to lớn như vậy?

Nếu là trường hợp thứ nhất, Mạc Tử Phàm tự nhiên cảm thấy không có gì, nhưng nếu là trường hợp thứ hai, Mạc Tử Phàm trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Mà, trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, khả năng thứ hai là rất lớn.

Không chỉ Mạc Tử Phàm từ những bồ đoàn bệ đá này nhìn ra vấn đề, Phong Thân Ân Đức cũng nhìn ra được chút manh mối.

"Nơi này lẽ nào là nơi giảng đạo pháp cho người khác?" Phong Thân Ân Đức không chắc chắn hỏi.

Trần Bì A Tứ lập tức gật đầu, nói: "Xem tình hình ở đây, nơi này rất có khả năng là nơi giảng đạo pháp." "Chỉ là bồ đoàn bệ đá lớn như vậy, là cho thứ gì ngồi?" Ngô Tam Thúc tiếp lời, nói ra thắc mắc trong lòng Mạc Tử Phàm.

"Quốc vương của Đông Hạ quốc không phải người, thần dân của ông ta cũng không phải người, tôi thấy nơi này chắc chắn cũng không phải để cho người dùng." Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, mọi người đều lập tức nín thở.

Bởi vì mọi người đều nghe thấy tiếng kéo nhị hồ.

Chương 225

Thiên Chân khi nghe thấy tiếng kéo nhị hồ, mày nhíu chặt, Mạc Tử Phàm tự nhiên biết nguyên nhân Thiên Chân nhíu mày.

Bởi vì loại nhạc cụ nhị hồ này, ban đầu lưu hành vào thời nhà Thanh, rất ít ghi chép về loại nhạc cụ này trước đó.

Nhưng Vân Thiên Cung, Uông Tàng Hải có ghi chép từ thời Chiến Quốc, nổi danh vào thời nhà Minh, nhưng một ngôi mộ cổ xây dựng vào thời Minh, sao lại có loại nhạc cụ như nhị hồ.

Hơn nữa đây là một ngôi mộ cổ, nghe thấy tiếng kéo nhị hồ trong mộ cổ, không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Thần Đồ liếc nhìn Phong Thân Ân Đức, bởi vì lúc Phong Thân Ân Đức xuất hiện, cũng xảy ra tình huống tương tự.

Đầu tiên, trong mộ cổ của Phong Thân Ân Đức xuất hiện máy ghi âm, thứ mà thời cổ đại tuyệt đối không nên có.

Hơn nữa còn phát Xuyên kịch, hý kịch, những thứ này, tuy thời cổ đại có, nhưng trong một ngôi mộ cổ thời cổ đại, dùng một chiếc máy ghi âm để phát ra, sẽ khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Thần Đồ nhìn Phong Thân Ân Đức, chính là vì trong mộ cổ của hắn ta đã xuất hiện tình huống này.

Phong Thân Ân Đức tự nhiên cũng hiểu ý của Thần Đồ, không khỏi lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, tiếng kéo nhị hồ cũng ngày càng lớn, dường như người kéo nhị hồ đang tiến lại gần Mạc Tử Phàm và mọi người.

Quả nhiên, dưới sự chú ý của mọi người, một bóng người từ từ xuất hiện.

Không phải một người, mà thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một con sói, một con sói toàn thân màu trắng.

Con sói trắng dài hơn hai mét, cao hơn một mét, trông vô cùng oai vệ.

Nguồn gốc của tiếng kéo nhị hồ, chính là từ tay của một đứa trẻ đang ngồi trên lưng con sói trắng.

Đúng vậy, xuất hiện trước mặt mọi người là một đứa trẻ cưỡi sói trắng, đang kéo nhị hồ.

Cảnh tượng này có cảm giác quen thuộc, bởi vì Mạc Tử Phàm biết, mục đồng cưỡi trâu vàng, lần này là mục đồng cưỡi sói trắng.

Nhạc cụ trong tay mục đồng cũng đã thay đổi, điều này thực sự có thể nói lên một vấn đề.

Mục đồng này, e rằng không phải thiện nam tín nữ.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn nhìn về phía mục đồng, nhưng hắn đã dùng đến Động Sát Thiên Nhãn tầng sáu, mà vẫn không nhìn ra được nông sâu của mục đồng.

Mạc Tử Phàm bây giờ gần như có thể khẳng định, mục đồng này, vô cùng khó đối phó.

Ngay sau khi mục đồng xuất hiện không lâu, lại có tiếng bước chân truyền đến.

Lần này truyền đến là tiếng bước chân sột soạt, từ đó có thể phán đoán, thứ đến không phải là số ít.

Lần này, Mạc Tử Phàm nhìn thấy từng con sói trắng một, những con sói trắng này chỉ nhỏ hơn con sói trắng dưới háng mục đồng một chút mà thôi.

Những con sói trắng này vừa đúng chín chín tám mươi mốt con,

trật tự ngồi trên bồ đoàn bệ đá, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Mạc Tử Phàm một cái.

Mục đồng trên lưng vua sói trắng vẫn tiếp tục kéo nhị hồ, những con sói trắng khác thì nhìn mục đồng, dường như đang lắng nghe bản nhạc mà mục đồng kéo.

Phong Thân Ân Đức không khỏi nhướng mày, bởi vì nhiều người như vậy ở đây, mà đối phương lại không hề để ý, khiến Phong Thân Ân Đức cảm thấy thân phận tiểu vương gia của mình bị khiêu khích.

Phong Thân Ân Đức dù sao cũng là tiểu vương gia, có sự kiêu ngạo của riêng mình, bây giờ thấy đối phương trực tiếp phớt lờ, Phong Thân Ân Đức có chút tức giận.

Hắn giơ tay điểm ra một cái, một luồng năng lượng bay thẳng đến mục đồng đang kéo nhị hồ.

Mạc Tử Phàm thì không vội ra tay, bởi vì hắn cảm thấy, tình huống hiện tại, có những chuyện mình không thể chi phối được.

Đặc biệt là bây giờ, chuyện có thể làm khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy rất ít.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, nhìn về phía những người khác, nhưng hắn phát hiện, những người khác đều đang nhìn mình.

"Tiểu Bát Gia, nên làm gì đây?" Vương Bàn Tử khẽ nói bên tai Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm vốn nghĩ Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc những người này có thể sẽ có chút chủ kiến, nhưng không ngờ, họ đều đổ dồn ánh mắt vào mình.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ sờ mũi, cũng không ngờ, mình lại có vị trí quan trọng như vậy trong lòng những người này.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ và Phong Thân Ân Đức, cả hai đều là những kẻ không phục ai.

Mạc Tử Phàm lại nhìn về phía mục đồng kéo nhị hồ, lần này, hắn đã ra tay, Hắc Lân Cửu Châm trong nháy mắt phóng ra, đánh về phía mục đồng.

Tuy nhiên, Hắc Lân Cửu Châm lại xuyên qua cơ thể mục đồng, không hề làm tổn thương mục đồng chút nào.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm kinh ngạc.

"Hư thể?" Vốn Mạc Tử Phàm nghĩ, không thể nào là hư thể, kết quả không ngờ, lại thật sự là hư thể.

Mục đồng đó vẫn luôn không để ý đến mọi người, nhưng sau khi Mạc Tử Phàm phóng ra Hắc Lân Cửu Châm, mục đồng cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn về phía Mạc Tử Phàm, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm hắn.

Từ điểm này có thể thấy, mục đồng không phải là ảo ảnh, mà là một người thực sự tồn tại.

Chương 226

Không biết, mục đồng này là một tồn tại thực sự, nhưng Mạc Tử Phàm lại không nhìn ra được thực lực của nó, rốt cuộc là bao nhiêu.

Hành động tiếp theo của mục đồng, cũng cho Mạc Tử Phàm biết thực lực của nó.

Mục đồng tiếp tục kéo nhị hồ, nhưng lần này, âm thanh nhị hồ lại biến thành đao thương kiếm kích, bay về phía Mạc Tử Phàm và mọi người.

Mạc Tử Phàm, Thần Đồ, Tiểu Ca, Phong Thân Ân Đức đồng thời ra tay, chặn đứng những đao thương kiếm kích này.

Chỉ là, trong lúc chặn đứng những đao thương kiếm kích này, Mạc Tử Phàm cũng cảm nhận được uy lực của chúng khủng khiếp đến mức nào.

Mạc Tử Phàm dựa vào Hắc Lân Huyền Trọng Côn, cứng rắn đỡ được.

Sau khi đỡ được, Mạc Tử Phàm giơ tay biến Hắc Lân Huyền Trọng Côn thành Hắc Lân Huyền Trọng Thương, đồng thời, Bá Vương Thương Pháp cũng được thi triển.

Cùng với việc Mạc Tử Phàm thi triển Bá Vương Thương Pháp, tiếng nhị hồ của mục đồng cũng ngày càng dồn dập hơn.

Lần này, âm thanh nhị hồ hóa thành không chỉ là đao thương kiếm kích, mà còn là những người cầm đao thương kiếm kích.

Mạc Tử Phàm khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt: "Cũng tốt, dùng ngươi để thử chiêu mới của ta." Mạc Tử Phàm sau khi có được Hắc Lân Huyền Trọng Côn hoàn chỉnh, đã phát hiện ra một hình thức

chiến đấu đặc biệt.

Đó là khi sử dụng Hắc Lân Huyền Trọng Côn, nếu lại thúc đẩy Hắc Lân Long Văn, vậy thì những chữ khắc trên Hắc Lân Huyền Trọng Côn sẽ sáng lên.

Uy lực của Hắc Lân Huyền Trọng Côn, cũng sẽ được tăng lên đáng kể.

Thủ đoạn chiến đấu này Mạc Tử Phàm chưa từng thực hành, lần này đối mặt với mục đồng quỷ dị, Mạc Tử Phàm định thử một lần.

Khi Mạc Tử Phàm thúc đẩy Hắc Lân Long Văn, bảy phần chín chữ khắc trên Hắc Lân Huyền Trọng Côn đều sáng lên.

Mạc Tử Phàm biết, đó là vì mình đã thức tỉnh được bảy Hắc Lân Long Văn.

Chữ khắc trên Hắc Lân Huyền Trọng Côn tuy chưa sáng lên toàn bộ, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Hắc Lân Huyền Trọng Thương trong tay điểm ra, những con quái vật do âm thanh nhị hồ hóa thành trong nháy mắt đều vỡ nát.

Nói là bị Hắc Lân Huyền Trọng Thương điểm vỡ nát, không bằng nói là bị ánh sáng trên Hắc Lân Huyền Trọng Thương làm cho vỡ nát.

"Vũ khí này, lợi hại thật." Phong Thân Ân Đức không khỏi kinh ngạc, thực lực của hắn không tầm thường, tự nhiên một mắt đã nhìn ra ánh sáng từ Hắc Lân Huyền Trọng Thương của Mạc Tử Phàm đã tiêu diệt âm thanh nhị hồ.

Điều này dường như có chút khó hiểu, nhưng cảnh tượng hiện tại, lại khiến không ít người kinh ngạc.

Trần Bì A Tứ nhìn Hắc Lân Huyền Trọng Thương trong tay Mạc Tử Phàm cũng có chút kinh ngạc.

“Có thể từ thương biến thành côn, từ côn biến thành thương, uy lực này, thật có chút đáng sợ.” Trần Bì A Tứ thực lực mạnh, nhưng loại vũ khí như trong tay Mạc Tử Phàm, Trần Bì A Tứ cũng chỉ mới nghe nói.

Mạc Tử Phàm thì không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương, tiếp tục chiến đấu.

Bá Vương Thương Pháp phối hợp với Hắc Lân Huyền Trọng Thương, uy lực có thể nói là kinh thế hãi tục.

Tiết tấu kéo nhị hồ của mục đồng ngày càng nhanh, nhưng đối với Mạc Tử Phàm lại không có chút ảnh hưởng nào.

“Hắc Lân tân quán, ta bại không oan, nhưng ta khuyên ngươi nên quay về đi, nơi này, không phải là nơi ngươi nên đến.” Khi Hắc Lân Huyền Trọng Thương trong tay Mạc Tử Phàm điểm vào giữa trán mục đồng, mục đồng không hề hoảng sợ, tỏ ra vô cùng bình tĩnh, phảng phất như Mạc Tử Phàm không thể giết được nó.

Tuy nhiên, nó đã chết, bởi vì Mạc Tử Phàm đã nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Đồng Tử Nhị Hồ, năng lượng điểm +200, linh hồn lực +, kỹ năng Đoạn Hồn Chỉ cấp độ tăng lên tầng thứ mười một.” Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Mạc Tử Phàm không khỏi nở nụ cười hài lòng, lần này thu hoạch được một mẻ lớn.

Đoạn Hồn Chỉ thăng cấp, khiến sát thương của Mạc Tử Phàm đối với hồn thể lại tăng lên đáng kể.

Nhưng trận chiến vẫn chưa kết thúc, con vua sói trắng mà Đồng Tử Nhị Hồ cưỡi ban đầu là kẻ đầu tiên ra tay, với thế sét đánh không kịp bưng tai lao tới, móng vuốt khổng lồ vồ xuống Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhìn móng vuốt khổng lồ đó, cũng không hề sợ hãi.

Hắc Lân Huyền Trọng Thương trong tay điểm ra, chiến đấu với con vua sói trắng này.

Vua sói trắng là thực thể, cũng khiến Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, trong Vân Thiên Cung, lại có vua sói trắng thực thể.

Bất kể là Đồng Tử Nhị Hồ hay vua sói trắng, đều là những thứ không tồn tại trong tiểu thuyết của Tam Thúc.

Nhưng bây giờ lại toàn bộ xuất hiện, có thể nói lên vấn đề.

Sức chiến đấu của vua sói trắng không tệ, nhưng, cũng chỉ có thể dùng hai từ không tệ để hình dung, đối mặt với Mạc Tử Phàm, sức chiến đấu của nó có chút không đáng nhắc tới.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Vua sói trắng, năng lượng điểm +1350, thể phách +1, kỹ năng Tật Phong Chi Tâm +1, và tự động nâng lên tầng thứ ba." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con sói trắng, năng lượng điểm +750, thể phách +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con sói trắng, năng lượng điểm +750, thể phách +1." .....

Âm thanh thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên, Mạc Tử Phàm nghe thấy không khỏi nhướng mày, có chút kinh ngạc.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con sói trắng, năng lượng điểm +750, thể phách +1, kỹ năng Tật Phong Chi Tâm nâng lên tầng thứ tư." .....

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con sói trắng, năng lượng điểm +750, thể phách +1, kỹ năng Tật Phong Chi Tâm nâng lên tầng thứ năm." Tiêu diệt chín chín tám mươi mốt con sói trắng bình thường, mang lại cho Mạc Tử Phàm lợi ích không nhỏ.

Ngoài việc nhận được thể phách và năng lượng điểm, kỹ năng Tật

Phong Chi Tâm cũng đã nâng lên tầng thứ năm.

Chương 227

Tật Phong Chi Tâm (Tầng thứ năm): Kỹ năng bị động.

Hiệu quả kỹ năng: Nhanh nhẹn vĩnh viễn tăng 25%, mỗi khi nâng một tầng, nhanh nhẹn vĩnh viễn tăng 5%.

Nhìn phần giới thiệu kỹ năng này, Mạc Tử Phàm không nhịn được cười, vừa mới nhận được Bất Khuất Chi Tâm, bây giờ lại nhận được Tật Phong Chi Tâm.

Hai kỹ năng bị động này trông có vẻ không tăng nhiều, nhưng Mạc Tử Phàm biết, cả hai kỹ năng này đối với sự tăng trưởng của hắn đều vô cùng đáng kể.

Nhanh nhẹn tăng lên, bất kể là Đạp Tuyết Vô Ngân hay Quỷ Ảnh Mê Tung đều có thể thi triển trôi chảy hơn.

Không chỉ là thân pháp, tốc độ cộng dồn Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm, cũng chắc chắn sẽ được tăng lên đáng kể.

Hơn nữa, với sự tồn tại của Bất Khuất Chi Tâm, uy lực Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm cũng có thể được tăng lên không ít.

Sau khi giải quyết xong đám sói trắng, mọi người mới chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Tiểu Vu Nữ với giọng điệu có vài phần quan tâm nói: "Phàm, vừa mới trải qua trận chiến, có cần nghỉ ngơi không." Trần Bì A Tứ cũng tiếp lời: "Đúng vậy, Tiểu Bát Gia, nghỉ ngơi đi, phía sau sẽ gặp phải cái gì chúng ta không ai biết, có thể có những thứ còn nguy hiểm hơn đang chờ chúng ta." Mạc Tử Phàm nghe vậy, cười nhạt lắc đầu: "Không cần." Mạc Tử Phàm nói vậy không phải là cậy mạnh, mà là

thật sự không cần.

Vốn dĩ tiêu diệt đám sói trắng này Mạc Tử Phàm không tốn bao nhiêu công sức.

Sau khi tiêu diệt đám sói trắng, Mạc Tử Phàm còn nhận được không ít lợi ích, thực lực tăng lên, càng không có lý do gì để nghỉ ngơi.

Lão Lưu dẫn đường nghe vậy, không khỏi vội vàng lên tiếng.

"Tiểu Bát Gia, chúng tôi đều biết ngài là nhân vật như thần tiên, nhưng ngài cứ nghỉ ngơi đi, phía sau chúng tôi còn phải trông cậy vào ngài đại triển thần uy." Lão Lưu cũng đã nhìn ra, trong nhóm người này, người có thực lực cứng cựa nhất chính là Mạc Tử Phàm.

Lão Lưu biết rõ, nếu muốn an toàn rời khỏi đây, thật sự phải trông cậy vào Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lại lần nữa xua tay, trạng thái của hắn quả thực không bị ảnh hưởng, nên không cần thiết phải nghỉ ngơi.

"Ở đây, có cơ quan." Cũng vào lúc này, giọng nói của Tiểu Ca đột nhiên vang lên, tay cậu ta đặt trên bệ đá bồ đoàn lớn nhất.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, Tiểu Ca không phải là loại người thích khoe khoang, nếu Tiểu Ca đã nói vậy, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Quả nhiên, cùng với việc Tiểu Ca di chuyển bệ đá bồ đoàn đó, những bức tường mộ xung quanh cũng bắt đầu dâng lên.

Xung quanh có tổng cộng tám bức tường mộ, tất cả đều dâng lên.

Sau tám bức tường mộ cũng không phải là mộ đạo, mà là từng cây cầu treo một.

"Đây là có ý gì?

Có tổng cộng tám cây cầu treo, chúng ta nên đi cây nào?" Vương

Bàn Tử sắc mặt có chút khó coi, hắn sợ nhất là phải làm những bài toán lựa chọn như thế này.

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, bên dưới cầu treo sâu không thấy đáy, phía trước cầu treo cũng sương khói mờ mịt, không nhìn thấy điểm cuối.

Nhìn tình hình này, Mạc Tử Phàm không khỏi có chút lo lắng.

Bản lĩnh của hắn tuy không tệ, nhưng nếu có người ra tay với hắn trên cầu treo, hoặc khi đi đến giữa cầu treo thì cầu bị đứt, đều là những vấn đề vô cùng nguy hiểm.

Mạc Tử Phàm không cần nghĩ cũng biết, trong tám cây cầu treo, e rằng chỉ có một cây có thể đi được, những cây còn lại, người mà đi lên, chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Thậm chí, Mạc Tử Phàm còn nghi ngờ, liệu có phải cả tám cây cầu treo, đều có cơ quan hay không.

Mạc Tử Phàm có suy nghĩ như vậy cũng không lạ, chỉ vì hắn đã từng tiếp xúc quá nhiều với mộ cổ của Uông Tàng Hải, đối với con người Uông Tàng Hải, Mạc Tử Phàm có một sự hiểu biết nhất định.

"Tám cây cầu treo ẩn chứa Bát Quái, mỗi cây cầu treo đều là một Càn Khôn, nếu không cẩn thận, có thể sẽ mất mạng trên cầu treo." Phong Thân Ân Đức thông âm dương, hiểu quỷ thần, tình huống này hắn ta cũng biết.

"Tiểu vương gia, không biết ngài có phương pháp nào để phá giải không." Trần Bì A Tứ luôn như vậy, lập tức hỏi Phong Thân Ân Đức.

Phong Thân Ân Đức gật đầu, sau đó đi một vòng quanh mép mộ thất.

Mạc Tử Phàm cũng đang đợi, đợi một câu trả lời từ Phong Thân Ân Đức, cũng muốn nghe xem, Phong Thân Ân Đức gặp phải chuyện

này, sẽ xử lý như thế nào.

Phong Thân Ân Đức nghe vậy chỉ cười nhạt: "Phương pháp tự nhiên là có, tám cây cầu treo bố trí theo Bát Quái, tất cả đều không thể đi được." Vừa nghe lời này, Trần Bì A Tứ nhíu mày: "Tiểu vương gia, tất cả đều không thể đi được là tình huống gì?" "Đúng vậy, đường đều ở đây rồi, nếu đều không đi được, chẳng lẽ muốn chúng ta bay qua hay sao?" Vương Bàn Tử cũng có chút không hiểu, cảm thấy bản lĩnh của Phong Thân Ân Đức không đủ, phán đoán đưa ra không chính xác.

Nói xong, Vương Bàn Tử đổ dồn ánh mắt vào Mạc Tử Phàm.

"Tiểu Bát Gia, ngài nói xem, chúng ta nên đi đường nào?" Vương Bàn Tử rõ ràng tin tưởng Mạc Tử Phàm hơn.

Mạc Tử Phàm cười nhạt, không lập tức đưa ra quyết định, nói: "Nếu tiểu vương gia nói tám cây cầu treo đều không đi được, vậy thì hãy nghe tiểu vương gia giải thích." Phong Thân Ân Đức nói tám cây cầu treo đều là đường chết, không thể đi, thực ra Mạc Tử Phàm có vài phần tin tưởng.

Bởi vì Mạc Tử Phàm hiểu tính cách của Uông Tàng Hải, chuyện này, Uông Tàng Hải thật sự có khả năng làm ra được.

Phong Thân Ân Đức nghe lời Mạc Tử Phàm, gật đầu với hắn.

"Tám cây cầu treo, thực ra liên kết với nhau, một đường chết, đường nào cũng chết, nếu chúng ta đi bất kỳ đường nào, sẽ bị mắc kẹt trên cầu treo." "Nếu trên cầu treo chúng ta lại bị tấn công, kết quả sẽ không thể lường trước được." Vương Bàn Tử nghe xong lập tức muốn mở miệng phản bác, nhưng lúc này giọng của Trần Bì A Tứ lại vang lên.

"Tiểu vương gia, ý của ngài không lẽ là ở đây có cơ quan mộ đạo

khác sao!" Lời của Trần Bì A Tứ có thể nói là một lời thức tỉnh người trong mộng, Vương Bàn Tử nghĩ có lẽ thật sự có khả năng này.

Dù sao Vương Bàn Tử cũng không phải lần đầu tiên giao đấu với Uông Tàng Hải, đối với bố cục mộ cổ của Uông Tàng Hải có vài phần hiểu biết.

Chương 228

Nếu đổi lại là người khác, vậy thì không cần nói, trong tám cây cầu treo tất nhiên sẽ có một con đường sống.

Nhưng Uông Tàng Hải lại có phong cách làm việc khiến người ta không thể đoán trước được.

"Ở đây có chín chín tám mươi mốt bệ đá bồ đoàn, những thứ này, mới là thứ chúng ta cần lựa chọn." "Hãy tự mình xem, chín chín tám mươi mốt bệ đá bồ đoàn đều có thể di chuyển được, nhưng nếu tôi đoán không sai, chỉ có một cái là cơ quan thật sự, những cái còn lại, đều là cơ quan hủy diệt chúng ta." Lời của Phong Thân Ân Đức có thể nói là rất có lý, đặc biệt là bây giờ, Vương Bàn Tử cũng có chút đồng tình với lời của Phong Thân Ân Đức.

"Nhưng trong những bệ đá bồ đoàn này, cái nào mới là nơi có cơ quan thật sự, cái này thì tôi cũng không nhìn ra." Nói xong, Phong Thân Ân Đức cũng nhìn về phía Mạc Tử Phàm, không nhanh không chậm hỏi: "Tiểu Bát Gia, ngài có thể nhìn ra vấn đề không?" Dường như thấy được mọi người đều không có cách nào phá giải, Mạc Tử Phàm biết, lần này không thể tránh khỏi phải dùng đến Động Sát Thiên Nhãn tầng tám.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm định thi triển Động Sát Thiên Nhãn, Tiểu Ca lúc này đột nhiên tiến lên một bước, di chuyển một bệ đá bồ đoàn.

Khi bệ đá bồ đoàn đó được di chuyển, tất cả các bệ đá bồ đoàn khác cũng bắt đầu di chuyển.

"Tuy Uông Tàng Hải lão già này có lúc làm việc không tử tế, nhưng về bản lĩnh, Uông Tàng Hải cũng quả thực là một nhân tài."

Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà khen ngợi Uông Tàng Hải.

Nguyên nhân không gì khác, chín chín tám mươi mốt bệ đá bồ đoàn ở đây đều đang di chuyển, mỗi một bệ đá bồ đoàn ít nhất cũng nặng hai trăm cân.

Tức là, tổng trọng lượng của những bồ đoàn đang di chuyển ở đây đã vượt quá mười sáu nghìn cân.

Cần có cơ quan lớn đến mức nào, mới có thể kéo được nhiều bệ đá bồ đoàn như vậy.

Mạc Tử Phàm thì không quan tâm đến vấn đề này, hắn quan tâm hơn đến mộ đạo mới.

Dưới sự quan sát của Mạc Tử Phàm, mộ đạo mới từ trung tâm tách ra xuất hiện.

Nhìn thấy mộ đạo mới xuất hiện, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bởi vì họ đều biết, bệ đá bồ đoàn mà Tiểu Ca di chuyển không sai.

Mạc Tử Phàm cười cười, khả năng nắm bắt cơ quan của Tiểu Ca vô cùng mạnh mẽ.

Ít nhất lần này Tiểu Ca đã giúp Mạc Tử Phàm, giúp hắn tiết kiệm được một lần sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng tám, cũng có nghĩa là sau này Mạc Tử Phàm có thể dùng thêm một lần Động Sát Thiên Nhãn.

Dù sao số lần Mạc Tử Phàm có thể sử dụng Động Sát Thiên Nhãn tầng tám mỗi ngày là có hạn.

Mọi người đều đi về phía mộ đạo mới xuất hiện, mộ đạo đen kịt phảng phất như một cái miệng máu, chờ đợi nuốt chửng mọi người.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, nhìn trong đêm hoàn toàn

không có vấn đề gì.

Nhưng mộ đạo mới xuất hiện lại khiến Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy mông lung không nhìn rõ.

"Mọi người cẩn thận một chút, mộ đạo ở đây mắt nhìn đêm của tôi cũng không nhìn rõ." Ngô Tam Thúc nhắc nhở một câu, ở đây không chỉ có Mạc Tử Phàm, Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức và những người khác có khả năng nhìn trong đêm.

Ngô Tam Thúc là một người thường xuyên ra vào các ngôi mộ cổ, cũng có khả năng nhìn trong đêm.

Trần Bì A Tứ khẽ gật đầu, nói: "E là trong không khí có bột mịn, cộng thêm môi trường tối tăm, như vậy có thể cản trở mắt nhìn đêm của chúng ta." Trần Bì A Tứ cũng có mắt nhìn đêm, ông ta nhìn Mạc Tử Phàm, ở đây nhãn lực của Mạc Tử Phàm là mạnh nhất.

Trần Bì A Tứ không hỏi Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm cũng biết, Trần Bì A Tứ muốn biết liệu mình có thể nhìn ra được thứ gì không.

"Trong mộ đạo có phấn hoa, dường như là phấn hoa thiết bì." Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm quả thực đã nhìn ra một số vấn đề.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, Phong Thân Ân Đức nhíu mày: "Thật sự là hoa thiết bì?" "Không sai được." Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn, dữ liệu mà Động Sát Thiên Nhãn trả về cho Mạc Tử Phàm, chưa bao giờ là giả.

Bây giờ nếu Động Sát Thiên Nhãn trả về cho Mạc Tử Phàm thông tin là trong không khí phía trước có phấn hoa thiết bì, vậy thì chính là phấn hoa thiết bì.

"Phấn hoa thiết bì sau khi hít vào cơ thể người, sẽ khiến người ta

chóng mặt, hoa mắt, động tác chậm chạp, nếu hít phải lượng lớn có khả năng tử vong tại chỗ." Phong Thân Ân Đức nói rất nghiêm túc.

Suốt quãng đường đi, Phong Thân Ân Đức không nói nhiều, nhưng mỗi lần hắn ta nói đều ứng nghiệm, điều này thực sự có thể chứng minh được nhiều điều.

Cho nên, mọi người bây giờ đối với lời của Phong Thân Ân Đức rất tin phục.

Bây giờ Phong Thân Ân Đức đã nói như vậy, chứng tỏ phấn hoa thiết bì có khả năng thật sự không dễ đối phó.

"Vậy phải làm sao?" Ngô Tam Thúc nhìn về phía Phong Thân Ân Đức và Mạc Tử Phàm, dù sao thứ này là Mạc Tử Phàm nhìn ra, Phong Thân Ân Đức nói ra.

Phong Thân Ân Đức hít sâu một hơi: "Ta có cương khí hộ thể, những phấn hoa thiết bì này đối với ta vô dụng, nhưng... ....." "Ở đây người quá nhiều, nếu ta phân ra cương khí, không chắc có thể đi hết mộ đạo phía trước." Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Thúc đều nhìn về phía Mạc Tử Phàm, nếu Phong Thân Ân Đức không được, vậy thì chỉ có thể đặt hy vọng vào Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cười với mọi người: "Vấn đề này không lớn." Mạc Tử Phàm nói vậy cũng không phải khoác lác, nếu là những âm linh tà túy khác, Mạc Tử Phàm có thể sẽ cân nhắc một chút.

Nhưng nếu chỉ là phấn hoa thiết bì, vậy thì khó mà làm khó được Mạc Tử Phàm.

Nguyên nhân đơn giản, linh hồn lực của Mạc Tử Phàm hiện tại đã đột phá một nghìn, trong vòng trăm mét đều có thể nằm trong sự khống chế của niệm lực của hắn.

Mặc dù từ trường của Vân Thiên Cung sẽ ảnh hưởng đến niệm

lực của Mạc Tử Phàm, nhưng niệm lực của hắn muốn bao bọc mọi người, xua tan những phấn hoa thiết bì này không phải là chuyện khó.

"Lấy tôi làm trung tâm, lại gần tôi, chúng ta tiếp tục tiến lên." Nói xong, Mạc Tử Phàm liền đi về phía mộ đạo phía trước.

Nhưng vừa đến cửa mộ đạo, Tiểu Ca lại giơ tay lên: "Cẩn thận." Tiểu Ca vừa mở miệng, Mạc Tử Phàm cũng hiểu ra.

Uông Tàng Hải thiết kế cơ quan này, chắc chắn đã tính đến khả năng có người dùng niệm lực xua tan phấn hoa thiết bì.

Cho nên...

Chương 229

.....trong mộ đạo, hẳn là có những cơ quan như vạn tiễn tề phát, đao sơn hỏa hải.

Những cơ quan như vậy, nếu trong tình huống thông thường, tự nhiên không có tác dụng.

Nhưng nếu trong tình huống không thông thường thì sao?

Ví dụ, như bây giờ, mọi người đều đứng cùng nhau, tình huống này phải xem xét khác.

Tiểu Ca đối với cơ quan có thể nói là đặc biệt nhạy cảm, nếu Tiểu Ca lên tiếng gọi mọi người lại, chứng tỏ cơ quan ở đây thật sự có khả năng sẽ ảnh hưởng đến mọi người.

Tiểu Ca tiến lên một bước, một bước bước ra, không có cơ quan.

Nhưng khi Tiểu Ca tiến vào trong đó hơn mười mét, hai bên tường mộ truyền ra âm thanh, một giây sau, vạn tiễn tề phát.

Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, lần lượt đỡ những mũi tên.

Khi những mũi tên này bị đỡ được gần hết, điều khiến mọi người lại lần nữa kinh ngạc là, phía trên rơi xuống không ít rắn lạ mắt đen.

Mạc Tử Phàm nhìn những con rắn lạ mắt đen này, không khỏi biến sắc.

Hắn đã đoán có thể có cơ quan như vạn tiễn tề phát, nhưng lại bỏ qua rắn lạ mắt đen.

Bởi vì kiếp trước, trong tiểu thuyết, Thiên Chân không hề gặp rắn lạ mắt đen trong Vân Thiên Cung, điều đó cũng khiến Mạc Tử Phàm theo tiềm thức cảm thấy trong Vân Thiên Cung sẽ không có rắn lạ mắt

đen.

Nhưng bây giờ xem ra, Mạc Tử Phàm mới biết, mình đã sai.

Vốn dĩ, hắn đã đoán Vân Thiên Cung không thể nào do một mình Uông Tàng Hải bố trí và xây dựng được.

Bây giờ xem ra, quả thực như vậy, ngôi mộ cổ này hẳn là thật sự có sự tham gia của Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rắn lạ mắt đen hiện tại là lời giải thích tốt nhất.

Bởi vì theo nội dung của Đạo Mộ và Quỷ Xuy Đăng, rắn lạ mắt đen chỉ nghe lệnh của một mình Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hiện tại, Mạc Tử Phàm thực sự có một cảm giác bừng tỉnh ngộ.

Vậy Mạc Tử Phàm gần như có thể khẳng định, Cổ Đồng Kinh hẳn cũng có liên quan đến Liễu Y Tuyết và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Độ tương đồng giữa rắn lông đen và rắn lạ mắt đen có thể nói là hơn sáu phần.

Chỉ là rắn lông đen có thể lưu giữ ký ức, nhưng rắn lạ mắt đen có chức năng này hay không vẫn chưa biết.

Hiện tại Tiểu Ca đang bị rắn lạ mắt đen bao vây, Mạc Tử Phàm cũng không thể ngồi yên không quản.

Tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương xông vào, Bá Vương Thương Pháp thi triển, nhanh chóng tiêu diệt những con rắn lạ mắt đen này.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rắn lạ mắt đen, năng lượng điểm +10, kháng độc +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rắn lạ mắt đen, năng lượng điểm +152, kháng độc +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt rắn lạ mắt đen, năng lượng điểm +108, kháng độc +1.” .....

Rắn lạ mắt đen bị Mạc Tử Phàm nhanh chóng tiêu diệt, mọi người thấy Mạc Tử Phàm tiêu diệt rắn lạ mắt đen nhanh như vậy, những con rắn lạ mắt đen đó đối với Mạc Tử Phàm đều kính nhi viễn chi, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Thông thường, chỉ có người có huyết mạch đặc biệt mạnh mẽ mới có thể làm được điều này." Phong Thân Ân Đức thông âm dương, hiểu quỷ thần, tự nhiên đã nhìn ra được manh mối.

Nhưng lời của Phong Thân Ân Đức cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì Mạc Tử Phàm không chỉ vì có huyết mạch Hắc Lân, mà còn vì Mạc Tử Phàm có hình xăm Cửu Long.

Rắn sợ rồng, không phải là chuyện lạ.

Cộng thêm kháng độc của Mạc Tử Phàm hiện tại vô cùng đáng sợ.

Những con rắn lạ mắt đen này đối với Mạc Tử Phàm sẽ kính nhi viễn chi, cũng không phải là chuyện lạ.

Mạc Tử Phàm nhìn những con rắn lạ mắt đen này, không khỏi cười cười, những con rắn lạ mắt đen này là những điểm năng lượng di động.

Về phần kháng độc, mặc dù kháng độc của Mạc Tử Phàm đã cao, nhưng lại có ai chê kháng độc cao chứ?

Không chừng sau này sẽ gặp phải độc vật có độc tính mạnh gấp trăm lần rắn lạ mắt đen, cho nên, kháng độc cao không phải là chuyện xấu.

Có Mạc Tử Phàm giúp đỡ, Tiểu Ca cũng toàn thân trở ra.

"Lần này thật phải cảm ơn Tiểu Ca rồi." Trần Bì A Tứ chắp tay với Tiểu Ca, "Nếu không phải Tiểu Ca nhìn ra cơ quan trước, chúng ta mà cứ thế đi lên, chắc chắn hung nhiều cát ít." Nói đến đây, Trần Bì A Tứ lại lập tức nói với Mạc Tử Phàm: "Không nhìn ra, nguyên lai Tiểu

Bát Gia là người thân mang huyết mạch đặc biệt, vận khí của Tề Bát Gia cũng không tệ, giữ được thể diện già rồi.” Lời của Trần Bì A Tứ nói ra, có vài phần ghen tị với Tề Thiết Chủy.

Trần Bì A Tứ ở tuổi này, mong cầu không còn nhiều.

Thấy hậu bối của người khác giỏi giang như vậy, trong lòng tự nhiên không khỏi có chút ghen tị.

Mạc Tử Phàm cười với Trần Bì A Tứ, rồi nói: “Tứ gia đừng trêu chọc tôi, trong hậu bối của Tứ gia, hẳn cũng không thiếu nhân tài.” Lời của Mạc Tử Phàm cũng không phải nói bừa.

Trong tiểu thuyết, Tam Thúc miêu tả về hậu nhân của Trần Bì A Tứ không nhiều, nhưng Mạc Tử Phàm người thực sự xuyên không vào thế giới đạo mộ lại biết, trong số truyền nhân của Trần Bì A Tứ, quả thực có vài tồn tại hàng đầu.

Trần Bì A Tứ cười lắc đầu: “Có vài đứa thực lực không tệ, nhưng so với Tiểu Bát Gia, chênh lệch không phải một chút đâu.” Mạc Tử Phàm cười nhạt, nhưng không tiếp tục chủ đề này.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm thầm nói trong lòng: Hậu bối của ông chắc chắn không thể so với tôi được, tôi dù sao cũng là một người đàn ông có hệ thống.

Chương 230

Rắn lạ mắt đen và cơ quan phía trước đều không còn, mọi người chuẩn bị tiến lên, Mạc Tử Phàm lại lần nữa giơ tay ngăn lại.

"Rắn lạ mắt đen rất kỳ lạ, sau khi chết vẫn còn phản xạ thần kinh, nếu có người lại gần, cũng sẽ lập tức cắn tới." Lời của Mạc Tử Phàm không phải nói bừa, kiếp trước khi Hồ Bát Nhất đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc, cũng gặp phải tình huống này.

Con rắn lạ mắt đen chỉ còn nửa thân mình đã cắn chết học trò của giáo sư.

Trần Bì A Tứ có chút ngạc nhiên nhìn Mạc Tử Phàm: "Tiểu Phàm dường như hiểu về loại rắn này?" "Biết một chút." Mạc Tử Phàm không thích khoe khoang, nhưng Vương Bàn Tử thì khác, thẳng thắn nói: "Cũng không sợ nói cho ông biết, lúc trước ở Tần Lĩnh, chúng tôi gặp phải rắn lạ mắt đen, nhiều gấp mười lần ở đây, nhưng lúc đó Phàm ca xông lên, trực tiếp chặn đứng toàn bộ." Vương Bàn Tử thích khoác lác, Mạc Tử Phàm cũng đã quen.

Trần Bì A Tứ cũng chỉ cười cười, tự nhiên cũng cảm thấy Vương Bàn Tử đang khoác lác, dù sao nếu rắn lạ mắt đen nhiều hơn gấp mười lần, ông ta cũng không tin Mạc Tử Phàm có thể chặn được.

Dù sao loài rắn này, hành động nhanh nhẹn, nếu số lượng lại nhiều, đối phó sẽ vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên, có lẽ Trần Bì A Tứ cũng không biết, lúc trước Mạc Tử Phàm đối mặt với rắn lạ mắt đen còn nhiều hơn trăm lần ở đây.

Có lẽ đây là một trong số ít lần Vương Bàn Tử nói giảm đi.

Đợi khoảng mười phút, Mạc Tử Phàm mới dẫn mọi người tiến

lên, xuyên qua mộ đạo.

"Mọi người cẩn thận một chút, rắn lạ mắt đen độc tính vô cùng, máu rắn cũng chứa độc tố, nếu trúng độc, chết ngay tại chỗ cũng không phải không có khả năng." Mạc Tử Phàm cũng không phải nói quá để dọa người.

Lúc trước ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, Mạc Tử Phàm tuy đã cứu được Tiểu Ca, nhưng đừng quên, đó là vì huyết mạch của Tiểu Ca không tầm thường, có thể kháng lại độc rắn.

Trong Quỷ Xuy Đăng kiếp trước, khi Hồ Bát Nhất đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, học trò của giáo sư bị cắn, kết quả thế nào?

Chết ngay tức khắc!

Trong số những người ở đây, người có kháng độc chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu người không có kháng độc mà trúng độc, Mạc Tử Phàm muốn cứu cũng không kịp.

Nhưng mọi người thân thủ đều không tệ, không dính phải máu rắn, an toàn đi qua đối diện.

Sau khi xuyên qua mộ đạo, phía trước mộ đạo xuất hiện một con đường nước.

Trên con đường nước đó có những khúc gỗ mục trôi nổi.

"Ý gì đây?" Trần Bì A Tứ nhíu mày, "Muốn thử khinh công của chúng ta sao?" Trần Bì A Tứ là sư thừa của Nhị Nguyệt Hồng, tuy không được chân truyền khinh công của Nhị Nguyệt Hồng, nhưng cũng có chút nền tảng khinh công.

Nhưng phải biết, hiện tại Trần Bì A Tứ đã là người chín mươi tám tuổi, muốn ông ta đi qua, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhướng mày, Mạc Tử Phàm nhìn về phía trước, con đường nước

này dài khoảng trăm mét, muốn đi qua cũng không dễ dàng.

Mà, trực giác mách bảo Mạc Tử Phàm, trong nước chắc chắn có thứ gì đó.

Ví dụ như: hải hầu tử!

Mạc Tử Phàm đã phát hiện dấu vết của hải hầu tử và cấm bà trong Vân Thiên Cung, nhưng hiện tại cũng chỉ mới phát hiện cấm bà, chưa tìm thấy hải hầu tử.

Hải hầu tử thích sống trong nước, vì vậy, nơi này rất có khả năng là nơi hải hầu tử sinh sống.

Mạc Tử Phàm có kỹ năng khống chế dưới nước, có Quy Tức Thuật trong người, không sợ chút nào, nhưng những người khác thì sao?

"Đây là một tử cục, nếu là lúc còn trẻ, có thể thử khinh công, bây giờ, e là không được." Trần Bì A Tứ có chút tức giận, tức giận vì cơ thể đã không còn như trước, có chút không chịu nổi nữa.

Mạc Tử Phàm nhìn cơ quan này, không khỏi nhíu mày, cảm thấy cơ quan này chắc chắn có vấn đề.

Những khúc gỗ mục này trông không giống bút tích của Uông Tàng Hải.

Liễu Y Tuyết?

Không nên, bởi vì theo hiểu biết của Mạc Tử Phàm về những người như Uông Tàng Hải, tất cả các ngôi mộ cổ đều nên tồn tại một con đường sống.

Không thể xuất hiện loại cơ quan này.

Mà, loại cơ quan này, người khiêng quan tài vào làm sao vào được?

Người khiêng quan tài có cách vào, cũng trái với thông lệ của mộ cổ, bởi vì thông thường, mộ cổ đều sẽ tồn tại phương pháp vào được ra được.

Cơ quan ở đây, ngay cả Mạc Tử Phàm kết hợp Đạp Tuyết Vô Ngân và Quỷ Ảnh Mê Tung, muốn đi qua cũng tuyệt không dễ dàng.

Chẳng lẽ trong số người xưa có một nhóm người có khinh công lợi hại hơn cả hắn?

Thực ra có một nhóm người có khinh công trên Mạc Tử Phàm cũng không lạ, nhưng, nếu có một nhóm người có khinh công như vậy, đều nguyện ý giúp đỡ Uông Tàng Hải, có chút không khoa học.

"Ở đây, hẳn là có cơ quan khác?" Tiểu Ca lúc này lên tiếng, lời của cậu ta cũng vừa vặn trùng khớp với suy đoán của Mạc Tử Phàm, vấn đề này giống hệt như Mạc Tử Phàm nghĩ.

"Cậu có thể nhìn ra cơ quan ở đâu không?" Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Ca, dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng sáu nhìn tình hình ở đây, không hề nhìn ra có cơ quan tồn tại.

Nhưng trực giác lại mách bảo Mạc Tử Phàm, có cơ quan tồn tại.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào những khúc gỗ mục, lúc này, Phong Thân Ân Đức lại lên tiếng: "Cách sắp xếp của những khúc gỗ mục này lại ẩn chứa Kỳ Môn Bát Quái, có Thiên Đấu Chi Lộ trong đó." Thiên Đấu Chi Lộ, không phải là một con đường, mà là một lộ số trong Kỳ Môn của Kỳ Môn Bát Quái.

Bây giờ được Phong Thân Ân Đức nhắc đến như vậy, Mạc Tử Phàm cũng phát hiện ra vấn đề này.

Chương 231

Quả thực là lộ số Thiên Đấu trong Kỳ Môn của Kỳ Môn Bát Quái.

Muốn phá giải lộ số này không khó, đặc biệt đối với Mạc Tử Phàm đã đạt Kỳ Môn Bát Quái tầng thứ tám, càng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, một chân đạp lên khúc gỗ mục.

Quả nhiên, những khúc gỗ mục này trông giống hệt nhau, nhưng có những khúc lại là lõi đặc, chịu được trọng lượng của người không có vấn đề gì.

Tương tự như những cây giả, lan can giả mà một số khu danh lam thắng cảnh hiện nay chế tạo.

Nói tóm lại, đều là đồ giả, không phải là thứ thực sự tồn tại.

Thấy Mạc Tử Phàm vững vàng đáp xuống khúc gỗ mục, Phong Thân Ân Đức lộ ra nụ cười hài lòng, bởi vì hắn biết, suy đoán của mình là chính xác.

Mọi người theo sau Mạc Tử Phàm, sau khi đạp lên khúc gỗ mục, trên mặt đều lộ vẻ khó tin.

"Thứ này làm bằng chất liệu gì, trông giống hệt gỗ mục, nhưng thực tế lại khác nhau một trời một vực." Thiên Chân là một người yêu thích nghiên cứu, càng kinh ngạc hơn, bởi vì cậu ta biết rõ, ngay cả công nghệ hiện đại, muốn chế tạo ra loại sản phẩm giả này, cũng vô cùng khó khăn.

Mạc Tử Phàm cười cười, không nói gì, Phong Thân Ân Đức lại ở bên cạnh nói: "Thực ra đây đều là gỗ mục thật, nhưng sở dĩ có thể

chịu được nhiều người như chúng ta, nguyên nhân là ở trong lộ số Thiên Đấu." "Ta cũng cực kỳ am hiểu thuật Kỳ Môn, nhưng về lộ số Thiên Đấu, ta cũng chỉ biết sơ qua, vị Tiểu Bát Gia đây có thể một mắt phá giải, quả thực đã vượt ngoài dự liệu của ta." "Thực ra là nhờ ngài nhắc nhở, nếu không tôi thật sự không dễ dàng phá giải như vậy." Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, kinh nghiệm của hắn cuối cùng vẫn còn quá ít, thân mang Kỳ Môn Bát Quái và Động Sát Thiên Nhãn, lại không phát hiện ra vấn đề mà Phong Thân Ân Đức đã phát hiện.

Bây giờ nói nhiều cũng vô dụng, Mạc Tử Phàm dẫn mọi người đi qua con đường nước bằng gỗ mục.

Điều khiến Mạc Tử Phàm bất ngờ là, vốn tưởng sẽ có hải hầu tử xuất hiện tấn công, nhưng thực tế lại chẳng có con nào ló mặt.

Kết hợp với chuyện trong mộ dưới đáy biển, Mạc Tử Phàm đại khái hiểu ra, hải hầu tử tuy thường xuyên xuất hiện trong cổ mộ của Uông Tàng Hải, nhưng hắn gần như có thể khẳng định, chúng không bị Uông Tàng Hải khống chế.

Nói đơn giản, có lẽ là Uông Tàng Hải đã bắt chúng về để canh giữ cổ mộ.

Giống như cửu đầu xà bách ở Lỗ Vương Cung, nó được dùng để canh gác, nhưng lại không nghe lệnh của Uông Tàng Hải, vì vậy cần có những nham thạch chứa kim loại để bảo vệ, nhằm đảm bảo an toàn cho chủ mộ.

Đi hết đường hầm, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, trên cửa có một bàn cờ.

Nhìn bàn cờ trên cửa đá, ai nấy đều chau mày.

Phong Thân Ân Đức cũng nhíu mày, "Thiên tinh kỳ bàn, đây là thứ trong Thiên tự quyển của Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật,

có ai phá giải được không?" Thứ mà Phong Thân Ân Đức nhận ra, Ngô Tam Thúc và Trần Bì A Tứ cũng nhận ra được.

Nhưng mấu chốt là nhận ra và phá giải là hai chuyện khác nhau.

Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật là bí quyết bất truyền của Mô Kim Giáo úy, còn Thiên tự quyển lại là một tồn tại đặc biệt trong số những bí quyết bất truyền đó, càng không thể truyền dạy cho người ngoài.

"Chẳng lẽ trong số những người xây dựng Vân Thiên Cung năm xưa có cả Mô Kim Giáo úy?" Thiên Chân đặt câu hỏi.

Uông Tàng Hải là một kiến trúc sư, chủ yếu xây dựng cổ mộ, đa số cơ quan trong đó đều nhắm vào người của tứ phái.

Vì vậy, khả năng Mô Kim Giáo úy giúp đỡ Uông Tàng Hải không lớn.

Nhưng dù là ai đi nữa, Thiên tinh kỳ bàn đã ở đây, phá giải nó mới là chuyện cần làm.

Mạc Tử Phàm dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng sáu nhưng không nhìn ra được cách phá giải.

Hết cách, Mạc Tử Phàm kích hoạt Động Sát Thiên Nhãn tầng tám, ngay lập tức, hắn đã thấy rõ cách phá giải Thiên tinh kỳ bàn.

Sau khi có được cách giải, Mạc Tử Phàm tiến lên hai bước, di chuyển ba quân cờ.

Khi ba quân cờ bị Mạc Tử Phàm di chuyển, tất cả mọi người đều nín thở.

Bởi vì nếu phá giải thất bại, tảng đá ngàn cân sau cửa sẽ rơi xuống, muốn đi vào từ bên trong gần như là không thể.

Mà trên núi tuyết này, nếu phải đổi một con đường khác, đó có thể

là chuyện khó khăn vạn lần.

Nhưng rồi, cửa đá từ từ mở ra, cho thấy Mạc Tử Phàm đã di chuyển quân cờ hoàn toàn chính xác.

Ngô Tam Thúc, Trần Bì A Tứ, Phong Thân Ân Đức nhìn Mạc Tử Phàm với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Họ đều không hiểu tại sao Mạc Tử Phàm lại biết cả những thứ trong Thiên tự quyển của Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật.

"Kỳ Môn Bát Quái của Tiểu Bát Gia quả là xuất thần nhập hóa." Trần Bì A Tứ khen một câu, lão cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Bởi vì trong Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, những thứ thuộc Thiên tự quyển, ngay cả Mô Kim Giáo úy cũng biết không nhiều, huống chi là một người ngoài.

Vì vậy, lão chỉ có thể cho rằng Mạc Tử Phàm đã dùng Kỳ Môn Bát Quái để tính ra.

Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, không nói nhiều, vì lời giải thích của Trần Bì A Tứ về cơ bản là đúng.

Mặc dù hắn không dùng thuật Kỳ Môn Bát Quái, nhưng lại dùng Động Sát Thiên Nhãn tầng tám, mà Động Sát Thiên Nhãn cũng có thể coi là một phần của Kỳ Môn Bát Quái.

"Đi thôi." Mạc Tử Phàm nói khẽ rồi một mình đi trước, bước vào trong cửa đá.

Phía sau cửa đá, khi mọi người nhìn rõ những thứ bên trong, tất cả, bao gồm cả Mạc Tử Phàm và Trần Bì A Tứ, đều kinh ngạc tột độ.

Bởi vì sau cánh cửa là từng pho tượng băng, những pho tượng này giống như thiên binh thiên tướng, chỉ đứng đó thôi cũng đủ khiến người ta kính sợ.

Chương 232

Mạc Tử Phàm nhướng mày, những pho tượng băng thiên binh thiên tướng này, trong Đạo Mộ Bút Ký ở kiếp trước cũng không hề nhắc tới.

Nhưng bây giờ, chúng lại hiện ra sờ sờ trước mắt mọi người.

"Mấy pho tượng băng này không phải cũng giống như mấy pho tượng đá lúc trước, cuối cùng sẽ đứng dậy tấn công chúng ta chứ!" Vương Bàn Tử có chút lo lắng, tuy gã trời không sợ đất không sợ, nhưng nhìn những pho tượng thiên binh thiên tướng sống động như thật này, trong lòng cũng dâng lên sự kính nể.

"Vân Thiên Cung, nếu thật sự có thiên binh thiên tướng tồn tại, vậy thì lăng mộ có cửa Thanh Đồng và vua Đông Hạ, liệu có phải vốn dĩ không phải là lăng chính không!" Mạc Tử Phàm càng thêm khẳng định suy đoán ban đầu của mình.

Lúc này, trong đầu Mạc Tử Phàm nảy ra một suy đoán táo bạo đến kinh người.

Đó là Vân Thiên Cung liệu có phải được xây dựng phỏng theo thiên cung trên tiên giới thật không.

Về phần lăng mộ của vua Đông Hạ, bao gồm cả cửa Thanh Đồng, chỉ là một cung điện nhỏ trong Vân Thiên Cung mà thôi.

Tương tự như trên thiên đình có Tứ Đại Thiên Vương, có Ngọc Hoàng Đại Đế, có Xích Cước Đại Tiên, Thái Thượng Lão Quân và các vị tiên gia khác.

Vua Đông Hạ trong Vân Thiên Cung, vai trò mà ông ta đóng có lẽ là một "tiên gia" nào đó trên thiên cung, chứ không phải là chủ nhân

của Vân Thiên Cung.

Càng nghĩ, Mạc Tử Phàm càng tò mò về Vân Thiên Cung.

Nếu thật sự như hắn tưởng tượng, vậy thì trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà chỉ thấy được phần nổi của tảng băng chìm Vân Thiên Cung, chứ chưa hề chiêm ngưỡng toàn bộ diện mạo của nó.

"Tiểu Bát Gia, cậu thấy sao?" Trần Bì A Tứ nghe lời Vương Bàn Tử, trong lòng cũng có chút lo lắng, dù sao lão cũng không thể đảm bảo những thiên binh thiên tướng bằng tượng băng này sẽ không cử động.

Mấy pho tượng đá lúc trước cử động, lão còn có sức đánh một trận, nhưng nếu bây giờ những pho tượng băng này cũng động, Trần Bì A Tứ có phần kiêng dè.

Ở đây, người mà Trần Bì A Tứ tin tưởng nhất chính là Mạc Tử Phàm.

Không phải vì lão thân thiết gì với Mạc Tử Phàm, mà vì những lời Mạc Tử Phàm nói trước đó đều đã ứng nghiệm.

Thuật Kỳ Môn Bát Quái của Mạc Tử Phàm mang lại cho Trần Bì A Tứ một cảm giác kinh ngạc không thua kém gì Tề Thiết Chủy.

Mạc Tử Phàm khi quan sát những thiên binh thiên tướng được tạo ra này, đã dùng đến Động Sát Thiên Nhãn.

Kết quả mà Động Sát Thiên Nhãn nhìn thấy cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc, những thiên binh thiên tướng trông như tượng băng này, đúng là có thể cử động.

"Chuẩn bị chiến đấu đi!" Mạc Tử Phàm trầm giọng nói.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, sắc mặt mọi người đều khẽ biến.

Dù sao ở đây chẳng ai là kẻ ngốc, lời của Mạc Tử Phàm đã quá rõ

ràng.

Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc và những người khác đều vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Thần Đồ, Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Thiên Chân cũng cẩn thận quan sát những pho tượng băng thiên binh thiên tướng.

Tiểu Vu Nữ thì nép sát vào Mạc Tử Phàm, có ý muốn cùng tiến cùng lùi với hắn.

Không lâu sau khi Mạc Tử Phàm dứt lời, pho tượng thiên binh gần nhất đã cử động.

Nhìn pho tượng thiên binh đó cử động, Mạc Tử Phàm bất giác nhíu mày, Hắc Lân Cửu Châm xuất thủ, một cây kim bạc bắn trúng vào mi tâm của pho tượng.

Một chuyện khiến Mạc Tử Phàm và mọi người thở phào nhẹ nhõm đã xảy ra, pho tượng băng đó vỡ tan tành, bị Mạc Tử Phàm giết chết chỉ bằng một cây kim bạc.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên binh băng, năng lượng điểm +10, kháng băng +1, thể phách +1." Mạc Tử Phàm thấy phần thưởng như vậy, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù điểm năng lượng từ thiên binh băng không nhiều, nhưng lại trực tiếp tăng thể phách và kháng băng, đối với Mạc Tử Phàm, điều này cực kỳ tốt.

Mạc Tử Phàm hiện tại thực ra không có nhu cầu đặc biệt lớn về điểm năng lượng.

Đương nhiên, nếu có hàng triệu hay hàng chục triệu điểm năng lượng, điều đó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nâng cao thực lực tổng thể của hắn.

Nhưng nếu chỉ là vài trăm, vài nghìn điểm năng lượng, thì thực sự không bằng việc tăng trực tiếp các loại kháng tính và thể phách.

Đặc biệt là hiện tại, nó có thể ảnh hưởng khá lớn đến Mạc Tử Phàm.

Tiếp theo, Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương, giống như một vị sát thần, xông pha giữa trận địa, uy mãnh vô cùng.

Âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên không ngớt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên binh băng, năng lượng điểm +10, kháng băng +1, thể phách +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên binh băng, năng lượng điểm +10, kháng băng +1, thể phách +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên binh băng, năng lượng điểm +10, kháng băng +1, thể phách +1." … Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, chỉ số thể phách và kháng băng của Mạc Tử Phàm cũng không ngừng tăng lên.

Ban đầu Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc cứ ngỡ sẽ có một trận chiến khốc liệt, nhưng giờ mới phát hiện, họ đều đã sai.

Nhìn Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương, xông pha giữa trận địa, không ai cản nổi, họ biết rằng mình đã đánh giá quá cao đám thiên binh băng này.

Khi tất cả thiên binh băng đều bị mọi người tiêu diệt, chỉ còn lại mười vị thiên tướng băng.

Khí tức của mười vị thiên tướng băng này rõ ràng mạnh hơn đám thiên binh.

Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Cửu Châm để thăm dò.

Chương 233

Bảy cây kim bạc bay ra, một thiên tướng chặn được năm cây, hai cây còn lại thành công găm vào người đối phương.

Khi hai cây kim bạc của Mạc Tử Phàm trúng vào đối phương, tình huống gây trọng thương như dự kiến đã không xảy ra.

Nó chỉ khiến pho tượng thiên tướng băng đó xuất hiện vài vết nứt.

Nếu chỉ có vậy, Mạc Tử Phàm cũng không quá để tâm.

Dù sao cũng là thiên tướng, lực phòng ngự mạnh hơn thiên binh một chút cũng là điều hợp lý.

Điều thực sự khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó tin là những vết nứt do kim bạc gây ra đang từ từ hồi phục, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc.

"Chú ý vị trí tấn công, bọn này rất quái, có thể hồi phục vết thương." Mạc Tử Phàm nhắc nhở một câu.

Đối phương có thể hồi phục vết thương, nếu Mạc Tử Phàm muốn dùng Hắc Lân Cửu Châm để tiêu diệt, e là không dễ.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm phải cân nhắc dùng Hắc Lân Huyền Trọng Thương để giải quyết nhanh trận chiến.

Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương, kết hợp Bá Vương Thương Pháp và Quỷ Ảnh Mê Tung, một mình hắn chiến đấu với năm thiên tướng băng.

Sức mạnh và lực phòng ngự của những thiên tướng này đều không tồi.

Nếu ban đầu Mạc Tử Phàm phải đối mặt với chúng, e rằng sẽ có

chút vất vả.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác.

Việc Mạc Tử Phàm tiêu diệt đám thiên binh băng trước đó đã giúp hắn tăng không ít thể phách và kháng băng.

Đòn tấn công của thiên tướng băng cũng không thoát khỏi thuộc tính băng, đối với Mạc Tử Phàm có chỉ số kháng băng hàng trăm mà nói, chỉ là muỗi.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên tướng băng, năng lượng điểm +1500, kháng băng +1, thể phách +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên tướng băng, năng lượng điểm +1500, kháng băng +1, thể phách +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt thiên tướng băng, năng lượng điểm +1500, kháng băng +1, thể phách +1." … Sau khi Mạc Tử Phàm nhanh chóng tiêu diệt năm thiên tướng băng, năm tên còn lại cũng bị Phong Thân Ân Đức, Thần Đồ và Tiểu Ca hạ gục.

Giải quyết xong trận chiến, Vương Bàn Tử cười nói: "Cứ tưởng đám thiên binh thiên tướng này lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ là hổ giấy." Mạc Tử Phàm nhìn Vương Bàn Tử như vậy, không khỏi lắc đầu.

Vương Bàn Tử cũng chỉ là kẻ đứng ngoài nói chuyện không biết đau lưng.

Đám thiên binh thiên tướng này, trong tay Mạc Tử Phàm, Phong Thân Ân Đức, Thần Đồ, Tiểu Ca quả thực có vẻ không quá lợi hại, nhưng nếu để Vương Bàn Tử, Thiên Chân đối phó, e rằng có mất mạng cũng chưa chắc đã hạ được một thiên tướng băng.

Nếu không Mạc Tử Phàm cũng chẳng ngạc nhiên đến vậy.

Đám thiên binh thiên tướng băng này, tuy không lợi hại như trong truyền thuyết, nhưng cũng không phải người thường có thể đối phó.

Đặc biệt là mười thiên tướng băng cuối cùng, lại có thể hồi phục vết thương.

Thậm chí, Mạc Tử Phàm còn nghi ngờ đám thiên binh băng cũng có thể hồi phục, chỉ vì đòn tấn công của hắn quá bá đạo, trực tiếp miểu sát chúng, nên không thấy được quá trình chúng hồi phục vết thương.

Càng nghĩ Mạc Tử Phàm càng cảm thấy Vân Thiên Cung này tuyệt đối không đơn giản như trong Đạo Mộ Bút Ký kiếp trước đã viết.

Tuy có cửa Thanh Đồng Chung Cực, nhưng từ những pho tượng đá cho đến đám thiên binh thiên tướng băng ở đây, đều đang nói với Mạc Tử Phàm rằng, suy đoán của hắn có thể là đúng.

Nơi này được tạo ra có lẽ không chỉ đơn giản là một cổ mộ, mà là một thiên cung thật sự.

Trong thiên cung đó, có không chỉ một vị "tiên gia".

Vua Đông Hạ được viết trong Đạo Mộ Bút Ký kiếp trước, chỉ là một trong số rất nhiều tiên gia ở Vân Thiên Cung mà thôi.

"Mau nhìn kìa, giữa lăng mộ có một cỗ quan tài." Vương Bàn Tử chỉ vào trung tâm lăng mộ.

Vừa rồi mọi người đều tập trung đối phó với đám thiên binh thiên tướng băng nên đã bỏ qua những thứ khác trong phòng.

"Khí tức thật đáng sợ." Phong Thân Ân Đức biến sắc, mặt mày cẩn trọng nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài huyền băng ở giữa.

Mạc Tử Phàm có Động Sát Thiên Nhãn và Kỳ Môn Bát Quái, sau khi nhìn vào cỗ quan tài huyền băng đó, bảy đường hắc lân long văn sau lưng hắn đều tự động hiện ra.

Kết quả này khiến Mạc Tử Phàm cũng không ngờ tới.

Thông thường, hắc lân long văn chỉ xuất hiện khi hắn chủ động khống chế.

Chỉ có một trường hợp khác, hắc lân long văn cũng sẽ hiện ra, đó là khi Mạc Tử Phàm gặp phải sự khủng bố và nguy hiểm tột độ, nó mới có phản ứng như vậy.

Không chỉ hắc lân long văn, Hắc Lân Chi Tâm treo trên ngực Mạc Tử Phàm lúc này cũng đang nóng lên, báo cho hắn biết rằng, gần đây có một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ đã khóa chặt hắn.

Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài huyền băng trung tâm, Động Sát Thiên Nhãn tầng tám được thi triển không chút dè dặt.

Mạc Tử Phàm cũng muốn xem, rốt cuộc trong cỗ quan tài huyền băng đó là ai, mà lại có khí tức khủng bố đến vậy.

Thần Đồ nắm chặt thanh Kinh Trập trong tay, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có.

Tiểu Ca lúc này, dùng tinh huyết của mình bôi lên thanh Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến có thể sắp xảy ra.

Tiểu Vu Nữ không chút do dự triệu hồi toàn bộ cổ trùng, con bản mệnh cổ trùng trong suốt cũng đang vỗ cánh trước mặt cô, chỉ cần có biến cố, nó sẽ điên cuồng tấn công.

Chương 234

Sắc mặt Phong Thân Ân Đức cũng có chút âm trầm, Viêm Đế Chi Thỉ trong tay tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, anh đã đặc biệt mượn cha mình Viêm Đế Chi Thỉ, vì đã đoán được chuyến đi này có thể sẽ gặp phải sự khủng bố tột độ.

Bây giờ xem ra, quả thật anh đã có tầm nhìn xa.

Có Viêm Đế Chi Thỉ trong tay, Phong Thân Ân Đức cũng có thêm chút tự tin, dù sao Viêm Đế Chi Thỉ cũng là thần chi cổ bảo, ẩn chứa sức mạnh mà người thường không thể lường được.

Khi tất cả mọi người đều nghiêm trận chờ địch, chuẩn bị chiến đấu, cỗ quan tài huyền băng ở trung tâm cuối cùng cũng từ từ lơ lửng lên.

Đúng vậy, nó lơ lửng một cách quỷ dị.

Mạc Tử Phàm có thể cảm nhận được, xung quanh cỗ quan tài huyền băng có một từ trường mạnh mẽ.

Không, không phải từ trường!

Là niệm lực!

Mạc Tử Phàm cảm nhận được một luồng niệm lực gần như có thể sánh ngang với Áo Cổ Công Chúa.

Niệm lực của Áo Cổ Công Chúa là mạnh nhất trong số những người Mạc Tử Phàm từng tiếp xúc, nhưng lần này, niệm lực từ trong cỗ quan tài huyền băng lại ngang ngửa, thậm chí còn mạnh hơn cả niệm lực của Áo Cổ Công Chúa.

Tình huống này Mạc Tử Phàm lần thứ hai gặp phải.

Mạc Tử Phàm sờ vào chuỗi Phật châu xá lợi đã xuất hiện vết nứt trong túi.

Chuỗi Phật châu xá lợi này là do gã hòa thượng hoa lá từng đánh bài với sư phụ hắn tặng.

Khi đối mặt với Áo Cổ Công Chúa, nó đã giúp Mạc Tử Phàm đánh bại cô ta.

Sau đó ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, nó cũng có tác dụng không nhỏ, bây giờ chuỗi Phật châu xá lợi này đã xuất hiện vết nứt, Mạc Tử Phàm không biết có thể dùng được nữa hay không.

Bây giờ mọi người đều như gặp phải đại địch, chuẩn bị nghênh đón trận chiến sắp tới.

Cuối cùng, cỗ quan tài pha lê lơ lửng giữa không trung từ từ mở ra.

Mọi người nín thở, vì họ biết, nhân vật chính trong quan tài sắp xuất hiện.

Mạc Tử Phàm cũng vậy, hắn biết, nếu thật sự đánh nhau, khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, khi nhân vật chính trong quan tài xuất hiện, Mạc Tử Phàm lại kinh ngạc.

"Áo Cổ Công Chúa!!" Người thốt lên không phải Mạc Tử Phàm, mà là Tiểu Vu Nữ, khi ở Tần Lĩnh Thần Thụ, Áo Cổ Công Chúa đã đồng hành cùng Mạc Tử Phàm.

Lúc ở Tần Lĩnh, sau khi Mạc Tử Phàm và Áo Cổ Công Chúa tách ra, hắn cứ ngỡ cô ta đã trở về đất nước của mình.

Nhưng bây giờ xem ra, cô ta không hề trở về cổ quốc.

“Ngươi quen biết em gái ta?” Tuy nhiên, lời nói của người phụ nữ giống hệt Áo Cổ Công Chúa lại khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Từ lời nói của cô ta có thể biết được, người này có lẽ là chị gái của Áo Cổ Công Chúa.

Mạc Tử Phàm trong Ma Thổi Đèn cũng không biết Áo Cổ Công Chúa lại có một người chị.

Nhưng Áo Cổ Công Chúa là người trong hoàng thất, đừng nói là một người chị, có mười người chị cũng là chuyện hợp lý.

“Ngươi gặp em gái ta chưa?

Nó ở đâu?” Người phụ nữ dường như rất quan tâm đến Áo Cổ Công Chúa, vội vàng hỏi han về chuyện của cô ta.

“Cô ấy đã dùng Bỉ Ngạn Hoa để có được sự vĩnh sinh, chắc là có cơ hội gặp mặt thôi.” Mạc Tử Phàm bây giờ muốn tránh trận chiến này.

Dù sao thực lực của người phụ nữ này không thua kém Áo Cổ Công Chúa, nếu thật sự động thủ, dù có đánh thắng, chuỗi Phật châu xá lợi trong tay e rằng cũng sẽ bị hủy hoàn toàn.

Chuỗi Phật châu xá lợi đã có vết nứt, e chỉ có thể dùng được thêm một hai lần cuối, nếu có thể, Mạc Tử Phàm không muốn sử dụng.

Người phụ nữ này đã là chị gái của Áo Cổ Công Chúa, không chừng có thể thông qua mối quan hệ với Áo Cổ Công Chúa để toàn thân rút lui.

Dù sao lúc ở Tinh Tuyệt Thánh Thành, việc Áo Cổ Công Chúa có thể trường sinh bất lão, Mạc Tử Phàm có thể nói là công lớn nhất.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của người phụ nữ lại cho Mạc Tử Phàm biết, trận chiến này, có lẽ khó tránh khỏi.

“Hừ, không ngờ con tiện nhân đó lại thật sự có được trường sinh, Bỉ Ngạn Hoa vốn dĩ phải thuộc về ta, không phải một kẻ trộm cắp như nó, còn ngươi, có quan hệ gì với con tiện nhân đó?” Mạc Tử Phàm giật giật khóe miệng, vừa rồi còn gọi một tiếng em gái, hai tiếng em gái, giờ đột nhiên biến thành tiện nhân.

Quả nhiên, phụ nữ, thật khó hiểu.

“Tôi và Áo Cổ Công Chúa không hề thân thiết.” Vương Bàn Tử cũng nhận ra tình hình không ổn, vội vàng nói, “Chúng tôi từng gặp nhau trong một cổ mộ, nhưng tôi đã động thủ với cô ta, không những không thân, mà còn là kẻ thù.” Áo Cổ Công Chúa nghe lời Vương Bàn Tử, cũng không tin, cười lạnh một tiếng, “Ngươi nghĩ như vậy ta sẽ tha cho các ngươi sao?” “Đã đến đây rồi, thì tất cả đều chết đi cho ta.” Người phụ nữ gầm lên một tiếng, niệm lực quanh thân chuyển động, khoảnh khắc tiếp theo, những khối băng nhọn trên đỉnh lăng mộ bị kéo xuống, lao về phía Mạc Tử Phàm và mấy người.

Nếu bị những khối băng nhọn này đâm trúng, e rằng dù Mạc Tử Phàm có Bất Phôi Kim Thân tầng mười, cũng khó tránh khỏi bị thương.

Nếu những người khác bị đâm trúng, trừ Phong Thân Ân Đức, trên người mỗi người ít nhất cũng sẽ có một lỗ máu.

Chương 235

Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Thương, chuẩn bị chặn những khối băng nhọn này.

Nhưng đúng lúc đó, những khối băng nhọn đang bay bỗng nổ tung giữa không trung.

"Chị, sao chị lại hận em đến vậy." Cùng với tiếng nổ của những khối băng nhọn, một giọng nói vang lên từ phía sau Mạc Tử Phàm và mấy người.

Mạc Tử Phàm chỉ cần nghe qua là biết người nói là ai.

Áo Cổ Công Chúa!!

Đúng vậy, trong đường hầm phía sau mọi người, lúc này có một người bước ra.

Người này giống hệt người trên cỗ quan tài huyền băng.

Người này, cũng chính là Áo Cổ Công Chúa.

Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, vì hắn không hề phát hiện có người theo dõi, nhưng Áo Cổ Công Chúa lại xuất hiện ở đây.

Khả năng này chỉ có hai, một là, Áo Cổ Công Chúa đã mạnh đến mức Mạc Tử Phàm và mấy người đều không phát hiện ra.

Hai là, Áo Cổ Công Chúa không phải theo dõi họ vào đây, mà cô ta đến đây vì một mục đích khác.

Sự xuất hiện của Áo Cổ Công Chúa, cùng với mối quan hệ đối đầu với chị gái, đã cho Mạc Tử Phàm thấy cơ hội.

Nếu có thể để Áo Cổ Công Chúa đánh bại chị gái, vậy thì sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Áo Cổ, em vẫn như cũ, luôn thích chống đối chị, những chuyện khác chị đều có thể không tính toán, nhưng Bỉ Ngạn Hoa, em phải đưa cho chị.” Công chúa Áo Tuyết nhìn chằm chằm Áo Cổ Công Chúa, có vẻ định dùng tình cảm.

“Áo Cổ, em gái tốt của chị, chỉ cần em đưa Bỉ Ngạn Hoa cho chị, chuyện cũ bỏ qua, em vẫn là em gái tốt của chị, chị cũng là chị gái tốt của em.” Nói đến đây, Áo Cổ Công Chúa lại cười khẩy lắc đầu, nói: “Áo Tuyết, Bỉ Ngạn Hoa là phụ hoàng cho em, năm xưa ngài cho em, mà không cho chị, trưởng nữ, trong lòng chị nên rõ nguyên nhân.” “Hừ, phụ hoàng ngu muội, nếu ngài có thể tin lời ta, vương quốc của chúng ta cũng không đến nỗi diệt vong.” “Ai….” Áo Cổ Công Chúa thở dài một hơi, “Vẫn không biết hối cải, nếu năm đó không phải chị dẫn sói vào nhà, vương quốc của chúng ta cũng không đến nỗi bị hủy diệt.” “Năm đó phụ hoàng chỉ trục xuất chị, nhưng ngàn năm qua đi, chị vẫn chấp mê bất ngộ, em không phải phụ hoàng, em sẽ không nhân từ nương tay.” Sau khi Áo Cổ Công Chúa nói câu cuối cùng, từ trên người cô ta tỏa ra một luồng niệm lực khổng lồ.

Mức độ mạnh mẽ của luồng niệm lực này, so với lúc ở Tần Lĩnh khi Mạc Tử Phàm và Áo Cổ Công Chúa giao thủ, còn mạnh hơn gấp đôi.

Nếu là người khác, có thể không cảm nhận được, nhưng phải biết, niệm lực của Áo Cổ Công Chúa bản thân đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Trong tình huống này, lại tăng thêm hơn một lần, tự nhiên sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Giống như một người có tài sản năm trăm đồng biến thành một nghìn đồng, sẽ không khiến người ta cảm thấy quá kinh ngạc.

Nhưng nếu một người có tài sản năm trăm tỷ, trong thời gian ngắn

biến thành một nghìn tỷ, điều đó sẽ khiến người ta chấn động.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không có ý định ra tay.

Nếu không có chuỗi Phật châu xá lợi, bây giờ ra tay cũng gần như là tìm chết.

"Sao em lại mạnh như vậy?" Không chỉ Mạc Tử Phàm kinh ngạc, công chúa Áo Tuyết cũng vô cùng kinh ngạc.

Từng có lúc thực lực của cô ta và Áo Cổ Công Chúa ngang nhau, thậm chí thực lực của Áo Tuyết còn nhỉnh hơn một chút.

Nhưng bây giờ nhìn vào luồng niệm lực mạnh mẽ mà Áo Cổ Công Chúa thể hiện, Áo Tuyết trong khoảnh khắc cảm thấy tính mạng mình bị uy hiếp.

Chỉ là, lúc này muốn cầu xin tha thứ hay bỏ chạy đều không có cơ hội.

Tấn công bằng niệm lực không có chỗ nào không vào được, trong tình huống duy trì khoảng cách nhất định, bây giờ Áo Tuyết không có chút cơ hội nào.

"Chết đi!" Áo Cổ Công Chúa không phải là người nhân từ nương tay, Mạc Tử Phàm đoán, lúc cô ta đến đây, có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng để giết Áo Tuyết Công Chúa.

Áo Tuyết Công Chúa thậm chí còn không kịp hét lên, đã bị Áo Cổ Công Chúa giết ngay tại chỗ.

Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc thấy Áo Tuyết Công Chúa vốn là đại địch lại bị Áo Cổ Công Chúa giết chết một cách dễ dàng như vậy, ánh mắt nhìn Áo Cổ Công Chúa đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Nếu là Áo Tuyết Công Chúa, họ cảm thấy có thể có một trận

chiến, nhưng nếu là Áo Cổ Công Chúa, họ thậm chí còn cảm thấy chắc chắn sẽ chết.

Mạc Tử Phàm tuy không đặc biệt sợ hãi, nhưng cũng có chút lo lắng.

Mặc dù bây giờ trên người hắn có Phật châu xá lợi.

Nhưng dù sao nó cũng đã nứt, nếu thật sự động thủ với Áo Cổ Công Chúa, cơ hội thắng của Mạc Tử Phàm cũng chỉ có một phần.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm thực ra không cho rằng Áo Cổ Công Chúa sẽ động thủ, vì dù sao, lần trước Mạc Tử Phàm và Áo Cổ Công Chúa ở Tinh Tuyệt Thánh Thành đã chung sống rất hòa hợp.

Đặc biệt là lúc đó Áo Cổ Công Chúa khi sử dụng Bỉ Ngạn Hoa để dung hợp, bị hắc nhãn quái xà bao vây, Mạc Tử Phàm đã chặn đám rắn đó lại.

Đương nhiên, đó cũng là Mạc Tử Phàm đang tự vệ.

Nhưng dù sao đi nữa, Mạc Tử Phàm đã giúp Áo Cổ Công Chúa, cô ta không có lý do gì để lấy oán báo ân.

Sự thật chứng minh, Áo Cổ Công Chúa cũng không phải người lấy oán báo ân, cô ta không ra tay với nhóm Mạc Tử Phàm, mà nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý, nói: "Ngươi từng giúp ta, ta cho ngươi một lời khuyên, bản thân Vân Thiên Cung đã có sự tồn tại kinh hoàng, kẻ chủ mưu đứng sau nó lại càng đáng sợ gấp vạn lần, nếu muốn đổ đấu Vân Thiên Cung, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý." Nói xong, Áo Cổ Công Chúa không nói thêm gì, trực tiếp xoay người rời đi.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cũng không nói gì.

Từ lúc gặp Áo Tuyết Công Chúa, Mạc Tử Phàm càng thêm khẳng định suy đoán của mình, bây giờ lại nghe lời Áo Cổ Công Chúa, Mạc Tử Phàm càng tin rằng, Vân Thiên Cung, tuyệt đối ẩn giấu một bí mật

kinh thiên động địa.

Chương 236

Bí mật này, có lẽ còn lớn hơn cả bí mật của cửa Thanh Đồng.

Sau khi Áo Cổ Công Chúa rời đi, Trần Bì A Tứ mới trầm giọng nói: "Tiểu Bát Gia, về lời nói của Áo Cổ Công Chúa vừa rồi, cậu thấy sao?" "Chắc không phải nói bừa đâu." Mạc Tử Phàm cũng hiểu một chút về Áo Cổ Công Chúa, cô ta không phải loại người thích nói nhảm vô cớ.

Ngô Tam Thúc nghe vậy nhíu mày, "Chuyện này quá sâu rồi." Ngô Tam Thúc lại có nỗi lo như vậy khiến Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên.

Vì theo suy đoán của Mạc Tử Phàm, Ngô Tam Thúc đến đây, phần lớn là để tìm kiếm thành viên đội khảo cổ mất tích năm xưa.

Đạo Mộ Bút Ký từng đề cập, trên đỉnh Thiên Cung có người của đội khảo cổ mất tích năm đó, Ngô Tam Thúc đến Vân Thiên Cung, cũng vì người đã mất tích trong đội khảo cổ năm xưa.

"Đến đây rồi, tôi sẽ không lùi bước." Người đầu tiên bày tỏ thái độ là Phong Thân Ân Đức, anh ta trước nay luôn như vậy, thứ có thể khiến Phong Thân Ân Đức sợ hãi, thật sự không có mấy.

"Tam thúc, sợ gì chứ, hơn nữa, chúng ta không đi cũng đâu được?

Không có Phượng Hoàng Đảm, con mắt quỷ sau lưng tôi phải làm sao?" Vương Bàn Tử cũng tỏ ý không rời đi, vì như lời gã nói, nếu bây giờ rời đi, không tìm được Phượng Hoàng Đảm, lời nguyền con mắt quỷ trên lưng phải làm sao?

"Thực ra tôi cũng không sợ, sư phụ tôi Tề Thiết Chủy, đã chỉ dẫn tôi đến đây, chắc hẳn đã tính được tôi có thể gặp dữ hóa lành, còn các

vị, nếu có điều gì e ngại, bây giờ rời đi, chắc vẫn còn kịp.” Lời Mạc Tử Phàm vừa dứt, mọi người đều nhìn nhau.

Tuy nhiên, lúc này, bao gồm cả Ngô Tam Thúc, không một ai muốn rời đi.

Mạc Tử Phàm cười cười, quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Tam Thúc chỉ đang giả vờ, nói mấy lời khách sáo mà thôi.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng lời nói của Ngô Tam Thúc là để khuyên người khác lui bước.

Nhưng dù sao, bây giờ không ai rút lui, vậy thì tất cả mọi người sẽ tiếp tục tiến lên.

Cả nhóm đi qua lăng mộ này, ở cuối có hai cánh cửa.

Một cánh bên trái, viết một chữ cổ: “Thiên.” Cánh cửa đá bên phải viết một chữ cổ khác: “Địa.” “Thiên Địa song môn.” Phong Thân Ân Đức thốt lên, “Thiên Địa song môn, nghe nói một cửa dẫn đến thiên cung, cửa còn lại dẫn đến địa phủ, chúng ta đi đường nào?” Phong Thân Ân Đức hỏi Mạc Tử Phàm, bây giờ Mạc Tử Phàm đã vô tình trở thành nhân vật trung tâm.

“Chúng ta đi Địa môn.” Mạc Tử Phàm đưa ra lựa chọn.

Nếu không biết trước cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, Mạc Tử Phàm có thể đã chọn Thiên môn, nhưng vì đã biết, Mạc Tử Phàm tự nhiên chọn Địa môn.

Bởi vì Địa môn hẳn là thông đến lăng mộ của vua Đông Hạ, nơi đó không chỉ có vua Đông Hạ, mà còn có cửa Thanh Đồng Chung Cực.

Sau khi Mạc Tử Phàm đưa ra quyết định, mọi người đều khẽ nhíu mày.

Nếu không phải vì những quyết định trước đó của Mạc Tử Phàm đều khiến người ta vô cùng tin phục, bây giờ chắc chắn đã có người bắt đầu chất vấn.

Dù sao theo cách nhìn thông thường, đi Thiên môn mới là lựa chọn chính xác nhất.

Vì nếu Thiên môn và Địa môn thật sự tương ứng với Vân Thiên Cung.

Vậy thì hẳn là thiên cung và địa phủ.

Địa môn thông đến địa phủ, dù nhìn thế nào cũng không phải là một lựa chọn hợp lý.

Nhưng Thần Đồ, người ít nói suốt chặng đường, lại lên tiếng: "Tại sao lại đi Địa môn?" Thần Đồ hỏi cũng không phải không tin Mạc Tử Phàm, chủ yếu là cảm thấy quyết định này của hắn có chút kỳ quái.

"Trực giác." Mạc Tử Phàm đưa ra một câu trả lời mơ hồ, hắn không thể nói cho Thần Đồ biết bên trong Địa môn có gì.

"Hơn nữa, lần này chúng ta đến để tìm Phượng Hoàng Đảm, nếu trong Địa môn không có, thì Thiên môn cũng phải đi." Lời Mạc Tử Phàm nói cũng không sai, vì nếu không nhầm, trong Địa môn quả thực không có Phượng Hoàng Đảm.

Thần Đồ khẽ gật đầu, không nói gì nữa, cùng mọi người tiến vào Địa môn.

"Phàm ca, sao trong Địa môn cảm giác ngột ngạt thế nhỉ?" Vương Bàn Tử sau khi vào cảm thấy có chút không thoải mái.

Dù sao gã cũng không có huyết mạch hay Kỳ Lân Kiệt hộ thể, mà phía sau Địa môn lại có Cửu Long Kéo Quan.

Đó không phải là chín con rồng thật, mà là chín con rết mặt quỷ khổng lồ.

Phải biết, rết mặt quỷ là thứ kịch độc, lại thêm ở trong một cổ mộ như thế này, việc Vương Bàn Tử cảm thấy ngột ngạt cũng không phải chuyện lạ.

"Không sao, cẩn thận một chút là được." Lời Mạc Tử Phàm cũng không phải an ủi Vương Bàn Tử, mà thực sự sẽ không có nguy hiểm lớn.

Ít nhất là chín con rết mặt quỷ đó, đối với Mạc Tử Phàm, không thành vấn đề.

Thuộc tính kháng độc của Mạc Tử Phàm hiện tại đã rất cao, thực lực cốt lõi của đám rết mặt quỷ đó cũng không lợi hại gì, chủ yếu là độc của chúng.

Nhưng độc tố của rết mặt quỷ, đối với Mạc Tử Phàm thật sự không đáng nhắc tới.

Vì vậy Mạc Tử Phàm không hề lo lắng, mà còn mong chờ những chuyện sắp xảy ra.

Bởi vì nếu theo cốt truyện của Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu Ca đến Vân Thiên Cung cũng có mục đích của mình.

Với tư cách là tộc trưởng Trương gia đương đại, mang trong mình trách nhiệm cuối cùng là bảo vệ cửa Thanh Đồng, vì vậy, cậu ta sẽ tiến vào cửa Thanh Đồng.

Thực ra Mạc Tử Phàm cũng tò mò, Tiểu Ca sau khi nhìn thấy cửa Thanh Đồng ở đây, sẽ lựa chọn cùng mọi người tìm Phượng Hoàng Đảm, hay lựa chọn tiến vào cửa Thanh Đồng.

Thực ra cá nhân Mạc Tử Phàm không hy vọng Tiểu Ca tiến vào cửa Thanh Đồng.

Chương 237

Vì theo những gì hắn biết, nếu Tiểu Ca tiến vào cửa Thanh Đồng, cần mười năm sau mới có thể ra ngoài, đối với Mạc Tử Phàm, thời gian đó quá dài.

Mặc dù bây giờ thực lực của Mạc Tử Phàm đã vượt qua Tiểu Ca, nhưng hắn cảm thấy, lúc hạ đấu có thể mang theo bộ ba Thiết Tam Giác sẽ có thêm nhiều niềm vui.

Nhưng dù sao, đó là số mệnh của Tiểu Ca.

Hắn cũng không cố ý đi Thiên môn để tránh cửa Thanh Đồng, vì hắn biết, đó là sứ mệnh của Tiểu Ca, không thể tránh được.

Cả nhóm tiếp tục tiến lên, lần này tuy gặp phải một vài cơ quan, nhưng đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Không lâu sau, họ đến một lăng mộ rộng lớn.

Xung quanh lăng mộ này là các loại tượng đá và đài đèn, nhưng thứ thu hút sự chú ý nhất là vật ở chính giữa.

Ở vị trí trung tâm, có một cỗ quan tài đá khổng lồ, phía trước cỗ quan tài, có chín con côn trùng khổng lồ đang kéo.

Trong bóng tối, nếu không nhìn kỹ, có thể sẽ tưởng là rồng đang kéo quan tài.

"Cửu Long Kéo Quan!" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, "Tôi từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết, không ngờ lại có thật, Phàm ca, thế giới này không lẽ thật sự có thần sao?" Vương Bàn Tử nghĩ vậy cũng không lạ, dù sao bất kể là Áo Cổ Công Chúa hay Áo Tuyết Công Chúa, hay Tiểu Vu Nữ, họ đều là những tồn tại thật sự trường sinh, và có thực lực siêu phàm.

Tuy chưa thể là thần linh thật sự, nhưng đã phát triển theo hướng đó rồi.

"Tôi không biết." Mạc Tử Phàm lắc đầu, hắn thực sự không biết, "Nhưng đây không phải là Cửu Long Kéo Quan, mà là chín con rết mặt quỷ kéo quan." Nói xong, Mạc Tử Phàm không dừng lại, tiếp tục nói: "Và chín con rết mặt quỷ này không phải tượng đá, chúng là thật." Lời này của Mạc Tử Phàm vừa dứt, Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc và những người khác đều lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm vào chín con rết mặt quỷ khổng lồ đó.

"Phàm ca, đừng đùa chứ, chín con rết mặt quỷ này mà cử động, tôi tiêu đời mất." Vương Bàn Tử cũng có chút căng thẳng, một điều cực kỳ hiếm thấy.

Dù sao với thần kinh thô của gã, chuyện có thể khiến gã căng thẳng thật sự không nhiều.

Nhưng chín con rết mặt quỷ này, mỗi con đều có thân hình khổng lồ, dài hơn hai mươi mét, Vương Bàn Tử nghe lời Mạc Tử Phàm, có chút căng thẳng cũng là điều dễ hiểu.

"Tiểu Bát Gia, theo lời cậu, nếu những con rết mặt quỷ kéo quan này là vật sống, vậy thì nhân vật chính trong cỗ quan tài đá khổng lồ đó lại là thứ gì?" Trần Bì A Tứ một câu nói trúng trọng điểm.

Những con rết mặt quỷ kéo quan đã khủng bố như vậy, vậy thì chủ nhân thực sự của lăng mộ phải lợi hại đến mức nào.

"Đã đến đây rồi, dù trong quan tài là yêu ma gì, cũng giết hết." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, trong mắt lóe lên sát ý.

Mạc Tử Phàm biết, giữa Tiểu Ca và vua Đông Hạ dường như có mâu thuẫn.

Năm xưa Tiểu Ca tiến vào cửa Thanh Đồng, một là vì trách nhiệm

của tộc trưởng Trương gia, một nguyên nhân khác là vua Đông Hạ cũng đã tiến vào cửa Thanh Đồng.

Vì vậy, nếu muốn Tiểu Ca không vào cửa Thanh Đồng quá sớm, điều Mạc Tử Phàm cần làm là không để vua Đông Hạ tiến vào cửa Thanh Đồng.

"Ta ra đây rồi, không cần phải tiếp tục giả vờ nữa chứ!" Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, nói với đám rết mặt quỷ.

Chín con rết mặt quỷ đã thành tinh, thực lực tuy không bằng trời, nhưng có thể hiểu được ý của Mạc Tử Phàm.

Hai con rết mặt quỷ ở đầu tiên động thủ, nhe nanh múa vuốt lao về phía nhóm Mạc Tử Phàm.

Tiểu Ca và Thần Đồ gần như đồng thời ra tay, mỗi người chặn một con.

Ngay sau đó ba con rết mặt quỷ ở giữa xông lên, Phong Thân Ân Đức, Tiểu Vu Nữ hai người ra tay, chặn được ba con.

Về phần bốn con rết mặt quỷ còn lại, tự nhiên là do Mạc Tử Phàm lo liệu.

Những con rết mặt quỷ này đối với người khác thì sức mạnh không tầm thường, nhưng đối với Mạc Tử Phàm, sức mạnh của chúng có chút không đủ nhìn.

Đặc biệt là sau khi Loạn Phi Phong Côn Pháp của Mạc Tử Phàm được cộng dồn, những con rết mặt quỷ này trước mặt hắn càng không đáng kể.

Về phần đòn tấn công của rết mặt quỷ, Mạc Tử Phàm cũng không để tâm.

Đầu tiên là đòn tấn công độc khí, với thuộc tính kháng độc hiện tại

của Mạc Tử Phàm, đòn tấn công độc khí về cơ bản có thể bỏ qua.

Thứ hai là đòn tấn công vật lý, Mạc Tử Phàm tay cầm Hắc Lân Huyền Trọng Côn, sức mạnh không thua kém gì đám rết mặt quỷ này.

Cộng thêm Mạc Tử Phàm có hai kỹ năng Đạp Tuyết Vô Ngân và Quỷ Ảnh Mê Tung, nên các đòn tấn công của rết mặt quỷ về cơ bản hắn đều có thể né tránh.

Về phần nếu thật sự bị tấn công, Mạc Tử Phàm cũng không hề sợ hãi, phải biết, Bất Phôi Kim Thân của Mạc Tử Phàm đã sớm đạt đến tầng thứ mười.

Bất Phôi Kim Thân tầng thứ mười, lực phòng ngự đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, cùng với việc Loạn Phi Phong Côn Pháp không ngừng cộng dồn, mỗi một đòn đánh ra của hắn đều tăng thêm sức mạnh.

Đến lần cộng dồn thứ năm, những con rết mặt quỷ đã không chịu nổi đòn tấn công của Mạc Tử Phàm.

Về phần sau khi cộng dồn đầy đủ, những con rết mặt quỷ này trước mặt Mạc Tử Phàm càng trở thành que tăm, bị dễ dàng tiêu diệt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1." … Sau khi giải quyết xong bốn con rết mặt quỷ, Mạc Tử Phàm bắt đầu giúp Tiểu Vu Nữ và Phong Thân Ân Đức.

Loạn Phi Phong Côn Pháp đã cộng dồn đầy đủ, tốc độ tiêu diệt đám rết mặt quỷ này vô cùng nhanh.

“Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1.” “Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1.” … Khi con rết mặt quỷ cuối cùng bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt, âm thanh thông báo của hệ thống mà hắn nghe được cũng đã thay đổi.

Chương 238

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt một con rết mặt quỷ, năng lượng điểm +2450, thể phách +1, kháng độc +1, kỹ năng Bất Phôi Kim Thân tăng lên tầng thứ mười một." Nghe thấy âm thanh thông báo này của hệ thống, Mạc Tử Phàm đầu tiên là sững sờ, sau đó là hưng phấn.

Bất Phôi Kim Thân không phải kỹ năng chủ động, mà là một kỹ năng phòng ngự bị động.

Nhưng Mạc Tử Phàm rất rõ ràng, kỹ năng phòng ngự Bất Phôi Kim Thân này cũng không hề đơn giản.

Sau khi đạt đến tầng mười, lực phòng ngự cơ thể của Mạc Tử Phàm đã mạnh hơn cả lực phòng ngự của Tống tử.

Bây giờ Bất Phôi Kim Thân đạt đến tầng thứ mười một, Mạc Tử Phàm có một cảm giác rằng không có thứ gì trên thế gian này có thể phá vỡ được phòng ngự của mình.

Cũng chính lúc Mạc Tử Phàm tiêu diệt toàn bộ rết mặt quỷ, cỗ quan tài đá ở trung tâm cuối cùng cũng động.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào cỗ quan tài ở trung tâm, từ cảnh tượng chín con rết mặt quỷ khổng lồ kéo quan tài, ai cũng biết, chủ nhân trong cỗ quan tài đá này, tuyệt không phải là hạng tầm thường.

Mạc Tử Phàm tuy cũng biết trong cỗ quan tài đá đó là vua Đông Hạ, nhưng trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà không hề giao thủ trực diện với vua Đông Hạ, vì vậy hiểu biết về vua Đông Hạ không nhiều.

Đặc biệt là thực lực của vua Đông Hạ, Mạc Tử Phàm không hề

biết.

Nắp quan tài đá từ từ mở ra, trong cỗ quan tài, có một luồng khí đen.

Luồng khí đen này cuốn về phía nhóm Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm đang chuẩn bị chống đỡ, nhưng khi luồng khí đen bao vây hắn, chúng lại co rút trở lại với tốc độ nhanh gấp năm lần lúc đầu.

Trần Bì A Tứ có chút ngạc nhiên: "Chuyện gì vậy?

Sao lại thu về rồi?" Trần Bì A Tứ trước nay cẩn thận, chuyện có phản thường ắt có yêu quái, tình huống này quá quỷ dị.

Nhưng Vương Bàn Tử với thần kinh thô lại không nghĩ vậy.

"Tứ gia, theo tôi thấy, chắc chắn thứ trong quan tài cảm ứng được khí tức của Tiểu Bát Gia, nên bị dọa chạy về rồi." Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Mạc Tử Phàm lại không nghĩ vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Bàn Tử định nói gì đó, thì Tiểu Ca đã nhanh tay bịt miệng gã lại.

Vương Bàn Tử lúc đầu có chút bất mãn, nhưng ngay sau đó, lại không động đậy nữa, mắt trợn to như chuông đồng.

Không chỉ Vương Bàn Tử, những người khác cũng nín thở, vì lúc này, một đoàn âm binh mặt quỷ đang đi ngang qua một cách chậm rãi.

Bây giờ mọi người cũng hiểu ra, tại sao nhân vật chính trong quan tài lại đột nhiên thu về, vì có một kẻ lợi hại hơn đã đến.

Mạc Tử Phàm nhìn những âm binh này, đều có thể cảm nhận được sự tồn tại chân thực của chúng.

Thậm chí, hắn còn có thể cảm nhận được một luồng áp lực cực mạnh từ trên người chúng.

Rõ ràng, đám âm binh này và đám Bất Ngôn Kỵ gặp ở Tần Lĩnh Thần Thụ có sự khác biệt rất lớn, Bất Ngôn Kỵ chỉ là hình chiếu, nhưng đám âm binh này là thật, không phải ảo ảnh.

Mạc Tử Phàm biết, trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà cũng đã gặp âm binh, vua Đông Hạ và Tiểu Ca đã đi theo sau âm binh tiến vào cửa Thanh Đồng.

Vì vậy chỉ cần không phát ra tiếng động, đám âm binh này thường sẽ không tìm đến gây phiền phức.

Nhưng đúng lúc Mạc Tử Phàm nghĩ vậy, tất cả âm binh đột nhiên dừng bước, đồng loạt quay lại nhìn Mạc Tử Phàm!!!

Trong khoảnh khắc, hàng trăm âm binh đồng thời nhìn chằm chằm vào Mạc Tử Phàm, đặc biệt là Hắc Bạch Vô Thường dẫn đầu, càng nhìn khiến Mạc Tử Phàm toàn thân không thoải mái.

Thần Đồ, Tiểu Ca, Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ và những người khác đều căng thẳng tột độ, mặc dù không đối mặt trực diện với âm binh, nhưng sức ép mà chúng mang lại vẫn vô cùng lớn.

Cuối cùng, Hắc Vô Thường trong Hắc Bạch Vô Thường dẫn đầu đã mở miệng.

Sau đó, Hắc Bạch Vô Thường dẫn theo đám âm binh rời đi.

Lời nói của Hắc Vô Thường vừa rồi không có âm thanh, nhưng xem ra là đang nói với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng muốn nghe rõ Hắc Vô Thường đã nói gì, nhưng không làm được.

Nếu theo cốt truyện ban đầu của Đạo Mộ Bút Ký, bây giờ vua Đông Hạ nên đi theo sau âm binh tiến vào cửa Thanh Đồng.

Sau đó Tiểu Ca cũng theo vào.

Nhưng, có lẽ vì vừa rồi đám âm binh dừng lại, vua Đông Hạ không hề đi theo âm binh vào cửa Thanh Đồng.

Đương nhiên, đối với Mạc Tử Phàm đây thực sự là một chuyện tốt, ít nhất Tiểu Ca cũng không đi theo âm binh vào cửa Thanh Đồng.

Sau khi âm binh hoàn toàn tiến vào cửa Thanh Đồng, cửa Thanh Đồng lại đóng lại.

Mạc Tử Phàm nhìn cửa Thanh Đồng đang đóng chặt, không khỏi nhíu mày, vì âm binh đã đi rồi, tiếp theo nhóm Mạc Tử Phàm phải đối mặt với vua Đông Hạ.

Đối với thực lực và thủ đoạn của vua Đông Hạ, Mạc Tử Phàm hoàn toàn mù tịt, nhưng theo suy đoán ban đầu của hắn, thực lực của vua Đông Hạ này, hẳn là vô cùng mạnh mẽ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cửa Thanh Đồng vừa mới đóng lại, vua Đông Hạ trong quan tài lập tức đứng dậy.

Đúng vậy, lần này vua Đông Hạ trực tiếp đứng dậy, không dùng khí đen tấn công Mạc Tử Phàm nữa.

Chương 239

Nhưng, trên người vua Đông Hạ vẫn còn vô số khí đen, những luồng khí đen này tuy che khuất thân thể vua Đông Hạ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một hình dáng đại khái.

"Sáu cánh tay, xem ra lời đồn không sai, vua Đông Hạ này không phải là người." Trần Bì A Tứ trầm giọng nói, "Tiểu Bát, đánh thế nào đây?" Lời Trần Bì A Tứ vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía Mạc Tử Phàm, hắn đã trở thành nhân vật trung tâm ở đây, mọi chuyện đều phải thông qua hắn.

Lần này Mạc Tử Phàm thật sự không biết nên đánh thế nào, hắn thực sự không hiểu gì về thủ đoạn của vua Đông Hạ.

"Lần này, xem vận may thôi." Mạc Tử Phàm có chút bất lực nói, nói xong hắn giơ tay, một hàng kim bạc bay ra.

Chính là thủ đoạn quen thuộc của Mạc Tử Phàm, Hắc Lân Cửu Châm.

Đương nhiên, thủ đoạn của Mạc Tử Phàm không chỉ có Hắc Lân Cửu Châm, còn có những thủ đoạn khác.

Mạc Tử Phàm dùng Hắc Lân Cửu Châm cũng chỉ vì đây là thủ đoạn tấn công tầm xa, để thử xem vua Đông Hạ sâu cạn thế nào.

Khí đen quanh thân vua Đông Hạ biến thành chín cánh tay, chín cánh tay khí đen đó đã tóm chính xác chín cây kim bạc của Mạc Tử Phàm.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc tột độ.

Bao gồm cả Mạc Tử Phàm cũng có chút kinh ngạc, Hắc Lân Cửu Châm đã rất lợi hại, cũng không phải chưa từng gặp phải kẻ có thể

chặn được nó.

Nhưng trước đây về cơ bản chỉ là chặn lại, còn như vua Đông Hạ trực tiếp tóm lấy kim bạc của hắn, Mạc Tử Phàm là lần đầu tiên gặp.

Quan trọng nhất là, vua Đông Hạ không chỉ tóm một hai cây, mà là cả chín cây kim bạc Mạc Tử Phàm vừa phi ra, điều này khiến hắn cảm thấy có chút khó tin.

Mạc Tử Phàm siết chặt Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay, hắn biết, lần này đã gặp phải một kẻ khó nhằn.

Vua Đông Hạ này, còn khó đối phó hơn hắn tưởng.

Nhưng, đã gặp rồi, Mạc Tử Phàm sẽ không lùi bước, trận chiến này, khó tránh khỏi.

Mạc Tử Phàm ra tay trước, Hắc Lân Huyền Trọng Côn tức thì bổ xuống.

Khí đen quanh thân vua Đông Hạ biến thành hai bàn tay khổng lồ, một bàn tay chặn Hắc Lân Huyền Trọng Côn của Mạc Tử Phàm, bàn tay còn lại đánh về phía hắn.

Tiểu Vu Nữ thấy vậy biến sắc, định ra tay ngăn cản, nhưng Phong Thần Ấn Đức đã dịch chuyển đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, chặn được đòn tấn công đó.

Mạc Tử Phàm thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung, từ phía sau vung một côn bổ xuống.

Nhưng kết quả cũng như cũ, một côn này vẫn bị bàn tay do khí đen quanh thân vua Đông Hạ hóa thành chặn lại.

"Bà nội nó, rốt cuộc là cái quái gì vậy, không thấy sao, bản thể có sáu cánh tay, chẳng lẽ là giả à?" Vương Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc, Thiên Chân trầm giọng nói: "Thứ này tôi chưa từng thấy, chẳng

lẽ là do gen có vấn đề, nên mới mọc ra sáu cánh tay." Thiên Chân vẫn là một đảng nghiên cứu như mọi khi, theo cậu ta, vua Đông Hạ là một người dị dạng.

Mạc Tử Phàm tuy không biết vua Đông Hạ có phải người dị dạng hay không, nhưng lại có thể khẳng định, vua Đông Hạ chắc chắn không phải là người.

Hơn nữa, không chỉ vậy, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng phát hiện ra, khí đen quanh thân vua Đông Hạ thực ra là yêu khí.

Chỉ vì bản thân vua Đông Hạ có chút đặc thù, nên yêu khí trên người mới có màu đen.

Đương nhiên, đó đều không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, vua Đông Hạ không đơn thuần dùng yêu khí để chặn đòn tấn công của Mạc Tử Phàm.

Hắn dùng niệm lực, đúng vậy, niệm lực.

Vua Đông Hạ dùng niệm lực điều khiển yêu khí để đối kháng với Mạc Tử Phàm.

Vì vậy, thay vì nói vua Đông Hạ dùng yêu khí chặn đòn tấn công của Mạc Tử Phàm, còn không bằng nói, vua Đông Hạ dùng niệm lực chặn đòn tấn công của hắn.

"Cùng lên." Tiểu Ca nói một câu, tự nhiên cậu ta cũng nhận ra, Mạc Tử Phàm khi đối phó với vua Đông Hạ, không còn vô địch như trước nữa.

Thực ra không phải vậy, Mạc Tử Phàm phát hiện mình sắp chạm đến đỉnh điểm mà niệm lực của vua Đông Hạ có thể chịu đựng được.

Loạn Phi Phong Côn Pháp nếu lại cộng dồn thêm, vua Đông Hạ tất nhiên sẽ không chịu nổi.

Sự thật chứng minh cũng đúng như vậy, Mạc Tử Phàm đã phá vỡ niệm lực của vua Đông Hạ, hoàn toàn áp chế hắn.

Phong Thân Ân Đức vừa rồi cũng đã đối kháng với niệm lực của vua Đông Hạ, biết rõ sức mạnh của nó.

Anh tự nhận nếu toàn lực ứng phó, có thể có một trận chiến, nhưng để như Mạc Tử Phàm, bây giờ hoàn toàn áp chế vua Đông Hạ, cũng là chuyện không thể.

Mạc Tử Phàm sau khi áp chế được vua Đông Hạ, cũng không dừng tay, đã như vậy, hôm nay tất nhiên phải giết chết hắn.

Đòn tấn công của Mạc Tử Phàm càng lúc càng sắc bén, tình cảnh của vua Đông Hạ cũng càng lúc càng tệ.

Không thể không nói, Mạc Tử Phàm quá mạnh.

"Thực lực của Tiểu Bát Gia thật sự quá kinh thế hãi tục, Tề Bát Gia đúng là nhặt được báu vật, có một đồ đệ như vậy, e rằng ngủ cũng có thể cười tỉnh." Trần Bì A Tứ có chút ngưỡng mộ nói.

Theo bối phận, lão thấp hơn Tề Bát Gia một bậc, nên ngang hàng với Mạc Tử Phàm.

Nhưng nếu xét về tuổi tác, Trần Bì A Tứ làm ông nội hắn cũng thừa sức, lại thêm Trần Bì A Tứ là đương gia trong Cửu Môn, Mạc Tử Phàm cũng phải gọi một tiếng Tứ gia.

"Tứ gia, không phải tôi nói chứ, trong đám trẻ của Cửu Môn tứ phái, không ai có thể so sánh được với Tiểu Bát Gia." Vương Bàn Tử nói chuyện trước nay vẫn không biết giữ mồm giữ miệng.

Chương 240

Mạc Tử Phàm cũng không để tâm đến lời gã nói, mà đang tập trung tiêu diệt vua Đông Hạ.

Dù sao, vua Đông Hạ cũng có thể coi là một con quái đặc biệt, không chừng có thể rớt ra kỹ năng gì đó hay ho.

Mạc Tử Phàm đã quá lâu rồi không thấy kỹ năng mới, lần này tiêu diệt vua Đông Hạ, là lần Mạc Tử Phàm gần với một kỹ năng mới nhất.

Lại thêm vua Đông Hạ bản thân cũng không phải thứ tốt lành gì, giết hắn để thành toàn cho mình, cũng không có gì là không thể.

Đối với loại quái vật chắc chắn sẽ rớt sách kỹ năng này, Mạc Tử Phàm không định nương tay.

Mạc Tử Phàm hiện tại đã hoàn toàn áp chế vua Đông Hạ, tiếp theo hắn chỉ cần tìm cách giết chết hắn là được.

Nhịp độ vung Hắc Lân Huyền Trọng Côn trong tay càng lúc càng nhanh, vua Đông Hạ chống đỡ cũng càng lúc càng khó khăn.

"Tiểu Bát Gia vẫn mạnh như mọi khi." Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán một câu, vì gã nhận ra vua Đông Hạ sắp không trụ nổi nữa.

Trong đôi mắt Tiểu Vu Nữ đều là sự ngưỡng mộ, đây mới là người đàn ông cô thích.

Thực lực như vậy, so với cha cô cũng không hề thua kém.

Nói đến đây, Tiểu Vu Nữ lại nghĩ đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, năm xưa Xà tộc, luôn bị bao phủ dưới cái bóng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sự mạnh mẽ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ở thời đại đó tuyệt đối là vua, trừ Thiên triều, các cổ quốc khác, gần như không có ai có thể đối đầu.

"Cũng không biết anh ấy có thể trưởng thành đến tầm cỡ của Tinh Tuyệt Nữ Vương không, nếu có thể, thật sự hy vọng anh ấy có thể giúp mình đánh cho Tinh Tuyệt Nữ Vương một trận." Tiểu Vu Nữ trong lòng nghĩ vậy, thực ra hôm nay khi nhìn thấy Áo Cổ Công Chúa, Tiểu Vu Nữ cũng có suy nghĩ này.

Vì Áo Cổ Công Chúa cũng giống cô, đều sống dưới cái bóng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bây giờ Áo Cổ Công Chúa đã trở nên mạnh mẽ như vậy, Tiểu Vu Nữ cảm thấy, tương lai của Áo Cổ Công Chúa có lẽ thật sự có khả năng đối đầu với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng đối với Tiểu Vu Nữ, Áo Cổ Công Chúa dù sao cũng chỉ là người ngoài, nếu Mạc Tử Phàm có thể giúp cô đánh bại Tinh Tuyệt Nữ Vương, vậy thì còn tốt hơn.

"Ầm!!" Mạc Tử Phàm lại vung một côn xuống, vua Đông Hạ không trụ nổi nữa, bị hắn giết ngay tại chỗ.

Sau khi vua Đông Hạ bị Mạc Tử Phàm giết chết, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên ngay sau đó.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt vua Đông Hạ, năng lượng điểm +50000, kỹ năng Bá Vương Thương Pháp tăng lên tầng thứ chín, kỹ năng Niệm Lực Hóa Thực +1, và tự động tăng lên tầng thứ ba." Quả nhiên, Mạc Tử Phàm đã có được kỹ năng mới.

Hơn nữa, lần này phần thưởng khi tiêu diệt vua Đông Hạ, quả thực vô cùng hậu hĩnh.

Ngoài số điểm năng lượng cần có, và kỹ năng được thưởng, Bá

Vương Thương Pháp của Mạc Tử Phàm trực tiếp từ tầng thứ tư tăng lên tầng thứ chín, đây là một sự nâng cấp lớn.

Niệm Lực Hóa Thực (tầng thứ ba): Niệm lực có thể hóa thành thực thể để chiến đấu, niệm lực hóa thành thực thể có nhiều công dụng hơn niệm lực thông thường, uy lực cũng lớn hơn.

Tầng một đến ba có thể hóa thành khí thể, tầng bốn đến sáu có thể hóa thành dịch thể, tầng bảy đến chín có thể hóa thành thực thể, tầng mười đến mười hai, có thể ngụy tạo sinh linh.

Mạc Tử Phàm xem xong phần giới thiệu kỹ năng này, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười kích động.

Vấn đề niệm lực mà hắn cho là yếu nhất, bây giờ cuối cùng cũng có một kỹ năng.

Hơn nữa, từ phần giới thiệu kỹ năng này có thể thấy, kỹ năng niệm lực này của Mạc Tử Phàm cũng vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là về sau.

Lần này vua Đông Hạ mà Mạc Tử Phàm đối phó có chút không đủ nhìn, Niệm Lực Hóa Thực của hắn hẳn chỉ ở trong ba tầng đầu, nên chỉ có thể hóa thành khí thể.

Điều này cũng từ một góc độ khác cho thấy, việc học kỹ năng Niệm Lực Hóa Thực này hẳn không dễ dàng.

Nhưng Mạc Tử Phàm có hệ thống, đó đều không phải là vấn đề.

Giải quyết xong vua Đông Hạ, Mạc Tử Phàm nhìn về phía mọi người, "Phượng Hoàng Đảm không có ở đây, chúng ta đi nơi khác tìm xem." Mạc Tử Phàm đưa ra quyết định chuẩn bị tiếp tục tiến lên, nhưng đúng lúc này, sắc mặt mọi người đều biến đổi, vì trong đường hầm phía trước truyền đến tiếng bước chân.

Mạc Tử Phàm cũng cảnh giác, vì nghe tiếng bước chân, thứ đang

đến hẳn không phải là người.

Mạc Tử Phàm nhớ rằng nơi của vua Đông Hạ này hẳn không có thứ gì khác, vậy thì thứ đang đến là gì?

Hải hầu tử?

Cấm bà?

Nghe âm thanh đều không giống.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào con mộ đạo tối om, muốn xem thử thứ gì sẽ bước ra từ bên trong.

Mạc Tử Phàm cũng không ngoại lệ, cũng muốn xem rốt cuộc là thứ gì.

Trên thực tế, ở đây không chỉ có một mình hắn có năng lực nhìn trong đêm, Trần Bì A Tứ, Tiểu Ca, Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức, những người này đều có thể.

Nhưng hiện tại chẳng ai dùng khả năng đó để nhìn xem bên trong rốt cuộc có gì.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, tình hình hiện tại đã vượt ngoài dự liệu của hắn, dường như có thứ gì đó đang gây nhiễu không khí, khiến họ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong mộ đạo.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhưng Mạc Tử Phàm và mọi người vẫn không thấy gì cả.

Chương 241

Đột nhiên, một vật từ trong mộ đạo bay vọt ra.

Mạc Tử Phàm phản ứng cực nhanh, lập tức dùng Niệm Lực Hóa Thực, niệm lực hóa thành một bàn tay màu tím, tóm lấy vật đang bay tới.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cứ ngỡ niệm lực sẽ không có màu, nhưng khi hắn nhìn vào niệm lực của mình, rồi so sánh với niệm lực của quốc vương Đông Hạ quốc, hắn phát hiện ra khi hiển thị dưới hình thức Niệm Lực Hóa Thực, nó có màu sắc.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn thứ mình vừa bắt được, không khỏi giật mình.

"Phượng Hoàng Đảm?!" Đến cả Tiểu Ca vốn luôn trầm ổn lúc này cũng thốt lên kinh ngạc.

Mạc Tử Phàm đang nắm trong tay một viên châu màu đỏ rực, trông khá giống với Mộc Trần Châu.

Viên châu này không phải loại bình thường, mà chính là Phượng Hoàng Đảm mà Mạc Tử Phàm đang tìm kiếm.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, Phượng Hoàng Đảm lại có thể lấy được dễ dàng như vậy, có phần quá sức tưởng tượng.

"Đưa thứ đó cho ta, rồi cút khỏi đây, nếu không… chết!!" một giọng nói uy nghiêm và đáng sợ truyền ra từ trong mộ đạo, hẳn là của kẻ sở hữu Phượng Hoàng Đảm.

Chỉ là, khi nghe thấy giọng nói đó, Mạc Tử Phàm lại giật mình.

Bởi vì tiếng bước chân hắn nghe được rõ ràng là của một con sói tuyết.

Lẽ nào con sói tuyết trong bóng tối biết nói chuyện?

Chồn vàng biết nói thì Mạc Tử Phàm biết, nhưng sói tuyết biết nói thì hắn chưa từng nghe qua.

Trừ phi, trên lưng con sói tuyết có một người đang ngồi, đây là lời giải thích hợp lý nhất, và dường như cũng là duy nhất.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía mọi người.

Phượng Hoàng Đảm đã tới tay, mục đích của chuyến đi này xem như đã hoàn thành, tiếp theo nên lựa chọn thế nào, Mạc Tử Phàm muốn nghe ý kiến của mọi người.

"Tiểu Bát Gia, tôi nghe theo cậu, dù có tiếp tục thám hiểm hay không, tôi cũng chơi tới cùng." Vương Bàn Tử không chút do dự đứng về phía Mạc Tử Phàm.

"Từ góc độ cá nhân, tôi hy vọng ở lại tiếp tục thám hiểm, nhưng từ góc độ lý trí, chúng ta nên rời khỏi đây." Mạc Tử Phàm lướt mắt qua mọi người, lý trí hay cá tính, có lẽ đều phải xem quyết định của hắn.

"Tiểu Bát Gia là một kỳ nhân, tôi tin vào quyết định của ngài." Phong Thân Ân Đức vốn là người có chủ kiến, hiếm khi khâm phục ai, vậy mà bây giờ lại nói ra những lời như vậy, khiến Mạc Tử Phàm cũng có chút ngạc nhiên.

"Còn các người thì sao?" Mạc Tử Phàm nhìn về phía Thần Đồ, Tiểu Ca, Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Thúc.

Trần Bì A Tứ gật đầu: "Tiểu Bát Gia, cậu cứ quyết đi.

Lão già Trần Bì A Tứ này sống đến từng này tuổi, lần đầu tiên gặp một ngôi mộ cổ như vậy.

Nếu muốn tiếp tục, tôi xin phụng bồi tới cùng.

Nếu muốn đi, tôi cũng không ở lại một mình.” Thần Đồ, Tiểu Ca và Ngô Tam Thúc đều gật đầu với Mạc Tử Phàm, ý tứ rất rõ ràng, để hắn quyết định.Nếu tất cả mọi người đều quyết định để Mạc Tử Phàm quyết định, vậy thì Mạc Tử Phàm cũng không còn gì phải lo lắng.

“Giả thần giả quỷ, ra đây cho ta.” Mạc Tử Phàm giơ tay, chín cây Hắc Lân châm bay ra, nhắm thẳng vào vị trí mà hắn nghe được âm thanh lúc nãy.

“Tìm chết!!” Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần tức giận truyền ra từ mộ đạo hắc ám, chỉ nghe mấy tiếng “đang đang đang”, ngân châm của Mạc Tử Phàm vậy mà bị chặn lại toàn bộ.

Sau khi Mạc Tử Phàm ra tay với kẻ trong mộ đạo, kẻ đó cuối cùng cũng bước ra.

Mọi người đều nhìn về phía thứ vừa xuất hiện.

Giống như Mạc Tử Phàm tưởng tượng, đó là một người cưỡi trên một con sói tuyết khổng lồ.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, người này mặc một bộ khôi giáp màu bạc, tay cầm cây tam xoa kích, trông khí thế bất phàm.

Mạc Tử Phàm lại nhướng mày, đây là lần đầu tiên hắn gặp loại người này, bởi vì đối phương trông không giống tống tử hay cương thi.

Toàn thân gã trông rất giống một người, một người sống thực sự.

“Ta đã nể mặt Hoa hòa thượng, các ngươi không biết điều, vậy thì chết đi.” Vị tướng quân giáp bạc lạnh lùng nói, ngay khoảnh khắc gã dứt lời, Mạc Tử Phàm cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ ập tới.

Ngay khi luồng uy áp đó giáng xuống, Mạc Tử Phàm cảm nhận rõ

ràng chuỗi Phật châu xá lợi mà Hoa hòa thượng tặng cho hắn đang điên cuồng rạn nứt, rồi cuối cùng vỡ tan.

Mạc Tử Phàm hít một ngụm khí lạnh, tình huống này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra.

Vốn tưởng đối phương chỉ đang giả thần giả quỷ, thực tế không lợi hại, nhưng bây giờ mới phát hiện, đối phương không phải giả thần giả quỷ, mà thật sự rất lợi hại.

Nhưng Mạc Tử Phàm có một câu hỏi, tại sao đối phương lại quen biết Hoa hòa thượng?

Lẽ nào đối phương cũng là đạo mộ tặc?

Nhưng đạo mộ tặc mặc giáp bạc, cưỡi sói tuyết thì Mạc Tử Phàm lần đầu mới gặp.

Đương nhiên, Mạc Tử Phàm cảm thấy, khả năng lớn hơn là đối phương là người giữ mộ, còn về việc quen biết Hoa hòa thượng, có thể là do Hoa hòa thượng từng đến Vân Thiên Cung.

Chương 242

Tất nhiên, cũng có khả năng họ quen biết ở nơi khác.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bây giờ quan trọng nhất là làm sao để giải quyết tình hình này.

Tướng quân giáp bạc mới vừa xuất hiện, chỉ dùng uy áp đã khiến hắn như vậy, nếu thật sự động thủ, hậu quả khó lường.

Vì vậy, đối với Mạc Tử Phàm, tốt nhất là không nên động thủ, chỉ là bây giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

"Mạnh quá." Sắc mặt Phong Thân Ân Đức hơi thay đổi, ông ta đang cố điều động năng lượng trong cơ thể, nhưng lại phát hiện năng lượng đã bị áp chế hoàn toàn, căn bản không thể huy động.

Những người có tình huống tương tự còn có Thần Đồ, Tiểu Ca và Tiểu Vu Nữ, sắc mặt mấy người bây giờ đều vô cùng khó coi, vì họ cũng bị áp chế hoàn toàn.

"Vốn có thể sống sót, nhưng vì sự ngu muội của các ngươi, bây giờ tất cả đều phải chết!" Tướng quân giáp bạc vô cùng tự tin, tin rằng thực lực của mình chắc chắn có thể đánh bại đám người Mạc Tử Phàm.

Và quả thật, thực lực mà gã thể hiện lúc này, dường như đã thực sự áp chế được họ.

Nhưng, khi nghe những lời của tướng quân giáp bạc, Mạc Tử Phàm lại cười khẩy: "Ngươi chắc là mình đánh lại ta chứ?" Lời của Mạc Tử Phàm vừa thốt ra, tướng quân giáp bạc sững sờ, những người khác cũng sững sờ, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Mạc Tử Phàm.

Bởi vì họ đều cảm thấy tướng quân giáp bạc quá mạnh, thậm chí còn không nảy sinh được ý nghĩ phản kháng.

Vậy mà, trong tình huống này, Mạc Tử Phàm lại dám nói ra những lời như vậy, lẽ nào hắn thật sự có thể đánh bại tướng quân giáp bạc?

Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc đều mang theo hy vọng, nhưng lại cảm thấy không thể nào.

Bởi vì uy áp mà tướng quân giáp bạc thể hiện ra đã đáng sợ như vậy, huống hồ là thực lực thật sự của gã.

"Thú vị đấy, ngươi tưởng mình là Hoa hòa thượng sao?

Cũng dám cùng ta tranh cao thấp." "Tại sao ta lại không thể tranh cao thấp với ngươi?

Vì ngươi già hơn, hay vì ngươi nuôi một con chó?" Lời này của Mạc Tử Phàm vừa nói ra, sắc mặt tướng quân giáp bạc biến đổi dữ dội, con sói tuyết dưới yên cũng gầm gừ hai tiếng về phía hắn.

"Tốt, tốt, rất tốt, đã nhiều năm rồi không có ai dám nói chuyện với ta như vậy." Tướng quân giáp bạc tức quá hóa cười, liên tiếp nói ba tiếng "tốt", cùng lúc đó, uy áp cũng ngưng tụ lại, ập về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cười khẩy: "Hắc Lân Long Văn, cháy lên cho ta!" Theo tiếng của Mạc Tử Phàm, khí thế toàn thân hắn điên cuồng tăng vọt, chỉ trong nháy mắt, khí thế của hắn đã tăng lên đến mức có thể ngang ngửa với tướng quân giáp bạc.

Cảm nhận được khí thế đột nhiên tăng vọt của Mạc Tử Phàm, tướng quân giáp bạc sững sờ, vốn tưởng Mạc Tử Phàm cũng chỉ đến thế, bây giờ mới phát hiện, gã đã sai, sai một cách thái quá.

Những người đứng sau lưng Mạc Tử Phàm, sau khi cảm nhận được khí thế đang không ngừng tăng lên của hắn, đều vô cùng kinh

ngạc.

Phong Thân Ân Đức, người vốn luôn rất bình tĩnh, lúc này cũng có chút chấn động, nói: "Vốn tưởng Tiểu Bát Gia đã rất lợi hại rồi, không ngờ đó vẫn chưa phải là thực lực thật sự của ngài ấy." Trần Bì A Tứ cũng hít sâu một hơi, vốn ông ta đã cảm thấy thực lực mà Mạc Tử Phàm thể hiện ra đã vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng lại không bao giờ ngờ rằng đó vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của Mạc Tử Phàm, hắn vậy mà vẫn còn ẩn giấu thực lực.

"Mạnh quá rồi, trong Cửu Môn, e rằng ngay cả Trương hội trưởng cũng không lợi hại bằng Tiểu Bát Gia.

Tề Thiết Chủy ơi là Tề Thiết Chủy, rốt cuộc ông tìm đâu ra được một cục cưng như thế này vậy." Ngô Tam Thúc nhìn chằm chằm vào bóng lưng Mạc Tử Phàm, trong khoảnh khắc đó, Ngô Tam Thúc có cảm giác hoàn toàn không thể nhìn thấu Mạc Tử Phàm, thật không biết nên nói gì về hắn nữa.

Chỉ có thể nói một câu: "Tiểu Bát Gia mạnh đến mức thái quá rồi." Ánh mắt Tiểu Vu Nữ lúc này nhìn Mạc Tử Phàm đã sáng rực lên.

Mặc dù Mạc Tử Phàm lợi hại, nhưng so với Tinh Tuyệt nữ vương vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

Nhưng bây giờ, Tiểu Vu Nữ đột nhiên phát hiện, Mạc Tử Phàm mạnh hơn cô tưởng tượng rất nhiều, rất nhiều, đặc biệt là lúc này, cảm nhận khí thế trên người hắn, Tiểu Vu Nữ thật sự cảm thấy Mạc Tử Phàm còn mạnh hơn cả Áo Cổ công chúa.

Ngoài Tiểu Vu Nữ, Trần Bì A Tứ, Phong Thân Ân Đức, những người như Vương Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca, Thần Đồ cũng vô cùng chấn kinh.

Khí thế hiện tại của Mạc Tử Phàm quả thực rất mạnh mẽ, phải

biết rằng, trước đây lúc Mạc Tử Phàm mạnh nhất, cũng chỉ đốt cháy hai ba đường Hắc Lân Long Văn.

Nhưng lần này đã khác, Mạc Tử Phàm đồng thời đốt cháy bảy đường Hắc Lân Long Văn, thực lực tăng lên vô cùng lớn.

"Ta không thể không thừa nhận, sự mạnh mẽ của ngươi vượt xa tưởng tượng của ta, nhưng đây là Vân Thiên Cung, không phải nơi ngươi có thể giương oai." Nói xong, tướng quân giáp bạc định ra tay, muốn cùng Mạc Tử Phàm có một trận đại chiến đường đường chính chính.

Nhưng đúng lúc này, một viên Phật châu xá lợi từ trong bóng tối bay ra, đánh bay tướng quân giáp bạc.

"Ngân Thập Tam, người này không thể động vào, nếu không hậu quả ngươi không gánh nổi đâu." Một giọng nói quen thuộc truyền ra từ bóng tối, nghe như là Hoa hòa thượng, từ viên Phật châu xá lợi cũng có thể đoán ra, hẳn là Hoa hòa thượng rồi.

Nhưng Hoa hòa thượng không hề hiện thân, sau khi đánh lui Ngân Thập Tam chỉ nói một câu rồi dường như đã rời đi, không còn âm thanh nào nữa.

Sắc mặt Ngân Thập Tam biến đổi dữ dội, nhìn về phía viên Phật châu bay ra, "Thứ ngài muốn ta đã đưa rồi, nếu còn không đi, ta dù có chết cũng sẽ chặn ngài lại." Theo lời của Ngân Thập Tam, Hoa hòa thượng mới từ trong bóng tối bước ra, Mạc Tử Phàm vốn có thể nghe tiếng đoán vị trí vậy mà không nghe thấy nửa điểm tiếng bước chân của ông ta.

"Tiểu Phàm, được tha người thì nên tha người, đã có được thứ mình muốn rồi thì rời đi thôi, Vân Thiên Cung có bí mật của riêng nó, đừng tùy tiện xông vào." Mặc dù Mạc Tử Phàm không hiểu rõ Hoa hòa thượng, nhưng có thể khẳng định, thực lực của ông ta vô cùng

mạnh mẽ.

Hơn nữa, sư phụ của hắn là Tề Thiết Chủy không có nhiều bạn bè, mà giao tình giữa Hoa hòa thượng và sư phụ không tệ, lúc trước còn tặng Phật châu xá lợi để đối phó với Áo Cổ công chúa.

Từ góc độ của Mạc Tử Phàm, Hoa hòa thượng hẳn là không có ác ý với mình.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm gật đầu, đồng ý với lời của Hoa hòa thượng.

"Được, chúng ta sẽ rời đi." Dù Mạc Tử Phàm tràn đầy tò mò về Vân Thiên Cung, và trong Vân Thiên Cung quả thật có những thứ hắn không biết.

Nhưng trong tình huống hiện tại, Mạc Tử Phàm không có lựa chọn nào tốt hơn.

Chương 243

Mặc dù khí thế của hắn bây giờ ngang ngửa với tướng quân giáp bạc, nhưng phải biết rằng, Mạc Tử Phàm có được thực lực này là nhờ đốt cháy bảy đường Hắc Lân Long Văn.

Nếu Hắc Lân Long Văn đốt cháy hết, thực lực của Mạc Tử Phàm sẽ giảm mạnh, hơn nữa, theo suy đoán của hắn, trong Vân Thiên Cung, cường giả tương tự như tướng quân giáp bạc hẳn không chỉ có một.

Dù có đốt Hắc Lân Long Văn đánh bại được tướng quân giáp bạc, vậy chuyện tiếp theo phải làm sao?

Cho nên, sự xuất hiện của Hoa hòa thượng thực ra không phải chuyện xấu, ngược lại còn cho Mạc Tử Phàm một cơ hội toàn thân rút lui.

Những người khác cũng nhìn ra nước ở Vân Thiên Cung quá sâu, họ cũng không phải kẻ ngốc, đã có thể toàn thân rút lui thì không cần thiết phải liều mạng nữa.

Mạc Tử Phàm dẫn mọi người theo Hoa hòa thượng rời khỏi Vân Thiên Cung.

Vừa ra khỏi Vân Thiên Cung, Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi: "Hoa tiền bối, Vân Thiên Cung rốt cuộc là nơi nào, cháu cảm thấy nó không đơn giản chỉ là một ngôi mộ cổ?" Hoa hòa thượng cười cười, nói: "Chắc chắn không đơn giản là một ngôi mộ cổ, nếu Vân Thiên Cung chỉ là một ngôi mộ cổ, ta cũng không cần phải đích thân theo dõi." "Là sư phụ cháu nhờ tiền bối bảo vệ cháu vì biết cháu sắp đến Vân Đỉnh Thiên Cung sao?" "Cũng có thể nói là vậy!" Hoa hòa thượng gật đầu, "Nhưng người nhờ ta bảo vệ con không chỉ có sư phụ con,

còn có một vị, mà ngay cả chủ nhân thực sự của Vân Thiên Cung gặp cũng phải cung kính cúi đầu." Mạc Tử Phàm nghe vậy liền sững sờ, ngoài sư phụ ra, vậy mà còn có người khác muốn bảo vệ mình, điều này khiến hắn có chút không hiểu, ngoài sư phụ ra, còn ai sẽ bảo vệ mình?

Đột nhiên, Mạc Tử Phàm nghĩ đến một khả năng.

Ngoài chức nghiệp quẻ sư, còn có một chức nghiệp khác, đó là Hắc Lân Tân Quan.

Nếu người bảo vệ hắn ngoài sư phụ ra, vậy người mà Mạc Tử Phàm có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Hắc Lân Tân Quan khác.

"Hoa tiền bối, có thể nói rõ hơn một chút không, rốt cuộc là ai?" Mặc dù Mạc Tử Phàm biết Hoa hòa thượng có thể sẽ không trả lời, nhưng hắn vẫn hỏi, vì hắn thật sự tò mò, muốn biết rốt cuộc là ai.

"Sau này con tự nhiên sẽ gặp mặt." Hoa hòa thượng vẫn mỉm cười, không nói ra là ai.

"Hoa tiền bối, vậy chuyện ở Vân Thiên Cung thì sao?

Ngài biết được bao nhiêu?

Cứ coi như kể chuyện, kể cho chúng cháu nghe đi." Thiên Chân nổi tiếng tò mò, lúc này cũng chạy tới chuẩn bị hỏi cho ra lẽ.

Những người khác tuy không mở miệng hỏi, nhưng cũng đều nhìn sang.

"Người trong Cửu Môn, hẳn nên biết, Cửu Môn vốn là Thập Môn, có một nhà họ Uông, vì một số nguyên nhân mà bị trục xuất." "Tứ phái của chúng ta, thực ra cũng không đầy đủ, bên trong tứ phái chúng ta, có một cách nói, đó là Tứ Phái Nhất Tổ, nói đơn giản, tứ phái chúng ta có chung một vị tổ sư gia, chỉ vì chức nghiệp của tổ sư gia quá đặc thù, nên người biết được vô cùng ít mà thôi." "Ngoài Thập

Môn Ngũ Phái của chúng ta, phe giữ mộ cũng có mấy phái hệ, lần này, các con gặp ở Vân Thiên Cung, chính là một trong số đó, về cái này ta không nói cụ thể, sau này các con tự nhiên sẽ từ từ biết, nếu không tiếp xúc được, cũng đừng miễn cưỡng." "Tình cảm là nhà họ Uông không phải phái giữ mộ, mà là người của phái đạo mộ chúng ta?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng đám người nhà họ Uông do Uông Táng Hải cầm đầu thuộc phái giữ mộ, dù sao Vương Bàn Tử cũng đã tiếp xúc không ít ngôi mộ cổ do Uông Táng Hải thiết kế cải tạo.

"Phái giữ mộ?" Hoa hòa thượng khinh bỉ cười một tiếng, "Nói cho con biết, Uông Táng Hải vẫn luôn cướp đoạt mộ cổ của người khác, lần nào mà không biến mộ cổ của người ta thành áo cưới cho mình." "Cũng chỉ có các con mới cho rằng Uông Táng Hải, kẻ chuyên trộm cắp thành quả của người khác, là một đại gia mộ cổ.

Chỉ có thể nói, về đạo mộ thì Uông Táng Hải quả thực không tệ, nhưng về xây mộ, phải xem Lưu Bá Ôn." Vừa nghe những lời này, Thiên Chân liền có hứng thú, cậu ta có chút hiểu biết về nhân vật lịch sử Lưu Bá Ôn, một nhà quân sự, chính trị gia nổi tiếng, cũng là một đại sư phong thủy.

Hơn nữa, dã sử cũng có ghi lại, Lưu Bá Ôn từng khóa giao long, nếu Lưu Bá Ôn thật sự tồn tại, hẳn là một người cực kỳ mạnh mẽ.

"Lưu Bá Ôn quả thực là một kỳ tài, nhưng ông ta có xây dựng mộ cổ sao?" Thiên Chân trước giờ không biết, Lưu Bá Ôn vậy mà có năng lực xây dựng mộ cổ.

Bởi vì năng lực mà Lưu Bá Ôn thể hiện ra, phần lớn là nhà quân sự và chính trị gia, còn về phương diện phong thủy, đa số đều là dã sử ghi lại.

"Nói một câu không dễ nghe, cấp bậc của các con bây giờ quá

thấp, những ngôi mộ do Uông Táng Hải cải tạo đã đủ để các con vật lộn rồi, mộ cổ của Lưu Bá Ôn, giai đoạn hiện tại khó mà tiếp xúc được." Lời của Hoa hòa thượng nói Mạc Tử Phàm, Thiên Chân chẳng đáng một xu.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại biết, Vân Thiên Cung đã là đỉnh cao mà Uông Táng Hải tiếp xúc được.

Về Lưu Bá Ôn, Mạc Tử Phàm từng nghe chuyện Lưu Bá Ôn khóa rồng.

Nghe nói là ở một cái giếng khóa rồng tại Yến Kinh, cụ thể thật giả thế nào, cũng không ai biết.

Nhưng đã từng có không ít người nhắm vào cái giếng khóa rồng đó, nhưng cuối cùng đều thất bại, thậm chí còn xảy ra không ít chuyện kỳ quái.

Nhưng mà, về mộ cổ của Lưu Bá Ôn, Mạc Tử Phàm thật sự chưa từng tiếp xúc, nghe lời của Hoa hòa thượng, Mạc Tử Phàm cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Mặc dù Mạc Tử Phàm không giao thủ với Hoa hòa thượng, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng, thực lực của Hoa hòa thượng, vượt xa hắn.

Bây giờ, Mạc Tử Phàm càng ngày càng tò mò về nhiệm vụ mà sư phụ Tề Thiết Chủy đã đạt được.

Hoa hòa thượng đối với Tề Thiết Chủy khá cung kính, hẳn không phải là vấn đề Tề Thiết Chủy lớn tuổi hơn.

Lẽ nào Kỳ Môn Bát Đạt của sư phụ đã đạt đến tầng thứ mười hai, có thể bấm ra được một số thiên cơ?

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Mạc Tử Phàm, đợi có cơ hội có thể hỏi kỹ Tề Thiết Chủy.

“Bây giờ Phượng Hoàng Đảm đã lấy được, nhưng Phượng Hoàng Đảm cũng chỉ có thể áp chế lời nguyền Quỷ Nhãn, muốn giải trừ triệt để, cần phải đến một nơi.” Hoa hòa thượng nhìn về phía Mạc Tử Phàm, khiến Mạc Tử Phàm nhíu mày, “Long Lĩnh Mê Quật?” Nơi mà Mạc Tử Phàm có thể nghĩ đến khả năng lớn nhất phải đi chính là Long Lĩnh Mê Quật.

“Không phải.” Thế nhưng, Hoa hòa thượng lại lắc đầu, “Long Cốt Thiên Thư trong Long Lĩnh Mê Quật đã tìm được, ngay cả Mộc Trần Châu cũng đã tìm được rồi.” “Bá Vương Trủng?!” Mạc Tử Phàm bừng tỉnh đại ngộ, Hồ Bát Nhất và lão Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều mất tích khi đang tìm kiếm Bá Vương Trủng.

Nghe nói, trong Bá Vương Trủng, ẩn giấu một số thứ không ai biết, những thứ đó, không phải gì khác, chính là thứ có thể giải trừ triệt để lời nguyền Quỷ Nhãn.

Chỉ là, năm đó không biết vì sao, Hồ Bát Nhất và lão Vương Bàn Tử đã mất tích trong quá trình tìm kiếm Bá Vương Trủng.

Có người nói họ đã chết, chết trong Bá Vương Trủng đầy rẫy cơ quan.

Cũng có người nói họ bị người nhà họ Uông giết, vì trong Bá Vương Trủng, có bí mật cuối cùng mà người nhà họ Uông bảo vệ.

Nhưng rốt cuộc thế nào, không ai biết.

Lão Vương Bàn Tử là cha của Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử cũng thường xuyên cố gắng tìm kiếm cha mình, nhưng vẫn luôn không tìm được.

Chương 244

“Cha tôi năm đó mất tích khi đang tìm Bá Vương Trủng, tôi đã thử mọi cách, nhưng đều không tìm được manh mối về Bá Vương Trủng.” Vương Bàn Tử nhướng mày, “Hơn nữa, căn cứ vào một số dấu vết, tôi biết được Bá Vương Trủng không phải là một ngôi mộ cổ cố định.” “Một ngôi mộ cổ không cố định, lẽ nào Bá Vương Trủng có thể bay được sao?” Thiên Chân tuy đã tiếp xúc không ít chuyện kỳ dị, nhưng vẫn là một người tương đối tin vào khoa học.

Bất kể là tống tử hay nữ quỷ, cũng không phải hoàn toàn không thể dùng phương pháp khoa học để giải thích.

Nhưng, một ngôi mộ cổ không cố định, có thể di động, Thiên Chân không tin lắm.

Nếu Mạc Tử Phàm không phải là người xuyên không, cũng khó mà tin được, một ngôi mộ cổ vậy mà có thể di động.

Nhưng là người đã sống hai kiếp, Mạc Tử Phàm quả thực biết, Bá Vương Trủng giống như Vương Bàn Tử nói, có thể di động, vô cùng phiền phức.

Đương nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là dù có tìm được Bá Vương Trủng, cũng chưa chắc có thể vào được.

Nghe nói chỉ có thể vào Bá Vương Trủng vào thời gian đặc biệt.

“Tiểu Thiên Chân, cậu đừng không tin, chuyện này tôi đã nhờ người xác nhận rồi, gần như có thể khẳng định.” Thiên Chân không tin lắm, bất giác nhìn về phía Mạc Tử Phàm, “Tiểu Bát Gia, cậu thấy sao?” Mạc Tử Phàm nhướng mày, nên nói sao đây?

“Bá Vương Trủng quả thực có thể di động.” Dù sao trên người cũng có thân phận thần côn, Mạc Tử Phàm nói ra một chút chuyện siêu việt lẽ thường, cũng không phải là không thể.

“Tiểu Bát Gia, ngài nể mặt tôi, cha tôi và chú Hồ rốt cuộc sống chết thế nào, ngài có thể bấm cho tôi một quẻ không.” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm nhíu mày, nếu theo như kiếp trước Mạc Tử Phàm biết, lão Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không chết.

Mặc dù Vương Bàn Tử và lão Vương Bàn Tử thuộc về hai bộ tiểu thuyết, nhưng cả hai quả thực có liên hệ.

Bất kể là lão Vương Bàn Tử hay Vương Bàn Tử, đều là nhân vật chính, chết chắc chắn không dễ dàng như vậy.

“Cửu tử nhất sinh.” Mạc Tử Phàm nói ra một câu nước đôi.

Vừa nghe câu này, Vương Bàn Tử ôm trán, hắn tin lời của Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm đã nói cửu tử nhất sinh, vậy về cơ bản có thể khẳng định là cửu tử nhất sinh.

“Cha ơi, cha yên tâm, con trai nhất định sẽ giúp cha tìm được Bá Vương Trủng, giải trừ triệt để lời nguyền Quỷ Nhãn, cha già ở trên trời linh thiêng phù hộ cho con trai nhiều vào.” Nghe những lời này, Mạc Tử Phàm không nhịn được vỗ một phát vào vai Vương Bàn Tử, “Được rồi, chết trước, sống sau, ý là nguy hiểm trùng trùng, nhưng cuối cùng đều có thể hóa nguy thành an.” “Tiểu Bát Gia, ngài đừng an ủi tôi, lão Bàn Tử nhiều năm như vậy không về, trong lòng tôi thực ra cũng đã có số rồi.” “Có số cái con khỉ, mau đi tìm Bá Vương Trủng, không chừng có thể để cha cậu sớm xuất hiện.” Lời của Mạc Tử Phàm không phải nói bừa, bất kể là từ nguyên tác hay từ tầm quan trọng của Vương Bàn Tử trong Quỷ Đăng, Mạc Tử Phàm đều có thể khẳng định, lão Vương Bàn Tử còn sống.

“Chẳng trách Bát ca coi trọng con như vậy, quả thực có chỗ hơn

người, Bát ca cũng nói, bộ ba đạo mộ năm đó đều còn sống, chỉ là ở một nơi không thể biết, ông ấy cũng không tính ra được nơi không thể biết đó." "Nơi không thể biết?

Là Bá Vương Trủng sao?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi, vì chuyện này liên quan đến cha mình, phải hỏi cho rõ.

Hoa hòa thượng nghe vậy lắc đầu, nói: "Bát ca cũng không biết nơi không thể biết đó ở đâu, huống chi là ta, nhưng ta tin Tiểu Phàm và các con có thể tìm được nơi đó." "Vậy Hoa tiền bối, về Bá Vương Trủng, ngài có biết manh mối gì không?" Nghe câu này, Hoa hòa thượng lại lắc đầu, "Ta không biết, nhưng Bát ca có nói, chỉ có Hồ Thiên và Tiểu Phàm mới có thể tìm được Bá Vương Trủng." Mạc Tử Phàm đứng bên cạnh không nói gì, hắn biết nơi không thể biết đó hẳn không phải là Bá Vương Trủng, mà là một nơi khác.

Bá Vương Trủng tuy huyền diệu, nhưng muốn nhốt được Hồ Bát Nhất, lão Bàn Tử nhiều năm như vậy, cũng không nói nổi.

Nhưng về manh mối của Hồ Bát Nhất và lão Bàn Tử, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không chắc chắn.

Muốn biết những điều này, Mạc Tử Phàm tất nhiên phải đi đến Bá Vương Trủng một chuyến.

Tây Sở Bá Vương sao?

Mạc Tử Phàm nhướng mày, "Được, lần này trở về, tôi sẽ tìm cách tìm Bá Vương Mộ." Nghe vậy, Hoa hòa thượng lại lắc đầu, "Lần này trở về, e là không dễ thoát thân, có chuyện đang đợi con, cần con đi xử lý." Mạc Tử Phàm nhíu mày, Tiểu Vu Nữ đứng sau lưng hắn cũng hơi nhíu mày.

Bởi vì họ đều biết có thể là chuyện gì rồi, thực ra chuyện này cũng không đặc biệt khó giải quyết.

Đó là Mạc Tử Phàm và Hoắc Tú Tú có hôn ước, mà bây giờ đối tượng mà Mạc Tử Phàm muốn ở bên lại là Tiểu Vu Nữ.

Đối với Hoắc Tú Tú, nói thật, ngoài vẻ ngoài coi được ra, những thứ khác thật sự không lọt vào mắt Mạc Tử Phàm.

"Con biết rồi, con sẽ xử lý tốt." Hoa hòa thượng gật đầu, nói: "Chuyện này quan hệ đến thể diện của hai đại gia tộc Hoắc gia và Tề gia trong Lão Cửu Môn, và quan hệ giữa hai nhà, xử lý ổn thỏa một chút thì tốt hơn." "Con biết." Mạc Tử Phàm tự nhiên biết tình huống này, nếu không xử lý ổn thỏa, sẽ xảy ra chuyện gì, Mạc Tử Phàm cũng không rõ.

Sau khi mọi người nói chuyện xong, Hoa hòa thượng đi trước.

Điều khiến Mạc Tử Phàm và mấy người kinh ngạc là, Hoa hòa thượng đã dùng đến Đạp Tuyết Vô Ngân.

Đúng vậy, chính là khinh công mà Mạc Tử Phàm cũng sở hữu, Đạp Tuyết Vô Ngân.

Hơn nữa, Hoa hòa thượng thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân còn thành thạo hơn nhiều.

Mạc Tử Phàm không cho rằng Đạp Tuyết Vô Ngân không đủ lợi hại, mà cảm thấy Hoa hòa thượng hẳn là nội công thâm hậu, thể phách bất phàm, nên mới tỏ ra thành thạo như vậy.

"Tiểu Bát Gia, khinh công của Hoa tiền bối hình như giống của ngài." Thiên Chân cũng nhìn ra Hoa hòa thượng sử dụng hình như là Đạp Tuyết Vô Ngân.

Đối với điều này, Mạc Tử Phàm chỉ nhướng mày, "Bởi vì ông ấy dùng Đạp Tuyết Vô Ngân, giống như ta." "Được rồi, chúng ta về trước đi, lần này trở về có chuyện cần xử lý." Mặc dù đã ra khỏi Vân Thiên Cung, nhưng mọi người muốn trở về cũng không phải là

chuyện dễ dàng.

Vào núi Trường Bạch không dễ, muốn ra khỏi núi Trường Bạch, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai ngày sau, mọi người có kinh không hiểm ra khỏi núi Trường Bạch.

Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức, Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Thúc đều chia tay Mạc Tử Phàm, không lâu sau, Vương Bàn Tử và Thiên Chân cũng rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, Tiểu Vu Nữ liếc nhìn Mạc Tử Phàm, "Quyết định rồi sao?

Đi thẳng đến Hoắc gia à?" Mạc Tử Phàm khựng lại, bảo hắn hạ đấu trộm mộ, hoàn toàn không vấn đề gì, nhưng đến nhà người ta từ hôn, sống hai kiếp, đây là lần đầu tiên của Mạc Tử Phàm.

Nếu đến thẳng nhà nói rõ mọi chuyện, phương pháp này trực tiếp dứt khoát.

Nhưng Mạc Tử Phàm đại diện cho Tề Thiết Chủy, Hoắc Tú Tú đại diện cho Hoắc gia, hai người, có thể đại diện cho hai môn trong Cửu Môn Trường Sa.

Chương 245

Chuyện này nếu xử lý không tốt, sẽ giống như Hoa hòa thượng nói, khiến hai gia tộc không vui, cuối cùng động thủ, cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa, Mạc Tử Phàm là bên từ hôn, chung quy là bên đuối lý, làm sao xử lý tốt chuyện này, lại thật sự trở thành một vấn đề nan giải của Mạc Tử Phàm lúc này.

"Anh đang lo lắng chuyện này, hay là, sợ chuyện này sẽ khiến hai nhà trong Lão Cửu Môn hoàn toàn rạn nứt?" Tiểu Vu Nữ không ngốc, thấy Mạc Tử Phàm không nói gì, nhanh chóng phân tích ra được một số manh mối.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, cuối cùng gật đầu, nói: "Em nói không sai, có cách nào hay không." Chuyện này Mạc Tử Phàm muốn nghe ý kiến của người khác nhiều hơn, dù không nghe theo, nếu có thể từ người khác nhận được chút linh cảm, cũng là chuyện khá tốt.

"Sự đã đến nước này, chỉ có thể đến Hoắc gia trước, Hoắc gia cũng là đại gia tộc, tuyệt đối không phải loại người hồ đồ ngang ngược, Hoắc lão thái thái càng không phải người không biết biến thông, nếu nói chuyện đàng hoàng, có lẽ trả một cái giá nào đó là có thể giải quyết được." Lời này vừa nói ra, Mạc Tử Phàm không khỏi gật đầu, suy nghĩ của Tiểu Vu Nữ cũng tương tự như hắn.

Chuyện này không có lựa chọn nào tốt hơn, cách có thể làm là bồi thường cho Hoắc gia một chút.

Sau khi quyết định xong, Mạc Tử Phàm liền đi đến Yến Kinh.

Lúc này, trong Hoắc gia ở Yến Kinh, sắc mặt Hoắc lão thái có chút không vui, trong tay bà ta là một cuốn sổ tay cũ kỹ, những thứ ghi lại

trong sổ tay khiến vị đương gia trong Cửu Môn này cũng khó mà bình tĩnh.

"Hai mươi năm rồi, cuối cùng cũng có manh mối của nó." Hoắc lão thái thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía một người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, "Tú Tú à, chuyện này, con thấy sao?" "Bà nội, cô út đã mất tích lâu như vậy rồi, bây giờ đột nhiên xuất hiện, e là có bẫy, nhưng cũng không thể ngồi yên không quan tâm, chuyện này, cần có người đi xem thử." Lúc này Hoắc Tú Tú hoàn toàn không còn vẻ yếu đuối ngây thơ thường ngày, mà thay vào đó là một sự sắc sảo và tinh anh không nói nên lời.

Hoắc lão thái cũng không phải kẻ ngốc, bà ta chọn Hoắc Tú Tú làm người thừa kế duy nhất của Hoắc gia, không phải vì Hoắc Tú Tú xinh đẹp, càng không thể vì sự ngây thơ yếu đuối.

"Con thấy ai đi là thích hợp?

Hoắc gia chúng ta bây giờ, người có thể toàn tâm toàn ý làm chuyện này, không còn nhiều." Hoắc lão thái có chút cảm khái, Hoắc gia bây giờ, trông thì có vẻ không tệ, nhưng Hoắc lão thái rõ ràng, sức mạnh đỉnh cao thực sự của Hoắc gia, thật sự không còn nhiều.

"Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca, Mạc Tử Phàm." Hoắc Tú Tú chậm rãi nói ra bốn cái tên, "Con được biết Mạc Tử Phàm và một Tiểu Vu Nữ đi ra từ một ngôi mộ cổ có quan hệ vô cùng thân thiết, cũng có tin đồn hắn có thể đến nhà từ hôn, con có thể nhân cơ hội này yêu cầu Mạc Tử Phàm, để hắn giúp con tìm cô út." "Tú Tú, hồ đồ rồi, nếu Mạc Tử Phàm là cháu rể, Hoắc gia chúng ta có Tề gia chống lưng, đừng coi thường Tề Thiết Chủy, ông ta không đơn giản như bề ngoài đâu." "Như vậy chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao." Hoắc Tú Tú gật đầu, "Lời của bà nội Tú Tú tự nhiên biết, nhưng bà nội có nghĩ không, người như Mạc Tử Phàm, Hoắc gia chúng ta không thể hoàn

toàn khống chế được, hắn tất nhiên sẽ là một nhân tố không thể kiểm soát." "Hơn nữa, nếu cô út trở về, Hoắc gia chúng ta cần phải dựa vào Mạc Tử Phàm sao?

Cần phải dựa vào Tề gia sao?

Vị hôn phu của con, có nhiều lựa chọn hơn, ví dụ như, Tiểu Hoa ca ca." Hoắc lão thái nghe vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời của Hoắc Tú Tú.

"Tú Tú, con cũng không còn nhỏ nữa, có những chuyện, tự mình quyết định đi." Lời của Hoắc lão thái vừa dứt, lão quản gia của Hoắc gia lúc này vội vã chạy vào, "Hoắc lão thái, Tú Tú tiểu thư, đệ tử của Tề Thiết Chủy, Mạc Tử Phàm đến rồi." "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến." Hoắc lão thái thản nhiên cười, "Tú Tú, cùng ta đi gặp vị Tiểu Bát Gia của Hoắc gia này đi, xem xem có lợi hại như trong lời đồn không." "Vâng." Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái nhanh chóng bước ra, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ cũng đã được mời vào sảnh chính của Hoắc gia.

Hai người đợi trong sảnh chính không bao lâu, Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái tiến vào.

Hoắc lão thái cũng nhiệt tình, "Cháu rể của Hoắc gia ta, đến tìm ta thương lượng hôn kỳ với Tú Tú sao?" Hoắc lão thái biết rõ ý đồ của Mạc Tử Phàm, nhưng lại nói như vậy, chuẩn bị tăng thêm cảm giác tội lỗi cho Mạc Tử Phàm, để tiện cho việc đàm phán điều kiện tiếp theo.

Hoắc Tú Tú cũng ở bên cạnh, ra vẻ ngây thơ đáng yêu, "Bà nội, bà nói gì vậy?!" Dáng vẻ hiện tại của Hoắc Tú Tú, so với Hoắc Tú Tú lúc ở trong phòng thương lượng với Hoắc lão thái, có thể nói là hai người khác nhau.

Khả năng quan sát của Mạc Tử Phàm rất xuất sắc, nhưng Hoắc

Tú Tú đóng vai ngây thơ đáng yêu cũng đã hơn mười năm, vì vậy Mạc Tử Phàm cũng không nhìn ra.

Còn về Hoắc lão thái, chính là người càng già càng tinh, Mạc Tử Phàm cũng không nhìn ra manh mối.

"Hoắc lão thái, Hoắc Tú Tú, không giấu gì hai vị, tôi đến đây lần này là vì chuyện hôn ước, tôi cũng không vòng vo tam quốc, tôi đến để từ hôn." Lời này của Mạc Tử Phàm vừa nói ra, Hoắc lão thái đập bàn, "Hỗn xược, Mạc Tử Phàm, ngươi coi phụ nữ nhà họ Mạc ta là gì?

Một câu nói từ hôn là từ hôn sao?" Nghe vậy, Mạc Tử Phàm cũng có chút bất đắc dĩ, "Hoắc lão thái bớt giận, tôi và Hoắc Tú Tú quả thực không hợp, luận bối phận, Hoắc Tú Tú và tôi có khoảng cách, luận tình cảm, tôi và Hoắc Tú Tú cũng gần như không có, cuộc liên hôn gia tộc như vậy, không thỏa đáng, xin Hoắc lão thái thành toàn." Mạc Tử Phàm biết, từ hôn đã làm mất mặt Hoắc gia, nhưng đã chọn từ hôn, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Cục diện trước mắt, Mạc Tử Phàm cũng đã sớm liệu trước.

"Mạc Tử Phàm, từ hôn, là ý của ngươi, hay là ý của Tề Thiết Chủy!!" Hoắc lão thái nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm, thực ra trong lòng bà ta rõ như gương, nhưng vẻ ngoài lại diễn rất đạt.

Điều này khiến Mạc Tử Phàm không khỏi thầm nghĩ chuyện không dễ giải quyết rồi, chuyện này không phải là ý của Tề Thiết Chủy.

"Hoắc lão thái, chuyện này không liên quan đến sư phụ tôi, chỉ là cá nhân tôi cảm thấy không thích hợp, và đã có người trong lòng." Mạc Tử Phàm nói xong, Tiểu Vu Nữ từ phía sau bước ra, "Tại hạ Tiểu Vu Nữ, và Tử Phàm tình đầu ý hợp, hy vọng Hoắc lão thái thành toàn, đối với tổn thất mà Hoắc gia và Hoắc Tú Tú cô nương phải chịu, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp." Đây cũng là những lời đã

chuẩn bị sẵn, Mạc Tử Phàm tuy lần đầu gặp chuyện này, nhưng cũng đã có sự chuẩn bị đại khái.

"Bồi thường?

Lấy gì bồi thường?

Tiền?

Cổ vật?

Hoắc gia ta giống như người thiếu những thứ đó sao?" Hoắc lão thái vẫn đang đóng vai mặt đỏ, cũng đúng lúc này, người đóng vai mặt trắng "ngây thơ đáng yêu" Hoắc Tú Tú đứng ra.

"Bà nội, Tử Phàm, hai người một là người thân nhất của con trước đây, một là người sẽ là người thân nhất của con trong tương lai, con không hy vọng hai người xảy ra mâu thuẫn." Lời của Hoắc Tú Tú cũng rất lợi hại, một câu "người sẽ là người thân nhất trong tương lai", gần như đã trói Mạc Tử Phàm vào thớt.

Mạc Tử Phàm không nhìn ra vấn đề, nhưng Tiểu Vu Nữ đứng sau lưng hắn lại nhíu mày, dù sao cô cũng đã tồn tại hàng nghìn năm.

Hơn nữa, thời đại cô sống, đấu đá tâm cơ, lừa gạt lẫn nhau càng nghiêm trọng hơn, vì vậy, biểu hiện của Hoắc Tú Tú khiến Tiểu Vu Nữ nhìn ra chút manh mối.

Chỉ là tình hình hiện tại, Tiểu Vu Nữ cũng không thể nói gì.

"Hoắc cô nương nói quá lời rồi, Hoắc lão thái, Hoắc cô nương, đoạn hôn ước này vốn không mỹ mãn, không bằng hai vị đưa ra một điều kiện, tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành, để hai nhà chúng ta, cứ như vậy mà giải trừ hôn ước." Mạc Tử Phàm biết, nếu cưỡng ép giải trừ hôn ước, đó không phải là một hành động sáng suốt, cách tốt nhất là giải quyết trong hòa bình.

Dù sao đi nữa, thực lực của hắn đã bày ra đó, nếu chỉ cần cho Hoắc gia một chút lợi ích là có thể giải quyết trong hòa bình, đối với Mạc Tử Phàm là chuyện tốt rồi.

Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái liếc nhìn nhau, Hoắc lão thái đứng dậy, ý vị sâu xa nhìn Mạc Tử Phàm.

"Đã nói đến nước này, nếu còn hồ đồ ngang ngược, lại có chút không thông tình đạt lý." Lời này của Hoắc lão thái vừa nói ra, Mạc Tử Phàm biết, chuyện này có đường lui rồi.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm cũng biết, nếu Hoắc lão thái đưa ra yêu cầu, tuyệt đối không đơn giản.

Chương 246

Kết quả sẽ thế nào, thật sự không dễ nói.

“Hoắc Linh, người của Hoắc gia ta đã mất tích hai mươi năm, gần đây ta nhận được tin tức, cô ấy chưa chết, đã đến Thất Thải Huyền Long Mộ, nếu ngươi có thể giúp ta tìm được Hoắc Linh, hôn ước cứ thế giải trừ.” Mạc Tử Phàm nghe vậy nhướng mày, một người mất tích hai mươi năm, dù có manh mối, muốn tìm cũng tuyệt đối không dễ dàng.

Hoắc lão thái đang cố ý làm khó?

Mạc Tử Phàm ngay lập tức có suy nghĩ này.

Nhưng trong nháy mắt, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy khả năng này không lớn, nhân vật như Hoắc lão thái, biết rõ hắn chắc chắn sẽ từ hôn, lại đưa ra một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành, rõ ràng không hợp lý.

Vì vậy, thông tin mà Hoắc lão thái nắm được hẳn là rất nhiều, có khả năng nhất định tìm được Hoắc Linh mới nói ra.

Lời tiếp theo của Hoắc lão thái cũng chứng thực suy đoán của Mạc Tử Phàm.

“Hoắc Linh tuy mất tích hai mươi năm, nhưng hai mươi năm nay ta vẫn luôn tìm manh mối của nó, trước đây, manh mối thu thập được đa số đều phiến diện, nhưng lần này, ta có manh mối chắc chắn chỉ ra, nó sau khi vào Thất Thải Huyền Long Mộ thì không bao giờ ra nữa, bất kể sống chết thế nào, ta đều phải biết.” Hoắc Linh?

Thất Thải Huyền Long Mộ?

Mạc Tử Phàm nhíu mày, bởi vì theo ký ức kiếp trước, Hoắc Linh

đáng lẽ đã biến thành bệnh nhân tâm thần, ở trong một bệnh viện tâm thần nào đó mới đúng.

Bây giờ lại như thế này, lẽ nào vì sự xuất hiện của hắn, thế giới đạo mộ đã xảy ra những thay đổi không thể nhận ra?

Nghĩ đến đây, Mạc Tử Phàm vẫn không mở miệng, tiếp tục nghe Hoắc lão thái.

"Thất Thải Huyền Long Mộ ở Thất Thải Thành, Vân Nam, đây là một bản đồ chi tiết của Thất Thải Huyền Long Mộ, còn về Thất Thải Huyền Long Mộ, cũng rất kỳ quái, không phải là một ngôi mộ cổ lịch sử, mà là một ngôi mộ cận đại, là mộ của thành chủ Thất Thải Thành năm đó, Triết Vân Sơn." "Trong mộ có lời đồn có một con Thất Thải Huyền Long, vì vậy mộ của Triết Vân Sơn, cũng được gọi là Thất Thải Huyền Long Mộ." Hoắc lão thái nói xong, Mạc Tử Phàm càng thêm kinh ngạc.

Lại chỉ là một ngôi mộ cổ cận đại, hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của Mạc Tử Phàm.

Vốn Mạc Tử Phàm tưởng là một ngôi mộ cổ nghìn năm của đế vương tướng quân, nhưng bây giờ xem ra, hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Chỉ là, Mạc Tử Phàm cũng biết, ngôi mộ cổ cận đại này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Hoắc lão thái lấy chuyện này ra làm yêu cầu, chứng tỏ ngôi mộ cổ này tuyệt đối không đơn giản.

Hoắc gia dù sao cũng là một thế lực trong Lão Cửu Môn, thứ khiến họ phải lùi bước, không thể không thừa nhận, tất nhiên có một số sự tồn tại không thể biết.

Nếu không một ngôi mộ cổ cận đại thời Dân Quốc, không thể khiến Hoắc gia phải giao cho người ngoài.

Nhưng đã đến nước này, Mạc Tử Phàm cũng không có lý do gì để từ chối.

"Được, nếu thông tin không sai, tôi nhất định sẽ đưa Hoắc Linh trở về." Mạc Tử Phàm cũng không ngốc, thêm vào một điều kiện tiên quyết, đó là trong trường hợp thông tin không sai.

"Tốt, ta đợi tin tốt của ngươi." Trên mặt Hoắc lão thái cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

"Được, vậy vãn bối xin cáo lui trước." Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ rời khỏi Hoắc gia, vừa ra khỏi Hoắc gia, Tiểu Vu Nữ lập tức lên tiếng, "Hoắc lão thái và Hoắc Tú Tú tuyệt đối không đơn giản, em có cảm giác họ đang giăng bẫy." Mạc Tử Phàm nghe vậy, không khỏi thở dài, "Bây giờ anh không có lựa chọn nào tốt hơn, nếu trực tiếp khiến Hoắc gia và Tề gia rạn nứt, sẽ ảnh hưởng đến cả Cửu Môn." "Ừm, bất kể Thất Thải Huyền Long Mộ thế nào, đều phải đi một chuyến." Tiểu Vu Nữ cũng không phải dạng vừa, một thân thực lực tuy không bằng Mạc Tử Phàm, nhưng cũng không phải là người dễ chọc.

Mạc Tử Phàm nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Vu Nữ, "Yên tâm, có anh ở đây, sẽ không có vấn đề gì đâu." Mạc Tử Phàm có sự nhận thức nhất định về thực lực hiện tại của mình.

Sau khi Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ rời khỏi Hoắc gia, Tú Tú lập tức lên tiếng, "Bà nội, bà thấy hắn có khả năng thành công không?

Theo thông tin, bản thân Thất Thải Huyền Long Mộ đã vô cùng nguy hiểm, lại còn là nơi phong ấn của người đó." Hoắc lão thái nghe vậy khẽ thở dài, "Dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện của nó, ta chỉ có thể để nó tự cầu phúc, nếu có thể thành công, tự nhiên là tốt, nếu thất bại, kéo cả lão già Tề Thiết Chủy đó vào, đối với chúng ta cũng không phải chuyện xấu." "Bà nội anh minh." Hoắc Tú Tú cung kính nói một

câu, “Nói thật, con lại hy vọng hắn có thể thành công, Mạc Tử Phàm là thiên tài hiếm có của Lão Cửu Môn, hơn nữa, nếu cô út có thể bình an trở về, Hoắc gia chúng ta sẽ có một bước tiến về chất.” “Mạc Tử Phàm sống sót, sau này đối phó với người nhà họ Uông cũng không phải là không thể, đối với kế hoạch của con, cũng có thể có giúp đỡ.” Mạc Tử Phàm không hề biết âm mưu của Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái, hắn và Tiểu Vu Nữ ở lại Yến Kinh một đêm, ngày hôm sau khởi hành đi Vân Nam.

Đến Vân Nam, Mạc Tử Phàm dừng lại ở Côn Minh một ngày, vì nơi cần đến là khu vực núi non, có một số thứ cần chuẩn bị.

Cái gọi là Thất Thải Huyền Long Mộ ở Thất Thải Thành, nghe có vẻ như ở gần thành thị, nhưng Thất Thải Thành không phải là một thành trì bình thường.

Nghe nói từ thời nhà Đường, Thất Thải Thành đã tồn tại, Thất Thải Thành sở dĩ được gọi là Thất Thải, là vì nó sản xuất bảy loại độc vật.

Những độc vật này với liều lượng ít có tác dụng gây tê, là thứ mà các y sư thời kỳ đầu sử dụng.

Sau này có người phát hiện, những độc vật này sau khi gia công, có thể khiến người ta ảo giác và nghiện, khiến người ta tìm ra cơ hội kinh doanh, bắt đầu lợi dụng những độc vật này để kiếm tiền.

Điều này khiến Thất Thải Thành nhanh chóng trở nên vô cùng giàu có, nhưng độc vật chung quy vẫn là độc vật, tác hại gây ra cho con người quá lớn, sau này bị Đường Thái Tông Lý Thế Dân phái quân đội đàn áp, bắt đi không ít người.

Thất Thải Thành vốn ở trong núi sâu, lại thêm sự đàn áp của Lý Thế Dân, Thất Thải Thành nhanh chóng biến mất, nghe nói cả thành trì Thất Thải Thành, cũng biến thành một thành phố chết.

Chuyện này, cũng không vì Thất Thải Thành biến thành thành phố chết mà kết thúc, sau này có người muốn tìm Thất Thải Thành, vì nghe nói Thất Thải Thành có vô số của cải.

Nhưng những người đi tìm của cải ở Thất Thải Thành hoặc là vô công trở về, hoặc là mất tích bí ẩn, sau này người mất tích ngày càng nhiều, cũng có cách nói Thất Thải Thành không hoàn toàn chết, vẫn còn hậu duệ trên đời.

Triết Vân Sơn, thành chủ cuối cùng của Thất Thải Thành.

Sau khi ông ta chết, do sự phát triển của khoa học kỹ thuật, dù ở trong rừng sâu núi thẳm, Thất Thải Thành cũng không còn an toàn nữa.

Triết Vân Sơn trốn chạy trong núi lớn, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết, chết trong núi lớn.

Sau này thuộc hạ của Triết Vân Sơn đã xây mộ cho ông ta, đó cũng là nguồn gốc của Thất Thải Huyền Long Mộ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có một truyền thuyết, đó là Thất Thải Huyền Long Mộ đã tồn tại từ lâu, chỉ là nó không lộ diện, chỉ có các thành chủ của Thất Thải Thành mới biết.

Nếu truyền thuyết thứ hai là thật, Thất Thải Huyền Long Mộ, cũng không đơn giản chỉ là một ngôi mộ cận đại.

Chương 247

Ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đi xe đến phía đông nam của dãy núi Thải Quý, Thất Thải Thành, theo bản đồ mà Hoắc lão thái đưa, nằm trong dãy núi Thải Quý.

Mạc Tử Phàm lần này không gọi Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Bởi vì Mạc Tử Phàm biết, thể phách của Vương Bàn Tử và Thiên Chân không đủ mạnh, chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, tiêu hao vốn đã rất lớn.

Nếu trong thời gian ngắn như vậy lại đến Thất Thải Huyền Long Mộ, e là sẽ có chút không chịu nổi.

Hơn nữa, theo kế hoạch của Mạc Tử Phàm, lần này sau khi ra khỏi Thất Thải Huyền Long Mộ, Thiên Chân và Vương Bàn Tử hẳn cũng đã hồi phục gần xong.

Lúc đó có thể cùng nhau đến Bá Vương Trủng.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ tiến vào dãy núi Thải Quý, ngoại vi dãy núi có đường công vụ trong rừng, nhưng không được đổ xi măng, cần phải ngồi xe bò mới có thể vào trong.

Bây giờ cũng không có xe bò chuyên dụng, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ ở lại quán trọ dưới chân núi một đêm, ngày hôm sau mới ngồi xe bò.

Người kéo xe bò là một ông lão hơn sáu mươi tuổi.

Mạc Tử Phàm lần đầu đến đây, đối với nhiều nơi ở Thải Quý đều không rõ, ông lão này vừa nhìn đã biết là người bản địa ở dãy núi Thải Quý, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này để hỏi thăm tin tức.

“Lão bá, dãy núi Thải Quý thật đẹp.” Mạc Tử Phàm không phải người quen vòng vo, hơn nữa, người ở đây vốn biết chuyện Thất Thải Thành, nếu Mạc Tử Phàm vòng vo, ngược lại sẽ khiến người khác nghi ngờ.

“Lại là nhà mạo hiểm tìm Thất Thải Thành, không phải ta nói đâu tiểu huynh đệ, ta khuyên cậu đừng tìm Thất Thải Thành, trước đây không ai tìm được Thất Thải Thành cả.” “Nửa tháng trước, có một nhóm người tìm Thất Thải Thành, nhóm đó có hai mươi người, mỗi người đều trang bị tinh nhuệ, còn có cả máy bay không người lái, ở trong núi lớn lang thang bảy ngày bảy đêm, nhưng Thất Thải Thành không tìm được, còn có mấy người vĩnh viễn ở lại đây.” Mạc Tử Phàm nghe vậy, cùng Tiểu Vu Nữ liếc nhìn nhau, nửa tháng trước vậy mà có người đến đây tìm Thất Thải Thành.

A Ninh?

Mạc Tử Phàm suy đoán đầu tiên, vì bây giờ xem ra, khả năng của A Ninh là lớn nhất.

Chỉ không biết cuối cùng có giống như lời lão bá nói, ngay cả Thất Thải Thành cũng không tìm được.

Còn về việc lão bá nói huyền ảo như vậy, Mạc Tử Phàm cũng không lo lắng, hắn đã thấy những ngôi mộ cổ huyền ảo không phải là ít, bây giờ gặp một cái huyền ảo nữa, hoàn toàn có thể chấp nhận.

“Lão bá có biết họ tìm theo hướng nào không?

Trang bị tinh nhuệ, đáng lẽ không dễ chết người như vậy chứ.” Mạc Tử Phàm chuẩn bị tiếp tục moi tin, xem có phải là A Ninh không.

Theo lý mà nói, A Ninh cũng vào núi Trường Bạch, khả năng xuất hiện ở đây nửa tháng trước là cực kỳ thấp.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng này.

Dù sao A Ninh cũng có thuộc hạ, từ việc ngay cả Thất Thải Thành cũng không tìm được, có thể biết, người dẫn đội có lẽ không phải là A Ninh.

Nhưng ở trong nước, đội ngũ trang bị tinh nhuệ, ngoài A Ninh, khả năng lớn nhất mà Mạc Tử Phàm có thể nghĩ đến là hai nhóm người.

Nhóm người thứ nhất, là giống như Mạc Tử Phàm, cũng là người trong Cửu Môn, Giải Vũ Thần, Giải gia.

Giải Vũ Thần là đương gia trẻ tuổi của Cửu Môn, ngoài thực lực bản thân không tầm thường, còn có một nhóm thuộc hạ không tồi và một số trang bị tinh nhuệ.

Còn một nhà khác, cũng là nhà mà Mạc Tử Phàm bây giờ không muốn gặp nhất: người nhà họ Uông.

Môn thứ mười ngoài Cửu Môn trong truyền thuyết, ngoài việc có những thủ đoạn thần bí khó lường, còn có trang bị không tồi.

Tuy nhiên, Mạc Tử Phàm thử thăm dò lời của lão bá, lão bá cũng không nói nhiều.

Người trong núi đa số đều chất phác, đặc biệt là thời đại này, người trong núi chưa bị xã hội hỗn tạp tẩy lễ, trong lòng không có nhiều mưu mô.

"Lời cậu nói không sai, nhưng họ không nên đi đến Long Xà Lĩnh, đó là cấm địa của dãy núi Thải Quý, người vào đó, không có mấy người bình an ra ngoài." Khóe miệng Mạc Tử Phàm cong lên một nụ cười, xem ra thông tin không sai, Long Xà Lĩnh cũng là con đường phải đi qua để đến Thất Thải Thành.

Nhưng những người trang bị tinh nhuệ đó đều bỏ mạng ở Long Xà Lĩnh, chứng tỏ Long Xà Lĩnh có chút khó khăn.

Đương nhiên, độ khó của Long Xà Lĩnh, Mạc Tử Phàm không lo lắng.

Bởi vì có Tiểu Vu Nữ, Tiểu Vu Nữ có thể coi là tổ tông của thuật vu cổ, một cái Long Xà Lĩnh, đối với Tiểu Vu Nữ, có lẽ không phải là chuyện khó khăn.

Đương nhiên, đối với Mạc Tử Phàm, chuyện nghiêm trọng nhất là con đường phía sau.

Bởi vì theo bản đồ mà Hoắc lão thái đưa, phía sau Long Xà Lĩnh không phải là Thất Thải Thành.

Trên con đường đến Thất Thải Thành, có ba nơi hiểm yếu.

Thứ nhất là Long Xà Lĩnh, thứ hai là Thất Thải Huyền Trận, cuối cùng, trên bản đồ không ghi tên, nhưng lại có ghi chú, đó là nơi cực hung.

Đối với Hoắc gia trong Cửu Môn mà nói là nơi cực hung, vậy thì nơi đó tuyệt đối không đơn giản, vì vậy Mạc Tử Phàm cũng không dám lơ là.

"Có biết đường đến Long Xà Lĩnh không?" Mạc Tử Phàm đã hỏi được về Long Xà Lĩnh, tự nhiên phải đến Long Xà Lĩnh.

Còn con đường phía sau thế nào, vậy thì sau này tiếp tục xem.

Lão bá xe bò nghe vậy, sắc mặt trở nên có chút không tự nhiên.

"Tiểu huynh đệ, cậu và bạn gái ra ngoài chơi là được rồi, Long Xà Lĩnh thật sự không phải nơi người sống có thể đến, nghe tôi một câu, rời đi đi!" Lão bá xe bò khổ sở khuyên nhủ, "Những người vào Long Xà Lĩnh cũng có một số cao thủ, nhưng đều gục ngã ở đó." "Không sao." Những cửa ải phía sau có thể sẽ có chút khó khăn đối với Mạc Tử Phàm, nhưng bây giờ đối với Mạc Tử Phàm thật sự không đáng nhắc đến.

Chương 248

“Hai vị, sao lại cố chấp như vậy?

Lão hán tôi không phải cố ý dọa dẫm đâu, tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ, không phải chuyện đùa đâu, có thể mất mạng đấy.” Lão bá xe bò tiếp tục khổ sở nói, nhưng lại không thể khiến nội tâm Mạc Tử Phàm có chút dao động.

Chuyến đi này liên quan đến Hoắc gia và Tề gia trong Lão Cửu Môn.

Đó là một, thứ hai, Mạc Tử Phàm cũng muốn xem, thế giới đạo mộ đã xảy ra hiệu ứng cánh bướm như thế nào, vậy mà lại có biến cố lớn như vậy.

Lão bá xe bò thấy không lay chuyển được Mạc Tử Phàm, có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Xem tuổi còn trẻ, cũng không giống loại vong mạng vì bảo vật mà không cần mạng, tại sao lại chọn đi con đường không lối về này chứ?” Nói đến đây, lão bá xe bò hít sâu một hơi, “Thôi được, thôi được, đã như vậy, vậy tôi đưa hai vị đến ngoại vi Long Xà Lĩnh, nhưng nói trước, Long Xà Lĩnh tôi tuyệt đối không vào.” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm gật đầu, “Vậy đa tạ lão bá.” Lão bá xe bò kéo Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, ở trong núi lớn lượn qua lượn lại cuối cùng cũng đến ngoại vi Long Xà Lĩnh.

Điều Mạc Tử Phàm không ngờ là, ở ngoại vi Long Xà Lĩnh vậy mà có một ngôi làng nhỏ.

“Nói ra có thể cậu không tin, thu nhập chính của ngôi làng nhỏ này đến từ những kẻ vong mạng đó.” “Những kẻ vong mạng vào Long Xà Lĩnh tìm bảo vật, vì bản lĩnh không đủ, dẫn đến đều chết ở Long Xà

Lĩnh, những thứ họ để lại trong ngôi làng nhỏ, tự nhiên trở thành vật vô chủ." "Nhưng hai năm nay người tìm Thất Thải Thành ngày càng ít, cũng dẫn đến lương thực của làng này ngày càng ít, không ít người đã rời khỏi làng, chỉ còn lại một số người già." Lão bá xe bò trên đường đi nói khá nhiều, thích kể cho Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ một số chuyện trong núi.

Về ngôi làng nhỏ ở Long Xà Lĩnh, lão bá xe bò kể càng nghiêm túc hơn.

Đối với điều này, Mạc Tử Phàm cũng không cảm thấy kỳ quái.

Trời đã tối, lão bá xe bò lại tiếp tục nói: "Một tờ Đại Đoàn Kết, có thể ở lại làng một đêm, có thể ăn một bữa ngon, đợi đến ngày mai, hãy đến Long Xà Lĩnh đi!" Chuyến đi này mất nhiều thời gian hơn Mạc Tử Phàm tưởng tượng, nhưng cũng không có cách nào, một ngày đi đường, không thể nào đêm hôm vào Long Xà Lĩnh.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ và lão bá xe bò ba người tiến vào ngôi làng nhỏ này, vừa mới vào, Mạc Tử Phàm nhướng mày, vì hắn không cảm nhận được hơi thở của người sống.

Người cảm nhận được tình hình ở đây không chỉ có Mạc Tử Phàm, còn có Tiểu Vu Nữ, cô liếc nhìn Mạc Tử Phàm.

"Cẩn thận một chút." Lão bá xe bò ở phía sau không phát hiện ra điều gì không ổn, "Làng này toàn người già, người cũng ít, nên trông rất hoang vắng." Lời của lão bá xe bò dường như không sai.

Nhưng Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ lại không nghĩ vậy.

Tử khí ở đây nồng nặc như vậy, tuyệt đối là trong thời gian ngắn đã chết hơn nửa số người, hoặc là, nơi này vốn là một bãi tha ma.

Như vậy, mới có thể giải thích rõ ràng tình hình hiện tại ở đây.

Nhưng Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đều là người đã từng gặp

Thi Vương, huống chi là chút tử khí này.

Dù có xuất hiện vài con cương thi, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ cũng hoàn toàn không sợ.

"Ta có người quen trong thôn, lát nữa mấy đứa cứ ở nhà bà ấy.

Nhà cũng không dễ dàng gì, đã bảy mươi mấy tuổi rồi, con cháu đều chạy ra thành phố bên ngoài, để lại một mình bà ấy trong cái khe núi này." Lão bá lái xe bò hoàn toàn không nhận ra sự kỳ quái của ngôi làng, cứ thế đi thẳng vào trong.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ không nói gì, chỉ đi theo lão bá vào làng.

Sau khi vào làng, sương mù bắt đầu xuất hiện.

Lão bá đi phía trước vẫn giữ vẻ mặt bình thản như không có gì.

"Trong núi mà, sương mù xuất hiện lúc nào cũng được, đừng nghĩ nhiều." Lão bá vừa dứt lời, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Suốt dọc đường, lão bá nói chuyện như một ông già nhiệt tình, khiến Mạc Tử Phàm không hề nghi ngờ.

Nhưng bây giờ, một câu nói của lão lại làm Mạc Tử Phàm cảnh giác.

Sương mù xuất hiện đột ngột, nhưng lão bá lại coi đó là hiện tượng tự nhiên.

Hơn nữa, câu cuối cùng "đừng nghĩ nhiều" của lão dường như sợ Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ hiểu lầm.

Lão đang lo họ hiểu lầm điều gì?

Chẳng lẽ lo Mạc Tử Phàm hiểu lầm về đám sương mù này?

Hay là, bản thân đám sương mù này có vấn đề, nên lão mới cố giải thích như vậy.

Bởi vì trong tình huống bình thường, chỉ cần nói nửa câu đầu là đã đạt được mục đích, hoàn toàn không cần thiết phải nói thêm về sau.

Tiểu Vu Nữ và Mạc Tử Phàm đồng thời dừng bước, không đi tiếp nữa.

Lão bá lái xe bò lần này lại nhạy bén nhận ra họ đã dừng lại.

Lão quay đầu nhìn hai người: "Phát hiện ra rồi à?

Cũng không muộn." Lão bá vừa dứt lời, sương mù xung quanh càng thêm dày đặc, lão cũng biến mất khỏi tầm mắt của hai người Mạc Tử Phàm.

"Giả thần giả quỷ!" Mạc Tử Phàm quát khẽ, giơ tay tung ra Hắc Lân Cửu Châm.

Đám sương mù này chỉ là loại bình thường, tuy có thể ảnh hưởng đến tầm nhìn, nhưng không ảnh hưởng được đến niệm lực dò xét của Mạc Tử Phàm.

Niệm lực dò xét thực ra còn tinh vi hơn thị giác rất nhiều.

Mạc Tử Phàm cũng không dùng Hắc Lân Cửu Châm giết chết lão bá ngay lập tức, mà chỉ làm lão mất khả năng hành động.

Chương 249

Kim bạc găm vào người, lão bá kêu lên hai tiếng đau đớn: "Ngươi có thể đánh trúng ta." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm biết lão bá này không phải là nhân vật lợi hại gì, nếu không đã chẳng nói ra những lời như vậy.

Hơn nữa, lão bá này chắc cũng không có thủ đoạn đặc biệt nào, nếu có, Mạc Tử Phàm đã không thể không nhận ra.

Có lẽ, lão bá này chỉ là một tên lính quèn, không phải là nhân vật thực sự đáng gờm.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ bước nhanh tới trước mặt lão bá.

"Lão bá, làm vậy có hơi không tử tế đâu, dám tính kế cả lên đầu ta." Mạc Tử Phàm nhìn lão bá, "Nói đi, kẻ đứng sau là ai, tại sao lại tính kế ta?" Mạc Tử Phàm không phải người thích vòng vo, từ tình hình này xem ra, lão bá này giống như người trông mộ trong truyền thuyết.

Nhưng cụ thể thế nào, Mạc Tử Phàm hiện giờ cũng không biết được.

Điều duy nhất hắn có thể phán đoán là lão bá này là địch không phải bạn.

Lão bá nhìn Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, không hề sợ hãi, ngược lại còn cười lớn đầy đắc ý.

"Ha ha ha, đã vào trong trận pháp rồi mà còn dám kiêu ngạo, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả ta ra, nếu không đến lúc chết cũng không được toàn thây đâu." Sự kiêu ngạo của lão bá khiến Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, lão già này không phân biệt được tình hình

hiện tại sao?

Lại dám ngông cuồng như vậy.

“Phàm ca, để em!” Mạc Tử Phàm định lên tiếng thì Tiểu Vu Nữ bên cạnh đã mở lời.

Nói xong, Mạc Tử Phàm thấy trong tay Tiểu Vu Nữ xuất hiện một con cổ trùng.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm thiết vang lên, đến Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy có chút tàn nhẫn, đúng là thảm không nỡ nhìn.

“Thứ gì vậy, mau lấy nó ra, a a a, đau chết mất, mau lấy đi, cầu xin cô, mau lấy nó đi!” Tiếng hét đau đớn đến tột cùng của lão bá vang lên, khiến Mạc Tử Phàm có một nhận thức mới về cổ sư.

“Cầu xin hai vị, tôi nói, tôi biết gì đều nói hết.” Lão bá chỉ kiên trì được chưa đến mười giây đã chịu thua.

Tiểu Vu Nữ có chút thất vọng lắc đầu: “Vốn tưởng ông có thể kiên trì thêm một lúc, không ngờ mới vài giây đã không chịu nổi rồi.” “Nói đi, là ai?

Tại sao muốn hại bọn ta?” Mạc Tử Phàm không muốn lãng phí thời gian, sớm điều tra rõ sự việc để còn chuẩn bị cho những chuyện tiếp theo.

Rốt cuộc ngoài mộ Thất Thải Huyền Long, Mạc Tử Phàm còn phải đến Tranh Bá Vương Trủng.

Nếu ở mộ Thất Thải Huyền Long quá lâu, có thể sẽ khiến Ngô Tà lo lắng.

Hơn nữa, lần đến mộ Thất Thải Huyền Long này là một sự cố ngoài ý muốn, trước đó Mạc Tử Phàm cũng không gặp sư phụ Tề Thiết Chủy, kết cục sẽ ra sao, hắn cũng không biết.

Vì vậy, Mạc Tử Phàm không muốn trì hoãn thời gian.

Nếu có thể giải quyết phiền phức càng sớm càng tốt thì không còn gì bằng.

“Tôi chỉ là dân trong làng, chỉ cướp của, không hại người, hai vị đại hiệp xin hãy tha cho tôi!” Lão bá vừa mở miệng, Mạc Tử Phàm đã không nhìn ra dấu hiệu nói dối.

Từ tình hình kéo xe bò lúc trước xem ra, người này cũng không phải là nhân vật lợi hại gì.

Chắc là nói thật, không phải người giỏi nói dối.

“Hai vị, xin hãy thả lão già nhà tôi ra, chúng tôi thật sự sống không nổi nữa mới làm chút chuyện cướp của này, chứ thật sự không hại mạng người.” Lúc này, sương mù bắt đầu tan đi, một bà lão lưng còng xuất hiện trong tầm mắt của Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ.

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm nhướng mày, đối phương chủ động như vậy, ngược lại khiến hắn có vài phần tin tưởng.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn xung quanh, sau khi sương mù tan, trong những căn nhà tranh lấp ló vài bóng người, những bóng người này về cơ bản đều là những người già trên sáu mươi tuổi.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy cảnh này, mày khẽ nhíu lại, bởi vì tình hình ở đây dường như không khác mấy so với lời lão bá nói.

Ở đây quả thực là một đám người già, cuộc sống của họ trong khe núi này không hề dễ dàng.

“Hai vị đại hiệp, chúng tôi thật sự chỉ vì miếng cơm manh áo.

Chúng tôi không thể đi săn được nữa, bây giờ gần đây ngoài Long Xà Lĩnh ra, những nơi khác hiếm khi thấy con mồi.” “Trong núi sâu cũng không thể trồng rau, càng đừng nói đến lúa nước, lúa mì.

Cho nên chỉ có thể ra tay với những người vào núi.” Bà lão lưng còng nói với vẻ bất đắc dĩ: “Hai vị đại hiệp, chúng tôi cũng là bị cuộc sống ép buộc, mong đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ tha cho chúng tôi một mạng!” Bà lão lưng còng vừa dứt lời, lão bá lái xe bò cũng lên tiếng: “Hai vị đại hiệp đều là những nhân vật như thần tiên, là lão già này hồ đồ, cầu xin hai vị đại hiệp tha cho tôi!” Mạc Tử Phàm cũng là người, cũng có lòng trắc ẩn.

Không phát hiện ra sơ hở nào, những người này chắc là nói thật.

Mạc Tử Phàm tuy tức giận, nhưng cũng biết tức giận cũng vô dụng.

Tiểu Vu Nữ bên cạnh lại không lộ vẻ đồng tình như đa số các cô gái khác, ánh mắt vẫn vô cùng nghiêm trọng nhìn xung quanh.

Mạc Tử Phàm tuy tạm thời không phát hiện ra vấn đề, nhưng cũng biết Tiểu Vu Nữ tuyệt đối không phải là người bắn tên không đích.

Vẻ mặt của cô lúc này cho Mạc Tử Phàm biết, tình hình ở đây tuyệt đối không đơn giản, ít nhất, sẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Thứ bẩn thỉu, dám giả thần giả quỷ trước mặt ta!” Tiểu Vu Nữ quát khẽ, một giây sau, Mạc Tử Phàm thấy sau lưng cô xuất hiện một con cổ trùng trong suốt.

Mạc Tử Phàm biết đó là bản mệnh cổ trùng của Tiểu Vu Nữ, trong tình huống bình thường, chỉ khi gặp cường địch, cô mới sử dụng đến nó.

Sau khi Tiểu Vu Nữ sử dụng bản mệnh cổ trùng, Mạc Tử Phàm mới thấy gương mặt của những người già kia bắt đầu trở nên méo mó.

Chương 250

Ngay sau đó, từng con sâu béo màu xanh lục lúc nhúc bò ra từ miệng và mũi của họ.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy cảnh này không khỏi cảm thấy có chút buồn nôn, không nhịn được hỏi một câu: "Đây là thứ gì?" "Một loại cổ trùng, ta không nhận ra." Tiểu Vu Nữ vừa dứt lời, Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, ngay cả Tiểu Vu Nữ cũng có loại cổ trùng không nhận ra, đúng là chuyện hiếm thấy.

"Đây cũng là nguyên nhân ban đầu ta không phát hiện lão bá lái xe bò có vấn đề." "Nhưng khi ta phát hiện lão bá có vấn đề, mới biết lão bị cổ trùng khống chế." Nói đến đây, Tiểu Vu Nữ dừng lại một chút, "Loại cổ trùng này có lẽ thuộc về Tây Vực, không phải Miêu Cương, cũng không phải Thăng Long của chúng ta, là một loại cổ trùng rất kỳ lạ." Mạc Tử Phàm không rành về cổ trùng nên cũng không hỏi sâu.

Sau khi cổ trùng trong cơ thể những người già kia chui ra, họ đều trở nên thoi thóp.

Lão bá lái xe bò nhìn chằm chằm Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, thều thào: "Đi...

đi... mau đi, sắp...

đến rồi!" Lão bá vừa dứt lời, đã hoàn toàn mất đi sinh khí.

"Những con cổ trùng này khống chế hệ thần kinh trung ương của những người già.

Khi chúng thoát ra, đối với những người già vốn đã suy yếu này, đó gần như là một đòn chí mạng." Tiểu Vu Nữ bất đắc dĩ lắc đầu, "Cổ sư này cực kỳ hung tàn, chúng ta phải cẩn thận." Cổ sư thường

rất bí ẩn, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không quá lo lắng.

Đầu tiên là bên cạnh có Tiểu Vu Nữ, thứ hai, Mạc Tử Phàm có Hắc Lân long văn gia trì huyết mạch Hắc Lân, cổ trùng cơ bản không làm gì được hắn.

"Tên cổ sư này hẳn đã dùng cổ trùng khống chế dân làng để dụ người khác đến đây, nhưng mục đích là gì thì ta không biết." Tiểu Vu Nữ lên tiếng, cô cũng là người thông minh, nhưng những gì có thể làm được bây giờ cũng chỉ có vậy.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, chuyện này hiện tại cũng không rõ ràng.

Nhưng bất kể mục đích của tên cổ sư là gì, hắn phải đến Thất Thải Thành, nếu có thể tránh được tên cổ sư mà đến được Thất Thải Thành thì cũng không tệ.

Chỉ là bây giờ xem ra, những lời nói trước đó của lão bá lái xe bò đều không đáng tin, đối với Mạc Tử Phàm đây là một vấn đề nan giải.

Long Xà Lĩnh tuy không sai, nhưng Long Xà Lĩnh mà lão bá nói đến có thật hay không, bây giờ không thể biết được.

Rốt cuộc, lão bá đó đã bị người ta dùng cổ trùng khống chế.

"Mọi người đều là cổ sư, không biết các hạ có ý đồ gì, không bằng ra mặt một lần, có hiểu lầm gì thì chúng ta nói cho rõ." Lúc này, Tiểu Vu Nữ lại lên tiếng, nhưng con bản mệnh cổ trùng trong suốt sau lưng cô vẫn chưa thu lại.

Rõ ràng Tiểu Vu Nữ đang đề phòng tên cổ sư trong bóng tối.

Mạc Tử Phàm có chút bất đắc dĩ, nếu có Áo Cổ công chúa ở đây, tên cổ sư ẩn nấp trong bóng tối sẽ không có chỗ trốn.

Nói đơn giản, niệm lực của Mạc Tử Phàm còn quá yếu, không đủ

để hắn làm được nhiều việc hơn.

Mạc Tử Phàm cũng đang chờ đợi, nếu gần đây chỉ ẩn nấp một cao thủ bình thường, Mạc Tử Phàm căn bản sẽ không để ý.

Nhưng cổ sư thì khác, một cổ sư mà ngay cả Tiểu Vu Nữ cũng không biết sâu cạn, đối với Mạc Tử Phàm lại càng khó giải quyết.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt của trẻ con từ trong bóng tối truyền ra.

"Không tệ, không tệ, xem ra ngươi cũng dùng Phản Lão Hoàn Đồng cổ.

Vu cổ nhất mạch của ta đã mai một từ lâu, nếu tiểu cô nương chịu bái ta làm thầy, ta có thể truyền thụ hết những gì ta đã học cả đời cho ngươi." Thu đồ đệ?

Mạc Tử Phàm không ngờ tới.

Tiểu Vu Nữ nghe vậy, lại cười có chút không cho là đúng.

"E là ngươi không xứng." Tiểu Vu Nữ đã là một cổ sư hơn nghìn năm tuổi, nếu muốn bái sư, trên đời này người có thể khiến Tiểu Vu Nữ bái sư học thuật vu cổ vẫn chưa sinh ra.

"Ha ha ha, có ngạo khí là chuyện tốt, đã như vậy, ta không thể không cho ngươi biết sự lợi hại của Thiên Thiền Đồng Tử ta." Thiên Thiền Đồng Tử vừa dứt lời, Tiểu Vu Nữ tiến lên một bước: "Muốn đấu cổ à?" Khi Tiểu Vu Nữ nói câu này, giọng nói tràn đầy vẻ giễu cợt và không thèm để ý.

Nói thật, đấu cổ, Tiểu Vu Nữ xưa nay chưa từng sợ bất kỳ ai, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương, về thuật vu cổ, Tiểu Vu Nữ cũng chưa từng thua.

Huống chi Thiên Thiền Đồng Tử trong mắt Tiểu Vu Nữ chỉ là một

kẻ vô danh, người như vậy càng không thể khiến cô sợ hãi.

Sau khi Tiểu Vu Nữ dứt lời, Mạc Tử Phàm thấy một con cổ trùng màu đen, to bằng ngón tay cái bay về phía Tiểu Vu Nữ.

"Chút tài mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ." Tiểu Vu Nữ nói một câu thoại vô cùng "trẻ trâu", sau đó thấy cô bấm quyết trong tay, con cổ trùng màu đen kia trực tiếp rơi xuống giữa không trung, giãy giụa vài cái trên mặt đất rồi trở nên thoi thóp.

"Sao có thể..." Trong bóng tối truyền ra một giọng nói không thể tin được, ngay sau đó lại có ba con cổ trùng bay về phía Tiểu Vu Nữ.

Kết cục vẫn như vậy, Tiểu Vu Nữ bấm quyết trong tay, ba con cổ trùng kia trực tiếp rơi xuống.

"Ngươi... rốt cuộc là ai?" Giọng nói của Thiên Thiền Đồng Tử trong bóng tối trở nên không thể tin nổi, hắn cảm thấy trong giới vu cổ đương thời, mình dù không phải là tồn tại như Thái Sơn Bắc Đẩu, thì cũng nên là cao thủ hàng đầu.

Nhưng tại sao, cổ trùng lợi hại như vậy, trước mặt tiểu cô nương này, lại tỏ ra yếu ớt đến thế.

"Tiếp tục đi, lấy ra cổ trùng lợi hại hơn một chút." Tiểu Vu Nữ bình thản như không, bây giờ thậm chí còn cảm thấy có chút vô vị, bởi vì ban đầu cô còn tưởng có thể gặp được một đối thủ.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, những con cổ trùng này tuy không nhận ra, nhưng uy lực của chúng lại quá kém, quá kém.

Chương 251

Năm đó ở Xà tộc, lúc năm sáu tuổi, cổ trùng cô dùng cũng lợi hại hơn cổ trùng mà Thiên Thiền Đồng Tử đang dùng bây giờ.

Trong lòng Tiểu Vu Nữ, đã dán cho Thiên Thiền Đồng Tử một cái mác cổ sư thấp kém.

Không phải Tiểu Vu Nữ coi thường hắn, mà thực lực hắn thể hiện ra bây giờ, thật sự quá yếu ớt.

"Đừng đắc ý, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy bản mệnh cổ trùng của ta.

Những người thấy được bản mệnh cổ trùng của ta, tất cả đều đã chết, ngươi cũng không ngoại lệ." Thiên Thiền Đồng Tử vẫn chưa ý thức được sự chênh lệch thực lực to lớn giữa hai người, vẫn nghĩ rằng có thể dùng bản mệnh cổ trùng đánh bại Tiểu Vu Nữ.

Khóe miệng Tiểu Vu Nữ nhếch lên một nụ cười nhạt, từ trận đấu cổ vừa rồi, cô biết Thiên Thiền Đồng Tử này không lợi hại như tưởng tượng.

Những con cổ trùng cô chưa từng thấy này, nói trắng ra là một số loại cổ trùng không ra gì, đa số có lẽ là những loại xuất hiện sau này, trong vòng hơn một nghìn năm qua.

Tuy chưa từng thấy, nhưng uy lực của những loại cổ trùng đời sau này quả thực có chút không đáng xem, ít nhất bây giờ trông là như vậy.

Mạc Tử Phàm thấy Tiểu Vu Nữ bình thản như không, cũng biết cô có thể đối phó được, nên không có ý định ra tay.

Cổ sư có ngạo khí của cổ sư, lúc đấu cổ nếu tùy tiện ra tay, dễ

làm tổn thương lòng tự tôn của Tiểu Vu Nữ.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ thấy một con cổ trùng màu đỏ rực bay tới.

Mạc Tử Phàm khi nhìn thấy con cổ trùng màu đỏ rực, không khỏi nhướng mày, bởi vì Mạc Tử Phàm nhận ra nó.

"Hỏa Biều Trùng." Mạc Tử Phàm buột miệng nói, thứ này có thể coi là một loại khá nổi tiếng trong thế giới đạo mộ.

Trong sông băng Côn Luân có không ít Hỏa Biều Trùng, thứ này trông nhỏ, nhưng nếu người ta chạm phải, sẽ nhanh chóng bị thiêu cháy thành tro.

"Nếu là trùng vương của Hỏa Biều Trùng, thì có lẽ còn được, nhưng chỉ một con Hỏa Biều Trùng nhỏ bé thế này..." Theo sau lời nói của Tiểu Vu Nữ, kết cục của Hỏa Biều Trùng cũng giống hệt như mấy con cổ trùng trước đó, trực tiếp rơi xuống.

"Không thể nào, ngươi rốt cuộc là ai?" Giọng nói của Thiên Thiền Đồng Tử trở nên vô cùng kinh hãi, thực sự không thể tin được, Tiểu Vu Nữ rốt cuộc là ai, tại sao lại mạnh mẽ như vậy.

"Hiện tại, tồn tại như Thái Sơn trong giới vu cổ, cũng không thể dễ dàng giải quyết Hỏa Diêm Vương của ta như vậy." "Một con Hỏa Biều Trùng mà cũng dám gọi là Hỏa Diêm Vương." Ánh mắt Tiểu Vu Nữ lộ ra vẻ khinh thường, "Kết thúc rồi, bây giờ, đến lượt ta." Mạc Tử Phàm thấy Tiểu Vu Nữ giơ tay điểm một cái, bản mệnh cổ trùng sau lưng cô vỗ cánh, ngay sau đó, Mạc Tử Phàm nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Thiên Thiền Đồng Tử.

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng." Thiên Thiền Đồng Tử cũng không ngốc, sau khi thấy thủ đoạn của Tiểu Vu Nữ, hắn nhận thức rất rõ ràng, mình không thể nào là đối thủ của cô.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đến gần Thiên Thiền Đồng Tử, cũng kỳ lạ, hắn trông chỉ như một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi.

"Ta thật sự tò mò, một cổ sư như ngươi, làm sao có được Phản Lão Hoàn Đồng cổ." Một số loại cổ trùng mới bình thường Tiểu Vu Nữ có thể không biết, nhưng Phản Lão Hoàn Đồng cổ, cô lại rất rõ.

Thông thường, người có được loại cổ trùng này đều không phải là người bình thường, nhưng cổ sư trước mắt này, có chút không đạt yêu cầu.

"Hai vị quả nhiên là những nhân vật như thần tiên, tại hạ thật xấu hổ, Phản Lão Hoàn Đồng cổ của ta là lấy được ở Thất Thải Thành." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đều chấn động, "Ngươi đã đến Thất Thải Thành?" Mạc Tử Phàm thực ra có chút hoài nghi, bởi vì theo bản đồ, đường đến Thất Thải Thành vô cùng nguy hiểm.

Thiên Thiền Đồng Tử tuy có chút bản lĩnh, nhưng chưa đến mức có thể đến được Thất Thải Thành.

Dường như nhận ra sự nghi ngờ của Mạc Tử Phàm, Thiên Thiền Đồng Tử cười khẽ hai tiếng.

"Nói ra có lẽ hai vị không tin, nhưng là thật, hơn nửa năm trước ta đã gặp một đội người, mỗi người đều là cao thủ hạng nhất." "Họ cần một cổ sư, nên đã đưa ta đi cùng.

Không biết hai vị có hay, đường đến Thất Thải Thành vô cùng nguy hiểm, những cao thủ hạng nhất đó cũng chết mất một vài người." Nói đến đây, Thiên Thiền Đồng Tử mặt đầy sợ hãi, xem ra vẫn còn kinh hồn bạt vía.

"Vậy ngươi có biết đường đến Thất Thải Thành không?" Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ gần như đồng thanh hỏi câu này.

Nghe câu hỏi của họ, Thiên Thiền Đồng Tử lập tức biết họ muốn

làm gì.

“Hai vị à, Thất Thải Thành đó thật sự không phải nơi người nên đến, đừng đi, thật sự sẽ chết người đấy.” Mạc Tử Phàm nhìn bộ dạng của Thiên Thiền Đồng Tử, không khỏi cười cười: “Chẳng phải vừa nãy ngươi nói bọn ta là nhân vật như thần tiên sao?

Đi theo thần tiên, còn sợ gì.” Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ sắp khóc đến nơi, câu đó chỉ là nịnh bợ, không ngờ Mạc Tử Phàm lại lôi ra nói.

“Ngươi không có lựa chọn, hoặc là chết bây giờ, hoặc là đi cùng bọn ta đến Thất Thải Thành, như vậy còn có một tia hy vọng sống.” Tiểu Vu Nữ cũng không phải dạng vừa, là một cổ sư, cô có cả ngàn cách giết người.

“Ngươi cũng là cổ sư, hẳn cũng biết, nếu một cổ sư muốn hành hạ một người đến chết, sẽ có kết cục như thế nào.” Thiên Thiền Đồng Tử nghe vậy, cả người không khỏi rùng mình một cái.

“Ta đi, ta đi, ta đi không được sao?!” Thiên Thiền Đồng Tử cũng thông minh, hiểu rõ hậu quả của việc không đồng ý.

Giết người là phạm pháp?

Đúng là phạm pháp, nhưng ở trong rừng sâu núi thẳm này, hắn cũng đã giết không ít người.

Hơn nữa, cổ sư giết người, có thể có bằng chứng sao?

Thiên Thiền Đồng Tử không hề nghi ngờ Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ sẽ hành hạ hắn đến chết.

“Không biết hai vị thần tiên xưng hô thế nào?” Thiên Thiền Đồng Tử tỏ ra vô cùng hèn mọn, thậm chí không dám thở mạnh, nhìn Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ cực kỳ cung kính.

Bản mệnh cổ trùng mà hắn tự hào cũng bị hạ gục trong nháy mắt, tự nhiên hắn biết Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ tuyệt đối không phải là những người có thể chọc vào.

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại dụ người đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Mạc Tử Phàm đột nhiên hỏi, điểm này hắn vẫn chưa rõ, bây giờ cần phải hỏi cho ra lẽ.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, Thiên Thiền Đồng Tử có chút bất đắc dĩ thở dài: "Không sợ hai vị chê cười, ta cũng chuẩn bị đến Thất Thải Thành, nhưng chỉ có một mình, ta cũng sợ." "Cho nên ngươi muốn dùng cổ trùng khống chế nhiều người hơn, để họ giúp ngươi dò đường." Tiểu Vu Nữ nhíu mày, cách làm này quả thực có chút tàn nhẫn.

Chương 252

"Ừm, có câu nói không độc không phải trượng phu, muốn có được bảo vật của Thất Thải Thành, cần phải dùng một số thủ đoạn phi thường." Mạc Tử Phàm lắc đầu: "Người như ngươi, có thể sống đến hôm nay, cũng không dễ dàng." Mạc Tử Phàm nói vậy là vì những người tìm kiếm Thất Thải Thành, không có mấy ai là hạng xoàng.

Thiên Thiền Đồng Tử với chút bản lĩnh này mà có thể sống đến hôm nay, thật sự là một kỳ tích.

"Xấu hổ quá, xấu hổ quá, đệ tử chỉ là người mới, tài nghệ còn kém cỏi." Thiên Thiền Đồng Tử cười rất gượng gạo, "Thực ra trước đây, có một nhóm người đã đến đây, khoảng hai ba mươi người, trang bị cực tốt, ta không dám ra tay.

Mục tiêu của họ cũng là Thất Thải Thành, họ đã vào đó được ba ngày rồi." Mạc Tử Phàm nhướng mày, một nhóm người, nghe có vẻ giống A Ninh.

Nhưng A Ninh đáng lẽ phải cùng hắn vào Vân Thiên Cung mới đúng, chẳng lẽ là những người khác dưới trướng Cừu Đức Khảo?

Mạc Tử Phàm nghĩ khả năng này rất lớn.

Hiện tại xem ra, khả năng này là rất cao.

Nhưng bất kể là ai, điều đó không còn quan trọng nữa, ngày mai Mạc Tử Phàm cũng sẽ tiến vào Long Xà Lĩnh.

Tiểu Vu Nữ cũng đủ tàn nhẫn, mặc dù Thiên Thiền Đồng Tử đã đồng ý cùng đi Thất Thải Thành, nhưng cô vẫn gieo cổ trùng vào người hắn.

Sáng sớm hôm sau, vì có người đã đi trước, Mạc Tử Phàm tăng

tốc, trực tiếp xuất phát đến Long Xà Lĩnh.

"Hai vị thần tiên, hôm qua ta nói không sai, thực ra Long Xà Lĩnh ở ngay gần đây, ta chọn ở đây cũng là vì tiện." "Được rồi, dẫn đường đi." Mạc Tử Phàm không muốn lãng phí thời gian, Thiên Thiền Đồng Tử nghe vậy liền gật đầu lia lịa, vừa đi vừa nói.

"Hai vị thần tiên, Long Xà Lĩnh chắc chắn không có rồng, nhưng rắn thì nhiều vô số kể.

Loại lợi hại nhất hình như là một loại rắn tên Hắc Nhãn Quái Xà, độc tính của loại rắn này cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, đó chỉ là thứ yếu." "Quan trọng nhất là độc tố của nó không phải người thường có thể chịu được, theo ta biết, người trúng độc sẽ chết ngay lập tức." "Đương nhiên, đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là loại rắn này sau khi chết vẫn có khả năng tấn công nhất định, vô cùng kinh khủng." "Cho nên, nếu gặp Hắc Nhãn Quái Xà, nhất định phải cẩn thận, nếu không có thể sẽ bỏ mạng ở đây." Mạc Tử Phàm nghe lời Thiên Thiền Đồng Tử, không khỏi nhướng mày.

Tiểu Vu Nữ sắc mặt cũng hơi thay đổi, bất kể là Mạc Tử Phàm hay Tiểu Vu Nữ, đều biết về Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tương truyền Tinh Tuyệt Nữ Vương có một đôi mắt kỳ lạ, đôi mắt đó có thể giao tiếp với một thế giới khác.

Hắc Nhãn Quái Xà, chính là do Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hồi từ thế giới khác.

Nhưng tại sao, trên con đường phải đi qua để đến Thất Thải Thành là Long Xà Lĩnh lại có Hắc Nhãn Quái Xà, chẳng lẽ Thất Thải Thành có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Ban đầu Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đều nghĩ lần này chỉ là đi

cho có, sẽ không gặp nguy hiểm gì lớn.

Nhưng bây giờ, ngôi mộ cổ này lại có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, tình hình đã khác rồi.

"Ngươi chắc chắn là Hắc Nhãn Quái Xà?" Tiểu Vu Nữ cảm thấy có chút không thể tin được, dù sao Hắc Nhãn Quái Xà xuất hiện ở đây, nghe có vẻ hơi vô lý.

"Hai vị thần tiên à, chúng ta sắp vào Long Xà Lĩnh rồi, đến lúc này rồi, ta cũng không cần phải lừa hai vị làm gì.

Nếu vào Long Xà Lĩnh mà không có Hắc Nhãn Quái Xà, chẳng phải ta đắc tội với hai vị sao?

Ta sao có thể nói bừa bây giờ được." Mạc Tử Phàm khẽ gật đầu, lời của đối phương nói cũng không sai chút nào.

Long Xà Lĩnh, lớn hơn nhiều so với Mạc Tử Phàm tưởng tượng, thậm chí có thể nói là hùng vĩ hơn nhiều.

Nguyên nhân là vì, Long Xà Lĩnh không phải là núi hoang dã, mà có kiến trúc.

"Hai vị thần tiên, đây là con đường lớn vào Long Xà Lĩnh, từ đây lên núi, chúng ta có thể tiết kiệm không ít thời gian." Thiên Thiền Đồng Tử đang giải thích cho hai người Mạc Tử Phàm, lúc này xuất hiện trước mặt họ là những bậc thang đi lên.

Những bậc thang này đều được làm từ một loại đá màu xám.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kỳ lạ là, những bậc thang như vậy, ở trong núi sâu, bao nhiêu năm không người trông coi, lại sạch sẽ đến thế.

Không có rêu xanh, không có cỏ dại, cũng không có dây leo rừng.

Thông thường, các công trình trong núi sâu, nếu không được trông

coi quá lâu, sẽ mọc đầy cỏ.

“Hai vị thần tiên, bậc thang này không bình thường đâu, lần trước ta đi trên bậc thang này cả một ngày trời, nếu không phải trong nhóm ta có một vị kỳ nhân, có lẽ ta đã không ra được khỏi đây.” Thiên Thiền Đồng Tử đang nhắc nhở Mạc Tử Phàm.

Đối với điều này, Mạc Tử Phàm cũng không thấy kỳ lạ, Long Xà Lĩnh uy danh lừng lẫy, nếu không có điểm khó, Mạc Tử Phàm cũng không tin.

Nhưng chỉ là một trận pháp nhỏ, Mạc Tử Phàm không sợ.

Kỳ Môn Bát Cực không phải để trưng, cộng thêm Động Sát Thiên Nhãn, trận pháp thông thường đối với Mạc Tử Phàm, căn bản không đáng kể.

“Đi thôi.” Mạc Tử Phàm nói hai từ không mặn không nhạt.

Sau đó hắn đi đầu.

Thấy Mạc Tử Phàm đi phía trước, Thiên Thiền Đồng Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như lo Mạc Tử Phàm bắt hắn đi dò đường.

Nói thật, Mạc Tử Phàm đúng là có ý định để hắn đi dò đường, nhưng cuối cùng hắn đã bỏ ý định này.

Nguyên nhân là vì, thực lực của Thiên Thiền Đồng Tử quá yếu, nếu gặp nguy hiểm, hắn có thể sẽ chết ngay lập tức.

Thiên Thiền Đồng Tử hiện là người duy nhất Mạc Tử Phàm tiếp xúc mà đã từng đến Thất Thải Thành, vì vậy, Mạc Tử Phàm cần tận dụng hắn.

Chương 253

Sau khi bước lên bậc thang, Mạc Tử Phàm liếc nhìn bậc thang dưới chân, rồi lại nhìn xung quanh.

Bởi vì xung quanh lúc này đã xuất hiện sương mù.

Nhưng sương mù này không phải là sương mù bình thường.

Sương mù này không chỉ ảnh hưởng đến tầm nhìn của Mạc Tử Phàm, mà còn có thể ảnh hưởng đến niệm lực dò xét.

"Cẩn thận một chút, ở đây có chút không ổn." Tiểu Vu Nữ biết nơi này có thể liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, nên tỏ ra vô cùng cẩn thận.

Người khác Tiểu Vu Nữ có thể không quá để tâm, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương thì khác.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ở thời đại của cô, thật sự có thể coi là tồn tại như thần.

Một nơi mà một tồn tại như vậy để lại, không chừng ẩn giấu những nguy hiểm có thể hủy diệt tất cả.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, tình hình hiện tại, đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

"Đến rồi, đến rồi, lần trước ta cũng gặp tình huống này, sau đó ta dù đi về phía trước thế nào, cũng sẽ lùi lại, tóm lại là không ra khỏi được bậc thang." Thiên Thiền Đồng Tử có chút kích động, "Ở đây tuy không có quái vật tấn công, nhưng người ở trong cũng không ra được." Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ nhìn nhau, hai người đều không tiến lên ngay lập tức.

Tiểu Vu Nữ triệu hồi cổ trùng, chúng chạy về các hướng khác

nhau.

“Nhiều cổ trùng như vậy?

Một người sao có thể cùng lúc điều khiển nhiều cổ trùng đến thế?” Thiên Thiền Đồng Tử thấy Tiểu Vu Nữ triệu hồi cổ trùng, có chút khó tin nhìn cô.

Thiên Thiền Đồng Tử là một cổ sư, có thể cùng lúc điều khiển ba con cổ trùng đã là chuyện khá tốt rồi.

Nhưng điều khiến Thiên Thiền Đồng Tử không ngờ là Tiểu Vu Nữ lại có thể cùng lúc điều khiển nhiều cổ trùng như vậy.

Tiểu Vu Nữ nghe vậy chỉ cười bí hiểm: “Ngươi thua rồi, không thể trách ta quá lợi hại, chỉ có thể trách ngươi quá yếu.” Thiên Thiền Đồng Tử không để ý đến lời nói của Tiểu Vu Nữ, “bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt cô.

“Thần tiên à, ngài là cổ thần, ngài xem có thể nhận ta làm đồ đệ không, không không không, ta không xứng làm đồ đệ của ngài, ngài xem có thể nhận ta làm người hầu không.” “Xin lỗi, ngươi thật sự quá yếu.

Không phải ta không nhận ngươi làm đồ đệ, mà thực lực của ngươi thực sự không nỡ nhìn thẳng.” Nghe lời Tiểu Vu Nữ, Thiên Thiền Đồng Tử càng thêm đau lòng.

“Còn về người hầu, thật sự không cần, ta thật sự không cần một người hầu yếu như vậy.” Tiểu Vu Nữ nói vậy, trong lòng cũng thật sự nghĩ vậy.

Trong mắt cô, thực lực của Thiên Thiền Đồng Tử dùng từ “yếu” để hình dung đã là nói giảm nói tránh.

Nếu nói thẳng ra, Thiên Thiền Đồng Tử thật sự quá rác rưởi, sống trên đời chỉ làm mất mặt nghề cổ sư.

Mạc Tử Phàm ở bên cạnh không nói gì, dùng Động Sát Thiên Nhãn bắt đầu quan sát tình hình ở đây.

Sau khi sử dụng Động Sát Thiên Nhãn, Mạc Tử Phàm mới phát hiện, tình hình ở đây không khó giải quyết như hắn tưởng.

Động Sát Thiên Nhãn đã trực tiếp nhìn thấu huyền cơ ở đây.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Mạc Tử Phàm nói một cách bình thản, tình hình ở đây, dễ hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Nghe vậy, Thiên Thiền Đồng Tử có chút kinh ngạc nhìn Mạc Tử Phàm, thăm dò hỏi: "Phàm ca, ngài đã nhìn ra cách phá trận rồi sao?" Thiên Thiền Đồng Tử nhớ rõ, lần trước những người đi cùng hắn, để nhìn ra cách phá trận, cũng đã mất mấy tiếng đồng hồ.

Mạc Tử Phàm mới bao lâu?

Một phút còn chưa đến!

Mạc Tử Phàm nhẹ nhàng gật đầu, nếu khốn trận này lợi hại, Mạc Tử Phàm có thể sẽ cảm thấy có chút thành tựu.

Nhưng bây giờ, Mạc Tử Phàm thực sự không có chút cảm giác thành tựu nào.

Đối với hắn, trận pháp này, thật sự không đáng nhắc tới.

Thiên Thiền Đồng Tử thấy Mạc Tử Phàm gật đầu, càng kinh ngạc đến mức năm vóc sát đất, trực tiếp quỳ xuống trước mặt hắn.

"Thần tiên à, thần tiên à, ngài thật sự là thần tiên sống." Thiên Thiền Đồng Tử kinh ngạc đến không thể tả, "Thần tiên sống, ngài có thể nhận ta làm đồ đệ không, không không không, nhận ta làm người hầu cũng được." Mạc Tử Phàm lắc đầu, Thiên Thiền Đồng Tử tâm địa độc ác, hắn không thích, đó là một.

Thứ hai, thực lực của Thiên Thiền Đồng Tử quả thực có chút

không đáng xem, nếu có thể, Mạc Tử Phàm không muốn có quan hệ gì với hắn.

Nhưng lần này đi Thất Thải...

Thấy Mạc Tử Phàm lắc đầu, trong mắt Thiên Thiền Đồng Tử lộ ra vẻ thất vọng khó che giấu, đối với hắn mà nói, bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên gặp được cao thủ hàng đầu như vậy, nếu có thể, tự nhiên phải bám chặt lấy đùi lớn này.

Mạc Tử Phàm dẫn theo Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử, không lâu sau đã ra khỏi bậc thang sương mù.

Sau khi ra khỏi bậc thang sương mù, Thiên Thiền Đồng Tử càng thêm kinh ngạc: "Nhanh vậy sao, lần trước sau khi tìm ra phương pháp, chúng tôi cũng phải đi thêm hai tiếng nữa mới rời khỏi đây." Bây giờ Thiên Thiền Đồng Tử, nhìn Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, thật sự có cảm giác như đang nhìn thần nhân.

Hắn cảm thấy thế giới quan và nhân sinh quan bao nhiêu năm của mình đều sụp đổ.

Trên đời này lại có người lợi hại như vậy sao?

Tuy Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ quả thực lợi hại, nhưng Thiên Thiền Đồng Tử cũng quả thực có chút ếch ngồi đáy giếng.

Chương 254

Nếu không cũng không đến mức kinh ngạc thành ra thế này.

Sau khi ra khỏi bậc thang sương mù, Thiên Thiền Đồng Tử tuy kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Hai vị thần tiên, con đường tiếp theo sẽ có rắn độc." "Rắn độc bình thường, ta có thể đối phó, nhưng một số loại rắn độc lợi hại, thì phải xem cao chiêu của hai vị thần tiên." "Đặc biệt là Hắc Nhãn Quái Xà, phải hết sức cẩn thận." Mạc Tử Phàm thấy vậy, không khỏi gật đầu.

Trong lúc Thiên Thiền Đồng Tử không chú ý, Mạc Tử Phàm đã kích hoạt huyết mạch Hắc Lân.

Huyết mạch Hắc Lân của hắn ẩn chứa khí tức chân long.

Rắn dù sao cũng là rắn, trước mặt Mạc Tử Phàm có huyết mạch chân long, có chút không đáng xem.

"Tại sao không có con rắn nào tấn công chúng ta?" Đi được nửa tiếng, Thiên Thiền Đồng Tử có chút thắc mắc, vốn tưởng sẽ có rắn tấn công.

Nhưng đã đi được nửa tiếng, không có con rắn độc nào xuất hiện.

"Chẳng lẽ lần trước ta giết quá nhiều rắn độc, bây giờ không còn nữa?" Thiên Thiền Đồng Tử vừa có ý nghĩ này, ngay sau đó đã không do dự lắc đầu.

"Không thể nào, không thể nào, nhiều rắn độc như vậy, lần trước giết chắc chưa được một phần trăm, sao có thể giết hết được." Lúc này, Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên chuyển ánh mắt sang Mạc Tử Phàm.

Nếu nói nguyên nhân rắn độc không xuất hiện, khả năng lớn nhất

là ở trên người Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ.

Thiên Thiền Đồng Tử lén nhìn Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, phát hiện cả hai đều bình thản như không, phảng phất như không phải đang đi trong Long Xà Lĩnh.

Thiên Thiền Đồng Tử thực sự không nhịn được sự tò mò trong lòng, không khỏi hỏi một câu.

"Hai vị thần tiên, rắn độc ở Long Xà Lĩnh không xuất hiện, có phải là vì hai vị không?" Mạc Tử Phàm nghe vậy, không khỏi cười cười: "Ừm." Mạc Tử Phàm phóng thích khí tức chân long trong huyết mạch Hắc Lân, rắn độc trong Long Xà Lĩnh tự nhiên không dám ra ngoài.

Nghe câu trả lời của Mạc Tử Phàm, Thiên Thiền Đồng Tử hít một hơi khí lạnh, hắn cảm thấy mình đã đánh giá Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ quá lợi hại rồi.

Nhưng bây giờ, hắn mới phát hiện, mình đã sai, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, còn lợi hại hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Khí tức chân long đối với rắn độc bình thường có tác dụng, nhưng đối với Hắc Nhãn Quái Xà lại không có tác dụng gì.

Có lẽ vì Hắc Nhãn Quái Xà thuộc về một thế giới khác, cảnh giới thuộc về thế giới hiện tại, nên mới không sợ khí tức chân long của Mạc Tử Phàm.

"Hắc Nhãn Quái Xà, Hắc Nhãn Quái Xà." Khi Hắc Nhãn Quái Xà xuất hiện, Thiên Thiền Đồng Tử lập tức hét lớn.

Sự tồn tại của Hắc Nhãn Quái Xà, dường như đã để lại bóng ma tâm lý cực lớn cho hắn, nếu không phản ứng của hắn cũng không đến mức lớn như vậy.

Mạc Tử Phàm cười nhạt: "Lâu rồi không giết rắn." Nói xong, Mạc

Tử Phàm nhỏ một giọt máu lên Hắc Lân Chi Tâm.

Một giây sau, long uy cuồn cuộn được phóng thích, như bẻ gãy cành khô, phẳng phất muốn hủy diệt tất cả.

Mấy trăm con Hắc Nhãn Quái Xà xung quanh, trong nháy mắt toàn bộ bị tiêu diệt.

"..." Thiên Thiền Đồng Tử hoàn toàn kinh ngạc, cả người có chút ngây dại.

Mức độ đáng sợ của Hắc Nhãn Quái Xà ở đây, hắn vẫn còn nhớ như in.

Nhưng mà, Hắc Nhãn Quái Xà đáng sợ như vậy, lại bị giết chết dễ dàng như thế.

Hơn nữa, số Hắc Nhãn Quái Xà bị giết không phải một hai con, mà là mấy trăm con.

Giây phút này, Thiên Thiền Đồng Tử nhìn Mạc Tử Phàm, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Mạc Tử Phàm nhìn cảnh này, khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

"Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Hắc Nhãn Quái Xà, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Hắc Nhãn Quái Xà, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." "Ting, chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Hắc Nhãn Quái Xà, điểm năng lượng +5, kháng độc +1." ...

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, điểm năng lượng của Mạc Tử Phàm lại tăng lên.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, tình hình hiện tại tốt hơn rồi.

Sau khi Hắc Nhãn Quái Xà bị Mạc Tử Phàm tiêu diệt trong nháy mắt, Long Xà Lĩnh cũng không còn mối đe dọa nào, cuối cùng Mạc

Tử Phàm an toàn rời khỏi đây.

Sau khi ra khỏi Long Xà Lĩnh, lòng tin của Thiên Thiền Đồng Tử tăng lên không ít.

“Hai vị quả là những nhân vật như thần tiên, qua Long Xà Lĩnh dễ dàng như vậy.” “Tiếp theo chúng ta phải đi là Hổ Khiêu Nhai, nơi đó có những con rối bị thi thuật gia trì, những con rối đó đao thương bất nhập, cực kỳ khó đối phó.” Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ tuy lòng tin tăng mạnh, nhưng những lời cần nói vẫn phải nói.

Đối với điều này, Mạc Tử Phàm chỉ cười nhạt, đao thương bất nhập ư?

Còn Hắc Lân Huyền Trọng Thương của hắn thì sao?

Hắc Lân Huyền Trọng Thương của Mạc Tử Phàm cũng vô kiên bất tồi, đến lúc đó phòng ngự của con rối mạnh hơn, hay Hắc Lân Huyền Trọng Thương của hắn lợi hại hơn, cần phải thử mới biết.

Nhưng Hắc Lân Huyền Trọng Thương có thể đồ long, ai mạnh ai yếu rất rõ ràng.

Hổ Khiêu Nhai, nói trắng ra là một con đường xuống khe núi, địa thế khe núi có chút hiểm trở, nếu đặt một số con rối ở những vị trí đặc biệt, thì quả thực sẽ gây ra một số phiền phức cho người đi qua.

Chỉ là, vận khí của Mạc Tử Phàm dường như không tồi, những con rối ở đây toàn bộ đều đã bị phá hủy.

Mạc Tử Phàm thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, đáp xuống trước một con rối đã bị phá hủy.

Chương 255

"Ai làm vậy, lại trực tiếp vặn đứt đầu con rối." Thiên Thiền Đồng Tử có chút kinh ngạc.

Thực ra không chỉ Thiên Thiền Đồng Tử, ngay cả Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ cũng có chút kinh ngạc.

"Phàm ca, đây hẳn là bút tích của một cao thủ ngạnh công, xem ra, người ra tay là một cao thủ ngạnh công, thực lực đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực." Mạc Tử Phàm nhướng mày, gật đầu không tỏ ý kiến, "Đăng phong tạo cực sao?" Với sức mạnh hiện tại của Mạc Tử Phàm, cũng có thể làm được điều này, hơn nữa, hắn có thể làm còn gọn gàng hơn.

"May mà mình không ra tay với nhóm người đi trước, nếu không cũng quá hung tàn rồi." Thiên Thiền Đồng Tử có chút kinh hồn bạt vía, đồng thời cười nói, "Nhưng như vậy cũng tốt, chúng ta lại tiết kiệm được thời gian." Lời của Thiên Thiền Đồng Tử không sai, nhóm người đi trước đã dọn đường, quả thực giúp Mạc Tử Phàm tiết kiệm không ít thời gian.

Mọi người nhanh chóng xuyên qua Hổ Khiêu Nhai.

Tiếp theo còn hai cửa ải nữa, nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ có chút kinh ngạc là, những cửa ải này lại toàn bộ đã bị giải quyết.

Mạc Tử Phàm vốn tưởng cần một chút công phu mới có thể giải quyết trận chiến, không ngờ lần này lại có lúc được làm người vô hình.

"Thực lực của nhóm người đi trước có chút mạnh nha, lúc đó ta vào còn tổn binh hao tướng, cửu tử nhất sinh, đối phương lại dễ dàng

xuyên qua như vậy." Thiên Thiền Đồng Tử lên tiếng, "Chẳng lẽ ta ở trong núi quá lâu, bên ngoài đã xuất hiện nhiều cao thủ như vậy rồi sao." Mạc Tử Phàm không để ý đến Thiên Thiền Đồng Tử, liếc nhìn Tiểu Vu Nữ: "Em thấy sao?" Mạc Tử Phàm ban đầu cho rằng nhóm người ở đây là thuộc hạ của Cửu Đức Khảo, nhưng bây giờ xem ra, không phải.

Nếu không phải thuộc hạ của Cửu Đức Khảo, vậy thì là ai?

Thế giới đạo mộ này, phức tạp hơn Mạc Tử Phàm tưởng tượng.

Chẳng lẽ, trong thế giới đạo mộ này, đã xuất hiện thế lực mới?

Mạc Tử Phàm không biết, nhưng lần này đã gặp phải, hắn cũng sẽ không chịu thua, không đụng độ một lần, rốt cuộc thế nào, không thể biết được.

Nhưng từ tình hình Mạc Tử Phàm thấy hiện tại, thực lực của đội người này vô cùng, vô cùng mạnh, thậm chí có thể nói là mạnh đến mức vô lý.

Thể chất của Mạc Tử Phàm vượt xa người thường, một số việc hắn có thể làm được, đối với người thường, lại là vô cùng khó.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, đợi gặp mặt sẽ biết thôi, những người đó đi trước chúng ta, rồi sẽ có lúc gặp mặt." Tiểu Vu Nữ vỗ vai Mạc Tử Phàm, cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Mạc Tử Phàm khẽ gật đầu, ý của Tiểu Vu Nữ tự nhiên hắn cũng hiểu.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ, Thiên Thiền Đồng Tử ba người cuối cùng đã đến cổng thành Thất Thải.

Tại cổng thành Thất Thải có một người đàn ông trung niên vạm vỡ đang ngồi, dường như đã sớm phát hiện ra mấy người Mạc Tử Phàm, lại giống như vẫn chưa hề phát hiện ra họ.

“Thất Thải Thành hiện tại không thể vào, đợi công chúa nhà ta ra ngoài, mới có thể vào.” Người đàn ông trung niên nói sau khi ba người Mạc Tử Phàm đến gần.

Mạc Tử Phàm nhíu mày: “Công chúa?

Tại sao không thể vào?

Nếu ta nhất định phải vào thì sao?” Mạc Tử Phàm nghe lời người đàn ông trung niên có chút không vui.

Tuy hắn đi đường này được hưởng lợi, nhưng không có nghĩa là đối phương có quyền chủ đạo.

“Ta đến tìm người, không phải tìm báu vật, xin hãy nể mặt một chút.” Mạc Tử Phàm lên tiếng, dù sao hắn cũng là người được hưởng lợi, nếu không được, thì ra tay cũng chưa muộn.

“Ta đã nói không được là không được, nếu không phục, có thể xông vào.” Người đàn ông trung niên lạnh lùng liếc nhìn ba người Mạc Tử Phàm, ánh mắt chỉ dừng lại trên người hắn một chút.

“Ngươi có biết đang nói chuyện với ai không?

Trước mặt ngươi là hai vị thần tiên sống đấy.” Thiên Thiền Đồng Tử thấy thái độ của người đàn ông trung niên, lập tức lên tiếng.

“Thần tiên sống?” Người đàn ông trung niên khinh miệt cười: “Loại hàng này, mà cũng dám gọi là thần tiên sống.” Thực ra Mạc Tử Phàm hiện tại có thể làm được vinh nhục không kinh.

Nhưng cần biết, hiện tại hắn không định nhẫn nhịn.

Đặc biệt là Thất Thải Thành bắt buộc phải vào, cho nên, một trận chiến là không thể tránh khỏi.

“Vậy ta thử xem, xem ngươi cản đường ở đây, có bản lĩnh cản đường không.” Mạc Tử Phàm không thích nói nhảm, dứt lời, Hắc Lân

Huyền Trọng Thương trong tay đã đâm ra.

Một điểm hàn mang lóe lên, sau đó thương ra như rồng!

Tinh túy của Bá Vương thương pháp là bá đạo, cộng thêm thể chất kinh khủng của Mạc Tử Phàm, chỉ trong nháy mắt, hắn đã áp chế được người đàn ông trung niên.

Âu Dương Tinh Hổ vô cùng kinh ngạc, hắn cũng là một võ giả có thể chất xuất chúng, nhưng khi đối mặt với công kích của Mạc Tử Phàm, lại có cảm giác khó chống đỡ.

"Người trẻ tuổi bây giờ đều mạnh như vậy sao?" Âu Dương Tinh Hổ thầm nghĩ trong lòng, bắt đầu toàn lực ứng phó.

Nhưng mà, thể chất tuy mạnh, nhưng so với Mạc Tử Phàm, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

"Được rồi, ta nhận thua." Sắc mặt Âu Dương Tinh Hổ có chút âm trầm, là một võ giả hàng đầu, hắn hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và Mạc Tử Phàm.

Tiếp tục đánh như vậy, cũng vô ích.

Không thể là đối thủ của Mạc Tử Phàm, điểm này Âu Dương Tinh Hổ rất rõ, cho nên cũng không cần thiết phải đánh tiếp.

Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, cũng không ngờ, người đàn ông trung niên lại nhận thua sảng khoái như vậy.

"Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ, thương pháp đã xuất thần nhập hóa, tại hạ Âu Dương Tinh Hổ, không biết nên xưng hô tiểu huynh đệ thế nào." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm cũng không giấu giếm: "Mạc Tử Phàm." Khi Mạc Tử Phàm nói ra tên mình, trên mặt Âu Dương Tinh Hổ lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Chương 256

"Chả trách tiểu huynh đệ lợi hại như vậy, hóa ra là đệ tử chân truyền duy nhất của Tề Bát Gia." Lần này đến lượt Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc, danh tiếng của sư phụ đã lớn đến vậy rồi sao?

Tùy tiện gặp một người mà cũng biết sư phụ.

"Ngài quen sư phụ ta?" Mạc Tử Phàm hỏi một câu, nếu là bạn bè, thì cũng không tệ.

Ở đây có được bạn bè thực lực không tồi giúp đỡ, đối với hắn, cũng là một chuyện tốt.

Rốt cuộc mục đích của Mạc Tử Phàm có lẽ không giống Âu Dương Tinh Hổ.

Mạc Tử Phàm đến đây để tìm Hoắc Linh, Âu Dương Tinh Hổ không đến mức cũng tìm Hoắc Linh.

"Chỉ có duyên gặp một lần, nhưng với đại nhân vật như sư phụ cậu, có lẽ không biết tôi." Mạc Tử Phàm không biết Âu Dương Tinh Hổ nói thật hay cố ý tâng bốc sư phụ.

"Lần này tôi đến đây để tìm một người, là người của Cửu Môn, nếu gặp được, hy vọng có thể thông báo cho tôi một tiếng." Thất Thải Thành diện tích không nhỏ, nếu có thể, Mạc Tử Phàm hy vọng được giúp đỡ.

"Người cậu tìm, có phải là Hoắc Linh không?" Âu Dương Tinh Hổ lên tiếng, lời vừa nói ra, khiến Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đều có chút kinh ngạc.

Tiểu Vu Nữ trực tiếp hỏi: "Ông đã gặp Hoắc Linh?" Âu Dương Tinh Hổ lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Gặp, nhưng không phải gặp người

thật, tôi tìm thấy một cuốn sổ tay ở gần đây, đúng là của Hoắc Linh." "Từ tình hình trong sổ tay, tôi đoán, Hoắc Linh có lẽ đã đến đây mấy tháng trước, nhưng bây giờ có còn ở Thất Thải Thành hay không, thì không biết được." "Đa tạ đã thẳng thắn." Mạc Tử Phàm chắp tay, tiếp tục hỏi: "Không biết có thể đưa cho tôi cuốn sổ tay của Hoắc Linh không." Mạc Tử Phàm muốn tìm Hoắc Linh, không chừng trong sổ tay của cô có thể tìm thấy một số thông tin liên quan.

Nghe vậy, Âu Dương Tinh Hổ gật đầu, nói: "Cái này thì không vấn đề, nhưng bây giờ cuốn sổ tay không ở trong tay tôi, đi theo tôi đi." Âu Dương Tinh Hổ dẫn Mạc Tử Phàm vào Thất Thải Thành.

Ban đầu Mạc Tử Phàm nghĩ Thất Thải Thành sẽ đổ nát không chịu nổi, nhưng bây giờ nhìn thấy thành phố này, mới biết, Thất Thải Thành lại rộng lớn và sạch sẽ như vậy.

Nói đơn giản, nơi này một chút cũng không giống một thành trì đã hoang phế từ lâu, mà giống như một thành phố mới.

Nhưng Thất Thải Thành mà Mạc Tử Phàm đang thấy, thật sự là một thành trì trông như thường xuyên có người ở.

Âu Dương Tinh Hổ dẫn Mạc Tử Phàm đến một con phố ở góc, dừng lại.

Trong con phố ở góc này, họ vào một cửa hàng số mười hai.

"Phàm ca, em nói anh nghe, những con phố ở đây, mỗi cửa hàng đều có thể có bảo bối.

Thất Thải Thành, cả thành phố này ẩn chứa khối tài sản khó có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, tài sản đó không thể đo lường bằng tiền bạc, giống như Phản Lão Hoàn Đồng cổ của em vậy." Thiên Thiền Đồng Tử vô cùng phấn khích nói nhỏ vào tai Mạc Tử Phàm.

Lần thứ hai đến Thất Thải Thành, hắn phấn khích không thôi.

“Nói không sai, nhưng nguy hiểm tồn tại trong Thất Thải Thành cũng không phải người thường có thể chịu đựng được.

Tôi chọn ở đây cũng là để tìm một số loại dược liệu quý giá.” Nói đến đây, Âu Dương Tinh Hổ cười cười, nói: “Nhưng cụ thể là dược liệu gì, thì không tiện tiết lộ.” Mạc Tử Phàm mấy người vào cửa hàng, sau khi vào, Mạc Tử Phàm thấy có khoảng hơn hai mươi người.

Cửa hàng này diện tích khá lớn, những người ngồi trong cửa hàng đều đổ dồn ánh mắt vào Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nhướng mày, bởi vì hắn có thể cảm nhận được khí tức trên người những người này đều vô cùng mạnh mẽ.

Điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kinh ngạc là, trong số những người này, người đứng đầu lại là một người trẻ tuổi.

Người này trông như một cô gái trẻ khoảng mười sáu tuổi.

Chính xác, nên là một thiếu nữ.

Nếu chỉ là một thiếu nữ, Mạc Tử Phàm sẽ không quá để ý, nhưng bây giờ hắn có thể cảm nhận được thiếu nữ này có chút mạnh mẽ.

Tuy xa không bằng Áo Cổ công chúa, nhưng miễn cưỡng có thể sánh ngang với Tiểu Vu Nữ.

Bên cạnh thiếu nữ có một ông lão liếc nhìn Âu Dương Tinh Hổ.

Tuy ông lão không mở miệng hỏi, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Âu Dương Tinh Hổ khẽ gật đầu với ông lão, sau đó nói với thiếu nữ và ông lão: “Thưa tiểu thư, thưa trưởng lão, vị này là tiểu huynh đệ Mạc Tử Phàm, đệ tử của Tề Bát Gia, thực lực cực mạnh.” Âu Dương Tinh Hổ vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Mạc Tử Phàm.

“Hóa ra tiểu huynh đệ là đệ tử của Tề Bát Gia, ta và sư phụ cậu, Tề Bát Gia, cũng có chút giao tình.

Sư phụ cậu quả là một đại năng, lần này để tiểu huynh đệ đến Thất Thải Thành, có phải là muốn phá trận vào mộ không?” Giọng nói già nua của ông lão truyền đến, Mạc Tử Phàm không khỏi nhướng mày, mạng lưới quan hệ của sư phụ thật không tầm thường.

Đương nhiên, đối với Mạc Tử Phàm, có một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Ông lão đó, Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm lại không nhìn thấu.

Người mà Động Sát Thiên Nhãn của Mạc Tử Phàm không nhìn thấu không nhiều, ông lão này khiến hắn không nhìn thấu, cho Mạc Tử Phàm biết, ông lão trông có vẻ rất bình thường này, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, chuyện bây giờ đã vượt ngoài dự đoán của hắn.

Đối với Mạc Tử Phàm hiện tại, ông lão bên cạnh thiếu nữ là một biến số không thể kiểm soát.

Ở nơi như Thất Thải Thành, gặp phải một ông lão sâu không lường được, không phải là chuyện tốt.

Mặc dù ông lão có chút giao tình với sư phụ, nhưng cụ thể thế nào, Mạc Tử Phàm cũng không biết, cho nên, không phải là không có khả năng ông lão sẽ ra tay với hắn.

Chương 257

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, nhìn mọi người, cuối cùng dừng ánh mắt trên người thiếu nữ.

"Tại hạ Mạc Tử Phàm, không biết vị cô nương đây xưng hô thế nào?" Thiếu nữ mỉm cười với Mạc Tử Phàm, dung nhan đó cũng tuyệt mỹ, ngang ngửa với Tiểu Vu Nữ, hoàn toàn không phải loại người như Hoắc Tú Tú có thể sánh bằng.

"Tiểu nữ tử Âu Dương Thiến Tuyết." "Âu Dương cô nương, lần này tôi đến đây, chủ yếu là muốn xem cuốn sổ tay Hoắc Linh để lại." "Lần này tôi đến Thất Thải Thành, không phải để tìm kho báu, mà là được Hoắc lão thái thái của nhà họ Hoắc ủy thác, đến đây tìm Hoắc Linh." Mạc Tử Phàm không thích vòng vo, nên trực tiếp nói rõ ý định của mình.

Hơn nữa, cục diện hiện tại đối với hắn, vô cùng nghiêm trọng.

"Không giấu gì cậu, cuốn sổ tay của Hoắc Linh quả thực ở trong tay tôi.

Nhưng, bây giờ không thể đưa cho cậu được." Nói đến đây, trên mặt Âu Dương Thiến Tuyết lộ ra một nụ cười nhạt.

"Tôi cũng không ngại nói cho cậu biết, trong sổ tay của Hoắc Linh có phương pháp tiến vào mộ Thất Thải Huyền Long." "Tuy tiểu huynh đệ đến tìm người, nhưng mộ Thất Thải Huyền Long là nơi thế nào, tin rằng cậu cũng biết." Nghe đến đây, khóe miệng Mạc Tử Phàm nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ: "Âu Dương cô nương, cô chuẩn bị tiến vào mộ Thất Thải Huyền Long?" "Không sai." Âu Dương Thiến Tuyết gật đầu, "Trong mộ Thất Thải Huyền Long có rất nhiều bảo vật, lần này ta nhất định phải đi." "Hơn nữa, thứ quan trọng nhất ta

tìm kiếm lần này, cũng ở trong mộ Thất Thải Huyền Long." Âu Dương Thiến Tuyết nói xong, lại tiếp tục nói với Mạc Tử Phàm.

"Nếu tiểu huynh đệ bằng lòng, ta có thể cho cậu cùng ta tiến vào mộ Thất Thải Huyền Long, bởi vì theo những gì ghi trong sổ tay của Hoắc Linh, cô ấy có lẽ đã tiến vào mộ rồi." Mạc Tử Phàm sau khi nghe lời Âu Dương Thiến Tuyết, sắc mặt không khỏi trở nên có chút khó coi.

Ban đầu Âu Dương Tinh Hổ đã đồng ý ngon lành, nhưng bây giờ lại biến thành thế này.

Âu Dương Tinh Hổ ở bên cạnh cũng cười gượng gạo, tỏ ý mình cũng không có cách nào.

Tiểu Vu Nữ kéo Mạc Tử Phàm, ánh mắt dừng trên người ông lão.

Biểu hiện này của Tiểu Vu Nữ thực ra rất rõ ràng, đó là cô cũng nhìn ra thực lực của ông lão này phi thường, căn bản không phải người thường có thể chống lại.

Mạc Tử Phàm cũng nhận ra tình hình ở đây, nếu bây giờ ra tay cướp, Mạc Tử Phàm cũng không có chút nắm chắc nào.

Rốt cuộc ông lão bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết, Mạc Tử Phàm thực sự không nhìn thấu, nói đơn giản, ông lão này sâu không lường được, nếu thật sự ra tay, Mạc Tử Phàm cũng không biết sẽ thế nào.

Cho nên, nếu có thể không ra tay, thì tốt nhất không nên ra tay, bởi vì một khi ra tay, Mạc Tử Phàm không sao.

Điều hắn lo lắng là Tiểu Vu Nữ, dù sao cô cũng hết lòng đi theo hắn, Mạc Tử Phàm không muốn hại cô.

Nếu như lùi một bước, Hoắc Linh không đi cùng họ, thì cô ấy sẽ phải hành động một mình.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ hai người muốn vào lăng mộ cổ một cách an toàn cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Từ góc độ này, việc Mạc Tử Phàm đi cùng họ không hẳn là một mối quan hệ căng thẳng.

Suy cho cùng, mỗi người đều có mục đích riêng, Âu Dương Thiến Tuyết làm vậy cũng là để đề phòng, không có gì đáng trách.

Vì vậy, thực ra đối với Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ, dù có đồng ý thì cũng chẳng sao.

Sau một hồi cân nhắc, Mạc Tử Phàm gật đầu với Âu Dương Thiến Tuyết: "Nếu đã vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.

Nhưng có một điều, chuyến đi này tôi nhận lời của Hoắc lão thái đi tìm Hoắc Linh, cho nên đến lúc gặp được Hoắc Linh, xin hãy giao cô ấy cho tôi." Âu Dương Thiến Tuyết nhướng mày, không lập tức đồng ý.

"Tất nhiên, thể diện của Tề Bát gia, vẫn phải nể." Hai bên đạt được thỏa thuận chung, điều này đối với Mạc Tử Phàm cũng là một chuyện tốt.

Đương nhiên, với Mạc Tử Phàm lúc này, còn phải xem cuối cùng Âu Dương Thiến Tuyết sẽ làm gì.

Âu Dương Thiến Tuyết có phòng bị với Mạc Tử Phàm, và Mạc Tử Phàm cũng có phòng bị với Âu Dương Thiến Tuyết.

Thực ra điều này rất bình thường, chẳng có gì to tát cả.

Điều Mạc Tử Phàm thực sự lo lắng là lão già bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết, nếu không Mạc Tử Phàm cũng chẳng đến mức phải đồng ý với cô ta.

Nếu sau khi vào lăng mộ, Mạc Tử Phàm tìm được Hoắc Linh,

nhưng Âu Dương Thiến Tuyết lại không giao người, lúc đó quả thật sẽ có chút phiền phức.

Nhưng dù vậy, Mạc Tử Phàm cũng không phải hoàn toàn không có cách đối phó, bởi vì đối với hắn, nếu thực sự không được, có thể đốt cháy Hắc Lân Long Văn.

Dù sao đi nữa, đã hứa với Hoắc lão thái, hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức để đưa Hoắc Linh trở về an toàn.

"Ta đã xem giờ rồi, khoảng năm giờ chiều là cơ hội tốt nhất để vào mộ Thất Thải Huyền Long.

Lát nữa chúng ta sẽ xuất phát." "Được." Đã quyết định hợp tác, Mạc Tử Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp đồng ý.

Đợi khoảng một tiếng, sau khi ăn chút gì đó, Âu Dương Thiến Tuyết đứng dậy, nói thẳng: "Thời gian cũng sắp đến rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi.

Có ai cần chuẩn bị gì không?" Âu Dương Thiến Tuyết nhìn về phía mọi người, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ cùng tất cả mọi người đều đứng dậy: "Không cần chuẩn bị gì cả, chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi!" Thực ra Mạc Tử Phàm biết, câu nói vừa rồi của Âu Dương Thiến Tuyết, phần nhiều là đang hỏi ý kiến hắn.

Thấy Mạc Tử Phàm gật đầu đồng ý, những người khác cũng không nói gì thêm, cả nhóm cùng nhau xuất phát.

"Theo nội dung ghi trong sổ tay của Hoắc Linh, mộ Thất Thải Huyền Long thực ra nằm bên dưới phủ thành chủ của thành Thất Sắc." "Vốn dĩ mộ Thất Thải Huyền Long cũng không phải là lăng mộ cổ, mà là một kho báu của phủ thành chủ thành Thất Sắc.

Chỉ là sau này thành Thất Sắc xảy ra biến cố, kho báu này của phủ thành chủ cũng bị cải tạo thành mộ Thất Thải Huyền Long." Nói đến

đây, Âu Dương Thiến Tuyết dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục: "Cách nói này chỉ là bên ngoài thôi.

Ta đã tra tư liệu, về mộ Thất Thải Huyền Long, thực ra còn có một cách nói khác." "Đó là các đời thành chủ của thành Thất Sắc đều là hậu duệ của rồng, nói đơn giản là long nhân.

Những long nhân này đang bảo vệ một bí mật kinh thiên động địa.

Bí mật này, theo lời tổ tiên, là một con huyền long, một con rồng thật sự!" Mạc Tử Phàm nhướng mày, hắn cũng từng nghe Hoắc lão thái nói, trong mộ Thất Thải Huyền Long có phong ấn một con rồng thật.

Chương 258

Chẳng lẽ các đời thành chủ của thành Thất Sắc đều là hậu duệ của huyền long, đều đang bảo vệ nó sao?

Đương nhiên, thực ra hai cách nói này không hề mâu thuẫn.

Có thể hiểu là có người đã phong ấn huyền long, sau đó hậu duệ của huyền long phát hiện ra con rồng bị phong ấn.

Về sau, họ xây dựng thành Thất Sắc, bảo vệ tổ tiên huyền long của mình.

Nhưng, tình hình cụ thể trong mộ Thất Thải Huyền Long thế nào, Mạc Tử Phàm chỉ có thể sau khi vào trong mới biết được.

Bây giờ nói những điều này đều hơi sớm.

Mạc Tử Phàm hít sâu một hơi, không tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa.

Âu Dương Thiến Tuyết dẫn đường, Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ đi theo sau, cả nhóm người tiến về phía phủ thành chủ thành Thất Sắc.

Trên đường đi, Thiên Thiền Đồng Tử khẽ nói với Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ: "Hai vị thần tiên, ta phải nói trước cho hai vị biết, ở thành Thất Sắc này, ngoài ta ra, còn có một số thổ dân sinh sống, nhưng họ không hề thân thiện chút nào." "Đương nhiên, nếu hai vị có thể giết được những thổ dân đó, có thể nhận được một số bảo vật bất ngờ từ cửa hàng của ta." Mạc Tử Phàm nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc, thành Thất Sắc lại thật sự có thổ dân.

Tòa thành này đã biến mất trong lịch sử một trăm năm, cũng có thể coi là một tòa thành cổ.

Trong một tòa thành đã biến mất trăm năm lại có thổ dân tồn tại, thực sự khiến Mạc Tử Phàm có chút không ngờ tới.

Giọng của Thiên Thiền Đồng Tử tuy không lớn, nhưng lão già bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết lại nghe rất rõ.

"Cậu ta nói không sai, ở đây không chỉ có thổ dân, mà số lượng thổ dân còn không ít.

Họ sống ở đây, tính cách cô độc, gần như không tiếp xúc với người ngoài." Nói đến đây, Âu Dương Thiến Tuyết tiếp lời lão già, nói tiếp: "Thực ra có người vẫn luôn cảm thấy thổ dân ở thành Thất Sắc hiện nay không phải là người theo đúng nghĩa đen, vì họ gần như không giao tiếp với người bình thường." Mạc Tử Phàm cau mày, chưa kịp nói gì thì Âu Dương Tinh Hổ đã lên tiếng: "Thực ra tốt nhất là không nên chọc vào họ." "Theo suy đoán của ta, những người này đều không dễ đối phó, cho nên, chúng ta tốt nhất không nên chọc vào." "Còn về những bảo vật trong các cửa hàng đó, thực ra đa số đều là hàng thường.

Bảo vật thật sự tốt của thành Thất Sắc đều nằm trong mộ Thất Thải Huyền Long." Mạc Tử Phàm gật gù, tỏ vẻ không quan tâm.

Bảo vật hay không, hắn thực sự không để ý.

Nếu có thể có được Hắc Lân Tàn Ấn hoặc Hồn của Lân Huyền Trọng Côn, có lẽ Mạc Tử Phàm mới động lòng.

Nhưng trong tình hình hiện tại, Mạc Tử Phàm thật sự không quan tâm.

Bởi vì chưa nói đến sư phụ Tề Thiết Chủy của hắn, chỉ riêng bản thân Mạc Tử Phàm cũng không thèm để mắt đến những cái gọi là bảo bối đó, kể cả cổ vật có khả năng phản lão hoàn đồng.

Bởi vì những thứ đó, đối với Mạc Tử Phàm mà nói, không có tác

dụng thực chất.

Đương nhiên, nếu có thiên tài địa bảo có thể trực tiếp nâng cao linh hồn lực hoặc thể phách, đối với Mạc Tử Phàm cũng có một chút hấp dẫn.

Nhưng loại thiên tài địa bảo đó gần như có thể bỏ qua không tính.

Đối với Mạc Tử Phàm, muốn có được loại thiên tài địa bảo đó là chuyện không thể.

Dù ở đây là thành Thất Sắc, khả năng này cũng vô cùng, vô cùng thấp.

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Đối với Mạc Tử Phàm, lần này có thể an toàn tìm được Hoắc Linh đã là tốt lắm rồi.

"Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa." "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa..." Đột nhiên, một giọng nói của một lão già vang lên từ con phố tối tăm.

Giọng nói nghe rất bình thường, lời nói cũng bình thường, giống như một người gõ mõ thời xưa.

Người gõ mõ trong xã hội hiện đại đã không còn, nhưng ở thời xưa, người gõ mõ lại khá nhiều.

Hầu như nơi nào có dân cư tụ tập trên ngàn người, đều sẽ có người gõ mõ.

Nhưng trong một tòa thành cổ tĩnh mịch như vậy, đột ngột nghe thấy tiếng gõ mõ, khiến Mạc Tử Phàm lập tức cảnh giác.

"Người gõ mõ của thành Thất Sắc." Âu Dương Thiến Tuyết nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Rõ ràng, cô ta cũng biết về người gõ mõ của thành Thất Sắc.

Hơn nữa, từ biểu cảm hiện tại của cô ta cũng có thể biết, người gõ mõ của thành Thất Sắc này tuyệt đối không phải loại hiền lành, có khả năng là kẻ đầu tiên phải đối phó.

Mạc Tử Phàm nghe thấy giọng của người gõ mõ vừa rồi, tuy cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không thấy có gì không ổn, chỉ đứng chờ xem.

Âu Dương Thiến Tuyết lại tỏ ra kinh hãi, vì cô ta dường như đã nghe các bậc trưởng bối kể rằng, người gõ mõ của thành Thất Sắc không phải là người sống, mà là người đã chết.

"Mau trốn đi, đám người gõ mõ này không phải người tốt đâu." Âu Dương Thiến Tuyết ý thức được có chuyện không ổn, vội vàng nhắc nhở Mạc Tử Phàm và những người bên cạnh.

Mạc Tử Phàm lại không cho là vậy, cảm thấy Âu Dương Thiến Tuyết thật sự có chút lo bò trắng răng, chẳng qua chỉ là người gõ mõ thôi mà, có gì mà phải làm to chuyện.

"Chúng ta quang minh chính đại ở đây, tại sao phải trốn?" Mạc Tử Phàm có sự kiêu ngạo của mình, nên không chịu nghe theo Âu Dương Thiến Tuyết.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng rất tức giận, thật sự cảm thấy tên Mạc Tử Phàm này lại gây bất đồng ý kiến vào lúc này, quả là điều không tốt.

"Mạc Tử Phàm, anh..." Chưa đợi Âu Dương Thiến Tuyết trút giận lên Mạc Tử Phàm, cô ta đột nhiên không nói được nữa.

Chương 259

Âu Dương Thiến Tuyết dường như bị thứ gì đó khống chế, dù cố gắng thế nào cũng không thể thốt ra một lời.

Đôi mắt của Thiên Thiền Đồng Tử cũng rất tinh tường, lập tức phát hiện hiện trường vô cùng quỷ dị, dường như bị bao trùm trong một bầu không khí âm u.

"Xem ra kẻ địch đã ra tay trước rồi, chúng ta phải cẩn thận." Thiên Thiền Đồng Tử cũng vội vàng lên tiếng, nhắc nhở Mạc Tử Phàm và những người bên cạnh.

Đối với những người xa lạ này, vì chưa được phép mà tự ý xâm nhập vào thành Thất Sắc, nên tự nhiên khiến người gõ mõ của thành Thất Sắc vô cùng bất mãn.

"Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.

Từ đâu đến, thì về đó đi." Giọng của người gõ mõ lúc này cũng ngày càng gần, nghe ra rõ ràng đang ở ngay bên cạnh.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ, nhưng hắn không hề sợ hãi, ngược lại rất bình tĩnh, nếu người gõ mõ thật sự nguy hiểm như vậy, vừa hay cũng để hắn thử tài một phen.

"Tao không đi, để tao xem mày có thể làm gì được tao." Tử Phàm thật sự có dũng khí, lại dám khiêu khích người gõ mõ.

Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ tuy không nói được một lời, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng cho Mạc Tử Phàm.

"Xong rồi xong rồi, người gõ mõ đến rồi, chúng ta sắp gặp xui xẻo rồi." Âu Dương Thiến Tuyết lúc này trong lòng vô cùng lo lắng bất an,

cảm thấy tuyệt vọng.

Cùng với một làn khói đen xuất hiện, ngay sau đó Mạc Tử Phàm cả người lập tức bị bao trùm, cũng khiến Tiểu Vu Nữ và những người bên cạnh kinh hãi bất an.

"Mạc Tử Phàm, mau ra đi, anh không sao chứ?" Tiểu Vu Nữ vốn định đi cứu Mạc Tử Phàm, nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không thể đến gần làn khói đen đó, nên vô cùng lo lắng.

Mạc Tử Phàm lại không hề gì, dù bây giờ có nguy hiểm, nhưng lòng hắn lại sáng như gương, tuy không nhìn thấy người gõ mõ, nhưng nhắm mắt lại, hoàn toàn có thể cảm nhận được đòn tấn công của kẻ địch.

Mạc Tử Phàm cũng không rảnh rỗi, cảm nhận được chỗ nào có người tấn công, hắn cũng lập tức đáp trả, cứ như vậy qua lại mười mấy chiêu, người gõ mõ kia đã chịu thua trước.

"Những kẻ ngoại lai các ngươi, đừng mừng vội, đừng tưởng thành Thất Sắc dễ vào như vậy." Người gõ mõ lần đầu giao đấu với Mạc Tử Phàm, rõ ràng đã nhận ra người này không đơn giản.

Đợi khói đen tan đi, người gõ mõ cũng biến mất, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể kê cao gối ngủ yên, vì người gõ mõ của thành Thất Sắc không chỉ có một người.

Âu Dương Thiến Tuyết cuối cùng cũng thở phào một hơi dài, vừa rồi thật sự suýt chút nữa bị ngạt chết, xem ra người gõ mõ sở dĩ niêm phong miệng cô ta là vì cô ta biết quá nhiều.

"Mạc Tử Phàm, anh rốt cuộc có thể nghe lời không hả, tôi đã nói trước với anh rồi, bảo anh đừng chủ động chọc vào đám người gõ mõ này mà?

Anh không biết phân biệt tốt xấu à?" Âu Dương Thiến Tuyết thật

sự có chút tức giận, đã là đồng đội rồi, thì không thể cứ theo ý mình, tuyệt đối không thể liên lụy đến người khác.

"Lại chẳng phải tôi chủ động chọc vào hắn, rõ ràng là hắn chủ động chọc vào tôi, được không hả?" Mạc Tử Phàm vẫn đặc biệt cứng miệng, chết cũng không hối cải, cãi lại Âu Dương Thiến Tuyết.

Trong mắt Âu Dương Thiến Tuyết vốn không dung được hạt cát, dù sao cũng là công chúa, nên cơ bản ở đâu cũng không có ai dám không coi cô ta ra gì, vì vậy nhất định phải chế ngự Mạc Tử Phàm mới được.

"Thiến Tuyết, cô là người có thân phận, chú ý lời nói và hành động, với loại người này không thể nói lý được, chúng ta nên tiếp tục lên đường." Thấy Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm đã giương cung bạt kiếm, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện không vui, lão già kia vội vàng khuyên giải.

Đối với lời của lão già, Âu Dương Thiến Tuyết thật sự nghe lọt tai, liền bình tĩnh lại, không thèm để ý đến Mạc Tử Phàm nữa.

Mạc Tử Phàm càng ngày càng cảm thấy, lão già bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết này thật sự không đơn giản, cũng rất thần bí, chắc hẳn cũng là một nhân vật lớn.

Tiểu Vu Nữ cũng lo lắng, vì cô bé cũng không hy vọng nhìn thấy Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết xảy ra mâu thuẫn, dù sao đã lựa chọn kết bạn, thì nên bao dung lẫn nhau.

"Mạc Tử Phàm, anh cũng thật là, chấp nhặt với cô ấy làm gì?" Tiểu Vu Nữ khẽ trách Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lại không để tâm, làm mặt quỷ với cô bé, rồi vội vàng đuổi theo bước chân của Âu Dương Thiến Tuyết, để khỏi bị lạc đường.

Càng đi sâu vào, họ đã đến vị trí trung tâm của thành Thất Sắc, nơi này chắc tương đương với khu CBD của một thành phố lớn.

Ở trong môi trường như vậy, thật sự khiến Âu Dương Thiến Tuyết cũng không nhịn được có chút lo lắng, dù sao họ không phải người bản địa, là người ngoài, chắc chắn sẽ bị thổ dân thù địch.

"Này anh kia, nếu không muốn cùng bạn bè gặp chuyện không may, tôi hy vọng anh tốt nhất nên an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa.

Anh cũng thấy ánh mắt của đám thổ dân đó rồi chứ, hận không thể giết chết chúng ta hay sao?" Âu Dương Thiến Tuyết vừa dẫn đường cho mọi người, vừa vẫn không nhịn được phải tiếp tục nhắc nhở Mạc Tử Phàm, vì người khiến cô ta lo lắng nhất chính là hắn.

"Đa tạ lời nhắc nhở của cô." Lần này Mạc Tử Phàm lại vô cùng lịch sự, khiến Âu Dương Thiến Tuyết rất kinh ngạc.

Không cần biết Mạc Tử Phàm và những người khác đi đâu, đám thổ dân xung quanh thành Thất Sắc đều không nhiệt tình, mỗi người đều trông lạnh như băng, như thể người khác nợ tiền họ vậy.

Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không giao tiếp với đám thổ dân này, dù sao cũng không quen, quỷ mới biết họ có chịu nói chuyện hay không.

"Âu Dương Thiến Tuyết, tôi thấy trong mắt đám thổ dân xung quanh đều đầy sát khí, tôi có một dự cảm không lành, họ sẽ ra tay." Mạc Tử Phàm cũng nghiêm túc cảnh giác đám thổ dân đó, nói ra nỗi lo của mình.

Âu Dương Thiến Tuyết trong lòng vốn đã không yên, cũng đặc biệt lo lắng, đã đủ phiền rồi, không ngờ Mạc Tử Phàm lại còn nói những lời này.

“Ngậm cái miệng quạ của anh lại, đừng có vạch áo cho người xem lưng.” Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên không vui, cũng không nể mặt mà mắng lại Mạc Tử Phàm.

Trực giác của Mạc Tử Phàm trước nay đều chính xác, dù sao những gì cần nói hắn đã nói rồi, còn Âu Dương Thiến Tuyết có tin hay không, đó là chuyện của cô ta, không liên quan đến hắn.

“Mạc Tử Phàm nói không sai, Thiến Tuyết, không thể lơ là.

Ở nơi này, xung quanh đều là nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Lão già bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết cũng nhắc nhở cô ta, rõ ràng đối với khả năng dự đoán đặc biệt này của Mạc Tử Phàm, lão có thể tin tưởng được.

Âu Dương Thiến Tuyết gật đầu, tuy không tin Mạc Tử Phàm, nhưng lời của lão già, cô ta lại răm rắp nghe theo.

Chương 260

"Cô nhóc, ta phải cảnh cáo em, lát nữa không cần biết xảy ra chuyện gì, đều phải đi theo ta, tuyệt đối không được rời khỏi bên cạnh ta." Để đảm bảo an toàn tính mạng cho Tiểu Vu Nữ, Mạc Tử Phàm phải sắp xếp trước mọi việc trước khi có chuyện xảy ra.

Tiểu Vu Nữ cũng rất nghe lời, nên từ bây giờ bắt đầu, cô bé nắm chặt một cánh tay của Mạc Tử Phàm, sợ rằng lát nữa sẽ bị lạc mất anh.

"Bắt hết đám người ngoại lai này cho ta, nếu dám kháng lệnh, giết không tha." Vốn dĩ Mạc Tử Phàm và những người khác đang đi đường ngon lành, kết quả đột nhiên nghe thấy một người cưỡi ngựa, dẫn theo một đám binh lính, bao vây họ lại.

Mạc Tử Phàm tính tình nóng nảy, tự nhiên không vui, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, chờ xem phản ứng của Âu Dương Thiến Tuyết.

"Chúng tôi không phải người xấu, chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi, không có ác ý, xin hãy thả chúng tôi đi." Âu Dương Thiến Tuyết cũng không muốn gây chuyện, nên vội vàng hạ thấp tư thái, cầu xin viên trưởng quan dẫn binh cưỡi ngựa kia.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, viên trưởng quan kia cũng lạnh như băng, từ trên mặt gã, thật sự không nhìn ra một chút tình người nào, nên không chịu tin tưởng.

"Bớt nói nhảm đi, ta không cần biết các ngươi là ai, tóm lại một câu, thành Thất Sắc không chào đón các ngươi.

Hoặc là bây giờ rời đi, hoặc là chỉ có một con đường chết." Viên trưởng quan cưỡi ngựa này có thể nói là đặc biệt lạnh lùng, dù đối

mặt với một mỹ nhân như Âu Dương Thiến Tuyết, cũng không hề có đãi ngộ đặc biệt.

"Ra vẻ cái gì chứ, cùng lắm thì tao liều mạng với mày." Mạc Tử Phàm thật sự không thể chịu nổi thái độ của viên trưởng quan đó, nên ở phía sau, đột nhiên lẩm bẩm như vậy.

Thấy đám binh lính kia sắp bắt người, Mạc Tử Phàm đang chuẩn bị ra tay, dạy dỗ đám binh lính này, nhưng lại bị lão già bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết đi tới, ấn vai lại.

"Bình tĩnh chớ nóng, hãy tin ta, sẽ không có nguy hiểm đâu." Lão già mỉm cười với Mạc Tử Phàm, mới khiến hắn bình tĩnh lại.

Lão già dường như có cách, nên đã bảo Mạc Tử Phàm và những người khác không được hành động thiếu suy nghĩ, Mạc Tử Phàm, Âu Dương Thiến Tuyết và những người khác cũng làm theo lời lão.

"Biết điều đấy, nếu vừa rồi dám động thủ, e rằng lát nữa sẽ không còn cơ hội mở miệng nói chuyện đâu.

Dẫn chúng đi." Do Mạc Tử Phàm và những người khác đều không phản kháng, toàn bộ đều ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nên cảnh tượng này cũng khiến viên trưởng quan kia đắc ý.

Mạc Tử Phàm lườm gã một cái, cảm thấy tên trưởng quan chó má này thật quá ngông cuồng, nếu không phải lão già không cho phép, hắn thật sự đã đánh cho gã một trận.

"Lão gia tử, cháu là vì tin tưởng ông, nên vừa rồi mới không phản kháng, ông nhất định phải chịu trách nhiệm về an toàn tính mạng của mọi người đấy." Trên đường bị áp giải về nhà lao của thành Thất Sắc, Mạc Tử Phàm vẫn không nhịn được nói với lão già.

Lão già lại cười mà không nói, không nói một lời nào, trên đường đi trông trạng thái cũng rất tốt, điều này quả thực cũng khiến Mạc Tử

Phàm yên tâm.

Viên trưởng quan tuần tra đích thân nhốt Mạc Tử Phàm và những người khác vào phòng giam, bảo họ ở trong đó trước, lát nữa sẽ có người đến thẩm vấn.

"Thật không ngờ, Mạc Tử Phàm ta lại cũng có ngày gặp tai ương lao ngục!" Bị nhốt vào nhà lao, quả thực khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy một sự sỉ nhục to lớn, dù sao mình cũng không làm chuyện gì phạm pháp, bị nhốt vào đây, đi đâu mà nói lý đây.

"Sư phụ, bây giờ chúng ta đều bị nhốt trong nhà lao rồi, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?" Âu Dương Thiến Tuyết cũng có vẻ hơi lúng túng, vì vậy để có thể khiến bản thân và Mạc Tử Phàm yên tâm, liền vội vàng cầu cứu lão già kia.

"Đúng lúc đi đường cũng mệt, đang lo không có chỗ nghỉ ngơi.

Bây giờ vừa hay ở trong nhà lao nghỉ một đêm đi, ít nhất ở đây an toàn, còn những chuyện khác, để sau rồi nói." Nghe lão già trả lời như vậy, suýt chút nữa khiến Mạc Tử Phàm phun ra một ngụm máu già, vốn tưởng rằng lão già này sẽ có đối sách hay, không ngờ lại nói ra một câu như vậy.

"Lão già, ông…" Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy mình bị lừa, nên tức giận, không nhịn được giơ nắm đấm lên.

"Mạc Tử Phàm, thu nắm đấm của anh lại, sư phụ ta tự có sắp xếp của người, không được vô lễ." Âu Dương Thiến Tuyết lập tức ngăn cản hành vi của Mạc Tử Phàm, biện giải cho lão già.

Lão già lại không quan tâm những điều này, tâm trạng lại tốt đến mức kỳ lạ, dù điều kiện trong nhà lao tồi tệ đến vậy, ngay cả chăn đệm cũng không có, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của lão.

“Khò… khò…” Tiếng ngáy của lão già vang lên.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng tỏ ra phiền muộn, nhưng sư phụ đã ngủ rồi, không thể không cho người ngủ được, nên cũng chỉ có thể tạm thời nằm xuống nghỉ ngơi.

Âu Dương Tinh Hổ, Thiên Thiền Đồng Tử và Tiểu Vu Nữ, quả thực cũng đều bị tiếng ngáy của lão già lây nhiễm, đều tỏ ra mệt mỏi, nên toàn bộ đều nằm xuống ngủ.

“Mạc Tử Phàm, anh cũng đừng nghĩ nhiều nữa, nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Tiểu Vu Nữ đã nằm xuống, thấy Mạc Tử Phàm đang nhìn đông ngó tây, liền nhắc nhở hắn.

“Ngủ đi, ta không thể giống như lão già kia, vô tâm vô phế được, phải có người canh gác chứ, lỡ có nguy hiểm, ta có thể đánh thức mọi người ngay lập tức.” Lời nói của Mạc Tử Phàm quả thực rất có lý, nên Tiểu Vu Nữ cũng không quan tâm nữa, hắn không ngủ thì đó là tự do của hắn, dù sao cô bé mệt rồi, chắc chắn cần phải ngủ.

Mạc Tử Phàm bây giờ trong lòng thật sự phiền não, nhưng hiện tại lại không có một người để nói chuyện, cũng đã mất đi tự do, trở thành tù nhân.

“Người khác đều ngủ rồi, ngươi không ngủ à?

Nếu ta thật sự muốn ám sát ngươi, cũng không cần phải đưa ngươi vào đây, ở trên đường là có thể giải quyết rồi.” Thấy Mạc Tử Phàm có vẻ đặc biệt, không giống những người khác, ngược lại dùng đôi mắt đầy hận thù nhìn chằm chằm vào binh lính canh gác phòng giam, cũng khiến đám binh lính đó khó chịu.

“Nhốt chúng tôi vào đây rốt cuộc để làm gì?

Cho tôi một câu trả lời dứt khoát đi, rốt cuộc muốn giết chúng tôi, hay có sắp xếp khác, dù sao cũng cho tôi một câu trả lời dứt khoát, nếu

không trong lòng tôi thật sự không yên.” Mạc Tử Phàm biết, càng ngang ngược với đám binh lính canh gác phòng giam này, tự nhiên họ cũng không thể có thái độ tốt được, nên cũng chỉ có thể hạ thấp tư thái.

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ là lính quèn, việc bắt bớ là ý của cấp trên, còn xử trí thế nào, chúng tôi không biết.” Nghe binh lính trả lời như vậy, chẳng phải là nói nhảm sao?

Hỏi cũng như không hỏi, suýt chút nữa khiến Mạc Tử Phàm tức đến muốn chửi bậy.

Mạc Tử Phàm cố gắng điều chỉnh tâm trạng, để ngọn lửa giận dữ bị tên lính này khơi dậy lại một lần nữa lắng xuống, mới thôi.

Mạc Tử Phàm cũng không chấp nhặt với một tên lính quèn, dù sao cũng đã nửa đêm canh ba, người khác đều đang ngủ, nếu gây chuyện, sẽ đánh thức họ dậy.

Nhưng dù vậy, Mạc Tử Phàm vẫn không ngủ được, nên nằm trên đất, mắt cứ nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Mạc Tử Phàm càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại thấy trần nhà của phòng giam này không ổn, dường như thật sự có thứ gì đó thần bí.

Chương 261

"Cái gì kia?" Mạc Tử Phàm cảm thấy đặc biệt tò mò, nhưng cũng chỉ tự lẩm bẩm.

Để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của những người khác, Mạc Tử Phàm chỉ có thể giữ im lặng, rồi đứng dậy, đưa tay ra sờ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, thật sự đã xảy ra một chuyện khiến hắn không ngờ tới, ngay khoảnh khắc Mạc Tử Phàm vừa đưa tay ra, vị trí đó đột nhiên xuất hiện một lực hút mạnh mẽ, hút Mạc Tử Phàm vào trong.

Mạc Tử Phàm ý thức được có chuyện không ổn, dù sao cũng sợ có thể có nguy hiểm, không muốn một mình bị hút đi như vậy, nên đã kéo lấy Âu Dương Thiến Tuyết.

"Đồ lưu manh, cút đi." Âu Dương Thiến Tuyết cảm giác có một bàn tay heo, lập tức khó chịu, mở mắt ra, trực tiếp cho Mạc Tử Phàm một bạt tai.

Mạc Tử Phàm vì cảm thấy đau rát trên mặt, trong lòng không vui, nếu đã như vậy, thì không bằng để cô ta cùng mình bị hút vào.

Chưa đợi Âu Dương Thiến Tuyết phản ứng, kết quả cả người không thể khống chế, bị Mạc Tử Phàm kéo theo, bị sức mạnh thần bí kia hút đi.

Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm hai người, phảng phất như tiến vào đường hầm thời không, cảm giác đó, giống như ngồi tàu lượn siêu tốc và nhảy bungee vậy.

Tình trạng này kéo dài khoảng năm phút, Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết mới an toàn đáp xuống đất.

“Chuyện gì vậy?

Chúng ta đang ở đâu?” Âu Dương Thiến Tuyết nhìn cảnh vật xa lạ trước mắt, trong lòng lo lắng bất an.

Mạc Tử Phàm cũng vẫn còn kinh hồn bạt vía, nhưng may là không phải một mình ở đây, ít nhất cũng đã lôi được một người làm đệm lưng.

“Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai đây?

Tôi làm sao biết được?” Mạc Tử Phàm dường như có chút đắc ý, trong lòng chắc đang hả hê.

“Tên khốn, mẹ nó anh có bệnh không, tự mình tìm chết thì thôi, còn kéo cả tôi vào.” Âu Dương Thiến Tuyết thật sự quá tức giận, liền mắng Mạc Tử Phàm.

“Stop, close your mouth.” Mạc Tử Phàm tự nhiên không chấp nhặt với cô ta, giữ vững nguyên tắc đàn ông không tranh cãi với phụ nữ, đáp lại một câu tiếng Anh.

Âu Dương Thiến Tuyết không hiểu câu tiếng Tây kia nghĩa là gì, nhưng cảm thấy chắc chắn Mạc Tử Phàm đang dùng cách khác để chửi mình.

Đúng lúc Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm hai người đang cãi nhau, đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi đối diện đột nhiên đi tới một người gõ mõ.

“Có người đến, đừng nói nữa, im lặng đi.” Do thấy người gõ mõ cầm đèn lồng, gõ chiêng trống đi về phía này, Mạc Tử Phàm vội vàng bịt miệng Âu Dương Thiến Tuyết lại, sợ cô ta lại lắm lời.

Âu Dương Thiến Tuyết thật sự sắp tức chết, dù sao lớn đến từng này, từ trước đến nay chưa có người đàn ông nào dám đối xử với cô ta như vậy.

“Nửa đêm canh ba, trai đơn gái chiếc, có ý đồ gì, không được nán lại, mau chóng rời đi.” Lão già gõ mõ đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, qua ánh sáng yếu ớt của đèn lồng, cũng có thể nhìn rõ bộ dạng của lão.

“Chúng tôi đi ngay đây, tôi với vợ tôi đang cãi nhau thôi, xin lỗi nhé.” Mạc Tử Phàm để không gây nghi ngờ cho lão già gõ mõ, lại giải thích như vậy.

Lão già gõ mõ nghe xong, lại nhìn Mạc Tử Phàm một cách không thiện ý, rồi không nói gì nữa, đi đến chỗ khác.

Đợi người gõ mõ đi khỏi, do tay Mạc Tử Phàm vẫn chưa rời đi, không khỏi khiến Âu Dương Thiến Tuyết càng thêm tức giận, trực tiếp cắn một miếng.

“Cô tuổi chó à, cắn tôi làm gì?” Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy đau đớn, vội vàng rút tay lại.

Âu Dương Thiến Tuyết lại vẫn không chịu bỏ qua, vì bây giờ rơi vào tình cảnh này, tất cả đều do hắn ban tặng, cắn một miếng, thế là còn nhẹ.

“Đồ lưu manh, anh còn có mặt mũi sao, vừa rồi với người gõ mõ kia, lại dám chiếm tiện nghi của tôi, trả lại sự trong sạch cho tôi, tôi phải giết anh.” Âu Dương Thiến Tuyết thật sự cảm thấy bị sỉ nhục, nên nổi giận, hoàn toàn không quan tâm nhiều, tuyên bố muốn giết hắn, tình hình có lúc căng thẳng.

Mạc Tử Phàm không ngờ, Âu Dương Thiến Tuyết lại không phải đang nói đùa, mà là thật, trong nháy mắt, Âu Dương Thiến Tuyết đã rút đao chĩa vào hắn.

“Cô điên rồi à?

Tôi cảnh cáo cô nhé, chúng ta bây giờ còn không biết đang ở đâu,

tốt nhất đừng gây rối, nếu không thì cũng không về được đâu.” Đối mặt với sự phẫn nộ của Âu Dương Thiến Tuyết, Mạc Tử Phàm cũng vội vàng vừa né tránh đòn tấn công của cô ta, vừa vội vàng nói vài câu, hy vọng có thể khiến cô ta đừng quá bốc đồng.

Âu Dương Thiến Tuyết nghe vậy, dường như cũng có mấy phần lý, nên đã bình tĩnh lại.

Mạc Tử Phàm thấy Âu Dương Thiến Tuyết cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, xem ra phụ nữ thật sự là sinh vật đáng sợ.

“Đều tại anh hại, mau nghĩ cách đi, tôi bây giờ muốn quay về với sư phụ.” Âu Dương Thiến Tuyết thật sự không muốn ở một mình với Mạc Tử Phàm một khắc nào, nên vội vàng thúc giục hắn nghĩ cách.

Mạc Tử Phàm cũng không phải thần tiên, làm gì có cách, nên cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu với Âu Dương Thiến Tuyết.

“Này, sư phụ, Âu Dương Tinh Hổ, mọi người ở đâu?

Có nghe thấy tiếng của tôi không?” Đã không thể trông cậy vào Mạc Tử Phàm, vậy thì Âu Dương Thiến Tuyết chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất, lớn tiếng gọi.

Mạc Tử Phàm suýt chút nữa không nhịn được cười, vì ở nơi này, âm u quỷ dị như vậy, vốn đã đủ khiến người ta lo lắng, gọi to như vậy sao được.

“Im miệng, lỡ như cô gọi người xấu đến thì sao, cô chịu trách nhiệm à?” Mạc Tử Phàm không khách khí chỉ trích một phen, tỏ ra vô cùng bất mãn.

“Liên quan gì đến anh?

Tôi thích thì làm đấy?” Âu Dương Thiến Tuyết vốn đang hờn dỗi với Mạc Tử Phàm, nên nghe thấy bị hắn dạy dỗ, liền không chịu thua

kém, tiếp tục cãi lại.

Do hai người không ai nhường ai, qua lại như vậy, cãi nhau tại chỗ, kết quả thật sự đã kinh động đến người khác.

Chương 262

Chỉ lo cãi nhau, nên Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết không hề chú ý, có mấy người đàn ông trung niên mặc vest, đã đến bên cạnh họ.

"Tôi thấy hai người ăn mặc, hình như cũng không phải người của thành Thất Sắc nhỉ?" Người đàn ông trung niên béo ú, trông có vẻ nhờn nhợn, mỉm cười chào hỏi Mạc Tử Phàm.

Đã có người xuất hiện, vậy thì Mạc Tử Phàm liền vội vàng cùng Âu Dương Thiến Tuyết ngừng cãi nhau, để khỏi bị người khác cười chê, rồi hai người liền nghiêm túc nhìn họ.

"Nghe giọng điệu của ông, mấy vị chắc cũng không phải người bản địa của thành Thất Sắc." Mạc Tử Phàm điều chỉnh lại tâm trạng, rồi cẩn thận đánh giá mấy người đối diện, cảm thấy nếu không ngoài dự đoán, những người này chắc chắn là đồng nghiệp.

Dù trong lời nói của Mạc Tử Phàm có ẩn ý, ngữ khí cũng không nhiệt tình, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của gã béo dẫn đầu.

"Xem ra là đồng nghiệp rồi, nếu tôi đoán không lầm, hai vị cũng vì mộ Thất Thải Huyền Long mà đến phải không?

Không biết có hứng thú hợp tác với anh em chúng tôi không?" Gã béo vẫn tỏ ra như đã đoán được lai lịch của Mạc Tử Phàm, nên đã đưa ra lời mời.

"Đừng đồng ý, chúng ta không biết rõ lai lịch của họ, hợp tác với họ, không chừng sẽ bị ăn quả đắng đấy, anh hiểu không?" Âu Dương Thiến Tuyết cảm thấy gã béo này không có ý tốt, vì tuy mặt cười nhưng chưa chắc đã là người tốt, có thể là dao giấu trong nụ cười,

liền nhắc nhở Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng có chừng mực, vì ngoài gã béo này có thể nhìn rõ mặt, mấy người đàn ông mặc vest bên cạnh hắn đều che chắn kín mít, đeo kính râm, hoàn toàn không nhìn rõ mặt mũi.

"Cho tôi một lý do để hợp tác với ông, nếu có thể thuyết phục được tôi, vậy thì tôi sẽ làm theo ý ông." Mạc Tử Phàm lại đưa ra câu trả lời như vậy, quả thực cũng khiến Âu Dương Thiến Tuyết bên cạnh tức giận, không hiểu nổi hắn.

"Anh bạn, cho cậu xem một chiêu, để cậu biết chúng tôi không phải là kẻ ăn không ngồi rồi." Gã béo vẫn mỉm cười, không cần biết Mạc Tử Phàm làm khó thế nào, vẫn cố gắng phối hợp.

Xem ra gã béo này thật không đơn giản, chắc là kẻ chủ chốt của mấy người đàn ông mặc vest kia, nên vừa dứt lời, mấy người đàn ông mặc vest lập tức làm theo.

Người đàn ông mặc vest số một lên sàn đầu tiên, khởi động một chút, rồi trực tiếp nhảy một cái, lại có thể bay trên mái nhà, đi trên tường.

"Oa, lợi hại." Thấy cảnh tượng này, quả thực rất đặc sắc, nên Mạc Tử Phàm cũng không nhịn được vỗ tay.

Thấy Mạc Tử Phàm kinh ngạc, hưng phấn như vậy, khiến gã béo cảm thấy, xem ra đã thành công một bước.

Ngay sau đó người đàn ông mặc vest số hai lên sàn, chỉ thấy hắn nhanh chóng chạy về phía gã béo, gã béo cũng không né, trực tiếp để hắn xuyên qua người mình.

"Cái này còn lợi hại hơn, không ngờ lại có bản lĩnh như vậy, bội phục, bội phục." Mạc Tử Phàm tiếp tục khen ngợi màn biểu diễn của người đàn ông mặc vest, cũng khiến gã béo càng hài lòng hơn.

Đúng lúc người đàn ông mặc vest số ba chuẩn bị biểu diễn, lại bị Âu Dương Thiến Tuyết châm chọc, nên đã thôi.

"Có gì mà khoe khoang chứ, chẳng qua chỉ là trò bịp bợm thôi, toàn là ảo thuật." Âu Dương Thiến Tuyết đã nhìn thấu tất cả, nên phải vạch trần ngay tại chỗ trò lừa bịp của mấy người đàn ông mặc vest và gã béo này, cũng để Mạc Tử Phàm có thể tỉnh táo lại.

Mạc Tử Phàm cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra những ảo thuật này chứ, chẳng qua là cố ý diễn kịch thôi.

"Con nhãi ranh, nói bậy, phá hỏng chuyện tốt của ta." Gã béo lập tức không vui, mặt sầm lại, liền chĩa súng về phía Âu Dương Thiến Tuyết.

Mạc Tử Phàm thấy gã béo rút súng, lập tức phản ứng, thân nhẹ như yến, một bước lao tới, kéo Âu Dương Thiến Tuyết ra.

"Tên béo chết tiệt, bị người ta vạch trần rồi, cũng đừng có chó cùng rứt giậu, chỉ chứng tỏ ngươi ngu xuẩn thôi." Mạc Tử Phàm nghĩ thầm, dù sao đối phương cũng đã lộ mặt thật, nếu đã vậy, cũng không cần giả vờ nữa, trực tiếp chỉ trích.

Âu Dương Thiến Tuyết vừa thoát chết trong gang tấc, lúc này cũng vẫn còn kinh hồn bạt vía, xem ra có lúc, thật sự không nên lắm lời.

Vốn định hợp tác với Mạc Tử Phàm, không ngờ Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết lại không biết điều, nếu đã vậy, thì lật bài ngửa.

"Ta thấy đôi chó má các ngươi thật sự không biết điều, nếu đã vậy, thì lão tử tiễn các ngươi lên Tây Thiên." Gã béo cũng nổi điên, lập tức coi Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết là mục tiêu, không nói nhiều, bắt đầu nổ súng.

Vốn dĩ gã béo tưởng rằng, Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết có bản lĩnh, nhưng đạn lại không nể tình, chắc chắn chết không nghi ngờ.

Tuy lúc này đầy sát khí, đạn của gã béo cũng bắn ra ào ạt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó tin, không hề trúng ai.

"Người đâu, người đâu mất rồi?

Tuyệt đối không được thả, mau đuổi theo cho ta, nhất định phải đuổi cùng giết tận, tuyệt đối không được để lại một người sống." Gã béo tức điên lên, không những không thấy xác của Mạc Tử Phàm, lại còn để họ trốn thoát ngay dưới mí mắt, nên vội vàng thúc giục đám người mặc vest đuổi theo.

May mà có Mạc Tử Phàm, nếu không, Âu Dương Thiến Tuyết cũng cảm thấy mình chắc chắn chết không nghi ngờ, lúc này do được Mạc Tử Phàm dẫn đi chạy trốn, khiến cô ta rất cảm động.

"Cảm ơn anh." Âu Dương Thiến Tuyết cũng không biết nên nói gì, liền đơn giản đáp lại mấy chữ.

"Ai da, tai tôi có vấn đề không nhỉ, cô lại cũng cảm ơn tôi, thật không thể tin được." Mạc Tử Phàm lại nói giọng điệu âm dương quái khí, đương nhiên người này như vậy, tính cách vốn thế, nhưng lại khiến Âu Dương Thiến Tuyết nghe thấy trong lòng không thoải mái.

"Xì…" Âu Dương Thiến Tuyết không thèm nói nữa.

Đương nhiên Mạc Tử Phàm cũng rõ, vừa rồi tuy may mắn thoát khỏi phát súng chí mạng, nhưng cũng không có nghĩa là nguy hiểm đã qua, gã béo kia sẽ đuổi theo.

"Chúng ta phải tìm một chỗ trốn trước, tên béo chết tiệt kia chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu, chắc sắp đuổi kịp rồi." Nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, Âu Dương Thiến Tuyết cũng thấy có lý, cũng

không cãi lại, thế là hai người liền tiếp tục chạy.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, mấy người mặc vest dưới trướng gã béo tốc độ rất nhanh, không mấy chốc đã đuổi kịp.

"Đừng hòng chạy trốn nữa, mau đứng lại." Phía sau không xa, đột nhiên vang lên giọng của gã béo, cũng là nói thừa, vì muốn mạng của Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm sao có thể không chạy.

Mạc Tử Phàm cũng không ngờ, lần này lại thật sự xui xẻo tột cùng, đường đi trống trải, cơ bản không có chỗ trốn.

"Làm sao bây giờ?

Sắp đuổi kịp rồi." Âu Dương Thiến Tuyết dù sao cũng là phụ nữ, nên đối mặt với hoàn cảnh hiện tại, cùng với tiếng súng đột nhiên vang lên từ phía sau, khiến cô ta sợ hãi.

Chương 263

“Cô có thể đừng nói nữa được không, cái đồ vướng víu, nếu không phải mang theo cô, một mình tôi đã sớm chạy thoát rồi.” Có lẽ do Âu Dương Thiến Tuyết không ngừng lải nhải, cũng khiến tâm trạng của Mạc Tử Phàm vô cùng tồi tệ, nên đã nói ra lời đó.

Âu Dương Thiến Tuyết nghe xong, tự nhiên đau lòng, cũng khiến lòng tự trọng yếu ớt của cô ta bị đả kích mạnh mẽ, nên liền trực tiếp hất tay Mạc Tử Phàm ra.

Mạc Tử Phàm cũng hoảng, vừa rồi chẳng qua chỉ là buột miệng phàn nàn một câu thôi, chứ không có ý định bỏ rơi cô ta, không ngờ cô ta lại làm vậy.

“Điên rồi, đừng buông tôi ra, nắm lấy tôi đi.” Mạc Tử Phàm vội vàng quay người, hy vọng có thể kéo Âu Dương Thiến Tuyết lại.

“Không cần anh lo, tôi không tin, tôi phải dựa vào anh, không có anh, tôi vẫn có thể sống tốt.” Âu Dương Thiến Tuyết sống chết không chịu tha thứ cho Mạc Tử Phàm, nên để bảo vệ tôn nghiêm của mình, đã chọn cách chia đường với Mạc Tử Phàm, chạy về phía khác.

“Hành động chia ra, hai người đi đuổi theo con nhỏ đó, tôi đi đuổi theo thằng đó.” Gã béo phát hiện Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết đang mâu thuẫn, nên hợp ý hắn, thế là liền quyết định hành động chia ra, giết hết cả hai.

Mạc Tử Phàm là một người đàn ông, nên vào lúc này, phải gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông, tuyệt đối không thể để Âu Dương Thiến Tuyết xảy ra chuyện không may.

Mạc Tử Phàm đột nhiên dừng bước, chờ gã béo và đám người mặc vest, chuẩn bị cho một trận đấu tay đôi ở cự ly gần.

Gã béo phát hiện Mạc Tử Phàm lại dừng lại, cũng không nói nhiều, tiếp tục tiến lên, xem ra rất tự tin.

"Anh em, đừng nương tay, diệt hắn đi." Gã béo không dám chủ động xông lên, ngược lại thúc giục đám người mặc vest.

Hai người mặc vest đó không còn cách nào khác, dù sao gã béo cũng là lão đại, nên lệnh của gã béo, không dám không nghe.

Mạc Tử Phàm lại cười lạnh, rồi đối mặt với hai kẻ địch đang lao tới, cũng không hề khách khí, trong nháy mắt bay lên, đá ngã hai người mặc vest một cách tàn nhẫn.

"Đồ vô dụng, lão tử cần các ngươi làm gì?

Chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt cho ta, cút ra cho lão tử." Gã béo thật sự không ngờ lại có kết quả này, càng thêm tức giận.

Hai người mặc vest bị gã béo sỉ nhục như vậy, trong lòng cũng không vui, nhưng vẫn phải tiếp tục bò dậy để đánh.

"Xem ra các ngươi thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu đã như vậy, thì ta thành toàn cho các ngươi." Mạc Tử Phàm thấy người mặc vest còn dám xông lên, vậy thì dứt khoát xử lý hắn.

Gã béo cũng nhận ra, nếu không đánh lén từ phía sau, e rằng mấy người cộng lại cũng không phải là đối thủ của Mạc Tử Phàm, nên chuẩn bị nổ súng.

"Đồ chó, để xem công phu của mày lợi hại, hay súng của lão tử lợi hại." Gã béo nhân lúc Mạc Tử Phàm đang giằng co với hai tên thuộc hạ, thầm đắc ý, cùng lúc đó, khẩu súng trong tay đã lên đạn.

Trò vặt của gã béo sao có thể qua mắt được Mạc Tử Phàm, mắt của Mạc Tử Phàm rất tinh tường, lập tức nhận ra mánh khóe của gã.

Cùng với tiếng súng đầu tiên vang lên, kết quả Mạc Tử Phàm đã

tóm lấy người mặc vest A, dùng hắn làm lá chắn, kết quả người mặc vest A trở thành kẻ chết thay.

"Người đời đều nói đao kiếm vô tình, nào ngờ đạn còn vô tình hơn đao kiếm." Mạc Tử Phàm lúc này cũng phải nghĩ cách thoát thân càng nhanh càng tốt, để khỏi bị gã béo bắn trúng.

Người mặc vest A chết như vậy, cũng khiến người mặc vest B không khỏi lo lắng bất an, sợ rằng đó cũng là kết cục của mình.

"Run à?

Đừng sợ, đánh ta đi." Thấy người mặc vest B bây giờ run rẩy, không dám giằng co với mình nữa, Mạc Tử Phàm lại chủ động khiêu khích.

Gã béo cũng tỏ ra càng thêm tức giận, vốn dĩ vừa rồi có thể giải quyết Mạc Tử Phàm, không ngờ lại mất đi một tướng tài.

"Lão tử hôm nay liều mạng với mày, đi chết đi." Gã béo để đối phó Mạc Tử Phàm, thật sự có thể nói là không tiếc công sức, đã hại hắn tổn binh hao tướng, vậy thì dứt khoát làm cho xong.

Nghe những lời vừa rồi của gã béo, Mạc Tử Phàm cũng ý thức được hắn điên cuồng đến mức nào, bây giờ chắc chắn đã mất trí, chuyện gì cũng có thể làm được.

Để tranh thủ một chút thời gian, mắt Mạc Tử Phàm lập tức nhắm vào người mặc vest B, để mình được an toàn, chỉ có thể hy sinh hắn.

"Xin lỗi nhé, ta cũng rất tiếc, tại ngươi xui xẻo." Mạc Tử Phàm vừa nói câu đó, vừa dùng tốc độ cực nhanh lao tới, lại một lần nữa dùng người mặc vest làm lá chắn thịt cho mình.

Gã béo lúc này gần như đã mất hết nhân tính, dù là người của mình, cũng không quan tâm, nhắm vào vị trí của người mặc vest B và Mạc Tử Phàm, bắn xối xả một cách điên cuồng.

Người mặc vest B cũng thật sự xui xẻo, kết quả lại trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu tranh của gã béo và Mạc Tử Phàm, bị bắn thành cái sàng.

"Đồ chó, mày tưởng có thể trốn được à?

Cút ra cho tao, ra đây." Gã béo từng bước áp sát, dù sao cũng cảm thấy, chỉ cần trong tay có súng, thì dù là cao thủ gì đi nữa, cũng đừng hòng thoát khỏi tay hắn.

Đúng lúc Mạc Tử Phàm căng thẳng bất an, không biết phải làm sao, súng của gã béo cách chưa đầy nửa mét, không ngờ, ông trời lại giúp một tay.

"Con chim chết tiệt kia, mau cút đi cho lão tử…" Vốn dĩ Mạc Tử Phàm đang lo lắng, không biết làm thế nào mới có thể thoát được kiếp nạn này, lại nghe thấy đoạn đối thoại đó.

Gã béo đã nói như vậy, xem ra chắc chắn không phải diễn kịch, Mạc Tử Phàm cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, để làm rõ, liền quay đầu lại.

"Hóa ra là hạc." Mạc Tử Phàm nhìn thấy, hóa ra là một con hạc không biết từ đâu bay đến, móng vuốt của nó đang tranh giành khẩu súng trong tay gã béo.

Do con hạc thật sự xứng danh là hóa thân của chính nghĩa, nên cũng khiến gã béo khó xử, dù giãy giụa thế nào, cũng không có cách nào đuổi con hạc đi.

Thấy cảnh tượng này, đối với Mạc Tử Phàm, là một cơ hội tốt, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ, thế là liền vội vàng lao tới đánh gã béo túi bụi.

Với sự phối hợp hoàn hảo của con hạc và Mạc Tử Phàm, gã béo thật sự không chịu nổi một đòn, sắp bị Mạc Tử Phàm đánh cho đầu

rơi máu chảy, xem ra mạng sống không còn bao lâu.

“Đại ca, tha mạng, tha mạng, tôi không dám nữa đâu.” Gã béo lúc này trông thảm hại, để tự vệ, chỉ có thể đáng thương van xin.

Chương 264

Mạc Tử Phàm vốn định giết tên béo chết tiệt này, nhưng thấy hắn đáng thương như vậy, cuối cùng lại động lòng trắc ẩn.

"Ta có thể tha cho ngươi một mạng chó, nhưng khẩu súng này bây giờ là của ta." Mạc Tử Phàm trực tiếp lấy khẩu súng của gã béo, rồi lại chĩa súng vào gã béo, suýt chút nữa khiến gã béo sợ tè ra quần.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, tên béo này vì lợi ích của mình, không tiếc hy sinh đàn em, loại người này sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Mạc Tử Phàm nghĩ lại, cảm thấy tên béo chết tiệt này bây giờ đối với mình cũng không còn uy hiếp gì nữa, vậy thì dứt khoát không ở lại đây nữa.

Con hạc hoàn thành sứ mệnh của mình, chưa đợi Mạc Tử Phàm cảm ơn, kết quả nó đã vỗ cánh, bay về phương xa.

"Chết rồi, cũng không biết Âu Dương Thiến Tuyết thế nào rồi?

Ta bây giờ phải đi tìm cô ấy." Mạc Tử Phàm đột nhiên vỗ đầu, mới ý thức được vừa rồi chỉ lo giằng co với gã béo, lại quên mất mục đích ban đầu của mình.

Mạc Tử Phàm phải nhanh chóng tìm được Âu Dương Thiến Tuyết, đương nhiên hắn không biết, Âu Dương Thiến Tuyết mới là người thật sự thâm tàng bất lộ, giải quyết hai người mặc vest kia, thực ra hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Âu Dương Thiến Tuyết chỉ là không muốn ở trước mặt Mạc Tử Phàm, lộ ra thực lực thật sự của mình, lúc này đã chạy xa như vậy, tin rằng Mạc Tử Phàm trong thời gian ngắn cũng sẽ không xuất hiện, nên

đã yên tâm.

"Mẹ kiếp, không chạy nữa à?

Chuyện gì vậy?" Thấy Âu Dương Thiến Tuyết dừng lại, quay đầu, mỉm cười với mình, một trong hai người mặc vest hỏi.

Chưa đợi hai người mặc vest hiểu ra chuyện gì, kết quả lại có chuyện khiến họ càng bất ngờ hơn, đột ngột xảy ra với cả hai.

"A…" "A…" Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết xé lòng, hai người mặc vest còn chưa kịp nhìn rõ Âu Dương Thiến Tuyết ra tay thế nào, kết quả cả hai đã ngã xuống trong vũng máu.

Nhìn thành quả thắng lợi, Âu Dương Thiến Tuyết đối với điều này cũng tỏ ra hài lòng, vì đây là kết cục của việc đắc tội với cô ta.

"Bà cô đây cho các ngươi biết thế nào là có mắt không tròng, dám đuổi theo ta, đáng đời." Giải quyết xong hai người mặc vest, Âu Dương Thiến Tuyết quyết định tiếp tục lên đường.

Âu Dương Thiến Tuyết lập tức lấy ra một tấm bản đồ cũ, bản đồ chính là về vị trí của thành Thất Sắc, qua ánh trăng yếu ớt, bắt đầu nghiên cứu.

"Theo chỉ dẫn trên bản đồ, vị trí của phủ thành chủ thành Thất Sắc chắc là ở đây." Âu Dương Thiến Tuyết đơn giản xem qua một lượt, rồi liền tiếp tục lên đường.

Mạc Tử Phàm đi theo con đường mà Âu Dương Thiến Tuyết đã chọn khi họ chia tay, vội vàng chạy đi, vì lo lắng Âu Dương Thiến Tuyết sẽ gặp chuyện không may.

"Âu Dương Thiến Tuyết, cô nhất định không được có chuyện gì nhé, nếu không thì trong lòng tôi thật sự sẽ không yên đâu." Mạc Tử Phàm vừa tìm kiếm tung tích của Âu Dương Thiến Tuyết, vừa tự lẩm bẩm.

Mạc Tử Phàm đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm, liền ý thức được vị trí đó có vấn đề, do lo lắng có phải Âu Dương Thiến Tuyết xảy ra chuyện không, nên phải vội vàng đến xem xét.

Đợi Mạc Tử Phàm đến nơi, lại chỉ thấy xác của hai người mặc vest kia, nhưng ở đây lại không hề có bóng dáng của Âu Dương Thiến Tuyết.

"Ông trời ơi, nhất định phải phù hộ cho cô ấy, hy vọng Âu Dương Thiến Tuyết tuyệt đối không xảy ra chuyện không may, xem như tôi cầu xin ông." Mạc Tử Phàm tiếp tục cầu nguyện trong lòng.

Do Mạc Tử Phàm lúc này lòng như lửa đốt, có phần sơ suất, kết quả không biết bị ai, lại từ phía sau dùng gậy đánh ngất.

Có thể thành công đánh lén Mạc Tử Phàm, phải nói, gã này rất lợi hại, ít nhất người thường không làm được.

Đợi Mạc Tử Phàm tỉnh lại, mới phát hiện mình lại bị người ta nhét vào một cái bao tải, bên ngoài dường như có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện.

"Trong bao tải này đựng cái gì vậy?" Chỉ nghe một trong số họ hỏi như vậy.

"Tôi thấy tên này ở ven đường lén lút, còn giết người, nên tôi đã đánh ngất hắn, rồi mang về đây, giao cho ngài thẩm phán." Nghe lời nói của người kia, khiến Mạc Tử Phàm vô cùng tức giận, cảm thấy chắc chắn là tên này đã đánh ngất mình, nhét vào bao tải.

"Còn có chuyện này sao?" Người hỏi lúc đầu, lúc này cũng tò mò về Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm thật sự phải báo thù, dù sao hai người mặc vest kia lại không phải do hắn giết, tên này lại dám vu khống hắn, cục tức này, sao có thể nuốt trôi.

“A…” Chưa đợi hai gã kia nói xong, kết quả nghe thấy Mạc Tử Phàm trong bao tải hét lớn một tiếng, bao tải vỡ thành từng mảnh, dọa hai người kia sợ hãi.

“Thằng khốn nào đã đánh ngất lão tử, nếu là đàn ông thì đứng ra đây, lão tử muốn báo thù.” Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm hai người đàn ông trước mặt một cách hung dữ, đồng thời lời nói cũng đầy sát khí.

“Là ta thì sao?” Một thiếu niên tỏ ra rất có khí phách, không hề sợ Mạc Tử Phàm, chủ động thừa nhận.

Mạc Tử Phàm nhìn cậu nhóc trước mặt, tuy có vẻ không hề sợ hãi, nhưng hắn sẽ không vì thế mà bỏ qua, phải ăn miếng trả miếng.

“Tốt, tốt, rất tốt, làm rất đẹp, bây giờ đến lượt ta rồi nhỉ?” Mạc Tử Phàm nói giọng điệu âm dương quái khí, lập tức ra tay.

Cậu nhóc kia có lẽ đã sớm liệu được kết quả này, cũng nên biết rằng, có thể giết chết hai người một cách không động thanh sắc, thì hung thủ này chắc chắn không đơn giản.

Cậu nhóc cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đối mặt với đòn tấn công của Mạc Tử Phàm, thấy hai người sắp đại chiến ở đây, một trận ác đấu khó tránh khỏi, một người bên cạnh đã lên tiếng.

“Hai người làm gì vậy?

Mau dừng tay lại cho ta, đừng quên, đây là phủ thành chủ của thành Thất Sắc chúng ta, không dung các ngươi ở đây làm càn.” Nghe người đàn ông kia nói, nghe thấy mấy chữ “phủ thành chủ thành Thất Sắc”, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc.

“Cái gì?

Ông nói lại lần nữa, đây là phủ thành chủ thành Thất Sắc?” Mạc

Tử Phàm thật sự cảm thấy khó tin, nên đã hỏi lại một lần nữa.

Không biết thân phận của người này, nhưng không thể là thành chủ, chắc cũng là tổng quản ở đây.

Chương 265

“Ngươi không nghe lầm đâu, đây là phủ thành chủ của thành Thất Sắc chúng ta, còn ngươi?

Vị tiểu ca này nói ngươi giết người, không biết ngươi giải thích thế nào?” Người đàn ông trung niên kia mặt cũng không có biểu cảm, lạnh lùng hỏi.

“Không phải tôi làm, tôi không giết người, tôi chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thôi, đi đến xem thử, kết quả bị tên nhóc này đánh ngất, chuyện là như vậy, tin hay không tùy.” Chuyện Mạc Tử Phàm không làm, dù người khác có dùng hình phạt nặng, cũng tuyệt đối không dễ dàng nhận tội, vì làm người phải có điểm mấu chốt.

Nghe Mạc Tử Phàm lại không nhận tội, khiến cậu nhóc đã đánh ngất hắn, nhét hắn vào bao tải không vui, cố chấp kiên trì.

“Tổng quản đại nhân, ngài tuyệt đối đừng nghe hắn giảo biện, tôi dám cá, chắc chắn là hắn làm, không sai đâu.” Cậu nhóc không để Mạc Tử Phàm ba câu hai lời qua loa cho xong, thế là tiếp tục kiên trì ý kiến của mình.

Mạc Tử Phàm nghe xong, thật sự muốn đánh người, cậu nhóc này không oan không thù, tại sao lại vu khống mình.

“Mẹ nó mày có bệnh à?

Mắt nào của mày thấy tao giết người hả, đừng nói bậy, tin không lão tử xử mày?” Mạc Tử Phàm thật sự không kiềm chế được tính khí của mình, liền cãi lại.

“Làm gì?

Giết người diệt khẩu à?

Nếu thật sự không phải mày làm, thì sao phải căng thẳng?

Chính vì mày có tật giật mình, nên mới một mực giải thích." Cậu nhóc cãi chày cãi cối.

Vị tổng quản của phủ thành chủ, nghe cậu nhóc và Mạc Tử Phàm công kích lẫn nhau như vậy, cũng rất đau đầu, nhưng cũng không có chứng cứ, càng không tận mắt nhìn thấy, nên không thể tùy ý định tội.

"Hai người đều đừng cãi nữa, im lặng cho ta, đúng sai tự có công lý, trước khi không có chứng cứ đầy đủ, có sức thuyết phục để chứng minh tội của ngươi, ta có thể cho ngươi cơ hội để chứng minh sự trong sạch." Vị tổng quản này tương đối công chính, nghe vậy, Mạc Tử Phàm cũng rất hài lòng.

"Tổng quản đại nhân, đừng nghe lời một phía của hắn." Cậu nhóc không hài lòng, muốn đuổi theo tổng quản tiếp tục nói.

"Ta tự có chừng mực, trừ phi ngươi có chứng cứ chứng minh là hắn làm, nếu không, bảo ta dựa vào đâu mà tin ngươi." Lời nói của tổng quản, quả thực cũng khiến cậu nhóc kia không thể nói gì được, cũng không còn lời nào để nói, vì quả thực không có chứng cứ, nên buồn bực không vui.

"Nếu không có chuyện gì khác, thì hai người bây giờ có thể đi." Tổng quản dường như có chút không kiên nhẫn, thế là vội vàng hạ lệnh đuổi khách, xem ra có chuyện khác phải đi làm.

Đợi tổng quản đi khỏi, Mạc Tử Phàm sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, vì khó khăn lắm mới có cơ duyên xảo hợp đến được phủ thành chủ, phải có thu hoạch gì đó mới được, nếu không thì đến đây công cốc.

"Ngươi còn ở đây làm gì?

Không mau đi, có ý đồ gì à?" Cậu nhóc vốn đã sắp bước ra khỏi

cửa lớn, nhưng quay đầu lại nhìn, không ngờ Mạc Tử Phàm lại đứng yên tại chỗ, mở to mắt cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, khiến cậu ta kỳ lạ.

"Liên quan gì đến mày, tao đi hay không, nếu tao không đi, mày làm gì được tao?

Nhà mày ở ven biển à?

Quản cũng rộng quá đấy." Mạc Tử Phàm sớm đã không vừa mắt cậu ta, không ngờ không chấp nhặt chuyện bị đánh ngất, cậu ta lại tìm chuyện.

Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không rời đi, nên cũng không coi cậu nhóc kia ra gì, chỉ mong cậu ta biết điều một chút, đừng phá hỏng chuyện của mình, nếu không, thù mới hận cũ tính chung một lượt.

"Xem ra ta đoán quả nhiên không sai, ngươi đến thành Thất Sắc thật sự có mục đích khác, nếu còn không đi, vậy thì ta gọi người đấy!" Cậu nhóc ngược lại càng làm tới, lại bắt đầu uy hiếp Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm trước giờ không phải là người chịu thiệt, nên thằng nhóc này dám uy hiếp hắn thì đừng trách hắn không khách khí.

"Thằng khốn, tao cảnh cáo mày lần cuối, chuyện của tao tốt nhất mày đừng có xía vào, mày không quản nổi đâu." Mạc Tử Phàm vốn nghĩ dọa như vậy thì đối phương sẽ biết điều hơn, ai ngờ thằng nhóc này vẫn cứ ngạo mạn như cũ.

"Người đâu, mau tới đây, có kẻ mặt dày mày dạn ở lì trong dinh Thành chủ không chịu đi, mau tới bắt hắn lại." Thằng nhóc tiếp tục làm theo ý mình, lớn tiếng la hét.

Hành động này thật sự đã chọc giận Mạc Tử Phàm.

Hắn quyết định không nương tay nữa, chuẩn bị xử lý gã thì đã

thấy người tới.

“Tên này, mau bắt hắn lại.” Thấy vệ binh đang bao vây tới, thằng nhóc liền vội vàng ra lệnh.

Mạc Tử Phàm thật sự dở khóc dở cười, bây giờ rõ ràng đã thành cá nằm trên thớt, đừng nói là điều tra tung tích mộ Thất Thải Huyền Long, đến bản thân còn khó giữ.

“Ai dám giương oai ở đây, còn không mau cút đi.” Đội trưởng đội vệ binh trông cũng vênh váo, ra lệnh cho hai người.

“Nếu tao không chịu thì sao?

Mày làm gì được tao?” Mạc Tử Phàm ghét nhất là bị người khác uy hiếp, nên bèn nói ngược lại.

Thấy Mạc Tử Phàm lại ngang ngược như vậy, đội trưởng vệ binh chắc chắn không thể dung thứ, liền lập tức hạ lệnh, yêu cầu thuộc hạ xử lý Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng chẳng sợ hãi gì, bất kể là ai, chỉ cần dám xông lên tấn công, hắn nhất định sẽ đánh cho tè ra quần.

Mấy tên vệ binh xông lên đầu tiên nhanh chóng bị đánh gục, khiến cho gã đội trưởng vệ binh cũng có phần bất lực.

Nhưng nếu tỏ ra sợ hãi thì chẳng phải mất mặt lắm sao?

“Mau gọi người tới tăng viện.

Xem ra hôm nay tao gặp phải thứ cứng đầu rồi, tuyệt đối không thể để hắn thoát khỏi dinh Thành chủ.” Đội trưởng vệ binh lập tức bắn tín hiệu, đồng thời cũng sắp xếp cho tâm phúc bên cạnh nhanh chóng điều động vệ binh xung quanh tập hợp lại.

Chương 266

Vệ binh càng lúc càng đông, dù Mạc Tử Phàm có lợi hại đến đâu cũng chưa từng đối mặt với nhiều người như vậy cùng một lúc.

"Tình hình hiện tại rất bất lợi cho mình.

Thôi, hảo hán không chấp nhất thiệt thòi trước mắt, mình nên rút lui thôi." Mạc Tử Phàm cũng hiểu đạo lý biết co biết duỗi.

Nếu không nắm chắc phần thắng, để tránh bị bắt, chi bằng đi trước một bước.

"Hắn muốn chạy, mau lên, đừng để hắn thoát, hắn ở kia kìa." Thằng nhóc nhìn thấu ý đồ của Mạc Tử Phàm, liền nhắc nhở đám vệ binh.

Mạc Tử Phàm bây giờ thật lòng cảm thấy, chỉ cần tên ôn con này còn ở đây, đối với hắn tuyệt đối không có chuyện gì tốt đẹp.

"Thằng ranh con, cứ chờ đấy cho lão tử, đừng để tao gặp lại mày lần nữa, nếu không thì mày xong đời." Vì thằng nhóc ngáng đường, kế hoạch chạy trốn của Mạc Tử Phàm lại lần nữa thất bại, hắn chỉ đành tiếp tục chiến đấu với đám vệ binh, còn thằng nhóc kia thì đứng bên cạnh cười trộm.

Sau một trận khổ chiến, Mạc Tử Phàm lại một lần nữa hạ gục hơn chục binh sĩ bên cạnh, cuối cùng tạo ra được một cơ hội tẩu thoát.

Hắn chẳng do dự, vội vàng nhảy vọt lên.

Mạc Tử Phàm trực tiếp trèo qua tường, nhanh chóng bỏ chạy, không dây dưa với đám vệ binh này nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị bắt.

“Chạy à, không dễ vậy đâu, để tao xem mày chạy đi đâu.” Thằng nhóc phát hiện Mạc Tử Phàm quả thực có chút bản lĩnh, vậy mà có thể thuận lợi thoát khỏi vòng vây trùng điệp của đám vệ binh dinh Thành chủ.

Hắn càng thêm tò mò về Mạc Tử Phàm, liền đuổi theo.

Mạc Tử Phàm cố gắng tăng tốc hết sức, nên đám vệ binh muốn đuổi kịp hắn trong thời gian ngắn rõ ràng là không thể.

Chạy được một quãng xa, mệt đến thở hổn hển, hắn bèn dừng lại.

“Tiếp tục chạy đi chứ, sao không chạy nữa?

Để tao xem mày còn chạy đi đâu được.” Ngay lúc Mạc Tử Phàm ngồi xuống nghỉ ngơi, không ngờ lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Hắn vô cùng khó hiểu, quay đầu lại nhìn thì đúng là cái đuôi phiền phức đó.

“Mẹ mày bị bệnh à, cứ bám theo lão tử làm gì?

Đồ sâu bọ.” Mạc Tử Phàm thấy chỉ có một mình thằng nhóc, cũng không vội, bắt đầu cà khịa.

“Mắc mớ gì tới mày?

Tóm lại tao phải làm rõ mày định làm gì?

Vừa rồi mày cứ nhìn chằm chằm vào dinh Thành chủ quan sát, rốt cuộc có ý đồ gì?” Thằng nhóc không ngừng chất vấn Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cảm thấy thằng nhóc này cũng thú vị thật, chuyện vớ vẩn, lại chẳng quen biết, dựa vào đâu mà hắn phải trả lời những câu hỏi này.

“Ha ha.” Mạc Tử Phàm lười trả lời câu hỏi của gã, bèn đáp lại hai tiếng.

“Mày nghĩ không trả lời câu hỏi của tao là tao hết cách với mày sao?

Từ bây giờ tao sẽ bám theo mày mọi lúc mọi nơi, để xem mày làm thế nào.” Mạc Tử Phàm thật sự hết cách, thằng nhóc này đúng là như miếng cao dán da chó, quyết bám dính lấy hắn.

Mạc Tử Phàm sao có thể đồng ý, đến thân phận đối phương còn chưa rõ, nếu để gã đi theo, chẳng phải hành động sẽ rất bất tiện sao.

“Cút ngay cho tao, đừng để lão tử nhìn thấy mày nữa, nếu không tao bắn nát sọ mày.” Để uy hiếp thằng khốn này, Mạc Tử Phàm trực tiếp lôi khẩu súng cướp được từ tay Bàn Tử ra, chĩa thẳng vào đầu thằng nhóc.

Thằng nhóc này dường như không biết súng là vũ khí gì, vì có lẽ gã là dân bản xứ sinh ra và lớn lên ở thành Thất Thải, chưa từng rời khỏi khu vực này.

“Dọa ai đấy?

Thật sự nghĩ món đồ chơi trẻ con đó mà dọa được tao à?

Mày cũng quá coi thường tao rồi.” Thằng nhóc quả thực quá tự tin, đối với khẩu súng kia hoàn toàn không chút lay động, vì không biết nên không hề sợ hãi.

Thấy thằng nhóc ngu ngơ như vậy, lại không sợ súng, Mạc Tử Phàm cảm thấy phải cho gã trải nghiệm uy lực của súng ngắn để dằn mặt.

“Đúng là vô tri.” Mạc Tử Phàm khinh bỉ nói một câu, rồi trực tiếp nổ súng.

Viên đạn trong nháy mắt bắn gãy cành cây trên đầu thằng nhóc.

Thấy cảnh này, Mạc Tử Phàm khá đắc ý, vốn tưởng rằng nhất

định có thể khiến thằng nhóc kia chết lặng, nào ngờ người ta lại chẳng coi ra gì.

"Tao cứ tưởng thứ này đáng sợ thế nào, xem ra cũng chỉ có vậy." Nghe thằng nhóc nói thế, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Lẽ nào gã thật sự không sợ đạn?

Không khoa học chút nào, ai mà chẳng sợ.

"Tao cảnh cáo mày, tốt nhất đừng lại gần tao nữa.

Vừa rồi tao chỉ trình diễn uy lực của viên đạn thôi, nếu bắn vào người mày thì mày toi đời rồi." Mạc Tử Phàm không hề dọa dẫm, nhưng hiện tại hắn không muốn khai sát giới, nên cho gã một cơ hội, hy vọng gã biết điều mà rời đi.

Chương 267

"Tao không cần biết mày là ai, đến đây làm gì, tóm lại đã đến thành Thất Thải của bọn tao thì an phận một chút, tốt nhất đừng có ý đồ xấu xa gì, nếu không tao giết mày." Thằng nhóc áp sát Mạc Tử Phàm, dùng trán của mình dí thẳng vào họng súng của Mạc Tử Phàm, hoàn toàn không hề sợ hãi, dùng điệu bộ y hệt để uy hiếp lại.

Mạc Tử Phàm thật sự không nhịn được nữa, thằng nhãi này dám làm càn trước mặt hắn, chẳng khác nào cưỡi lên cổ hắn mà đại tiện, sao có thể nhịn được.

Hắn bèn bóp cò.

"Vậy thì đi chết đi." Cùng với tiếng súng nổ vang, vốn tưởng rằng gã chắc chắn sẽ chết, không ngờ người lại biến mất.

Viên đạn bắn hụt, thằng nhóc vừa rồi cũng không biết đã đi đâu.

Mọi chuyện cứ như một giấc mơ, khiến Mạc Tử Phàm cũng phải ngỡ ngàng.

"Thằng nhãi ranh, đừng có giả thần giả quỷ với tao, có bản lĩnh thì cút ra đây, giỏi thì đấu tay đôi với tao." Mạc Tử Phàm bây giờ dù có nhìn ngang ngó dọc, nói thầm nói thì cũng không tìm thấy bóng dáng thằng nhóc, chỉ đành hét lên như vậy.

Chưa đợi Mạc Tử Phàm kịp phản ứng, kết quả đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí cực mạnh đang lan tỏa khắp nơi.

"Thằng nhóc thối, dám đánh lén tao à, mày cũng quá coi thường Mạc Tử Phàm tao rồi." Cảm nhận được có binh khí lạnh từ sau lưng đâm tới, Mạc Tử Phàm liền giả vờ không biết, chờ đợi thời cơ rồi bất ngờ phản kích.

Quả nhiên là thằng nhóc kia đang đánh lén, lúc này đang vô cùng đắc ý, tưởng rằng có thể dùng thanh Huyền Long Kiếm xuất thần nhập hóa của mình để chém chết Mạc Tử Phàm.

Nhưng hắn đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Hắn không đâm trúng, ngược lại còn bị Mạc Tử Phàm phản đòn, suýt chút nữa bị bắn trúng.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng quay người nổ súng, mắt thấy viên đạn sắp bắn trúng đầu thằng nhóc, may mà gã phản ứng đủ nhanh, vội vàng dùng Huyền Long Kiếm trong tay để đỡ.

Viên đạn tuy vô tình, nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm không thể tin nổi là nó không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào cho thanh Huyền Long Kiếm của thằng nhóc.

Thanh kiếm vẫn sắc bén như cũ.

"Hôm nay mày đã được mở rộng tầm mắt rồi chứ, được chứng kiến uy lực của Huyền Long Kiếm, chết cũng không có gì hối tiếc." Thằng nhóc tỏ ra vô cùng kiêu ngạo về thanh Huyền Long Kiếm, sau khi nói vài câu khách sáo thì tiếp tục tấn công.

Nghe thằng nhóc nhắc đến danh từ "Huyền Long Kiếm", tuy Mạc Tử Phàm không biết gì về thần binh lợi khí, nhưng cũng đã liên hệ nó với mộ Thất Thải Huyền Long mà hắn đang tìm kiếm.

"Chờ đã, tao thấy chúng ta không cần phải tự tàn sát lẫn nhau, sao không ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, hà tất phải đánh đánh giết giết?" Để làm rõ những nghi vấn trong lòng, và cũng để có thể moi được một vài manh mối hữu ích từ miệng thằng nhóc, Mạc Tử Phàm đành phải chủ động làm hòa.

Vốn tưởng Mạc Tử Phàm hùng hổ dọa người, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng lúc này lại đề nghị như vậy, quả thực khiến

thằng nhóc cũng phải ngạc nhiên.

Là người thừa kế duy nhất của Huyền Long Kiếm ở thành Thất Thải, thằng nhóc này có gan có tài, có khí phách, khiến Mạc Tử Phàm cũng phải khâm phục.

Mạc Tử Phàm có thể chủ động cúi đầu nhận thua, quả thực cũng khiến thằng nhóc cảm thấy rất có mặt mũi, nên cũng có chút mềm lòng, quyết định không động thủ nữa.

"Hòa giải với tao cũng không phải là không được, nhưng mày phải nói cho tao biết mày là ai, đến đây với mục đích gì." Nếu không làm rõ những vấn đề này, e rằng thằng nhóc sẽ không chịu bỏ qua, nên tiếp tục chất vấn Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm suy nghĩ một lát, cảm thấy không bằng bịa ra một lý do lâm li bi đát, tranh thủ có thể lay động được người thừa kế Huyền Long Kiếm này, để gã dẫn đường cho mình.

"Thật không dám giấu, tôi có một vị hôn thê.

Vốn dĩ chúng tôi sắp thành thân, ai ngờ nàng đột nhiên mất tích.

Gia đình hai bên đều lo sốt vó.

Vì tìm nàng, tôi đã trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng dò hỏi được tung tích, nghe nói nàng bị kẻ xấu bắt đến thành Thất Thải, nên tôi mới đến đây." Mạc Tử Phàm thêm mắm dặm muối một hồi, trong nháy mắt đã bịa ra một câu chuyện cảm động.

Thằng nhóc kia cũng khá ngây thơ, không ngờ lại dễ dàng tin ngay.

"Nguyên do là vậy à.

Nếu mày nói sớm, giữa chúng ta đã không xảy ra những chuyện không vui đó rồi.

Gặp được tao cũng là duyên phận, vậy thì tao nhất định sẽ giúp

mày tìm người.” Thằng nhóc quả thực rất thẳng thắn, thấy hắn nói năng thề thốt như vậy thì sao có thể từ chối?

“Vậy đa tạ.

Không biết các hạ tôn tính đại danh là gì?” Mạc Tử Phàm cũng muốn làm rõ thân phận của thằng nhóc, nên thử dò hỏi, hy vọng gã sẽ trả lời câu hỏi này.

“Không thân với mày, nên không tiện cho biết tên đầy đủ, cứ gọi tao là Tiểu Long được rồi, người khác đều gọi tao như vậy.” Thằng nhóc xem ra cũng rất cẩn thận.

Nếu đã cùng đề phòng lẫn nhau, Mạc Tử Phàm cũng không thể tỏ ra quá nóng vội, kẻo bị Tiểu Long này phát hiện ra manh mối.

Tiểu Long cảm thấy Mạc Tử Phàm là người ngoài, đến thành Thất Thải này, mình nên làm tròn bổn phận chủ nhà, mời hắn đi ăn một bữa.

“Đi uống rượu với tao, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện.” Tiểu Long nhiệt tình như vậy, quả thực khiến Mạc Tử Phàm cũng không tiện từ chối.

Nếu đã thịnh tình mời mọc như vậy, hắn đành nể mặt.

Mạc Tử Phàm thực ra không biết rằng, từ lúc hắn rời khỏi thành Thất Thải, sau lưng hắn luôn có một đôi mắt theo dõi.

“Bẩm báo Đại tổng quản, theo lệnh của ngài, thuộc hạ đã theo dõi thành công Tiểu Long và tên người ngoài kia.

Bây giờ chúng đang uống rượu trong quán rượu trong thành.” Hóa ra tất cả đều do gã tổng quản kia sắp xếp.

Chương 268

Lúc này, tên thám tử được giao nhiệm vụ theo dõi Mạc Tử Phàm, nhân lúc hắn đang uống rượu, đã quay về báo cáo.

"Tiếp tục theo dõi, người đó rất có vấn đề, phải báo cáo tình hình của hắn cho ta bất cứ lúc nào." Sau khi tổng quản nói xong, tên thám tử lập tức thi triển khinh công, tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã quay lại chỗ Mạc Tử Phàm.

Tổng quản trong lòng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, bởi vì bao nhiêu năm nay, người ngoài đến thành Thất Thải không ít, nhưng đa số đều có cùng một mục đích.

"Nếu ta đoán không lầm, người đó chắc chắn cũng nhắm vào mộ Thất Thải Huyền Long." Tổng quản lẩm bẩm một mình.

Ngay lúc tổng quản chuẩn bị triển khai kế hoạch, định tóm gọn tất cả những kẻ khả nghi gần đây trong thành Thất Thải, đột nhiên lại có người đến báo cáo.

"Báo cáo Đại tổng quản, hôm qua chúng ta đã bắt được mấy người ngoài khả nghi, trong đó có một lão già điểm danh muốn ngài đến gặp." Nghe tin này, quả thực Đại tổng quản cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, ông ta cảm thấy cần phải đi một chuyến.

Khi tổng quản đến nhà giam thành Thất Thải, được binh sĩ dẫn đến trước mặt lão già, ông ta chăm chú nhìn, nhưng vẫn không nhận ra lão già này là ai.

"Ông muốn gặp ta?

Xin hỏi ta có quen biết ông không?

Ngài có dặn dò gì đặc biệt không?" Tổng quản tuy không nhận ra lão già, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng cả người lão già này toát ra một khí thế mạnh mẽ, nên nói chuyện cũng khách sáo.

"Ngươi không biết ta, nhưng ta biết Âu Dương Phi Ưng." Lão già chậm rãi nói một câu.

Chẳng trách lão có vẻ thong dong, bị giam vào ngục mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy, xem ra lão già này không đơn giản.

Âu Dương Phi Ưng chính là cha của Đại tổng quản.

Bí mật này, e rằng cả thành Thất Thải cũng không có ai biết, nên ông ta càng thêm kính sợ lão già.

"Người đâu, đưa lão tiên sinh này ra ngoài, ta muốn nói chuyện riêng với ông ấy." Đại tổng quản cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, để tránh thân phận của mình bị nhiều người biết, ông ta chỉ có thể nói chuyện riêng.

Âu Dương Tinh Hổ cùng Thiên Thiền Đồng Tử, Tiểu Vu Nữ và những người khác vẫn bị giam trong phòng giam, cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể yên lặng chờ đợi sự sắp xếp của lão già.

"Lão tiên sinh, sao ông biết được bí mật này?" Tổng quản để làm rõ nghi vấn trong lòng, chất vấn lão già.

Lão già trực tiếp lấy ra một miếng ngọc bội, trong nháy mắt khiến vị tổng quản kia hiểu ra mọi chuyện.

"Ân công, nếu đã gặp ngài ở đây, ngài cần tôi làm gì, cứ việc nói." Tổng quản vội vàng nói với lão già một cách khách khí.

Lão già cũng không khách sáo, vì đây là ân tình mà cả gia đình tổng quản nợ ông.

"Ta hy vọng ngươi có thể đưa ta đến mộ Thất Thải Huyền Long."

Lão già trực tiếp đưa ra yêu cầu này.

Tổng quản nghe xong, tuy cũng cảm thấy có chút khó xử, nhưng vẫn đồng ý.

“Tất cả lui ra, không có lệnh của ta, không ai được phép đến gần vị trí này.” Sợ rằng làm chuyện này, lỡ như bị tiết lộ ra ngoài sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, nên tổng quản cho binh sĩ lui hết, tiếp theo mới có thể dẫn đường.

Tổng quản mở cửa phòng giam, rồi bước vào, mọi người đều ngơ ngác, không hiểu ông ta vào đây làm gì.

Hóa ra trong phòng giam này có một mật đạo, không ai biết cả.

Chỉ có đi từ đây mới không kinh động đến người khác, tổng quản tính toán rất chu đáo.

“Mọi người đi theo ta.” Tổng quản đi đầu mở cơ quan, bước vào thông đạo, rồi gọi những người khác.

Lão già tự nhiên không do dự, đi theo ngay, Tiểu Vu Nữ và những người khác để không bị tụt lại phía sau, cũng đều đi theo.

Đợi mọi người đều vào trong mật đạo, tổng quản liền thắp một ngọn đuốc, giơ lên đi trước dẫn đường.

Mọi người theo sát không rời, sợ bị bỏ lại.

Mạc Tử Phàm lúc này đang uống rượu với Tiểu Long, nhưng rõ ràng có chút lơ đãng.

Tiểu Long cũng nhìn ra, bèn quyết định hỏi cho rõ.

“Sao thế?

Nếu coi tao là bạn, không ngại thì nói tao nghe.” Tiểu Long tỏ ra rất nhiệt tình.

Mạc Tử Phàm để có thể sớm đến mộ Thất Thải Huyền Long, bèn tiếp tục tung chiêu bài tình cảm, trong nháy mắt lại bịa ra một câu chuyện mới.

"Trước khi vị hôn thê của tôi mất tích, cô ấy có để lại manh mối, cho thấy cô ấy bị người ta bắt vào mộ Thất Thải Huyền Long, nên tôi..." Mạc Tử Phàm cố ý nói như vậy, nói được một nửa rồi ôm mặt khóc nức nở.

Thấy cảnh tượng như vậy, quả thực cũng khiến Tiểu Long phải động lòng.

Tuy không nên đưa người ngoài đến mộ Thất Thải Huyền Long, nhưng thật sự bị câu chuyện của Mạc Tử Phàm làm cảm động, quyết định đi liều một phen.

"Khóc cái gì mà khóc, đàn ông con trai mà khóc lóc, đi, tao đưa mày đến mộ Thất Thải Huyền Long." Thật không ngờ, Tiểu Long lại nói ra câu này.

Đương nhiên, điều này khiến Mạc Tử Phàm vô cùng vui mừng.

Mạc Tử Phàm lập tức tỏ ra vô cùng phấn khích, rồi vội vàng ôm chầm lấy Tiểu Long.

Chương 269

Suýt chút nữa làm cho Tiểu Long ngơ ngác.

“Đi thôi.” Tiểu Long vội vàng đẩy Mạc Tử Phàm ra, vì Mạc Tử Phàm thật sự quá sến súa.

Ngay lúc hai người bắt đầu khởi hành, không ngờ đột nhiên có một hắc y nhân từ trên trời rơi xuống.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của hắc y nhân, Âu Dương Thiến Tuyết xuất hiện.

“Không phát hiện có người đang theo dõi sao?” Hóa ra Âu Dương Thiến Tuyết đã phát hiện ra tên thám tử này, và cũng để có thể đi cùng vào mộ Thất Thải Huyền Long, cô ta mới ra tay.

“Tôi thấy mục đích của cô chẳng qua là muốn tôi dẫn đi cùng thôi.” Mạc Tử Phàm một câu nói thẳng toạc ý đồ của Âu Dương Thiến Tuyết.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng không giải thích, vì quả thực không cần thiết.

Vẻ ngoài lạnh lùng như băng sương của cô ta quả thực khiến Tiểu Long rung động.

“Nếu vị cô nương này quen biết với anh, vậy thì tôi cũng không ngại dẫn thêm một người.” Tiểu Long chủ động nói.

Người ta Tiểu Long đã lên tiếng, Mạc Tử Phàm quả thực cũng không còn cách nào khác.

Nếu đã vậy, ba người cùng đi.

Theo sau Tiểu Long, Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết

cũng cẩn thận, ba người nhanh chóng quay lại dinh Thành chủ.

Do Tiểu Long quá quen thuộc với địa hình dinh Thành chủ nên mọi việc rất thuận lợi.

Nhóm Mạc Tử Phàm khéo léo tránh được tất cả mọi người, cuối cùng đến bên một cái hồ nước trong sân, rồi Tiểu Long chỉ vào hồ nước và nói.

"Theo như tôi biết, lối vào mộ Thất Thải Huyền Long ở dưới cái hồ này." Tiểu Long tuy chưa từng đến đó, nên đó cũng chỉ là nghe đồn.

Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm nhìn nhau, sau đó Âu Dương Thiến Tuyết lập tức lại lấy tấm bản đồ trong tay ra nghiên cứu một hồi, quyết định tự mình đi mạo hiểm.

"Chờ gì nữa?

Để tôi đi dò đường trước." Âu Dương Thiến Tuyết quả nhiên rất có khí phách, không nói hai lời, cả người trực tiếp nhảy xuống hồ nước.

Tiểu Long và Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không ngồi không, để tránh bị người khác phát hiện, lúc đó đừng mong vào được cổ mộ, nên cả ba người đều xuống hồ nước.

Dưới sự dẫn dắt của tổng quản, lão già cùng Âu Dương Tinh Hổ và những người khác đã thành công đến được lối vào mộ Thất Thải Huyền Long, nhưng do cửa vào đóng chặt nên không thể vào được.

"Ân công, đây là lối vào mộ Thất Thải Huyền Long, tôi cũng chưa từng vào, nên chỉ có thể giúp ngài đến đây, xin ngài thông cảm." Không biết lời tổng quản nói là thật hay giả, nhưng đối với lão già, đã đến được lối vào là đã thành công một nửa.

Tổng quản để không ở lại quá lâu, tránh bị thành chủ đương

nhiệm nghi ngờ, nếu không có thể sẽ chết thảm, liền đi trước một bước.

"Ta đi trước, các vị từ từ tìm cách." Lão già cũng không giữ tổng quản lại, mặc kệ ông ta đi, dù sao ông cũng không phải người thường, ông có cách của mình, liền thử phá vỡ cửa đá.

Nhưng cánh cửa đá này nặng ngàn cân, mặc cho lão già có dùng sức thế nào cũng không có hiệu quả, không thể làm vỡ được cánh cửa, khiến lão già có chút thất vọng.

"Lão gia tử, xem ra muốn vào trong cổ mộ này thật không dễ dàng." Thiên Thiền Đồng Tử cũng cảm thấy rất khó khăn, liền nói với lão già như vậy, nhưng cũng không có cách nào.

"Kế hoạch bây giờ, xem ra chỉ có thể đợi Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm đến, rồi cùng nhau tìm cách, chắc là được." Lão già lẩm bẩm một hồi, nhưng bây giờ cũng không biết Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm đang ở đâu, nhưng ông có một loại trực giác, tin rằng họ sẽ sớm đến.

Âu Dương Thiến Tuyết lúc này đã cùng mọi người xuống hồ nước.

May mà cả ba người đều quen với nước, nên mới không xảy ra tai nạn đuối nước.

Lúc này họ cũng đã phát hiện ra lối vào cổ mộ.

"Tôi thấy một lối vào cổ mộ rồi, theo tôi." Âu Dương Thiến Tuyết thật sự lợi hại hơn, Mạc Tử Phàm và Tiểu Long hai gã đàn ông mà lại không bằng một nữ hán tử.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Long cũng không do dự, lập tức theo sát Âu Dương Thiến Tuyết, thế là ba người bơi về phía lối vào cổ mộ đó.

Nhưng họ không biết rằng, lối vào cổ mộ họ phát hiện bây giờ

không phải là mộ Thất Thải Huyền Long, mà chỉ là một ngôi mộ của thành chủ tiền nhiệm.

Vị trí lối vào cổ mộ này tự nhiên không có nước.

Phải công nhận, thiết kế của hồ nước này thật kỳ diệu, xem ra người thiết kế chắc chắn là một đại sư.

Đợi ba người vào trong cổ mộ, đối với Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết, quả thực cảm thấy có chút quá dễ dàng, khó mà tin được.

"Đây thật sự là mộ Thất Thải Huyền Long à?

Tôi thấy không chắc đâu." Mạc Tử Phàm bụng đầy mực tàu, lập tức nói ra suy đoán của mình.

Nghe Mạc Tử Phàm đột nhiên nói vậy, thực ra cũng là ý của Âu Dương Thiến Tuyết, vì cô cũng có cảm giác như vậy, hai người không hẹn mà gặp.

"Xem ra tôi tìm sai vị trí rồi.

Tôi chỉ biết lối vào mộ Thất Thải Huyền Long cũng ở trong hồ nước này, nhưng đã bỏ qua việc lối vào cổ mộ trong hồ không chỉ có một." Tiểu Long tự nhiên nhận ra, cổ mộ họ đang ở thực ra là mộ của thành chủ tiền nhiệm, nên tỏ ra có chút xấu hổ, nói như vậy.

Nghe Tiểu Long cũng nói vậy, quả thực khiến Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm hai người cảm thấy rất hụt hẫng, nhưng lại có thể làm gì, không thể trách cậu ta được.

Chương 270

“Thôi bỏ đi, cậu cũng không cố ý lừa chúng tôi, dẫn đường cho chúng tôi đã là tốt lắm rồi.

Tôi thấy không bằng đã đến đây rồi thì cứ an phận, chúng ta ở đây xem có phát hiện gì không.” Mạc Tử Phàm thấy tâm trạng mọi người đều không ổn, liền đành nói vậy để chuyển chủ đề.

Nghe anh nói vậy, có vẻ cũng có chút lý.

Cổ mộ họ đang ở, là mộ của thành chủ tiền nhiệm, vật bồi táng bên trong quả nhiên vô cùng quý giá.

Trong quan tài chất đầy trân châu, hoàng kim vô giá.

Nhưng cả ba người dường như không để ý đến những thứ này, vì họ căn bản không quan tâm.

Chỉ có những kẻ phàm phu tục tử mới tham lam bảo vật, ba người họ không giống vậy.

Để có thể sớm có phát hiện mới, Mạc Tử Phàm, Âu Dương Thiến Tuyết và Tiểu Long ba người chia nhau hành động, mỗi người đi về một hướng tìm kiếm manh mối hữu ích, sau đó sẽ thương lượng.

Mạc Tử Phàm nhìn quan tài pha lê của thành chủ tiền nhiệm, xung quanh luôn tỏa ra một luồng huỳnh quang màu xanh lục, quả thực kỳ lạ.

Tuy cũng không đến mức quá kỳ lạ, nhưng đã thu hút sự tò mò của hắn.

“Cái quan tài này, tôi cảm thấy có vấn đề.” Mang một bụng nghi vấn, Mạc Tử Phàm gan to bằng trời quả nhiên tiến lại gần quan tài.

Dù sao hắn cũng không sợ ma quỷ, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

"Trống rỗng?" Mạc Tử Phàm càng cảm thấy không thể tin nổi, vì trong quan tài này không có thứ gì, thi thể thành chủ cũng không có, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Tiểu Long cũng vội vàng ghé vào xem, thấy bên trong quan tài trống không, đừng nói Mạc Tử Phàm không hiểu, ngay cả Tiểu Long cũng đặc biệt ngạc nhiên.

"Không thể nào, mấy năm trước tôi rõ ràng tận mắt nhìn thấy lão thành chủ được hạ táng mà, sao có thể hài cốt không còn?" Tiểu Long thật sự không tin vào chuyện này, vội vàng trợn to mắt, bắt đầu sờ soạng xung quanh quan tài, dù sao cậu ta cũng rất hoài niệm lão thành chủ.

"Có thể đừng bận tâm chuyện cái quan tài này được không?

Mục tiêu chính của chúng ta bây giờ là tìm mộ Thất Thải Huyền Long." Âu Dương Thiến Tuyết cảm thấy Mạc Tử Phàm lo chuyện bao đồng, vốn đã sốt ruột, liền không khách khí mắng hắn một trận.

Đối với những lời vừa rồi của Âu Dương Thiến Tuyết, quả thực cũng khiến Tiểu Long nghe xong đặc biệt khó chịu.

Dù sao cậu ta cũng không cần vào mộ Thất Thải Huyền Long, nên chẳng vội vàng, chẳng quan tâm.

"Kệ cô ta đi, tôi thấy cô ta mãn kinh sớm rồi." Mạc Tử Phàm cũng có chút bất mãn với Âu Dương Thiến Tuyết, vì hắn thật sự cảm thấy Âu Dương Thiến Tuyết luôn bộc lộ cảm xúc tiêu cực ra ngoài, khiến người khác khó chịu.

Âu Dương Thiến Tuyết lười tính toán với hai gã đàn ông, vì so với bất kỳ ai, cô càng hy vọng vào được mộ Thất Thải Huyền Long hơn, không biết bên trong có thứ cô cần không.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, nên Âu Dương Thiến Tuyết cảm thấy, thật sự không thể trông cậy vào Mạc Tử Phàm được nữa.

Nếu đã vậy, chỉ có thể nỗ lực hơn thôi.

Âu Dương Thiến Tuyết tiếp tục bắt đầu khám phá, quét mắt qua tất cả những gì có thể nhìn thấy, nhưng cũng không phát hiện ra manh mối nào.

"Không nên thế, tôi không tin ở đây chỉ có một lối vào, chắc chắn có lối ra hoặc lối vào khác." Âu Dương Thiến Tuyết lẩm bẩm.

Mạc Tử Phàm nghe câu nói của Âu Dương Thiến Tuyết, liền cũng cảm thấy, không chừng từ cổ mộ này có thể thông thẳng đến mộ Thất Thải Huyền Long, cũng không phải là không thể, nên tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng cổ mộ này không lớn, cũng chỉ khoảng hơn một trăm mét vuông, quan tài đặt ở vị trí trung tâm nhất, còn lại là một số hòm lớn chứa đầy của cải.

Do đã tìm kiếm một vòng trong cổ mộ mà không thu được gì, Mạc Tử Phàm lại một lần nữa chuyển tầm mắt về phía quan tài pha lê.

"Có lẽ tất cả câu trả lời ta muốn đều ở đây." Mạc Tử Phàm bây giờ dường như đã quyết tâm, không nên lãng phí thời gian ở những vị trí khác nữa, nên lẩm bẩm.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng nghe thấy giọng Mạc Tử Phàm, nên để tránh Mạc Tử Phàm phát hiện lối vào trước mình, chỉ có thể cố gắng tìm ra lối vào cổ mộ nhanh hơn Mạc Tử Phàm, nếu không sẽ rất bất lợi.

"Mạc Tử Phàm, để tôi xem hai chúng ta, rốt cuộc ai mới là người may mắn." Nếu Mạc Tử Phàm bắt đầu điều tra từ quan tài pha lê, vậy

thì Âu Dương Thiến Tuyết cũng rất mặt dày, lập tức đến gần quan tài.

Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm hai người cứ thế đi vòng quanh quan tài pha lê, nhưng vẫn không nhìn ra được manh mối nào.

"Xem cái gì mà xem, tao thật hối hận đã dẫn bọn mày đến đây.

Sớm biết bọn mày ích kỷ như vậy, tao đã không nên làm thế." Tiểu Long bây giờ một lòng tìm kiếm hài cốt lão thành chủ, nhưng Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết lại chỉ chăm chăm vào mộ Thất Thải Huyền Long, cũng không giúp đỡ, khiến cậu ta tức giận.

Để giải tỏa nỗi bực tức trong lòng, Tiểu Long trực tiếp lấy một viên dạ minh châu từ trong hòm bên cạnh, rồi ném mạnh về phía Mạc Tử Phàm.

May mà Mạc Tử Phàm phản ứng khá nhanh nhẹn, nên dễ dàng xoay người né được, rồi viên dạ minh châu rơi vào trong quan tài.

"Bị bệnh à, phát điên gì thế?" Mạc Tử Phàm phát hiện Tiểu Long đang nổi giận với mình, cũng tỏ ra có chút không vui.

"Đánh đấy." Nghe Mạc Tử Phàm lại còn hỏi ngược lại, không khỏi khiến Tiểu Long càng thêm khó chịu, hai người bắt đầu cãi vã.

Nhân lúc Mạc Tử Phàm và Tiểu Long đang cãi nhau, không ngờ Âu Dương Thiến Tuyết lại có một phát hiện kinh người, viên dạ minh châu rơi vào trong quan tài, vậy mà lại biến mất không dấu vết.

"Dạ minh châu đi đâu rồi?

Biến mất rồi?

Chương 271

Vừa rồi rõ ràng đã vào trong quan tài mà." Âu Dương Thiến Tuyết mang một vẻ mặt ngạc nhiên, rồi cũng coi mình như một vật phẩm, bước vào trong quan tài, không ngờ lập tức biến mất.

Âu Dương Thiến Tuyết cứ thế biến mất trong không khí, cũng quá không thể tin nổi, nên cũng khiến Tiểu Long và Mạc Tử Phàm đều rất ngạc nhiên, hai người liền im lặng.

"Chuyện gì vậy?

Xem ra cái quan tài này chắc chắn có vấn đề, không chừng Âu Dương Thiến Tuyết đã vào cổ mộ rồi." Mạc Tử Phàm nghĩ đến một khả năng, cũng thật sự không nhịn được nữa, dù sao cũng là hắn phát hiện ra trước, sao có thể để Âu Dương Thiến Tuyết hưởng lợi.

"Tôi đi trước đây, có duyên gặp lại, bảo trọng." Mạc Tử Phàm đơn giản nói với Tiểu Long hai câu khách sáo, rồi cũng xoay người bước vào quan tài, ngay sau đó cũng biến mất.

Tiểu Long cứ thế trơ mắt nhìn Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm hai người thông qua cái quan tài đó mà biến mất không dấu vết, nên cảm thấy trong đó chắc chắn có điều mờ ám.

"Mình phải đi theo xem rốt cuộc là chuyện gì, nếu không mình sẽ không cam tâm." Dù sao ở đây cũng không có hài cốt lão thành chủ, ở lại cũng không có ý nghĩa gì, nên Tiểu Long cảm thấy cần phải đi theo xem cho rõ.

Ba người cũng chỉ cách nhau vài giây, rồi trước sau, tất cả đều thông qua quan tài pha lê, tiến vào mộ Thất Thải Huyền Long thực sự.

Âu Dương Thiến Tuyết vào cổ mộ trước, ấn tượng đầu tiên đập

vào mắt là những bức tượng điêu khắc hình rồng khắp nơi trong cổ mộ, khiến cô kinh ngạc.

"Mình cuối cùng cũng vào được mộ Thất Thải Huyền Long, tốt quá rồi." Âu Dương Thiến Tuyết có chút đắc ý quên mình, vì không đợi cô vui mừng được một lúc, ngay sau đó Mạc Tử Phàm cũng xuất hiện.

Tiểu Long cũng theo sát phía sau xuất hiện ở đây, bây giờ ba người lại một lần nữa hội ngộ, nhưng Âu Dương Thiến Tuyết lại không vui.

"Mạc Tử Phàm, đừng tưởng bây giờ mày cũng vào được mộ Thất Thải Huyền Long rồi thì tao sẽ giao cuốn sổ tay Hoắc Linh để lại cho mày.

Không thể nào, đồ ngốc." Âu Dương Thiến Tuyết vậy mà lại nuốt lời, trông xinh đẹp như vậy, Mạc Tử Phàm dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, vậy mà cũng sẽ lừa người, hắn bị lừa rồi.

Mạc Tử Phàm tự nhiên không vui, vì cả đời hắn ghét nhất loại người này, nên cũng không coi Âu Dương Thiến Tuyết là phụ nữ nữa, bị hắn dồn vào chân tường, chuyện gì cũng làm được.

"Âu Dương Thiến Tuyết, con tiện nhân chết tiệt này, mày coi tiểu gia đây là khỉ để mày đùa giỡn à?

Mau giao cuốn sổ tay cho tao." Mạc Tử Phàm cũng là người nóng tính, trực tiếp tóm lấy cánh tay Âu Dương Thiến Tuyết, không cho cô ta chạy thoát, tóm đến mức cô ta đau điếng.

Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên cũng không yếu ớt như vậy, Mạc Tử Phàm thật sự nghĩ rằng, chỉ với chút bản lĩnh đó mà có thể làm mưa làm gió sao?

Sai rồi, Âu Dương Thiến Tuyết rất lợi hại.

Mạc Tử Phàm vui mừng quá sớm, vì Âu Dương Thiến Tuyết vậy mà bản lĩnh cao cường, lại dùng thủ đoạn tà ma ngoại đạo, dễ dàng thoát thân thành công.

"Đứng lại, con tiện nhân, tao với mày chưa xong đâu." Mạc Tử Phàm thấy Âu Dương Thiến Tuyết thoát khỏi sự khống chế, càng thêm tức giận, nên phải chặn cô ta lại, tuyệt đối không thể để cô ta nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Do Mạc Tử Phàm bây giờ cứ quấn lấy không tha, nên tự nhiên cũng ở một mức độ nào đó, ảnh hưởng đến hành trình tiếp theo của Âu Dương Thiến Tuyết.

Cô ta cũng nổi giận, hai người lao vào đánh nhau.

Nhìn trận đấu giữa Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm, cũng khiến Tiểu Long thấy rõ thực lực của hai người, hoàn toàn không thua kém mình, nên cũng cảm thấy không cần thiết phải can thiệp.

"Vậy thì mình cứ để chó cắn chó, đợi lúc chúng nó lưỡng bại câu thương thì ngồi hưởng lợi." Tiểu Long lúc này trong lòng nghĩ vậy, nên lập tức đứng xem náo nhiệt.

Tiểu Long cũng ngạc nhiên, mộ Thất Thải Huyền Long trông lộng lẫy xa hoa, không biết xa hoa hơn những ngôi mộ của các thành chủ kia bao nhiêu lần, điều này cho thấy có lẽ bên trong càng thêm thần bí.

"Mạc Tử Phàm, chúng ta ngừng tay trước, được không?

Tao giao cuốn sổ tay Hoắc Linh cho mày không được sao?

Tao chịu thua rồi." Do thấy Tiểu Long đã bắt đầu tìm kiếm, sợ rằng thứ mình cần lỡ như bị Tiểu Long nhanh chân lấy mất, vậy thì chẳng phải công sức đổ sông đổ biển, như thế quá không đáng, liền cầu hòa với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không muốn dây dưa, chỉ cần cô ta tuân thủ lời hứa, ngoan ngoãn giao cuốn sổ tay Hoắc Linh trong tay cho hắn, vậy thì mọi chuyện đều ổn.

Âu Dương Thiến Tuyết vốn muốn giữ lại cuốn sổ tay Hoắc Linh, nhưng tình hình trước mắt thực sự không có lợi cho cô, nếu đã vậy, chỉ có thể từ bỏ cuốn sổ tay.

"Cho mày, cầm lấy." Âu Dương Thiến Tuyết trực tiếp từ trong áo mình, mò ra một cuốn sổ tay ướt sũng, ném cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cảm thấy, nếu muốn giúp Hoắc lão thái tìm tung tích của Hoắc Linh, vậy thì phải bắt đầu điều tra từ cuốn sổ tay này, đây là manh mối duy nhất, vội vàng nhận lấy cuốn sổ tay.

Ngay lúc Âu Dương Thiến Tuyết chuẩn bị tự mình hành động, không ngờ một chút bất cẩn, lại kích hoạt cơ quan, trong nháy mắt những con rồng điêu khắc kia đều biến thành vật sống, bắt đầu lao vào tấn công, chặn đứng Âu Dương Thiến Tuyết.

Những con rồng điêu khắc này, tuy đều không phải là thật, nhưng vẫn có thể do những nghệ nhân tài hoa và cao nhân ngoại thế hợp tác, chế tạo thành cơ quan.

"Mạc Tử Phàm, mày đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau giúp tao giải vây." Do những con rồng điêu khắc này thật sự không thể xem thường, đánh cũng không chết, giết cũng không được, khiến cho Âu Dương Thiến Tuyết cũng bó tay hết cách, chỉ đành cầu cứu Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm vừa mới mở cuốn sổ tay, chuẩn bị xem bên trong viết gì, nhưng thấy Âu Dương Thiến Tuyết hiện đang gặp nguy hiểm, cũng chỉ có thể cứu người trước, xong xuôi rồi tính sau.

"Cút ra, lũ súc sinh, tất cả cút hết cho tao." Sợ làm hỏng cuốn sổ

tay, nên trước khi động thủ giúp Âu Dương Thiến Tuyết, Mạc Tử Phàm đặc biệt đặt cuốn sổ tay Hoắc Linh xuống đất, rồi mới xông lên.

Nhưng nhân lúc Mạc Tử Phàm đang đối phó với những con rồng điêu khắc, Tiểu Long đột nhiên cũng nảy sinh hứng thú với cuốn sổ tay đó, liền lén lút lấy trộm.

Dù có được sự giúp đỡ của Mạc Tử Phàm, nhưng Âu Dương Thiến Tuyết vẫn không đấu lại được những con rồng điêu khắc đó.

Nếu đã vậy, không bằng tạm thời rút lui trước.

Chương 272

“Âu Dương Thiến Tuyết, chúng ta rút lui trước đi.

Tao phát hiện chỉ cần chúng ta không tiến về phía trước, những con rồng điêu khắc kia sẽ trở lại nguyên trạng.” Mạc Tử Phàm nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết, vừa quay lại thì cuốn sổ tay đã biến mất.

Mạc Tử Phàm trong nháy mắt vô cùng tức giận, vì người biến mất cùng cuốn sổ tay chính là tên Tiểu Long kia, xem ra không cần hỏi cũng biết là hắn lấy đi rồi.

“Thằng nhóc chết tiệt, dám cướp cuốn sổ tay Hoắc Linh của tao.” Mạc Tử Phàm không nhịn được mà oán trách.

Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ cũng rất tức giận, do vừa rồi đã chịu thiệt, nên bây giờ cũng cảm thấy, xem ra nên tìm lại cuốn sổ tay Hoắc Linh trước.

“Vậy mày còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chúng ta mau chia nhau hành động đi tìm nó, nếu không, trong cổ mộ này đâu đâu cũng là cơ quan cạm bẫy, chúng ta căn bản không vào được đâu.” Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ lại bắt đầu có ý đồ với cuốn sổ tay, hối hận vì sao lại đưa nó cho Mạc Tử Phàm, lúc này chỉ mong tìm lại được thật nhanh.

Tiểu Long tuy đã lấy được cuốn sổ tay, nhưng vẫn cảm thấy cuốn sổ tay này rất quan trọng với Mạc Tử Phàm, không biết bên trong có bí mật gì.

“Bây giờ cuốn sổ tay này ở trong tay tao, để tao xem mày làm loạn trong mộ Thất Thải Huyền Long thế nào.” Tiểu Long bây giờ đã trốn vào một mật thất, rồi đóng chặt cửa đá, nên cuối cùng cũng có thể

dừng lại thở dốc.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng khá nghiêm túc, cùng Âu Dương Thiến Tuyết hai người tìm kiếm tung tích của Tiểu Long ở gần đó, nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng hắn.

"Mạc Tử Phàm, nhìn kìa, ở đây có một mật đạo, hắn chắc đã vào trong đó rồi." Âu Dương Thiến Tuyết thông qua một hồi quan sát đơn giản, lập tức phát hiện ra một lối đi không hề kín đáo, liền nói cho Mạc Tử Phàm biết.

"Vậy chúng ta vào xem sao, đi cùng tôi." Mạc Tử Phàm nói xong, bước vào mật đạo, Âu Dương Thiến Tuyết cũng vội vàng đi theo, bây giờ hai người ai cũng không thể ghét bỏ ai, chỉ có thể hợp tác với nhau.

Khi hai người tiến vào mật đạo, quả nhiên phát hiện hai bên mật đạo này có không ít mật thất, nhưng những mật thất này có cửa mở, có cửa đóng, thực sự khiến người ta hoa mắt.

"Xem ra thằng nhóc đó nhất định đã trốn vào một trong những mật thất này rồi." Mạc Tử Phàm dừng bước, nhìn những mật thất trước mắt, lẩm bẩm.

Nhiều mật thất như vậy, cũng không biết Tiểu Long rốt cuộc trốn ở đâu, trong mật thất có nguy hiểm hay không cũng không thể lường trước được, nên Mạc Tử Phàm lại rơi vào hoang mang.

Âu Dương Thiến Tuyết thì không, cô cảm thấy Mạc Tử Phàm thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng cứ mạnh dạn một chút, tìm từng cái một, biết đâu lại tìm được.

"Đừng lề mề nữa, chúng ta mau vào đi." Âu Dương Thiến Tuyết bước vào một gian mật thất, rồi nâng cao cảnh giác.

Tiểu Long lúc này đang ở mật thất bên cạnh, nên đột nhiên nghe

thấy có tiếng người nói, ý thức được, xem ra Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết đã đến.

"Mình tuyệt đối không thể để họ tìm thấy mình, nếu không họ sẽ giết mình mất." Tiểu Long cũng càng thêm căng thẳng, nên vội vàng nhân lúc Mạc Tử Phàm không có trong hành lang, chạy ra ngoài.

"Bên ngoài có động tĩnh." Nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang bên ngoài, Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết vội vàng đuổi ra, nhưng lại không thấy ai.

"Thằng nhóc chạy nhanh thật.

Bây giờ chúng ta chia nhau hành động đi, cô tìm mật thất bên trái, tôi tìm bên phải." Mạc Tử Phàm cảm thấy, nếu đã không thấy bóng dáng Tiểu Long trong hành lang, chỉ có thể chứng tỏ hắn đã trốn vào một trong những mật thất, nên liền đề nghị như vậy.

"Không vấn đề." Âu Dương Thiến Tuyết vội vàng đồng ý.

Tiểu Long bây giờ tuy lại trốn vào một mật thất, nhưng cũng tuyệt đối không thể lơ là, vì Mạc Tử Phàm và Âu Dương Thiến Tuyết có thể phát hiện ra bất cứ lúc nào.

Mạc Tử Phàm quả nhiên vô cùng nhạy bén, đặc biệt là đôi tai kia, rõ ràng đã nghe thấy tiếng thở của Tiểu Long, dù rất nhỏ, cũng không giấu được hắn.

"Thằng nhóc thối, lần này tao xem mày chạy đi đâu?" Mạc Tử Phàm xác định Tiểu Long đang ở mật thất bên cạnh, nên quyết định đánh úp.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng có tư tâm, đó là bây giờ phải lấy được cuốn sổ tay, không chia sẻ với Âu Dương Thiến Tuyết nữa, tránh bị cướp mất, lúc đó thì khó xử.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng xoay người, rồi cũng tiến vào một

trong những mật thất, ngay sau đó không có động tĩnh gì, khiến Âu Dương Thiến Tuyết lo lắng.

"Mạc Tử Phàm, giở trò gì đấy?

Cút ra cho tao, đừng có giả thần giả quỷ." Do không thấy bóng dáng Mạc Tử Phàm, nên Âu Dương Thiến Tuyết liền cho rằng hắn cố ý, bắt đầu đứng trong hành lang, hét vào những mật thất hai bên.

"Hừ, có hét rách họng tao cũng không ra đâu, đừng có mơ." Mạc Tử Phàm rõ ràng đã nghe thấy, nhưng cũng không đáp lại.

Tiểu Long cũng nghe thấy giọng của Âu Dương Thiến Tuyết, nhưng cũng không hiểu, hai người bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cãi nhau à?

Hay là đang cố ý diễn kịch, để dụ mình vào bẫy?

Âu Dương Thiến Tuyết thật sự không còn cách nào khác, xem ra cũng đã hiểu, nhất định là Mạc Tử Phàm nghi ngờ mình, nên mới đưa ra quyết định như vậy.

"Mạc Tử Phàm, mày thật sự nghĩ rằng bỏ rơi tao là có thể lấy được cuốn sổ tay sao?

Vậy thì để tao xem ai có bản lĩnh đó." Âu Dương Thiến Tuyết chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm, cô nàng nữ hán tử này quả thực rất gan dạ, dù chỉ có một mình, nhưng cũng không dọa được cô.

Mắt thấy Âu Dương Thiến Tuyết sắp đến gần gian mật thất mình đang ở, nếu thật sự để cô ta phát hiện mình đang trốn ở đây, Tiểu Long có lẽ sẽ thảm.

"Làm sao đây?

Làm sao đây?

Người phụ nữ đó trông lợi hại như vậy, e rằng khó đối phó." Tiểu

Long lòng nóng như lửa đốt, lúc này trong đầu cũng rối bời, thật sự không biết nên làm gì.

Mạc Tử Phàm sau một hồi tìm tòi đơn giản, vậy mà phát hiện, những mật thất này đều có điểm chung, tất cả đều thông với nhau, nên phát hiện này đặc biệt hữu ích.

Chương 273

Mạc Tử Phàm phải tìm được Tiểu Long trước Âu Dương Thiến Tuyết, rồi đưa hắn đi, nếu không, e rằng lúc đó Âu Dương Thiến Tuyết chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

"Ra đây cho tao, tao phát hiện ra mày rồi, không ra nữa là mày chết chắc." Âu Dương Thiến Tuyết tuy chưa phát hiện ra manh mối, nhưng lại cố ý lớn tiếng nói những lời này, để gây áp lực cho Tiểu Long đang trốn trong mật thất.

Ngay lúc phòng tuyến tâm lý của Tiểu Long sắp sụp đổ, chuẩn bị chạy ra hành lang để đổi mật thất, đột nhiên sau lưng lại xuất hiện một đôi tay, bịt miệng hắn lại, hoàn toàn không thể thoát ra, bị người ta lôi đi.

Đợi mọi chuyện lắng xuống, Tiểu Long mới phát hiện ra hóa ra là Mạc Tử Phàm làm.

Lúc này Mạc Tử Phàm đã dẫn Tiểu Long xuyên qua mấy gian mật thất, cửa mật thất họ đang ở đóng chặt, nên Âu Dương Thiến Tuyết sẽ không nhanh chóng đến đây.

"Mày muốn làm gì?

Tao cảnh cáo mày, tốt nhất đừng có làm bậy, nếu không tao xé nát cuốn sổ tay này." Nhìn Mạc Tử Phàm, nhưng Tiểu Long cũng không có thiện cảm gì nhiều, biết Mạc Tử Phàm chắc chắn là vì cuốn sổ tay, liền uy hiếp hắn.

"Tiểu Long, tao không có ác ý gì.

Tao cũng thật sự không muốn làm kẻ thù của mày, đưa cuốn sổ tay cho tao đi." Mạc Tử Phàm cố gắng trấn an cảm xúc của cậu ta,

tránh trường hợp nếu dồn ép quá, cậu ta thật sự hủy cuốn sổ tay, vậy thì chẳng phải công sức đổ sông đổ biển sao.

"Mạc Tử Phàm, mày đứng yên, nếu dám tiến thêm một bước, tin không tao thật sự xé nát nó." Tiểu Long không tin lời Mạc Tử Phàm, vì bây giờ cậu ta đã hiểu, những gì Mạc Tử Phàm nói trước đó đều là lừa người, vậy mà mình ngốc nghếch tin theo.

"Thằng nhóc thối, dám đối đầu với tao, xem ra mày thật không biết Mã Vương gia có mấy mắt." Mạc Tử Phàm không phải là người chịu thiệt, nếu đã khuyên nhủ đàng hoàng không nghe, vậy cũng không cần khách sáo, cứ trực tiếp động thủ thôi.

Tiểu Long đang chuẩn bị rút Huyền Long Kiếm ra để phòng thân, nhưng Mạc Tử Phàm sao có thể cho cậu ta cơ hội đó, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất áp sát, cùng Tiểu Long giằng co cuốn sổ tay.

Tiểu Long sống chết cũng không chịu buông tay, nhưng bên kia, cũng bị Mạc Tử Phàm kéo chặt, cứ thế, hai người giằng co không dứt.

"Buông ra." Mạc Tử Phàm tiếp tục uy hiếp Tiểu Long.

Tiểu Long vẫn không chịu, nên hai người vừa tranh giành cuốn sổ tay, đồng thời cũng dùng tay kia và hai chân, bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Do cứ dây dưa như vậy, Tiểu Long cuối cùng cũng không địch lại được thủ đoạn của Mạc Tử Phàm, bị hắn đấm một quyền, cả người biến mất.

Hóa ra dưới đất có một cái bẫy, Tiểu Long lúc này đang trong tình trạng chới với.

Tiểu Long không muốn gặp chuyện không may, nên lúc rơi xuống, đã đưa tay tóm lấy chân Mạc Tử Phàm.

“Buông tao ra.” Mạc Tử Phàm cố gắng giãy ra, cũng không có cách nào, cuối cùng cùng với Tiểu Long nhảy vào bẫy.

Đợi Mạc Tử Phàm và Tiểu Long rơi xuống, bên dưới không biết là thứ gì, cảm giác rất cứng.

Đợi nhìn kỹ lại, quả thực khiến hắn giật mình, hóa ra là xương khô, xung quanh toàn là xương khô.

“Mẹ ơi, cứu mạng, ở đây có ma.” Tiểu Long thật sự bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, thậm chí cảm thấy buồn nôn, vội vàng kêu cứu.

“Đồ sao chổi, có thể yên lặng một chút không, định gọi con mụ kia tới à?” Mạc Tử Phàm sớm đã quen với những chuyện này, chẳng qua chỉ là một ít xương người chết, cũng không có gì to tát, nên rất bình tĩnh, không nhịn được mà mắng Tiểu Long một trận.

Tiểu Long cũng không muốn gọi Âu Dương Thiến Tuyết đến, dù sao một mình Mạc Tử Phàm đã khiến cậu ta đau đầu rồi, nên không nói nữa.

“Tại sao ở đây có nhiều xương khô như vậy?

Không biết cái bẫy này rốt cuộc dùng để làm gì?

Có lẽ những bộ xương này đều là của những kẻ trộm mộ?” Mạc Tử Phàm bây giờ trong đầu có rất nhiều nghi vấn, cũng khiến hắn tràn đầy hứng thú, nên tiếp theo phải điều tra cho rõ.

Mạc Tử Phàm bây giờ nảy sinh hứng thú mãnh liệt, nếu đã vậy, vậy thì tiếp theo chắc chắn phải điều tra nghiêm túc thôi.

Không gian trong bẫy thật sự rất chật hẹp, Mạc Tử Phàm hai người cùng ở trong đó, quả thực có chút bức bối.

“Mạc Tử Phàm, mau tìm cách đưa cả hai chúng ta ra khỏi đây, tao

đưa cuốn sổ tay đó cho mày không được sao?" Tiểu Long quả thực rất nhát gan, lúc này thật sự không muốn ở cùng với nhiều xương khô như vậy, những bộ xương này sẽ khiến cậu ta có cảm giác sợ hãi, nên vội vàng cầu xin Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lại tỏ ra không hoảng không vội, dù sao hắn cũng không sợ, người sợ là Tiểu Long, nên không hề động lòng.

"Vậy thì trước tiên đưa cuốn sổ tay cho tao, có lẽ bên trong sẽ có ghi chép cách thoát ra." Mạc Tử Phàm bây giờ cũng thật sự bó tay, không bằng xem thử cuốn sổ tay.

Tiểu Long bây giờ cầm cuốn sổ tay cũng vô dụng, nên bây giờ đặt hết hy vọng duy nhất có thể rời khỏi đây lên người Mạc Tử Phàm, nên vội vàng đưa cuốn sổ tay cho hắn.

Lấy được cuốn sổ tay, Mạc Tử Phàm liền cẩn thận xem xét, nghiêm túc lật từng trang, nhưng lại không tìm cách thoát ra.

Qua quan sát kỹ lưỡng, cuối cùng quả nhiên may mắn cho Mạc Tử Phàm phát hiện ra một tấm bản đồ.

Tuy tấm bản đồ này là phiên bản đơn giản do Hoắc Linh vẽ, nhưng vẫn có thể nhìn ra manh mối.

"Dựa theo vị trí trên bản đồ của Hoắc Linh, chúng ta bây giờ đang ở đây." Mạc Tử Phàm bây giờ trông thật sự nghiêm túc, đang hoàn toàn tập trung.

Tiểu Long tuy nghe không hiểu hắn nói gì, nhưng cũng không nhịn được mà ghé sát vào, cùng Mạc Tử Phàm xem tấm bản đồ đó.

Mạc Tử Phàm cũng không có bí mật gì, nên nếu Tiểu Long thật sự muốn xem, hắn cũng không ích kỷ, sẽ cùng cậu ta thảo luận.

"Những chữ viết dưới bản đồ này có ý nghĩa gì?

Tao xem không hiểu.” Tiểu Long quả thực không hiểu tấm bản đồ Hoắc Linh vẽ, còn những dòng chữ chi chít kia, đều khiến cậu ta đau đầu.

Chương 274

Nghe Tiểu Long nhắc nhở, Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu những dòng chữ đó, thực ra đều là một đoạn câu tiếng Anh, nhưng kiến thức của hắn có hạn, không thể dịch đúng toàn bộ.

"Ờ, cái này, cái này để tao xem nên dịch thế nào." Mạc Tử Phàm chỉ nhận ra được vài từ tiếng Anh đơn giản, nhưng không thể mất mặt trước người khác, nên dù có vắt óc suy nghĩ, cũng phải hiểu ra.

"'Key', từ này có vẻ là chìa khóa, còn có 'of' nữa?

Tổng hợp lại, đại ý có lẽ là trong cái bẫy này có một chiếc chìa khóa vạn năng." Mạc Tử Phàm cố ý khoe kiến thức, tuy nghe có vẻ cũng có lý, nhưng Tiểu Long chẳng hiểu gì cả.

Nếu Mạc Tử Phàm nói có chìa khóa vạn năng, không bằng tìm thử xem.

Dù rất sợ những bộ xương này, nhưng để có thể sớm rời khỏi nơi quỷ quái này, cũng thật sự không có cách nào khác, chỉ đành mò mẫm.

Mạc Tử Phàm cũng không nói nhiều nữa, nên cũng giống như Tiểu Long, bắt đầu tìm kiếm tung tích của chiếc chìa khóa vạn năng trong đống xương khô xung quanh mình.

Điều khó tin là, những bộ xương này không chỉ có một lớp trên bề mặt, bên dưới có thể nói là xương chất như núi, đào sâu một thước mà vẫn chưa thấy đất.

"Xem ra số người chết ở đây..." Mạc Tử Phàm không tự chủ được mà thốt lên, trong lòng cũng có chút lo sợ.

Nghe Mạc Tử Phàm nói huyền bí như vậy, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, tăng thêm áp lực tâm lý cho Tiểu Long, nhưng cũng

không có cách nào khác, chỉ đành lo lắng suông.

"Chìa khóa, chìa khóa, cái chìa khóa vạn năng này rốt cuộc ở đâu, đừng để chưa tìm được chìa khóa mà đã mất mạng." Tiểu Long bây giờ trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là tìm chìa khóa vạn năng, nên căn bản không có tâm trí suy nghĩ lung tung, chỉ chăm chăm tìm chìa khóa.

Có lẽ ông trời cũng không làm khó họ nữa, hoàng thiên không phụ lòng người, cuối cùng Mạc Tử Phàm dựa vào cảm giác siêu phàm, từ một bộ xương sọ khá hoàn chỉnh đã phát hiện ra manh mối, lập tức đập vỡ nó.

"Tao tìm thấy rồi, đây chắc là chiếc chìa khóa vạn năng được nhắc đến trong cuốn sổ tay của Hoắc Linh." Mạc Tử Phàm lúc này trong tay cầm một chiếc chìa khóa kỳ lạ, tuy trông cũng chỉ là một miếng sắt, dường như rất bình thường, không có gì khác biệt, nhưng chiếc chìa khóa này lại phát sáng.

"Vậy thì tốt quá rồi, mau xem trong cuốn sổ tay đó có ghi chép cách dùng chìa khóa vạn năng này để rời khỏi đây không?" Tiểu Long vội vàng thúc giục Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm dù có lật xem thế nào, cũng không có bất kỳ manh mối nào, vậy chiếc chìa khóa vạn năng này có tác dụng gì?

Thấy Mạc Tử Phàm ủ rũ như vậy, không thể không nói, quả thực cũng khiến Tiểu Long hiểu ra mọi chuyện.

Xem ra, Mạc Tử Phàm bây giờ cũng hết cách rồi.

"Được hay không?

Cho tao hy vọng, bây giờ lại như vậy, ý mày là sao?" Tiểu Long bây giờ tâm trạng không tốt, trút hết mọi oán khí ra ngoài.

Mạc Tử Phàm cũng rối rắm, vừa không muốn rời đi, nhưng nếu

thật sự có cách hay thì cũng chẳng đến nỗi bị kẹt ở đây.

"Câm miệng cho tao, đừng có làm phiền nữa, đang bực mình đây." Mạc Tử Phàm cố gắng khống chế cảm xúc, dù sao tính khí hắn cũng không tốt, chỉ cần Tiểu Long không quá đáng thì hắn cũng sẽ không động tay động chân.

Tiểu Long không chịu buông tha, vẫn cứ một mực oán trách Mạc Tử Phàm vô dụng, lời nói trong miệng ngày càng khó nghe, khiến Mạc Tử Phàm thật sự không chịu nổi nữa.

Mạc Tử Phàm đấm thẳng vào mặt Tiểu Long một cú.

Tiểu Long hoàn toàn không phòng bị nên mũi bị vỡ, máu mũi chảy ròng ròng, lúc này hắn mới thấy hả giận.

"Tao bảo mày còn nói nữa không, nói nữa là lão tử đánh chết mày." Mạc Tử Phàm tỏ ra vô cùng ngang ngược, đánh người xong mà vẫn hung hăng như vậy, Tiểu Long lập tức định trả đũa.

Trong một thoáng, một cảnh tượng kỳ diệu bất ngờ xuất hiện.

Máu mũi của Tiểu Long dính lên chiếc chìa khóa, trong nháy mắt cả cái bẫy sáng rực lên, khiến cả Mạc Tử Phàm và Tiểu Long đều thấy kỳ lạ.

"Chẳng lẽ...

đều do cái chìa khóa này gây ra sao?" Nhờ chứng kiến kỳ tích này, nỗi ấm ức mà Tiểu Long vừa phải chịu cũng nguôi ngoai đi phần nào.

Ngay lúc hai người còn đang sững sờ, một chuyện còn khó tin hơn đã xảy ra, đống xương khô dưới chân họ hóa thành tro bụi.

Vì đống xương khô chất như núi trong khoảnh khắc biến mất, mặt đất dưới chân họ cũng sụt xuống một đoạn.

Thấy sắp rơi xuống, Mạc Tử Phàm may mắn phản ứng đủ nhanh,

tóm được một tảng đá.

"Bám lấy tôi." Mạc Tử Phàm thực ra cũng là người tốt, dù sao cũng đã cùng Tiểu Long hoạn nạn có nhau, nên đã kéo cậu ta lại.

Tiểu Long vốn tưởng mình tiêu đời rồi, không ngờ Mạc Tử Phàm vẫn còn chút lương tâm, không bỏ mặc mình, điều này khiến cậu ta vô cùng cảm động.

Trong chớp mắt, tảng đá mà Mạc Tử Phàm đang bám vào cũng đột nhiên lún sâu vào trong, hóa ra cả tảng đá này là một cơ quan.

Khi tảng đá lún vào, một lối đi lập tức xuất hiện trước mặt hai người.

Bên dưới là một cái hố không đáy, nên lối thoát duy nhất trước mắt họ chính là con đường này.

"Vào trước đi." Mạc Tử Phàm không thèm hỏi ý kiến Tiểu Long, dùng sức quăng thẳng cậu ta vào trong lối đi.

Nhưng vì không còn điểm tựa, Mạc Tử Phàm lại không may mắn như vậy, kết quả là lập tức rơi thẳng xuống dưới, trong thoáng chốc mất hết hy vọng.

"Mạc Tử Phàm...!" Tiểu Long lúc này đã an toàn, nhưng Mạc Tử Phàm lại không rõ sống chết ra sao, khiến cậu ta không khỏi lo lắng.

Quả nhiên Mạc Tử Phàm là người tốt có trời phù hộ, bởi vì hắn thực sự như chó ngáp phải ruồi, mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể hóa nguy thành an.

Sau một hồi rơi tự do, Mạc Tử Phàm cảm giác mình đã tiếp đất an toàn, lúc này mới yên tâm mở mắt ra, quan sát hoàn cảnh trước mắt.

Chương 275

“Một ngôi mộ cổ, trông có vẻ quen quen, hình như đã thấy ở đâu rồi.” Mạc Tử Phàm nhìn cấu trúc và phong cách của ngôi mộ cổ nơi mình đang đứng, lập tức lật cuốn sổ tay ra xem.

Sau khi mở cuốn sổ mang theo người, tìm đến trang vừa mới đánh dấu, rồi bắt đầu đối chiếu với bản đồ, Mạc Tử Phàm quả nhiên có phát hiện mới.

“Sâu dưới lòng đất của Mộ Thất Thải Huyền Long, có một ngôi mộ cổ của đế vương thượng cổ Đại Vũ đã năm nghìn năm tuổi, ở giữa được nối liền bởi một cái hố chôn vạn người.” May mà Hoắc Linh có ghi chú bên cạnh bản đồ, nên Mạc Tử Phàm lập tức biết được mình đang ở đâu.

Đã là mộ cổ nằm sâu dưới lòng đất mấy trăm mét thì chắc chắn sẽ có lối ra.

Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, nếu đây thật sự là mộ của Đại Vũ trong truyền thuyết trị thủy, vậy thì chắc chắn sẽ có đồ quý giá, không bằng vào xem thử cho rõ.

Mạc Tử Phàm bắt đầu đi trong ngôi mộ cổ, không hề sợ hãi chút nào.

Mặc dù hắn không phủ nhận sự tồn tại của quỷ thần trên thế giới, nhưng hắn càng tin rằng mình sẽ không gặp chuyện gì.

Men theo con đường trong mộ cổ, vì ánh đèn ở đây quá mờ ảo, nên để phát hiện ra những thứ kỳ lạ cũng không phải dễ, nhưng điều đó không làm khó được hắn.

“Đồng tử thông minh, bật chế độ đèn pin.” Mạc Tử Phàm quả thật

lanh trí, lập tức bật đèn pin lên chiếu sáng.

Phạm vi mà đèn pin có thể chiếu tới thực sự có hạn, nên Mạc Tử Phàm cũng không thấy rõ xung quanh có gì, nhưng đối với hắn, cũng không cần phải sợ hãi.

Mạc Tử Phàm men theo ánh đèn pin, cẩn thận tiến về phía trước.

Có lẽ việc bỏ lỡ thứ gì đó trong bóng tối cũng là chuyện bình thường, dù sao không thể để mọi chuyện tốt đẹp đều rơi vào tay một người được.

Chuyện về mộ Đại Vũ còn chưa làm rõ, Mạc Tử Phàm lại bất ngờ lạc vào một ngôi mộ cổ khác, có lẽ chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

"Mộ Sở Hoài Vương." Mạc Tử Phàm đang đi thì đèn pin đột nhiên chiếu vào một tấm biển màu đỏ, trên đó ghi rành rành mấy chữ này.

"Quái lạ?

Chuyện gì thế này?" Mạc Tử Phàm nhất thời có chút mông lung.

Mạc Tử Phàm lại rọi đèn pin về phía con đường cũ, nhưng cũng không thấy gì.

Xem ra nơi quái quỷ này thật cổ quái.

"Ong ong ong..." Đột nhiên từ trong mộ Sở Hoài Vương truyền ra một loại âm thanh.

"Ai ở đó?" Mạc Tử Phàm tưởng có người đang giả thần giả quỷ, nên hét lên một tiếng.

Nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

Dù biết rõ trong ngôi mộ này có thể có nguy hiểm, Mạc Tử Phàm vẫn quyết tâm đi tiếp về phía trước.

Biết rõ núi có hổ, Mạc Tử Phàm vẫn cứ đi vào, không thể không nói, tinh thần nghé con không sợ hổ này quả thực đáng để người khác vỗ tay tán thưởng.

"Kẻ nào xâm nhập?

Mau rời khỏi mộ Sở Hoài Vương, nếu không, chắc chắn phải chết." Thấy Mạc Tử Phàm sắp bước vào trung tâm mộ Sở Hoài Vương, nơi đặt di cốt của ngài, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh, ngay sau đó là một giọng nói đầy uy hiếp.

"Người?

Vì sao ông có thể ở đây, còn tôi thì không?

Không ai có thể cản được đường đi của tôi, không một ai, kể cả ông." Mạc Tử Phàm lúc này vô cùng đắc ý, vì hắn chẳng quan tâm đối phương là người hay quỷ, tóm lại là hắn không thích cảm giác bị uy hiếp, nhất định phải tỏ ra ngang tàng.

"Lão phu là người giữ mộ ở đây.

Tổ tiên nhà ta đã đời đời canh giữ mộ Hoài Vương, mấy trăm năm chưa từng từ bỏ.

Hy vọng cậu không cố ý gây sự, nếu biết điều thì mau rời đi." Hóa ra là người giữ mộ, không phải quỷ thần.

Nếu đã vậy, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không sợ hãi.

"Tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, hơn nữa tôi cũng không trộm cắp gì cả, nên tôi thấy mình chẳng có gì sai." Mạc Tử Phàm vẫn không chịu rời đi, không phải vì hắn thực sự kiếm chuyện, cố ý gây sự, mà là vì hắn cảm thấy trong ngôi mộ này dường như có thứ gì đó đang âm thầm triệu gọi mình.

Thấy Mạc Tử Phàm cứng đầu như vậy, không nghe lời khuyên,

cứ nhất quyết xông vào mộ Sở Hoài Vương, người giữ mộ tự nhiên không thể nhịn được nữa.

"Nếu đã nhất quyết làm khó ta, vậy thì đừng trách ta không khách sáo.

Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tiến vào đây, đương nhiên cũng bao gồm cả cậu." Người giữ mộ vừa nói với Mạc Tử Phàm, vừa bắt đầu tấn công hắn từ trong bóng tối.

Mạc Tử Phàm cảm nhận được sát khí mãnh liệt nên cũng đã chuẩn bị từ trước.

Nếu người giữ mộ này không cho một chút đường lui nào, vậy hắn cũng không cần phải khách sáo.

"Lão già, vốn dĩ tôi thấy ông lớn tuổi hơn tôi, không thèm so đo, nhưng ông cứ ép người quá đáng, vậy đừng trách tôi." Mạc Tử Phàm trước khi ra tay phải nói một câu như vậy, vừa thể hiện sự kính lão ái ấu, vừa tìm cho mình một cái cớ.

Người giữ mộ không thèm nói nhảm nhiều với hắn.

Hơn nữa, sống lâu năm trong môi trường này, khả năng thích ứng của ông ta chắc chắn mạnh hơn Mạc Tử Phàm.

Chương 276

Mạc Tử Phàm cố gắng chống trả các đòn tấn công của người giữ mộ.

Nhờ thân thủ nhanh nhẹn, hắn hoàn toàn không cho người giữ mộ có cơ hội làm mình bị thương.

Nhưng dù sao, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

"Chết đi cho ta, thằng nhãi không biết trời cao đất dày, vĩnh biệt nhé." Người giữ mộ lúc này đã khiến Mạc Tử Phàm hoàn toàn mất phương hướng, nên thừa cơ đâm một kiếm tới.

Vốn dĩ người giữ mộ nhìn thấy cảnh này, quả thực rất phấn khích, cứ ngỡ đã giết được Mạc Tử Phàm.

Đang lúc đắc ý, không ngờ Mạc Tử Phàm lại không hề hấn gì, có thể nói là đao thương bất nhập.

"Lão già, ông thật sự nghĩ rằng một kiếm vừa rồi có thể đâm chết tôi sao?" Mạc Tử Phàm đột nhiên lên tiếng, trong nháy mắt khiến người giữ mộ kinh hãi thất sắc.

Nhìn kỹ lại, Mạc Tử Phàm quả nhiên không hề trầy xước chút nào.

"Chuyện gì thế này?

Ngươi không phải người sao?

Thật vô lý, không ai có thể sống sót dưới thanh kiếm đồng của ta." Người giữ mộ bây giờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho rằng Mạc Tử Phàm không phải người, có lẽ là yêu ma quỷ quái gì đó, nên có chút sợ hãi.

“Tôi đương nhiên là người, nhưng ông không giết được tôi, ông làm gì được nào?

Không cảm thấy trong lòng rất uất ức sao?” Mạc Tử Phàm dựa vào việc mình có năng lực đặc biệt nên càng thêm không sợ hãi, bắt đầu khoe khoang với người giữ mộ, quả thực khiến ông ta không biết làm thế nào.

“Xem ra ta thật sự không cản được ngươi.

Nếu ngươi có siêu năng lực như vậy, muốn vào ngôi mộ này cũng được, vậy thì giết ta đi.” Người giữ mộ tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn rất tận tụy với chức trách.

Nếu đã không cản được hành vi của Mạc Tử Phàm, vậy thà chết cho xong.

Mạc Tử Phàm cũng bị sự trung thành của người giữ mộ làm cảm động, nên cũng thực sự cảm thấy, một người giữ mộ như vậy, có lẽ ở thời đại này đã sắp tuyệt chủng rồi.

“Lão gia, ông nói cái gì vậy?

Sao tôi có thể ra tay giết ông được?” Mạc Tử Phàm cũng trở nên cung kính lễ phép, lời nói này khiến người giữ mộ kinh ngạc.

Người giữ mộ lúc này cũng có chút hứng thú với Mạc Tử Phàm, vì ông cũng từng gặp nhiều kẻ trộm mộ, bao gồm cả những nhóm lớn, nhưng Mạc Tử Phàm này lại không giống họ.

“Nếu ngươi không chịu giết ta, vậy thì chỉ cần ta còn một hơi thở, ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi vào mộ.” Người giữ mộ rất quật cường.

Mạc Tử Phàm bị tính cách bướng bỉnh này khuất phục, nên dù thế nào cũng không thể giết ông ta, nhưng mộ Sở Hoài Vương, hắn nhất định phải vào.

“Sự kiên trì của ông quả khiến người ta khâm phục.

Vậy xem ông có bản lĩnh cản được tôi không?

Hay là chúng ta đánh cược đi, ông cứ canh ở cửa này, nếu tôi có thể thần không biết, quỷ không hay mà vào được bên trong, vậy hy vọng ông cũng đừng làm khó tôi nữa.” Nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, đó cũng là một phương pháp dung hòa.

Nếu đã thế, người giữ mộ cảm thấy nên cho mình một lối thoát.

“Vậy cậu phải nói được làm được, lời nói phải giữ lấy lời.

Vậy bắt đầu cuộc cá cược của chúng ta đi.” Người giữ mộ lập tức đứng canh ở phía trước, vô cùng nghiêm túc chiếm giữ vị trí này.

Trong lòng ông ta lúc này chỉ có một ý niệm, tuyệt đối không thể để Mạc Tử Phàm đi qua.

Mạc Tử Phàm đã dám nói ra câu đó, chứng tỏ hắn có lòng tin nhất định.

Không có bản lĩnh thì không dám ôm đồm việc khó.

Mạc Tử Phàm giao đấu vài chiêu đơn giản với người giữ mộ, không ai chiếm được lợi thế.

Nhưng Mạc Tử Phàm đột nhiên nghĩ ra một cách, tuy có chút âm hiểm, nhưng bây giờ hắn buộc phải làm vậy.

“Lão gia, đừng trách tôi vô lễ, đắc tội rồi.” Mạc Tử Phàm nói ra câu này, trong lòng thực ra cũng rất xấu hổ.

Người giữ mộ vốn nghĩ Mạc Tử Phàm là chính nhân quân tử, chắc sẽ không sử dụng những thủ đoạn hạ lưu đó với mình.

Nhưng Mạc Tử Phàm lại không chơi theo bài bản thông thường, rọi thẳng đèn pin vào mắt người giữ mộ.

Người giữ mộ nhất thời cảm thấy vô cùng khó chịu, dù sao ông ta cũng gần như quanh năm suốt tháng ở trong mộ cổ, hiếm khi ra ngoài, ánh sáng mạnh khiến mắt ông ta đau đớn vô cùng.

Nhân lúc mắt người giữ mộ bị thương, Mạc Tử Phàm lập tức tiến vào bên trong mộ Sở Hoài Vương, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của ông ta.

"Thật bỉ ổi, dùng thủ đoạn hạ cấp như vậy để đối phó với ta, ta không phục." Người giữ mộ thực sự rất coi thường Mạc Tử Phàm, nên buông lời mỉa mai.

"Chịu đánh cược thì phải chịu thua, không trách người khác được.

Mấu chốt là ông cũng đâu có nói trước là không được dùng phương pháp này." Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu ngụy biện, rõ ràng là đang nói cùn.

Chương 277

Nếu đổi vị trí suy nghĩ, người ta đối xử với mình như vậy, hắn sẽ cảm thấy thế nào.

"Ngươi không tuân thủ quy tắc trước, vậy thì lão tử cũng không để ngươi được như ý." Mắt của người giữ mộ lúc này đã đỡ đau hơn, nên lập tức quay người, bắt đầu làm khó Mạc Tử Phàm, quyết không cho phép hắn làm càn trong mộ.

Mạc Tử Phàm căn bản không trốn được mắt của người giữ mộ, nhanh chóng bị lão già này phát hiện, mặc dù hắn cảm thấy nơi mình trốn đã đủ kín đáo.

Người giữ mộ tiếp tục tấn công Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tự nhiên không muốn tiếp tục động thủ, giết ông ta cũng không phải là cách hay.

"Sao lão già này cố chấp vậy chứ?

Không thể linh động một chút sao?" Mạc Tử Phàm vừa né tránh đòn tấn công của người giữ mộ, vừa lẩm bẩm.

Người giữ mộ lại không cho hắn cơ hội nào, có lẽ là do tam quan không hợp nên mới nảy sinh bất đồng.

Kế hoạch bây giờ, chỉ có thể hạ gục hắn.

Mạc Tử Phàm cố gắng không làm tổn thương người giữ mộ.

Cứ như vậy, hai người đuổi bắt nhau trong ngôi mộ cổ này, giống như chơi trốn tìm, dây dưa không dứt.

"Đừng đến đó, đó là mộ y quan của Hoài Vương.

Lùi lại, mọi chuyện đều có thể thương lượng." Thấy Mạc Tử

Phàm sắp chạy đến chỗ mộ y quan của Hoài Vương, người giữ mộ vô cùng lo lắng, sợ rằng nếu Mạc Tử Phàm bước một bước xuống đó, không chừng mọi tâm huyết đều sẽ bị hủy hoại.

Nhưng lời của người giữ mộ có hơi muộn.

Mạc Tử Phàm hành sự luôn hấp tấp, cũng khá lỗ mãng, lúc này đã sớm bước một chân lên mộ y quan của Hoài Vương.

Trong khoảnh khắc, mộ y quan của Sở Hoài Vương đã bị phong ấn hơn hai ngàn năm vỡ nát, khiến người giữ mộ đau lòng khôn xiết.

"Thằng chó chết này, ta liều mạng với ngươi." Không bảo vệ được sứ mệnh của mình, đã thất trách, nên người giữ mộ tức giận không thể kiềm chế, quyết định giết Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng biết mình đã gây họa lớn, nên dù người ta có làm gì mình, cũng là đáng đời, hắn không hề chống cự.

Trong một ý niệm, không ngờ vị trí mộ y quan hóa thành tro bụi lại xuất hiện một luồng sáng, chiếu rọi toàn bộ mộ Sở Hoài Vương sáng trưng.

"Ý trời là vậy, xem ra bộ Anh Hùng Áo Giáp của nước Sở ta trong truyền thuyết đã có người hữu duyên." Người giữ mộ trong nháy mắt thay đổi thái độ với Mạc Tử Phàm, trở nên khách sáo, điều này khiến ngay cả Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy khó tin.

Mạc Tử Phàm nhìn theo luồng sáng đó, không ngờ phía dưới lại có một bộ áo giáp, dù đã trải qua ngàn năm tuế nguyệt, trông vẫn sáng bóng lộng lẫy.

"Bộ giáp này chẳng phải là đồ cổ sao?

Trông có vẻ đã có tuổi rồi, không biết có phải là hàng nhái không nhỉ." Mạc Tử Phàm lập tức ra vẻ chuyên gia, nhìn bộ áo giáp rồi lẩm bẩm, thực ra hắn cũng có chút suy nghĩ về nó.

“Nói bậy, Anh Hùng Áo Giáp là bộ giáp mà Sở Hoài Vương đã mặc hơn hai ngàn năm trước, nghe nói sau này Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cũng đã mặc qua.

Trải qua nhiều lần lưu lạc, cuối cùng mới được đặt ở đây.” Người giữ mộ lập tức giải thích.

Dù sao gia tộc ông đã đời đời canh giữ ngôi mộ này của Sở Hoài Vương, dù chỉ là mộ y quan, cũng là một tấm lòng thành.

“Vậy nếu nói như thế, tôi có thể mặc thử bộ giáp này không?” Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng đã rục rịch, không thể kiềm chế được nữa.

Chưa đợi người giữ mộ đồng ý, Mạc Tử Phàm đã không kìm được, lập tức lấy bộ Anh Hùng Áo Giáp ra mặc, tốc độ mặc đồ quả thật rất nhanh.

Xem ra đúng là ứng với câu nói cũ, người đẹp vì lụa.

Sau khi mặc bộ Anh Hùng Áo Giáp này, Mạc Tử Phàm lập tức trông vô cùng oai phong.

“Quá giống, có lẽ tất cả đều là ý trời.

Sứ mệnh của gia tộc ta cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ ở đời ta.” Người giữ mộ lúc này cũng vô cùng kích động, vì không ai thích hợp hơn Mạc Tử Phàm để sở hữu bộ Anh Hùng Áo Giáp này.

Có thể trong cơ duyên xảo hợp mà mặc được bộ giáp, thật sự là mệnh trời đã định.

Mạc Tử Phàm cũng rất hài lòng, vì thực ra hắn đã sớm muốn mặc thử đồ cổ trang, nhưng vẫn luôn không có cơ hội, hôm nay cuối cùng ông trời cũng đã hoàn thành giấc mơ này.

“Lão gia, trông tôi có siêu cấp đẹp trai không?” Mạc Tử Phàm lúc

này hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tự khen mình, lại còn tạo dáng, thật sự rất vui vẻ.

Nhưng không có ai trả lời Mạc Tử Phàm.

Hắn rất tức giận, cảm thấy mình nói chuyện với người giữ mộ này, dù không quan tâm, cũng nên đáp lại một tiếng.

"Lão già, sao ông lại vô lễ thế, có tin bản tướng quân..." Đợi đến khi Mạc Tử Phàm quay người lại xem, miệng vẫn đang lẩm bẩm, chỉ là lời chưa nói hết thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chuyện kỳ lạ như vậy, tuy cũng khá hiếm thấy, nhưng Mạc Tử Phàm cũng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Lúc này nhìn thấy người giữ mộ biến thành tượng đá, quả thật khiến lòng hắn có chút ngổn ngang.

"Xin lỗi." Mạc Tử Phàm lúc này cũng có chút áy náy, nên xin lỗi bức tượng.

Chương 278

Sứ mệnh của người giữ mộ đã kết thúc, nên tự nhiên cũng từ đâu đến thì về đó, cũng giống như đạo lý của đội quân đất nung trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chuyện này cũng có thể coi như đã kết thúc.

Tiếp theo, trong ngôi mộ cổ này dường như cũng không còn thứ gì quan trọng, chỉ có bộ Anh Hùng Áo Giáp là hắn yêu thích không rời tay.

"Chà, cũng không uổng công đi một chuyến.

Đồ tốt như vậy, ta phải mang đi, vì ta thật sự rất thích." Mạc Tử Phàm lập tức cởi bộ Anh Hùng Áo Giáp ra, vội vàng gấp lại, bỏ vào túi du lịch mang theo người, sau đó liền tiếp tục lên đường.

"Mình không thể cứ một mình đi lang thang thế này được, cũng không biết Tiểu Vu Nữ bây giờ tình hình thế nào rồi?" Mạc Tử Phàm sau khi rời khỏi mộ Sở Hoài Vương, lại mở cuốn sổ tay của Hoắc Linh ra, bắt đầu nghiên cứu bản đồ.

Quả không ngoài dự đoán, hắn nhanh chóng phát hiện ra con đường an toàn để từ đây trở về Mộ Thất Thải Huyền Long.

"Xem ra Hoắc Linh này thật sự có tầm nhìn xa, đã sắp xếp mọi thứ rất ổn thỏa, giúp mình một việc lớn rồi." Mạc Tử Phàm vì lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Vu Nữ, nên bây giờ cũng theo lộ trình trên bản đồ mà Hoắc Linh để lại, chuẩn bị quay trở lại vị trí của Mộ Thất Thải Huyền Long.

Sau một hồi lòng vòng, cuối cùng Mạc Tử Phàm cũng đã thành công quay trở lại lối vào của Mộ Thất Thải Huyền Long, cũng chính

là vị trí ban đầu, nhưng không thấy bóng người nào.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phàm đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện gần đó.

Không biết là ai, là địch hay bạn, nên hắn rất căng thẳng.

"Công chúa chưa về sao?

Ta thấy nhất định là thằng Mạc Tử Phàm kia đã bắt cóc công chúa rồi, cái thằng lưu manh đó, đừng để ta gặp lại, nếu không ta sẽ giết hắn." Âu Dương Tinh Hổ lúc này cũng đầy oán khí, vì mãi không thấy Âu Dương Thiến Tuyết trở về, nên đổ hết trách nhiệm lên đầu Mạc Tử Phàm.

"Câm miệng, tôi không cho phép anh nói vậy, Phàm ca nhà tôi không phải loại người đó." Tiểu Vu Nữ nghe không lọt tai việc Âu Dương Thiến Tuyết bôi nhọ Mạc Tử Phàm, nên liền nghiêm nghị biện giải cho hắn, cũng rất có tình có nghĩa.

"Tất cả im lặng một chút, ta tin rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, vì lão phu có một loại trực giác." Lão già được Âu Dương Thiến Tuyết gọi là sư phụ không muốn thấy họ xảy ra mâu thuẫn ở đây, nên nói như vậy, có thể thấy ông ta rất tự tin.

Mạc Tử Phàm sau khi nghe lén, cũng đã nghe rõ người bên ngoài là ai.

Giọng của Tiểu Vu Nữ, hắn không thể quen thuộc hơn, nên có chút phấn khích.

"Khốn kiếp, hóa ra ngươi ở đây, hại ta tìm một hồi.

Ta phải giết ngươi." Ngay lúc Mạc Tử Phàm chuẩn bị đi đến cửa đá, định nói chuyện với Tiểu Vu Nữ và mọi người cách đó một cánh cửa, không ngờ Âu Dương Thiến Tuyết đột nhiên xuất hiện tấn công.

Mạc Tử Phàm vội vàng đưa ra đối sách, dù sao hắn cũng không thể tùy tiện để người ta chém giết, hai người lập tức lao vào đánh nhau.

Lão già tai thính, nên tiếng đánh nhau bên trong cửa đá của Mộ Thất Thải Huyền Long, ông ta cũng nghe rất rõ, nên biết đã xảy ra chuyện gì.

"Thiến Tuyết, Tử Phàm, hai đứa có ở bên trong không?

Mau dừng tay cho ta, không được đánh nữa, nghe ta nói đây." Vì sợ Mạc Tử Phàm không nghe thấy giọng mình, lão già đó cố ý dùng Sư Hống Công, một tuyệt kỹ đã thất truyền từ lâu trên giang hồ.

Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm đang đánh nhau kịch liệt, nghe thấy giọng của lão già rõ ràng như vậy, như thể ở ngay gần, đành phải dừng tay.

"Sư phụ, người đang nói chuyện với con sao?

Người ở đâu vậy?

Có nghe thấy con đang nói không?" Âu Dương Thiến Tuyết lập tức tìm kiếm xung quanh, cố ý hét lên.

Nhìn Âu Dương Thiến Tuyết như con ruồi không đầu, hoàn toàn không có mục tiêu, mắt cũng nhìn loạn xạ xung quanh, Mạc Tử Phàm không khỏi nhắc nhở.

"Tai cô có vấn đề à, giọng của sư phụ rõ ràng là từ bên ngoài cửa đá truyền vào." Mạc Tử Phàm đến bên cạnh cửa đá, rồi đưa tay gõ gõ, lập tức cảm thấy, cánh cửa này đặc biệt nặng.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng không cho hắn sắc mặt tốt, tóm lại là cảm thấy Mạc Tử Phàm là kẻ có tâm cơ, vừa rồi không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Liên quan gì đến ngươi?

Bà cô đây cần ngươi nhắc nhở sao?” Âu Dương Thiến Tuyết vẫn đắc ý, nhất quyết không cho Mạc Tử Phàm một sắc mặt tốt.

Mạc Tử Phàm nếu không phải vì muốn sớm gặp Tiểu Vu Nữ, đảm bảo cô ấy bình an vô sự, thì cứ nghĩ hắn thực sự thích ở cùng với những người như Âu Dương Thiến Tuyết sao?

“Tiểu Vu Nữ, em có ở bên ngoài không?

Có thể nói chuyện được không?

Trả lời tôi đi.” Mạc Tử Phàm bây giờ trực tiếp coi Âu Dương Thiến Tuyết như không khí, mặc dù cô ta ở ngay trước mắt, nhưng vì tam quan không hợp, thà coi như không khí còn hơn.

Nghe từ bên trong cánh cửa, lại truyền ra giọng của Mạc Tử Phàm, điều này trong nháy mắt khiến Tiểu Vu Nữ vui mừng rạng rỡ, vội vàng đáp lời.

“Phàm ca, đừng lo cho em, em không sao, em vẫn ổn.

Anh sao rồi?

Sao lại biến mất cùng với Âu Dương Thiến Tuyết vậy...?” Tiểu Vu Nữ sau khi báo bình an cho Mạc Tử Phàm, lại có rất nhiều câu hỏi muốn có câu trả lời, nên hỏi một lèo, không thể dừng lại.

“Nói ra thì dài dòng lắm, mấy chuyện này, một hai câu cũng không nói rõ được, đợi gặp mặt rồi nói chi tiết nhé.” Mạc Tử Phàm trả lời Tiểu Vu Nữ như vậy, sau đó lại vội vàng cầu cứu lão già kia, dù sao lão già kiến thức rộng, chắc chắn sẽ có cách sắp xếp.

Chương 279

“Lão gia, tôi muốn nghe ý kiến của ông, xin hãy cho tôi biết, tôi nên làm gì để mở được cánh cửa này?” Mạc Tử Phàm cũng đã tự mình thử một lần, phát hiện căn bản không đẩy nổi cánh cửa, nên mới cầu cứu lão già kia.

“Nếu thật sự tin tưởng lão phu, hãy làm theo lời ta, chúng ta trong ứng ngoài hợp.

Cậu và Thiến Tuyết vận công từ bên trong, mấy người chúng ta phát công từ bên ngoài, tin rằng nhất định có thể phá vỡ nó.” Nghe lão già sắp xếp đâu ra đó, xem ra cũng là một cách hay.

Còn có hiệu quả hay không, không rõ, nhưng phải thử mới biết.

“Thiến Tuyết, tiếp theo con phải phối hợp tốt với Tử Phàm, không được làm mình làm mẩy, vì đây là chuyện quan trọng liên quan đến tất cả chúng ta, nghe rõ chưa?” Lão già hiểu rõ tính khí của Âu Dương Thiến Tuyết, nên sợ Mạc Tử Phàm không trị được cô ta, vì vậy trước khi hành động tiếp theo, phải nhắc nhở một tiếng.

“Con biết rồi.” Âu Dương Thiến Tuyết tuy thật sự không muốn nghe lệnh của Mạc Tử Phàm, nhưng sư mệnh khó trái, đành phải nhượng bộ.

“Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được chưa?

Tôi và Thiến Tuyết đã chuẩn bị xong rồi.” Mạc Tử Phàm cũng không lãng phí thời gian nữa, vội vàng xác nhận với lão già bên ngoài.

Lão già lập tức ra hiệu cho Âu Dương Tinh Hổ, Thiên Thiền Đồng Tử, bao gồm cả Tiểu Vu Nữ, mấy người tâm lĩnh thần hội, toàn bộ đều ra tay giúp đỡ.

Mạc Tử Phàm ở bên trong cũng phối hợp với Âu Dương Thiến Tuyết, hai người dùng hết sức bình sinh, nhưng dường như cũng không có hiệu quả gì.

"Sư phụ, hình như không có tác dụng gì cả?

Cánh cửa vẫn không nhúc nhích?" Hành động này kéo dài mấy phút, nhưng Âu Dương Thiến Tuyết vẫn không thấy có dấu hiệu gì, nên không nhịn được buông một câu nản lòng.

Âu Dương Thiến Tuyết lúc này nói những lời nản lòng, quả thực là gây áp lực cho mọi người, nên bị lão già mắng một trận.

"Không ai được nói chuyện, giữ thể lực, tiếp tục kiên trì cho ta, ta tin rằng nhất định sẽ có kỳ tích xuất hiện." Lão già quả nhiên rất biết cách đối nhân xử thế, nói như vậy, cũng cho mọi người trong ngoài một chút lòng tin.

Lão già rõ ràng đã cảm nhận được điều gì đó, nhưng không nói rõ, vì sức mạnh hiện tại rõ ràng là không đủ, cần thêm một luồng sức mạnh nữa.

Tiểu Long đi theo con đường bí mật đó một vòng, cuối cùng lòng vòng một hồi, lại quay trở lại đây.

Khi cậu ta từ trong đường hầm đi ra, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này.

"Mạc Tử Phàm, hóa ra anh còn sống à, tôi cứ tưởng anh chết rồi chứ, hại tôi lo lắng vô ích.

Anh đang làm gì vậy?

Trông lạ quá." Thấy Mạc Tử Phàm vẫn bình an vô sự ở đây, quả thực cũng khiến sự áy náy trong lòng Tiểu Long tan biến, chỉ còn lại sự phấn khích.

“Đừng nói nhảm nữa, mau giúp tôi đi, tôi đang cần sự giúp đỡ của cậu.” Mạc Tử Phàm dường như cũng có suy nghĩ giống lão già, làm chuyện này cần nhiều người, vì người đông sức mạnh lớn, nên hy vọng Tiểu Long sẽ ra tay giúp đỡ.

Tiểu Long tuy không biết họ đang làm trò gì, nhưng cảm thấy Mạc Tử Phàm có thể không màng đến an nguy của bản thân mà lại chọn cứu mình, đáng để tin cậy.

“Tôi đến đây.” Tiểu Long cũng không do dự nữa, nhanh chóng tham gia vào.

Nhờ có thêm sức mạnh của Tiểu Long, trong nháy mắt tương đương với việc tăng thêm một phần thắng lợi.

Tất cả mọi người đều theo sự sắp xếp của lão già bên ngoài, dốc toàn lực cho đợt tấn công cuối cùng.

“Các chàng trai cô gái, thành bại tại đây, hy vọng mọi người đều có thể kiên trì, tuyệt đối không được rút lui giữa chừng.” Thấy đã đến thời khắc quan trọng nhất, cũng có nghĩa là sức mạnh của mọi người trong ngoài đều đã sắp cạn kiệt, sợ sẽ có người chịu không nổi mà đột ngột rút lui, lão già lại một lần nữa nhắc nhở.

“Yên tâm đi, không ai trong chúng tôi làm lính đào ngũ đâu.” Thái độ của Mạc Tử Phàm rất rõ ràng, đáp ứng rất dứt khoát.

Sau khi bảy tám người đồng lòng, dốc toàn lực, cuối cùng kỳ tích cũng xuất hiện.

“Sắp nổ rồi, ta đếm ba, hai, một, lúc đó lùi lại nhé.” Lão già tự nhiên cũng không đem mạng sống của đám trẻ ra đùa, dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng, nên dù chỉ còn một bước cuối cùng, vẫn nhắc nhở mọi người chú ý an toàn.

Sức mạnh từ hai phía lúc này đều hội tụ tại trung tâm của cánh

cửa đá, quả thực trông không còn xa nữa là nổ tung.

"Mau tránh ra." Mạc Tử Phàm cảm thấy cửa đá sắp nổ trước thời hạn, nên không đợi lão già bắt đầu đếm số, đã vội vàng nhắc nhở.

Nhưng Âu Dương Thiến Tuyết lại không nghe lời hắn, vì cô ta chỉ nghe lời sư phụ.

Chỉ có Tiểu Long theo lời nhắc nhở của Mạc Tử Phàm, lúc này đã lùi lại khu vực an toàn.

"Con nhỏ này, sư phụ đã bảo nghe lời tôi rồi mà." Mạc Tử Phàm thật sự không hiểu trong lòng Âu Dương Thiến Tuyết đang nghĩ gì, nên chỉ có thể cưỡng ép kéo cô ta đi.

May mà Mạc Tử Phàm phản ứng đủ nhanh, một giây trước khi cửa đá nổ tung đã kéo được Âu Dương Thiến Tuyết ra, nếu không, e rằng lúc này cô ta đã bị phá tướng.

"Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, vừa rồi may mà anh nói nhanh, nếu không thì hậu quả thật khó lường." Âu Dương Thiến Tuyết vốn đã chuẩn bị mắng té tát, cảm thấy Mạc Tử Phàm lo chuyện bao đồng, nhưng khi cảm nhận được tiếng nổ sau lưng, cùng với những mảnh đá vỡ nát trên mặt đất, cô ta cũng bừng tỉnh ngộ, cảm ơn Mạc Tử Phàm.

Dù sao bên ngoài người đông, nên sức công phá của vụ nổ nghiêm trọng hơn bên trong cửa đá một chút.

Vấn đề này, lão già quả thực không cân nhắc, nhưng may trời may đất, Mạc Tử Phàm đã lanh trí.

"Tử Phàm, vừa rồi đều là sai sót của ta, ta suýt nữa hại các con, ta xin lỗi con." Bây giờ cửa đá đã bị nổ tung, lão già dẫn Tiểu Vu Nữ và mọi người tiến vào khu vực lối vào của Mộ Thất Thải Huyền Long, xin lỗi Mạc Tử Phàm.

“Không sao đâu, cũng là do ba người chúng cháu may mắn.” Mạc Tử Phàm vội vàng đỡ lão già dậy, không dám nhận đại lễ.

Tiểu Vu Nữ giống như một cô bé chưa lớn, tuy thời gian xa cách Mạc Tử Phàm không lâu, nhưng đối với cô, dường như là cửu biệt trùng phùng.

Chương 280

"Sư phụ, đừng nhìn chúng ta đã phá được cánh cửa đầu tiên, nhưng đây chỉ là một trạm trung chuyển, muốn vào bên trong Mộ Thất Thải Huyền Long, còn phiền phức lắm." Âu Dương Thiến Tuyết lập tức báo cáo phát hiện của mình cho lão già.

Lão già vốn cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy, nên những phiền phức này, thậm chí có cơ quan, đều nằm trong dự liệu của ông ta.

"Nếu mọi thứ đều thuận lợi như vậy, thì Mộ Thất Thải Huyền Long đã sớm bị người khác trộm rồi, làm gì đến lượt chúng ta?

Phải không?" Lời của lão già nghe có vẻ cũng có lý, vì vừa rồi mọi người đồng lòng phá vỡ cánh cửa đá đó, cũng chỉ là tự mò mẫm, tiếp theo mới là màn mở đầu thực sự.

Mạc Tử Phàm lúc này nhìn về phía lão già, vì lão già chắc chắn kiến thức rộng hơn hẳn, nên tiếp theo, mọi việc nghe theo sự sắp xếp của lão già là tốt nhất.

"Hóa ra chúng ta tốn nhiều sức như vậy, kết quả là chưa vào được trong mộ, chỉ ở ngoài cửa mộ thôi." Tiểu Vu Nữ cũng phát hiện ra vấn đề này.

Dù sao vừa rồi để phá vỡ cánh cửa đó, đã khiến họ hao tốn quá nhiều sức lực, tiếp theo e rằng sẽ càng khó khăn hơn.

"Tôi có thể mạn phép hỏi một câu, các vị rốt cuộc là ai?

Bên trong Mộ Thất Thải Huyền Long, rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn các vị đến vậy?" Tiểu Long dù sao cũng là người bản địa của Thành Thất Thải, nên so với những người ngoại lai ở đây, chắc chắn là khác,

vì vậy không nhịn được mở miệng hỏi.

"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi lung tung, biết quá nhiều chuyện, không có lợi cho cậu đâu." Âu Dương Thiến Tuyết liếc nhìn Tiểu Long, tuy không đến mức tàn nhẫn giết cậu ta, nhưng nhắc nhở cần thiết, cũng không sai.

Lão già vẫn tỏ ra nghiêm túc, dường như trong ấn tượng của ông ta, trên thế giới này không có khó khăn nào có thể làm khó được ông, nhưng cũng cần phải lên kế hoạch kỹ lưỡng trong đầu.

"Tiểu Long, nếu cậu sợ chúng tôi có thể liên lụy đến cậu, bây giờ có thể rời khỏi đây, tôi có thể đảm bảo không ai dám làm khó cậu." Mạc Tử Phàm phải đảm bảo an toàn tính mạng cho Tiểu Long, nói như vậy, thực ra cũng là để cho đám người Âu Dương Thiến Tuyết nghe, quả thực rất bá đạo.

Tiểu Long sao có thể làm lính đào ngũ chứ?

Đã dẫn đường cho họ đến đây, không thể thoát khỏi quan hệ, nên thà đi cùng họ một chuyến.

"Tôi sẽ không đi đâu, vừa hay cũng để tôi cùng các vị vào xem, bên trong Mộ Thất Thải Huyền Long rốt cuộc có gì?" Xem ra Tiểu Long cũng vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, nên không chịu rời đi, kiên quyết muốn đi cùng họ.

"Lão gia, mấy con rồng đá trước mặt chúng ta, là một vấn đề khó, chúng ta nên làm gì để qua được ải đầu tiên này?" Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng mở miệng hỏi lão già, cũng đã nghĩ ra một phương pháp khá phù hợp, đương nhiên đó cũng chỉ là hắn nghĩ vậy, còn có hiệu quả hay không, mọi thứ vẫn chưa rõ.

"Ta thấy cậu em này có một thanh kiếm tốt, không biết có thể cho ta mượn dùng một chút không?" Lão già không trả lời Mạc Tử Phàm,

mà lại nhìn chằm chằm vào Tiểu Long, hóa ra ông ta đã để ý đến thanh Kiếm Huyền Long trên người Tiểu Long.

"Không được, đây là bảo bối gia truyền của nhà tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho người khác mượn." Tiểu Long sợ lão già sẽ dùng vũ lực ép buộc, lỡ như ông ta thâm tàng bất lộ, lợi hại vô cùng, một khi thật sự chiếm thanh Kiếm Huyền Long làm của riêng, vậy lúc đó sẽ không thể đối mặt với tổ tiên.

"Lão thần tiên chỉ mượn dùng thôi, chứ không phải muốn chiếm đoạt, đừng có keo kiệt như vậy, mau đưa cho ta đi." Âu Dương Tinh Hổ lập tức bắt đầu giật lấy, dựa vào thân hình cường tráng, cao lớn của mình, lại định cướp trắng trợn.

Mạc Tử Phàm tự nhiên không đồng ý, dù sao nếu chủ nhân không đồng ý, Âu Dương Tinh Hổ đừng hòng làm càn dưới mắt hắn.

"Tinh Hổ, không được đối xử với bạn ta như vậy, dù sao cậu ấy mới là chủ nhân ở đây, chúng ta chung quy cũng là khách thôi." Xem ra không cần đợi Mạc Tử Phàm ra tay, lão già hiển nhiên cũng biết kết quả này, nên liền mở miệng, ngăn cản hành vi của Âu Dương Tinh Hổ.

Âu Dương Tinh Hổ bất đắc dĩ, đành phải thôi, nhưng vẫn không ưa Tiểu Long, cảm thấy nếu Tiểu Long không đưa ra Kiếm Huyền Long, vậy sẽ khó qua ải.

"Tiểu ca ca, sư phụ ta thật sự chỉ mượn dùng Kiếm Huyền Long thôi, vì muốn vào được bên trong, thanh Kiếm Huyền Long của cậu có lẽ là mấu chốt.

Cứ coi như ta nợ cậu một ân tình." Lão già hoàn toàn có thể đọc được tâm tư người khác, nên chỉ cần nhìn vào mắt Tiểu Long một cái là biết được bí mật trong lòng cậu.

Vì vậy, ông ta liền ra hiệu cho Âu Dương Thiến Tuyết, cô ta lập tức hiểu ý.

Nghe Âu Dương Thiến Tuyết lại khẩn cầu, nhìn dung mạo hoa dung nguyệt mạo của cô, quả thực có sức quyến rũ, lập tức khiến Tiểu Long không thể chịu đựng được.

"Tôi cứ tưởng cậu kiên trì đến mức nào, xem ra cũng không hơn gì, cuối cùng cũng phải gục ngã trước mỹ nhân kế của Âu Dương Thiến Tuyết." Thấy Tiểu Long lại thật sự đưa Kiếm Huyền Long cho Âu Dương Thiến Tuyết, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút buồn cười, nhưng tình huống này cũng có thể hiểu được.

Đã lấy được Kiếm Huyền Long, Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên cũng ngay lập tức giao cho sư phụ mình, tiếp theo xem lão già xử lý thế nào.

"Tử Phàm, ta biết trong tay cậu có một chiếc Chìa Khóa Vạn Năng.

Bây giờ chúng ta là quan hệ hợp tác, nên hãy lấy chìa khóa ra đi, hai thứ này, thiếu một cũng không được." Mạc Tử Phàm cũng thắc mắc, vì chuyện hắn có Chìa Khóa Vạn Năng, ngoài Tiểu Long ra, căn bản không có mấy người biết, lão già này quá lợi hại rồi.

Mạc Tử Phàm bây giờ càng thêm nghi ngờ, lão già này chắc chắn không phải người bình thường, không chừng thật sự biết một vài pháp thuật huyền môn cũng không chừng, vì quá thần kỳ.

"Ai nói với ông, trong tay tôi có Chìa Khóa Vạn Năng?

Tôi thật sự không có, lần này, chắc chắn ông đoán sai rồi." Mạc Tử Phàm muốn giở trò, nên sống chết không thừa nhận trong tay mình có Chìa Khóa Vạn Năng, hắn muốn xem xem, không thừa nhận, thì ông ta làm gì được.

Nhưng nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, lão già kia cũng không hề nổi giận, dù sao ông ta có cách của mình, có thủ đoạn của mình, thậm chí không cần ra tay, đã lập tức giải quyết được.

“Lấy ra đi, xem cái bộ dạng keo kiệt của ngươi kìa.” Lão già trực tiếp ném ra mấy cây phi tiêu, vị trí đó lập tức tối đen như mực, không thấy gì cả, chỉ có Chìa Khóa Vạn Năng trong túi Mạc Tử Phàm đang phát sáng, Âu Dương Thiến Tuyết lập tức giật lấy.

Mạc Tử Phàm nhất thời mặt mũi bối rối, xem ra gừng càng già càng cay, lão già này quả thực lợi hại hơn nhiều, lần này thật sự cam bái hạ phong.

“Tôi chỉ đùa một chút thôi mà, cần gì phải nghiêm túc như vậy, chậc.” Mạc Tử Phàm bây giờ chỉ có thể nói như vậy, có lẽ mới có thể giảm bớt tình cảnh khó xử của mình.

Lão già lại không hề để ý, vì Mạc Tử Phàm hiển nhiên không đủ tư cách đấu với ông.

Dù sao năm xưa lúc ông ta bôn ba nam bắc, Mạc Tử Phàm còn chưa ra đời, nên chỉ cười.

“Phàm ca, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay à, em cứ tưởng anh vô sở bất năng chứ, kết quả không phải cũng bị người ta chơi xỏ sao?

Em có thể cười một lúc được không?

Chương 281

Ha ha.” Tiểu Vu Nữ cũng không nhịn được cười khúc khích, Thiên Thiền Đồng Tử cũng cười theo, thậm chí cả Tiểu Long, cũng theo đó mà cười nhạo.

“Các người đều rảnh rỗi quá à?

Có gì đáng cười vậy?

Cười cái rắm.” Tâm trạng của Mạc Tử Phàm thật sự bị ảnh hưởng, nên tính khí nóng nảy lại không kiềm chế được, lại không chút do dự mà mắng cho mọi người một trận.

Lão già lại không hề bị ảnh hưởng, vì hiện tại đối với ông, đã lấy được Kiếm Huyền Long và Chìa Khóa Vạn Năng, hai bảo vật đồng đẳng, tiếp theo là bày binh bố trận.

“Tiếp theo ta cần sự trợ giúp của tất cả mọi người, chỉ dựa vào năng lực của một người là không đủ, nên xin các vị nhất định phải đồng ý.” Lão già trước khi bắt đầu bày trận, đã đưa ra yêu cầu của mình, cho Mạc Tử Phàm nghe.

Dù sao cũng đã đi đến bước này, Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không thể từ chối.

“Không vấn đề, chúng tôi đều sẵn sàng chờ đợi sự sắp xếp của ông, mau làm việc của ông đi.” Mạc Tử Phàm thậm chí có chút không kiên nhẫn, dù sao lão già này và Âu Dương Thiến Tuyết đã lừa lấy Chìa Khóa Vạn Năng của hắn, trong lòng có tức giận cũng phải xả ra.

Lão già hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Mạc Tử Phàm, nên dù hắn dùng thái độ đó nói chuyện, ông tự nhiên cũng không để ý, thật là đại lượng.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng có chút không nhìn nổi, vì lão già là sư phụ của cô, đối với cô ân nặng như núi, nên thật sự không ưa nổi bộ dạng này của Mạc Tử Phàm.

Nếu không phải vì lão già ở đây, với thái độ vừa rồi của Mạc Tử Phàm, cô chắc chắn không nhịn được mà tiêu diệt hắn.

Chỉ thấy lão già quả nhiên biết một vài thuật huyền môn, bây giờ ông ta ném cả Kiếm Huyền Long và Chìa Khóa Vạn Năng ra, sau đó hai bảo vật lơ lửng giữa không trung.

Đây không phải là trò che mắt, mà là bản lĩnh thật sự, khiến Mạc Tử Phàm cũng có chút ghen tị, nhưng cũng chỉ có thể ghen tị mà thôi, vì hắn không có bản lĩnh này.

"Không ngờ, lão già này thật sự có tài, tại hạ khâm phục." Mạc Tử Phàm cũng từ đáy lòng cảm thán.

Âu Dương Thiến Tuyết nghe vậy, đều cảm thấy Mạc Tử Phàm như chưa từng thấy việc đời, rõ ràng là ếch ngồi đáy giếng.

"Thiên linh linh, địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân, mau hiển linh, mau hiển linh..." Khi Mạc Tử Phàm nghe lão già niệm chú ngữ, suýt nữa đã cười phá lên, vì loại khẩu quyết này rõ ràng là của mấy tên lừa đảo giang hồ.

"Ha ha ha ha..." "Cười cái rắm, đừng ảnh hưởng sư phụ ta phá trận." Nghe tiếng cười kỳ quái của Mạc Tử Phàm, Âu Dương Thiến Tuyết lại một lần nữa bị chọc giận, lập tức lườm Mạc Tử Phàm một cái.

Lão già vẫn toàn tâm toàn ý, tiếp tục công việc của mình, hoàn toàn không bị Mạc Tử Phàm làm phiền một chút nào, không thể không nói, định lực của lão già thật tốt.

Đợi đến khi thấy cảnh tượng xảy ra tiếp theo, mới khiến Mạc Tử

Phàm cảm thấy mình quả thật thiển cận, lão già này thật sự không phải hữu danh vô thực.

"Bây giờ ta sẽ phong ấn mấy con rồng đá này lại, lát nữa khi chúng ta đi qua, chúng sẽ sống lại, nhưng không có sức tấn công, mọi người cần nhanh chóng chém giết chúng, để tránh chúng hồi phục rồi gặp rắc rối." Chỉ thấy trước mặt, lập tức xuất hiện một vùng huỳnh quang màu xanh biếc, chiếu rọi những con rồng đá sống động như thật, lão già cũng kịp thời nói.

Lão già vừa dứt lời, Mạc Tử Phàm đã không thể chờ đợi được nữa, đương nhiên có lẽ hắn cảm thấy lão già đang làm ra vẻ huyền bí, chắc không đến mức huyền diệu như vậy.

"Được chưa?

Nếu được rồi thì tôi đi ngay bây giờ." Mạc Tử Phàm thật sự nóng lòng không thể chờ đợi được nữa, lập tức thúc giục lão già, trông vẫn rất không kiên nhẫn.

"Đến lúc rồi, sư phụ ta tự nhiên sẽ thông báo, không cần ngươi ở đây thúc giục." Âu Dương Thiến Tuyết cũng bênh vực lão già, cảm thấy Mạc Tử Phàm thật sự quá đáng, không mắng hai câu trong lòng không thoải mái.

"Thiến Tuyết, không được đối xử với bạn ta như vậy." Lão già sợ Âu Dương Thiến Tuyết chọc giận Mạc Tử Phàm, lúc đó nếu Mạc Tử Phàm thật sự chọn rời đi cùng Tiểu Vu Nữ, vậy kế hoạch có lẽ cũng phải đổ bể, nên nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết.

Thấy lão già hiền hòa như vậy, tính tình cũng tốt, liên tục bao dung cho sự ngang ngược của mình, cũng khiến Mạc Tử Phàm xấu hổ, cảm thấy mình đã quá đáng.

"Xin lỗi, vừa rồi tâm trạng tôi không tốt, nói chuyện với ông có

chút không lễ phép, xin lão nhân gia đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với tôi." Mạc Tử Phàm nhận ra sai lầm của mình, nên chủ động xin lỗi lão già.

Lão già lại mỉm cười hiền hậu với hắn, tỏ ý không sao.

"Ta thấy ngươi chỉ đang diễn kịch thôi, mèo khóc chuột giả từ bi, ha ha." Âu Dương Thiến Tuyết để tránh bị sư phụ mắng, đành phải tự lẩm bẩm.

"Phá trận bắt đầu." Chỉ thấy lão già phất tay áo dài, sau đó huỳnh quang trước mặt liền biến mất, ngay sau đó lão già bắt đầu lên tiếng.

Lão già đã ra lệnh, đã chỉ thị, vậy Mạc Tử Phàm còn chờ gì nữa?

Thế là tất cả đều theo chỉ thị của lão già, dũng cảm tiến thẳng về phía trước.

Khi mọi người đi qua trận rồng đá đó, thấy những con rồng đá quả nhiên như bị phong ấn, không có một con nào có dấu hiệu sống động.

"Thật hay giả vậy?

Lão già này có thật sự làm được không?

Thật sự bị phong ấn dễ dàng như vậy sao?" Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng có chút nghi ngờ, vì lần trước, lúc Âu Dương Thiến Tuyết một mình xông qua, những con rồng đá này rất hung dữ, suýt nữa đã lấy mạng của Âu Dương Thiến Tuyết.

Để thử xem mọi thứ là thật hay giả, Mạc Tử Phàm đã đưa ra một quyết định tạm thời, nhưng việc làm này đã lập tức ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch.

Mạc Tử Phàm hành động tùy hứng, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của người khác, không ngờ lại đưa tay sờ vào đầu con rồng đá, kết quả làm cho phong ấn mất hiệu lực trước thời hạn.

“Đừng chạm vào.” Lão già phát hiện ra hành động này của Mạc Tử Phàm, đang chuẩn bị nhắc nhở, nhưng đã không kịp.

Thấy chỉ còn cách vài bước là có thể đi ra khỏi trận rồng đá này, kết quả không ai ngờ, Mạc Tử Phàm lại làm ra một hành động như vậy, cũng trong khoảnh khắc đó, những con rồng đá sống lại.

Những con rồng đá lập tức bắt đầu phản công, vì người chế tạo bí ẩn yêu cầu chúng phải chặn những kẻ muốn phá trận ở đây, đó là sứ mệnh và trách nhiệm của chúng, không có lựa chọn nào khác.

Chương 282

"Mọi người mau dùng sức mạnh của mình tấn công những con rồng đá này, bây giờ sức mạnh của chúng yếu nhất, lát nữa nếu chúng hồi phục, e rằng chúng ta tất cả sẽ phải chết ở đây." Do những con rồng đá đột nhiên sống lại, lúc này cũng đang lượn lờ xung quanh, khiến mọi người sợ hãi, nên lão già cũng vội vàng nhắc nhở.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng ý thức được mình đã gây họa, trong lòng áy náy, nên phải nỗ lực hơn những người khác để giải quyết những con rồng đá này.

"Tiểu Long, mau nắm lấy Kiếm Huyền Long, Kiếm Huyền Long có lẽ có thể trấn áp được lũ súc sinh này." Nhưng cách của lão già quá đơn giản, những con rồng đá đã nhanh chóng hồi phục sức mạnh, Tiểu Vu Nữ và Âu Dương Thiến Tuyết đều bị móng rồng làm bị thương, tình hình không tốt, lão già liền vội vàng hét lên với Tiểu Long.

Nghe lão già sắp xếp, Tiểu Long lập tức nhảy lên, nắm lấy Kiếm Huyền Long.

Là người thừa kế của Kiếm Huyền Long, lúc này cầm thanh kiếm trong tay, cậu ta lập tức phát huy được uy lực của nó.

Đương nhiên cùng lúc đó, lão già cũng cố gắng tấn công những con rồng đá, còn phải bảo vệ an toàn cho Âu Dương Thiến Tuyết, Mạc Tử Phàm cũng đang bảo vệ Tiểu Vu Nữ.

Nhờ sự nỗ lực nhất trí của mọi người, trận chiến này, thật sự đã khiến mọi người mệt đến kiệt sức, may mà ông trời đối xử không tệ.

Sau một trận ác đấu, với Kiếm Huyền Long của Tiểu Long làm chủ công, cuối cùng cũng đã giải quyết được hết những con rồng đá

đó, lúc này những mảnh đá cũng rơi lả tả khắp nơi.

“Cuối cùng cũng qua ải.” Mọi chuyện cuối cùng cũng lắng xuống.

Lão già cũng bị hành cho tơi tả, nhưng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi không nói một số người, thật sự là một con chuột chết, làm hỏng cả nồi cháo.” Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ bị thương, lại còn trầy xước, nhìn Mạc Tử Phàm lại bình an vô sự, thật sự tức không chịu được, nên công khai mỉa mai.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng cúi đầu không nói gì, vì chuyện này quả thực hắn đã làm sai, là trách nhiệm của hắn, nên dù bị nói, cũng phải chịu đựng.

“Chị Thiến Tuyết, Phàm ca của em biết sai rồi, xin chị đừng nói nữa.” Nhìn Mạc Tử Phàm cúi gằm mặt, rõ ràng là áy náy, Tiểu Vu Nữ từ trước đến nay chưa từng thấy hắn như vậy, nên phải lên tiếng bênh vực.

Âu Dương Thiến Tuyết vẫn được lý không tha người, dù sao cô ta cảm thấy, vì Mạc Tử Phàm tự ý hành động, mới gây ra thêm những phiền phức này.

“Con nhỏ chết tiệt, ngươi đang bênh vực ai vậy?

Nếu không phải vì hắn, ngươi cũng sẽ không bị thương, ta cũng không bị thương, nên tất cả đều tại hắn.” Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ thật sự là, càng nhìn Mạc Tử Phàm càng thấy ngứa mắt, may mà những người khác cũng ở bên cạnh cố gắng nói giúp.

“Thiến Tuyết cô nương, cũng đừng giận nữa, Mạc Tử Phàm nhà tôi chắc chắn không cố ý.” Tiểu Long cũng nói tốt cho Mạc Tử Phàm.

“Thiến Tuyết, ta giúp con chữa thương nhé.

Mỗi người đều có lúc phạm sai lầm, nên cũng đừng ôm mãi trong lòng." Lời của Tiểu Long, có lẽ Âu Dương Thiến Tuyết không chịu nghe, nhưng lão già đã nói vậy, Âu Dương Thiến Tuyết cũng đành phải gạt bỏ khúc mắc này, nhưng vẫn không chịu cho Mạc Tử Phàm một sắc mặt tốt.

"Lão gia, ông có thể giúp Tiểu Vu Nữ chữa thương được không?" Thấy lão già chữa thương cho Âu Dương Thiến Tuyết, Mạc Tử Phàm lại mặt dày, đưa ra yêu cầu với lão già, vì bây giờ hắn buộc phải mở miệng.

Đối với lão già, chữa thương chỉ là chuyện nhỏ, nên ông ta cũng không từ chối, vừa hay giúp Tiểu Vu Nữ chữa thương, tương đương với việc Mạc Tử Phàm nợ ông một ân tình.

"Để ta chữa thương cho Tiểu Vu Nữ đương nhiên cũng được, nhưng ngươi nợ ta một ân tình rồi đó." Lão già nói vậy, đương nhiên cũng không có gì đáng trách, vì có qua có lại mà?

Bây giờ cầu xin người ta, sớm muộn gì khi người ta cần, cũng phải trả lại ân tình.

"Không vấn đề, sau này chỉ cần ông nói một tiếng, tôi lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ chối." Mạc Tử Phàm đáp ứng rất dứt khoát.

Nếu đã vậy, lão già cũng nắm lấy Tiểu Vu Nữ, đồng thời chữa thương cho cả hai người.

Sau một hồi thao tác chữa thương của lão già, Âu Dương Thiến Tuyết và Tiểu Vu Nữ nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cơn đau do vết thương vừa rồi gây ra, cũng đều không còn nữa.

"Cảm ơn lão gia." Tiểu Vu Nữ cũng rất lễ phép, người ta đã giúp đỡ, phải tỏ lòng cảm ơn.

Lão già mỉm cười, trông thật sự rất hiền từ, nên hành động này, thật sự cũng đã thay đổi thái độ của Mạc Tử Phàm đối với ông, có lẽ lão già thật sự cũng là một người tốt, không âm hiểm như hắn tưởng.

"Các huynh đệ tỷ muội, vừa rồi quả thực là lỗi của tôi, tôi xin lỗi mọi người, nên bây giờ hãy để tôi đi tiên phong cho mọi người." Chưa đợi lão già bắt đầu sắp xếp, kết quả để bù đắp cho sai lầm vừa rồi, Mạc Tử Phàm lại đưa ra quyết định như vậy, cũng không màng nguy hiểm, trực tiếp xông ra ngoài.

"Mạc Tử Phàm, đừng nóng nảy như vậy, quay lại đi." Tiểu Long cũng không nhịn được gọi.

Thấy Mạc Tử Phàm nhảy xuống, vì bên dưới là một cái hố khổng lồ, trong hố dường như có mười tám người đồng, muốn đi qua đó, xem ra phải đánh bại mười tám người đồng này.

"Cậu ta đối phó được, đừng lo lắng, vừa hay chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi một lát." Thấy Tiểu Vu Nữ và Âu Dương Thiến Tuyết cũng muốn xông lên, lão già lại vuốt vuốt bộ râu bạc, mỉm cười, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nếu đã vậy, xem ra Mạc Tử Phàm sẽ không sao.

"Em muốn đi giúp anh ấy." Sợ Mạc Tử Phàm sẽ có chuyện không may, Tiểu Vu Nữ liền định đi cùng hắn đối mặt với trận Thập Bát Đồng Nhân, kết quả lại bị Âu Dương Thiến Tuyết cản lại.

"Tôi có thể, không ai được tiến lên, đặc biệt là em, Tiểu Vu Nữ." Mạc Tử Phàm tuy đang ở trong trận Thập Bát Đồng Nhân, nhưng vẫn không hy vọng có người giúp đỡ.

Nếu Mạc Tử Phàm đã nói vậy, Tiểu Vu Nữ cũng đành phải từ bỏ ý định vừa rồi, chỉ có thể trong lòng, thầm cầu nguyện cho Mạc Tử Phàm bình an.

Mạc Tử Phàm bây giờ một mình, chủ động đặt mình vào vòng nguy hiểm, nhưng hắn cũng không phải là hạng phàm phu tục tử, dù không nắm chắc, nhưng cũng phải thử một phen.

"Đánh tôi đi, mấy tên đầu trọc chết tiệt, tôi muốn xem các người là người thật, hay cũng giống như những bức tượng kia?" Mạc Tử Phàm chủ động tấn công, để ép những người đồng này ra tay, hắn đã chơi trò trẻ con, búng vào trán họ.

Do bị Mạc Tử Phàm khiêu khích, người đồng bị búng trán liền sống lại trước, người đồng này lập tức coi Mạc Tử Phàm là kẻ địch, không nói một lời, lao vào đánh hắn.

Mạc Tử Phàm trong quá trình đánh nhau với người đồng, kết quả không cẩn thận lại chạm vào những người đồng khác.

Cứ như vậy, thật sự là không thể cứu vãn được nữa.

Chương 283

Mạc Tử Phàm lúc này thật sự rất uất ức, vì dưới sự "nỗ lực" của hắn, cuối cùng đã thành công đánh thức cả mười tám người đồng, quả thật rất tài ba.

Dù vậy, Mạc Tử Phàm sĩ diện vẫn muốn dựa vào sức một mình, hòng đánh bại những người đồng này, nhưng rõ ràng là không thể.

"Thật đáng đời, đúng là tự làm tự chịu.

Mọi người chúng ta ở đây, cứ coi như xem náo nhiệt là được rồi, không ai được đi giúp, để hắn chết đi." Thấy Mạc Tử Phàm lúc này tình cảnh đáng lo, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, rõ ràng là đang chịu áp lực lớn, Âu Dương Thiến Tuyết lại đang hả hê.

Tiểu Long tuy cũng rất ngưỡng mộ Âu Dương Thiến Tuyết, nhưng thật sự cảm thấy, cô gái này quá không có tình người, ấn tượng tốt về cô cũng giảm đi nhiều.

"Tôi phải đi giúp." Tiểu Long đột nhiên đưa ra quyết định như vậy, sau đó cũng không chút do dự, bất ngờ nhảy vào trong hố, lập tức cùng Mạc Tử Phàm kề vai chiến đấu.

"Tiểu Long, xem ra cậu quả nhiên là anh em tốt của tôi, tôi không nhìn lầm cậu, trong tình cảnh này cũng chỉ có cậu giúp tôi." Mạc Tử Phàm thấy Tiểu Long gia nhập, quả thực cũng khiến trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, nên vừa chống cự đòn tấn công của những người đồng, vừa hàn huyên với cậu.

Âu Dương Thiến Tuyết tức đến xanh mặt, vì cô ta thật sự không ngờ, Tiểu Long này lại dám không nghe lời cô, cứ nhất quyết chọn đứng về phía Mạc Tử Phàm.

Thấy Tiểu Long đi giúp Mạc Tử Phàm, tảng đá lớn trong lòng Tiểu Vu Nữ, lúc này cuối cùng cũng có thể an toàn hạ xuống, tin rằng họ có thể làm được.

Lão già thực ra đã sớm nhận ra, vì ông ta rất am hiểu nghiên cứu trận Thập Bát Đồng Nhân, dần dần đã lĩnh ngộ được một phương pháp phá trận, chỉ là lợi dụng Mạc Tử Phàm để thử nghiệm mà thôi.

"Tiểu Long, mau quay lại đi, cậu ở đó, chỉ gây thêm phiền phức cho Mạc Tử Phàm thôi." Lão già đột nhiên hét lên với Tiểu Long, không hiểu ý tứ gì, nhưng Tiểu Long cảm thấy, bây giờ Mạc Tử Phàm quả không địch lại nổi, nếu cậu cũng lui về, vậy hắn phải làm sao.

"Tôi sẽ không quay lại, vì chúng ta phải cùng tiến cùng lùi, tin tôi đi, tôi có thể làm được." Lời của Tiểu Long, thật sự đã đi vào lòng Mạc Tử Phàm, có lẽ ở Thành Thất Thải này, đây là sự ấm áp duy nhất mà hắn có thể cảm nhận được.

Lão già tuy tán thưởng nghĩa khí của đám trẻ này, dù sao ai mà không có tuổi trẻ?

Năm xưa, ông cũng như vậy, nhưng bây giờ không phải là lúc để nói nghĩa khí.

"Ai, ta thấy thằng nhóc này thật sự không đụng phải tường nam không quay đầu, tùy cậu ta đi." Nếu Tiểu Long không chịu nghe theo sự sắp xếp của ông, lão già cũng không thể cưỡng ép kéo cậu ta về.

Nếu đã vậy, thì đợi cậu ta nếm mùi đau khổ rồi hãy nói.

Trận Thập Bát Đồng Nhân quả nhiên danh bất hư truyền.

Những người đồng này vô cùng lợi hại, chỉ khi chúng tấn công người khác, người khác mới cảm thấy đau đớn, còn khi bị người khác tấn công, chúng lại không có cảm giác gì.

“Tôi thấy chúng ta cứ đánh tiếp, cũng không có kết quả gì, mấy người đồng này hình như không biết đau.” Mạc Tử Phàm cũng có chút nản lòng, nên nói ra suy nghĩ trong lòng với Tiểu Long.

Tiểu Long sao lại không hiểu đạo lý này?

Nhưng đã xuống đây rồi, thì phải toàn lực ứng phó.

Mạc Tử Phàm cũng đành phải dẹp bỏ tâm trạng tồi tệ.

Tiểu Long còn có thể kiên trì như vậy, hắn sao có thể tùy tiện từ bỏ?

Nên hai người tiếp tục chống cự.

Tiểu Long do không phòng bị, quả nhiên trúng chiêu, trong nháy mắt bị người đồng khống chế, lúc này hoàn toàn mất đi tự do.

“Thiến Tuyết, bây giờ đến lượt con ra tay rồi.

Vì chỉ có con và Mạc Tử Phàm phối hợp ăn ý, âm dương hợp lực, mới có thể phá giải trận Thập Bát Đồng Nhân.” Lão già cũng không muốn nhìn Tiểu Long bỏ mạng ở đây, nên vội vàng nắm bắt thời gian, nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết.

Âu Dương Thiến Tuyết nghe vậy, liền quyết tâm tiến lên.

Để có thể sớm vào được trung tâm Mộ Thất Thải Huyền Long, lấy được thứ mình cần, Âu Dương Thiến Tuyết cũng đành phải tạm gác oán khí với Mạc Tử Phàm sang một bên, cùng hắn hợp tác.

Có được sự gia nhập của Âu Dương Thiến Tuyết, hai người bây giờ lập tức bắt đầu phối hợp.

Cộng thêm có lão già kia ở bên cạnh chỉ điểm, nên nhanh chóng hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Hóa ra chỉ cần đơn giản như vậy, là có thể phá giải trận Thập Bát Đồng Nhân à.” Quả thực khi hắn và Âu Dương Thiến Tuyết hợp tác,

hai người một nam một nữ phối hợp thân mật, thật sự có thể tạo ra ảnh hưởng lớn, trực tiếp đánh cho những người đồng đó không chịu nổi.

"Âu Dương Thiến Tuyết, để tôi tăng thêm sức, một hơi đánh cho chúng trở về nguyên hình." Mạc Tử Phàm đã nếm được vị ngọt, tuyệt đối sẽ không dừng lại giữa chừng, phải thừa thắng xông lên, nên vội vàng nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết.

Âu Dương Thiến Tuyết lại lười nói chuyện với hắn, tuy bây giờ là quan hệ hợp tác, nhưng việc cần làm, cô cũng sẽ làm, không thiếu một bước nào.

"Chúc mừng đã qua ải." Không biết từ đâu, đột nhiên truyền ra một âm thanh thông báo như vậy.

Mười tám đồng nhân toàn bộ bị đánh bại, sau đó tất cả đều biến thành tượng đồng, giống như những pho tượng điêu khắc, không còn sức sống và cũng không tấn công nữa.

"Không sao rồi, mọi người có thể đi qua." Mạc Tử Phàm thực sự phấn khích, dáng vẻ như thể chiến thắng này chỉ thuộc về một mình hắn, không nhịn được mà khoe khoang.

"Mạc Tử Phàm, đừng có không biết xấu hổ như vậy, nếu không có tôi, e rằng cả đời này cậu cũng không phá được trận Mười Tám Đồng Nhân." Âu Dương Thiến Tuyết và Mạc Tử Phàm như một cặp oan gia trời sinh, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ là lại ngứa mắt nhau, không cà khịa vài câu thì quyết không bỏ qua.

"Lêu lêu lêu..." Mạc Tử Phàm lại như một đứa trẻ, làm mặt quỷ với Âu Dương Thiến Tuyết, thật sự ấu trĩ.

Lão đầu cũng rất hài lòng với biểu hiện của hắn, nên cũng chuẩn bị dẫn Mạc Tử Phàm và mọi người đi qua con đường này, tiếp theo

có thể thuận lợi đến vị trí trung tâm của lăng mộ Thất Thải Huyền Long.

"Chúng ta đi thôi." Lão đầu ra lệnh một tiếng, Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử cũng vội vàng theo sau, cả nhóm người tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 284

Nhưng không ai ngờ rằng, việc họ lãng phí thời gian và thể lực ở đây, tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng lại làm lợi cho đám trộm mộ.

Lão đầu tuyệt đối không ngờ được, thực ra từ lúc phá hủy cánh cửa đó, phía sau lưng họ đã có đám trộm mộ bám theo.

Kẻ cầm đầu quả nhiên là gã béo lần trước, được Mạc Tử Phàm tốt bụng tha cho, không những không biết điều mà còn dám dẫn người đuổi theo đến tận đây.

"Những người phía trước nghe đây, tốt nhất là ngoan ngoãn giơ tay lên cho tao, đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không tao sẽ lập tức nổ súng giết chết chúng mày." Ngay khi Mạc Tử Phàm và mọi người chuẩn bị tiến lên, lòng mỗi người đều tràn đầy niềm vui sướng, thì một giọng nói vang lên từ phía sau.

Lão đầu vội vàng ra hiệu, bảo mọi người dừng lại.

Dù sao thì bây giờ khoảng cách với đám trộm mộ cũng không xa, trong tay chúng lại có súng, đó là một mối đe dọa lớn.

"Mọi người cứ làm theo lời chúng nói đi." Dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cho dù lão đầu có thần thông quảng đại đến đâu, đối mặt với súng ống, loại vũ khí hiện đại có sức sát thương cực mạnh này, cũng phải đau đầu.

Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy giọng nói vừa rồi có chút quen thuộc, bèn vội vàng quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là người quen.

"Tao còn tưởng là ai?

Hóa ra là mày, thằng béo mập." Mạc Tử Phàm tự nhiên không coi Bàn Tử ra gì, vì lần trước, hắn đã đánh cho gã sợ đến són ra quần, quỳ

trước mặt mình mà khổ sở cầu xin.

“Hóa ra là mày à?

Hôm nay tao xem mày chạy đi đâu?

Nhưng tao cũng phải cảm ơn mày đã dọn sạch chướng ngại vật cho tao, tao và anh em mới vào được đây, nhưng bây giờ mày phải chết.” Bàn Tử quả nhiên không có thiện cảm gì với Mạc Tử Phàm, nếu không giết hắn, e rằng gã vẫn không nuốt trôi cục tức này.

“Mẹ kiếp, lũ trộm mộ chết tiệt này, đến không sớm không muộn, lại đến đúng lúc này, tao tuyệt đối không thể để chúng mày ngồi không hưởng lợi.” Âu Dương Thiến Tuyết quả thực quá bốc đồng, vì bình thường cô ta đâu phải chịu sự uất ức như vậy, gã béo mập và đám người mặc vest kia lại dám dùng súng uy hiếp, nên quyết định phản công.

Không một ai, kể cả lão đầu, ngờ được Âu Dương Thiến Tuyết lại sử dụng khinh công, lập tức bay tới, định xử lý gã béo kia, không cho gã vênh váo nữa.

Nhưng sự việc không như ý muốn, Bàn Tử phát hiện Âu Dương Thiến Tuyết chuẩn bị tấn công, sao có thể đồng ý, cộng thêm đám người mặc vest phía sau cũng không phải dạng vừa, lập tức nổ súng.

“Bắn cho tao, bắn mạnh vào, bắn chết con tiện nhân này.” Bàn Tử lúc này cũng hoàn toàn nổi điên, nếu những người trước mắt không chịu ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì cũng không cần nể nang gì nữa, dứt khoát xử lý hết để trừ hậu họa.

“Thiến Tuyết, quay lại!” Lão đầu vội vàng nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết, nhưng tốc độ của cô có nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng đạn của đám trộm mộ, Âu Dương Thiến Tuyết bị bắn trúng vào cánh tay.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Long gần như cùng lúc lao ra, một người dùng Huyền Long Kiếm chống đỡ những viên đạn, người còn lại thì nhân cơ hội đưa Âu Dương Thiến Tuyết đi.

"Tôi ở lại yểm trợ, các người rút lui." Tiểu Long cả đời ghét nhất là bọn trộm mộ, vì so với Mạc Tử Phàm và những người này, gã đầu trọc và đám thuộc hạ giết người vô tội vạ rõ ràng còn đáng hận hơn.

Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ đã an toàn, Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không để Tiểu Long một mình đối mặt, vì gã béo mập kia thật sự chuyện gì cũng dám làm.

Dưới sự dẫn dắt của lão đầu, những người còn lại lúc này đều đã rút vào một mật thất, rồi vội vàng phong tỏa lại, như vậy tạm thời đã an toàn.

Thấy Âu Dương Thiến Tuyết đã ẩn nấp, Mạc Tử Phàm cũng phải đưa Tiểu Long rút lui, vì tay súng dưới trướng Bàn Tử ngày càng nhiều.

"Tiểu Long, bây giờ chúng ta cũng phải tìm cách rút lui, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, không thể cứ dây dưa thế này mãi." Dù sao đạn của Bàn Tử cũng như mưa, ào ào trút xuống, tuy hai người nhờ thân thủ nhanh nhẹn đều không bị thương, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu, chỉ có rút lui mới là thượng sách.

"Cậu rút trước đi, tôi yểm trợ, tôi phải thấy cậu an toàn rồi mới rút." Tiểu Long hết lòng vì Mạc Tử Phàm như vậy, thật sự tình sâu nghĩa nặng, nhưng Mạc Tử Phàm lại không đồng ý, vì lo Tiểu Long sẽ gặp chuyện.

"Nếu đi thì cùng đi, Mạc Tử Phàm tôi là loại người không trọng nghĩa khí sao?" Mạc Tử Phàm tiếp tục ở lại bên cạnh Tiểu Long, kề vai chiến đấu, Tiểu Long cũng rất cảm động, đời người có được một tri kỷ, cảm giác có lẽ cũng không gì hơn thế.

Bàn Tử sau một hồi nhắm bắn, cuối cùng cũng nhân lúc Tiểu Long không để ý, bắn trúng một cánh tay của cậu, Tiểu Long đau đớn không chịu nổi, Huyền Long Kiếm cũng rơi xuống.

"Thằng béo mập, tao thấy mày chán sống rồi phải không." Vì Tiểu Long bị đám trộm mộ bắn bị thương, điều đó cũng đã chọc giận Mạc Tử Phàm, hắn đỡ lấy Huyền Long Kiếm, rồi tiếp tục dùng sức mạnh của mình đỡ đạn và phản đòn lại.

"Không hay rồi, đạn bị hắn ta phản ngược lại, mau tránh đi." Vì thấy cảnh tượng đạn bị phản ngược lại, quả thực cũng dọa sợ đám trộm mộ đang nổ súng, chúng tham sống sợ chết, nên vội vàng né tránh.

"Lũ vô dụng, mau tiếp tục bắn cho tao, ai cho chúng mày né?" Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy, lập tức nổi điên, vì trong mắt gã, tính mạng của đám thuộc hạ này căn bản không đáng một đồng, gã không hề quan tâm.

Nhưng đợi đến khi đám trộm mộ hoàn hồn lại, thì phát hiện Mạc Tử Phàm đã sớm mang Tiểu Long biến mất không dấu vết, không biết đã trốn đi đâu rồi.

"Lũ vô dụng này, bây giờ để chúng nó chạy mất rồi, phải làm sao?" Vì không giết được ai, thật sự khiến gã trong lòng khó chịu, bởi chỉ cần Mạc Tử Phàm còn sống, đối với gã, đó tuyệt đối là một mối đe dọa chí mạng tiềm tàng.

Nhưng bây giờ cũng không thấy, cũng không tìm được, nhưng nếu đã đến lăng mộ Thất Thải Huyền Long, lại có người giúp phá giải hai cửa ải, gã có thể cứ thế xông thẳng vào.

"Lão bản, có anh em, mau nhìn kìa, ở đây có rất nhiều vàng bạc châu báu, có rất nhiều đồ cổ." Tên trộm mộ đi tiên phong, mở một cái hòm bên cạnh, lập tức bị những thứ bên trong hòm làm cho kinh ngạc,

nên vội vàng báo tin tốt ra ngoài.

Nghe tin này, đối với những tên trộm mộ tham lam khác, bây giờ lời của lão bản cũng không nghe nữa, kể cả Bàn Tử, cũng không cần mệnh lệnh, chỉ cần tiền.

“Chúng ta phát tài rồi, mọi người mau lên, cướp sạch đồ trong này đi.” “Lấy hết những thứ này đi, nửa đời sau chúng ta không lo ăn mặc nữa.” ...

Đám trộm mộ như phát điên, vì những vàng bạc châu báu lấp lánh phía trước, lại không còn coi Bàn Tử ra gì, chen lấn qua người gã.

“Tất cả đứng lại cho tao, không được động, những thứ này đều là của lão tử, cút hết cho tao, không được động vào đồ của lão tử.” Bàn Tử lúc này cũng vô cùng tức giận, vì cảm thấy mình là lão bản của chúng, cung cấp cho chúng ăn ở, vậy thì đám thuộc hạ này không nên tranh giành.

Nhưng cho dù Bàn Tử có la hét thế nào, đám thuộc hạ dưới trướng đã bị châu báu dụ dỗ đến mê muội, căn bản không thể nghe theo lời.

Thấy những kỳ trân dị bảo trong này sắp bị đám thuộc hạ chia chác hết, Bàn Tử tức giận đến mức mất trí, lại nổ súng vào chúng.

“Chúng mày, chúng mày, mẹ kiếp bỏ xuống cho lão tử, những thứ này đều là của lão tử.” “Cút sang một bên cho lão tử, dựa vào cái gì?

Chương 285

Rõ ràng là tao thấy trước.” ...

Vì những món châu báu này, đám trộm mộ thật sự đã mất hết lý trí, không quan tâm bình thường quan hệ tốt đến đâu, lúc này lại hoàn toàn không màng, vì châu báu mà tàn sát lẫn nhau.

Tiếng súng bên ngoài, tiếng đám trộm mộ tàn sát lẫn nhau, không ngớt bên tai, động tĩnh đặc biệt lớn, khiến Mạc Tử Phàm và những người đang trốn trong mật thất nghe rõ mồn một.

“Cướp đi, cứ từ từ mà cướp, với hành vi này, tao thấy không cần đợi tao ra tay, e rằng chúng mày sẽ toàn quân bị diệt.” Mạc Tử Phàm quá hiểu bản chất con người, nên dù không cần lén lút quan sát, cũng biết bên ngoài tiếp theo sẽ có kết quả như thế nào.

Đợi đến khi sự náo loạn bên ngoài kéo dài nửa giờ, mọi thứ trở nên yên tĩnh, Mạc Tử Phàm ra ngoài xem, quả nhiên, đám trộm mộ thật sự đã toàn quân bị diệt.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng có chút cảm khái, xem ra câu nói “người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong” dùng ở đây là thích hợp nhất.

“Đám trộm mộ vừa rồi tàn sát lẫn nhau, bây giờ đều chết hết rồi, mọi người có thể ra ngoài.” Mạc Tử Phàm lập tức hướng về phía mật thất kia, bắt đầu gọi, vì cảm thấy nguy hiểm đã được giải trừ, nên bảo mọi người ra ngoài.

Lão đầu dẫn mọi người ra ngoài xong, thấy Tiểu Long vì bị đạn bắn trúng, vết thương có chút nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng lấy viên đạn ra, e rằng cái chân của Tiểu Long sẽ tàn phế suốt đời.

“Mạc Tử Phàm, cậu có biết lấy đạn ra không?” Lão đầu đột nhiên lại chuyển ánh mắt sang Mạc Tử Phàm, cũng nghiêm túc nói với hắn.

Mạc Tử Phàm đương nhiên biết ý của lão đầu, khẳng định là lo cho Tiểu Long.

Nhưng Mạc Tử Phàm căn bản không biết, chẳng lẽ Tiểu Long thật sự không cứu được sao?

“Tôi không biết, lão gia tử, nhất định phải giúp cậu ấy, coi như tôi cầu xin ngài.” Mạc Tử Phàm nhìn cái chân của Tiểu Long, vì viên đạn găm quá sâu, e rằng sẽ tàn phế, khiến hắn vô cùng áy náy, nên quỳ xuống cầu xin lão đầu giúp đỡ.

“Mau đứng lên, đừng quỳ xuống trước mặt ta, chuyện này lão phu cũng bất lực.” Lão đầu không nhận cái quỳ của Mạc Tử Phàm, nên vội vàng đỡ hắn dậy trước khi hắn quỳ xuống, lời nói này khiến Mạc Tử Phàm đau lòng.

“Đều tại tôi, tất cả là lỗi của tôi, nếu không phải vì cứu tôi, cậu ấy cũng sẽ không...” Mạc Tử Phàm lúc này vô cùng tự trách, nhưng lại không giúp được gì, nên chỉ có thể không ngừng sám hối.

“Đừng tự trách, không liên quan đến cậu, tất cả là lựa chọn của tôi.” Tiểu Long thấy Mạc Tử Phàm như vậy, cũng cảm thấy không đành lòng, cho dù cái chân này có thể sẽ tàn phế, nhưng vẫn lên tiếng an ủi.

Tiểu Vu Nữ cảm thấy mình cũng nên làm gì đó, dù sao Tiểu Long bị đạn của đám trộm mộ bắn trúng cũng là vì cùng Mạc Tử Phàm bảo vệ mọi người.

“Hay là để tôi xem thử, xem có cách nào không.” Tiểu Vu Nữ dù sao cũng là hậu duệ của Vu tộc, tuy vu thuật của cô chỉ là nửa vời, nhưng có còn hơn không, không để cô thử một lần, cũng không được.

“Mau lên, nhất định phải giúp tôi chữa lành vết thương cho cậu ấy, tôi thật sự nhờ cô.” Mạc Tử Phàm bây giờ lại đặt hy vọng duy nhất lên người Tiểu Vu Nữ, cũng không biết Tiểu Vu Nữ rốt cuộc có làm được không.

Dù chỉ để Mạc Tử Phàm vui lên, không đau khổ như vậy, Tiểu Vu Nữ cũng âm thầm tự nhủ, nhất định phải toàn lực ứng phó, dù chỉ có mười phần, cũng phải dốc ra mười hai phần.

Tiểu Vu Nữ thật sự giống như một nữ bác sĩ, vén ống quần của Tiểu Long lên, rồi xem xét vết thương của cậu, vì viên đạn găm quá sâu, nên quả thực cũng không có cách nào.

“A, đau quá, cầu xin cô đừng chạm vào nữa, tôi không chữa nữa, tôi thật sự không chịu nổi.” Tiểu Vu Nữ chỉ mới nhẹ nhàng chạm vào vị trí bị thương của Tiểu Long, cậu đã không chịu nổi nỗi đau đó, khóc như một đứa trẻ.

Tiểu Long như vậy, quả thực cũng khiến Tiểu Vu Nữ không biết phải làm sao, nên đành bất lực lắc đầu với Mạc Tử Phàm, xem ra hy vọng lại tan thành mây khói.

“Nếu có thể, tôi nguyện dùng đôi chân của mình để đổi lại chân cho cậu ấy.” Mạc Tử Phàm lúc này quỳ xuống, tuy bình thường ngang tàng, chưa bao giờ nghĩ mình cũng có lúc phải cầu xin người khác, nhưng lúc này vì Tiểu Long, hắn cầu xin cả ông trời.

Lão đầu cũng bị sự thành tâm của Mạc Tử Phàm làm cảm động, bèn cho Mạc Tử Phàm một cơ hội, hóa ra lão nghe nói trong ngôi mộ cổ này có Kim Thiềm Thừ.

“Mạc Tử Phàm, cách cũng không phải không có, ta nghe một truyền thuyết, nói rằng trong lăng mộ Thất Thải Huyền Long có Kim Thiềm Thừ, nếu có thể tìm được Kim Thiềm Thừ, thì nó có thể giúp chữa thương.” Nghe từ miệng lão đầu đột nhiên bật ra một truyền

thuyết thần bí như vậy, tuy cũng không biết thật giả thế nào, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, cũng không thể từ bỏ.

"Ta phải tìm, Kim Thiềm Thừ, Kim Thiềm Thừ, Kim Thiềm Thừ rốt cuộc ở đâu?

Cầu xin ngươi mau ra đây, cầu xin ngươi, Kim Thiềm Thừ tiểu tổ tông của ta..." Mạc Tử Phàm bây giờ đặt toàn bộ hy vọng vào con Kim Thiềm Thừ chưa từng nghe nói này, nên một lòng một dạ hy vọng tìm được nó.

"Oạp oạp, oạp oạp, oạp oạp oạp..." Để dụ Kim Thiềm Thừ ra, Mạc Tử Phàm có thể nói là không tiếc công sức, thậm chí còn đích thân bắt chước tiếng ếch kêu, nhưng dường như cũng không có động tĩnh gì.

"Mọi người đừng đứng ngây ra đó nữa, có thể giúp tôi tìm Kim Thiềm Thừ không?" Lão đầu thấy những người khác đều thờ ơ, bèn nói như vậy, kêu gọi mấy người cùng nhau tìm kiếm Kim Thiềm Thừ.

Tuy lão đầu nói đó chỉ là truyền thuyết, có lẽ thuộc loại tin đồn thất thiệt, nhưng cũng đã chỉ cho Mạc Tử Phàm một con đường, để hắn có việc để làm.

Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử cũng đang tìm kiếm, đương nhiên hai người cũng đang dốc hết sức mình, giúp Mạc Tử Phàm tìm con cóc.

Âu Dương Thiến Tuyết vốn không tình nguyện, vì cảm thấy chuyện này không liên quan đến mình, cần gì phải nghiêm túc như vậy?

Nhưng cũng phải giả vờ một chút.

"Thiến Tuyết, đến góc bên kia tìm xem." "Tinh Hổ, ra sau pho tượng đá kia xem." ...

Lão đầu đột nhiên sắp xếp như vậy, nhưng cũng chỉ sắp xếp cho Âu Dương Thiến Tuyết và Âu Dương Tinh Hổ, xem ra rõ ràng có ý đồ khác.

Âu Dương Thiến Tuyết đương nhiên biết ý của lão đầu, lão chỉ là muốn tranh thủ cơ hội mà thôi, bây giờ Mạc Tử Phàm và những người khác cũng sẽ không để ý đến họ.

"Thiến Tuyết, Tinh Hổ, hai người không cần tìm Kim Thiềm Thừ, cứ theo kế hoạch đã định trước, tìm những thứ ta bảo hai người tìm." Lão đầu để xác nhận lại một lần nữa, bèn dùng thuật đọc tâm, truyền suy nghĩ của mình cho Âu Dương Thiến Tuyết và Âu Dương Tinh Hổ, hai người cũng hiểu rõ.

Không ngờ lão đầu này quả nhiên là một con cáo già, bề ngoài thì hòa ái dễ gần, thấu tình đạt lý, vô cùng chu đáo, thực tế lại đầy tâm cơ.

"Tử Phàm, tìm thế nào rồi?

Có phát hiện gì không?

Nhưng cũng không thể vội, từ từ thôi, nhất định sẽ tìm được." Lão đầu mở miệng, thật biết cách nói chuyện, tuy bề ngoài xem ra, lời nói như vậy, dù người không quen biết nhìn thấy, cũng cảm thấy lão quan tâm Mạc Tử Phàm.

Chương 286

"Tôi biết rồi, cảm ơn lão gia tử." May mà Mạc Tử Phàm còn coi lão là ân nhân, khách sáo như vậy, cũng không biết lão đang lợi dụng lòng tin của người khác, sau lưng mưu lợi cho mình, lương tâm của lão rốt cuộc có đau không.

Mục đích đầu tiên của lão đầu khi đến đây, thực ra là vì Long Châu, vì truyền thuyết kể rằng con nguyên long bị phong ấn trong lăng mộ Thất Thải Huyền Long, sở dĩ ngàn năm qua vẫn còn sống, hoàn toàn là nhờ công hiệu của Long Châu.

"Mạc Tử Phàm, cũng đừng trách ta, ta không cố ý, vì chúng ta dù sao cũng không phải người cùng đường, nên ta chỉ có thể xin lỗi." Lão đầu cảm thấy có chút áy náy, dù sao cũng đã sống mấy chục năm, làm chuyện trái lương tâm tự nhiên trong lòng khó yên.

Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên phát hiện một vấn đề, đó là thầy trò Âu Dương Thiến Tuyết rõ ràng không phải đang tìm Kim Thiềm Thừ, xem ra chắc chắn đang tìm thứ khác.

"Có nên nói chuyện này cho Mạc Tử Phàm không nhỉ?

Thôi bỏ đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không liên quan đến mình." Thiên Thiền Đồng Tử suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại nuốt những lời định nói vào bụng, dù sao chuyện không liên quan đến mình, treo cao không quản.

"Nếu họ cũng không tìm Kim Thiềm Thừ, mình tìm làm gì, cũng chẳng liên quan gì đến mình?

Hay là mình cũng xem có bảo bối gì khác không." Thiên Thiền Đồng Tử thật sự là kẻ thực dụng, quá thực tế, không có cái gọi là nhân tính, người không vì mình, trời tru đất diệt, nên cũng bắt đầu tính

toán cho bản thân.

Tiểu Long bây giờ không thể động đậy, nên chỉ có thể nằm trên mặt đất, chờ Mạc Tử Phàm tìm được Kim Thiềm Thừ.

"Oạp oạp, oạp oạp, oạp oạp oạp... oạp oạp..." Xem ra ông trời cuối cùng cũng mở mắt, sự thành tâm của Mạc Tử Phàm quả thực đã cảm động đến ông trời, lại thật sự khiến hắn nghe được tiếng cóc kêu.

"Suỵt... mọi người nhỏ tiếng một chút, tôi hình như nghe thấy tiếng Kim Thiềm Thừ kêu rồi." Mạc Tử Phàm phát hiện manh mối này, lập tức trong lòng kích động không thôi, sợ hành vi của những người khác ảnh hưởng, nên nhắc nhở họ.

Nhưng lăng mộ Thất Thải Huyền Long đặc biệt lớn, giống như một trường trung học cơ sở vậy, ở một nơi lớn như vậy, muốn tìm một con cóc, nói dễ hơn làm.

Âu Dương Thiến Tuyết coi như không nghe thấy, tiếp tục làm theo ý mình tìm kiếm mục tiêu, nhưng cũng không thu hoạch được gì, nên tâm trạng cũng không tốt.

"A... a..." Ngay khi mọi người đều mang tâm tư riêng, tìm kiếm thứ mình muốn, không ngờ lại đột nhiên nghe thấy tiếng hét của Âu Dương Thiến Tuyết.

Âu Dương Thiến Tuyết như phát điên, la hét om sòm, xem ra rõ ràng là đang bị dọa sợ.

"Sao vậy?" Lão đầu cũng cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, vội vàng hỏi Âu Dương Thiến Tuyết.

"Con cóc, vừa rồi có một con cóc màu vàng, đột nhiên nhảy lên vai tôi, ghê tởm chết đi được, dọa chết tôi rồi." Nghe Âu Dương Thiến Tuyết miêu tả, con cóc màu vàng, chẳng phải là Kim Thiềm Thừ trong

miệng lão đầu sao?

Điều này tương đương với việc cung cấp thông tin cho Mạc Tử Phàm.

"Ở đâu?

Con cóc ở đâu?

Âu Dương cô nương, mau nói cho tôi biết, vừa rồi cô thấy Kim Thiềm Thừ ở đâu?" Mạc Tử Phàm vội vàng nắm lấy Âu Dương Thiến Tuyết, hỏi dồn, hận không thể tìm được ngay tại chỗ.

Âu Dương Thiến Tuyết vốn định một chân đạp chết con cóc đó, nhưng vì quá sợ hãi, nên bây giờ cũng không biết nó chạy đi đâu, nên không trả lời.

"Hỏi tôi, tôi làm sao biết được?

Dù sao chỗ này lớn như vậy, từ từ mà tìm." Thái độ lạnh lùng của Âu Dương Thiến Tuyết thật sự khiến Mạc Tử Phàm không thích, xem ra cầu cứu cô ta không được rồi, Mạc Tử Phàm chỉ có thể tiếp tục tự mình tìm.

"Phàm ca, anh cũng đừng quá lo lắng, em giúp anh, để hai chúng ta cùng tìm, có chí thì nên, tin em đi, nhất định có thể tìm được." Xem ra chỉ có một mình Tiểu Vu Nữ, còn những người khác, căn bản không thân, nên Mạc Tử Phàm cũng biết, họ không hề giúp hắn tìm Kim Thiềm Thừ.

"Oạp oạp, oạp oạp, oạp oạp oạp..." Tiếng Kim Thiềm Thừ thật sự không ngớt bên tai, nhưng không thể xác định được vị trí.

Ban đầu Mạc Tử Phàm cho rằng, gã béo kia bao gồm cả băng nhóm của gã, chắc chắn đều đã chết hết, nên cũng không để tâm.

Nào ngờ, Mạc Tử Phàm thật sự quá sơ suất, hóa ra lão bản Bàn

Tử kia chỉ ngất đi, lúc này đã tỉnh lại, phát hiện Mạc Tử Phàm và mọi người đều đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Đều tại chúng mày hại lão tử tổn binh hao tướng, lũ chó này, hôm nay lão tử tuyệt đối không tha cho chúng mày." Bàn Tử thật sự quá nhỏ mọn, căn bản không biết trong mộ cổ còn có những thứ đáng giá hơn, chỉ nhìn vào cái được mất trước mắt, khó thành đại sự.

Bàn Tử lặng lẽ bò dậy từ mặt đất, nghĩ rằng chỉ cần cẩn thận, sẽ không ai phát hiện, nào ngờ lại bị Tiểu Long phát hiện.

"Trước tiên giết mày, sau đó giết những người khác." Bàn Tử rút súng ra, chĩa thẳng vào Mạc Tử Phàm.

"Phàm ca, cẩn thận." Nếu không phải vì hành động bất tiện, Tiểu Long chắc chắn sẽ tự mình xử lý Bàn Tử, lúc này cũng chỉ có thể nhắc nhở một tiếng.

Nghe Tiểu Long nhắc nhở, Mạc Tử Phàm cũng nhanh như chớp xoay người lại, kết quả khiến viên đạn của Bàn Tử bị bắn chệch.

"Thằng ngu này, mày có bệnh à?

Ba lần bảy lượt phá hỏng chuyện của lão tử, vậy thì tao giải quyết mày trước." Vì vừa rồi không bắn trúng Mạc Tử Phàm, ngược lại còn tự mình bại lộ, nên khiến gã béo kia tức giận không kìm được, bắt đầu nhắm vào Tiểu Long.

Tiểu Long bây giờ thật sự nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, vì cái chân bị gã béo mập và đám thuộc hạ bắn bị thương, lúc này cũng thật sự vô cùng bất an.

Trong khoảnh khắc viên đạn của Bàn Tử bay ra, kết quả một con Kim Thiềm Thừ đột nhiên bay tới, tiện thể cũng mang theo một luồng gió, làm lệch hướng viên đạn.

"Oạp oạp, oạp oạp, oạp oạp oạp..." Bàn Tử bây giờ có lẽ thật sự

sắp sụp đổ rồi, không ngờ ngay cả một con cóc cũng muốn phá hỏng chuyện tốt của gã, cũng quá bắt nạt người rồi, bị ép đến đường cùng, gã thậm chí còn muốn giết cả Kim Thiềm Thừ.

Chương 287

"Con cóc không biết sống chết này, ngay cả một con súc sinh cũng dám bắt nạt tao, xem tao có bắn mày thành thịt nát không." Bàn Tử thật sự quá ngu xuẩn, mục tiêu của gã nên là Mạc Tử Phàm và những người kia, nhưng bây giờ lại đi so đo với một con cóc, kết cục đã định sẵn.

Mạc Tử Phàm lúc này đã ở bên cạnh Tiểu Long, vì hắn sẽ không cho phép ai làm hại Tiểu Long nữa, bao gồm cả gã béo này, lúc này Mạc Tử Phàm cũng chuẩn bị ra tay.

Kim Thiềm Thừ này xem ra có linh tính, Mạc Tử Phàm và những người khác không có hành vi làm hại nó, nên nó cũng không tấn công.

Theo một tràng tiếng đạn lốp bốp vang lên, con Kim Thiềm Thừ đó cũng chỉ có thể nhảy qua nhảy lại, không để cho gã béo kia bắn trúng.

"A, cứu mạng, cứu mạng, cút ra, con cóc ghê tởm này." Kim Thiềm Thừ lại nhảy một cú mạnh, gần như dùng hết sức bình sinh, cách năm sáu mét, dính chặt vào mặt Bàn Tử.

Mặc cho Bàn Tử giãy giụa, kêu cứu, la hét thế nào, cũng không có một ai tiến lên giúp đỡ, đặc biệt là Mạc Tử Phàm giống như đang xem một vở kịch hay.

"Đáng đời, đáng đời, không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy." Mạc Tử Phàm lúc này cũng đang hả hê, vì cả khuôn mặt của Bàn Tử bây giờ đều bị Kim Thiềm Thừ nuốt chửng, cho dù bị giết chết, cũng không trách được ai.

"Mặc kệ hắn ta, nên làm gì thì làm đi, ở đây có tôi trông rồi." Tình cảnh bi thảm của Bàn Tử bây giờ, quả thực cũng đã thu hút sự chú ý

của Âu Dương Thiến Tuyết và những người khác, nên Mạc Tử Phàm vội vàng nhắc nhở như vậy.

"Đừng quan tâm, tiếp tục tìm thứ ta muốn tìm." Lão đầu quả thực không thích xem náo nhiệt, nên cũng nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết một câu, tiếp tục mở to mắt, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

"Thấy mày đau khổ như vậy, tao cho mày một phát súng ân huệ, không cần cảm ơn." Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng không nhịn được, bắn một phát súng vào Bàn Tử, tiễn gã về Tây Thiên, thật hả giận.

Bàn Tử có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, chuyến đi đến Thất Thải Thành, không những không được gì, mà còn mất mạng oan uổng, thật là một trò cười.

Nhìn Bàn Tử ngã phịch xuống đất, giết gã như vậy cũng quá dễ dàng rồi, cũng là gieo gió gặt bão.

Đúng là, trời cao có mắt, ông trời tha cho ai, nên chuyện của Bàn Tử, cũng hy vọng mọi người lấy đó làm gương, đừng hại người, chỉ có bị người hại.

"Bảo bối, bảo bối, mau đến đây với ta." Sau khi giải quyết xong Bàn Tử, tiếp theo, Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng bắt đầu để ý đến Kim Thiềm Thừ, vì khó khăn lắm mới nghe được tiếng Kim Thiềm Thừ, Mạc Tử Phàm không cho phép nó chạy mất.

Mạc Tử Phàm để không làm kinh động Kim Thiềm Thừ, bèn rón rén, cẩn thận đi về phía thi thể của Bàn Tử, hy vọng có thể bắt được nó.

Không ngờ con Kim Thiềm Thừ này thật sự là một linh vật, đặc biệt nhạy cảm, nên khi Mạc Tử Phàm đưa tay ra định bắt nó, nó đã nhảy một cái sang chỗ khác.

Mạc Tử Phàm quả thực cũng vất vả rồi, vì con Kim Thiềm Thừ

này, nên lão đầu cảm thấy trước đó cũng không giúp được gì, nếu đã như vậy, không bằng bắt lấy Kim Thiềm Thừ giúp hắn.

Con Kim Thiềm Thừ đó tuy là một vật hiếm, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một con vật mà thôi, làm sao có thể đấu lại được lão đầu mưu mô thâm sâu này, kết quả bị lão đầu phi ra một đồng tiền làm choáng.

"Cầm lấy đi." Lão đầu đối với hành động của mình, tương đối hài lòng, Kim Thiềm Thừ bây giờ không thể chạy thoát được nữa, cũng tặng cho Mạc Tử Phàm.

"Đa tạ lão gia tử." Mạc Tử Phàm vội vàng cảm ơn lão đầu lần nữa, rồi đi tới, nhặt Kim Thiềm Thừ lên, nâng niu trong lòng bàn tay, như tiểu tổ tông.

"Tiểu tổ tông của ta, cầu xin ngươi nhất định phải giúp, nếu không ta sẽ ném chết ngươi." Kim Thiềm Thừ bây giờ đang trong trạng thái hôn mê, vì có thể cảm nhận được nó đang hô hấp, nên chưa chết, nếu đã như vậy, Mạc Tử Phàm cũng không lo lắng.

Mạc Tử Phàm lúc này đặt Kim Thiềm Thừ bên cạnh Tiểu Long, để nó có thể sớm phát huy tác dụng, bèn dùng sức véo nó một cái.

"Oạp oạp, oạp oạp, oạp oạp oạp... oạp oạp..." Con cóc vì bị kích thích, lập tức tỉnh lại, nhưng vì phát hiện bị Mạc Tử Phàm bắt được, nên không chịu yên tĩnh, cứ kêu không ngừng.

"Đừng kêu nữa, ta có thể thả ngươi ra, nhưng ngươi phải hứa không được chạy lung tung." Mạc Tử Phàm giống như dỗ trẻ con, nói chuyện với con Kim Thiềm Thừ đó, quả thực có chút ấu trĩ, thậm chí Âu Dương Thiến Tuyết cũng cười hắn như một tên ngốc.

Kim Thiềm Thừ dường như có thể hiểu tiếng người, nên đợi Mạc Tử Phàm thật sự thả tay ra, con Kim Thiềm Thừ đó lại thật sự không

đi, ngược lại biết phải làm gì.

"Đến đó đi..." Mạc Tử Phàm dùng tay chỉ hướng cho Kim Thiềm Thừ, hy vọng nó có thể đến chỗ Tiểu Long.

Kim Thiềm Thừ nhanh chóng nhảy mấy bước, kết quả quả nhiên nhảy lên chân Tiểu Long, chuyện tiếp theo, không cần Mạc Tử Phàm phải lo lắng nữa, con Kim Thiềm Thừ này biết phải làm gì.

"A, đau quá..." Vì Kim Thiềm Thừ chạm vào vết thương của cậu, nên cũng tự nhiên mang đến cho Tiểu Long một nỗi đau xé lòng.

"Tiểu Long, tôi biết cậu đau, mạnh mẽ lên, nhất định phải chịu đựng, nếu không thì công sức đổ sông đổ bể hết." Mạc Tử Phàm lúc này giống như một soái ca ấm áp, đứng bên cạnh Tiểu Long, vỗ vai cậu, an ủi cảm xúc của cậu.

Quả nhiên dưới sự đồng hành của Mạc Tử Phàm, Tiểu Long thật sự đã chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, tâm thái cũng bình tĩnh trở lại, nên tự nhiên cũng không cảm thấy đau nữa.

Kim Thiềm Thừ vẫn đang phát huy tác dụng của mình, nó bò lên vết thương của Tiểu Long, thè chiếc lưỡi dài ra, không ngừng liếm hút, quả nhiên đã hút viên đạn ra ngoài.

"May mà có con Kim Thiềm Thừ này, viên đạn đã được lấy ra, tốt quá rồi." Thấy viên đạn ra ngoài, Mạc Tử Phàm cũng không nhịn được mà phấn khích, xem ra Tiểu Long có lẽ không sao rồi.

"Đừng động đậy, nước bọt của nó có thể chữa lành vết thương đấy, không tin thì xem." Ban đầu Mạc Tử Phàm định bắt con cóc xuống, nhưng lão đầu lại đột nhiên nhắc nhở một câu như vậy, Mạc Tử Phàm bèn quyết định tin thêm một lần nữa.

Kim Thiềm Thừ quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra có lúc, những truyền thuyết này cũng rất hữu ích, nó quả thực đã tiết ra nước

bọt, trên vết thương của Tiểu Long, qua lại co duỗi, lặp đi lặp lại, Tiểu Long quả nhiên phát hiện vết thương đã lành lại.

"Oa, quả là một kỳ tích, nếu không tận mắt chứng kiến, tôi căn bản không tin trên đời lại có chuyện thần kỳ như vậy." Kim Thiềm Thừ hoàn thành tác dụng của mình, nên không cần Mạc Tử Phàm đuổi, đã chạy biến mất không dấu vết, Tiểu Long cũng lập tức khỏe mạnh như thường.

Tiểu Long bây giờ đã hoàn toàn bình phục như cũ, cũng khiến cho nỗi áy náy trong lòng Mạc Tử Phàm có thể tan biến, bèn vội vàng ôm lấy Tiểu Long mừng đến phát khóc.

"Cảm ơn." Tiểu Long xúc động cảm ơn Mạc Tử Phàm, vì may mà có hắn.

Mạc Tử Phàm lại khoác vai bá cổ, tỏ ý giữa anh em không cần khách sáo như vậy.

Tiếp theo Mạc Tử Phàm cũng phải bắt đầu lên kế hoạch, bây giờ quả thực đã vào bên trong lăng mộ Thất Thải Huyền Long, nhưng Hoắc Linh đâu rồi?

Mạc Tử Phàm tiếp tục mở sổ tay của Hoắc Linh, hy vọng có thể phát hiện một số manh mối hữu ích, dù sao tìm Hoắc Linh mới là chuyện quan trọng nhất.

Chương 288

Nhưng cho dù Mạc Tử Phàm có lật nát cuốn sổ tay đó, cũng không thấy thêm thông tin gì khác, nên thật sự khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy đặc biệt phiền muộn.

"Chỗ này có vấn đề, chỗ này rõ ràng có dấu vết bị xé?

Chẳng lẽ Âu Dương Thiến Tuyết đã để lại manh mối quan trọng hơn, thảo nào lúc đó lại sảng khoái như vậy." Mạc Tử Phàm lúc này liếc nhìn Âu Dương Thiến Tuyết, lập tức nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng với cô ta.

Mạc Tử Phàm cũng biết, đi chất vấn, cô ta cũng sẽ không thừa nhận, dù sao kẻ trộm cũng không thừa nhận mình ăn trộm, cùng một đạo lý.

"Tôi không quan tâm cô có để lại manh mối gì khác không, nhưng nếu cô dám có ý đồ bất chính với Hoắc Linh, hoặc muốn làm hại cô ấy, thì Mạc Tử Phàm tôi tuyệt đối không đồng ý." Mạc Tử Phàm lúc này cũng đang tự nói với lòng mình, nếu Âu Dương Thiến Tuyết không nói thật với hắn, vậy thì cũng không cần phải khách sáo nữa.

Muốn tìm Long Châu, trước tiên nên tìm con Huyền Long bị phong ấn ở đâu, nhưng vì ánh sáng trong mộ cổ không tốt lắm, nên không biết bức tượng Huyền Long ở đâu.

Mạc Tử Phàm tự nhiên không biết chuyện Long Châu, càng không biết ý đồ thật sự của lão đầu và Âu Dương Thiến Tuyết, đương nhiên chuyện của người khác, hắn cũng không nhiều chuyện.

Mạc Tử Phàm lại coi tiền bạc như phân thổ, nhìn những vàng bạc châu báu bị đám trộm mộ làm vương vãi khắp nơi, lại không thèm liếc mắt một cái, thật kỳ lạ.

“Đến đây, tìm kiếm trong vô số kỳ trân dị bảo này, không có thứ cậu muốn sao?” Tiểu Long nhìn Mạc Tử Phàm với vẻ mặt mờ mịt, dường như không có manh mối, bèn hỏi Mạc Tử Phàm một cách khó hiểu, hy vọng có thể hiểu rõ.

“Nếu tôi nói với cậu, tôi cũng không biết mình đến đây làm gì, cậu có tin không?” Câu trả lời này của Mạc Tử Phàm thật sự khiến người ta cạn lời, nói như không nói, căn bản không có ý nghĩa, sẽ khiến Tiểu Long cảm thấy khó xử.

Âu Dương Thiến Tuyết đột nhiên phát hiện một hoa văn hình rồng, giống như cái mà cô ta đã xé từ sổ tay của Hoắc Linh, bèn lặng lẽ đi tới chạm vào.

Kết quả một chuyện không ngờ đã xảy ra, vì Âu Dương Thiến Tuyết phát hiện hoa văn, lại không thông báo cho những người khác, tự ý hành động, chạm vào cơ quan, kết quả gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Trong chốc lát cả ngôi mộ cổ, thật sự đã xảy ra chuyện lớn, tức thì đất rung núi chuyển, đá trên đỉnh đầu, bụi đất cũng không ngừng rơi xuống.

“Mọi người không thể cẩn thận một chút sao?

Cứ phải làm bừa, làm như vậy không phải là đang hại người sao?” Lão đầu đương nhiên không biết là do Âu Dương Thiến Tuyết gây ra, nên nghĩ là Mạc Tử Phàm, hoặc những người khác làm, nên mới chỉ cây dâu mắng cây hòe như vậy, nhưng cũng không có tác dụng gì.

“Sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Con thật sự không cố ý.” May mà Âu Dương Thiến Tuyết chủ động đứng ra nhận lỗi, cộng thêm quả thực cũng đủ thẳng thắn, nên

lão đầu cũng từ miệng cô ta biết được tình hình cụ thể, vậy thì tiếp theo phải sửa chữa.

"May mà ta đã nhắc nhở con ba lần bảy lượt, không có chút trí nhớ nào sao?

Đợi ta quay lại xử lý con sau, ai." Lão đầu đơn giản mắng Âu Dương Thiến Tuyết mấy câu, có lẽ chỉ làm cho người khác xem, ngay sau đó lại định đích thân quay lại chỗ hoa văn hình rồng, vì không thể để ngôi mộ cổ này sụp đổ.

"Lão gia tử, hay là chúng ta rút lui đi, tôi thấy ngôi mộ cổ này sắp sụp rồi." Thấy lão đầu lại nhiệt tình như vậy, những người khác đều đang chạy ra ngoài, không ngờ lão đầu lại xông vào trong, Mạc Tử Phàm cũng lo lắng thay, bèn ngăn cản.

"Đừng quan tâm đến ta, ta tuyệt đối không thể để mộ cổ sụp đổ." Lão đầu đối với lăng mộ Thất Thải Huyền Long, xem ra thật sự có một loại tình cảm đặc biệt, quả thực cũng không phải những người trẻ tuổi như Mạc Tử Phàm có thể hiểu được.

Sự rung chuyển của mộ cổ vẫn tiếp tục, thậm chí có một số tảng đá làm mái vòm cũng sập xuống, may mà không đè trúng ai.

Lão đầu đến được chỗ hoa văn hình rồng, tự nhiên chuẩn bị khôi phục hoa văn về nguyên dạng, chỉ có như vậy mới có thể khiến mọi thứ trở lại bình tĩnh.

"Cẩn thận, lão đầu." Mạc Tử Phàm phát hiện tảng đá trên đầu lão đầu rơi xuống, không màng nguy hiểm, vội vàng đẩy lão ra.

Nếu không phải Mạc Tử Phàm hành động kịp thời, không chừng lão đầu đã bị tảng đá lớn đè bị thương, thậm chí có thể bị đè chết.

"Mau đi khôi phục hoa văn hình rồng đó về nguyên trạng, nếu không chúng ta đều sẽ bị đá đè chết ở đây." Lão đầu căn bản không

quan tâm đến an toàn của Mạc Tử Phàm, lúc này tuy đã được đẩy đến nơi an toàn, nhưng vẫn chỉ chăm chăm vào việc khôi phục hoa văn, chỉ đích danh Mạc Tử Phàm đi làm.

Mạc Tử Phàm nghĩ thầm, dù sao nếu mộ cổ thật sự sụp đổ, lúc đó chết cũng không chỉ là một vài người, ngay cả hắn cũng không có đường sống.

Vì an toàn, Mạc Tử Phàm cũng không chút do dự, vội vàng đích thân đi xoay chuyển hoa văn hình rồng, hy vọng có thể khiến mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Mạc Tử Phàm thật sự quá thần kỳ, chuyện mà lão đầu cũng không làm được, lại bị hắn dễ dàng giải quyết, tình trạng sụp đổ trong mộ cổ cũng không còn nữa.

"Thật là nguy hiểm, vừa rồi may mà có cậu giúp đỡ, nếu không thì xong hết rồi." Lão đầu cũng không tiếc lời bày tỏ sự khâm phục, Thiên Thiền Đồng Tử càng coi Mạc Tử Phàm như thần tiên, vì cảm thấy phàm phu tục tử không có năng lực này.

Nếu mọi thứ đã trở lại bình tĩnh, lão đầu tự nhiên cũng không thể nghỉ ngơi cùng đệ tử, để tránh tiếp theo xảy ra bất trắc, phải nhanh chóng giải quyết.

Mạc Tử Phàm lúc này lại bị bỏ rơi, vì lão đầu và Âu Dương Thiến Tuyết lại đi lo chuyện của họ, tự nhiên cũng không coi hắn ra gì.

"Họ rốt cuộc đang tìm gì?

Cảm giác thật thần bí." Mạc Tử Phàm cũng càng lúc càng thấy kỳ lạ, nhưng lão đầu và Âu Dương Thiến Tuyết rõ ràng không chịu nói, nếu đã như vậy, vậy thì dứt khoát cũng không hỏi nữa.

Chỉ mong họ đừng gây thêm phiền phức, nếu không lại phải đi dọn dẹp hậu quả, Mạc Tử Phàm thật sự không có tinh lực đó.

Âu Dương Thiến Tuyết lại lấy ra tờ giấy quan trọng nhất mà cô ta đã lén xé từ sổ tay của Hoắc Linh, sau đó qua tìm kiếm, quả nhiên đã định vị được vị trí Huyền Long bị phong ấn.

"Sư phụ, con tìm thấy phong ấn Huyền Long rồi, ở đó." Âu Dương Thiến Tuyết như phát hiện ra một lục địa mới, vội vàng báo phát hiện của mình cho lão đầu, tức thì hai thầy trò bị những người khác chú ý.

Lão đầu cũng khá khó xử, thậm chí có chút trách Âu Dương Thiến Tuyết quá phô trương, nhưng lúc này cũng không tiện giải thích, dứt khoát cũng không cần phải giải thích nữa.

Mạc Tử Phàm lúc này dùng một ánh mắt nghi ngờ, nhìn chằm chằm vào họ, thật sự muốn xem họ giở trò quỷ gì, rốt cuộc có bí mật gì?

Lão đầu đến bên cạnh Âu Dương Thiến Tuyết, sau đó theo hướng tay chỉ của Âu Dương Thiến Tuyết, quả nhiên thấy một con Huyền Long đang ở đó.

"Thật sự là Huyền Long, thật sự là Huyền Long, hoàng thiên không phụ lòng người, cuối cùng cũng để ta tìm thấy, thật tốt quá rồi." Lão đầu lúc này cũng tỏ ra vô cùng kích động, vì đã nhìn thấy Huyền Long, vậy thì tiếp theo, phải không tiếc bất cứ giá nào đoạt lấy Long Châu.

Chương 289

"Chẳng lẽ mục đích của các người đến đây là vì Long Châu của Thất Thải Huyền Long sao?" Tiểu Long đột nhiên thốt ra một câu như vậy, rõ ràng cũng không vui, vì Long Châu của Thất Thải Huyền Long đối với Thất Thải Thành, đặc biệt quan trọng, thậm chí quan hệ đến sự tồn vong của Thất Thải Thành.

"Xin hãy mau chóng rời khỏi đây, đừng có ý đồ với Long Châu của Huyền Long nữa." Tiểu Long để ngăn cản dã tâm của lão đầu, bèn đứng ra, bất chấp an toàn của mình, cũng phải ngăn cản.

Nhưng lão đầu lúc này đã bị dục vọng làm cho mờ mắt, cộng thêm có Âu Dương Thiến Tuyết ở bên cạnh hỗ trợ, có chỗ dựa nên không sợ gì, căn bản không coi Tiểu Long ra gì.

Tiểu Long thấy họ vẫn làm theo ý mình, không màng đến lời khuyên của mình, nếu đã như vậy, vậy thì cũng đừng trách cậu không khách sáo, liền ra tay.

Âu Dương Thiến Tuyết thấy vậy, tự nhiên phải bảo vệ an toàn cho sư phụ nhà mình, nên ra tay tàn nhẫn tấn công Tiểu Long, trực tiếp đánh ngã Tiểu Long xuống đất.

"Đồ vô dụng." Âu Dương Thiến Tuyết đánh bại Tiểu Long, vẫn không quên mỉa mai một câu.

Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy mình không thể thờ ơ, nên cần phải giúp Tiểu Long ngăn cản, bèn thật sự đứng ra, quyết định làm một việc đúng với lương tâm.

"Lão đầu, nếu ông thật sự vì Long Châu của Huyền Long, vậy thì sớm từ bỏ ý định đó đi, Mạc Tử Phàm tôi tuyệt đối không đồng ý." Mạc Tử Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh lão đầu, rồi nói như vậy,

trong giọng nói, tỏ ra vô cùng kiên quyết.

"Cậu nghĩ cậu ngăn cản được ta sao?

Nếu cứ nhất quyết đối đầu với ta, cậu nên biết kết cục." Lão đầu cũng đã tháo mặt nạ giả tạo, lúc này nguyên hình lộ rõ, biến thành một kẻ tham lam Long Châu đầy dã tâm, còn uy hiếp Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm đối với điều này, cũng có thể hiểu được, nhưng hiểu thì hiểu, nếu để lão đoạt được Long Châu, gây ra tai họa ngập đầu, hắn không làm được.

"Để tôi xem thử, tôi sẽ có kết cục gì?" Mạc Tử Phàm rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt khi nói ra câu này, cũng đã triệt để quyết định trở mặt với thầy trò Âu Dương Thiến Tuyết, tiếp theo chỉ là kẻ địch.

"Thiến Tuyết, Tinh Hổ, chặn hắn lại cho ta, tuyệt đối không được để hắn ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, ta đi phá phong ấn, đoạt Long Châu, thành bại tại đây." Vì Mạc Tử Phàm ra tay cản trở, lão đầu không có tâm trạng tiếp tục dây dưa, bèn một chưởng đánh lui Mạc Tử Phàm ra xa, nhắc nhở đệ tử giúp đỡ.

"Có ta ở đây, không dung ngươi làm càn." Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên phải thay lão đầu dọn dẹp chướng ngại vật, nên ra tay gây khó dễ.

"Mạc Tử Phàm, xin đừng quản chuyện của tôi." Âu Dương Tinh Hổ cũng tham gia, xem ra quả thực có âm mưu.

Mạc Tử Phàm bây giờ phải một chọi hai, quả thực cũng không có nhiều phần thắng, nhưng dù có liều mạng, cũng nhất định phải đối kháng.

"Cút hết cho tao." Mạc Tử Phàm tức giận hét lớn, nhưng đối với Âu Dương Thiến Tuyết, một chút uy hiếp cũng không có, vẫn không

chịu lùi bước, tiếp tục cản đường.

Lão đầu lúc này tiếp tục tranh thủ thời gian, đang khẩn trương phá giải phong ấn Huyền Long, chỉ có dẫn được Huyền Long ra ngoài, mới có thể thuận lợi lấy được Long Châu.

Mạc Tử Phàm tự nhiên không thể cho lão cơ hội, nếu Âu Dương Thiến Tuyết cứ ép người quá đáng, vậy thì tuyệt đối không thể nương tay, đành phải giải quyết hai người họ trước.

"Công chúa, cẩn thận, cô đánh phụ trợ, tôi làm chủ công, để câu giờ cho sư phụ." Âu Dương Tinh Hổ lại giống như một nam tử hán, biết lúc này nên bảo vệ phụ nữ, nên lao vào tử chiến với Mạc Tử Phàm, Âu Dương Thiến Tuyết từ bên cạnh trợ giúp, trong chốc lát, ba người đánh thành một mớ hỗn độn.

Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử cũng không nhìn nổi nữa, trước đó vẫn luôn tương trợ lẫn nhau, không ngờ bây giờ vì Long Châu của Huyền Long, hai bên lại tàn sát lẫn nhau.

"Thiên Thiền Đồng Tử, nếu ngươi có chút lòng, vậy cùng ta giúp Mạc Tử Phàm." Tiểu Vu Nữ tự nhiên đứng về phía Mạc Tử Phàm, nhưng cũng biết sức mình có hạn, có lẽ không giúp được Mạc Tử Phàm bao nhiêu, không chừng còn gây thêm phiền phức, bèn hướng về Thiên Thiền Đồng Tử bên cạnh cầu cứu.

Thiên Thiền Đồng Tử tuy cũng không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng Tiểu Vu Nữ đã dùng ánh mắt cầu xin nhìn mình, cũng không nỡ từ chối, đành phải đồng ý.

Ban đầu Mạc Tử Phàm một chọi hai, quả thực không có nhiều phần thắng, nhưng bây giờ lại có thêm Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử hai người trợ giúp, vậy thì cảm thấy có hy vọng.

"Mạc Tử Phàm, mẹ kiếp mày có biết xấu hổ không, ba đánh hai,

sao có thể mặt dày vô sỉ như vậy?" Âu Dương Thiến Tuyết bây giờ không còn chiếm ưu thế, ở thế yếu, nên trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt áp lực, lại chửi bới.

Mạc Tử Phàm cũng lười so đo với cô ta, vì nói lý với một người phụ nữ, có lẽ là chuyện khó nhất trên đời, dứt khoát thoát thân, đi ngăn cản hành vi của lão đầu kia.

"Tiểu Vu Nữ, Thiên Thiền Đồng Tử, xin hãy giúp tôi giữ chân hai người này, tôi bây giờ phải đi ngăn cản lão đầu." Mạc Tử Phàm vội vàng nhờ Tiểu Vu Nữ, ngay sau đó toàn thân rút lui, lập tức lại một lần nữa đến bên cạnh lão đầu, phá hoại.

Âu Dương Thiến Tuyết cũng không có cách nào, vì hai người họ bây giờ bị Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử giữ chân, nên căn bản không có cách nào ngăn cản Mạc Tử Phàm, cũng không biết phải ăn nói thế nào với lão đầu.

Kế hoạch của lão đầu, mắt thấy chỉ còn một chút nữa là thành công, lại không ngờ, Mạc Tử Phàm đột nhiên xông ra, làm cho công sức đổ sông đổ bể, khiến phong ấn Huyền Long lại một lần nữa vững như bàn thạch.

"Thằng nhóc thối, ta thấy ngươi thật sự sống không kiên nhẫn rồi, không biết chữ 'chết' viết thế nào sao?

Vậy để ta dạy cho." Lão đầu vì Long Châu, thật sự đã biến thành một lão quái vật vô cùng đáng sợ, do Mạc Tử Phàm lần nữa phá hỏng chuyện tốt của lão, khiến lão phẫn nộ, đương trường quyết định giết Mạc Tử Phàm.

"Ban đầu tôi tưởng ngài là một tiền bối đức cao vọng trọng, xem ra thật sự tôi đã nhìn lầm, ngài và đám trộm mộ kia cũng không có gì khác biệt, cuối cùng vẫn không thể chống lại sự cám dỗ của Long Châu." Mạc Tử Phàm cũng có chút thất vọng về lão đầu, cho dù lão

muốn giết hắn, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn phải đối xử khách sáo.

Lão đầu quả nhiên tàn nhẫn, ra tay độc ác, một chút cũng không nương tay, chiêu chiêu chí mạng, thật sự hận không thể để Mạc Tử Phàm vĩnh viễn biến mất.

Mạc Tử Phàm làm sao là đối thủ của lão đầu, nên dù né trái tránh phải, cuối cùng cũng không tránh được đòn tấn công của lão, một chút sơ sẩy đã bị đánh bị thương.

Mạc Tử Phàm không phải là đối thủ của lão đầu kia, nên lúc này bị lão đánh bị thương, tức thì cảm thấy ngũ tạng lục phủ đau đớn.

"Tinh Hổ, mau đi bắt hắn lại, đừng để hắn chạy thoát." Thấy Mạc Tử Phàm ngã xuống đất, lão đầu lập tức sai Âu Dương Tinh Hổ lên bắt Mạc Tử Phàm, Âu Dương Tinh Hổ cũng ngay lập tức hành động.

Sợ có thể sẽ bất lợi cho Mạc Tử Phàm, Tiểu Vu Nữ không nhìn nổi nữa, định đi giúp Mạc Tử Phàm.

"Con nhóc thối, cũng phá hỏng chuyện tốt của ta, cũng không biết lượng sức mình." Thấy Tiểu Vu Nữ sắp đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, cứu hắn khỏi tay Âu Dương Tinh Hổ, Âu Dương Thiến Tuyết không nhịn được nữa.

Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên lợi hại hơn Tiểu Vu Nữ, nên chưa đợi Tiểu Vu Nữ đến gần, kết quả đã bị một chưởng đánh bị thương.

Âu Dương Tinh Hổ bây giờ một tay bắt Mạc Tử Phàm, một tay lại bắt Tiểu Vu Nữ, vẻ mặt đắc ý, quyết không buông tha.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng không ngờ, thầy trò Âu Dương Thiến Tuyết lại lộ nguyên hình, bây giờ Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, khiến cậu tràn đầy sợ hãi.

Chương 290

"Còn một người nữa?" Âu Dương Thiến Tuyết định giết người diệt khẩu, lúc này ánh mắt lại chuyển sang Thiên Thiền Đồng Tử ở một bên.

"Đừng giết tôi, tôi không cùng một phe với họ, tôi có thể làm trâu làm ngựa cho các người." Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không có cốt khí, dù sao khi đối mặt với cái chết, để có thể sống sót, chỉ có thể làm như vậy.

"Đừng nghe lời nó, giải quyết luôn nó đi, chúng ta tuyệt đối không thể để lại một người sống." Lão đầu một bên tiếp tục phá giải phong ấn, một bên cũng quay đầu, nhắc nhở Âu Dương Thiến Tuyết.

Lão đầu đã nói như vậy, vậy thì Âu Dương Thiến Tuyết tự nhiên cũng phải tuân theo mệnh lệnh của lão, định giết Thiên Thiền Đồng Tử.

"Âu Dương Thiến Tuyết, đừng tạo thêm nghiệp nữa, làm như vậy sẽ có báo ứng đấy." Thấy Âu Dương Thiến Tuyết sắp tấn công Thiên Thiền Đồng Tử, Mạc Tử Phàm thật sự không chịu nổi, cho dù bản thân cũng khó bảo toàn, nhưng cũng không nhịn được mà nói một câu công đạo.

"Ha ha, lo cho mình đi, đợi một lát nữa, ta cho ngươi xuống suối vàng làm bạn." Âu Dương Thiến Tuyết lườm Mạc Tử Phàm một cái, sau đó tiến lại gần Thiên Thiền Đồng Tử, một bộ dạng muốn lấy mạng cậu ta.

Thiên Thiền Đồng Tử không thể ngồi chờ chết, Âu Dương Thiến Tuyết đông người thế mạnh, chạy chắc chắn không thoát, nên dùng cách giả chết.

Để qua mặt, Thiên Thiền Đồng Tử giả vờ đấu với Âu Dương Thiến Tuyết hai chiêu, sau đó giả vờ không địch lại đối phương, bị đâm xuyên ngực.

Thấy Thiên Thiền Đồng Tử ngã xuống đất như vậy, không còn chút hơi thở nào, Âu Dương Thiến Tuyết quả thực cũng không nghi ngờ, tiếp theo là Mạc Tử Phàm.

"Lão đầu, không quan tâm thế nào, sư phụ của ta Tề Bát Gia cũng là cố nhân của ngài, chẳng lẽ ngài thật sự nhẫn tâm như vậy sao?" Mạc Tử Phàm để tranh thủ chút cơ hội, bèn hướng về lão đầu kia hét lên như vậy, cố gắng làm lão mềm lòng.

Đối với lão đầu, quả thực có chút e ngại Tề Bát Gia, nhưng chỉ cần thành công lấy được Long Châu, vậy thì cũng không sợ Tề Bát Gia.

"Thôi được, nể tình ta và sư phụ ngươi Tề Bát Gia có chút giao tình, ta có thể cho ngươi một cơ hội, còn sống hay chết, tất cả phải xem tạo hóa của ngươi." Lão đầu lập tức ra hiệu cho Âu Dương Thiến Tuyết, Âu Dương Thiến Tuyết lập tức hiểu ý.

Dù sao Mạc Tử Phàm bây giờ đã bị thương, cũng không thể tấn công được nữa, nên Âu Dương Thiến Tuyết dưới sự giúp đỡ của Âu Dương Tinh Hổ, đẩy Mạc Tử Phàm và mấy người kia đến bên một cái hố sâu.

"Tạm biệt nhé, không cần cảm ơn, có duyên sẽ gặp lại." Âu Dương Thiến Tuyết, người phụ nữ này cũng quá tàn nhẫn, đương nhiên đi theo lão đầu kia, biến thành như vậy, một chút cũng không kỳ lạ.

"Âu Dương Thiến Tuyết, tha cho tôi đi, chỉ cần cô để tôi rời đi, tôi bảo đảm sau này nhất định sẽ báo đáp ân tình." Mạc Tử Phàm lại cầu xin Âu Dương Thiến Tuyết, cũng không biết là ngốc thật hay ngốc

giả, Âu Dương Thiến Tuyết, một người phụ nữ tàn nhẫn như vậy, sao có thể tha cho hắn.

"Đừng có mơ mộng nữa, tôi có tha cho cậu, sư phụ tôi cũng không tha." Âu Dương Thiến Tuyết thẳng thừng từ chối yêu cầu của Mạc Tử Phàm, sau đó không nói một lời, phối hợp với Âu Dương Tinh Hổ, lập tức đẩy cả bốn người Mạc Tử Phàm xuống hố sâu.

"Sư phụ dặn, chôn sống chúng nó." Cho dù Mạc Tử Phàm đã rơi xuống hố sâu, lên được hay không cũng là một vấn đề, không ngờ Âu Dương Thiến Tuyết lại nói một câu còn tức hơn.

"Thật là ba con súc sinh, có phải người không?" Mạc Tử Phàm thật sự không ngờ, lão đầu lại đối xử với mình như vậy, nên không nhịn được nữa, trực tiếp hướng về những người trên hố sâu mà mắng chửi.

Âu Dương Thiến Tuyết và Âu Dương Tinh Hổ cũng không để ý, vì lúc này đang không ngừng lấp đất vào hố sâu, quyết chôn sống những người bên trong mới thôi.

Mạc Tử Phàm lúc này tuyệt vọng, hận thấu Âu Dương Thiến Tuyết và sư phụ của cô ta.

Đợi Âu Dương Thiến Tuyết và Âu Dương Tinh Hổ nỗ lực một hồi, cuối cùng cũng dùng đất vàng che lấp Mạc Tử Phàm và những người khác trong hố sâu, chắc chắn không còn đường sống.

"Tinh Hổ, gần được rồi, chúng ta đi thôi, xem sư phụ có cần giúp đỡ không." Ban đầu Âu Dương Tinh Hổ còn đang không ngừng lấp hố, có lẽ định lấp đầy cái hố sâu này mới thôi, không ngờ Âu Dương Thiến Tuyết lại đột nhiên nói một câu như vậy.

Âu Dương Tinh Hổ cũng đành nghe theo sự sắp xếp của cô ta, bèn hai người lập tức chạy về, hội hợp với lão đầu.

Âu Dương Thiến Tuyết lúc rời khỏi hố sâu, không nhịn được mà quay đầu lại nhìn một cái, để lại một ánh mắt đầy ẩn ý.

Nếu như lớp đất vàng dày thêm một tấc nữa, vậy thì chắc chắn Mạc Tử Phàm và những người khác đều sẽ chết ngạt, may mà một câu nói của Âu Dương Thiến Tuyết đã có chuyển biến.

"Xem ra bản tính của Âu Dương Thiến Tuyết không xấu xa đến vậy, đang cho chúng ta cơ hội sao?" Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng tự nói, ấn tượng về Âu Dương Thiến Tuyết cũng thay đổi.

Mạc Tử Phàm hiểu rõ, Âu Dương Thiến Tuyết đã mạo hiểm tính mạng, tạo cho hắn một cơ hội sống sót, Mạc Tử Phàm cũng không thể ra ngoài liên lụy cô ta.

"Phàm ca, chúng ta phải làm sao đây?

Cứ thế này, không khí trong hố sâu sắp hết rồi." Tiểu Vu Nữ cũng cảm thấy uất ức, vội vàng nói rất nhỏ với Mạc Tử Phàm.

Thiên Thiền Đồng Tử cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái giả chết, lúc này cũng đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đang ở trong tình thế khó khăn như vậy, đột nhiên nảy ra một ý.

"Tôi có cách, có thể giúp chúng ta không chết, ba người nhất định phải theo sát tôi, tôi có thể đưa các người rời khỏi đây." Nghe Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên mở miệng nói, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc, ban đầu tưởng cậu ta đã chết rồi, không ngờ là giả chết.

"Cậu có cách gì hay, đừng có úp mở nữa, tính mạng của ba chúng tôi bây giờ nằm trong tay cậu, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đã." Mạc Tử Phàm cảm thấy Thiên Thiền Đồng Tử có chút lề mề, đã đến lúc này rồi, còn nói nhảm, nên vội vàng thúc giục.

Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên làm một hành động, dùng đầu của

mình đâm vào vách hố, dọa Mạc Tử Phàm một phen.

“Làm gì vậy?

Không có cách nào, cũng đừng tự sát.

Dừng lại.” Mạc Tử Phàm tự nhiên không rõ tình hình, mới có suy nghĩ như vậy, nên vội vàng đưa tay ra kéo Thiên Thiền Đồng Tử.

“Anh thật là ếch ngồi đáy giếng, ai nói với anh tôi muốn tự sát?

Tôi đang mở đường cho các người đấy.” Thiên Thiền Đồng Tử thật sự cảm thấy Mạc Tử Phàm khó hiểu, nên gạt tay hắn ra, tiếp theo lại tiếp tục đâm vào tường.

Nếu đã nói như vậy, vậy thì Mạc Tử Phàm cũng không nói nhiều nữa, nên cũng không ngăn cản, chỉ hy vọng thật sự có thể tuyệt xứ phùng sinh.

Không ngờ đầu của Thiên Thiền Đồng Tử lại rất cứng, đâm nửa ngày mà vẫn không hề hấn gì, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc.

“Tôi thành công rồi, không phục tôi sao, đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau đi thôi.” Sau một hồi đâm của Thiên Thiền Đồng Tử, không ngờ lại thành công đâm ra một lỗ hổng trên vách tường, phía sau vách tường lại thật sự có một con đường bí mật.

Chương 291

"Làm sao cậu biết ở đây có một con đường?" Mạc Tử Phàm cảm thấy quá khó tin, nên vội vàng hỏi Thiên Thiền Đồng Tử.

Thiên Thiền Đồng Tử đi trước một bước, ngay sau đó Mạc Tử Phàm cũng đưa Tiểu Vu Nữ, Tiểu Long, ba người cũng vào trong con đường.

"Đừng quên, tôi đã đến Thất Thải Thành lần thứ hai rồi, trước đó đã đi qua con đường bí mật này, chỉ là không thành công, nên có ấn tượng, không ngờ lần này lại có ích." Nghe xong lời giải thích của Thiên Thiền Đồng Tử, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm bừng tỉnh.

Lần này mấy người có thể đại nạn không chết, quả thực may mà có Thiên Thiền Đồng Tử làm bạn, nếu không thì mọi chuyện thật sự khó nói.

"Thiên Thiền Đồng Tử, vậy cậu có biết con đường này thông đến đâu không?" Mạc Tử Phàm phải làm rõ vấn đề này, vì chuyện chưa giải quyết xong, bây giờ không thể rời khỏi mộ cổ.

"Đương nhiên có thể thông ra ngoài Thất Thải Thành." Xem ra Thiên Thiền Đồng Tử quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn rời khỏi Thất Thải Thành, dù sao ở đây quá nguy hiểm, tiếp tục ở lại, e rằng thật sự sẽ mất mạng ở đây.

"Thiên Thiền Đồng Tử, tôi nhờ cậu một việc, giúp tôi đưa Tiểu Vu Nữ và Tiểu Long ra ngoài an toàn, tôi phải đi ngăn cản lão ta lấy Long Châu." Mạc Tử Phàm quả nhiên trong lòng có đại nghĩa, vì từ khi nghe chuyện của Tiểu Long, biết rằng việc di dời Long Châu sẽ triệt để hủy diệt Thất Thải Thành, vậy thì tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Lúc này còn làm anh hùng à?

Cậu làm chuyện này, những người ở Thất Thải Thành cũng sẽ không nhớ đến cậu đâu, cần gì chứ, chúng ta cùng đi thôi.” Thiên Thiền Đồng Tử vội vàng khuyên Mạc Tử Phàm, vì anh hùng vĩnh viễn đều có kết cục bi thảm, nên không hy vọng Mạc Tử Phàm cũng như vậy.

Những chuyện Mạc Tử Phàm đã quyết thì không ai có thể khuyên can, thay đổi được, vì vậy hắn nhanh chóng lựa chọn quay trở lại.

“Phàm ca, đừng bỏ em lại, em đi với anh.” “Còn có cả tôi nữa.” Tiểu Vu Nữ và Tiểu Long quả nhiên rất trọng tình nghĩa với Mạc Tử Phàm, cả hai người cũng đòi đi theo, nhưng lại bị Thiên Thiền Đồng Tử cản lại.

“Đừng đi, đi với ta đi, nếu không sẽ chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho cậu ấy, cứ để cậu ấy đi một mình.” Thiên Thiền Đồng Tử nói quả thực có lý, đã như vậy, Tiểu Vu Nữ và Tiểu Long đành phải nghe theo sự sắp xếp của y.

Lão già kia quả nhiên công lực thâm hậu, có thể dựa vào sức của một mình mình để một lần nữa đánh thức ý thức của Huyền Long, lúc này phong ấn đã bị phá vỡ, sắp sửa thành công.

“Thiến Tuyết, Tinh Hổ, cả hai lại đây, truyền thêm mấy tầng công lực cho ta, ta sắp đại công cáo thành rồi.” Âu Dương Thiến Tuyết và Âu Dương Tinh Hổ nghe lệnh lão già, tự nhiên không chút do dự.

Thế là công lực của ba người hội tụ lại, quả thực đáng sợ.

Phong ấn Huyền Long, theo sức mạnh siêu cường của ba người được lão già hội tụ, cuối cùng cũng vỡ tan trong một tiếng nổ vang trời, thật khiến người ta kích động.

“Thành công rồi, ta thật sự thành công rồi, ha ha ha…” Lão già lúc

này thật sự có chút đắc ý quên mình, nhưng chưa lấy được long châu, cũng có nghĩa là, bây giờ vui mừng quả thực còn quá sớm.

Phong ấn Huyền Long bị phá, tự nhiên cũng khiến con Huyền Long bị phong ấn ngàn năm như muốn lao ra.

Trong phút chốc, cả Thất Thải Thành đều có thể nghe thấy tiếng rồng gầm.

Mạc Tử Phàm vốn định ngăn cản tất cả, nhưng thật sự không ngờ, cuối cùng vẫn chậm một bước.

"Ai, vì sao lại như vậy?

Lão Thiên gia, sao ngài cứ luôn trợ Trụ vi ngược thế?" Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng thật sự bất bình, cảm thấy lão già kia rõ ràng không phải người tốt, nhưng Lão Thiên gia lại để cho lão phá vỡ phong ấn.

"Sư phụ, người có nghe thấy tiếng gầm thét không?" Âu Dương Thiến Tuyết cũng ý thức được có điều không ổn, bởi vì tiếng gầm của Huyền Long lớn như vậy, đừng nói là trong cổ mộ, dù là bên ngoài Thất Thải Thành trong phạm vi trăm dặm, e rằng cũng nghe rõ mồn một.

"Âu Dương Tinh Hổ, bây giờ là lúc ngươi cống hiến cho gia tộc Âu Dương chúng ta, lát nữa ngươi hãy dụ con Huyền Long kia đi, ta và Thiến Tuyết sẽ xuống lấy long châu, đến lúc đó Huyền Long cũng sẽ tan thành tro bụi." Lão già đối xử với người nhà cũng không hề khách khí, rõ ràng biết rằng nếu Âu Dương Tinh Hổ làm vậy thì có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn nói một cách đường hoàng.

"Sư phụ, vậy con đi đây, chúc người may mắn." Âu Dương Tinh Hổ quả nhiên trung thành với gia tộc Âu Dương, chỉ cần lão già nói một câu, dù có phải vào sinh ra tử, e rằng y cũng không từ nan, dũng

cảm tiến lên.

Trong lòng Âu Dương Thiến Tuyết thực ra cũng không vui, bởi vì một viên long châu mà phải hy sinh nhiều mạng người như vậy, cũng không biết là phúc hay họa.

"Sư phụ, lẽ nào nhất định phải hy sinh tính mạng của Tinh Hổ sao?" Âu Dương Thiến Tuyết lúc này hiển nhiên đã động lòng trắc ẩn, thậm chí còn muốn từ bỏ việc này, vẻ mặt trông rất đau khổ.

"Con đừng quên, con là người nắm quyền tương lai của gia tộc Âu Dương chúng ta, vì vinh quang của gia tộc, chết vài người cũng là chuyện bình thường mà?" Một câu nói của lão già lại dập tắt lòng tốt của Âu Dương Thiến Tuyết ngay tại chỗ.

Vì gia tộc, Âu Dương Thiến Tuyết buộc phải nhẫn tâm, cho nên bây giờ cô không còn lựa chọn nào khác.

"Gào gào gào…" Huyền Long tiếp tục gầm thét không ngừng, vì ý thức được nguy hiểm, nên nó tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai giương oai trên địa bàn của mình.

"Ác long, ra đây, có bản lĩnh thì ra đây xem nào." Lão già cố tình khiêu khích về phía hang rồng, cố gắng dụ nó ra, để có thể tạo cơ hội đoạt lấy long châu.

Mạc Tử Phàm lúc này đã xuất hiện ở gần đó, nhưng nếu hấp tấp xông ra, e rằng lão già kia sẽ giết hắn ngay tại chỗ.

"Làm sao bây giờ?

Mình nên làm gì bây giờ?" Mạc Tử Phàm cũng đang phân vân, có nên ra ngoài hay không, nhưng lại không thể không cân nhắc đến an toàn của bản thân, nên quyết định quan sát một lúc.

Quả nhiên dưới sự khiêu khích liên tục của lão già, con Huyền Long trong hang rồng đã bay vút lên, trong nháy mắt hiện ra, Âu

Dương Tinh Hổ lập tức xông lên tấn công.

Âu Dương Tinh Hổ làm sao mà đánh lại Huyền Long, nên nhanh chóng bị nó cào bị thương, nhưng y vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ, nên liều mạng chạy, giúp lão già dụ Huyền Long đi nơi khác.

"Gào gào gào…" Huyền Long quả nhiên coi Âu Dương Tinh Hổ là kẻ địch tấn công, lúc này cũng bất chấp tất cả đuổi theo đòi giết y.

Sự việc tiến triển khá thuận lợi, điều này cũng khiến lão già hài lòng, vội vàng kéo Âu Dương Thiến Tuyết nhảy xuống hang rồng, định đoạt lấy long châu.

Mạc Tử Phàm cũng theo đó nhảy xuống, vì hắn buộc phải ngăn cản tất cả chuyện này.

Ngỡ rằng mọi chuyện đã thuận buồm xuôi gió, nhưng vì thời gian cấp bách, lão già và Âu Dương Thiến Tuyết phải tốc chiến tốc thắng, kẻo Huyền Long quay về thì hỏng bét.

"Long châu ở đâu?

Chương 292

Thiến Tuyết, mau đi lấy đi, ta ở đây yểm trợ cho con, lấy được rồi chúng ta đi." Long châu dù sao cũng không phải là trân châu bình thường, mà là kỳ trân dị bảo hiếm có trên đời, nên vô cùng bắt mắt.

Lão già liếc mắt đã thấy, liền bảo Âu Dương Thiến Tuyết đi lấy.

Âu Dương Thiến Tuyết dĩ nhiên cũng không chần chừ, lập tức bay tới, chuẩn bị lấy long châu.

Ai ngờ, giữa đường đột nhiên xuất hiện một Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tấn công Âu Dương Thiến Tuyết.

Để ngăn chặn long châu bị hai thầy trò lấy đi, Mạc Tử Phàm chỉ có thể đánh bị thương Âu Dương Thiến Tuyết.

"A… Ta đau quá, sư phụ… Cứu mạng…" Thấy Âu Dương Thiến Tuyết sắp bị đánh rơi xuống vực sâu không đáy, lão già cũng đành phải vội vàng cứu người, chẳng còn đoái hoài gì đến long châu.

Sau khi Âu Dương Thiến Tuyết được cứu về, Mạc Tử Phàm đã đứng ở vị trí long châu, bảo vệ nó, ra vẻ như muốn liều mạng với lão.

"Mạc Tử Phàm, ngươi còn sống sao?

Lẽ ra bây giờ ngươi phải chết rồi mới đúng chứ?" Ban đầu cứ ngỡ là oan gia nào, không ngờ lão già nhìn kỹ mới nhận ra là Mạc Tử Phàm, điều này khiến lão vô cùng kinh ngạc.

Âu Dương Thiến Tuyết lúc này có chút chột dạ, vì chuyện này quả thực cũng có liên quan đến cô, nên cô không dám ngẩng đầu lên.

Lão già lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Lão có thể nghi ngờ bất cứ ai, nhưng chưa bao giờ nghi ngờ Âu

Dương Thiến Tuyết, kết quả lại chính là cô phá hỏng chuyện tốt của lão.

"Âu Dương Thiến Tuyết, tại sao con lại làm vậy?

Lẽ nào con quên mất sứ mệnh của mình rồi sao?" Lão già trong nháy mắt nổi trận lôi đình, cho dù Âu Dương Thiến Tuyết là công chúa của gia tộc Âu Dương, nhưng với tư cách là sư phụ của cô, lão thẳng tay tát một cái vào mặt cô.

"Đừng đánh cô ấy, chuyện này không liên quan đến cô ấy.

Tiểu gia ta phúc lớn mạng lớn, Diêm Vương gia còn không dám nhận, nên mới để ta quay lại đấu với các người." Thấy Âu Dương Thiến Tuyết vì mình mà bị lão già tát một cái đau điếng, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy áy náy, vội vàng lên tiếng giải vây.

Lão già bây giờ đã coi Mạc Tử Phàm là cái gai trong mắt, nên dù thế nào cũng phải tự tay giết hắn.

"Mạc Tử Phàm, mày cứ nhất quyết chống đối tao, vậy thì hôm nay lão tử sẽ cho mày chết ở đây." Lão già quả nhiên thuộc loại người hung hãn, đừng nhìn lão tuổi tác đã cao, nhưng công phu và thực lực của lão không hề thua kém bất kỳ thanh niên nào.

"Âu Dương Thiến Tuyết, ta đi đấu với nó, con tốt nhất nên nhân lúc hỗn loạn lấy long châu đi, dù ta có chết cũng không hối tiếc." Lão già nói với Âu Dương Thiến Tuyết một câu, quả thực khiến cô nghe mà lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, vì mình còn không bằng một lão già.

Nói chung, Mạc Tử Phàm hôm nay tuyệt đối sẽ không khuất phục, cho dù lão già kia thật sự đánh chết hắn, thì đó cũng là cống hiến để bảo vệ long châu.

Vì Mạc Tử Phàm đứng canh bên cạnh long châu không chịu rời đi,

lão già đã sử dụng tuyệt kỹ, tấn công dồn dập hòng đuổi hắn đi, nhưng vẫn không làm hắn nhúc nhích nửa bước.

"Mạc Tử Phàm, ngươi tội gì phải làm vậy?

Ta lấy long châu thì có liên quan gì đến ngươi?

Cần gì phải đánh cược cả tính mạng?" Do Mạc Tử Phàm thật sự là một kẻ cứng đầu, dù lúc này bị lão già hành hạ đến không ra hình người, đau đớn không muốn sống, nhưng vẫn không chịu rời đi, quả thực khiến Âu Dương Thiến Tuyết đau lòng.

"Lão tử cho mày cơ hội cuối cùng, mẹ nó mày có đi không?

Cút ngay cho tao!" Lão già cũng chưa từng gặp người nào như Mạc Tử Phàm, vì Mạc Tử Phàm thật sự là một khúc xương khó gặm, lão cũng có phần tán thưởng, nên mới cho hắn thêm cơ hội.

"Tao không đi, cũng không cút, tao phải chống lại mày đến cùng.

Dù tao chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, tao cũng tuyệt đối không để mày lấy được long châu." Mạc Tử Phàm thật sự rất cứng miệng, dù bây giờ quả thực đã thoi thóp, chỉ cần lão già tung thêm một đòn chí mạng, hắn sẽ nhắm mắt xuôi tay vĩnh viễn.

Mạc Tử Phàm thật quá quật cường, nhưng vì lại nghe thấy tiếng gầm của Huyền Long, có thể có nghĩa là Âu Dương Tinh Hổ đã toi mạng rồi, thời gian không còn nhiều, phải tranh thủ từng giây từng phút.

"Chết đi." Dù lão già có tán thưởng Mạc Tử Phàm đến đâu, nhưng bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn việc đoạt lấy long châu, thế là lão quyết định giết Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm chịu đựng những đòn tấn công liên tiếp của lão già, nhưng đến một tiếng thở mạnh cũng không có, tiếp tục dùng thân mình che chắn long châu.

“Cút ngay cho lão tử.” Vì Huyền Long sắp quay lại hang, lão già đành phải dùng hết sức nhấc bổng cả người Mạc Tử Phàm lên, rồi ném mạnh ra một khoảng rất xa.

Âu Dương Thiến Tuyết chớp lấy cơ hội, vội vàng lấy long châu.

Long châu cuối cùng cũng rơi vào tay Âu Dương Thiến Tuyết, hai thầy trò chuẩn bị trốn khỏi nơi này.

Nhưng tai họa cuối cùng cũng xảy ra, khi long châu rời khỏi vị trí ban đầu, Thất Thải Huyền Long Mộ sắp sụp đổ.

“Thiến Tuyết, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, cổ mộ sắp sụp rồi.” Lão già bay lên trên hang rồng, rồi lập tức kéo Âu Dương Thiến Tuyết lên.

Dù lúc này các loại đá tảng, đất vàng trên cổ mộ không ngừng rơi xuống, nhưng cũng không thể cản được bước chân rời đi của họ.

Mạc Tử Phàm lúc này đang thoi thóp, tuy lão già kia không đánh chết hắn, nhưng hiển nhiên hắn cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực, lẽ nào phải chết ở đây sao?

“Mình không thể chết, mình nhất định phải đưa long châu về vị trí cũ, mình nhất định phải ngăn cản bọn họ…” Mạc Tử Phàm vẫn gắng gượng bám vào niềm tin đó, cố gắng bò ra khỏi hang rồng, nhưng trớ trêu thay, trời không chiều lòng người, hắn không thể thành công.

Huyền Long lúc này đã trừ khử được Âu Dương Tinh Hổ, cảm nhận được long châu bị người ta cướp mất, nên nó buộc phải ngăn cản lão già mang long châu đi, nếu không, nó sẽ tan thành tro bụi.

Chương 293

"Gào gào gào…" Theo một tiếng rồng gầm vang trời, Huyền Long quả nhiên cũng xuất hiện trước mặt lão già và Âu Dương Thiến Tuyết, trực tiếp lao tới tấn công.

"Sư phụ, con rồng kia đến rồi, chúng ta phải làm sao?" Nhìn thấy con rồng khổng lồ, Âu Dương Thiến Tuyết thật sự lòng dạ không yên, không biết phải làm thế nào, nên chỉ có thể hỏi lão già bên cạnh.

"Thiến Tuyết, cứ kiên trì, đừng sợ hãi, Huyền Long nếu không có long châu thì không phải là đối thủ của ta." Lão già xem ra hiểu biết khá nhiều, nên mới có vẻ tự tin như vậy, thế là lão tung ra những đòn tấn công mãnh liệt về phía Huyền Long.

Huyền Long quả nhiên thể lực không chống đỡ nổi, dù sao long châu là toàn bộ nguồn sức mạnh của nó, lúc này long châu đã rơi vào tay lão già, khiến nó lực bất tòng tâm.

"Đừng quan tâm đến nó nữa, chúng ta mau đi thôi, nó đã trúng Toái Tâm Chưởng của ta, không còn uy hiếp gì với chúng ta nữa đâu." Lão già tung một chiêu Toái Tâm Chưởng vào Huyền Long, gây ra thương tổn cực kỳ nghiêm trọng, trực tiếp đánh văng Huyền Long từ bên ngoài vào lại trong hang rồng.

Huyền Long trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh Mạc Tử Phàm.

Có lẽ đúng là "cùng hội cùng thuyền", Huyền Long và Mạc Tử Phàm, hai sinh linh đang thoi thóp, lúc này đồng bệnh tương liên, đôi mắt của Huyền Long đã trở nên ảm đạm vô quang.

"Huyền Long, cố lên, phải đứng dậy, đừng ngã xuống, đứng lên cho ta!" Mạc Tử Phàm nhìn thấy Huyền Long mất đi tất cả, sắp chết, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, gắng gượng hết sức lực

hét lên với nó.

Nhưng Mạc Tử Phàm có gào thét thế nào cũng vô ích, bởi vì đúng như lời lão già kia nói, không có long châu trợ lực, Huyền Long cũng sắp tan thành tro bụi.

Trong mắt Huyền Long đột nhiên trào ra nước mắt, có lẽ đối với nó, nó cũng biết mình sắp đi đến cuối con đường sinh mệnh.

"Gào gào gào…" Huyền Long phát ra tiếng kêu cuối cùng của sinh mệnh, rồi rơi xuống giọt lệ cuối cùng, trong nháy mắt thật sự biến thành một đống tro tàn.

Giọt nước mắt của Huyền Long đó, vừa vặn rơi trên người Mạc Tử Phàm, kết quả là tất cả những thương tích trước đó của Mạc Tử Phàm, lúc này dường như đều không còn tồn tại.

Mạc Tử Phàm lập tức hồi phục thể lực, tuy nghe có vẻ kỳ ảo, nhưng có lẽ tất cả đều đã được sắp đặt từ trong cõi u minh, tiếp theo Mạc Tử Phàm phải hoàn thành sứ mệnh của mình.

Thất Thải Huyền Long Mộ sắp sụp đổ, đã sập hơn một nửa, tin rằng nếu cứ tiếp tục với tốc độ này, e rằng không bao lâu nữa, cả Thất Thải Thành cũng sẽ không còn tồn tại.

"Để long châu lại!" Mạc Tử Phàm nhanh chóng đuổi kịp, nghe thấy giọng nói của hắn, quả thực khiến Âu Dương Thiến Tuyết và lão già kia kinh ngạc, vì cảm thấy chuyện này quá không thể tin nổi.

"Thật là chuyện lạ, sao ngươi lại bình an vô sự thế này?" Nhìn thấy Mạc Tử Phàm đã hồi phục hoàn toàn, quả thực khiến trong lòng lão già có một nỗi lo lắng, nhưng vẫn không thể ngăn cản quyết tâm mang long châu đi.

"Mạc Tử Phàm, tao không cần biết mày có bản lĩnh lớn đến đâu, cút ngay cho tao, đừng ép tao thật sự phải giết mày." Do Mạc Tử

Phàm đã chặn đường đi của lão, nên điều này thực sự khiến lão già vô cùng tức giận, quyết định tiếp tục tấn công.

"Con mang long châu đi đi, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được quay đầu lại, phụ thân con có thể phục sinh hay không, tất cả đều trông cậy vào lựa chọn của con." Lão già có lẽ cũng đã nhận ra hậu quả không thể lường trước được, nên trước khi quyết định quyết một trận tử chiến với Mạc Tử Phàm, lão cảm thấy phải dặn dò Âu Dương Thiến Tuyết một vài lời trăn trối cuối cùng.

"Sư phụ, đừng mà, hay là con đưa long châu về vị trí cũ đi." Âu Dương Thiến Tuyết cũng thật sự cảm thấy làm như vậy có lẽ là không nên, mọi chuyện có lẽ thật sự đã là một sai lầm ngay từ đầu, lúc này cô đã động lòng trắc ẩn.

"Câm miệng, con không xứng làm người của gia tộc Âu Dương chúng ta." Đối với phản ứng hiện tại của Âu Dương Thiến Tuyết, thật sự không thể không nói đã làm tan nát trái tim của lão già.

Để có thể mang long châu đi thành công, lão già thật sự không tiếc bất cứ giá nào, dù có phải hy sinh cả Âu Dương Thiến Tuyết.

"Chết đi!" Để tạo cơ hội cho mình trốn thoát, lão già quả nhiên tàn nhẫn độc ác, thậm chí còn lợi dụng Âu Dương Thiến Tuyết làm lá chắn.

Nếu là kẻ địch khác, có lẽ thấy lão già đẩy Âu Dương Thiến Tuyết ra, đã sớm ra tay giết lão rồi, nhưng Mạc Tử Phàm lại không làm vậy.

"Cô không sao chứ?" Mạc Tử Phàm có thể hiểu cho Âu Dương Thiến Tuyết, nên tự nhiên cũng đỡ lấy cô một cách an toàn.

Sau khi xác định Âu Dương Thiến Tuyết không có vấn đề gì, tiếp theo Mạc Tử Phàm phải tiếp tục tăng tốc, hy vọng có thể nhanh chóng đuổi kịp lão già.

Lão già vốn tưởng rằng có thể thuận lợi trốn thoát.

Lúc đến thì ba người, lúc đi thì lại chỉ còn một mình.

Lúc này lão đã rời khỏi Thất Thải Huyền Long Mộ, ra đến đường phố của Thất Thải Thành, nhưng cả Thất Thải Thành gần như không có một nơi nào yên ổn, khắp nơi đều như sắp sụp đổ.

Thiên Thiền Đồng Tử mang theo Tiểu Vu Nữ và Tiểu Long lúc này cũng đã quay lại Thất Thải Thành, nhưng không ngờ, bây giờ ngay cả Thất Thải Thành cũng không còn yên bình.

"Xem ra Thất Thải Thành sắp gặp đại nạn rồi." Thiên Thiền Đồng Tử cũng không nhịn được mà nói.

Vốn dĩ nếu muốn rời đi thì hoàn toàn có thể, nhưng đã hứa với Mạc Tử Phàm sẽ bảo vệ hai người kia, nên quả thực không tiện nuốt lời.

Tất cả nhà cửa trong Thất Thải Thành cũng đang không ngừng sụp đổ, mặt đất cũng liên tục xuất hiện những vết nứt, khe hở, tóm lại trông như một cảnh tượng ngày tận thế.

"Xem ra nhất định là long châu đã bị người ta lấy đi rồi, e rằng Thất Thải Thành cũng không giữ được nữa." Tiểu Vu Nữ dường như đã nhìn thấu mọi chuyện, nên cũng nói ra nỗi lo của mình.

Nếu Thất Thải Thành bị hủy diệt như vậy, thì cái giá phải trả sẽ thảm khốc đến mức nào.

Với tư cách là người thừa kế của Huyền Long Kiếm, Tiểu Long tuyệt đối không thể nhìn cảnh tượng đó xảy ra.

"Tôi phải tìm lại long châu, tuyệt đối không thể để Thất Thải Thành bị hủy diệt trong chốc lát." Tiểu Long bây giờ cũng không quan tâm đến chuyện lão già bị thương đang trốn thoát từ đó.

“Tôi cũng giúp cậu.” “Còn có tôi nữa.” Thấy Tiểu Long một mình chạy về phía cổng thành Thất Thải Thành, Thiên Thiền Đồng Tử và Tiểu Vu Nữ cũng không thể không đi theo, tiếp theo ba người chuẩn bị mai phục lão già.

Lão già thấy mình sắp chạy đến cổng thành Thất Thải Thành, trong lòng mừng thầm, cảm thấy thật sự có chút kích động.

Ra khỏi cổng thành là có thể yên tâm rồi.

Nhưng lão già có nằm mơ cũng không ngờ, ngoài Mạc Tử Phàm đang truy đuổi ráo riết phía sau, ở cổng thành còn có ba người của Tiểu Long đang mai phục.

“Lão già kia đến rồi, đợi lão đi qua đây, ba chúng ta cùng xông lên, đánh cho lão một trận bất ngờ.” Tiểu Long từ xa đã thấy bóng dáng của lão già, nên vội vàng nhắc nhở hai người đồng đội bên cạnh.

Chương 294

Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Mạc Tử Phàm, mày cứ ở lại chết cùng Thất Thải Thành đi, lão tử không chơi với mày nữa.” Lão già nhìn viên long châu trong tay, không khỏi phấn khích, lúc này lão vừa hay xuất hiện ở vị trí cổng thành Thất Thải Thành.

“Lão tặc, nếu không muốn chết thì tốt nhất mau giao long châu ra đây.” Tiểu Long là người đầu tiên xông ra, nhưng không cẩn thận, đã bị lão già phát hiện.

Nếu đã như vậy, thì lão già chỉ có thể đối đầu với cậu.

“Không biết tự lượng sức mình.” Hiển nhiên lão già không coi Tiểu Long là đối thủ, có lẽ thật sự cảm thấy có thể giết được cậu.

Tiểu Vu Nữ và Thiên Thiền Đồng Tử cũng tham chiến, lập tức hình thành thế cục ba chọi một, gây thêm áp lực cho lão già.

May mà Tiểu Long giúp cầm chân lão già, nếu không lão đã chạy thoát, nên lúc này Mạc Tử Phàm cũng đã đuổi kịp.

“Lão tặc, đừng có chấp mê bất ngộ nữa, mở to mắt ra mà nhìn xem, ông đã gây ra tai họa gì cho Thất Thải Thành?

Lương tâm của ông không thấy cắn rứt sao?” Nhìn Thất Thải Thành đổ nát hoang tàn, dù chỉ là một người ngoài cuộc như Mạc Tử Phàm, cũng thật sự không thể nhìn nổi nữa, nên đã lên tiếng lý luận với lão già.

“Sự tồn vong của Thất Thải Thành thì liên quan gì đến ta?

Ta không có cái lòng giả nhân giả nghĩa đó.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Bây giờ dù có giao long châu cho các ngươi thì sao, cũng chẳng có gì quay lại được nữa.” Lão già quả nhiên vô cùng ngang ngược, như một con lừa bướng bỉnh, bây giờ dù trong tình thế bốn chọi một bất lợi, lão cũng không hề sợ hãi.

“Sư phụ, con bị đá đè rồi, cứu con…” Đúng lúc lão già và Mạc Tử Phàm đang giao chiến kịch liệt, đột nhiên từ phía không xa truyền đến tiếng kêu cứu của Âu Dương Thiến Tuyết.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên cô đã bị đá đè.

Nhưng dù vậy, lão già vẫn không hề động lòng, vì Âu Dương Thiến Tuyết không chịu nghe theo sự sắp xếp của lão, khiến lão thất vọng, nên cũng không cần phải quan tâm đến sống chết của cô.

Vào thời khắc mấu chốt, Mạc Tử Phàm cuối cùng đã rút khỏi cuộc chiến, vì hắn không thể trơ mắt nhìn Âu Dương Thiến Tuyết chết ở đó.

“Thiến Tuyết, cố lên.” Âu Dương Thiến Tuyết lúc này rất yếu, có thể thoát khỏi đây hay không cũng là một vấn đề, lão già cũng không quan tâm đến sống chết của cô, quả thực khiến cô cảm thấy lạnh lòng.

Mạc Tử Phàm dùng hết sức lực, cuối cùng cũng đẩy được tảng đá lớn đè trên người Âu Dương Thiến Tuyết ra, rồi dìu cô đến cổng thành.

“Mạc Tử Phàm, tại sao lại cứu tôi?

Sư phụ tôi còn không cứu tôi, anh làm vậy để làm gì?” Âu Dương Thiến Tuyết thật sự đã bị cảm động, vì trước đây cô đã đối xử với Mạc Tử Phàm tàn nhẫn như vậy, không hề tốt với hắn.

“Bởi vì tôi biết, cô và lão không phải cùng một loại người.” Mạc

Tử Phàm trả lời Âu Dương Thiến Tuyết một cách đơn giản, rồi tiếp tục quay lại, cùng Tiểu Long đối đầu với lão già.

Lão già này thật sự thần công cái thế, dù Mạc Tử Phàm bốn người liên thủ, nhưng vẫn không làm gì được lão.

"Mạc Tử Phàm, nếu các ngươi cứ tiếp tục dây dưa với ta, Thất Thải Thành sẽ trở thành một nấm mồ khổng lồ đấy, ta khuyên các ngươi đừng phí công vô ích nữa." Lão già bây giờ thể lực cũng đang cạn kiệt, dù sao cũng đã có tuổi, nếu cứ dây dưa thế này, e rằng thật sự không giữ được long châu.

"Thành hay bại, không phải do ông nói, tóm lại ông không giao long châu ra, thì hôm nay hãy cùng Thất Thải Thành biến mất đi." Mạc Tử Phàm vẫn không chịu nhượng bộ, cũng thực sự khiến lão già kia bị dồn vào đường cùng.

Lão già có lẽ thà chết cũng không giao ra long châu, nếu Mạc Tử Phàm thật sự muốn dồn lão vào chỗ chết, lão cảm thấy dù có cùng long châu đồng quy vu tận, cũng tuyệt đối không để hắn được hời.

"Tao cảnh cáo mày, tránh xa tao ra một chút, đừng có lại gần tao thêm một bước nào nữa, nếu không tao sẽ hủy long châu." Lão già thật sự đã hết sức lực, nên chỉ có thể dùng đến kế cuối cùng, nắm chặt long châu trong lòng bàn tay, dùng nó để uy hiếp Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm vẫn không thể lơ là, vì hắn biết rõ, lão già đang tìm kiếm cơ hội, e rằng tiếp theo lão sẽ bỏ chạy.

Âu Dương Thiến Tuyết nhìn lão già bây giờ, vì long châu mà trở nên mất hết nhân tính, mất đi lương tri, không còn là người sư phụ mà cô từng yêu quý nữa.

"Sư phụ, lỗi lầm con gây ra, cũng do con kết thúc." Trong lòng Âu Dương Thiến Tuyết lúc này nảy sinh một ý niệm chuộc tội, nên cô

quyết định phải góp một phần sức lực mới được.

Mạc Tử Phàm lúc đó cũng đang lòng rối như tơ vò, nhưng lại thật sự không làm gì được lão già kia, đang lúc không biết phải làm sao.

"Cầm lấy long châu, Âu Dương Thiến Tuyết ta vì ngươi làm chuyện cuối cùng." Ai ngờ vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Âu Dương Thiến Tuyết cuối cùng đã đưa ra lựa chọn, dù biết rõ làm vậy chắc chắn sẽ chết, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Âu Dương Thiến Tuyết lặng lẽ xuất hiện sau lưng lão già, trong lúc lão không hề phòng bị, đã cướp lấy long châu, rồi dùng tốc độ nhanh nhất đưa cho Mạc Tử Phàm.

"Âu Dương Thiến Tuyết, con phản đồ, vậy thì hôm nay chúng ta cùng chết đi." Hiển nhiên việc mất đi long châu đối với lão già là một đả kích quá lớn, lão như kẻ điên, trực tiếp kéo Âu Dương Thiến Tuyết nhảy xuống khe nứt.

Dù chắc chắn sẽ chết, nhưng trong lòng Âu Dương Thiến Tuyết không còn hối tiếc, có lẽ Thất Thải Thành, ngay từ đầu, không nên đến, dẫn đến kết cục như vậy, không phải là tâm nguyện của cô.

"Vĩnh biệt." Mạc Tử Phàm nhìn thấy Âu Dương Thiến Tuyết gặp phải cảnh ngộ như vậy, cũng vô cùng đau lòng, vốn định kéo Âu Dương Thiến Tuyết lên, nhưng Âu Dương Thiến Tuyết không nắm lấy tay hắn.

"Mạc Tử Phàm, mau đi đưa long châu về vị trí cũ đi, như vậy mọi chuyện mới có thể lắng xuống." Tiểu Long nhìn Thất Thải Thành đang lung lay sắp sụp, lúc này chỉ còn lại phủ thành chủ có chút uy nghiêm, những nơi khác thật sự không còn gì để nhìn, nên vội vàng nhắc nhở Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng tuyệt đối tin rằng, người chết đã chết, có đau

khổ đến đâu cũng không thể xuất hiện trước mặt mình nữa, chi bằng đưa long châu về vị trí cũ là quan trọng nhất.

"Tôi đi đây, tin tôi, tôi nhất định sẽ sống sót trở về." Mạc Tử Phàm bây giờ tay cầm long châu, là do Âu Dương Thiến Tuyết dùng mạng đổi lấy, sức nặng của nó, có thể biết là nặng đến mức nào.

May mà lối đi từ phủ thành chủ đến Thất Thải Huyền Long Mộ vẫn thông suốt không bị cản trở, cũng thật thần kỳ, giống như ông trời cố ý để lại cho Mạc Tử Phàm con đường này.

Mạc Tử Phàm có thể nói là đã trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cũng đào được hang rồng, rồi không kịp nghỉ ngơi, vội vàng nhảy xuống, đặt long châu trở lại.

Chương 295

Long châu về vị trí cũ, tất cả những công trình kiến trúc bị sụp đổ trước đó lại kỳ diệu trở về như cũ, mọi thứ như một giấc mơ, không phân biệt được thật giả.

Khi Mạc Tử Phàm rời khỏi Thất Thải Huyền Long Mộ, trở về phủ thành chủ của Thất Thải Thành, Tiểu Long đang chờ hắn khải hoàn trở về.

"Chào mừng trở về." Thất Thải Thành mọi thứ đều an lành như xưa, nhưng có những người, thật sự không bao giờ trở về được nữa.

Mạc Tử Phàm lúc này nhắm mắt lại, dường như lại nhìn thấy bóng dáng của Âu Dương Thiến Tuyết, chỉ là tất cả chỉ là quá khứ.

"Phàm ca, anh sao vậy, không vui sao?" Trong mắt Mạc Tử Phàm đột nhiên rơi một giọt lệ, không khỏi khiến Tiểu Vu Nữ hỏi.

Mạc Tử Phàm vội vàng lau nước mắt, vì hắn phải tự tin, bình tĩnh đối mặt với thế giới này, không thể đa sầu đa cảm.

"Tôi không sao, nếu Thất Thải Thành đã khôi phục như cũ, vậy thì tôi cũng nên rời đi rồi." Mạc Tử Phàm cảm thấy, có lẽ Thất Thải Thành thật sự không có thứ mình cần tìm, nếu đã như vậy, chi bằng rời đi.

Tiểu Long không nỡ để Mạc Tử Phàm rời đi như vậy, dù sao Mạc Tử Phàm cũng có thể nói là anh hùng cái thế, nếu không có hắn, có lẽ Thất Thải Thành đã không còn tồn tại.

"Phàm ca, anh đi thật sao?

Có thể ở lại vài ngày không, em không nỡ xa anh." Tiểu Long cũng không biết nên níu kéo Mạc Tử Phàm thế nào, nên có chút trẻ con.

Mạc Tử Phàm lại cười với cậu, tuy cũng rất không nỡ xa người tiểu đệ này, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, thời khắc chia ly, cuối cùng cũng phải vẫy tay.

"Hữu duyên tái kiến, tiểu đệ, nhớ bảo trọng." Mạc Tử Phàm đã quyết, đương nhiên không cần biết tiếp theo sẽ đi đâu, Tiểu Vu Nữ vẫn luôn theo sát hắn.

Thấy Mạc Tử Phàm sắp đi ra khỏi phủ thành chủ, đột nhiên nhân vật bí ẩn nhất Thất Thải Thành, cũng là thành chủ, xuất hiện.

"Ta nghe nói ngươi đã đưa long châu về vị trí cũ, mới khiến Thất Thải Thành của ta không gặp phải họa diệt vong, ngươi là ân nhân của Thất Thải Thành, xin hãy nhận sự cảm tạ của ta." Thành chủ nói xong, định quỳ xuống trước Mạc Tử Phàm, vì nếu không nhờ Mạc Tử Phàm giúp đưa long châu về vị trí cũ, thành chủ này cũng không cần tồn tại nữa.

Mạc Tử Phàm cũng không ngăn cản, nếu muốn quỳ thì cứ tùy, đương nhiên Mạc Tử Phàm lúc này dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

"Nếu tôi là ân công của ngài, vậy ngài có thể thỏa mãn một câu hỏi của tôi không?" Mạc Tử Phàm đột nhiên hỏi một câu đầy ẩn ý, cũng khiến thành chủ kia có vẻ mờ mịt.

"Không biết ân công muốn hỏi gì, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ nói cho ngài." Thành chủ có vẻ rất tôn trọng Mạc Tử Phàm, vì quả thực đối với những cống hiến mà Mạc Tử Phàm đã làm cho Thất Thải Thành, ông ta vô cùng biết ơn.

"Ngài có biết một cô gái tên là Hoắc Linh không?

Cô ấy mất tích ở Thất Thải Thành, ngài có nghe nói gì không?" Mạc Tử Phàm quả nhiên cố gắng dò hỏi manh mối từ miệng thành

chủ, nhưng thành chủ kia lại tỏ ra hoàn toàn không biết gì.

“Hoắc Linh?

Ta chưa từng nghe nói.

Là bạn của ân công sao?

Nếu thật sự bị lạc ở Thất Thải Thành của ta, ta nhất định sẽ giúp tìm kiếm.” Nghe những lời này của thành chủ, cũng không biết câu nào thật, câu nào giả, tóm lại Mạc Tử Phàm từ trong ánh mắt của ông ta, có thể thấy không được thật thà cho lắm.

“Ồ, được thôi, nếu đã như vậy, thì tôi không làm phiền nữa, hữu duyên tái kiến.” Mạc Tử Phàm lập tức lại làm như vậy, chuẩn bị nói lời cáo biệt cuối cùng với thành chủ.

Thành chủ sao có thể để Mạc Tử Phàm đi như vậy, thế là vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Long, bảo cậu đi níu kéo Mạc Tử Phàm.

Tiểu Long cũng đang có ý đó, nên phải dùng đến tinh thần mặt dày, cũng nhất định phải giữ Mạc Tử Phàm lại.

“Phàm ca, anh không muốn tìm tin tức của chị Hoắc Linh sao?

Vậy thì đừng đi, thành chủ của chúng tôi sẽ cho anh câu trả lời.” Dù Tiểu Long cũng đang giúp thành chủ kia nói, nhưng muốn để Mạc Tử Phàm thật sự ở lại, e rằng không đủ sức nặng.

Mạc Tử Phàm cũng không quan tâm đến sự níu kéo của Tiểu Long, nhất quyết muốn đi, cũng không thèm nhìn lại một cái, không hiểu Mạc Tử Phàm rốt cuộc có ý gì, cũng khiến thành chủ lo lắng.

Thành chủ vốn tưởng rằng, hắn chắc sẽ không thật sự rời khỏi đây đâu, nên đang quan sát, ai ngờ, tên này lại không thèm quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

“Không thể để hắn đi, hắn còn phải làm việc cho ta nữa.” Thành chủ sợ rằng một khi Mạc Tử Phàm rời khỏi Thất Thải Thành, muốn gặp lại một người có năng lực như vậy sẽ không dễ dàng, nên phải giữ hắn lại.

“Vệ binh, vệ binh, mau giữ Mạc Tử Phàm lại cho ta.” Lời thành chủ vừa dứt, lập tức có một đội quân đông đảo xuất hiện, bao vây Mạc Tử Phàm và Tiểu Vu Nữ từ bốn phương tám hướng, cũng khiến Mạc Tử Phàm trong lòng có chút rõ ràng.

Xem ra thành chủ này quả nhiên có vấn đề, nếu thật sự coi hắn là ân nhân, thì không thể nào dùng cách này để đối phó được, nên rõ ràng, thành chủ có ý đồ khác.

“Thành chủ đại nhân, ra đi, quả nhiên không giấu được, bây giờ đã lộ nguyên hình rồi chứ?” Dù bị vệ binh bao vây, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn tỏ ra bình tĩnh, bắt đầu đối thoại với thành chủ.

Thành chủ quả nhiên cũng ở đây, nếu Mạc Tử Phàm đã đoán ra, thì quả thực cũng không cần phải che giấu nữa.

“Mạc Tử Phàm, ngươi quả là thông minh tuyệt đỉnh, chưa gặp mặt thì thôi, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thành chủ đơn giản tâng bốc Mạc Tử Phàm một phen.

Mạc Tử Phàm biết, thành chủ này sở dĩ tốn công tốn sức như vậy để giữ hắn lại, chắc chắn không phải để tâng bốc vài câu, tuyệt đối có mục đích khác.

“Tôi thấy ông cũng không phải là kẻ ngốc, đều là người thông minh cả, có lời thì nói nhanh, có rắm thì mau thả.” Mạc Tử Phàm không muốn nghe những lời nịnh hót này, thế là tỏ ra vô cùng thiếu kiên nhẫn, nói thẳng một câu.

Thấy Mạc Tử Phàm thật sự không phải người bình thường, người

khác đều thích nghe những lời tâng bốc, nịnh hót, nhưng hắn lại vô cùng ghét, rất thẳng thắn.

"Ta muốn ngươi giúp ta làm một việc, sau khi xong việc, ta nhất định sẽ trọng thưởng." Xem ra thành chủ quả nhiên có việc cần nhờ, đây mới là ý đồ thực sự của ông ta, chẳng qua là muốn dùng hắn làm quân cờ mà thôi.

"Xin lỗi, vô công bất thụ lộc, tôi không có hứng thú làm tốt thí cho ông." Mạc Tử Phàm thật quá ngông cuồng, dù quả thực là một nhân tài, nhưng thành chủ đã hạ mình như vậy, gần như là cầu xin, nhưng hắn lại không hợp tác, thật khiến người ta tức giận.

Chương 296

"Tiểu Vu Nữ, đừng quan tâm, chúng ta đi, để tôi xem bọn họ có thể làm gì." Mạc Tử Phàm tiếp tục kéo Tiểu Vu Nữ, dù đối mặt với sự bao vây dày đặc của nhiều vệ binh như vậy, nhưng hai người chuẩn bị đột phá vòng vây.

Thành chủ thật sự không có cách nào với hắn, vốn định ra lệnh giết không tha, nhưng lại không muốn đắc tội với hắn, nên đột nhiên trong đầu nảy ra một ý.

"Mạc Tử Phàm, ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." Dù nghe thấy những lời đó của thành chủ, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn tiếp tục tiến lên.

"Nếu ngươi thật sự rời khỏi Thất Thải Thành, vậy thì cả đời này đừng hòng sống sót gặp được Hoắc Linh nữa, ta lập tức…" Đầu óc của thành chủ thật sự linh hoạt, vì ông ta cảm thấy Mạc Tử Phàm chắc chắn quan tâm đến Hoắc Linh kia, nếu đã như vậy, tại sao không nắm lấy điều kiện này.

Mọi chuyện quả nhiên đều diễn ra theo kế hoạch của thành chủ, Mạc Tử Phàm nghe thấy tên Hoắc Linh từ miệng thành chủ, lập tức không còn tâm tư rời đi nữa.

"Xem ra ta đoán quả nhiên không sai, Hoắc Linh đang ở trong tay ông, mau giao cô ấy ra đây." Mạc Tử Phàm trực tiếp dùng tốc độ như một cơn gió, lao đến trước mặt thành chủ, rút ra một con dao găm, kề vào cổ ông ta, uy hiếp.

Thành chủ lại không hề sợ hãi, vì ông ta cảm thấy Mạc Tử Phàm không thể nào giết mình, ông ta có lòng tin đó.

"Câu nói lúc nãy của ta vẫn còn hiệu lực, chỉ cần ngươi giúp ta

làm một việc, sau khi xong việc, ta đảm bảo sẽ sắp xếp cho Hoắc Linh gặp ngươi." Thành chủ nhất quyết không chịu nhún nhường trước Mạc Tử Phàm, ngược lại còn cò kè mặc cả với hắn, quả thực khiến Mạc Tử Phàm tức giận.

"Tại sao tôi phải tin ông, ông có đáng để tôi tin không?" Hiển nhiên Mạc Tử Phàm không tin lời của thành chủ, lỡ như sau khi lợi dụng xong, ông ta vẫn tiếp tục giam giữ Hoắc Linh thì chẳng phải là rất khó xử sao.

"Ta làm đảm bảo, như vậy có thể tin được rồi chứ!" Tiểu Long đột nhiên xuất hiện, nói với Mạc Tử Phàm như vậy, hy vọng có thể để Mạc Tử Phàm thả thành chủ của mình ra, vì mối quan hệ giữa thành chủ này và cậu không hề đơn giản.

Nếu Tiểu Long đã nói như vậy, nếu Mạc Tử Phàm vẫn không buông tay, thì chắc chắn sẽ khiến Tiểu Long cảm thấy lạnh lòng.

"Vậy được, tôi sẽ giúp ông, nhưng tôi phải nói trước, chuyện giết người phóng hỏa, tôi không làm." Mạc Tử Phàm đành phải khuất phục trước thành chủ, đồng ý đi làm một việc cho ông ta, nhưng trước khi làm việc này phải có giao ước ba điều.

Chỉ cần Mạc Tử Phàm đồng ý, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, tiếp theo thành chủ liền vội vàng giao nhiệm vụ cho Mạc Tử Phàm.

"Ở Thái Dương Thành do gia tộc Âu Dương kiểm soát bên cạnh, có một tòa cổ mộ của đế vương thượng cổ, trong cổ mộ có Càn Khôn Thảo Đồ, ngươi chỉ cần mang nó về cho ta một cách thuận lợi, ta sẽ thả Hoắc Linh, lời ta nói, nhất ngôn vi định." Xem ra thành chủ này cũng là một kẻ thèm muốn bảo vật của người khác, cách làm này, có khác gì lão già sống chết chưa rõ kia, đều là một giuộc cả.

Dù xuất phát từ đạo nghĩa, Mạc Tử Phàm thật sự không muốn đi trộm mộ của người khác, nhưng để có thể thuận lợi gặp được Hoắc

Linh, thật sự không còn lựa chọn nào khác.

"Được, tôi đồng ý đi tìm Càn Khôn Thảo Đồ cho ông, tốt nhất ông nên giữ lời, đến lúc đó giao Hoắc Linh ra cho tôi, nếu lừa tôi, tôi sẽ khiến cả Thất Thải Thành máu chảy thành sông." Mạc Tử Phàm lúc sắp đi, vẫn rất bá khí tiếp tục uy hiếp thành chủ, vì nếu không phải nể mặt Tiểu Long, hắn mới không khuất phục.

"Tiểu Long, Tiểu Vu Nữ nhờ cậu chăm sóc, tôi sẽ mau chóng tìm Càn Khôn Thảo Đồ về, đợi tôi nhé." Mạc Tử Phàm cảm thấy mang theo Tiểu Vu Nữ đi trộm bảo vật trong cổ mộ, ít nhiều cũng có chút không ổn, nên đã giao cô cho Tiểu Long chăm sóc.

Tiểu Vu Nữ tự nhiên không chịu ở lại, muốn đi cùng, nhưng Mạc Tử Phàm sao có thể đồng ý, trong nháy mắt đã biến mất.

Tiểu Long lúc này nhìn thành chủ kia, trong lòng không hiểu.

Đối với Tiểu Long, cậu cảm thấy cần phải hỏi rõ thành chủ, nhưng những lời này không thể nói trước mặt Tiểu Vu Nữ.

"Đi theo ta." Ai ngờ Tiểu Long lại dám uy hiếp thành chủ, thật kỳ lạ, nhưng cũng không có ai chú ý.

Thành chủ đến trước mặt Tiểu Long, hai người lúc này có lẽ muốn nói chuyện riêng, nên bên cạnh tự nhiên không có người khác.

"Ngài căn bản không quen biết Hoắc Linh, không phải là đang lừa anh ấy sao?

Đến lúc anh ấy quay về, ngài sẽ giải thích thế nào?" Tiểu Long cũng lo lắng thay cho thành chủ kia, nhưng thành chủ lại không hề vội vàng, ngược lại cảm thấy có thể đối phó được.

"Không cần lo lắng, chuyện này ta tự có chủ trương." Thành chủ đơn giản đáp lại một câu, liền lập tức bỏ đi.

Tiểu Long vẫn lo lắng, nhưng lại không có cách nào thay đổi suy nghĩ của thành chủ, thật sự lo lắng đến lúc đó Mạc Tử Phàm sẽ giết ông ta.

Đã hứa với Mạc Tử Phàm sẽ chăm sóc Tiểu Vu Nữ, vậy thì Tiểu Long cũng nhất định sẽ làm hết sức mình.

Mạc Tử Phàm lúc này đã ra khỏi Thất Thải Thành, tiếp theo sẽ một mình lên đường đến Thái Dương Thành, lại phải đi trộm bảo vật trong cổ mộ.

"Hoắc Linh, nhất định phải đợi anh, cố lên, anh nhất định sẽ đưa em về nhà." Mạc Tử Phàm lúc này đang tự nhủ trong lòng, nhưng đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân, lập tức cảnh giác, cũng không biết thân phận của người đó.

"Rốt cuộc là ai đang theo dõi ta?

Cút ra đây cho ta." Mạc Tử Phàm thật sự ghét loại người lén lút này, nên không cần biết là ai, quay người lại, mắng lớn.

Hóa ra là Thiên Thiền Đồng Tử, vì y cảm thấy Mạc Tử Phàm một mình đến Thái Dương Thành, e rằng sẽ có nguy hiểm, nên đã đi theo hy vọng có thể âm thầm giúp đỡ.

"Là… là ta." Thiên Thiền Đồng Tử cũng biết rõ không đánh lại Mạc Tử Phàm, nên cũng không trốn tránh nữa, dứt khoát đứng ra, có lẽ sẽ tốt hơn.

Quả nhiên sau khi xác định được thân phận của người đó, Mạc Tử Phàm cũng không trách tội y, ngược lại còn vui vẻ, vì trên đường có một người bạn đồng hành, thực ra cũng rất tốt.

"Hóa ra là ngươi?

Ngươi muốn đi cùng ta sao?" Mạc Tử Phàm mỉm cười hỏi Thiên Thiền Đồng Tử, Thiên Thiền Đồng Tử cũng đang có ý đó, nếu đã như

vậy, thì hãy kết bạn đồng hành.

Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử lập tức trở thành đồng đội, bắt đầu lên đường đến Thái Dương Thành không xa.

Khi dần dần đến gần Thái Dương Thành, ở những nơi kín đáo xung quanh, thực ra đã có rất nhiều thám tử của gia tộc Âu Dương mai phục, sẵn sàng giám sát bất cứ lúc nào.

"Báo cáo thành chủ, thủ phạm gây ra cái chết của công chúa và đại sư phụ đã đến, hiện đang tiến về phía Thái Dương Thành của chúng ta." Nghe thuộc hạ báo cáo tin tức, không thể không nói cũng khiến thành chủ Thái Dương Thành tràn đầy oán khí, vì ông ta cảm thấy Mạc Tử Phàm đã hại chết con gái mình.

"Dám đến Thái Dương Thành của ta, vậy thì ta sẽ cho ngươi có đi mà không có về, ha ha ha…" Thành chủ Thái Dương Thành đột nhiên cười khổ, vì ông ta cảm thấy Mạc Tử Phàm đã hại chết viên ngọc quý duy nhất của mình, đó là mối thù không đội trời chung, mối thù này nhất định phải báo.

"Thiên Thiền Đồng Tử, ngươi có nhận ra không?" Mạc Tử Phàm đột nhiên hỏi Thiên Thiền Đồng Tử bên cạnh.

Chương 297

“Nhận ra cái gì?

Ta thấy bình thường mà.” Thiên Thiền Đồng Tử tự nhiên không nhạy cảm như vậy, nên cũng không cảm thấy có gì khác thường.

Nhưng trực giác của Mạc Tử Phàm là chính xác, thành chủ Thái Dương Thành kia đã sớm sắp xếp sát thủ, chờ Mạc Tử Phàm bước chân đầu tiên vào Thái Dương Thành, sẽ kết liễu tính mạng của hắn.

“Mạc Tử Phàm, nhìn kìa, phía trước là Thái Dương Thành, cuối cùng cũng đến rồi.” Tuy còn cách Thái Dương Thành một đoạn, nhưng đường nét của Thái Dương Thành đã hiện ra rõ ràng, nên Thiên Thiền Đồng Tử kích động nói với Mạc Tử Phàm.

Điềm báo không lành trong lòng Mạc Tử Phàm cũng ngày càng rõ ràng, vì dường như hắn đã cảm nhận được mùi máu tanh.

Dù vậy, dù rõ ràng có thể cảm nhận được sẽ có họa huyết quang, nhưng con đường này, hắn phải đi mà không hề do dự.

“Cứ tưởng hắn sẽ rời đi chứ?

Ai ngờ lại tiếp tục đi về phía trước.” “Kệ hắn đi, sớm kết liễu hắn, chúng ta cũng có thể sớm nghỉ ngơi.” Vì Mạc Tử Phàm không rời đi, nên những sát thủ mai phục ở đó cũng không chịu được sự im lặng, bắt đầu tán gẫu.

Không lâu sau, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử thật sự đã đến Thái Dương Thành, tuy đây là lần đầu tiên đặt chân đến mảnh đất này, nhưng thật sự cảm thấy bất an.

“Đợi đã, đừng đi về phía trước nữa, trực giác của ta nói cho ta biết, phía trước có mai phục.” Thấy Thiên Thiền Đồng Tử sắp bước

vào cổng thành, vì phát hiện có điều không ổn, hắn vội vàng hét lên, nhắc nhở Thiên Thiền Đồng Tử.

Ai ngờ Mạc Tử Phàm lại nhạy cảm và đa nghi như vậy, xem ra bây giờ hành sự rất cẩn thận, nên điều này khiến những sát thủ kia không thể kiên nhẫn được nữa, quyết định chủ động tấn công.

"Ra tay đi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Hai tên sát thủ lập tức ra ám hiệu, rồi bay ra chuẩn bị chém giết.

Mạc Tử Phàm tự nhiên vô cùng cảnh giác, nên không đợi hai tên sát thủ kia ra tay, đã phát hiện ra trước.

Khi hai tên sát thủ kia xuất hiện, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, kết quả là ba chân bốn cẳng đã hạ gục toàn bộ.

"Mạc Tử Phàm, không ngờ ngươi cũng lợi hại thật." Lần này có thể thuận lợi trừ khử hai tên sát thủ, phần lớn là nhờ vào đề nghị của Mạc Tử Phàm.

Đối với lời khen của Thiên Thiền Đồng Tử, Mạc Tử Phàm lại không cho rằng mọi chuyện đã ổn, vừa rồi chỉ là món khai vị, e rằng nguy hiểm lớn hơn còn ở phía sau.

"Chúng ta nên cẩn thận hơn, nếu đã có sát thủ xuất hiện ám sát ta, thì nguy hiểm phía trước chỉ có thể còn tồi tệ hơn." Thiên Thiền Đồng Tử vốn tưởng rằng tiếp theo có thể thuận buồm xuôi gió, bình an vô sự, lúc này quả thực cũng vội vàng cảnh giác, vì lời nói của Mạc Tử Phàm không phải không có lý.

Mạc Tử Phàm không hề bị thương, ngược lại còn khiến hai tên sát thủ được cử đi không thể sống sót trở về, điều này cũng khiến thành chủ Thái Dương Thành quyết tâm phải tự mình ra tay.

"Mạc Tử Phàm, chào mừng đến Thái Dương Thành, đương nhiên

là để trả thù cho con gái ta, Càn Khôn Cổ Mộ chính là nơi chôn thân của ngươi, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Thành chủ Thái Dương Thành cuối cùng cũng nhận ra, muốn đối phó với Mạc Tử Phàm xem ra thật sự không thể đối đầu trực diện, mọi chuyện cuối cùng vẫn phải dùng đầu óc để giải quyết.

Thời gian tiếp theo, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử như đi vào vùng đất không người, trên đường tuy thật sự như nơm nớp lo sợ, nhưng lại không hề gặp phải một tên sát thủ nào.

“Mạc Tử Phàm, ngươi không phải nói có nguy hiểm sao?

Nguy hiểm ở đâu?

Ta thấy ngươi quá lo xa rồi.” Vì không gặp phải cảnh nguy hiểm nào nữa, nên Thiên Thiền Đồng Tử cũng thả lỏng cảnh giác, có chút đắc ý quên mình.

“Đừng thả lỏng, càng yên tĩnh, ta càng cảm thấy không ổn, trong sự yên tĩnh này lại ẩn chứa sự ngột ngạt.” Sự lo lắng của Mạc Tử Phàm chắc chắn có lý do, nhưng Thiên Thiền Đồng Tử lại coi lời của hắn như gió thoảng bên tai, tai trái vào, tai phải ra.

Lúc này, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đã vào trong, nhưng Thái Dương Thành thật sự đầy vẻ kỳ quái, trên đường phố lại không có một bóng người.

“Này, đúng rồi, ngươi có biết Càn Khôn Cổ Mộ của tên kia ở Thất Thải Thành ở đâu không.” Dù đã rời khỏi Thái Dương Thành, nhưng vì vẫn không biết gì về nơi này, Mạc Tử Phàm chỉ có thể hỏi thăm Thiên Thiền Đồng Tử.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng không phải là người biết tuốt, nên câu hỏi này quả thực khiến y bối rối, không biết nên trả lời thế nào.

“Ừm, cái này, câu hỏi này mà, ta…” Thiên Thiền Đồng Tử ấp úng

nửa ngày, nhưng không nói ra được một manh mối hữu ích nào, nên xem ra, có lẽ Mạc Tử Phàm cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Nếu không thể trông cậy vào Thiên Thiền Đồng Tử, vậy thì tiếp theo Mạc Tử Phàm chỉ có thể nghĩ cách khác, tóm lại chắc chắn không hy vọng từ đây tay không trở về.

Thành chủ Thái Dương Thành nhanh chóng dò hỏi được ý đồ thực sự của Mạc Tử Phàm, thế là vội vàng sắp xếp người thân tín, vẽ một tấm bản đồ đến Càn Khôn Cổ Mộ, rồi cho người mang đến.

"Nghe nói ngài đang tìm tung tích của Càn Khôn Cổ Mộ, nên chủ nhân của ta đặc biệt bảo ta mang tấm bản đồ cổ mộ này đến cho ngài." Đúng lúc Mạc Tử Phàm đang đi trên đường phố, xung quanh không tìm được một người nào để hỏi đường, ai ngờ lại thật sự có người tự mình mang đến.

Nhìn người đưa bản đồ trước mặt, mọi chuyện đều đầy vẻ không thể tin nổi, làm sao có thể biết hắn đang tìm Càn Khôn Cổ Mộ?

Nên bên trong chắc chắn có vấn đề.

"Này, huynh đệ, xin hỏi chủ nhân của huynh đệ họ tên là gì?

Có biết…" Mạc Tử Phàm trong lòng thật sự có một số nghi vấn, nên lúc này phải hỏi rõ người lạ mặt này, nhưng lời chưa nói xong, người đó đã biến mất.

Mạc Tử Phàm tuy cũng cạn lời, nhưng lúc này nhìn tấm bản đồ Càn Khôn Cổ Mộ trong tay, cũng không chút do dự, dù là giả, cũng phải tự mình đi xông vào một phen.

"Mạc Tử Phàm, ngươi thấy bản đồ này là thật hay giả?

Sẽ không phải là cố ý gài bẫy chúng ta chứ?" Thiên Thiền Đồng Tử lúc này cũng cảm thấy có chút bất an, nên vội vàng nói ra nghi vấn trong lòng, ai ngờ Mạc Tử Phàm lại không thèm để ý.

“Đã đến đây rồi, dù phía trước có là hang rồng miệng hổ, ta cũng sẽ không lùi bước.” Mạc Tử Phàm trả lời rất dứt khoát, xem ra tình hình này, thật sự không có một chút dư địa để thương lượng, Thiên Thiền Đồng Tử cũng không nói nhiều nữa.

Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ mở bản đồ, xuất phát theo lộ trình được chỉ dẫn trong bản đồ, nhưng tất cả đều nằm trong kế hoạch của thành chủ Thái Dương Thành.

Thành chủ Thái Dương Thành trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu không dùng Càn Khôn Cổ Mộ làm mồi nhử, thì muốn để Mạc Tử Phàm chết, là điều không thể.

Chương 298

Mạc Tử Phàm mang theo Thiên Thiền Đồng Tử lúc này theo chỉ dẫn trên bản đồ, đã tìm được vị trí cụ thể của Càn Khôn Cổ Mộ, ở trong một ngôi nhà cũ bỏ hoang.

"Theo chỉ dẫn trên bản đồ, xem ra nên là vị trí này, không sai." Dưới sự dẫn dắt của Mạc Tử Phàm, Thiên Thiền Đồng Tử cũng theo đến đây, hai người bây giờ đang đứng ở cửa.

Muốn tìm được lối vào của Càn Khôn Cổ Mộ trong ngôi nhà hoang này, cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều, nên hai người có vẻ hơi mờ mịt.

"Chúng ta nên vào như thế nào, cũng là một vấn đề." Thiên Thiền Đồng Tử nhìn Mạc Tử Phàm đang cau mày, hỏi như vậy, vì đối với vấn đề này, y cũng không biết gì.

Trong lòng Mạc Tử Phàm, dù khó khăn có lớn đến đâu, nhưng chỉ cần có lòng tin, thì tuyệt đối có thể chiến thắng khó khăn, nên liền lập tức tìm kiếm.

Sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, Mạc Tử Phàm cuối cùng đã định vị mục tiêu của mình là một cái giếng cổ, tuy cái giếng này trông thật sự đã bỏ hoang từ lâu, nhưng trực giác của Mạc Tử Phàm không sai.

"Ở đây, trực giác của ta nói cho ta biết, bên trong nên là Càn Khôn Cổ Mộ." Mạc Tử Phàm đột nhiên nói như vậy, không thể không nói, cái chữ "nên" của hắn, cũng không thể hoàn toàn chắc chắn.

"Đại ca, có thể chắc chắn một chút được không, cái kiểu 'nên là' của anh, làm tôi không dám đi theo nữa." Sự lo lắng của Thiên Thiền Đồng Tử cũng không phải không có lý, nhưng chỉ cần có Mạc Tử Phàm đi trước dẫn đường, thì tự nhiên cũng không sợ.

Sát thủ bí mật của thành chủ Thái Dương Thành, luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Mạc Tử Phàm vào trong cổ mộ, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ vào hết.

Mạc Tử Phàm cũng không chút do dự, trực tiếp nhảy vào giếng cạn, tiếp theo Thiên Thiền Đồng Tử cũng vào theo.

Xem ra trực giác của Mạc Tử Phàm thật sự không sai, tuy từ bên ngoài nhìn, căn bản không nhìn ra cái giếng cạn này có gì đặc biệt, nhưng thật sự vào trong, mọi thứ lại hoàn toàn khác.

Từ đáy giếng cạn, ngẩng đầu nhìn lên, kết cấu kiến trúc quả nhiên là một đồ án Càn Khôn, thái cực bát quái, xem ra quả nhiên không phải là giếng cạn bình thường.

"Mau giúp ta tìm cơ quan của Càn Khôn Cổ Mộ, hoặc là lối vào của nó ở đâu, ta chắc chắn nó ở xung quanh ta." Mạc Tử Phàm lập tức bắt đầu bận rộn, cũng thúc giục Thiên Thiền Đồng Tử cùng bận rộn, hai người lập tức bắt đầu mò mẫm trên những bức tường xung quanh.

Quả nhiên trên tường có một cơ quan, chỉ cần chạm vào, cửa lớn của Càn Khôn Cổ Mộ liền lập tức mở ra, cũng có nghĩa là có thể vào trong cổ mộ.

"Mạc Tử Phàm, mau nhìn kìa, hóa ra đây là lối vào của Càn Khôn Cổ Mộ." Thiên Thiền Đồng Tử vô tình ấn vào cơ quan, lối vào đó cũng lập tức hiện ra, không thể không nói, có lẽ thật sự là vận may quá tốt, mới có thể dễ dàng vào được cổ mộ như vậy.

"Chúng ta mau vào đi, sớm lấy được Càn Khôn Thảo Đồ, ta có thể sớm quay lại Thất Thải Thành rồi, đến lúc đó ta có thể sớm gặp được chị Hoắc Linh rồi." Mạc Tử Phàm chỉ cần nghĩ đến việc có thể lấy được Càn Khôn Thảo Đồ, đổi lấy Hoắc Linh, là lại phấn khích, chỉ là bị người ta lừa, không biết, còn hết lòng bán mạng.

Qua lối vào đó, tiếp theo là một lối đi khúc khuỷu, muốn thật sự vào được bên trong cổ mộ, phải đi qua đoạn mật đạo này.

Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử vào trong, nhưng không biết rằng, sát thủ bí mật của thành chủ Thái Dương Thành cũng theo sát phía sau, chuẩn bị tuyệt sát.

"Thành chủ giao phó, hai người đều phải chết, nhớ chưa?" Tên cầm đầu đám sát thủ sợ đám tiểu đệ không nhớ nhiệm vụ, nên trước khi ra tay, cũng phải tẩy não lại một lần nữa.

"Nhớ rồi." Đám sát thủ đồng thanh trả lời, nếu đã như vậy, cũng không do dự, lập tức chuẩn bị thực thi nhiệm vụ.

Để chờ đợi khoảnh khắc này, thành chủ Thái Dương Thành đã tốn rất nhiều công sức, nên đám sát thủ này tự nhiên cũng là những kẻ không màng sống chết, lúc này bắt đầu đại khai sát giới trong lối đi, chuẩn bị lấy đầu người.

"Ta hình như cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ." Mạc Tử Phàm vừa nói ra trực giác của mình, ai ngờ lập tức cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo, chạm vào vai hắn.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng vội vàng phản ứng, vừa mới thoát khỏi lưỡi hái tử thần, kế hoạch bước đầu của mấy tên sát thủ đã thất bại, nhưng bọn họ cũng sẽ không từ bỏ.

"Thành chủ đã nói, hôm nay Càn Khôn Cổ Mộ, chính là mộ huyệt của tên khốn nhà ngươi." Đám sát thủ muốn giết Mạc Tử Phàm, cũng nên để hắn chết một cách minh bạch, nếu không, dù chết đi biến thành lệ quỷ, có lẽ cũng không biết nên tìm ai báo thù.

Mạc Tử Phàm tự thấy mình không hề quen biết thành chủ Thành Thái Dương, tại sao gã đó lại cứ muốn đẩy mình vào chỗ chết chứ?

Cho nên nhất định phải làm rõ chuyện này.

“Xin hỏi thành chủ các người là sao vậy?

Tôi và ông ta không thù không oán, tại sao lại…” Mạc Tử Phàm lập tức chất vấn.

Nhưng không đợi Mạc Tử Phàm hỏi xong, tên sát thủ cũng chưa kịp trả lời thì Thiên Thiền Đồng Tử bên cạnh đã không nhịn được nữa, đích thân đưa ra câu trả lời.

“Lẽ nào cậu quên rồi sao, Thành Thái Dương là địa bàn do gia tộc Âu Dương cai trị, thành chủ Thành Thái Dương chính là cha của Âu Dương Thiến Tuyết.” Thiên Thiền Đồng Tử có vẻ biết khá nhiều nên đã giải thích.

Nghe tin này, Mạc Tử Phàm chợt bừng tỉnh, chẳng trách thành chủ Thành Thái Dương lại hận mình sâu sắc như vậy, xem ra ông ta nhất định cho rằng mình đã hại chết Âu Dương Thiến Tuyết nên đang lên kế hoạch báo thù cho con gái.

“Tôi nói cho các người biết, Âu Dương Thiến Tuyết không phải do tôi hại chết.” Mạc Tử Phàm cũng thật ngây thơ, lại đi giảng đạo lý với đám sát thủ.

Bọn sát thủ chẳng quan tâm sự thật ra sao, hơn nữa tất cả đều do lão già kia một tay đào tạo ra, nên việc giết Mạc Tử Phàm là nhiệm vụ bắt buộc.

“Bớt nói nhảm đi, tóm lại hôm nay là ngày tận thế của mày.” Tên sát thủ rõ ràng không muốn tiếp tục lằng nhằng, thế là cả đám không chút do dự, lập tức hành động, lao về phía Mạc Tử Phàm.

Còn cách nào khác chứ?

Thấy đám sát thủ này đã quyết tâm giết mình, Mạc Tử Phàm cũng đành chịu, chỉ có thể phối hợp với Thiên Thiền Đồng Tử để phản công.

Bên trong thông đạo này vốn tối đen như mực, không ai nhìn rõ ai, điều này vô tình tạo cơ hội tốt cho bọn sát thủ, bởi hoàn cảnh như vậy cực kỳ thích hợp với chúng.

"Mạc Tử Phàm, thật sự đều tại cậu cả.

Nếu không phải vì giúp cậu, tôi cũng đâu đến nỗi bị truy sát thảm hại thế này?

Giờ phải làm sao đây?

Mấy tên sát thủ này không hề đơn giản chút nào." Quả thật, hai bên đã giao đấu một hồi lâu, Mạc Tử Phàm dù phối hợp với Thiên Thiền Đồng Tử cũng không tài nào giết được một tên sát thủ nào, điều này khiến Thiên Thiền Đồng Tử bắt đầu hoảng sợ.

Chương 299

“Im đi, tôi đau đầu quá, lẽ nào cậu nghĩ tôi không muốn giải quyết chúng à?” Mạc Tử Phàm cũng vô cùng khó chịu đáp lại một câu, nhưng dù vậy, hai người vẫn phải phối hợp ăn ý.

Bọn sát thủ cũng rất khôn ngoan, vì nếu cứ theo đà này, việc giải quyết một đạo mộ tặc thông thường chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chưa đầy một phút là xong.

“Hai tên này xem ra cũng có chút bản lĩnh, chẳng trách thành chủ lại coi trọng như vậy.

Hay là chúng ta dùng kế giương đông kích tây đi, dù sao trời cũng tối đen, chúng chắc chắn không dễ tìm ra chúng ta đâu.” “Vâng…” Đám sát thủ lập tức vạch ra kế hoạch tác chiến rồi bắt đầu hành động, dĩ nhiên chúng nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh mọi người lại vang lên một thứ âm thanh vô cùng quỷ dị, tựa như khúc nhạc dạo đầu của phim Liêu Trai.

“Tiếng gì vậy?

Các người có nghe thấy không?” Nghe thấy âm thanh này, người ta không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, ngay cả đám sát thủ cũng có chút hoảng loạn, nhất thời sợ hãi vô cùng.

“Mặc kệ nó, chúng ta lo làm chuyện chính của mình là quan trọng nhất, giải quyết sớm hai tên này là có thể về phục mệnh rồi.” Tên sát thủ cầm đầu quả là gan to bằng trời, dù âm thanh đáng sợ kia khiến hắn bất an, hắn vẫn mặc kệ, tiếp tục tấn công hai người Mạc Tử Phàm.

Thế nhưng Mạc Tử Phàm lại cảm thấy, âm thanh đáng sợ này có lẽ không phải thứ hại người, biết đâu lại là tin vui của mình.

"Nếu dựa theo những gì tôi biết, âm thanh chúng ta nghe thấy chắc là do Ám Ảnh Tinh Linh phát ra.

Chúng ta được cứu rồi." Thiên Thiền Đồng Tử cũng từng nghe nói về Ám Ảnh Tinh Linh, nên lập tức mừng rỡ, vội vàng chia sẻ niềm vui với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm mỉm cười, vì bây giờ hai người họ không cần phải ra tay nữa, hắn tin rằng đám Ám Ảnh Tinh Linh này có thể giúp họ giải quyết mọi chuyện.

Đối với sự tồn tại đặc biệt như Ám Ảnh Tinh Linh, thường chỉ có bạo lực và máu tanh mới có thể đánh thức chúng.

Lúc này, có lẽ chính sát khí cuồng bạo của đám sát thủ đã đánh thức chúng dậy.

"Hê hê hê hê…" "Hi hi hi hi…" Trong phút chốc, khắp nơi trong bóng tối đều vang lên thứ âm thanh này, nghe như tiếng cười của con người, chỉ có điều trong tiếng cười của Ám Ảnh Tinh Linh lại tràn ngập sát khí.

Bọn sát thủ càng lúc càng không chịu nổi, vì chúng không nhìn thấy sự tồn tại của Ám Ảnh Tinh Linh nên đã luống cuống tay chân, cuối cùng rối loạn cả đội hình, tạo cơ hội cho Ám Ảnh Tinh Linh.

Đám sát thủ vốn kiêu ngạo vô cùng, lúc này lại không thể chống đỡ nổi đòn tấn công của Ám Ảnh Tinh Linh, chưa đầy một khắc sau, toàn quân đã bị tiêu diệt.

"A… a…" "A… a…" Mùi máu tanh trở nên nồng nặc, đi cùng với những tiếng hét thảm thiết cuối cùng trong đời của đám sát thủ, tất cả đều bỏ mạng dưới tay Ám Ảnh Tinh Linh.

Do Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử không có sát khí mạnh mẽ như vậy, nên họ tự nhiên thoát khỏi số phận bị Ám Ảnh Tinh Linh giết hại, lúc này có thể yên tâm tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi xử lý xong đám sát thủ, nơi đây cũng không còn nghe thấy những tiếng cười đáng sợ đó nữa, xem ra Ám Ảnh Tinh Linh đã rời đi.

"Chúng ta có thể lên đường được rồi, tiếp tục đi thôi." Nguy hiểm đã được giải trừ, vậy thì tiếp theo cũng nên lên đường rồi.

Mạc Tử Phàm vốn cứ ngỡ rằng, chỉ cần thoát khỏi sự truy sát của đám sát thủ, tiếp theo sẽ không còn mối lo nào nữa, có thể thuận lợi lấy được sơ đồ Càn Khôn Thảo.

"Lão đại, tôi vừa thấy có người đi xuống từ cái giếng cạn kia.

Theo la bàn của tôi hiển thị, bên dưới chắc chắn có một ngôi cổ mộ, chúng ta có nên làm một chuyến không?" "Sao lại không?

Chẳng phải chúng ta làm nghề này sao?

Có tiền để kiếm, nhất định phải đi làm." Lúc này, gần miệng giếng cạn, vừa hay có một đám đạo mộ tặc cũng đang ở đó bàn tán, xem ra đã phát hiện ra cổ mộ Càn Khôn thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Cuối cùng cũng ra rồi." Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đi qua một đoạn mật đạo, cuối cùng cũng thấy không gian sáng sủa hơn, đã đến vị trí trung tâm của cổ mộ Càn Khôn, điều này khiến họ cảm thấy phấn khích.

"Mau tìm giúp tôi xem sơ đồ Càn Khôn Thảo ở đâu?" Mạc Tử Phàm lúc này có chút nóng lòng, vì nếu có thể tìm thấy sơ đồ sớm hơn thì cũng có thể rời khỏi đây sớm hơn, nếu không, đêm dài lắm mộng.

"Làm sao tôi biết sơ đồ Càn Khôn Thảo ở đâu?

Đây cũng là lần đầu tôi đến nơi này, không có kinh nghiệm, xem ra

chỉ có thể dựa vào cậu thôi." Câu trả lời đột ngột của Thiên Thiền Đồng Tử khiến Mạc Tử Phàm nghe xong có chút không hài lòng, cảm thấy không thể trông cậy vào cậu ta được.

"Đồ vô dụng." Mạc Tử Phàm lẩm bẩm trong miệng một câu như vậy, sau đó vội vàng tranh thủ thời gian, tìm kiếm sơ đồ Càn Khôn Thảo trong cổ mộ.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang tìm kiếm sơ đồ Càn Khôn Thảo, không ngờ đám đạo mộ tặc kia cũng thuận lợi đến được đây.

Khi nhìn thấy Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử, chúng thực ra cũng không hề kinh ngạc.

"Khá lắm, lại có kẻ đến trước chúng ta một bước, muốn tranh đồ với chúng ta à?

Huynh đệ, chúng ta có thể đồng ý không?" Tên cầm đầu đám đạo mộ tặc lập tức xúi giục đàn em, qua vài lời kích động, đám đạo mộ tặc lập tức hò hét ầm ĩ, thậm chí có kẻ còn thẳng thừng dọa giết họ.

"Chúng tao tuyệt đối không đồng ý, hay là giết quách chúng mày đi." Nghe thấy ý định của đám đạo mộ tặc, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đều có chút tức giận.

Vốn dĩ vì không tìm thấy sơ đồ Càn Khôn Thảo nên tâm trạng đã không tốt, đám đạo mộ tặc này lại còn chọc vào.

"Mạc Tử Phàm, tôi thấy nếu có kẻ muốn gây bất lợi cho chúng ta, vậy không bằng chúng ta xử lý chúng trước đi, cậu thấy cách này thế nào?" Thiên Thiền Đồng Tử lập tức nói với Mạc Tử Phàm như vậy, và ngay lập tức nhận được sự đồng ý.

Đám đạo mộ tặc cũng đều là phường hung ác, nên khi nghe câu nói của Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm, chúng liền nổi giận, quyết định ra tay trước.

“Huynh đệ, xông lên giết chúng cho tao.

Giải quyết xong hai tên này, tất cả của cải trong ngôi cổ mộ này sẽ là của chúng ta, chúng ta phát tài rồi.” Tên cầm đầu tiếp tục lừa bịp thuộc hạ, dĩ nhiên chỉ vì lòng tham của hắn, để đám lâu la này đi bán mạng, còn hắn thì ngồi không hưởng lợi.

Chương 300

Đối mặt với sự tấn công dữ dội của đám sát thủ này, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử lập tức phản công, trong chốc lát đã đánh nhau thành một mớ hỗn độn.

"Đối phó với mấy thứ đồ bỏ đi này, tao có thể dễ dàng một mình chấp mười." Mạc Tử Phàm không phải nói suông, dĩ nhiên hắn có thừa tự tin, quả nhiên hắn dễ dàng hạ gục mấy tên đạo mộ tặc.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm không định giết chúng, chỉ định đánh chúng bị thương, nhưng không ngờ đám đạo mộ tặc này thật không biết điều, hoàn toàn không nể tình, vẫn tiếp tục tấn công.

"Xem ra chúng mày thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Vốn không muốn giết, nhưng chúng mày cứ ép tao, vậy thì đừng trách, chết đi." Mạc Tử Phàm lúc này thật sự bị ép đến đường cùng, nên cũng đành phải đại khai sát giới, lập tức giết sạch đám đạo mộ tặc đang vây công mình.

Đám đạo mộ tặc không biết sống chết, cứ nhất quyết đối đầu, Mạc Tử Phàm dĩ nhiên không cần khách sáo, đại khai sát giới, chẳng mấy chốc đã giải quyết xong bọn chúng.

"Đáng đời." Nhìn thi thể đạo mộ tặc nằm la liệt trên đất, Mạc Tử Phàm không hề cảm thấy thương hại, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Bên kia, Thiên Thiền Đồng Tử cũng đã giải quyết xong đám đạo mộ tặc quanh mình, bây giờ hai người lại hợp tác cùng nhau, tiếp tục kế hoạch tiếp theo.

Lúc này, trong cổ mộ Càn Khôn không biết tại sao lại đột nhiên lan

tỏa một mùi khí kỳ lạ.

"Cậu có ngửi thấy mùi gì không ổn không?" Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên dừng bước, không chịu đi tiếp, nói với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm vốn không cảm thấy có gì bất thường, nhưng nghe Thiên Thiền Đồng Tử nói vậy, liền cẩn thận dùng mũi ngửi, quả nhiên có một mùi lạ.

"Hình như là mùi khói?

Chẳng lẽ…" Mạc Tử Phàm cảm thấy không ổn, có lẽ trong không khí có độc.

"Mau bịt mũi lại, trong không khí có lẽ có độc, trúng độc là thảm rồi." Sợ Thiên Thiền Đồng Tử không hiểu, Mạc Tử Phàm vội vàng nhắc nhở, bảo cậu ta nâng cao ý thức phòng bị, tránh gặp bất trắc.

Nhưng dù đã bịt mũi, cũng không có tác dụng gì nhiều, vì mùi khí khó ngửi tiếp theo không những không giảm đi mà còn nồng nặc hơn.

"Mạc lão đại, tôi thấy hay là chúng ta rút lui đi, mùi càng lúc càng nồng, cứ tiếp tục đi về phía trước, e rằng chỉ có một con đường chết." Thiên Thiền Đồng Tử lúc này đã muốn bỏ cuộc, vì cậu ta không muốn vì tìm một tấm sơ đồ Càn Khôn Thảo mà đánh cược cả mạng sống quý giá của mình.

Nghe những lời của Thiên Thiền Đồng Tử, Mạc Tử Phàm ném cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ, vì hắn thực sự cảm thấy Thiên Thiền Đồng Tử chỉ là một gánh nặng.

"Sớm biết cậu vô dụng như vậy, lúc đầu tôi đã đi một mình.

Bây giờ mang theo cậu, ảnh hưởng cả tâm trạng của tôi, thật là…" Mạc Tử Phàm không nhịn được mà phàn nàn.

Thiên Thiền Đồng Tử thì chẳng quan tâm nhiều như vậy.

Đây lại không phải việc cậu ta bắt buộc phải làm, không đi cùng, lẽ nào Mạc Tử Phàm có thể giết cậu ta chắc?

Dù sao thì cũng không phải cậu ta đã đồng ý với thành chủ Thành Thất Sắc, còn mình thì không.

"Tôi không hề đồng ý với cậu, thôi, tôi lên trên kia đợi cậu." Thiên Thiền Đồng Tử nói xong câu đó liền lập tức chuồn đi.

Mạc Tử Phàm lúc này thật sự không còn lời nào để nói, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận tình huống này, tôn trọng sự lựa chọn của cậu ta.

Hành trình tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Mạc Tử Phàm, nhất định phải kiên trì, tuyệt đối không được bỏ cuộc giữa chừng, nếu không thì chết đi." Mạc Tử Phàm tiếp tục tự cổ vũ mình, dù hắn cũng biết rằng, càng đi về phía trước, nguy hiểm chờ đợi sẽ càng nhiều.

Nhưng số phận dường như đang trêu đùa hắn một vố lớn.

Khi Mạc Tử Phàm tiếp tục tiến lên, một luồng khói trắng vô cùng cay mũi, chói mắt đột nhiên ập đến từ phía trước, bao trùm lấy hắn.

Mạc Tử Phàm lúc này hoàn toàn bị kẹt trong đó, không nhìn thấy gì, đừng nói là lối ra.

Dù hắn vẫn dùng hai tay bịt chặt miệng, nhưng vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng.

Mạc Tử Phàm thực sự suy sụp.

Xem ra ngôi cổ mộ Càn Khôn này cũng không phải là nơi tầm thường, chẳng trách lúc vào lại thuận lợi như vậy, hóa ra càng về sau càng khó khăn.

"Chết tiệt, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, xem ra mình nên

rút lui trước đã rồi tính.” Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng đi ngược lại quyết tâm của mình, dù sao hiện thực quá tàn khốc, có lòng muốn tiếp tục đi sâu vào trong cổ mộ, cũng phải bảo vệ tốt bản thân đã.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm liên tục lùi lại, đám khói mù kia vẫn không tan đi, ngược lại còn bám theo sát nút, trông như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, thật phiền phức.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm dựa vào trực giác, lùi về đến vị trí dưới đáy giếng cạn, chuẩn bị leo lên trên để hít thở chút không khí trong lành, thì không ngờ miệng giếng đã bị người ta bịt kín.

Toàn bộ khoảng cách giữa giếng cạn và cổ mộ bây giờ cũng đã bị loại khói cay nồng này bao phủ, Mạc Tử Phàm hiện đang phải chịu đựng sự giày vò.

“Cứu tôi, mau… mau cứu tôi, tôi không chịu nổi nữa rồi…” Trong môi trường mờ tối, bên cạnh Mạc Tử Phàm, loáng thoáng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Mạc Tử Phàm vội đưa tay ra mò mẫm, quả nhiên phát hiện bên cạnh mình có một người.

Khi nhìn rõ, hắn mới nhận ra đó là Thiên Thiền Đồng Tử.

“Cậu sao rồi?

Mau đứng dậy đi, đừng hít phải khí độc…” Do Thiên Thiền Đồng Tử lúc này đã ngã gục trên đất, không còn chút sức lực nào, cũng không thể đứng dậy nổi, nói chuyện cũng yếu ớt, vô cùng thảm hại, thật đáng thương.

Chương 301

Nếu đám khói cay nồng này không tan đi, tin rằng Mạc Tử Phàm cũng không cầm cự được bao lâu, có lẽ cũng sẽ sớm thảm hại như Thiên Thiền Đồng Tử.

Dù Thiên Thiền Đồng Tử vào thời khắc quan trọng đã không chọn cùng hắn đồng cam cộng khổ, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng thoi thóp của cậu ta, Mạc Tử Phàm cũng không nỡ lòng bỏ mặc.

"Theo lý mà nói, tôi hoàn toàn không cần phải quan tâm đến sống chết của cậu, nhưng cậu đã cùng tôi đến đây, nên tôi nhất định sẽ không để cậu chết ở đây." Mạc Tử Phàm tuy hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, nhưng cũng tuyệt đối không thể từ bỏ, nên hắn tiếp tục lao lên trên, hy vọng có thể đập vỡ tảng đá trên đỉnh đầu.

Nhưng dù hắn có dùng bao nhiêu sức lực, cũng không có chút hiệu quả nào, vì tảng đá trên đỉnh đầu kia thật sự cứng như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

"Mạc Tử Phàm, đừng tốn công vô ích nữa.

Cái thứ chó chết này, mày đã hại chết con gái của tao, mày không ra được đâu, cứ chết ở trong đó đi." Cảm thấy Mạc Tử Phàm sắp thoát ra, không ngừng va vào tảng đá lớn che trên miệng giếng cạn, thành chủ Thành Thái Dương đích thân lên tiếng.

"Tôi đã nói rồi, Âu Dương Thiến Tuyết không phải do tôi hại chết, dù ông có tin hay không, đó là sự thật." Mạc Tử Phàm cũng nghe ra giọng nói đó, xem ra tất cả mọi chuyện đều không phải ngẫu nhiên, mà đều do lão cha của Âu Dương Thiến Tuyết bày ra để đẩy hắn vào chỗ chết.

Mạc Tử Phàm phải thể hiện rõ lập trường của mình, nếu thành

chủ đã thực sự muốn đẩy hắn vào chỗ chết, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không để ông ta được như ý.

"Tao không tin mày có thể giết được tao, tao tin trời không tuyệt đường người." Mạc Tử Phàm tự nhủ trong lòng, đã không còn đường lui, vậy thì phải tiếp tục tìm lối thoát, chỉ có như vậy, hai người mới có thể giữ được tính mạng.

"Cố gắng lên, tôi sẽ đưa cậu rời khỏi đây." Mạc Tử Phàm dìu Thiên Thiền Đồng Tử, vẫn tuân theo nguyên tắc nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, lại một lần nữa quay trở lại trong cổ mộ.

"Cậu muốn chết à?" Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không thể hiểu nổi, lúc này Mạc Tử Phàm còn tiếp tục đi vào trong, chẳng phải là muốn hai người chết nhanh hơn sao?

Mạc Tử Phàm lại không giải thích với cậu ta, vì hắn có cách của riêng mình.

Khi hai người len lỏi trong làn khói mù mịt trong cổ mộ, kết quả lại có phát hiện đặc biệt.

Mạc Tử Phàm nhớ ra, hình như đã nghe Tề Bát Gia nhắc qua một lần, rằng hầu hết các ngôi cổ mộ của những người có thân phận đều sẽ có dạ minh châu.

"Dạ minh châu, dạ minh châu ở đâu, chỉ cần tìm được dạ minh châu, mình có thể kê cao gối mà ngủ." Trong lòng Mạc Tử Phàm lúc này, không còn nghĩ đến những chuyện linh tinh khác, mà chỉ còn lại việc tìm kiếm dạ minh châu.

Xem ra ông trời cũng đối xử tốt với hắn, vì ngay trước lúc sắp bị khí độc làm cho ngạt thở, cuối cùng hắn đã phát hiện ra một tia sáng.

"Nhìn vật phát sáng kia kìa, là cái gì vậy?" Mạc Tử Phàm có lẽ thật sự quá vội vàng, nên không phát hiện ra manh mối, ngược lại

Thiên Thiền Đồng Tử lại có phát hiện.

Nghe Thiên Thiền Đồng Tử nói một câu như vậy, Mạc Tử Phàm vội vàng chuyển tầm mắt của mình, quả nhiên thu được lợi ích không nhỏ.

"Chúng ta được cứu rồi, đó là dạ minh châu." Mạc Tử Phàm nhìn thấy vị trí phát ra ánh sáng, liền tỏ ra kích động, sau đó phải tranh thủ thời gian, vội vàng chạy qua đó, rồi lập tức lấy dạ minh châu.

Bây giờ trong tay Mạc Tử Phàm đang cầm dạ minh châu, dĩ nhiên Thiên Thiền Đồng Tử cũng không ngờ dạ minh châu lại có tác dụng thần kỳ như vậy, ánh sáng của nó có thể xua tan khí độc.

Mạc Tử Phàm tiếp tục cầm dạ minh châu, bắt đầu vung vẩy xung quanh mình, quả nhiên tạo ra hiệu quả khác thường, làn khói mù mịt vốn dày đặc đã tan đi không ít.

Khi khói mù dần dần tan đi, Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự giày vò đau đớn đó.

"Dạ minh châu này cũng quá thần kỳ rồi, hôm nay nếu không tận mắt chứng kiến, tôi căn bản sẽ không tin là có chuyện này." Thiên Thiền Đồng Tử cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, khi hai người đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, dĩ nhiên là phải tiếp tục tiến về phía trước.

"Bây giờ không định bỏ tôi mà đi nữa à?

Dĩ nhiên cậu cũng thấy rồi đó, thành chủ Thành Thái Dương đã bịt kín lối ra, có muốn quay về cũng không ra được." Mạc Tử Phàm biết rõ không ra được, nhưng lúc này vẫn không nhịn được mà nói như vậy, khiến Thiên Thiền Đồng Tử cũng khá lúng túng.

"Đừng nói nữa, làm tôi ngơ ngác cả ra." Thiên Thiền Đồng Tử

biết rằng không có hy vọng rút lui, nên cũng không còn ý định đó nữa, chi bằng tiếp tục cùng Mạc Tử Phàm khám phá cổ mộ Càn Khôn, đó mới là chuyện chính.

"Vậy chúng ta tiếp tục lên đường nhé, hê hê hê." Nếu Thiên Thiền Đồng Tử không còn gì để nói, vậy thì tiếp tục đi thôi.

Mạc Tử Phàm là một người từng trải, nên cảnh tượng lớn như vậy dĩ nhiên không thể làm hắn sợ hãi, vì vậy hắn dũng cảm tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng theo sát phía sau, vì hai người bây giờ như châu chấu trên cùng một sợi dây, không thể thiếu một ai, hai người phải hợp tác mới được.

"Bên dưới không có động tĩnh gì cả nhỉ?

Chẳng lẽ hai tên đó đã chết hẳn rồi?" Thành chủ Thành Thái Dương tiếp tục canh giữ trên miệng giếng cạn, nhưng dù có ghé tai nghe thế nào, cũng không nghe thấy bên dưới có chút động tĩnh nào, điều này thực sự khiến ông ta cảm thấy khó hiểu.

Để đề phòng Mạc Tử Phàm tìm được lối ra khác để trốn thoát, thành chủ Thành Thái Dương thật sự không thể bình tĩnh được nữa, lập tức bắt đầu hành động.

"Mấy người mau xuống dưới cho ta, vào trong cổ mộ xem rốt cuộc có chuyện gì?

Nếu chúng chết rồi, thì về báo tin vui cho ta, còn nếu còn sống, thì giết không tha." Thành chủ Thành Thái Dương vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ, sau đó lập tức có mấy tên tâm phúc không sợ chết đi xuống giếng cạn, tiến sâu vào cổ mộ Càn Khôn.

Mạc Tử Phàm lúc này lại quay về vị trí trung tâm của cổ mộ Càn Khôn, dĩ nhiên ở nơi này, hình như ngoài việc tìm kiếm sơ đồ Càn

Khôn Thảo, không còn cách nào khác.

“Sơ đồ Càn Khôn Thảo rốt cuộc ở đâu, thật sắp làm người ta lo chết rồi, tôi đã tìm cả nửa ngày rồi, tại sao vẫn không có thu hoạch gì chứ?” Vì thực sự không tìm thấy sơ đồ Càn Khôn Thảo mà mình hằng mong nhớ, nên Mạc Tử Phàm cũng thực sự bồn chồn, bực bội không yên, áp lực tiếp theo thật lớn.

Thiên Thiền Đồng Tử lại quan sát tinh tế hơn Mạc Tử Phàm, vì Mạc Tử Phàm làm việc khá qua loa, chỉ nhìn những chỗ rõ ràng bên ngoài, mà bỏ qua những chi tiết nhỏ.

“Mạc Tử Phàm, mau qua đây xem này, mau nhìn đi, thi thể trong quan tài này lại được bảo quản nguyên vẹn, không hề bị hư hại gì.” Thiên Thiền Đồng Tử đã phát hiện ra vấn đề này, nên cũng không lẳng lặng thưởng thức một mình, lập tức nói ra.

Mạc Tử Phàm nghe xong, cũng như phát hiện ra một lục địa mới, vội vàng chạy qua, cùng xem, quả nhiên phát hiện thi thể kia thật sự ngàn năm không mục nát, trông như người sống.

“Thật không thể tin được, có lẽ xác ướp Ai Cập cũng không bằng.” Mạc Tử Phàm thật sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Chương 302

Đồng thời hắn cũng cảm thấy, có lẽ nếu muốn tìm sơ đồ Càn Khôn Thảo, chưa biết chừng có thể tìm được ở đây.

Mạc Tử Phàm đưa hai tay ra, định lật thi thể này lên, vì hắn cảm thấy, sơ đồ Càn Khôn Thảo có khả năng cũng ở trong quan tài.

"Mạc Tử Phàm, cậu định làm gì?

Tôi nói cho cậu biết, đừng có làm bừa, dù sao thì người chết là lớn nhất." Thấy Mạc Tử Phàm định làm như vậy, thật là đại bất kính, nên Thiên Thiền Đồng Tử thực sự không thể nhìn nổi nữa, lập tức phản đối hành vi của hắn.

"Cậu thì biết cái gì?

Tôi cũng là bất đắc dĩ thôi." Mạc Tử Phàm sẽ không vì sự phản đối của Thiên Thiền Đồng Tử mà hủy bỏ kế hoạch, ngược lại còn tiếp tục làm, dĩ nhiên cũng không lường trước được hậu quả.

Nhưng chuyện vô cùng kỳ lạ cuối cùng cũng xảy ra, vì khi hai tay Mạc Tử Phàm chạm vào thi thể đã tồn tại ngàn năm kia, kết quả thi thể đó đã sống lại.

"Hô hô, hô hô…" Không ngờ chủ mộ lại sống lại như vậy, nhưng đó không phải là một người theo đúng nghĩa, hành vi của nó chỉ có thể giải thích là một con cương thi.

Chủ mộ cảm nhận được mối đe dọa từ bên ngoài, nên tiếp theo lập tức tấn công Mạc Tử Phàm, bất ngờ tóm lấy cổ hắn.

Mạc Tử Phàm thật sự không lường trước được, vì hắn căn bản không ý thức được vấn đề này, bây giờ hắn sắp bị ngạt thở, nhưng dù thế nào cũng không thể thoát ra được, đừng hỏi là khó chịu đến mức

nào.

“Buông tôi ra, mau buông tôi ra, buông ra…” Mạc Tử Phàm dù có phản kháng thế nào, giãy giụa ra sao, cũng không có cách nào làm cho chủ mộ kia buông hắn ra.

“Nhìn kìa, là cương thi.” Để cứu Mạc Tử Phàm khỏi nguy nan, Thiên Thiền Đồng Tử dĩ nhiên cũng không thể đứng ngoài cuộc, phải đứng ra giúp đỡ.

Thiên Thiền Đồng Tử lập tức bắt đầu hét về phía chủ mộ, do không có tác dụng, cậu ta nhặt một hòn đá nhỏ trên đất, ném về phía nó.

Chủ mộ cảm nhận được sự tấn công từ người khác, dĩ nhiên cũng khá tức giận, nên ánh mắt của nó cũng bắt đầu chuyển hướng, đi tấn công Thiên Thiền Đồng Tử.

“Khụ khụ, khụ khụ…” Do ánh mắt của chủ mộ đã bị thu hút đi nơi khác, nên tiếp theo Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng đối phó với nó thật không dễ dàng.

Bây giờ chủ mộ bắt đầu tấn công Thiên Thiền Đồng Tử, Thiên Thiền Đồng Tử cố gắng hết sức né tránh, không để nó tóm được, vì cậu ta biết rõ bị tóm được chắc chắn chỉ có con đường chết.

Thấy Thiên Thiền Đồng Tử đang gặp nguy hiểm, vì chủ mộ của cổ mộ Càn Khôn này quá đáng sợ, lúc này nó cũng đã tóm được Thiên Thiền Đồng Tử, trực tiếp bóp cổ cậu ta định giết chết.

“Tên cương thi này, dù ngươi là người hay quỷ, ta cũng sẽ không cho phép ngươi làm hại bạn ta, chết đi.” Mạc Tử Phàm vừa mới thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tiếp theo cũng lập tức bắt đầu lo lắng cho bạn mình là Thiên Thiền Đồng Tử, vội vàng đi giúp phân tán sự chú ý của chủ mộ.

“Cứu tôi, cứu tôi, Mạc Tử Phàm, mau cứu tôi…” Thiên Thiền Đồng Tử lúc này thật sự cảm thấy mình sắp chết trong tay chủ mộ này, nhưng cậu ta không muốn chết, nên chỉ có thể yếu ớt kêu cứu.

Nhưng dù Mạc Tử Phàm có nhắc nhở thế nào, chủ mộ kia dường như không hề nghe thấy, tiếp tục làm theo ý mình, bất chấp tất cả muốn đẩy Thiên Thiền Đồng Tử vào chỗ chết.

Mạc Tử Phàm thật sự không còn cách nào khác, nếu đã như vậy, chi bằng liều mình một phen, lại một lần nữa đi qua, đưa hai tay ra, cố gắng kéo nó ra.

Mạc Tử Phàm vốn định đánh bất ngờ, công kích bất ngờ, giết chết nó đi, tuy bản thân nó đã là người chết, nhưng ý định của hắn cuối cùng cũng thất bại.

“A, cũng quá khó tin rồi?

Tại sao lại không có chuyện gì xảy ra?

Thật kỳ lạ.” Mạc Tử Phàm trực tiếp rút ra một con dao găm, chuyên chọn vị trí cổ của chủ mộ mà đâm tới, nhưng chủ mộ kia dường như không hề chết.

“Hô hô, hô hô…” Chủ mộ không biết nói, chỉ biết giống như một con cương thi đang thở, đột nhiên bị đối xử như vậy, liền khiến tính tình nó trở nên cuồng bạo bất an.

Xem ra chủ mộ này thật không đơn giản, dùng cách thông thường không thể giết chết nó, nếu đã như vậy, vậy thì tiếp theo thật khó làm rồi.

“Ở đây rồi, hóa ra hai tên chó chết các ngươi quả nhiên chưa chết, thành chủ đã nói rồi, phải giết không tha.” Chính lúc Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử cầu cứu vô vọng, không biết làm thế nào để thoát khỏi nguy cơ trước mắt, không ngờ đám tâm phúc của thành chủ

Thành Thái Dương lại xuất hiện.

Nếu đã phát hiện ra hành tung của Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử, vậy thì tiếp theo chắc chắn phải toàn lực tấn công, giết chết hai người này.

Nhưng đám sát thủ này, có lẽ thật sự vội vàng, nên căn bản không để ý đến sự tồn tại của chủ mộ, lập tức xông lên định giết Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm vốn đang chuẩn bị chống cự, nhưng đột nhiên nảy ra một ý, đám người này chắc chắn là tinh nhuệ dưới tay thành chủ Thành Thái Dương, chưa chắc đã đánh lại, nếu đã như vậy, không bằng dùng mưu kế.

"Tự tìm đến cửa, đừng trách tao." Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng nảy ra một kế, tuy kế hoạch chưa thực hiện, nhưng hắn lại cảm thấy chắc chắn sẽ thành công, nên rất vui mừng.

Do chủ mộ này không phân biệt được ai với ai, dù đám sát thủ này và hắn thực ra thuộc cùng một phe, nhưng bây giờ nó đã mất phương hướng, lập tức bị Mạc Tử Phàm làm cho lúng túng.

"Ta ở đây, ta ở đây nè." Mạc Tử Phàm cố ý đi một vòng, đến hướng của mấy tên sát thủ, sau đó ném rất nhiều đá về phía chủ mộ, đánh nó một trận, nên cũng đã chọc giận hoàn toàn chủ mộ.

Đám sát thủ kia cũng thật xui xẻo, do Mạc Tử Phàm tên này thật quá gian xảo, nên Mạc Tử Phàm đã chọc giận chủ mộ, liền lập tức né đi, gieo họa cho bọn chúng.

Khi đám sát thủ xông tới, không những không thể uy hiếp Mạc Tử Phàm, không ngờ mấy người lại trở thành mục tiêu của mọi người, lập tức trở thành mục tiêu tấn công của chủ mộ.

"Hô hô, hô hô…" Chủ mộ tiếp tục thông qua loại âm thanh này, để

phát tiết phẫn nộ, dĩ nhiên đám sát thủ kia cũng không biết đây là cái gì.

"Cút đi, tao bảo mày cút đi, không nghe thấy à?" Vốn dĩ sát thủ tưởng rằng chủ mộ này, chỉ là một đạo mộ tặc bình thường, nên bảo nó cút đi, một chút cũng không hy vọng sự tồn tại của nó ảnh hưởng đến kế hoạch.

Nhưng đám sát thủ này thật sự đã lo xa rồi, chủ mộ này là một con cương thi không có ý thức, trong lòng nó, có lẽ chỉ còn lại hai chữ giết chóc.

"Lão đại, tôi thấy nó hình như không phải là người, có phải là xác chết vùng dậy không?" Tên tiểu đệ bên cạnh tên sát thủ kia, nhận ra có điều không ổn, vì chủ mộ này hoàn toàn không bị uy hiếp, lúc này cũng tiếp tục tiến về phía họ.

Chủ mộ lúc này thật sự thú tính đại phát, tóm lại nó sẽ không giảng đạo lý với kẻ thù của mình, không cần phân biệt, trực tiếp xé nát tên sát thủ ở gần nhất thành từng mảnh.

Chương 303

"Oa, thảm quá." Nhìn thấy cảnh tượng máu me, bạo lực như vậy, đừng nói là đám sát thủ, ngay cả Mạc Tử Phàm cũng có thể cảm thấy vô cùng kinh khủng.

"Huynh đệ, chúng ta cùng lên, giết chết nó." Tên sát thủ cầm đầu lúc này cũng kinh hãi thất sắc, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, bình tĩnh chỉ huy.

Mạc Tử Phàm lúc này hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc, nên tiếp theo thậm chí hắn còn cho rằng, mình không cần phải ra tay, đám sát thủ kia cũng sẽ chết hết.

"Hô hô, hô hô…" Chủ mộ lúc này bị đám sát thủ vây công, nhưng đám sát thủ này quả thật không biết trời cao đất dày, vì kẻ thù của chúng rất lợi hại.

"Đi theo tôi." Mạc Tử Phàm nhân lúc đám sát thủ và chủ mộ đang đánh nhau, hiện trường hỗn loạn như một nồi cháo, vậy thì tiếp theo tự nhiên không còn lo lắng gì nữa.

Thiên Thiền Đồng Tử vội vàng đi theo, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, hy vọng có thể tìm được sơ đồ Càn Khôn Thảo, như vậy có thể rời đi.

"Hai người các ngươi giữ chân con quái vật này, hai người đi theo ta truy sát tên kia." Thấy Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử định trốn đi, dù họ không hề biểu hiện ý định trốn đi, nhưng sát thủ tự nhiên cũng phải trừ khử.

Nhưng hai tên sát thủ còn lại, thật sự chẳng có tác dụng gì, chưa kịp cầm cự được bao lâu, kết quả đã bị chủ mộ kia giết chết trong nháy mắt.

Bây giờ chủ mộ phải tìm lại mục tiêu mới, vì trong mắt nó, chỉ cần xâm nhập vào địa bàn của nó, vậy thì những người trước mắt này đều đáng chết.

"Hô hô, hô hô…" Tốc độ của chủ mộ thật sự đủ nhanh, chẳng mấy chốc, nó bắt đầu tấn công Mạc Tử Phàm trở lại, khiến Mạc Tử Phàm cũng kêu khổ không ngừng.

Dĩ nhiên khi thấy chủ mộ bắt đầu tấn công Mạc Tử Phàm, đám sát thủ kia cũng thật ngu xuẩn, cứ ngỡ chủ mộ này cũng là do thành chủ sắp xếp, nên rất vui mừng.

"Sớm nói chứ, hóa ra là người một nhà, hại tôi mất toi mấy người anh em, thật là, mau giết nó đi, chúng tôi giúp một tay." Tên sát thủ cầm đầu thật ngây thơ, lập tức nói như vậy, cũng không hỏi ý kiến của chủ mộ kia, liền định giúp đỡ.

Nhưng chính cái gọi là, ác giả ác báo, nên đám sát thủ này dù thế nào cũng không ngờ rằng, tiếp theo chờ đợi chúng chính là vòng tay của tử thần.

Chủ mộ sẽ không coi chúng là người một nhà, chỉ coi tất cả những kẻ vào đây trộm đồ, thậm chí gây chuyện, đều là kẻ thù.

Mạc Tử Phàm lúc này lại bắt đầu phiền não, vì vốn dĩ đám sát thủ kia đã đủ bận rộn, bây giờ lại có thêm một chủ mộ đáng sợ tham chiến.

"Hô hô, hô hô…" Nhưng không ai ngờ rằng, không ngờ mấy tên sát thủ khi đến gần chủ mộ, chủ mộ lại tưởng rằng đám người này định tấn công mình.

Trong mắt chủ mộ không dung được một hạt cát, trong tiềm thức, chỉ có một ý nghĩ, đó là bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối không thể cho bất kỳ ai cơ hội.

“A… a…” Chỉ nghe đột nhiên truyền đến một trận tiếng hét xé lòng, Mạc Tử Phàm cũng thắc mắc, đợi khi quay người lại nhìn, thì không thể tin được, hóa ra chủ mộ đã xé xác một tên sát thủ.

Bây giờ ở đây chỉ còn lại tên sát thủ cầm đầu, cùng với đám tiểu đệ đều đã bỏ mạng, e rằng tiếp theo cũng nên đến lượt hắn.

“Mày là ai? phe nào? giết nhiều anh em của tao như vậy, tao liều mạng với mày, đồ khốn.” Dù tên sát thủ cầm đầu kia cũng sợ chết khiếp, nhưng bây giờ cũng không còn đường lui nào khác, nếu đã như vậy, không bằng tử chiến đến cùng.

Nhưng chỉ bằng thân xác phàm trần, lại muốn so sánh với một sinh vật đã tồn tại ngàn năm như chủ mộ, vậy thì chắc chắn sẽ không còn lại một mảnh vụn.

Mạc Tử Phàm lúc này lại cảm thấy, nhất định không thể trơ mắt đứng nhìn, vì tên sát thủ cầm đầu này xem ra cũng có chút năng lực, nếu hắn chết đi, người bị hại tiếp theo sẽ là mình.

“Tìm chết à?

Anh nghĩ anh đánh lại nó không?

Nó là cương thi, đối đầu trực diện với nó, chắc chắn sẽ chết.” Vốn dĩ tên sát thủ cầm đầu cứ ngỡ, thấy mình lúc này thảm hại đến vậy, theo lý, Mạc Tử Phàm nên bỏ đá xuống giếng, hả hê mới phải, nhưng hắn lại không làm vậy.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng kéo tên sát thủ sang một bên, vì tiếp theo hắn có kế hoạch và sắp xếp, muốn để tên sát thủ cầm đầu này cùng mình lập đội.

“Nếu không muốn chết ở đây, thì đừng đối đầu trực diện với nó, nghe theo sự sắp xếp của tôi, chúng ta mới có đường sống.” Nghe Mạc Tử Phàm nói chắc như đinh đóng cột, quả thật cũng khiến tên sát

thủ cầm đầu kia cảm thấy hài lòng, dù sao thì ai cũng không muốn chết, sống sót mới là quan trọng.

"Tôi hợp tác với anh, anh bảo tôi làm gì?

Tôi nghe theo sự sắp xếp của anh, mau nói đi." Tên sát thủ cầm đầu bây giờ coi Mạc Tử Phàm như cọng rơm cứu mạng, nên chắc chắn phải nắm chặt lấy, nếu không, một mình hắn cũng khó làm nên chuyện.

"Hợp tác với hắn?

Cậu điên rồi à?

Đừng quên, hắn là kẻ muốn giết chúng ta đấy?" Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không hiểu Mạc Tử Phàm đang nghĩ gì, dĩ nhiên không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho Thiên Thiền Đồng Tử, ý bảo đừng nói nữa, vì hắn cảm thấy làm như vậy là đúng.

"Cậu không hiểu, im miệng cho tôi, tôi có lý do của mình." Mạc Tử Phàm chỉ nói một câu như vậy, lập tức khiến Thiên Thiền Đồng Tử cứng họng, nên cậu ta cũng không quản nữa.

"Hô hô, hô hô…" Cùng với âm thanh đáng sợ này, chủ mộ tiếp tục tấn công những kẻ xâm nhập trong mắt nó, lúc này nó đã khống chế được tên sát thủ.

Tên sát thủ muốn phản kháng, nhưng sức lực của hắn thật sự không bằng đối phương, lúc này hắn cũng đang giãy giụa, vô cùng đau đớn.

"Chẳng phải anh muốn hợp tác với tôi sao?

Mau cứu tôi." Tên sát thủ cầm đầu lúc này cũng không còn cách nào khác, đành vội vàng cầu cứu Mạc Tử Phàm, hy vọng hai người có

thể giúp đỡ.

Mạc Tử Phàm quả thật cũng không bội tín bạc nghĩa, đã đồng ý chuyện gì, thì dù có khó khăn gian khổ đến đâu, cũng sẽ làm.

Chương 304

"Tôi giúp anh." Mạc Tử Phàm vội vàng hét lớn một tiếng, sau đó lập tức xông tới, lại đấm mạnh một quyền vào chủ mộ kia, mới lại thu hút được sự chú ý của chủ mộ.

Tiếp theo, chủ mộ lại bắt đầu lại, trút hết cơn giận của mình lên Mạc Tử Phàm.

May mà Mạc Tử Phàm không giống những người khác, vì hắn thuộc loại linh hoạt, nên đã vờn cho chủ mộ kia xoay mòng mòng, không bắt được hắn, thật không thể sảng khoái hơn.

"Hô hô, hô hô…" Chủ mộ do không làm gì được Mạc Tử Phàm, tiếp theo đành chuyển sang tấn công tên sát thủ cầm đầu và Thiên Thiền Đồng Tử.

Hai tên này không may mắn như vậy, vì bây giờ đã bị chủ mộ dồn vào một góc, bây giờ có lẽ chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé.

"Mạc Tử Phàm, tôi lại bị nó tóm được rồi, mau cứu tôi đi." Nghe thấy tiếng kêu cứu của Thiên Thiền Đồng Tử, Mạc Tử Phàm liền vội vàng chuyển tầm mắt, tiếp theo không thể không phối hợp ăn ý.

"Tôi phát hiện, hình như hai người không hiểu ý tôi.

Lát nữa, nhìn theo ánh mắt của tôi mà hành động, chúng ta cần phải ăn ý, chỉ có như vậy mới có thể đánh bại nó." Mạc Tử Phàm liền nói với Thiên Thiền Đồng Tử và tên cầm đầu kia, hy vọng dưới vai trò chủ lực của mình, hai người có thể góp sức một phen.

"Mau nói đi, tôi nghe rồi." Thiên Thiền Đồng Tử mất kiên nhẫn đáp lại.

Mạc Tử Phàm cũng không lãng phí thời gian nữa, lúc này hắn nhặt

một thanh đao do sát thủ để lại trên đất, không chút do dự chém về phía chủ mộ.

Do cảm nhận được luồng khí nguy hiểm từ sau lưng, chủ mộ liền bắt đầu ném Thiên Thiền Đồng Tử đang bị nó hành hạ đến nửa sống nửa chết sang một bên.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không tiếp tục đi vòng vo nữa, vì hắn hoàn toàn tự tin có thể bảo vệ an toàn cho mình, nhưng nếu không giải quyết được chủ mộ này, thật sự sẽ rất khó khăn.

"Thôi đi, tuy ta đã xâm nhập vào địa bàn của ngươi, nhưng ta chỉ vì muốn lấy sơ đồ Càn Khôn Thảo mà thôi, vốn không có ý gây mâu thuẫn với ngươi, nhưng ngươi lại cứ ép người quá đáng, vậy thì ta phải không khách khí nữa." Mạc Tử Phàm thật sự có chút mặt dày, vốn vì lợi ích của bản thân mới đến đây, quấy rầy người ta, bây giờ lại nói một cách đường hoàng như vậy.

"Hô hô, hô hô…" Chủ mộ chỉ biết phát ra âm thanh như vậy, dĩ nhiên cũng không biết nó muốn biểu đạt điều gì, có lẽ là phẫn nộ, nhưng Mạc Tử Phàm và những người khác đều không hiểu.

Vì là lần đầu tiên, Mạc Tử Phàm quyết định dùng mình làm mồi nhử, để tranh thủ thời gian cho Thiên Thiền Đồng Tử và tên sát thủ cầm đầu, để họ phối hợp từ sau lưng, như vậy có thể tiêu diệt chủ mộ trong một lần.

Thấy Mạc Tử Phàm lúc này đã bắt đầu bước vào trạng thái quyết đấu với chủ mộ, hai bên không ai nhường ai, trông thật sự như có thù sâu oán nặng.

"Đến lúc tôi ra tay rồi, không biết anh đã chuẩn bị xong chưa?" Thiên Thiền Đồng Tử đã chuẩn bị xong, nhưng cậu ta cũng biết một mình không thể đối phó được với chủ mộ này, cần có sự phối hợp của tên sát thủ võ công cao cường kia.

Tên sát thủ lập tức ra hiệu Okay, ngay sau đó hai người cũng quyết định sẽ hỗ trợ từ bên cạnh, như vậy, cơ hội thắng tự nhiên sẽ lớn hơn.

Thiên Thiền Đồng Tử và tên sát thủ không nói gì thêm, tiếp theo chỉ dùng cử chỉ và ánh mắt để giao tiếp, dưới chân cũng không có chút động tĩnh nào, cũng khiến chủ mộ không hề hay biết.

Thấy Thiên Thiền Đồng Tử đang đến gần, Mạc Tử Phàm trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít, vì quả thật hắn cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

"Ngàn năm trước, ngươi đã chết rồi, nên theo thời đại đó mà lụi tàn, căn bản không thuộc về thời đại hiện tại này, nên yên nghỉ đi." Mạc Tử Phàm để tiếp tục phối hợp với Thiên Thiền Đồng Tử, nếu đã như vậy, thì hắn cũng không quan tâm chủ mộ có hiểu lời hắn nói hay không, tiếp tục nói như vậy, để phân tán sự chú ý của nó.

Tên sát thủ và Thiên Thiền Đồng Tử chớp lấy cơ hội, lập tức phát động tấn công.

Lòng can đảm của Mạc Tử Phàm quả thật không phải người thường có thể sánh kịp, nên biểu hiện hôm nay của hắn, khiến cho tên sát thủ vốn định đẩy hắn vào chỗ chết, cũng phải bội phục không thôi.

"Chết đi." Tên sát thủ và Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên xuất hiện, khiến chủ mộ kia không hề có chút chuẩn bị nào, trong nháy mắt, đã bị hai người khống chế chặt chẽ.

Bây giờ ba người Mạc Tử Phàm liên hợp tấn công, quả thật trong một khoảng thời gian nhất định, đã thành công áp chế được chủ mộ.

"Con quái vật này, chết không hết tội, tao không thể nương tay với mày, nhất định phải giết mày, nếu không, e rằng chúng ta sẽ chết hết ở đây." Để trừ hậu họa, tên sát thủ kia là người đầu tiên không kìm

được, tiếp tục cầm dao, không ngừng đâm vào người chủ mộ kia.

Nhưng kết quả của việc làm như vậy, thực ra Mạc Tử Phàm đã sớm dự liệu được, vì chủ mộ này giống như loại tồn tại giết không chết, dù có làm gì, cũng không thể giết được.

"Hô hô, hô hô…" Chủ mộ tuy bị Mạc Tử Phàm áp chế, nhưng vẫn không muốn bị giết như vậy, không ngừng phản kháng, muốn thoát ra.

"Như vậy không giết được nó đâu, phải dùng trí tuệ." Thấy tên sát thủ cầm đầu làm nửa ngày công cốc, Mạc Tử Phàm không khỏi nhắc nhở.

Tên sát thủ cầm đầu quả thật cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại không có cách nào tốt hơn, nên ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của hắn, lúc này nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng khá rối rắm về vấn đề này, vì sức mạnh của mình, cuối cùng cũng có hạn, nhưng sức mạnh của chủ mộ này, dường như dùng không bao giờ hết.

"Đúng rồi, viên dạ minh châu kia cậu lấy từ đâu vậy?" Thiên Thiền Đồng Tử hình như đã nghĩ ra điều gì đó, vì cậu ta cũng từng nghe người già nói, nghe nói dạ minh châu nếu được đặt trong miệng người chết, có thể giữ cho thân thể của họ ngàn năm không mục nát.

Nghe câu hỏi vừa rồi của Thiên Thiền Đồng Tử, Mạc Tử Phàm bắt đầu liên tưởng, vì không chỉ trong tiểu thuyết, mà trên phim truyền hình hắn cũng đã xem qua.

"Nghe cậu nói vậy, tôi hình như đã hiểu ra nguồn gốc của mọi chuyện đều nằm ở viên dạ minh châu này." Mạc Tử Phàm là một người coi tiền tài như phân thổ, bản thân thực ra không hề tham lam những bảo vật hiếm có như dạ minh châu, chỉ là vì nó có tác dụng mà thôi.

Để có thể làm cho chủ mộ này yên tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm trở lại trong quan tài, Mạc Tử Phàm không chút do dự nhét dạ minh châu vào miệng nó, kỳ tích đã xảy ra.

Chủ mộ trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, trông không còn chút dáng vẻ tấn công nào, như vậy, Mạc Tử Phàm cũng không cần phải lo lắng nữa.

Ba người Mạc Tử Phàm lại hợp lực, vội vàng khiêng vị chủ mộ của cổ mộ Càn Khôn này trở lại quan tài, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

Sau một loạt sự việc, ba người Mạc Tử Phàm quả thật cũng đã mệt mỏi rã rời, nên đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Này, anh kia?

Chẳng phải anh muốn giết tôi sao?

Vậy bây giờ có muốn ra tay không?" Mạc Tử Phàm thật sự rất bình tĩnh, đã giải quyết xong chủ mộ kia, tiếp theo là vấn đề với tên sát thủ này, nên hắn cảm thấy cần phải xử lý cho tốt.

Chương 305

Tên sát thủ trong lòng có lẽ hiểu rõ hơn ai hết, trước đây dẫn theo năm sáu tiểu đệ còn không làm được việc, bây giờ chỉ còn lại một mình, càng không thể làm được, hắn cũng là người thông minh.

"Lúc đầu tôi quả thật là vì muốn giết anh, nhưng bây giờ tôi cảm thấy, tôi và anh không thù không oán, tôi thật sự không cần thiết phải tiếp tục đối đầu với anh nữa, hay là chúng ta làm bạn đi, không biết anh thấy thế nào?" Tên sát thủ sở dĩ nói những lời dễ nghe như vậy, thực ra cũng là để có thể sống sót, dĩ nhiên có thêm một người bạn, cũng là có thêm một con đường, chẳng phải vậy sao?

Kết quả như vậy, nằm trong dự liệu của Mạc Tử Phàm, nên câu trả lời của tên sát thủ, thực ra khiến hắn cảm thấy hài lòng.

"Nhưng nếu anh không giết được tôi, không hoàn thành được nhiệm vụ, không sợ thành chủ gây khó dễ sao?" Mạc Tử Phàm vẫn biết rõ mà còn hỏi, dĩ nhiên sở dĩ hỏi những điều này, thực ra là để xóa bỏ những lo ngại trong lòng nhau.

Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ một câu cũng không cần nói, vì cậu ta thật sự cảm thấy, Mạc Tử Phàm này quả nhiên thông minh như vậy, ba câu hai lời, đã phá vỡ hoàn toàn kế hoạch ban đầu của tên sát thủ.

"Thiên hạ rộng lớn, luôn có nơi cho tôi đi, hôm nay nếu không phải vì anh, có lẽ tôi đã sớm bị chủ mộ giết chết rồi, anh là ân nhân của tôi, nên tôi nhất định phải báo đáp." Tên sát thủ tiếp tục một mực bày tỏ lòng trung thành với Mạc Tử Phàm, quả thật khiến Mạc Tử Phàm nghe xong, trong lòng sớm đã vui như hoa nở.

Mạc Tử Phàm cũng không cần hắn báo đáp, vì ba người thiếu một

cũng không được, dù thiếu một người, căn bản cũng không có cách nào khống chế được chủ mộ.

Nếu tên sát thủ là người của Thành Thái Dương, Mạc Tử Phàm cảm thấy, không bằng để hắn làm người dẫn đường, tìm kiếm sơ đồ Càn Khôn Thảo.

Mạc Tử Phàm bây giờ phải nắm bắt mọi cơ hội, chỉ cần tên sát thủ này đối với mình, dù chỉ có một chút giá trị có thể lợi dụng, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

"Tôi cũng không cần anh lấy tính mạng báo đáp tôi, nhưng tôi bây giờ hy vọng anh có thể giúp tôi một việc, không biết anh có từng nghe nói về sơ đồ Càn Khôn Thảo không?" Mạc Tử Phàm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, một chút cũng không úp mở, sau đó chờ đợi câu trả lời của tên sát thủ.

Thiên Thiền Đồng Tử tiếp tục chăm chú theo dõi cuộc đối thoại đang diễn ra, dường như là một người ngoài cuộc, căn bản không tham gia vào cuộc đối thoại.

Đối với câu hỏi Mạc Tử Phàm vừa đưa ra, tên sát thủ tuy là người bản địa của Thành Thái Dương, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn đến cổ mộ Càn Khôn, nên cũng không rõ chuyện này.

"Cái này à, tôi cũng không thể đảm bảo là tôi biết, nhưng tôi nghe người khác nói, trong cổ mộ Càn Khôn, dưới đáy mộ có một con sông ngầm, dòng chảy xiết, tấm sơ đồ Càn Khôn Thảo kia, có lẽ ở đầu nguồn của con sông ngầm đó." Tên sát thủ cũng vắt óc suy nghĩ, quả nhiên đã kể lại những câu chuyện mà hắn đã nghe lỏm được trước đây.

Mạc Tử Phàm nghe rất chăm chú, và ghi nhớ kỹ trong lòng.

Dù cách mà tên sát thủ cung cấp, cuối cùng có khả thi hay không,

nhưng ít nhất cũng là một phương hướng, nên thử mới biết kết quả.

"Cảm ơn nhiều, vậy hai chúng tôi đi đây, anh bảo trọng, sau này sẽ có ngày gặp lại." Mạc Tử Phàm thật sự không lãng phí thời gian nữa, vì theo kế hoạch ban đầu, đáng lẽ đi trong ngày về trong ngày, nhưng bây giờ đã trì hoãn hai ngày, không thể lãng phí thêm nữa.

Vốn tưởng rằng, tên sát thủ kia cũng có thể rời đi, nhưng khi Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đi được vài bước, không ngờ sau lưng lại vang lên giọng nói của tên sát thủ.

"Đợi đã, hay là tôi đi cùng hai người, tôi dẫn đường cho, nếu không sẽ có nguy hiểm." Nghe những lời của tên sát thủ, quả thật cũng khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy rất vui mừng, nếu đã như vậy, thì Mạc Tử Phàm không cần phải từ chối.

Dù Thiên Thiền Đồng Tử trong lòng có chút lo sợ tên sát thủ này, cố ý dùng khổ nhục kế, để trà trộn vào nội bộ, giành lấy lòng tin của họ.

"Vậy thì làm phiền anh rồi." Mạc Tử Phàm khách sáo bày tỏ lời cảm ơn trước.

Dù cuối cùng, có thể cũng chỉ là công dã tràng, nhưng ít nhất bây giờ, Mạc Tử Phàm vẫn cảm kích tên sát thủ.

Ngay sau đó, tên sát thủ thật sự bắt đầu dẫn đường, vì ngôi cổ mộ này nằm dưới một cái giếng cạn, vậy thì cái giếng cạn chắc chắn phải có nguồn nước.

"Chẳng phải là giếng sao?

Sao trong này lại không có nước?" Mạc Tử Phàm theo tên sát thủ quay lại vị trí ngay dưới giếng cạn, không phải trong cổ mộ Càn Khôn, nên Thiên Thiền Đồng Tử không nhịn được mà hỏi.

Đối với câu hỏi này.

Mạc Tử Phàm dĩ nhiên không biết gì, nên liền nhìn tên sát thủ, vì thời gian tiếp theo, phải dành cho tên sát thủ dẫn đường kia.

"Vấn đề này, tôi nói cho cậu biết, cậu sẽ biết câu trả lời thôi, tôi chắc chắn không biết." Mạc Tử Phàm tỏ ra rất bình thường, nên nói với Thiên Thiền Đồng Tử như vậy.

"Bởi vì thực ra mọi người đều không biết, cái miệng giếng này thực ra có giá trị lợi dụng, vì mạch nước ngầm ở đây." Tên sát thủ tiếp theo sẽ bắt đầu thể hiện, dù sao thì thành chủ kia bây giờ cũng không ở gần đây, nên lập tức bắt đầu gỡ một viên gạch lát nền ra, không ngờ dưới viên gạch là một dòng nước ngầm đang chảy xiết.

"Hóa ra là vậy à?

Ở đây thật sự có nước?

Vậy nguồn của mạch nước này rốt cuộc ở đâu?" Mạc Tử Phàm nhìn con sông ngầm kia, quả thật rất hứng thú, nên phải rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng làm rõ những việc cần làm.

"Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào, nếu anh tin tôi, vậy thì tôi nghĩ không bằng đi theo tôi đi." Tên sát thủ nói xong liền nhảy xuống con sông ngầm kia, khả năng bơi lội của hắn rất tốt, dĩ nhiên không có vấn đề gì, ngược lại khiến Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm có chút do dự.

"Xuống đi, tôi sẽ không hại các anh đâu." Tên sát thủ chuẩn bị bơi về phía trước, nhưng khi quay đầu lại nhìn, không ngờ Mạc Tử Phàm vẫn còn ở trên, ít nhiều khiến hắn trong lòng có chút không vui.

Mạc Tử Phàm nghiến răng, lòng cũng đang nghĩ, hắn muốn hại mình, cũng không đến nỗi hại cả bản thân hắn chứ, nếu đã như vậy, không bằng đi theo hắn một chuyến.

"Kệ đi, tôi nhảy xuống trước đây, cậu đi theo tôi, hay là cậu về

trước đi.” Mạc Tử Phàm trước khi nhảy xuống sông ngầm, cũng không nhịn được mà nhắc nhở Thiên Thiền Đồng Tử, dù sao thì đường đi còn dài, cũng không biết sẽ thế nào, cũng thật không tiện để cậu ta đi theo mạo hiểm.

Mạc Tử Phàm sau đó không còn do dự nữa, nhanh chóng theo kịp bước chân của tên sát thủ dẫn đường, tiếp theo như thế nào, tất cả đều chưa biết.

“Đợi tôi với, tôi cũng đi cùng, nhiều người thì cũng dễ chăm sóc lẫn nhau.” Thiên Thiền Đồng Tử quả nhiên không chọn bỏ cuộc giữa chừng, vì cậu ta cũng cảm thấy, đã chọn con đường này, thì dù thế nào, cũng phải kiên trì đến cùng.

“Huynh đệ tốt.” Mạc Tử Phàm thấy Thiên Thiền Đồng Tử cũng theo kịp, trong lòng cũng kích động, không khỏi có chút vui mừng.

Tên sát thủ cũng không nói nhiều nữa, nếu ba người bây giờ đã cùng đi, vậy thì tiếp theo sẽ cố hết sức giúp đỡ.

Con sông ngầm này thật không bình thường, người thường tuyệt đối không thể phát hiện ra dưới đáy giếng cạn và cổ mộ Càn Khôn, lại có một con sông ngầm như vậy.

Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm cũng đều quen thuộc với nước, nên dù có nín thở dưới nước lâu, cũng không có vấn đề gì.

Chương 306

"Huynh đệ, cách đầu nguồn mạch nước kia còn bao xa?

Tôi cảm giác tôi đã lặn được nửa canh giờ rồi." Do đã bơi gần nửa canh giờ mà không dừng lại, nên Mạc Tử Phàm không khỏi có chút băn khoăn trong lòng, lập tức nói ra sự lo lắng của mình.

"Đừng vội, sắp đến rồi, sắp đến rồi, cố gắng thêm một chút nữa." Tên sát thủ cầm đầu tiếp tục nói như vậy, cũng không biết, trong lời nói của người này, rốt cuộc câu nào là thật, hoặc câu nào là giả.

Thiên Thiền Đồng Tử thực ra cũng có chút nghi ngờ, nhưng do tên sát thủ kia bây giờ cũng đang ở ngay trước mặt, nên cũng thật không tiện nói ra, tránh gây ra chuyện không vui.

Tên sát thủ cầm đầu lúc này trong lòng cũng đang tính toán, vì dù thế nào, thành chủ Thành Thái Dương đối với hắn có ơn nặng như núi, có ơn tri ngộ, nên dù thế nào, cũng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà thành chủ giao cho.

"Đừng trách tôi dùng âm mưu quỷ kế này với các anh, thực ra tôi cũng không muốn giết các anh, nhưng ai bảo các anh lại rơi vào tay tôi chứ?" Tên sát thủ cầm đầu quả nhiên âm hiểm gian xảo, nên lúc này, thật sự có thể vì để trừ khử hai người Mạc Tử Phàm, mà không từ thủ đoạn.

Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng cũng có chút nghi ngờ, nhưng đã đến nước này rồi, thật không tiện nói những chuyện không vui, cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

"Mau nhìn phía sau kìa, đó là cái gì vậy?" Tên sát thủ nhìn xung quanh, lập tức ý thức được, xem ra mọi chuyện đã tiến triển gần như xong, bây giờ đã thực sự bước vào vòng vây.

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của tên sát thủ, nên hai người Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đơn thuần, chất phác đều không hề nghi ngờ, thật sự quay đầu lại nhìn.

Kết quả quay đầu lại nhìn, lại căn bản không phát hiện ra điều gì bất thường, nên hai người đối với tên sát thủ này đặc biệt có ý kiến.

"Bị thần kinh à?

Phía sau có gì đâu?

Chẳng lẽ nhìn hoa mắt rồi…" Mạc Tử Phàm cảm thấy bị lừa một vố, nên trong lòng cũng không vui, lập tức quay lại, chuẩn bị trút giận lên tên sát thủ kia.

Nhưng khi quay đầu lại, mới phát hiện, mọi chuyện đều không như trong lòng mình nghĩ, tên sát thủ kia đã sớm biến mất không dấu vết.

"Tên đó, đi đâu rồi?

Cậu có thấy không?

Thật kỳ lạ." Mạc Tử Phàm lập tức cảnh giác, dù sao thì bây giờ hai người đã bị tên sát thủ kia, đưa đến một môi trường xa lạ như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp bất trắc.

"Tôi không thấy, thực ra tôi đã sớm cảm thấy người này có chút không đáng tin cậy, định nhắc nhở cậu, nhưng mãi mà không tìm được cơ hội thích hợp, xem ra tôi đoán không sai, chúng ta nhất định đã bị hãm hại rồi." Thiên Thiền Đồng Tử đối với chuyện này, cũng tỏ ra lúng túng, một vẻ bất lực, cũng thật sự khiến Mạc Tử Phàm trong lòng càng thêm hoảng sợ.

"Từ bây giờ, hai chúng ta phải luôn đi cùng nhau, tuyệt đối không thể lạc nhau nữa, vì tên khốn đó bất cứ lúc nào cũng sẽ hại chúng ta." Mạc Tử Phàm bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Thiên Thiền Đồng Tử,

tuy hai người cũng không quá thân thiết, nhưng qua một thời gian tìm hiểu, cũng biết Thiên Thiền Đồng Tử thực ra không tệ.

"Không vấn đề." Thiên Thiền Đồng Tử cũng bội phục Mạc Tử Phàm, nên lúc này, cũng phải ủng hộ vô điều kiện.

Nhưng hai người bây giờ đang ở ngoài sáng, còn tên sát thủ cầm đầu kia lại ở trong tối, tiếp theo chắc chắn cũng sẽ không lãng phí thời gian, phải tốc chiến tốc thắng, giải quyết hai người họ, nếu không, thật sự có khả năng đêm dài lắm mộng.

"Hai vị bằng hữu, bây giờ các vị đã bước vào cạm bẫy của tôi rồi, xung quanh vị trí mà các vị đang đứng, có rất nhiều xoáy nước, các vị nên biết hậu quả sẽ thế nào." Giọng nói của tên sát thủ cầm đầu đột nhiên vang lên, quả thật nghe những lời này, Mạc Tử Phàm càng thêm tức giận.

Mạc Tử Phàm đã mù quáng tin tưởng tên sát thủ đó, cứ ngỡ hắn lương tâm trỗi dậy, thật lòng giúp đỡ, nhưng cuối cùng lại không phải vậy. "Vương bát đản, tên khốn nạn, mày sẽ không được chết yên đâu, mẹ nó chứ lại dám hại tao, cút ra đây cho lão tử, tao phải giết mày." Mạc Tử Phàm lúc này hận tên sát thủ đó đến tận xương tuỷ, hận không thể giết chết hắn ngay lập tức, nhưng hiện tại cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nên chỉ có thể chửi rủa ầm ĩ.

Nhưng dù Mạc Tử Phàm có tức giận đến đâu, tên sát thủ đó cũng không thể nào xuất hiện, bởi vì nếu hắn lộ diện, kết cục chờ đợi hắn chỉ có một con đường chết. "Mạc Tử Phàm, mày nghĩ mày còn có thể vênh váo được sao?

Hai đứa bây sắp gặp đại họa đến nơi rồi, ở yên trong đó, ngoan ngoãn chờ chết đi." Tên sát thủ tiếp tục cất giọng từ trong bóng tối, xem ra hắn cũng không định ngồi yên, dù Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đang ở trong tình thế hiểm nghèo, hắn vẫn muốn gây

thêm áp lực.

Mạc Tử Phàm không phải kiểu người ngồi chờ chết, nên cậu phải nhanh chóng tìm cơ hội sống sót, nếu không, cứ ngồi im thì chỉ có chết nhanh hơn. "Đừng có động đậy lung tung, cậu không nghe thấy à?

Xung quanh đây có thể xuất hiện xoáy nước bất cứ lúc nào, chúng ta có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào." Thấy Mạc Tử Phàm đang cố gắng rời khỏi vị trí hiện tại, Thiên Thiền Đồng Tử bên cạnh cũng có chút sợ hãi, sợ Mạc Tử Phàm làm bừa sẽ liên lụy đến mình.

Mạc Tử Phàm lại không hề đáp lại, bởi vì cậu làm vậy cũng là hy vọng tìm kiếm cơ hội sống cho cả hai, nếu không thì một chút cơ hội cũng chẳng có.

Để Mạc Tử Phàm chết nhanh hơn, tên sát thủ kia lập tức khởi động cơ quan điều khiển áp lực nước của con sông ngầm, chẳng mấy chốc, mực nước bên cạnh Mạc Tử Phàm dâng lên cực nhanh.

Mực nước càng lúc càng cao, bây giờ gần như sắp nhấn chìm đỉnh đầu của Mạc Tử Phàm.

Nếu cứ tiếp tục với tốc độ này, cuối cùng hai người chắc chắn sẽ bị chết đuối. "Cậu có thể đừng như khúc gỗ, đứng yên một chỗ không nhúc nhích được không?

Mau đi theo tôi qua bên kia, nếu không chúng ta sắp bị chết đuối rồi, bây giờ đi vẫn còn cơ hội." Mạc Tử Phàm đã lên tiếng, nhưng tên ngốc kia lúc này dường như đã sợ đến ngây người, cứ đứng sững tại chỗ, khiến cậu cũng thấy bực bội.

Nghe Mạc Tử Phàm vội vàng nhắc nhở, Thiên Thiền Đồng Tử mới bừng tỉnh, lập tức co giò bỏ chạy, tóm lại là cảm thấy lời Mạc Tử Phàm nói rất có lý. "Đừng giãy giụa vô ích nữa, các ngươi không thoát được đâu, ha ha ha..." Sau khi quan sát hành động của hai người

Mạc Tử Phàm trong bóng tối, tên sát thủ trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn phải giữ vẻ bình tĩnh.

Bất kể tên sát thủ kia có vội vã thế nào, tóm lại một câu, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử tuyệt đối sẽ không bị hại chết, bởi vì hai người nhất định sẽ đồng lòng hợp sức. "Huynh đệ, tôi phải tăng tốc thôi, mau bơi lên trên, chỉ cần đến được vị trí phía trên là chúng ta sẽ an toàn." Nước bên cạnh Mạc Tử Phàm bây giờ ngày càng nhiều, thời gian còn lại cho họ thực sự không còn nhiều, phải tranh thủ từng giây.

Thiên Thiền Đồng Tử đã có chút kiệt sức, dù sao hoạt động dưới nước là một việc vô cùng hao tổn thể lực.

Chương 307

"Mạc Tử Phàm, tôi thực sự không chịu nổi nữa rồi, tôi thật sự hết sức rồi, hay là cậu tự tìm cách thoát thân đi, không cần lo cho tôi đâu." Thiên Thiền Đồng Tử cảm thấy, nếu bây giờ đã không còn bao nhiêu sức lực, chi bằng từ bỏ cơ hội sống, đừng để mình làm gánh nặng cho Mạc Tử Phàm, để cậu ấy đi. "Cậu nói lời khốn nạn gì vậy?

Tôi, Mạc Tử Phàm, là loại người đó sao?

Tôi sẽ không bỏ lại một người ở đây chờ chết đâu." Mạc Tử Phàm quả nhiên rất trọng nghĩa khí, đã như vậy thì dù có gian nan đến đâu, hai người cũng phải dìu dắt lẫn nhau.

Nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm phải dìu Thiên Thiền Đồng Tử, nên cũng không thể dễ dàng được nữa, dẫn đến việc tiếp theo sẽ gặp phải bất trắc.

Đột nhiên, một con sóng khổng lồ ập tới, trong nháy mắt đã nuốt chửng cả hai người Mạc Tử Phàm, bóng dáng của họ biến mất. "Mạc Tử Phàm..." Vì Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đã bị nhấn chìm, tên sát thủ trong lòng cũng cảm thấy có chút áy náy, nhưng dù sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành.

Vì đã gọi liên tiếp mấy tiếng mà không nhận được chút hồi âm nào, nên tên sát thủ cũng cảm thấy mãn nguyện, xem ra hai người Mạc Tử Phàm chắc chắn đã chết rồi. "Yên nghỉ nhé." Tên sát thủ cảm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy thì tiếp theo cũng là lúc nên rời đi, tuy trong lòng có chút áy náy, nhưng hắn vẫn không có gánh nặng tâm lý nào.

Mạc Tử Phàm lúc đó thật sự bất lực, dù sao trước sức mạnh đáng sợ của thiên nhiên, con người thật sự tỏ ra vô cùng nhỏ bé, nên Mạc

Tử Phàm lúc đó chỉ có thể phó mặc cho số phận. "Xin lỗi, Mạc Tử Phàm, tôi đoán là tôi sắp chết rồi, thật sự là tôi đã liên lụy đến cậu." Cảm thấy không còn chút hy vọng nào để sống sót, Thiên Thiền Đồng Tử cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, vì đã liên lụy Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lại không hề hối hận, vì đó là lựa chọn của cậu, nên cũng sẽ không trách cứ ai, dù sao kết quả cuối cùng thế nào vẫn chưa biết được.

Theo sau một con sóng khổng lồ khác ập tới, trong nháy mắt đã đánh hai người Mạc Tử Phàm ngất đi, cả hai tại chỗ mất đi ý thức, không còn tri giác.

Ông trời thấy họ bi thảm như vậy, tự nhiên cũng động lòng trắc ẩn, nên đã không để họ chết ở đó, mà ngược lại còn tạo ra cơ hội mới.

Mắt Mạc Tử Phàm đột nhiên mở ra, khi cậu ngẩng đầu nhìn lên, nơi này ẩm ướt, dường như trong khe đá trên đỉnh đầu vẫn còn giọt nước nhỏ xuống. "Tôi đang ở đâu đây?

Đây là âm tào địa phủ sao?

Tôi chết rồi à?" Thiên Thiền Đồng Tử cũng đã tỉnh lại, nhưng nhìn thấy hoàn cảnh âm u hiện tại, trong lòng không khỏi có chút hoang mang. "Đừng nói bậy, chúng ta còn sống, xem ra ông trời đối xử với chúng ta cũng không tệ." Mạc Tử Phàm lập tức nói với Thiên Thiền Đồng Tử, nhưng rốt cuộc đây là đâu?

Cậu vẫn nhớ mình bị tên sát thủ kia lừa vào con sông ngầm, nên mới trải qua những chuyện như vậy.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng không còn chán nản nữa, xem ra hai người thật sự chưa chết, vẫn còn sống ư?

Nếu đã vậy thì thật tốt quá rồi, phải tìm cách rời đi mới được.

Sau một hồi lần mò, Mạc Tử Phàm đột nhiên phát hiện một chi

tiết, bởi vì vị trí hiện tại của họ, trông cũng giống một ngôi mộ cổ. "Nơi này chắc không phải là Càn Khôn Cổ Mộ, nhưng chắc chắn cũng là một ngôi mộ cổ.

Nơi này ẩm ướt như vậy, không biết là mộ của ai." Mạc Tử Phàm lập tức lẩm bẩm những suy nghĩ trong lòng, đương nhiên Thiên Thiền Đồng Tử cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Khi Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử tiếp tục đi tới, một sự trùng hợp xảy ra, hai người vô tình giẫm phải một nút công tắc dưới chân, kết quả là một cánh cửa lập tức mở ra. "Mau nhìn kìa, sao ở đây lại đột nhiên xuất hiện một cánh cửa?" Khoảnh khắc cánh cửa đột ngột mở ra quả thực đã khiến Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử giật nảy mình, nhưng cả hai lại không hề sợ hãi, có lẽ đây là một lối thoát mới. "Kệ nó đi!

Chúng ta vào trước rồi nói sau, dù sao cũng đã đến nước này rồi, biết đâu cánh cửa này lại là một con đường sống cho chúng ta." Mạc Tử Phàm thật sự có thái độ rất lạc quan, dù không biết tình hình sắp tới sẽ thế nào, không thấy không sờ được, nhưng vẫn phải giữ vững tinh thần lạc quan.

Thấy Mạc Tử Phàm nghênh ngang bước vào cánh cửa đó, Thiên Thiền Đồng Tử tự nhiên cũng không do dự nữa, cũng theo chân đi vào, hai người đồng hành cùng nhau.

Qua cánh cửa, một thế giới hoàn toàn mới hiện ra, bởi vì bên trong ngôi mộ cổ này hoàn toàn khác với môi trường bên ngoài, bên trong vô cùng sáng sủa, tựa như một vương quốc đèn neon. "Đây là đâu???" Quả thực khi nhìn thấy một ngôi mộ cổ như vậy, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đều kinh ngạc thốt lên. "Chắc là mộ Long Vương, mau nhìn xem, ở đây hình như đang thờ cúng Long Vương gia thì phải?" Thiên Thiền Đồng Tử phát hiện ra một pho tượng đá Long

Vương, xung quanh pho tượng bày đầy các loại kỳ trân dị bảo, đều là những vật vô giá.

Mạc Tử Phàm quan sát kỹ lưỡng, xem ra đúng là như vậy, đây thật sự là một lăng mộ Long Vương, có lẽ Mạc Tử Phàm cảm thấy chắc là Long Vương gia đã âm thầm phù hộ nên họ mới sống sót được. "Nơi này đã có một lăng mộ Long Vương như vậy, xem ra đây chính là nguồn của dòng xoáy nước kia." Mạc Tử Phàm lập tức liên kết hai sự việc lại với nhau, cậu cảm thấy có lẽ ở đây mới là nơi cất giấu Càn Khôn Thảo Đồ mà cậu cần tìm. "Mau giúp tôi xem xem, ở đây có Càn Khôn Thảo Đồ không." Trong đầu Mạc Tử Phàm bây giờ, có lẽ chỉ toàn là Càn Khôn Thảo Đồ, vì ba câu nói đều không rời khỏi nó.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng hiểu tâm trạng của cậu, bởi Mạc Tử Phàm bây giờ chắc chắn rất muốn biết tung tích của Hoắc Linh, vậy thì phải lấy được Càn Khôn Thảo Đồ, chỉ có như vậy mới có thể giao dịch với thành chủ Thất Thải thành. "Nguồn của xoáy nước, nguồn của xoáy nước, nguồn của xoáy nước ở đâu..." Mạc Tử Phàm không ngừng lẩm bẩm câu nói này, nhưng lại không tìm thấy, xem ra cũng không dễ dàng được như ý muốn, có chút khó khăn. "Mau nhìn kìa, ở đó có một cái đầu rồng đang chảy nước." Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên la lên, Mạc Tử Phàm liền nhìn sang.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng đã đến trước đầu rồng, quả nhiên thấy nước từ trong miệng rồng không ngừng chảy ra, ở một vị trí cao như vậy, quả thực không đơn giản. "Chẳng lẽ đây là nguồn của con sông ngầm kia?

Chương 308

Nước trong con sông ngầm chẳng lẽ đều chảy ra từ đây?" Mạc Tử Phàm trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng biết hỏi Thiên Thiền Đồng Tử thì chắc chắn không ra được câu trả lời, nên phải tự mình nghiên cứu.

Mạc Tử Phàm lập tức nhoài người ra, sau đó cẩn thận quan sát cái đầu rồng đó, nhưng cũng không nhìn ra được gì, vì cậu không có khả năng đó. "Tao phải xem dưới nước rốt cuộc có chuyện gì?" Mạc Tử Phàm thật sự không chịu bỏ cuộc, nếu đã không nhìn rõ tình hình, vậy thì chi bằng tháo cái đầu rồng này xuống, biết đâu mọi chuyện sẽ sáng tỏ. "Làm vậy, cậu không thấy có chút báng bổ thần linh sao?

Như vậy không tốt lắm đâu, tôi còn đang mong Long Vương gia phù hộ cho mình đấy?" Hành vi này của Mạc Tử Phàm quả thực khiến Thiên Thiền Đồng Tử bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, nên phải nhắc nhở cậu. "Đừng có xía vào." Mạc Tử Phàm cảm thấy Thiên Thiền Đồng Tử có chút lo chuyện bao đồng, vì việc cậu muốn làm, không cần giải thích với hắn, nên tiếp tục một lòng một dạ loay hoay với cái đầu rồng.

Sau một hồi loay hoay, Mạc Tử Phàm quả nhiên đã tháo được cái đầu rồng xuống thành công, nhưng không ngờ, tiếp theo đó cả lăng mộ Long Vương cũng gặp họa, tốc độ dòng nước đột ngột tăng vọt.

Mạc Tử Phàm lần này thật sự đứng hình, cũng ý thức được mình đã gây ra đại họa.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm muốn tìm cách khắc phục thì mọi chuyện đã không còn kịp nữa, bởi vì dù cậu có làm cách nào để bịt lại cái lỗ đang phun nước ra ngoài, nhưng có thể thấy, cậu thật sự không

làm được. "Tôi sai rồi, mau tìm cách đi, xem xem tôi nên làm gì bây giờ?

Lăng mộ Long Vương một lát nữa chắc cũng bị ngập mất." Mạc Tử Phàm bây giờ thật sự hết cách, nên đành phải cầu cứu Thiên Thiền Đồng Tử, nhưng Thiên Thiền Đồng Tử cũng thật sự lực bất tòng tâm. "Thôi, kệ đi, sự đã đến nước này, hối hận cũng vô ích, chúng ta mau rời khỏi lăng mộ Long Vương thôi." Theo dòng nước không ngừng dâng lên trong lăng mộ Long Vương, Thiên Thiền Đồng Tử trong lòng cũng thấp thỏm không yên, nên hy vọng Mạc Tử Phàm cùng mình rời khỏi đây.

Mạc Tử Phàm nghe vậy, cảm thấy nếu cứ thế mà đi, chẳng phải là đã đến đây một chuyến công cốc sao?

Cậu không thể làm vậy được, phải tiếp tục tìm kiếm. "Không đi, nếu không tìm được Càn Khôn Thảo Đồ, tôi tuyệt đối không bỏ cuộc." Mạc Tử Phàm là người cứng đầu, tính tình cũng đặc biệt quật cường, nên một khi đã quyết định việc gì thì chắc chắn sẽ theo đến cùng.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng đành chịu thua cậu, nhưng nếu hắn là loại người ích kỷ, tự lo cho bản thân, có lẽ đã bỏ đi rồi, chứ không ở lại đây cùng chịu tội.

Khi mực nước tiếp tục dâng lên, một chuyện mà họ nằm mơ cũng không ngờ tới đã xảy ra, đó là có một tấm da dê khô vàng nổi lềnh bềnh trên mặt nước, đặc biệt thu hút sự chú ý. "Mạc Tử Phàm, mau nhìn tấm da dê đang nổi kia kìa, liệu có khả năng đó là Càn Khôn Thảo Đồ mà cậu cần không?" Thiên Thiền Đồng Tử cũng giống như Mạc Tử Phàm, thực ra không ai biết Càn Khôn Thảo Đồ rốt cuộc trông như thế nào, có thể là một cuốn sách, cũng có thể là một tờ giấy.

Thiên Thiền Đồng Tử phát hiện ra tấm da dê đó, cảm thấy kỳ lạ, nên lập tức nói cho Mạc Tử Phàm nghe, Mạc Tử Phàm quả nhiên

cũng chuyển ánh mắt sang. "Càn Khôn Thảo Đồ?" Mạc Tử Phàm trong lòng cũng không biết có phải không, tóm lại là nhìn cái gì cũng giống Càn Khôn Thảo Đồ, liền vội vàng đi lấy.

Hoàng thiên không phụ người có lòng, không uổng công Mạc Tử Phàm trước đó lãng phí bao nhiêu thời gian, tìm kiếm bao nhiêu lần đều không thành công, nay lại dễ dàng xuất hiện ngay trước mắt. "Đúng là Càn Khôn Thảo Đồ, thật sự là Càn Khôn Thảo Đồ, cuối cùng tôi cũng tìm được nó rồi." Mạc Tử Phàm lập tức mở tấm da dê ra, quả nhiên trên tấm da dê đó hiện rõ bốn chữ Càn Khôn Thảo Đồ, phát hiện này khiến Mạc Tử Phàm cũng vô cùng kích động.

Mạc Tử Phàm bây giờ tâm trạng đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn chút công phu, Mạc Tử Phàm cuối cùng đã đạt được nguyện vọng, lấy được Càn Khôn Thảo Đồ. "Được rồi được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây trước đã, đừng ở lại đây nữa." Thiên Thiền Đồng Tử thấy Mạc Tử Phàm lúc này kích động đến mức có chút đắc ý quên mình, nhưng tình hình hiện tại rất nguy cấp, nên phải rời đi trước mới được.

Mạc Tử Phàm lúc này mới hoàn hồn, vội vàng cùng hắn chuẩn bị rời đi.

Mạc Tử Phàm không có thời gian để đối đầu với đám cá quái này, dù sao đám cá này không sao cả, nhưng là con người, Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử thật sự chịu không nổi. "Hai chúng ta bây giờ thương lượng xem, tiếp theo có nên liều mạng mở một đường máu không." Mạc Tử Phàm lập tức nói ra suy nghĩ của mình, không chút giấu giếm cho Thiên Thiền Đồng Tử biết, Thiên Thiền Đồng Tử đương nhiên cũng không muốn chết, nên lập tức gật đầu đồng ý.

Mạc Tử Phàm lập tức lấy con dao găm trong túi ra, tiếp theo liền lấy hết dũng khí, với vẻ mặt đằng đằng sát khí, đi trước mở đường.

Những con cá quái cản đường bên cạnh cũng bị giết chết mấy con, nhưng những con cá quái khác vẫn không chịu bỏ cuộc, xem ra vì để ăn thịt người, chúng đến mạng cũng không cần. "Lũ quái vật chúng mày, mau tránh ra cho tao, đừng tưởng tao dễ bắt nạt, nói cho chúng mày biết, mấy con cá chết, cá thối này, chỉ có nước bị con người ăn thịt thôi, đừng có mà đòi ăn lại con người tao." Mạc Tử Phàm tiếp tục vung con dao găm trong tay, dù lúc này đã giải quyết được hơn chục con cá, nhưng cậu vẫn chưa hoàn toàn là người chiến thắng, vì cậu cũng đã bị đám cá quái đó cắn bị thương.

Thiên Thiền Đồng Tử đương nhiên cũng không ngồi chờ chết, cũng bám sát theo Mạc Tử Phàm, hai người phối hợp cũng không tệ.

Con sông ngầm vốn trong vắt thấy đáy, giờ đây vì cuộc chiến của hai bên mà nước sông đã bị nhuộm thành màu đỏ, nên mặt sông cũng có thể thấy một màu đỏ như máu. "Mùi máu tanh nồng quá, mau nhìn xem, màu đỏ trong sông kia không phải là máu người chứ?" "Chắc là máu người rồi, xem ra Long Vương gia đã hiển linh, lão nhân gia đã ăn thịt hai tên trộm mộ kia, ngài sẽ phù hộ cho chúng ta."...

Những người dân xung quanh lăng mộ Long Vương, nhìn thấy cảnh tượng trong sông, từng người một lập tức bắt đầu bàn tán xôn xao, lần lượt nói ra những phỏng đoán của mình.

Nhưng họ đều cho rằng Mạc Tử Phàm đã chết, nên cũng không còn ý muốn ở lại đây nữa, mọi người lần lượt rời đi, nơi đây lại trở lại vẻ yên tĩnh.

Nhưng không ai ngờ rằng, Mạc Tử Phàm lúc này vẫn sống khỏe mạnh, chỉ là Mạc Tử Phàm bây giờ để bảo toàn tính mạng, cũng đang liều mình chiến đấu. "Phàm ca, chúng ta bây giờ nên làm gì đây, lũ quái vật này thật sự không cần mạng, nếu chúng không đi, thì hai chúng ta chắc chắn cũng không đi được." Tâm lý của Thiên Thiền

Đồng Tử thật sự rất dễ sụp đổ, bởi vì hắn thật sự cảm thấy, sức lực của mình hoàn toàn không thể chống cự lại chúng, khó tránh khỏi trong lòng sẽ chán nản.

Mạc Tử Phàm vội vàng vắt óc suy nghĩ, phải nhanh chóng trong thời gian ngắn nhất, vận dụng những kinh nghiệm đã thấy hoặc đã nghe được. "Muốn thoát khỏi sự truy đuổi của đám cá quái này, tôi nghĩ chỉ có một cách." Mạc Tử Phàm lập tức như có điều suy nghĩ mà nói, đương nhiên cũng chỉ có cách này, còn có thể biến thành hiện thực hay không, mọi chuyện thật sự là một vấn đề lớn. "Mạc đại gia của tôi ơi, đã đến lúc nào rồi, không mau nói đi, làm tôi sốt ruột chết mất." Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không thể chờ đợi được nữa, nên lại một lần nữa thúc giục Mạc Tử Phàm, hy vọng cậu nhanh lên, dù sao thời gian của họ thật sự không còn nhiều. "Vậy tôi nói ngắn gọn nhé, tôi nghe người ta nói, chỗ xoáy nước dòng chảy rất mạnh, nên bất kể là cá gì, đều không thể sống sót ở khu vực đó, chúng ta quay lại chỗ xoáy nước đi." Mạc Tử Phàm lập tức nói ra cách của mình, tuy Thiên Thiền Đồng Tử đối với kế hoạch này cũng giữ thái độ hoài nghi, nhưng vẫn đi theo Mạc Tử Phàm.

Chương 309

"Tránh ra, tránh ra, mau mau tránh ra cho tao..." Mạc Tử Phàm tiếp tục như một tên đồ tể, vung con dao găm trong tay, không ngừng vung vẩy trước mặt đám cá quái.

Cá quái tuy muốn ăn thịt Mạc Tử Phàm, nhưng cũng thật sự không thể chống lại được con dao găm sắc bén, nên sợ bị dao găm giết chết, một số con cá nhát gan đã chọn cách nhường đường.

Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng tạo ra cơ hội cho Mạc Tử Phàm, nên hai người nhanh chóng chui vào một đường hầm, trong đường hầm đó không có nước, nên đám cá kia chỉ có thể đứng dưới nhìn lên, mà không có cách nào đi lên được.

Đối với Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử, cho dù hai người bây giờ đang ở trong một trạng thái an toàn, nhưng cũng không có nghĩa là đã an toàn hoàn toàn. "Cũng chỉ có vị trí trong đường hầm này là an toàn, bây giờ chúng ta thật sự tiến thoái lưỡng nan, phía trước có đám cá quái ăn thịt người, phía sau lăng mộ Long Vương bị nước ngập, chúng ta bây giờ thật sự quá khó khăn rồi." Cảm xúc bi quan của Thiên Thiền Đồng Tử lại trỗi dậy, vì hoàn cảnh hiện tại quả thực không tốt, không thoát ra được, nên hắn không khỏi than thở vài câu.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng đang đau đầu về vấn đề này, nhưng cậu cũng không cảm thấy mình sẽ cứ xui xẻo mãi như vậy, tin rằng nhất định có thể rời đi.

Mạc Tử Phàm từ lối vào của đường hầm nhìn ra ngoài, đám cá quái đó xem ra thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vẫn đang tụ tập thành đàn canh giữ ở đó. "Xem cái điệu bộ của đám cá quái kia, e rằng nhất thời sẽ không rời khỏi đây, chúng ta chỉ có thể tìm cách từ một

lối ra khác." Mạc Tử Phàm nói ra suy nghĩ trong lòng, vậy thì tiếp theo, cậu cũng tự nhiên phải chuẩn bị quay trở lại lăng mộ Long Vương đã bị nước nhấn chìm. "Ở đó toàn là nước?

Chúng ta bây giờ quay lại đó làm gì?

Đi tắm à?" Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không thể nghe theo Mạc Tử Phàm được nữa, bởi vì hắn cũng không thể vô điều kiện ủng hộ Mạc Tử Phàm, vì trong chuyện này, hắn cũng có quyền phát biểu. "Tuy đều ở trong nước, nhưng ít nhất trong lăng mộ Long Vương không có cá quái, hơn nữa đó là nguồn của dòng sông, cá quái cũng không dám vào đó, cậu có muốn cùng tôi vào không?

Hay ở lại đây bị cá ăn thịt, tôi không ép, cậu tự chọn đi." Mạc Tử Phàm cũng không muốn tranh cãi với Thiên Thiền Đồng Tử về chuyện này, dù sao cũng là cùng một chiến tuyến, cũng đã cùng nhau trải qua hoạn nạn một thời gian, lúc này, cuối cùng vẫn phải cùng nhau đối mặt.

Những lời khuyên nhủ chân thành vừa rồi của Mạc Tử Phàm, quả thực cũng khiến Thiên Thiền Đồng Tử nghe xong, cảm thấy có chút lý lẽ, nếu đã như vậy, thì không nên đối đầu với cậu nữa. "Cậu nói có lý, vậy tôi nghe cậu." Nghe Thiên Thiền Đồng Tử nói một cách miễn cưỡng như vậy, rõ ràng Mạc Tử Phàm cũng có thể cảm nhận được hắn chắc chắn là khẩu phục tâm bất phục, nhưng cậu cũng không so đo.

Khi Mạc Tử Phàm tiếp tục đi trước dẫn đường, Thiên Thiền Đồng Tử cũng theo sau quay trở lại lăng mộ Long Vương.

Việc đầu tiên khi quay lại lăng mộ Long Vương là phải tìm cách sửa lại cái đầu rồng bị Mạc Tử Phàm làm hỏng, chỉ có làm như vậy, mọi thứ mới có thể trở lại như cũ. "Rắc rối do cậu gây ra, cậu tự giải quyết đi." Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ chỉ cần nhìn thấy cái miệng

xoáy nước đang không ngừng phun nước, trong lòng liền tức anh ách, bởi vì hắn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm quả thực có trách nhiệm không thể chối cãi, nên trong chuyện này, cậu quả thực có chút hổ thẹn, nên cũng không nói gì. "Việc tôi làm sai, tôi đương nhiên sẽ xử lý ổn thỏa." Mạc Tử Phàm cũng không bị Thiên Thiền Đồng Tử nói như vậy mà nao núng, nên cũng lập tức đáp lại ngay, tiếp theo là lúc cậu thể hiện rồi.

Mạc Tử Phàm bây giờ lại quay trở lại lăng mộ Long Vương, đương nhiên bây giờ ngoại trừ vị trí dưới lối đi của đường hầm, tất cả những nơi khác đều đã bị nhấn chìm. "Cậu phải cẩn thận đấy." Thiên Thiền Đồng Tử bây giờ không xuống nước, vì hắn thật sự cảm thấy, ngâm mình trong nước đến sắp lột da rồi, nên ngồi trên miệng hố đó, yên lặng chờ đợi tin tức của Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm bây giờ đang lặn trong lăng mộ Long Vương, đương nhiên cũng phải nhanh chóng tìm một thứ gì đó có thể thay thế đầu rồng để làm vật liệu sửa chữa, lúc này cậu đang tìm kiếm khắp nơi dưới nước.

Trong lăng mộ Long Vương có vô số kỳ trân dị bảo, lúc này cho dù cả lăng mộ Long Vương đều bị nước nhấn chìm, nhưng ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu vẫn khiến lăng mộ Long Vương vô cùng hùng vĩ. "Ủa, kia là gì?

Hình như vừa khít có thể cắm vào vị trí xoáy nước kia." Mạc Tử Phàm sau một hồi tìm kiếm, quả nhiên đã tìm được một thứ tốt, đó là một cái chốt rất giống với cái đầu rồng đã bị làm hỏng, nhưng nó lại phát sáng, cậu cũng không quan tâm nhiều như vậy, lập tức bơi sang đó.

Mạc Tử Phàm cố gắng nhặt cái vật giống như cái chốt đó từ dưới đất lên, nhưng món đồ nhỏ này không hề đơn giản, trông chỉ to bằng

ngón tay cái, nhưng trọng lượng không hề nhẹ, dù cậu có dùng sức thế nào, cũng không nhấc lên được. "Cậu có thể đừng như người rảnh rỗi, ngồi đó xem kịch được không, tôi tìm được đồ rồi, mau xuống đây giúp tôi." Mạc Tử Phàm cảm thấy, nếu một mình chắc chắn không làm nên chuyện, vậy thì chi bằng gọi cả Thiên Thiền Đồng Tử xuống, hai người cùng nhau cố gắng. "Xuống ngay đây." Thiên Thiền Đồng Tử tự nhiên cũng biết chừng mực, tuy đôi khi có chút cảm xúc nhỏ, nhưng xét cho cùng, nhân phẩm cũng không tệ.

Trước khi Thiên Thiền Đồng Tử lại vào lăng mộ Long Vương, để có thể thoải mái hơn một chút trong nước, hắn đã cố ý hít một hơi thật sâu không khí trong lành, rồi mới không còn vướng bận gì mà nhảy xuống.

Mạc Tử Phàm bây giờ đã hội ngộ với Thiên Thiền Đồng Tử, vậy thì tiếp theo hai người phải hợp tác thật tốt, xem xem dựa vào sức của hai người, rốt cuộc có thể nhấc được cái chốt đó lên không. "Cái gì vậy?" Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên tò mò. "Đừng hỏi nữa, nhấc lên đi." Mạc Tử Phàm không trả lời câu hỏi này, vội vàng thúc giục.

Mạc Tử Phàm bây giờ trông tâm trạng không được tốt lắm, nên Thiên Thiền Đồng Tử cũng không nói gì nữa, tránh làm cậu nổi cáu, sẽ khó xử. "Bây giờ hai chúng ta cùng dùng sức nhé, phải nghe theo khẩu lệnh của tôi, phối hợp với tôi mà dùng lực." Mạc Tử Phàm lập tức ra vẻ lãnh đạo, nói với Thiên Thiền Đồng Tử như vậy. "Không vấn đề." Thiên Thiền Đồng Tử tự nhiên cũng phối hợp, không hề tỏ ra khó chịu. "Một hai ba, dùng lực." Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo hai người nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã nhấc được cái chốt đó lên. "Cùng tôi nhét nó vào cái xoáy nước kia đi." Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử hai người, cùng nhau cầm cái chốt nhỏ bé tưởng chừng không đáng kể này, nhưng lại vô cùng tốn sức, bơi về phía xoáy nước.

Nhờ nỗ lực của Mạc Tử Phàm, cuối cùng cậu đã thành công nhét cái chốt thần kỳ đó vào trong xoáy nước, vừa khít một cách hoàn hảo, trông như thể đã được chuẩn bị sẵn từ trước. "Quả là hoàn hảo, mấy trăm năm trước, những người thợ tài hoa thiết kế ngôi mộ cổ này chắc cũng đã lường trước vấn đề này, nên mới để lại cái này." Do xoáy nước bây giờ đã bị bịt lại, không còn nước trào ra nữa, nên Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên Mạc Tử Phàm lại không khỏi khâm phục người xưa.

Chưa đầy nửa canh giờ, vũng nước đầy ắp trong lăng mộ Long Vương ban đầu giờ đã chảy đi hết, đối với Mạc Tử Phàm, đây là điều quá tốt, cậu cũng có thể ở lại đây.

Chương 310

"Lăng mộ Long Vương bây giờ đã trở lại như cũ, nhưng chúng ta cũng không thể cứ ở mãi đây ngồi chờ chết được?

Mau xem xem, làm thế nào để rời khỏi đây?" Thiên Thiền Đồng Tử lại ném vấn đề nan giải này cho Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm cũng thật sự đau đầu về vấn đề này, nhưng cũng phải tự mình đối mặt.

Trong lăng mộ Long Vương, cũng không biết có lối ra nào khác không, tiếp theo hai người chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm, nhưng hy vọng tiếp theo sẽ có phát hiện gì đó.

Nhưng lại không có, đặc biệt là sau khi trải qua một trận lụt lớn, những thứ trước đây có bây giờ cũng không tìm thấy được nữa, nên cả hai đều có chút nản lòng. "Hay là mở Càn Khôn Thảo Đồ ra xem, xem trên đó có cách nào không, dù sao tấm bản đồ đó cũng được phát hiện ở đây, biết đâu lại có liên quan?" Thiên Thiền Đồng Tử đột nhiên nói như vậy, đây cũng là cách duy nhất có thể làm được lúc này, Mạc Tử Phàm lập tức vội vàng lấy Càn Khôn Thảo Đồ ra nghiên cứu, hy vọng có thể có đột phá mới.

Mạc Tử Phàm lập tức mở Càn Khôn Thảo Đồ ra, chính xác mà nói, đây là một tấm bản đồ, ghi lại vị trí của tất cả các ngôi mộ cổ trên đại lục này, nhưng đối với những nội dung này, cậu không quá chú trọng. "Cùng tôi nghiên cứu xem, xem trên tấm bản đồ này có manh mối nào không." Một mình Mạc Tử Phàm có lẽ suy nghĩ không nhanh được, nhưng bây giờ cũng phải gọi cả Thiên Thiền Đồng Tử đến, cùng nhau nghiên cứu.

Thiên Thiền Đồng Tử quả thực có chút kiến thức về bản đồ, đầu

tiên ngôi mộ cổ mà họ cần tìm là Long Vương Cổ Mộ, bởi vì chỉ có bắt đầu nghiên cứu từ ngôi mộ cổ này, mới có thể phát hiện ra lối thoát mới. "Nhìn đây, đây là Long Vương Cổ Mộ, nếu không có gì bất ngờ, đây chính là vị trí hiện tại của chúng ta, ở đây có một lối đi, chúng ta đi qua, đó chính là lối ra mới." Sau một hồi giải thích của Thiên Thiền Đồng Tử, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm không khỏi khâm phục khả năng phân tích của hắn, hai người nhanh chóng xác định được lối ra mới đó.

Nội dung của bản đồ đã nghiên cứu xong, lối ra mới cũng đã được phát hiện, vậy thì tiếp theo Mạc Tử Phàm cất Càn Khôn Thảo Đồ đi, chuẩn bị rời đi qua lối ra mới.

Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử cùng nhau nỗ lực, đẩy pho tượng đá Long Vương gia sang một bên, dưới pho tượng này, tự nhiên cũng có một lối đi, theo gợi ý trên bản đồ, nơi này có thể thông thẳng lên mặt đất. "Tôi đi trước, cậu đi sau tôi, để tránh phía trước gặp nguy hiểm." Mạc Tử Phàm nói những lời đường hoàng như vậy rồi nhảy xuống trước, đương nhiên Thiên Thiền Đồng Tử cũng không muốn làm chim đầu đàn, Mạc Tử Phàm muốn làm, thì cứ để cậu làm.

Thông qua mật đạo này, tuy bên trong tối om, cũng không nhìn rõ gì, do là một mật đạo dưới nước, nên đặc biệt ẩm ướt, thậm chí còn có một số mùi hôi khó ngửi, nhưng chỉ cần có thể rời khỏi đây, tất cả những điều này đều không thành vấn đề. "Tôi thấy ánh sáng rồi, đó nhất định là lối ra, hy vọng đi ra từ con đường này, sẽ không gặp nguy hiểm nữa, nếu không tôi khóc mất." Mạc Tử Phàm nhìn thấy tia sáng truyền vào từ trên đỉnh đầu, lập tức kích động không thôi, đương nhiên nếu có thể an toàn thuận lợi đi ra ngoài thì là một chuyện tốt, chỉ là không ai hy vọng chuyện không hay xảy ra.

Nghe Mạc Tử Phàm nói vậy, Thiên Thiền Đồng Tử không khỏi lườm một cái, sợ cái miệng quạ đen của Mạc Tử Phàm lại nói gở.

"Đừng nói nữa, đúng là cái miệng quạ đen, cậu thì vui trong đó, nhưng tôi không muốn cùng cậu chịu tội nữa đâu." Thiên Thiền Đồng Tử lập tức góp ý với Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy ngại ngùng, nên đành cười gượng một tiếng, cũng không nói gì nữa, cũng không biết có nguy hiểm không.

Nhưng lần này, cuối cùng họ cũng đã an toàn ra khỏi lối ra của mật đạo, bên cạnh cũng không có ai canh giữ, có lẽ đối với lối đi này, không ai biết đến.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm lên mặt đất, lại cảm thấy ánh nắng đặc biệt chói mắt, có thể là do ở trong môi trường mộ cổ dưới lòng đất quá lâu, nên vừa ra ngoài mới không quen như vậy.

Khi tình trạng khó chịu của Mạc Tử Phàm đã dịu đi một chút, cậu mới phát hiện, mình không phải ra từ cái giếng cạn kia, mà là ở trong một khu nhà hoang. "Đây là đâu?

Sao ở đây lại hoang vắng như vậy?" Mạc Tử Phàm lúc này cũng một đầu đầy sương mù, gãi đầu gãi tai, cũng không hiểu rõ, bây giờ rốt cuộc đang ở Thất Thải thành, hay Thái Dương thành, nên tỏ ra vô cùng nghi hoặc.

Đương nhiên khi Mạc Tử Phàm đang vắt óc suy nghĩ về vấn đề này, không ngờ tên Thiên Thiền Đồng Tử lại nghe thấy động tĩnh, chạy đến cửa lớn của khu nhà hoang để nhìn trộm. "Phàm ca, mau nhìn đi, xem kìa, phía trước có rất nhiều cô gái xinh đẹp?

Môi trường bên ngoài thật tốt, hoàn toàn khác với bên trong." Thiên Thiền Đồng Tử vừa nhìn trộm, vừa tỏ ra vô cùng thích thú.

Mạc Tử Phàm cũng đầy tò mò về vấn đề này, nên đành phải tạm gác chuyện kia sang một bên, cũng đến vị trí cửa lớn, cùng Thiên Thiền Đồng Tử nhìn qua khe cửa.

Nhìn thế giới bên kia chỉ cách một cánh cửa, không thể không nói, quả thực khiến người ta ngưỡng mộ, thậm chí có chút ghen tị, đặc biệt là những mỹ nữ bên ngoài, vô cùng xinh đẹp, quả thực như tiên nữ hạ phàm. "Ực, những người này..." Ngay cả Mạc Tử Phàm, cũng xem đến mức có chút chảy nước miếng, dù sao nhìn thấy nhiều mỹ nữ như vậy, là một người đàn ông, sao có thể không động lòng.

Nhưng đúng lúc Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm đang xem, hai người không ai ngờ rằng, lúc này, có một thị vệ có tướng mạo vô cùng thanh tú, đã sớm xuất hiện bên cạnh, đang nhìn họ. "Hai tên háo sắc to gan bằng trời, dám trốn ở đây nhìn trộm nữ nhân của ta, ta thấy các ngươi không muốn sống nữa rồi phải không?

Là ai, mau thành thật khai báo." Nghe thấy giọng của tên lính này, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử giật mình, ánh mắt của hai người mới vội vàng thu lại từ phía bên kia khe cửa. "Ngươi lại là ai?" Mạc Tử Phàm cảm thấy tên lính nhỏ này có vẻ quen quen, không biết đã gặp ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra, tóm lại là cảm thấy quen mắt, liền hỏi lại. "Ta đang hỏi ngươi, ngươi trả lời câu hỏi của ta trước." Tên lính đó cũng khá kiêu ngạo, tiếp tục đối đáp với Mạc Tử Phàm như vậy, tiếp theo hai người có lẽ cũng không nói chuyện được nữa.

Thiên Thiền Đồng Tử không muốn bị bắt, dù sao đã trải qua quá nhiều khổ nạn, bây giờ khó khăn lắm mới được tự do, phải giải quyết hắn đi. "Đừng nói nhảm với hắn nữa, nếu để hắn gọi người khác đến, thì hai chúng ta lại gặp xui xẻo, chi bằng nhân lúc này giết hắn đi." Thiên Thiền Đồng Tử sở dĩ có suy nghĩ như vậy, thực ra cũng có thể hiểu được, dù sao lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người cũng không thể không có, phải đồng thời tận dụng.

Nghe những lời vừa rồi của Thiên Thiền Đồng Tử, quả thực cũng khiến tên lính đó vô cùng tức giận, thật sự cảm thấy hai người này

cũng quá ngông cuồng, phải biết nơi này là địa bàn của Thái Dương thành. "Ha ha, dựa vào các ngươi mà cũng đòi giết ta, có biết các ngươi đang ở đâu không?

Đây là phủ thành chủ Thái Dương thành của ta." Tên lính cũng không hề yếu thế, lại lấy uy danh của phủ thành chủ ra để uy hiếp Mạc Tử Phàm, nhưng hiển nhiên không có tác dụng. "Đừng nói là phủ thành chủ Thái Dương thành nhà ngươi, phủ thành chủ Thất Thải thành ta còn đến rồi, không phải vẫn sống nhăn răng đó sao?

Ngươi nghĩ có thể dọa được ta à?" Thiên Thiền Đồng Tử xem ra đã đối đầu với tên lính, hai người cứ thế cãi qua cãi lại, Mạc Tử Phàm lại vẫn đang quan sát tên lính.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, Mạc Tử Phàm thật sự đã phát hiện ra một chi tiết nhỏ, nếu không nhìn kỹ, người bình thường thật sự sẽ nghĩ đây chỉ là một tên lính. "Hóa ra là thân nữ nhi, thú vị đấy." Mạc Tử Phàm hiển nhiên đã nhìn thấu thân phận của tên lính, nên cũng có chút hứng thú với cô, nhưng cũng chỉ biết là nữ thôi, tạm thời cũng không cần phải vạch trần.

Chương 311

Thiên Thiền Đồng Tử sợ tên lính này thu hút người khác đến, lúc đó sẽ không đi được, nên muốn giết tên lính.

Tên lính nhỏ cũng không khách khí với hắn, vì tên lính nhỏ này có lẽ rất tự tin, cảm thấy không cần gọi người, một mình vẫn có thể giải quyết được. "Ai sợ ai chứ, có bản lĩnh thì ra tay đi." Nếu Thiên Thiền Đồng Tử và tên lính đã căng như dây đàn, đến mức không thể tiếp tục nói chuyện được nữa, vậy thì bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục xé rách mặt mũi, lập tức bắt đầu so tài quyền cước.

Mạc Tử Phàm lại đóng vai một người xem kịch, ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, cũng không giúp Thiên Thiền Đồng Tử, khiến Thiên Thiền Đồng Tử rất bất bình với cậu. "Mạc Tử Phàm, cậu có ý gì vậy, xem kịch à?

Tôi làm vậy cũng là để bảo vệ an toàn cho cả hai chúng ta, cậu có thể giúp một tay được không?" Thiên Thiền Đồng Tử cũng có thể cảm nhận được, tên lính này tuy trông gầy yếu, nhưng võ công lại không tệ, nhất thời cũng không có nhiều tự tin, có chút áp lực. "Tôi tin cậu, cậu nhất định có thể làm được, cố lên." Mạc Tử Phàm vẫn không vội không hoảng, tiếp tục mỉm cười, ở một bên nói lời mát mẻ, càng khiến Thiên Thiền Đồng Tử vô cùng tức giận, nhưng cũng không làm gì được.

Tên lính lúc này trong lòng cũng có chút rối bời, tại sao Mạc Tử Phàm lại ở bên cạnh lén lút cười?

Chẳng lẽ đã phát hiện ra thân phận của mình, không bình thường lắm.

Nếu đã không trông mong được Mạc Tử Phàm giúp đỡ, vậy thì

tiếp theo Thiên Thiền Đồng Tử chỉ có thể dựa vào chính mình, dù sao là một đại nam nhân, chẳng lẽ lại dễ dàng bị một tên lính đánh bại sao? "Ngươi chết chắc rồi." Thiên Thiền Đồng Tử cũng không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta nữa, nên cũng cảm nhận được, thực lực của đối phương, thực ra cũng không đến mức đó, chỉ cần dùng đại chiêu, hoàn toàn có thể dễ dàng chiến thắng.

Tên lính quả nhiên cũng cảm thấy áp lực, mắt thấy sắp bị Thiên Thiền Đồng Tử giết chết, tỏ ra vô cùng bất lực, không chạy thoát được.

Thiên Thiền Đồng Tử lúc này trong lòng lại vô cùng vui sướng, bởi vì hắn cho rằng, nếu tiếp theo không có gì bất ngờ, thì tên lính nhỏ ngông cuồng này chắc chắn sẽ chết.

Mạc Tử Phàm không thể ngồi yên không quản nữa, bởi vì cho dù đang xem kịch, nhưng cũng nên có chừng mực chứ?

Đối phó với một cô gái, phải biết thương hoa tiếc ngọc. "Dừng tay cho tôi." Mạc Tử Phàm đột nhiên xuất hiện với tốc độ như gió, sau đó dùng thân thể mình che chắn cho tên lính phía sau, đồng thời hét lên yêu cầu dừng lại.

Thiên Thiền Đồng Tử cũng không muốn làm Mạc Tử Phàm bị thương, không chừng nếu tiếp theo cứ ra tay, thì người cuối cùng chịu thiệt, có lẽ cũng chỉ có thể là mình. "Mạc Tử Phàm, cậu có bị bệnh không?

Không giúp tôi thì thôi, bây giờ tôi chỉ còn một chút nữa là có thể giết nó rồi..." Đối với những gì Mạc Tử Phàm đang làm, Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không thể nhìn nổi nữa, cũng không quản ba bảy hai mốt, trực tiếp chất vấn, hy vọng Mạc Tử Phàm cho một lời giải thích hợp lý. "Đối với con gái, cậu không thể dịu dàng hơn một chút sao?" Mạc Tử Phàm cười cười, sau đó lại nhìn tên lính, rất áy náy mà nói ra

thân phận của cô, nghe thấy tin này, Thiên Thiền Đồng Tử cũng lộ vẻ mặt ngơ ngác. "Cô... cậu biết?

Cô ấy là con gái?" Thiên Thiền Đồng Tử và Mạc Tử Phàm, lúc này ánh mắt đều hướng về phía tên lính, quả thực cũng khiến tên lính đó trong nháy mắt đỏ mặt, xem ra không giả vờ được nữa. "Quả nhiên không đơn giản, lại có thể nhìn ra ta nữ cải nam trang, ta bây giờ chỉ cần một câu nói, có thể gọi người đến, lúc đó ngươi sẽ đầu lìa khỏi cổ." Tên lính ném mũ giáp xuống, quả nhiên lộ ra một mái tóc dài đen óng, rất xinh đẹp, có vài phần cảm giác giống Âu Dương Thiến Tuyết. "Sẽ không đâu, bởi vì nếu cô thật sự muốn dồn tôi vào chỗ chết, hoàn toàn không cần phải đợi đến bây giờ, thực ra sớm đã có thể làm vậy rồi." Mạc Tử Phàm tỏ ra bình tĩnh, nên những lời vừa rồi, quả thực cũng ở một mức độ nào đó khiến cô gái kia kinh ngạc.

Cô gái cảm thấy Mạc Tử Phàm này không tầm thường, tuy chưa từng quen biết, nhưng hôm nay, quả thực đã để lại ấn tượng không tồi. "Ngươi không biết thân phận của ta?" Cô gái đột nhiên không thể tin được nhìn Mạc Tử Phàm, cuối cùng hỏi ra câu hỏi này. "Tôi không biết, tôi cũng đang đoán, cô có quan hệ gì với Âu Dương Thiến Tuyết không?" Mạc Tử Phàm tiếp tục nói ra phỏng đoán của mình, sau đó hy vọng cô gái này có thể tự mình trả lời, như vậy mới có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu. "Ngươi quen chị ta?

Âu Dương Thiến Tuyết là chị gái của ta, tên ta là Âu Dương Vũ Phi." Nghe xong cô gái tự báo gia môn, phỏng đoán của Mạc Tử Phàm quả nhiên không sai, nhưng nghĩ đến cảnh ngộ của Âu Dương Thiến Tuyết, trong lòng Mạc Tử Phàm lại một trận nghẹn ngào.

Sau khi biết được thân phận thật sự của Âu Dương Vũ Phi, không chỉ Mạc Tử Phàm trong lòng có chút nghẹn ngào, ngay cả Thiên Thiền Đồng Tử, cũng cảm thấy tiếp theo e rằng tình tiết sẽ đảo ngược. "Ta hỏi ngươi đó?

Sao không nói gì?

Ngươi không quen chị ta Âu Dương Thiến Tuyết à?" Do thấy Mạc Tử Phàm hổ thẹn cúi đầu, trong lòng Âu Dương Vũ Phi cảm thấy có chút không ổn, nên phải liên tục hỏi cho rõ ràng. "Mạc Tử Phàm, cậu ở đây làm gì?

Không phải có việc sao?

Chúng ta đi thôi." Thiên Thiền Đồng Tử trong lòng cũng rõ ràng, nếu để Âu Dương Vũ Phi biết Âu Dương Thiến Tuyết đã chết, mà còn có liên quan đến Mạc Tử Phàm, vậy thì tiếp theo e rằng hai người cũng sẽ đại chiến một trận.

Nghe Thiên Thiền Đồng Tử đang tìm cớ, hy vọng có thể đi trước một bước, không tiếp tục ở lại nơi này nữa, Mạc Tử Phàm cũng đang chuẩn bị cùng hắn rời đi. "Vũ Phi, đừng nói nhảm với hắn nữa, người này chính là hung thủ hại chết chị gái con." Đúng lúc Mạc Tử Phàm định rời đi, không ngờ cửa lớn đột nhiên mở ra, hóa ra trận đấu trong khu nhà hoang vừa rồi, đã bị thành chủ phát hiện.

Thành chủ Thái Dương thành cũng xuất hiện ở đây, đương nhiên bên cạnh ông ta, là một đội binh lính xếp hàng vô cùng chỉnh tề, xem ra lần này hiển nhiên là có chuẩn bị. "Cha?

Chương 312

Chị gái con chết rồi?" Nghe những lời vừa rồi của thành chủ, tin tức này, quả thực khiến Âu Dương Vũ Phi nhất thời không thể chấp nhận được, như một tia sét giữa trời quang, khiến cô vô cùng đau khổ. "Vũ Phi, con phải báo thù cho chị gái, ta đã vất vả bồi dưỡng hai chị em các con bao nhiêu năm, ta ra lệnh cho con lập tức giết hắn." Thành chủ Thái Dương thành thật sự lòng dạ độc ác, để thực hiện mục đích của mình, không tiếc lợi dụng con gái, lúc này còn bắt Âu Dương Vũ Phi đi giết Mạc Tử Phàm, thật sự tàn nhẫn.

Âu Dương Vũ Phi lúc này cũng tức giận ngút trời, bởi vì tình cảm giữa cô và Âu Dương Thiến Tuyết vô cùng sâu đậm, nên việc báo thù cho Âu Dương Thiến Tuyết, dù không làm được, cũng phải làm.

Mạc Tử Phàm do trong lòng tồn tại sự áy náy, dù không phải chính tay giết Âu Dương Thiến Tuyết, nhưng cái chết của Âu Dương Thiến Tuyết, cũng không thoát khỏi liên quan đến cậu, nếu đã như vậy, cũng không cần phải trốn tránh nữa. "Mạc Tử Phàm, mau giải thích với cô ấy đi, đó là lựa chọn của Âu Dương Thiến Tuyết, không liên quan đến cậu, mau lên." Thấy Mạc Tử Phàm lại đứng yên ở đó, chờ Âu Dương Vũ Phi đến giết, nên Thiên Thiền Đồng Tử thật sự không thể do dự được nữa, vội vàng nhắc nhở. "Tôi không có gì để nói." Mạc Tử Phàm thật sự không có vẻ gì là xúc động, không đi giải thích, bởi vì tên thành chủ này hận cậu đến tận xương tủy, dù thế nào cũng sẽ không chịu bỏ qua. "Vũ Phi, động thủ." Thành chủ Thái Dương thành đã nắm bắt được tâm lý áy náy này của Mạc Tử Phàm, nhưng nếu phái người đi tấn công, Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ phản kháng, nên chỉ có Âu Dương Vũ Phi đi, cậu mới không phản kháng.

Âu Dương Vũ Phi đi đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, đương nhiên

cùng lúc đó, mắt thấy sắp giết được Mạc Tử Phàm để báo thù cho chị gái, nhưng Mạc Tử Phàm lại không chết được. "Nếu cô nhất định phải báo thù cho Âu Dương Thiến Tuyết, tôi lúc nào cũng hoan nghênh, nhưng không phải bây giờ, tôi bây giờ còn có chuyện chưa xử lý xong." Mạc Tử Phàm nói xong những lời này, liền lập tức muốn rời khỏi đây, nhưng thành chủ Thái Dương thành sao có thể cho phép cậu rời đi?

Nên liền lập tức hạ lệnh bao vây. "Đừng đi, ta không cần biết ngươi có lý do gì, ngươi đã giết chị gái ta, phải chết." Âu Dương Vũ Phi cũng không cho cậu cơ hội, cộng thêm có một đội binh lính bao vây, quả thực đã tạo thành áp lực lớn cho Mạc Tử Phàm, đi thật sự quá khó. "Ha ha, không thoát được đâu, hôm nay chờ chết đi." Thành chủ Thái Dương thành lúc này càng đắc ý, một chút cũng không cảm thấy hai người có thể chạy thoát được, sau đó cũng tự mình chuẩn bị trừ khử hai người.

Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử cũng ra sức chống cự, nên nhất thời, cũng không đến mức có nguy cơ đến tính mạng.

Đúng lúc hai bên đang liều mạng chém giết, đột nhiên lại có một nhóm người mặc đồ đen từ trong lối đi của ngôi mộ cổ đó chui ra, trong nháy mắt bắt đầu giúp Mạc Tử Phàm chống cự. "Ngươi đi trước đi, chủ nhân của ta đang chờ đồ của ngươi." Tên cầm đầu của nhóm người mặc đồ đen vừa xuất hiện, đã đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, nói như vậy, Mạc Tử Phàm dù có động ngón chân cũng biết những người này là người của thành chủ Thất Thải thành. "Khốn kiếp, là ai?

Dám xuất hiện ở Thái Dương thành của ta làm càn." Do nhóm người mặc đồ đen đột nhiên gia nhập, trong nháy mắt khiến thành chủ Thái Dương thành tức giận đến mức đỏ mặt, bởi vì những người này rõ ràng là đến cứu Mạc Tử Phàm, chẳng phải là khiến kế hoạch của

ông ta lại một lần nữa đổ bể sao. "Vậy đa tạ." Mạc Tử Phàm đang sầu não không biết làm thế nào để thoát thân, nếu đã đến rồi, vậy thì không khách khí nữa.

Với sự giúp đỡ và yểm trợ của những người áo đen, áp lực của Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử tự nhiên cũng giảm đi rất nhiều, vậy thì tiếp theo hai người thuận lợi đào thoát.

Mạc Tử Phàm cũng không quan tâm đến sống chết của những người áo đen đó, cho dù những người này ở đây, tuy bề ngoài là để cứu cậu, nhưng thực tế sau lưng chỉ là làm việc cho thành chủ Thất Thải thành mà thôi. "Mạc Tử Phàm, trước khi cậu giao Càn Khôn Thảo Đồ cho thành chủ Thất Thải thành đó, tôi không thể không nhắc nhở cậu, người đó không đáng tin, hy vọng cậu tốt nhất nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Thiên Thiền Đồng Tử cũng không biết trong lòng mình nghĩ gì, nhưng phải nói ra suy nghĩ của mình cho Mạc Tử Phàm biết, cũng hy vọng cậu có thể chuẩn bị trước.

Mạc Tử Phàm chắc chắn đã nghe lọt tai, nhưng lúc này quả thực cũng không suy nghĩ lung tung, dù sao chuyện chưa có gì chắc chắn, bây giờ quả thực không thích hợp để tìm chuyện không vui. "Cậu không đi cùng tôi nữa à, cậu định đi đâu?" Mạc Tử Phàm bây giờ đổi hướng, tiếp tục chuẩn bị lên đường đến Thất Thải thành, lại phát hiện Thiên Thiền Đồng Tử lại đứng sững tại chỗ, không theo kịp, nên ngạc nhiên hỏi. "Tôi không thể quay lại được nữa, nơi đó, e rằng nếu tôi thật sự quay lại?

Chắc chắn không phải là kết quả tôi muốn, nên chúng ta chia tay ở đây thôi." Nỗi lo trong lòng Thiên Thiền Đồng Tử, có lẽ cũng không phải là không có lý, nếu đã quyết định như vậy, Mạc Tử Phàm quả thực cũng không tiện ép buộc hắn.

Đúng như người ta nói, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn,

duyên phận giữa họ cũng là do số phận sắp đặt, cùng nhau kề vai sát cánh, đi một chặng đường, tiếp theo quả thực cũng nên nói lời từ biệt. "Vậy bảo trọng, hy vọng sau này nếu có duyên, sẽ gặp lại." Mạc Tử Phàm và Thiên Thiền Đồng Tử đơn giản ôm nhau một cái, tuy trong lòng ít nhiều có chút không nỡ, nhưng cũng phải tôn trọng lựa chọn của đối phương, sau đó một mình lên đường.

Khi Mạc Tử Phàm quay lại Thất Thải thành, thành chủ Thất Thải thành đã sớm nhận được tin, nên lúc này, cũng đang đợi Mạc Tử Phàm trở về.

Nhìn thấy Mạc Tử Phàm hướng về Thất Thải thành, có nghĩa là tiếp theo ông ta có thể có được thứ mình hằng ao ước. "Cậu đã về rồi, theo như ta biết, quả thực đã thành công lấy được Càn Khôn Thảo Đồ mà ta hằng mong ước, ta nhất định phải vì cậu mà mở tiệc chiêu đãi, để cậu biết, cậu hữu dụng đến mức nào." Thành chủ Thất Thải thành lúc này cũng không kìm được, lập tức nói ra kế hoạch trong lòng với huynh đệ của mình là Tiểu Long.

Tiểu Long bây giờ cũng không biết nên làm gì, bởi vì thành chủ Thất Thải thành này tuy đối xử với hắn không tệ, nhưng lại lợi dụng Mạc Tử Phàm đi đoạt lấy Càn Khôn Thảo Đồ, e rằng sẽ không có chuyện gì tốt. "Vậy sao?

Tôi nghĩ bây giờ không bằng nên đối phó với cậu ta, cậu ta không phải người thường, nếu biết ông chỉ đang lợi dụng cậu ta, vậy thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Tiểu Long quả nhiên hiểu rõ Mạc Tử Phàm, tâm lý và tính cách của Mạc Tử Phàm, cũng đã bị hắn nắm bắt rõ ràng, lúc này không thể không lo lắng về vấn đề này.

Nhưng đối với những lo lắng này của Tiểu Long, thành chủ lại cảm thấy lo lắng của hắn quả thực là thừa thãi, vì có lẽ ông ta cảm thấy hoàn toàn có thể xử lý ổn thỏa.

Mạc Tử Phàm trong lòng chỉ nghĩ đến một điều, lát nữa thôi, có thể gặp được Hoắc Linh, người mà cậu chưa từng gặp mặt, tuy không có giao tình gì với cô, nhưng chuyện đã hứa với người khác, dù khó khăn đến đâu, Mạc Tử Phàm cũng phải làm được. "Càn Khôn Thảo Đồ mà ông muốn, tôi bây giờ đã mang về nguyên vẹn." Mạc Tử Phàm lúc này đã đến bên cạnh thành chủ Thất Thải thành, nói như vậy, nhưng cũng tỏ rõ, phải gặp Hoắc Linh trước, mới đưa đồ cho ông ta. "Cậu đưa Càn Khôn Thảo Đồ cho ta trước, ta sẽ lập tức sắp xếp cho cậu gặp Hoắc Linh." Thành chủ Thất Thải thành thấy thái độ này của Mạc Tử Phàm, quả thực có chút khó đối phó, bởi vì nếu không nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Linh, cậu ta chắc chắn sẽ không giao ra Càn Khôn Thảo Đồ, nên ông ta bịa ra cớ.

Nhưng Mạc Tử Phàm cũng không phải kẻ ngốc, có lẽ vào giây phút này, cậu mới bừng tỉnh, thật sự cảm thấy, có lẽ mình đã bị tên thành chủ này lợi dụng, nhưng bây giờ phải xác thực. "Tiểu Long, tôi coi cậu là huynh đệ tốt của mình, vậy nói cho tôi biết, Hoắc Linh rốt cuộc đang ở đâu?" Mạc Tử Phàm lúc này tràn đầy lửa giận, quả thực cũng không nói nhảm với tên thành chủ giảo hoạt đó nữa, tiếp theo liền chuyển ánh mắt sang Tiểu Long.

Tiểu Long không có mưu sâu kế hiểm như thành chủ, cũng không có nhiều tâm cơ, nên đối mặt với câu chất vấn của Mạc Tử Phàm, đều không dám nói dối, nên ấp a ấp úng nửa ngày, cuối cùng không nhịn được nữa. "Tôi không lừa dối cậu nữa, thực ra Hoắc Linh căn bản không ở Thất Thải thành của chúng tôi, thành chủ chỉ lợi dụng cậu thôi." Lời của Tiểu Long vừa dứt, Mạc Tử Phàm tại chỗ nổi điên.

Chương 313

Mạc Tử Phàm đang chăm chú quan sát, không ngờ tên thành chủ lại đột nhiên ra tay bất ngờ, đẩy cậu một cái, trong nháy mắt khiến Mạc Tử Phàm lại một lần nữa rơi vào cảnh khốn cùng.

Mạc Tử Phàm do không chút phòng bị, nên cả người bị một lực đẩy, trước mặt cậu lập tức xuất hiện một cái bẫy, cả người rơi xuống. "Tên khốn nạn này, mẹ nó chứ lại lừa tao?" Mạc Tử Phàm lúc rơi xuống, mới bừng tỉnh, hiểu ra mình rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào, dễ dàng tin người khác như vậy, để rồi ba lần bốn lượt bị tên thành chủ lừa gạt. "Ha ha ha, không thể trách ta được, bởi vì tất cả, đều là do ngươi tự chuốc lấy, nếu đã không chịu ngoan ngoãn hợp tác với ta, vậy ta sao có thể tha cho ngươi?

Ở dưới đó mà suy nghĩ cho kỹ đi, rồi hẵng tìm ta." Thành chủ nhìn Mạc Tử Phàm rơi xuống, cũng biết nhất thời, có lẽ cũng không có cách nào lên được, nên trong lòng tự nhiên không còn lo lắng gì nữa.

Nếu Mạc Tử Phàm thật sự muốn tuyệt địa cầu sinh, thuận lợi thoát ra khỏi cái bẫy này, vậy thì mọi chuyện có lẽ thật sự cần dựa vào kỳ tích, phải xem ông trời có đứng về phía cậu không.

Mạc Tử Phàm sau một hồi rơi tự do, cuối cùng cũng đã tiếp đất, nhưng khi cố gắng thoát ra khỏi đây, lại phát hiện mình thật sự quá ngây thơ. "Nơi này quả thật là tường đồng vách sắt, đặc biệt là loại tường này, căn bản không phải sức người có thể phá vỡ, tường lại vô cùng trơn láng, xem ra lần này e rằng mình không ra được rồi." Do đã thử liên tiếp mấy lần, nhưng cũng không phát hiện ra cách nào khả thi để rời đi, nếu đã như vậy, trong lòng Mạc Tử Phàm chắc chắn vô cùng uất ức.

Tiểu Long thấy thành chủ đối xử với Mạc Tử Phàm như vậy, trong lòng cũng vô cùng rối bời, bởi vì bây giờ hắn thật sự cảm thấy mình đang ở một vị trí khó xử, không biết nên giúp ai, nên vô cùng lạc lõng. "Tiểu Long ca ca, em biết anh và tên thành chủ đó không phải cùng một loại người, anh lương thiện hơn nhiều, nên có thể cứu Phàm ca của em không?" Tiểu Vu Nữ cũng có thể nhìn ra tâm trạng của Tiểu Long, nhưng là một cô gái yếu đuối, muốn cứu người, chắc chắn không được, nên chỉ có thể cầu cứu Tiểu Long.

Tiểu Long cũng cảm thấy, lời của Tiểu Vu Nữ có lý, dù sao Mạc Tử Phàm đối xử với hắn cũng không tệ, cũng đã cứu Thất Thải thành đang trên bờ vực hủy diệt, cách làm của thành chủ Thất Thải thành quả thực quá không nên. "Yên tâm đi, anh nhất định sẽ giúp em cứu cậu ấy ra, đưa cậu ấy an toàn rời khỏi đây." Tiểu Long để không làm Tiểu Vu Nữ thất vọng, cũng không cần biết mình rốt cuộc có năng lực cứu Mạc Tử Phàm ra không, nhưng lời hứa này, hắn đã nhận lời.

Mạc Tử Phàm lúc này vẫn đang không ngừng giãy giụa, nhưng chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, mỗi lần giãy giụa, cuối cùng đổi lại cũng không có một lần thành công, chỉ làm cho trên người thêm vài vết bầm tím mà thôi. "Người đâu, mau đến đây, rốt cuộc có ai không?

Tất cả đều câm hết rồi à?

Không nghe thấy lão tử đang gọi sao?" Mạc Tử Phàm thật sự vô cùng tức giận, nên cho dù bây giờ là tù nhân, nhưng lại không thèm hạ mình, thể hiện khí phách của mình, la hét ầm ĩ.

Nhưng dù vậy, vẫn không có ai chịu đáp lại, nên không khỏi khiến Mạc Tử Phàm tức giận, xem ra không trông cậy vào người khác được rồi, vậy thì chi bằng để mình tĩnh tâm lại.

Mạc Tử Phàm lúc này tiếp tục bắt đầu lần mò trong cái bẫy này,

tuyệt đối không tin cái bẫy này không có lối ra, nếu không, ban đầu cái bẫy này làm sao xây dựng thành công được?

Nên phải nghiêm túc khám phá.

Mà nói về Tiểu Long, biết Mạc Tử Phàm bị nhốt ở đây, nếu đã đồng ý yêu cầu của Tiểu Vu Nữ, thì phải thực hiện, nên chuẩn bị đi cứu Mạc Tử Phàm.

Nhưng hiện thực cuối cùng không như ý muốn, động tĩnh của Tiểu Long, tất cả đã sớm nằm trong dự liệu của tên thành chủ đó, nên lúc này Tiểu Long vừa xuất hiện, lập tức bị thuộc hạ của thành chủ vây công. "Tiểu Long, tuy ta khâm phục dũng khí của ngươi, nhưng lệnh của thành chủ, ta phải tuân theo, nên ta đành phải đắc tội." Những thuộc hạ của thành chủ đó, cũng không nói nhảm với Tiểu Long nữa, vì thành chủ đã giao cho họ nhiệm vụ quan trọng như vậy, nên họ cũng tuyệt đối phải kiên trì giữ vững vị trí.

Cho dù bây giờ đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, nhưng Tiểu Long một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, đầu tiên những người này cũng không dám thật sự giết hắn, thứ hai hắn rất tự tin vào Huyền Long Kiếm Pháp của mình. "Là các ngươi ép ta, đừng trách ta không khách khí." Tiểu Long lập tức đánh nhau với đám lính này, thành chủ thực ra đang ở gần đó lén lút quan sát, nên đối với việc làm của Tiểu Long, cũng thất vọng. "Khi cần thiết, xử lý cả hắn đi." Để thực hiện tham vọng của mình, dù là huynh đệ ruột thịt, tên thành chủ này cũng sẽ không nương tay.

Mạc Tử Phàm hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra ở bên trên, bởi vì lúc này hắn đang tìm cách thoát ra ngoài.

Tiểu Long cuối cùng quả bất địch chúng, nhưng vẫn thà chết không chịu khuất phục, dù trên người đã có vết thương cũng không rời đi, trừ phi mang theo Mạc Tử Phàm.

“Tiểu Long, đắc tội rồi.” Gã lính dẫn đầu, sau khi nhận lệnh của thành chủ, cũng chuẩn bị ra tay, nhưng vẫn còn chút lương tâm.

Thay vì giết cậu, thà ném cậu xuống bẫy, để cậu tự cầu phúc.

“Làm vậy, các người không sợ báo ứng sao?

Mạc Tử Phàm là ân nhân của thành Thất Sắc chúng ta, ta thật sự cảm thấy nhục nhã khi chung một giuộc với các người.” Những lời của Tiểu Long có lẽ không phải để nói cho đám lính bên cạnh nghe, mà chủ yếu là cho gã thành chủ kia, nhưng gã nghe xong cũng chẳng hề xấu hổ.

Gã lính kia trực tiếp đánh một chưởng, Tiểu Long lập tức rơi vào bẫy.

Người khác thường sẽ không phát hiện ra, trừ phi là người vô cùng quen thuộc với nơi này.

“Làm gì thế?

Tao không bảo mày giết nó à?

Sao lại đánh nó rơi xuống?” Rõ ràng, hành động vừa rồi của gã lính khiến thành chủ có chút bất ngờ.

Nếu đã như vậy, gã liền cho rằng tên lính này không trung thành với mình.

“Thành chủ, nghe tôi giải thích, thực ra tôi...” Chưa đợi gã lính giải thích xong, hắn đã trở thành hồn ma dưới đao của thành chủ.

Lúc đó Mạc Tử Phàm đang vắt óc suy nghĩ tìm lối ra, bỗng nhiên, một người từ trên đỉnh đầu rơi xuống khiến hắn giật nảy mình.

Khi nhìn rõ người đó là Tiểu Long, hắn cũng không có sắc mặt tốt đẹp gì, vì cho rằng Tiểu Long chắc chắn cùng một phe với gã thành chủ kia nên rất khó chịu.

“Mày cũng rơi vào đây rồi à?

Chương 314

Đồ cặn bã trơ trẽn, uổng công tao coi mày là huynh đệ tốt, bạn bè tốt, vậy mà mày lại đối xử với tao như thế?

Lương tâm của mày không thấy cắn rứt sao...” Mạc Tử Phàm thật sự không kiềm chế được cảm xúc, nên bây giờ thấy Tiểu Long xuất hiện trước mặt, hắn không thể không trút giận một phen.

Trong lòng Tiểu Long thực ra cũng rất áy náy, vì cậu có thể hiểu được tâm trạng của Mạc Tử Phàm lúc này, nên cũng không giải thích nhiều, cứ để hắn tùy tiện trút giận.

Sau khi Mạc Tử Phàm nói ra hết những bực bội trong lòng, hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nếu không, có những chuyện cứ giấu trong lòng, thật sự sẽ sinh bệnh.

“Xong rồi chứ?

Tôi nói cho cậu biết, thực ra tôi không cùng một giuộc với gã thành chủ đó, tôi cũng không thích cách làm của hắn, nên lần này tôi đến để cứu cậu.” Tiểu Long đợi Mạc Tử Phàm nói xong, cũng không do dự nữa, vội vàng nói ra mục đích của mình.

Vẻ mặt thành khẩn của cậu không giống như đang nói dối.

Lúc này Mạc Tử Phàm cũng tỏ ra khó tin, vì bị gã thành chủ của thành Thất Sắc lừa gạt mấy lần, khiến hắn bây giờ không dám dễ dàng tin người nữa.

Đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, hoàn cảnh của Mạc Tử Phàm bây giờ có lẽ thật sự có thể dùng điển cố này để hình dung.

“Những lời Tiểu Long nói hẳn là lời thật lòng chứ?” Mạc Tử Phàm lúc này cũng do dự trong lòng, dù sao cả hai cũng từng cùng nhau vào sinh ra tử, không cần thiết vì chuyện người khác làm mà ảnh hưởng đến tình bạn của hai người.

“Được rồi, xin lỗi cậu, cảm xúc của tôi quá kích động nên đã hiểu lầm, đừng giận.

Bây giờ chúng ta phải ra ngoài thế nào đây?” Mạc Tử Phàm cũng là người co được duỗi được, trước hết vội vàng xin lỗi Tiểu Long, tiếp theo hai người phải hợp tác, hy vọng Tiểu Long biết lối ra nào đó.

Đương nhiên Tiểu Long cũng không phải vạn năng, dù sao nơi này của thành Thất Sắc, cậu cũng chưa từng tự mình tiếp xúc, ví dụ như nơi đây, hôm nay cũng là lần đầu tiên đặt chân đến.

“Không biết cậu còn nhớ không, tôi từng nói với cậu dưới lòng đất thành Thất Sắc của chúng tôi, khắp nơi đều là mộ cổ, cho nên chỉ cần là nơi có người có thể vào được, nhất định sẽ có lối thông với mộ cổ.” Tiểu Long đột nhiên nói vậy, Mạc Tử Phàm gật đầu, vì hắn cũng cho là như thế.

Nếu đã vậy, hai người phải xem thử nơi này rốt cuộc có con đường nào thông đến mộ cổ không.

“Cậu qua bên kia tìm, tôi tìm bên này, chúng ta cùng cố gắng.” Mạc Tử Phàm lập tức cùng Tiểu Long chia nhau hành động, hai người mỗi người phụ trách một bên, bắt đầu kế hoạch tìm kiếm tiếp theo, vì nó liên quan đến việc có thể ra ngoài hay không.

Sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, quả nhiên trời không phụ lòng người, Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng đạp phải một tấm ván sàn rỗng ruột, phát hiện này khiến hắn vô cùng kích động.

“Chúng ta được cứu rồi, dưới ván sàn chắc chắn có mộ cổ.” Mạc

Tử Phàm lập tức kích động không thôi, phấn khích ôm chầm lấy Tiểu Long, tiếp theo hai người mở ván sàn rồi đi xuống.

Mạc Tử Phàm cùng Tiểu Long tiến vào địa đạo.

Đối với họ, có lẽ đây cũng là một khởi đầu hoàn toàn mới, tiếp theo phải xem tạo hóa thế nào.

Dưới sự dẫn dắt của Mạc Tử Phàm, hai người luôn cảnh giác đi qua thông đạo này, còn con đường này rốt cuộc thông đến đâu, vấn đề này, họ cũng không rõ.

"Tiểu Long, từ đây chúng ta có thể ra ngoài được không?" Mạc Tử Phàm không khỏi đặt câu hỏi này.

"Tôi cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm, nhưng theo lý thì chắc là được." Tiểu Long cũng chỉ có thể đáp lại như vậy, dù sao đối với chuyện không nắm chắc, cậu chắc chắn cũng sẽ không hứa hẹn với hắn.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ bĩu môi, xem ra hỏi Tiểu Long cũng như không hỏi, tiếp theo phải xem tình hình thế nào.

Tiểu Long nói không sai, sau khi đi đến cuối thông đạo, quả nhiên xuất hiện một ngôi mộ cổ, còn người được chôn cất ở đây là ai thì không ai biết.

Ngôi mộ cổ này trông rất lạnh lẽo, không hề có vẻ uy nghiêm hoành tráng như những ngôi mộ từng thấy trước đây, ngược lại khắp nơi đều là một mớ hỗn độn, xem ra nơi này chắc chắn đã bị bọn trộm mộ cướp sạch.

Thế nhưng khi Mạc Tử Phàm nhìn quanh, vẫn không tìm thấy bất kỳ lối ra nào, dường như đến ngôi mộ cổ này là cùng đường rồi.

"Đây là ngõ cụt rồi, cậu xem đi, chúng ta bây giờ đến đây, tiếp theo không còn đường nữa, thật bực mình." Mạc Tử Phàm khó chịu

phàn nàn với Tiểu Long, nhưng Tiểu Long có thể làm gì chứ?

Dù sao cậu cũng không muốn tiếp tục ở dưới lòng đất này, cậu cũng muốn ra ngoài, nhưng cũng đành bất lực.

"Đừng nói những lời nản chí như vậy, hay là chúng ta hợp tác một phen, tôi tin trời không tuyệt đường người, không biết cậu thấy thế nào?" Tiểu Long thấy Mạc Tử Phàm lúc này tâm trạng không tốt, cũng không muốn để hắn tiếp tục bị những cảm xúc tiêu cực này quấn lấy, bèn cho hắn niềm tin, cho hắn sự khích lệ, vì cậu tỏ ra vô cùng lạc quan.

"Vậy còn chờ gì nữa?

Mau hành động đi, trong cái mộ cổ rác rưởi này chẳng có gì cả, tôi không muốn ở lại đây một phút nào nữa." Mạc Tử Phàm thực sự không ưa những ngôi mộ cổ đã bị người ta cướp sạch như thế này, vì hắn cảm thấy những ngôi mộ như vậy thật sự không có giá trị hữu dụng nào.

Nhưng bây giờ vì không có lối ra, nếu lại quay lại con đường bí mật kia, trở về cái bẫy ban đầu thì cũng chỉ có một con đường chết, không ra được.

Bây giờ họ cũng không thể không tiếp tục ở lại trong mộ cổ, vội vàng bắt đầu chia nhau hành động, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối trong đống phế tích này.

Mặc dù Mạc Tử Phàm đặc biệt thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng không thể không tiếp tục kìm nén tính khí nóng nảy, bắt đầu di chuyển những thứ tường vỡ gạch vụn kia.

Khi Mạc Tử Phàm đang di chuyển đồ đạc, đột nhiên phát hiện một chiếc hộp sắt nhỏ màu đen, điều này thật sự khiến hắn không khỏi động lòng, nên liền vội vàng cầm lấy.

“Cậu có nhận ra thứ này không?” Mạc Tử Phàm lập tức hỏi Tiểu Long, vì hắn thật sự cảm thấy chiếc hộp nhỏ này không tầm thường.

“Hỏi tôi à?

Tôi có thấy nó bao giờ đâu?

Sao tôi biết được chứ?

Chương 315

Thật là...” Tiểu Long tỏ vẻ không muốn trả lời, vì hiện tại cậu cảm thấy nhiệm vụ hàng đầu của mình đương nhiên là tìm lối ra, chứ không phải vướng bận với tác dụng của chiếc hộp này.

Dù Tiểu Long không trả lời câu hỏi này, Mạc Tử Phàm cảm thấy cũng không cần thiết phải hỏi nữa, dù sao thứ hắn tìm được, thuộc về hắn.

“Cậu là người thế nào vậy?

Trước đây trong những ngôi mộ cổ khác, có bao nhiêu kỳ trân dị bảo cậu cũng không thèm lấy, lại đi nhặt một chiếc hộp sắt trong đống phế tích này, rốt cuộc cậu nghĩ gì vậy?” Đối với hành vi bất thường này của Mạc Tử Phàm, không chỉ Tiểu Long không hiểu, mà bất kỳ ai ở cùng hắn nếu thấy cảnh này chắc chắn cũng sẽ nghĩ như vậy.

“Mặc kệ tôi!” Mạc Tử Phàm cũng đột nhiên trở nên vênh váo, tính tình có chút cổ quái.

Thái độ này của Mạc Tử Phàm quả thực cũng khiến Tiểu Long cảm thấy bị hắt một gáo nước lạnh, nếu đã như vậy, tốt hơn hết là nên biết điều một chút, đừng nói chuyện với hắn nữa, đi tìm lối ra thôi.

Nhưng đúng lúc hai người đang tìm phương hướng, Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy có chút không khỏe, đặc biệt là trong túi quần của hắn dường như cực kỳ nóng, bỏng rát.

“Chết tiệt, chết tiệt, chuyện gì thế này?

Túi quần của mình như bị lửa đốt vậy, nóng chết mất, nóng chết

mất.” Mạc Tử Phàm đột nhiên nhảy dựng lên như vậy, không thể không nói, quả thực cũng khiến Tiểu Long bên cạnh cảm thấy có gì đó không ổn.

Đương nhiên Tiểu Long suy nghĩ một chút, liền biết chuyện gì đã xảy ra.

“Chiếc hộp đen nhỏ cậu vừa nhặt được, không phải đang để trong túi quần cậu sao?” Tiểu Long đột nhiên hỏi như vậy, Mạc Tử Phàm mới nhận ra, nguyên nhân mình phải chịu đựng sự đau đớn này, tất cả đều do thứ đồ chơi này gây ra.

Tiểu Long nhắc nhở Mạc Tử Phàm, hy vọng hắn có thể nhanh chóng vứt bỏ chiếc hộp đen nhỏ đó đi, vì cậu cảm thấy chiếc hộp đen nhỏ đó dường như là vật không lành.

“Nếu không muốn bị nướng chín thì mau vứt nó đi.” Nhưng Mạc Tử Phàm thật sự không nỡ, dù sao nếu đây chỉ là một chiếc hộp đen nhỏ bình thường, sao có thể mang lại cho hắn cảm giác như vậy?

Điều đó chứng tỏ nó tuyệt đối không tầm thường.

“Tôi không vứt, thứ này là của tôi, nên đừng bảo tôi vứt nó đi.

Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì, bảo tôi vứt đi để cậu nhặt chứ gì.” Mạc Tử Phàm thế này thật khiến người ta cạn lời, Tiểu Long thực sự chỉ có ý tốt nhắc nhở, nhưng Mạc Tử Phàm lại hiểu lầm, vu khống cậu, quả thực khiến người ta tức giận.

Cuộc đối thoại của hai người cứ thế mà tan rã trong không vui.

Nếu Mạc Tử Phàm cứ khăng khăng cố chấp không nghe lời khuyên, vậy thì cứ để hắn một mình chịu khổ đi.

“Liên quan quái gì đến tôi.

Đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.” Tiểu

Long cũng không nể nang mà đáp trả Mạc Tử Phàm một câu.

Tóm lại, bây giờ hắn phải bảo vệ tốt chiếc hộp đen nhỏ này, thậm chí còn coi nó như bảo bối.

Tiếp theo hai người tiếp tục tìm lối ra, nhưng đột nhiên, Tiểu Long dường như nghe thấy có tiếng động xung quanh, hình như có người đến, thế là hai người vội vàng trốn đi.

"Mạc Tử Phàm, mau trốn đi, có người đến." Ở nơi này, tuy chỗ có thể ẩn thân quả thực không nhiều, nhưng để giấu một hai người thì vẫn dễ như trở bàn tay, nên hai người nhanh chóng trốn đi.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, lập tức có người xuất hiện trong ngôi mộ cổ này, hóa ra lại có bọn trộm mộ lẻn vào đây.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có người mở ra cho chúng ta một con đường hoàn toàn mới." Mạc Tử Phàm nhìn con đường mà bọn trộm mộ vừa vào, trong lòng có chút vui mừng.

Nhưng bọn trộm mộ này đến đây làm gì?

Vì nơi này bây giờ đã bị cướp sạch, nếu theo lẽ thường mà nói, thì nhìn một cái là nên đi rồi.

"Hình như họ đang tìm thứ gì đó?" Vì bọn trộm mộ không rời đi, ngược lại còn rất cẩn thận, nên Tiểu Long cho rằng họ đang tìm đồ, chứ không phải thám hiểm.

Tiểu Long nói xong câu đó, lại không nhịn được mà quay ánh mắt nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm lập tức ôm chặt chiếc hộp đen trong lòng.

"Tôi cảnh cáo cậu, không được có ý đồ với nó, nó là của tôi, chỉ có thể là của tôi." Nhìn bộ dạng keo kiệt của Mạc Tử Phàm, Tiểu Long chẳng thèm để ý, vì cậu đối với chiếc hộp đen đó chẳng có hứng thú,

chỉ cảm thấy bọn trộm mộ có lẽ cũng đang tìm nó.

"Hứ, cậu tưởng ai cũng tham tiền như cậu à?" Tiểu Long quả thực cũng có chút không kìm được nữa, vốn dĩ cậu cũng không muốn so đo với Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm bây giờ cứ như bị ma ám, nếu đã như vậy, cậu cũng phải đáp trả.

Mạc Tử Phàm không chịu thua kém, lại còn lớn tiếng với Tiểu Long ngay tại chỗ, rồi lại bắt đầu cãi vã, kết quả bị bọn trộm mộ bên ngoài phát hiện.

"Ai đó?

Ai đang lén lút ở đó?

Mau cút ra đây, nếu không thì bắn chết." Trong tay bọn trộm mộ đều mang theo vũ khí, dù sao nếu không có chút đồ phòng thân thì chắc chắn không có dũng khí làm nghề này, lúc này đang lớn tiếng quát tháo.

Nghe thấy tiếng của bọn trộm mộ, Mạc Tử Phàm và Tiểu Long mới bình tĩnh lại, nhưng cũng không có nghĩa là đã an toàn, cả hai đều không ai muốn đi ra.

"Không nghe thấy lời lão tử nói à?

Tao cảnh cáo chúng mày, tao cho chúng mày ba giây cuối cùng, nếu còn không ra, thì đi chết đi." Bọn trộm mộ tiếp tục đe dọa, rồi một loạt đạn tiểu liên quét tới, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm và Tiểu Long không còn chỗ nào để trốn, đành phải hiện thân ra ngoài.

"Đừng bắn, chúng tôi ra ngoài là được chứ gì?

Bình tĩnh." Mạc Tử Phàm cũng không phải thật sự sợ, chỉ là cảm thấy phải co được duỗi được, trước tiên để bọn trộm mộ ngừng bắn, như vậy mới có thể tìm cách khác.

Chương 316

Bọn trộm mộ nhìn hai người, quan sát một hồi, cảm thấy không quen biết, nếu đã như vậy, thì cần gì phải khách sáo, trực tiếp nổ súng.

"Đi chết đi." Bọn trộm mộ thật sự quá ngu ngốc, ngu ngốc ở chỗ trước khi ra tay lại cho người khác cơ hội chuẩn bị.

Mạc Tử Phàm nhận thức được hành động tiếp theo của chúng, nhưng tốc độ của hắn hiện tại cũng không cho phép xông lên cướp súng tiểu liên, nhưng hắn cũng không muốn chết, trong lúc tay chân luống cuống liền sờ đến chiếc hộp đen nhỏ.

"Hừ." Mạc Tử Phàm tự tin lấy chiếc hộp đen nhỏ ra, dùng nó để đỡ đạn, kết quả kỳ tích đã xảy ra.

Khi viên đạn đầu tiên của bọn trộm mộ bắn trúng chiếc hộp đen nhỏ, chiếc hộp đen nhỏ lại tự động bật ra, rồi vạn tiễn cùng bắn, nhắm thẳng vào bọn trộm mộ, bọn trộm mộ chết ngay tại chỗ.

Uy lực của chiếc hộp đen nhỏ lại lớn đến thế, quả thực khiến người ta cảm thấy quá khó tin, nhưng nó đã thực sự xảy ra ngay bên cạnh họ.

"Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao lại có năng lực kỳ quái như thế?" Tiểu Long bây giờ cũng phải kinh ngạc trước chiếc hộp đen này, nên không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Mạc Tử Phàm vẫn bảo vệ nó như bảo bối.

"Nhìn gì mà nhìn?

Thấy chưa, tôi đoán quả nhiên không sai, cậu quả nhiên đang có ý

đồ với bảo bối của tôi, đúng không?" Bộ dạng keo kiệt của Mạc Tử Phàm, không thể không nói, quả thực khiến người ta cạn lời.

Tiểu Long cũng không hiểu nổi, tên này bình thường đều rất nghiêm túc, tại sao bây giờ lại biến thành thế này?

"Không ai thèm có ý đồ với cái hộp đó của cậu đâu, cậu nghĩ nhiều rồi." Tiểu Long khó chịu lườm hắn một cái, sau đó vội vàng đi vào con đường mà bọn trộm mộ đã vào, chuẩn bị ra ngoài, dù sao môi trường trong ngôi mộ cổ này đặc biệt tồi tệ.

Mức độ say mê của Mạc Tử Phàm đối với chiếc hộp đen nhỏ bây giờ có thể nói là đã đạt đến mức yêu thích không rời tay, tóm lại là không cho người khác đụng vào.

"Đi nhanh thế làm gì?

Đợi tôi với." Sợ Tiểu Long chạy mất, nên Mạc Tử Phàm vội vàng cất kỹ chiếc hộp đen nhỏ rồi đuổi theo.

Khi lần nữa bước vào con đường của bọn trộm mộ, họ mới phát hiện ra, thứ bày ra trước mắt không phải là một lối ra sáng sủa, mà là một ngã ba.

Nhìn thấy ngã ba này, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm và Tiểu Long hai người có chút sững sờ, vì cả hai đều không biết rốt cuộc nên đi đường nào mới đúng.

"Đúng là vấn đề nan giải, bây giờ ở đây có hai con đường, chúng ta nên đi đường nào mới có thể ra ngoài được?" Trong lòng Tiểu Long không có phương hướng rõ ràng, nên chỉ có thể nói với Mạc Tử Phàm như vậy, nghe xem ý kiến của hắn, rồi tham khảo.

Mạc Tử Phàm lắc lắc đầu, rõ ràng cũng là một bộ dạng ngơ ngác, vì hắn cũng không nói được, nếu đi đúng thì kết cục tốt, lỡ như đi sai thì sao?

Nói về gã thành chủ của thành Thất Sắc, hắn vẫn đang đợi Mạc Tử Phàm đầu hàng?

Nhưng đã qua mấy canh giờ, cũng không nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ từ trong cái bẫy kia, điều này khiến hắn không vui.

"Các ngươi, lập tức đi mở cơ quan trên đó cho ta, ta phải xem hai tên kia bây giờ rốt cuộc tình hình thế nào?" Thành chủ của thành Thất Sắc lập tức mở cơ quan bên trên, nhưng tình huống mà hắn không ngờ tới là Mạc Tử Phàm và Tiểu Long hai người đều không có ở bên trong, hắn lập tức nổi điên.

"Người đâu?

Tao không bảo chúng mày trông chừng à?

Chuyện gì thế này?

Còn không mau đi tìm người về cho lão tử." Bọn lính hoàn toàn không biết tình hình này, nên đối mặt với cơn thịnh nộ của thành chủ, tất cả đều cúi gằm mặt, không dám nói lời nào.

Để không bị thành chủ giết, lập tức có mấy người nhảy vào trong bẫy, muốn kiểm tra một phen, kết quả lại phát hiện ra con đường mà Mạc Tử Phàm và Tiểu Long đã trốn thoát.

"Báo cáo thành chủ, chúng tôi ở trong bẫy đã phát hiện một địa đạo, họ nhất định đã trốn thoát qua địa đạo rồi." Nghe tình hình mà binh lính báo cáo, không thể không nói, quả thực cũng khiến ngọn lửa giận trong lòng gã thành chủ bùng cháy, hắn tuyệt đối không cho phép họ trốn thoát, lập tức hạ lệnh truy nã.

"Tuyệt đối không trốn được đâu, từ bây giờ, phải phong tỏa tất cả các lối ra của thành Thất Sắc cho ta, để ta xem chúng nó chạy đi đâu?" Thành chủ của thành Thất Sắc lập tức đưa ra mệnh lệnh như vậy, binh lính của hắn tự nhiên cũng nhanh chóng thi hành.

Vì Mạc Tử Phàm trốn tránh khá kín đáo, nên bọn lính nhất thời không thể tìm thấy bóng dáng của hắn, điều này cũng khiến thành chủ càng thêm phát điên.

"Đúng rồi, con nhóc chết tiệt kia, không phải đang ở trong tay ta sao?

Sao ta không lợi dụng nó để uy hiếp Mạc Tử Phàm nhỉ." Thành chủ của thành Thất Sắc đột nhiên nghĩ ra một cách, nên cũng không cảm thấy làm vậy là bỉ ổi vô sỉ hạ lưu, vì bây giờ chỉ có cách này có thể làm được.

Thành chủ đơn giản nói một câu, chưa đầy một lát, Tiểu Vu Nữ đã bị binh lính bắt đến, bị trói gô lại trước mặt thành chủ.

"Ngươi có biết tại sao ta bắt ngươi đến đây không?" Thành chủ cố ý ra vẻ, rõ ràng là để lợi dụng Tiểu Vu Nữ, dụ Mạc Tử Phàm ra, nên Tiểu Vu Nữ cũng lười nói chuyện với hắn.

"Đồ vô sỉ không biết xấu hổ, ngươi hại Phàm ca của ta, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ngươi đang nằm mơ." Tiểu Vu Nữ cũng là một cô bé rất có gan dạ, nên đối mặt với gã thành chủ vô sỉ đến cực điểm của thành Thất Sắc, cô bé không hề sợ hãi, ngược lại còn lý lẽ hùng hồn.

"Treo nó lên cổng thành cho ta, ta không tin Mạc Tử Phàm không xuất hiện." Thành chủ trong cơn tức giận, lập tức đưa ra quyết định như vậy.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Long do dự hồi lâu, cuối cùng dựa vào trực giác chọn một con đường, nếu không, lỡ như chia nhau hành động, người kia gặp nguy hiểm, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

"Con đường này, trực giác của tôi mách bảo, đi con đường này tuyệt đối không sai." Cuối cùng Mạc Tử Phàm quyết định, chọn đi con

đường bên trái, Tiểu Long cũng không có ý kiến gì.

Quả nhiên con đường Mạc Tử Phàm chọn không tồi, vì thông qua con đường này, hai người đã thực sự lên được mặt đất.

Nhưng Mạc Tử Phàm chưa kịp vui mừng, kết quả lập tức vì cảnh tượng nhìn thấy tiếp theo mà trở nên cuồng bạo, vì vị trí họ ra ngoài lại ở ngay gần cổng thành, nên đã thấy Tiểu Vu Nữ bị treo lơ lửng trên đó.

Chương 317

"Mạc Tử Phàm, nếu ngươi còn không ra đây, ta sẽ treo con bé ở đây, đợi đến khi ngươi xuất hiện mới thôi." Mạc Tử Phàm lúc này thật sự vô cùng tức giận, vì không ngờ gã thành chủ lại làm ra chuyện như vậy, lợi dụng tính mạng của một nữ tử yếu đuối để đe dọa mình.

"Thằng chó này, tao phải đi giết mày." Mạc Tử Phàm không thể nhìn Tiểu Vu Nữ thê thảm như vậy, dù sao cô bé cũng đi theo mình đến đây, bây giờ vì mình mà phải chịu cảnh này, không thể không nói, trong lòng hắn rất đau.

Thấy Mạc Tử Phàm sắp xông ra, Tiểu Long không thể để hắn gây ra rắc rối, dù sao bên cạnh thành chủ có thể nói là cao thủ như mây, nếu hấp tấp ra ngoài, chỉ e sẽ gặp nguy hiểm.

"Bình tĩnh trước đã, đừng đi, cứ thế hấp tấp ra ngoài, không đánh lại được, ngược lại còn mất mạng, cậu hiểu không?" Tiểu Long vội vàng kéo Mạc Tử Phàm lại, nhưng Mạc Tử Phàm bây giờ đang nổi nóng, nên tính tình vô cùng nóng nảy, hoàn toàn không nghe, nhất quyết đòi ra ngoài.

"Tao sợ à?

Cậu đừng quên, trong tay tao có siêu vũ khí." Mạc Tử Phàm bây giờ không hề sợ hãi, vì đã chứng kiến sự lợi hại của chiếc hộp đen kia, lúc này hắn cảm thấy tay mình có chiếc hộp đen, vậy thì tiếp theo có thể tung hoành ngang dọc.

Mạc Tử Phàm quả nhiên không kìm nén được, đột nhiên xuất hiện dưới cổng thành, sự xuất hiện của hắn quả thực cũng khiến gã thành chủ cảm thấy hài lòng.

"Tên lừa đảo không giữ lời, mày còn biết xấu hổ không?

Mau thả cô ấy ra, nếu không, tin không lão tử đây cho tất cả chúng mày đi chết.” Mạc Tử Phàm cầm chiếc hộp đen nhỏ kia, bắt đầu vênh váo với gã thành chủ đáng ghét gần đó, bao gồm cả đám lính kia, nhưng rõ ràng hoàn toàn không trấn áp được chúng.

“Mạc Tử Phàm, ta cũng không phải người không nói lý lẽ, tuy chuyện của Hoắc Linh đúng là ta sai, nhưng bây giờ nếu ngươi giao bản đồ Càn Khôn Thảo cho ta, ta có thể để các ngươi an toàn rời đi.

Nếu không đồng ý, hậu quả thế nào, ngươi biết rõ.” Thành chủ vẫn còn nhớ nhung bản đồ Càn Khôn Thảo, nhưng Mạc Tử Phàm dù thế nào cũng không thể đưa cho gã, vì nếu đưa cho gã, hậu quả sẽ khó lường.

“Ha ha.” Mạc Tử Phàm cười lạnh.

Thái độ này của Mạc Tử Phàm cũng có nghĩa là hắn sẽ không ngoan ngoãn phối hợp.

“Giết hắn cho ta.” Thành chủ bây giờ quyết định cướp công khai, nên cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp ra lệnh cho binh lính xông lên.

Mạc Tử Phàm cũng không hoảng không vội, ngược lại tỏ ra một bộ dạng bình thản, rồi lập tức chuẩn bị khởi động chiếc hộp đen nhỏ, cho chúng xem.

“Một đám không biết sống chết, tất cả đi chết đi.” Nhưng đúng lúc Mạc Tử Phàm đang tràn đầy hy vọng, không ngờ chiếc hộp đen nhỏ lại không có tác dụng, dù Mạc Tử Phàm loay hoay thế nào cũng không thể khởi động được.

Điều này thật sự khiến Mạc Tử Phàm vô cùng uất ức.

Bây giờ chiếc hộp đen nhỏ này đã không dùng được, vậy thì không bằng dụ chúng đi chỗ khác.

“Có bản lĩnh thì đuổi theo tao, chỉ cần chúng mày đuổi kịp, tao sẽ

đưa bản đồ Càn Khôn Thảo cho chủ của chúng mày.” Mạc Tử Phàm cố ý nói vậy, quả nhiên đã chuyển dời ánh mắt của đám lính kia sang người mình, rồi vội vàng co giò bỏ chạy.

“Tiểu Long, hy vọng cậu có thể giúp tôi, sự an toàn của Tiểu Vu Nữ, tôi nhờ cả vào cậu.” Khi chạy qua gần Tiểu Long, Mạc Tử Phàm vội vàng nói vậy, hắn tin rằng chỉ cần mình dụ đám người này đi, Tiểu Long có thể cứu được Tiểu Vu Nữ.

Thành chủ bây giờ đối với bản đồ Càn Khôn Thảo kia có thể nói là vô cùng si mê, nên cũng không có tâm trạng tiếp tục ở lại trông chừng Tiểu Vu Nữ, bèn cùng binh lính đuổi theo Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm thật sự không quen thuộc với thành Thất Sắc, nên làm sao mới có thể cắt đuôi đám lính này đây?

Đúng là một vấn đề nan giải.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể quay lại mộ cổ.

“Ha ha, không bắt được tao đâu, chúng mày đều là một đám phế vật, ha ha ha.” Mạc Tử Phàm cố ý nói vậy, dụ thành chủ của thành Thất Sắc và đám lính kia vào mộ cổ.

Khi tiến vào mộ cổ, là lúc Mạc Tử Phàm có thể đại triển thân thủ, vì môi trường như thế này, hắn như cá gặp nước.

“Đám ngu ngốc chết tiệt này, tự tìm đường chết.” Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng không khỏi tự nhủ, vì hắn rất thích hợp ra tay trong mộ cổ, nên kết cục của đám lính này sẽ không tốt đẹp.

Khi binh lính đến cửa mộ cổ, đa số đều do dự không quyết, không biết có nên vào hay không, nhưng lại sợ sẽ có nguy hiểm.

“Tất cả chúng mày vào mộ cổ cho tao, nhanh lên, đừng để nó chạy mất.” Thành chủ của thành Thất Sắc giống như một tên cai công nổi giận, thấy binh lính dừng lại, lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt, tại

chỗ mắng chửi một trận.

Binh lính bất đắc dĩ, ai bảo người ta là thành chủ lãnh đạo chứ?

Cho nên lời của lãnh đạo, không dám không nghe, chỉ có thể cứng rắn đi vào.

Mạc Tử Phàm đã sớm chuẩn bị sẵn, đang đợi đám lính này vào đây?

Vừa rồi lúc hắn vào, lại không thấy chúng vào, tưởng là không đến, có chút thất vọng.

"Mạc Tử Phàm, nếu ngươi biết điều thì ra đây, ta có thể bảo đảm tính mạng của ngươi an toàn, nếu để ta bắt được, lão tử sẽ băm ngươi thành tám mảnh, chặt vụn cho chó ăn." Thành chủ cũng đích thân lớn tiếng với Mạc Tử Phàm trong bóng tối, uy hiếp lợi dụng, dù sao bây giờ cũng không biết Mạc Tử Phàm rốt cuộc trốn ở đâu, chỉ có cách này.

"Bảo lão tử đây ra ngoài tự chui đầu vào lưới, đúng là nằm mơ." Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy gã thành chủ này quá hài hước, chắc không phải là một tên ngốc chứ, hắn không thông minh, nhưng cũng không đến mức ngu không thể tả.

Vì Mạc Tử Phàm đã dụ thành chủ đi, bên phía Tiểu Vu Nữ cũng không có ai trông chừng.

Tiểu Long đương nhiên biết ý của Mạc Tử Phàm, vậy thì tiếp theo cũng biết nên làm gì.

Tiểu Long dễ dàng giải quyết mấy tên lính gần đó, đánh ngã chúng, sau đó thuận lợi cứu Tiểu Vu Nữ đi, trốn đi.

"Đừng lo cho em, mau đi cứu Phàm ca của em, nhanh lên." Tiểu Vu Nữ lại không màng đến an toàn của mình, cứ đòi Tiểu Long giúp Mạc Tử Phàm.

Tiểu Long cũng có ý đó, nhưng trước tiên phải đảm bảo an toàn cho Tiểu Vu Nữ.

"Vậy cô trốn kỹ ở đây, tôi cứu hắn ra rồi sẽ đến tìm cô, trong khoảng thời gian này đừng chạy lung tung." Tiểu Long trước khi đi vẫn có chút không yên tâm dặn dò Tiểu Vu Nữ, thấy Tiểu Vu Nữ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, mới đi truy tìm Mạc Tử Phàm.

Chương 318

Trong mộ cổ tối om, vì ở bên ngoài một thời gian khá dài, nên đám lính và gã thành chủ khi vào, thật sự cảm thấy không quen.

“Thành chủ, hay là chúng ta ra ngoài đi, bên trong không nhìn thấy gì cả, chúng ta ở bên ngoài canh giữ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ ra.” Lập tức có binh lính đưa ra yêu cầu như vậy.

Đương nhiên, lời của hắn quả thực cũng là tiếng lòng của đa số người, vì họ thực sự cảm thấy bất an.

Nghe cách mà tên lính kia vừa đề xuất, lập tức được các binh lính khác nhất trí tán thành, mọi người lập tức bàn tán xôn xao, điều này cũng khiến gã thành chủ vô cùng bất mãn.

“Câm miệng, dám làm loạn lòng quân, đi chết đi.” Thành chủ trong cơn tức giận, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp giết tên lính kia, đương nhiên hắn cảm thấy làm vậy cũng là giết một người răn trăm người, giết gà dọa khỉ.

Quả nhiên, cách làm này của thành chủ rất có hiệu quả, vì những binh lính khác nhìn thấy kết cục của tên kia, nào còn dám có ý định bỏ chạy.

“Nếu chúng mày không muốn chết, tốt nhất là nhanh chóng tìm ra tên kia cho tao, cướp lại bản đồ Càn Khôn Thảo.” Thành chủ tiếp tục ra lệnh cho binh lính.

Binh lính bất đắc dĩ, chỉ có thể làm theo yêu cầu, dù không cam tâm tình nguyện.

Mạc Tử Phàm lúc này đang trốn ở vị trí ngày càng gần đám lính kia, nhưng hắn lại không hề cảm thấy lo lắng, ngược lại còn rất tự

tin.

“Ba, hai, một...” Mạc Tử Phàm lúc này lại đang thảnh thơi đếm số, vì có lẽ hắn cảm thấy rất tự tin vào kế hoạch của mình, nhất định sẽ đánh cho đám người này tan tác.

Thực ra Mạc Tử Phàm đã sớm giăng bẫy ở vị trí này khi vào, đợi đám lính này trên con đường tất yếu phải đi qua, để có thể đánh chúng một đòn bất ngờ.

“A... cứu mạng a...” Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Mạc Tử Phàm.

Khi đám lính kia đi đến vị trí đó, Mạc Tử Phàm lập tức kéo dây thừng, khiến tất cả bọn chúng đều rơi xuống bẫy.

Nhìn cảnh tượng này, quả thực cũng khiến gã thành chủ cảm thấy kinh hãi trong lòng, không dám tiếp tục đi về phía trước, nhưng nếu bảo hắn từ bỏ, chỉ e cũng chắc chắn sẽ vô cùng không cam tâm.

Thành quả từ sự sắp đặt vừa rồi của Mạc Tử Phàm thật sự khiến hắn vô cùng hài lòng, vì một đòn như vậy đã làm tổn thất hơn một nửa số binh lính.

“Tiếp tục đuổi theo tên khốn đó cho ta, ta biết hắn đang ở gần đây, bất kể dùng cách gì, cũng phải lôi hắn ra.” Gã thành chủ thật sự ích kỷ, chỉ lo cho lòng tham và dục vọng của mình, hoàn toàn không quan tâm đến an toàn của đám lính, dường như chúng chết thì cứ chết.

Kế hoạch đầu tiên của Mạc Tử Phàm đã kết thúc, nên hắn cũng không thể tiếp tục ở lại vị trí cũ quá lâu, tiếp theo phải tiếp tục đi sâu hơn vào trong mộ cổ, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn.

“Lũ phế vật, có bản lĩnh thì tiếp tục đuổi theo tao, lão tử đây ở phía trước, tao luôn đợi chúng mày đến bắt.” Mạc Tử Phàm cũng không phải là người ham sống sợ chết, nên trước khi đi, vẫn không

nhịn được mà nhảy ra, diễu võ dương oai với thành chủ và đám lính kia.

Nhìn bộ dạng đắc ý của Mạc Tử Phàm, quả thực cũng khiến gã thành chủ càng thêm phẫn nộ, nên thật sự không nhịn được.

Hắn cũng biết đám lính dưới tay mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Mạc Tử Phàm, nếu đã như vậy, không bằng để hắn tự mình ra tay.

"Mạc Tử Phàm, thằng ranh con, đừng mừng vội, để lão tử đây xem mày có bản lĩnh gì." Gã thành chủ quả nhiên cũng có chút công phu thật sự, chứ không phải là một tên bù nhìn bất tài, lúc này trực tiếp nhảy một cái, dùng khinh công đến trước mặt Mạc Tử Phàm, chặn đường hắn lại.

"Chết tiệt, không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh, hóa ra ta thật sự đã đánh giá thấp ngươi." Rõ ràng Mạc Tử Phàm cũng không nhận ra vấn đề này, vốn dĩ hắn vẫn luôn cho rằng gã thành chủ này chỉ biết chỉ huy người khác, hoàn toàn không có bản lĩnh gì, nhưng biểu hiện bây giờ khiến hắn sững sờ.

"Ta không nói nhảm với ngươi, nếu không muốn chết, thì tốt nhất giao bản đồ Càn Khôn Thảo ra cho ta, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, hy vọng ngươi đừng ép ta phải không khách sáo." Gã thành chủ lúc này cũng một mặt hung thần ác sát, tóm lại hắn cảm thấy đã chặn được đường đi của Mạc Tử Phàm, vậy thì tiếp theo Mạc Tử Phàm chắc chắn không đấu lại được.

Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng quả thực cũng rất lo lắng, dù sao có thể thuận lợi thoát khỏi tay người này hay không vẫn là một ẩn số, hắn cũng không nắm chắc.

"Này, đừng có không nói tình người như thế, mọi chuyện đều có thể thương lượng mà, tôi cũng đâu có nói không đưa cho ông." Mạc

Tử Phàm cũng rất thông minh, bắt đầu cố ý nói chuyện với gã, hy vọng có thể nhân cơ hội này phân tán sự chú ý của thành chủ, sau đó có thể tranh thủ thời gian thoát thân.

"Đừng tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì trong lòng, ta cảnh cáo ngươi, đây là địa bàn của thành Thất Sắc ta, ngươi có thể ra ngoài, nhưng bạn bè của ngươi thì sao?

Tốt nhất đừng giở trò với ta." Gã thành chủ quả thực cũng rất có đầu óc, nên những lời vừa rồi quả thực khiến kế hoạch của Mạc Tử Phàm lại rối bời, Mạc Tử Phàm bây giờ vô cùng phiền não.

Nhưng Mạc Tử Phàm chắc chắn không thể dễ dàng khuất phục như vậy, nếu không thì đã không xứng với cái tên Mạc Tử Phàm, vậy thì tiếp theo phải dùng mưu trí mới được.

"Tôi cũng nói cho ông biết, nếu ông dám làm hại đến một sợi tóc của họ, thì tôi có thể bảo đảm cả đời này, kiếp sau ông cũng đừng hòng nhìn thấy bản đồ Càn Khôn Thảo." Mạc Tử Phàm cũng bắt chước cách làm của gã thành chủ, nếu gã dám uy hiếp mình, vậy thì mình cũng phản uy hiếp, để xem rốt cuộc ai có sức chịu đựng tâm lý mạnh hơn.

Gã thành chủ quả thực cũng không làm gì được Mạc Tử Phàm, thực lực của hắn thật sự không thua kém Mạc Tử Phàm, nhưng lúc này nếu thật sự dám cứng rắn cướp đoạt của Mạc Tử Phàm, không chừng Mạc Tử Phàm sẽ liều mạng cá chết lưới rách.

"Mạc Tử Phàm, ngươi có biết lão tử đây ghét nhất điều gì không?

Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp, ngươi đã thành công làm được điều đó." Gã thành chủ cảm thấy, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn như vậy, nếu không, tên Mạc Tử Phàm này nhất định sẽ cho rằng mình dễ bắt nạt mà tiếp tục được đằng chân lân đằng đầu, điều đó chỉ khiến mình càng rơi vào tình thế bất lợi.

“Bớt nói nhảm đi, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, thì cứ lấy, nhưng bảo lão tử đây hai tay dâng lên, thì vẫn tuyệt đối không thể.” Mạc Tử Phàm vẫn kiêu ngạo, sắc bén như vậy, lời nói hành động của hắn đã hoàn toàn kích động gã thành chủ, nên gã thành chủ không định chừa đường lui, quyết định liều mạng với hắn.

“Thằng chó, hôm nay dù phải trả bất cứ giá nào, lão tử cũng phải để mày bỏ mạng lại đây.” Gã thành chủ lúc này không quan tâm nhiều nữa, lập tức bắt đầu tấn công Mạc Tử Phàm, vì hắn không có tâm trạng nói chuyện tiếp, chỉ có giết Mạc Tử Phàm mới có thể trừ hậu họa.

Đối mặt với sự tấn công của thành chủ, Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng không phải đèn cạn dầu, nếu thật sự dễ dàng bị người ta giết chết như vậy, rõ ràng hắn cũng tuyệt đối không sống được đến bây giờ.

Mạc Tử Phàm lập tức đưa ra đối sách, nên khi gã thành chủ tấn công, hắn cũng chống trả, không hề tỏ ra sợ hãi.

“Giết tôi?

Không thể nào, người muốn giết Mạc Tử Phàm tôi đây rất nhiều, nhưng đến nay chưa ai làm được.” Mạc Tử Phàm thật sự rất tự tin vào bản thân, nên dù hoàn cảnh hiện tại không được tốt, nhưng hắn vẫn cảm thấy có lòng tin.

“Đừng nói khoác nữa, lão tử giết ngươi, vẫn có thể lấy được bản đồ Càn Khôn Thảo.” Thành chủ có cách của mình, nên tiếp tục không ngừng tấn công Mạc Tử Phàm, tóm lại một câu, nếu Mạc Tử Phàm không chịu phối hợp, thì chỉ có một con đường chết.

Mạc Tử Phàm và thành chủ đánh nhau không ngừng, thực lực của hai người thực ra cũng không hơn kém nhau là mấy, nhưng theo thời gian trôi đi, Mạc Tử Phàm dần dần rơi vào thế yếu.

Chương 319

“Mình không thể tiếp tục dây dưa với hắn như thế này, tình hình hiện tại rất bất lợi cho mình.” Mạc Tử Phàm nhìn rõ, nếu không chiếm được lợi thế, vậy thì không bằng đi trước là tốt nhất, tránh để mất mạng một cách vô ích.

“Ta không chơi với ngươi nữa, ngươi một mình từ từ chơi đi.” Mạc Tử Phàm vừa nói chuyện với gã thành chủ, vừa không ngừng tìm đường lui cho mình, không ngờ ông trời đối với hắn thật không tệ, trong nháy mắt đã để hắn tìm được một đường lui.

“Ngươi tưởng đi được à?

Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.” Cảm thấy Mạc Tử Phàm sắp chuồn đi ngay dưới mí mắt mình, gã thành chủ vạn vạn lần không thể đồng ý, thế là tiếp theo phải đặt hắn vào chỗ chết.

Nhưng Mạc Tử Phàm nhanh hơn một chút, nên khi thành chủ tấn công, mới phát hiện đã chậm một bước, Mạc Tử Phàm đã biến mất.

“Thật đáng chết, lại để tên khốn này chạy thoát.” Lại một lần nữa công cốc, không thể không nói, quả thực cũng khiến gã thành chủ vô cùng khó chịu, nhưng cũng không có cách nào, có lẽ Mạc Tử Phàm mệnh không nên tuyệt.

“Chúng mày đều là phế vật à?

Cần chúng mày để làm gì?

Tiếp tục đuổi theo cho lão tử.” Thành chủ không bắt được Mạc Tử Phàm, nên tức giận chửi mắng binh lính của mình, để trút giận trong lòng.

Mạc Tử Phàm bây giờ phải bảo vệ tốt bản thân, không thể lại

chạm trán với gã thành chủ kia, nếu lại gặp hắn, không chừng sẽ không có cơ hội tốt để chuồn đi nữa.

"Vừa rồi thật nguy hiểm, suýt nữa bị hắn giết chết, Mạc Tử Phàm ta nếu chết ở đây, chẳng phải là mất mặt sao?" Mạc Tử Phàm lúc này cuối cùng cũng có thể yên tâm thở một hơi, nhưng cũng tuyệt đối không thể lơ là, tuy tạm thời đã giải trừ được nguy hiểm, nhưng nguy hiểm vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Mạc Tử Phàm tiếp tục đi trong mộ cổ, nhưng lúc này mới phát hiện con đường này trước đây chưa từng đi qua, bây giờ cho hắn một cảm giác xa lạ.

"Con đường này thông đến đâu nhỉ?

Cũng không biết nếu mình tiếp tục đi về phía trước, rốt cuộc là nguy hiểm hay là lối ra?" Mạc Tử Phàm lúc này đột nhiên dừng bước, vì hắn cũng không thể đảm bảo tiếp tục đi về phía trước sẽ có kết quả như thế nào.

"Mấy người đi bên kia, mấy người theo ta bên này, thành chủ đã nói rồi, hôm nay nếu không bắt được tên khốn đó, thì đừng ai quay về, nên chúng ta phải bắt được hắn." Mạc Tử Phàm đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện của đám lính kia, xem ra chúng đang đi về phía này, nên lúc này không thể do dự nữa.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể cứng rắn đi tiếp về phía trước, dù cũng không biết con đường mình đang đi rốt cuộc có nguy hiểm hay không, nhưng ngoài việc đi về phía trước, tuyệt đối không thể lùi lại nữa.

Mạc Tử Phàm đi được một đoạn, đột nhiên cảm giác dưới chân không biết đạp phải thứ gì, giống như vỏ chuối, nhưng chắc không phải vỏ chuối, tóm lại là tại chỗ bị ngã sấp mặt.

"Thật xui xẻo tột đỉnh." Mạc Tử Phàm ngã khá đau, nên có chút

phàn nàn, nhưng để đề phòng đám lính kia phát hiện hành tung, chỉ có thể vội vàng tiếp tục bò đi.

Nhưng Mạc Tử Phàm chưa đứng vững gót chân, mới phát hiện mình lại bị lún vào một hố bùn, hố bùn này dường như kéo cả người hắn lại.

Dù Mạc Tử Phàm cố gắng giãy giụa thế nào cũng không ra được, lần này hắn cảm thấy một sự tuyệt vọng chưa từng có, chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây sao?

Cũng quá thảm rồi.

"Cứu mạng a, cứu mạng..." Mạc Tử Phàm đều cảm thấy có chút thần kinh thác loạn, vì ở nơi này làm gì có bạn bè, sao có thể có người cứu, la hét như vậy chỉ thu hút đám lính kia đến.

"Ở đây, nhanh lên, tôi phát hiện ra hắn rồi." Vì Mạc Tử Phàm vừa rồi kêu cứu, đã để lộ vị trí, nên lập tức bị binh lính phát hiện.

Binh lính đổ xô đến, nhưng lại không dám tiến lên, dường như đều cảm thấy nơi này không bình thường lắm.

Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nên lúc này đã thấy đám lính kia đến, hắn nghĩ không bằng lợi dụng chúng thì hơn.

"Chúng mày đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau bắt tao à, chẳng lẽ không muốn bản đồ Càn Khôn Thảo nữa sao?" Mạc Tử Phàm nói như vậy, ngược lại càng khiến đám lính kia cảm thấy có vấn đề, nên dù muốn bắt hắn, cũng không dám mạo hiểm đi tới.

"Tao thấy hình như hắn bị lún vào hố bùn rồi, bây giờ không ra được, nên muốn lừa chúng ta đến làm kẻ chết thay, mọi người đừng mắc mưu hắn." Có một tên lính mắt tinh hơn lập tức phát hiện ra vấn đề của Mạc Tử Phàm, nên tiếp theo cũng ngay lập tức nói ra phát hiện

của mình.

Sau khi tên lính kia nói vậy, những binh lính khác vốn dĩ có chút rục rịch, nhưng lúc này cũng không còn ý định đó nữa, không ai dám tiến lên.

Không ngờ đám lính này lại gian xảo, cẩn thận như vậy, điều này quả thực đã khiến kế hoạch của Mạc Tử Phàm thất bại, nên trong lòng Mạc Tử Phàm càng thêm bất lực.

Nghe thấy động tĩnh bên này, gã thành chủ cũng nhanh chóng xuất hiện, hắn cũng nhìn ra được, hoàn cảnh của Mạc Tử Phàm bây giờ thật sự vô cùng nguy hiểm.

"Không chạy nữa à?

Sao không tiếp tục chạy đi, vừa rồi không phải chạy giỏi lắm sao?

Đúng là tự làm tự chịu, ha ha ha." Thấy Mạc Tử Phàm lúc này thê thảm như vậy, cũng khiến gã thành chủ cảm thấy vô cùng hả hê, nên bây giờ không nhịn được mà hả hê, tóm lại là thấy Mạc Tử Phàm gặp nạn thì hắn vui.

"Mẹ kiếp, đừng có ở đó nói mát, có bản lĩnh thì bắt tao đi, bản đồ Càn Khôn Thảo đang ở trên người tao, nếu tao xảy ra chuyện gì, thì mày vĩnh viễn cũng đừng hòng có được nó." Mạc Tử Phàm quyết định dùng chiêu dục cầm cố túng, hắn biết gã thành chủ này si mê bản đồ Càn Khôn Thảo đến mức nào, nên dùng nó làm mồi nhử, xem xem thành chủ rốt cuộc có mắc câu không.

Gã thành chủ quả nhiên để ý đến bản đồ Càn Khôn Thảo, vì bí mật bên trong bản đồ Càn Khôn Thảo đối với hắn vô cùng quan trọng, nên dù phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng phải có được nó.

"Mấy người các ngươi, mau đi lên, lục soát bản đồ Càn Khôn Thảo trên người hắn ra cho ta!" Gã thành chủ chắc chắn sẽ không tự

mình mạo hiểm, vì hắn muốn bản đồ Càn Khôn Thảo, nhưng cũng không thể lấy tính mạng ra đùa?

Cho nên lúc này lại đến lượt đám lính kia.

Binh lính đùn đẩy nhau, không ai dám đi mạo hiểm, vì dù sao cũng là chết, vậy thì không bằng cứ ở đây kéo dài thời gian, được lúc nào hay lúc đó.

"Lão tử đang nói chuyện với chúng mày, không nghe thấy à?" Vì đám lính không một ai nghe lệnh, cũng khiến gã thành chủ càng thêm phẫn nộ, nên vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp coi binh lính như bậc thang.

"Mạng của các ngươi là do ta cho, nên hôm nay cũng là lúc các ngươi nên cống hiến cho ta." Thành chủ sức lực vô cùng lớn, nên dễ dàng tóm lấy những binh lính bên cạnh, từng người một đều bị ném vào hố bùn kia, để có thể dùng chúng làm cầu.

Chương 320

Binh lính thật sự kêu khổ không ngừng, nhưng bây giờ cũng giống như Mạc Tử Phàm, muốn ra ngoài cũng không thể nào, trong chốc lát tất cả mọi người đều kêu la thảm thiết.

"Xong rồi xong rồi, tên khốn này chắc chắn muốn cướp bản đồ Càn Khôn Thảo từ trên người mình, bây giờ mình nên làm gì đây?" Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng cũng vô cùng không ổn, vì dường như hắn đã đoán được ý định tiếp theo của gã thành chủ, nên khiến trong lòng hắn vô cùng bất an.

Thành chủ đối với mình cũng tràn đầy tự tin, cảm thấy lần này chắc chắn có thể nắm chắc phần thắng, tuyệt đối sẽ không thất bại nữa, nên đi đường cũng rất kiêu ngạo.

"Không, đừng, ta cảnh cáo ngươi đừng đi về phía trước nữa." Mạc Tử Phàm thật sự không chịu nổi, vì gã thành chủ kia cứ mỗi lần tiến gần một bước, đều khiến hắn cảm giác như sắp ôm lấy tử thần, nên không nhịn được mà gào thét.

Kết quả, tiếng gào thét này của Mạc Tử Phàm đã tạo ra một loạt hiệu ứng dây chuyền, cũng trong khoảnh khắc đó, không ngờ trong ngôi mộ cổ lại rung chuyển, không biết chuyện gì xảy ra, dường như sắp sụp đổ.

"Chuyện gì thế này?" Thành chủ lúc này cũng có chút ẩn ẩn bất an, dù sao nếu ngôi mộ cổ này thật sự sụp đổ, thì mình cũng sẽ bị chôn vùi ở đây, vậy thì mọi kế hoạch của hắn đều tan thành mây khói.

"A... a..." Mạc Tử Phàm cảm thấy, động tĩnh rung chuyển trong ngôi mộ cổ vừa rồi, nhất định là do tiếng gào thét của mình gây ra, nếu đã như vậy, vậy thì để sống sót, chỉ có thể tiếp tục gào thét mới

được.

Cùng với việc Mạc Tử Phàm tiếp tục không ngừng gào thét, quả thực cũng khiến động tĩnh rung chuyển trong ngôi mộ cổ càng lớn hơn, thậm chí trên đỉnh đầu còn cảm giác có đá rơi xuống, tình hình vô cùng không ổn.

Việc Mạc Tử Phàm không ngừng gào thét như vậy quả thực cũng gây ra sự hoảng loạn cho gã thành chủ, hắn cũng cảm thấy như vậy không an toàn lắm.

"Đừng hét nữa, ta bây giờ không đi về phía trước nữa, được chưa?" Để có thể trấn an cảm xúc của Mạc Tử Phàm, gã thành chủ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp, lựa chọn lùi về vị trí ban đầu.

Thấy gã thành chủ lùi lại, nếu đã như vậy, Mạc Tử Phàm cũng không phải là người vô lý gây sự, hắn cũng hài lòng.

"Khá thông minh." Mạc Tử Phàm đắc ý nói một câu, nhưng hắn sắp bị hố bùn này nuốt chửng, cứ thế này thì phải làm sao đây.

Chỉ cần có thể giữ được mạng sống, nên Mạc Tử Phàm cảm thấy, bây giờ bảo hắn làm gì cũng được, bây giờ có lẽ chỉ có thể cầu cứu thành chủ.

"Mau cứu tôi ra ngoài đi, tôi hứa chỉ cần ông để tôi an toàn rời khỏi đây, tôi nhất định sẽ đưa bản đồ Càn Khôn Thảo cho ông." Mạc Tử Phàm bây giờ chỉ có thể nói như vậy.

Đương nhiên gã thành chủ cũng cảm thấy, người như Mạc Tử Phàm không giữ lời, đặc biệt xảo quyệt, lời của hắn không đáng tin.

"Mạc Tử Phàm, ngươi nghĩ ta nên tin lời ngươi sao?

Lỡ như ngươi lừa ta, chẳng phải ta làm việc vô ích sao?" Thành chủ cũng là người thông minh, nên để đề phòng, hắn cũng phải nói rõ trước với hắn, điều này cũng khiến Mạc Tử Phàm trong lòng lo lắng,

nếu tin không được, mà không tin cũng không xong.

"Thời gian không còn nhiều nữa, để thể hiện thành ý của tôi, bây giờ tôi lấy bản đồ Càn Khôn Thảo ra, ông cầm lấy, nhưng phải đưa tôi ra ngoài cùng mới được." Mạc Tử Phàm tiếp tục mặc cả với gã thành chủ, vì hắn thật sự cảm thấy thời gian còn lại cho mình không nhiều, nếu không nắm bắt cơ hội này, vậy thì tiếp theo nhất định sẽ chết.

Thành chủ cũng cảm thấy, nếu Mạc Tử Phàm thật sự chết trong vũng bùn đó, vậy thì hắn cũng đừng hòng lấy được bản đồ Càn Khôn Thảo, nếu đã như vậy, thì cứ làm theo.

"Ta tin ngươi thêm một lần nữa, nếu ta đã quyết định nhanh chóng như vậy, tốt nhất ngươi đừng lừa ta." Thành chủ cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ của bản đồ Càn Khôn Thảo, cũng không thể không làm như vậy, ai bảo trong tay Mạc Tử Phàm có thứ quan trọng để uy hiếp hắn chứ?

"Bây giờ tính mạng của tôi đang nằm trong tay ông, ông nghĩ tôi có khả năng lừa ông không?" Nghe Mạc Tử Phàm nói như vậy, gã thành chủ của thành Thất Sắc cũng tạm thời tin tưởng, sau đó vội vàng đạp lên người những binh lính kia đi đến bên cạnh Mạc Tử Phàm.

"Nắm lấy tay ta, ta bây giờ kéo ngươi lên." Thành chủ vốn định đưa tay ra lấy bản đồ Càn Khôn Thảo, nhưng Mạc Tử Phàm cố ý rụt lại, xem ra tên nhóc này cũng rất lanh lợi, sợ thành chủ sẽ không cứu mình.

Thành chủ đành phải cứu Mạc Tử Phàm ra trước, sau đó cũng hy vọng hắn sẽ đưa bản đồ Càn Khôn Thảo cho mình, dù sao mình đã cứu mạng hắn một lần, hẳn là nên làm vậy.

Mạc Tử Phàm cũng không do dự, vội vàng nắm lấy tay thành chủ, sau đó hai người thuận lợi đạp lên bậc thang người do những binh

lính kia tạo thành, rất thuận lợi rời khỏi hố bùn.

"Thành chủ, cứu tôi, cứu cứu tôi, tôi không muốn chết." "Cứu mạng a, cứu mạng a." Là thuộc hạ của thành chủ, đám lính này thật sự quá bi thảm, lúc này gã thành chủ hoàn toàn không để chúng vào mắt, căn bản không có ý định cứu.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng cảm thấy có chút không nỡ, tuy đám lính này trước đây đều muốn lấy mạng mình, nhưng lúc này thấy chúng đáng thương như vậy, khiến hắn không nhịn được mà động lòng trắc ẩn.

"Không quan tâm à, họ cũng là thuộc hạ của ông, chẳng lẽ ông thật sự có thể nhẫn tâm không cứu sao?" Mạc Tử Phàm thật sự không hiểu, tại sao gã thành chủ này có thể ích kỷ như vậy, lý lẽ hùng hồn như vậy, nên không nhịn được mà chất vấn hắn.

"Đừng quan tâm, chúng ta bây giờ mau rời khỏi đây rồi nói sau." Thành chủ của thành Thất Sắc quả nhiên vô tình vô nghĩa, vì hắn là một người lấy mình làm trung tâm, trong lòng hắn chỉ có mình, không thể chứa thêm bất kỳ ai khác.

Đối với Mạc Tử Phàm, hắn thật sự cảm thấy, cùng loại người này đạo bất đồng, bất tương vi mưu, tuy hắn cũng không cứu được đám lính này, nhưng cũng phải tìm cách thử một lần mới được.

"Tôi không có máu lạnh vô tình như vậy, nếu ông muốn đi, thì đi đi, tôi không đi, tôi nhất định phải cứu họ ra." Lời nói của Mạc Tử Phàm giống như một đại thiện nhân, tóm lại gã thành chủ lại cảm thấy Mạc Tử Phàm giả dối, cố ý đóng vai người tốt.

"Ngươi có lòng tốt như vậy sao?

Ở trước mặt ta, đừng có giả vờ diễn kịch nữa, nếu ngươi không đi, đương nhiên có thể ở lại, ta không ép, bản đồ Càn Khôn Thảo,

phải đưa cho ta." Thành chủ quả thực cũng không quan tâm đến an toàn của Mạc Tử Phàm, vì từ đầu đến cuối thứ hắn quan tâm nhất chỉ có bản đồ Càn Khôn Thảo, nên lúc này, vẫn còn nhớ nhung bản đồ Càn Khôn Thảo trong tay Mạc Tử Phàm.

Mặc dù Mạc Tử Phàm thật sự không tình nguyện giao bản đồ Càn Khôn Thảo cho gã, nhưng nếu không giao, chỉ e gã thành chủ cũng sẽ không bỏ qua.

"Cho ông, cho ông, tôi cho không được sao?

Ông có được nó, nhưng lại mất đi lòng người, cuối cùng vẫn sẽ không có gì cả." Mạc Tử Phàm dường như đã dự liệu được kết cục cuối cùng của gã thành chủ, nên thật sự cảm thấy, dù có đưa bản đồ Càn Khôn Thảo cho gã cũng vô ích.

Thành chủ cuối cùng cũng được như ý nguyện, lấy được bản đồ Càn Khôn Thảo mà mình hằng ao ước, lúc này trong lòng không khỏi đắc ý, có thể nói là yêu thích không rời tay.

"Bản đồ Càn Khôn Thảo, bảo bối thân yêu của ta, cuối cùng cũng đến tay." Gã thành chủ lúc này vô cùng mãn nguyện, nhưng đã lấy được thứ mình muốn, tiếp theo dã tâm lang sói của gã cũng lộ ra, nuốt lời, lại muốn giết Mạc Tử Phàm.

Lúc đó Mạc Tử Phàm đang cố gắng cứu những binh lính đang ở trong vũng bùn, vì trước đây hắn cũng bị kẹt ở đó, nên hiểu rõ cảm giác đó, vì vậy cũng dốc toàn lực để cứu giúp.

"Này, ai đó, cẩn thận, thành chủ muốn giết ngươi." Thấy gã thành chủ sắp lén lút tấn công Mạc Tử Phàm, một số binh lính trong hố bùn có lương tâm hơn, cũng phân biệt được người tốt kẻ xấu, liền vội vàng nhắc nhở Mạc Tử Phàm.

Nhờ có sự nhắc nhở của những binh lính này, Mạc Tử Phàm đã

kịp thời chuẩn bị, nên kế hoạch tấn công lén của gã thành chủ cũng thất bại.

Chương 321

"Lũ chó ăn trong táo ngoài này, tất cả đi chết đi." Thành chủ của thành Thất Sắc phẫn nộ, hôm nay xem ra thật sự quyết định chuẩn bị đại khai sát giới, tiếp theo chỉ e đám lính này chắc chắn cũng sẽ gặp xui xẻo, Mạc Tử Phàm cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Chúng tôi đều biết ngài là người tốt, nên mau đi đi, đừng lo cho chúng tôi nữa, gã thành chủ này thật sự điên rồi." Thành chủ bây giờ hoàn toàn mất hết nhân tính, mất hết lý trí, điên cuồng báo thù đám lính này, dù thế nào cũng không để chúng sống, chỉ có thấy chúng chết mới có thể yên tâm.

Nhiều binh lính bị gã thành chủ giết, vì hoàn toàn không ra được, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó chờ chết, vì vậy cũng không muốn Mạc Tử Phàm vô ích.

"Đúng là một con ác ma." Mạc Tử Phàm cũng thật sự không ưa những việc làm của gã thành chủ, nhưng hoàn toàn không ngăn cản được tên này, vì thực lực hoàn toàn không bằng, nếu tiếp tục đấu cũng vô ích.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ, nếu không cứu được đám lính này, vậy thì không bằng giữ mạng mình là quan trọng nhất, nên vội vàng co giò bỏ chạy, hy vọng có thể thuận lợi thoát thân.

"Không chạy được đâu, hôm nay ngươi phải chết ở đây cho ta." Thấy Mạc Tử Phàm chuẩn bị bỏ chạy, thành chủ sao có thể để hắn sống sót rời đi, vì phải diệt khẩu, tránh để người khác biết bản đồ Càn Khôn Thảo đang ở trong tay mình, vậy thì không hay lắm.

Mạc Tử Phàm cũng không nói nhảm với gã nữa, dù sao đã đến lúc nguy cấp như vậy, nếu còn nói chuyện, chắc chắn không chạy được,

không bằng trước tiên giữ chút thể lực để thoát thân.

"Vo ve vo ve..." Đúng lúc thành chủ và Mạc Tử Phàm hai người đang giằng co, rơi vào tình thế vô cùng cấp bách, đột nhiên nghe thấy xung quanh truyền đến âm thanh giống như tiếng muỗi.

"Đi chết đi." Mặc dù nghe thấy âm thanh vo ve đó, nhưng gã thành chủ hoàn toàn không để ý, vì hắn cho rằng đó chỉ là một loại ruồi nhặng bình thường, không có gì to tát, nên tiếp tục tấn công Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm nghe thấy âm thanh vo ve đó, lại thật sự cảm thấy, đối với mình mà nói, có lẽ là một tia hy vọng, vì hắn nhớ, đã từng đọc trong sách cổ, loại âm thanh này không phải là của muỗi bình thường.

"Ngươi xong đời rồi." Mạc Tử Phàm biết, thứ phát ra âm thanh này hẳn là trùng hút máu trong truyền thuyết, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng có thể chắc chắn đến tám mươi phần trăm, nên hắn rất tự tin.

Dù nghe Mạc Tử Phàm nói chắc như đinh đóng cột, nhưng gã thành chủ vẫn cho rằng hắn nói khoác, hù dọa mình, nên vẫn không coi ra gì, tiếp tục tấn công hắn.

Mạc Tử Phàm cũng không sợ mất mặt, dù có tấn công lén lút, hắn cũng cảm thấy bình thường, dù sao binh bất yếm trá mà?

Muốn để gã thành chủ kia trở thành mục tiêu của bầy trùng hút máu, chỉ có như vậy, mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Mạc Tử Phàm đột nhiên sử dụng một cây ám khí, sau đó lập tức nhân lúc gã thành chủ không chú ý, bắn trúng hắn, trán của thành chủ lập tức chảy máu.

"Thằng chó..." Thành chủ bỗng dưng bị Mạc Tử Phàm tấn công lén, uất ức, đang chuẩn bị chửi mắng, kết quả lời chưa nói xong, lập

tức bị bầy trùng hút máu bao vây.

Hàng vạn con trùng hút máu, chỉ cần ngửi thấy mùi máu tươi, lập tức điên cuồng không thôi, lúc này đã nuốt chửng gã thành chủ.

Thành chủ thành Thất Thải dù thế nào cũng không ngờ mình sẽ chết thảm như vậy.

Có lẽ là gieo gió gặt bão, không trách ai được, nhưng xét cho cùng, tất cả đều do Mạc Tử Phàm gây ra.

Lũ trùng hút máu quả là một loại sinh vật quá đáng sợ, bất kể là nhân vật lợi hại đến đâu, chỉ cần bị chúng nó nuốt chửng, trong nháy mắt cả người sẽ biến thành một đống xương khô.

"Tội ác đáng phải nhận, chỉ còn lại xương cá, dù có biến thành lệ quỷ cũng đừng tìm tôi." Mạc Tử Phàm không hề đồng tình với kết cục của gã thành chủ.

Có lẽ đúng như trong truyền thuyết, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải không báo, chỉ là thời cơ chưa đến.

Mạc Tử Phàm cảm thấy, gã thành chủ đã nhận lấy kết cục xứng đáng, tiếp theo mình cũng nên nhanh chóng rời khỏi đây, không cần thiết phải nán lại.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm định rời đi, hắn mới phát hiện không thể đi được.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, lũ trùng hút máu đang bao vây về phía hắn.

"Vo ve vo ve..." Nghe những âm thanh đáng ghét này, Mạc Tử Phàm thật sự bắt đầu cảm thấy sợ hãi bất an, trên người mình chắc không có vết thương nào đang chảy máu chứ.

Nhưng có câu nói, ruồi bọ không đậu trứng lành.

Lũ trùng hút máu này đã vây quanh hắn, chứng tỏ trên người chắc chắn có chỗ đang chảy máu.

"Cút ngay, tất cả cút ngay cho tao, cút xa ra!" Mạc Tử Phàm thật sự không thể chịu nổi lũ trùng hút máu này nữa.

Hắn cảm thấy mình không phải là kẻ ác độc gì, cũng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, không thể chết ở đây được.

Lũ trùng hút máu chỉ nhận biết máu, nên căn bản không thể nghe lọt tai lời của Mạc Tử Phàm.

Dù hắn xua đuổi thế nào, chúng cũng không hề hợp tác.

Thấy lũ trùng hút máu sắp nuốt chửng mình, kết cục cuối cùng có lẽ cũng giống như gã thành chủ, Mạc Tử Phàm tự nhiên không chấp nhận.

Nếu đã như vậy, thì phải giãy giụa đến cùng.

"Cút đi, cút đi…" Mạc Tử Phàm thật sự bất lực trước lũ trùng hút máu, xem ra sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Ở nơi này cũng không có ai xuất hiện, chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

Mạc Tử Phàm không phải loại người chấp nhận số phận, nên hắn phải tìm một lối thoát, phải sống sót, tuyệt đối không thể chết.

Hắn vội vàng tiếp tục chạy.

Lũ trùng hút máu cũng sẽ không để Mạc Tử Phàm chạy thoát.

Khó khăn lắm mới gặp được một mục tiêu béo bở như vậy, sao có thể bỏ lỡ?

Chúng tiếp tục bám riết không rời.

Chương 322

Mạc Tử Phàm dù có chạy thế nào cũng không còn cơ hội, vì hắn phát hiện mình đã chạy vào một ngõ cụt, phía trước không có lối ra, phía sau là vô số trùng hút máu.

"Đừng, đừng mà, mau tránh ra cho tao." Mạc Tử Phàm đột nhiên sờ thấy chiếc đèn pin, liền nghĩ không bằng dùng ánh sáng của đèn pin chiếu vào lũ trùng, biết đâu có thể xua đuổi chúng.

Nhưng phạm vi ánh sáng của đèn pin có hạn, cũng không chiếu được bao nhiêu, lũ trùng hút máu cũng không thể bị tiêu diệt, vẫn tuôn ra không ngớt, khiến Mạc Tử Phàm oán thán không thôi.

Mạc Tử Phàm đột nhiên sơ sẩy, ngã xuống đất.

Tay hắn chạm phải một thứ gì đó, hình như là một tờ giấy, không biết là thứ quái gì.

Vì lũ trùng hút máu lại bắt đầu một đợt tấn công mới, Mạc Tử Phàm vội vàng nhặt lên, hy vọng dùng tờ giấy đặc biệt này để che chắn.

Không ngờ, kỳ tích thật sự đã xảy ra.

Nguyên lai tờ giấy Mạc Tử Phàm vừa nhặt được là một tấm bùa hộ thân, không phải loại bùa mà bọn lừa đảo hay vẽ, tấm bùa này thật sự có uy lực.

Dưới tác dụng của bùa hộ thân, nó lập tức phóng ra một luồng khí tràng mạnh mẽ, vô cùng uy lực, trong nháy mắt trấn nhiếp lũ trùng hút máu.

Có lẽ tấm bùa hộ thân này chính là khắc tinh của chúng.

Lũ trùng hút máu lập tức không dám tiến lên nữa, vì uy lực của

bùa hộ thân khiến đội quân của chúng tổn thất quá nửa.

Có bùa hộ thân, lũ trùng hút máu thật sự không làm gì được Mạc Tử Phàm.

"Vo ve vo ve..." Cùng với tiếng vo ve của lũ trùng dần tan biến, cũng có nghĩa là chúng đã rời đi, Mạc Tử Phàm cũng không còn thấy con trùng nào bên cạnh.

Cuối cùng hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ một tấm bùa hộ thân lại lợi hại như vậy, mình nhặt được báu vật rồi, phải công nhận, vận may của Mạc Tử Phàm ta thật quá tốt." Mạc Tử Phàm lúc này nắm chặt tấm bùa trong lòng bàn tay, đặc biệt không nỡ vứt đi, vì lần này có thể chuyển nguy thành an, thật sự là nhờ cả vào nó.

Mạc Tử Phàm nghĩ, tấm bùa này sau này nhất định có thể dùng được, nên vội vàng cất đi, hy vọng lần sau nếu gặp nguy hiểm có thể lấy ra sử dụng.

Sau khi Mạc Tử Phàm cất kỹ bùa hộ thân, tiếp theo nên rời khỏi cổ mộ này.

Gã thành chủ đáng khinh của thành Thất Thải đã chết, vậy thì thành Thất Thải chắc cũng sẽ có biến động lớn.

"Mạc Tử Phàm, nguyên lai cậu ở đây, tôi tìm cả nửa ngày trời cũng không thấy." Đúng lúc Mạc Tử Phàm nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị lên đường, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc, không cần hỏi cũng biết giọng nói này thuộc về ai.

Tiểu Long xuất hiện bên cạnh Mạc Tử Phàm, chào hỏi hắn, trông cậu ta thở hổn hển, chắc là vì tìm hắn mà khá vất vả.

"Tiểu Long, không phải tôi đã bảo cậu đi rồi sao?

À phải rồi, Tiểu Vu Nữ bây giờ thế nào?" Mạc Tử Phàm tưởng rằng Tiểu Long không đi cứu Tiểu Vu Nữ, nên đối với sự xuất hiện của cậu ta cũng không vui, ngược lại còn có chút bực bội.

"Cô ấy đang ở một nơi an toàn, nên cậu không cần lo lắng.

Chỉ có mình cậu thôi à?

Thành chủ đâu rồi?" Tiểu Long thật sự tò mò, vì từ lúc tiến vào cổ mộ này, cậu ta không thấy bóng dáng của gã thành chủ đâu, nên phải làm rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Chết cả rồi." Mạc Tử Phàm không chút suy nghĩ đáp lại một câu như vậy.

Về vấn đề này, hắn cũng không muốn nói nhiều, dường như mọi chuyện không liên quan gì đến mình.

Nghe Mạc Tử Phàm nói một câu bi thảm như vậy, không khỏi khiến Tiểu Long kinh ngạc, vì cậu ta thật không ngờ lại có kết quả này.

Thành chủ thành Thất Thải đã chết, vậy thì tiếp theo thành Thất Thải nhất định sẽ đại loạn, lúc đó chắc chắn sẽ xảy ra một tai họa lớn hơn.

"Cậu giết?" Mặc dù Tiểu Long cũng không ưa gì việc làm của gã thành chủ, nhưng dù sao gã cũng là người cầm quyền, nên cậu ta phải làm rõ nguyên nhân cái chết, liền chất vấn Mạc Tử Phàm.

"Là tôi giết đấy, thì sao?

Chẳng lẽ cậu muốn báo thù cho hắn?

Muốn đối đầu với tôi à?" Mạc Tử Phàm không sợ thừa nhận, đương nhiên hắn cũng tin rằng Tiểu Long không phải loại người không phân biệt phải trái, nếu không thì đã không thể trở thành bạn bè

với hắn.

Thật sự là Mạc Tử Phàm đã giết gã thành chủ, Tiểu Long lại có thể làm gì được?

Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể chấp nhận kết quả, vì mọi thứ đều không thể cứu vãn.

"Thôi bỏ đi, chuyện này đến đây là hết, chúng ta về trước rồi nói sau." Tiểu Long chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận kết quả, sau đó đi trước dẫn đường.

Mạc Tử Phàm cũng không nói gì, đi theo sau Tiểu Long.

Khi Tiểu Long và Mạc Tử Phàm rời khỏi cổ mộ, trở lại mặt đất của thành Thất Thải, hít thở không khí đã lâu không gặp, cảm giác này thật sự quá hạnh phúc.

"Tất cả đã kết thúc rồi." Mạc Tử Phàm không kìm được buột miệng nói một câu.

Cũng không biết hắn đang nói với ai, có lẽ câu nói này là do ông trời mượn miệng hắn để nói ra.

Tiểu Vu Nữ thấy Mạc Tử Phàm bình an trở về, cũng vui mừng khôn xiết, sớm đã không kìm nén được, lập tức chạy ra ôm chầm lấy hắn, thật giống như một cô em gái nhà bên.

Chương 323

"Tôi phải đi rồi, Hoắc Linh không ở thành Thất Thải, tôi cũng bị người ta lợi dụng.

Tiếp theo tôi sẽ đến nơi khác tìm cô ấy, bây giờ xuất phát thôi." Mạc Tử Phàm quay đầu nhìn Tiểu Long lần cuối, sau đó chuẩn bị đưa Tiểu Vu Nữ rời khỏi nơi thị phi này.

Hắn cảm thấy có thể đi một cách thanh thản, không còn nỗi lo về sau.

"Bảo trọng nhé, hy vọng sau này nếu có duyên, có lẽ chúng ta sẽ gặp lại." Tiểu Long tự nhiên không thể cùng Mạc Tử Phàm rời đi, vì thành Thất Thải bây giờ chắc chắn sẽ loạn như nồi cháo, nên cậu ta phải ở lại dọn dẹp mớ hỗn độn này.

"Hữu duyên tái ngộ." Mạc Tử Phàm có thể hiểu được lựa chọn của Tiểu Long.

Mặc dù hắn thật sự trân trọng người bạn này, dù cho tình bạn giữa họ không đặc biệt sâu đậm, nhưng đến lúc ly biệt thế này, cũng có chút buồn bã.

Mạc Tử Phàm bây giờ không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước, vì hắn sợ nếu quay đầu lại, trong lòng sẽ có áy náy.

Rời khỏi thành Thất Thải, tiếp theo nên đi đâu đây?

Đây thực sự là một vấn đề đáng để suy nghĩ kỹ, nhưng trong lòng Mạc Tử Phàm, chắc cũng đã có một phương hướng đại khái.

Tiểu Vu Nữ đối với Mạc Tử Phàm thì tin tưởng tuyệt đối.

"Phàm ca, anh có thể cho em biết, chúng ta bây giờ nên đi đâu không?

Để em còn có sự chuẩn bị tâm lý.” Tiểu Vu Nữ cũng không nhịn được hỏi Mạc Tử Phàm.

Đương nhiên Mạc Tử Phàm cũng không nói rõ cho cô, vì đến cuối cùng phải đi đâu, trong lòng hắn cũng đang do dự.

“Anh cũng không biết, đừng hỏi nữa, chỉ cần đi theo anh là được rồi.

Đương nhiên nếu em không tin anh, có thể rời đi.” Câu trả lời này của Mạc Tử Phàm, thật sự khiến Tiểu Vu Nữ có chút không hài lòng, nhưng trong lòng Tiểu Vu Nữ cũng rõ, Mạc Tử Phàm muốn bỏ rơi cô, không phải chuyện dễ dàng như vậy, nhất định phải bám riết lấy hắn mới được.

Mạc Tử Phàm cười cười, cũng không nói gì thêm, vì Tiểu Vu Nữ chắc chắn sẽ giống như một miếng cao dán da chó, dính chặt trên người hắn, không thể rời đi.

Cùng với việc hai người rời khỏi thành Thất Thải, tiếp theo, Mạc Tử Phàm cũng không biết, vì sao mình lại đi về phía thành Thái Dương, lẽ nào trong cõi u minh có sức mạnh nào đó đang dẫn dắt?

Đối với thành chủ thành Thái Dương, Mạc Tử Phàm là thủ phạm chính hại chết Âu Dương Thiến Tuyết, mối thù sâu như biển máu không đội trời chung này khó mà xóa nhòa, hắn cũng muốn để Âu Dương Vũ Phi tự mình đi báo thù.

“Âu Dương Vũ Phi, xương cốt của chị con chưa lạnh, nên con biết phải làm gì rồi chứ.” Âu Dương Vũ Phi tự nhiên không dám trái ý cha, nên đành phải đồng ý, sau đó lại một lần nữa bước lên hành trình báo thù, thề phải giết bằng được Mạc Tử Phàm.

“Sao mình cứ có cảm giác không an toàn thế nhỉ?

Mí mắt mình cũng cứ giật liên tục, đây là điềm báo gì?” Mạc Tử

Phàm mơ hồ cảm thấy hoảng hốt bất an, nên phải nghiêm túc đối mặt, lỡ như thật sự có nguy hiểm, vậy cũng có thể chuyển nguy thành an.

Âu Dương Vũ Phi đã phát hiện ra hành tung của Mạc Tử Phàm, nhưng cô ta biết Mạc Tử Phàm rất lợi hại, nếu đối đầu chính diện, phần thắng không lớn, nên chỉ có thể dùng mưu.

Nếu Mạc Tử Phàm thật sự có áy náy về cái chết của Âu Dương Thiến Tuyết, vậy thì Âu Dương Vũ Phi nghĩ, không bằng giả làm hồn ma của Âu Dương Thiến Tuyết.

Mạc Tử Phàm cũng không phát hiện ra sự xuất hiện của Âu Dương Vũ Phi, vì cô ta vẫn luôn bí mật theo dõi, chứ không hề đường đường chính chính đối mặt với anh.

Khi Mạc Tử Phàm đi ngang qua một ngôi miếu hoang, hắn đột nhiên cảm thấy nơi này vắng bóng người, âm u đáng sợ, bầu không khí kỳ lạ này khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

"Phàm ca, anh không đưa em đi nhầm đường chứ?

Sao ở đây không có một bóng người nào vậy?

Hay là chúng ta đi đường khác đi, em sợ." Tiểu Vu Nữ thật sự có chút sợ hãi, vì hoàn cảnh này khiến người ta đặc biệt ngột ngạt, ở thêm một giây cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Mạc Tử Phàm lại không đồng ý yêu cầu của cô, vì hắn cảm thấy, càng là hoàn cảnh như vậy, thì càng nên dũng cảm tiến về phía trước.

"Vì có anh ở đây, em sợ cái gì?" Mạc Tử Phàm đã nói vậy rồi, Tiểu Vu Nữ cũng đành không nói gì thêm.

Tiểu Vu Nữ tiếp tục như một cái đuôi, đi theo sau Mạc Tử Phàm.

Hai người đi về phía trước, Âu Dương Vũ Phi cảm thấy cơ hội của mình đã đến.

“Chị ơi, em nhất định sẽ báo thù cho chị, tuyệt đối không để chị chết không nhắm mắt.” Âu Dương Vũ Phi thầm thề trong lòng, ngay sau đó vội vàng xõa tóc ra, tóc tai bù xù, trông như ma quỷ.

Âu Dương Vũ Phi đã chuẩn bị xong xuôi, vậy thì tiếp theo, tự nhiên cũng không lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt đầu hành động, thần không biết quỷ không hay lơ lửng ở phía trước.

“A, Phàm ca, mau nhìn kia kìa, bên kia hình như có ma, là nữ quỷ…” Tiểu Vu Nữ lập tức mắt tinh tay nhanh, phát hiện ra bóng dáng của Âu Dương Vũ Phi ngay từ đầu, nhưng vì không quen biết, cũng không nhìn rõ mặt, nên tưởng là ma.

Nghe Tiểu Vu Nữ nhắc nhở, Mạc Tử Phàm cũng vội vàng trợn to mắt nhìn sang, lờ mờ thấy được ảo ảnh của nữ quỷ.

“Đó không phải ma, chắc chắn có người đang giả thần giả quỷ.” Mạc Tử Phàm quả nhiên kiến thức rộng, nên chỉ nhìn một cái, đã thành công biết được mánh khóe của Âu Dương Vũ Phi, biết cô ta chắc chắn đang giả thần giả quỷ.

Âu Dương Vũ Phi cũng không hề hay biết.

Nếu đã như vậy, Mạc Tử Phàm nghĩ không bằng chơi cùng cô ta một chút, xem xem rốt cuộc gã này định làm gì.

“Cái kẻ giả làm nữ quỷ kia, đừng chạy, mau đứng lại cho ta…” Dù đối mặt với Âu Dương Vũ Phi trông như nữ quỷ, Mạc Tử Phàm cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn vô cùng gan dạ, lập tức đuổi theo.

Âu Dương Vũ Phi không thể để Mạc Tử Phàm nhìn thấy mặt mình, nếu không, e là hắn sẽ không theo nữa, công sức đổ sông đổ biển, chẳng phải là rất khó xử sao.

Chương 324

"Ta phải đưa ngươi vào Hoạt Tử Nhân Mộ, vì chỉ ở đó, ta mới có cách giết được ngươi." Bản lĩnh của Âu Dương Vũ Phi đều học được trong cổ mộ, cũng chính là Hoạt Tử Nhân Mộ của thành Thái Dương, nên lúc này cô ta cũng muốn dụ Mạc Tử Phàm đến đó.

"Đứng lại, ngươi không chạy thoát được đâu, ta xem ngươi chạy đi đâu, mau đứng lại cho ta." Dù Mạc Tử Phàm có tăng tốc thế nào, cố gắng đuổi kịp Âu Dương Vũ Phi, nhưng thật sự không có khả năng đó.

Âu Dương Vũ Phi đã thành công thu hút Mạc Tử Phàm, cũng khiến hắn bám riết theo sau, một mạch đến tận Hoạt Tử Nhân Mộ.

Khi Mạc Tử Phàm đến cổng cổ mộ, Âu Dương Vũ Phi đã lặng lẽ biến mất, tiến vào trong mộ, điều này thật sự khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó xử.

"Ngôi mộ này trông không ổn lắm, chúng ta đừng vào, mau đi thôi." Tiểu Vu Nữ lúc này cuối cùng cũng đuổi kịp Mạc Tử Phàm, nên khi thấy hắn đứng ở cổng mộ, do dự không quyết, liền nhắc nhở như vậy.

Nhưng Mạc Tử Phàm nếu không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Lời khuyên của Tiểu Vu Nữ càng khiến hắn không nghe theo, nhất quyết tiến vào cổ mộ.

"Hoạt Tử Nhân Mộ." Mạc Tử Phàm ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện, nguyên lai trên ngôi mộ này có viết mấy chữ lớn, xem ra ngôi mộ này quả không đơn giản.

“Ta mặc kệ bên trong có ma hay không, tóm lại ta phải vào xem thử.” Mạc Tử Phàm lập tức hạ quyết tâm, ngay sau đó không chút do dự, nghênh ngang đi vào trong mộ, cố gắng tìm ra nữ quỷ vừa rồi.

Tiểu Vu Nữ sao có thể để hắn một mình mạo hiểm được?

Bây giờ hai người đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, nên Mạc Tử Phàm đi đâu, cô cũng đi đó.

Nghe thấy tiếng bước chân người tiến vào Hoạt Tử Nhân Mộ, Âu Dương Vũ Phi trong lòng vô cùng vui mừng, vốn tưởng Mạc Tử Phàm không dám vào, bây giờ cuối cùng cũng đã vào.

“Mạc Tử Phàm, hôm nay Hoạt Tử Nhân Mộ chính là nơi an nghỉ cuối cùng của ngươi, chịu chết đi.” Mặc dù cũng không có trăm phần trăm chắc chắn có thể giết được Mạc Tử Phàm, nhưng Âu Dương Vũ Phi vẫn đặc biệt tự tin, tự cổ vũ mình.

Mạc Tử Phàm từ cổng Hoạt Tử Nhân Mộ đi thẳng vào trong, nhưng bên trong cổ mộ này như băng thiên tuyết địa, cho người ta cảm giác như đang ở mùa đông.

“Oa, ở đây lạnh quá, thật sự quá lạnh, rét chết em rồi.

Phàm ca, em đã nói với anh rồi, bên trong không ổn, bây giờ anh thấy chưa?” Đối mặt với hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, cô thật sự kêu không chịu nổi, nên lại một lần nữa nói với Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng không phải mình đồng da sắt, nên Tiểu Vu Nữ có thể cảm thấy lạnh, hắn sao lại không cảm nhận được?

“Nếu em không chịu được, vậy thì em ra ngoài trước đi, ở bên ngoài đợi anh.

Đợi anh xử lý xong chuyện bên trong, sẽ ra tìm em.” Mạc Tử Phàm vẫn giữ thái độ đó.

Tiểu Vu Nữ vốn muốn cùng hắn đồng cam cộng khổ, nhưng thật sự không chịu nổi cái lạnh này, nên đành phải chọn lui ra ngoài trước.

Tiếp theo chỉ còn lại một mình Mạc Tử Phàm, nhưng hắn vẫn giữ thái độ bình tĩnh, tiếp tục tìm kiếm, tin rằng đối phương đã dụ mình vào đây, thì tiếp theo chắc chắn sẽ hiện thân.

"Hôm nay sở dĩ dụ ta vào đây, chắc chắn là có mục đích.

Ta đến rồi, ra đây đi." Vì Mạc Tử Phàm không tìm thấy Âu Dương Vũ Phi, cộng thêm hoàn cảnh ở đây cũng khiến hắn đặc biệt khó chịu, nên Mạc Tử Phàm đành phải bắt đầu lớn tiếng gọi.

Âu Dương Vũ Phi cảm thấy, nếu hôm nay dù sao cũng phải có một trận kết thúc triệt để với Mạc Tử Phàm, vậy thì trước khi giết hắn, không ngại để hắn chết một cách minh bạch, nên đã hiện thân.

"Ta đến rồi, ngươi xem, ngươi hẳn là biết mục đích của ta rồi chứ, Mạc Tử Phàm?" Âu Dương Vũ Phi đột nhiên từ trong bóng tối bước ra, sau đó nói những lời đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô ta, Mạc Tử Phàm kinh ngạc.

"Âu Dương cô nương, cô làm tất cả những điều này, chẳng lẽ chỉ để báo thù cho chị cô sao?" Mạc Tử Phàm thật sự không muốn giải thích thêm, vì chuyện đã đến nước này, quả thực cũng không cần phải nói nhiều lời vô ích.

"Nói nhảm, nếu không phải để báo thù cho chị ta, cô tưởng ta dụ ngươi vào đây để nói chuyện yêu đương à?

Thật nực cười." Âu Dương Vũ Phi nói chuyện cũng với vẻ mặt lạnh lùng.

Vì chị gái đối xử với cô rất tốt, nên hôm nay dù thế nào cũng sẽ không để Mạc Tử Phàm sống sót rời khỏi Hoạt Tử Nhân Mộ, phải giết hắn bằng được.

“Cô tưởng nhốt được ta ở đây là có thể giết được ta sao?

Ngây thơ quá, cô bị cha cô lợi dụng rồi mà không biết à?” Mạc Tử Phàm cũng không khách khí nữa, trực tiếp nói ra suy đoán của mình, vì hắn cũng cảm thấy, thành chủ thành Thái Dương thật sự đang lợi dụng Âu Dương Vũ Phi.

Thấy Mạc Tử Phàm còn đang ngụy biện, đổ vấy bẩn lên người cha mình, điều đó cũng khiến Âu Dương Vũ Phi cảm thấy hắn chắc chắn không muốn chết ở đây, muốn chạy trốn, vậy thì tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Câm miệng cho ta, ngươi nghĩ ta sẽ tin những lời quỷ quái đó của ngươi sao?

Hôm nay đừng hòng sống sót rời khỏi đây.” Thấy Mạc Tử Phàm sắp chạy ra khỏi cửa Hoạt Tử Nhân Mộ, Âu Dương Vũ Phi liền lập tức ấn cơ quan, trong nháy mắt cánh cửa đá ở lối vào đã bị đóng kín.

Mạc Tử Phàm vội vàng chạy ra ngoài, kết quả chậm một nhịp, không kịp nữa rồi.

Âu Dương Vũ Phi vốn khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, nhưng Mạc Tử Phàm lại nhắc đến Âu Dương Thiến Tuyết, cái miệng đáng ghét đó, càng không thể để hắn đi.

“Thành chủ cố nhiên không phải người tốt, nhưng ngươi giết chết Âu Dương Thiến Tuyết, cũng không phải người tốt lành gì, phải chết.” Âu Dương Vũ Phi lập tức lại khôi phục trạng thái ban đầu, trở nên lạnh lùng, trạng thái yếu đuối vừa rồi cũng không còn tồn tại.

Thấy tình huống này, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy thật không nên, nhưng cũng không có cách nào, dù sao hắn cũng không muốn mọi chuyện thành ra thế này.

“Rốt cuộc cô là ngốc thật hay giả ngốc vậy?

Âu Dương Thiến Tuyết không phải do tôi giết, đó là con đường cô ấy lựa chọn." Mạc Tử Phàm cũng hết cách, nên mới vội vàng giải thích cho Âu Dương Vũ Phi, nhưng lời giải thích của hắn, trong tai Âu Dương Vũ Phi, căn bản không có tác dụng.

Chương 325

"Đừng nói nhảm nữa, vì ngay cả ta cũng không có cách nào mở lại cánh cửa đó, nên chúng ta ở đây chờ chết đi, thành chủ đã cố ý sắp đặt cả rồi." Âu Dương Vũ Phi trước khi vào Hoạt Tử Nhân Mộ đã lường trước được kết quả này, nhưng vẫn kiên quyết lựa chọn, rõ ràng là mang theo quyết tâm phải chết.

Mạc Tử Phàm nghe ý trong lời nói của cô ta, biết rằng cầu cứu cô ta là không thể.

Nhưng nếu chết ở đây như vậy, thật sự không cam lòng chút nào.

"Ta không tin ở đây không có lối ra khác, ta không định chết ở đây.

Cô không muốn sống, cũng không cần thiết phải kéo ta chôn cùng." Mạc Tử Phàm lập tức bắt đầu bận rộn, vì nhiệt độ trong Hoạt Tử Nhân Mộ này thật sự ngày càng thấp, Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy mình không thể ở lâu được, sẽ bị chết cóng, nên phải tìm cách rời đi.

Nhìn Mạc Tử Phàm lúc này đang luống cuống tay chân, tìm kiếm lối ra mới, Âu Dương Vũ Phi cảm thấy hắn chỉ đang uổng công vô ích, vì ngay cả cô ta cũng không biết ở đây có lối ra nào khác.

"Mạc Tử Phàm, ta khuyên ngươi đừng giãy giụa vô ích nữa, có sức lực lãng phí thời gian, sao không ngồi xuống nghỉ ngơi một chút?" Âu Dương Vũ Phi đột nhiên nói vậy, nhưng Mạc Tử Phàm căn bản không thèm để ý, vì hôm nay rơi vào tình cảnh này, đều là do cô ta ban tặng.

"Mạc Tử Phàm, mày phải kiên trì, phải tin rằng, nhất định có thể làm được, sẽ ra ngoài được." Dù lúc này, Mạc Tử Phàm thật sự đang phải chịu đựng cái lạnh chưa từng có, nhưng đối với hắn, cũng không

hề bị ảnh hưởng, vẫn không ngừng tự cổ vũ trong lòng.

Âu Dương Vũ Phi dần dần cũng không chịu nổi nữa, vì trong hoàn cảnh này, trạng thái giới hạn mà con người có thể chịu đựng đã đạt đến.

Tin rằng không lâu nữa, cả hai đều sẽ chết ở đây.

"Mau tỉnh lại, đừng ngủ, cố gắng lên, nếu thật sự ngủ thiếp đi, nhất định sẽ chết." Thấy Âu Dương Vũ Phi không chịu nổi nữa, cả người cũng đặc biệt yếu ớt, trực tiếp không còn sức lực, ngã xuống đất, trông như ngọn đèn trước gió.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy cô ta thật đáng thương, nên cũng không nỡ lòng, dù cô ta muốn giết mình, nhưng thân là một người đàn ông, quả thực cũng không thể tính toán quá nhiều.

"Cô sẽ không chết, tôi cũng sẽ không chết, chúng ta đều nhất định sẽ sống sót rời khỏi đây." Mạc Tử Phàm không chút do dự, vội vàng cởi áo khoác trên người, khoác lên cho Âu Dương Vũ Phi, hy vọng thật sự có thể cho cô ta một chút hơi ấm.

Âu Dương Vũ Phi lúc đó đã mất đi tri giác, nói cũng không ra lời, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm của Mạc Tử Phàm, vẫn khiến cô ta cảm thấy ấm lòng.

"Mạc Tử Phàm, ngươi là người tốt.

Chuyện cuối cùng ta có thể làm cho ngươi, là đưa ngươi rời khỏi đây.

Ta tin Âu Dương Thiến Tuyết không phải do ngươi sát hại, nên ta cũng sẽ không làm khó ngươi nữa." Những lời này của Âu Dương Vũ Phi chỉ tồn tại trong tâm trí.

Tiếp theo, cô ta muốn biến thân thành một Băng phong hiệp, dùng chút sinh mệnh cuối cùng, tạo ra sinh cơ cho Mạc Tử Phàm.

Điều khiến Mạc Tử Phàm không thể ngờ tới, Âu Dương Vũ Phi bên cạnh hắn trong nháy mắt, lại biến thành một bức tượng băng, đặc biệt cứng rắn, như đã chết.

"Sao lại thế này?

Tại sao lại như vậy?" Rõ ràng đối với kết quả này, Mạc Tử Phàm thật sự không thể chấp nhận, nên cũng phải tìm cách cứu vãn, dù sao cũng không thể trơ mắt nhìn Âu Dương Vũ Phi chết.

Khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị đập vỡ bức tượng băng, đột nhiên bức tượng băng mà Âu Dương Vũ Phi biến thành, trong nháy mắt tạo ra một sức mạnh khổng lồ, làm tan chảy toàn bộ trạng thái băng giá trong Hoạt Tử Nhân Mộ.

Cánh cửa đá của Hoạt Tử Nhân Mộ vẫn đang đóng chặt.

Tiếp đó, Băng phong hiệp do Âu Dương Vũ Phi hóa thân xông lên, đập nát cánh cửa đá đó.

"Âu Dương Vũ Phi…" Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy quá kinh ngạc.

Hắn biết, Băng phong hiệp này chắc chắn là do Âu Dương Vũ Phi hóa thân, nhưng tiếp theo, Âu Dương Vũ Phi đã hóa thành tro bụi.

Âu Dương Vũ Phi vì cứu Mạc Tử Phàm, đã đưa ra quyết định như vậy, hy sinh bản thân, tranh thủ cơ hội cho Mạc Tử Phàm.

"Cô nương ngốc, hà tất phải làm vậy chứ, ai." Mạc Tử Phàm lúc này cũng vô cùng đau lòng.

Mặc dù kết cục như vậy, hoàn toàn không phải là cảnh tượng hắn muốn thấy, trong lòng vô cùng áy náy.

Nhưng Hoạt Tử Nhân Mộ đã bị mở ra, đám sát thủ đợi sẵn bên ngoài, chắc chắn không thể để Mạc Tử Phàm sống sót rời khỏi đây.

“Thành chủ có lệnh, nhất định phải giết chết Mạc Tử Phàm này tại đây, dù thế nào cũng không thể để hắn sống sót rời đi.” “Đã rõ.” … Thành chủ thành Thái Dương lần này phái ra toàn sát thủ hàng đầu, không phải loại thùng cơm vô dụng, nên cũng được huấn luyện vô cùng bài bản.

Mạc Tử Phàm tuy vì kết cục của Âu Dương Vũ Phi mà cảm thấy vô cùng đau lòng, nhưng chuyện đã đến nước này, người chết không thể sống lại, tiếp theo chỉ có thể rời đi.

Nhưng chưa đợi Mạc Tử Phàm bước ra khỏi Hoạt Tử Nhân Mộ, kết quả là đám sát thủ đã mai phục sẵn ở đó xông ra.

Bị những sát thủ bất ngờ tấn công, Mạc Tử Phàm lại cảm thấy nguy hiểm.

Nếu đã như vậy, hắn đành phải lùi vào trong cổ mộ, tìm đường lui.

“Các ngươi, cam tâm tình nguyện làm con khỉ cho gã thành chủ vô tình vô nghĩa đó sai khiến, ta thật sự thấy đáng thương cho các ngươi.” Mạc Tử Phàm cũng thẳng thắn không kiêng dè, lập tức nói một tràng trước mặt đám sát thủ áo đen, nhưng đám sát thủ này không hiểu ý hắn.

“Giết hắn.” Đám sát thủ áo đen đã xuất hiện ở đây, vậy thì tiếp theo tự nhiên cũng sẽ không để cho Mạc Tử Phàm một con đường sống, nên liền ào lên, định dồn hắn vào chỗ chết.

Mạc Tử Phàm phải một chọi trăm, với thực lực hiện tại, không thể đối đầu trực diện, nên chỉ có thể vội vàng né tránh.

Do số lượng sát thủ áo đen quá đông, để đề phòng có thêm đồng bọn của chúng vào trong, Mạc Tử Phàm liền bắt đầu chạy vòng quanh với chúng.

Đám sát thủ áo đen thật sự sắp bị Mạc Tử Phàm làm cho chóng mặt, vì đi lại trong môi trường cổ mộ như thế này, quả thực có chút không bằng Mạc Tử Phàm.

"Đừng để hắn lãng phí thời gian nữa, giải quyết hắn sớm, rút lui sớm." Tên đầu lĩnh sát thủ áo đen tiếp tục ra lệnh cho đàn em, sợ lỡ như để Mạc Tử Phàm chạy thoát, thì thảm.

Chương 326

Mạc Tử Phàm bây giờ không còn đường lui, vì đám sát thủ đã bắt đầu từ bốn phương tám hướng, bao vây hắn kín như bưng.

Bây giờ Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy tình cảnh của mình rất đáng lo ngại.

"Trời bên ngoài sắp sáng rồi, hy vọng sẽ có tin tốt truyền đến tai ta." Thành chủ thành Thái Dương tuy không đích thân đến xem trận, nhưng hắn cho rằng, đã phái ra một đội quân tinh nhuệ, tin rằng sẽ không làm hắn thất vọng.

Mạc Tử Phàm bây giờ đã kiệt sức, cũng không còn hơi sức.

Hắn biết với thực lực hiện tại, thật sự không cầm cự được bao lâu, nhưng vẫn phải tiếp tục phản kháng, nếu không chỉ có con đường chết.

"Lũ chó săn chết tiệt này, hôm nay các ngươi giúp hắn giết ta, e rằng kết cục sau này của các ngươi, có khi còn không bằng ta đâu?" Mạc Tử Phàm tiếp tục nói năng lung tung như vậy.

Tóm lại một câu, mục đích duy nhất đương nhiên là hy vọng có thể ly gián lòng trung thành của đám sát thủ.

Đám sát thủ quả thực cũng nghe lọt tai một vài lời, nhưng vẫn không một ai chịu lui.

Phải nói, đám sát thủ này đối với thành chủ thật ngu trung.

Vốn là đêm đen, nhưng bây giờ mặt trời bên ngoài cũng đang dần mọc.

Nếu thật sự đợi đến khi trời sáng, thì càng không có cơ hội.

Mạc Tử Phàm cảm thấy phải tốc chiến tốc thắng, vì hắn phải rời khỏi đây.

Tiếp theo hắn phải vừa né tránh đòn tấn công của đám sát thủ, vừa phải nghĩ cách trong đầu.

"À, có rồi." Đầu óc Mạc Tử Phàm quả nhiên khá nhanh nhạy, nên không lâu sau đã nghĩ ra một cách hay, cảm thấy hắn là có thể thực hiện được, không ngại thử một lần.

Đám sát thủ nghe câu nói vừa rồi, cũng không biết Mạc Tử Phàm rốt cuộc có ý gì, nhưng vẫn không chút nao núng, tiếp tục đối đầu với hắn.

Mạc Tử Phàm lại một lần nữa từ trong túi, lấy ra chiếc hộp đen nhỏ.

Lúc này, hắn cảm thấy phải lợi dụng thứ này, để tiêu diệt đám sát thủ, mới có thể tạo ra đường thoát cho mình.

"Đừng trách ta không nhắc nhở, nếu các ngươi dám tiếp tục tiến lên, thì tiếp theo chúng ta tạm biệt nhau nhé." Mạc Tử Phàm cảm thấy trước khi ra tay, cần phải nhắc nhở một câu, hy vọng chúng có thể biết khó mà lui, nhưng đám sát thủ đó chắc sẽ không rút lui.

"Mọi người đừng nghe lời hắn, lên giết hắn đi, hắn đang dọa chúng ta đấy." Đám sát thủ quả nhiên không sợ gì, cũng không tin, vẫn như cũ xông lên phía trước, kết cục chờ đợi có lẽ sẽ bi thảm.

Đám sát thủ tiếp tục tấn công Mạc Tử Phàm.

Đối với Mạc Tử Phàm, hắn cảm thấy đã cho bọn này một cơ hội, không biết trân trọng, thì đừng trách hắn không khách khí.

"Lũ không biết sống chết này, vậy thì đi chết đi, xem ra đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Mạc Tử Phàm lúc này thật sự không chút do dự, vì nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân.

Hắn liền một lần nữa khởi động chiếc hộp đen nhỏ.

Lần này chiếc hộp đen nhỏ quả nhiên không làm hắn thất vọng, trong nháy mắt bộc phát ra vô số ám khí, như mưa rơi, đột ngột tấn công về phía đám sát thủ.

Thấy cảnh tượng này, quả thực khiến đám sát thủ không kịp trở tay, vì căn bản không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Giây tiếp theo, tất cả đều đi bán muối.

"Đấu với ta, đây là kết cục của các ngươi, ha ha." Mạc Tử Phàm giải quyết xong đám sát thủ, đối với chúng không có một chút đồng tình nào, vì hắn cảm thấy đều là chúng tự tìm đến, chết không oan.

Trời đã sáng, nên Mạc Tử Phàm cũng nên rời khỏi Hoạt Tử Nhân Mộ này, vội vàng ra ngoài tìm Tiểu Vu Nữ, đưa cô rời khỏi thành Thái Dương.

Dù sao nơi thị phi này thật sự không thể ở lâu.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm ra ngoài Hoạt Tử Nhân Mộ, lại không thấy Tiểu Vu Nữ đâu.

Dù hắn tìm kiếm thế nào, gọi thế nào, cũng không có một chút động tĩnh, điều đó khiến trong lòng hắn cảm thấy không ổn.

"Con nhóc chết tiệt này bây giờ rốt cuộc ở đâu?

Chẳng lẽ không phải… lại bị gã thành chủ đó phái người bắt đi rồi chứ?" Mạc Tử Phàm lúc này cũng đang suy đoán trong lòng, vì có khả năng đó.

Nếu thật sự bắt Tiểu Vu Nữ đi, vậy thì mục tiêu của gã thành chủ vẫn là hắn, tiếp theo mọi chuyện đều cần hắn đi đối mặt.

Vì đám sát thủ không hoàn thành nhiệm vụ được giao, ngược lại còn toàn quân bị diệt, nên tin tức này nhanh chóng truyền đến tai thành

chủ thành Thái Dương.

Thành chủ trong nháy mắt cảm thấy không thể bình tĩnh được nữa.

“Không ngờ, thằng chó này lại lợi hại như vậy.

Ta chỉ muốn báo thù cho con gái ta, tại sao ông trời cũng không thể cho ta toại nguyện?” Thành chủ thành Thái Dương xem ra đối với Mạc Tử Phàm hận thù sâu sắc, dù thế nào cũng không thể từ bỏ chấp niệm trong lòng.

Không giết Mạc Tử Phàm, thề không bỏ cuộc.

Tiểu Vu Nữ lúc đó vẫn ở bên ngoài Hoạt Tử Nhân Mộ, chờ Mạc Tử Phàm trở về, nhưng chuyện hoàn toàn không lường trước được đã xảy ra, cô lại bị kẻ xấu bắt cóc.

“Thả tôi ra, các người là ai?

Chương 327

Mau thả tôi ra, nếu để Phàm ca của tôi biết, các ngươi chết chắc.” Tiểu Vu Nữ không phải loại người ngồi chờ chết, nên khi bị gã áo đen bắt đi, cô không ngừng phản kháng, miệng cũng không ngừng la hét.

“Con nhóc thối, tốt nhất là câm miệng cho tao.

Nếu làm tao nổi điên, tin tao xé nát cái miệng mày không?” Gã áo đen cũng thật sự không chịu nổi Tiểu Vu Nữ la hét như vậy, nên trong lòng cũng đặc biệt bực bội, không nói không rằng mắng cho một trận.

Tiểu Vu Nữ bị gã áo đen dọa cho sợ, nên đâu dám nói thêm một lời nào nữa?

Sợ bị người ta xé rách miệng, chẳng phải là oan uổng, chỉ có thể trong lòng mong Mạc Tử Phàm xuất hiện.

Tiểu Vu Nữ bị đưa vào một cổ mộ.

Đương nhiên ngôi mộ này nằm ở nơi hoang vu hẻo lánh, thuộc loại cổ mộ đã bị bọn trộm mộ đào bới, bên trong không có thứ gì đáng tiền.

“Con nhóc thối, ngoan ngoãn ở trong này cho tao, đừng có chạy trốn, tao ở bên ngoài canh chừng đấy.” Tiểu Vu Nữ bị nhốt trong cổ mộ, sau đó gã áo đen đóng cửa mộ lại, lập tức đi làm một việc khác.

Gã áo đen quả nhiên là người của thành chủ thành Thái Dương.

Hắn tin rằng nếu Mạc Tử Phàm không tìm thấy Tiểu Vu Nữ, chắc chắn sẽ đích thân đến đàm phán, nên bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Báo cáo thành chủ, Mạc Tử Phàm đó đến rồi.” Nghe thuộc hạ đến báo tin, quả thực cũng khiến thành chủ thành Thái Dương cảm thấy hài lòng, vì mọi thứ thực ra đều nằm trong dự liệu.

“Để hắn vào, hôm nay ta sẽ cho hắn có vào không có ra.” Thành chủ thành Thái Dương đối với Mạc Tử Phàm hận đến tận xương tủy.

Mặc dù không tận mắt thấy Mạc Tử Phàm giết Âu Dương Thiến Tuyết, nhưng hắn cảm thấy mọi chuyện đều không thoát khỏi liên quan đến Mạc Tử Phàm, nên trong mắt hắn Mạc Tử Phàm phải chết.

Mạc Tử Phàm dám xuất hiện ở đây, chứng tỏ hắn không hề sợ hãi.

Tiếp theo sẽ có hậu quả gì, hắn cũng dám đối mặt với mọi gian nan hiểm trở.

“Người các ngươi muốn là ta, không liên quan gì đến cô bé đó, đừng liên lụy người khác.

Muốn xử lý ta, tùy các ngươi, xin hãy thả cô ấy ra.” Mạc Tử Phàm nói chuyện vô cùng có khí phách, vẻ mặt nghiêm nghị, trông hệt như hình tượng một người đàn ông tuyệt thế có trách nhiệm, có gánh vác.

Thành chủ thành Thái Dương lại tỏ ra khinh thường, vì Mạc Tử Phàm hôm nay đã đến đây, đã định trước là phải chết ở đây.

Thành chủ thành Thái Dương liếc nhìn Mạc Tử Phàm, cũng không có chút thiện cảm nào, cảm thấy Mạc Tử Phàm hôm nay tự chui đầu vào lưới, vậy thì hắn cũng sẽ không khách khí.

“Mạc Tử Phàm, ta bội phục dũng khí của ngươi, có gan dạ, nhưng ngươi nên biết, ta muốn ngươi chết.” Thành chủ thành Thái Dương lúc này mặt mày dữ tợn, tiếp tục đi đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, uy hiếp hắn.

Mạc Tử Phàm không đến mức bị những lời này của hắn dọa cho tè ra quần, vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, vì hắn không làm gì sai.

“Có một số chuyện, tôi thật sự không muốn nói, nhưng hôm nay

có cơ hội này, vậy thì tôi phải nói cho rõ, người thật sự hại chết Âu Dương Thiến Tuyết, thực ra là ông, không phải tôi." Mạc Tử Phàm trong đầu cũng không biết đang có ý định gì, đặc biệt là khi nói ra những lời này, quả thực cũng khiến thành chủ thành Thái Dương xấu hổ hóa giận.

"Mẹ kiếp thằng ranh con đừng có nói nhảm với tao, tao không nghe, giết nó cho tao." Thành chủ thành Thái Dương nhất định trong lòng có quỷ, vì hắn cũng sợ Mạc Tử Phàm nói trúng điểm yếu, sẽ khiến hắn áy náy, nên quyết định chó cùng dứt giậu.

Những binh lính, sát thủ đã mai phục sẵn ở đây, lúc này nghe lệnh của thành chủ, tự nhiên cũng ào lên, trong nháy mắt bao vây Mạc Tử Phàm kín như bưng.

"Giết hắn, giết hắn, mau giết hắn…" Trận thế lớn như vậy, thật sự khiến Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy đặc biệt đau đầu, nhưng hắn cũng biết, lúc này cầu xin cũng không có tác dụng, e rằng khó thoát khỏi một kiếp.

"A…!" Thành chủ thành Thái Dương ở bên cạnh tiếp tục phát hiệu lệnh, vậy thì đám thuộc hạ tự nhiên không dám chậm trễ, ai cũng muốn thể hiện tốt trước mặt thành chủ, biết đâu có thể thăng chức tăng lương.

Lập tức mấy kẻ không muốn sống, chủ động tấn công về phía vị trí của Mạc Tử Phàm.

Thấy sắp gặp xui xẻo, Mạc Tử Phàm lấy ra chiếc hộp đen nhỏ.

"Mọi người nhất định phải cẩn thận, chiếc hộp đen trong tay hắn đặc biệt đáng sợ, ám khí bên trong có thể lấy mạng người." Vì có người trước đó đã chứng kiến sự lợi hại của chiếc hộp đen nhỏ, lúc này thấy Mạc Tử Phàm lấy ra, cũng khá lo lắng, vội vàng nhắc nhở người bên cạnh.

“Tất cả xông lên cho tao, không ai được phép lùi bước.” Vì binh lính sợ chiếc hộp đen nhỏ của Mạc Tử Phàm, nên không dám tiếp tục tiến lên.

Hai bên hiện tại giằng co, cũng khiến thành chủ thành Thái Dương đặc biệt tức giận.

Mạc Tử Phàm cũng không muốn đại khai sát giới, vì hắn biết uy lực của chiếc hộp đen nhỏ này mạnh đến mức nào, chỉ cần ấn nút khởi động, lúc đó, nơi đây tất sẽ xương chất thành núi.

“Mau đi giết hắn cho tao, tao không tin, cái hộp đen nhỏ đó, không có lúc mất hiệu lực.” Thành chủ thành Thái Dương bây giờ cũng chửi ầm lên, tiếp tục không ngừng thúc giục đám thuộc hạ, bảo chúng đi giết Mạc Tử Phàm.

Đám binh lính thật sự rất khó xử.

Binh lính bây giờ lại không chấp hành mệnh lệnh của hắn, nên cũng khiến gã thành chủ đặc biệt tức giận.

Hắn lập tức rút đao giết mấy người bên cạnh, để ép buộc những người khác hành động.

“Nếu còn không ra tay cho ta, đây là kết cục của các ngươi.” Nghe gã thành chủ đã nói vậy, cũng biết được sự tàn nhẫn của hắn, những thị vệ khác tự nhiên cũng không dám đứng yên tại chỗ, vội vàng tiến lên tấn công Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không thể do dự nữa, liền vội vàng khởi động nút trên chiếc hộp đen nhỏ.

Không ngờ lại thật sự bị gã thành chủ đoán trúng, lần này lại mất hiệu lực.

“Chết tiệt, cái thứ này sớm không mất hiệu lực, muộn không mất hiệu lực, lại nhằm đúng lúc quan trọng thế này mà mất tác dụng, đây

không phải là muốn lấy mạng ta sao?" Mạc Tử Phàm bây giờ trong lòng thật sự đặc biệt rối bời, trong nháy mắt luống cuống tay chân, không biết phải làm sao.

"Ha ha ha, ha ha ha ha, xem ta đoán trúng rồi, thật là trời có mắt." Thấy chiếc hộp đen nhỏ mất tác dụng, vẻ mặt bối rối của Mạc Tử Phàm, quả thực cũng khiến thành chủ thành Thái Dương phấn khích không thôi, tưởng rằng hắn chết chắc rồi.

Chương 328

Vào lúc Mạc Tử Phàm ngàn cân treo sợi tóc, không ngờ từ trên trời đột nhiên giáng xuống một đám người đều đeo mặt nạ quỷ.

Những người này đặc biệt bí ẩn, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

"Giết cho ta, giết sạch không chừa một mống." Đám người bí ẩn đeo mặt nạ quỷ đột nhiên xuất hiện, người dẫn đầu cũng đặc biệt tàn nhẫn, một tiếng ra lệnh, khiến đại điện của thành chủ thành Thái Dương máu chảy thành sông.

Thành chủ thành Thái Dương căn bản không biết những người này lai lịch gì, với hắn không oán không thù, tại sao lại đối xử tàn nhẫn với hắn như vậy?

"Các ngươi là ai?

Tại sao làm vậy?

Có phải là cứu hắn không?" Thành chủ thành Thái Dương bây giờ trong lòng vô cùng hoang mang, liên tiếp hỏi đám người mặt quỷ mấy câu, nhưng đám người mặt quỷ căn bản không trả lời.

Chỉ trong chốc lát, đám người mặt quỷ võ công cao cường đã giải quyết gần hết đám thuộc hạ của thành chủ thành Thái Dương, nhưng cũng có một số anh em bị thương.

"Đi theo ta." Mạc Tử Phàm đứng ngây người, vì thật sự không biết những người này là địch hay bạn.

Lúc này đột nhiên bị người mặt quỷ dẫn đầu tóm lấy, bị đưa đi.

"Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, mọi người rút lui." Đám người mặt quỷ toàn bộ đều chọn rút lui, càng khiến thành chủ thành Thái

Dương trong lòng không biết giấu mặt vào đâu, hạ quyết tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không để yên như vậy, phải làm cho rõ.

"Mấy người các ngươi, mau đi điều tra cho ta, những người đó lai lịch gì?

Ta nhất định phải bắt chúng trả giá." Nhưng đám người mặt quỷ đó đã không còn tung tích, cũng không để lại bất kỳ manh mối hữu ích nào có thể tra cứu, muốn điều tra, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Mạc Tử Phàm bị người mặt quỷ đưa đến nơi hoang dã, xác định phía sau không có dấu hiệu binh lính của thành Thái Dương đuổi theo, mới dừng bước.

Nhưng Mạc Tử Phàm đối với họ thật sự rất tò mò.

"Xin hỏi các vị là ai?

Có quen biết tôi không?

Tại sao lại cứu tôi?

Lại biết tôi gặp nguy hiểm?" Mạc Tử Phàm cũng không sợ đám người mặt quỷ không vui, nên vội vàng nói ra những thắc mắc trong lòng, hy vọng đối phương có thể giải đáp.

Mặt nạ quỷ trên mặt đám người đó vẫn tiếp tục đeo, cũng không tháo xuống.

Xem tình hình, thật sự là đang cố tỏ ra bí ẩn, không để Mạc Tử Phàm thấy được bộ mặt thật của họ.

"Có một số chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.

Ngươi chỉ cần biết, chúng ta sở dĩ cứu ngươi, là vì muốn cùng ngươi làm một cuộc giao dịch.

Buôn bán lỗ vốn, chúng ta không làm." Người mặt quỷ dẫn đầu lên tiếng.

Cũng không biết đây có phải là lão đại của bọn họ, hay bên trên còn có một lão đại khác?

Nhưng rõ ràng đó cũng không phải là chuyện Mạc Tử Phàm nên hỏi.

"Vậy xin hỏi các vị muốn giao dịch gì với tôi?

Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, trực tiếp nói rõ đi, để tôi nghe xem thế nào?" Mạc Tử Phàm quả thực không thích vòng vo tam quốc, thích nói thẳng vào vấn đề.

Vì hắn là một người thẳng thắn như vậy, cũng hy vọng đối phương thẳng thắn một chút, xem xem có thể hợp tác được không.

"Mạc Tử Phàm, ngươi quả là người sảng khoái, xem ra lão đại của chúng ta thật không nhìn lầm người.

Vậy ta nói rõ cho ngươi, xin hãy giúp chúng ta đến U Minh Cổ Mộ lấy một cây Hồn Thảo." Người mặt quỷ quả nhiên có việc cầu xin hắn, nhưng hiển nhiên không có thực lực đó, làm không được.

Nghe nói Mạc Tử Phàm là cao thủ phương diện này, nên mới chọn hợp tác với hắn.

"Tại sao tôi phải giúp các người làm chuyện này?

Xin hãy cho tôi một lý do." Rõ ràng Mạc Tử Phàm thật sự ghét nhất bị người khác uy hiếp, nên cũng không vui.

Nhưng chuyện đã đến nước này, không phải do hắn quyết định có đồng ý hay không, vì bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

"Ta biết, ngươi muốn lý do.

Chẳng lẽ hôm nay ta cứu mạng ngươi, lý do đó không đủ sao?" Lão đại người mặt quỷ cũng cho rằng Mạc Tử Phàm được voi đòi tiên, lại còn kiêu ngạo như vậy, quả thực khiến trong lòng hắn cũng

không vui, dám ra vẻ với hắn.

Mạc Tử Phàm thấy bọn họ đông người, lại thêm ở nơi quỷ quái này, lạ nước lạ cái, nếu thật sự làm hắn nổi giận, vậy thì đối với mình tuyệt đối không có chút lợi ích nào.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Mạc Tử Phàm sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng chỉ có thể chọn thỏa hiệp, quyết định sẽ hợp tác với họ.

"Tôi có thể hợp tác với các vị.

Chương 329

Bảo tôi giúp đến U Minh Cổ Mộ lấy Hồn Thảo, cũng không phải không thể, nhưng các vị phải đồng ý với tôi một chuyện, giúp tôi đảm bảo an toàn cho một người." Mạc Tử Phàm tuy có tính toán nhỏ của mình, nhưng chỉ cần đối phương đồng ý, vậy thì người mặt quỷ cũng không phải loại người không nói lý lẽ, tự nhiên cũng sẽ phối hợp.

"Nếu ta đoán không lầm, ngươi muốn chúng ta đi cứu Tiểu Vu Nữ đúng không?" Nghe lão đại người mặt quỷ nói ra câu đó, khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy, xem ra đám người này đã theo dõi mình không phải một hai ngày, đối với tình hình của hắn rất rõ ràng.

"Nếu các vị đã biết ý của tôi, vậy tôi không nói nhiều nữa.

Các vị chắc sẽ không từ chối yêu cầu này chứ?" Mạc Tử Phàm tiếp tục nói với lão đại người mặt quỷ.

Đương nhiên lão đại đó vì để trấn an Mạc Tử Phàm, để hắn chuyên tâm đi làm việc, tự nhiên liền đồng ý ngay.

"Chuyện này cứ giao cho ta.

Chỉ cần ngươi có thể giúp ta lấy lại Hồn Thảo, ta nhất định sẽ đưa Tiểu Vu Nữ an toàn đến trước mặt ngươi." Lời nói vừa rồi của lão đại người mặt quỷ, cũng thề thốt đinh ninh.

Mặc dù cũng không biết có làm được hay không, nhưng bây giờ phải nói như vậy, chỉ có như thế, Mạc Tử Phàm mới có thể yên tâm, nghiêm túc giúp hắn làm việc.

"Bản đồ U Minh Cổ Mộ, đưa cho ngươi, ta tin ngươi sẽ dùng đến." Lão đại người mặt quỷ chuẩn bị khá đầy đủ.

Tiếp theo, hắn tiễn Mạc Tử Phàm rời đi.

Sau khi Mạc Tử Phàm rời khỏi đám người mặt quỷ, hắn vừa đi vừa lấy tấm bản đồ ra nghiên cứu.

Mạc Tử Phàm dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, nhanh chóng xác định được vị trí cụ thể của U Minh Cổ Mộ, tiếp theo phải nhanh chóng lên đường đến đó.

"Mặc dù ta đã thật sự rửa tay gác kiếm, không làm loại chuyện này nữa, nhưng ta không có cách nào, ta bị ép buộc." Mạc Tử Phàm quả thực không muốn làm chuyện trộm mộ nữa.

Dù sao nếu bị phát hiện, bị bắt, vậy thì danh tiếng cả đời chẳng phải là tan thành mây khói sao.

Hơn nữa U Minh Cổ Mộ chắc chắn không phải tầm thường, người bình thường tuyệt đối không có cách nào vào được.

Nếu dễ dàng như vậy, tin rằng đám người mặt quỷ cũng sẽ không cầu cứu hắn.

Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, đã đồng ý với đám người mặt quỷ, vậy thì chuyện này phải làm cho tốt.

Mạc Tử Phàm bây giờ đang đi trong một khu rừng, vị trí hiện tại thật sự đặc biệt vắng vẻ, không một bóng người, không khí cũng đặc biệt ngột ngạt.

Trong lòng Mạc Tử Phàm, cũng có một dự cảm không lành, sợ sẽ gặp nguy hiểm, nếu bỏ mạng ở đây, cũng thật đáng tiếc.

"Hú, hú, hú, hú…" Đúng lúc Mạc Tử Phàm đang cẩn thận đi trong khu rừng này, đột nhiên xung quanh dường như vang lên tiếng sói tru, tiếng sói tru khiến người ta không rét mà run.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, mình không làm chuyện khuất tất, không sợ quỷ gõ cửa, tuyệt đối đừng hoảng." Dù Mạc Tử Phàm trong lòng sợ muốn chết, nhưng vẫn phải nhắc nhở mình, giữ bình tĩnh, vì chỉ có

như vậy, mới có thể tĩnh tâm.

Mạc Tử Phàm tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Mặc dù bây giờ hắn cũng cảm thấy xung quanh không an toàn, nhưng muốn đến U Minh Cổ Mộ, đây là con đường phải đi qua.

Trong bụi cỏ xung quanh cũng có động tĩnh, có thể nói là gió thổi cỏ lay, dường như lúc nào cũng sẽ có lang trùng hổ báo xuất hiện, Mạc Tử Phàm trong lòng đặc biệt căng thẳng.

"Hú, hú." Đột nhiên cùng với tiếng kêu vang lên, gần trong gang tấc, dường như đã ở bên cạnh hắn, khiến Mạc Tử Phàm không đi nổi nữa.

Mạc Tử Phàm trong nháy mắt cảm thấy chân mềm nhũn, lập tức đứng sững tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng, nếu thật sự có dã thú xuất hiện, nhất định phải liều mạng với nó.

"Ha ha ha, xem ngươi sợ chưa kìa, gan bé như vậy, mà dám một mình đi trong rừng." Đúng lúc Mạc Tử Phàm đang vô cùng cảnh giác, nhìn chằm chằm xung quanh, đột nhiên nghe thấy một giọng nói như vậy, kèm theo tiếng cười sảng khoái, có một chàng trai trẻ bước ra, trông giống như một thợ săn.

Chỉ thấy chàng trai trẻ này mặc một chiếc áo gi-lê da sói rất nguyên thủy, hẳn là người bản địa.

Chẳng lẽ tiếng sói tru vừa rồi, đều là do hắn giả thần giả quỷ dọa người?

"Này, cậu làm gì ở đây?

Chẳng lẽ không nghe thấy tiếng sói tru sao?

Không mau rời khỏi đây à?" Mạc Tử Phàm tuy không quen biết chàng trai trẻ này, nhưng phản ứng đầu tiên của hắn, tự nhiên cũng hy

vọng có thể nhắc nhở một chút, để tránh bị sói ăn thịt cả hai.

“Ha ha ha, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ở đây có sói xuất hiện sao?

Tiếng sói tru vừa rồi, đều là ta dùng khẩu kỹ biểu diễn ra đấy, cười chết ta rồi.” Nghe chàng trai trẻ nói vậy, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm trong lòng đặc biệt khó chịu, nguyên lai là bị thằng nhóc thối này lừa.

“Thằng khốn, mày có biết không, người dọa người sẽ dọa chết người đấy, mẹ kiếp.” Mạc Tử Phàm trong lòng thật sự tức giận, nên phải trước mặt chàng trai trẻ này xả giận một trận, phải bắt hắn xin lỗi.

“Mày phải xin lỗi tao, vì mày đã dọa tao.” Nghe Mạc Tử Phàm đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng chàng trai trẻ đó lại không cảm thấy mình làm sai, nên bảo hắn xin lỗi là tuyệt đối không thể.

“Mày nghĩ mày là cái thá gì?

Bảo tao xin lỗi mày, mày cũng xứng sao?

Đừng tưởng tao không biết mày làm gì ở đây?

Chắc chắn là đến vì U Minh Cổ Mộ chứ gì.” Xem ra chàng trai trẻ này cũng không phải người tầm thường, nhanh như vậy đã đoán ra ý đồ của Mạc Tử Phàm, hiển nhiên là đã quá quen với chuyện này.

“Cậu cũng biết U Minh Cổ Mộ?

Chương 330

Vậy xin hỏi có thể dẫn đường cho tôi không?" Mạc Tử Phàm cũng thật là nghĩ thoáng, vì căn bản không biết thân phận thật sự của chàng trai trẻ này, lại đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng phải là tự tìm chửi sao?

"Cút cho tao, mày coi tao là người hầu à?

Tao cảnh cáo mày, sớm bỏ cái ý định đó đi, đừng có tiếp tục đi về phía trước nữa, nếu không, chết lúc nào cũng không biết đâu, đừng trách tao không nhắc nhở." Lời nói của chàng trai trẻ, quả thực ý vị sâu xa.

Đương nhiên hắn chắc chắn biết chuyện ở U Minh Cổ Mộ, biết ở đó đặc biệt nguy hiểm, nên mới cần phải nhắc nhở Mạc Tử Phàm một câu.

Mạc Tử Phàm nhận ra, nếu chàng trai trẻ này đã nói nhiều như vậy, vậy thì chắc chắn biết một số chuyện.

Hắn đang chuẩn bị mở miệng hỏi, nhưng không ngờ chàng trai trẻ đã đi xa.

"Này, đừng đi, đứng lại cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu…" Mạc Tử Phàm thật sự dở khóc dở cười, vì những lời cuối cùng của chàng trai trẻ đó, quả thực giống như một quả bom hẹn giờ, khiến Mạc Tử Phàm bất an.

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Đã đến đây rồi, vậy thì quay về là không thể, tin rằng đám người mặt quỷ cũng sẽ không đồng ý.

"Thôi kệ, bất kể phía trước là long đàm hổ huyệt, núi đao biển lửa,

Mạc Tử Phàm này nhất định phải kiên trì.” Mạc Tử Phàm tiếp tục tự cổ vũ, sau đó vứt bỏ những cảm xúc không mấy lạc quan trong lòng, tiếp tục lên đường.

Chàng trai trẻ vừa rồi chỉ là trốn đi, thực ra không đi xa, nên lúc này từ xa nhìn thấy hành tung của Mạc Tử Phàm, liền cảm thấy uất ức.

“Sao người này không nghe khuyên vậy?

Xem ra cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp, nhất định sẽ giống như những người kia, sớm muộn cũng vì trộm mộ mà bỏ mạng nơi đất khách.” Chàng trai trẻ không nhịn được tự lẩm bẩm.

Vì sống ở đây quanh năm suốt tháng, hắn đã thấy rất nhiều người, vì muốn lấy Hồn Thảo trong U Minh Cổ Mộ, ngược lại đã mất mạng.

Chàng trai trẻ thật sự cảm thấy, mình đã nói rõ ràng rồi, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn cố chấp như vậy, tiếp tục tiến về phía trước.

Phải nói, người này thật không muốn sống nữa.

Mạc Tử Phàm sau một hồi đi đường, khoảng nửa canh giờ, cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng, sau đó tiếp tục mở bản đồ ra, nghiên cứu lại.

“Dựa theo chỉ dẫn trên tấm bản đồ này, vậy thì vị trí của U Minh Cổ Mộ hẳn là ở gần đây rồi, mình phải tìm thử xem.” Mạc Tử Phàm nhìn bản đồ một lúc, sau đó cất đi, vắt óc suy nghĩ, quả thực có chút khó khăn.

Vị trí của U Minh Cổ Mộ quả thực khá khó tìm, vì trên tấm bản đồ đó cũng chỉ đánh dấu một vị trí đại khái, không có vị trí cụ thể, nên cần Mạc Tử Phàm tự tìm.

Nhìn ra xa, trước mặt Mạc Tử Phàm là một hồ nước khổng lồ, sau lưng là khu rừng, hai bên trái phải đều là những ngọn đồi nhỏ đá lởm

chởm, không có gì đặc biệt.

“Thật kỳ lạ, lối vào của U Minh Cổ Mộ rốt cuộc ở đâu?

Sao mình không phát hiện ra nhỉ?” Mạc Tử Phàm bây giờ thật sự đặc biệt phiền não, vì bên cạnh không có một ai có thể cùng hắn thương lượng chuyện này, lại không tìm ra, nên thật sự khiến hắn cảm thấy cạn lời.

Khi Mạc Tử Phàm đang bối rối, ngồi bệt xuống đất gục đầu suy nghĩ, đột nhiên không biết từ lúc nào, bên cạnh hắn xuất hiện một lão đạo sĩ, trông ăn mặc rách rưới.

“Chàng trai trẻ, ta thấy ấn đường của cậu biến đen, trong tương lai gần sẽ có huyết quang chi tai.” Lão đạo sĩ nói chuyện thần bí, cũng không biết là thật hay đang nói bậy, vì trông bộ dạng của ông ta, khá là nghiêm túc.

“Cút đi cho tôi, lão lừa đảo chết tiệt, lão đây không tin vào mấy trò này đâu.

Đi lừa người khác thì được, lừa tôi, rõ ràng là không có tư cách đó.” Mạc Tử Phàm lại căn bản không thèm nhìn một cái, vì trong mắt hắn, căn bản không cảm thấy lão đạo sĩ này là kỳ nhân dị sĩ, ngược lại còn định nghĩa ông ta là một kẻ lừa đảo giang hồ.

Lão đạo sĩ dù bị từ chối thẳng thừng, nhưng tính tình xem ra cũng siêu tốt, không hề tức giận, ngược lại còn tiếp tục khuyên nhủ.

“Ta thật sự không phải kẻ lừa đảo, bần đạo là người tu hành ngoài cõi trần từ núi Chung Nam, cũng thấy cậu với ta có duyên, gặp nhau ở đây, nên mới đặc biệt đến nhắc nhở một câu.

Thật sự sẽ có huyết quang chi tai, nhưng nếu cậu nghe lời ta, vậy thì nhất định có thể chuyển nguy thành an.” Lão đạo sĩ tiếp tục nói không ngớt.

Mạc Tử Phàm thật sự không muốn nói chuyện, vì tâm trạng vốn đã không tốt, lão già này lại còn cứ lải nhải bên tai, khiến hắn càng thêm bực bội.

“Câm miệng cho lão đây, ta bây giờ không nói chuyện với ngươi, sự nhẫn nại của ai cũng có giới hạn, đừng ép ta, cẩn thận ta văng tục, lúc đó cả hai đều khó coi.” Mạc Tử Phàm suýt nữa đã chửi ầm lên với lão đạo sĩ, nhưng cũng không đến mức vô văn hóa như vậy, vẫn nhịn được, nên chỉ có thể đi ra xa.

Thấy Mạc Tử Phàm đứng dậy, rõ ràng là không thèm để ý, muốn đi nơi khác, nhưng lão đạo sĩ cũng bám riết không rời.

“Cậu đi đâu đấy?

Lời của ta chưa nói xong, nên bây giờ không thể đi được, đợi ta nói xong rồi đi cũng chưa muộn…” Lão đạo sĩ này thật sự đặc biệt cổ quái, Mạc Tử Phàm thật sự chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như vậy, nên bây giờ thật sự không thèm để ý nữa.

Mạc Tử Phàm thật sự không chịu nổi lão đạo sĩ này, nên cố gắng giữ khoảng cách với ông ta.

Mong là ông ta biết điều một chút, đừng để ý đến mình nữa rồi đi cho khuất mắt.

Lão đạo sĩ này lại cố chấp lạ thường, một khi đã nhận định chuyện gì thì tuyệt đối không dễ dàng bỏ cuộc, ví như bây giờ, ông ta quyết định sẽ bám chặt lấy Mạc Tử Phàm. "Nghe ta nói, ta sẽ không hại cậu đâu, ta thật sự muốn giúp cậu mà…" Lão đạo sĩ như một miếng cao dán da chó, tiếp tục đuổi theo Mạc Tử Phàm, nói một tràng những lời lộn xộn, khiến Mạc Tử Phàm vô cùng bực bội. "Lão già, tôi thấy ông đúng là cậy già lên mặt đấy, đừng có ép tôi.

Nếu ép tôi nổi điên lên, thì đừng trách tôi không biết kính già yêu

trẻ." Mạc Tử Phàm lúc này cũng không còn nói năng dễ nghe nữa, vẻ mặt lập tức trở nên hung thần ác sát, phảng phất như thật sự có thể ra tay với lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ thấy thái độ của Mạc Tử Phàm, cũng đành tạm thời bình tĩnh lại, không ép buộc nữa, tránh để phải động thủ, nếu không tình hình sẽ rất khó coi.

Chương 331

Mạc Tử Phàm tiếp tục tìm kiếm U Minh Cổ Mộ, vì hắn thực sự không muốn ở cùng lão đạo sĩ kia thêm một khắc nào, nếu không sẽ bị bức đến phát điên mất.

Nhưng Mạc Tử Phàm càng nóng lòng, lại càng không thể tĩnh tâm để tìm kiếm cẩn thận, cho dù có manh mối cũng không phát hiện ra, chỉ có thể lặng lẽ bỏ lỡ. "Cậu đang tìm gì thế?

Có cần ta giúp không?

Chỉ cần cậu mở miệng cầu xin ta, bái ta làm sư phụ thì ta sẽ giúp." Thấy Mạc Tử Phàm đầu bù tóc rối, lão đạo sĩ lại một lần nữa chủ động sáp lại, mở miệng nói.

Mạc Tử Phàm từ tận đáy lòng cảm thấy ông ta có bệnh, mà còn bệnh không nhẹ, nên căn bản không coi lời ông ta nói là thật, trực tiếp chọn cách phớt lờ. "Mạc Tử Phàm, cậu nhóc này, có thể đừng hiếu thắng như vậy được không?

Đôi khi phải khiêm tốn một chút, chỉ như vậy mới có thu hoạch, không hiểu đạo lý này sao?" Nghe lão đạo sĩ đột nhiên thay đổi giọng điệu, lại có thể dễ dàng gọi tên mình, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm có chút hứng thú. "Xin hỏi ông rốt cuộc là ai?

Sao ông biết tên tôi?

Nói đi chứ?" Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Mạc Tử Phàm lúc này phải hỏi cho ra lẽ, vì hắn cảm thấy lão đạo sĩ này nhất định có bí mật giấu mình, phải làm cho rõ ràng. "He he he, vậy cậu cầu xin ta đi, chỉ cần cậu chịu cầu xin ta thì ta sẽ nói cho." Lão đạo sĩ bây giờ lại tỏ ra có cá tính, tiếp tục dùng giọng điệu cà lơ phất phơ trêu chọc Mạc Tử Phàm, nhưng bảo Mạc Tử Phàm phải hạ mình cầu xin ông ta, hiển

nhiên là chuyện không thể. "Thích thì nói, không thì thôi.

Tôi cũng không cần biết đến thế." Mạc Tử Phàm nổi tính kiêu ngạo, lập tức tỏ ra khó chịu, rồi lại quay đi làm việc của mình, tóm lại là hắn thật sự cảm thấy lão đạo sĩ này có vấn đề.

Lão đạo sĩ cũng đặc biệt có hứng thú với Mạc Tử Phàm, vì ông ta thực sự cảm thấy Mạc Tử Phàm là một người có cá tính, đúng là người ông ta cần, vậy nên tiếp theo phải tiếp tục dây dưa với hắn. "Chàng trai trẻ, sao lại không có kiên nhẫn thế?

Chỉ là bảo cậu nhún nhường một chút, ta sẽ nói cho cậu biết, cậu cũng quá cứng đầu rồi đấy." Lão đạo sĩ tiếp tục đi bên cạnh Mạc Tử Phàm, bất kể hắn đi đâu, ông ta theo đó, luôn cố ý hoặc vô tình chủ động bắt chuyện. "Lão già, tôi nói với ông lần cuối, ông rốt cuộc có nói không?

Nếu không, mời ông cút khỏi tầm mắt tôi ngay lập tức." Mạc Tử Phàm tính tình nóng nảy thật sự không nhịn được nữa, liền nổi đóa với lão đạo sĩ, nhưng lão đạo sĩ vẫn tỏ ra vẻ mây trôi nước chảy. "Chàng trai trẻ, đừng nóng nảy như vậy có được không?

Nhìn xem thế giới này tươi đẹp biết bao, cậu lại nóng nảy như thế, có tốt không?" Lão đạo sĩ càng lúc càng lải nhải, hành vi điên điên khùng khùng này thật sự còn phiền hơn cả Đường Tăng trong phim 《Đại Thoại Tây Du》. "Hổ không ra oai, tưởng ta là mèo bệnh à.

Lão già này, sống ngán rồi phải không?

Lấy ta ra làm trò đùa à, tiểu gia ta đây phải dạy dỗ ông một trận." Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy mình đã đủ nhẫn nhịn, nhưng lão đạo sĩ này lại được đằng chân lân đằng đầu, không hiểu tại sao cứ phải thách thức giới hạn của hắn, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Mạc Tử Phàm trực tiếp tấn công lão đạo sĩ, nhưng không ngờ, lão

già này quả thật có bản lĩnh, võ công cao cường, không hề yếu chút nào.

Do các đòn tấn công liên tiếp của Mạc Tử Phàm đều bị lão đạo sĩ hóa giải một cách vô cùng khéo léo, điều này quả thực đã làm mới nhận thức của Mạc Tử Phàm về ông ta. "Tôi xin ông đấy, nói cho tôi biết đi, tại sao lại bám theo tôi?

A?" Mạc Tử Phàm đã không đánh lại lão đạo sĩ, nên đành bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp, chủ động cầu xin, hy vọng ông ta sẽ nói thật. "Thiên cơ bất khả lộ." Lão đạo sĩ lại trả lời một câu âm dương quái khí.

Phản ứng như vậy của lão đạo sĩ thật sự làm Mạc Tử Phàm tức đến hộc máu, vốn tưởng ông ta sẽ nói, không ngờ lại bị lừa một vố nữa. "Đồ thần kinh." Mạc Tử Phàm thật sự không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung lão đạo sĩ này nữa, nên cũng không động thủ nữa, quay đầu lại tiếp tục tìm U Minh Cổ Mộ.

Do Mạc Tử Phàm và lão đạo sĩ vừa đánh nhau, cộng thêm giọng nói oang oang của lão đạo sĩ, đã khiến chàng trai trẻ mà Mạc Tử Phàm tình cờ gặp trước đó nghe thấy và vội vã chạy tới. "Anh đúng là một người cố chấp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tôi hỏi một câu, có phải anh nhất định phải tìm được U Minh Cổ Mộ, không tìm được sẽ không bỏ cuộc đúng không?" Chàng trai trẻ dường như không hề nhìn thấy lão đạo sĩ, đương nhiên cũng không quen biết ông ta, lời nói trực tiếp nhắm vào Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm cũng không ngờ chàng trai trẻ này sẽ xuất hiện ở đây.

Vừa rồi hắn quả thực đang muốn tìm cậu ta giúp đỡ, bây giờ cậu ta đã đến, tự nhiên hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. "Cậu nói không sai, tôi đã hứa với người khác làm tốt việc này, sao có thể bội tín bội nghĩa

được?" Mạc Tử Phàm cũng trả lời dứt khoát.

Thấy hắn có quyết tâm như vậy, chàng trai trẻ liền nghĩ, chi bằng chỉ cho hắn một phương hướng, còn thành công hay không thì tùy vào vận may của hắn. "Được, tôi khâm phục quyết tâm và dũng khí của anh.

Tôi cũng không dò hỏi anh cần Hồn Thảo để làm gì, tôi có thể cung cấp cho anh một phương hướng..." Chàng trai trẻ bị quyết tâm của Mạc Tử Phàm lay động, nên dù biết rõ đi đến U Minh Cổ Mộ nguy hiểm trùng trùng, nhưng vẫn quyết định nói cho Mạc Tử Phàm phương hướng. "Chàng trai trẻ, cậu phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình đấy nhé.

Chương 332

Chẳng lẽ cậu không biết, để cậu ta đi một cách mạo hiểm như vậy, chắc chắn chỉ có một con đường chết sao?

Hay là cậu có thú vui hại người?" Lão đạo sĩ đột nhiên cắt ngang lời của chàng trai trẻ, rồi lại bắt đầu lắm mồm lắm miệng.

Bị nói như vậy, chàng trai trẻ quả thực do dự. "Vậy tôi không nói nữa, được chưa?

Cứ coi như tôi chưa từng xuất hiện, anh cứ tìm tiếp đi." Chàng trai trẻ cũng không muốn tăng thêm gánh nặng tâm lý cho mình, bèn vội vàng chuẩn bị rời đi, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn níu cậu ta lại. "Đừng nghe ông ta, lão đạo sĩ này bị thần kinh đấy.

Cậu cứ nói cho tôi là được, bất kể kết quả cuối cùng của tôi ra sao, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm." Mạc Tử Phàm nói với chàng trai trẻ một cách chân thành tha thiết, quả thực rất có quyết tâm, lại một lần nữa lay động được cậu ta.

Chàng trai trẻ nghĩ, hay là mình đi cùng hắn một chuyến. "Vậy tôi đi cùng anh một chuyến nhé.

Bởi vì từ trước đến nay tôi cũng chưa từng vào cổ mộ, bây giờ vừa hay có bạn đồng hành, chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau." Chàng trai trẻ đột nhiên nói vậy, Mạc Tử Phàm nghe xong cũng cảm thấy đặc biệt hài lòng, vì một mình đi đến U Minh Cổ Mộ thật sự rất áp lực, có người đi cùng cũng tốt. "Vậy đa tạ cậu." Mạc Tử Phàm cũng rất khách sáo với chàng trai trẻ.

Tuy hai người chỉ là bèo nước gặp nhau, căn bản không biết tên đối phương, nhưng Mạc Tử Phàm rất trân trọng duyên phận này. "Không được đi, tất cả lùi lại cho ta, lùi lại!" Thấy chàng trai trẻ sắp

dẫn Mạc Tử Phàm đến lối vào U Minh Cổ Mộ, lão đạo sĩ hoảng lên.

Một khi hai người họ bước vào cổ mộ, e rằng kết quả sẽ là cửu tử nhất sinh.

Lão đạo sĩ không thể để họ đi nộp mạng được, nên dù bị xem là kẻ thần kinh, hôm nay ông ta nhất định phải ngăn cản. "Có liên quan gì đến ông à?

Vả lại tôi với ông cũng chẳng quen biết, tôi làm gì cần phải báo cho ông biết sao?

Đừng có lo chuyện bao đồng." Mạc Tử Phàm thật sự rất khó chịu với lão đạo sĩ này.

Đương nhiên hắn cũng có thể cảm thấy lão đạo sĩ ngăn cản hai người là vì lo cho sự an toàn của họ, nhưng hắn căn bản không cần sự quan tâm đó. "Kệ ông ta, chúng ta đi thôi.

Chúng ta làm gì cũng không cần phải báo cáo với ông ta." Chàng trai trẻ cũng giống Mạc Tử Phàm, cả hai đều không để ý đến lời nói của lão đạo sĩ.

Cho dù lão đạo sĩ chặn đường đi của họ, hai người họ cũng sẽ có cách khác. "Cậu đi trước đi, tôi giữ ông ta lại, tôi theo sau ngay." Sợ lão đạo sĩ sẽ tiếp tục can thiệp, cản trở hành động của mình, Mạc Tử Phàm lập tức ôm chặt lão đạo sĩ từ phía sau, để chàng trai trẻ đi trước dẫn đường, hai người phối hợp với nhau.

Chàng trai trẻ cũng không chút do dự, vội vàng đi đến vị trí có những tảng đá kỳ quái lởm chởm bên trái, tìm ra lối vào cụ thể của U Minh Cổ Mộ, sau đó mở cơ quan rồi vào trước. "Lão đạo sĩ, tôi nghĩ ông từ đâu đến thì về lại đó đi." Mạc Tử Phàm thấy chàng trai trẻ đã vào U Minh Cổ Mộ từ lối vào kia, nên cũng không lãng phí thời gian nữa, đẩy lão đạo sĩ ra rồi cũng đi vào.

Cuối cùng Mạc Tử Phàm và chàng trai trẻ cũng đã tiến vào trong đường hầm của cổ mộ, lão đạo sĩ chỉ đành bất lực thở dài một hơi. "Ai, đám người trẻ tuổi này thật to gan.

Không nếm mùi đau khổ thì không biết thế giới này tàn khốc đến mức nào." Lão đạo sĩ nghĩ, đã gặp nhau cũng là duyên phận, sao có thể trơ mắt nhìn họ gặp xui xẻo được?

Thế là ông ta cũng lựa chọn đi cùng.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng đi cùng chàng trai trẻ một đoạn.

Đương nhiên chàng trai trẻ cũng không ngốc, dù sao người thực sự cần vào U Minh Cổ Mộ là Mạc Tử Phàm, cậu ta cũng không cần phải đi tiên phong. "Anh đi trước đi, tôi sợ có nguy hiểm, tôi không thể vì chuyện của anh mà mất mạng được." Nghe những lời vừa rồi của chàng trai trẻ, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm trong lòng có chút khó chịu, nhưng đương nhiên cũng có thể hiểu được, nên không nói thêm gì. "Vậy tôi đi trước." Mạc Tử Phàm tỏ ra tự nhiên, dù sao cũng đã đi qua rất nhiều cổ mộ, cũng không quan tâm thêm một cái này nữa, bèn vội vàng đi trước dẫn đường.

Chàng trai trẻ cũng không làm rùa rụt cổ, dù sao chỉ cần không phải đi trước mở đường là được, cứ đi theo sau Mạc Tử Phàm, coi như đi du lịch một chuyến. "Này hai tên nhóc thối, có chút lòng thương người nào không, có biết chăm sóc người già không, đợi ta với, ta tới đây." Đúng lúc Mạc Tử Phàm và chàng trai trẻ đang tiến về phía trước trong đường hầm, đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói của lão đạo sĩ kia.

Nghe thấy giọng của lão đạo sĩ, quả thực khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó chịu, hơn nữa còn tưởng rằng lão đạo sĩ sẽ không đi theo. "Kệ ông ta, mau cắt đuôi ông ta đi, kẻo hỏng kế hoạch của tôi." Mạc Tử Phàm lúc này phải tăng tốc, vội vàng tiếp tục đi về phía

trước, cũng nhắc nhở chàng trai trẻ đi nhanh hơn một chút, tóm lại là không để lão đạo sĩ đuổi kịp.

Nhưng lão đạo sĩ cũng không phải dạng vừa, nên Mạc Tử Phàm và chàng trai trẻ muốn cắt đuôi ông ta cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lão đạo sĩ lập tức sử dụng công phu thuấn di, chỉ trong chốc lát đã nhanh chóng đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc. "Sao nào?

Hai vị chàng trai trẻ, tưởng bần đạo già rồi, đuổi không kịp sao?

Chương 333

Lão phu ta đây có nhiều cách lắm, hừm." Nhìn vẻ mặt đắc ý của lão đạo sĩ lúc này, không thể không thừa nhận, quả thực lợi hại, xem ra đúng là một vị cao nhân đắc đạo, vậy thì Mạc Tử Phàm quả thực cũng không nên đắc tội. "Nếu ông đã đến rồi, vậy hay là cùng chúng tôi vào U Minh Cổ Mộ nhé." Mạc Tử Phàm lập tức nảy ra ý định, vì phía trước chắc chắn sẽ có nguy hiểm bất ngờ, hai người hắn và chàng trai trẻ chưa chắc đã đối phó được, chi bằng cầu cứu lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đã đến đây thì chắc chắn cũng quyết tâm giúp đỡ, dù miệng không nói nhưng trong lòng ông ta cũng nghĩ vậy. "Mạc Tử Phàm, cậu đừng tự mình đa tình.

Bần đạo chỉ là không muốn nhìn cậu chết thôi, bảo ta giúp cậu, e rằng cậu đang nằm mơ đấy." Lão đạo sĩ cố ý nói vậy, có lẽ cũng là vì còn giận Mạc Tử Phàm.

Mặc dù miệng cứng nhưng thân thể lại rất thành thật, chủ động đi trước mở đường.

Mạc Tử Phàm cũng có thể nhìn ra, lão đạo sĩ này thực ra không phải người xấu.

Lúc này có người đi trước mở đường, hắn cũng yên tâm hơn. "Này, anh có cảm thấy, lão đạo sĩ đó đối xử với anh không tệ không." Chàng trai trẻ cũng không nhịn được mà nói với Mạc Tử Phàm.

Dù sao cậu ta cũng không phải người mù, chuyện rõ ràng như vậy sao có thể không nhìn ra?

Chỉ là có lẽ Mạc Tử Phàm cũng không muốn thừa nhận. "Đừng nói bậy, tôi còn không quen ông ta, quỷ mới biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì." Mạc Tử Phàm cũng là một người cứng miệng, điểm

này quả thực rất giống với lão đạo sĩ kia, nên chàng trai trẻ cũng không tiện nói thêm.

Bây giờ ba người cùng đồng hành, đi trong đường hầm dẫn đến U Minh Cổ Mộ, cần phải tương trợ lẫn nhau, cổ vũ lẫn nhau mới được, tuyệt đối không thể có mâu thuẫn. "Hai đứa tiếp theo phải tập trung tinh thần cho ta.

Chúng ta sắp phải vượt qua một đầm cá sấu, vô cùng nguy hiểm, cá sấu có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, bị chúng ăn thịt cũng là chuyện thường tình." Đột nhiên nghe lão đạo sĩ đi phía trước, quay lưng lại nói về tình hình, Mạc Tử Phàm tức thì cảm thấy da đầu tê dại, dù sao thứ như cá sấu cũng đáng sợ. "Cái gì?

Ở đây lại có cá sấu à, vậy tôi không đi nữa, hai người đi đi.

Tôi còn trẻ, tôi không muốn chết ở đây, tôi muốn quay về." Chàng trai trẻ lập tức chùn bước.

Dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất, dù cậu ta cũng biết làm vậy có hơi bất nghĩa, nhưng bây giờ bắt buộc phải làm vậy.

Mạc Tử Phàm cũng không thể ép buộc đối phương, dù sao người ta có quyền lựa chọn cuộc sống của mình.

Lão đạo sĩ cười cười, cũng không nói gì.

Kẻ chưa trải sự đời thì sóng to gió lớn như thế này làm sao mà thấy được?

Cho nên hẳn là có thể hiểu được. "Bây giờ rút lui, cậu không biết sao, trong lòng có thấy hơi khó chịu không?" Mặc dù Mạc Tử Phàm bề ngoài tỏ ra không có gì, nhưng lão đạo sĩ có thể thông qua nhịp tim của hắn để đoán ra được cảm xúc trong lòng hắn, rất chính xác.

Mạc Tử Phàm cũng không thể không khâm phục lão đạo sĩ.

Chàng trai trẻ quay về đường cũ, tiếp theo người đồng hành cùng hắn chỉ còn lại lão đạo sĩ. "Lão gia tử, xin hãy tha thứ cho những chỗ bất lịch sự trước đây của cháu đối với ngài.

Tiếp theo chỉ còn hai chúng ta, ngài không thể bỏ cháu lại được đâu nhé." Thái độ nói chuyện của Mạc Tử Phàm với lão đạo sĩ bây giờ cũng đã ôn hòa hơn rất nhiều, không còn gươm tuốt vỏ giương cung như trước, cũng khiến lão già cảm thấy hài lòng.

Lão đạo sĩ cười cười, đột nhiên ngồi xuống đất, không đi tiếp, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy kỳ lạ, không hiểu lão đạo sĩ này rốt cuộc làm sao, mệt rồi sao? "Lão gia tử, thời gian cấp bách, cháu có nhiệm vụ, chúng ta đừng nghỉ ngơi nữa, mau xuất phát đi, xin ngài đấy." Mạc Tử Phàm tiếp tục cầu cứu lão đạo sĩ, hy vọng ông ta thực sự có thể giúp được mình, chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi vượt qua đầm cá sấu này. "Đừng vội, chẳng lẽ cậu chưa nghe câu nói, dục tốc bất đạt sao?

Đợi một lát nữa, tên nhóc thối kia sẽ quay lại thôi." Lão đạo sĩ hiển nhiên đã có kế hoạch trong lòng, cũng khá là tự tin, vì đây không phải lần đầu tiên ông ta vào U Minh Cổ Mộ, rất quen thuộc địa hình ở đây, nên cũng biết chàng trai trẻ kia tuyệt đối không ra được.

Mạc Tử Phàm lúc đó cảm thấy khá khó hiểu, không biết lão già này có ý gì?

Kết quả chỉ trong nháy mắt, chàng trai trẻ kia quả nhiên quay lại. "Không phải cậu quay về rồi sao?

Sao lại quay lại?" Thấy chàng trai trẻ lại xuất hiện bên cạnh mình, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm thấy kỳ lạ, đương nhiên cũng khâm phục tài tiên đoán của lão đạo sĩ. "Tôi, tôi..." Chàng trai trẻ lúc đó cực kỳ ngượng ngùng, vì không thể nói thật với Mạc Tử Phàm được, như vậy chỉ bị khinh thường. "Để ta nói thay cậu nhé, sợ cậu ta

một mình cô đơn, nên quay lại bầu bạn với cậu ta một chút, không biết ta nói có đúng không?" Lão đạo sĩ thấy chàng trai trẻ lúng túng, ấp a ấp úng không nói được một câu hoàn chỉnh, bèn nảy ra ý, chủ động đỡ lời. "Ừm, đúng, là như vậy, là như vậy." Đối với lời giải vây của lão già, chàng trai trẻ tự nhiên cũng không phủ nhận, bèn vội vàng thừa nhận.

Mạc Tử Phàm thực ra sớm đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không cố ý vạch trần, tránh để cậu ta mất mặt.

Bây giờ ba người đã lại tụ họp, cũng nên tiếp tục lên đường.

Chương 334

"Cảm ơn cậu nhiều, có cậu đi cùng, tôi tin rằng tôi có thể vượt qua mọi thứ." Mạc Tử Phàm lúc này không khỏi xúc động, sau đó nhìn lão đạo sĩ, không ngờ lão đạo sĩ lần này lại cố ý để lại vấn đề khó khăn đối mặt với nguy hiểm cho Mạc Tử Phàm, quyết định không dẫn đường. "Phía trước là đầm cá sấu trong truyền thuyết, bần đạo tuổi đã cao, không thể dẫn đường được nữa.

Cậu dẫn đường đi, dù sao người trẻ cũng dũng cảm." Nghe lão đạo sĩ nói như vậy, chẳng phải là đang gây khó dễ cho Mạc Tử Phàm sao?

Thiện cảm mà Mạc Tử Phàm vốn khó khăn lắm mới có được với ông ta, giờ cũng tan thành mây khói. "Vậy tôi dẫn đường." Mạc Tử Phàm cũng bất đắc dĩ, dù cũng biết đầm cá sấu nguy hiểm đến mức nào, sơ sẩy một chút là sẽ bỏ mạng trong bụng cá.

Lão đạo sĩ vẫn đang thầm cười trong lòng, đương nhiên chỉ là muốn cho Mạc Tử Phàm một bài học, để hắn tự mình cảm nhận cảm giác khủng hoảng này.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng, lão đạo sĩ dù không màng an nguy của mình cũng sẽ đứng ra bảo vệ Mạc Tử Phàm chu toàn. "Mau nhìn kìa, bên kia thật sự có cá sấu." Mạc Tử Phàm lúc này đang lấy dũng khí, đi về phía rìa đầm cá sấu, nhưng đột nhiên nghe câu nói của chàng trai trẻ, không dám đi tiếp.

Tuy ánh sáng bên trong đặc biệt u ám, chỉ lờ mờ có thể nhìn thấy một chút bóng dáng cá sấu, nhưng cũng đủ để trong lòng sợ hãi. "Đừng dừng lại, tiếp tục đi về phía trước chứ, chẳng lẽ mấy con cá sấu này đã dọa được cậu rồi sao?

Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, nguy hiểm phía sau còn kinh khủng hơn nhiều.

Ta thấy cậu nên sớm từ bỏ ý định này, quay về đường cũ là tốt nhất." Thấy Mạc Tử Phàm đứng ngây tại chỗ, không đi tiếp, rõ ràng là sợ hãi, sợ sẽ chết trong đầm cá sấu, nên lão đạo sĩ liền cố ý nói những lời đó, hy vọng có thể khích tướng.

Lời của lão đạo sĩ, tuy nghe như đang coi thường Mạc Tử Phàm, nhưng lại có hiệu quả, Mạc Tử Phàm quả thực đã bị khích tướng thành công.

Mạc Tử Phàm không thể để lão đạo sĩ coi thường, để chứng minh mình dũng cảm, không phải kẻ nhát gan, nên tiếp theo phải dũng cảm tiến lên. "Ai nói tôi không dám đi tiếp?

Tôi có thể mà." Mạc Tử Phàm có lẽ chưa khắc phục được nỗi sợ trong lòng, nhưng vì bị lời khích tướng vừa rồi của lão đạo sĩ kích thích, nên đã dũng cảm xuất phát.

Nhìn cảnh tượng đó, không thể không nói, quả thực cũng khiến chàng trai trẻ kia giơ ngón tay cái tán thưởng.

Đương nhiên bây giờ cậu ta không có dũng khí đó, nên đứng tại chỗ xem xét tình hình trước đã.

Mạc Tử Phàm lúc này đã đến rìa đầm cá sấu.

Sau một hồi quan sát, hắn phát hiện đầm cá sấu này thực ra cũng không lớn lắm, chỉ khoảng năm sáu mét, nhưng muốn đi qua cũng không đơn giản như vậy.

Đúng lúc Mạc Tử Phàm đang quan sát, đột nhiên cảm thấy dưới chân có động tĩnh, nhìn kỹ lại, thì ra một con cá sấu đang rình mồi. "Ái chà, mẹ ơi, thật sự dọa chết lão tử rồi." Mạc Tử Phàm tức thì cảm thấy kinh hãi tột độ, nào dám tiếp tục đứng ở vị trí đó nữa, dù sao lũ

cá sấu này cũng sẽ không nương tay.

Mạc Tử Phàm lập tức lùi lại, đứng cùng với lão đạo sĩ và chàng trai trẻ. "Không được lùi, nếu càng cảm thấy có đường lui, thì càng không thành công.

Nếu không muốn ép mình một phen, thì sớm quay về đi." Mạc Tử Phàm chưa kịp nói gì, lão đạo sĩ đã lên tiếng trước.

Lời nói này rõ ràng là cố ý nhắm vào Mạc Tử Phàm, lúc này Mạc Tử Phàm cũng rất bất đắc dĩ.

Chàng trai trẻ cũng không biết nên nói gì, chi bằng không nói gì cả, dù sao chuyện này, người cuối cùng phải đưa ra quyết định là Mạc Tử Phàm. "Lão đạo sĩ này, có phải ông không thấy tôi bị cá sấu ăn thịt thì trong lòng không thoải mái không, thật đấy." Mạc Tử Phàm thật sự không hiểu được suy nghĩ của lão đạo sĩ, mặc dù cũng hiểu rằng lão đạo sĩ này không phải người xấu, nhưng cũng không thể gọi là người tốt. "Cậu có thể có chút tự tin vào bản thân không, ta tin cậu có thể vào trong cổ mộ, cũng có thể thuận lợi qua được đây, bây giờ xem cậu thể hiện thế nào." Lão đạo sĩ tiếp tục khổ tâm giảng đạo lý, có lẽ Mạc Tử Phàm thực sự có thể hiểu được dụng tâm của ông ta.

Làm như vậy, thực ra cũng ở một mức độ nào đó, là đang bồi dưỡng Mạc Tử Phàm trở nên kiên cường hơn.

Mạc Tử Phàm đành cố gắng hết sức để khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, tiếp theo phải nhanh chóng vượt qua đầm cá sấu này, chỉ có thành công đi qua trước, thì tiếp theo mới có hy vọng. "Tôi đương nhiên cũng tin là tôi có thể làm được, ông cứ xem cho kỹ đây." Trước khi xuất phát lần thứ hai, Mạc Tử Phàm cũng có chút không nhịn được, đặc biệt trước mặt lão đạo sĩ kia đảm bảo một phen, sau đó dũng cảm tiến gần đến đầm cá sấu.

Có vài con cá sấu đang rình mồi gần đó, đương nhiên cũng có một

số con cá sấu thực ra đều ẩn mình trong đầm nước ngủ, còn trong đầm cá sấu này có bao nhiêu con cá sấu, quả thực không dễ nói.

Thấy Mạc Tử Phàm sắp đến rìa đầm cá sấu, chắc là chuẩn bị xem có chỗ nào có thể đặt chân, hiển nhiên đã có phát hiện, đang chuẩn bị lội qua, không ngờ lão đạo sĩ lại bày ra một trò. "Nếu dễ dàng để cậu đi qua như vậy, há chẳng phải quá không có tính thử thách sao?" Lão đạo sĩ tự lẩm bẩm, đồng thời, cũng bất ngờ tạo ra một luồng sức mạnh vào đầm cá sấu, đánh thức tất cả những con cá sấu đang ngủ say.

Mạc Tử Phàm vốn rất tự tin, cảm thấy có thể vượt qua cửa ải này, nhưng ai ngờ, chỉ còn cách một chút nữa, tất cả cá sấu đều tỉnh giấc. "Cẩn thận, ở đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều cá sấu." Thấy Mạc Tử Phàm bây giờ ngàn cân treo sợi tóc, tính mạng như chỉ mành treo chuông, nên chàng trai trẻ kia cũng không khỏi lo lắng thay, vội vàng nhắc nhở, hy vọng Mạc Tử Phàm có thể nhanh chóng xoay chuyển tình thế.

Mạc Tử Phàm lúc này thật sự không còn suy nghĩ gì nữa, thậm chí không dám động đậy, ngay cả thở mạnh cũng không dám, vì lúc này hắn đã bị cá sấu bao vây. "Đứng ngây ra đó làm gì?

Sao không mau hành động đi?

Đợi gì nữa?

Chương 335

Đợi để cá sấu ăn thịt à?" Lão đạo sĩ thật sự yêu cầu quá nghiêm khắc với Mạc Tử Phàm, có lẽ lúc này người bị cá sấu bao vây không phải là ông ta, ông ta nói thì dễ, nhưng thực sự khiến Mạc Tử Phàm cạn lời. "Liều mạng vậy." Mạc Tử Phàm thật sự hận thấu lão đạo sĩ, vì bây giờ có lẽ hắn cuối cùng cũng hiểu ra, tất cả xem ra đều là sự sắp đặt của lão đạo sĩ, nếu không sao ông ta có thể bình tĩnh như vậy.

Sự việc đã đến nước này, Mạc Tử Phàm quả thực đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng cũng tuyệt đối không chịu nhận mệnh, nên bèn lấy dũng khí, coi những con cá sấu hung dữ đó làm bàn đạp.

Chỉ còn cách một bước cuối cùng là có thể thuận lợi vượt qua đầm cá sấu, đột nhiên có một con cá sấu đột nhiên phát điên, tức thì gầm thét lao về phía Mạc Tử Phàm.

Nhìn con cá sấu khổng lồ đó há cái miệng to như chậu máu, chờ Mạc Tử Phàm tự chui đầu vào rọ, nên Mạc Tử Phàm lúc đó sợ hãi vô cùng, tâm tư chết cũng có. "Nhóc thối, cũng đừng đứng đó xem náo nhiệt nữa, đã cùng nhau đến đây, thì nên hoạn nạn có nhau, lúc này cũng nên thể hiện đi chứ." Lão đạo sĩ tự nhiên cũng rất tự tin, vì ông ta cảm thấy hoàn toàn có thể kiểm soát được mọi thứ.

Lúc này để tạo cơ hội cho Mạc Tử Phàm, lại ném chàng trai trẻ vào.

Chàng trai trẻ hoàn toàn không kịp đề phòng, dù đã nghe lời lão già vừa nói với mình, nhưng còn chưa đồng ý, kết quả đã bị lão già dùng làm đá lót đường.

May mà chàng trai trẻ thân thủ nhanh nhẹn, nên mới không bị lũ cá

sấu ăn thịt, lập tức với tốc độ nhanh như chớp, đạp con cá sấu há miệng to như chậu máu kia xuống chân.

Không ngờ chàng trai trẻ lại dễ dàng như vậy, chỉ mất vài giây ngắn ngủi, đã thuận lợi đến được bờ đối diện của đầm cá sấu, quả thực khiến người ta kinh ngạc. "Vãi chưởng, thật hay giả vậy, khó tin quá, tôi cứ cảm giác như đang nằm mơ, tôi qua được rồi." Chàng trai trẻ vốn đang giận lão đạo sĩ, nhưng lúc này thực sự cảm thấy kết quả này không tệ, căn bản không cần phải chấp nhặt với ông ta. "Nhụ tử khả giáo dã, xem ra tiềm năng của con người, thật sự cần phải ép một phen mới được." Lão đạo sĩ quả thực cũng không ngờ, chàng trai trẻ này lại có năng lực mạnh mẽ như vậy, làm mới nhận thức của ông ta, nên kết quả này cũng ngoài dự liệu của ông ta. "Mau đạp lên đầu con cá sấu kia đi." Do Mạc Tử Phàm lúc đó cũng ngây người ra, nên không biết phải làm sao, hiển nhiên đang ở trong thái độ quan sát, chàng trai trẻ bèn vội vàng nhắc nhở. "Tôi, tôi... tôi cái này, ái chà mẹ ơi..." Nhưng khi Mạc Tử Phàm chuẩn bị đạp lên con cá sấu cuối cùng, con cá sấu đó bây giờ lại cũng trở nên thông minh hơn không ít, lập tức di chuyển, không chịu làm bàn đạp cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm bây giờ chỉ cần đạp hụt một bước, thì không ai có thể đảm bảo hắn có dẫm vào miệng cá sấu hay không, kết quả chờ đợi sẽ như thế nào.

Lão đạo sĩ thấy Mạc Tử Phàm lúng túng như vậy, cũng khiến ông ta tức giận, vì khi nhìn thấy Mạc Tử Phàm lần đầu tiên, ông ta đã nghĩ hắn có tiềm năng, nhưng không ngờ lại do dự như vậy. "Mạc Tử Phàm, nhóc thối nhà ngươi đang đợi gì thế?

Mau nhảy qua đi." Lão đạo sĩ tiếp tục đứng ở bờ đối diện, thúc giục Mạc Tử Phàm một trận, cũng khiến Mạc Tử Phàm rất áp lực.

Nhưng ông ta không ở vị trí của Mạc Tử Phàm, nên lão đạo sĩ căn

bản không thể đồng cảm với Mạc Tử Phàm được, vì vậy Mạc Tử Phàm cũng lười đáp lại.

Để tiếp tục gây áp lực cho Mạc Tử Phàm, để khả năng chịu đựng tâm lý của hắn lớn hơn một chút, bèn lão đạo sĩ cũng không quan sát nữa, cũng dễ dàng đạp lên cá sấu để qua.

Thấy lão đạo sĩ có thể ung dung tự tại, nhẹ nhàng vượt qua đầm cá sấu như vậy, bây giờ đã thành công hội hợp với chàng trai trẻ kia, quả thực đã dồn hết áp lực cho Mạc Tử Phàm. "Nào, mau lên, đừng sợ." Chàng trai trẻ cũng cố gắng hết sức cổ vũ Mạc Tử Phàm, hy vọng lời nói của mình thực sự có thể giúp được hắn, bây giờ chỉ còn thiếu một người là thành công.

Lão đạo sĩ thấy Mạc Tử Phàm vẫn còn do dự, xem ra để hắn đưa ra một quyết định thật quá khó, đành phải làm chút trò sau lưng, ép hắn một phen vậy. "Lũ cá sấu, hãy chơi đùa với nó cho tốt vào." Lão đạo sĩ bí mật làm chuyện này, quả thực có thể nói là một chút cũng không cảm thấy không đạo đức, vì làm như vậy cũng là vì tốt cho hắn.

Dưới hành động bí mật của lão đạo sĩ, những con cá sấu vốn tương đối hiền hòa trong đầm cá sấu cũng lập tức trở nên náo động, lần lượt bắt đầu trồi lên mặt nước, khiến Mạc Tử Phàm càng thêm cạn lời.

Lũ cá sấu bây giờ đều mở to mắt, vì trong tầm nhìn của chúng, chỉ có một mình Mạc Tử Phàm, vậy nên tiếp theo lũ cá sấu liền lần lượt lao về phía hắn. "Cứu mạng, mau cứu mạng, cứu tôi..." Thấy lũ cá sấu không ngừng tiến lại gần, Mạc Tử Phàm tại trận hoảng loạn, cũng không còn giữ kẽ nữa, vội vàng kêu cứu với lão đạo sĩ.

Chàng trai trẻ đang chuẩn bị ra giúp, hy vọng có thể thu hút một bộ phận cá sấu, chuyển dời sự chú ý của chúng, nhưng không ngờ lão

đạo sĩ lại xua tay, không cho cậu ta đi giúp. "Không cần giúp, tin tưởng cậu ta có thể làm được.

Dù sao có một số chuyện, cuối cùng cũng cần một mình giải quyết." Lời của lão đạo sĩ, nghe có vẻ có lý, nếu đã như vậy, thì chàng trai trẻ đành từ bỏ ý định ban đầu.

Mạc Tử Phàm chỉ có thể dựa vào chính mình, dù có khả năng đạp hụt, cũng không quan tâm nữa, dùng sức nhảy một cái, không ngờ lại thuận lợi đáp đất.

Mạc Tử Phàm cuối cùng đã thành công đến bờ bên kia, hắn cũng rất hài lòng với kết quả này, có thể thở phào nhẹ nhõm. "Không tệ đấy chứ, thấy chưa, chẳng phải đã thành công đến nơi rồi sao?" Chàng trai trẻ cũng khen ngợi Mạc Tử Phàm, đương nhiên Mạc Tử Phàm không cảm thấy có gì ghê gớm, vì hiển nhiên không thể so sánh được với hai người họ. "Đừng có mỉa mai tôi nữa, rõ ràng tôi là người kém nhất trong ba chúng ta mà." Mạc Tử Phàm tự biết mình có bao nhiêu cân lượng, nên cũng không cần chàng trai trẻ khen ngợi, hắn chỉ cần tìm được Hồn Thảo là được.

Lão đạo sĩ lúc này vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên đối với kết quả này, vẫn chưa đạt được kỳ vọng, nên cũng lười khen ngợi Mạc Tử Phàm. "Hai vị tiểu gia, nghỉ ngơi xong chưa?

Nghỉ ngơi xong rồi thì chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước." Lão đạo sĩ nói chuyện, một chút tình người cũng không có, nghe thật âm dương quái khí, thực sự khiến Mạc Tử Phàm trong lòng khó chịu, nhưng phải nhẫn nhịn. "Không cần nghỉ ngơi, cháu bây giờ vẫn còn sức, vậy phiền ngài tiếp tục dẫn đường đi." Mạc Tử Phàm sau khi trải qua một phen vừa rồi, quả thực có chút kiệt sức, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nên lúc này không thể không yêu cầu lão đạo sĩ mở đường.

Nhưng không ngờ, lão đạo sĩ lại từ chối đề nghị của hắn, vì lão đạo sĩ không thể giúp hắn giải quyết mọi thứ, như vậy chẳng phải Mạc Tử Phàm không cần phải động tay động chân gì sao? "Mạc Tử Phàm, chẳng lẽ khi đi học, thầy giáo không dạy cậu sao?

Chương 336

Chuyện của mình, cần phải tự mình làm, cho nên bây giờ cần cậu đi dẫn đường." Lão đạo sĩ trả lời cũng khá dứt khoát, một chút cũng không dây dưa dài dòng, rõ ràng không cho Mạc Tử Phàm mặt mũi, khiến Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy lúng túng.

Mạc Tử Phàm tiếp tục kiềm chế tính khí của mình, xem ra bây giờ thật không thể trông cậy vào lão đạo sĩ đó được, trong lòng lão đạo sĩ, căn bản không thể đoán được, vậy thì để hắn tiếp tục đi về phía trước vậy. "Tôi không tin, không có ông, chẳng lẽ tôi không vào được bên trong U Minh Cổ Mộ sao?" Mạc Tử Phàm cũng không khách khí đáp trả lão đạo sĩ một câu, sau đó tự mình đi về phía trước.

Chàng trai trẻ tự nhiên cũng theo sát không rời, vì cậu ta cũng không thích lão đạo sĩ đó lắm.

Thấy hai chàng trai trẻ bắt đầu dẫn đường phía trước, đương nhiên cũng chỉ là đang mò mẫm, vì căn bản không biết con đường đang đi có đúng không, dũng khí đáng khen, cũng khiến lão đạo sĩ cảm thấy hài lòng. "Tiếp theo ta sẽ không nhắc nhở phía trước có nguy hiểm, các ngươi cần tự mình tìm tòi." Lão đạo sĩ không theo kịp hai người họ, ngược lại ngồi xuống tại chỗ, sau đó bắt đầu tự lẩm bẩm, hiển nhiên nhất định biết phía trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù lão đạo sĩ không theo kịp, nhưng Mạc Tử Phàm cũng không quay đầu lại tìm, lão đạo sĩ cũng đã nói rồi, chuyện của mình tự mình làm, vậy thì Mạc Tử Phàm cũng sẽ không chủ động hạ mình. "Lão đạo sĩ đó không theo kịp à?

Hay là chúng ta quay lại tìm ông ta đi." Chàng trai trẻ thật sự cảm thấy, một mình Mạc Tử Phàm, có lẽ không đối phó được với những

chuyện có thể xảy ra phía trước, nên lập tức đưa ra ý kiến như vậy, dù sao cậu ta cũng cảm thấy lão đạo sĩ đó lợi hại. "Không cần quan tâm đến ông ta, tôi không tin không có ông ta, tôi không vào được bên trong U Minh Cổ Mộ." Mạc Tử Phàm lúc này, có lẽ thực sự đang giận dỗi với lão đạo sĩ, nên liền thẳng thừng bác bỏ đề nghị của chàng trai trẻ, sau đó tiếp tục dẫn đường phía trước, chàng trai trẻ cũng bất đắc dĩ.

Nguy hiểm đã ở rất gần, chỉ là họ chưa phát hiện ra mà thôi, vì những chuyện sẽ xảy ra trong đường hầm dẫn đến U Minh Cổ Mộ này vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Lúc này, một con mãng xà khổng lồ đang ở xung quanh. "Này, đợi đã, anh có nghe thấy tiếng gì không?" Chàng trai trẻ thính giác đặc biệt nhạy bén, dù sao từ nhỏ đã sống trong khu rừng đó, có được trực giác này.

Cho nên khi nghe thấy có tiếng gì đó bò, cảm thấy không ổn, vội vàng nói.

Nghe chàng trai trẻ vừa nói vậy, quả thực có chút gì đó, Mạc Tử Phàm lập tức bình tĩnh lại, Mạc Tử Phàm cũng vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe. "Âm thanh này, âm thanh này quen quá, tôi hình như đã nghe ở đâu đó..." Mạc Tử Phàm cũng nghe thấy tiếng gì đó đang bò, sau đó lập tức bắt đầu tìm kiếm trong đầu, nhưng lời còn chưa nói xong, kết quả con vật khổng lồ đó đã xuất hiện bên cạnh.

Thì ra là một con mãng xà khổng lồ màu xanh đen, lúc này đang ở đối diện họ, lè cái lưỡi đỏ dài về phía hai người, dường như muốn nuốt chửng cả hai. "Không hay rồi, có mãng xà khổng lồ, chúng ta mau lùi lại đi." Thấy con mãng xà khổng lồ đáng sợ như vậy, quả thực khiến người ta trong lòng cảm thấy da đầu tê dại, hai người họ có lẽ đều không phải đối thủ của con mãng xà, chỉ có rút lui là sáng

suốt nhất.

Mạc Tử Phàm tuy cũng lo lắng, nếu hai người quay về như vậy, nhất định sẽ bị lão đạo sĩ kia chế giễu, nhưng nếu tiếp tục đi về phía trước, vậy thì chắc chắn sẽ bị mãng xà khổng lồ nuốt chửng. "Vậy chúng ta rút lui đi." Mạc Tử Phàm cũng thật sự không còn cách nào khác, nên chỉ có thể đưa ra quyết định này, sau đó chàng trai trẻ liền cùng hắn lùi lại.

Mãng xà khổng lồ đuổi theo không được mấy giây, thấy họ đã lùi ra khỏi phạm vi hoạt động của nó, cũng dừng lại, không tiếp tục truy đuổi nữa. "Được rồi, được rồi, hay là chúng ta dừng lại nghỉ ngơi ở đây một lát đi, nó không đuổi theo nữa." Khi Mạc Tử Phàm cảm thấy nguy hiểm đã được giải trừ, cũng dừng bước, dù bây giờ chưa gặp lại lão đạo sĩ, nhưng cũng quả thực cảm thấy nên dừng lại nghỉ một lát. "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Tôi thấy với khả năng của hai chúng ta, chắc chắn không đấu lại được con mãng xà khổng lồ đó, hay là quay lại tìm lão đạo sĩ đi." Chàng trai trẻ quả thực không tự tin lắm, vì có lẽ thực sự cảm thấy lão đạo sĩ đó mới là trụ cột, nên luôn luôn nhắc đến lão đạo sĩ.

Do nghe chàng trai trẻ liên tục nói, luôn nhắc đến lão đạo sĩ, quả thực Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy, lão đạo sĩ lợi hại hơn cả hai người họ, xem ra chỉ có thể quay lại cầu cứu ông ta. "Đều như vậy rồi, chúng ta còn có thể làm gì nữa?

Chúng ta quay lại tìm ông ta đi, tin rằng ông ta sẽ có cách hay." Mạc Tử Phàm cũng chỉ có thể quyết định như vậy, bèn tiếp theo liền dẫn chàng trai trẻ quay về đường cũ, quả nhiên thấy lão đạo sĩ đang ngồi ở đó rất ung dung.

Lão đạo sĩ sớm đã liệu được hai người họ sẽ quay về tìm mình, nên lúc này hai người xuất hiện trước mặt ông ta, lão đạo sĩ một chút

cũng không thấy bất ngờ, ngược lại còn phá lên cười. "Hai người lại quay về rồi à?

Chẳng phải không có ta, các ngươi cũng có thể đi được sao?" Lão đạo sĩ biết rõ còn cố hỏi, rõ ràng biết Mạc Tử Phàm gặp phải trở ngại, nên mới quay lại cầu cứu, nhưng lại cố tình nói vậy, rõ ràng là đả kích lòng tự tôn của hắn. "Lão gia tử, chúng ta đều là người thông minh, cũng không cần phải châm chọc tôi nữa, tôi cần sự giúp đỡ của ông.

Không có ông, tôi thật sự không làm được." Mạc Tử Phàm dù có bất mãn với lão đạo sĩ này đến đâu, nhưng bây giờ thực sự cần sự giúp đỡ của ông ta mới có thể vượt qua khó khăn này, nên cũng phải hạ mình nói chuyện với ông ta.

Chỉ cần Mạc Tử Phàm có thái độ tốt hơn một chút, lão đạo sĩ đó sẵn lòng giúp đỡ.

Lúc này lão đạo sĩ cũng đã nghỉ ngơi đủ, tự nhiên cũng nên lên đường. "He he he, nể tình cậu có chút lễ phép với lão già này, vậy thì ta sẽ giúp cậu lần cuối cùng." Lão đạo sĩ cuối cùng cũng chọn cách mở miệng, sau đó cũng không đợi Mạc Tử Phàm đồng ý, tự mình xuất phát, đi giúp hai chàng trai trẻ giải quyết con mãng xà khổng lồ đó. "Chúng ta mau theo kịp." Mạc Tử Phàm sợ lão đạo sĩ này sẽ bỏ rơi mình, lúc đó không tìm được đường, thì lúng túng lắm, nên lập tức nhắc nhở chàng trai trẻ theo sát lão già.

Dưới sự dẫn dắt của đạo sĩ, ba người lại một lần nữa đến vị trí mà con mãng xà khổng lồ chiếm giữ.

Đương nhiên con mãng xà cũng ở trên con đường phải đi qua, đơn giản muốn đi vòng qua con mãng xà này, là điều không thể.

Do cảm nhận được có kẻ địch đến gần lãnh địa, nên con mãng xà đó lại một lần nữa bắt đầu nổi điên, lần này quyết định phải chủ động tấn công, tuyệt đối không cho phép những kẻ ngoại lai này xâm phạm

lãnh địa của nó. "Hù hù, hù hù..." Mãng xà khổng lồ lúc này bắt đầu bày trận, chờ Mạc Tử Phàm tự chui đầu vào rọ.

Chỉ cần dám đến gần, vậy thì tuyệt đối sẽ không khách khí, nhất định sẽ ăn thịt tất cả.

Chương 337

"Hai người phải cẩn thận, con mãng xà này ở đây cũng đã mấy chục năm, có thể lớn đến trạng thái như ngày hôm nay, cũng thực không dễ dàng, nên chúng ta cũng cố gắng đừng làm hại nó." Nghe lão đạo sĩ dặn dò hai người như vậy, Mạc Tử Phàm liền gật đầu.

Đương nhiên nếu con mãng xà không làm hại hắn, tự nhiên hắn cũng sẽ không chủ động làm hại nó, nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. "Mạc Tử Phàm, ta bây giờ phải giao cho cậu một nhiệm vụ.

Ta ở đây có một túi bột hùng hoàng, bây giờ ta giao cho cậu.

Lát nữa ta phụ trách phân tán sự chú ý của con mãng xà đó, lúc đó nhân lúc nó không đề phòng, cậu hãy nhanh chóng rắc túi bột hùng hoàng này lên người con mãng xà.

Cơ hội chỉ có một lần, nên cậu phải làm cho tốt cho ta." Lão đạo sĩ vội vàng giao phó cho Mạc Tử Phàm như vậy, Mạc Tử Phàm tự nhiên không từ chối, vội vàng đồng ý, ngay sau đó ba người bắt đầu hành động riêng. "Bạn cũ, không biết ngươi có nhớ ta không?

Hai mươi năm trước ta đã đến đây, chúng ta từng có duyên gặp mặt." Lão đạo sĩ chủ động xuất hiện trước mặt con mãng xà, nói chuyện với nó.

Mạc Tử Phàm lặng lẽ, chuẩn bị rắc bột hùng hoàng.

Con mãng xà quả nhiên bị hành động của lão đạo sĩ mê hoặc, tuy không chắc có thể hiểu được lời của lão đạo sĩ, nhưng có lẽ cũng cảm thấy khá thú vị. "Hù hù, hù hù..." Con mãng xà không nhận ra ông ta, tự nhiên cũng không thể buông lỏng cảnh giác, nên để tự vệ, nó chọn cách tấn công lão đạo sĩ trước mặt.

Lão đạo sĩ là ai chứ, nếu thật sự dễ dàng bị con mãng xà này ăn thịt, thì quả thực là trò cười cho thiên hạ, mất mặt đến tận nhà, nên tự vệ, hẳn là không có vấn đề gì. "Này lão bạn, sao lại nóng nảy thế, ta thật sự đã gặp ngươi rồi mà." Mặc cho lão đạo sĩ làm thân thế nào, con mãng xà vẫn làm theo ý mình, căn bản không nghe những lời nói nhảm.

Mãng xà bây giờ đuổi theo lão đạo sĩ không chịu buông tha.

Lão đạo sĩ tuy trông tuổi đã cao, nhưng không ngờ lại có thể làm được thân khinh như yến, lượn lờ xung quanh, động tác như vậy, Mạc Tử Phàm cũng kinh ngạc. "Đến lượt tôi hành động rồi, cậu đừng ra ngoài, ở bên này đợi tôi canh chừng, bất cứ lúc nào cũng báo cho tôi biết trạng thái thực tế của con mãng xà đó." Mạc Tử Phàm cũng không tiếp tục xem náo nhiệt nữa, vì hắn thực sự cảm thấy, lỡ như lão đạo sĩ đó cũng không trụ được bao lâu, vậy thì lúc đó công sức đổ sông đổ bể.

Mạc Tử Phàm sau khi thương lượng xong với chàng trai trẻ, chàng trai trẻ cũng gật đầu đồng ý, bèn Mạc Tử Phàm cũng không do dự nữa, vội vàng ra ngoài hành động.

Lão đạo sĩ lúc này đang lừa con mãng xà đó, hiển nhiên có chút kiệt sức, vì con mãng xà đã tốn rất nhiều sức lực, cũng không có cách nào bắt được ông ta. "Phụt phì, phụt phì..." Mãng xà bây giờ thực sự không còn nhiều sức lực nữa, đương nhiên lão đạo sĩ lúc này cũng mệt rồi.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, e rằng lão đạo sĩ cũng không đấu lại được con mãng xà.

Mãng xà và lão đạo sĩ phối hợp cũng khá ăn ý, lúc này tất cả đều dừng lại nghỉ ngơi.

Cũng chính vào thời điểm quan trọng này, Mạc Tử Phàm đang

lặng lẽ, ở phía sau con mãng xà.

Lão đạo sĩ giả vờ không nhìn thấy, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, tránh để bị con mãng xà phát hiện, lúc đó không chừng Mạc Tử Phàm cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mạc Tử Phàm rón rén, xác định con mãng xà đó dường như không phát hiện hành động của mình, cũng không chút do dự, vội vàng mở túi bột hùng hoàng ra, chuẩn bị rắc lên người con mãng xà.

Nhưng khứu giác của con mãng xà này cũng đặc biệt nhạy bén, nên ngay khoảnh khắc Mạc Tử Phàm mở túi bột hùng hoàng, đã khiến con mãng xà ngửi thấy mùi đáng sợ, tức thì con mãng xà trở nên hung bạo.

Con mãng xà lập tức quay đầu, nhìn thấy Mạc Tử Phàm đứng sau lưng, nó cũng hiểu ra thứ trong tay Mạc Tử Phàm là gì, lập tức giận quá hóa giận, tiến hành báo thù điên cuồng. "Hù hù, hù hù..." Mạc Tử Phàm lúc này cũng có chút luống cuống tay chân, vì còn chưa kịp rắc bột hùng hoàng, không ngờ đã bị con mãng xà phát hiện, bây giờ có lẽ rắc cũng không kịp nữa. "Mau rắc bột hùng hoàng đi." Lão đạo sĩ cũng không ngờ kết quả sẽ như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, dù thế nào cũng phải thử một lần, lỡ như có hiệu quả thì sao?

Nghe lão đạo sĩ nhắc nhở, Mạc Tử Phàm cũng không do dự nữa, dù sao cũng liên quan đến tính mạng của ba người, phải liều một phen. "Con rắn thối, mau cút đi cho ta, cút đi..." Mạc Tử Phàm vung túi bột hùng hoàng trong tay, nhưng con mãng xà đó hiển nhiên đã phát điên, dù thế nào cũng không chịu lùi lại, không khỏi khiến Mạc Tử Phàm lo lắng.

Nếu con rắn này không chịu rút lui, thì cũng không cần phải khách khí với nó, nên Mạc Tử Phàm vội vàng rắc túi bột hùng hoàng đó về phía cơ thể con mãng xà, xem sẽ thế nào.

Không ngờ ông trời lại đùa với họ một vố lớn, bột hùng hoàng tuy đã nhắm chuẩn vào con mãng xà, nhưng lại bị cơn gió do con mãng xà bất ngờ quẫy đuôi tạo ra, thổi tan. "Gay go, tình hình không ổn, mau rút về phía kia." Bột hùng hoàng thất bại như vậy, quả thực cũng khiến kế hoạch ban đầu của lão đạo sĩ hoàn toàn thất bại, cũng hoàn toàn có thể cảm nhận được, con mãng xà lúc này giận dữ đến mức nào.

Nghe lão đạo sĩ nhắc nhở, Mạc Tử Phàm vội vàng co giò chạy, vì hắn thật sự không muốn bị mãng xà ăn thịt.

Nhưng hiển nhiên tốc độ chạy trốn, căn bản không đuổi kịp con mãng xà truy đuổi.

Mãng xà lập tức bắt đầu tấn công Mạc Tử Phàm, chỉ còn cách một chút nữa là nuốt chửng Mạc Tử Phàm vào bụng, may mà lão đạo sĩ từ phía sau con mãng xà đánh lén, Mạc Tử Phàm mới thoát được một kiếp. "Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, vừa rồi thật sự nguy hiểm quá, tôi suýt chút nữa đã bị con mãng xà đó ăn thịt rồi." Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng bình an vô sự trở về vị trí ban đầu, sau khi xác định mình an toàn, cũng đặc biệt may mắn.

Nhưng lão đạo sĩ lúc này lại đối đầu với con mãng xà, con mãng xà đành gác Mạc Tử Phàm sang một bên, tập trung chú ý đối phó với lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đành phải dốc hết sức, dù sao bây giờ nếu không nỗ lực, có khả năng sẽ bị mãng xà ăn thịt.

Mạc Tử Phàm cảm thấy, lão đạo sĩ bây giờ đặc biệt nguy hiểm, nhưng cũng là vì cứu mình nên mới chọc vào con mãng xà này, cho nên tuyệt đối không thể ngồi yên không quan tâm, lúc này phải ra ngoài giúp đỡ. "Tôi phải ra giúp ông ấy." Mạc Tử Phàm lập tức nói ý định của mình cho chàng trai trẻ, chàng trai trẻ vẫn có thể hiểu được.

Chương 338

Đương nhiên nếu cần giúp đỡ, cậu ta cũng nhất định sẽ vui lòng giúp đỡ. "Vậy tôi đi cùng anh." Mặc dù chàng trai trẻ không muốn dính vào chuyện này, nhưng bây giờ nếu ở bên cạnh trơ mắt nhìn họ gặp nguy hiểm mà không quan tâm, vậy thì quả thực quá không được.

Mạc Tử Phàm lập tức cùng chàng trai trẻ hành động, hắn cảm thấy chỉ cần ba người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể hạ gục con mãng xà này, thuận lợi đi qua. "Đừng, nhớ lời của lão phu, tuyệt đối đừng làm hại nó, chúng ta chỉ cần có thể đi qua là được." Lão đạo sĩ quả nhiên từ bi, dù bây giờ bị con mãng xà đó tấn công đến không còn đường lui, nhưng vẫn lo cho con mãng xà đó, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm đặc biệt không hiểu. "Lão gia tử, đến lúc nào rồi?

Ngài còn lo cho con súc sinh này à?

Đối đãi với kẻ địch tuyệt đối không thể nương tay." Mạc Tử Phàm cảm thấy phải kiên trì ý kiến của mình, lúc này tuyệt đối không thể vì một câu nói của lão già mà tha cho con mãng xà, tránh để lại hậu hoạn sau này.

Chàng trai trẻ làm theo sự sắp xếp của Mạc Tử Phàm, cũng thể hiện rất nghiêm túc, hai người cố gắng không giết con mãng xà, chỉ cần chế ngự nó là được.

Dưới sự tấn công liên hợp của ba người Mạc Tử Phàm, quả thực cũng khiến con mãng xà đó cảm thấy áp lực không nhỏ, nhưng vẫn một chút cũng không chịu khuất phục.

Không thể không nói, ý chí sinh tồn của con mãng xà này rất ngoan cường, không đến giây phút cuối cùng, có lẽ muốn nó nhận thua sớm, cũng tuyệt đối không thể. "Làm sao bây giờ?

Lớp vảy của con mãng xà này cứng quá, đòn tấn công của chúng ta, đối với nó thực sự một chút tổn thương cũng không có." Chàng trai trẻ cũng phát hiện ra vấn đề này, vì quả thực đây là một vấn đề nan giải, nếu không giải quyết, thì muốn chiến thắng con mãng xà này, căn bản không thể thực hiện được. "Hù hù, hù hù..." Mãng xà bây giờ hoàn toàn nổi điên, vì nó cũng cảm nhận được ba người họ đều không phải là người thường tham sống sợ chết, cho nên muốn giải quyết ba người, cũng không dễ dàng như vậy, tiếp theo phải cùng họ cá chết lưới rách.

Mãng xà bây giờ từ bỏ kế hoạch tấn công đồng thời ba người, quyết định tấn công Mạc Tử Phàm, chỉ cần có thể khiến nó hả giận, trả thù, cuối cùng có chết, cũng phải kéo một người làm đệm lưng. "Ái chà, mẹ của tôi ơi." Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo ập về phía mình, muốn chạy trốn cũng không thể, vì cả người hắn đều bị con mãng xà đó quấn chặt, không thể thoát thân. "Cứu mạng, cứu mạng..." Mạc Tử Phàm thật sự cảm thấy đặc biệt bi thảm, tại sao mình lại xui xẻo như vậy?

Bây giờ bị con mãng xà khổng lồ quấn ngày càng chặt, dẫn đến hô hấp khó khăn, nên Mạc Tử Phàm không thể không kêu cứu.

Thấy Mạc Tử Phàm bây giờ tình cảnh đặc biệt nguy hiểm, tùy thời đều có thể chết, nên chàng trai trẻ kia liền quyết định đi qua, muốn đuổi con mãng xà đó đi.

Nhưng không ngờ cậu ta đập vào cơ thể con mãng xà, con mãng xà ngược lại còn quấn Mạc Tử Phàm chặt hơn. "Con rắn này, mau cút đi, thả anh ấy ra." Con mãng xà kiên quyết không chịu buông Mạc Tử Phàm ra, xem tình hình là muốn Mạc Tử Phàm cùng chết với nó, Mạc Tử Phàm lúc này bị siết đến mặt đỏ bừng. "Mau dừng tay, nếu tiếp tục kích động con mãng xà này, cậu ta sẽ chết nhanh hơn." Lão đạo sĩ cũng nhìn ra có gì đó không ổn, nên vội vàng kêu chàng trai trẻ dừng

tấn công, tránh để Mạc Tử Phàm chết nhanh hơn. "Khá lắm, ta làm nghề bắt rắn bao nhiêu năm, chưa từng thấy con rắn nào to như thế này.

Hôm nay đúng là vận may của ta." Vào lúc chàng trai trẻ và lão đạo sĩ đang luống cuống tay chân, từ phía sau họ đột nhiên truyền đến một giọng nói, ngay sau đó thấy một người chú trung niên, nhìn cách ăn mặc, có lẽ là thợ săn. "Cha nuôi, cha đến rồi." Thấy người thợ săn đó xuất hiện, chàng trai trẻ lập tức nhìn thấy hy vọng, vội vàng chạy đến đứng cùng ông ta, vì người cha nuôi này chuyên bắt rắn. "Nhóc thối, ta chẳng phải đã nói với con rồi sao, đừng vào cổ mộ, sao không nghe lời?

Lát nữa ta sẽ xử lý con." Người bắt rắn mắng chàng trai trẻ một trận, mục tiêu tiếp theo tự nhiên cũng khóa chặt vào con mãng xà khổng lồ, vì ông ta muốn đoạt mật rắn.

Nghe nói một cái mật rắn giá trị không nhỏ. "Súc sinh, chịu chết đi, hôm nay gặp phải ta là bất hạnh của ngươi." Người bắt rắn quả nhiên vô cùng bá khí, nói xong, liền rút vũ khí của mình ra.

Thấy vũ khí của người bắt rắn, lão đạo sĩ lập tức tỏ ra khó chịu, vì ông ta biết người bắt rắn này tàn nhẫn đến mức nào. "Làm gì thế?

Cứu người thì được, nhưng không nhất thiết phải giết nó, hiểu chưa?" Lão đạo sĩ thật sự không nhịn được mà nhắc nhở người bắt rắn đó, nhưng người chú bắt rắn này lại lười đáp lại, liếc một cái, tiếp tục làm theo ý mình.

Mạc Tử Phàm lúc này thật sự tính mạng như chỉ mành treo chuông, nguy hiểm cận kề, vì bây giờ hắn thật sự một câu cũng không nói nên lời, cũng hy vọng mau chóng giết con mãng xà này. "Mau cứu tôi, mau cứu tôi đi, cứu tôi..." Mạc Tử Phàm tiếp tục không ngừng kêu cứu, dù cũng biết bây giờ nói không rõ ràng, nhưng cũng phải làm

vậy, thật sợ họ không nghe thấy. "Con trai nuôi, cha nuôi ta bây giờ cần sự phối hợp của con, lát nữa ta giết con mãng xà này, con lấy mật rắn ra." Nghe người bắt rắn nói với chàng trai trẻ như vậy, tức thì khiến lão đạo sĩ đặc biệt khó chịu, nên phải ngăn cản. "Lão già này không hiểu lời ta nói sao?

Hôm nay có ta ở đây, để ta xem ngươi lấy mật rắn như thế nào." Lão đạo sĩ lập tức bắt đầu nghiêm nghị, sau đó liền nghiêm túc đứng trước mặt người bắt rắn, không cho phép ông ta động thủ. "Lão già, xin hãy tránh đường cho tôi, tôi không làm hại ông, hy vọng ông đừng lo chuyện bao đồng, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Tính khí của người bắt rắn, cũng bá khí, vì những con thú chết trong tay ông ta, không đếm xuể, cũng đủ để chứng minh người này máu lạnh vô tình.

Nhưng lão đạo sĩ đối với thực lực của mình có tự tin, lát nữa, nếu thật sự không hợp ý mà động thủ, cũng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, nếu đã như vậy thì sợ gì? "Hôm nay chuyện bao đồng này, bần đạo thật sự quản chắc rồi, ta xem ngươi có thể làm gì ta?" Không ngờ lão đạo sĩ này lại cố chấp như vậy, cứ phải gây khó dễ cho người bắt rắn, vậy thì người bắt rắn này tự nhiên cũng không dễ nói chuyện, nếu đã như vậy, vậy thì mọi người cũng không cần phải hòa khí nữa. "Lão già này, đừng có được đằng chân lân đằng đầu nhé.

Ép ta à, đi chết đi." Người bắt rắn cũng cảm thấy, quả thực lão đạo sĩ đang gây rối vô cớ, để phòng ngừa hỏng kế hoạch, dù có giết ông ta, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chương 339

Người bắt rắn lập tức chủ động tấn công, vì chỉ cần có lão đạo sĩ này ở đây, căn bản không có cách nào tiếp tục kế hoạch, phải giết ông ta.

Thấy lão đạo sĩ và người bắt rắn đó đánh nhau, hai người đánh nhau, cảnh tượng vô cùng kịch liệt, nhưng không có ai giúp mình giải trừ nguy hiểm, Mạc Tử Phàm trong lòng vô cùng uất ức. "Lão già chết tiệt này, chỉ lo thể hiện, cũng không quan tâm đến ta.

Sống chết của ta không ai quan tâm nữa sao?" Mạc Tử Phàm lúc này một câu cũng không nói nên lời, nên những lời vừa rồi, cũng chỉ có thể tự lẩm bẩm trong lòng, cũng đối với lão đạo sĩ tràn đầy bất mãn.

Lão đạo sĩ quả thực lợi hại, nhưng cũng đã đánh giá thấp người bắt rắn này, không ngờ thực lực của người bắt rắn này cũng không tệ, xem ra là một cao thủ võ công cao cường, nhất thời có lẽ không phân được thắng bại. "Xem ra hôm nay ta thật sự gặp phải đối thủ rồi." Người bắt rắn cũng không ngờ, lão đạo sĩ này trông như ngọn nến trước gió, nhưng thân thủ quả nhiên không tệ, muốn đánh bại ông ta, không dễ dàng như vậy. "Lão gia tử, chúng ta vốn không có oán thù gì, hà tất vì một con súc sinh, làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta?

Tôi thấy hay là chúng ta dừng lại thương lượng đi." Người bắt rắn muốn giữ sức lực để đối phó với mãng xà khổng lồ, nên tuyệt đối không thể tiếp tục dây dưa với lão đạo sĩ này nữa, tránh để lúc đó không đấu lại được mãng xà. "Đừng tưởng ta không biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì, ta nói cho ngươi biết, ngươi đang nằm mơ.

Hôm nay muốn lấy mật rắn, trừ phi đạp qua xác của ta." Lão đạo

sĩ vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, luôn kiên trì nguyên tắc của mình, không chịu dừng tay, cũng khiến người bắt rắn trong lòng đặc biệt khó chịu.

Thấy người bắt rắn và lão đạo sĩ cứ giằng co như vậy, chàng trai trẻ cũng đặc biệt lo lắng, nhưng dù có hòa giải thế nào, hai người họ cũng không chịu dừng lại. "Lão gia tử, cha nuôi, xin hai người đừng đánh nữa, mau xem vị đại ca này đi?

Con thấy anh ấy không trụ được bao lâu nữa rồi, chúng ta cứu người quan trọng hơn." Chàng trai trẻ thấy Mạc Tử Phàm lúc này sắc mặt tái nhợt, xem ra không còn bao lâu nữa, sắp bị con mãng xà đó siết chết, nên chàng trai trẻ cũng đặc biệt lo lắng.

Mạc Tử Phàm quả thực bây giờ cảm thấy trời đất quay cuồng, do con mãng xà sống chết không chịu buông ra, nên cũng không khỏi khiến Mạc Tử Phàm vô cùng khó chịu, giống như sắp chết vậy.

Mãng xà cũng không quan tâm những người xung quanh đang làm gì, tóm lại là sống chết cũng không chịu buông Mạc Tử Phàm ra, ngược lại còn siết chặt hơn, Mạc Tử Phàm có thể nói là kêu khổ không thấu.

Vì để cứu Mạc Tử Phàm, cậu nhóc chỉ đành lợi dụng hắn để làm khó, hy vọng có thể thuyết phục lão đạo sĩ kia dừng tay trước.

Mong là lão nghe lọt tai.

“Lão gia tử, nếu không dừng tay nữa, tôi thấy vị huynh đệ này sắp chết đến nơi rồi.” Do cậu nhóc liên tục nhắc nhở, lão đạo sĩ quả thật cũng không khỏi lo lắng, vội vàng nhìn Mạc Tử Phàm đang bị con trăn khổng lồ quấn chặt, lòng cũng rối bời.

Nếu Mạc Tử Phàm chết, đối với lão đạo sĩ mà nói, đó thực sự là một tổn thất to lớn, sẽ vô cùng đáng tiếc, nên lúc này buộc phải lựa

chọn.

“Thôi, thôi, cứu người quan trọng hơn, ta không quản nữa, mau làm đi.” Sau một hồi đắn đo, cuối cùng lão đạo sĩ đã chọn con đường cứu người.

Nếu đã vậy, con trăn khổng lồ kia chỉ có thể gặp xui xẻo, chết cũng là do nó tự chuốc lấy.

Thấy lão đạo sĩ ngừng tấn công, gã bắt rắn tự nhiên cũng không tiếp tục vênh váo, trong lòng vô cùng hài lòng với kết quả này, vì sắp tới hắn có thể được như ý nguyện.

“Con nuôi, mau lấy bình rượu hùng hoàng của ta rắc lên lưỡi con trăn kia đi.” Gã bắt rắn cũng cảm thấy thời gian cấp bách, vì phải nhân lúc con trăn chưa kịp phản ứng để đưa ra đối sách.

Hai cha con phải tốc chiến tốc thắng, kẻo bỏ lỡ cơ hội tốt.

Thấy những hành động của hai cha con gã bắt rắn, lão đạo sĩ có lẽ thật sự không hiểu lắm, nhưng vẫn phải làm rõ một vấn đề, bèn lên tiếng.

“Ta không quan tâm các ngươi định làm gì, nhưng phải đảm bảo an toàn cho nó, nếu không, lão già ta nhất định không tha cho các ngươi đâu.” Nghe lão đạo sĩ nói vậy, gã bắt rắn cũng làm dấu OK, rõ ràng chỉ cần lão đạo sĩ không can thiệp, sự an toàn của Mạc Tử Phàm có thể được đảm bảo.

Cậu nhóc rắc rượu hùng hoàng lên lưỡi con trăn, quả nhiên có hiệu quả.

Con trăn bị rượu hùng hoàng kích thích, tức thì cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, vội vàng nới lỏng ra.

Đợi con trăn hoàn toàn buông Mạc Tử Phàm ra, hắn mới như trút được gánh nặng.

May mà nó buông ra kịp thời, nếu không thật sự chết chắc rồi.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ…" Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng được hít thở không khí trong lành, cũng có nghĩa là lại một lần nữa được tái sinh.

Bây giờ hắn phải nghỉ ngơi một lát, sau đó sẽ đi báo thù.

"Con rắn thối tha, đợi đấy cho ta, ta không tha cho mày đâu." Bây giờ Mạc Tử Phàm vô cùng tức giận con trăn khổng lồ, vì vừa rồi suýt chết trong tay nó.

Nếu không dạy dỗ nó một bài học, thực sự không nuốt trôi được cục tức này.

Con trăn lúc này bị rượu hùng hoàng làm tổn thương, đã mất đi khả năng tấn công người khác, đau đớn đến mức sống không bằng chết, không ngừng lăn lộn trên mặt đất xung quanh, xem ra sắp chết đến nơi.

"Ai…" Nhìn bộ dạng xui xẻo của con trăn, lão đạo sĩ cũng không còn gì để nói, chỉ có thể thở dài thườn thượt.

Lão đạo sĩ đến bên cạnh Mạc Tử Phàm, kiểm tra tình hình của hắn, xác định hắn không sao rồi mới yên tâm.

Con trăn khổng lồ vật vã một hồi rồi cũng không trụ nổi nữa.

Đương nhiên để đề phòng nó có thể hồi quang phản chiếu, đến lúc đó trở tay không kịp sẽ rất khó xử, nên gã bắt rắn liền dùng đến vũ khí.

"Để xem con súc sinh này còn giãy giụa được đến bao giờ?" Mặc dù con trăn đã hấp hối, nhưng gã bắt rắn không đợi nó chết tự nhiên, cứ nhất quyết phải ra tay trước, khiến nó chết trong đau đớn.

Con dao cắt cỏ cong cong trong tay gã bắt rắn được phát huy đến

mức tối đa.

Chương 340

Chỉ thấy gã ném con dao ra, nó xoay vài vòng trên không trung rồi chém đứt đầu con trăn.

"Tội lỗi, tội lỗi, Vô Lượng Thiên Tôn, Vô Lượng Thiên Tôn…" Nhìn cảnh tượng máu me như vậy, lão đạo sĩ trong lòng cũng vô cùng áy náy.

Dù không phải do mình gây ra, nhưng lão vẫn cảm thấy không thể thoát khỏi liên quan, trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Mạc Tử Phàm lúc này lại cảm thấy con trăn chết đi cũng đã giúp hắn xả giận, vậy thì tiếp theo có thể tiếp tục lên đường.

Chuyện con trăn cũng đã kết thúc.

Con trăn chết rồi, sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào nữa.

Nếu đã vậy, gã bắt rắn liền nhanh chóng mổ bụng nó, lấy ra mật rắn.

"Cái mật rắn to thế này, lần đầu tiên tôi thấy đấy.

Nếu mang ra ngoài bán, chắc chắn sẽ được giá tốt." Gã bắt rắn cuối cùng cũng lấy được mật rắn như ý nguyện, nên vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên những người khác thì không như vậy.

Cậu nhóc cũng bối rối, nhìn con trăn chết thảm, phảng phất như đã nhìn thấu nhân sinh, sợ rằng một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng.

Lão đạo sĩ ngồi xuống, bắt đầu niệm kinh.

Thân là một người ngoài cõi đạo gia, đối mặt với tình huống này, việc siêu độ cho con trăn là rất cần thiết.

“Nếu đã lấy được thứ ngươi muốn, vậy có thể rời đi rồi chứ.” Đợi lão đạo sĩ tụng kinh xong, thực sự không ưa nổi hành vi của gã bắt rắn, nên cũng không thèm nhìn, trực tiếp ra lệnh đuổi khách, hy vọng gã có thể rời đi nhanh chóng.

Nhưng không ngờ, gã bắt rắn biết Mạc Tử Phàm sắp tới sẽ đi đến U Minh Cổ Mộ, cũng biết trong cổ mộ có bảo vật, tự nhiên nảy sinh ý đồ xấu.

“Tôi không đi được, vì tôi phải dẫn đường cho các vị mà.

Không phải các vị muốn đến U Minh Cổ Mộ sao?

Tôi biết đường đi đấy?

Tuy tôi chưa vào, nhưng tôi biết lối vào ở đâu.” Gã bắt rắn đột nhiên tự đề cử.

Lão đạo sĩ nhìn hắn thực sự trái tai gai mắt, định mắng cho một trận rồi đuổi đi, nhưng không ngờ Mạc Tử Phàm lại tỏ ra hứng thú.

“Anh nói thật chứ?

Nếu anh thật sự biết đường đến U Minh Cổ Mộ, vậy thì tiếp theo hãy dẫn đường cho tôi, tôi thực sự cảm ơn anh rất nhiều.” Mạc Tử Phàm không nói nhiều, lập tức coi gã bắt rắn như hy vọng, đặt hết niềm tin vào việc có thể đến U Minh Cổ Mộ hay không lên người gã.

Gã bắt rắn tự nhiên không thật lòng giúp đỡ Mạc Tử Phàm, cũng có tư tâm của mình, chỉ là không muốn biểu lộ ra mặt mà thôi, cũng chỉ muốn lợi dụng Mạc Tử Phàm hợp tác mà thôi.

“Không được, ta không đồng ý.

Nếu ngươi muốn để hắn đi cùng, vậy bần đạo ta không đi nữa, quyết định vậy đi.” Lão đạo sĩ thực sự cảm thấy gã bắt rắn không phải là người tốt, nên bây giờ lại giống như một đứa trẻ, ngang nhiên

phản đối trước mặt Mạc Tử Phàm.

Đương nhiên Mạc Tử Phàm vẫn còn ghim chuyện vừa rồi, nên sự phản đối của lão đạo sĩ chẳng có tác dụng gì, Mạc Tử Phàm cũng không thèm cân nhắc ý kiến của lão.

"Nếu ông đã nói vậy, vậy cháu cũng không giữ.

Dù sao tuổi ông cũng đã cao, nếu chết ở đây, cũng là tội của cháu, ông về đi." Mạc Tử Phàm không ngờ lại không giữ lão đạo sĩ, ngược lại còn nói những lời như vậy, không thể không nói, thực sự khiến lão đạo sĩ trong lòng vô cùng tức giận, vô cùng thất vọng.

"Thằng nhãi con này, lão tử thật sự nhìn lầm ngươi rồi.

Vậy tự cầu phúc đi, để ta xem xem, không có ta giúp đỡ, các ngươi có vào được U Minh Cổ Mộ không." Lão đạo sĩ lúc này rõ ràng là đang nói lời tức giận.

Vì muốn dỗi Mạc Tử Phàm, nên lão lại thật sự định quay về, không khí nhất thời trở nên khó xử.

Nhưng gã bắt rắn sao có thể để lão đi như vậy.

Vừa rồi đã được chứng kiến sự lợi hại của lão đạo sĩ, nên có thêm một người giúp đỡ, chắc chắn không gì tốt hơn.

"Này lão gia tử, sống đến từng này tuổi rồi, lẽ nào lại đi so đo với một người trẻ tuổi sao?

Đã đến đây rồi, nếu không đi, chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao." Lời của gã bắt rắn quả thực đã nói trúng tim đen của lão đạo sĩ.

Đương nhiên lão đạo sĩ cũng biết rõ mục đích của gã, nhưng bây giờ vạch trần cũng không có ý nghĩa gì, không bằng cứ tĩnh quan kỳ biến.

"Ngươi nói phải, ta vì sao phải rời đi chứ?

Dù sao cũng đã đến đây rồi, không bằng đi cùng xem sao.” Lão đạo sĩ rất thông minh, lập tức tìm cho mình một cái cớ để xuống thang.

Đương nhiên vốn dĩ lão cũng không có ý định rời đi thật, chỉ muốn thử Mạc Tử Phàm, không ngờ Mạc Tử Phàm lại như vậy.

“Cha nuôi, hay là chúng ta về đi, con…” Cậu nhóc rõ ràng vẫn còn bất an vì chuyện con trăn, nên bây giờ thật sự không muốn đi tiếp nữa, bèn đề nghị với gã bắt rắn.

“Sợ cái gì?

Chương 341

Có lão tử ở đây, không được phép nản lòng, cứ ngoan ngoãn theo ta là được." Gã bắt rắn từ chối đề nghị của cậu nhóc, vì thực sự không thể chịu nổi sự cám dỗ bên trong U Minh Cổ Mộ, nhất định phải đi mới được.

"Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Chỉ cần mấy người chúng ta phối hợp, tôi tin không có Hỏa Diệm Sơn nào mà không qua được, phải không?" Thấy bốn người bây giờ đã tạo thành một liên minh tạm thời, Mạc Tử Phàm trong lòng cũng rất phấn khích.

Có người đồng hành, dù sao cũng tốt hơn một mình.

"Vậy đi theo tôi, tôi đi trước dẫn đường cho." Gã bắt rắn cũng vì để thể hiện thành ý của mình, bất chấp an nguy cá nhân, đi đầu dẫn đường.

"Để ta xem xem gã này có thể diễn đến bao giờ.

Không lâu nữa đâu, rồi sẽ lộ cái đuôi cáo ra thôi." Lão đạo sĩ cuối cùng vẫn không tin gã bắt rắn.

Lúc này dù gã đang dẫn đường, nhưng lão đạo sĩ vẫn thầm chửi trong lòng, muốn xem gã giở trò gì.

Mạc Tử Phàm thì thật sự không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy tình hình hiện tại có lẽ là tốt nhất rồi.

Mạc Tử Phàm và hai người còn lại tiếp tục đi trong đường hầm, cũng không biết đến bao giờ mới có thể đến được U Minh Cổ Mộ trong truyền thuyết.

Đương nhiên, trong lòng Mạc Tử Phàm tràn đầy mong đợi.

“Chú, còn bao xa nữa chúng ta mới đến được đích?” Do đã đi được mười phút, nhưng trên đường dường như không phát hiện ra manh mối nào, nên Mạc Tử Phàm không khỏi thắc mắc.

“Sắp rồi, sắp rồi, đừng thúc tôi, sắp đến rồi.” Gã bắt rắn cũng không kiên nhẫn đáp lại Mạc Tử Phàm một câu, sau đó liền tiếp tục dẫn đường.

Mạc Tử Phàm cũng không hỏi nữa, chỉ hy vọng có thể sớm đến được cổ mộ.

Lão đạo sĩ đột nhiên ngửi thấy một mùi, giống như mùi lửa cháy, nhưng mùi này lại không giống mùi khói lửa thông thường, chẳng lẽ là địa hỏa trong truyền thuyết.

“Không ổn, mau dừng lại.

Chúng ta bây giờ chắc đã đi vào phạm vi của địa hỏa rồi.” Lão đạo sĩ kiến thức rộng, học thức uyên bác, nên những thứ lão biết chắc chắn nhiều hơn những người khác, liền lập tức nói ra phát hiện của mình.

Nhưng nghe lão đạo sĩ vừa nói câu đó, gã bắt rắn lại chẳng hề để tâm.

Vì trước đây hắn từng đến đây, nên cảm thấy không có vấn đề gì, bèn cười nhạo mấy người lão đạo sĩ lo bò trắng răng.

“Lão gia tử, có phải tuổi cao rồi nên nghe gió thành mưa không?

Tôi nói cho ông biết, ở đây không có nguy hiểm đâu.” Thấy gã bắt rắn nói vậy, Mạc Tử Phàm và cậu nhóc vốn cũng có chút lo lắng, cũng không còn bận tâm đến vấn đề này nữa, ngược lại tiếp tục đi theo gã.

“Ta nói đều là thật, các ngươi không thể tin ta sao?

Lẽ nào ta già từng này tuổi rồi lại đi lừa các ngươi sao?” Thấy

Mạc Tử Phàm và không ai tin lời mình, lão đạo sĩ trong lòng vô cùng uất ức.

Dù lão có giải thích thế nào cũng vô dụng.

"Tôi đang vội đây, ông có thể đừng nói những lời xui xẻo nữa được không." Mạc Tử Phàm cũng không nhịn được nữa, nên dù không quay đầu lại, vừa đi về phía trước vừa nói với lão đạo sĩ phía sau, rõ ràng là không vui.

Lão đạo sĩ thật sự hết cách với mấy người này.

Lão đã nhắc nhở rồi mà họ không nghe, vậy thì tiếp theo, e rằng mấy người này sẽ không có kết quả tốt đẹp, nhất định sẽ bị địa hỏa bao vây.

Dưới sự dẫn dắt của gã bắt rắn, Mạc Tử Phàm và hai người nữa tiếp tục đi về phía trước, nhưng chuyện mà lão đạo sĩ lo lắng đã thật sự xảy ra.

May mà lão đạo sĩ không đi tiếp theo, lúc này, lão đang đứng ở một nơi không xa quan sát.

Vì lão đã dự đoán được chuyện sắp xảy ra, đang đợi họ cầu cứu.

"Cha nuôi, cha có ngửi thấy mùi dầu không?" "Đúng là lạ, ta cũng ngửi thấy mùi dầu diesel." … Gã bắt rắn có lẽ đang mơ tưởng đến những bảo vật trong U Minh Cổ Mộ, nên không cảm thấy có mùi gì bất thường, nhưng Mạc Tử Phàm và cậu nhóc đã nhận ra.

Chưa đợi gã bắt rắn nói gì, kết quả từ dưới chân gã, đột nhiên bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Những ngọn lửa này tức thì bao vây họ.

Nhiệt độ của địa hỏa không phải là nhiệt độ của những ngọn lửa thông thường, còn nóng hơn cả mặt trời, thực sự khiến Mạc Tử Phàm

kêu khổ không ngớt, thậm chí còn có cảm giác như bị nướng chín.

"Chú, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Mau nghĩ cách đi, tôi sắp biến thành heo sữa quay rồi." "Cha nuôi, xem ra lời của lão gia tử đó đều là thật cả." … Nghe Mạc Tử Phàm và cậu nhóc hai người phàn nàn, trong lòng gã bắt rắn cũng vô cùng khó chịu.

Dù sao gã cũng không muốn thấy kết quả này, cũng bất lực.

"Ta làm sao biết được phải làm gì?

Ta bây giờ chẳng phải cũng giống các ngươi, đều bị mắc kẹt ở đây sao?" Gã bắt rắn cũng không biết phải làm sao.

Những ngọn địa hỏa xung quanh ngày càng nhiều, sắp lan đến cả vị trí gã đang đứng, đến lúc đó e rằng chắc chắn sẽ bị thiêu thành tro.

Có lẽ Mạc Tử Phàm lúc này thực sự hối hận rồi.

Chương 342

Nếu sớm biết sẽ gặp phải tình huống này, không bằng nghe lời khuyên của lão đạo sĩ.

Nhưng bây giờ nói những điều này đều đã muộn, hiện tại chỉ có thể cầu cứu lão đạo sĩ.

"Lão gia tử, con biết sai rồi, mau nghĩ cách dạy con đi, con thật sự không muốn chết, cầu xin ông, làm ơn đi." Mạc Tử Phàm bây giờ thật sự không còn quan tâm đến vấn đề thể diện, dù phải hạ thấp tư thái, xuống nước cầu xin lão đạo sĩ, cũng cảm thấy đây là việc phải làm.

"Ha ha, ta đã sớm nói với các ngươi, không nghe lời người già, thiệt thòi ngay trước mắt, không thấy quan tài không đổ lệ à.

Bây giờ mới biết cầu xin ta, sớm hơn thì sao không làm, ta không quản." Lão đạo sĩ không ngờ cũng đang dỗi, xem ra người già rồi, thật giống như một đứa trẻ, vô cùng thú vị, lúc này lại như đang xem kịch vui.

Lão đạo sĩ thấy chết không cứu, không đi, gã bắt rắn quả thực đã làm sai, Mạc Tử Phàm cũng không kịp thời nghe lời khuyên, có lẽ đang hả hê.

"Lão gia tử, cầu xin ông.

Dù sao ông không quan tâm, con cũng là một, làm ơn đi, nghĩ cách cứu con." Mạc Tử Phàm cũng mặt dày, dù lão đạo sĩ đã từ chối một lần, nhưng vẫn không hề nản lòng tiếp tục khẩn cầu.

Gã bắt rắn cũng hiểu, lão đạo sĩ đang đợi mình chủ động mở miệng cầu xin.

Dù hắn cũng là người rất sĩ diện, nhưng rõ ràng bây giờ phải cầu

cứu lão.

“Lão gia tử, là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi chết không đáng tiếc, nhưng xin hãy cứu hai người trẻ này.” Gã bắt rắn quả thực cũng thuộc loại thông minh, biết ăn nói, lập tức đánh trúng điểm yếu của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ cũng cảm thấy tình hình khá nguy cấp, không lãng phí thời gian nữa.

“Ta phải nói cho ngươi biết, ta không phải vì ngươi.

Nếu không phải vì hai đứa nhóc này, ngươi chết, ta cũng không cứu.” Lão đạo sĩ quả nhiên không ưa gã bắt rắn, nhưng bây giờ dù miệng nói vậy, nhưng hành động của lão đã thể hiện, đang tiến đến cứu viện.

Thấy lão đạo sĩ đi về phía này, cũng khiến Mạc Tử Phàm như thấy được hy vọng, vô cùng vui mừng, cũng hy vọng tiếp theo sẽ có hiệu quả.

Đối mặt với sức mạnh cường đại của địa hỏa, người thường căn bản không có cách nào tiếp xúc ở cự ly gần, nếu không, tuyệt đối sẽ nhận lấy kết cục thảm hại.

“Ông phải cẩn thận đấy.” Mạc Tử Phàm sợ lão đạo sĩ gặp nguy hiểm.

Nếu ngay cả lão cũng gặp bất trắc, vậy thì sẽ không còn hy vọng nào nữa.

Nghe Mạc Tử Phàm nhắc nhở, lão đạo sĩ lại thản nhiên nở một nụ cười, rõ ràng rất tự tin vào thực lực của mình, một chút cũng không cảm thấy sẽ có kết quả xấu.

“Không cần lo cho ông ấy, ông ấy chắc là một đại sư Huyền Môn.” Gã bắt rắn trước đây chắc cũng là một cao thủ, hôm nay chẳng

phải cũng đã giao thủ với lão đạo sĩ sao?

Nên dựa vào kinh nghiệm, cũng có thể nhận ra manh mối.

Nghe gã bắt rắn nói vậy, Mạc Tử Phàm trong lòng cũng yên tâm hơn.

Tiếp theo xem lão đạo sĩ làm thế nào, chỉ mong mọi việc thuận lợi.

Chỉ thấy lão đạo sĩ lúc này đứng sừng sững bên ngoài địa hỏa.

Mặc dù thân xác phàm trần của lão quả thực không thể trực tiếp chạm vào địa hỏa, nhưng lão vẫn vô cùng tự tin.

"Chỉ là địa hỏa thôi, lẽ nào thật sự có thể nhốt được ta sao?" Lão đạo sĩ vô cùng tự tin, sau đó cũng không chần chừ nữa, kẻo Mạc Tử Phàm và hai người kia bị ngọn lửa thiêu chết, đến lúc đó, cũng không còn cách nào cứu người.

"Công pháp Huyền Môn." Lão đạo sĩ lập tức bắt đầu làm những động tác bí ẩn, giống như trong phim truyền hình, tay múa chân nhảy, người không biết còn tưởng đang nhảy ở quảng trường.

Mạc Tử Phàm cũng tập trung tinh thần nhìn chằm chằm, vì bây giờ có thể an toàn thoát khỏi sự tổn hại của địa hỏa hay không, hy vọng duy nhất đều đặt cả vào lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ là người tập đại thành của đạo gia Huyền Môn, đương nhiên không phải hữu danh vô thực.

Hôm nay đã gặp phải tình huống như vậy, nhất định phải trổ tài một phen.

Công lực của lão đạo sĩ quả thật có hiệu quả.

Vừa lẩm nhẩm khẩu quyết, vừa vận công, tức thì không biết từ đâu xuất hiện một luồng gió lạnh, luồng gió lạnh này lại dập tắt những ngọn địa hỏa kia.

“Không còn nữa, không còn nữa, mau nhìn kìa, địa hỏa vừa rồi ở đây đều không còn nữa.” Bản lĩnh của lão đạo sĩ thực sự quá thần kỳ, thậm chí Mạc Tử Phàm còn muốn gọi một tiếng lão thần tiên, vì lúc này nguy hiểm đã được giải trừ.

“Lão gia tử, trước đây đều là tôi có mắt không tròng, không ngờ ngài lại là đại sư Huyền Môn, thật thất kính thất kính.” Vừa rồi có thể thoát được một kiếp nạn, tất cả đều nhờ lão đạo sĩ.

Những người lăn lộn ngoài xã hội đều hiểu chuyện, gã bắt rắn cũng chủ động lấy lòng.

Lão đạo sĩ vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo, vì gã bắt rắn càng tỏ ra khách sáo, càng khiến lão cảm thấy, gã này e rằng không đơn giản như vậy.

“Chút tài mọn này, cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi, không đáng lên mặt, chê cười rồi.” Lão đạo sĩ tuy thể hiện rất hoàn hảo, nhưng bản thân lại không hề khoa trương, ngược lại rất khiêm tốn, điểm này khiến Mạc Tử Phàm cũng phải khâm phục.

Nếu bây giờ xung quanh đã trống trải, cũng không còn bị địa hỏa bao vây, vậy thì tiếp theo nên nhanh chóng rời khỏi vị trí này, kẻo một lúc nữa địa hỏa lại xuất hiện thì khó xử.

“Vậy chúng ta đi mau thôi, đừng nói những lời khách sáo nữa.” Mạc Tử Phàm có chút không thể chờ đợi được nữa, nên vội vàng nói với ba người còn lại một câu, sau đó lại lần đầu tiên đi trước dẫn đường.

“Ha ha ha ha…” Gã bắt rắn cũng cảm thấy khó xử, bèn cười gượng vài tiếng, tiếp tục đi theo, dự định tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tử Phàm bây giờ gan lớn hơn nhiều.

Chương 343

Dù không biết tiếp theo có gặp nguy hiểm hay không, nhưng theo lời của gã bắt rắn, chắc là sắp đến rồi.

“Chú, không phải sắp đến U Minh Cổ Mộ rồi sao?

Sao vẫn chưa đến?

Còn bao xa nữa?” Lại đi được khoảng năm phút nữa, nhưng vẫn không phát hiện ra lối vào của U Minh Cổ Mộ, không khỏi khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy bị lừa.

Đối mặt với sự chất vấn của Mạc Tử Phàm, gã bắt rắn quả thực cũng tỏ ra mờ mịt, vì hắn thật sự cũng không biết vị trí cụ thể của U Minh Cổ Mộ, những lời trước đó, đều là nói cho qua chuyện.

“Cái này, tôi…” Nhìn bộ dạng ấp úng của gã bắt rắn, tin rằng cũng không cần hỏi nữa, Mạc Tử Phàm chắc chắn cũng đã hiểu ra vấn đề.

Lão đạo sĩ sớm đã biết chuyện là thế nào, lúc này cũng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, cười cười, không nói gì.

“Thật là, tôi cũng không biết nói gì nữa, uổng công tôi tin anh như vậy, sao anh có thể lừa người?” Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng cũng có chút tức giận, nên để xả giận, hắn cũng không do dự mắng thẳng vào mặt gã bắt rắn.

Gã bắt rắn biết co biết duỗi, dù không thích hành vi chỉ trích này của Mạc Tử Phàm, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, vì cần hợp tác.

“Được rồi được rồi, ta nghĩ hắn cũng không cố ý đâu.

Chúng ta tiếp tục đi thôi, chúng ta đều đã đi xa như vậy, chắc là sắp đến rồi.” Lão đạo sĩ lúc này đột nhiên hóa thân thành người hòa giải, giúp đỡ hòa giải, vậy thì tiếp theo Mạc Tử Phàm tự nhiên cũng

phải nể mặt, quay người đi tiếp.

Nhưng khi Mạc Tử Phàm tiếp tục đi về phía trước, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng tức giận, nên cũng không nhịn được mà phàn nàn về gã bắt rắn.

Nghe Mạc Tử Phàm lẩm bẩm không ngừng, gã bắt rắn trong lòng cũng có chút không vui.

Nhẫn nhịn, nhưng cũng có lúc không kiềm chế được tính khí.

"Mày nghĩ mày là ai?

Nếu không phải mày còn có chút tác dụng với lão tử, lão tử bây giờ đã có thể giết mày rồi." Gã bắt rắn tuy trong lòng đang chửi rủa Mạc Tử Phàm, vì Mạc Tử Phàm đã chọc giận hắn, nhưng hắn không hề nói ra, tại sao bây giờ lại nghe được tiếng lòng của hắn?

"Anh đang nói gì?

Câu đó không phải là anh nói sao?" Mạc Tử Phàm cũng nghe thấy giọng nói vừa rồi, nên dù không cần hỏi nhiều, liền nhắm mũi dùi vào gã bắt rắn, hai người giương cung bạt kiếm.

"Anh nói bậy, xin đừng tùy tiện vu oan cho người khác.

Tôi và lão gia tử vẫn luôn đi song song, tôi chưa hề mở miệng, ông ấy có thể làm chứng." Gã bắt rắn cũng cao giọng lên.

Dù giọng nói vừa rồi đúng là tiếng lòng của hắn, nhưng hắn cũng sẽ không thẳng thắn thừa nhận.

"Đừng nhìn ta, ta không nghe thấy gì cả, ta cũng không chú ý các ngươi nói chuyện." Lão đạo sĩ rất khôn khéo, dù lúc này Mạc Tử Phàm cũng đang mong đợi câu trả lời của lão, gã bắt rắn cũng đang đợi lão làm chứng, nhưng lão lại chỉ cười mà không nói.

"Đều là cá mè một lứa, có gì hay mà không thừa nhận?

Đều không phải thứ tốt đẹp gì." Đúng lúc này, không khí cũng trở nên ngưng trọng, đột nhiên mọi người đều nghe thấy giọng của lão đạo sĩ, vang vọng xung quanh, lão đạo sĩ trở thành tâm điểm.

"Nhìn ta làm gì?

Ta không có nói, thật đó, kỳ lạ quá." Lão đạo sĩ cũng cảm thấy, nơi này không bình thường.

Mặc dù giọng nói vừa rồi đúng là tiếng lòng của lão, nhưng lão thật sự không hề mở miệng nói ra.

"Đợi ta lấy được thứ ta muốn, quay lại sẽ xử lý các ngươi sau, một đám thần kinh." Mạc Tử Phàm lúc này trong lòng cũng đang tự lẩm bẩm, nhưng tình hình cũng giống như những người khác, không biết chuyện gì xảy ra, giọng nói của hắn cũng vang lên, khiến ai nấy đều cảm thấy khó xử.

Bốn người Mạc Tử Phàm bây giờ nhìn nhau không vừa mắt, cũng không biết thứ gì đang trêu đùa họ, vì mọi chuyện thực sự quá khó tin.

Lão đạo sĩ không muốn mang tiếng oan, nên phải làm rõ chuyện gì đang xảy ra, kẻo những người khác hiểu lầm, lúc đó giải thích không rõ.

Mạc Tử Phàm đột nhiên phát hiện, bức tường bên cạnh vị trí này, lại khác biệt rõ ràng so với những nơi khác.

Những nơi khác đều là đá, ở đây lại là xi măng điêu khắc.

"Mau nhìn kìa, có phải là do bức tường này không?" Mạc Tử Phàm vội vàng nói ra phát hiện của mình, tức thì khiến ánh mắt của những người khác cũng chuyển sang bức tường mà hắn chỉ, mọi người lập tức bắt đầu quan sát cẩn thận.

"Chẳng lẽ là Hồi Âm Bích trong truyền thuyết sao?

Nghe nói chỉ cần đứng ở đây, có thể phản chiếu ra tiếng lòng của người bên cạnh." Lão đạo sĩ qua quan sát, lập tức đưa ra kết luận, cũng vô cùng kinh ngạc nói ra.

Lão đạo sĩ nói thật huyền bí, đương nhiên Mạc Tử Phàm chưa từng nghe qua thứ này, nhưng quả thực cũng rất hiếm thấy.

Để đề phòng tiếng lòng của mình lại bị tiết lộ, Mạc Tử Phàm và gã bắt rắn rất khôn khéo, vội vàng rời khỏi vị trí của Hồi Âm Bích.

"Chúng ta đi mau thôi, đừng vì thứ kỳ quái này mà làm nhiễu loạn phán đoán của chúng ta." Mạc Tử Phàm bây giờ đã rời khỏi phạm vi của Hồi Âm Bích, tự nhiên cũng không hy vọng vì chuyện vừa xảy ra mà ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch.

Gã bắt rắn cũng không nói nhiều nữa, lập tức giả vờ như không có chuyện gì, nên làm gì thì làm, như thể chuyện vừa rồi không hề nhớ.

Tiếp theo lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng đi được một lúc, chuyện xảy ra tiếp theo, thực sự khiến người ta không biết nói gì, vì đã hết đường.

"Ai, chuyện gì thế này?

Chương 344

Sao tự nhiên lại hết đường rồi?

Không khoa học chút nào.” Mạc Tử Phàm bây giờ nhìn thấy con đường không thể đi tiếp, nên trong lòng vô cùng khó chịu, cảm thấy kỳ lạ, vội vàng quay người nói với những người khác.

Gã bắt rắn và lão đạo sĩ cũng bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, xem xung quanh có lối ra hay con đường nào khác không, nhưng vì ánh sáng ở đây khá tối, nên nhất thời không phát hiện được.

Đúng lúc mọi người đang bó tay, đột nhiên nghe thấy xung quanh dường như truyền đến một tiếng sáo thê lương, tiếng sáo.

Tiếng sáo thật sự rất bi thương, thậm chí trong bi thương còn mang theo khí tức kinh hoàng.

“Này, mọi người có nghe thấy tiếng sáo không?” Mạc Tử Phàm vốn tưởng chỉ có một mình nghe thấy, nên mới ngốc nghếch hỏi những người khác câu hỏi này, không ngờ lại bị mọi người khinh bỉ một phen.

“Chúng tôi có điếc đâu, làm sao mà không nghe thấy được?” Cậu nhóc cũng không nhịn được mà liếc Mạc Tử Phàm một cái, sau đó mấy người, dường như đều bị tiếng sáo thu hút, hồn phách như sắp bị câu đi.

Mấy người bây giờ đang đắm chìm trong tiếng sáo thê lương, thực sự sẽ khiến người ta có cảm giác không biết nên làm gì, tư duy dường như cũng không còn là của mình.

Mạc Tử Phàm cũng như vậy, dưới sự dẫn dụ của tiếng sáo, bốn người lại toàn bộ đều trong trạng thái như con rối, ánh mắt mờ mịt vô

hồn, lại giống như những cái xác biết đi, đi theo tiếng sáo.

"Đi theo ta, đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi đến nơi ngươi muốn đến, tin ta đi." Trong trạng thái mê man, kèm theo tiếng sáo bi thương, Mạc Tử Phàm quả thực cũng nghe thấy một giọng nói như vậy, giọng nói đầy từ tính, người khác nghe rồi, không tự giác sẽ bị nghiện.

Đúng lúc bốn người đều bị tiếng sáo mê hoặc, hoàn toàn không có ý thức của mình, may mà lão đạo sĩ tu vi cao thâm, là người đầu tiên tỉnh lại.

"Mau bịt tai lại, đừng nghe nữa, tiếng sáo ma quái, không phải là điềm tốt, sẽ đưa chúng ta vào tuyệt cảnh." Lão đạo sĩ lập tức dùng hai tay bịt tai lại, không để mình nghe tiếng sáo ma quái.

Đồng thời, lão cũng nhắc nhở Mạc Tử Phàm và những người khác, hy vọng họ cũng có thể làm như vậy.

Nhưng bây giờ Mạc Tử Phàm và hai người kia, thực sự đã bị tiếng sáo ma quái làm mất đi ý thức, dù lão đạo sĩ nói thế nào cũng không nghe lọt, thật là sốt ruột chết người.

"Tình hình không ổn, không thể để họ tiếp tục bị tiếng sáo ma quái này chi phối.

Lão phu ta phải làm gì đó." Lão đạo sĩ để ngăn Mạc Tử Phàm bước vào tử địa, nên lập tức đưa ra một lựa chọn.

Mặc dù lão cũng biết làm vậy không tốt lắm, nhưng bây giờ bắt buộc phải làm vậy.

"Bốp, bốp, bốp…" Chỉ thấy lão đạo sĩ đến bên cạnh ba người Mạc Tử Phàm, không nói không rằng, tát mỗi người vài cái vào mặt, mới có hiệu quả.

Mạc Tử Phàm căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, vì chìm đắm trong tiếng sáo ma quái không thể thoát ra, lại bị tát cho tỉnh.

“Lão gia tử, ông có bệnh à?

Đánh tôi làm gì?

Đau chết tôi rồi.” Mạc Tử Phàm cảm thấy mặt nóng rát, lão đạo sĩ lại đang đứng ngay trước mặt hắn, nên vô cùng tức giận, chất vấn lão.

Gã bắt rắn cũng vậy, chỉ là không lên tiếng, vì cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì không ổn, nếu không lão sẽ không làm vậy, đợi lão đạo sĩ trả lời.

“Ngươi có biết không?

Nếu ta không đánh ngươi, ngươi đã sớm bị tiếng sáo ma quái dẫn đến con đường chết rồi.

Ta còn chưa cần ngươi cảm ơn, ngươi còn dám ở đây chất vấn ta, hừ.” Lão đạo sĩ kiêu ngạo đáp lại.

Gã bắt rắn cũng ngay lập tức bừng tỉnh, mới nhớ ra, hóa ra đều đã bị tiếng sáo ma quái đó mê hoặc tâm trí.

“Hóa ra là vậy, vậy thật sự cảm ơn ngài.” Chưa đợi Mạc Tử Phàm kịp hiểu ra chuyện gì, gã bắt rắn đã lập tức mở miệng cảm ơn lão đạo sĩ.

Mạc Tử Phàm bây giờ chắc cũng đã hiểu ra vấn đề.

Xem ra hắn còn quá trẻ, cần có lão đạo sĩ chỉ điểm.

Để không bị tiếng sáo thần bí đó ảnh hưởng nữa, nên bốn người bây giờ đều bịt tai lại, làm như vậy, quả thực cũng rất tốt.

“Chết tiệt, lão già này lại phá hỏng chuyện tốt của ta?” Nguyên bản Ma Âm Đồng Tử chuẩn bị đưa bốn người vào cạm bẫy của mình.

Là rào cản cuối cùng trên đường đến U Minh Cổ Mộ, Ma Âm

Đồng Tử phải ngăn cản họ.

Kế hoạch ban đầu không có gì sai sót, vì đã có rất nhiều người muốn vào U Minh Cổ Mộ, dù đã qua bao nhiêu cửa ải, nhưng đều thất bại ở chỗ Ma Âm Đồng Tử.

Bây giờ Mạc Tử Phàm đã bịt tai, nên tiếng sáo của hắn cũng không có tác dụng gì.

Nếu đã vậy, Ma Âm Đồng Tử không phục, chỉ có thể nghĩ cách khác.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Đi đâu bây giờ?" Bây giờ chuyện tiếng sáo đã có thể kiểm soát, nhưng phương hướng tiếp theo vẫn là một vấn đề nan giải, nên Mạc Tử Phàm liền chủ động đưa ra.

Lão đạo sĩ trong lòng hiểu rõ, trong một môi trường quỷ dị như vậy, làm sao có thể nghe thấy tiếng sáo kỳ lạ như thế, rõ ràng là có người đang âm thầm quan sát họ.

"Mọi người bây giờ đều phải cẩn thận, vì ở nơi chúng ta không nhìn thấy, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào chúng ta." Lão đạo sĩ lại nói ra nỗi lo của mình.

Mạc Tử Phàm cũng tỏ ra vô cùng cẩn thận nghiêm túc, dù sao bây giờ họ đang ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối.

Chương 345

Ma Âm Đồng Tử có thể theo dõi sát sao mọi hành động của Mạc Tử Phàm, nhưng nếu thật sự phải đối đầu trực diện, có lẽ hắn không có đủ tự tin.

"Đông người thế mạnh, lão đạo sĩ kia trông cũng không đơn giản, xem ra đấu tay đôi không phải là cách hay, nên ta phải dùng trí." Ma Âm Đồng Tử quả nhiên cũng rất thông minh, vì trong đầu hắn chứa đầy trí tuệ.

Lúc này, cây sáo trong tay lại đặt lên môi, bắt đầu thổi.

Lần này tiếng sáo của Ma Âm Đồng Tử không phải để cho Mạc Tử Phàm và những người khác nghe, mà là để triệu hồi một số con trùng ăn thịt người đang ẩn nấp trong bóng tối, để chúng tiến hành ngăn chặn.

"Không ổn, có nguy hiểm." Lão đạo sĩ nhận ra mùi của trùng ăn thịt người, nên cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, vì dù lão có lợi hại đến đâu, cũng không có cách nào tốt để chống lại trùng ăn thịt người.

Kèm theo tiếng sáo không ngừng vang vọng, quả nhiên không ngoài dự đoán, lời của lão đạo sĩ còn chưa nói hết, ngay sau đó đã có một đàn lớn trùng ăn thịt người xuất hiện.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, độ kinh khủng của những con trùng ăn thịt người này không kém gì ma cà rồng, xem ra hôm nay chúng ta thật sự phải chết ở đây rồi, tôi không muốn chết đâu." Cậu nhóc lúc này trong lòng cũng vô cùng bi quan, vì thật sự cảm thấy tuyệt vọng, nhưng những người khác lại vẫn bình tĩnh.

Mạc Tử Phàm lại cười mà không nói, vì trước đây khi gặp những con trùng hút máu, đã có một lần kinh nghiệm thực chiến, cũng giúp

hắn có được một lá bùa hộ thân.

"Mọi người không cần sợ, tôi ở đây có một lá bùa hộ thân, đây là bảo bối đấy, tuyệt đối không phải loại vẽ bừa bãi, tin rằng nó có thể bảo vệ chúng ta." Mạc Tử Phàm lập tức nói ra cách này, để những người khác không phải lo lắng sợ hãi, như vậy cũng không tốt, nên để họ yên tâm như mình.

Nếu Mạc Tử Phàm đã có sự tự tin mười phần như vậy, thì lão đạo sĩ và gã bắt rắn cũng cảm thấy chắc không có vấn đề gì.

Bây giờ phải đứng sát vào Mạc Tử Phàm, chỉ mong lá bùa hộ thân vẫn còn tác dụng.

"Lá bùa hộ thân của cậu có được không vậy?" Dù lúc này, Mạc Tử Phàm đã lấy lá bùa hộ thân ra, nhưng vẫn không thể ngăn cản những con trùng ăn thịt người tiến lại gần, không khỏi khiến gã bắt rắn lo lắng.

"Tuyệt đối đừng nói những lời xui xẻo như vậy, được không.

Chúng ta phải tin rằng nó nhất định có thể." Mạc Tử Phàm vẫn đặt hết hy vọng vào lá bùa hộ thân, nên tuyệt đối không cho phép gã bắt rắn nói bừa.

Thấy trùng ăn thịt người sắp bao vây, Mạc Tử Phàm lúc này cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, tim như sắp nhảy ra ngoài, bây giờ toàn bộ đều trông cậy vào lá bùa hộ thân này.

"Bùa hộ thân của ta, mau hiển linh đi, ta có thể thoát được kiếp này hay không, đều trông cậy vào ngươi." Mạc Tử Phàm lúc này cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn phải tin vào lá bùa hộ thân.

Nếu ngay cả hắn cũng không tin, thì sao có thể yêu cầu người khác tin được.

Ma Âm Đồng Tử lúc này cũng đang thầm đắc ý, hy vọng có thể

thấy Mạc Tử Phàm và mấy người kia, tất cả đều trở thành bữa tối của trùng ăn thịt người.

"Vĩnh biệt, các vị." Ma Âm Đồng Tử thật sự vui mừng quá sớm, vì tác dụng của lá bùa hộ thân tiếp theo, đã khiến kế hoạch của hắn hoàn toàn đổ bể.

Ma Âm Đồng Tử đang đợi xem kịch vui, nhưng ông trời lại trêu đùa hắn một vố lớn.

Kết quả này khiến hắn vô cùng bực bội.

"Quỷ gì thế này?

Lại là chuyện gì nữa?

Cũng quá…." Do tác dụng của lá bùa hộ thân trong tay Mạc Tử Phàm, quả nhiên lại một lần nữa phát huy tác dụng uy hiếp, tức thì khiến hơn một nửa số trùng ăn thịt người bị điện giật chết tại chỗ, số còn lại may mắn sống sót thì hoảng loạn bỏ chạy.

Nhìn cảnh tượng này, suýt chút nữa khiến Ma Âm Đồng Tử tức đến ngất đi, càng khiến hắn tức giận không thể kiềm chế.

Xem ra lần này thật sự hết cách rồi.

Càng tức giận hơn, Ma Âm Đồng Tử còn chưa kịp làm gì, những con trùng ăn thịt người bị kinh hãi lại chạy đến bên cạnh hắn, tức thì coi hắn là mục tiêu.

"Lũ súc sinh này, mau cút đi cho ta, cút đi…" Bị những con trùng ăn thịt người này bao vây một cách khó hiểu, quả thực cũng khiến Ma Âm Đồng Tử, kẻ đầu sỏ, kêu khổ không ngớt.

Lúc này hắn cũng đã nếm trải mùi vị của sự tuyệt vọng.

"Vo ve vo ve…" Trùng ăn thịt người sao có thể dễ dàng rời đi như vậy, tự nhiên cũng sẽ không tha cho Ma Âm Đồng Tử.

Nếu đã vậy, cứ ăn thịt hắn luôn cho xong.

Mạc Tử Phàm bây giờ đã an toàn, lần này lại có thể gặp dữ hóa lành, đều nhờ vào lá bùa hộ thân trong tay hắn, gã bắt rắn cũng đã động lòng.

"Đây thật sự là một bảo bối tốt.

Cậu có thể đưa nó cho tôi, để tôi chiêm ngưỡng không?" Gã bắt rắn tự nhiên muốn chiếm lá bùa hộ thân đó làm của riêng, chỉ là không tiện công khai tranh giành với hắn, nên lại dùng cách này.

"Xin lỗi, bùa hộ thân là thứ tôi yêu thích không rời, cũng là vật tùy thân của tôi, nên tôi không đưa cho anh xem được." Đi ra ngoài, phải có chút thông minh, tuyệt đối không thể làm người tốt quá mức, kẻo bị thiệt thòi, nên Mạc Tử Phàm trực tiếp từ chối gã bắt rắn.

Gã bắt rắn lúc này trong lòng cũng không vui, thật sự cảm thấy Mạc Tử Phàm không nể mặt, cũng không nhất thiết phải làm vậy, bị từ chối như thế thật khó xử.

"Này, có nghe thấy ai đang kêu cứu không?" Cậu nhóc tương đối đơn thuần, nên cha nuôi của cậu trong lòng đang giở trò quỷ gì, cậu cũng không biết, càng không thể đồng lõa, nên chỉ đứng bên cạnh quan sát, liền nghe thấy tiếng kêu cứu.

Nghe cậu nhóc nói vậy, Mạc Tử Phàm và mấy người kia cũng vội vàng vểnh tai lên, quả nhiên nghe thấy gần đó có người đang kêu cứu.

"Tôi cũng nghe thấy, xem ra ở đây không chỉ có chúng ta, còn có người khác nữa, chắc chắn đã gặp nguy hiểm rồi.

Chúng ta đi xem sao, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp." Mạc Tử Phàm lập tức quyết định như vậy.

Gã bắt rắn lại không tỏ ra nhiệt tình, vì thật sự cảm thấy, Mạc Tử Phàm này chưa miễn quá lo chuyện bao đồng.

Chương 346

“Sống chết của người khác, có liên quan gì đến cậu?

Tôi thấy chúng ta không cần thiết phải đi cứu, nhỡ đâu là cố ý sắp đặt thì sao?” Nghe gã bắt rắn đột nhiên nói vậy, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm lúc đó có chút do dự, vì không loại trừ khả năng này.

“Bất kể đối phương là địch hay bạn, nếu đã gặp, đó cũng là duyên phận.

Chúng ta cứ đi xem rồi nói sau.” Lão đạo sĩ cuối cùng chốt hạ.

Đã nói vậy, liền đi tìm trước, Mạc Tử Phàm và cậu nhóc theo sát phía sau.

Làm như vậy, khiến gã bắt rắn cũng không thể không đi cùng.

Ma Âm Đồng Tử lúc này vô cùng thảm hại, vì kết quả như vậy hoàn toàn không nằm trong dự liệu của hắn.

Thấy sắp bị những con trùng ăn thịt người này ăn thịt, may mà cứu tinh xuất hiện.

“Ở đây thật sự có người?

Còn sống, bây giờ đang bị những con trùng ăn thịt người đó bao vây, mau lấy bùa hộ thân của cậu đi cứu người.” Lão đạo sĩ nhanh mắt, thấy Ma Âm Đồng Tử bị trùng ăn thịt người bao vây, liền lập tức nhắc nhở Mạc Tử Phàm bên cạnh đi cứu người.

Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không quan tâm gã này là người tốt hay kẻ xấu, vì nếu tiếp tục do dự không quyết, có thể sẽ hại chết một mạng người.

“Xin hãy cứu tôi.” Nguyên bản Ma Âm Đồng Tử đã không còn hy

vọng gì, tưởng rằng hôm nay chắc chắn sẽ chết, nhưng khi thấy Mạc Tử Phàm và những người khác xuất hiện, tức thì đặt hết hy vọng vào họ.

Mạc Tử Phàm cũng tranh thủ thời gian, lập tức cầm bùa hộ thân, chạy như điên về phía Ma Âm Đồng Tử.

Bùa hộ thân lập tức phát huy tác dụng, trong nháy mắt đã đuổi hết những con trùng ăn thịt người đó đi.

"Huynh đệ, không sao chứ?" Đợi tất cả trùng ăn thịt người đều chết, bị thương, hoặc bỏ chạy, Ma Âm Đồng Tử mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Mạc Tử Phàm mới quan tâm hỏi han.

Nhưng Ma Âm Đồng Tử lại không phải loại người biết ơn.

Dù lần này có thể đại nạn không chết, đều nhờ Mạc Tử Phàm cứu giúp, nhưng hắn cũng sẽ không cảm kích.

"Tôi không sao, các ngươi làm gì ở đây?

Nếu là vì Hồn Thảo, tôi khuyên các ngươi nên sớm rời đi." Ma Âm Đồng Tử cũng cho một cơ hội, nói vậy là để họ biết khó mà lui.

Nghe Ma Âm Đồng Tử nói vậy, lão đạo sĩ cũng đoán được, có lẽ những con trùng ăn thịt người là do hắn dẫn đến.

"Cậu nhóc, nếu ta đoán không lầm, những con trùng ăn thịt người vừa rồi, đều là do tiếng sáo của ngươi dẫn ra phải không." Lão đạo sĩ thực sự không hề mơ hồ.

Nếu bây giờ đã cho là vậy, thì phải đích thân nói ra.

Ma Âm Đồng Tử cũng không phủ nhận suy đoán của lão đạo sĩ.

Vì đó là do hắn làm, hắn cũng thẳng thắn thừa nhận, dù có để họ biết cũng không sao.

"Ông đoán không sai, chỉ tiếc là ông trời không giúp ta, không để

các ngươi chết ở đây." Ma Âm Đồng Tử trả lời như vậy, cũng coi như quang minh lỗi lạc, nhưng lập tức khiến Mạc Tử Phàm trong lòng không vui.

Không ngờ lại cứu một kẻ thù, có lẽ thật sự hối hận vô cùng.

"Ta đã nói rồi, đừng tùy tiện tin người khác, không chừng lại cứu phải một con sói mắt trắng." Tình huống này, quả thực cũng bị gã bắt rắn nói trúng rồi.

Đương nhiên lúc này gã đang hả hê, không hề đưa ra lời khuyên hữu ích nào.

"Tại sao lại làm vậy?" Mạc Tử Phàm bây giờ phải làm rõ mục đích thực sự của hắn, nếu không, trong lòng tuyệt đối không cam tâm.

Lúc này, hắn chất vấn Ma Âm Đồng Tử.

"Vì ta là người bảo vệ U Minh Cổ Mộ, nên ta sẽ không để các ngươi vào trong đó.

Đây cũng là sứ mệnh và trách nhiệm của ta." Câu trả lời này của Ma Âm Đồng Tử, quả thực không thể chê vào đâu được, nhưng muốn Mạc Tử Phàm từ bỏ ý định vào cổ mộ, cũng tuyệt đối không thể.

"Nếu ta nhất định phải vào cổ mộ, ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn được ta không?" Mạc Tử Phàm lúc này cũng tỏ ra đắc ý, vì hắn cảm thấy có bốn người, trước tiên về số lượng, đã chiếm ưu thế nhất định, tự nhiên tự tin tràn đầy.

Ma Âm Đồng Tử lúc này cũng đặc biệt chán nản, vì có lẽ thật sự không ngăn được, nhưng cũng đừng vội mừng.

Không có hắn giúp đỡ, căn bản không tìm được lối vào.

"Vậy xin mời tự nhiên." Ma Âm Đồng Tử lại tùy ý như vậy, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó hiểu.

Xem ra hắn nhất định đang che giấu điều gì đó.

“Vừa rồi tôi đã cứu cậu, vậy là cậu nợ tôi một ân tình.

Bây giờ cũng là lúc cậu trả ơn rồi, nói cho tôi biết, lối vào U Minh Cổ Mộ ở đâu?” Mạc Tử Phàm thật sự quá ngây thơ, lại coi Ma Âm Đồng Tử như đứa trẻ ba tuổi, đưa ra câu hỏi này.

Ma Âm Đồng Tử lại cười lạnh.

“Ngươi không ngốc chứ?

Chương 347

Ngươi nghĩ ta có thể sẽ nói cho ngươi sao?

Hơn nữa, loại người như ta, từ trước đến nay không biết đền ơn đáp nghĩa." Câu trả lời này của Ma Âm Đồng Tử, thật sự có thể khiến người ta tức chết.

Mạc Tử Phàm cũng vô cùng tức giận hắn.

Nếu đã có thể cứu hắn, thì cũng có thể giết hắn, để xả giận.

"Nếu ngươi không chịu hợp tác tốt với ta, vậy ta thành toàn cho ngươi, đi chết đi." Gã bắt rắn cũng cảm thấy, Ma Âm Đồng Tử này e rằng không thấy quan tài không đổ lệ, nên phải cho hắn nếm mùi lợi hại, xem xem miệng hắn cứng hay dao cắt cỏ của gã cứng hơn.

Thấy Ma Âm Đồng Tử sắp chết dưới lưỡi dao cắt cỏ của gã bắt rắn, may mà lão đạo sĩ cảm thấy bây giờ không thể giết hắn, giữ lại mạng hắn chắc chắn có ích, nên dùng một chiêu Đạn Chỉ Thần Thông để ngăn cản.

"Bây giờ không thể giết hắn.

Vì hắn là mấu chốt để chúng ta vào U Minh Cổ Mộ, giữ lại hắn chắc chắn sẽ có ích." Lời của lão đạo sĩ, quả thực nghe có lý.

Nếu đã vậy, gã bắt rắn cũng không còn gì để nói, vậy cứ làm theo lời lão.

"Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi rốt cuộc có nói cho ta không?" Mạc Tử Phàm không từ bỏ, dù Ma Âm Đồng Tử đã từ chối thẳng thừng, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn kiên trì, tiếp tục truy hỏi, hy vọng có thể từ miệng hắn có được câu trả lời mong muốn.

"Hừ, giết ta đi, ta cũng không nói." Miệng của Ma Âm Đồng Tử

cứng như vậy, dù Mạc Tử Phàm có dùng hết mọi cách, cũng không thể cạy miệng hắn ra.

Nếu Ma Âm Đồng Tử đã không chịu nói, vậy Mạc Tử Phàm tự nhiên sẽ không để hắn đi.

Để ngăn hắn bỏ chạy, gã bắt rắn lấy dây thừng ra trói hắn lại.

"Thằng nhãi, tốt nhất là ngoan ngoãn một chút cho ta.

Vì từ bây giờ, ngươi là con tin của ta, nghe rõ chưa?" Gã bắt rắn cũng làm theo dặn dò của lão đạo sĩ.

Lúc này Ma Âm Đồng Tử cũng đã mất tự do, bị Mạc Tử Phàm bắt làm con tin.

Mạc Tử Phàm và mấy người nữa tiếp tục chia nhau hành động, bắt đầu rà soát xung quanh, chỉ mong có thể phát hiện ra lối vào U Minh Cổ Mộ, như vậy thì thật tốt quá rồi.

"Ta khuyên các ngươi đừng làm những việc vô ích nữa.

Theo cách tìm này, thì phải tìm đến năm nào tháng nào?" Thấy Mạc Tử Phàm làm việc vô ích như vậy, quả thực cũng khiến Ma Âm Đồng Tử không nhịn được mà lên tiếng, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn kiên trì không nản.

Mạc Tử Phàm nghĩ, nếu Ma Âm Đồng Tử đã không chịu nói, bây giờ lại tiếp tục làm nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, vậy thì chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.

"Câm miệng cho ta.

Ta không tin không có sự giúp đỡ của ngươi, ta không tìm được lối vào." Mạc Tử Phàm đặc biệt không ưa Ma Âm Đồng Tử, cảm thấy hắn là một kẻ vong ân bội nghĩa, nhưng lại không thể giết hắn, vậy thì mắng vài câu cho hả giận cũng được.

Bị Mạc Tử Phàm mắng, Ma Âm Đồng Tử cũng đành không nói nhiều nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, xem hắn có trò gì.

Nhưng có lẽ lối vào thật sự không ở vị trí này, nên tìm kiếm gần một giờ đồng hồ, vẫn không có kết quả gì, mọi người đều rất nản lòng.

"Thằng chó này, mẹ nó mày rốt cuộc có nói không.

Nếu còn không nói, tin lão tử bóp chết mày không, nói cho lão tử nghe." Gã bắt rắn tính khí nóng nảy thật sự không kiềm chế được nữa, vì hắn nóng lòng muốn vào U Minh Cổ Mộ hơn bất kỳ ai, nên lại uy hiếp Ma Âm Đồng Tử.

Thấy Ma Âm Đồng Tử sắp bị bóp chết, nhưng thằng nhãi này vẫn cứng miệng như cũ, dù có chết cũng không chịu hé răng.

"Mau kéo hắn ra, đừng để hắn bóp chết nó." Lão đạo sĩ vội vàng nhắc nhở Mạc Tử Phàm và cậu nhóc, để hai người đi kéo ra, mới khiến Ma Âm Đồng Tử lại nhặt về một mạng.

Ma Âm Đồng Tử bây giờ rơi vào tay họ, có nghĩa là đã mất đi tự do, tính mạng của hắn sẽ ra sao, tất cả đều nằm trong tay họ.

"Sao không cầu xin ta?

Nếu ngươi cầu xin ta, không chừng ta sẽ cân nhắc nói cho ngươi biết." Mạc Tử Phàm lại không nói thêm một câu nào, ngược lại tiếp tục chuyên tâm vào việc tìm kiếm lối vào cổ mộ, cũng khiến Ma Âm Đồng Tử nảy sinh hứng thú.

"Ta cầu xin ngươi có ích gì không?

Nếu ngươi muốn nói, ta không cầu, ngươi cũng sẽ nói.

Nếu ngươi sống chết không chịu nói, ta có quỳ xuống, có lẽ ngươi cũng không nói một lời phải không?" Mạc Tử Phàm thật sự quá hiểu

loại người như Ma Âm Đồng Tử, nên cảm thấy thay vì cầu người, không bằng cầu mình, không chừng thật sự có thể có phát hiện gì.

"Vậy ngươi cứ từ từ tìm đi." Ma Âm Đồng Tử nghĩ, chỉ cần không giết hắn, chỉ cần còn một hơi thở, thì dù có sống lay lắt, cũng phải sống, sống cho tốt.

"Tôi thấy, hay là chúng ta cứ đi theo con đường này rà soát, tôi tin rằng sẽ tìm được lối vào." Mạc Tử Phàm thấy, mọi người đều tỏ ra chán nản, nên đề nghị như vậy, hy vọng có thể cho họ một phương hướng, cũng hy vọng cho họ một chút niềm tin.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, nếu lúc này vì một chút trắc trở mà nản lòng, thì thật sự không đi được nữa, gã bắt rắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

"Cứ làm theo cách của cậu đi.

Tôi và con nuôi tôi tìm từ hướng này, cậu và lão gia tử đi từ hướng kia, thế nào?" Gã bắt rắn đề xuất cách sắp xếp như vậy.

Hắn đi cùng Mạc Tử Phàm, nên Mạc Tử Phàm lập tức gật đầu đồng ý, tiếp theo liền chia nhau hành động.

Ma Âm Đồng Tử cũng bị gã bắt rắn áp giải mọi lúc, tuyệt đối không cho hắn một chút cơ hội thoát thân nào.

Chương 348

Không biết từ lúc nào, lại tìm về đến vị trí của Hồi Âm Bích trước đây.

Dừng chân ở nơi này, sắc mặt Ma Âm Đồng Tử không tốt lắm.

"Đi mau đi, đừng dừng lại ở đây nữa, mau đi về phía trước, đi mau đi." Ma Âm Đồng Tử dường như có điều lo lắng, thật sự không muốn dừng lại ở vị trí này, nên không ngừng thúc giục Mạc Tử Phàm, nhưng Mạc Tử Phàm sao có thể nghe lệnh hắn.

"Tại sao lại có phản ứng lớn như vậy?

Lẽ nào…" Mạc Tử Phàm dường như đã hiểu ra, nên cảm thấy tuyệt đối không thể để hắn đi, cứ nhất quyết ấn Ma Âm Đồng Tử vào chính giữa Hồi Âm Bích, tiếp theo chắc chắn có thể nghe được điều gì đó.

"Các vị, không biết có còn nhớ, khi chúng ta ở vị trí này trước đây, đã xảy ra chuyện gì không?

Ha ha…" Mạc Tử Phàm cố ý nói vậy, tức thì khiến gã bắt rắn và lão đạo sĩ hiểu ra vấn đề, đặc biệt là gã bắt rắn rất phối hợp.

"Thằng nhãi, mau đến vị trí này cho ta." Ma Âm Đồng Tử đang phản kháng giãy giụa, nhưng không đi, cũng vô dụng, vì Mạc Tử Phàm và gã bắt rắn đang cố sức kéo hắn đến đó.

"Thả ta ra, thả ta ra, lũ cầm thú vương bát đản." Do bị ép buộc, làm những việc không muốn làm, cũng khiến Ma Âm Đồng Tử trong lòng vô cùng khó chịu, nên chửi thẳng vào mặt Mạc Tử Phàm.

"Lũ ngu này, lão tử không nói cho các ngươi biết, thật ra lối vào U Minh Cổ Mộ chính là ở đây, chỉ cần đập vỡ bức Hồi Âm Bích này là

vào được.” Ma Âm Đồng Tử lúc này thật sự dở khóc dở cười, vì những lời trong lòng hắn, bây giờ qua Hồi Âm Bích truyền ra ngoài, lập tức bị Mạc Tử Phàm nghe thấy.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Ma Âm Đồng Tử, Mạc Tử Phàm và gã bắt rắn lập tức trở nên vui mừng hớn hở, không ngờ lại đơn giản như vậy.

“Bây giờ chúng ta đã biết câu trả lời rồi, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau hợp sức đập tường.” Mạc Tử Phàm vừa mở miệng, lập tức nhận được sự đồng tình vô điều kiện của gã bắt rắn.

Lão đạo sĩ và cậu nhóc lại không mấy quan tâm, vì thực ra họ không có nhiều ham muốn như vậy.

Nhưng bức Hồi Âm Bích này không hề yếu ớt, lại vô cùng kiên cố, dù Mạc Tử Phàm và gã bắt rắn có dùng sức thế nào, cũng không thể đập vỡ.

“Lão gia tử, tiểu lão đệ, hai người có thể đừng đứng một bên xem kịch được không?

Có thể mau giúp một tay không?” Mạc Tử Phàm phải tìm cách đập vỡ Hồi Âm Bích.

Nếu một mình chắc chắn không làm được việc này, thì liền gọi lão đạo sĩ và cậu nhóc.

Lão đạo sĩ cười cười, tuy không nói gì, nhưng cũng cảm thấy, nên đóng góp một phần sức lực của mình, còn có được hay không, đó là một ẩn số.

“Mẹ nó chứ, bây giờ chúng nó đã biết cách vào U Minh Cổ Mộ rồi, ta thật là một tội nhân, ta thật sự chết không đáng tiếc.” Ma Âm Đồng Tử lúc này vô cùng tự trách, áy náy.

Mặc dù hắn thật sự không nói gì, nhưng cái Hồi Âm Bích chết tiệt này, đã nói ra tiếng lòng của hắn.

"Bây giờ bốn người chúng ta tập hợp tất cả sức mạnh lại một chỗ, thử xem có được không." Do đã thử nghiệm mấy lần, nhưng vẫn không thể đập vỡ Hồi Âm Bích một chút nào, nên Mạc Tử Phàm phải nghĩ cách khác.

Ma Âm Đồng Tử lúc này cũng đang nín thở chờ đợi, hồi hộp theo dõi.

Hắn thật sự không hy vọng Mạc Tử Phàm có thể thành công, mong rằng họ sẽ thất bại.

"Lão thiên gia, con cầu xin ngài, nhất định đừng để họ vào được cổ mộ, nhất định đừng để họ đập vỡ Hồi Âm Bích." Ma Âm Đồng Tử không có cách nào ngăn cản, vì bây giờ hắn đã bị dây thừng trói lại, căn bản không thể hành động, nên chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Nhưng dù đã làm theo cách của Mạc Tử Phàm vừa rồi, sức mạnh của bốn người tập hợp lại tấn công Hồi Âm Bích, kết quả vẫn như cũ, thật sự khiến người ta thất vọng.

"Quỷ gì thế này?

Rốt cuộc là chuyện gì, Hồi Âm Bích rốt cuộc được làm bằng gì, sao lại vững chắc như vậy?" Đối với Hồi Âm Bích, thực sự khiến Mạc Tử Phàm cũng hết cách.

Mấy người lúc này ngồi trên đất, ai nấy trông đều rất chán nản.

"Thằng nhãi, mau nói cho ta biết, phải làm thế nào mới có thể đập vỡ Hồi Âm Bích?" Gã bắt rắn trong cơn tức giận, lại đến bên cạnh Ma Âm Đồng Tử, chất vấn, nhưng Ma Âm Đồng Tử chắc chắn sẽ không nói.

Do Ma Âm Đồng Tử không chịu hợp tác, thực sự khiến gã bắt rắn không thể kìm nén được nữa, bây giờ Mạc Tử Phàm khuyên cũng vô ích.

“Thằng chó, đi chết đi.” Gã bắt rắn bây giờ đang trong cơn tức giận, nên trực tiếp nhấc Ma Âm Đồng Tử từ dưới đất lên, ném hắn như một quả bóng da vào Hồi Âm Bích.

Nhưng không ngờ cú ném bất ngờ của gã bắt rắn, lại khiến hắn thấy được một kỳ tích.

Ma Âm Đồng Tử trực tiếp xuyên qua Hồi Âm Bích và biến mất.

“Gã đó đi đâu rồi?

Mọi người có để ý không?” “Tôi thấy hình như hắn đã đi vào trong Hồi Âm Bích rồi thì phải?” “Nếu vậy, chẳng phải chúng ta cũng có thể đi vào bằng cách này sao?” … Do đã chứng kiến toàn bộ quá trình Ma Âm Đồng Tử biến mất, nên cũng khiến Mạc Tử Phàm và những người khác bắt đầu thảo luận, mỗi người một ý, bàn tán sôi nổi, cuối cùng đưa ra một kết luận.

“Dựa vào kết quả thảo luận vừa rồi, tôi thấy thực ra cách làm của chúng ta trước đây là sai.

Chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp dùng thân thể tiếp xúc, xuyên qua Hồi Âm Bích.” Mạc Tử Phàm lập tức bắt đầu tổng kết.

Đương nhiên lời của hắn còn chưa nói hết, kết quả gã bắt rắn đã không thể kìm nén được, đi trước đến gần Hồi Âm Bích.

Gã bắt rắn quả nhiên cũng đã thành công xuyên qua Hồi Âm Bích.

Nếu đã vậy, cậu nhóc vì lo lắng cho cha nuôi, sợ có nguy hiểm, cũng theo sát phía sau.

Chương 349

“Hai người đi vội thế?

Có thể đợi tôi một chút không, thật là…” Thấy gã bắt rắn và cậu nhóc đã vào trong Hồi Âm Bích, cũng có nghĩa là đã vào U Minh Cổ Mộ, nên Mạc Tử Phàm cũng không thể chờ đợi được nữa, vội vàng cùng lão đạo sĩ cũng đi vào.

Trong nháy mắt, bốn người đều đã xuất hiện ở phía sau Hồi Âm Bích, bên trong U Minh Cổ Mộ.

Đương nhiên điều khiến người ta khó hiểu là, Ma Âm Đồng Tử lại không biết đã đi đâu mất.

“Kỳ lạ thật, gã đó không phải bị chúng ta ném vào đây sao?

Sao không thấy đâu?” Do Ma Âm Đồng Tử không ở đây, quả thực cũng khiến gã bắt rắn trong lòng hoảng hốt bất an.

Ma Âm Đồng Tử chắc chắn đã trốn đi rồi, dù sao với tư cách là người bảo vệ U Minh Cổ Mộ, hắn phải rất quen thuộc nơi này.

“Kệ thằng cha nó đi, chúng ta mau xem thử bên trong có báu vật gì không.” Bộ Xà Nhân đã sớm rục rịch, vì mục đích chính của hắn khi vào một ngôi mộ cổ bí ẩn thế này chính là vì kho báu.

Mạc Tử Phàm thực sự cảm thấy gã Bộ Xà Nhân này có phần quá dung tục, người có đẳng cấp phải xem tiền tài như phân thổ, chỉ vì Hồn Thảo mà đến.

“Hồn Thảo, Hồn Thảo, rốt cuộc ở đâu?” Mạc Tử Phàm hoàn toàn không thèm nhìn đến những báu vật khác, dù cho là vàng bạc châu báu, trân châu phỉ thúy, những thứ giá trị liên thành cũng không lọt vào mắt hắn.

Bộ Xà Nhân thấy Mạc Tử Phàm không tìm kiếm vàng bạc châu báu, mà lại lén lút tìm thứ gì đó quý giá, không khỏi cảm thấy tò mò về hắn.

"Cha nuôi, gã kia đang tìm gì vậy?" Bộ Xà Nhân không tiện hỏi thẳng Mạc Tử Phàm, vì hắn biết Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ không nói thật, nên đành quay sang hỏi cậu con trai nuôi.

"Con hình như nghe nói là để tìm một cây cỏ tên là Hồn Thảo.

Cha nuôi, không biết cha có nghe qua chưa?" Nghe con trai trả lời, Bộ Xà Nhân lập tức nảy sinh ý đồ xấu.

Đương nhiên hắn đã từng nghe về Hồn Thảo, và lúc này muốn chiếm nó làm của riêng.

"Hồn Thảo, không ngờ Hồn Thảo trong truyền thuyết lại ở trong ngôi mộ cổ này, đúng là trời giúp ta rồi.

Hôm nay, Hồn Thảo nhất định sẽ là vật trong túi của ta." Bộ Xà Nhân bắt đầu âm thầm tìm kiếm, để có thể lấy được Hồn Thảo sớm hơn, hắn phải tìm kỹ hơn, nỗ lực hơn cả Mạc Tử Phàm, chỉ có tìm thấy trước thì nó mới thuộc về mình.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng vắt óc suy nghĩ, nhưng dù có căng mắt đến mấy vẫn không tìm ra tung tích của Hồn Thảo, thật sự nản lòng.

Lão đạo sĩ thì lại có vẻ thản nhiên, dù sao ông ta cũng chẳng có hứng thú gì với Hồn Thảo, càng không thèm lấy vàng bạc châu báu, thấy mọi người bận rộn, ông ta cứ thế nằm xuống nghỉ ngơi.

Mạc Tử Phàm cũng có chút lo lắng, lỡ như cha con Bộ Xà Nhân phát hiện ra Hồn Thảo trước rồi nảy lòng tham thì phải làm sao?

"Mình tuyệt đối không thể để Hồn Thảo rơi vào tay chúng, phải tìm ra nó trước để tránh phiền phức." Vì có nỗi lo này trong lòng, Mạc Tử Phàm càng thêm sốt ruột, nhưng càng sốt ruột thì ông trời càng

không cho toại nguyện, chẳng cho hắn chút manh mối nào.

"Xem ra mục đích ngươi đến đây đúng là vì Hồn Thảo, ta tuyệt đối không để ngươi lấy được nó đâu." Ma Âm Đồng Tử lúc này đã cởi được dây trói, khôi phục tự do nhưng vẫn ẩn mình trong bóng tối, tiếp tục giám sát đám người này, nhất định phải tìm cách nhốt chúng lại đây.

Rốt cuộc Hồn Thảo trông như thế nào, ở vị trí nào, ngay cả Ma Âm Đồng Tử cũng không chắc mình biết, nhưng hắn vẫn phải kiên trì với sứ mệnh của mình.

Cậu con trai nuôi mắt tinh tay nhanh, có lẽ vì Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân đều có lòng tham nên không tập trung, không phát hiện ra manh mối, vậy mà lại bị cậu ta để ý thấy.

"Này..." Cậu nhóc hình như nghe thấy tiếng nước chảy, bèn căng mắt nhìn, quả nhiên phát hiện ra một dòng suối nhỏ ở một nơi khó thấy, và giữa dòng suối có một cây cỏ đang phát sáng.

Cậu nhóc định gọi Mạc Tử Phàm để báo phát hiện của mình, nhưng lại bị cha nuôi nhìn thấy.

Vì Bộ Xà Nhân cũng muốn có Hồn Thảo, hắn vội chạy tới bịt miệng cậu ta.

"Đừng nói gì cả, cây Hồn Thảo đó, ta phải có được." Nghe Bộ Xà Nhân nói vậy, cậu nhóc đành ngoan ngoãn ngậm miệng, dù sao đó cũng là cha nuôi của mình, không thể giúp Mạc Tử Phàm được.

"Sao vậy?

Tôi hình như nghe cậu gọi tôi, phải không?" Dù cậu nhóc mới nói được một từ, chưa thành câu hoàn chỉnh, nhưng Mạc Tử Phàm nghe rất rõ, lúc này cũng quay người lại hỏi.

Cậu nhóc nhất thời lúng túng, vì cậu chưa bao giờ là người biết

nói dối, nhưng lúc này, để nghe lời cha nuôi, cậu đành phải nói dối.

"Anh nghe nhầm rồi, tôi đang nói chuyện với cha tôi, không phải với anh, mau tìm đồ của anh đi." Sợ cậu nhóc nói hớ, lỡ như để lộ ra thì Mạc Tử Phàm chắc chắn sẽ không để mình lấy Hồn Thảo, nên Bộ Xà Nhân bèn tự mình giải thích.

"Đúng, đúng, đúng, tôi đang nói chuyện với cha nuôi, không phải với anh, anh hiểu lầm rồi." Cậu nhóc đang không biết trả lời Mạc Tử Phàm thế nào, nay thấy Bộ Xà Nhân nói vậy thì cũng đành hùa theo.

Mạc Tử Phàm trong lòng có chút nghi ngờ, luôn cảm thấy hai cha con này đang che giấu điều gì đó.

Ma Âm Đồng Tử qua một hồi quan sát cẩn thận, cũng phát hiện ra điều gì đó.

Hắn thấy được Mạc Tử Phàm và cha con Bộ Xà Nhân không cùng một phe.

"Ra là vậy, thế thì ta có cách rồi." Ma Âm Đồng Tử thầm tính kế, tiếp theo nhất định phải nắm được điểm yếu của Mạc Tử Phàm, từ đó khiến bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Mạc Tử Phàm đành tạm gác lại nghi ngờ.

Dù vẫn cảm thấy không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng hiện tại hắn phải giả vờ như không có chuyện gì, rồi âm thầm quan sát.

Thấy Mạc Tử Phàm quay đi tiếp tục tìm kiếm, Bộ Xà Nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Để đề phòng, hắn liền nháy mắt ra hiệu cho con trai nuôi.

Chương 350

Cậu nhóc hiểu ý ngay, vì đương nhiên cậu biết ý của Bộ Xà Nhân là gì.

Tiếp theo, Bộ Xà Nhân sẽ đi đoạt Hồn Thảo, để ngăn Mạc Tử Phàm phát hiện, hắn bảo cậu cảnh giới.

"Hồn Thảo của ta ơi, ngươi làm ta tìm khổ quá, có biết ta ngày đêm mong nhớ ngươi đến phát điên không, ngươi sắp thuộc về ta rồi." Bộ Xà Nhân lúc này rón rén, lặng lẽ đến chỗ Hồn Thảo, đang định đưa tay ra hái thì không ngờ Ma Âm Đồng Tử lại nhanh tay hơn một bước, lấy đi mất.

"Thằng khốn, mau trả Hồn Thảo cho ta, là lão tử thấy trước." Bộ Xà Nhân lập tức nổi trận lôi đình, lửa giận bốc cao ba trượng, vì thứ vốn đã nắm chắc trong tay lại bị kẻ khác nẫng tay trên, đổi lại là ai cũng không vui nổi.

"Này ông chú, có cần mặt mũi nữa không?

Thứ này vốn thuộc về U Minh Cổ Mộ của ta, các ngươi là đạo mộ, vốn đã vi phạm đạo đức, ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy." Ma Âm Đồng Tử cũng lập tức tuôn một tràng hả hê, đem hết những lời bực tức trong lòng trút lên người Bộ Xà Nhân.

Bộ Xà Nhân tức đến đỏ mặt, thực sự cảm thấy không thể nương tay với Ma Âm Đồng Tử này được nữa, nếu không cây Hồn Thảo sẽ không thuộc về mình.

"Ta thấy ngươi chán sống rồi." Bộ Xà Nhân không nói hai lời, lao thẳng về phía Ma Âm Đồng Tử, hận không thể giết chết hắn ngay tại chỗ rồi cướp lại Hồn Thảo.

Ma Âm Đồng Tử cũng không ngốc đến thế, hắn biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của Bộ Xà Nhân, nên đã sớm sắp xếp kế hoạch tiếp theo.

Lúc này, hắn mỉm cười với Mạc Tử Phàm.

"Hồn Thảo cho ngươi này, đỡ lấy đi.

Chẳng phải ngươi nợ ta một ân tình sao?

Giờ ta trả lại ân tình cho ngươi đó." Mạc Tử Phàm lúc đó thật sự ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Đúng là hắn cũng muốn có Hồn Thảo, chỉ là không ngờ lại dễ dàng có được như vậy, thật quá may mắn.

Thấy Mạc Tử Phàm đã lấy được Hồn Thảo, Ma Âm Đồng Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không thật lòng đưa Hồn Thảo cho Mạc Tử Phàm đâu, vì hắn đã chuẩn bị cho chuyện sắp xảy ra.

"Thằng chó, lão tử lát nữa sẽ xử lý mày." Giờ Hồn Thảo không còn trong tay Ma Âm Đồng Tử mà đã ở trong tay Mạc Tử Phàm, Bộ Xà Nhân đương nhiên phân biệt được chính phụ, nên đành chuyển mục tiêu sang Mạc Tử Phàm.

"Đưa Hồn Thảo cho ta." Bộ Xà Nhân lúc này đã áp sát Mạc Tử Phàm, đương nhiên hắn cũng hy vọng Mạc Tử Phàm có thể đưa nó cho mình.

Như vậy thì đôi bên cùng có lợi, dù sao động thủ cũng không phải là kết cục khôn ngoan.

"Tại sao phải đưa cho ngươi?

Trên đó có khắc tên ngươi sao?

Hơn nữa nó đang ở trong tay ta, tức là đồ của ta." Mạc Tử Phàm

sợ Hồn Thảo bị đối phương cướp mất nên vội giấu đi, miệng thì nói lý lẽ đanh thép, tóm lại là sẽ không dễ dàng khuất phục.

"Thằng chó, ta thấy mày đúng là được voi đòi tiên, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách ta không khách khí." Bộ Xà Nhân cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

Vốn tưởng là người tốt, giờ lại trở nên mặt mày dữ tợn, hung thần ác sát, vì để có được Hồn Thảo mà ra tay tấn công Mạc Tử Phàm.

"Ông chú, cái đuôi cáo của ông cuối cùng cũng lòi ra rồi nhỉ." Mạc Tử Phàm đương nhiên cũng không ngồi chờ chết, nhưng hiện tại hắn phải một tay bảo vệ Hồn Thảo, tay kia chống lại Bộ Xà Nhân.

Nhìn Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân bắt đầu đánh nhau, kẻ đầu sỏ Ma Âm Đồng Tử không khỏi phấn khích, vì đây chính là hiệu quả mà hắn muốn, lúc này hắn vô cùng hài lòng.

"Mau giết hắn đi, chỉ cần giết được hắn thì Hồn Thảo mới thuộc về ngươi." "Bây giờ ta làm trọng tài cho các ngươi nhé, chỉ người sống sót mới có tư cách lấy Hồn Thảo, cố lên nào!" Ma Âm Đồng Tử đúng là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, đương nhiên hắn hận không thể để Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân lưỡng bại câu thương, chỉ có như vậy hắn mới có thể ngồi thu lợi ngư ông.

Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân đều không ai nhường ai, không ai chịu lùi một bước, khiến cho cậu nhóc đứng bên cạnh thật sự không biết phải làm sao.

"Cầu xin hai người đừng đánh nữa, mau dừng lại đi, chẳng lẽ không nhận ra hắn đang châm ngòi ly gián sao?" Dù cậu nhóc khuyên Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân thế nào, hai người họ đều đang trong cơn tức giận, hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên của bất kỳ ai, khiến cậu vô cùng bất lực.

Lão đạo sĩ lúc này lại đang ngủ say sưa, nhưng bị cuộc ẩu đả của Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân làm cho tỉnh giấc, khiến ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng.

"Ồn ào, ồn ào quá, rốt cuộc có để cho người ta ngủ không vậy?" Lão đạo sĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là Mạc Tử Phàm đã làm phiền chất lượng giấc ngủ của ông, trong lòng cảm thấy không thoải mái, phải trút giận ra ngoài.

Nhưng Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân dường như không nghe thấy, vì hai người vẫn đang vì tranh đoạt Hồn Thảo mà đánh nhau đến mức không thể tách rời.

"Lão gia tử, mau khuyên họ đi, hai người họ vì tranh giành một cây Hồn Thảo mà bây giờ đang liều mạng với nhau đó." Cậu nhóc thấy lão đạo sĩ đã tỉnh, vội chạy đến bên cạnh ông, hy vọng ông có thể giúp tìm cách, tốt nhất là có thể ngăn cản cuộc tàn sát này.

Ma Âm Đồng Tử lúc này cũng không vui nổi, vì hắn phát hiện ánh mắt của lão đạo sĩ đã khóa chặt mình.

Thực ra người hắn lo lắng nhất chính là lão đạo sĩ này, lúc này hắn phải ẩn mình đi.

"Thằng nhóc này, quả nhiên lại đang gây rối, đừng hòng chạy thoát khỏi ta, lão phu xem ngươi có thể trốn đi đâu." Ma Âm Đồng Tử vốn tưởng mình có thể trốn được, nhưng không ngờ gừng càng già càng cay, trước mặt lão đạo sĩ hắn chỉ là một đứa trẻ con, thực lực chênh lệch quá xa.

Để có thể thuận lợi thoát thân, Ma Âm Đồng Tử liền sử dụng huyễn thuật, niệm khẩu quyết, lập tức biến mất không còn tăm hơi, như thể có chức năng ẩn thân vậy.

"Ôi, lạ thật, gã đó biến đi đâu rồi?" Ma Âm Đồng Tử đúng là có

vài chiêu trò, đột nhiên biến mất không tăm tích, khiến cậu nhóc cảm thấy kỳ lạ, đương nhiên cũng ngưỡng mộ bản lĩnh này.

"Không chạy được đâu.

Dám thi triển huyễn thuật trước mặt ta, rõ ràng là đang coi thường ta mà." Lão đạo sĩ cười khẩy, không hề cảm thấy huyễn thuật của Ma Âm Đồng Tử có gì ảo diệu, ngược lại còn rất tự tin, rồi đưa một cánh tay ra, quả nhiên tóm gọn được Ma Âm Đồng Tử.

Ma Âm Đồng Tử cũng không ngờ lão đạo sĩ này lại lợi hại đến vậy, xem ra hôm nay thật sự phải ngã vào tay ông ta, trong lòng vô cùng thất vọng.

Chương 351

“Mau buông ta ra, buông ta ra!

Dựa vào đâu mà bắt ta, lũ trộm mộ các ngươi đều sẽ gặp báo ứng!” Ma Âm Đồng Tử cũng biết, có lẽ dù có cầu xin thế nào cũng không được tha, nếu đã vậy, chi bằng chửi cho hả giận.

Lão đạo sĩ cười mà không nói, dù ông ta cũng nghe ra được Ma Âm Đồng Tử vô cùng bất mãn với hành vi này, nhưng cũng chỉ xem Ma Âm Đồng Tử như một đứa trẻ.

“Cậu nhóc, không thể nói vậy được.

Dựa vào đâu mà gọi ta là trộm mộ?

Ta trộm cái gì của ngươi rồi à?

Ta không thừa nhận đâu nhé.” Lão đạo sĩ lại có tâm trạng đùa giỡn với hắn, đúng là lão đạo sĩ từ lúc vào U Minh Cổ Mộ đến giờ chỉ toàn ngủ, làm gì có trộm cắp gì, như vậy, Ma Âm Đồng Tử quả thực không có gì để nói.

“Ông không trộm, nhưng ông cũng là một phe với chúng, cũng không thoát khỏi liên quan.” Ma Âm Đồng Tử vẫn rất cứng miệng, nhưng cũng không biết lão đạo sĩ sẽ đối phó với mình thế nào, chỉ biết rằng còn một hơi thở thì tuyệt đối không để bọn họ lấy đi Hồn Thảo.

Mạc Tử Phàm lúc này đánh nhau với Bộ Xà Nhân đã mệt lử, nhưng đối mặt với sự cám dỗ to lớn của Hồn Thảo, hắn vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục giao chiến.

“Cậu nhóc, hay là chúng ta đánh cược đi?

Ta biết huyễn thuật của ngươi rất xuất sắc, không biết ngươi có thể lặng lẽ lấy Hồn Thảo từ tay Mạc Tử Phàm không?

Nếu làm được, ta sẽ đưa ngươi rời khỏi đây.” Lão đạo sĩ cũng là một con cáo già gian xảo, nói vậy thực ra cũng có tính toán riêng, nhưng Ma Âm Đồng Tử lại không hề nhận ra.

“Ông nói thật chứ?

Vậy chúng ta quyết định vậy nhé.” Ma Âm Đồng Tử nghĩ lão đạo sĩ đã lớn tuổi như vậy, chắc sẽ không lừa người, nếu đã vậy, tin ông ta một lần, thế là lập tức thi triển huyễn thuật.

Huyễn thuật quả nhiên thần kỳ, Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân hoàn toàn không nhìn thấy Ma Âm Đồng Tử tiếp cận, ngay sau đó hắn đã lặng lẽ lấy đi Hồn Thảo.

“Hồn Thảo của ta...” Mạc Tử Phàm lúc đó đang đánh nhau kịch liệt với Bộ Xà Nhân, đột nhiên cảm thấy Hồn Thảo trong tay biến mất, không khỏi khiến hắn nhất thời tâm thần bất an.

Hồn Thảo trong tay Mạc Tử Phàm biến mất, vậy thì Bộ Xà Nhân đương nhiên cũng không có lý do gì để tấn công nữa, thế là hai người cứ đơn giản như vậy mà ngừng đánh nhau.

“Cao tay, thật quá cao tay, quả nhiên gừng càng già càng cay.” Cậu nhóc vừa rồi còn đang ngơ ngác, không hiểu lão đạo sĩ rốt cuộc có ý gì, nhưng lúc này thấy Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân đã ngừng giao chiến, không thể không bội phục lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ cười mà không nói, vì đối với ông, đây chỉ là một chút tiểu xảo, không có gì đáng khoe khoang, tiếp theo, có lẽ đến lượt Ma Âm Đồng Tử tự gánh lấy hậu quả rồi.

“Chết tiệt, mình lại bị lão già này lừa rồi.” Ma Âm Đồng Tử tuy đã lấy được Hồn Thảo, nhưng thấy Mạc Tử Phàm đã dừng tay, không khỏi như tỉnh mộng, nhận ra mình đã bị lừa.

“Hồn Thảo đâu rồi?” “Nếu ta đoán không lầm thì chắc là bị Ma

Âm Đồng Tử kia lấy đi rồi.” Mạc Tử Phàm và Bộ Xà Nhân lại bắt đầu hỏi nhau, cuối cùng cả hai đều nhắm mục tiêu vào Ma Âm Đồng Tử.

Lúc này huyễn thuật của hắn cũng đã mất hiệu lực, khiến hắn càng thêm khổ não.

“Lão già, uổng công ta tin tưởng ông như vậy, lại lợi dụng ta, lừa gạt ta.

Lớn tuổi thế này rồi mà thật vô liêm sỉ, có thể nói mà không giữ lời sao?” Ma Âm Đồng Tử cũng không kìm được cơn giận trong lòng, lao nhanh đến trước mặt lão đạo sĩ, chỉ vào mũi ông ta mà chửi mắng om sòm, vì hắn phải trút giận ra ngoài.

“Muốn trách thì chỉ có thể trách ngươi quá ngu ngốc, ta chẳng qua chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi.” Lão đạo sĩ không hề cảm thấy làm vậy có gì đáng áy náy, ngược lại còn thấy mình làm không sai chút nào.

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, cây Hồn Thảo đó là của ta, không ai được phép cướp đi.” Bộ Xà Nhân đã sớm không kìm được, lúc này thấy Ma Âm Đồng Tử đang cầm Hồn Thảo, cũng không màng mệt mỏi, lại một lần nữa chủ động tấn công.

“Muốn lấy Hồn Thảo từ tay ta, đúng là kẻ si nói mộng.” Ma Âm Đồng Tử lập tức đưa ra đối sách, cũng dốc hết toàn lực.

Tóm lại một câu, muốn lấy Hồn Thảo, trừ phi bước qua xác hắn, nếu không thì đừng hòng.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng chuẩn bị ra tay, nhưng lại bị lão đạo sĩ kịp thời kéo lại.

Lão đạo sĩ đã khó khăn lắm mới tách được hai người ra, sẽ không để hắn lặp lại sai lầm.

“Đừng vội, nếu bây giờ ngươi tiếp tục xông vào thì chỉ lặp lại kịch bản vừa rồi thôi, chi bằng cứ bình tĩnh quan sát thì hơn.” Nghe lời lão đạo sĩ quả thực có lý, nếu đã vậy, Mạc Tử Phàm cũng không khăng khăng theo ý mình nữa, cùng lão đạo sĩ đứng một bên quan sát.

Ma Âm Đồng Tử và Bộ Xà Nhân cũng giao chiến kịch liệt, nhưng chỉ một lúc sau, rõ ràng Bộ Xà Nhân đã chiếm thế thượng phong, đánh cho Ma Âm Đồng Tử lộ rõ vẻ thất thế.

“Không được, ta thật sự không thể ngồi yên được nữa, nếu bây giờ ta không ra tay, Hồn Thảo sẽ bị lấy mất, ta sẽ không lấy lại được đâu.” Thấy Ma Âm Đồng Tử sắp bị Bộ Xà Nhân đánh bại, Mạc Tử Phàm cũng biết điều đó có nghĩa là gì, nên dù lão đạo sĩ có ngăn cản, hắn cũng phải ra tay.

“Vậy thì đi đi.

Ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, đối phó với ngươi chắc không thành vấn đề.” Lão đạo sĩ vĩnh viễn đều có vẻ thản nhiên như mây gió, dường như tất cả mọi thứ đều không thoát khỏi lòng bàn tay ông, đều nằm trong dự liệu của ông.

Phải nói rằng, lão đạo sĩ đúng là thần cơ diệu toán.

“Thằng nhóc thối, ta ra lệnh cho ngươi mau đưa Hồn Thảo cho ta.” Bộ Xà Nhân bây giờ cũng tự tin, nghĩ rằng mình có thể nắm chắc phần thắng lấy được Hồn Thảo, lúc này thậm chí có chút mừng quá sớm.

“Ta không đưa, dù có giết ta, ta cũng không đưa.” Dù đánh không lại, nhưng Ma Âm Đồng Tử vô cùng quật cường, với tinh thần thà chết chứ không chịu khuất phục, quả thực khiến Mạc Tử Phàm vô cùng bội phục.

“Ném Hồn Thảo cho ta.” Mạc Tử Phàm lúc này đã đến bên cạnh

Ma Âm Đồng Tử, rồi chủ động đưa tay ra, trực tiếp từ tay Ma Âm Đồng Tử thuận lợi lấy đi Hồn Thảo.

Ma Âm Đồng Tử lúc đó cũng thật sự kinh ngạc, vì hắn thực sự cảm thấy khó tin.

Mạc Tử Phàm lúc này lấy đi Hồn Thảo, chẳng phải là đang rước nguy hiểm vào người sao?

Chương 352

“Ý ngươi là gì?

Đang giúp ta giải vây?

Hay có ý đồ gì khác?” Rõ ràng hành động vừa rồi của Mạc Tử Phàm khiến Ma Âm Đồng Tử khó mà đoán được.

“Con trai, đừng ngây ra đó nữa, mau giúp ta, cướp lại Hồn Thảo.” Bộ Xà Nhân bây giờ cũng đã hao tổn quá nhiều sức lực, nên không thể không gọi cậu con trai nuôi đến, cùng mình liên thủ.

Bộ Xà Nhân đã mở lời, vậy thì cậu nhóc chắc chắn chỉ có thể đi giúp cha nuôi, với tư cách là con trai, đó cũng là việc cậu phải làm.

“Đứng lại cho ta, đừng rời khỏi đây.

Đương nhiên nếu ngươi muốn đi cũng được, với điều kiện là để lại Hồn Thảo.” Cậu nhóc tốc độ cũng rất nhanh, vừa quay người đã đến trước mặt Mạc Tử Phàm, chặn đường đi của hắn, ép Mạc Tử Phàm giao ra Hồn Thảo.

Mạc Tử Phàm lại tỏ ra khinh thường, vì hắn thực sự cảm thấy chỉ bằng một cậu nhóc thì không thể cản được mình, hắn không hề sợ hãi.

“Giữa chúng ta không có thù oán sâu đậm, nên tôi hy vọng cậu đừng xen vào chuyện của người khác.” Mạc Tử Phàm quả thực cũng không muốn liên lụy người vô tội, nên cũng cố gắng không gây thù chuốc oán với cậu nhóc này, liên tục cho cậu cơ hội, hy vọng cậu đừng tiếp tục giúp kẻ ác.

“Tiểu Hổ, đừng nói nhảm với nó nữa, giết nó cho ta, lấy Hồn Thảo về đây.” Bộ Xà Nhân không thể để công sức đổ sông đổ bể như vậy, nên cũng lập tức đến bên cạnh Tiểu Hổ, cùng cậu đứng một chỗ,

hai cha con quyết định liên thủ.

Nhìn hành động của hai cha con lúc này, phải nói rằng, quả thực khiến Mạc Tử Phàm trong lòng cảm thấy khá áp lực, không khỏi nhìn về phía lão đạo sĩ.

"Lão gia tử, giúp tôi với." Mạc Tử Phàm thực sự có chút ngại ngùng, nhưng để có thể có được phần thắng nhất định, hắn cũng chỉ có thể cầu cứu lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ lại không hề tỏ ra muốn giúp đỡ, ngược lại, như thể hoàn toàn không nghe thấy, hai tai không màng chuyện bên ngoài, một lòng chỉ lo ngoáy tai, thật là mỉa mai.

Để đoạt được Hồn Thảo, Bộ Xà Nhân bây giờ phải truy cùng giết tận Mạc Tử Phàm, tuyệt đối không thể để hắn sống sót, tránh đêm dài lắm mộng, không hay rồi.

Dưới sự hỗ trợ của cậu nhóc, phải thừa nhận rằng, quả thực Mạc Tử Phàm cảm thấy áp lực không hề nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của hai người?

Chỉ một lúc sau, hắn cảm thấy thể lực không còn chống đỡ nổi.

"Tiểu Hổ, cố gắng thêm chút nữa, nó sắp không trụ nổi rồi, hai cha con ta sắp được như ý nguyện lấy Hồn Thảo rồi." Bộ Xà Nhân thấy Mạc Tử Phàm sắp gục, nên phải nhanh chóng nhắc nhở con trai nuôi.

Chỉ cần hai cha con tiếp tục thừa thắng xông lên, thì thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về mình.

Mạc Tử Phàm lúc này thực sự cầu cứu vô vọng, nhưng hắn cũng quật cường không kém, chỉ cần chưa đến giây phút cuối cùng, thà chết chứ không chịu khuất phục, điểm này rất giống Ma Âm Đồng Tử.

“Loại người gì thế này?

Đối xử với người khác tàn nhẫn như vậy, xem có còn chút nhân tính nào không?” Ma Âm Đồng Tử cũng thực sự không thể nhìn nổi nữa, vì Mạc Tử Phàm vừa rồi cũng đã giúp hắn giải vây ở một mức độ nào đó, bây giờ hắn cũng đứng ra nói một câu công đạo.

“Liên quan gì đến mày, ở đây mày không có tư cách nói chuyện, tốt nhất là câm miệng lại cho tao, nếu không thì tao giết cả mày.” Bộ Xà Nhân lúc này thật sự hung thần ác sát, nảy sinh ý định đại khai sát giới, vì để chiếm Hồn Thảo làm của riêng, tuyệt đối không thể để lại một người sống.

“Tiểu Hổ, đi giết hết bọn chúng đi, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.” Nghe Bộ Xà Nhân đột nhiên ra chỉ thị như vậy, đừng nói lão đạo sĩ và Ma Âm Đồng Tử vô cùng phẫn nộ, ngay cả con trai nuôi Tiểu Hổ của hắn cũng không thể nhìn nổi nữa, từ chối thi hành.

“Cha nuôi, con không thể làm vậy được.

Chỉ cần lấy được Hồn Thảo là được rồi, thật sự không cần phải truy cùng giết tận như vậy đâu!” Tiểu Hổ lại dám không nghe chỉ thị của hắn, quả thực khiến Bộ Xà Nhân trong lòng vô cùng bất mãn, tóm lại chuyện đã quyết định thì chắc chắn sẽ không có đường lui.

“Thằng khốn, lão tử nuôi mày lớn thế này, bảo làm chút chuyện mà cũng không nghe, tao đúng là nuôi ong tay áo.” Nếu Tiểu Hổ đã không cùng một phe với mình, vậy thì Bộ Xà Nhân quyết định giết luôn cả cậu ta, nên bây giờ người đầu tiên hắn ra tay lại chính là Tiểu Hổ.

Tiểu Hổ hoàn toàn không đề phòng, vì cậu hoàn toàn không ngờ, người mà mình gọi là cha nuôi mười mấy năm nay lại ra tay muốn giết mình.

Mắt thấy tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, lão đạo sĩ kịp thời ra tay.

"Hổ dữ không ăn thịt con, ngươi lại muốn giết nó, ngươi có phải là người không?

Đơn giản là súc sinh." Lão đạo sĩ thuận lợi kéo Tiểu Hổ sang một bên, khiến kế hoạch sát hại Tiểu Hổ của Bộ Xà Nhân thất bại, nhưng hắn vẫn không hề cảm thấy áy náy, ngược lại còn tiếp tục tấn công lão đạo sĩ.

"Lão già, lão tử nhịn ngươi lâu lắm rồi, ba lần bảy lượt phá hỏng chuyện tốt của ta, vậy thì tiếp theo ta sẽ ra tay với ngươi." Bộ Xà Nhân lúc này lại tấn công lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đã sớm dự liệu được kết quả này, nên đã sớm có đối sách, đứng yên tại chỗ không động, để cho hắn đánh.

"Lão gia tử, cẩn thận." Sợ lão đạo sĩ sẽ gặp chuyện không may, Mạc Tử Phàm vội vàng nhắc nhở, nhưng lão đạo sĩ vẫn bình tĩnh như nước.

"Lão già, ngươi lại dám hạ độc ta, đau chết ta rồi..." Bộ Xà Nhân cuối cùng cũng tự gánh lấy hậu quả, lúc này đau đớn không muốn sống.

Nhìn Bộ Xà Nhân lúc này tự mình gánh lấy hậu quả, lão đạo sĩ không hề cảm thấy thương hại, ngược lại còn đứng một bên không tự chủ được mà cười lạnh.

"Huynh đệ, ta đã sớm nhắc nhở ngươi rồi, lòng hại người không thể có, ngươi lại không nghe, bây giờ là gieo gió gặt bão." Mạc Tử Phàm lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng vô cùng cảm kích ân cứu mạng của lão đạo sĩ, nếu không, không chừng hắn đã chết trong tay gã kia.

Tiểu Hổ lúc này thấy cha nuôi đau đớn như vậy, dù có độc ác đến

đâu, tội ác tày trời, nhưng Bộ Xà Nhân dù sao cũng là cha nuôi của cậu.

"Lão gia tử, con cầu xin ông, tha cho cha nuôi con đi, con sẽ quỳ xuống dập đầu lạy ông." Nhưng dù Tiểu Hổ cầu xin như vậy, lão đạo sĩ cũng sẽ không tha cho Bộ Xà Nhân, ông biết loại người như Bộ Xà Nhân lòng dạ vô cùng hiểm độc, tha cho hắn sẽ để lại hậu họa khôn lường.

"Trời làm bậy, còn có thể sống.

Tự làm bậy, không thể sống." Lão đạo sĩ mặt không biểu cảm buông một câu, rồi quay người đi, không nói thêm lời nào, sợ sẽ nhất thời mềm lòng mà tha cho hắn.

"Đáng đời, đáng đời..." Ma Âm Đồng Tử lúc này thấy kết cục của Bộ Xà Nhân, cũng không nhịn được mà đắc ý, cảm thấy đây là báo ứng.

Chương 353

Mạc Tử Phàm cũng không cảm thấy có gì áy náy, dù sao sống chết của gã Bộ Xà Nhân này cũng không liên quan đến hắn, cũng không cần phải châm chọc mỉa mai, càng không có lòng thương hại.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm lúc này lại một lần nữa dán vào Hồn Thảo, nên hắn định nhân lúc Ma Âm Đồng Tử không chú ý mà cướp lấy.

"Định làm gì?

Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất là từ bỏ ý định đó đi, nếu không, kết cục của ngươi e là sẽ giống hắn." May mà Ma Âm Đồng Tử phát hiện khá kịp thời, nên vội vàng giấu Hồn Thảo đi, tóm lại là không để Mạc Tử Phàm lấy được.

Mạc Tử Phàm lúc này cũng vô cùng lúng túng, nhưng vẫn vì mục đích của mình mà quyết không bỏ cuộc, tiếp tục tranh giành với Ma Âm Đồng Tử, nhất định phải lấy được.

"Bây giờ tôi cần Hồn Thảo thật sự rất có ích, xin cậu tốt nhất là đưa nó cho tôi." Mạc Tử Phàm một bên không ngừng đánh nhau với Ma Âm Đồng Tử, đồng thời vẫn hy vọng có thể dùng lời nói để lay động hắn.

Ma Âm Đồng Tử không phải là người dễ nói chuyện như vậy, vì hành vi của Mạc Tử Phàm lúc này thực sự khiến hắn vô cùng bực bội, nên hắn hận Mạc Tử Phàm đến tận xương tủy.

"Ngươi có thể đánh thắng ta, nhưng nếu ngươi ép ta quá, ta sẽ hủy cây Hồn Thảo này đi, để cả hai chúng ta đều không có được." Ma Âm Đồng Tử xem ra cũng là một kẻ nóng tính, nên đã chuẩn bị sẵn sàng, xem Mạc Tử Phàm làm gì.

Mạc Tử Phàm quả thực cảm thấy, có lẽ thật sự không thể ép hắn quá căng, nếu không, lỡ như hắn thật sự hủy Hồn Thảo đi, vậy chẳng phải là công dã tràng sao?

"Đừng kích động, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, bình tĩnh nào." Mạc Tử Phàm chịu thua, nên để an ủi cảm xúc của Ma Âm Đồng Tử, để hắn không hủy Hồn Thảo, hắn đành phải ngừng tấn công trước, rồi nói chuyện tử tế.

Dù Mạc Tử Phàm bây giờ thái độ đã tốt hơn, nhưng Ma Âm Đồng Tử vẫn cảm thấy không thể tin tưởng, vẫn đề phòng hắn.

"Vậy thì mau rời khỏi đây, đó là giới hạn cuối cùng của ta, nghe hiểu chưa?" Ma Âm Đồng Tử tiếp tục nói như vậy, nhưng nếu thật sự như vậy, thì Mạc Tử Phàm và hắn không còn gì để thương lượng nữa.

"Cậu có thể nói lý một chút không?

Ta biết sứ mệnh của cậu là bảo vệ Hồn Thảo, nhưng ta lấy nó cũng chỉ để cứu người thôi, không phải vì ta, không thể châm chước được sao?" Mạc Tử Phàm tiếp tục kể lể, đem hết nguyên nhân trước sau vì sao lại đến U Minh Cổ Mộ, đoạt Hồn Thảo, hy vọng có thể làm Ma Âm Đồng Tử cảm động.

Ma Âm Đồng Tử thấy hắn thành khẩn như vậy, trông cũng không giống nói dối, có lẽ thật sự có chuyện đó, nhưng hắn cũng không làm từ thiện, thứ quý giá như vậy, sao có thể dễ dàng cho đi.

"Coi như ta cầu xin cậu, người đó thật sự rất quan trọng với ta, ta phải cứu cô ấy, dù có phải đánh đổi tính mạng, ta cũng không từ chối, xin hãy nhường Hồn Thảo cho ta đi." Mạc Tử Phàm không bỏ cuộc, thế là tiếp tục lấy lý lẽ, lấy tình cảm, lời lẽ tha thiết, cuối cùng cũng lay động được Ma Âm Đồng Tử.

Ma Âm Đồng Tử cũng không phải người máu lạnh vô tình, thực ra hắn cũng hiểu đạo nghĩa giang hồ là gì, nên quyết định cho Mạc Tử Phàm một chút mặt mũi.

"Được rồi, được rồi, ta biết rồi, ngươi cũng đừng nói nữa, ta có thể đưa Hồn Thảo cho ngươi dùng." Nghe Ma Âm Đồng Tử lại thật sự đồng ý, quả thực khiến Mạc Tử Phàm vô cùng hài lòng, trong phút chốc cảm thấy sắp đại công cáo thành.

"Trước khi đưa Hồn Thảo cho ngươi, ta có một điều kiện, ngươi phải đồng ý với ta mới được." Ma Âm Đồng Tử quả nhiên không tốt bụng như vậy, đã đưa ra điều kiện.

Nghe những lời vừa rồi của Ma Âm Đồng Tử, phải thừa nhận rằng cũng khá đáng suy ngẫm, không hiểu gã này lại đang giở trò quỷ gì.

"Có điều kiện?

Cứ nói ra ta nghe thử, xem ta có làm được không?" Mạc Tử Phàm chỉ có thể cố gắng hết sức để đáp ứng yêu cầu của hắn, nhưng cũng phải trong phạm vi mình có thể làm được.

Ma Âm Đồng Tử cũng không ép người quá đáng, thực ra hắn cũng nể phục con người Mạc Tử Phàm, nếu Hồn Thảo thật sự không giữ được, thì tiếp theo hắn cũng có thể rời đi.

"Yêu cầu của ta thực ra rất đơn giản, chỉ là một câu nói là có thể thực hiện được." Ma Âm Đồng Tử mỉm cười, rồi nói một cách nhẹ nhàng như vậy, quả thực khiến Mạc Tử Phàm và mọi người cảm thấy kinh ngạc.

"Đừng úp mở nữa, mau nói thẳng ra đi." Mạc Tử Phàm thật sự không muốn đoán mò nữa, nên vội vàng thúc giục Ma Âm Đồng Tử, sớm nói rõ ra thì tốt cho cả hai.

Tiểu Hổ bây giờ nhìn cha nuôi đau đớn không muốn sống, nhưng lại bất lực, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng không thể không tiếp tục cầu xin.

“Mạc Tử Phàm, tôi cầu xin anh, đi giúp tôi cầu xin lão gia tử đi, để ông ấy tha mạng cho cha nuôi tôi, tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh.” Tiểu Hổ nói rồi, lại thật sự quỳ xuống dập đầu lạy Mạc Tử Phàm, quả thực khiến Mạc Tử Phàm cũng cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, lúng túng vô cùng, vội vàng đỡ cậu dậy.

“Mau đứng lên, làm gì vậy?

Tôi đồng ý là được chứ gì?” Mạc Tử Phàm cũng là người mềm lòng, nên để Tiểu Hổ không làm vậy nữa, hắn cũng đành phải đồng ý ngay lập tức.

Nghe Mạc Tử Phàm đã đồng ý lời thỉnh cầu của mình, Tiểu Hổ cũng yên tâm, hy vọng lời nói của Mạc Tử Phàm có thể khiến lão đạo sĩ nể tình.

“Lão gia tử, được tha người thì nên tha, hôm nay ông ta đã chịu nhiều dày vò như vậy, cũng gần đủ rồi, giữ lại một mạng cho ông ta đi.” Mạc Tử Phàm đã mở lời, quả nhiên lời nói có trọng lượng hơn, nên lão đạo sĩ cũng quyết định nể mặt hắn, thế là đi đến trước mặt Bộ Xà Nhân, nhét vào miệng ông ta một viên thuốc.

Sau khi ăn viên thuốc đó, Bộ Xà Nhân cũng lập tức cảm thấy trên người không còn đau đớn như vậy nữa, xem ra thuốc đã chữa khỏi bệnh.

Nhưng Bộ Xà Nhân vừa chịu sự dày vò như vậy, đối với hắn, đó là một sự sỉ nhục, phải báo thù mới được, nếu không thì không nuốt trôi cục tức này.

“Ta cảnh cáo các ngươi, không ai được đi đâu hết!

Lũ khốn kiếp, quá bắt nạt người rồi, hôm nay lão tử sẽ cùng các ngươi đồng quy vu tận." Bộ Xà Nhân lại bắt lấy con trai nuôi Tiểu Hổ, rồi định giết cậu ta.

Hành động này đúng là trời đất không dung, thật sự khiến người ta lạnh lòng.

"Cha nuôi, tại sao lại đối xử với con như vậy?

Con là con trai nuôi của cha mà." Tiểu Hổ thật sự không hiểu, tại sao Bộ Xà Nhân bây giờ lại trở nên máu lạnh vô tình, vô tình vô nghĩa như vậy?

Vừa rồi cậu còn đang cứu hắn, mà bây giờ hắn lại làm gì thế này?

"Câm miệng cho ta!

Trong thế giới của ta chưa bao giờ có cái gọi là tình thân, ngươi chẳng qua chỉ là một con cờ ta lợi dụng, ta có thể vứt bỏ ngươi bất cứ lúc nào." Những lời này của Bộ Xà Nhân quả thực rất tổn thương, đặc biệt là với Tiểu Hổ, người luôn coi hắn như cha, thất vọng tột cùng, nên cũng quyết định đường ai nấy đi.

Chương 354

“Theo ta thấy, loại người này chết không hối cải, đa hành bất nghĩa tất tự diệt.” Lão đạo sĩ muốn đối phó với Bộ Xà Nhân, thực ra dễ như trở bàn tay, nên nói xong câu đó, liền lập tức dịch chuyển đến bên cạnh hắn, một lần nữa khống chế hắn.

Sự việc đến nước này, dù thấy Bộ Xà Nhân lại chịu đau đớn dày vò, Tiểu Hổ cũng sẽ không cứu nữa.

“Loại người như này, đúng là chết không hết tội, theo tôi thấy chi bằng giết hắn đi.” Mạc Tử Phàm bây giờ cũng không ưa gì Bộ Xà Nhân, nên lại đề xuất ý kiến như vậy, rồi định tự mình ra tay.

Mắt thấy Mạc Tử Phàm sắp trừ khử Bộ Xà Nhân, Ma Âm Đồng Tử lại nghĩ ra một cách hay hơn.

Chẳng phải hắn muốn làm tiểu đệ của Mạc Tử Phàm sao?

Cơ hội đến rồi.

“Đừng giết hắn, chi bằng để hắn ở lại trong mộ cổ này, để hắn thay ta canh giữ U Minh Cổ Mộ.

Ta sẽ làm tiểu đệ của ngươi, sau này ta sẽ đi cùng ngươi.” Nghe Ma Âm Đồng Tử nói vậy, quả thực cũng khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy làm vậy cũng được.

“Lão gia tử, Tiểu Hổ, hai người thấy thế nào?” Mạc Tử Phàm đồng ý với đề nghị của Ma Âm Đồng Tử, rồi lại nhìn về phía lão đạo sĩ và Tiểu Hổ, bắt đầu trưng cầu ý kiến của họ.

“Được thôi, vậy cứ làm theo cách của cậu đi.” “Dựa vào đâu mà nhốt ta ở đây, không thể nào!” Bộ Xà Nhân có chút lo lắng, lấy hết can đảm hét lên.

Ở lại đây chỉ có nước chờ chết, phải tìm cách kéo dài thời gian.

Chỉ cần có cách kích hoạt cơ quan, tất cả mọi người ở đây cũng đừng hòng đi!

Vô tình thì đừng trách ta bất nghĩa.

Bộ Xà Nhân vừa nghĩ vừa từ từ di chuyển dọc theo vách tường, lặng lẽ nhấn vào một cơ quan.

Tiểu Hổ không nỡ, định khuyên cha nuôi, nhưng bị Ma Âm Đồng Tử ngăn lại.

Ma Âm Đồng Tử tiến lên, kéo Bộ Xà Nhân ngồi lên quan tài, rồi lấy ra một sợi dây thừng, trói hai tay hắn lại.

Bộ Xà Nhân không phản kháng, bất lực vì trước đó bị trúng độc hành hạ nên có chút mệt mỏi, căn bản không phải là đối thủ của Ma Âm Đồng Tử.

Đợi Mạc Tử Phàm và mấy người thu dọn xong, đang định đi thì gã Bộ Xà Nhân đột nhiên cười ha hả: "Mạc Tử Phàm, ngươi nghĩ đi được sao?" "Ý gì!?" Mạc Tử Phàm tò mò hỏi.

Dưới đất truyền đến tiếng động rung chuyển, Ma Âm Đồng Tử lập tức nhận ra tình hình không ổn, liền hét lên: "Mau chạy về phía quan tài!" Người trong quan tài là chủ nhân của ngôi mộ này, Ma Âm Đồng Tử đoán Bộ Xà Nhân đã khởi động cơ quan, cơ quan chắc sẽ không phá hủy cả quan tài chứ?

Chỉ trong vài phút, hàng trăm mũi tên đã được bắn ra.

Lão đạo sĩ thân thủ không tồi, nhanh chóng bay đến bên quan tài.

Mạc Tử Phàm kéo Tiểu Hổ, hai người chạy như bay.

Giữa đường để đẩy Tiểu Hổ ra không bị thương, cánh tay hắn đã bị tên đâm trúng.

“Mạc Tử Phàm, anh không sao chứ?!” Về đến khu vực an toàn, Tiểu Hổ có chút áy náy hỏi Mạc Tử Phàm, dù sao cũng là vì cậu mà hắn mới bị thương.

“Không sao, việc cấp bách bây giờ là rời khỏi đây, chúng ta không nên chậm trễ, lên đường thôi!” Mạc Tử Phàm vừa nói vừa lấy thuốc tiêu viêm mang theo bôi lên vết thương, xử lý đơn giản.

Bộ Xà Nhân một mặt chế nhạo nói: “Mạc Tử Phàm ngây thơ vô tội nhỉ?

Tên có độc đấy, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, một khi cơ quan được kích hoạt, tất cả mọi người ở đây đều sẽ phải chôn cùng!

Đừng hòng rời khỏi đây, ta không có được thì các ngươi cũng đừng hòng có!” “Đồ điên!” Mạc Tử Phàm tức giận chửi lại một câu, định xông lên đánh cho hắn một trận.

Nghe Mạc Tử Phàm chửi mình là đồ điên, Bộ Xà Nhân cười còn to hơn.

Lão đạo sĩ bên cạnh cũng không nhịn được mà chửi một câu súc sinh.

Sự việc đã xảy ra, bây giờ không phải là lúc chửi bới.

Mạc Tử Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Ma Âm Đồng Tử, hỏi: “Có cách nào để chúng ta ra ngoài không?” “Có, nhưng khá nguy hiểm, có thể mất mạng.

Ngươi uống cái này trước đi, có thể giải độc trên vết thương của ngươi.” Mạc Tử Phàm không chút do dự nhận lấy viên thuốc từ Ma Âm Đồng Tử và uống xuống.

Ma Âm Đồng Tử bên cạnh cười cười: “Không sợ ta lừa ngươi sao?” Mạc Tử Phàm nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

Ma Âm Đồng Tử cảm thấy người này thật nhàm chán, liền lấy ra một sợi dây thừng, tiếp tục nói: "Chúng ta có thể leo lên tường, trên đó có một cửa động, nhưng bên trong có vài thứ không sạch sẽ, ít người chọn con đường đó, e là những thứ bên trong đã thành tinh rồi." Đằng nào cũng chết, không thử sao biết được, không chết được, vì còn có người đang chờ mình cứu!

"Được, chúng ta hành động ngay!" Mạc Tử Phàm dứt khoát nói.

Khi Mạc Tử Phàm và mọi người đi đến vách tường, mặt đất bắt đầu nứt ra, rồi rất nhiều con rắn bò ra.

Tốc độ bò của lũ rắn nhỏ rất nhanh, chưa đầy mấy phút đã bò đầy dưới chân.

"Nhanh!

Lão đạo sĩ đưa Tiểu Hổ leo lên trước, ta theo sau!" Mạc Tử Phàm nhanh chóng cố định dây thừng, để hai người đi trước.

Dưới chân lại có mấy con rắn nhỏ bò vào ống quần, Mạc Tử Phàm hoảng hốt vội giũ quần.

Chương 355

Vì chúng bò quá nhanh, Mạc Tử Phàm đành phải dùng tay kéo ra.

Rắn trông đen sì, đầu dẹt, trông cực kỳ xấu xí, nhìn thôi đã thấy rất ghê tởm.

Lão đạo sĩ cũng không chần chừ, kéo Tiểu Hổ để cậu leo trước, rồi theo sau.

Ma Âm Đồng Tử thấy rắn ngày càng nhiều, làm người tốt đến cùng, giúp Mạc Tử Phàm đuổi đi một số.

Mạc Tử Phàm nói một tiếng cảm ơn, rồi quay người leo tường đuổi theo lão đạo sĩ.

"Mạc tiểu tử, mau lên đi, đừng để rắn cắn, rắn có tác dụng gây tê, trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại được." Thấy đạo sĩ và Tiểu Hổ đã leo đến cửa động, khi nhìn xuống, đúng lúc thấy Mạc Tử Phàm đang giũ quần.

Nếu không có tiếng sáo của Ma Âm Đồng Tử có tác dụng, e là số rắn xung quanh sẽ còn nhiều hơn.

Mạc Tử Phàm sắp leo đến cửa động, đang nhìn về phía Ma Âm Đồng Tử, tưởng hắn sẽ theo lên, không ngờ hắn không hề động đậy, ngồi trên quan tài cách gã Bộ Xà Nhân không xa.

Trong động còn không biết có những thứ không sạch sẽ gì, nếu không có Ma Âm Đồng Tử, e là không thể rời khỏi đây.

Mạc Tử Phàm trong lòng lo lắng, nhưng bên ngoài lại tỏ ra thái độ khiêm tốn, cầu xin: "Ma Âm Đồng Tử, Mạc Tử Phàm ta cầu xin ngươi, đã giúp người thì giúp cho trót, lại giúp ta một lần nữa, coi như làm việc tốt được không?" Ma Âm Đồng Tử ngồi trên quan tài chơi

sáo, nghe thấy lời của Mạc Tử Phàm, chỉ hờ hững liếc nhìn một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi sáo.

Mạc Tử Phàm trong lòng lập tức nổi giận.

Bây giờ mà không ra ngoài, đợi đến khi cơ quan trên vách tường cũng được kích hoạt, lúc đó không ai đi được.

"Ma Âm Đồng Tử, thân là người bảo vệ U Minh Cổ Mộ, ngươi cũng không muốn nó bị cơ quan phá hủy chứ?

Ta đoán là có cách để dừng cơ quan, phương pháp dừng cơ quan ở trong động.

Ngươi cứ để ta đi dò đường trước, để ngươi ngồi thu lợi ngư ông, thế nào?" Lão đạo sĩ kiến thức uyên bác, quả nhiên đã đoán trúng.

Đúng vậy!

Ma Âm Đồng Tử muốn họ đi trước để dụ những thứ không sạch sẽ trong động ra, để hắn có thể dễ dàng tìm vị trí dừng cơ quan.

Thiết kế của U Minh Cổ Mộ ít nhiều có pha trộn phong thủy dân gian.

Do địa thế khá đặc biệt, bên trong ẩn chứa một chút huyền cơ, khiến cho những thứ trong mộ cổ có thể di chuyển.

Vì vậy, để tìm được vị trí dừng cơ quan, không thể phân tâm.

Ma Âm Đồng Tử có chút kinh ngạc, không ngờ lão đạo sĩ lại biết những điều này.

Bây giờ đã bị vạch trần, hắn cũng không thèm che giấu nữa.

"Đúng vậy, ta vốn định để các ngươi đi dụ những thứ đó ra, để ta dễ hành động.

Các ngươi có thể rời đi thì cứ rời đi, ta đi cùng các ngươi giữa

đường chắc chắn sẽ không tiện làm việc." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Ra là vậy.

Trong lòng nảy ra một kế, hắn nói với Ma Âm Đồng Tử: "Ta có thể đảm bảo để ngươi thuận lợi dừng được cơ quan, nhưng bên trong chắc sẽ có những thứ khác, ta cần ngươi giúp ta ra ngoài." Lời của Mạc Tử Phàm nói rất chắc chắn, khiến Ma Âm Đồng Tử động lòng.

Chưa đầy một phút, hắn đã rời khỏi quan tài.

Mạc Tử Phàm ngăn lại: "Ma Âm Đồng Tử, cách của ta có liên quan đến ông chú kia, mang hắn theo đi!" Bộ Xà Nhân nghe vậy lập tức tức giận sôi máu.

Đây chẳng phải là muốn hắn làm bia đỡ đạn sao?

Thằng khốn, lão tử tìm được cơ hội nhất định phải giết chết thằng nhóc này.

"Đúng vậy!

Nếu gặp rắn, ta có thể giúp các ngươi, đừng bỏ ta lại đây." Bộ Xà Nhân thuận theo lời Mạc Tử Phàm nói.

Mấy người không nói nhảm nữa, nhanh chóng tiến vào trong động.

Mạc Tử Phàm đẩy Bộ Xà Nhân, để hắn đi trước, lão đạo sĩ và Tiểu Hổ ở giữa, Ma Âm Đồng Tử đi sau cùng.

Men theo hang động đi khoảng nửa giờ, thực ra cũng không đi sâu lắm.

Lối vào quá nhỏ, chỉ đi được một người một, nhưng gã Bộ Xà Nhân đi trước lại cứ lề mề, khiến Mạc Tử Phàm đi sau phát bực.

Chút tâm tư của Bộ Xà Nhân không chỉ Mạc Tử Phàm nhìn ra, những người khác cũng đều biết.

Chỉ cần Bộ Xà Nhân không gây rối, ra ngoài rồi thì đường ai nấy đi, không ai thật sự muốn giết hắn ở đây.

Dù sao mục đích đến đây chỉ là tìm Hồn Thảo, bây giờ Hồn Thảo đã có trong tay, không muốn gây thêm chuyện.

"Đừng lề mề, đi nhanh lên!" Ma Âm Đồng Tử ở phía sau phát hiện tình hình không ổn, thúc giục mấy người phía trước.

Mạc Tử Phàm nghe vậy, nhanh chóng đẩy Bộ Xà Nhân tiến về phía trước, những người phía sau cũng bám sát.

Chương 356

Cả đám càng đi vào trong, hơi lạnh xung quanh càng sâu.

Lão đạo sĩ cũng cảm thấy không ổn, dùng một chút nội lực để chống lại sự xâm nhập của hơi lạnh.

Nhưng Tiểu Hổ phía sau thì không may mắn như vậy, chỉ thấy môi cậu trắng bệch, lại khô khốc, nứt ra mấy vết.

"Lão gia tử, ông đẩy tôi làm gì!" Mạc Tử Phàm lạnh đến run người, vốn đã không còn sức, bây giờ bị đẩy một cái, lập tức ngã sấp xuống đất.

"Thằng nhóc thối, ta đang giúp Tiểu Hổ xua hàn khí, đâu có thời gian quản ngươi." Lão đạo sĩ không nỡ nhìn Tiểu Hổ tuổi còn trẻ mà chết ở đây nên đã truyền nội lực cho cậu, từ trong túi lấy ra một viên thuốc cho Tiểu Hổ uống.

Tiểu Hổ cảm thấy Mạc đại ca không phải là người vô cớ sinh sự, chắc là đã gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, bèn lập tức giải thích: "Mạc đại ca, tôi có thể làm chứng, lão gia gia thật sự không đẩy anh!" Tiểu Hổ đã nói vậy, Mạc Tử Phàm bắt đầu hoảng sợ, hắn cảm nhận rất rõ một đôi tay đã đẩy mình.

Mạc Tử Phàm chuyển ánh mắt sang Ma Âm Đồng Tử, hy vọng hắn có thể giải thích.

Lúc này, Bộ Xà Nhân không rõ vì sao cũng ngã xuống đất, y hệt Mạc Tử Phàm lúc trước.

Bộ Xà Nhân cũng tưởng người phía sau đẩy mình một cái, bèn trừng mắt nhìn.

Thứ đó quá nhanh, căn bản không nhìn rõ hình dạng, mọi người

đều hoảng sợ.

Ma Âm Đồng Tử lập tức thổi sáo, sau đó từng trận tiếng khóc thê thảm lọt vào tai.

Mấy người nhìn nhau, lập tức đứng dậy, Ma Âm Đồng Tử lên tiếng đầu tiên: "Mau chạy!" Tiếng sáo chỉ có tác dụng trấn áp, những thứ đó sẽ đuổi theo, cách đáng tin cậy nhất bây giờ chỉ có nhanh chóng rời khỏi hang động chật hẹp này.

Mấy người không ngừng chạy thục mạng, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng.

Ma Âm Đồng Tử đi ở phía sau, mỗi một nơi đều đánh dấu, là bùa chú do lão đạo sĩ đưa.

Nghỉ ngơi mười phút, lại tiếp tục lên đường.

Chỉ là khi bắt đầu đi, Mạc Tử Phàm cảm thấy tay có chút đau nhẹ.

Trong động tối, lại phải vội đi đường, nên Mạc Tử Phàm không để tâm.

Đi được mấy giờ, đến trước một cánh cửa, Mạc Tử Phàm mở miệng hỏi: "Ma Âm Đồng Tử, bên trong là gì!?" Hắn có chút lo lắng, liệu đây có phải là một cái động không đáy không.

Nhưng cuối cùng Mạc Tử Phàm lo lắng thừa, Ma Âm Đồng Tử nói cho hắn biết, bên trong là một ngôi mộ cổ ngàn năm, có mối quan hệ mờ ám với U Minh Cổ Mộ.

Không thể chậm trễ, Mạc Tử Phàm lấy ra một ít chất ăn mòn, làm hỏng cánh cửa, mấy người đi vào.

Vừa vào cửa, mấy người đều ngây người.

Đây đâu phải là mộ cổ, rõ ràng là một tòa cung điện!

Quan tài nạm vàng ở khắp nơi vô cùng khí thế, cao cấp và trang

nhã.

Bốn cây cột trong mộ được nạm vàng, ngay cả vách tường cũng được nạm vàng.

Rốt cuộc là mộ của vị đế vương nào thời cổ đại xây dựng?

Cũng quá hùng vĩ rồi.

"Các ngươi tìm cách giữ chân những thứ phía sau, ta đi tìm cơ quan!" Ma Âm Đồng Tử không bị những viên gạch vàng này làm cho mê muội, vẫn nhanh chóng đi tìm cơ quan.

Lão đạo sĩ bên cạnh lập tức lấy ra một ít bùa chú đưa cho Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ, bảo họ dán ở cửa mộ, sau đó khởi động trận pháp.

Mạc Tử Phàm dán xong bùa chú, chọn một nơi sạch sẽ ngồi xuống.

Tiểu Hổ dán xong cũng đi tới, đang định ngồi xuống thì cảm thấy đầu óc choáng váng, giây tiếp theo liền mất đi tri giác, ngất đi.

Mạc Tử Phàm bên cạnh định tiến đến xem, kết quả đầu cũng choáng váng, sau đó cũng ngất theo.

Lão đạo sĩ thấy tình hình không ổn, dừng trận pháp, đi về phía Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ, xem xét kỹ hơn.

Bắt mạch mới biết, bị rắn cắn.

Trước đó hai đứa nhóc này ở U Minh Cổ Mộ căn bản không bị rắn cắn, chẳng lẽ là lúc đi trong hang động kia bị cắn?

"Ngươi không ngất sao?" Lão đạo sĩ đầy nghi vấn hỏi Bộ Xà Nhân.

"Không cần nghi ngờ, là bị rắn do ta thả ra cắn đó.

May mà ông nói cho ta biết rắn có tác dụng gây tê, cảm ơn nhé!"

“Thằng súc sinh!

Ngay cả con trai mình cũng không tha!” Lão đạo sĩ tức đến mặt xanh mét.

Thứ ăn cháo đá bát, Bộ Xà Nhân căn bản không để trong lòng.

Bây giờ người cũng đã hôn mê, chỉ còn lại lão đạo sĩ một mình, có thể xoay sở một phen, có thể lấy được Hồn Thảo.

Lão đạo sĩ biết Bộ Xà Nhân muốn Hồn Thảo, nhưng đó là thứ mà Mạc Tử Phàm muốn, người ta dựa vào bản lĩnh mà có được, ông sẽ không để tiểu nhân đắc ý!

Chương 357

Hai người không nói nhiều, lập tức đánh nhau.

Bộ Xà Nhân không ngờ lão già trước mặt lại biết nội công, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Lão già thối, ngươi là ai!?" "Tiểu nhân không xứng biết bản tôn là ai!

Chờ chết đi!" Thấy có lẽ là người có danh vọng, Bộ Xà Nhân cũng không để trong lòng, ở đây cản đường, không đi cùng được.

Bộ Xà Nhân đánh rất hung, lão đạo sĩ cũng không chịu thua kém, cuối cùng cả hai đều bị thương, không ai được lợi gì.

Lão đạo sĩ đã đánh giá thấp võ công của Bộ Xà Nhân, nếu không cũng sẽ không bị hắn dùng thủ đoạn làm trọng thương.

Hơi lạnh ở cửa động ngày càng nặng.

Lão đạo sĩ bị thương nặng, quay về pháp trận đã bố trí bắt đầu chữa thương, căn bản không chú ý đến cửa động, một đám khô thi đang ồ ạt tràn vào.

Bộ Xà Nhân kinh hãi hét lên một tiếng quái vật, mới thu hút được sự chú ý của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ nhìn sang, cũng hoảng sợ, nơi này sao lại có khô thi biết đi?

Đám khô thi nhanh chóng áp sát, lão đạo sĩ không kịp kéo Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ vào pháp trận, chỉ có thể trơ mắt nhìn khô thi tiến đến.

Phải làm sao đây!?

Đúng lúc lão đạo sĩ đang buồn rầu thì Ma Âm Đồng Tử quay lại.

Lão đạo sĩ vội vàng mở miệng nói: “Mau cứu Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ!

Hai đứa nó bị tiểu nhân hãm hại rồi!” Lão đạo sĩ vừa nói vừa chỉ vào Bộ Xà Nhân cách đó không xa, trong mắt đầy phẫn nộ.

Sao lại có người độc ác như vậy, không tha cho ai, không biết đền ơn, lại chỉ muốn truy cùng giết tận!

Ma Âm Đồng Tử nghe vậy, lập tức thổi sáo.

Chỉ thấy đám khô thi dường như ngoan ngoãn hơn rất nhiều, có chọn lọc mà đi vòng qua Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ, nhưng Bộ Xà Nhân thì không may mắn như vậy.

Đám khô thi dường như đặc biệt có tình cảm với hắn, toàn bộ vây quanh hắn, như thể đang ăn mừng có bữa ăn lớn.

Bộ Xà Nhân bị khô thi sờ mó đến mức ghê tởm, mở miệng cầu xin Ma Âm Đồng Tử: “Ma Âm Đồng Tử, tha cho ta!

Tha cho ta!

Ta đảm bảo không hồ đồ nữa.” Ma Âm Đồng Tử ngạc nhiên liếc nhìn một cái rồi nói: “Sáo của ta chỉ có tác dụng trấn áp, thực ra ta cũng không hiểu tại sao người nằm đó dễ bắt nạt như vậy mà khô thi lại cứ chọn ngươi.” “Ý gì!?” Bộ Xà Nhân dường như nhận ra điều gì, hỏi lại.

Lão đạo sĩ bên cạnh lại cười.

Lão đạo sĩ nghiên cứu về U Minh Cổ Mộ rất sâu, đã hiểu được mối liên hệ giữa rắn và khô thi.

Theo như chủ nhân của U Minh Cổ Mộ thích rắn, sau này đã dùng phương pháp dùng khô thi nuôi rắn để bảo vệ mộ cổ, nghiêm trị những kẻ đột nhập vào mộ.

Trên người Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ có nước bọt của rắn để lại, khô thi sẽ không tấn công.

Bộ Xà Nhân âm hiểm mưu hại Mạc Tử Phàm, cuối cùng lại nhận lấy kết cục tự mình làm tự mình chịu.

Cùng với tiếng kêu đau đớn của Bộ Xà Nhân, tiếng vang trong mộ, vô cùng thê thảm.

Ma Âm Đồng Tử đã tìm được cách dừng cơ quan của U Minh Cổ Mộ, nhiệm vụ của hắn cũng đã hoàn thành, định rời khỏi đây.

Lão đạo sĩ bên cạnh ngăn lại: "Ma Âm Đồng Tử, ngươi đã hứa sẽ hộ tống ta ra ngoài, đừng có giở trò nhé!" Lão già thối này, thật lắm lời!

Ta hứa sẽ hộ tống ngươi ra ngoài lúc nào!

Bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này với lão đạo sĩ, phải tìm cách đưa Mạc Tử Phàm rời khỏi đây.

Huống hồ Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ bị rắn cắn phải hôn mê hai ba ngày, hai ba ngày này phải gấp rút lên đường.

Ma Âm Đồng Tử và lão đạo sĩ ở trong mộ cổ đợi một ngày một đêm, phát hiện hai người không có dấu hiệu tỉnh lại, bèn quyết định đưa họ đi trước, quay về U Minh Cổ Mộ an toàn hơn.

Mạc Tử Phàm không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại, phát hiện xung quanh một mảng tối đen, vô cùng yên tĩnh.

Hắn thử gọi mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, Mạc Tử Phàm có chút hoảng sợ.

"Tiểu Hổ!

Lão đạo sĩ!

Hai người ở đâu!" Hắn lại gọi mấy tiếng, không có hồi âm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đây là đâu?

Mạc Tử Phàm mò mẫm đứng vững, trong lúc hoảng loạn đã thắp lên một cây đuốc.

Chương 358

Ánh sáng lan tỏa ra xung quanh, hắn mới có chút cảm giác an toàn.

Đây dường như là một ngôi mộ bồi táng.

Mạc Tử Phàm men theo ánh sáng tiếp tục tiến lên, đột nhiên có thứ gì đó quấn lấy chân hắn.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, lập tức mặt mày kinh ngạc, một đám đen sì dính nhớp, trông có chút ghê tởm.

Mạc Tử Phàm cố gắng kéo nó ra, nhưng đám đó lại bò lên cánh tay hắn, như một chất lỏng có thể chảy!

Mất một lúc lâu, Mạc Tử Phàm mới phản ứng lại, ...tóc!

Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, phát hiện tóc ngày càng nhiều.

Trong ngôi mộ này lại có tóc mang thi khí nặng như vậy.

Những sợi tóc này dường như không dám lại gần.

Hóa ra chúng sợ lửa.

Mạc Tử Phàm đưa cây đuốc đến gần cánh tay vừa bị tóc chạm vào, chỉ thấy tóc nhanh chóng rời khỏi tay hắn.

Mạc Tử Phàm mừng thầm, không quan tâm phía trước có gì nữa, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, một mạch chạy như điên!

Sợ rằng sau khi cây đuốc cháy hết, mình sẽ trở thành vật chủ tiếp theo của đám tóc này.

Có lẽ chạy quá nhanh, Mạc Tử Phàm có chút mệt, hắn dừng lại, thử thăm dò nhìn về phía sau, phát hiện đám tóc không đuổi theo, khiến Mạc Tử Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Phải tìm lão đạo sĩ, hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đang định tiếp tục đi về phía trước thì xung quanh đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Trong con đường mộ yên tĩnh dị thường, Mạc Tử Phàm nghe thấy rất rõ.

Tưởng là lão đạo sĩ, trong lòng lập tức vui mừng, bèn đi theo hướng phát ra âm thanh, thử thăm dò hỏi một câu: "Tiểu Hổ?

Lão đạo sĩ?

Phải không?" Mấy phút sau, không có hồi âm, tiếng bước chân cũng đột nhiên biến mất.

Mạc Tử Phàm hoảng loạn chạy lên phía trước, phải nhanh chóng tìm lão đạo sĩ và Tiểu Hổ, rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Ngay khi Mạc Tử Phàm tưởng phía trước có người, sau lưng hắn đột nhiên bị thứ gì đó chạm vào.

Mạc Tử Phàm nhanh như chớp quay lại, vừa nhìn thấy liền khiến mặt mày trắng bệch.

Sau lưng hắn là một đám khô thi mặt mày vô cùng dữ tợn, trên người khô thi bò đầy rắn!

Đám khô thi này nhanh chóng áp sát Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm liên tục kêu thảm, tiếng vang vọng trong mộ thất.

Hắn mất hết lý trí giãy giụa thoát khỏi sự kìm kẹp của khô thi, sau đó chạy thục mạng ra khỏi đường mộ.

Chỉ mong thoát khỏi đám khô thi ghê tởm này.

Không biết đã chạy bao lâu, hắn đã kiệt sức, bụng lại đói, lại buồn ngủ, dường như đã mấy ngày không ngủ.

Nhưng không thể từ bỏ, phải cứu Tiểu Vu Nữ.

Mạc Tử Phàm cắn răng tiếp tục bò về phía trước.

Lúc trước chạy quá nhanh, chân hắn đã tê dại không còn cảm giác, chỉ có thể bò ra ngoài.

Mất một lúc lâu, Mạc Tử Phàm thấy phía trước có ánh sáng, mừng rỡ!

Bò nhanh hơn.

Cảm giác như cả một thế kỷ chưa thấy ánh mặt trời, Mạc Tử Phàm hưởng thụ khoảnh khắc ánh nắng chiếu lên mặt mình.

Xung quanh mọc đầy dây leo, có nước!

Mạc Tử Phàm nuốt nước bọt, môi khô khốc, khát!

Cần uống nước!

Mạc Tử Phàm không nghĩ nhiều, múc đầy một bình nước uống.

Ăn no uống đủ, Mạc Tử Phàm nhìn xung quanh, xác định vị trí của mình, cũng để tìm cách ra ngoài.

U Minh Cổ Mộ được xây dưới một ngọn núi.

Chương 359

Mạc Tử Phàm có chút kinh ngạc.

Bây giờ vị trí của hắn ở lưng chừng núi, men theo dây leo xuống dưới chắc có thể tìm được đường ra.

Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là tìm lão đạo sĩ.

Quay lại là điều không thể, Mạc Tử Phàm đành men theo dây leo trượt xuống, xem có thể gặp được họ không.

Núi có chút dốc, cao.

Mạc Tử Phàm trượt xuống một lúc lâu mà vẫn không thấy chân núi, càng trượt xuống xung quanh càng lạnh.

Nhưng đã xuống lâu như vậy rồi, không thể từ bỏ.

Mạc Tử Phàm tiếp tục trượt xuống, cuối cùng phát hiện ra một cửa động, định dừng lại nghỉ ngơi ở đó.

Không ngờ lúc này, dây leo đột nhiên đứt, Mạc Tử Phàm rơi thẳng xuống.

Trong lúc hoảng loạn, hắn túm lấy dây leo bên cạnh, nhưng dây leo túm được dường như không chịu nổi trọng lượng của hắn, Mạc Tử Phàm lại tiếp tục trượt xuống.

Tay hắn cố gắng túm lấy thứ gì đó, cuối cùng không biết túm được cái gì mà khiến hắn dừng lại không tiếp tục trượt xuống nữa.

Mạc Tử Phàm mở mắt ra nhìn, sợ đến đồng tử xanh mét.

Thứ hắn túm được không phải là cọng cỏ cứu mạng, ...mà là một con rắn treo lơ lửng trên rễ cây.

Trên thân con rắn bọc một lớp bùn đất dày, đến nỗi khi Mạc Tử

Phàm sờ vào, không hề cảm nhận được đó là sinh vật.

Mạc Tử Phàm lo lắng bất an, buông tay ra thì lại sợ rơi xuống, hoặc bị con rắn này phát hiện.

Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái gì vậy!

Toàn chuyện xui xẻo đều để hắn gặp phải.

Mạc Tử Phàm cảm thấy vô cùng bất lực.

Lúc này trên tay có chút động đậy, con rắn đó cảm nhận được hơi thở của con mồi nên đã động đậy.

Mạc Tử Phàm hoảng sợ vô cùng, lập tức nín thở.

Bây giờ hắn vô cùng khao khát có người đến cứu!

Nhưng sự thật lại không như ý nguyện.

Mạc Tử Phàm không biết đã kiên trì được bao lâu, cánh tay đã tê dại, hắn thử buông tay, túm lấy dây leo bên cạnh tiếp tục trượt xuống.

Mạc Tử Phàm nắm lấy một sợi dây leo khác để tránh con rắn kia.

Vốn tưởng đã an toàn, nhưng chân hắn lại vô tình đạp phải thứ gì đó, phát ra tiếng 'xì xì', đánh thức con rắn đen bên cạnh.

Mạc Tử Phàm theo phản xạ trượt xuống, nhanh hết mức có thể.

Vì trượt quá nhanh, Mạc Tử Phàm kéo đứt cả dây leo, rồi hét lên một tiếng thảm thiết vang vọng giữa sườn núi.

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, ngủ kỹ thật đấy, tôi đã phải canh chừng hai ngày rồi.” Ma Âm Đồng Tử sốt ruột đưa cho hắn một bầu nước.

“Cậu cứu tôi à?

Tôi đang ở đâu?

Lão đạo sĩ và Tiểu Hổ đâu rồi…?” “Dừng, dừng, dừng… ồn chết

đi được, hỏi nhiều thế tôi biết trả lời câu nào?" Ma Âm Đồng Tử không đáp lại Mạc Tử Phàm, rút cây sáo ma ra thổi mấy phút rồi mới hạ xuống.

Mãi sau Mạc Tử Phàm mới biết, mình rơi từ vách đá xuống nước, đúng lúc Ma Âm Đồng Tử đang giao chiến với cương thi nên mới gặp được.

Rơi từ vách núi xuống, lại quay về cổ mộ ư?

Bây giờ đầu óc hắn rối như tơ vò.

Vốn dĩ hắn đang cùng mọi người ở trong ngôi mộ cổ ngàn năm đó, sau đó không hiểu sao lúc Tiểu Hổ ngất đi thì hắn cũng bất tỉnh, đến khi tỉnh lại chỉ còn một mình.

"Trong lúc tôi và Tiểu Hổ hôn mê, đã xảy ra chuyện gì?" Mạc Tử Phàm hỏi.

"Lúc các người hôn mê, xuất hiện một đám cương thi.

Khi tôi quay lại, cương thi đang lao vào gã bắt rắn, gã đó chết rồi." Ma Âm Đồng Tử hắng giọng, uống một ngụm nước rồi nói tiếp: "Lúc đó hình như có cơ quan bị kích hoạt, ngôi mộ cổ ngàn năm bắt đầu sụp đổ.

Tôi và lão đạo sĩ mỗi người mang một người, chạy về theo đường cũ để vào U Minh cổ mộ, nhưng lại phát hiện mộ đạo đã thay đổi.

Sau đó không biết thế nào, cả đám chúng tôi đều rơi xuống một cái hố sâu.

Khi tôi tỉnh lại thì mọi người đã lạc nhau cả.

Chương 360

Sau này tôi gặp phải cương thi, trong lúc giao chiến thì bắt gặp cậu đang bất tỉnh dưới nước." Thì ra là vậy.

Mạc Tử Phàm có chút tò mò hỏi: "Tôi và Tiểu Hổ không phải đã hôn mê rồi sao, tại sao cương thi không tấn công chúng tôi mà lại tấn công gã bắt rắn?" Ma Âm Đồng Tử nghe vậy liền giải thích mối liên hệ giữa U Minh cổ mộ và ngôi mộ cổ ngàn năm kia, rằng cương thi và con rắn có mối quan hệ cộng sinh, nên Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ mới không bị tấn công.

Hai người thu dọn đồ đạc, tiếp tục lên đường tìm lão đạo sĩ và Tiểu Hổ.

Tuy trong lòng Mạc Tử Phàm vẫn còn vài nghi vấn, nhưng việc quan trọng nhất lúc này là tìm được lão đạo sĩ và Tiểu Hổ, dù sao cũng đã đồng hành cùng nhau, giữa mọi người đã có tình cảm.

Cái tên nhóc này muốn đi theo, thực ra trong lòng Mạc Tử Phàm cũng chấp nhận cho cậu nhóc đi cùng.

Dù sao người lớn đã chết cả, đứa trẻ không có ai chăm sóc, ra ngoài lăn lộn khó tránh khỏi bị bắt nạt.

Lúc này Ma Âm Đồng Tử nói: "Nơi đây là vùng đất cực hàn, chắc hẳn cách mặt đất rất xa, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây." Mạc Tử Phàm nghe vậy không khỏi thất sắc.

Chẳng phải mình rơi từ sườn núi xuống sao?

Dưới này không phải nên là chân núi sao?

Vậy đáy núi phải là mặt đất chứ?!

Ma Âm Đồng Tử không để ý đến vẻ mặt kinh hãi của Mạc Tử

Phàm, chỉ lo kéo hắn đi thật nhanh.

Giữa đường lại gặp cương thi, may mà có sáo ma của Ma Âm Đồng Tử đuổi chúng đi.

Vùng đất hàn âm này có chút âm u đáng sợ.

Mạc Tử Phàm trốn sau lưng Ma Âm Đồng Tử, cả hai cùng nâng cao cảnh giác, tiếp tục tiến về phía trước.

Vết thương do bị rắn cắn trên người Mạc Tử Phàm đã lành, nên bây giờ lũ cương thi chẳng sợ hắn chút nào, thấy người là cắn.

"A… cứu mạng!

Ma Âm Đồng Tử, sao cậu không thổi sáo ma nữa, chúng nó đến gần tôi rồi!" Ma Âm Đồng Tử cũng phát hiện có điều không ổn, lập tức nói: "Cậu dán bùa chú lên người trước đi, cầm cự được bao lâu thì hay bấy lâu, tôi tìm cách dụ chúng đi." Mạc Tử Phàm mấp máy môi, định nói đừng đi, nhưng người kia đã chạy xa.

Mạc Tử Phàm cũng không phải kẻ yếu đuối, nhưng thật sự hắn sợ hãi tột độ, hắn không muốn trải qua cảm giác một mình đối mặt với hiểm nguy lần nữa, nhưng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận số phận.

Khi Mạc Tử Phàm dán bùa chú lên đầu con cương thi đang đến gần, hắn lập tức sững sờ.

Mạc Tử Phàm không dám tin, lại gần nhìn kỹ hơn thì phát hiện hai con cương thi đang áp sát… chính là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ.

Mạc Tử Phàm có chút đau lòng.

Nếu không phải vì mưu kế của mình, mang theo gã bắt rắn âm hiểm kia, thì lão đạo sĩ và Tiểu Hổ cũng sẽ không biến thành cương thi!

Bây giờ phải cứu họ, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Bùa chú trấn áp tối đa cũng chỉ duy trì được một khắc.

Ma Âm Đồng Tử sau khi dụ phần lớn cương thi đi chỗ khác quay lại thì phát hiện Mạc Tử Phàm đang đánh nhau với hai con cương thi.

Khắp người Mạc Tử Phàm đầy vết cào.

Ma Âm Đồng Tử vội vàng thổi sáo ma, nhưng tiếng sáo dường như vô dụng với chúng, cậu ta đành rút thanh kiếm huyền cổ mộ ra để giải quyết.

"Ma Âm Đồng Tử, dừng tay!

Đó là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ!" Ma Âm Đồng Tử có chút kinh ngạc, nhìn Mạc Tử Phàm nói: "Cậu biết đây là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ à?" Ma Âm Đồng Tử có thể nhìn thấu một vài thuật che mắt, cũng biết chút huyền thuật, nhưng lại không nhìn ra hai con cương thi trước mặt là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ, điều này khiến cậu ta có chút nể phục Mạc Tử Phàm.

"Tôi cũng không biết tại sao, lại gần nhìn thì phát hiện là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ.

Thử xem có cách nào cứu sống họ được không." Trong lúc hai người đang nói chuyện, hai con cương thi lại lao tới, gương mặt nhe nanh múa vuốt trông vô cùng đáng sợ, dường như muốn xé xác người trước mặt ra thành từng mảnh.

Mạc Tử Phàm hoảng loạn bỏ chạy, vô tình làm rơi chiếc bình nước trên người, nước văng lên mình cương thi.

Con cương thi đột nhiên dừng lại, khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy khó hiểu.

Ma Âm Đồng Tử nhìn chằm chằm vào vũng nước một lúc rồi hỏi:

“Mạc Tử Phàm, nước này cậu lấy ở đâu?” “Sau khi tôi tỉnh lại, gặp phải rất nhiều thứ không sạch sẽ, tôi cứ thế chạy thục mạng, cuối cùng tìm thấy một cửa hang.

Tôi thấy có ánh mặt trời, cách cửa hang không xa có nguồn nước, tôi múc đầy một bình, uống no rồi mới quay lại cửa hang.

Sau đó lại gặp rắn, rồi tôi từ sườn núi rơi xuống.” “Cậu rơi từ sườn núi xuống ư?

Nhưng bây giờ chúng ta rõ ràng đang ở một nơi hàn âm sâu dưới lòng đất mà, cậu có nhầm không?” Ma Âm Đồng Tử đáp lại một cách vô cùng chắc chắn.

Cậu ta có thể xác định đây là vùng đất hàn âm vì thanh kiếm huyền cổ mộ sẽ có phản ứng rất mạnh khi gặp hàn khí.

Mạc Tử Phàm nghe vậy, lắc đầu nguầy nguậy.

Những trải nghiệm đó chân thực đến mức khiến hắn sợ hãi.

Để chứng minh, Mạc Tử Phàm kéo quần lên cho Ma Âm Đồng Tử xem vết sẹo trên chân.

Chương 361

Ma Âm Đồng Tử nhìn thấy, cũng có phần tin vào lời Mạc Tử Phàm, vì đó là vết tích chỉ do thi phát để lại.

Còn về việc tại sao Mạc Tử Phàm lại thấy ánh mặt trời ở sườn núi, cả hai nghĩ mãi không ra.

Lúc này, nước văng lên mình cương thi, cơ thể của hai con cương thi bắt đầu thay đổi, thi khí nhạt dần, từ từ để lộ ra dung mạo thật.

Mạc Tử Phàm và Ma Âm Đồng Tử vui mừng khôn xiết, hai con cương thi thật sự là lão đạo sĩ và Tiểu Hổ!

"Tiếp tục vẩy nước lên họ đi!

Tôi dùng kiếm huyền cổ mộ hấp thụ một phần hàn khí và thi khí, chắc họ sắp tỉnh lại rồi!" Không thể chậm trễ, Mạc Tử Phàm lập tức hành động.

Quả nhiên như lời Ma Âm Đồng Tử nói, sắc mặt lão đạo sĩ và Tiểu Hổ ngày càng tốt hơn.

Nước có thể loại bỏ thi khí, thật không thể tin nổi.

Khi lão đạo sĩ và Tiểu Hổ tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối, hàn khí lúc này cũng tăng lên không ít.

Thể trạng của lão đạo sĩ và Tiểu Hổ có chút suy yếu, Mạc Tử Phàm và Ma Âm Đồng Tử dìu họ, quyết định rời khỏi đây trước rồi tính sau.

Men theo bậc thang trong mộ đi lên, Mạc Tử Phàm phát hiện nơi này đúng là đáy của một ngôi mộ.

Bây giờ chỉ có cảm giác đi lên mới có thể ngày càng gần mặt đất.

Tường xung quanh mọc một loại thực vật chỉ sinh trưởng ở những nơi có hàn khí nặng.

Mạc Tử Phàm vừa dìu lão đạo sĩ vừa hỏi: "Lão đầu tử, ông có biết bên ngoài mộ có một ngọn núi không?" Lão đạo sĩ có chút kinh ngạc khi Mạc Tử Phàm hỏi vậy, liền đáp: "Cậu ra ngoài rồi lại quay vào à?" Thấy lão đạo sĩ hỏi thế, hắn đành kể lại trải nghiệm của mình một lần nữa.

Lần này Mạc Tử Phàm kể rất chi tiết, hắn cảm thấy lão đạo sĩ chắc sẽ biết điều gì đó, nên không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

"Ta từng nghe sư phụ ta nói, trong truyền thuyết U Minh cổ mộ có một ngọn núi, một ngọn núi có thể di động.

Lúc đó ta còn nhỏ, nghe cứ như truyện cổ tích, lớn lên rồi cũng không còn tin vào chuyện đó nữa." Lão đạo sĩ nói vậy, Mạc Tử Phàm cảm thấy có chút hoang đường, nhưng vẫn chọn tin tưởng, vì chỉ có như vậy mới giải thích được tình huống hắn gặp phải.

Nếu vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được, chỉ duy nhất một điểm không thông, đó là hắn đã thấy ánh mặt trời!

"Vậy còn ánh mặt trời thì sao!?" Tiểu Hổ bên cạnh lanh lợi hỏi một câu.

Xem ra mọi người đều đoán được, ngôi mộ cổ này có vấn đề, phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Ma Âm Đồng Tử định dùng thanh kiếm huyền để cảm ứng, dẫn mọi người đi về hướng U Minh cổ mộ.

Cả nhóm đi một đoạn đường dài mà không gặp chuyện gì, cũng ngày càng đến gần U Minh cổ mộ.

Ngay khi tưởng rằng tất cả có thể an toàn đến nơi, họ lại gặp một nhóm người, một nhóm người giống hệt mình.

Chuyện quái gì thế này?

Có thứ gì đó rơi xuống đầu Mạc Tử Phàm, hắn theo phản xạ nhìn lên, liền phát hiện một tấm gương lơ lửng ở phía đối diện, liền thất thanh la lớn: "Lão đạo sĩ nhìn kìa, ở đây có một tấm gương!" Tiểu Hổ tự véo mình một cái, không ngừng kêu đau.

Mạc Tử Phàm và những người khác cũng tự véo, cũng có cảm giác đau.

Vậy thì những người trước mặt chắc chắn là giả!

Lúc này, Ma Âm Đồng Tử lập tức thổi sáo ma, để tránh mấy người họ rơi vào ảo cảnh!

"Ma Âm Đồng Tử, lập tức theo ta, phá vỡ tấm gương đó!" Lão đạo sĩ dường như đã nhận ra điều gì, lấy kim huyền ra bày một trận pháp.

Ma Âm Đồng Tử cũng xông tới, dùng kiếm huyền cổ mộ chém xuống.

Hai người đồng thời tấn công, nhưng không ngờ lại bị thứ gì đó chặn lại, Ma Kính không hề hấn gì.

Lão đạo sĩ và Ma Âm Đồng Tử lập tức tung ra đòn tấn công thứ hai, nhưng cũng bị thứ gì đó chặn lại.

Tốc độ của thứ đó quá nhanh, chỉ một chút lơ là đã không thể nhìn rõ nó đang ngăn cản ai.

Vốn tưởng rằng đi qua con đường thủy này, rồi leo lên nữa là có thể rời khỏi đây, quay về U Minh cổ mộ, Mạc Tử Phàm lại không ngờ sẽ gặp phải Ma Kính.

Tương truyền Ma Kính sẽ khiến người ta mất đi lý trí, từ đó bị giam cầm trong ảo cảnh vĩnh viễn, không thể thoát ra.

“Lão đầu tử cẩn thận!

Sau lưng ông có một con mãng xà khổng lồ!” Con mãng xà khổng lồ này có linh khí, biết nói chuyện, dọa Mạc Tử Phàm giật nảy mình.

Chỉ thấy con mãng xà nói: “Bản tôn ở đây canh giữ ngàn năm, lại bị đám nhóc ranh các ngươi đánh thức.

Không chỉ quấy rầy sự thanh tịnh của ta, mà còn kinh động đến chủ nhân của ta.

Rời khỏi đây là chuyện không thể!” Mạc Tử Phàm bĩu môi nói: “Mãng xà đại ca, chúng tôi không cố ý, chúng tôi đi ngay đây.” Con mãng xà nghe thấy giọng nói, nhanh chóng chú ý đến Mạc Tử Phàm.

Lúc này, Mạc Tử Phàm nháy mắt với lão đạo sĩ để đánh lạc hướng con mãng xà.

Chương 362

Ma Âm Đồng Tử và lão đạo sĩ hiểu ý, lập tức lao về phía Ma Kính.

Con mãng xà ngàn năm sớm đã nhìn thấu trò vặt của loài người, trong lòng thầm chế nhạo, đúng là một đám kiến hôi không biết trời cao đất dày.

Mạc Tử Phàm biết con mãng xà sẽ nhanh chóng nhận ra trò mèo của mình, nên cứ lải nhải với nó đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Mãng xà ngàn năm mất kiên nhẫn, phun một luồng nước về phía Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm mừng thầm, tiếp tục nói: "Mãng xà đại ca đừng đi mà, đối thủ của ngài là tôi đây." Vừa nói, Mạc Tử Phàm vừa rút con dao găm trên tay ra, đâm mạnh vào đầu con mãng xà ngàn năm.

Đối với con mãng xà ngàn năm, đòn tấn công này chỉ như gãi ngứa.

Mạc Tử Phàm thấy vậy, phối hợp với Tiểu Hổ tiếp tục quấn lấy nó.

Bất đắc dĩ, mãng xà ngàn năm đành phải phế hai người này trước rồi mới đuổi theo ngăn cản hai người kia phá hoại Ma Kính của chủ nhân.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ muốn chặn con mãng xà có chút khó khăn, chỉ vài chiêu đã bị nó quật văng vào tường, cả hai lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Lúc này, Ma Âm Đồng Tử phối hợp với lão đạo sĩ, sau khi truyền pháp trận vào thanh kiếm huyền, Ma Âm Đồng Tử lập tức đâm kiếm

về phía Ma Kính.

Đúng lúc này con mãng xà đuổi tới, nhưng đã muộn, Ma Kính bị kiếm huyền đâm thủng, nhanh chóng nứt ra.

Ngay khoảnh khắc vui mừng, con mãng xà ngàn năm biến mất không thấy đâu, mặt đất bắt đầu nứt ra, đá từ trên cao rơi xuống.

Ma Âm Đồng Tử vội vàng nói: "Mau rời khỏi đây!" Mọi người đều biết nơi này sắp sụp đổ, nhanh chóng chọn cách rút lui.

Trên đường rút lui, xung quanh không ngừng rung chuyển, hoa mắt chóng mặt, không phân biệt được vị trí.

Đến khi định thần lại, mấy người đã ở lối ra của U Minh cổ mộ.

Mạc Tử Phàm không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó, lão đạo sĩ đưa ra lời giải thích, khi họ rời U Minh cổ mộ đến ngôi mộ cổ ngàn năm, họ đã tắt cơ quan, sau đó lại kích hoạt một cơ quan khác.

Khi đó, họ đã bị ảo thuật của Ma Kính ảnh hưởng.

Theo kinh nghiệm của lão đạo sĩ và Tiểu Hổ, việc biến thành cương thi có thể là do ảnh hưởng của Ma Kính, đã chạm phải thứ không nên chạm.

Chỉ là sau đó, Mạc Tử Phàm tình cờ mang theo thánh thủy đã cứu tất cả mọi người.

"Vậy tại sao tôi lại thấy ánh mặt trời, chân thực đến vậy." Vấn đề này khiến Mạc Tử Phàm bứt rứt trong lòng, phải hỏi cho rõ.

Lão đạo sĩ nghe vậy, đưa ra một giả thuyết: "Chắc là cảnh vật do Ma Kính phản chiếu ra, hoặc trong lĩnh vực của Ma Kính, mọi thứ đều tồn tại một cách chân thực." Giả thuyết này mọi người đều có thể chấp nhận, có lẽ là vậy.

Mạc Tử Phàm không tiếp tục truy cứu nữa.

Sau khi ra khỏi U Minh cổ mộ, hắn tạm biệt Ma Âm Đồng Tử, nói: "Ma Âm Đồng Tử, cảm ơn cậu.

Khi nào tôi dùng xong Hồn Thảo sẽ đưa cho cậu." "Nói nhảm nhiều quá!" Ma Âm Đồng Tử ngồi trên một cành cây gần đó, lẳng lặng nhìn hắn, không nói gì thêm.

Mạc Tử Phàm thấy người kia không nói, liền biết ý chuyển chủ đề.

Hắn nhìn lão đạo sĩ, đang định hỏi kế hoạch sắp tới của ông thì lão đạo sĩ đáp: "Cậu nhóc, ta phải về lại hang ổ của mình xem sao, có duyên sẽ gặp lại." Mạc Tử Phàm tạm biệt lão đạo sĩ, cùng Tiểu Hổ đến một quán trọ dân gian.

Lúc này trời đã tối, họ định ở lại đây một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường.

Hai người ăn no uống đủ, chuẩn bị đi ngủ.

Tiểu Hổ bên cạnh thấy nhàm chán, liền bò sang giường Mạc Tử Phàm hỏi: "Anh Mạc, anh lấy Hồn Thảo để cứu người à?" "Tiểu Vu Nữ." "Cô ấy quan trọng lắm sao?" Tiểu Hổ lại hỏi không ngừng.

Mạc Tử Phàm sốt ruột đáp một câu "quan trọng", rồi đuổi cậu về giường.

Thấy anh Mạc không để ý đến mình, Tiểu Hổ cũng không coi là chuyện gì to tát, lại tự lẩm bẩm hỏi thêm rất nhiều câu.

Mạc Tử Phàm có câu trả lời có câu không.

"Vậy sau này anh Mạc có thể mang theo Tiểu Hổ không?" "Ừ, yên tâm, anh sẽ mang theo em." Mạc Tử Phàm nhắm mắt đáp, không lâu sau liền lơ mơ ngủ thiếp đi.

Tiểu Hổ nghe vậy trong lòng có chút kích động vui mừng, thậm chí có chút cảm động.

Người lớn đều đã chết, một người mới quen không lâu lại chịu mang theo mình.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nắng mai rực rỡ, hai người tiếp tục lên đường.

Nhanh chóng quay về gặp Tiểu Vu Nữ.

Tiểu Vu Nữ đã hôn mê một thời gian ngắn, bây giờ đã lấy được Hồn Thảo, hắn liền cầu xin hắc y nhân nhanh chóng cứu tỉnh Tiểu Vu Nữ, bảo hắn làm gì cũng được.

Sau khi quay về, Mạc Tử Phàm lập tức đi tìm hắc y nhân.

Chỉ là hắc y nhân không lộ diện, mà phái người khác đến tiếp Mạc Tử Phàm.

Chương 363

“Cậu là Mạc Tử Phàm phải không?

Hồn Thảo đã mang về chưa?” Mạc Tử Phàm nhìn người trước mặt, một thân áo đen khoác áo choàng, đeo mặt nạ, hoàn toàn không nhìn rõ mặt.

“Ở trên người tôi, nhưng phải cứu người trước.

Nếu các người dám lừa tôi, tôi sẽ liều mạng với các người đến cùng!” Chỉ thấy gã đàn ông đeo mặt nạ cười ha hả, rồi đưa tay về phía Mạc Tử Phàm, ý bảo hắn đưa Hồn Thảo.

Mạc Tử Phàm có chút do dự, lỡ như gã này giở trò, vậy thì mọi nỗ lực của hắn đều đổ sông đổ biển, không những không cứu được Tiểu Vu Nữ mà còn mất cả Hồn Thảo.

“Chàng trai trẻ, làm việc đừng do dự như vậy.

Chuyện chủ nhân chúng tôi đã hứa nhất định sẽ thực hiện.

Mau đưa Hồn Thảo cho tôi, nếu không lỡ mất thời cơ, cô nương phía sau cậu sẽ không cứu được đâu.” Lúc này, Tiểu Hổ bên cạnh đẩy Mạc Tử Phàm một cái.

Mạc Tử Phàm theo phản xạ nhìn sang Tiểu Hổ, cậu bé vội kéo hắn sang một bên.

Gã mặt nạ bị một đứa trẻ cắt ngang cuộc nói chuyện, có chút tức giận.

Tiểu Hổ kéo Mạc Tử Phàm sang một bên, nói nhỏ: “Anh Mạc phải cẩn thận, người này em có nghe nói, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, giang hồ gọi là Quỷ Sát.

Sau này được ông chủ Tuyết Đường Các dùng số tiền lớn mua về.

Nghe nói mỗi lần hạ đấu, dù có ma quỷ xuất hiện hắn cũng không hề sợ hãi, đến nay đã thu thập không ít bảo vật cho Tuyết Đường Các." Mạc Tử Phàm nghe xong, càng thêm lo lắng, liền hỏi: "Sao em biết hắn là Quỷ Sát?" "Nhìn thanh đao là biết.

Thanh đao đó từng được công khai bản vẽ trên giang hồ, em từng nghiên cứu nên nhớ rất rõ.

Nếu em không đoán sai, gã mặt nạ đó chính là Quỷ Sát." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm đã có quyết định.

Hơn nữa, Tiểu Hổ cũng không phải đối thủ của gã này, nên Mạc Tử Phàm chọn thỏa hiệp, tạm thời xem xét tình hình rồi tính sau.

Gã mặt nạ tưởng Mạc Tử Phàm và đứa trẻ kia đang bàn kế hoạch trốn chạy, không ngờ lại đưa Hồn Thảo, có chút kinh ngạc.

Nhưng bề ngoài hắn vẫn khách sáo cười nói: "Thức thời mới là trang tuấn kiệt, cậu nhóc có tiền đồ đấy." "Nói nhảm nhiều quá, mau cứu người!" Gã mặt nạ biết điều đi đến trước mặt cô bé, đặt Hồn Thảo lên người Tiểu Vu Nữ.

Ngay sau đó, linh lực được rót vào Hồn Thảo, linh lực tuôn ra, lao thẳng vào đầu Tiểu Vu Nữ.

Hoàn hồn cần một khoảng thời gian nhất định, Mạc Tử Phàm cũng có đủ kiên nhẫn, chọn một chỗ ngồi xuống, bắt đầu quan sát xung quanh.

Lúc trước vào vội quá, không để ý nơi này cũng khá hoành tráng, đúng là một sơn trang thực thụ.

Mạc Tử Phàm có chút tò mò không biết hắc y nhân kia rốt cuộc là người thế nào, lại giàu có như vậy!

Một khắc sau, Hồn Thảo phát huy tác dụng.

Gã mặt nạ quả nhiên không lừa hắn.

Ánh mắt Mạc Tử Phàm nhìn gã cũng có thiện cảm hơn một chút.

Người này biết linh thuật ư?

Mạc Tử Phàm có chút tò mò, nhưng cũng không dám hỏi.

Tiểu Hổ bên cạnh reo lên: "Anh Mạc, Tiểu Vu Nữ tỉnh rồi!" Mạc Tử Phàm nói lời cảm ơn với gã mặt nạ, rồi quay người lại xem tình hình Tiểu Vu Nữ.

Mới hoàn hồn, cơ thể chắc chắn còn yếu, không nên cử động nhiều.

"Anh Tử Phàm, em đang ở đâu?" Mạc Tử Phàm thấy Tiểu Vu Nữ định ngồi dậy, vội vàng ngăn lại: "Đây là Thanh Hà sơn trang, cơ thể em còn yếu.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cao nhân cứu mạng, đừng cử động lung tung nữa." "Khụ khụ khụ… cảm ơn anh Tử Phàm đã cứu em.

Còn đây là…?" Tiểu Vu Nữ vừa nói vừa liếc nhìn Tiểu Hổ bên cạnh.

"À, đây là nhóc con anh gặp ở U Minh cổ mộ, hình như là thợ săn." Mạc Tử Phàm gọi là "nhóc con", Tiểu Hổ lập tức không vui, phản bác ngay: "Anh mới là nhóc con!

Chào Tiểu Vu Nữ, anh tên là Tiểu Hổ." Tiểu Vu Nữ mỉm cười, cũng tự giới thiệu đơn giản với Tiểu Hổ.

Mạc Tử Phàm dặn người chuẩn bị ít cháo, tiện thể làm vài món ăn, một là để chúc mừng Tiểu Vu Nữ qua khỏi, hai là để cảm ơn người ta.

"Thanh Hà sơn trang quanh năm khí hậu ôn hòa, thích hợp cho

người ở, đặc biệt là người dưỡng thương.

Các vị sao không ở lại chơi thêm vài ngày, đợi cơ thể cô nương đây khỏe lại rồi hẵng đi?" Gã mặt nạ ngồi bên trái Mạc Tử Phàm, gắp thức ăn cho hắn, khiến Mạc Tử Phàm vô cùng ngại ngùng.

Nghe lời gã nói, Mạc Tử Phàm càng thêm có cảm tình với gã, hắn cũng đang có ý này.

"Vậy thì tôi không khách sáo nữa.

Không biết nên xưng hô với đại ca đây thế nào?" Mạc Tử Phàm khách sáo một hồi, gã mặt nạ cười đáp: "Cứ gọi tôi là Trương Phong." "Anh Phong, vết sẹo trên mặt anh là sao vậy?

Cả thanh đao nữa, trông có chút quen mắt, tôi cảm giác như đã thấy ở đâu rồi?" Vết sẹo trên mặt Trương Phong là do kẻ thù truy sát để lại.

Chương 364

Sau này hắn vào Tuyết Đường Các để trốn tránh truy sát, bất đắc dĩ phải xuất hiện với bộ dạng đeo mặt nạ.

Trương Phong do dự, không định nói.

Đúng lúc này điện thoại reo lên, vừa đúng ý hắn.

Mạc Tử Phàm vốn định hỏi thêm chút chuyện, không ngờ điện thoại của Trương Phong đột nhiên vang lên.

Đợi hắn nghe xong điện thoại quay lại, liền nói có việc phải đi trước, hẹn sau này nói chuyện.

Cơ hội khó khăn lắm mới có lại vuột mất.

Hồn Thảo đang ở trong tay Trương Phong, lúc trước hắn đã hứa với Ma Âm Đồng Tử sẽ mang Hồn Thảo về cho cậu ta, xem ra trong thời gian ngắn không thể thực hiện được rồi.

"Anh Tử Phàm, đợi em khỏe lại, anh có dự định gì không?" Tiểu Vu Nữ nhìn Mạc Tử Phàm đang ngồi ngẩn người bên cạnh, hỏi.

Cô muốn về Vu Sơn xem sao, sư phụ và tộc nhân vẫn còn ở đó.

Còn Mạc Tử Phàm có dự định gì, cô rất tò mò nên mới hỏi.

"Không biết nữa, xem tình hình thế nào đã." Mạc Tử Phàm thờ ơ đáp.

Mạc Tử Phàm ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài.

Phong cảnh trấn Thanh Hà cũng đẹp thật, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ.

Lúc này Tiểu Hổ chạy vào, chào Tiểu Vu Nữ một tiếng rồi kéo

Mạc Tử Phàm ra ngoài cửa.

Tiểu Hổ thở hổn hển, xem ra vừa chạy về, chứ không phải thảnh thơi như vừa rồi.

Mạc Tử Phàm có chút buồn cười, nhưng Tiểu Hổ chỉ nghỉ một lát rồi lập tức nói: "Anh Mạc, em vừa ra phố dạo một vòng, nghe nói phố cổ Thanh Hà có nhiều bảo bối.

Em định ra đó thử vận may, không ngờ lại nghe được tin ở đây có người chết.

Người ta bàn tán xôn xao, nhưng không biết bị ai ém xuống, nên tin tức mới không truyền ra khỏi trấn Thanh Hà." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tử Phàm trở nên nghiêm túc.

"Đi, ra đó xem tình hình thế nào." Tuy không phải chuyện của mình, nhưng con người mà, nơi nào có chuyện là thích hóng hớt, chính lòng hiếu kỳ mới là thủ phạm gây họa.

Phố cổ Thanh Hà quả thật náo nhiệt, cả con phố có mấy chục cửa hàng đồ cổ.

Thực ra mọi người đều ngầm hiểu, những cửa hàng này bề ngoài bán đồ cổ, thực chất là bán bảo vật lấy từ trong mộ ra.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ vào một quán nhỏ, hai người chọn một vị trí gần đường ngồi xuống.

Lúc này, một nhân viên phục vụ khá nhiệt tình đi tới hỏi: "Hai vị muốn ăn gì ạ?" "Một đĩa lạc rang, hai chai rượu là được." Mạc Tử Phàm ngồi vắt chân chữ ngũ, nhìn Tiểu Hổ rồi nói thêm: "Nhóc con chắc uống được rượu chứ?" Tiểu Hổ gật đầu.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

Lúc này Mạc Tử Phàm chớp cơ hội hỏi một câu: "Nghe nói trong

trấn có ma à?" "Cậu nhóc là người nơi khác đến à?

Ở đây chúng tôi làm gì có ma quỷ, đừng có tung tin đồn bậy bạ.

Ăn xong thì mau đi đi." Người nói là một phụ nữ trung niên, bà ta gọi cô gái phục vụ lúc nãy đi.

Nghe cách xưng hô mới biết là quan hệ mẹ con.

Người đang nấu ăn bên trong chắc là chồng của người phụ nữ này.

Thấy họ nghi ngờ, muốn đuổi đi, Mạc Tử Phàm đành cố gắng kiềm chế biểu cảm, không để lộ sơ hở, khách sáo cười nói: "Thưa bà, có lẽ bà hiểu lầm cháu rồi.

Cháu và em họ đến đây tìm việc, nghe nói có ma nên mới hỏi thăm, sợ là thật thì chúng cháu ở lại cũng không yên tâm." Lúc này, người đàn ông bên trong nghe thấy lời Mạc Tử Phàm, bưng một đĩa lạc rang đi ra, ý bảo hai người ngồi xuống.

Người phụ nữ bên cạnh ngăn lại, nhưng người đàn ông lại dùng tay cản bà ta, rồi nói: "Hai vị lo xa rồi.

Không phải chuyện ma quỷ đâu.

Mấy hôm trước có mấy thanh niên, không biết vì sao lại mất tích một cách bí ẩn.

Khi tìm thấy thì đã là thi thể rồi, thi thể họ chìm dưới sông Thanh Hà, được người đánh cá phát hiện." "Thì ra là vậy, thế tại sao họ lại mất tích bí ẩn?" Mạc Tử Phàm tò mò hỏi thêm một câu, nhưng người đàn ông chỉ lắc đầu, không trả lời.

"Hai vị không cần lo lắng chuyện này đâu, đã báo án rồi, giao cho cảnh sát đi." Người phụ nữ trung niên thấy hắn còn do dự, liền an ủi, bảo hắn yên tâm, nhưng cũng giống như đang tự an ủi mình.

Hỏi thăm cũng kha khá rồi, Mạc Tử Phàm trả tiền, cùng Tiểu Hổ rời khỏi quán nhỏ, đến sông Thanh Hà xem sao.

Không ngờ nơi đó đã bị phong tỏa, không vào được.

“Anh Mạc, chuyện đã đồn đại hai tuần rồi mà cảnh sát vẫn chưa lập án, chắc chắn không đơn giản.” Mạc Tử Phàm gật đầu.

Trời đã tối, Mạc Tử Phàm bảo Tiểu Hổ về trước, ngày mai sẽ đến Tuyết Đường Các hỏi thăm, xem có thể moi được tin tức gì không.

Ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đến Tuyết Đường Các để tìm hiểu, nhưng lại bị Trương Phong chặn lại.

Chương 365

Hắn muốn đưa họ đến Thanh Hà sơn trang ngâm suối nước nóng.

Mạc Tử Phàm từ chối Trương Phong, nhưng lại bị người của hắn khiêng lên, ném vào trong xe.

"Gần đây cậu đang điều tra chuyện ma quỷ đó à?" Trương Phong vừa lái xe, đột nhiên hỏi một câu.

Mạc Tử Phàm nghe vậy lập tức có chút tức giận.

"Anh theo dõi tôi?" Trương Phong lắc đầu, cười đáp: "Cậu không ngây thơ đến mức nghĩ rằng mấy ngày sau tôi sẽ để cậu đi chứ?" Trước đó đã cảm thấy có chút kỳ lạ, bây giờ Mạc Tử Phàm không còn nghĩ vậy nữa.

Người này bề ngoài quân tử, e rằng sau lưng lại âm hiểm.

Cũng không biết những lời Tiểu Hổ nói có phải thật không, hắn có chút sợ hãi rồi.

"Không cần căng thẳng, bạn đồng hành của cậu có thể đi, nhưng cậu phải ở lại.

Ông chủ của tôi cần tìm một thứ." Mạc Tử Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liền hỏi: "Gã mặt nạ đó bảo tôi tìm thứ gì?

Anh không phải là Quỷ Sát trong truyền thuyết sao?

Đến cả anh cũng không tìm được thì tôi làm sao tìm được!" Trương Phong có chút kinh ngạc, không ngờ cậu nhóc trước mặt lại nghe nói về Quỷ Sát.

Để tránh bị hiểu lầm, Trương Phong giải thích: "Tôi không phải Quỷ Sát đâu, đừng nhận nhầm người." "Vậy thanh đao đen trên người

anh là sao?" Cậu nhóc này cũng biết về thanh đao đen sao?

Trương Phong ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng vẫn tiếp tục giải thích: "Là ông chủ tặng tôi, hàng nhái thôi.

Tôi cũng không biết là thật hay giả.

Nếu cậu muốn chơi, tôi cho cậu mượn mấy ngày chơi thử, thế nào?" Mạc Tử Phàm vội vàng xua tay, hắn không thiếu đồ chơi.

Lỡ bị người ta gài bẫy thì không hay, ra ngoài phải cẩn thận một chút.

Vài ngày sau, Tiểu Vu Nữ lấy lý do về tộc, rời khỏi trấn Thanh Hà.

Mạc Tử Phàm cũng bị giữ lại, Trương Phong không cho đi, cũng không thấy hắc y nhân bảo hắn đi tìm thứ gì.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ cứ bị nhốt trong phòng, buồn chán không chịu nổi.

Tiểu Hổ cuối cùng không nhịn được nữa, đẩy cửa sổ ra, nói với Mạc Tử Phàm: "Anh Mạc, em nhảy xuống từ đây, chúng ta trốn đi!" "Vô dụng thôi đồ ngốc.

Tối nay Trương Phong không phải đã đồng ý đưa anh đi ăn tối sao, lúc đó tìm cơ hội chuồn đi." "Vậy còn anh thì sao?

Không đi cùng à?" Tiểu Hổ nhảy lên cửa sổ, rồi lại nhảy xuống.

"Anh không đi, nếu không Tiểu Vu Nữ sẽ gặp nguy hiểm." Khốn kiếp!

Trương Phong đúng là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi!

Tiểu Hổ thầm chửi trong lòng, nhưng không muốn Mạc Tử Phàm lo lắng, liền gật đầu.

Anh Mạc không đi, Tiểu Hổ âm thầm quyết định cũng không đi.

Đã nói rồi, phải luôn đi theo anh Mạc, có thịt ăn!

Có nguy hiểm cũng sẽ không dễ dàng rời đi.

Tối đó, Trương Phong đưa hai người Mạc Tử Phàm đến một nhà hàng nổi tiếng ở Thanh Hà sơn trang.

Ba người gọi món xong, không lâu sau, thức ăn được dọn lên, mấy người bắt đầu ăn.

Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi: "Em kính anh Phong một ly, anh có thể cho em xem thứ cần tìm không, để em có sự chuẩn bị tâm lý." Mạc Tử Phàm quyết định tiên lễ hậu binh, nếu còn không nói, hắn sẽ nổi điên với gã này.

"Phải hạ đấu mới tìm được.

Cụ thể tìm cái gì, đến lúc đó tôi sẽ nói.

Thời gian xuất phát thì đợi thông báo." Cũng biết điều đấy, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng la hét, là giọng của Tiểu Hổ.

Trong lúc Mạc Tử Phàm và Trương Phong nói chuyện, Tiểu Hổ đi vệ sinh, không ngờ lại đụng phải một tên quan nhị đại thích gây sự.

Chẳng phải có mấy đồng tiền sao?

Có gì mà vênh váo, cứ làm như mình là cái rốn của vũ trụ.

Trong mắt Tiểu Hổ, dám gây sự với cậu, đều là chuyện lớn!

Tiểu Hổ đánh cho tên quan nhị đại kia một trận, đang định nhấc chân đá thêm mấy cái thì mấy người bên cạnh đột nhiên xông tới, khiêng cậu lên, ném xuống sông.

Lúc Mạc Tử Phàm chạy ra thì vừa đúng lúc thấy cảnh Tiểu Hổ rơi xuống nước.

Chương 366

Cứu người quan trọng, lát nữa sẽ xử lý đám người kia sau.

Không chút do dự, Mạc Tử Phàm nhảy xuống nước, vớt Tiểu Hổ.

Sau khi xuống nước mới phát hiện nước một màu đỏ au, xem ra lúc đánh nhau Tiểu Hổ đã bị thương, phải nhanh chóng tìm thấy cậu.

Mạc Tử Phàm lặn xuống nước, tìm một lúc lâu không thấy ai.

Đang định đi chỗ khác tìm thì sau lưng bị ai đó vỗ một cái.

Là Tiểu Hổ.

Mạc Tử Phàm lập tức thở phào một hơi.

Lúc này Tiểu Hổ ra hiệu bơi về phía bên kia.

Không lâu sau, Mạc Tử Phàm phát hiện mình đã bơi đến đáy hồ, nhìn thấy từng đống minh khí.

Dưới đáy hồ lại có minh khí?

Chẳng lẽ dưới đáy hồ là một ngôi mộ?

Suy nghĩ này khiến Mạc Tử Phàm cũng phải kinh hãi.

Hai người nhìn nhau một cái, hiểu rằng lúc này không nên tiếp tục điều tra, để tránh bị người trên bờ hồ nghi ngờ, nên cả hai rời khỏi đó trước.

Sau khi lên bờ, Trương Phong dặn thuộc hạ đưa cho Mạc Tử Phàm quần áo sạch để thay.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ nhận lời.

Mấy người ăn tối xong, Trương Phong đưa họ về phòng.

Đợi người đi xa, Mạc Tử Phàm mới hỏi: “Vết thương trên người

em thế nào?

Có sao không?" "Không sao, vết thương nhỏ thôi, mấy ngày là khỏi." Mạc Tử Phàm không yên tâm, bôi cho cậu một ít thuốc, vết thương cũng được băng bó lại.

"Anh Mạc, em nghi ngờ dưới đáy hồ có giấu một ngôi mộ, và có người đã vào đó." Thấy Tiểu Hổ nghĩ giống mình, Mạc Tử Phàm gật đầu, nói: "Chúng ta đừng vội đánh rắn động cỏ.

Anh nghi ngờ chuyện này có liên quan đến mấy thanh niên đã chết kia." Trước đó cảnh sát điều tra hơn hai tuần rồi cũng cho qua loa, xem ra người đứng sau không đơn giản.

Mạc Tử Phàm muốn tìm hiểu cho ra nhẽ, nói thì dễ, huống hồ hắn còn đang bị người ta giữ lại.

Tại Tuyết Đường Các, hai bóng lưng đặc biệt thu hút sự chú ý.

"Chuyện làm đến đâu rồi?" Hắc y nhân hỏi.

"Thuận lợi.

Đợi ông chủ ra lệnh là có thể xuất phát." Trương Phong cứ cách một khoảng thời gian lại báo cáo tình hình cho hắc y nhân.

Hắn kể lại chuyện tối qua, rồi nói tiếp: "Tối qua có một cậu ấm say rượu, đánh nhau với đệ của Mạc Tử Phàm, sau đó cậu nhóc đó bị đẩy xuống sông.

Thời gian ở dưới đáy hồ có hơi lâu, tôi sợ nó phát hiện ra điều gì, nên…" "Không sao, cứ để nó đi.

Nó cũng không điều tra ra được gì đâu.

Cậu có thể giúp nó vào ngôi mộ đó, lấy thứ cần lấy, tiện thể chiếm được lòng tin của nó, sau này dễ hành động.

Nhưng nhớ kỹ, đừng tiết lộ quá nhiều thông tin." "Vâng!" Trương

Phong đáp lời, hắc y nhân liền cho hắn đi.

Trương Phong về sơn trang trước, tìm mấy người giúp đỡ, định đi tìm Mạc Tử Phàm.

Bên phía Mạc Tử Phàm, hắn và Tiểu Hổ quyết định không thể bị động như vậy, phải tìm cách đi xem sao.

Hắn nghiêm túc nghi ngờ chuyện này có liên quan đến mấy thanh niên đã chết.

"Tiểu Hổ, em lại đến Tuyết Đường Các hỏi thăm đi.

Nếu không đủ tiền thì mang thêm đi." "Vâng." Tiểu Hổ trả lời xong, liền lấy một xấp tiền, rời đi qua cửa sổ.

Dưới lầu Tuyết Đường Các, gã mặt nạ đang hứng thú uống trà.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh trông yêu diễm vô cùng, nhưng ánh mắt lại tràn đầy sát khí.

"Ông chủ, ông phái người đi gây sự với đệ của Mạc Tử Phàm như vậy, không sợ Trương Phong biết rồi trở mặt với ông sao?" Người phụ nữ dường như không sợ hắc y nhân lắm.

"Ha ha… như vậy mới thú vị." Người phụ nữ nghe ra rồi, Trương Phong cũng chỉ giống như cô, chỉ là một quân cờ của người trước mặt mà thôi.

Nhưng cô cũng không quan tâm, người chết vì tiền, chim chết vì mồi, ở đâu có tiền kiếm, cô sẽ đi đến đó.

Trương Phong đi tìm Mạc Tử Phàm.

Chương 367

Mạc Tử Phàm cũng có chuyện muốn hỏi Trương Phong, đúng ý hắn.

Mạc Tử Phàm hỏi Trương Phong có biết dưới đáy sông có một ngôi mộ cổ không, không ngờ gã lại không chút do dự nói đó là mộ cổ của nhà họ Trương.

Chuyện này khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc vô cùng.

Tổ tiên của Trương Phong là một vị tướng nhà Thanh, sau này bảo vệ biên cương, một trận thành danh, được hoàng thượng thăng quan tiến chức.

Chỉ là vị tổ tiên này có sở thích kỳ lạ, thích sưu tầm đồ cổ.

Không biết nghe được lời đồn dân gian nào mà lại cho xây một ngôi mộ dưới nước.

"Hậu duệ của danh môn, sao lại đến nỗi phải làm thuê cho Tuyết Đường Các?" Mạc Tử Phàm cảm thấy Trương Phong cũng không giống người thiếu tiền, nên tò mò hỏi.

Thực ra Trương Phong một mặt là để trốn tránh truy sát, mặt khác chính vì thiếu tiền nên mới đến Tuyết Đường Các.

Chỉ cần ký hợp đồng với Tuyết Đường Các, bất kể là người thế nào cũng có thể vào đây trở thành một thành viên.

Tuyết Đường Các bề ngoài là kinh doanh trà, nhưng ngầm tập hợp không ít thế lực, đa phần đều nhắm vào việc tìm kiếm bảo vật.

"Chuyện dài lắm, sau này có cơ hội sẽ giải thích." Trương Phong không muốn giải thích nhiều về quá khứ không mấy tốt đẹp đó, rồi nói tiếp: "Tôi hy vọng cậu có thể cùng tôi vào mộ xem sao, để xem ai

đã quấy rầy sự yên nghỉ của tổ tiên tôi.” Mạc Tử Phàm đang định bàn bạc với Trương Phong, không ngờ gã lại nói trùng ý với mình.

Những nghi vấn trước đó đều được giải quyết, bây giờ lại được sự cho phép của người đứng sau, việc hạ đấu đã được quyết định.

Ngày hôm sau, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ trang bị đầy đủ, dưới sự dẫn dắt của Trương Phong, đi về phía sông Thanh Hà.

Trương Phong đưa họ đến một nơi khá kín đáo, ba người lưng đeo ba lô, chỉ vài phút sau đã chìm xuống đáy sông.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ theo sát phía sau.

Quả nhiên không lâu sau, đã nhìn thấy cửa mộ.

Mấy người vào cửa mộ, đi qua một con đường hẹp, đến chỗ rẽ, Trương Phong ra hiệu cho người phía sau dừng lại.

Mạc Tử Phàm tò mò nhìn sang.

Chỉ thấy Trương Phong giơ tay nhấn vào cơ quan bên cạnh, giải thích: “Phía trước là khu vực của Thi nhân ngư, chúng ta phải đi đường vòng.

Cơ quan sẽ mở ra một con đường khác cho chúng ta.” “Thi nhân ngư?

Trong mộ lại có thứ này à?” Lòng hiếu kỳ của Mạc Tử Phàm lại trỗi dậy, không hỏi không chịu được.

“Không biết nữa.

Nghe người ta nói, ngày xưa trong thôn có dịch bệnh, người chết không có chỗ chôn, ném xuống sông cho cá ăn.

Cá bị biến dị, bắt đầu ăn thịt người.

Cũng có lời đồn khác.” Mạc Tử Phàm nghe xong gật đầu, tuy gật

đầu nhưng không hoàn toàn tin.

Sau khi cơ quan được kích hoạt, quả nhiên xuất hiện một con đường mới, ba người tiếp tục tiến về phía trước.

Theo lý mà nói, nếu có người biết ở đây có một ngôi mộ, muốn vào lấy một món bảo vật, sẽ để lại dấu vết, điều tra cũng không khó, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ.

Trương Phong quen thuộc nơi này như vậy, không đơn giản như hắn nói.

Vốn tưởng con đường này đủ an toàn, không ngờ đi chưa được nửa canh giờ đã gặp phải Thi nhân ngư.

"Anh Trương Phong, anh không lừa tôi đấy chứ?

Thứ này thật sự ăn thịt người à?" Mạc Tử Phàm nhìn Thi nhân ngư trước mặt, run lẩy bẩy.

Bây giờ không tin cũng không được, thứ này đang chảy nước dãi, đồng tử màu trắng, gương mặt âm u đáng sợ.

"Mau chạy đi!

Hỏi nhiều làm gì, đợi bị ăn thịt à?!" Tiểu Hổ bị bộ dạng của anh Mạc làm cho buồn cười, nhưng chạy trối chết là quan trọng, cậu không dám cười trên nỗi đau của người khác, kéo anh Mạc chạy về phía sau.

Trương Phong đã biến mất từ lâu.

May mà tốc độ bò của Thi nhân ngư không nhanh, trông có vẻ ngốc nghếch, nên mới thoát được.

Hai người Mạc Tử Phàm chạy thở hổn hển, định ngồi xuống nghỉ một lát rồi tiếp tục chạy, nhưng mông chưa chạm đất, Trương Phong đã quay lại nói: "Phía trước cũng có mấy con Thi nhân ngư, tôi nghi

ngờ cơ quan đã bị ai đó động tay động chân.” Trương Phong quay lại báo một tin chết người, Mạc Tử Phàm lúc đó hoảng hồn.

Trong ba người, võ công của hắn là kém nhất, sao không hoảng được?

“Trước đây tôi đã nghiên cứu bản đồ mộ.

Tổ tiên của tôi chắc cũng đã lường trước tình huống này.

Gần đây chắc chắn có cơ quan, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra cơ quan trước khi Thi nhân ngư đuổi tới!” Mạc Tử Phàm nghe vậy, lập tức hành động.

Chương 368

Chỉ cần có một tia hy vọng sống, hắn sẽ không ngồi chờ chết.

Ba người nhanh chóng áp sát vào tường mộ đạo, dùng tay sờ soạng, xem có tìm được gì không.

Ba người sờ một lúc lâu, mộ đạo vẫn không có gì thay đổi.

Mạc Tử Phàm hỏi: "Mộ đạo dài như vậy, cơ quan có thể tình cờ đặt ở đây không?" Trương Phong nghe vậy, hạ tay xuống.

Lời của Mạc Tử Phàm có lý, chỉ là trong lòng hắn vẫn luôn cầu nguyện nơi này có cơ quan mà thôi.

"Không kịp nữa rồi, liều mạng thôi!" Tiểu Hổ vội vàng nói, cầm chiếc rìu trên tay, ra thế muốn quyết chiến với Thi nhân ngư.

Mạc Tử Phàm có chút lo lắng, muốn ngăn Tiểu Hổ lại, nhưng cậu đã xông lên.

Hắn không thể trơ mắt nhìn Tiểu Hổ đi nộp mạng, liền chạy theo.

Trương Phong thấy tình thế, lúc này cũng chỉ có thể quần thảo với Thi nhân ngư một phen, chớp lấy thời cơ liền nói: "Đừng để bị nước dãi của Thi nhân ngư dính vào, nước dãi có chứa thi khí.

Người tiếp xúc không lâu, nếu không có ánh mặt trời phơi, da sẽ dễ bị ăn mòn." Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ nghe xong đều gật đầu, khi đối phó với Thi nhân ngư càng thêm cẩn thận.

Lúc này ba người bị Thi nhân ngư bao vây, phạm vi hoạt động ngày càng nhỏ, chỉ có xông ra ngoài mới có cơ hội sống sót.

"Chúng ta không thể kéo dài nữa, thử nằm xuống chui qua bên dưới xem sao." Mạc Tử Phàm thấy tình hình không ổn, hét lên.

Hai người kia gật đầu, ba người cùng hành động.

Khi Mạc Tử Phàm nằm xuống, không biết chạm phải thứ gì, phát ra tiếng "két" một tiếng.

Thi nhân ngư phản ứng khá nhanh, quay đầu nhìn về phía Mạc Tử Phàm.

Lần này thì gay go rồi!

Mạc Tử Phàm né tránh, nhưng mấy con Thi nhân ngư đều tấn công, không có chỗ nào để trốn!

Tiểu Hổ bên cạnh dường như biết ý, đá vào một cái bình bên cạnh.

Chỉ thấy mấy con Thi nhân ngư lập tức thay đổi hướng tấn công.

Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng phản ứng lại.

Ngay từ đầu đã sai rồi, thực ra Thi nhân ngư hoàn toàn không nhìn thấy gì, chúng dựa vào âm thanh để phán đoán xung quanh có con mồi hay không.

Lần này chỉ có thể dùng mắt giao tiếp.

Trương Phong phản ứng lại, định nói gì đó rồi lại nuốt vào, hắn không muốn thu hút sự chú ý của Thi nhân ngư.

Nhưng Tiểu Hổ có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Ba người nín thở, Mạc Tử Phàm ra mấy cái thủ thế, bảo hai người đứng yên tại chỗ, hắn có cách.

Đợi Mạc Tử Phàm đứng dậy, rón rén đi về phía Tiểu Hổ, nhặt cái bình bên cạnh lên, cố gắng hết sức không để nó phát ra tiếng động.

Khi Thi nhân ngư ngày càng đến gần, hắn chớp lấy thời cơ ném cái bình vào bức tường cách đó mấy mét, phát ra tiếng lạch cạch.

Thi nhân ngư quả nhiên lại thay đổi hướng, bơi về phía bức tường đó.

Có một con ở gần, lại thêm mộ đạo chật hẹp, ba người không thể không nằm xuống.

"A a a…!" Đúng lúc này, mộ đạo đột nhiên nứt ra mấy khe hở.

Mạc Tử Phàm ba người không may rơi vào trong hố, vang lên một tràng tiếng la hét.

"Nhanh lên!

Tiểu Hổ, nắm lấy tay anh!" Mạc Tử Phàm gắng gượng nắm lấy một thanh sắt trên vách hố, tay bị ma sát đến rỉ máu.

Nghe vậy, Tiểu Hổ vội vàng nắm lấy tay Mạc Tử Phàm, dùng sức lao vào vách hố, rồi một cú lộn người nắm lấy lan can, đứng vững.

Tiểu Hổ buông Mạc Tử Phàm ra, lúc này Mạc Tử Phàm mới dùng hai tay nắm chặt lan can, chân cũng tìm một thanh lan can khác để đạp lên, ổn định cơ thể.

Nhìn máu tươi trên cánh tay Mạc Tử Phàm, Tiểu Hổ lập tức cảm thấy có chút áy náy, lo lắng hỏi: "Anh Mạc, tay anh không sao chứ?" "Không sao, lát nữa xử lý là được." Mạc Tử Phàm nhìn lên trên, Thi nhân ngư vẫn còn ở đó, nên leo lên là không thể.

Hai người quyết định men theo lan can đi xuống xem phía dưới thế nào.

Trương Phong không may mắn như vậy.

Sau khi rơi xuống, hắn va vào một vật cứng, bị bật lại vào tường, vừa hay kẹt vào khung lan can, không thể cử động được.

Lan can là một khung sắt hình vuông, không lớn không nhỏ.

Chắc là do công nhân xây mộ đào một cái hố, làm thang để dùng.

Chương 369

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ cứ thế đi xuống, giữa đường dường như nghe thấy tiếng động kỳ lạ, nhưng âm thanh không lớn, hai người cũng không để tâm.

Đúng lúc này, chân họ chạm phải một vật mềm mềm.

"Anh Mạc, là Trương Phong!" Tiểu Hổ dùng đèn pin chiếu vào phía dưới chân Mạc Tử Phàm.

May mà Mạc Tử Phàm chưa đạp xuống, nếu không đã đạp trúng Trương Phong rồi.

Mạc Tử Phàm vòng qua một thanh lan can khác, xem xét tình hình.

Phát hiện Trương Phong bị kẹt trong lan can, sắt lan can đã làm hắn bị rách da chảy máu.

"Anh Trương, tỉnh lại đi!" Mạc Tử Phàm vừa gọi vừa vỗ vào mặt Trương Phong.

May mà gọi được, Trương Phong tỉnh lại.

Không thể chậm trễ, Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Hổ, bảo cậu tiếp tục chiếu sáng, rồi Mạc Tử Phàm lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào người mình, sau đó vòng qua, kéo Trương Phong lên.

Hắn sợ trong lúc kéo người, đứng không vững sẽ rơi xuống, nên mới buộc dây thừng.

Như vậy, cứu người sẽ an toàn hơn nhiều.

"Tiểu Hổ, giúp một tay!" Mạc Tử Phàm cẩn thận kéo người ra được một nửa, nhưng không ngờ người này nặng, có chút khó khăn.

Tiểu Hổ nghe vậy, ngậm đèn pin trong miệng, lật người qua nắm

lấy cánh tay trái của Trương Phong.

Cuối cùng hai người hợp sức mới kéo được Trương Phong ra.

"Cảm ơn hai vị, ơn cứu mạng này Trương mỗ xin ghi lòng tạc dạ!" "Anh Phong, anh nói quá lời rồi.

Cứu anh là việc nên làm, tôi cũng không thể bỏ mặc anh được." Mạc Tử Phàm đưa cho Trương Phong một viên thuốc, ăn vào có thể giảm đau, chống mệt mỏi.

Huống hồ còn phải trông cậy vào Trương Phong dẫn đường.

Cũng không biết đây là đâu, phía dưới lại có gì, phải càng thêm cẩn thận, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ.

Đương nhiên Mạc Tử Phàm cũng đưa cho Tiểu Hổ một viên, hắn cũng ăn một viên.

Ba người nghỉ ngơi tại chỗ mười phút rồi tiếp tục lên đường.

Khi đi xuống, Mạc Tử Phàm mắt tinh, nhìn thấy vách hố mọc đầy dây leo xanh rậm rạp.

Tiểu Hổ cũng nhìn thấy, nói: "Anh Mạc, là cây trường xuân, nhưng em không biết tại sao nó lại mọc ở đây." Cây trường xuân cực kỳ ưa nắng, ở nơi ẩm ướt, tối tăm không thích hợp để sinh trưởng.

Mạc Tử Phàm dùng đèn pin chiếu xung quanh một vòng, phát hiện cái hố này có chút ẩm ướt âm u, cây trường xuân không thể nào mọc ở đây được.

Mạc Tử Phàm hướng ánh mắt về phía Trương Phong, dù sao Trương Phong cũng là hậu nhân của chủ nhân ngôi mộ, hỏi xem hắn có biết nguyên nhân không.

"Tôi cũng không rõ, nhưng tôi luôn cảm thấy đã thấy nó ở đâu rồi, nhưng không nhớ ra." Trương Phong vừa nói, vừa đưa tay ra định

chạm vào dây leo, nhưng bị Mạc Tử Phàm nhanh chóng giơ tay ngăn lại.

"Một trong ba điều cấm kỵ khi hạ đấu, trong trường hợp không biết rõ, không được chạm vào bất cứ thứ gì trong mộ." Trương Phong liếc nhìn Mạc Tử Phàm, có chút kinh ngạc.

Cậu nhóc này biết cũng nhiều đấy, xử sự cũng cẩn thận, cuối cùng Trương Phong đành thôi.

Sau đó mấy người tiếp tục đi xuống, càng đi càng cảm thấy không ổn.

Mạc Tử Phàm cảm giác tiếng động nghe được lúc trước, giờ càng rõ hơn, có thể xác nhận là tiếng nước chảy.

Lúc này Tiểu Hổ bên cạnh bị tiếng động làm cho tâm phiền ý loạn, hét lớn một tiếng: "Cút đi!" Mạc Tử Phàm cảm thấy Tiểu Hổ có chút khó hiểu, nhưng nhanh chóng nhận ra tình hình không ổn, lập tức bịt tai lại, rồi hét lớn với Tiểu Hổ: "Tiểu Hổ, mau bịt tai lại, chắc chắn em đã nghe thấy tiếng động không sạch sẽ." Nghe vậy, Tiểu Hổ nhanh chóng bịt tai lại.

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho Trương Phong cũng bịt tai lại.

Sau đó Mạc Tử Phàm nhìn Tiểu Hổ nói: "Tiểu Hổ, vừa rồi em nghe thấy tiếng gì?" "Tiếng chuông!

Khó nghe lắm, khiến em cảm thấy vô cùng buồn nôn." Mạc Tử Phàm lập tức mặt tái mét.

Hắn nghe thấy lại là tiếng nước chảy, có chút dồn dập, nhưng không đến nỗi khiến hắn cảm thấy buồn nôn như Tiểu Hổ.

Trương Phong bên cạnh cũng nhận ra điều không ổn.

Mạc Tử Phàm nhìn hắn, Trương Phong biết hắn muốn hỏi gì, liền

nói: “Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy.” Lần này Mạc Tử Phàm hoảng rồi, tại sao Tiểu Hổ nghe thấy lại là tiếng chuông?

“Nhét cái này vào tai đi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây rồi tính.” Trương Phong lấy ra một cuộn bông, nói với Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ.

Mạc Tử Phàm cũng lười hỏi tại sao Trương Phong lại có thứ này, nhận lấy bông nhét một ít vào tai, tiện thể đưa một ít cho Tiểu Hổ, phần không dùng hết bảo Tiểu Hổ giữ lại để sau này dùng.

Ba người lại tiếp tục đi xuống, đi được nửa giờ, cuối cùng cũng thấy mặt đất, thật không dễ dàng.

Mạc Tử Phàm rời khỏi vách hố, bước lên mặt đất.

Tuy đã dùng bông bịt tai, nhưng Mạc Tử Phàm vẫn cảm nhận được xung quanh có tiếng nước chảy truyền đến, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 370

Xung quanh hoàn toàn không có nước, sao lại có tiếng nước chảy chứ?

Cảm giác nguy hiểm ngày càng mãnh liệt, Mạc Tử Phàm nói: "Đối diện có một con đường mộ, chúng ta mau rời khỏi đây!" "Tiểu Hổ đâu?!" Mạc Tử Phàm và Trương Phong chui vào mộ đạo, quay đầu lại mới phát hiện Tiểu Hổ không theo kịp.

Đi lâu như vậy mà không phát hiện Tiểu Hổ không ở phía sau, Mạc Tử Phàm thầm trách mình sơ suất.

"Mạc Tử Phàm, đi đâu vậy?" Trương Phong bị nơi quỷ dị âm u này dọa cho toàn thân run rẩy, kéo Mạc Tử Phàm định nhanh chóng rời đi.

"Tìm Tiểu Hổ chứ sao.

Đừng quên, lúc trước tôi và Tiểu Hổ liều mạng cứu anh ra, bây giờ anh có thể báo ơn rồi đấy." Thấy Mạc Tử Phàm đã nói vậy, Trương Phong mặt dày đến mấy cũng không thể nuốt lời, đành cùng Mạc Tử Phàm quay lại tìm Tiểu Hổ.

"Tiểu Hổ, em ở đâu?

Có nghe anh nói không?

Nếu nghe thấy thì trả lời anh một tiếng." Mạc Tử Phàm quay lại thì đã không thấy bóng dáng Tiểu Hổ đâu.

Nơi lớn thế này, Tiểu Hổ có thể trốn đi đâu được chứ?

Tiểu Hổ ngay lúc chuẩn bị bước lên mặt đất, đột nhiên bị dây leo xung quanh quấn chặt tay chân.

Cậu phát ra tiếng động, nhưng cũng không thể la lên được, chỉ đành trơ mắt nhìn bóng lưng anh Mạc rời đi.

Ngàn vạn lần không ngờ, những dây leo này lại tấn công người.

Càng giãy giụa muốn thoát ra, lại càng bị dây leo trói chặt.

Khi Mạc Tử Phàm quay lại gọi, cậu kích động vô cùng, thậm chí có chút cảm động.

Để cho anh Mạc phát hiện, Tiểu Hổ dùng hết sức toàn thân cử động, lại bị dây leo trói chặt hơn.

Nhưng may mà Mạc Tử Phàm tinh ý, phát hiện ra một đám dây leo dày cộm trên tường đang động đậy!

Trực giác mách bảo hắn, Tiểu Hổ ở trong đó!

Mạc Tử Phàm không chút do dự, lập tức rút con dao ở thắt lưng ra, chém về phía dây leo.

Dây leo giòn, một nhát là đứt, nhưng chỗ bị chém lại chảy ra một lượng lớn chất lỏng màu đỏ.

Mạc Tử Phàm lại gần ngửi, lập tức mặt biến sắc, là… máu?!

Trương Phong lại gần cũng ngửi thấy, vội vàng nói: "Tôi nhớ ra rồi, bà tôi từng nói với tôi, thứ này gọi là Hấp Huyết Tiển, chuyên hút máu người." Nhận ra Tiểu Hổ đang gặp nguy hiểm, Mạc Tử Phàm chém càng nhanh hơn.

Trương Phong bên cạnh cũng giúp một tay lấy dao chém.

Khi cứu được Tiểu Hổ ra, cậu đã hôn mê.

Tay của Mạc Tử Phàm và Trương Phong đều dính đầy máu, trông rất đáng sợ.

Vốn định đợi Tiểu Hổ tỉnh lại rồi tính, Mạc Tử Phàm vừa ngồi

xuống, sau lưng bị thứ gì đó đâm vào.

Quay đầu lại nhìn, là Hấp Huyết Tiển.

Thứ này sau khi bị chém có thể tự lành.

Chỉ thấy đám Hấp Huyết Tiển công thế hung mãnh, như gặp được món ngon, lần lượt áp sát Mạc Tử Phàm ba người.

Mạc Tử Phàm thấy tình thế, lập tức xông lên, bế Tiểu Hổ, lao về phía cửa mộ đạo đối diện.

Trương Phong dẫn đường phía trước, Mạc Tử Phàm cõng Tiểu Hổ liều mạng chạy trong mộ đạo.

Chạy được một lúc, Mạc Tử Phàm phát hiện người trên lưng có động tĩnh, xem ra Tiểu Hổ đã tỉnh.

"Anh… Mạc, đừng lo cho em, anh đi trước đi." Tiểu Hổ có chút khó khăn, trông rất yếu.

Trong vòng mười phút ngắn ngủi, Tiểu Hổ bị Hấp Huyết Tiển bao bọc, hút máu.

Cậu sợ liên lụy đến anh Mạc nên mới bảo Mạc Tử Phàm đừng lo cho mình.

"Nói nhảm gì thế, phải đi thì cùng đi!

Anh sẽ không bỏ mặc em đâu." Huống hồ chính hắn đã đưa Tiểu Hổ xuống mộ, dù thế nào cũng sẽ không bỏ rơi cậu.

Mạc Tử Phàm vừa nói, vừa xem xét vết thương của Tiểu Hổ.

Cánh tay và chân của cậu đều đầy vết thương, do Hấp Huyết Tiển đâm vào để lại.

"Tiểu Hổ, đây là thuốc do tộc nhân tôi truyền lại.

Tôi cũng không biết có tác dụng không, mau uống thử đi.

Chương 371

Tuy Hấp Huyết Tiển không có độc, nhưng mọc lâu năm ở nơi này, chắc chắn đã hấp thụ lượng lớn thi khí." Trương Phong vừa nói, vừa lấy ra viên đan dược trong ba lô.

Tiểu Hổ liếc nhìn Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm tin rằng lúc này Trương Phong sẽ không hại họ, ra hiệu cho Tiểu Hổ yên tâm uống thuốc.

Quả nhiên sau khi uống thuốc, Tiểu Hổ cảm thấy khỏe hơn nhiều, lập tức cười nói: "Cảm ơn anh Trương Phong!" Trước đó Mạc Tử Phàm nói Trương Phong không phải là Quỷ Sát mà họ biết, thanh đao đó là hàng nhái, lúc đầu Tiểu Hổ không tin.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Trương Phong, cậu dần dần thay đổi thái độ với hắn.

Trương Phong xua tay, nói một câu không cần khách sáo, sau đó mấy người đạt được thỏa thuận, nghỉ ngơi tại chỗ mười phút rồi tiếp tục lên đường.

Mộ đạo tối hơn cái hố bên ngoài, khắp nơi đều là mạng nhện.

Mạc Tử Phàm không hiểu, ở nơi âm u thế này, nhện có thể tìm được con mồi để ăn không?

Tiếp tục đi về phía trước một lúc mà không thấy điểm cuối, Trương Phong mệt mỏi có chút uể oải, nói với Mạc Tử Phàm: "Chúng ta không phải đã vào một con đường cụt chứ?" Mạc Tử Phàm cũng không rõ, không biết phải phán đoán thế nào.

Trương Phong thấy hắn không trả lời, thở dài rồi tiếp tục kể.

Lúc Trương Phong còn nhỏ, bà nội thường kể cho hắn nghe

chuyện trong mộ.

Ông nội hắn thế hệ đó, để bảo vệ lăng mộ tổ tiên, thường xuyên xuống mộ bắt người.

Bà nội kể, ông nội mỗi lần xuống mộ, về nhà đều sẽ phát điên một trận, khoảng một tuần.

Sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy hơn một năm, sau này bà nội cũng quen, cứ thế mấy năm.

Vốn dĩ bà nội tưởng ông nội không biết chuyện này, sau đó ông nội mới kể cho bà nghe những chuyện hung hiểm gặp phải trong mộ.

Lời tiên tri của ông nội không nghi ngờ gì là ác mộng của mấy đời tộc nhân nhà họ Trương: Gia tộc họ Trương đã bị hạ chú, mỗi thế hệ đều sẽ mắc bệnh điên.

"Loại bệnh này thường có xu hướng di truyền, sao lại liên quan đến thuật hạ chú được?" Mạc Tử Phàm bên cạnh im lặng lắng nghe, có nghi vấn liền hỏi.

"Hình như có liên quan đến một vu sư Bắc Mộ mà tổ tiên quen biết.

Tương truyền là từ Bắc Mộ, cũng có người nói là từ Tây Vực." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ nhìn nhau.

Điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc nhất là tổ tiên của Trương Phong tuy là đại tướng, nhưng lại tin vào mấy thứ vu thuật, dính líu đến thế lực khác.

Có lời tiên tri của ông nội Trương Phong, Mạc Tử Phàm bừng tỉnh ngộ.

Theo lời Trương Phong, vậy thì việc hắn đưa họ vào mộ cổ nhà

họ Trương, không đơn thuần chỉ để truy tìm tung tích kẻ trộm mộ.

"Tiểu Hổ!

Em sao vậy?!" Mạc Tử Phàm đang suy nghĩ, nhìn Tiểu Hổ bên cạnh đang không ngừng gãi ngứa khắp người, lo lắng hỏi.

"Anh Mạc, em ngứa khắp người, nhưng càng gãi càng ngứa, không dừng lại được." Mạc Tử Phàm nghe vậy, tiến lên vạch áo Tiểu Hổ ra, nhìn thấy đầy những con Hấp Huyết Tiển.

Thứ này âm hồn không tan à?

"Trương Phong, có cách nào không?" Mạc Tử Phàm nhìn Trương Phong hỏi.

"Xem ra thứ này có thể ký sinh.

Dùng lửa thử xem.

Chắc ngoài Tiểu Hổ ra, trên người chúng ta cũng đầy Hấp Huyết Tiển rồi." Mạc Tử Phàm nghe vậy, vạch áo mình lên.

Quả nhiên như lời Trương Phong nói, trên người hắn cũng đầy Hấp Huyết Tiển, trông rất đáng sợ.

Có lẽ do tiềm thức tác động, Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu thấy ngứa, nhưng không dám gãi, sợ sẽ giống như Tiểu Hổ.

Cố nhịn ngứa, hắn châm một ngọn đuốc, đến gần Tiểu Hổ.

Chỉ thấy đám Hấp Huyết Tiển nhanh chóng rời khỏi người cậu.

Xem ra đuốc thật sự có tác dụng!

Mạc Tử Phàm nhanh chóng đuổi hết Hấp Huyết Tiển cho Tiểu Hổ, rồi dí đuốc lại gần mình.

Không lâu sau, Hấp Huyết Tiển trên người hắn cũng biến mất.

Trương Phong cũng châm một ngọn đuốc, đuổi hết Hấp Huyết

Tiển trên người mình đi.

Hiện tại trong ba người, cơ thể Tiểu Hổ là đáng sợ nhất.

Trước đó cậu tưởng gãi không sao, ai ngờ càng gãi càng không ổn, cả người đều đầy vết máu.

Chương 372

Mạc Tử Phàm ba người mỗi người châm ba ngọn đuốc, để Hấp Huyết Tiển không dám lại gần.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng chỉ vài phút sau, Mạc Tử Phàm nghe thấy tiếng "chi chi" truyền vào tai, hắn cảnh giác nói: "Mọi người cẩn thận!

Có tiếng động lạ!" "Ở phía sau!" Trương Phong cũng nghe thấy tiếng động, phán đoán nó phát ra từ phía sau.

Tiếng động đó ngày càng lớn, đang đến gần!

Ba người nhanh chóng tụ lại, quan sát xung quanh, nhưng không phát hiện mục tiêu.

Đúng lúc này có mấy giọt nước rơi xuống mặt Mạc Tử Phàm.

Hắn hoảng hốt ngẩng đầu lên, giật nảy mình.

Trên đầu là một con nhện khổng lồ!

Tiểu Hổ và Trương Phong thấy vậy cũng ngẩng đầu nhìn lên, cả hai sợ đến toát mồ hôi tay.

"Chạy mau!" Mạc Tử Phàm trao đổi ánh mắt với hai người, cả ba nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, co cẳng bỏ chạy.

Trương Phong bọc hậu, Tiểu Hổ bị thương nên chạy ở giữa, Mạc Tử Phàm xông lên phía trước, chẳng thèm để ý đến mạng nhện chắn đường, điên cuồng lao tới để thoát khỏi con nhện đáng sợ kia.

Xem ra họ đã sấm vào ổ nhện, những con nhện này to lớn dị thường, cái miệng đủ sức nuốt chửng một người, trông vô cùng kinh hãi.

“Phía trước có một cánh cửa đá!” Mạc Tử Phàm mừng rỡ, có hy vọng cứu mạng rồi.

“Nhanh!

Tìm cơ quan!” Trương Phong nhắc nhở, rồi lập tức đi đến mò mẫm trên vách mộ, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ cũng tham gia vào việc tìm kiếm cơ quan.

Tìm một lúc lâu mà không thấy gì, vẻ mặt Tiểu Hổ không khỏi lộ ra sự lo lắng bất an.

Mạc Tử Phàm biết rằng việc tìm cơ quan không thể vội vàng được, nên lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Hắn phát hiện hai bên cửa đá có dựng hai cột đá, trên đỉnh cột có đặt một ngọn đèn dầu.

Mạc Tử Phàm giơ tay đưa ngọn đuốc lại gần ngọn đèn, chẳng mấy chốc, ngọn đèn dầu đã sáng lên.

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho Trương Phong, bảo anh thắp sáng ngọn đèn dầu ở phía bên kia.

Ngay khoảnh khắc ngọn đèn đó được thắp lên, cửa đá đột nhiên chuyển động.

Cả ba người mỉm cười, Mạc Tử Phàm nói với hai người kia: “Mau vào cửa đá.” Đợi họ vào rồi, Mạc Tử Phàm lấy từ trong túi ra một túi bột lớn, sau đó rắc bột lên mặt đất.

Rắc xong, hắn vội vã tiến vào cửa đá, đuổi kịp Tiểu Hổ và Trương Phong.

Sau khi cả ba vào trong, cửa đá lập tức đóng lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến cả ba người Mạc Tử Phàm chết lặng.

Vì chạy trốn, trong một cơ duyên tình cờ, họ đã tiến vào bên trong một ngôi mộ cổ.

Trước mắt họ là một cái chuông đá khổng lồ, đặt trên một cây hoan.

Cây hoan rất lớn, rễ cây to nhưng thân đã khô héo.

"Đi, chúng ta xuống dưới xem sao," Trương Phong đề nghị.

"Lăng mộ của tổ tiên sao?" Mạc Tử Phàm tò mò hỏi một câu, chỉ thấy Trương Phong lắc đầu.

Anh nhớ trong bản đồ, cảnh tượng xung quanh lăng mộ tổ tiên không phải như thế này.

Việc có người xây dựng mộ thất như vậy đã làm thay đổi quan niệm trước đây của anh về mộ cổ.

Thấy người ta không nói gì, Mạc Tử Phàm cũng không hỏi tiếp.

Đã vào trong, đường lui cũng không còn, chỉ có thể xuống dưới xem rốt cuộc là thế nào.

Ba người nhanh chóng trèo xuống theo thân cây, khi đi ngang qua chiếc chuông đá khổng lồ, ai cũng cảm thấy thật khó tin.

Tiểu Hổ bên cạnh đột nhiên nhớ lại âm thanh nghe được trước đó, nói: "Anh Mạc, anh còn nhớ không?

Trước đây em nghe thấy tiếng chuông, liệu có phải do cái chuông đá này phát ra không?" Được Tiểu Hổ nhắc vậy, Mạc Tử Phàm bắt đầu để tâm.

Cả ba dừng lại gần chuông đá, dùng tay gõ một lúc lâu, nhưng hoàn toàn không có âm thanh nào phát ra.

Sau đó Mạc Tử Phàm nghĩ lại, rồi từ bỏ, cảm thấy mình hơi ngốc, nếu chuông mà kêu được mới là lạ.

Cả nhóm rời khỏi chuông đá, xuống đến mặt đất.

Chương 373

"Ai đó!

Ra đây cho tôi!" Trương Phong vừa xuống đã nghe thấy tiếng người nói.

Chưa đầy vài phút, quả nhiên có mấy người đi ra, trong đó có một lão già, một người chú trung niên và hai thanh niên trai tráng.

"Các người là ai?" Gã trung niên ở phía đối diện hỏi.

Trương Phong suy nghĩ rồi đáp: "Mấy người chúng tôi đi săn ở núi Thanh Hà, không may rơi xuống bẫy, đang tìm đường ra thì vô tình lạc vào khu mộ này." Đối phương nghe xong liền phá lên cười ha hả, gã trung niên kia mỉa mai một câu: "Người trẻ tuổi, nói dối cũng phải bịa ra lý do nào nghe được một chút chứ!" Vừa nói, gã trung niên vừa cố ý đi tới chạm vào chiếc ba lô sau lưng Trương Phong.

Bên trong ba lô đều là đồ dùng để đổ đấu, người trong nghề nhìn qua là biết ngay.

Bị bóc mẽ, Mạc Tử Phàm cũng không giấu giếm nữa mà nói thẳng mục đích của mình.

"Mọi người đều là dân đổ đấu, sao không hợp tác cùng nhau, như vậy cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, phải không?" Lão già đi đầu lên tiếng trước, lúc lão nói, mấy người phía sau cũng nhao nhao phụ họa.

Trương Phong vốn định từ chối hợp tác, anh không muốn đi cùng đám trộm mộ này, nhưng không ngờ Mạc Tử Phàm lại quyết định trước, đồng ý với đề nghị của lão già kia.

"Nhị gia, bên kia có một cái quan tài, xem chất gỗ của nó là loại dược liệu thượng hạng, tôi đoán bên trong chắc chắn có bảo bối!"

“Được, đi mở ra xem!” Sau khi lão già cho phép, đám trộm mộ kia liền xúm lại gần chiếc quan tài.

“Đừng động vào cái quan tài đó!” Mạc Tử Phàm cảm thấy cái quan tài đó rất nguy hiểm, tùy tiện mở quan tài của người xưa cũng là hành vi đại bất kính.

“Không được động?

Tại sao không được động?

Dựa vào đâu?

Muốn chiếm làm của riêng à?” Gã trung niên nổi giận, đẩy Mạc Tử Phàm sang một bên rồi tiếp tục quát: “Ngây ra đó làm gì, mau mở quan tài ra!” Hai thanh niên nghe lệnh liền lập tức ra tay.

“A a a...!” Chưa đầy vài phút, tiếng hét thảm thiết của hai người đã vang lên.

Tình hình này khiến mọi người sợ hãi vô cùng, Nhị gia kia nhìn chằm chằm vào quan tài, sắc mặt xám ngoét, trán vã mồ hôi lạnh.

Tay của hai thanh niên bên cạnh máu tươi đầm đìa, la hét không ngừng, cả hai đau đớn đến mức ngã quỵ xuống đất.

Chỉ một lúc sau, hai thanh niên đó phun ra một lượng lớn máu tươi, trợn mắt rồi tắt thở.

Người đã chết mà khóe miệng vẫn không ngừng chảy máu, cả đám người đứng nhìn đều có chút bối rối.

Bề mặt quan tài đã bị tẩm kịch độc, nhìn triệu chứng của hai thanh niên đã chết là biết.

Cảnh tượng này khiến Nhị gia kia sợ đến mặt mày tái mét, miệng há hốc nhưng không nói nên lời.

Có lẽ vì không nghe lời Mạc Tử Phàm nên lão cảm thấy xấu hổ.

Nhưng chính sự ngu dốt của lão đã hại chết hai mạng người vô tội!

Chưa đầy vài phút, từ phía sau cây hoan, một gã béo đen thui đi ra.

Gã béo đen đó chào hỏi Nhị gia và gã trung niên, Mạc Tử Phàm lờ mờ nghe được một hai chữ, vì khoảng cách xa nên không nghe rõ.

Xem ra gã béo đen này cùng một phe với họ, vì Mạc Tử Phàm thấy hắn đang thay găng tay, ngay sau đó cả hai cùng lao về phía chiếc quan tài kia.

Mạc Tử Phàm đi tới nói thẳng: "Vị chú đây, hại chết hai mạng người vẫn chưa đủ sao, còn muốn hại chết tất cả chúng tôi à?" "Ha ha... thằng nhóc, mày nói nhảm gì thế!

Trước khi xuống mộ chẳng phải ai cũng đã chuẩn bị tâm lý sẽ chết rồi sao?" Gã trung niên nói xong liền ra hiệu cho gã béo đen tiếp tục hành động.

Nắp quan tài rất nặng, dường như được mạ một lớp vàng bên trong.

Chưa đầy mười phút, hai người hợp sức cuối cùng cũng nhấc được một góc quan tài lên.

Đúng lúc này, một bàn tay âm u đáng sợ đột nhiên thò ra từ trong quan tài, tóm chặt lấy cánh tay của gã trung niên, lôi gã vào trong.

Sắc mặt gã trung niên trắng bệch, không ngừng giằng co cánh tay nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của bàn tay đó.

Nỗi sợ hãi vô danh khiến gã trung niên trán vã mồ hôi lạnh, Mạc Tử Phàm và hai người bên cạnh nhìn thấy cảnh đó nhưng lại tỏ ra thờ ơ.

Gã béo đen bên cạnh có vẻ là kẻ tham sống sợ chết, vừa thấy gã

trung niên bị bàn tay âm u kia tóm lấy, liền sợ hãi bỏ chạy, nhưng lại bị gã trung niên giữ lại.

Gã trung niên bất mãn nói: "Hắc Bàn Tử, lúc đầu nếu không phải tao nhờ vả Nhị gia, mày nghĩ mày vào được đây sao?

Mau giúp tao gỡ tay ra!" Gã Hắc Bàn Tử kia hoàn toàn không nể tình, chỉ muốn chạy khỏi cái quan tài đáng sợ đó.

Ánh mắt gã trung niên lộ rõ vẻ căm hận, lúc này người được gọi là Nhị gia mới ra tay.

Chỉ thấy Nhị gia thân thủ bất phàm, nhanh như chớp lao đến gần quan tài, chỉ vài chiêu đã hất văng nắp quan tài lên không trung.

Mạc Tử Phàm và hai người kia kinh ngạc không thôi, lúc này họ mới phát hiện Nhị gia biết võ công, nội công rất thâm hậu, xem ra vị Nhị gia này mới là nhân vật cấp đại lão.

Chương 374

Nhưng sau khi mở nắp quan tài ra, điều khiến mọi người bất ngờ là bên trong không hề có bàn tay âm u đáng sợ nào!

Trong quan tài chỉ có vàng bạc châu báu.

Tại sao bàn tay đó lại biến mất vô cớ?

Ngay lúc mở nắp quan tài sao?

Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, dường như có nguy hiểm đang đến gần.

"Đa tạ ơn cứu mạng của Nhị gia!" Gã trung niên nói lời cảm ơn, sau đó hai mắt sáng rực nhìn vào những món bảo vật trong quan tài.

Nhị gia kia liếc nhìn một cái, dường như không hứng thú với những món bảo vật này, ngược lại gã Hắc Bàn Tử và gã trung niên thì rất quan tâm.

"Bàn Tử, thấy chết không cứu, mày cứ đợi đấy cho tao, hừ!" Chỉ thấy gã Hắc Bàn Tử kia cầu xin: "Chú à, chú xem tình hình lúc đó, cháu cũng lực bất tòng tâm mà." Lúc này Nhị gia lên tiếng: "Đừng cãi nữa, mau tìm cho ta!

Nếu không tìm được ta sẽ ném các người đi cho cá ăn." Nghe vậy, hai người kia vô cùng hoảng sợ, vội vàng tìm kiếm trong quan tài.

Mạc Tử Phàm tò mò không biết Nhị gia muốn tìm thứ gì, nhưng cũng không hỏi.

Dù sao trước đó hắn vẫn luôn ngăn cản họ động vào quan tài, giờ biết Nhị gia võ công cao cường, hắn không dám nói năng linh tinh nữa.

“Nhị gia, không có thứ ngài cần tìm.” Nhị gia nghe xong, lập tức đáp: “Mau thu dọn đồ đạc, rời khỏi đây.” Gã Hắc Bàn Tử và gã trung niên nghe nói phải đi, liền nhanh chóng vơ vét một ít bảo vật vào ba lô của mình.

Mạc Tử Phàm và mấy người cũng đi theo, đang định rời khỏi đây thì chiếc chuông đá trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông vang lên từ thạch chung đinh tai nhức óc, khiến người ta đầu váng mắt hoa, không phân biệt được phương hướng.

Mạc Tử Phàm lắc lắc đầu, sau khi mở mắt ra, nhìn thấy cảnh vật xung quanh có chút mơ hồ.

Hắn cố gắng đi về phía trước vài bước, phát hiện phía trước có một cây cầu.

Vốn dĩ không muốn đi, nhưng Mạc Tử Phàm lại không thể kiểm soát được bản thân, như thể có ai đó đang cứng rắn kéo hắn đi về phía cây cầu đó.

Sương mù dày đặc, Mạc Tử Phàm hô hấp có chút dồn dập, chẳng mấy chốc đã bị ép đến gần cây cầu, cảm giác như bị kéo lên cầu.

Mạc Tử Phàm đi được vài bước, đột nhiên một bóng lưng quen thuộc xuất hiện trước mặt, hắn cố gắng gọi một tiếng: “Tiểu Hổ?

Là cậu sao?” Nhưng bóng lưng đó không hề có phản ứng, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tử Phàm cảm thấy đó chính là Tiểu Hổ, vội vàng đuổi theo, nhưng đi được một đoạn thì bóng lưng kia đột nhiên biến mất.

Mạc Tử Phàm hoảng hốt, lấy hết can đảm đi tiếp thì lại đụng phải mấy con thi nhân ngư đang lao tới.

Mạc Tử Phàm đành phải chạy lùi lại, cố sống cố chết mà chạy,

nhưng chân lại đột nhiên hụt, hắn mới nhận ra đây không phải là cầu, mà là đang ở giữa không trung.

"A a a...!" Đợi đến khi ý thức được, người đã rơi xuống vực sâu.

Mạc Tử Phàm mơ màng tỉnh lại, nghe thấy tiếng Tiểu Hổ gọi bên tai: "Anh Mạc!

Anh Mạc!

Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!" Chuyện gì đã xảy ra?

Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, chẳng phải mình đã rơi xuống vực rồi sao?

"Anh Mạc, anh uống chút nước trước đi, Trương Phong vì cứu anh mà bị thương rồi." Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Hổ cho Mạc Tử Phàm uống nước xong, cất bình nước đi rồi giải thích: "Lúc đó tất cả chúng ta đều nghe thấy tiếng chuông đá, âm thanh đó có thể làm người ta phiền não, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.

Nhưng đúng lúc đó, bàn tay đã biến mất kia lại xuất hiện, tóm lấy anh, em thấy anh đi về phía vách núi, Trương Phong đã kịp thời lao lên giữ anh lại, nên mới bị thương." Chuông đá vang lên một lúc rồi ngừng, lúc này sương mù cũng tan biến, mọi người đều có thể nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Nhưng điều khiến Mạc Tử Phàm tò mò là, không lẽ hắn đã sinh ra ảo giác, nên mới vô thức cho rằng những gì mình thấy là thật.

Trương Phong xử lý xong vết thương rồi đi tới, Mạc Tử Phàm nói một tiếng cảm ơn.

Trương Phong ngồi xuống, suy nghĩ một lát rồi kể cho Mạc Tử Phàm nghe chuyện của gia tộc mình.

Trương Phong nói rằng bàn tay quỷ thi đó, thường ẩn trong quan tài không ra ngoài, bà nội anh từng kể, năm đó tổ tiên anh cùng người khác xuống mộ cũng đã gặp phải nó.

Tổ tiên suýt chút nữa đã mất mạng, sau đó may mắn có người giúp đỡ, tình huống của tổ tiên cũng giống Mạc Tử Phàm, Trương Phong cho rằng tổ tiên cũng từng đến nơi này.

"Nhị gia, có cần gọi mấy người đó đi cùng không?" Gã trung niên bên cạnh hỏi.

"Gọi đi, sau này còn phải lợi dụng chúng, giúp ta dẫn dụ một số thứ." Gã trung niên nhận được chỉ thị, liền đi tới, quát về phía ba người Mạc Tử Phàm: "Nhị gia bảo các người mau thu dọn, rời khỏi đây, nếu dám có ý đồ xấu, Nhị gia sẽ không tha cho các người đâu." Mạc Tử Phàm và mấy người đang nói chuyện về sự tích truyền kỳ của tổ tiên Trương Phong, thấy bị cắt ngang, lại còn bị uy hiếp, ba người đành đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Sau khi cả nhóm thu dọn ba lô xong, liền tiếp tục lên đường, đi theo con đường mộ phía sau cây hoan.

Sau này Mạc Tử Phàm mới biết, gã Hắc Bàn Tử kia đi dò đường, quay về báo cho Nhị gia rằng mộ đạo an toàn, có thể trèo lên, thông đến mộ cổ nhà họ Trương.

Lúc đó Trương Phong liền không vui, đám người này muốn động đến mộ tổ tiên của anh, sao có thể nhịn được!

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ vội, chúng ta không phải đối thủ của Nhị gia đó, tạm thời nhẫn nhịn, đợi đến mộ cổ tổ tiên rồi tính." Mạc Tử Phàm vừa nói vừa tiến lên ngăn anh lại.

Chương 375

Mạc Tử Phàm có thể đoán được, Nhị gia kia đang lợi dụng họ, nếu hành động thiếu suy nghĩ, có khi cuối cùng lại bị lão ta giết chết.

Trương Phong đã thấy được thân thủ lợi hại của Nhị gia, nên mới gật đầu đồng ý với Mạc Tử Phàm, nén giận xuống.

Cả nhóm đi được một lúc, phía trước xuất hiện hai con đường mộ.

"Nhị gia, bên trái gần mộ cổ nhà họ Trương hơn, nhưng mộ đạo là ổ của nhện ma hang đất, con đường còn lại cách mộ cổ một ngày một đêm, sẽ gặp phải cái gì thì không rõ." Hắc Bàn Tử lúc đó chỉ dò được một đoạn đường, đã vội quay về báo cáo tình hình.

Lại là nhện ma hang đất, ba người Mạc Tử Phàm nhìn nhau, tay căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh.

Mạc Tử Phàm thấy Nhị gia đang do dự, liền đề nghị: "Nhị gia, chúng ta chắc chắn không chọc nổi lũ nhện ma hang đất đó đâu, sao không đi đường còn lại?

Đi thêm một ngày một đêm thì ngôi mộ cũng đâu có biến mất." Cả ba đã đích thân trải nghiệm cảm giác đau khổ khi bị lũ nhện ma kia truy sát, chạy như điên, quả thực là muốn chết đi sống lại, họ không muốn thử lại lần nữa.

May mắn là cuối cùng Nhị gia cũng đồng ý với đề nghị của Mạc Tử Phàm, gã Hắc Bàn Tử bên cạnh dường như có chút không vui.

Nhưng Mạc Tử Phàm hoàn toàn không để tâm, hắn không phải thánh nhân, không thể nào quan tâm đến tâm trạng của mỗi người được.

Cả đoàn tiếp tục tiến về phía trước, Mạc Tử Phàm vẫn có chút lo lắng sẽ gặp phải nhện ma hang đất nên đã thắp đuốc lên.

Gã trung niên bên cạnh thấy vậy tỏ ra hứng thú, cười nhạo nói: "Cậu nhóc, sao lại tham sống sợ chết thế, ai cho cậu lá gan vào đây vậy?" Mạc Tử Phàm lười để ý, tiếp tục đi đường của mình.

Sau khi ra khỏi mộ đạo, họ đến một căn mộ thất.

Căn mộ thất này rất lớn, có bốn cột đá dựng ở bốn góc, tạo thành một hình vuông.

Sau đó mọi người phát hiện, chính giữa hình vuông đặt chín cỗ quan tài.

Hắc Bàn Tử và Tiểu Hổ chạy tới xem xét, Tiểu Hổ đi một vòng xung quanh, dường như phát hiện ra điều gì đó, liền vẫy tay với Mạc Tử Phàm, ra hiệu cho hắn đến xem.

Thấy Tiểu Hổ gọi, Mạc Tử Phàm bật đèn pin, đi tới.

"Anh Mạc, anh xem dưới quan tài kìa, có máu!

Bên cạnh còn có dấu chân!" Mạc Tử Phàm nhìn theo hướng tay Tiểu Hổ, quả đúng không chỉ gần quan tài có máu, mà trên mặt đất cũng có.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đi theo vệt máu một đoạn ngắn, đến bên cạnh một cột đá thì phát hiện vệt máu đã biến mất.

Điều này khiến hai người cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lúc này, bên phía Hắc Bàn Tử dường như đã tra ra được điều gì đó, chỉ thấy hắn nói với Nhị gia: "Nhị gia, vết đao này quen quá, chẳng lẽ Đao Nhãn cũng đến rồi?" "Ừm, không chỉ hắn, còn có người của Tuyết Đường Các, xem ra đã xảy ra tranh chấp, đánh nhau rồi." Mạc Tử Phàm nghe vậy, nhìn sang Trương Phong, Trương Phong làm

một động tác bất lực với hắn, tỏ vẻ mình cũng không rõ tại sao người của Tuyết Đường Các cũng tham gia vào.

Càng ngày càng có nhiều người tham gia, trong lòng Mạc Tử Phàm cảm thấy hoang mang, sợ rằng mục đích ban đầu không còn đơn giản là điều tra về cái chết của thanh niên kia nữa.

Lúc này Nhị gia nói: "Vị Mạc huynh đây, tình hình hiện tại anh có suy nghĩ gì không?" Mạc Tử Phàm không ngờ Nhị gia sẽ hỏi mình, sau khi vào đây, hắn phát hiện mộ thất này bị phong tỏa, cũng có nghĩa là, con đường Mạc Tử Phàm đề nghị đi là một ngõ cụt, không có lối ra.

Vì sự sống của ba người, Mạc Tử Phàm tìm một cái cớ nói: "Tôi thấy vệt máu kia đột nhiên biến mất, chắc chắn trong mộ thất này có giấu cơ quan, chỉ cần tìm được cơ quan, tôi nghĩ chúng ta có thể ra ngoài." Nhị gia nghe xong liền vỗ tay, dường như đang chế giễu, lại như đang khen ngợi, khiến Mạc Tử Phàm trong lòng thấp thỏm không yên.

Chỉ thấy Nhị gia nghe xong, cố ý làm khó nói: "Nói như vậy cũng không sai, vậy cơ quan ở đâu?" "Các người còn không biết, làm sao tôi biết được?" Mạc Tử Phàm dang hai tay ra, làm một tư thế bất lực, sau đó loay hoay với ba lô của mình.

Thấy người ta không hứng thú, Nhị gia không tiếp tục làm khó Mạc Tử Phàm nữa, bảo gã trung niên và Hắc Bàn Tử mở cái quan tài ở góc cung điện ra xem.

Gã trung niên và Hắc Bàn Tử nhận lệnh, nhanh chóng hành động.

Nhưng có bài học từ những thanh niên đã chết trước đó, cả hai đều đeo găng tay.

Hai người mất mười phút, mở hết chín cỗ quan tài ra, đúng như dự đoán, bên trong quan tài đều là xương trắng hếu, quần áo mục nát,

không nhận ra được là người của triều đại nào.

"Tìm kỹ vào, đừng bỏ sót bất kỳ góc nào," Nhị gia nói với gã trung niên và Hắc Bàn Tử.

Hai người nghe vậy, lập tức tìm kiếm.

Mạc Tử Phàm ở bên cạnh không hứng thú với những thứ trong quan tài, một tấm bia đá bên cạnh đã thu hút sự chú ý của hắn.

Mạc Tử Phàm tò mò đi tới, nhìn một lúc lâu, Trương Phong và Tiểu Hổ cũng theo sau xem xét, nhưng cả ba đều không hiểu văn bia trên bia đá ghi lại điều gì.

Khi gã trung niên đang lật tìm trong cỗ quan tài thứ ba, đột nhiên phát hiện bộ xương trắng cử động, sợ đến mức chân mềm nhũn, cả người ngã xuống đất.

Hành động này đã thu hút sự chú ý của ba người Mạc Tử Phàm, cả ba đều nhìn về phía gã trung niên.

Chỉ thấy sắc mặt gã trung niên trắng bệch, run rẩy nói: "Nhị... gia, bên trong đó... bộ xương đó có thể cử động!" Nhị gia nghe vậy, không hề sợ hãi, tiến lên xem xét, nhưng không gặp phải tình huống như gã trung niên nói.

Tiểu Hổ bên cạnh tuy nhỏ tuổi nhưng lanh lợi, những câu chuyện dân gian đều đã nghe qua, liền nói với mọi người: "Không phải là cương thi chứ?" Mạc Tử Phàm nghe xong, lắc đầu, nhưng cũng không phủ nhận suy đoán của Tiểu Hổ, chỉ có chút nghi ngờ, có lẽ có liên quan đến cương thi.

"Nói bậy!

Mau tìm cho ta!" Nhị gia nổi giận, khiến mọi người cảm thấy sợ hãi, gã trung niên tiếp tục tìm kiếm trong quan tài, chỉ là cẩn thận hơn trước.

Chương 376

Lúc này, tiếng cười vui mừng của Hắc Bàn Tử vang lên, hắn ra hiệu cho Nhị gia đến, Nhị gia không do dự nhiều mà đi tới, ba người Mạc Tử Phàm tò mò cũng theo sau.

"Nhị gia, xem này!

Có phải thứ ngài cần tìm không?" Chỉ thấy Nhị gia sau khi xem xong, sắc mặt khác thường, nhưng không phải thứ lão cần tìm.

Mạc Tử Phàm nhìn theo hướng tay Hắc Bàn Tử, phát hiện xung quanh quan tài phát ra ánh sáng, nhưng tầm nhìn bị thành quan tài che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ thứ bên trong.

Mạc Tử Phàm liếc nhìn Tiểu Hổ và Trương Phong, cả hai cũng tỏ vẻ không nhìn rõ, Mạc Tử Phàm đành phải đi về phía Nhị gia.

Chỉ thấy bên trong có hai viên huyết sắc linh châu, Mạc Tử Phàm chưa từng thấy thứ này, nhìn biểu cảm của Nhị gia, hắn cảm thấy huyết sắc linh châu không hề đơn giản, liền nói: "Nhị gia, người thấy có phần, cho tôi một viên được không?" Nhị gia liếc nhìn Mạc Tử Phàm, ánh mắt lộ vẻ khó tin khiến cậu cảm thấy rất khó chịu, nhưng để tìm hiểu xem thứ này là gì, mặt dày một chút cũng chẳng sao.

"Muốn thì cứ lấy đi." Lời của Nhị gia không chỉ khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc, mà những người khác cũng cảm thấy bất ngờ.

Lúc đó gã trung niên không vui, "Nhị gia, tôi theo ngài lâu như vậy, ngài lại đem huyết sắc linh châu cho người ngoài!" Nghe vậy, chỉ thấy Nhị gia nhìn chằm chằm vào huyết sắc linh châu nói: "Ta đã quyết, nếu không muốn làm việc cho ta nữa, thì cút đi!" Nhị gia kia quả thực có khí chất của một người chủ, hơn nữa cũng rất giữ chữ tín, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Theo chỉ thị của Nhị gia, Hắc Bàn Tử cẩn thận lấy ra hai viên huyết sắc linh châu từ trong quan tài, sau đó đưa cho Nhị gia.

Nhị gia không hề do dự, tùy tay chọn một viên đưa cho Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm đưa tay nhận lấy huyết sắc linh châu, trong lòng lại có một cảm giác bất an khó tả.

Quả nhiên chuyện chẳng lành đã xảy ra, ngay lúc Nhị gia đưa huyết sắc linh châu cho Mạc Tử Phàm, bàn tay quỷ thi đáng sợ kia lại xuất hiện, lần này có tới ba cái!

Cả nhóm nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trắng bệch, điều khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy tuyệt vọng là, bàn tay quỷ thi đó cứ nhìn chằm chằm vào hắn, Mạc Tử Phàm ngoài việc bỏ chạy ra, đầu óc trống rỗng, không biết phải đối phó thế nào.

"Anh Mạc, tay quỷ thi cũng tấn công Nhị gia kìa, mau vứt viên linh châu đó đi!" Mạc Tử Phàm nghe thấy lời của Trương Phong, sau khi ý thức được, lập tức vứt viên huyết sắc linh châu đi.

Gã trung niên bên cạnh không tin, chạy tới nhặt lại viên linh châu mà Mạc Tử Phàm đã vứt đi.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng ai cầm linh châu thì tay quỷ thi sẽ tấn công người đó, nhưng không phải vậy.

Cũng có nghĩa là tay quỷ thi không tấn công gã trung niên, Mạc Tử Phàm tức giận, có cảm giác vừa bị thiệt vừa bất lực.

"Thứ quái quỷ này âm hồn không tan à!

Trương Phong, Tiểu Hổ, mau nghĩ cách cứu tôi với!" Thứ mà Mạc Tử Phàm nói đến chính là bàn tay quỷ thi đó.

Trương Phong cố gắng dùng đuốc đốt cháy bàn tay quỷ thi, liền

nhân lúc Mạc Tử Phàm dẫn dụ bàn tay đó, ném đuốc về phía nó.

Kết quả không như ý muốn, Trương Phong đã thất sách, bàn tay quỷ thi không bị đốt cháy, ngược lại còn bị kích thích, tấn công càng dữ dội hơn.

Mạc Tử Phàm bị dồn vào góc tường bia đá, trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể phản kháng, đưa tay tóm lấy bàn tay quỷ thi.

Lúc này Mạc Tử Phàm mới phát hiện móng tay của bàn tay quỷ thi rất dài và sắc bén.

Chưa đầy vài phút, tay Mạc Tử Phàm đã bị bàn tay quỷ thi cào ra một vệt máu.

Máu tươi theo cánh tay Mạc Tử Phàm nhỏ giọt xuống, dính vào văn bia trên vách tường, vách tường đột nhiên chuyển động, Mạc Tử Phàm đứng không vững, ngã xuống đất.

"Nhị gia, phía sau vách bia văn có một con đường mộ!" Hắc Bàn Tử nhìn thấy tia hy vọng sống, vui mừng nói.

Mọi người đều liếc nhìn Mạc Tử Phàm, ánh mắt đó như đang nói, may mà có cậu, Mạc Tử Phàm nhất thời có chút ngượng ngùng.

Thấy vậy, mọi người lần lượt tiến gần đến bia văn, bàn tay quỷ thi kia cũng đang đến gần, Mạc Tử Phàm bị thương, Trương Phong và Tiểu Hổ tiến lên đỡ dậy, ba người vào mộ đạo trước.

Bàn tay quỷ thi bị Nhị gia chặn ở ngoài cửa bia đá, tạm thời an toàn.

Đi được một đoạn đường, Hắc Bàn Tử nói, la bàn chỉ hướng khác với hướng đi thực tế, cũng có nghĩa là hướng họ đang đi không dẫn đến mộ cổ nhà họ Trương.

"Nhị gia, cứ đi về phía trước đi, lương khô của chúng ta cũng

không còn nhiều, ra ngoài được là tốt nhất rồi, lần sau lại đến.” Gã trung niên kia có chút sợ hãi, trong lòng tính toán chuyện ra ngoài.

Vì đã có huyết sắc linh châu, cả đời này không lo ăn mặc, việc gì phải theo Nhị gia làm những việc thấp thỏm lo âu.

Nhị gia bất ngờ gật đầu, Mạc Tử Phàm không rõ mối quan hệ giữa Nhị gia, Hắc Bàn Tử và gã trung niên, nhưng hành động này cũng có thể hiểu được.

Trên đường đi, Mạc Tử Phàm vẫn luôn muốn lấy lại viên huyết sắc linh châu đó, nhưng lần nào cũng bị gã trung niên từ chối.

Mặt gã trung niên cũng đủ dày, rõ ràng không phải đồ của mình, lại cứ mặt dày mày dạn giữ lấy.

Trên đường đi, Nhị gia không hề đề cập đến chuyện tranh giành huyết sắc linh châu, Mạc Tử Phàm nể mặt Nhị gia nên không trở mặt với gã trung niên kia.

Mạc Tử Phàm và mọi người ra khỏi mộ đạo, đứng trước một cây cầu lớn.

Khi mọi người đang tò mò về cây cầu trước mắt, đột nhiên từ trên đỉnh đầu có mấy con tinh tinh đen lao xuống!

Gã trung niên đang đứng gần cây cầu gỗ gặp nạn, chỉ thấy con tinh tinh đen lao tới, cắn chặt lấy quần áo của gã, gã trung niên la hét thảm thiết, bị con tinh tinh đen treo lơ lửng giữa không trung, không ngừng lắc lư, gã bị lắc đến mức miệng không ngừng sùi bọt mép.

“Nhị gia...

Nhị gia, cứu tôi.” Gã trung niên tuyệt vọng nhìn Nhị gia, hy vọng có người cứu mình.

Chương 377

Nhị gia nghe vậy, không do dự nhiều, lập tức rút con dao găm ở thắt lưng ra, đâm về phía con tinh tinh đen.

Mọi người không đành lòng, lần lượt theo Nhị gia tiến lên, chiến đấu với con tinh tinh đen.

Sau khi đuổi lùi được con tinh tinh đen, mọi người liền tiến lại gần cây cầu đó, để cứu gã trung niên, Nhị gia đã không cẩn thận bị con tinh tinh đen cào bị thương.

Tại sao ở đây lại có tinh tinh đen?

"Nhị gia, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ nó dẫn dụ chúng ta đến đây?" Hắc Bàn Tử hỏi.

"Không biết, vị trí hiện tại của chúng ta có lẽ là núi Thanh Hà, gần đây có một mỏ sắt, la bàn của ta có lẽ đã bị nhiễu, hướng đi của chúng ta ngay từ đầu đã sai rồi," Nhị gia giải thích.

Mạc Tử Phàm chợt nhận ra, họ không còn ở Thanh Hà nữa, mà đang ở sườn núi.

Chỉ cần qua được cây cầu này, đến được bờ bên kia, sau đó đi xuyên qua một khu rừng là có thể trở về trấn Thanh Hà.

Tuy đã ra ngoài, nhưng Mạc Tử Phàm có chút thất vọng, trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn không biết mộ cổ nhà họ Trương ở đâu.

Càng lạ hơn nữa, mộ cổ nhà họ Trương không phải ở dưới nước sao?

Sao đi một hồi lại vào trong núi rồi?

Trương Phong bên cạnh dường như biết Mạc Tử Phàm đang nghĩ

gì, nhỏ giọng nói với hắn: "Mạc đệ, thực ra anh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ đi theo xem sao rồi tính." Mạc Tử Phàm nghe xong, gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy.

Cả nhóm đi trên cầu, chưa được vài bước, không may lúc này lại xuất hiện một đàn tinh tinh đen lớn, có lẽ mấy con tinh tinh đen bị giết trước đó đã truyền tín hiệu cho đồng loại.

Đối mặt với vài con tinh tinh đen bên trong đã đủ mệt rồi, giờ lại xuất hiện cả một đàn, sợ đến mức vội vàng chạy thục mạng về phía đầu cầu bên kia.

Tốc độ truy đuổi của tinh tinh đen khá nhanh, vài phút sau, có hai con tinh tinh đen hung dữ lao vào giữa đám người.

Mạc Tử Phàm cố gắng chạy, nhưng cây cầu bị tinh tinh đen rung lắc dữ dội, hoàn toàn không đứng vững được.

Trong lúc bất đắc dĩ, Mạc Tử Phàm và mọi người chỉ có thể đối phó với tinh tinh đen, sau hơn mười phút vẫn không thoát khỏi sự truy sát của chúng.

Mạc Tử Phàm phát hiện, những con tinh tinh đen này dường như có ý thức, biết phá hủy cây cầu, định cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Lúc Mạc Tử Phàm ý thức được thì đã muộn, cây cầu đã bị tinh tinh đen phá hủy gãy đôi, mọi người kịp thời nắm lấy thanh cầu mới không bị rơi xuống.

Lúc này, một con tinh tinh đen tiến lại gần gã trung niên, thấy tình thế không ổn, gã lập tức dùng chân đạp một cú vào Nhị gia bên cạnh để đẩy ông ra đỡ đòn.

"Thằng khốn, ai cho mày lá gan đó mà dám đạp Nhị gia!

Mày cũng không biết nghĩ lại xem lúc đầu là ai đã khóc lóc cầu xin Nhị gia cứu cái mạng chó của mày, đúng là đồ lòng lang dạ sói!" Hắc

Bàn Tử trơ mắt nhìn Nhị gia bị gã trung niên đẩy về phía con tinh tinh, tức đến phát điên.

Lũ tinh tinh đen phá hủy cây cầu, cây cầu bị gãy làm hai đoạn.

Chỉ thấy vài con tinh tinh rơi xuống vách núi, nhưng chúng dường như rất thông minh, lợi dụng những cành cây mọc trên vách đá để làm điểm tựa, thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng Nhị gia không may mắn như vậy, chưa kịp phòng bị người sau lưng, bị đẩy về phía con tinh tinh, con tinh tinh kia được thế liền tấn công.

Trong lúc bất đắc dĩ, Nhị gia đành phải buông tay đang nắm thanh cầu ra, dùng sức lật người bám lên lưng con tinh tinh.

Con tinh tinh thấy kẻ địch bám lên người mình, không nghi ngờ gì đã chạm đến giới hạn của nó, chỉ thấy Nhị gia bị con tinh tinh hất văng rơi xuống vách núi.

Sắc mặt mọi người biến sắc, sau khi cây cầu bị gãy làm hai, vốn dĩ Nhị gia ở cùng phía với Mạc Tử Phàm, nhưng lại bị gã trung niên kia đẩy một cái, Nhị gia không đứng vững, mới lao về phía con tinh tinh.

Hắc Bàn Tử chửi mắng gã trung niên một trận, nhưng mặt gã cũng đủ dày, không hề có chút xấu hổ, cãi lại: "Hắc Bàn Tử!

Mắt nào của mày thấy tao đạp Nhị gia!

Đừng có vu oan cho người tốt!" Thật là một câu "đừng vu oan cho người tốt"!

Hắc Bàn Tử nghe vậy, lập tức xông vào đánh gã một trận.

Ngay cả ba người Mạc Tử Phàm cũng không thể nhìn nổi nữa, dù sao trên đường đi, phần lớn nhờ có Nhị gia mới có thể ra ngoài được.

Đoạn cầu gãy đẩy mọi người về phía vách đá đối diện, thấy sắp đâm vào tường, Trương Phong và Hắc Bàn Tử nhanh chóng lấy một thanh gỗ dài từ trên cầu xuống, hai người hợp lực cắm thanh gỗ vào vách đá.

Nhưng do trọng lượng của mọi người quá lớn, lực va chạm của cây cầu vào vách đá cũng lớn theo, thanh gỗ không trụ được bao lâu, đã phát ra tiếng nứt gãy.

"Mạc đệ, Tiểu Hổ, mau ném dây thừng!" Thấy vậy, Trương Phong lập tức hét lớn.

Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ lần lượt nhanh chóng ném dây thừng về phía vách đá, may mắn là dây thừng đã móc chắc vào thân cây.

Mạc Tử Phàm nắm lấy dây thừng, tung người nhảy qua, sau khi đứng vững, hắn liền ném dây thừng cho Trương Phong.

Nhưng gã trung niên bên cạnh sợ chết đến mức chỉ thấy hắn nhanh tay giật lấy dây thừng, nhưng vì hành động quá khích, thanh gỗ dài lập tức gãy.

Trong lúc bất đắc dĩ, Trương Phong đành phải nhảy qua, cùng với gã trung niên kia nắm lấy dây thừng.

Chương 378

May mắn là Tiểu Hổ bên cạnh, sau khi cùng anh Mạc đến nơi an toàn, đã ném dây thừng cho Hắc Bàn Tử, chẳng mấy chốc Hắc Bàn Tử cũng đến nơi an toàn.

Hiện tại nguy hiểm nhất là Trương Phong và gã trung niên kia, vốn dĩ Trương Phong định để gã đi trước, ai ngờ người ta lại tham sống sợ chết đến vậy?

"Chú, còn động đậy nữa, tôi sẽ cho chú rơi xuống vực!" Trương Phong nén giận nói.

"Không... không!

Huyết sắc ma châu của tôi!

Tôi phải xuống tìm huyết sắc ma châu của tôi!" Gã trung niên thần tình hoảng hốt, nghe thấy lời đe dọa của Trương Phong cũng không hề để tâm, vì lúc giật dây thừng, lan can bên cạnh đã đâm rách ba lô của hắn, huyết sắc ma châu mới rơi ra ngoài.

Gã trung niên vô cùng kích động, suýt chút nữa đã hại cả Trương Phong.

May mắn là Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ chú ý đến lúc dây thừng quấn quanh thân cây sắp đứt, mấy người nhanh chóng kéo lấy dây thừng.

Cộng thêm Hắc Bàn Tử, ba người hợp sức kéo Trương Phong và gã trung niên kia lên.

Mấy người ngồi nghỉ ngơi ở nơi an toàn một lúc, chỉ thấy gã trung niên bên cạnh thu dọn đồ đạc, trèo xuống vách đá.

Vừa trèo vừa lẩm bẩm về huyết sắc ma châu, không ai được cướp

của hắn!

Sự cố chấp của gã trung niên đối với huyết sắc linh châu đã khơi dậy sự tò mò của Mạc Tử Phàm, hắn hỏi Hắc Bàn Tử: "Bàn Tử, huyết sắc ma châu rốt cuộc dùng để làm gì vậy?" "Không biết, tôi chỉ nghe Nhị gia đề cập đến, nhưng thứ Nhị gia muốn tìm dường như không phải là nó," Bàn Tử giải thích.

Mạc Tử Phàm lại hứng thú hỏi thêm một lúc, mới biết gã Hắc Bàn Tử trước mắt thực ra được Nhị gia thuê để dò đường, Mạc Tử Phàm phát hiện, Hắc Bàn Tử biết không ít thứ.

Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử nói chuyện, sau mới biết Hắc Bàn Tử tên là Trần Vũ, Mạc Tử Phàm cũng giải thích lai lịch của mình cho Hắc Bàn Tử nghe, hai người nói chuyện khá hợp nhau.

"Tôi vốn họ Trần, người ta đều gọi tôi là Trần Bàn Tử, sau này tôi thường xuyên qua lại trong các mộ đạo, mắc phải một căn bệnh lạ, da dẻ đen sạm, sau này người ta thấy tôi đều gọi tôi là Hắc Bàn Tử." Thì ra, Hắc Bàn Tử là một người dẫn đường, về phương diện dẫn đường, có chút thiên phú hơn người bình thường.

Không ngờ Hắc Bàn Tử lại có một quá khứ như vậy, sau khi tìm hiểu một phen, mấy người hòa hợp với nhau hơn, không khí cũng tốt hơn nhiều.

"Mạc đệ, có thể cùng tôi đi cứu Nhị gia không?" Hắc Bàn Tử nhìn Mạc Tử Phàm nói, hiện tại cũng chỉ có thể nhờ cậy vị tiểu đệ này.

"Được!

Thật không dám giấu, ba người chúng tôi cũng định đến mộ cổ nhà họ Trương, việc ra ngoài chỉ là cái cớ của tôi, giữa chừng mới biết các anh cũng muốn đến mộ cổ nhà họ Trương, nên tôi mới đi theo." Hắc Bàn Tử nghe vậy, cũng không cảm thấy bất ngờ, cộng

thêm việc gã trung niên trước đó đã vạch trần Mạc Tử Phàm, nhưng điều khiến Hắc Bàn Tử tò mò là, mục đích của ba người Mạc Tử Phàm đến mộ cổ nhà họ Trương là gì?

"..." Hắc Bàn Tử đang định nói thì bị Mạc Tử Phàm cắt ngang.

"Bàn Tử, anh cứ yên tâm, chúng tôi không phải đến vì thứ Nhị gia cần tìm, chúng tôi chỉ đang điều tra một vụ mất tích." Hắc Bàn Tử nghe vậy, sợ đến biến sắc, Mạc Tử Phàm vội giải thích không phải ý đó, cũng không phải cảnh sát.

Nói một hồi lâu, Hắc Bàn Tử vẫn không tin, Mạc Tử Phàm đành phải nhắc đến Tuyết Đường Các, Tuyết Đường Các đã phát lệnh truy nã, nên mới đến điều tra.

Gã Hắc Bàn Tử kia mới tin, nhưng lại khiến Trương Phong bên cạnh phải liếc mắt, Trương Phong lo lắng lộ thân phận quá sớm sẽ bất lợi.

"Mạc đệ, chúng ta mau đuổi theo gã trung niên kia, yên tâm, huyết sắc ma châu đó, Nhị gia đã cho cậu rồi, đợi chúng ta tìm được Nhị gia, sẽ xử lý hắn một trận!" Hắc Bàn Tử vừa nói, vừa đặt dây thừng xuống vách đá, tiếp đó lại nói: "Nhị gia sẽ không tha cho hắn đâu." Mạc Tử Phàm không hiểu rõ Nhị gia, nhưng thấy Hắc Bàn Tử coi trọng Nhị gia như vậy, có lẽ là một nhân vật có bối cảnh.

Mạc Tử Phàm suy nghĩ một phen, liền đi theo, Trương Phong và Tiểu Hổ cũng theo sau.

Bốn người men theo dây thừng trèo xuống, đến sườn núi dốc đứng, nhìn thấy phía dưới có một con sông.

Bốn người nhanh chóng đuổi kịp gã trung niên kia, nhưng trong bốn người, không ai thèm để ý đến hắn.

Gã trung niên cười khẩy một tiếng, nói: "Các vị đừng có tỏ ra thù

sâu oán nặng như vậy, huống hồ muốn qua sông, chẳng phải phải nhờ tôi sao?" Hắn tỏ ra như thể chuyện trước đó chưa từng xảy ra, không khỏi khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Nhưng Mạc Tử Phàm và mấy người cũng không lộ ra vẻ ghê tởm, quả thực như lời gã trung niên nói, cần có hắn mới có thể qua sông được.

Hắc Bàn Tử giải thích cho ba người Mạc Tử Phàm, gã trung niên có thể thi triển châm thuật, giúp họ khi bơi qua sông không cần phải lấy hơi.

Còn có cả thủ thuật này sao?

Mạc Tử Phàm kinh ngạc nhìn gã trung niên, mang theo chút nghi ngờ.

"Ha ha... y thuật của tôi, trong dân gian chưa ai vượt qua được, nếu không Nhị gia sao lại tìm tôi, phải không?" Gã trung niên nhìn biểu cảm của Mạc Tử Phàm, đoán được hắn không tin, liền cười nói.

"Được, phiền chú rồi!" Mạc Tử Phàm là người đầu tiên được gã trung niên châm cứu, chỉ bị châm vào cánh tay, cảm thấy cơ thể vô cùng thư giãn, cả người sau khi xuống nước cảm giác còn tuyệt vời hơn!

Cuối cùng là Hắc Bàn Tử, chỉ thấy gã trung niên liếc nhìn Hắc Bàn Tử một cái, do dự một lát.

Hắc Bàn Tử vốn tính nóng nảy, lập tức lên tiếng: "Đừng tưởng mình hay ho lắm, thích châm thì châm, không thích thì lão tử đây cũng không ép!" "...!" Đang ở dưới sông, Mạc Tử Phàm nghe vậy vội vàng giảng hòa: "Chú à, Hắc Bàn Tử không có ý đó đâu, anh ấy thấy chú làm chuyện đó với Nhị gia nên đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng không giải thích, qua một thời gian nữa là ổn thôi, chú đừng để

ý, mau châm cứu cho anh ấy đi.” Mạc Tử Phàm vừa nói, vừa lén ra hiệu cho Hắc Bàn Tử.

Sau một thời gian tiếp xúc, hắn hiểu rằng, gã trung niên kia chẳng qua chỉ là kẻ tham sống sợ chết, yêu tiền như mạng, không đến mức phải gây thù chuốc oán.

Sau khi Hắc Bàn Tử được Mạc Tử Phàm vuốt lông, không khí giữa mấy người trở nên hòa hợp, thuận lợi qua được con sông.

Con sông khá rộng, may mà có thuật châm cứu của gã trung niên, mới có thể thuận lợi qua được.

Chương 379

Sau khi mấy người lên bờ, phát hiện cách đó không xa có một cửa động, Mạc Tử Phàm và mọi người nhất trí đi về phía đó.

Mấy người đi vào cửa động xem xét, phát hiện trên mặt đất có vết máu.

Hắc Bàn Tử quan sát kỹ hơn, cảm thấy vết máu là do Nhị gia để lại.

Quả nhiên, cách cửa động không xa, Hắc Bàn Tử phát hiện phụ kiện trang phục mà Nhị gia đeo ở thắt lưng.

Xem ra Nhị gia sau khi rơi xuống vực không chết, thật may mắn!

Nếu không nhất định phải tìm tên tiểu nhân âm hiểm giảo hoạt kia tính sổ!

"Nhị gia có lẽ đã bị thương khi chiến đấu với tinh tinh đen, nhưng nhìn vết máu, lúc Nhị gia ở đây có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, mới làm rơi phụ kiện trang phục xuống đất," Mạc Tử Phàm cũng quan sát rất kỹ, đoán một phen rồi nói với mọi người.

Hắc Bàn Tử cảm thấy hợp lý, liền gật đầu, sau đó lại quan sát một hồi, xem có thể tìm thêm manh mối nào không.

Sau một thời gian, tìm được một số manh mối vụn vặt, mũi nhọn đều chỉ vào trong động.

Hắc Bàn Tử không chần chừ nữa, thu dọn ba lô rồi đi vào.

Mạc Tử Phàm và mọi người cũng theo sau, cái động này khá lớn, họ phát hiện, không ngừng có dơi bay qua đầu, may mắn là những con dơi này không tấn công họ.

Mấy người thuận lợi tiến vào sâu trong động, đi được một lúc, phát hiện phía trên động không có tổ dơi, nên có thể khẳng định đã đi xa cửa động rồi.

Xung quanh âm u, không khí ẩm ướt, Mạc Tử Phàm có chút không chịu nổi, liền ngáp một cái.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, có người hét lớn một tiếng.

Hắc Bàn Tử trừng mắt nhìn gã trung niên!

Xem ra người hét lớn chính là gã.

Cũng không thể trách gã được, vì dưới chân hắn đầy rẫy hài cốt!

Một hai bộ thì không đáng sợ, nhưng trước mắt nhìn qua, phía trước hang động toàn là xương trắng âm u.

Đi dọc theo đường, vết máu đứt quãng, đến đây thì biến mất.

Nếu thực sự là do Nhị gia để lại, vậy Nhị gia cũng từng ở đây, sau khi đến đây, đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều người chết ở đây như vậy?

Vết máu của Nhị gia lại biến mất?

Một loạt câu hỏi đặt ra trước mắt, khiến Hắc Bàn Tử không biết phải làm sao.

"Mọi người đừng hoảng, chúng ta thắp đuốc lên, cẩn thận đi qua, qua được rồi mới có manh mối, đứng đây cũng không đợi được kết quả gì đâu!" Lời của Trương Phong đã nhắc nhở Hắc Bàn Tử, chỉ thấy hắn nhanh chóng thắp đuốc, cẩn thận đi xuyên qua đống xương trắng âm u đó.

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho Tiểu Hổ lấy đuốc trong ba lô ra, đưa cho gã trung niên một cây, coi như báo đáp chuyện qua sông lúc nãy.

Mọi người nín thở, từ từ đi xuyên qua bãi xương trắng, đến một

đoạn đường an toàn, liền phát hiện một cánh cửa đá cách đó không xa.

Cửa đá đang mở!

"Đi!

Qua đó xem sao!" Mạc Tử Phàm nói.

Nhanh chóng tiến vào cửa đá, phát hiện bên trong là một mộ thất lớn, mộ thất này hình tròn, trống trải!

Chỉ phát hiện một cỗ quan tài, đặt ở chính giữa một phiến đá hình tròn.

Mạc Tử Phàm phát hiện cỗ quan tài này có chút đặc biệt, trong số những cỗ quan tài hắn từng thấy, đây là cỗ quan tài thú vị nhất.

Vì quan tài được làm bằng đất bùn, riêng nắp quan tài đã nặng hơn trăm cân, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, chủ nhân của cỗ quan tài này.

Để ngăn hậu nhân quấy rầy, nên mới bọc kín như vậy sao?

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của Mạc Tử Phàm, còn có phải như vậy hay không, vẫn là một ẩn số.

"Sao không mở ra xem, bên trong có bảo bối không?" Gã trung niên bên cạnh hứng thú hỏi.

Hễ gặp quan tài, hắn ta vĩnh viễn đều có bộ dạng đó, không hề để ý đến những điều cấm kỵ khi đào mộ tổ tiên người khác, bản thân việc động vào quan tài đã là đại bất kính với người đã khuất.

Con người này không biết nhớ đời, trước đó bị bàn tay quỷ thi đáng sợ kia "chăm sóc" một phen, giờ đã quên sạch rồi sao?

Bàn Tử bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, gã trung niên bị nhìn đến có chút khó chịu, thấy mọi người cũng không để ý, đành từ bỏ ý định đó.

Mạc Tử Phàm một là không muốn mạo phạm người đã khuất, hai là sợ lại xuất hiện những thứ đáng sợ như bàn tay quỷ thi.

Mấy người không còn nán lại ở cỗ quan tài đá đó nữa, đi dạo một vòng xung quanh.

Lúc này Tiểu Hổ nhìn thấy bia văn quen thuộc bên cạnh, liền hét lên: "Anh Mạc, xem này!

Chương 380

Giống bia văn ở mộ thất chín quan tài quá!" Mạc Tử Phàm xem xong, cũng cảm thấy giống, gật đầu, nhưng nghiên cứu một lúc lâu vẫn không nhìn ra được gì.

Ngược lại Hắc Bàn Tử bên cạnh lại đọc hiểu bia văn, Mạc Tử Phàm vô cùng hứng thú với nội dung bia văn, ra hiệu cho Hắc Bàn Tử mau nói.

Hắc Bàn Tử xem qua một lượt, rồi dịch lại cho Mạc Tử Phàm.

Hắc Bàn Tử nói bia văn ghi lại lịch sử hưng vong của một tộc người tên là Linh Trường Nghĩ.

Tộc nhân Linh Trường Nghĩ đã tồn tại mấy thế kỷ, sau khi bị con người phát hiện, họ bị coi là dị loại và bị truy cùng giết tận.

Để trốn tránh sự truy sát, tộc nhân Linh Trường Nghĩ đã trốn vào trong hang động, xây nhà ở cửa động, cuộc sống chỉ yên bình được một thời gian, sau đó bị những người trộm mộ phát hiện, tộc nhân lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Đoàn người vây quét tộc nhân Linh Trường Nghĩ do nhà họ Trương cầm đầu, người nhà họ Trương từng coi tộc nhân Linh Trường Nghĩ là vật nuôi, hoặc là nô lệ.

Ở đây ghi lại một số chuyện người nhà họ Trương đối xử với tộc nhân Linh Trường Nghĩ, trong mắt tộc nhân Linh Trường Nghĩ, người nhà họ Trương là ác nhân!

Tộc nhân Linh Trường Nghĩ có thân thể giống con người, nhưng đầu lại giống kiến, vì thế bị người đời coi là vật không may mắn.

Ngoài ra, tộc nhân Linh Trường Nghĩ tính tình thích yên tĩnh,

không thích náo nhiệt, không can thiệp vào chuyện của các tộc khác, tộc nhân đều an phận thủ thường.

Nhưng những điều này sau khi tộc Linh Trường Nghĩ bị diệt tuyệt, con người mới hiểu được.

Tộc nhân Linh Trường Nghĩ biết vu thuật, biết hạ chú, để báo thù nhà họ Trương, tộc nhân Linh Trường Nghĩ nhất trí đồng ý để tộc trưởng hạ chú lên người nhà họ Trương, khiến họ đời đời kiếp kiếp bị chú thuật hành hạ!

Bia văn có đề cập đến huyết sắc linh châu, là linh vật tín ngưỡng của tộc Linh Trường Nghĩ, được tạo ra bằng cách tẩm máu của kiến chúa tộc Linh Trường Nghĩ vào phỉ thúy, sau đó đặt trong nước mài giữa lâu ngày.

Chỉ nói là linh vật, nhưng không đề cập đến công dụng của nó.

"Tôi nói xong rồi, bia văn ghi lại những điều này," Hắc Bàn Tử vừa nói vừa phủi quần áo, sau đó lấy bình nước ra uống mấy ngụm.

Lượng thông tin có chút gây sốc, người kinh ngạc nhất chính là Trương Phong, không dám tin rằng có một chủng tộc như vậy tồn tại, cũng không tin tổ tiên mình lại làm những chuyện đó với tộc nhân Linh Trường Nghĩ.

Nhưng nhà họ Trương quả thực đời đời đều có người mắc chứng điên cuồng, khi phát bệnh, vô cùng đau khổ, sau đó đều không nhớ gì cả.

Điều này khiến anh không thể không tin, cũng là lý do anh đến ngôi mộ này, để tìm ra nguyên nhân khiến người nhà họ Trương đời đời phát bệnh, và ngăn chặn vòng tuần hoàn ác nghiệt này.

Nhưng tộc nhân Linh Trường Nghĩ đã bị tuyệt diệt, phải làm sao bây giờ?

Trương Phong đột nhiên nhớ đến huyết sắc linh châu, nhìn chằm chằm vào gã trung niên.

"Đừng...

đừng!

Linh châu là tôi liều mạng lấy về, tôi sẽ không cho anh đâu!" Gã trung niên lấy lại huyết sắc linh châu từ dưới mắt bàn tay quỷ thi quả thực không dễ dàng, khó khăn lắm mới tìm được ở vách núi, suýt chút nữa mất mạng, hắn không đời nào giao bảo vật ra.

"Đưa linh châu cho tôi, nếu không anh biết hậu quả rồi đấy!" Trương Phong cảm xúc có chút không ổn định, may mà Mạc Tử Phàm nhìn ra, tiến lên an ủi: "Trương Phong đừng vội, cứ đến mộ cổ tổ tiên rồi tính." Việc quan trọng nhất hiện giờ là tìm Nhị gia, hơn nữa trên người Nhị gia cũng có một viên linh châu, thực sự không được thì mượn của Nhị gia, dùng xong trả lại.

Mạc Tử Phàm không từ bỏ việc đòi lại viên linh châu đó, nhưng hiện tại không phải lúc, gã trung niên chịu đi theo là được, không nên làm căng mối quan hệ, đối với mọi người đều không có lợi.

Từ lúc qua sông, Mạc Tử Phàm đã công nhận y thuật của gã trung niên, nên để đến mộ cổ nhà họ Trương vẫn cần đến hắn.

Được Mạc Tử Phàm khuyên một phen, Trương Phong tạm thời không đòi linh châu từ gã trung niên nữa.

"Anh Mạc, em phát hiện trên bia văn có vết máu!

Nhìn này!" Quả nhiên như lời Tiểu Hổ nói, Mạc Tử Phàm lại gần xem vết máu.

Sau đó, Mạc Tử Phàm tự làm mình bị thương, nhỏ vài giọt máu lên bia văn, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, vách tường bia văn không hề mở ra, vốn dĩ họ nghĩ sẽ giống như lần trước.

“Chỗ này có lẽ là mộ chính, mộ thất chín quan tài kia là mộ phụ, trong cỗ quan tài đá đó, có lẽ là tộc trưởng của tộc Linh Trường Nghĩ,” Hắc Bàn Tử giải thích.

Nếu đây là mộ chính, hẳn là có liên thông với mộ thất phụ, nên hắn đoán ở đây sẽ có lối đi.

Thế là mọi người bắt đầu tìm kiếm, chỉ thấy Mạc Tử Phàm lại gần một bia văn khác, xem xét xem gần đó có để lại manh mối gì không.

Hắc Bàn Tử thì đến bên cỗ quan tài đá đó, ngồi xổm xuống nghiên cứu.

“Bàn Tử, có phát hiện gì không?” Mạc Tử Phàm xem xét một lượt gần bia văn không có kết quả, liền hỏi Hắc Bàn Tử đang ngồi xổm bên cỗ quan tài đá.

Hắc Bàn Tử gật đầu, ra hiệu cho mọi người lại gần xem, phát hiện phía sau cỗ quan tài đá có khắc chữ, nhưng những chữ đó Mạc Tử Phàm và mấy người hoàn toàn không hiểu viết gì.

Lúc này Bàn Tử giải thích những chữ được khắc đó: “Tộc ta đã tuyệt, hậu nhân chớ làm phiền, ghi nhớ.” Bàn Tử biết thật nhiều, mấy người nhìn Hắc Bàn Tử, trong lòng thầm khâm phục.

“Bàn Tử, tộc trưởng tộc Linh Trường Nghĩ biết sẽ có hậu nhân, nên mới nói vậy sao?

Ở đây thực sự có nguy hiểm?” Trương Phong nói xong, liền sờ vào những chữ trên cỗ quan tài đá, phủi bụi xung quanh, xem có khắc chữ nào khác không, nhưng sau khi phủi bụi xong, trên đó không có gì cả.

Đúng lúc đó, Hắc Bàn Tử phát hiện ở góc trước của cỗ quan tài đá có một cái lỗ nhỏ, dùng ngón tay chọc vào đó, cỗ quan tài đá không có

gì khác thường.

Lúc này Trương Phong dường như nghĩ ra điều gì đó, đưa tay về phía gã trung niên nói: “Đưa huyết sắc linh châu ra đây, đặt vào cái lỗ đó thử xem.” “Không...

Chương 381

cho!

Cho rồi, lát nữa không trả tôi, tôi biết tìm ai mà đòi?" Trương Phong nhất thời tức giận, đang định hỏi rốt cuộc có cho hay không, thì thấy Mạc Tử Phàm nói với gã trung niên: "Lúc nãy không phải chú muốn mở quan tài đá sao?

Bây giờ lấy linh châu ra thử xem, thử xong sẽ trả lại, nếu bên trong có bảo vật thì tùy ý chú chọn." Nghĩ đến việc Nhị gia có thể đang gặp nguy hiểm, Hắc Bàn Tử bên cạnh cũng có chút lo lắng, nên không quan tâm nhiều nữa.

Nghe lời Mạc Tử Phàm, gã trung niên kia động lòng, do dự một lát, cuối cùng cũng giao huyết sắc linh châu ra.

Mạc Tử Phàm đưa linh châu cho Hắc Bàn Tử, Hắc Bàn Tử nhận lấy, nhét linh châu vào, quả nhiên kích thước gần bằng với cái lỗ đó.

Sau khi huyết sắc linh châu được Hắc Bàn Tử nhét vào, mọi người phát hiện cỗ quan tài đá không hề chuyển động, cuối cùng Mạc Tử Phàm nghĩ ra một cách.

Chỉ thấy Mạc Tử Phàm lại dùng chiêu cũ, nhỏ máu lên linh châu, rồi lại nhét linh châu vào.

Quả nhiên lần này cỗ quan tài đá chuyển động, dường như có cơ quan bên trong đẩy nắp quan tài ra.

Mọi người lại gần xem, phát hiện bên trong quả thực có một bộ xương trắng, bên cạnh bộ xương có một chiếc hộp gỗ tinh xảo, thu hút sự chú ý của mọi người.

Gã trung niên hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gỗ

đó.

"Đừng động vào cái hộp đó!" Hắc Bàn Tử trầm giọng nói.

Nhưng đã muộn, lúc hắn nói, gã trung niên đã cầm chiếc hộp gỗ trên tay.

Gã trung niên đang định nói Mạc Tử Phàm đã hứa cho hắn tùy ý lấy, thì từ dưới cỗ quan tài đá bò ra những con bọ đen, tốc độ bò của chúng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bò ra khắp nơi, ngay cả trên chân hắn cũng có bọ đen bò lên.

Những con bọ đen tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

"Mau!

Lập tức chạy về phía mộ đạo!

Là thi trùng!

Cổ trùng do tộc nhân Linh Trường Nghĩ nuôi." Hắc Bàn Tử biết tộc nhân Linh Trường Nghĩ biết hạ cổ, sẽ khiến cơ thể con người từ từ bị cổ trùng ăn mòn, huống hồ đây còn là thi trùng!

Mạc Tử Phàm hoảng hốt, cố sống cố chết phủi những con thi trùng đang bò trên chân mình.

"Mạc đệ, bắt lấy đuốc!" Trương Phong theo lời nhắc nhở của Hắc Bàn Tử, ném đuốc đi.

Mạc Tử Phàm đứng khá gần cỗ quan tài đá đó, nên nguy hiểm nhất, nhất thời bị lũ thi trùng vây quanh.

Sau khi bắt được đuốc, Mạc Tử Phàm ném đuốc về phía lũ thi trùng, chỉ thấy chúng lùi lại một chút, Mạc Tử Phàm vui mừng.

Tiểu Hổ bên cạnh sau khi thoát khỏi lũ thi trùng trên người, vội vàng đi thắp mấy ngọn đuốc ném về phía gần anh Mạc, lũ thi trùng

cảm nhận được nhiệt độ, lại lùi lại một chút.

Gã trung niên sau khi bị thi trùng bám vào người, hoảng sợ vứt chiếc hộp trong tay xuống đất, vội vàng chạy khỏi cỗ quan tài đá đó.

Lúc này Mạc Tử Phàm phát hiện Hắc Bàn Tử lại tiến lại gần lũ thi trùng, Mạc Tử Phàm vội hỏi: "Bàn Tử, anh không muốn sống nữa à!

Đi đâu vậy?" "Kiếm cái hộp." Không đợi mọi người kịp phản ứng, Hắc Bàn Tử đã nhào tới, nhặt chiếc hộp đó lên, nhưng nơi đó lại ở gần quan tài đá nhất, là nơi có nhiều thi trùng nhất.

Khi Mạc Tử Phàm đang lo lắng thay cho hắn, Hắc Bàn Tử đã đưa tay vào cỗ quan tài đá đó.

Việc Hắc Bàn Tử muốn làm rất đơn giản, đặt chiếc hộp lại chỗ cũ.

Sau khi chiếc hộp được đặt lại chỗ cũ, chưa đầy vài phút, lũ thi trùng như thể nghe được lệnh triệu tập, lần lượt bò trở lại dưới cỗ quan tài thi thể đó.

Khi mọi người đều nghĩ rằng thi trùng sẽ không xuất hiện nữa, trong mắt ai nấy đều tràn ngập vẻ sùng bái và cảm kích dành cho Bàn Tử.

Nào ngờ, ngoài dự đoán của tất cả, con thi trùng đó lại một lần nữa bò ra từ dưới đáy quan quách.

"Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Mạc Tử Phàm hỏi.

"Lúc nãy tôi quan sát thấy bên cạnh cái hộp gỗ đó có mấy sợi dây thép, đoán là bên trong có cơ quan, quả nhiên đúng như tôi nghĩ, chỉ cần lấy cái hộp gỗ đó đi là sẽ kích hoạt cơ quan, đồng thời thả lũ thi trùng ra." Hắc Bàn Tử giải thích, sự thật đúng là như vậy, khiến ông chú trung niên đứng bên cạnh nghe mà ngây cả người.

Mạc Tử Phàm cầm cây đuốc trong tay, xông lên.

Anh không yên tâm về Hắc Bàn Tử, nên đến để chi viện.

Hắc Bàn Tử nhìn về phía Mạc Tử Phàm nói: "Cảm ơn!" Mạc Tử Phàm xua tay, ý bảo không cần khách sáo, sau đó hai người bắt đầu vào tư thế chiến đấu.

Chỉ thấy có mấy con thi trùng bò nhanh đã leo lên người Hắc Bàn Tử.

Hắc Bàn Tử mắt lanh tay lẹ, dùng ngón tay kẹp chặt con thi trùng, vừa dùng sức, con thi trùng liền phun ra một bọc bọt rồi tắt thở.

Lũ thi trùng này âm hồn không tan, may là chúng sợ lửa, Mạc Tử Phàm dùng đuốc dồn phần lớn thi trùng sang một bên, khiến chúng không dám lại gần, sau đó cùng Hắc Bàn Tử nhân cơ hội nhảy lên nắp quan quách.

Khi dùng Huyết sắc linh châu khởi động cơ quan, nắp quan quách cũng chỉ bị đẩy ra được chưa đến một nửa.

Hai người đứng trên nắp quan quách, quan sát tình hình bên trong.

Chương 382

Từ góc độ này có thể thấy rất rõ, quả nhiên đúng như lời Hắc Bàn Tử nói, cái hộp gỗ đó đã bị gài cơ quan.

Chỉ thấy dưới đáy hộp gỗ có một cái nỏ đàn hồi, một khi hộp gỗ bị lấy đi, sau một khoảng thời gian nhất định, cơ quan bên cạnh hộp sẽ được kích hoạt.

Mấy sợi dây thép kia sẽ kéo căng nỏ đến giới hạn, cuối cùng làm hỏng cái nỏ đó.

Thật là tinh xảo!

Người tộc Linh Trường Nghĩ thật thông minh!

Mạc Tử Phàm thầm nghĩ.

Cơ quan hộp gỗ bị phá, cách của Hắc Bàn Tử cũng đổ bể.

Vốn dĩ Mạc Tử Phàm cho rằng Hắc Bàn Tử sẽ thuận lợi rời khỏi quan quách dưới sự trợ giúp của mình để đến chỗ Trương Phong và Tiểu Hổ.

Nhưng tính toán đã sai, chỉ thấy Hắc Bàn Tử bò xuống, quả quyết cầm lại cái hộp gỗ trong tay.

"Bàn Tử, lấy cái hộp đó làm gì, chạy mau lên chứ!" Mạc Tử Phàm sốt ruột, đứng bên cạnh khuyên nhủ.

"Lúc kích hoạt cơ quan, cánh cửa đá mà tôi đi vào đã đột nhiên đóng lại, nên tạm thời tôi không ra ngoài được, chỉ có thể quần thảo với lũ thi trùng một phen, cái hộp gỗ này có thể sẽ có ích." Quả nhiên Hắc Bàn Tử suy tính rất chu toàn, Mạc Tử Phàm tự thấy hổ thẹn, đành gật đầu đồng ý với cách làm của anh ta, không nói gì thêm.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, khi Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử đang định đến khu vực an toàn thì mọi người phát hiện ra lăng mộ này hình như sắp sập!

Vừa phải để ý đến sự tấn công của thi trùng, vừa phải đề phòng những tảng đá rơi từ trên đỉnh đầu xuống.

Muốn phá vỡ vòng vây, an toàn rời khỏi nơi này, nói thì dễ làm thì khó!

Mạc Tử Phàm lộn một vòng, né được tảng đá rơi từ trên đầu, nhưng lại bị thi trùng thừa cơ xâm nhập, đánh cho không kịp trở tay.

Lúc này, thấy một tảng đá từ trên cao sắp rơi trúng Mạc Tử Phàm, Tiểu Hổ đứng bên cạnh hét lớn: "Mạc đại ca cẩn thận!" Nhưng đã quá muộn!

Để gạt con thi trùng đang bò trên cổ, Mạc Tử Phàm lúc đó có chút hoảng loạn, sợ bị nó cắn nên đã phân tâm, không kịp né những tảng đá liên tiếp rơi xuống.

Vì vậy, khi anh vừa đập con thi trùng ra, theo phản xạ né tảng đá thì lại bị một tảng khác va vào đầu.

Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy choáng váng, một chân quỳ xuống đất mới giữ vững được cơ thể.

"Mạc đệ!

Không sao chứ!" Trương Phong xông tới, đỡ Mạc Tử Phàm dậy, tiện tay xua đuổi lũ thi trùng xung quanh.

Thi trùng càng lúc càng nhiều, tốc độ bò dường như cũng nhanh hơn.

Tiểu Hổ cảm thấy không ổn, cũng lao về phía Mạc đại ca, sau đó cùng Trương Phong hợp sức dìu Mạc Tử Phàm đi dọc theo bức tường

khắc văn tự.

“Mộ thất sắp sập rồi!

Mau nghĩ cách đi!” Lúc này ông chú trung niên sốt ruột nói.

Nào ngờ Hắc Bàn Tử nghe vậy liền không nhịn được, lập tức vặn lại: “Chẳng phải đang tìm đây sao?

Ông giỏi thì ông làm đi?

Suốt ngày chỉ biết nói nhảm, toàn gây chuyện!” “Ngươi...!” Ông chú trung niên tức đến nỗi chỉ tay vào Hắc Bàn Tử, rồi nói tiếp: “Nếu ta mang theo thuốc nổ thì đã sớm cho nổ tung cánh cửa đá đó mà chạy ra ngoài rồi, còn trông cậy vào các ngươi sao?” Thuốc nổ!?

Đúng rồi!

Mạc Tử Phàm sao lại không nhớ ra?

Trước đó anh đã đặc biệt dặn Tiểu Hổ phải mang theo thứ đó.

Mạc Tử Phàm bừng tỉnh, quay sang nhìn Tiểu Hổ, cậu bé lập tức phản ứng, nói ngay: “Tôi có thuốc nổ!” Mọi người vừa nghe, sự tuyệt vọng trước đó lập tức tan biến, có cứu rồi!

Trương Phong không chút do dự, cùng Hắc Bàn Tử làm tiên phong, cầm thuốc nổ, né tránh sự tấn công của thi trùng cũng như những tảng đá rơi từ trên cao, nhanh chóng ném thuốc nổ về phía cánh cửa đá.

Sau đó, mấy người Mạc Tử Phàm theo sau, ném đuốc về phía cửa đá.

May mà thuốc nổ đủ mạnh, cửa đá đã bị phá tung.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người lao về phía cửa đá, cùng lúc đó mộ thất cũng sụp đổ hoàn toàn, lối ra nhanh chóng bị đá lấp kín.

Đúng là may mắn trong vạn cái rủi!

Hắc Bàn Tử đứng bên cạnh lúc này mới cảm khái: “Mạc đệ, Tiểu Hổ, may mà có thuốc nổ của các cậu, tôi mới thoát khỏi hiểm cảnh, cảm ơn nhiều!” “Bàn Tử, không cần khách sáo với tôi đâu.

Vả lại, nếu không phải vị đại thúc kia nhắc nhở, lúc đó tôi thật sự chẳng nghĩ ra cách nào cả.” Mạc Tử Phàm cảm thấy cần phải nhắc đến ông chú trung niên, dù sao ông ta cũng là người đã đề xuất phương pháp, giúp mọi người thoát hiểm vào thời khắc quan trọng.

Hắc Bàn Tử nghe Mạc Tử Phàm nói xong, chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì nữa, có thể thấy anh ta vẫn có thành kiến rất lớn với ông chú trung niên kia.

Mạc Tử Phàm không muốn mối quan hệ trở nên quá căng thẳng, Nhị gia cũng không có ở đây, không hay cho lắm, dù sao ông chú trung niên và Hắc Bàn Tử đều là người của Nhị gia.

Chương 383

Muốn lấy được Huyết sắc linh châu, chỉ là chuyện sớm muộn, cần phải chờ một cơ hội thích hợp, nên Mạc Tử Phàm không vội, anh có khối thời gian để dây dưa với ông chú trung niên đó.

Không khí đột nhiên trở nên gượng gạo, lúc này Trương Phong đề nghị: "Chúng ta nên rời khỏi đây trước đã.

Nhị gia cũng đang tìm hai vị, nếu hai vị tin tưởng tôi, hay là cùng tôi về trấn Thanh Hà bổ sung thể lực và ổn định trạng thái, sau đó lại đi tìm Nhị gia, ý hai vị thế nào?" Hai vị mà Trương Phong nói chính là Hắc Bàn Tử và ông chú trung niên.

Hắc Bàn Tử ban đầu có chút do dự, nhưng ông chú trung niên bên cạnh đã vội gật đầu đồng ý.

Cùng là người của Nhị gia, sao khác biệt lớn vậy chứ?

Hết cách, Hắc Bàn Tử đành phải đồng ý, trong lòng thầm tính toán, đợi tìm được Nhị gia, sẽ báo cáo lại một phen, cho người này một trận ra trò.

Nhưng nếu anh ta không đi mách lẻo, mà Nhị gia lại khăng khăng giữ người này lại, không chịu xử lý, Hắc Bàn Tử cũng tính cả rồi, anh sẽ tự mình âm thầm sắp xếp.

Còn về lý do?

Trong lòng Hắc Bàn Tử rất đơn giản, chẳng cần biết người kia là dạng gì, đơn thuần là ngứa mắt, cứ đánh đã!

Đơn giản vậy thôi!

Cả đoàn người men theo đường cũ quay về, rời khỏi mộ thất, giữa đường tránh được khu vực xương trắng âm u kia.

Vốn tưởng có thể an toàn rời đi.

Nhưng Mạc Tử Phàm vì bị thương ở đầu, khi đi qua đoạn đường đó đã bất ngờ ngất xỉu, dọa cho Tiểu Hổ mặt mày thất sắc.

May mà Trương Phong kịp thời chạy đến đỡ.

Khi Trương Phong đang đỡ Mạc Tử Phàm, anh chú ý thấy trên vách hang có khắc thứ gì đó!

Hắc Bàn Tử bên cạnh cũng cảm nhận được, Trương Phong ra hiệu cho anh ta nhìn về phía vách hang, quả nhiên Hắc Bàn Tử cũng lộ vẻ mặt thất thường.

Bởi vì trên vách hang đó có khắc mấy chữ: "Muốn hại ta!" Ý gì đây?

Chỉ ai?

Không chỉ Trương Phong và Hắc Bàn Tử ngơ ngác, mà cả Mạc Tử Phàm và những người khác cũng vậy.

"Chẳng lẽ có liên quan đến những người đã chết ở đây sao?" Mạc Tử Phàm nhìn những bộ xương trắng đáng sợ xung quanh nói.

"Manh mối không đủ, tôi không liên kết được gì cả, chúng ta mau rời khỏi đây trước đã." Hắc Bàn Tử nói.

Đúng vậy, những chuyện đã trải qua ở đây khiến đầu Mạc Tử Phàm đau như muốn nứt ra, có quá nhiều việc vẫn chưa rõ ràng.

Mạc Tử Phàm trầm tư một lúc, rồi quyết định từ bỏ.

Theo đề nghị của Bàn Tử, mọi người rời khỏi nơi này.

Sau khi ra khỏi hang, cả nhóm băng qua một khu rừng rồi trở về trấn Thanh Hà.

Trương Phong liền giới thiệu khách sạn cho Hắc Bàn Tử và ông

chú trung niên.

Đó chính là khách sạn tư nhân mà trước đó Trương Phong đã đưa Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đến.

Hắc Bàn Tử và ông chú trung niên ở phòng đối diện với Mạc Tử Phàm.

Lúc về đến nơi đã là buổi chiều, Trương Phong cũng là người bản địa ở trấn Thanh Hà, muốn làm tròn bổn phận chủ nhà, nên nói sẽ mời khách.

Không lâu sau, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ thu dọn xong, cùng Trương Phong xuống lầu.

Lúc này Hắc Bàn Tử và ông chú trung niên đã ngồi vào bàn ăn, thức ăn cũng đã gọi gần đủ.

Thấy Trương Phong gọi cả hai người họ, Mạc Tử Phàm lập tức cảm thấy Trương Phong rất có nghĩa khí.

Mọi người ngồi xuống, nhân viên phục vụ bên cạnh rót đầy rượu cho tất cả.

"Mọi người đừng khách sáo, động đũa ăn đi!" Lúc này Trương Phong thấy mọi người có vẻ ngại ngùng liền nói.

Dưới sự nhiệt tình của Trương Phong, Mạc Tử Phàm bắt đầu động đũa, những người khác cũng theo sau.

Lúc này Trương Phong kích động nói: "Thật vinh hạnh được làm quen với các vị, Trương mỗ xin cạn trước!" "Tốt, cạn!" Hắc Bàn Tử cũng là người hào sảng, cầm ly rượu trên bàn uống một hơi.

Bữa ăn kéo dài một tiếng đồng hồ.

Trong lúc đó, Trương Phong không ngừng đấu rượu với Hắc Bàn Tử, hai người đúng là kỳ phùng địch thủ, đã uống là không dừng lại

được, đến giờ vẫn chưa phân thắng bại.

Mạc Tử Phàm không biết uống rượu lắm, không dám uống nhiều, nhưng bị Trương Phong mời mấy lần, thịnh tình khó chối từ, cũng uống không ít, có chút hơi say.

Chỉ có ông chú trung niên và Tiểu Hổ là không đụng đến rượu.

Sau khi ăn uống gần xong, Mạc Tử Phàm cảm ơn Trương Phong, rồi để Tiểu Hổ dìu về phòng.

Chương 384

Sau khi về phòng, Tiểu Hổ pha cho Mạc đại ca một tách trà giải rượu.

Uống xong, Mạc Tử Phàm cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Anh bèn nói với Tiểu Hổ: "Tiểu Hổ, cũng không còn sớm nữa, em dọn dẹp rồi đi nghỉ đi." "Vâng, Mạc đại ca ngủ ngon." Sau khi Tiểu Hổ đi, Mạc Tử Phàm liền nằm lên giường.

Nhưng nằm một lúc lâu vẫn không thấy buồn ngủ, có chút nhàm chán.

Lúc này, trong đầu anh không ngừng hiện lên những hình ảnh xảy ra trong mộ thất, Mạc Tử Phàm rơi vào trầm tư.

Có quá nhiều chuyện vẫn chưa hiểu rõ, màn đêm khiến Mạc Tử Phàm cảm thấy tĩnh lặng lạ thường.

Không biết sau đêm tối tĩnh lặng này, sẽ có cơn bão táp nào đang chờ đợi?

Hôm sau, Trương Phong tỉnh dậy, đầu óc choáng váng, khó chịu đến mức phải vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Thể trạng yếu mà uống quá nhiều rượu đúng là không dễ chịu chút nào!

Hắc Bàn Tử thì lại chẳng có cảm giác gì.

Sáng sớm, anh ta đã đi tìm Trương Phong, hỏi xem kế tiếp có kế hoạch gì.

Khi Hắc Bàn Tử gõ cửa được Trương Phong cho phép, vừa đẩy cửa bước vào đã nghe thấy tiếng Trương Phong nôn ọe trong nhà vệ

sinh.

Thế là Hắc Bàn Tử cố ý trêu chọc: "Phong đệ, lúc uống thì hăng hái lắm mà, giờ thì khó chịu rồi chứ?" Trương Phong nôn xong mới nói: "Bàn Tử, cậu không phải là Bàn Tử à, sao uống rượu xong không có di chứng gì thế?" "Ha ha ha...

Trương Phong, cậu uống say rồi à?

Di chứng quái gì chứ?" Trương Phong nghe xong mới nhận ra mình nói hớ, cũng cười theo, sau đó mới hỏi mục đích của Bàn Tử: "Hôm nay có kế hoạch gì không?" "Tôi định ra chợ mua ít đồ tốt một chút, tiện thể tìm một con dao xịn.

Đợi thu dọn xong, chúng ta sẽ xuất phát." Trương Phong định sau khi ăn cơm xong sẽ đưa Mạc Tử Phàm và mọi người ra chợ mua ít trang bị tốt, sau đó đi tìm Nhị gia, hoặc là đi thẳng đến lăng mộ tổ tiên.

Nhưng trước khi đi, phải hỏi rõ hắc y nhân tại sao lại cho vị trí sai.

Rõ ràng trước đó đã xuống mộ dưới đáy sông Thanh Hà mấy lần, đều tưởng đó là lăng mộ tổ tiên, kết quả lại không phải!

Trương Phong bèn nhanh chóng chỉnh trang lại một phen, cùng Hắc Bàn Tử xuống lầu.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ cũng đã xuống.

Lúc này Trương Phong phát hiện sắc mặt Mạc Tử Phàm có chút tiều tụy, liền quan tâm hỏi: "Mạc đệ, tối qua nghỉ ngơi không tốt à?" "Cũng được, nửa đêm đột nhiên bị tiếng mèo kêu dưới lầu làm cho tỉnh giấc, sau đó không ngủ lại được." Mạc Tử Phàm giải thích.

Thực ra Mạc Tử Phàm đã nói dối, một là không muốn Trương Phong và Tiểu Hổ lo lắng, hai là cũng không tiện giải thích nguyên nhân mất ngủ.

“Để lát nữa tôi chuẩn bị cho cậu ít thuốc an thần, đảm bảo chất lượng giấc ngủ ngon lành cành đào.” Trương Phong nói xong, Mạc Tử Phàm đáp lại một tiếng cảm ơn.

Sau khi mọi người ăn trưa xong, Trương Phong liền thông báo kế hoạch buổi chiều: ra chợ tìm bảo bối!

Mọi người nhất trí đồng ý, bèn cùng nhau tiến đến chợ đồ cổ.

Thực ra, dân trong nghề đều gọi là chợ đổ đấu, là khu chợ chuyên mua bán trang bị khi hạ đấu.

Sợ có cảnh sát bắt những người buôn bán này nên ngoài mặt mới gọi như vậy.

Mấy người đến chợ, đều đi tìm mua những thứ mình cần, hẹn nhau tập trung ở cổng vào sau khi mua xong.

Mạc Tử Phàm đi cùng Tiểu Hổ, Trương Phong đi cùng Hắc Bàn Tử, chỉ có ông chú trung niên là phải một mình đi tìm đồ.

“Mạc đại ca, anh thấy thuốc ăn mòn thế nào?” Tiểu Hổ đề nghị, từ trước đến giờ đều là cậu bé mua đồ.

“Tốt, Tiểu Hổ không tệ nha!

Còn muốn mua gì nữa không?

Nói anh nghe, chỉ cần Mạc đại ca đủ tiền, anh mua hết!” Tiểu Hổ gật gật đầu, sau đó nói cho Mạc Tử Phàm những thứ cần mua: thuốc nổ, đèn pin, xẻng có thể co dãn, dao, còn cân nhắc cả dây thừng và một ít thuốc trị kim sang.

Suy nghĩ rất chu đáo, Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, gần giống như những gì mình nghĩ.

Mạc Tử Phàm xoa đầu Tiểu Hổ.

Tiểu Hổ ngẩng đầu cười ngây ngô, Mạc Tử Phàm cũng cười theo.

Dù thế nào đi nữa, sau này cũng không thể để Tiểu Hổ bị thương.

Bây giờ, Mạc Tử Phàm đã coi Tiểu Hổ như em trai ruột của mình.

Hai người cùng chung ý tưởng, đi vào các cửa hàng mua đồ, chỉ cần vào một tiệm là đã có đủ những thứ cần mua.

“Hai vị gia, đây là vật phẩm các vị cần, cầm cẩn thận đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại đến.” Lão chủ tiệm tiễn Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ ra cửa.

Ngay khi Mạc Tử Phàm vừa quay người định đi ra, anh nhìn thấy trên kệ hàng bên cạnh có đặt một con dao màu vàng đen.

Chương 385

Nó đặc biệt thu hút ánh nhìn, Mạc Tử Phàm động lòng, muốn mua con dao này.

Con dao cũ của anh đã bị hỏng trong lúc chiến đấu với thi trùng, đang thiếu một con dao, vừa hay lại gặp được.

"Lão bản, con dao này bán thế nào?" Mạc Tử Phàm hỏi.

"Vị gia này, thật sự xin lỗi, lão bản của tôi không cho bán con dao này." Mạc Tử Phàm tưởng là do lão bản, nhưng ngoài dự đoán, anh nhanh chóng nhận ra vấn đề nằm ở đâu, lại thương lượng với chủ tiệm: "Lão bản, ông để con dao ở đây chắc chắn là để bán, giá cả có thể thương lượng.

Lão bản của ông đâu, để ông ấy ra nói chuyện với tôi được không?" "Được thôi, tôi gọi điện hỏi lão bản xem sao." Mấy phút sau, chủ tiệm gọi điện xong quay lại, Mạc Tử Phàm hỏi ý kiến lão bản thế nào, có đồng ý bán con dao đó cho mình không.

Chỉ thấy chủ tiệm giơ ra năm ngón tay.

Mạc Tử Phàm nhìn thấy, không chút do dự nói: "Thành giao!" Thanh toán xong, Mạc Tử Phàm cầm con dao, tâm trạng tốt không thể tả, Tiểu Hổ bên cạnh cũng vui lây.

Nhưng Tiểu Hổ tò mò hỏi một câu: "Mạc đại ca, bỏ ra năm nghìn mua một con dao có đáng không?" "Đáng, đây là một con dao tốt, sau này em sẽ biết." Tiểu Hổ gật gật đầu, có chút mong chờ xem con dao mà Mạc đại ca nói rốt cuộc có gì thần kỳ.

Hai người nhanh chóng quay lại cổng vào, đợi mười phút sau thì Bàn Tử quay lại.

Mạc Tử Phàm tò mò hỏi: “Bàn Tử, Trương Phong đâu, không phải đi cùng cậu sao?” “Sau khi chúng tôi mua xong đồ, cậu ấy có việc nên đi trước rồi.” Mạc Tử Phàm gật đầu, sau đó mấy người định đợi ông chú trung niên, ai ngờ đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Đợi đến khi mấy người về khách sạn mới phát hiện ra ông chú trung niên đã về từ sớm.

Vào mùa hạ, ánh trăng ở trấn Thanh Hà đặc biệt trong trẻo và sáng tỏ.

Bên trong Thanh Hà sơn trang, dưới lầu Tuyết Đường các, hai bóng người bị ánh trăng chiếu dài trên mặt đất.

“Lão bản, những gì ông nói và những gì tôi thấy không giống nhau, là sao vậy?” Người thanh niên chất vấn người lớn tuổi trước mặt, người mà trước mặt ai cũng tỏ ra đức cao vọng trọng.

Trong ánh mắt của người thanh niên mang theo chút phẫn nộ.

“Có người âm thầm gửi mật thư cho ta, trong thư nói cổ mộ Trương gia ở dưới đáy sông Thanh Hà.

Bức thư đó ngươi cũng đã xem rồi mà?

Ngươi nghi ngờ ta đang gài bẫy ngươi à?” Hắc y nhân hỏi lại, rồi phá lên cười ha hả.

“Nếu ngươi muốn phá hoại cổ mộ của tổ tiên ta, ta không làm nữa!” Không sai, thanh niên chính là Trương Phong, còn người lớn tuổi kia chính là hắc y nhân.

Trương Phong sau khi cùng Mạc Tử Phàm hạ đấu, gặp được Nhị gia, rồi đến cổ mộ của tộc Linh Trường Nghĩ, trải qua bao nhiêu chuyện, khiến anh có chút sợ hãi.

Anh sợ rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, đồng thời Trương Phong cũng tò mò, thảm án mất tích của tộc nhân Trương gia có thật sự liên quan đến tộc Linh Trường Nghĩ không?

Và cả căn bệnh di truyền đáng sợ của gia tộc có thật sự là do bị trù ếm?

Nghe vậy, hắc y nhân lại đoán trúng được suy nghĩ của Trương Phong, chỉ thấy hắn nói: "Từ khi ngươi đến Tuyết Đường các, chẳng phải Tuyết Đường các vẫn luôn đối đãi với ngươi như thiếu gia nhà họ Trương sao?

Yên tâm đi!

Nhóc con, chẳng phải ngươi cũng tò mò về bí mật của tổ tiên Trương gia à?

Giúp ta tìm thứ đó, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Trương gia thời Dân quốc, huy hoàng biết bao!

Từng là đại gia tộc được công nhận lúc bấy giờ, nay đã suy tàn, gia tộc không còn hưng thịnh, Trương Phong cũng cảm thấy bất lực.

Cuối cùng, nể tình hắc y nhân đã cưu mang, Trương Phong không tiện tính toán thêm, chỉ hỏi rõ mấy nghi vấn trong lòng.

Sau đó Trương Phong kể cho hắc y nhân biết, trên đường tìm mộ cùng Mạc Tử Phàm, anh đã quen biết Nhị gia và Hắc Bàn Tử, còn có một ông chú trung niên y thuật cao siêu.

Hắc y nhân liền bảo Trương Phong để ý đến Nhị gia kia, cũng tiện thể chuẩn bị đồ hạ đấu cho Trương Phong.

Trương Phong chuẩn bị gần xong, cuối cùng không còn chuyện gì để báo cáo, liền rời khỏi Tuyết Đường các.

Đợi Trương Phong đi không lâu, một người phụ nữ mặc chế phục

đen bước ra.

Chỉ thấy hắc y nhân nói với người phụ nữ: “Đi điều tra lai lịch của Nhị gia đó.” “Vâng!” Người phụ nữ mặc đồ đen nhận lệnh, lộn một vòng rồi biến mất.

Hôm sau, Mạc Tử Phàm và mọi người tập trung ở sảnh bên của khách sạn.

Năm người ăn mặc tùy ý, chủ yếu là để không thu hút sự chú ý của người khác.

Dù sao nếu có người biết họ đi hạ mộ, có thể sẽ bị tố giác, cảnh sát đến thì phiền phức.

“Trương Phong, cậu đi cùng Bàn Tử một đường, tôi, Tiểu Hổ và đại thúc đi một đường, chúng ta sẽ gặp nhau ở địa điểm này.” Mạc Tử Phàm vừa nói vừa chỉ vào một vị trí trên bản đồ.

“Được!

Chúng ta mau xuất phát thôi, tranh thủ đến nơi trước khi trời tối.” Hắc Bàn Tử dẫn Trương Phong đi trước.

Năm người đi cùng nhau quá gây chú ý, chủ yếu là vì có trẻ con, lại có cả thầy thuốc dân gian như Hà đại thúc.

Thế nên dưới đề nghị của Mạc Tử Phàm, mọi người bắt đầu lên đường.

Chương 386

Mạc Tử Phàm và mấy người ra cửa, đi lấy xe.

Lúc này Tiểu Hổ thấy Mạc đại ca lái một chiếc xe việt dã ra, vẻ mặt vừa kích động vừa vui mừng.

Tiểu Hổ tò mò hỏi: "Mạc đại ca, xe của ai vậy ạ?

Xe ngầu quá!" "Mượn của anh Trương Phong đó." Mạc Tử Phàm cười cười, anh cũng thấy chiếc xe này rất ngầu.

Hôm qua mượn xe, Mạc Tử Phàm còn tưởng Trương Phong là một cậu nhóc nghèo không có xe, ai ngờ lão bản nhà người ta lại hào phóng, tặng cậu ta mấy chiếc xe để đi chơi.

Tiểu Hổ "ồ" một tiếng, Mạc Tử Phàm xoa đầu cậu bé, nói: "Đợi anh có tiền rồi, mua cho Tiểu Hổ một chiếc nhé?" "Vâng vâng!

Mạc đại ca phải giữ lời đó!" Tiểu Hổ vừa nói vừa giơ ngón út ra, ý bảo Mạc đại ca ngoéo tay.

Ngoéo tay, một trăm năm không được đổi!

Chỉ trong khoảnh khắc, Mạc Tử Phàm dường như nhớ đến người bạn chơi cùng hồi nhỏ, vẻ mặt trở nên hoảng hốt. ...

"Mạc đại ca...

Mạc đại ca, anh sao vậy?" Tiểu Hổ huơ huơ tay trước mặt Mạc Tử Phàm, mới khiến anh hoàn hồn.

"Không có gì, chúng ta xuất phát thôi." Mạc Tử Phàm bảo ông chú trung niên bên cạnh lên xe.

Tiểu Hổ rất lễ phép, nhường cho ông chú trung niên ngồi ghế trước.

Ở ghế sau, không gian rộng rãi dễ hoạt động, tính cách hiếu động của cậu nhóc Tiểu Hổ, ngồi ghế sau thật là hợp, vừa thoải mái vừa tự tại.

Nào ngờ ông chú trung niên lại thản nhiên ngồi vào ghế trước, Mạc Tử Phàm chỉ liếc nhìn một cái, không nói gì.

Trên đường đi, ngoài việc Tiểu Hổ thỉnh thoảng nói vài câu đùa, ba người có lúc lại im lặng lạ thường.

Mạc Tử Phàm lái xe, có chút nhàm chán, bèn hỏi ông chú trung niên bên cạnh: "Đại thúc, ông họ gì vậy?

Trông ông cũng không giống người bản địa, ông từ đâu đến?" Ông chú trung niên có vẻ khá bất ngờ khi Mạc Tử Phàm lại hỏi chuyện phiếm, nhưng cũng không có gì đáng giấu, bèn tùy ý đáp: "Họ Hà, người phương Bắc, ở nhà không có việc gì làm nên ra ngoài kiếm sống." "Hà đại thúc, y thuật của ông không tệ, sao không mở một phòng khám?" Mạc Tử Phàm hỏi nửa ngày, người kia lại không đáp lời.

Chắc là đại thúc có nỗi khổ khó nói, Mạc Tử Phàm đành không hỏi tiếp nữa.

Mạc Tử Phàm và mấy người đi cả ngày đường, đến chiều tối mới tới được đích.

Bản đồ là do Bàn Tử đưa, Bàn Tử có thứ này cũng không có gì lạ.

Nói thật thì bản đồ rất hữu dụng, các danh lam thắng cảnh, khu du lịch gần trấn Thanh Hà, v.v., đều được ghi chép rõ ràng trên đó.

Đối với dân đổ đấu, họ biết nơi nào có thể tìm được bảo vật, và sẽ đánh dấu lại ở vị trí đó.

Bàn Tử là người địa phương, nên với tư cách là người dẫn đường, việc am hiểu trấn Thanh Hà là điều không thể thiếu.

Quả nhiên đúng như Mạc Tử Phàm dự đoán, cả nhóm đã đến chân núi Thanh Hà.

Rải rác có thể thấy một vài ngôi mộ.

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, họ đi vào một khu rừng, nơi có ít lăng mộ hơn, người cũng ít hơn.

Trương Phong có chút không hiểu, hỏi: "Bàn Tử, máy dò của cậu có đáng tin không?

Đừng để làm nửa ngày, cuối cùng chỉ đào được một đống bùn đất thôi đấy." "Yên tâm, lần trước là do gần đó có mỏ từ tính nên mới bị nhiễu.

Tôi đã nghiên cứu rồi, có hai lối vào có thể thông đến cổ mộ Trương gia, lối vào thứ hai hẳn là ở gần đây." Bàn Tử chắc nịch nói, anh ta nắm chắc tám phần, vì gần đây không có mỏ từ tính, khả năng là thật rất lớn.

Bàn Tử đã nói vậy, Trương Phong liền vào phụ một tay.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đi dựng lều, Hà thúc đi hái ít thảo dược, có thể sẽ dùng đến vào lúc quan trọng.

Hắc Bàn Tử lấy một cây gậy sắt từ trong ba lô ra, tìm một khoảnh đất, rồi cắm gậy sắt xuống.

Dưới sự giúp đỡ của Trương Phong, hai người ấn cây gậy sắt ngày càng sâu, cuối cùng đã chạm đáy, Bàn Tử và Trương Phong mới hợp lực kéo cây gậy lên.

Cây gậy sắt bị dính đầy bùn đất ẩm ướt, đất ở đây tơi xốp, Bàn Tử đề nghị: "Đào từ đây xuống đi." "Được!" Trương Phong lập tức đáp.

Ngay sau đó hai người bắt đầu cầm xẻng đào.

Chưa đầy nửa tiếng, hai người đã đào được một cái hố sâu gần bằng chiều cao của mình.

Lúc này Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đã dựng lều xong, đi tới hỏi xem có thể giúp gì được không.

Hắc Bàn Tử nói hố đã đào quá sâu, bảo Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ ở trên nhận đất đào lên mang đi đổ là được.

Bốn người phối hợp ăn ý, chỉ vài phút sau, đã nghe thấy tiếng kêu cứu của đại thúc.

Chương 387

“Cứu mạng!

Cứu mạng...

Tôi không thấy gì cả! ...

Đừng!” Bốn người nhận ra tình hình không ổn, Trương Phong ở dưới hố lập tức nói: “Mạc đệ, Tiểu Hổ, mau đi cứu đại thúc, tôi theo sau ngay.” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ vội vàng chạy đi.

Chỉ thấy có hai người đàn ông mặc đồ đen đang đuổi theo Hà đại thúc, cả hai đều đeo mặt nạ.

Mạc Tử Phàm có một thoáng ảo giác, cảm thấy hai người này có chút giống Trương Phong lúc mới gặp, nhưng anh không nghĩ sâu thêm.

Anh và Tiểu Hổ tiến lên, chặn hai người đàn ông mặc đồ đen lại.

Mạc Tử Phàm đứng vững, giả vờ ra vẻ mạnh mẽ, nói: “Các người là ai?” Hai người đàn ông mặc đồ đen nghe xong, im lặng nhìn nhau, dường như đang giao tiếp, sau đó một người trong số họ thổi còi.

Lúc này Hắc Bàn Tử và Trương Phong cũng đã đến nơi.

Trương Phong nhìn về phía Hà thúc hỏi: “Đại thúc, đã xảy ra chuyện gì?” “Tôi đi hái thảo dược, ... vô tình phát hiện ra một cửa hang, định vào xem thử thì bị nghe thấy tiếng động, thế là tôi vội vàng bỏ chạy, bị họ truy sát suốt đường.” Nghe Hà đại thúc nói xong, mọi người cũng đều hiểu ra, mục đích của những người trước mặt cũng giống như họ: đều nhắm vào cổ mộ Trương gia!

Chỉ trong chốc lát, xung quanh đã tập trung mười tên sát thủ!

Mạc Tử Phàm kinh hãi, những người khác cũng không khá hơn là bao.

Lũ sát thủ này có kẻ mang súng, có kẻ mang dao.

Năm người họ, một già một trẻ, lại có một người dở dở ương ương, làm sao đánh lại cả bầy sói đói này!

"Hắc Bàn Tử, chúng ta... chúng ta phải làm sao đây!" Mạc Tử Phàm cẩn thận hỏi.

"Đánh thôi, dù sao cũng không chạy được." Năm người đoàn kết vây quanh nhau, sát thủ từng bước áp sát.

Ba người trong năm người không có vũ khí, hai người còn lại cầm một cái rìu, lấy gì mà đấu với người ta?

"Bọn tao đã đợi ở đây lâu rồi, sao nào?

Bất ngờ không, ngạc nhiên không?" Tên cầm đầu mặc đồ đen nói.

Mạc Tử Phàm quả thực cảm thấy bất ngờ, nhưng điều bất ngờ hơn là, những người này dường như quen biết họ.

"Các người là ai?

Muốn giết muốn xẻo thì nhanh gọn lên, lề mề làm gì?" Mạc Tử Phàm lấy hết can đảm hỏi.

"Toại nguyện cho ngươi!

Giết hết cho tao!" Dưới lệnh của tên cầm đầu, lũ sát thủ nhanh chóng cầm vũ khí áp sát.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên.

Chân Hà thúc không khỏi mềm nhũn, có chút đứng không vững, may mà Mạc Tử Phàm đỡ lấy.

Nhưng viên đạn không phải bắn về phía năm người Mạc Tử

Phàm, mà là bắn lên trời.

Chỉ thấy một người phụ nữ có vẻ ngoài lạnh lùng yêu diễm xuất hiện, ghé sát vào tai tên cầm đầu, không biết nói gì đó rồi rời đi.

Ngay sau đó tên cầm đầu đột nhiên nói với Mạc Tử Phàm và mọi người: "Bọn tao không đánh không giết, nhưng có một điều kiện." "Điều kiện?" Hắc Bàn Tử hỏi.

"Hợp tác với bọn tao, bảo vật có thể thuộc về các người, nhưng có một thứ không được tranh giành với tao, sao nào?" Mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, đều nhắm vào cổ mộ Trương gia.

Nghe những lời này, Trương Phong đột nhiên nhận ra, thứ mà đám người này và lão bản muốn tìm không giống nhau.

Mạc Tử Phàm, Hắc Bàn Tử và Trương Phong trao đổi ánh mắt, theo tình hình hiện tại, chỉ có thể thỏa hiệp, cuối cùng để Hắc Bàn Tử ra đàm phán.

Hắc Bàn Tử nói với tên cầm đầu: "Được thôi, nhưng tao cũng có một điều kiện, nếu không đồng ý, bọn tao chỉ có thể liều mạng với mày đến cùng." "Nói!

Điều kiện gì?" Mạc Tử Phàm và mấy người có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng thiếu kiên nhẫn của tên cầm đầu.

"Giúp tao tìm một người." Hắc Bàn Tử vừa nói vừa lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh của Nhị gia.

"Được!" Tên cầm đầu đồng ý một cách sảng khoái, sau đó nói tiếp: "Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" Đột nhiên có thêm một số người, Mạc Tử Phàm có chút không quen, huống hồ những người này trông rất đáng sợ, lai lịch chắc không nhỏ.

Mạc Tử Phàm và Trương Phong phải dựa vào Bàn Tử mới có khả năng tìm được cổ mộ Trương gia, nên Bàn Tử đưa ra quyết định, họ

cũng không tiện phản đối.

Tên thanh niên cầm đầu kia đeo mặt nạ, không nhìn rõ mặt, vóc dáng thì khá cao.

Chương 388

Chỉ thấy hắn dẫn theo hai người, những người còn lại đều bị gọi đi.

Ngay sau đó, hắn đi về phía mấy người Mạc Tử Phàm nói: "Đi thôi, chúng ta tìm lối vào." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và mọi người đều rất vui mừng, ít nhất không cần phải tốn công đi tìm lối vào nữa.

Sau đó, cả nhóm tiến vào lối vào, đi được một đoạn thì nhìn thấy cửa mộ đạo ở phía trước không xa.

Trên đó có khắc chữ "Trương", có thể khẳng định ngôi mộ này chính là lăng mộ tổ tiên, trong lòng Trương Phong có chút kích động, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Chỉ có Mạc Tử Phàm là biết một chút, ngay cả Bàn Tử anh cũng không nói, đây là hậu nhân của Trương gia, càng không thể để đám người lai lịch không rõ này biết được.

"Tôi tên Tống Thanh, hai đứa này là tiểu đệ của tôi, Cẩu Tử và Tiểu Ngũ, đều là ra ngoài lăn lộn kiếm miếng cơm ăn với tôi." Đi được một lúc, gã thanh niên kia tự giới thiệu với mấy người Mạc Tử Phàm.

Hai người đi sau Tống Thanh gật đầu với mấy người Mạc Tử Phàm.

Sau màn giới thiệu này, Mạc Tử Phàm cảm thấy Tống Thanh không còn đáng sợ như trước nữa, cảm giác người này có chút giống địa đầu xà, kiểu người trọng nghĩa khí.

Năm người Mạc Tử Phàm cũng lần lượt báo tên của mình, dù sao sau này mọi người còn phải cùng nhau đối mặt với nhiều chuyện, lúc

nào cũng phải dùng đến tên, nên làm quen với nhau sẽ tốt hơn.

Lại đi thêm một đoạn, Tống Thanh ra hiệu cho mọi người dừng lại, rồi nói: "Phía trước là mộ đạo, sau khi vào mộ đạo, có một đoạn đường cực kỳ hung hiểm, những người tôi phái đi đều không ai trở về." Có đi không có về!?

Đoạn đường đó thật sự đáng sợ đến vậy sao?

"Tống Thanh, ngươi không phải là đang lợi dụng bọn ta chứ?" Trương Phong tò mò hỏi một câu.

"Ha, nếu thật sự muốn để các ngươi chết, ta đã sớm giết ở trên đó rồi.

Ta nghe nói các ngươi rất lợi hại." "Ngươi...!" Trương Phong đang định nói "đừng quá đáng" thì bị Mạc Tử Phàm bên cạnh đẩy một cái, ra hiệu bảo anh đừng dễ dàng nổi giận.

Nhưng Tống Thanh nói chuyện với thái độ cà lơ phất phơ, thật khiến người ta muốn đấm cho một trận, rõ ràng là một tên địa đầu xà trong núi, thiếu đòn.

Dằn xuống cơn tức, Trương Phong đi theo.

Cả nhóm nhanh chóng đến đoạn đường mà Tống Thanh đã nói, tất cả đều vô thức cảnh giác.

Đây là con đường bắt buộc phải đi qua, tìm các mộ đạo khác đều là ngõ cụt, chỉ có con đường này là sâu không thấy đáy.

"Mạc đại ca, kia có phải là một cái ô không?" Tiểu Hổ mắt tinh, nhìn thấy một khối đá giống cái ô, liền hỏi.

Mộ đạo không lớn cũng không nhỏ.

Cái ô đá mà Tiểu Hổ nhìn thấy được phân bố ở hai bên vách mộ đạo, đế ô áp sát vào tường, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ.

Trên đỉnh ô đá đặt một ngọn đèn dầu, cách vài mét lại có một cái ô đá như vậy, nhìn không thấy điểm cuối, cũng không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu cái.

Mọi người lúc này đều hiểu rõ, nguy hiểm ở ngay trước mắt, không ai dám đi tìm cái chết.

Trong lúc mọi người đang do dự, Trương Phong đứng ra, một mình cầm đuốc, đi về phía cái ô đá kia.

Đúng vậy!

Anh định đi thắp sáng ngọn đèn dầu đó.

Muốn ngăn Trương Phong lại cũng đã muộn, Mạc Tử Phàm chỉ đành cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Trương Phong bước đi với những bước chân kỳ lạ, thuận lợi đến dưới cái ô đá.

Nhanh chóng, Trương Phong thắp sáng ngọn đèn dầu, sau đó nói với mọi người: "Cứ đi theo bước chân của tôi vừa rồi, đi từng bước một, tuyệt đối không được sai một bước, nếu không có thể sẽ kích hoạt cơ quan của Trương gia." "Sao ngươi biết những điều này?

Dựa vào đâu mà chúng ta phải tin ngươi?" Tống Thanh chất vấn, hắn không thể đem mạng ra đùa được.

Dựa vào việc ta là hậu duệ của Trương gia, được không?

Trương Phong thầm mắng trong lòng.

Nhưng anh không dám nói ra, tìm một lý do hợp lý, Trương Phong nói: "Thứ này tôi đã thấy trong sách, nhìn dưới chân các người xem, không phải có một chuỗi số sao, dựa theo mật mã Morse suy ra kết quả của các số trong vòng mười, rồi đi theo các ô vuông là được." Mạc Tử Phàm đoán Trương Phong có thể lại đang nói bừa, nhưng

vẫn tin tưởng cậu nhóc này, liền đi đầu tỏ thái độ, cất bước, dưới sự chỉ dẫn của Trương Phong, Mạc Tử Phàm nhanh chóng đi tới bên cạnh Trương Phong.

Trương Phong là hậu duệ của Trương gia, hẳn là hiểu rõ cơ quan thuật của Trương gia.

Tống Thanh thấy Mạc Tử Phàm đi qua mà không có chuyện gì, liền không nói gì nữa, nhưng đối với người tên Trương Phong này, hắn lại cảm thấy hứng thú.

Tộc nhân Trương gia có tài năng thiên bẩm về cơ quan thuật, truyền từ đời này sang đời khác.

Nhắc đến người nhà họ Trương, người ngoài không ai không nể phục cơ quan thuật của họ.

Tổ tiên Trương gia từng là đại tướng triều đình, để chống ngoại xâm, thường sử dụng cơ quan thuật của Trương gia, chiến đâu thắng đó, công đâu phá đó!

Là hậu duệ của Trương gia, Trương Phong từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng sâu sắc từ bà nội, hiểu rõ về những chiến công hiển hách của tổ tiên.

Mạc Tử Phàm đi theo sau Trương Phong, đi được một đoạn, những người khác cũng vậy, nhưng Mạc Tử Phàm cảm thấy mộ đạo ngày càng hẹp lại, trong lòng có chút hoảng loạn.

Ngay cả Tiểu Hổ cũng cảm nhận được, liền nói với Trương Phong: "Trương Phong ca, chuyện gì vậy, mộ đạo càng ngày càng hẹp!" "Đúng vậy!

Chương 389

Chuyện gì thế này!

Chẳng lẽ các người đều không biết à?" A Cẩu và Tiểu Ngũ bên cạnh đồng thanh phụ họa.

Những người còn lại cũng đều nhìn về phía Trương Phong.

Trương Phong lại không hề căng thẳng, chỉ thấy anh nói với mọi người: "Mọi người đừng hoảng, nếu tin tôi, thì cứ tiếp tục đi về phía trước, đợi đến khi mộ đạo hẹp đến một mức độ nhất định, chúng ta sẽ tìm cơ hội rời khỏi đây." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ không có ý kiến gì, ngược lại Tống Thanh lại do dự không quyết.

Lúc này mà không đi thì không đi được nữa!

Thấy vậy, Mạc Tử Phàm lập tức nói với Tống Thanh: "Đã đến đây rồi, nếu muốn quay lại, sẽ phải đối mặt với cơ quan, lúc đó chết thế nào cũng không biết, Tống Thanh đừng do dự nữa." Tống Thanh nghe Mạc Tử Phàm nói, có chút lo lắng, nhưng lúc này mộ đạo thật sự ngày càng hẹp, không thể lo lắng nhiều như vậy nữa, "Được, tin ngươi một lần." Trương Phong nghe xong, trong lòng thầm mỉa mai, không tin thì bay đi được chắc?

Nhưng để nhanh chóng rời khỏi mộ đạo cơ quan thuật của Trương gia, Trương Phong lười tính toán với Tống Thanh nhiều như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Phong, mọi người nhanh chóng đi qua mấy cái ô đá.

Nhưng khi Trương Phong cho rằng ô vuông phía trước là chính xác, vừa bước xuống, không ngờ mộ đạo lại đột ngột thu hẹp!

Lúc này mộ đạo vừa hẹp lại vừa sâu, có thể thấy phía trên không gian mở ra, xuất hiện những vết nứt, xung quanh dường như có thứ gì đó đang di chuyển!

Hắc Bàn Tử sợ hãi vội vàng nghiêng người, mới không bị kẹp, cũng may là có cái ô đá trên đầu.

Lúc này, Tống Thanh bên cạnh tức giận mắng: "Trương Phong, mẹ nó, mày cố tình à?" "Vị Tống đại ca này, nói chuyện đừng khó nghe như vậy.

Vả lại, chẳng phải các người ép chúng tôi đến đây sao?

Chẳng phải là các người để chúng tôi đi dò đường sao?

Hợp tác vui vẻ đâu rồi?" Mạc Tử Phàm không ưa đám người này, thật sự coi người khác dễ bắt nạt.

Thật không may, đám người này xui xẻo rồi!

Anh không phải là kẻ nhu nhược, mặc cho người khác bắt nạt!

Trương Phong đẩy đúng chỗ, nhưng không biết tại sao lại kích hoạt cơ quan.

Trương Phong nhớ bà nội từng kể, cơ quan của Trương gia sau khi có người chạm vào, sẽ thay đổi cơ quan thuật ban đầu, áp dụng cơ quan thuật thứ hai.

Lúc này Trương Phong ra hiệu cho mọi người đừng ồn ào, tiếp đó Trương Phong giải thích: "Nghe tôi nói, cơ quan thuật của Trương gia tổng cộng có ba đạo và quan ải, mỗi khi kích hoạt một đạo cơ quan sẽ dẫn đến đạo cơ quan thứ hai, rồi đến đạo cơ quan thứ ba, cho nên tiếp theo chúng ta phải leo xuống, tránh đạo cơ quan thứ hai, mới có thể thoát khỏi nguy hiểm." "Sao ngươi biết rõ như vậy?

Chẳng lẽ lại lừa bọn ta à?" Tiểu đệ của Tống Thanh, Tiểu Ngũ

hỏi.

Trong chốc lát, Trương Phong cảm thấy có chút bất lực với đám người này.

Tình hình thảm nhất lúc này là của Bàn Tử, mộ đạo ngày càng hẹp, ép vỡ cả mấy cái ô đá, nghe thấy tiếng thở hổn hển của Hắc Bàn Tử.

Trương Phong lười giải thích thêm, nói với Mạc Tử Phàm: "Mạc đệ, cậu và Tiểu Hổ leo lên trước, tôi theo sau rồi kéo Bàn Tử lên, Hà đại thúc một mình leo lên được chứ?" "Yên tâm đi!

Tôi có thể." Ông chú trung niên đáp.

Năm người trao đổi xong, lần lượt leo lên, mượn lực từ những cái ô đá làm điểm tựa, dễ dàng leo lên.

Mạc Tử Phàm và Trương Phong đứng trên ô đá, đưa tay về phía Hắc Bàn Tử, hai người hợp lực kéo, đưa Hắc Bàn Tử lên.

Hắc Bàn Tử dưới sự giúp đỡ của hai người, nhảy lên được ô đá.

Ông chú trung niên cũng lên được như dự đoán.

Mấy người họ đều không để ý đến Tống Thanh và đám người của hắn.

Tống Thanh gọi người leo lên, cũng không có chuyện gì.

Trong lúc do dự, A Cẩu bên cạnh bất mãn nói: "Lão đại, xem ra cũng không có chuyện gì, lỡ như thật sự gặp ma quỷ, lúc đó chúng ta chạy cũng không kịp." "Nói nhiều!" Tống Thanh vừa nói xong, chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện hai đôi mắt đỏ rực, trong bóng tối của mộ đạo, đặc biệt nổi bật và đáng sợ!

Đó là một con lang thi hung mãnh!

Lại gặp lang thi ở nơi này!

“Mau!

Đỡ tao lên!” Tống Thanh sợ hãi mặt mày tái mét, vội vàng leo lên.

Dưới sự hợp lực của A Cẩu và Tiểu Ngũ, Tống Thanh mới lên được ô đá.

Sau đó Tống Thanh đưa tay về phía A Cẩu và Tiểu Ngũ, A Cẩu nhường cho Tiểu Ngũ lên trước, khiến Tiểu Ngũ cảm động.

Tống Thanh kéo Tiểu Ngũ lên xong, tiếp đó hai người hợp lực định kéo A Cẩu lên.

Nhưng không kịp nữa rồi!

Con lang thi hung hãn lao về phía A Cẩu, A Cẩu bất đắc dĩ chỉ có thể chọn cách né tránh đòn tấn công của nó.

Chương 390

“A Cẩu!

A Cẩu!

Mau lên!” Tống Thanh và Tiểu Ngũ vội vàng hét lên.

Con lang thi có đôi mắt màu xanh lam dường như nhận ra có người bên cạnh, liền tiến lại gần Tống Thanh.

A Cẩu tuyệt vọng chạy ngược lại, lang thi lúc này mới phát hiện có điều không ổn, đuổi theo bóng dáng A Cẩu.

Cảnh tượng đáng sợ dần dần biến mất.

Sau khi lang thi biến mất một lúc, Tống Thanh mới hoàn hồn.

Tiểu Ngũ bên cạnh lại tự trách: “Đại ca, đều tại em không giữ được A Cẩu, chỉ thiếu chút nữa là kéo được cậu ấy lên rồi!

A Cẩu nhất định đang gặp nguy hiểm, em phải đi cứu cậu ấy!” “Đứng lại!

Mày lấy gì đi cứu?

Tất cả đều là lỗi của đại ca.

Trước tiên cứ theo những người kia đã, yên tâm, A Cẩu thân thủ không tệ, không dễ bị lang thi ăn thịt đâu.

Đợi chúng ta ra ngoài rồi sẽ phái người đi tìm.” Tống Thanh giữ Tiểu Ngũ lại giải thích, chuyện đã xảy ra rồi, không thể để Tiểu Ngũ đi nộp mạng vô ích, huống hồ mấy người họ cũng không phải là đối thủ của con lang thi đó.

Mạc Tử Phàm và mấy người ở trên, dĩ nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của Tống Thanh!

Cũng nhận ra tình hình không ổn, mấy người đều dừng lại.

Thấy Tống Thanh cũng đã theo lên, nhưng lại thiếu một người, Mạc Tử Phàm hỏi: "A Cẩu không theo lên, đã xảy ra chuyện gì?" Tống Thanh bị hỏi có chút ngại ngùng, chủ yếu là sự do dự của hắn đã hại tiểu đệ của mình lâm vào tuyệt cảnh.

"Gặp phải lang thi, A Cẩu để né tránh đã chạy ngược ra ngoài, đều tại tôi không kéo được A Cẩu lên, hu hu..." Tiểu Ngũ vừa nói vừa khóc.

"Nam tử hán khóc lóc cái gì!

Đừng khóc nữa, thật mất mặt." Tống Thanh mắng Tiểu Ngũ một trận.

Trương Phong không nhìn nổi nữa, hai mắt trừng trừng nhìn Tống Thanh.

Vốn dĩ anh còn nghĩ người này có chút bản lĩnh, với cái tài mai phục đáng sợ kia, lúc đó Trương Phong vừa sợ vừa phục.

Bây giờ thì không còn suy nghĩ đó nữa, biểu hiện của Tống Thanh khiến anh cảm thấy, người này chỉ có vẻ ngoài hung hãn, các phương diện khác hình như không giỏi lắm.

"Thấy chưa, nếu đi theo tôi thì có nhiều chuyện như vậy không?

Nếu cứ do dự không quyết như vậy, chúng ta không hợp tác nữa, Nhị gia cũng không cần tìm nữa, tự tôi tìm." Trương Phong thật sự không muốn mang theo một cục nợ trên đường, như vậy phiền phức chồng chất, tiến độ sẽ rất chậm.

"Yên tâm, đoạn đường tiếp theo, tôi, Tống Thanh, tuyệt đối tin tưởng cậu được chưa?

Chuyện của Nhị gia, cứ yên tâm, không có người nào mà tôi không

tìm được.” Tống Thanh biết sự do dự của mình đã hại A Cẩu lâm vào tuyệt cảnh, cho nên tiếp theo chỉ có thể chọn tin tưởng Trương Phong.

Người phụ nữ đó, người bí ẩn đó đã nói với hắn, những người này có thể đưa hắn đến cổ mộ Trương gia.

Ban đầu không tin, nhưng bây giờ Tống Thanh đã tin chắc.

Trong năm người, người tên Trương Phong dường như biết đường, Tống Thanh định đi theo trước, về sau gặp tình huống gì sẽ tính sau.

Sau đó Trương Phong bảo mọi người theo kịp, tiếp tục leo lên vách đá nứt.

Đi được một đoạn ngắn, Mạc Tử Phàm đến gần Trương Phong, nhỏ giọng hỏi: “Trương Phong, tại sao trong mộ đạo lại xuất hiện lang thi?” Trương Phong suy nghĩ rồi đáp: “Bà cố tôi kể, tổ tiên rất thích nuôi sói, đã mang mấy con sói từ Tây Vực về nuôi.

Sau đó những con sói đó không biết đã ăn phải thứ gì, mắt biến thành màu xanh lam đậm, thấy người là cắn.

Sau này bất đắc dĩ tổ tiên mới giết chúng, biến thành lang thi...

Tôi cũng không hiểu tại sao lại thành ra như vậy.” “Chẳng lẽ có liên quan đến tộc Linh Trường Nghĩ?!” Mạc Tử Phàm phỏng đoán.

Trương Phong nghe vậy, do dự, trong miệng có lời muốn nói nhưng không nói ra.

Trương Phong cũng đoán vậy, nhưng chỉ là phỏng đoán, cũng không biết có phải thật không, nên không dám tùy tiện khẳng định.

Lúc này, những khối đá xung quanh đột nhiên di chuyển, nối liền không một kẽ hở, Mạc Tử Phàm và mọi người nhận ra nguy cơ.

Cả nhóm theo phản xạ leo xuống, nếu không có thể sẽ bị đá kẹp

chết!

Hắc Bàn Tử thở hổn hển, nhìn Trương Phong hỏi: “Bây giờ phải làm sao?

Leo lên không được, leo xuống có gặp lang thi không?” “Leo sang vách đá bên phải, trên đường sẽ có một khoảng thời gian, khối đá mình đang đứng sẽ có kẽ hở.

Chỉ cần chúng ta đi men theo bên phải, trong khoảng thời gian có kẽ hở đó, leo sang khối đá khác, là có thể tránh được sự kẹp ép của các khối đá.” Lúc này, Tống Thanh nghe Trương Phong nói, lại tò mò, không nhịn được hỏi: “.....” Lời nói đến nửa chừng, không dám nói tiếp nữa, vì Tống Thanh phát hiện có mấy cặp mắt đang trừng trừng nhìn mình, sợ đến mức phải nuốt ngược lời nói vào bụng.

Chương 391

Trước đó Trương Phong đã giải thích với Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ, khi mô phỏng thực nghiệm trong mộ thất, đã gặp phải tình huống này.

Hồi nhỏ, cha đã dẫn anh đi chơi, làm quen với cơ quan thuật của Trương gia.

Cha anh rất mê cơ quan thuật của Trương gia, cho rằng thứ tổ tiên truyền lại không thể đánh mất, cũng muốn Trương Phong nhỏ tuổi học theo.

Lúc đó mẹ Trương Phong đã phản đối.

Nhưng cha Trương Phong rất mạnh mẽ, kiên quyết bắt Trương Phong nhỏ phải học những thứ này.

Sau này cha mẹ Trương Phong thường xuyên vì chuyện này mà cãi nhau...

Khi Trương Phong học trung học, thường đắm chìm trong cơ quan thuật của Trương gia, bỏ bê học hành.

Cha mẹ từ nơi khác về, định gặp con trai, vô tình hai người lại nhắc đến thành tích của con, lại cãi nhau, cho nên đã xảy ra tai nạn ở ngã tư cao tốc.

Mẹ Trương Phong trách ba dạy con chơi cơ quan thuật, bỏ bê học hành, sau này không thể kế thừa sự nghiệp.

Cha mẹ Trương Phong gặp tai nạn xe, qua đời tại chỗ.

Trương Phong còn trẻ tuổi như vậy đã mất cha mẹ.

Lúc đó sau khi biết chân tướng, anh hận chết cơ quan thuật của

Trương gia, gia tộc cũng rơi vào khủng hoảng.

Trương Phong vì kế sinh nhai, mới có chuyện ở Tuyết Đường các, sau này gặp được Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ.

Đó là nỗi đau cả đời của Trương Phong, không muốn nhắc đến, lại bị người khác đề cập, Trương Phong không khỏi có chút trầm mặc.

"Tống Thanh, nhất thời tôi cũng không giải thích được, sau này sẽ giải thích.

Tôi cũng không nắm chắc hoàn toàn, tin hay không tùy cậu." "Tôi tin!

Tôi tin!" Tống Thanh hối hận vì đã nhanh mồm, vội vàng đáp lại, cũng coi như cho mình một lối thoát.

Lời đã nói đến mức này, cũng không còn gì để tính toán nữa.

Trương Phong hoàn hồn, liền bảo mọi người tranh thủ thời gian, nhanh chóng rời khỏi đây.

Cả nhóm men theo vách đá bên phải leo đi một lúc, mệt đến nỗi trán Mạc Tử Phàm vã mồ hôi như tắm.

Nhìn sang Tiểu Hổ, thấy tóc cậu bé cũng đã ướt một mảng lớn.

Hắc Bàn Tử còn nghiêm trọng hơn, áo trên đã ướt đẫm.

Leo vách đá bất lợi nhất là Hắc Bàn Tử.

Tuy Hắc Bàn Tử sức lực lớn, phản ứng cũng nhanh, nhưng lớp thịt dày trên người không nghe lời như vậy, chậm chạp đến phát bực.

May mà có mấy người Mạc Tử Phàm giúp đỡ.

Khi leo trên vách đá, phải nắm bắt được khoảng thời gian một phút đó, trước khi các khối đá kẹp lại, rời khỏi nơi đó, thật sự không

dễ dàng.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cửa mộ phía trước, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đây là do cơ quan thuật của Trương gia tạo thành.

Trương Phong giải thích một phen, leo sang phải, theo lộ trình dốc xuống, có thể tránh được quan ải cơ quan của Trương gia.

Mấy người sau khi xuống, phát hiện phía sau lưng thật sự là một bức tường.

Mạc Tử Phàm không khỏi cảm thán, tán thưởng sự thần bí của cơ quan thuật Trương gia, cũng như sức tưởng tượng siêu phàm của người thiết kế.

Phía trước là mộ đạo có chiều rộng tương tự như lúc mới vào.

Trương Phong ra hiệu cho những người phía sau theo kịp bước chân.

Sau khi qua được quan ải cơ quan của Trương gia, đoạn đường tiếp theo của mọi người đi rất thuận lợi.

Dưới sự chỉ dẫn của la bàn của Hắc Bàn Tử, họ đã đến trước một cánh cửa sắt bằng đồng xanh.

Lúc này Tống Thanh nói: "Bên trong hẳn là cổ mộ Trương gia mà tôi muốn tìm rồi chứ?" Trương Phong nghe xong, lại lắc đầu, đáp: "Không nhanh như vậy đâu, bên trong có thể sẽ là quan ải thứ ba của cơ quan thuật Trương gia." A!

Cơ quan thuật của Trương gia tổng cộng có ba đạo quan ải.

Không biết ai đã kích hoạt quan ải thứ nhất, mới khiến họ phải đối mặt với quan ải thứ hai.

Vậy vấn đề đến rồi, sau khi vào trong, có thật sự sẽ đối mặt với

quan ải thứ ba không?

Mạc Tử Phàm và mấy người nhìn nhau, nhớ lại bức tường đá đáng sợ trước đó, không khỏi có chút lo lắng.

Tống Thanh nghe xong càng sợ đến nỗi chân có chút run rẩy.

Chương 392

Hắn cố gắng che giấu, nhưng vẫn bị người bên cạnh nhìn ra manh mối.

Không thể quay lại, chỉ có thể tiến về phía trước mới có thể tìm được mộ.

Trương Phong ra hiệu cho Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử lấy dụng cụ ra, định đập vỡ cửa sắt.

Mấy người bắt đầu hành động, đập một lúc, cánh cửa sắt kia không hề có dấu hiệu nứt vỡ, ngược lại còn có vẻ không hề hấn gì.

Trong lúc mọi người không có đầu mối gì, Tiểu Hổ đột nhiên nói: "Trương Phong ca, tôi và Mạc đại ca có mua thuốc ăn mòn." A!

Thuốc ăn mòn có thể ăn mòn cửa sắt!

Mạc Tử Phàm nhìn về phía Tiểu Hổ, xoa đầu cậu bé, như đang khen ngợi, may mà có em.

Khoảnh khắc mở ra cánh cửa sắt, tất cả mọi người có mặt đều bị chấn động.

Xuất hiện trước mắt là một Thủy Liêm động, hang động này cách mặt đất mấy trăm mét, ngẩng đầu có thể thấy bầu trời xanh biếc.

"Hắc Bàn Tử, con đường chúng ta đi có chắc là tìm được cổ mộ Trương gia không?" Hắc Bàn Tử cũng im lặng, nhìn xung quanh, phát hiện hang động này rất lớn, trên vách hang mọc đầy dây leo.

Điều thu hút sự chú ý nhất là ở trung tâm hang động có một tảng đá siêu lớn, hình dạng tảng đá có chút tròn, phía trên dường như bị lõm một mảng.

Vì cách mặt đất khoảng hai mét, Hắc Bàn Tử không dễ phán đoán, chỉ mơ hồ cảm giác được phía trên tảng đá bị lõm một mảng.

Lúc này, Mạc Tử Phàm vì tò mò đề nghị: "Hắc Bàn Tử, chúng ta lên xem thử thế nào?" "Được, tôi cũng đang có ý này!" Hai người dưới sự giúp đỡ của Trương Phong và Tiểu Hổ, tốn chút sức lực, cuối cùng cũng leo lên được đỉnh tảng đá.

Lên xem, Mạc Tử Phàm bị dọa cho một phen, tảng đá khổng lồ quả nhiên rỗng ruột.

Điều kinh khủng hơn là, bên trong tảng đá có màu đỏ!

Mạc Tử Phàm thất thanh hỏi: "Bàn Tử, chuyện gì vậy?" "Có thể là huyết thi trì trong truyền thuyết, chúng ta gặp nó ở đây, chứng tỏ chúng ta cách cổ mộ Trương gia không xa rồi." Mạc Tử Phàm không hiểu, lại tiếp tục hỏi: "Nó có liên quan đến cổ mộ Trương gia à?" "Ừ, tôi cũng chỉ nghe nói vậy, không biết có phải thật không." Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu giải thích cho mọi người về lai lịch của huyết thi trì.

Đây là một loại pháp thuật dân gian chuyên dùng để dẫn thi.

Người nhà họ Trương cực kỳ mê tín, vị Thường Thắng tướng quân kia đã đặc biệt làm một cái huyết thi trì như vậy, để chiêu dụ hung thi đạt được mục đích trừ tà.

Nhưng loại pháp thuật này cực kỳ tàn nhẫn, được tạo thành từ máu tươi của người sống.

Thường Thắng tướng quân nói với bên ngoài đó là những kẻ xâm lược.

Nhưng không ai thật sự biết những người sống đó rốt cuộc là ai.

Thường Thắng tướng quân lúc sinh thời vì xây mộ, đã bỏ ra không ít tâm huyết, nhưng sau này không biết vì sao lại phát điên, lúc đó cũng có người sợ hãi.

Sự thật có phải như lời đồn không, không ai dám tùy tiện kết luận.

Hắc Bàn Tử cũng chỉ kể lại truyền thuyết dân gian, còn tin hay không thì tùy.

Trương Phong nghe xong, sắc mặt thất thường, anh thật sự chưa từng nghe bà nội kể những chuyện này.

Hắc Bàn Tử cùng Mạc Tử Phàm đi về phía trung tâm huyết thi trì.

Mạc Tử Phàm phát hiện trên vách huyết thi trì màu đỏ có khắc phù điêu.

Mạc Tử Phàm tò mò hỏi: "Bàn Tử, tại sao ở đây lại khắc phù điêu bảy màu?" "Đây là một loại phương pháp tế tự của Tây Vực, tôi đoán vị Thường Thắng tướng quân nhà họ Trương đã bị ảnh hưởng bởi vu sư Tây Vực nên mới cho khắc lên." Mạc Tử Phàm nửa hiểu nửa không gật đầu, theo phản xạ đưa tay sờ vào những bức phù điêu, lại sợ đến mức lùi lại liên tục, ngã phịch xuống đất.

"Mạc đệ, sao vậy?" Bàn Tử vội vàng đỡ anh dậy.

Mắt Mạc Tử Phàm trợn to hơn, cứ nhìn chằm chằm vào bức phù điêu vừa chạm vào, đó là một bức phù điêu người cá, mắt của người cá cũng có màu đỏ.

"Mắt... mắt của con cá đó cử động!" Mạc Tử Phàm có chút sợ hãi, nói với Hắc Bàn Tử.

Hắc Bàn Tử nghe vậy, không tin lời Mạc Tử Phàm, bèn tiến lên sờ vào con mắt đó.

Trong khoảnh khắc, huyết thi trì đột nhiên nứt ra, tạo thành một cửa hang hình tròn, sâu không thấy đáy.

"A a a...!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ phía trên huyết thi trì, là tiếng của Mạc Tử Phàm.

Trương Phong lập tức nhận ra tình hình không ổn, vội nói: "Mạc đệ và Bàn Tử chắc đã gặp nguy hiểm rồi, tôi đi trước một bước.

Tiểu Hổ, em cùng Tống Thanh đợi ở dưới, nếu tôi không về, tất cả không được đi đâu, quay lại chỗ cũ đợi tôi." Tình huống nguy hiểm, Tống Thanh chắc chắn sẽ không đi nộp mạng, nên định đợi Trương Phong quay lại.

Tiểu Hổ không vui, muốn đi theo Trương Phong, nhưng Hà đại thúc bên cạnh đã giữ cậu bé lại.

Trương Phong nhanh chóng lên huyết thi trì, phát hiện một cái hố sâu, đoán rằng Mạc Tử Phàm và Bàn Tử đã rơi xuống đó.

Nhanh chóng, Trương Phong cố định dây thừng, buộc vào người, rồi thả mình xuống hố.

Trương Phong tay cầm đèn pin, vừa đi vừa quan sát xung quanh, phát hiện xung quanh đều khắc những phù điêu kỳ lạ.

Chương 393

Trương Phong chưa từng thấy những loài động vật, quái thú kỳ lạ như vậy.

Ngoài những con vật kỳ lạ, phù điêu còn khắc những văn tự mà Trương Phong không hiểu.

Trên đường đi, nghe Hắc Bàn Tử kể chuyện Trương gia, từ miệng Hắc Bàn Tử, anh nghe được câu chuyện về những bia văn, nhưng Trương Phong không thể liên kết được chúng với nhau, khiến anh trăm mối không thể giải thích được.

Vì đầu óc cứ căng thẳng suy nghĩ, không biết từ lúc nào Trương Phong đã đến trước một pho tượng đá.

Sau khi leo xuống một đoạn, Trương Phong phát hiện hang động có chút bất thường, có thể nó không phải là một hang động tĩnh, mà là một hành lang động.

Trương Phong sau khi xuống một lúc mới muộn màng nhận ra mình dường như đang đi xuống.

Tượng đá bằng thép rỉ sét phản xạ ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, khiến Trương Phong cảm thấy tâm thần hoảng hốt.

Đoạn hành lang này rất dài, Trương Phong gần như không thấy điểm cuối, bèn thử hét lên một tiếng: "Mạc đệ!

Hắc Bàn Tử!

Hai người ở đâu?" Trương Phong vừa dứt lời, đã nghe thấy có tiếng động vọng lại từ không xa.

Ban đầu âm thanh mơ hồ, cũng rất đáng sợ.

Trương Phong cũng không nghe rõ âm thanh đó là do thứ gì phát ra, bèn định đi theo hướng âm thanh đó, không bao lâu sau Trương Phong cảm giác âm thanh ngày càng gần.

"Mạc đệ!

Hắc Bàn Tử!

Hai người ở đâu!" Trương Phong nghe kỹ mới nhận ra, đó chính là lời nói vừa rồi của mình!

Chỉ thấy câu nói đó cứ vang vọng bên tai Trương Phong, cực kỳ đáng sợ!

"Ai!

Ai... ai đang nhại lại lời tôi!" Trương Phong hét lớn một tiếng, cảm giác có điều bất thường sau lưng, nhanh chóng quay đầu lại, lại phát hiện không có gì cả.

Lúc này âm thanh đó lại vang lên, chính là câu nói vừa rồi của Trương Phong.

Lần này âm thanh rất gần Trương Phong, phát ra từ vách tường.

Trương Phong lấy hết can đảm, đi tới.

Nhìn chằm chằm vào phù điêu trên vách đá, thần trí hoảng hốt, khoảnh khắc tiếp theo Trương Phong chìm vào trầm tư.

Không lâu sau Trương Phong mở mắt ra, phát hiện ánh sáng đỏ xung quanh còn nồng đậm hơn trước.

Trương Phong mơ hồ có một điềm báo trong lòng, âm thanh đó phát ra từ phù điêu!

Trương Phong sợ hãi đến mức vô thức lao về phía trước, chạy một lúc lại thấy một bức tượng thép, trên tay nó treo một bức tranh vẽ tay, dùng những đường nét cực kỳ thô cứng phác họa một hình ảnh

không phải người cũng chẳng phải khỉ.

Bức tranh màu đỏ máu, đường nét to nhỏ cỡ chiếc đũa, còn về trình độ hội họa, cũng chỉ ngang ngửa tranh của đứa trẻ ba tuổi.

Trương Phong vốn không định chọc vào bức tượng thép đó, khi né tránh nó, định đi đường vòng, bức tượng lại cử động, dọa Trương Phong sợ chết khiếp.

Vô tình, Trương Phong chạm vào bức tranh trên cánh tay bức tượng thép, trông không giống thật.

Sau khi Trương Phong sờ vào, xác định là thật, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay màu trắng, giũ mạnh, rồi lau bàn tay vừa sờ vào bức tranh đá.

Vài giây sau, chiếc khăn tay màu trắng biến thành màu đỏ!

Trong không khí lập tức lại thêm vài phần âm u kinh khủng.

Lòng bàn tay Trương Phong lúc này đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng lúc xanh lúc trắng, không bình thường.

Lúc này anh ngẩng mặt lên nhìn, thấy trên vách đá phía trên có một lớp nhỏ không phải màu đỏ, còn lại đều bị nhuộm một màu đỏ như máu, cực kỳ kinh khủng đáng sợ, Trương Phong hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Sau khi Trương Phong đi vào, mấy canh giờ trôi qua vẫn không thấy bóng người nào đi ra từ tảng đá đó.

Mạc Tử Phàm tiến vào đường hầm, không lâu sau thì nghe thấy tiếng của Trương Phong nhưng không thấy người đâu.

Anh thử gọi hai tiếng: "Trương Phong ca, anh ở đâu?".

Kết quả vài giây sau, trong đường hầm chỉ có tiếng vọng lại. ...

Thấy không có ai đáp lời, Mạc Tử Phàm châm đuốc, tò mò nhìn

quanh rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại một mình đi sâu vào trong đường hầm.

Bên ngoài hồ Huyết thi, ông chú trung niên đi tới bên cạnh tảng đá, cũng định trèo lên xem xét.

Chương 394

Nhưng đột nhiên có một đôi tay chạm vào lưng gã, dọa gã vội vàng quay người lại.

Thấy Tống Thanh đang đứng sau lưng, ông chú trung niên bực bội mắng: "Đêm hôm khuya khoắt, đi đứng không gây ra tiếng động gì cả, dọa chết ông mày rồi!" Tống Thanh có phần bất đắc dĩ nhún vai, không thèm chấp nhặt với người già.

Nhưng Tiểu Hổ bên cạnh Tống Thanh lại làu bàu: "Chú ơi, gan nhỏ thế thì đừng đi đổ đấu chứ!" Câu nói đó làm ông chú trung niên tức thật, gã gắt lên: "Tao thích thế đấy, liên quan quái gì đến mày!" Tiểu Hổ nhận ra có gì đó không ổn.

Bình thường ông chú này rất trầm tính, tính tình cũng tốt, không hề nóng nảy như vậy, tối nay có chút kỳ lạ!

Tiểu Hổ đến gần Tống Thanh, vỗ vỗ tay anh, ra hiệu bảo anh đi sang chỗ khác rồi nói nhỏ: "Cái... cái ông chú kia trước đây tính cách không phải như vậy đâu, anh đừng..." "Tao không muốn gây phiền phức đâu?

Yên tâm đi!

Trẻ con lo nhiều chuyện thế làm gì, qua một bên nghỉ ngơi đi." Tống Thanh mất kiên nhẫn ngắt lời Tiểu Hổ, bảo cậu đừng lo chuyện bao đồng.

Tiểu Hổ nâng cao cảnh giác, tối nay rất có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Nhưng Tống Thanh không để Tiểu Hổ nói hết, cậu đành buồn bực quay lại bên cạnh ông chú.

Thấy cậu đi tới, ông chú lập tức tỏ vẻ mặt khó chịu.

Nửa đêm, Tiểu Hổ bị mắc tiểu nên tỉnh giấc, đành phải mò dậy đi giải quyết.

Lúc cậu vừa quay người lại, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt, dọa cậu sợ đến mức làm rơi cả đèn pin xuống đất. "...Đừng!" Tiểu Hổ vội vàng cúi xuống, nhặt đèn pin lên rọi vào bóng người kia.

Kết quả, người trước mặt chính là ông chú trung niên!

Nhưng gương mặt ông chú lúc này trông vô cùng dữ tợn đáng sợ, toàn thân đầy những lỗ máu, mặt thì như thể thất khiếu lưu huyết.

Tiểu Hổ sợ quá hét lớn: "Cứu mạng!

Chú... chú chảy máu rồi!" Tiểu Hổ chạy đến bên Tống Thanh, lay mạnh anh mấy cái nhưng người kia không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Bất đắc dĩ, Tiểu Hổ đành quay sang lay Tiểu Ngũ ở bên cạnh, vừa lay vừa gọi: "Tiểu Ngũ, tỉnh dậy, ở đây nguy hiểm lắm!

Ông chú..." "Bị sao vậy?" Tiểu Ngũ bị Tiểu Hổ đánh thức, dụi dụi mắt hỏi, rõ ràng vẫn còn rất buồn ngủ.

Tiểu Hổ vội ra hiệu cho Tiểu Ngũ nhìn về phía ông chú vừa đứng, nhưng nhìn qua thì chẳng có ai cả!

Điều này không khỏi khiến Tiểu Hổ cảm thấy sợ hãi, nhưng Tiểu Ngũ bên cạnh lại tỏ ra bực mình hơn.

Cậu ta nói với Tiểu Hổ: "Thằng nhóc này, đêm hôm la hét cái gì, đừng có cả ngày đa nghi vớ vẩn, tao về ngủ đây..." Tiểu Ngũ chưa nói xong thì có thứ gì đó chạm vào lưng cậu.

Tiểu Ngũ nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi tột độ của Tiểu Hổ đối diện, sợ đến mức không dám nói thêm lời nào!

Ngay sau đó, Tiểu Ngũ lập tức quay người lại, một người đầy máu đang đứng ngay trước mặt, chính là ông chú trung niên mà Tiểu Hổ nhắc đến!

Chỉ thấy gương mặt ông chú trung niên dữ tợn, âm u đáng sợ, rồi gã áp sát hai người Tiểu Hổ.

Cả hai sợ hãi lùi lại mấy bước, vừa hay chân Tiểu Hổ đạp trúng Tống Thanh, khiến cậu suýt nữa thì ngã sõng soài trên đất.

Tiểu Ngũ lúc này mới nhớ ra lão đại của mình, hai người vội vàng đến gần Tống Thanh, ra sức lay, cuối cùng cũng gọi được anh tỉnh dậy.

Tống Thanh mở mắt, thấy một người đầy máu đang đứng trước mặt, sợ quá vội bật dậy rồi quay sang hỏi hai người kia: "...Chuyện gì thế?!" Tiểu Ngũ lắc đầu, tỏ ý không biết.

Tiểu Hổ nghe vậy liền đáp: "Em bị mắc tiểu nên tỉnh dậy, thì phát hiện ông chú trung niên thành ra thế này rồi.

Anh có cách nào cứu chú ấy không?" "Mày đùa à?

Nó sắp ăn thịt tao rồi mà còn cứu?" Tống Thanh nhìn người máu đang tiến lại gần, răng và móng tay vừa dài vừa sắc bén, chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Chạy!

Người máu không thể chờ đợi thêm, nó lao tới, bàn tay đáng sợ vươn về phía cổ Tống Thanh.

Tống Thanh theo phản xạ dùng chân đá vào bụng người máu, chỉ thấy người máu bị anh đá văng xa mấy mét.

Lúc này, Tống Thanh bật đèn pin, lớn tiếng hét: "Hai đứa chạy đi!

Còn đứng ngây ra đó chờ bị ăn thịt à?

Chạy về phía tảng đá kia!" Nghe vậy, Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ cầm

đèn pin, cắm đầu cắm cổ chạy về phía hồ Huyết thi.

Nhưng mới chạy được hơn chục mét, họ lại kinh hãi tuyệt vọng chạy ngược trở lại, chân không ngừng run lẩy bẩy.

Tống Thanh có chút tức giận, vừa định mắng mấy câu thì nghe Tiểu Ngũ thở hổn hển nói: "Lão đại... trong cái hồ máu kia có trùng hút máu bò ra, trông đáng sợ lắm!" Nói rồi, Tiểu Ngũ lại giũ một con trùng từ trên người xuống, sau đó nhanh chóng dùng chân giẫm chết nó.

Chương 395

Tống Thanh hít một hơi khí lạnh, mặt trắng bệch, lúc này anh mới nhìn rõ hình dạng con trùng.

Về loại trùng hút máu này, Tống Thanh từng nghe người dân địa phương nói qua, nếu không cũng sẽ không cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Người dân địa phương nói loại trùng này có hình thù kỳ quái, giống lá năm cánh, cũng giống một bàn tay, nên gọi là Ngũ Diệp Trùng, hay còn gọi là Xuyên Tràng Quái.

Tống Thanh chỉ nghe được một nửa, chứ không nghe cách khắc chế loại trùng đáng sợ này.

Lúc này, người máu không ngừng áp sát, đám Ngũ Diệp Trùng cũng ngày càng nhiều.

Tống Thanh sợ hãi vô cùng, lẽ nào thật sự phải chết ở đây sao?

Người máu và lũ trùng ngày càng đến gần!

Ba người sợ hãi co cụm lại thành một vòng tròn.

Lúc này, Tiểu Hổ nhanh chóng lấy đuốc từ trong ba lô ra, nói với Tống Thanh: "Nhanh!

Anh cũng châm đuốc lên đi, Mạc đại ca thường nói với em, lửa có thể dọa lũ trùng chạy!" May mà họ kịp thời châm đuốc lên.

Lũ trùng cảm nhận được ánh sáng nóng, liền hơi lùi lại.

Nhưng người máu lại khí thế bức người, hung hăng lao tới!

Ba người có võ lực không cao nên chịu thiệt không ít.

Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ không thảm bằng, nhưng Tống Thanh thì

khó tránh khỏi, người máu cứ đuổi theo cắn anh. "A!

Thằng khốn!

Tiểu Hổ, mau ném cho tao một con dao!" Tống Thanh vừa né tránh đòn tấn công lén lút của Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng, vừa né đòn tấn công của người máu, chân không cẩn thận vấp phải hố đá bên cạnh.

Tống Thanh vừa ngã xuống, người máu đã lao tới, cắn chặt vào cánh tay anh, chỉ thấy cánh tay Tống Thanh toàn là máu!

Ngọn đuốc cũng không cầm chắc, rơi sang một bên.

Tiểu Ngũ nghe vậy liền nhanh chóng lấy dao từ trong ba lô ra ném cho Tống Thanh, còn Tiểu Hổ thì vòng ra sau lưng tấn công người máu.

Tiểu Hổ cảm thấy người máu chính là ông chú Hà, không dám dùng dao đâm, chỉ dùng đá đập vào đầu gã.

Chỉ thấy trán người máu chảy máu tươi, sau đó ngất đi.

Ba người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều khiến họ ngạc nhiên là, đám Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng dày đặc xung quanh lần lượt bò trở lại hồ Huyết thi, cảnh tượng vừa hùng vĩ vừa đáng sợ.

Bên trong hồ Huyết thi, Mạc Tử Phàm đi được một đoạn, phát hiện những hình vẽ trên vách đá ngày càng đỏ rực.

Anh tò mò tiến lên sờ thử, kết quả là tay anh cũng bị nhuộm đỏ. "Ai đó!" Mạc Tử Phàm phát hiện sau lưng đột nhiên bị ai đó vỗ, vội vàng lên tiếng hỏi. "Tiểu Phàm, là anh đây, Trương Phong.

Anh tìm em nửa ngày trời không thấy đâu cả." Mạc Tử Phàm nghe ra là giọng của Trương Phong, liền thở phào một hơi.

Cảm giác sợ hãi trước đó, vào khoảnh khắc nhìn thấy Trương

Phong, đã biến mất một cách khó hiểu.

Mạc Tử Phàm mỉm cười với Trương Phong, sau đó hai người cùng nhau đi khám phá bí mật sâu trong đường hầm.

Lúc Tiểu Hổ bị mắc tiểu tỉnh dậy là hơn bốn giờ sáng hôm sau, bây giờ cũng sắp sáng rồi.

Cánh tay Tống Thanh bị người máu cắn một miếng, chỗ đó đã chuyển sang màu đen sẫm, trông có chút đáng sợ.

Họ không thể không rời khỏi đây trước.

Thế là Tống Thanh nói với hai người: "Tiểu Ngũ, đi bắn tín hiệu cầu cứu, để người của chúng ta đến...

Tôi toàn thân rã rời, không trụ được bao lâu nữa.

Tối nay đám trùng đó có thể cũng sẽ xuất hiện, nên chúng ta phải rời khỏi đây trước." Tiểu Ngũ đáp một tiếng "Được" rồi lập tức đi bắn tín hiệu cầu cứu.

Tống Thanh lúc này đối mặt với Tiểu Hổ nói: "Nếu tôi không cứu được, thì trói tôi lại.

Tôi nghi chú ấy bị Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng cắn nên mới thành ra thế này." Tiểu Hổ nghe vậy có chút ngạc nhiên, không ngờ Tống Thanh lại muốn cứu ông chú.

Nhưng Tiểu Hổ vẫn hỏi: "Sao anh biết con trùng đó đã tấn công chú ấy?" "Tôi nghe người dân địa phương kể, nhưng cách khắc chế cụ thể thì tôi không nghe kỹ lắm.

Đợi tôi lên trên rồi sẽ đi tìm người dân địa phương hỏi xem có cứu được không." Tiểu Hổ nói lời cảm ơn với Tống Thanh, sau đó ba người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chương 396

Cuối cùng, Tiểu Hổ cũng trói người máu lại, có lẽ sợ gã đột nhiên tỉnh lại rồi điên cuồng cắn người.

Không lâu sau, người của Tống Thanh đã đến.

Họ từ trên cao thả hai sợi dây thừng xuống, kéo ba người từ dưới đáy hố tròn lên.

Ba người thuận lợi lên được mặt đất, nhưng vừa lên tới nơi, Tống Thanh đã ngất xỉu.

Tiểu Ngũ sợ hãi vội vàng đỡ lấy anh, gọi lớn: "Lão đại...

Lão đại, tỉnh lại!

Mau đưa lão đại đi chữa trị, cánh tay anh ấy bị thứ gì đó cắn bị thương rồi." "Vâng!" Thuộc hạ của Tống Thanh làm việc dứt khoát, nhanh chóng đưa anh đi chữa trị.

Tiểu Hổ thì được Tiểu Ngũ đưa về căn cứ của họ.

Khi hai thuộc hạ của Tống Thanh đi ngang qua Tiểu Hổ, cậu nghe thấy họ bàn tán nhỏ: "Tao thấy tám phần là do người máu kia cắn lão đại, hay là chúng ta bàn cách giết quách nó đi?" "Trước khi hôn mê, lão đại có nói phải giết nó đâu.

Mày đừng có suy nghĩ lung tung, nếu không thì liệu hồn đấy!" Tiểu Ngũ giận dữ quát hai người kia.

Chỉ thấy hai người đó không dám nói thêm gì nữa, vội vàng rời đi.

Tống Thanh tỉnh lại, hoảng hốt nhìn xung quanh, lúc này mới bình tĩnh nhận ra mình đang ở bệnh viện. "Lão đại...

Lão đại cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Sao trán anh đổ nhiều mồ hôi thế?" "Không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi.

Bây giờ là mấy giờ rồi?" Tống Thanh vừa nói vừa xuống giường, mặc quần áo định rời đi.

Tiểu Ngũ đi lấy nước cho lão đại, quay về thấy anh đã rời khỏi giường, hoảng hốt vội nói: "Lão đại, bác sĩ nói cơ thể anh còn rất yếu, chất độc trên người vẫn chưa giải hết hoàn toàn, nên cần phải quan sát thêm một thời gian." "Nói nhảm nhiều quá, tao hỏi mày bây giờ là mấy giờ!" Tống Thanh tức giận đến mức muốn đánh Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ sợ hãi đành phải xin tha, chỉ là một lòng tốt của cậu mà lão đại hoàn toàn không để ý.

Trong lòng Tiểu Ngũ có chút không vui, nhưng cũng không dám thể hiện ra.

Nếu không sẽ chết thảm hơn!

Tiểu Ngũ vội vàng mặc quần áo cho Tống Thanh, vẻ mặt nịnh nọt nói: "Lão đại... anh đừng giận, bây giờ là hơn chín giờ sáng rồi.

Anh đã hôn mê hai ngày hai đêm, bây giờ mới..." Không đợi Tiểu Ngũ nói xong, Tống Thanh đã đi ra cửa.

Thấy anh đi, Tiểu Hổ vội vàng chạy theo.

Tống Thanh đi tìm Tiểu Hổ, tiện thể xem tình hình của người máu kia.

Anh định đưa Tiểu Hổ và người máu đi tìm người dân địa phương hỏi xem có cứu được không. "Thế nào rồi?" Tống Thanh hỏi Tiểu Hổ. "Hai ngày nay chú ấy cứ cào cấu cơ thể mình.

Vết thương vốn sắp lành giờ lại rỉ ra những mụn máu, có chỗ thịt đã thối rữa.

Em sợ chú ấy..." Tiểu Hổ đang nói thì bị Tống Thanh ngắt lời.

Anh bảo cậu đừng lo lắng, rồi ra lệnh cho thuộc hạ khiêng người máu lên xe.

Tiểu Hổ cũng được Tống Thanh mời lên xe.

Bên trong hồ Huyết thi, sâu trong đường hầm.

Mạc Tử Phàm và Trương Phong đi suốt một quãng đường dài, phát hiện con đường này cực kỳ dài, giống như một cái hang không đáy.

Hai người đã ở trong bóng tối không thấy ánh mặt trời này hai ngày rồi.

Mạc Tử Phàm đột nhiên có chút muốn ra ngoài, nhưng lại không tìm thấy lối ra.

Nơi này giống như một mê cung vậy. "Trương Phong ca, anh có sợ chết không?" Mạc Tử Phàm cảm thấy nhàm chán nên hỏi một câu hơi kỳ quặc để khuấy động tâm trạng. "Sợ à?" Mạc Tử Phàm gật đầu. "Anh không sợ.

Sớm muộn gì cũng có ngày đó, anh sẽ vui vẻ đối mặt." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm nghi ngờ nhìn Trương Phong một cái.

Chương 397

Vừa định hỏi anh tại sao thì sau lưng có thứ gì đó áp sát.

Chuột biến dị!

Trong đường hầm có chuột là chuyện bình thường, nhưng lũ chuột này lại bị biến dị, con nào con nấy to lớn, sức tấn công cực cao.

Đánh lâu dài sẽ kiệt sức, vì vậy hai người có cùng một suy nghĩ: Chạy!

Bên này, sau khi Tiểu Hổ lên xe mới nhận ra, Tống Thanh có lẽ định đưa cậu đến nơi ở của người dân địa phương.

Một canh giờ sau, nhóm của Tống Thanh đã đến khu dân cư tập trung của địa phương.

Có một ông lão dường như chưa từng thấy dàn xe sang như vậy, vừa sợ hãi lại vừa tò mò.

Tống Thanh xuống xe, nhìn ông lão rồi hỏi: "Chào ông ạ, xin hỏi ông có nghe nói đến một người tên Vưu Liễm không?" "Ý cậu là Vưu Liễm pháp nhân phải không?

À, ông ấy chắc là ở trong núi sâu phía sau.

Tìm ông ấy khó lắm, chỉ có lúc làm lễ tế tự ông ấy mới xuất hiện thôi." Nghe vậy, Tống Thanh gật đầu.

Ông lão thấy chàng trai trước mặt cũng khá lễ phép nên tốt bụng nhắc nhở, nhưng thấy anh ta dường như vẫn muốn vào núi sâu.

Ông lão hoảng hốt, vội vàng tiến lên ngăn lại, nói: "...Cậu không thể vào đó làm phiền Vưu Liễm pháp nhân được!" "Ông ơi, cháu có một người bạn bị một loại trùng độc cắn toàn thân, tính mạng nguy

kịch.

Cháu nghe nói Vưu Liễm pháp nhân có thể giải độc của loại trùng này, phiền ông tạo điều kiện giúp đỡ, tiền bạc không thành vấn đề." Ông lão nghe chàng trai nói cứ như tiền là tất cả, liền thở dài, đành nói: "Chàng trai trẻ à, đây không phải là vấn đề tiền bạc...

Trong núi sâu quanh năm xảy ra chuyện kỳ quái.

Có người đi tìm Vưu Liễm pháp nhân, có người đi rồi về thì phát bệnh mà chết, có người đi rồi thì bặt vô âm tín, lời đồn là bị quái vật ăn thịt, kết cục là thi cốt không còn." Tống Thanh trước khi đến đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe vậy liền ra lệnh cho thuộc hạ khiêng mấy cái hòm lên, rồi ra hiệu mở hòm cho ông lão xem.

Mở ra xem, bên trong là bình dưỡng khí và kính bảo hộ.

Nhưng ông lão không hiểu, nên chỉ nhìn Tống Thanh. "Ông ơi, ông yên tâm!

Sau khi mặc quần áo này vào, chúng cháu sẽ không bị bệnh, đảm bảo sẽ trở về an toàn, càng không lây bệnh cho người dân trong núi đâu ạ." Ông lão nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Tống Thanh hỏi ông về lộ trình cụ thể để vào núi sau.

Trước khi đi, ông lão nói với Tống Thanh rằng, khi gặp một cái hồ sâu trên đường, hãy đi vòng qua, không được động vào nước trong hồ.

Mấy ngày trước, người đánh cá vớt được rất nhiều xác khô từ dưới nước lên, sau đó cá trong hồ sâu đó đều chết sạch.

Tống Thanh và mọi người mặc quần áo bảo hộ, tiến vào núi sau.

Đi được một đoạn, họ thực sự gặp cái hồ sâu mà ông lão đã nói.

Một thuộc hạ đi trước dò xét tình hình quay về báo cáo: "Lão đại, quanh... quanh bờ hồ đó quả thực có cá chết nổi lềnh bềnh.

Em không dám đến quá gần, đã ngửi thấy mùi hôi thối của xác chết rồi!" Tại sao cá trong hồ lại chết hết?

Lẽ nào có liên quan đến Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng?

Tống Thanh chìm vào suy tư, tiếng động trong chiếc hòm bên cạnh khiến anh hoàn hồn. "Lão đại, cái... người máu đó chắc là tỉnh rồi!" Tống Thanh gật đầu, tỏ ý đã biết, rồi ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục đi.

Phải tìm được Vưu Liễm pháp nhân trước khi trời tối, nếu không ông chú có thể sẽ chết, chất độc trên cánh tay anh một khi phát tác, cũng khó thoát khỏi vận rủi.

Tống Thanh sợ làm người dân địa phương hoảng sợ nên mới trói người máu lại, cho vào trong hòm.

Không ngờ, động tĩnh trong hòm thực sự rất lớn.

Chẳng mấy chốc, đã thấy một lượng lớn máu chảy ra từ dưới đáy hòm, trông có chút đáng sợ.

Tống Thanh lo lắng, ra lệnh cho thuộc hạ tăng tốc, nhanh chóng đến nơi ở của Vưu Liễm pháp nhân.

Anh định để thuộc hạ khiêng người đến trước mặt Vưu Liễm pháp nhân, Tống Thanh không tin người đã mang đến tận nơi mà Vưu Liễm pháp nhân lại có thể làm ngơ thấy chết không cứu.

Theo bản đồ mà ông lão vẽ, qua khỏi hồ sâu mới thực sự tiến vào núi sau.

Sau đó, mọi người tìm kiếm hơn nửa canh giờ, leo đến lưng chừng núi.

Tống Thanh chỉ vào bản đồ, nói với mọi người: "Xem ra ông lão không nói dối.

Ngôi miếu đó chắc là ở phía trước.

Chương 398

Mọi người cố gắng lên, lão đại của các người sắp được cứu rồi!" Ngay lập tức, thuộc hạ của Tống Thanh reo hò, như thể ăn mừng trước.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến trước ngôi miếu đó.

Nhìn vào bên trong, họ thực sự thấy một bóng lưng.

Tống Thanh không thể chờ đợi được nữa, bước vào trong.

Tiểu Ngũ bảo những người khác canh gác bên ngoài, dặn dò xong xuôi liền cùng Tiểu Hổ theo sau Tống Thanh.

Chỉ thấy Tống Thanh đi đến sau bóng lưng đó, lên tiếng nói: "Ngài hẳn là Vưu Liễm pháp nhân, Tống mỗ có một việc muốn nhờ, xin Vưu Liễm pháp nhân xuất sơn, chữa bệnh cho Tống mỗ và một người bạn của tôi." Tống Thanh nói xong, đứng đợi suốt mười phút, nhưng người kia vẫn không hề động đậy, điều này làm Tống Thanh lo sốt vó.

Tiểu Ngũ ở bên cạnh xông lên, kéo mạnh Vưu Liễm pháp nhân một cái.

Kết quả, ngay sau đó người kia đột nhiên ngã xuống đất.

Người đó ngã ngửa ra, mặt hướng lên trên.

Nhóm Tống Thanh nhìn thấy liền giật nảy mình.

Gương mặt người đó trắng bệch, hai con mắt dường như đã bị khoét đi, dung mạo vô cùng đáng sợ! "Tiểu Ngũ!

Mày quên lời ông lão rồi à?

Nếu làm Vưu Liễm pháp nhân nổi giận, tao sẽ xử mày!" "Em... em chẳng phải là vì muốn tốt cho anh sao!" Tiểu Ngũ xìu xuống, cảm

thấy có chút oan ức.

Tống Thanh nghe vậy đành nén giận, quay về sẽ xử lý thằng nhóc này sau.

Có ý tốt cái nỗi gì.

Lúc đó, ông lão đã đặc biệt nhắc nhở, trước miếu đường, không được vô lễ lỗ mãng.

Giờ thì hay rồi, bị thằng nhóc này làm hỏng bét.

Tống Thanh đành ra hiệu cho Tiểu Hổ và thằng nhóc kia cùng quỳ xuống, để thể hiện lòng thành kính.

Nhóm Tống Thanh quỳ được một khắc thì nghe thấy tiếng ồn ào của thuộc hạ bên ngoài.

Không lâu sau, Tống Thanh nghe thấy tiếng bước chân người đi vào từ phía sau.

Anh quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Đây là Vưu Liễm pháp nhân mà người dân địa phương nói đến sao?

Chỉ thấy người trước mặt ăn mặc giống hệt mình, nhìn kỹ còn cảm thấy người này ăn mặc thời trang hơn cả mình. "Bảo ta cứu người cũng được, nhưng phải dùng điều kiện để đổi." Nghe xong, ngay cả Tiểu Hổ cũng không tin nổi, tò mò hỏi: "...Ngài thật sự là Vưu Liễm pháp nhân sao?

Nhưng trong ti vi, các pháp nhân hay cao tăng không phải đều cầm gậy, hoặc mặc quần áo rách rưới sao?" Tiểu Hổ vừa nói xong, Tống Thanh phát hiện sắc mặt Vưu Liễm pháp nhân có vẻ không ổn, lúc này mới nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Thế là Tống Thanh vội vàng giải thích: "Trẻ con không biết gì, xin

Vưu Liễm pháp nhân lượng thứ.

Điều kiện của ngài, bất kể là gì, tôi đều có thể đổi, chỉ cần ngài có thể cứu sống bạn tôi." Tống Thanh nói xong, chỉ thấy Vưu Liễm pháp nhân mỉm cười nhạt, sau đó lấy từ trong túi ra hai lá bùa màu đỏ.

Ngay sau đó, Vưu Liễm pháp nhân nói với Tống Thanh: "Quay đầu là bờ, mới có thể được cứu." "Vưu Liễm pháp nhân, ngài có ý gì?

Cứu người hay không cứu?

Tôi đã đồng ý dùng bất cứ điều kiện nào để đổi, tại sao ngài lại chần chừ không chịu đáp ứng Tống mỗ?" Những lời này nghe Tống Thanh một phen mờ mịt, vội vàng truy hỏi. "Ha!

Lão đại của tôi cái gì cũng không thiếu, chỉ không thiếu tiền.

Trên đời này có chuyện gì có thể làm khó được lão đại của tôi chứ?" Tiểu Ngũ hùa theo, nhưng bị Tống Thanh lườm một cái, sợ đến mức trong thời gian ngắn không dám xen vào nữa.

Vưu Liễm pháp nhân nghe những người này nói vậy, không cười nữa, chỉ thở dài.

Vốn dĩ còn chút hy vọng với họ, giờ thì chẳng còn gì nữa.

Vưu Liễm pháp nhân đành nói với Tống Thanh: "Dán cái này lên trán, người bạn kia của cậu cũng dán lên, sau đó theo ta." Tống Thanh dán lá bùa đỏ lên trán.

Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ khiêng chiếc hòm, sau đó mấy người theo Vưu Liễm pháp nhân xuống một căn hầm.

Đi xuống mười bậc thang đá, họ đã đến căn hầm.

Nơi này rất lớn, giống như một hình vuông, trên trần treo lơ lửng một lá bùa đỏ và một lá bùa đen, trên đó khắc những văn tự bùa chú kỳ quái màu trắng.

Chương 399

"Cậu và bạn của cậu định đi tìm cổ mộ Trương gia, trên đường đi không may đều bị trúng độc của Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng, phải không?" Lời nói của Vưu Liễm pháp nhân khiến Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ kinh ngạc không thôi, riêng Tống Thanh thì không mấy ngạc nhiên.

Nhóm Tống Thanh gật đầu.

Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ thì nhìn Vưu Liễm pháp nhân với ánh mắt sùng bái, nhưng Vưu Liễm pháp nhân lại không hề để tâm đến hai đứa nhóc này.

Sau khi Vưu Liễm pháp nhân thực hiện lễ tịnh hóa, liền bảo họ ngồi xuống.

Nhóm Tống Thanh ngồi xuống xong, nhìn thấy Vưu Liễm pháp nhân đến gần người máu.

Chỉ thấy Vưu Liễm pháp nhân lấy ra một cái bình, mở nắp, từ trong bình bò ra một con bọ cạp.

Ngay lúc Vưu Liễm pháp nhân định đặt con bọ cạp độc vào miệng người máu, Tống Thanh đã ngăn lại: "Vưu Liễm pháp nhân!

Ngài làm gì vậy?

Cứu người hay giết người đây?" "Xem ra cậu không hiểu về Vưu Liễm pháp nhân, nhưng không sao, ta chỉ giải thích một lần.

Ruột gan của bạn cậu lúc này đã thối rữa không chịu nổi rồi.

Bọ cạp độc của ta có thể ăn hết tất cả Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng bên trong, tinh chất mà bọ cạp độc để lại có thể chữa lành đường ruột cho bạn cậu." Vưu Liễm pháp nhân giải thích một tràng dài, Tống Thanh lúc này mới yên tâm để ông ta đặt bọ cạp độc vào

miệng người máu.

Sau đó, Vưu Liễm pháp nhân lấy ra một cuốn sách từ dưới bàn pháp trận.

Vưu Liễm pháp nhân đi tới, đưa cuốn sách cho Tống Thanh và nói: "Mở ra xem đi." Vì tò mò, Tống Thanh nhận lấy cuốn sách từ tay Vưu Liễm pháp nhân.

Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ bên cạnh càng tò mò hơn, cả hai cùng ghé sát lại.

Giây tiếp theo, ba người bắt đầu đọc cuốn sách.

Trong sách ghi lại một số nội dung liên quan đến Vưu Liễm pháp nhân, nói rằng họ là những linh vật có thể đối thoại với cổ trùng, hoặc là thần, hoặc là người.

Nguồn gốc của cổ trùng, tương truyền là đặt các loại độc trùng có độc tính mạnh vào một vật chứa kín, để chúng đánh nhau, con cuối cùng còn sống sót được gọi là cổ.

Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng cũng là một loại cổ.

Vì tính chất biến ảo khôn lường và độc tính phi thường của nó, nên người dân địa phương còn gọi là Xuyên Tràng Quái, Độc Tràng Cổ.

Trong sách còn đề cập đến một chủng tộc mà Tống Thanh chưa từng nghe nói: tộc người Linh Trưởng Nghĩ, và cũng đề cập đến tộc nhân Trương gia!

Lúc đó, sau khi Tiểu Hổ đọc xong đoạn nội dung này, có chút hoảng loạn mất bình tĩnh.

Trước đây, vô số người đã đi tìm bảo vật mà cổ mộ Trương gia để lại, nhưng đều phải trả một cái giá đắt thảm khốc.

Tiểu Hổ bắt đầu có chút lo lắng cho Mạc đại ca.

Sau khi ba người đọc xong cuốn sách, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Lúc này, Vưu Liễm pháp nhân nói: "Ngũ Diệp Trùng vốn là cổ do tộc người Linh Trưởng Nghĩ nuôi dưỡng.

Cổ này độc tính rất lớn, có thể xuyên ruột, mục xương, hóa thi, thậm chí là làm cho tro cốt cũng không còn." Nếu quan sát kỹ, không khó để nhận ra mai của Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng có màu đỏ nhàn nhạt, ở chính giữa mai có một mảng nhỏ màu đỏ sẫm.

Độ đậm nhạt của màu sắc ở trung tâm mai cho thấy hiệu quả gây tê mạnh hay yếu.

Vị trí màu đỏ nhàn nhạt đó chính là nơi chứa dịch gây tê.

Sâu trong đường hầm, Mạc Tử Phàm và Trương Phong liều mạng chạy, cuối cùng cũng thoát khỏi sự truy đuổi của phần lớn lũ chuột biến dị.

Nhưng càng đi sâu vào trong, Mạc Tử Phàm phát hiện không khí xung quanh trở nên có chút âm u lạnh lẽo.

Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi: "Trương Phong, vị trí hiện tại của chúng ta là ở đâu?" Trương Phong lắc đầu tỏ ý không biết.

Mạc Tử Phàm bất đắc dĩ, đành phải mò mẫm trên tường xem có cơ quan gì không.

Quả nhiên, sau khi Mạc Tử Phàm mò mẫm vài phút, hai bên tường đột nhiên nứt ra, một bức tượng đồng ngã về phía họ, hình dáng giống như tộc nhân Linh Trưởng Nghĩ!

Trương Phong cũng hít một hơi khí lạnh, nói: "Sao tổ tiên lại khắc tượng của tộc người Linh Trưởng Nghĩ ở đây?" Mạc Tử Phàm bất

đắc dĩ lắc tay, Trương Phong không biết, anh càng không thể biết. "Tiểu Phàm, mau rời khỏi đây, có chướng khí!" Mạc Tử Phàm nghe vậy quay đầu lại, chỉ thấy chướng khí từ sau lưng tượng đồng tuôn ra dữ dội, ngày càng nhiều.

Mạc Tử Phàm không kịp phản ứng, hít phải mấy hơi.

Anh lại cùng Trương Phong chạy vào một đường hầm khác.

Lúc Mạc Tử Phàm định ngồi xuống nghỉ ngơi, Trương Phong đột nhiên ngất đi, ngay sau đó anh cũng ngất lịm.

Không biết đã hôn mê bao lâu, lúc Mạc Tử Phàm tỉnh lại, anh phát hiện mình đang nằm trên một cỗ quan tài, khiến anh sợ hãi tột độ.

Sau khi nhìn quanh một lượt, anh không phát hiện ra ai cả.

Sau vài phút, Mạc Tử Phàm hét vào cửa sâu của đường hầm: "Trương Phong, anh đâu rồi!

Chương 400

Đừng dọa tôi!" Hét mấy lần, vẫn không có ai trả lời.

Mạc Tử Phàm phát hiện đây là một phòng chứa quan tài trong cổ mộ, bên trong đặt đầy quan tài.

Anh lấy hết can đảm mở mấy cỗ quan tài ra xem, bên trong quả nhiên không có thi thể.

Vu thuật từ thời các vương triều cổ đại đã bị người ta lợi dụng, không biết thật giả thế nào.

Nay đích thân trải qua, khiến Tống Thanh cảm khái vô cùng.

Anh là người từng trải, nhưng những thông tin thu nạp được từ trong sách hôm nay quá thần kỳ huyền ảo, có lẽ phải mất một thời gian mới tiêu hóa hết được.

Vưu Liễm pháp nhân cất sách đi, nói: "Tộc người Linh Trưởng Nghĩ giỏi nuôi cổ, nhưng lại không biết cách phản lợi dụng cổ trùng để hại người như người Trương gia." Tương truyền, vị Thường Thắng tướng quân kia vì muốn cổ trùng nghe lời mình đã tin theo lời đồn, bắt hết tất cả trẻ sơ sinh trong thành, dùng máu của chúng để nuôi đám cổ trùng kia.

Lâu dần, cổ trùng đã mất đi hương vị nguyên bản, biến thành những con độc cổ đáng sợ và khát máu. "Vưu Liễm pháp nhân, tại sao người Trương gia lại phải đối phó với tộc người Linh Trưởng Nghĩ?

Cháu nghe người khác nói tộc người Linh Trưởng Nghĩ bản tính thích yên tĩnh, không can thiệp vào chuyện bên ngoài, chắc sẽ không xảy ra xung đột với người Trương gia chứ?" Tống Thanh nghe vậy, nhìn Tiểu Hổ với ánh mắt khác xưa, không thể tin một đứa trẻ lại có

thể hỏi ra những vấn đề này. "Vạn vật trên đời không có gì là tuyệt đối.

Vật tụ theo loài, người phân theo nhóm, không phải tất cả tộc người Linh Trưởng Nghĩ đều thích yên tĩnh." Vưu Liễm pháp nhân lại không hề có biểu cảm gì, từ lúc bước vào đây, ông ta gần như luôn giữ bộ dạng đó.

Nghe xong, Tiểu Hổ bừng tỉnh ngộ.

Sau đó, Vưu Liễm pháp nhân bôi tinh chất của bọ cạp lên cánh tay bị người máu cắn của Tống Thanh.

Vốn dĩ ông ta định để Tống Thanh uống tinh chất đó, nhưng Tống Thanh không chịu.

Vưu Liễm pháp nhân đành dùng phương pháp châm cứu, sau khi bôi tinh chất lên vết thương, lại cắm kim vào vết thương, để tinh chất chảy vào trong máu của Tống Thanh.

Lúc này, người máu đột nhiên đứng bật dậy, không hề có dấu hiệu báo trước, dọa Tống Thanh mặt trắng bệch.

Chỉ thấy người máu ôm bụng, nhảy tưng tưng lên xuống không ngừng, tiếng hét thảm thiết vô cùng.

Người máu lại ngã nhào xuống đất, lăn lộn mấy vòng, trông vô cùng đau đớn.

Tống Thanh trong lòng không nỡ, định đi đỡ người máu một tay, nhưng người máu lại lao về phía Tống Thanh, làm bộ muốn cắn cổ anh.

Tống Thanh tức giận chửi ầm lên: "Mẹ nó!

Lão tử tốn chín trâu hai hổ mới đưa mày đến đây, mày lại quay ra cắn tao!" Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy

đến ngăn Tống Thanh lại, vì Tống Thanh trông như sắp đánh người máu kia. "Lão đại... lão đại, nguôi giận!

Tuyệt đối đừng đánh nhau với nó, lỡ như lại bị cắn bị thương, độc cổ trong người anh sẽ càng nặng hơn đấy!" Đúng vậy, Tống Thanh chỉ bị trúng độc của Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng một cách gián tiếp.

Cổ trùng phải tác động trực tiếp, hiệu quả của độc mới có thể phát huy tối đa.

Nhưng đây cũng không phải là loại cổ đơn giản, nếu không cũng không đến mức khiến Tống Thanh hôn mê hai ngày hai đêm.

Thấy Tống Thanh tránh ra xa, người máu liền bắt đầu tấn công Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ đang ở gần nhất.

Hai người thấy người máu áp sát, sợ hãi vội chạy ra sau lưng Vưu Liễm pháp nhân.

Tống Thanh lúc này hỏi: "Vưu Liễm pháp nhân, chuyện gì thế này?" "Người máu đột nhiên nhảy dựng lên đau đớn la hét rồi tấn công người khác, có lẽ là do Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng đang hoành hành trong đường ruột, chỉ là giãy giụa trước khi chết thôi.

Đợi nửa canh giờ nữa, bạn của cậu chắc sẽ tỉnh lại." Vưu Liễm pháp nhân giải thích xong, đi cất con bọ cạp, rồi rời khỏi căn hầm.

Không lâu sau, người máu có lẽ vì quá đau đớn, đã ngất đi.

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua, Tống Thanh đợi đến mức ngủ gật, Tiểu Hổ bên cạnh gọi anh tỉnh.

Tống Thanh dụi dụi mắt, liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước mặt mình.

Tống Thanh lại dụi mắt lần nữa để nhìn cho rõ: là ông chú Hà! "Y

lão quái Hà cuối cùng cũng tỉnh rồi à!" Tống Thanh vui vẻ hỏi. "Đa tạ đã cứu tôi một mạng.

Sau này nếu cần đến tôi, cứ việc phân phó." Chú Hà khá ngạc nhiên, không ngờ có người biết biệt hiệu của mình, nhưng càng ngạc nhiên hơn là, Tống Thanh dù sao cũng không quen biết mình, lại tốn công cứu mình một mạng. "Không cần khách sáo, sau này thật sự phải phiền đến ông rồi." Tống Thanh và chú Hà khách sáo xong, liền đi lên trên trước.

Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ thu dọn xong, dìu chú Hà cùng rời khỏi căn hầm.

Lúc ba người lên trên, thấy Tống Thanh dường như đang tìm kiếm gì đó.

Chương 401

Tiểu Ngũ bên cạnh là người hỏi đầu tiên: "Lão đại, ban ngày ban mặt, anh tìm cái gì vậy, có cần phải kỹ lưỡng thế không?" Tiểu Ngũ thấy lão đại nhà mình đang bò xuống xem gầm bàn khách, hình tượng cao cao tại thượng của lão đại trong lòng cậu ta lập tức sụp đổ hoàn toàn. "Tôi lên đây vốn định tìm Vưu Liễm pháp nhân để cảm ơn, kết quả là tìm khắp nơi không thấy, chỉ còn gầm bàn khách chưa tìm.

Đang lúc phân vân có nên bò xuống không thì các cậu lên." Tiểu Hổ cười cười, phân vân nói: "Lúc em lên, anh đã bò trên đất rồi, Tống đại ca!" Sau đó, chú Hà và Tiểu Hổ cũng bật cười theo.

Tống Thanh có chút ngượng ngùng, nhưng rồi cũng cười.

Mọi người đều còn sống, thật tốt quá!

Sau tiếng cười, mọi người bắt đầu băn khoăn tại sao Vưu Liễm pháp nhân lại đột nhiên biến mất?

Mà việc trao đổi mà Vưu Liễm pháp nhân nói cũng chưa nói rõ ràng. "Mọi người đừng nản lòng, tôi tìm kiếm lâu như vậy cũng có thu hoạch đây, xem này!

Thư Vưu Liễm pháp nhân để lại." Tống Thanh vừa nói vừa mở lá thư ra.

Nội dung trong thư chỉ có vài chữ: Việc trao đổi sẽ luôn có hiệu lực, cho đến khi sinh mệnh kết thúc.

Mạc Tử Phàm tìm kiếm trong đường hầm nửa ngày trời vẫn không thấy Trương Phong đâu.

Nhiệt độ ở đây ngày càng thấp, không có lương khô, căn bản không thể trụ được bao nhiêu ngày.

Khi đi vào một đường hầm khác, anh thấy phía trước có ánh sáng, vui mừng khôn xiết, chạy tới.

Kết quả, đó là một đôi mắt đỏ rực đang phát sáng, ngay sau đó anh nghe thấy một tiếng gầm rú.

Một con quái vật đầy máu đứng trước mặt anh.

Mạc Tử Phàm sợ hãi lùi lại mấy bước, con quái vật đầy máu đó cũng tiến lên mấy bước.

Trong thâm tâm Mạc Tử Phàm, sự hoảng loạn đã chiếm lấy đầu óc, điều duy nhất anh có thể làm là chạy, dùng hết sức lực toàn thân, không ngừng chạy.

Bên này, lúc Tống Thanh quay về, anh đã hỏi thuộc hạ của mình xem có thấy Vưu Liễm pháp nhân đi ra ngoài không.

Thuộc hạ của anh trả lời rằng không hề thấy bóng dáng Vưu Liễm pháp nhân.

Ngôi miếu bốn phía đều bị bịt kín, Vưu Liễm pháp nhân đã ra ngoài bằng cách nào?

Sau khi Tống Thanh quay về, nghĩ mãi vẫn không hiểu Vưu Liễm pháp nhân đã rời khỏi ngôi miếu đó như thế nào.

Tống Thanh đưa chú Hà và Tiểu Hổ về căn cứ, ngày mai sẽ xuất phát đi tìm Trương Phong và Mạc Tử Phàm.

Lúc này, Tống Thanh nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi, để lại Tiểu Hổ và chú Hà hai người.

Căn phòng bỗng chốc trở nên ngượng ngùng một cách khó hiểu.

Không lâu sau, Tiểu Ngũ đi vào, cuối cùng cũng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng đó.

Chỉ nghe Tiểu Ngũ nói: "Lão đại bảo tôi đưa hai người đến nhà

hàng trước, anh ấy sẽ đến sau." Thấy Tống Thanh định mời mình đi nhà hàng ăn cơm, Tiểu Hổ định nói mình không đói, ai ngờ bụng lại réo lên đúng lúc.

Tiểu Hổ đành phải đồng ý.

Chú Hà thì vui vẻ, hớn hở đi theo ra ngoài.

Nhưng Tiểu Hổ cũng không phải là không muốn đi, chỉ là cậu cứ nghĩ đến Mạc đại ca và Hắc Bàn Tử Trương Phong đang ở dưới hồ Huyết thi, lòng không yên.

Tiểu Hổ có chút không hiểu, tại sao Tống Thanh lại muốn đợi đến ngày mai mới đi.

Lúc này không phải là lúc ăn uống vui chơi, Mạc đại ca có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, Tiểu Hổ chỉ muốn đi tìm Mạc đại ca. "Tiểu Hổ, ngẩn ra làm gì đấy?

Bụng đói kêu òng ọc rồi, không mau đi à?" Tiểu Ngũ đi trước thúc giục. "Đến đây!

Đến đây!" Hoàn hồn, Tiểu Hổ đáp lời Tiểu Ngũ, nhanh chóng theo kịp.

Không lâu sau, ba người đến nhà hàng mà Tống Thanh đã đặt.

Vừa đến cửa, một nhân viên phục vụ đi ra, nói: "Xin quý khách cho xem thư mời." Nhà hàng Túy Tiên Lâu nổi tiếng ở trấn Thanh Hà có một thói quen nổi tiếng, một ngày chỉ tiếp mười khách, đều là những nhân vật như ông chủ lớn, phú nhị đại và quan nhị đại.

Những khách hàng dùng bữa ở đây phải đặt trước, vì nguyên liệu có thể không đủ, nên một ngày chỉ tiếp đãi mười khách.

Chú Hà chưa từng đến nơi nào sang trọng như vậy, trên người làm gì có thư mời.

Chú Hà nhìn về phía Tiểu Ngũ, hỏi: "Tiểu Ngũ, Tống Thanh không đưa cho cậu thư mời à?" Lúc đó Tiểu Ngũ cũng ngớ người ra, lúc chú Hà hỏi mới nhớ ra, Tống Thanh có dặn dò.

Thế là Tiểu Ngũ vội vàng nói: "Có!

Chương 402

Có!

Hai người đợi tôi, tôi để trên xe, quên mất không đưa." Chú Hà và Tiểu Hổ nghe xong, lập tức cảm thấy tình cảnh vô cùng khó xử, đặc biệt là ánh mắt của nhân viên phục vụ nhìn họ, giống hệt như nhìn những kẻ lưu manh ăn xin đầu đường xó chợ không sống nổi nên vào đây ăn thừa. "Nếu không có thư mời, xin hãy nhanh chóng rời đi!" Chỉ thấy nữ nhân viên phục vụ đó nói.

Một người quản lý đi ngang qua, dừng lại, hỏi nữ nhân viên phục vụ đã xảy ra chuyện gì.

Người quản lý cảm thấy hai người này đến gây rối, đang định đuổi chú Hà và Tiểu Hổ đi thì Tiểu Ngũ cầm thư mời chạy về, lớn tiếng quát: "Bạn của Tống gia mà các người cũng dám động vào à?

Xem đây!" Tiểu Ngũ vừa nói vừa ném thư mời về phía người quản lý.

Người quản lý nhanh chóng bắt được lá thư mời màu đỏ, mở ra xem quả nhiên là của Tống gia! "Ra là bạn của Tống gia!

Thất kính!

Thất kính!

Mời các vị vào trong, đã chuẩn bị phòng cho các vị rồi." Thái độ thật sự thay đổi nhanh chóng.

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng, xem ra chỉ nhận thư mời chứ không nhận người.

Bởi vì thư mời đại diện cho các ông lớn, chỉ cần có thư mời, bất kể là mèo hay chó, đều có thể vào nhà hàng Túy Tiên Lâu mà người

bình thường không vào được.

Lúc Tiểu Hổ và chú Hà đi vào, Tiểu Hổ chú ý đến ánh mắt ngưỡng mộ của người qua đường.

Đương nhiên, Tiểu Hổ thực sự chưa từng đến những nơi như thế này.

Cậu bắt đầu có chút nghi ngờ Tống Thanh đại ca không phải là nhân vật đơn giản, nhưng cũng không nghĩ nhiều, theo chân nhân viên phục vụ, nhanh chóng đến phòng đã chuẩn bị sẵn.

Không lâu sau, trên bàn ăn đã đầy ắp các món ăn, những món ăn này đủ loại, trông rất ngon, khiến chú Hà và mấy người chảy nước miếng.

Nhưng Tống Thanh chưa đến, họ cũng không thể động đũa!

Đợi khoảng một khắc, Tiểu Hổ và mấy người mới thấy Tống Thanh bước vào.

Ba người ngồi trước bàn ăn nóng lòng muốn ăn, thế là Tiểu Ngũ lập tức gọi Tống Thanh: "Lão đại cuối cùng cũng đến rồi, chúng tôi đợi không nổi nữa rồi!" Chú Hà định kéo ghế cho Tống Thanh, Tống Thanh vội ra hiệu cho chú Hà cứ ngồi yên là được, sau đó nói: "Mọi người đừng khách sáo!

Động đũa đi!" Theo sự ra hiệu của Tống Thanh, ba người động đũa, bắt đầu gắp thức ăn.

Nhưng mấy người mới ăn được vài phút thì nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài phòng.

Chỉ thấy phòng của họ nhanh chóng có người xông vào, như thể đã chuẩn bị sẵn ở đây, chờ đợi họ.

Thấy trận thế này, chú Hà và mấy người đều hoảng hốt.

Tiểu Hổ đến gần Tống Thanh hỏi: "Tống đại ca, chuyện gì vậy?" "Tôi cũng không biết, xem họ muốn làm gì?!

Cứ bình tĩnh, đừng manh động.

Người của tôi nếu nửa tiếng sau không thấy tôi về căn cứ sẽ đến đây." Tống Thanh nói xong, trao đổi ánh mắt với Tiểu Hổ và chú Hà, bảo họ đừng hoảng, tùy cơ ứng biến.

Lúc này, trong đám người đó, một gã to con hơi mập nói: "Tao nghe nói chúng mày mang từ dưới đất lên một món bảo bối tốt, lấy ra cho tao xem thử." Nhóm Tống Thanh nghe xong, nhìn nhau ngơ ngác.

Bảo bối tốt gì chứ, thập tử nhất sinh còn không kịp, suýt nữa thì gặp Diêm Vương, còn nói chuyện bảo bối! "Tao không biết mày đang nói gì!

Nếu không muốn chết một cách khó coi, thì cút khỏi đây cho tao!" Tống Thanh buông lời tàn nhẫn, khá là dọa người.

Nhưng đám người mặc thường phục màu đen kia hoàn toàn không sợ Tống Thanh buông lời tàn nhẫn.

Gã mập cao to đó cười ha hả, căn bản không coi Tống Thanh ra gì.

Chỉ thấy gã mập cao to khinh bỉ liếc Tống Thanh một cái, rồi nói: "Lục soát!

Không được bỏ qua bất cứ chỗ nào có thể giấu bảo vật trên người chúng!" Đám người đó hành động nhanh chóng, Tống Thanh chẳng mấy chốc đã bị lục soát toàn thân.

Chú Hà thì có chút hoảng loạn, cứ né tránh, không cho lục soát.

Gã mập cao to phát hiện ra điều bất thường, lại phái thêm hai người đến lục soát chú Hà.

Nhanh chóng, một người mặc thường phục màu đen nói: "Đại ca!

Tôi tìm thấy bảo vật rồi!" Chỉ thấy người đó lục soát từ trên người chú Hà ra được viên Huyết sắc linh châu của ông!

Chuyện này chỉ có Tiểu Hổ biết, Tống Thanh và thuộc hạ của anh là Tiểu Ngũ đều không hay biết.

Lần này thì gay go rồi!

Chương 403

Bọn chúng nhắm vào thứ này!

Rốt cuộc là ai đã nói cho đám người này biết?

Tin tức sao lại nhanh nhạy thế!

Tống Thanh nhìn về phía chú Hà, không biết nên nói gì cho phải, cũng không rõ trước khi gặp Mạc Tử Phàm, những người này đã gặp phải chuyện gì. "Chúng ta đi!" Gã mập cao to vô cùng ngạo mạn.

Gã dường như quen biết Tống Thanh, cố tình làm ra vẻ không sợ, thật khiến người ta muốn cho một trận.

Chú Hà bị người ta lấy mất linh châu, định giật lại, nhưng lại bị người ta đá mạnh ngã xuống đất. "Mẹ nó!

Lũ khốn nạn!

Tao mà ra ngoài được sẽ giết hết chúng mày, Tống lão đại không phải là người chúng mày có thể chọc vào đâu!" "Tiểu Ngũ!

Quay lại cho tao, đỡ chú Hà dậy, thu dọn đồ đạc, chúng ta mau rời khỏi đây!" Đám người đó sau khi lấy được Huyết sắc linh châu, nghênh ngang bỏ đi!

Tống Thanh không muốn gây thêm chuyện thị phi vào lúc quan trọng này!

Tống Thanh đưa chú Hà và Tiểu Hổ về căn cứ, nhanh chóng ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị mười bình dưỡng khí, cho vào hòm gỗ.

Sau đó, Tống Thanh bảo mọi người lên xe.

Trên đường đi, Tống Thanh bắt đầu trầm tư, băn khoăn về chuyện bảo vật đó?

Và tại sao chú Hà lại đột nhiên bị độc cổ xâm nhập toàn thân? "Chú Hà, chú có thể nói về chuyện bảo vật đó được không?" Tống Thanh không nhịn được, có chút tò mò hỏi. "Nếu cậu không hỏi, tôi cũng định nói ra." Chú Hà lấy ra một cái hộp gỗ từ trong ba lô, đưa cho Tống Thanh, rồi nói tiếp, "Tôi cùng nhị gia đi tìm cổ mộ Trương gia, trên đường gặp Mạc Tử Phàm và Trương Phong, còn có một cậu nhóc nữa, ba người họ khá lợi hại.

Cái hộp gỗ này tôi lấy từ trong quan quách của tộc trưởng tộc Linh Trưởng Nghĩ.

Lúc đó sau khi Bàn Tử lên trên, có lẽ không kịp để ý đến cái hộp nên bị tôi nhặt được.

Sau đó tôi âm thầm mở hộp mấy lần nhưng không được, nên đã từ bỏ ý định mở nó." Tống Thanh nghe xong, gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, hỏi: "Vậy tại sao chú lại bị độc cổ xâm nhập thành ra thế kia?" "Tôi cũng không rõ.

Vốn dĩ tôi tưởng là do viên Huyết sắc linh châu kia thu hút, tôi đã ném nó đi, nhưng những thứ đó vẫn tấn công tôi.

Lúc đó trời quá tối, để tìm lại linh châu, tôi chỉ có thể chống đỡ với chúng.

Sau khi tìm được linh châu thì tôi mất đi ý thức, chuyện sau đó tôi không biết nữa." Ra là vậy.

Chú Hà ném linh châu đi, chứng tỏ đám độc cổ đó không nhắm vào linh châu.

Nhưng nếu nghĩ kỹ, tại sao chú Hà lại vì linh châu mà bị độc cổ tấn công đến tình cảnh đó?

Người máu mất đi ý thức của con người, bản năng đi cắn mọi sinh vật có thể cử động xung quanh.

Chú Hà vào khoảnh khắc được cứu chữa đã có ý thức, chắc chắn đã trải qua nỗi đau đớn không phải của con người, hẳn là người rõ ràng nhất chuyện gì đã xảy ra!

Lúc này, Tống Thanh đột nhiên nhớ ra một chuyện, lấy ra một lá thư, nói với chú Hà: "Có người gửi thư đến căn cứ, tôi vừa mới nhận được tin tức.

Nhị gia cũng đã đến nơi đó.

Trước đó, ông ấy đã đánh bị thương thuộc hạ của tôi, sau khi thuộc hạ báo cáo lại, tôi mới phát hiện ra người mà ông ấy tìm là nhị gia.

Ngoài ra, trong bức mật thư còn đề cập đến Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng đã cắn tôi hôm đó." Chú Hà vừa nghe Tống Thanh nói, vừa mở lá thư ra.

Nhìn thấy thư là nhị gia để lại cho ông và Hắc Bàn Tử, nhị gia không sao cả, cũng không trách chú Hà, chỉ nói rằng ông ấy đi trước đến cổ mộ Trương gia.

Chú Hà, một người đàn ông cứng rắn, xem xong cũng có chút xúc động.

Tiểu Hổ thấy chú Hà có vẻ không ổn, giật lấy lá thư, nhìn thấy là do nhị gia để lại.

Tiểu Hổ không biết tại sao, lại có cảm giác nhẹ nhõm.

Trong tiềm thức, cậu cảm thấy, nhị gia có khả năng sẽ gặp được Mạc đại ca và Trương Phong ca, nên chắc sẽ không có nguy hiểm.

Hy vọng là vậy, Tiểu Hổ thầm cầu nguyện trong lòng.

Không lâu sau, họ đã đến cửa hang mà trước đó đã rời đi.

Bây giờ không phải là ban đêm, những con trùng đó chắc sẽ không

xuất hiện.

Mạc Tử Phàm sau khi tách khỏi Trương Phong, một mình đi trong đường hầm rất lâu, không tìm thấy lối ra, ngược lại còn gặp phải một con quái vật!

Chương 404

Quái vật đầu bù tóc rối, mặt đầy máu!

Mạc Tử Phàm sợ hãi tột độ, điều duy nhất có thể làm là chạy, nhưng mấy ngày nay, không có lương khô ăn, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang khổ não, con quái vật đó lao tới, răng của nó cũng vô cùng sắc bén.

Mạc Tử Phàm không kịp né, bị cắn bị thương cánh tay...

Sau đó, trong lúc mơ màng, Mạc Tử Phàm thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình...

Hắc Bàn Tử!

Bên ngoài hồ Huyết thi.

Tống Thanh ra hiệu cho mọi người mặc quần áo bảo hộ, đeo bình dưỡng khí, cách ly với không khí xung quanh hồ Huyết thi.

Đợi mọi người đều mặc xong quần áo, Tống Thanh liền ra lệnh cho thuộc hạ, đưa mình xuống hang.

Không lâu sau, mấy người đã quay lại nơi thập tử nhất sinh lúc trước.

Màu sắc của hồ Huyết thi từ đầu đến cuối đều là màu đỏ máu, âm u đáng sợ như vậy.

Lúc ở trên, Tống Thanh đã ra lệnh cho thuộc hạ, lúc xuống dưới, dùng cần cẩu đưa cái thang xuống.

Quả nhiên không lâu sau, Tống Thanh thấy bóng của cái thang, thuộc hạ của anh làm việc rất hiệu quả.

Sau khi nhận được cái thang, Tống Thanh ra hiệu cho Tiểu Ngũ giúp một tay, hai người khiêng cái thang đến bên hồ Huyết thi.

Tiểu Hổ lúc này thầm cảm khái trong lòng, Tống Thanh làm việc thật chu đáo.

Mặc một thân quần áo bình dưỡng khí, nếu dùng dây thừng leo lên, chắc chắn sẽ vừa tốn sức lại vừa tốn thời gian. "Chú Hà, Tiểu Hổ lên trước đi, tôi và Tiểu Ngũ theo sau." Tống Thanh vịn vào cái thang, nói với hai người.

Nghe vậy, hai người lần lượt leo lên hồ Huyết thi.

Hai người không hề biết, màu sắc bên trong hồ Huyết thi còn đậm hơn bên ngoài, càng thêm âm u đỏ máu.

Trên vách tường, khắp nơi đều khắc những bức phù điêu lớn nhỏ.

Sau khi bốn người lên trên, men theo đường hầm đi vào trong.

Một con dốc xuống, vốn dĩ họ tưởng rằng lúc Mạc Tử Phàm la lớn, đã có một cái hang mở ra.

Đi được một lúc, Tiểu Hổ bảo Tống Thanh châm đuốc lên.

Tống Thanh có chút không hiểu.

Tiểu Hổ biết anh không hiểu, liền mở mặt nạ bình dưỡng khí, nói với Tống Thanh: "Nơi này ánh sáng rất tối.

Trước đây những con trùng đó từ nơi này bò ra ngoài.

Những con trùng đó có chút sợ ánh sáng.

Vào thời khắc quan trọng, có thể giúp chúng ta có thời gian phản ứng." Tống Thanh cười cười, sau đó cũng mở mặt nạ bình dưỡng khí, khen ngợi Tiểu Hổ: "Nhóc con không tồi đấy!

Mạc đại ca dạy cậu à?" Tiểu Hổ gật đầu.

Sau đó bốn người châm đuốc, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi đều là những bức phù điêu đó, nhìn đến mức Tống Thanh có chút tê dại da đầu.

Anh bèn đi lại gần xem rốt cuộc những bức phù điêu đó khắc cái quái gì.

Thứ gì có thể khiến tộc nhân Trương gia chấp nhất đến vậy, mục đích của việc khắc những bức phù điêu này rốt cuộc là gì?

Tống Thanh đến gần xem, anh có thể đặt ngọn đuốc bên cạnh bức phù điêu để có thể nhìn rõ hơn.

Ai ngờ bên trong bức phù điêu có những thứ dày đặc đang lúc nhúc, dọa Tống Thanh vội vàng lùi lại mấy bước!

Tống Thanh cố gắng bình tĩnh lại, lập tức nói với mọi người: "Cẩn thận, đừng nhìn nữa!

Bên trong bức phù điêu có thứ gì đó!

Những thứ đó sợ ánh sáng sợ nhiệt, không biết có phải là độc cổ mà chúng ta gặp trước đây không, mau rời khỏi khu vực này trước đã!" Anh không tin đi suốt một đoạn đường, những bức phù điêu này có thể theo họ suốt một đoạn đường được!

Chú Hà và Tiểu Hổ hai người đương nhiên cũng thấy những thứ bên trong bức phù điêu.

Người sợ nhất là chú Hà.

Tống Thanh vừa nói xong, ông đã nhanh chân đi về phía trước.

Chương 405

Tiểu Hổ và Tống Thanh mấy người bất đắc dĩ cười cười, sau đó chạy theo, theo kịp chú Hà.

Bốn người từ bốn giờ chiều đi vào, cứ đi thẳng về phía trước.

Bây giờ đã là tám giờ tối, vẫn chưa đi ra khỏi con đường hầm bốn phía tường đều khắc đầy phù điêu đó. "Mẹ kiếp!

Lão đại, chuyện gì thế này?

Lẽ nào chúng ta bị lạc rồi à?" Tiểu Ngũ có chút tức giận nói.

Tống Thanh đến gần vách tường xem, sắc mặt liền không tốt, trầm giọng nói: "Đúng vậy, xem này, đây là dấu vết tôi cố ý để lại.

Chúng ta đã vào một mê cung!" "Vậy... vậy Mạc đại ca cũng không phải là bị lạc rồi sao?" Tiểu Hổ lo lắng cho Mạc Tử Phàm và Trương Phong, vì họ cũng không mang bình dưỡng khí, ngọn đuốc trên người có thể đã dùng hết, lương khô cũng không biết còn hay không.

Đặc biệt là Trương Phong, sau này mới vào tìm Mạc đại ca.

Lúc đó quá vội, Trương Phong chỉ mang theo một ngọn đuốc và một cái đèn pin.

Nếu Trương Phong cũng bị lạc, vậy thì một mình anh ấy, há chẳng phải nguy hiểm sao?

Tiểu Hổ càng nghĩ càng hoảng!

Lúc này, Tống Thanh thấy sắc mặt Tiểu Hổ khác thường, an ủi: "Tiểu Hổ, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ tìm được Mạc đại ca và Trương Phong ca." Tiểu Hổ gật đầu mạnh.

Lúc này, trên vách tường đột nhiên có động tĩnh.

Mấy người đến gần xem, phát hiện những bức phù điêu đó tự động nứt ra, giống như đã kích hoạt cơ quan nào đó, không phải là nứt ra một cách tự nhiên.

Sau đó, từng đám thứ gì đó dày đặc bò ra.

Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên là Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng!

Độc cổ do tộc người Linh Trưởng Nghĩ nuôi dưỡng!

Nhưng tại sao thứ này lại ở trong bức phù điêu?

Chúng sống bằng cách nào?

Mấy người không hiểu.

Chỉ trong vòng nửa phút, trên đường hầm đã bò đầy những con độc cổ này.

Mọi người đều châm đuốc, vốn dĩ tưởng rằng độc cổ sẽ không tấn công bất kỳ ai trong số họ.

Nhưng sự thật là, độc cổ lại tấn công, và càng không ngờ là độc cổ lại đi tấn công Tống Thanh!

Những người khác chỉ cần cầm đuốc đến gần đám độc cổ đó, chúng sẽ lùi lại.

Nhưng khi Tống Thanh đưa ngọn đuốc đến gần chúng, chúng ngược lại học theo thiêu thân lao đầu vào lửa, bám vào ngọn đuốc bò lên người Tống Thanh.

May mà Tống Thanh mặc bộ quần áo có mặt nạ dưỡng khí, những con trùng đó nhất thời không làm gì được anh.

Nhưng ngày càng nhiều độc cổ tiến lại gần Tống Thanh, anh sắp bị bao bọc kín mít.

Bất đắc dĩ, Tống Thanh chỉ có thể giậm chân giũ tay, cố gắng giũ bỏ những con độc cổ trên người.

Nhưng Tống Thanh dùng sức quá mạnh, độc cổ không giũ được mấy con, ngược lại lại làm rơi chiếc hộp gỗ mà chú Hà vừa đưa cho.

Lúc Tống Thanh và thuộc hạ của anh là Tiểu Ngũ đến nơi, thấy Hắc Bàn Tử đang đánh nhau với con quái vật người máu trong lời Mạc Tử Phàm.

Quái vật hung mãnh, Hắc Bàn Tử trông cũng phải hai trăm cân, lại bị con quái vật người máu đó đẩy ngã, thật không thể tin nổi! "Tiểu Ngũ, châm đuốc lên, tôi phải vượt qua con sông này mới cứu được Bàn Tử." Tống Thanh vừa nói, vừa lấy ra chiếc hộp gỗ mà chú Hà đưa từ trong túi. "Được, lão đại!" Tiểu Ngũ nói xong, đi châm đuốc.

Chiếc hộp gỗ dường như cảm nhận được hơi thở của thiên địch, Tống Thanh nghe thấy tiếng cơ quan vang lên.

Tống Thanh nhận lấy sợi dây thừng từ tay Tiểu Ngũ, rồi buộc dây thừng vào người, sau đó nói với Tiểu Ngũ: "Trong nước có thể có thứ gì đó, cậu cũng buộc dây thừng vào eo đi." Tiểu Hổ gật đầu.

Sau đó hai người đi xuống nước.

Lúc này, chiếc hộp gỗ đã hoàn toàn mở ra, có thể thấy con bọ cạp độc đã vào trạng thái chiến đấu.

Để không cho bọ cạp độc nhảy ra, rơi xuống nước, Tống Thanh đành phải đóng hộp lại.

Trong quá trình Hắc Bàn Tử và quái vật người máu đánh nhau, anh đã phát hiện ra Tống Thanh và thuộc hạ.

Chương 406

Hắc Bàn Tử lập tức tràn đầy hy vọng.

Sau khi bị cắn, lúc phát bệnh Mạc Tử Phàm toàn thân vô lực, toát mồ hôi lạnh, căn bản không đánh lại người máu.

Hắc Bàn Tử vốn tưởng mình sẽ chết ở đây, không ngờ thời khắc quan trọng, lại có người đến cứu!

Chỉ thấy lúc này Tống Thanh đã đi đến giữa dòng nước, nói với Hắc Bàn Tử: "Bàn Tử!

Mau đỡ lấy cái hộp gỗ!" Tống Thanh thấy Hắc Bàn Tử đã kiệt sức, sắp không trụ nổi nữa, nếu đợi mình qua đó thì không kịp, Tống Thanh liền ném cái hộp qua.

Nghe vậy, Hắc Bàn Tử dùng hết sức lực toàn thân, né đòn tấn công của quái vật người máu, rồi nhảy lên, đỡ lấy chiếc hộp gỗ đó.

Cơ quan trong hộp gỗ lập tức được kích hoạt, có lẽ trên người Hắc Bàn Tử có mùi của thiên địch rất nồng.

Hắc Bàn Tử nhìn thấy, có chút kinh ngạc.

Đây là thứ mà anh và Mạc Tử Phàm liều mạng lấy ra từ trong quan quách của tộc trưởng tộc Linh Trưởng Nghĩ.

Thứ này có thể cứu người?

Tống Thanh không phải đang đùa đấy chứ?

Chỉ thấy khoảnh khắc chiếc hộp mở ra, Hắc Bàn Tử bị dọa một phen.

Một con bọ cạp đang giương càng, phun ra một loại dịch thể kỳ lạ.

Bàn Tử ngửi ngửi, khá thơm!

Tống Thanh và Tiểu Hổ đến nơi, con bọ cạp đã không còn trong hộp gỗ. "Tống Thanh, chuyện gì thế này?

Cậu không đùa tôi đấy chứ?

Con bọ cạp này đánh được con quái vật kia à?" Hắc Bàn Tử cảm thấy Tống Thanh đang đùa, nên phải hỏi cho rõ. "Đó không phải quái vật, mà là Trương Phong, người vào sau để tìm cậu.

Tôi vốn định đợi tin tức, nhưng sau đó gặp quá nhiều chuyện, bây giờ cũng không rõ lắm, sau này sẽ nói với cậu sau." Bàn Tử nghe xong, lập tức há hốc miệng, kinh ngạc đến ngây người.

Con quái vật mà mình đã vật lộn nửa ngày trời trước mắt lại là Trương Phong?

Trong mười giây Hắc Bàn Tử ngây người, xung quanh đã tập trung vô số con trùng.

Hắc Bàn Tử hoảng hốt!

Là độc trùng mà họ đã gặp trong đường hầm!

Lúc đó vì tò mò đi xem bức phù điêu, sau đó xuất hiện một đàn độc trùng lớn.

Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử hai người chỉ có thể liều mạng chạy, sau khi vào dòng nước, đám độc trùng đó không theo nữa.

Tống Thanh thấy Hắc Bàn Tử bị dọa, vội vàng đi đến vỗ vỗ lưng anh, ra hiệu cho anh nhìn về phía con bọ cạp độc.

Bọ cạp độc lúc này đang phun ra dịch thể thơm, đợi sau khi thu hút thiên địch xung quanh, chính là lúc tàn sát.

Quả nhiên không mấy phút sau, xung quanh bọ cạp độc đều là xác của những con độc trùng đó.

Không thể nào!

Hắc Bàn Tử trợn tròn mắt, lại nhìn kỹ, có chút không tin! "Con trùng này gọi là Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng, thực ra là một loại độc cổ, nghe nói là do tộc người Linh Trưởng Nghĩ nuôi, con bọ cạp này chuyên khắc chế độc cổ, có thể cứu sống Trương Phong!" Sau khi bọ cạp giết hết thiên địch, liền chui vào miệng của Trương Phong.

Hắc Bàn Tử thấy vậy, có chút lo lắng, định đuổi con bọ cạp đó ra, Tống Thanh tiến lên ngăn lại.

Chỉ thấy Tống Thanh nói với anh: "Yên tâm đi, tôi đã gặp được cao nhân." "Hy vọng là vậy." Hắc Bàn Tử không còn băn khoăn nữa.

Mấy người ngồi xuống tại chỗ, chờ đợi Trương Phong tỉnh lại.

Không lâu sau, Hắc Bàn Tử thấy con quái vật người máu đó đang la hét đau đớn.

Tống Thanh biết, điều đó có nghĩa là Trương Phong sắp khỏi rồi.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra trong lòng anh cũng khá lo lắng.

Đúng là kiếp trước đã cứu người, nên mới trùng hợp gặp được cái hộp đựng bọ cạp này.

Cũng may là đã tìm được Vưu Liễm pháp nhân, nếu không cũng không có cách nào cứu sống Trương Phong.

Chương 407

Quả nhiên, người máu ngất đi.

Tống Thanh kể sơ qua cho Bàn Tử nghe những chuyện xảy ra trên mặt đất sau khi anh và Mạc Tử Phàm xuống đây.

Nghe xong lời kể của Tống Thanh, Hắc Bàn Tử mới có cảm giác bừng tỉnh ngộ.

Mấy người dìu Trương Phong quay về tìm Mạc Tử Phàm.

Lúc quay về, Mạc Tử Phàm đã tỉnh.

Tiểu Hổ kể cho Mạc Tử Phàm nghe về tình hình họ gặp phải trên mặt đất.

Lúc Tống Thanh mấy người quay về, Mạc Tử Phàm chào hỏi họ, thuận tiện nói lời cảm ơn.

Tống Thanh xua tay, sau đó lấy ra chiếc hộp gỗ từ trong túi, đưa cho Mạc Tử Phàm, rồi nói: "Đồ của cậu, cầm lấy đi." Mạc Tử Phàm có chút ngạc nhiên, không ngờ Tống Thanh lại giao chiếc hộp gỗ này ra. "Hắc Bàn Tử, đưa cho anh ấy đi." Mạc Tử Phàm vừa nói xong, Hắc Bàn Tử bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của họ, đi tới, nói với Mạc Tử Phàm: "Không sao, cậu cứ cầm lấy đi, có thể dùng để phòng thân." Chiếc hộp gỗ quả thực thần kỳ, thật sự có thể dùng làm vũ khí phòng thân.

Mạc Tử Phàm đã chịu thiệt lớn, lần này liền không khách khí mà nhận lấy.

Mạc Tử Phàm nhận lấy hộp gỗ rồi cảm ơn Hắc Bàn Tử.

Gã mập thì hào sảng nói một tràng, bảo không cần khách sáo.

Nghe Hắc Bàn Tử lải nhải, Mạc Tử Phàm không nhịn được cười, Tiểu Hổ bên cạnh cũng cười hì hì với Hắc Bàn Tử.

Mấy ngày cùng Hắc Bàn Tử trải qua vô số hiểm nguy, có cả những đêm đen đáng sợ, Mạc Tử Phàm cảm thấy quan hệ của cả hai đã thân thiết hơn nhiều so với lúc mới quen.

Sau đó cả đám im lặng, đợi Trương Phong tỉnh lại rồi mới đi dò đường tiếp.

Tống Thanh thấy Hắc Bàn Tử bị vài vết thương, bèn bảo Hà Thúc dùng phương pháp của Vưu Liễm để giải độc Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng cho gã.

Không lâu sau, Trương Phong quả nhiên tỉnh lại, mọi người vui mừng khôn xiết.

Mạc Tử Phàm lấy bình nước trong ba lô đưa cho Trương Phong.

Cậu ta có vẻ vội vàng nhận lấy, uống ừng ực.

Xem ra Trương Phong đã khát lắm rồi, đợi cậu ta uống đủ nước mới nói một tiếng cảm ơn với Mạc Tử Phàm.

Lúc này, Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi: "Trương Phong, cậu xuống dưới cũng bị trúng độc cổ giống tôi à?" Trương Phong gật đầu đáp: "Đúng vậy, ban đầu tôi tưởng cứ đi theo đường hầm là có thể tìm được lối ra, ai ngờ đường hầm như một mê cung.

Lúc đó tôi đi vội, đồ ăn thức uống đều không mang theo, cứ ngỡ mình sắp chết rồi..." Mạc Tử Phàm tiến lên vỗ vỗ lưng cậu ta, bảo cậu ta yên tâm, mọi chuyện đã ổn rồi.

Được mọi người động viên, Trương Phong không còn sợ hãi nữa, kể lại cho Mạc Tử Phàm nghe những chuyện kỳ lạ và đáng sợ mà cậu ta đã gặp phải khi đi một mình.

Đặc biệt là bức tranh treo trên tay bức tượng đồng, Trương Phong luôn cảm thấy bức tranh đó không hề đơn giản, bèn rủ Mạc Tử Phàm đi xem thử.

Sau khi thu dọn đồ đạc, cả đám đi theo Trương Phong tìm bức tranh đó.

Trên đường đi, Tống Thanh kể chuyện của Nhị gia, nói với Hắc Bàn Tử: "Tôi không tìm thấy Nhị gia, người của tôi cũng đã xuống đường hầm rồi." "Cái gì!

Nhị gia đi rồi á!

Mẹ kiếp, không thể chơi kiểu này được, ỷ mình biết chút võ công là đi một mình luôn, thế thì thuê tôi làm gì nữa!" Hắc Bàn Tử càu nhàu một bụng, cảm thấy mình không phải người dẫn đường cho Nhị gia nữa mà thành người dẫn đường cho Mạc Tử Phàm, một kẻ lao động miễn phí.

Hắc Bàn Tử nghĩ lại thấy mình hơi thiệt, Nhị gia lại không có ở đây, biết tìm ai mà lý luận.

Lỡ như Nhị gia không cần gã nữa thì còn thảm hơn! "Suy nghĩ của Nhị gia, ai mà biết được!

Đừng nói nhiều nữa, mau lên đường đi." Trương Phong bất đắc dĩ đẩy Hắc Bàn Tử một cái, bảo gã đừng cản đường.

Hắc Bàn Tử hoàn hồn, vội đuổi theo.

Mọi người đi được mười phút, Mạc Tử Phàm phát hiện xung quanh có chút quen thuộc.

Mạc Tử Phàm bắt đầu cảnh giác, bảo mọi người dừng bước, sau đó quan sát một lúc rồi nói: "Nếu chúng ta quay lại đường cũ để tìm bức tranh đó, rất có thể sẽ tiến vào khu vực đường hầm mê cung.

Tường ở khu đó đầy độc cổ, cho nên chúng ta chỉ có thể đi dọc theo hướng dòng chảy của con sông ngầm, tránh đường hầm mê cung ra.

Có gặp được bức tranh đó hay không, đành xem ý trời vậy!" "Tiểu Phàm nói có lý, đường hầm mê cung đó thật sự quá đáng sợ!

Tôi cũng không muốn quay lại đó nữa." Trương Phong đi một mình xuống dưới, trải qua sự tuyệt vọng khi luẩn quẩn mãi mà không tìm được lối ra, đến giờ vẫn còn thấy tim đập chân run!

Cả đám cũng đồng ý đi vòng qua đường hầm mê cung.

Thế là như lời Mạc Tử Phàm, họ đi dọc theo hướng dòng chảy của sông ngầm.

Dòng nước không xiết, cũng không sâu, mọi người đi không tốn nhiều sức.

Chương 408

"Chỗ này chắc gần sông, nên mới có nước chảy vào, hẳn là có một hệ thống thoát nước.

Người xây cổ mộ này đúng là có tài." Hắc Bàn Tử đi trước dẫn đường, nhìn quanh rồi quay lại nói với mọi người. "Ừm, không sai!

Lớp bụi trên vách tường..." Mạc Tử Phàm nói được nửa câu thì im bặt.

Hắc Bàn Tử vội hỏi: "Bụi làm sao?" Mạc Tử Phàm thấy lớp bụi không dày lắm, chứng tỏ đường hầm này thông gió.

Nhưng khi sờ vào độ dày lớp bụi trên vách tường, gã phát hiện chỗ mình vừa sờ có khắc một con số, một con số 2 Ả Rập!?

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho mọi người lại gần, ai nấy thấy có chuyện, bèn xúm lại xem.

Sau đó, Mạc Tử Phàm phát hiện sắc mặt Hắc Bàn Tử có chút không ổn.

Chưa kịp hỏi, Hắc Bàn Tử đã lên tiếng trước: "...Là ký hiệu Nhị gia để lại!" Hà Thúc bên cạnh cũng gật đầu, đó là một ám hiệu đặc biệt.

Kiểu khắc số hai đó, chỉ có Nhị gia và ông mới khắc ra được.

Vì đó là cách liên lạc mà Nhị gia đã dạy, dùng để phòng khi mọi người bị lạc nhau sau khi xuống mộ.

Lúc này, Hắc Bàn Tử nói với mọi người: "Mọi người yên tâm được rồi, Nhị gia khắc số hai, chứng tỏ đoạn đường này an toàn." "Vậy thì phiền Bàn đại gia dẫn đường cho chúng tôi." Trương Phong nghe xong, liền trêu chọc Hắc Bàn Tử.

Mọi người nghe vậy đều bật cười, không khí trở nên hòa hợp.

Mạc Tử Phàm không nghĩ Nhị gia thực sự đã xuống đây, chẳng phải ông ta bị con quái vật đen sì đẩy xuống rồi để lại vết máu sao?

Tại sao Nhị gia không đợi họ mà xuống mộ một mình?

Nhị gia có cách đối phó với những con độc cổ đáng sợ đó sao?

Quá nhiều nghi vấn vây lấy Mạc Tử Phàm.

Gã phải hỏi cho rõ, nếu không cứ để trong lòng sẽ rất khó chịu.

Sau đó Tống Thanh đi theo Hắc Bàn Tử tiếp tục men theo dòng sông.

Tiểu Hổ bên cạnh thấy Mạc đại ca đang đứng ngẩn người không đi.

Cậu bé bèn đẩy một cái, nói: "Mạc đại ca, đi nhanh lên, đừng nghĩ nhiều nữa.

Em tin rằng sau này chúng ta sẽ biết hết thôi." Thấy Tiểu Hổ cũng đoán được mình đang nghĩ gì, Mạc Tử Phàm xoa đầu cậu bé, gật đầu với nó.

Hai người nhìn nhau cười, rồi nhanh chóng đuổi kịp mọi người.

Có Hắc Bàn Tử dẫn đường, đám người Mạc Tử Phàm đi một mạch thuận buồm xuôi gió, quả thật không gặp phải quái vật hay sâu bọ gì.

Nhưng chưa được bao lâu, khoảnh khắc vả mặt đã đến, nhanh đến mức Hắc Bàn Tử cũng không kịp trở tay.

Không phải họ gặp quái vật, mà là mọi người đều lạnh đến run cầm cập.

Tiểu Hổ còn nhỏ, sức chịu đựng không mạnh, chỉ thấy môi cậu bé

đã tím tái.

Càng khiến người ta khó chịu hơn là tốc độ dòng nước ngày càng nhanh, nhiệt độ xung quanh cực kỳ thấp.

Bình dưỡng khí đã dùng hết từ lâu, không có bộ đồ dưỡng khí đó, cả đám chẳng thể trụ được bao lâu.

Tống Thanh bên cạnh không chịu nổi nữa, chất vấn Hắc Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu cứ nhìn chằm chằm vào vách tường suốt, tìm cả buổi trời, cứ đi theo mấy con số đó.

Nhưng tình hình hiện tại, cậu chắc chắn con đường này an toàn không?" Đúng vậy!

Hắc Bàn Tử đã chọn ngã rẽ có đánh số, mà không đi vào ngã rẽ còn lại!

Mạc Tử Phàm cũng bắt đầu bất an, tiến lại gần vách tường sờ kỹ lớp bụi lần nữa, phát hiện bụi ở đây ít hơn trước.

Mạc Tử Phàm giải thích: "Bụi ở đây ít, gần như không có, chỉ có hai khả năng.

Hoặc là nơi này sẽ ngập đầy nước, hoặc là sẽ có gió lớn thổi qua." "Tôi thấy khả năng thứ nhất cao hơn." Trương Phong quan sát suốt đường đi, phát hiện nhiệt độ ở đây rất thấp, cảm thấy có khả năng đã đến một đoạn hàn khí cực âm.

Nơi như thế này không thể có gió thông vào, khả năng ngập nước lớn hơn, vì họ đang ở gần sông Thanh, nên trong mộ chắc chắn có một hệ thống thoát nước lớn.

Quả nhiên như lời Trương Phong, mấy người đi về phía trước chưa được bao lâu thì phía sau có một lượng nước lớn ập tới! "Nhanh!

Mọi người mau nắm lấy tay tôi!" Hắc Bàn Tử dứt khoát nắm lấy tượng đồng bên cạnh, rồi nói với mọi người.

Dòng nước chảy xiết, lượng nước cũng lớn, cả con đường ngầm bị nước lấp đầy.

Mạc Tử Phàm ngay lập tức nắm lấy tay Hắc Bàn Tử, sau đó kéo chặt Tiểu Hổ, giữ lấy tay cậu bé không để bị nước cuốn đi!

Chương 409

Trương Phong thì bám vào tượng đồng ở phía bên kia, sau đó kịp thời nắm lấy tay Tống Thanh.

Nhưng vì dòng nước quá hung hãn, Hà Thúc không giữ nổi tay Tống Thanh, liền bị cuốn đi cùng với Tiểu Ngũ!

Tống Thanh thấy tình hình không ổn, lập tức buông tay ra để đi cứu Hà Thúc và Tiểu Ngũ.

Trương Phong dùng hết sức bình sinh mới nắm được chân Tống Thanh, thật may mắn, đã giữ được tất cả mọi người!

Cầm cự được năm phút, dòng nước chậm lại, nước trong đường hầm cũng rút xuống.

Mặt Mạc Tử Phàm bị nước xối đến sưng vù, tệ hơn là áo khoác ngoài cũng bị xé rách.

Nhưng không chỉ mình Mạc Tử Phàm như vậy, nhìn những người khác, kết quả còn thảm hơn.

Nghiêm trọng nhất là Trương Phong, tóc tai cậu ta rối bù, quần áo rách nát, mũi còn chảy cả máu cam! "Hắc Bàn Tử, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?

Nước đã rút rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây mau lên." Tống Thanh đứng cạnh Hắc Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hắc Bàn Tử gãi đầu, cũng không biết tiếp theo nên đi đâu.

Quay lại tìm ngã rẽ kia?

Hay tiếp tục đi thẳng?

Ngay lúc Hắc Bàn Tử đang do dự, Mạc Tử Phàm đột nhiên nói: "Bàn Tử, cẩn thận sau lưng!" Câu nói khiến mọi người giật mình nhìn về phía sau Hắc Bàn Tử.

Gã mập nghe vậy, nhanh chóng quay người lại nhìn, tượng đồng đó đã động đậy!

Chỉ thấy tay trái tượng đồng treo một bức tranh, tay phải cầm một thanh trường đao, chém về phía Hắc Bàn Tử.

Con tượng đồng này hung dữ khác thường, đôi mắt nó màu đỏ sẫm, trông vô cùng âm u đáng sợ!

Tiểu Hổ đột nhiên thấy hơi đau đầu, sắp ngã quỵ xuống đất, may mà Mạc Tử Phàm bên cạnh đã đỡ lấy cậu bé.

Mạc Tử Phàm vội hỏi: "Tiểu Hổ! ...Em sao vậy?" "Mạc đại ca, mắt của con tượng đồng đó có vấn đề!

Mọi người đừng..." Tiểu Hổ chưa nói hết câu đã ngất đi.

Chuyện đáng sợ và quỷ dị vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy Tống Thanh và Tiểu Ngũ bên cạnh cũng lần lượt ngã xuống.

Mạc Tử Phàm không hiểu, tại sao Trương Phong và Hà Thúc lại không sao!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang trầm tư, một con tượng đồng đã áp sát, vung đao chém về phía gã.

May mà Trương Phong kịp thời lao tới đẩy Mạc Tử Phàm ra.

Ba người bắt đầu chiến đấu với tượng đồng, nhưng vô ích, chẳng khác nào gãi ngứa cho nó, căn bản không thể đánh ngã được.

Vốn đã tuyệt vọng, ai ngờ Mạc Tử Phàm ngẩng mắt lên nhìn, phía trước toàn là những đôi mắt đỏ sẫm, cực kỳ khủng bố và đáng sợ!

Ánh sáng trong đường hầm rất yếu, nếu không có đèn pin thì căn bản không phân biệt được phương hướng.

Bây giờ nhìn phía trước tối đen như mực, nhưng lại sáng lên vô số đôi mắt đỏ sẫm, dọa cho mấy người Mạc Tử Phàm trán vã mồ hôi lạnh. "Trương Phong, cậu có quen thuộc với kết cấu đường hầm ở đây không?" Mạc Tử Phàm vội hỏi. "Chưa từng thấy, chỉ thấy mấy con tượng đồng này, và bức tranh treo trên tay nó, là bức tranh tôi đã nói với cậu." Trương Phong cũng không rõ, tại sao tượng đồng trong đường hầm mê cung lại ở đây?

Hả?

Trương Phong bị suy nghĩ này làm cho kinh ngạc, chẳng lẽ chúng có thể di chuyển?

Mạc Tử Phàm đột nhiên nhớ lại lời Tiểu Hổ nói trước khi hôn mê, bèn nói với Trương Phong và Hà Thúc: "Nếu tôi đoán không sai, chỉ cần chúng ta không phát ra tiếng động, giữ cơ thể bất động, thì đám tượng đồng này sẽ không tấn công chúng ta." Mạc Tử Phàm vừa nói xong, đám tượng đồng cũng đã áp sát.

Trương Phong và Hà Thúc nghe xong, đành phải liều một phen, lập tức đứng im không nhúc nhích.

Mạc Tử Phàm cũng không động đậy.

Quả nhiên, những con tượng đồng đi ngang qua không hề tấn công ba người, chúng tiếp tục đi về hướng ngược lại.

Có một điểm là, sau khi bị ánh mắt của tượng đồng chiếu vào, người sẽ ngất đi, và tượng đồng cũng sẽ không tấn công người đã ngất.

Mạc Tử Phàm thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tiểu Hổ và Tống Thanh sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Đám tượng đồng dường như đều đi về một hướng, như thể có thứ gì đó đang hấp dẫn chúng.

Chương 410

Mạc Tử Phàm nín thở, lặng lẽ nhìn đám tượng đồng đi qua bên cạnh, nhưng thực ra trong lòng đang hoảng loạn vô cùng.

Chuyện khiến Mạc Tử Phàm không ngờ đã xảy ra.

Khi gã tưởng rằng tất cả tượng đồng sẽ không dừng lại, thì con tượng đồng cuối cùng đã dừng lại, quay đầu về phía ba người.

Trương Phong sợ đến mức vội ngẩng đầu nhìn Mạc Tử Phàm, nháy mắt với gã, ý hỏi tượng đồng quay lại là có ý gì?

Chẳng lẽ đã phát hiện ra họ?

Đương nhiên lúc này trong lòng Mạc Tử Phàm cũng hoảng không kém, cũng không biết giải thích với Trương Phong thế nào.

Chuyện chết người nhất là, để đứng cho vững hơn, Mạc Tử Phàm đã cử động người, kết quả là chiếc hộp gỗ trên người rơi xuống.

Âm thanh vang lên cực kỳ chói tai, vì sau khi nước rút, đường hầm đặc biệt yên tĩnh, huống hồ ba người cũng không ai lên tiếng.

Tiếng hộp gỗ rơi xuống quả thật lớn đến bất ngờ, nhưng lại không kinh động đến đám tượng đồng phía trước. "Mẹ kiếp!

Mạc Tử Phàm, cậu là đồ lừa đảo, đám tượng đồng này căn bản không nhận diện bằng âm thanh!

Tôi động đậy cũng không sao, thấy chưa?" "Ai cũng có lúc phán đoán sai lầm mà!

Không thể trách cậu ấy được." Hà Thúc bên cạnh khuyên can, rồi ngăn Trương Phong lại.

Bởi vì Trương Phong làm bộ muốn đánh Mạc Tử Phàm, may mà

Hà Thúc ngăn lại, Mạc Tử Phàm mới tránh được đòn tấn công của cậu ta.

Nhưng Trương Phong cũng chỉ đùa với Mạc Tử Phàm thôi, không ngờ mọi người lại tưởng thật, Trương Phong thầm nghĩ, đúng là chán thật.

Bên này Trương Phong không đùa với Mạc Tử Phàm nữa, cố ý chạy lên đuổi theo đám tượng đồng phía trước, giơ nanh múa vuốt một hồi, nhưng đám tượng đồng căn bản không thèm để ý đến cậu ta, khiến Trương Phong như không khí.

Con tượng đồng dừng lại thì cứ nhìn chằm chằm Trương Phong suốt, khiến cậu ta bị nhìn đến căng thẳng.

Hình như hơi bị vả mặt, vừa nãy mình đã nói những gì, Trương Phong gào thét trong lòng, quên hết đi, hy vọng cái thứ này không ăn thịt mình. "Xem ra đám tượng đồng này thật sự không tấn công chúng ta!" Hà Thúc nói với hai người. "Ừ ừ!

Không sai!

Trừ con tượng đồng trước mặt này ra, khá là kỳ quái!

Nhìn nó cũng không giống muốn tấn công chúng ta..." Trương Phong vừa nói vừa nghiên cứu, nhưng cũng hơi sợ, lỡ như con tượng đồng đột nhiên phát điên thì người gặp xui đầu tiên chính là cậu ta.

Tại sao đám tượng đồng này không dựa vào âm thanh và hành động để nhận diện kẻ xâm nhập nhỉ?

Mạc Tử Phàm không hiểu, bèn nhún vai với Trương Phong, tỏ vẻ mình cũng bất lực.

Lúc này, chỉ thấy con tượng đồng đặt đao và bức tranh trên tay xuống đất, sau đó vẫy vẫy tay với ba người Mạc Tử Phàm, rồi làm một động tác đi về phía trước.

Mấy người Mạc Tử Phàm ngơ ngác nhìn nhau, đứng ngẩn người một lúc lâu, con tượng đồng kia đã đi xa rồi.

Cuối cùng Hà Thúc mới hoàn hồn nói: "Tượng đồng muốn chúng ta đi theo nó sao?" Trương Phong nghe vậy, miệng sắp rớt xuống đất.

Còn có trò này nữa sao?

Chẳng lẽ con tượng đồng này là một tên hề do người dẫn đầu cử đến? "Tượng đồng này chắc không phải là tên hề do người dẫn đầu phái tới chứ?

Trông vừa đáng sợ vừa xấu xí, nếu tôi đi gây sự với nó, thì tôi đúng là đồ ngốc!" Mười giây sau, Trương Phong sờ sờ mũi, đành phải làm đồ ngốc đến cùng, vì Mạc Tử Phàm và Hà Thúc đã đi theo con tượng đồng đó rồi, cậu ta cũng đành phải đi theo.

Con đường phía trước đã bị bịt kín, coi như không còn lối đi, cũng không thể cứu Tiểu Hổ.

Mạc Tử Phàm nghĩ rằng chỉ có thể làm rõ mọi chuyện.

Không lâu sau, ba người đuổi kịp đám tượng đồng, đi thẳng về phía trước.

Đi được một đoạn, Mạc Tử Phàm nhận ra sự khác thường xung quanh.

Vốn tưởng rằng con đường này sẽ quay về chỗ cũ, nhưng kết quả không phải vậy.

Đám tượng đồng đi một con đường khác, không phải con đường họ đã đi.

Trương Phong và Hà Thúc cũng nhận ra sự khác thường, mấy người nhìn nhau, bắt đầu cẩn thận.

Quả nhiên phía trước xuất hiện một cánh cổng đá lớn.

Khi đám tượng đồng đến gần, cổng đá tự động mở ra!

Chương 411

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, lại có chút kích động, tưởng rằng đã tìm thấy cổ mộ Trương gia.

Thế là mấy người liền đi theo đám tượng đồng vào trong cổng đá.

Vốn tưởng bên trong là một mộ thất, kết quả lại là một đường hầm sâu không thấy đáy!

Khi họ vừa bước vào cổng đá, dưới đất liền bốc lên khói xanh.

Mạc Tử Phàm hoảng hốt, lập tức nói: "Không ổn!

Mau rời khỏi đây!" Nhưng đã quá muộn.

Ngay khi Mạc Tử Phàm vừa dứt lời, cổng đá đã đóng lại, không một tiếng động.

Trương Phong cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Đang định càu nhàu Mạc Tử Phàm, cổ họng cậu ta như bị thứ gì đó chặn lại, căn bản không thể phát ra âm thanh!

Mạc Tử Phàm cũng nhận ra có điều không ổn, lập tức mở miệng nói, kết quả cũng giống như Trương Phong!

Hai người không phục, đồng thời nhìn về phía Hà Thúc.

Hà Thúc lắc đầu, tỏ vẻ ông cũng không nói được.

Lúc này khói xanh dưới đất bốc lên ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc đám tượng đồng đã biến mất không thấy đâu.

Mạc Tử Phàm không ngừng giãy giụa, định mở miệng hỏi tại sao đám tượng đồng đột nhiên biến mất, nhưng lời nói đến cổ họng lại bị nghẹn lại, căn bản không phát ra được âm thanh.

Mạc Tử Phàm đành phải dùng tay giao tiếp.

Thế là mấy gã đàn ông bắt đầu viết chữ lên tay nhau, nhưng sau khi viết xong, cả ba mắt to trừng mắt nhỏ, không ai hiểu đối phương viết gì.

Làn khói xanh bốc lên từ mặt đất lại một lần nữa khiến Mạc Tử Phàm hoảng loạn, nỗi sợ hãi cũng theo đó chiếm lấy toàn thân!

Sương mù ngày càng dày, dần dần ngay cả Trương Phong và Hà Thúc cũng không nhìn rõ nữa.

Mạc Tử Phàm thử mấy lần phát ra âm thanh, kết quả đều không như ý.

Ba người đành phải nắm chặt tay nhau, vì không nhìn thấy gì xung quanh, lại không thể nói chuyện, chỉ có thể dựa vào người bên cạnh để chứng minh mình còn sống!

Ba người Mạc Tử Phàm đã cầm cự suốt hai ngày hai đêm, khói xanh không những không tan đi mà ngược lại còn ngày càng dày đặc.

May mà khói xanh này không có độc, nếu không họ đã chết từ lâu, cũng không thể cầm cự được hai ngày.

Làn khói này chỉ làm cho tầm nhìn của họ mờ đi mà thôi.

Nhưng bình nước mang theo chỉ còn lại một bình, lương khô nhiều nhất cũng chỉ giúp ba người cầm cự thêm hai ngày nữa. "Oe oe oe... a a a!" Mạc Tử Phàm có cách rời khỏi đây, kết quả lời nói đến miệng lại biến thành tiếng khóc của trẻ con.

Trương Phong bên cạnh không nhịn được cười phá lên.

Từ đó về sau, Mạc Tử Phàm không thử phát âm nữa, vì thật sự quá mất mặt.

Cứ im lặng chờ đợi thần chết giáng xuống như vậy sao?

Mạc Tử Phàm có chút không cam tâm.

Chẳng cần mấy ngày, đến lúc đó không còn nước, không bị chết đói thì cũng bị chết khát!

Rốt cuộc phải làm sao!?

Mạc Tử Phàm tuyệt vọng gào thét.

Gã bắt đầu nhớ lại chuyện cũ, những chuyện không vui, và những chuyện vui vẻ, giờ đây hiện rõ mồn một trong đầu.

Mạc Tử Phàm có chút hoảng sợ, gã không muốn chết như vậy!

Gã giãy giụa một ngày, hy vọng kỳ tích xuất hiện!

Giãy giụa ngày thứ hai, hy vọng có người đến cứu!

Giãy giụa ngày thứ ba, nước và lương khô đã hết!

Mạc Tử Phàm nhìn Trương Phong bên cạnh, thấy cậu ta không hề hoảng hốt mà đang chơi với mấy hòn đá, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng vậy sao?

Lúc này Trương Phong nắm lấy tay Mạc Tử Phàm, viết mấy chữ lên tay gã.

Tuy Mạc Tử Phàm không nhận ra được tất cả các chữ, nhưng có thể cảm nhận được Trương Phong đang cổ vũ mình.

Chương 412

Đôi khi xem nhẹ mọi chuyện chưa chắc là không sợ chết, mà là chọn cách dũng cảm đối mặt với tất cả.

Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy thông suốt.

Ba người đành phải thản nhiên chấp nhận hiện thực trước mắt.

Buổi tối, ba người vẫn yên lặng ngồi trên đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Vì đói quá khó chịu, Mạc Tử Phàm đành phải nằm sấp xuống, lúc này lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Ba người sợ đến mức lập tức nép sát vào nhau.

Âm thanh đó ngày càng gần, có chút dồn dập, lại có chút âm u thê thảm, không biết là thứ gì phát ra.

Đã đói một ngày, Mạc Tử Phàm căn bản không còn chút sức lực nào, vừa lo lắng vừa sợ hãi, tuyệt vọng nằm liệt trên đất.

Trương Phong cũng biết rõ có khả năng không ra được nữa, chỉ là không quá tiêu trầm.

Đối với cậu ta, cái chết chỉ là đi đến một thế giới khác mà thôi.

Âm thanh khủng bố khó nghe cứ vang lên không ngừng, khiến người ta phiền muộn, thậm chí muốn chết đi... "Mạc Tử Phàm!

Tỉnh lại đi!

Đừng ngủ nữa!

Mau tỉnh lại!" Mạc Tử Phàm dường như nghe thấy có người đang gọi tên mình, bèn cố gắng mở mắt ra, nhưng lại phát hiện xung quanh tối đen như mực.

Mình đang ở đâu?

Cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, mình chết rồi sao?

Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng chết!

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi âm thanh ghê tởm đó.

Nhưng Mạc Tử Phàm có chút tiếc nuối, Tiểu Hổ sau này có lẽ chỉ còn một mình, cô đơn lẻ loi, không ai thương yêu... "Mạc Tử Phàm!

Tỉnh lại đi!

Đừng ngủ nữa, đừng từ bỏ!

Mạc Tử Phàm, cậu có nghe tôi nói không?" Ngay lúc Mạc Tử Phàm định từ bỏ, giọng nói đó lại vang lên.

Nghe những lời đừng từ bỏ, Mạc Tử Phàm lập tức cảm thấy tràn đầy hy vọng, cố gắng giãy giụa, cố gắng mở mắt ra...

Trước mắt không còn là một mảng tối đen nữa, gã đã nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ! "Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, uống chút nước trước đi." Nhị gia vừa nói vừa lấy bình nước bên cạnh đưa cho Mạc Tử Phàm. "Cảm ơn." Mạc Tử Phàm phản ứng theo bản năng, kết quả vừa nói ra đã bị kinh ngạc, vì gã có thể phát ra âm thanh!

Mấy ngày qua trải qua những chuyện không thấy ánh mặt trời, không thể nói chuyện, không thể nhìn thấy gì, còn phải chịu đựng sự giày vò của âm thanh âm u khủng bố đó, Mạc Tử Phàm bất giác muốn khóc!

Nhưng gã đã kìm lại, sau khi ổn định cảm xúc mới hỏi: "Nhị gia, sao ông tìm được chúng tôi?

Ông đã cứu chúng tôi ra ngoài như thế nào?" Mạc Tử Phàm nhớ

lúc đó, cổng đá đã bị phong tỏa, lại có khói mù dày đặc, Nhị gia đáng lẽ khó mà phát hiện ra mới phải. "Thực ra ta vẫn luôn đi theo các cậu.

Ta đã khởi động cơ quan cửa đá trong đường hầm, cánh cửa đá kia cũng là do ta khởi động cơ quan đóng lại." Nhị gia giải thích với mọi người.

Nghe vậy, Mạc Tử Phàm và những người khác đều kinh ngạc.

Nhị gia đi theo họ?

Chẳng lẽ con tượng đồng đó... "Nhị gia, có phải ông là con tượng đồng đi cuối cùng và ở lại không?" Trương Phong dè dặt hỏi.

Chỉ thấy Nhị gia gật đầu, Trương Phong bất giác che mặt!

Rồi nói: "Lúc đó, chắc Nhị gia không nghe thấy những lời tôi nói chứ?" Chỉ thấy Nhị gia mỉm cười, Mạc Tử Phàm và Hà Thúc bên cạnh cũng không nhịn được cười phá lên, khiến mặt Trương Phong có chút đỏ ửng.

Sau đó Nhị gia kể cho họ biết, trong con đường hầm đó có những thứ vô cùng đáng sợ.

Chương 413

Đám tượng đồng sẽ mê hoặc kẻ xâm nhập, sau đó làm cho họ hôn mê.

Đợi đám tượng đồng tiến vào cánh cửa đá kia, những con quái vật đáng sợ trong đường hầm sẽ xuất hiện, ăn thịt kẻ xâm nhập không còn một mảnh xương.

Vì vậy, sau khi Tiểu Hổ và Tống Thanh ngất đi, Nhị gia đành phải đóng cửa đá lại.

Nhị gia dẫn Mạc Tử Phàm rời khỏi đoạn đường có quái vật đó, rồi đóng cánh cửa đá kia lại, vì đoạn đường đó không chỉ có quái vật mà còn xảy ra một vụ nổ, mọi thứ bên trong đều bị phá hủy.

Nhưng sau một lượt nổ, đường hầm lại thần kỳ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Sau khi dẫn Mạc Tử Phàm vào trong cửa đá, Nhị gia mới tìm cách đưa Tiểu Hổ, Tống Thanh và Tiểu Ngũ đến một nơi an toàn.

Mạc Tử Phàm nhìn sang bên cạnh, quả nhiên Tiểu Hổ đang ở gần đó, chỉ là vẫn đang hôn mê. "Tại sao em ấy vẫn còn hôn mê?" Mạc Tử Phàm lo lắng hỏi. "Liên quan đến âm thanh mà các cậu nghe thấy.

Các cậu tỉnh lại là do bị âm thanh đó đánh thức.

Âm thanh đó rất ghê tởm, khiến người ta rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Nếu nghe trong thời gian dài, thực sự ngủ thiếp đi sẽ không thể tỉnh lại được.

Nhưng cứ yên tâm, Hà Thúc đã châm cứu cho chúng nó, sẽ sớm tỉnh lại thôi." Lời giải thích của Nhị gia đã gỡ bỏ khúc mắc trong lòng

Mạc Tử Phàm.

Lúc này Hà Thúc nói với Mạc Tử Phàm: "Lúc đó ý thức của tôi đã không còn rõ ràng nữa, trước khi hôn mê, tôi đã châm cứu cho cậu." "Hà Thúc, lần châm cứu đó thực sự cảm ơn ông!" Mạc Tử Phàm chân thành cảm ơn.

Mọi người có thể tỉnh lại, phần lớn là nhờ vị thần y mà Nhị gia mời đến.

Hà Thúc xua tay với Mạc Tử Phàm, tỏ vẻ không đáng nhắc đến.

Điều khiến Mạc Tử Phàm cảm động là, sau một thời gian tiếp xúc với vị đại thúc trung niên này, gã phát hiện ông cũng là một người rất tốt.

Lúc này Nhị gia nhìn về phía Hà Thúc, Hà Thúc có chút không tự nhiên mà tránh né ánh mắt của Nhị gia.

Trong lòng Hà Thúc hiểu rõ, nếu Nhị gia trách tội cú đá đó của ông, ông cũng không có gì để nói. "Con người mà, đều như vậy cả, ta cũng sợ chết, không cần để trong lòng." "..." Hà Thúc nghe xong, nhất thời không biết nên hình dung tâm trạng của mình thế nào!

Chủ yếu là lần đầu tiên ông gặp được một ông chủ dễ nói chuyện như vậy!

Không khí có chút sến súa, thấy Tống Thanh đã tỉnh, Trương Phong nói với mọi người: "...Cậu ta tỉnh rồi, chúng ta qua xem thử đi." Mạc Tử Phàm vội vàng đi đến bên cạnh Tiểu Hổ, cúi xuống nhìn, phát hiện tai và mắt của cậu bé đều chảy máu.

Âm thanh nghe thấy phải lớn đến mức nào chứ?!

Mạc Tử Phàm thầm nghĩ, vị trí của gã và Trương Phong, nghe âm thanh đó đã thấy rất ghê tởm rồi. "Tiểu Hổ, em thấy đỡ hơn chưa?" Mạc Tử Phàm đau lòng hỏi han.

Tiểu Hổ gật đầu, bảo Mạc Tử Phàm không cần lo lắng.

Lúc này Nhị gia cũng đi tới, Mạc Tử Phàm phát hiện khi Tống Thanh thấy Nhị gia, vẻ mặt dường như có chút không ổn.

Nhưng chỉ là một thoáng, Mạc Tử Phàm không nghĩ nhiều, liền quẳng ra sau đầu.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, sau khi bổ sung thể lực, tiếp tục con đường khám phá cổ mộ Trương gia.

Khi đi qua đường hầm, Nhị gia nói với mọi người: "Đám tượng đồng trong đường hầm này cứ mỗi một khắc (15 phút) sẽ hoạt động một lần.

Ta đoán âm thanh đó đang chỉ dẫn chúng đi tuần tra, cho nên chúng ta phải rời khỏi con đường hầm này trong vòng một khắc." Nhị gia vừa nói vừa chạy đi, ra hiệu cho Mạc Tử Phàm đuổi theo.

Thời gian quả thật rất gấp, chỉ có vỏn vẹn một khắc để xuyên qua con đường hầm dài, không biết có làm được không.

Mạc Tử Phàm chỉ cảm thấy mình đã chạy rất lâu, không ngừng chạy, một khắc đã trôi qua, chỉ còn một chút nữa là đến cuối đường hầm.

Nhưng lúc này cũng không có chuyện gì kinh khủng xảy ra như lời Nhị gia nói?

Thực sự chạy không nổi nữa, đành phải dừng lại.

Nhị gia là người biết khinh công, cũng có thể thông cảm cho những người chạy bằng hai chân trên đất.

Cho nên Nhị gia không thúc giục, thế là mọi người không chạy nữa, mà đi chậm lại.

Ngay giây tiếp theo, không biết ai đã giẫm phải cơ quan, vách

tường bên cạnh, một cánh cửa đá mở ra!

Mọi người không thể tin được, Nhị gia cũng có chút bất ngờ.

Cả đám tò mò, liền đi vào cánh cửa đá đó.

Sau khi vào trong, mọi người kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài!

Chương 414

Trước mắt là một mộ thất hùng vĩ tráng lệ, chẳng lẽ đây là lăng mộ của Thường Thắng tướng quân?!

Trương Phong trong lòng vô cùng kích động, cuối cùng cũng đã đến được lăng mộ tổ tiên.

Vì để kết thúc tất cả, cho dù phải trả bất cứ giá nào, cậu ta cũng phải tìm được thứ đó.

Hắc Bàn Tử đi phía trước, bắt đầu quan sát xung quanh, trước tiên nhìn quan quách trên bàn đá tròn, sau đó lại đi nghiên cứu bia văn trên vách tường.

Hắc Bàn Tử ra vẻ suy tư, nhìn chằm chằm vào bia văn hồi lâu.

Lúc này Nhị gia đi đến xem quan quách trên bàn đá tròn.

Mạc Tử Phàm cũng đi theo xem quan quách, phát hiện quan quách có chút quen mắt?

Nhớ ra rồi!

Cỗ quan tài này giống hệt với cỗ thạch quan của tộc trưởng tộc Linh Trưởng Nghĩ!

Hắc Bàn Tử nghiên cứu bia văn hồi lâu, cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất có thể xác nhận đây là lăng mộ của vị Thường Thắng tướng quân nhà họ Trương.

Thế là Hắc Bàn Tử nói với mọi người: "Tôi đại khái đã hiểu ra một chút, lăng mộ này xác thực là cổ mộ Trương gia mà chúng ta cần tìm.

Bia văn ghi lại một số công trạng hiển hách của vị tướng quân

này." Hắc Bàn Tử kể lại câu chuyện được ghi trên bia văn, mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Đợi Hắc Bàn Tử nói xong, Mạc Tử Phàm cùng Nhị gia đến gần quan quách để xem xét.

Mọi người đến đây là vì bảo vật mà vị Thường Thắng tướng quân của Trương gia để lại, cho nên không ai có ý kiến gì về việc mở quan quách.

Nhưng để đảm bảo an toàn, Nhị gia nói với mọi người: "Khi ta khởi động cơ quan, mọi người hãy cố gắng tránh xa khu vực quan quách." Mọi người nghe vậy liền gật đầu, sau đó Nhị gia đặt viên huyết châu trên điện thoại vào lỗ hổng bên ngoài quan quách.

Cái quan quách này thực sự giống hệt quan quách của tộc trưởng tộc Linh Trưởng Nghĩ, ngay cả lỗ hổng cũng tương tự, Mạc Tử Phàm thậm chí còn nghi ngờ đây không phải là cổ mộ Trương gia.

Không lâu sau, quan quách được mở ra một nửa, Nhị gia thò đầu vào xem xét, "Bên trong chắc là có hai cỗ thi thể, bên cạnh có một cái hộp, xung quanh không phát hiện có cơ quan." Thế là Bàn Tử ra hiệu cho Trương Phong và Mạc Tử Phàm phụ một tay, khiêng nắp quan quách đặt sang một bên.

Mạc Tử Phàm đợi vài giây, xác nhận bên trong không có sâu bọ bò ra, mới đến giúp Hắc Bàn Tử khiêng nắp quan quách.

Chủ yếu là vì những con sâu bọ gặp trong cổ mộ của tộc Linh Trưởng Nghĩ thực sự quá đáng sợ.

Tuy độc tính không mạnh bằng Ngũ Diệp Xuyên Tràng Trùng, nhưng sức tấn công tuyệt đối mạnh hơn Ngũ Diệp Trùng. "Thi thể nhỏ hơn bên cạnh, trông giống của phụ nữ nhỉ?" Tống Thanh và mấy người khác lại gần xem xét, liền nói với mọi người.

Nhị gia không vội vàng thò tay vào kéo bộ xương trắng đó ra, sau đó nhìn thấy bên cạnh có một búi tóc đen dài.

Bàn Tử thấy vậy, liền giúp Nhị gia gỡ búi tóc đó ra, kết quả vừa nhìn, là tóc thật!

Quả nhiên là thi thể của một người phụ nữ!

Nhị gia gỡ tóc ra khỏi hộp gỗ, định lấy hộp gỗ ra, kết quả tay không biết bị cái gì đó cào xước, Nhị gia bất giác rụt tay lại. "Mọi người mau nhìn, cái thứ đó!" Trương Phong mắt có sắc bén đến đâu cũng không thể nhìn rõ thứ gì bò ra từ búi tóc đó.

Cái thứ đó di chuyển quá nhanh, Trương Phong không nói được nó là gì, chỉ biết nó cùng màu với tóc, màu đen.

Nếu nó không động đậy, có lẽ không ai phát hiện trong tóc có giấu thứ gì!

Trương Phong vừa dứt lời, mọi người đều cảnh giác. "Mọi người lùi lại trước, tuyệt đối đừng đụng vào cái hộp gỗ đó!" Nhị gia nói rồi bảo Hắc Bàn Tử nhanh chóng đi rửa vết máu trên tay và bôi chút thuốc.

Khi Nhị gia đưa tay chạm vào hộp gỗ, phát hiện đám tóc đó có thể động đậy!

Ông nghi ngờ đây không phải là tóc bình thường, có thể nằm trong quan quách cả trăm năm mà vẫn còn nguyên vẹn sao?

Đợi Bàn Tử xử lý xong vết thương cho Nhị gia quay lại, thì phát hiện Tống Thanh đã nhảy vào trong quan quách.

Thằng nhóc này gan cũng lớn quá rồi?

Tống Thanh gạt tóc ra, không phát hiện thứ gì đáng sợ, dễ dàng cầm hộp gỗ lên.

Về nhà có thể khoe khoang với lão già thối tha đó rồi!

Nhưng ngay lúc Tống Thanh đang đắc ý, đáy quan quách đột nhiên nứt ra! "A a a...!

Cứu mạng!" Sau đó từ trong cái hố truyền ra tiếng kêu la thảm thiết của Tống Thanh. "Nhị gia, có đi cứu người không?" Hắc Bàn Tử hỏi.

Rõ ràng Nhị gia đã nhắc nhở rồi, còn muốn đi đụng vào cái hộp gỗ đó, gan cũng lớn thật, Trương Phong thầm nghĩ trong lòng.

Chương 415

May mà mình đã nhịn được!

Nếu không người rơi xuống có thể là mình rồi. "Cứu người trước đi, tuy trước đó cậu ta đã uy hiếp tôi, nhưng cậu ta cũng đã giúp tôi dò la tung tích của Nhị gia mà." Thấy mọi người không ai lên tiếng, Mạc Tử Phàm đề nghị.

Thật ra lúc đó Mạc Tử Phàm cũng định đi lấy cái hộp gỗ đó, chỉ là bị Tống Thanh nhanh chân hơn một bước.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, gã cũng không muốn thấy.

Nhưng không còn cách nào khác, xuống mộ thất, gặp ma quỷ, sâu bọ, cơ quan các thứ, Mạc Tử Phàm đều cảm thấy như cơm bữa.

Mạc Tử Phàm men theo sợi dây thừng, xuống dưới hố.

Sau đó Nhị gia cũng đi theo.

Nhị gia bề ngoài trông khá lạnh lùng, nhưng vào thời khắc quan trọng cũng rất trọng tình nghĩa.

Men theo dây thừng trèo xuống đáy hố, phát hiện bên dưới là một hang khoáng sản!

Cất giấu rất nhiều bảo vật!

Ngay cả Mạc Tử Phàm, người vốn không ham mấy thứ tài bảo vàng bạc, khi nhìn thấy hang khoáng sản lộng lẫy trước mắt, cũng không khỏi có chút chấn động!

Tướng quân Trương gia đem mình chôn trên một mỏ vàng sao?

Có chút xa xỉ đến vô lý.

Mạc Tử Phàm nghĩ rồi lại có chút nghi vấn.

Bèn hỏi: "Nhị gia, tại sao ở đây lại cất giấu nhiều bảo vật như vậy?

Là đồ bồi táng của tướng quân Trương gia sao?" Nhị gia lắc đầu, không trả lời Mạc Tử Phàm, đi đến bên cạnh Tống Thanh, nhặt hộp gỗ lên.

Tống Thanh ngã xuống, có lẽ đã bị ngất đi, bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Nhị gia thử mở hộp gỗ, kết quả xung quanh hộp không có cơ quan nào, sau đó đành bỏ cuộc.

Mạc Tử Phàm đoán, cơ quan của hộp gỗ chắc là ở bên trong.

Tiểu Hổ có chút nghịch ngợm đi động vào mấy thứ tài bảo vàng bạc.

Hà Thúc thì khỏi phải nói, đúng là một kẻ mê tiền, chỉ thấy ông nhét đầy túi áo túi quần! "Hang động này đáng lẽ đã có sẵn ở đây, là một thu hoạch bất ngờ của tướng quân Trương khi tìm mộ địa.

Lúc đó có thể ông ta đã được chôn ở đây, nhưng có lẽ phong thủy không đúng, nên đã đặt quan tài lên trên." Nhị gia vừa nói, tay cũng không ngừng hoạt động.

Không lâu sau, hộp gỗ cuối cùng cũng được mở ra.

Trương Phong, Mạc Tử Phàm và Bàn Tử đều nghe thấy tiếng hộp gỗ bị mở.

Chỉ là ngay khoảnh khắc Nhị gia mở hộp gỗ, ông chỉ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng đậy lại.

Sắc mặt Nhị gia không được tốt lắm, dường như có chút sợ hãi.

Trương Phong tò mò trong hộp gỗ có gì, có phải là thứ họ đang tìm không?

Nhưng tại sao Nhị gia lại lộ ra vẻ mặt như vậy?

Trương Phong thầm nghĩ, phải cướp lấy xem thử.

Đến lúc Tống Thanh tỉnh lại, đã là buổi tối rồi, nhưng vì đang ở trong hố sâu, xung quanh tối đen như mực, nên không có cảm giác gì về ngày đêm.

Hà Thúc vơ vét bảo vật cả buổi, bây giờ cuối cùng cũng thỏa mãn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ai ngờ phía sau đột nhiên có thứ gì đó chạm vào ông, dọa cho Hà Thúc lập tức nhảy dựng lên, quay người lại nhìn, là tượng đồng!

Hà Thúc hít một hơi khí lạnh, mấy cái thứ này đúng là âm hồn không tan!

Phát hiện Hà Thúc có điều bất thường, Mạc Tử Phàm và mọi người đều nhìn về phía ông, sau đó thấy một con tượng đồng từ một cái hố đen ngòm khác đi ra, tiến về phía họ! "Nhanh!

Lấy vũ khí ra, phía trên cũng có tượng đồng trèo xuống, chúng ta bị bao vây rồi, phải đánh một trận thôi!" Nhị gia quan sát phía trên, phát hiện phía trên lại xuất hiện tượng đồng!

Vốn định trèo lên để tránh đòn tấn công của đám tượng đồng bên dưới, xem ra tạm thời không có hy vọng rời đi.

Mọi người theo lời nhắc nhở của Nhị gia, lấy vũ khí trong tay ra, chiến đấu với tượng đồng.

Hà Thúc là một thầy thuốc, căn bản không đánh lại tượng đồng, huống hồ còn bị ba con vây công.

Chương 416

Chỉ thấy chưa được hai chiêu đã bị tượng đồng đánh ngã xuống đất, mũi không ngừng chảy máu! "Bà nội nó!

Tao liều với mày!" Hà Thúc trước nay không nói bậy, bây giờ bị dồn vào đường cùng, đành phải liều mạng một phen.

Tiểu Hổ và Mạc Tử Phàm được Trương Phong bảo vệ, miễn cưỡng có thể tránh được một số đòn tấn công của tượng đồng, nhưng trên người cũng bị thương không ít chỗ.

Nhưng Nhị gia đối phó với đám tượng đồng này lại dư sức, thế là ông bảo Hắc Bàn Tử đi giúp Hà Thúc một tay.

Mọi người đánh lui được một đợt tượng đồng, chỉ nghỉ ngơi chưa đủ năm phút, đám tượng đồng đã tan rã đó lại hồi sinh một cách kỳ diệu!

Dọa cho Mạc Tử Phàm và mọi người thở không ra hơi, thể lực bây giờ cũng không bằng trước đó. "Đây là một vòng lặp tử vong, chúng ta phải đợi một đợt nữa, lợi dụng vài phút gián đoạn đó để rời khỏi đây!" Mạc Tử Phàm liều mạng giãy giụa, đầu gã choáng váng, cơ thể cũng không còn sức lực, nhưng gã không muốn gục ngã! "Nhanh!

Mọi người mau trèo lên!" Nhị gia nói rồi đưa tất cả mọi người lên trên, chỉ trừ một mình Trương Phong, vẫn ngồi yên tại chỗ cũ.

Sau đó Nhị gia nhìn thấy Trương Phong đang cầm hộp gỗ, Nhị gia thoáng chốc hoảng sợ, nếu thứ bên trong được thả ra, thì không ai có thể sống sót ra ngoài! "Tôi biết đây là vòng lặp tử vong, hãy để tôi làm người kết thúc nó." Trương Phong nói rồi định đi về phía cái hố của đám tượng đồng.

Nhị gia thả dây thừng xuống, ngăn cậu ta lại, "Cậu có ý gì!?" "Sự việc đã đến nước này, tôi cũng không giấu nữa.

Thực ra tôi là hậu duệ của Trương gia, tình huống chúng ta đang gặp phải, hẳn là cửa ải cơ quan thứ ba của Trương gia.

Trong cửa ải này vạn vật đều được ban cho lời nguyền vĩnh sinh bất diệt, bước vào vòng lặp tử vong, cho nên lãnh địa cửa ải cơ quan thứ ba của Trương gia còn được gọi là Vực Tử Thần." Trương Phong nói rồi đưa hộp gỗ trong tay cho Nhị gia, tiếp tục nói: "Chúng ta không ra được, trừ khi có thể kết thúc nó." Nhị gia dường như đã sớm đoán ra thân phận của Trương Phong, cho nên không quá ngạc nhiên, hỏi: "Làm thế nào mới có thể kết thúc!?" "Tôi cũng không biết, cho nên tôi phải đi đến phía sau đám tượng đồng xem thử." Nhị gia nghe xong, cảm thấy Trương Phong điên rồi, đó chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Trương Phong định đi, Nhị gia liền kéo cậu ta lại, Nhị gia cũng không thể trơ mắt nhìn cậu ta đi chết được.

Thế là ông kéo cậu ta đến miệng hố, hét lớn với Hắc Bàn Tử ở trên, bảo Hắc Bàn Tử xuống, hai người không tin là không ngăn được thằng nhóc này!

Trương Phong thấy Hắc Bàn Tử xuống, liền lườm Nhị gia một cái, nhưng Nhị gia căn bản không để ý.

Hắc Bàn Tử cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi: "Nhị gia, có chuyện gì sao?" "Chân của Trương Phong vừa nãy đánh nhau quá kịch liệt, bị trật rồi, cậu kéo nó lên trước, tôi theo sau." Nhị gia nói rồi kéo Trương Phong đến bên cạnh dây thừng, bất đắc dĩ, Trương Phong đành phải cùng Hắc Bàn Tử trèo lên.

Lúc này đám tượng đồng cũng đã hồi sinh, chỉ thấy có hai con tượng đồng khá gần Nhị gia, thế là chúng hung hãn lao về phía ông.

Nhị gia phản ứng nhanh chóng, linh hoạt né được cú vồ của tượng đồng.

Đám tượng đồng phía trên cũng tỉnh lại, may mà có Mạc Tử Phàm canh giữ miệng hố, không cho chúng lại gần. "Thắp đuốc trước đi, đợi lát nữa hãy trèo.

Mắt của đám tượng đồng này không có màu sắc, không mê hoặc được chúng ta, chỉ cần chúng ta nhân lúc gián đoạn, rời khỏi mộ thất này, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." Trương Phong nghe Nhị gia nói xong, bất giác cười lạnh một tiếng.

Hắc Bàn Tử cảm thấy nụ cười của Trương Phong có chút không tốt, hỏi: "Trương Phong, cậu cười gì vậy?

Chẳng lẽ không định rời đi?" Ai cũng muốn rời đi, nhưng Trương Phong lại không muốn.

Bây giờ trong lòng Nhị gia là người rõ nhất, cũng không nói nhiều nữa.

Mạc Tử Phàm đại khái đoán ra, Trương Phong đã nói cho Nhị gia biết thân phận của mình.

Ngay lúc Mạc Tử Phàm chuẩn bị đi an ủi Trương Phong, thì lại phát hiện chân mình đột nhiên ngứa ngáy, ngứa đến lạ thường.

Mạc Tử Phàm đành phải kéo quần lên, gãi chỗ ngứa.

Kết quả kéo ra xem, gốc đùi toàn là một búi tóc đen ngòm!

Mạc Tử Phàm nhíu chặt mày, lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi lạnh, phát hiện đám tóc này có thể động đậy!

Chưa đầy mấy phút, nó đã lan từ bắp chân lên đùi.

Mạc Tử Phàm hoảng sợ vô cùng, lập tức cởi quần ra.

Mặc kệ xấu hổ, mạng sống quan trọng hơn!

Chỉ thấy Mạc Tử Phàm đưa ngọn đuốc trong tay lại gần đám tóc, đám tóc lại như nghe lời, ngoan ngoãn rời khỏi chân gã?

Những người khác cũng giống Mạc Tử Phàm, đều bị đám tóc kỳ lạ này bám lên người. "Nhị gia, đuốc cũng có lúc dùng hết chứ, tôi sợ chúng ta không rời khỏi đây được rồi, chỉ riêng đám tóc này cũng đủ làm chúng ta ngứa chết, đâu còn là chuyện của đám tượng đồng nữa!" Mọi người nghe xong, không nhịn được cười.

Bàn Tử đại nạn sắp đến đầu, vẫn không quên hài hước một phen, đúng là chịu hết nổi.

Lúc này, mọi người hoàn toàn không ngờ Trương Phong đột nhiên lao đến giật lấy hộp gỗ trong tay Nhị gia, rồi đi về phía cái hố. "Trương Phong, cậu đi đâu vậy!" Mạc Tử Phàm vội ngăn lại.

Chương 417

"Đừng cản tôi, đây là số mệnh của người nhà họ Trương." Trương Phong nói xong còn đẩy Mạc Tử Phàm ra, sau đó lấy từ trong áo ra một cuốn sổ tay đưa cho Mạc Tử Phàm, rồi không nói một lời mà men theo dây thừng nhảy xuống. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có thể đoàn kết một chút không?

Đã nói là cùng nhau rời đi mà?

Đám tượng đồng sắp hồi sinh rồi, Trương Phong... không phải là đi nộp mạng sao?" Hắc Bàn Tử có chút không hiểu tình hình hiện tại, bèn khổ não hét lên với Mạc Tử Phàm.

Lúc này Nhị gia nói với Mạc Tử Phàm: "Tiểu Phàm, mở ra xem bên trong viết gì đi." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm vội mở cuốn sổ tay ra, sau đó mọi người đều chăm chú đọc.

Đó là cuốn nhật ký mà bà nội của Trương Phong để lại, bên trong ghi lại lịch sử đau khổ của gia tộc mấy đời bị lời nguyền giày vò.

Huyết mạch truyền thừa, lời nguyền liền vĩnh viễn không bao giờ biến mất!

Trương Phong là hậu duệ duy nhất của Trương gia!

Chẳng lẽ Trương Phong muốn đi kết thúc tất cả?

Vậy chẳng phải cậu ta cũng sẽ...

Mạc Tử Phàm hoảng sợ không dám nghĩ tiếp.

Chẳng phải người áo đen phái họ đi tìm đồ sao?

Trương Phong không cùng họ tìm thứ mà người áo đen muốn tìm, là sẽ ổn sao? "Mạc đại ca, cẩn thận sau lưng!" Tiểu Hổ nói rồi vội

đẩy Mạc Tử Phàm ra, rất kịp thời, tránh được đòn tấn công của tượng đồng. "Tôi phải đi cứu Trương Phong!" Mạc Tử Phàm nói rồi đi về phía cái hố.

Kết quả chưa đi được hai bước, Nhị gia đã tiến lên dùng sống đao chém vào gáy Mạc Tử Phàm, sau đó Mạc Tử Phàm ngất đi. "Hắc Bàn Tử, cõng Mạc Tử Phàm, những người khác theo sau ta.

Ta sẽ mở một con đường, mau xông ra ngoài!" Mọi người gật đầu, trong tình huống này, chỉ có thể đoàn kết, nếu không một người căn bản không thể nào thoát khỏi sự truy đuổi của đám tượng đồng, huống hồ còn phải chịu đựng sự ngứa ngáy do đám tóc ghê tởm trên người gây ra.

Rất nhanh, Nhị gia đã mở ra một con đường sống cho mọi người.

Chỉ là chưa đợi Nhị gia ra ngoài, mộ thất đột nhiên sụp đổ!

Hắc Bàn Tử bên cạnh hét lớn: "Nhị gia!

Nắm lấy tay tôi!" Nhưng không kịp, cổng đá đóng lại, Nhị gia bị nhốt bên trong.

Tống Thanh hoảng loạn vô cùng, có chút lo lắng nói với mọi người: "Làm sao bây giờ!

Nhị gia bị nhốt bên trong rồi, ai dẫn đường cho chúng ta, chúng ta có ra ngoài được không?" "Nhất định có thể ra ngoài, Nhị gia đã liều mạng đưa chúng ta ra, chúng ta không thể phụ lòng tốt của ông ấy!

Tôi muốn ra ngoài nói cho người bên ngoài biết, nơi này căn bản không có bảo vật trường sinh, tất cả đều là lừa đảo!" Lời nói của Hắc Bàn Tử khiến mọi người đột nhiên lại có hy vọng.

Từ sau khi chủ mộ thất sụp đổ, Hắc Bàn Tử phát hiện kết cấu bên ngoài không còn phức tạp và khoa trương như lúc mới vào nữa.

Mạc Tử Phàm tỉnh lại vào sáng hôm sau.

Khi Mạc Tử Phàm mở mắt, đã nhìn thấy ánh nắng mặt trời mà gã đã xa cách từ lâu!

Ra ngoài được rồi!

Mạc Tử Phàm trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng sau đó lại nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trầm xuống.

Chẳng phải mình định đi cứu Trương Phong sao?

Sau đó có người...

Nhị gia đã đánh ngất mình!

Mạc Tử Phàm có chút thất vọng, nhưng trong lòng vẫn có một tia hy vọng, hy vọng Trương Phong cũng đã ra ngoài cùng họ.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ quay về thị trấn Thanh Hà, định tìm người áo đen, nói cho hắn biết trong mộ thất không có thứ hắn cần tìm.

Trương Phong cũng không ra ngoài, đó là điều Mạc Tử Phàm không muốn thấy nhất.

Sau khi Mạc Tử Phàm tỉnh lại, Hắc Bàn Tử đã đưa cuốn nhật ký mà Trương Phong để lại cho gã. "Tiểu Phàm, nếu không phải vì Trương Phong, chúng ta căn bản không thể ra ngoài được." "Lúc cậu ấy đi, có để lại lời gì không?" Giọng Hắc Bàn Tử mang theo chút bi thương, Mạc Tử Phàm cũng không nhịn được mà đỏ hoe mắt.

Hắc Bàn Tử lắc đầu, Trương Phong chỉ để lại cuốn nhật ký, rồi không một chút do dự mà đi về phía cái hố.

Chương 418

Không ai biết, cái gọi là "kết thúc" trong miệng Trương Phong là làm như thế nào.

Cậu ta cũng biến mất từ đó.

Hắc Bàn Tử đã nhờ cao thủ trên giang hồ đi tìm tung tích của Nhị gia và Trương Phong.

Mấy ngày sau, Hắc Bàn Tử nhận được tin, Mạc Tử Phàm mở thư ra xem: Đã tìm thấy Nhị gia, Trương Phong không rõ tung tích.

Mạc Tử Phàm không thể chấp nhận được, Trương Phong đã cùng mình đi suốt chặng đường, đột nhiên lại mất tích như vậy sao? "Mạc đại ca, anh Trương Phong nhất định còn sống, chúng ta phải đi cứu anh ấy ra!" Tiểu Hổ nói đúng, Trương Phong nhất định còn sống, không thể ngồi chờ chết!

Thế là Mạc Tử Phàm gật đầu nói với Tiểu Hổ: "Tiểu Hổ, em đưa tờ giấy này cho người của Tuyết Đường Các, tối nay hẹn gặp người áo đen, anh đi tìm Bàn Tử một chuyến." "Vâng." Tiểu Hổ nói xong liền rời đi.

Mạc Tử Phàm cũng đi tìm Hắc Bàn Tử, nhưng khi đến nơi ở của gã, Hắc Bàn Tử lại không có ở đó.

Hắc Bàn Tử và Trương Phong đều là người địa phương, có thể thấy Trương Phong thích đi đây đi đó, còn Hắc Bàn Tử thì khác.

Gã có chút tiền tiết kiệm, mua một trang viên, Hắc Bàn Tử là một ông chủ buôn đồ cổ.

Mạc Tử Phàm trước đây không biết, sau khi biết thì khá kinh ngạc, vì Bàn Tử từng nói quê hương của gã là một thôn trang nghèo nàn hẻo

lánh. "Cậu trai trẻ, Bàn gia ra ngoài phơi thóc rồi, đợi một lát nữa, chắc là sẽ về." Một người phụ nữ trông bình thường, thân hình mập mạp nói với Mạc Tử Phàm. "Dì ơi, thôn trang phát triển tốt quá nhỉ?" "Chuyện dài lắm, tôi thấy cậu đợi người cũng buồn chán, ngồi xuống đây đi, tôi kể cho cậu nghe chuyện thôn trang của chúng tôi." Mạc Tử Phàm nghe vậy liền gật đầu, theo dì đó vào quán ăn của bà ngồi xuống.

Vị trí này đặc biệt thoải mái, có thể ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp ở xa, có thể cùng hai ba người bạn tốt, ngồi dưới mái che, trò chuyện về những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Đó là cuộc sống mà Mạc Tử Phàm khao khát, cũng là để cho Tiểu Hổ một bất ngờ.

Người dì bưng ra một đĩa lạc và một ấm trà, sau đó ngồi xuống, ra hiệu cho Mạc Tử Phàm không cần khách sáo, rồi bắt đầu giải thích.

Thôn của dì tên là Thanh Nam, ở phía nam, cho nên người ngoài thường gọi là trang Thanh Nam.

Thực ra những người sinh ra và lớn lên ở đây đều biết, thôn Thanh Nam còn có một tên gọi khác, là trang Thanh Quỷ.

Nghe nói vào thời nhà Thanh, nơi này thường có ma quỷ, người chuyển đến đây ở đều chết cả.

Tổ tiên của bà không tin tà, cộng thêm việc vì để tránh chiến tranh, không muốn người nhà phải chịu khổ nữa, nên đã đến cái thôn trang nhỏ này.

Thôn Thanh Quỷ được gọi là Thanh Quỷ là có cơ sở.

Một năm sau khi tổ tiên của bà chuyển đến, chuyện lạ quả thật đã xảy ra.

Chuyện lạ mà bà dì nói là ma ám, dọa khóc dọa ngốc rất nhiều đứa

trẻ buổi tối ra sân chơi.

Mạc Tử Phàm nghe thấy hứng thú, bèn hỏi: "Vậy sau đó thì sao, bây giờ thôn Thanh Nam còn có ma không?" "Thực ra đó là một hiểu lầm, thôn Thanh Nam không hề có ma.

Tổ tiên chỉ gọi những hiện tượng ma trơi, linh dị mà họ gặp phải là ma ám thôi.

Càng đồn càng xa, lúc đó khiến lòng người hoang mang.

Bây giờ mọi người đều biết chữ, cũng có thể chấp nhận khoa học, không còn mê tín mù quáng như vậy nữa." Người dì giải thích một hồi, có chút khát nước, bèn rót một chén trà uống, thấy chén trà của Mạc Tử Phàm đã cạn, tiện thể cũng rót đầy cho gã.

Mạc Tử Phàm mỉm cười nhận trà của bà dì, rồi nói cảm ơn.

Sau đó Mạc Tử Phàm lại hỏi: "Vậy tại sao thôn trang lại phát triển tốt như vậy?" "Nhờ Bàn Tử cả đấy, người địa phương đều gọi cậu ấy là Bàn gia, đôi khi mấy bà già chúng tôi cũng gọi theo, để tỏ lòng cảm ơn và kính trọng thôi." Sau đó bà dì kể cho Mạc Tử Phàm, Bàn gia là người có tài học, học thành tài trở về, đã mang đến cho người địa phương không ít thứ mới, có cả những ý tưởng mới.

Bàn gia tinh thông phong thủy bát quái, vừa giúp trừ tà tránh tai, vừa phổ cập một số kiến thức thông thường cho người già.

Kiến thức văn hóa lịch sử của cậu ấy cực cao, bình thường khi nói chuyện với bất kỳ người già hay trẻ con nào về các nhân vật cổ đại, cậu ấy đều có thể nói vanh vách, kể chuyện cổ nhân cũng đặc biệt sinh động.

Dì ấy nói kiến thức địa lý của Bàn gia đặc biệt phong phú, sau khi trở về không bao lâu đã đi khắp thị trấn Thanh Hà.

Bàn gia đặc biệt hào phóng trong việc xây dựng cơ sở vật chất cho

thôn, xây miếu cho người già, cô nhi viện.

Tóm lại, cậu ấy là Bồ Tát sống của thôn Thanh Nam, chẳng trách người dân ở đây đều thân thiết gọi Hắc Bàn Tử là Bàn gia.

Mạc Tử Phàm lại cùng bà dì hóng chuyện một lúc, không lâu sau, Bàn Tử đã về.

Mạc Tử Phàm nhìn Hắc Bàn Tử với ánh mắt khác lạ.

Hắc Bàn Tử đương nhiên nhận ra ánh mắt bất thường của Mạc Tử Phàm.

Thế là Hắc Bàn Tử bực bội hỏi: "Cứ nhìn chằm chằm tôi làm gì?

Mặt tôi có dính gì à?" Ai ngờ Mạc Tử Phàm lại thản nhiên đáp một câu: "Đẹp trai, Bàn gia." Kết quả Hắc Bàn Tử nghe xong, trà trong miệng phun hết lên mặt Mạc Tử Phàm.

Hai người đùa giỡn một hồi, sau đó Hắc Bàn Tử đưa cho Mạc Tử Phàm giấy ăn để lau khô trà trên mặt. "Bàn Tử, đi với tôi một chuyến đi." Nghe vậy, Hắc Bàn Tử dừng lại, kéo Mạc Tử Phàm đi, tiện thể nói tạm biệt với bà dì.

Chương 419

Mạc Tử Phàm tò mò, hỏi Hắc Bàn Tử định đưa mình đi đâu, Hắc Bàn Tử chỉ nói đến rồi sẽ biết.

Không lâu sau, họ đi một đoạn đường nhỏ, sau đó Hắc Bàn Tử dẫn gã vào một cái sân sau?

Mạc Tử Phàm lại theo Hắc Bàn Tử vào một căn nhà gỗ nhỏ.

Khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy người đang nằm trên giường, gã vô cùng kinh ngạc.

Nhị gia không phải đã được đưa đi chữa trị rồi sao?

Sao lại ở đây? "Bàn Tử, chuyện gì vậy?" "Tôi chỉ nói với cậu là Nhị gia ra được rồi, nhưng không nói tình hình của ông ấy, định giấu cậu, không tìm tôi thì cậu sẽ lại đi vào cổ mộ... cho nên tôi đành phải đưa cậu đến xem." Mạc Tử Phàm vừa nghe vừa tiến lại gần Nhị gia, nhìn một cái đã có chút sợ hãi.

Trên người Nhị gia có nhiều chỗ thối rữa, khuôn mặt cũng có một phần thối rữa.

Nếu không nhìn gần, Mạc Tử Phàm căn bản không thể nhận ra người trước mắt có phải là Nhị gia không. "Ngay khoảnh khắc chúng ta chạy ra ngoài, đường hầm trong mộ thất bắt đầu dịch chuyển và nứt ra, chủ mộ thất cũng theo đó sụp đổ.

Nhị gia vì đưa chúng ta ra ngoài nên bị mắc kẹt bên trong.

Đợi tôi liều mạng ra khỏi cửa mộ, tất cả các mộ đạo và đường hầm đều đã sụp đổ." Hắc Bàn Tử uống một ngụm nước, rồi nói tiếp: "Người của tôi đã cử máy xúc đến đào cái hố đó, Nhị gia được cứu ra, nhưng những người đi cứu Nhị gia, sau khi trở về cũng giống như

Nhị gia, toàn thân thối rữa.

Cậu nghĩ tôi sẽ để cậu đi sao?" Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ có liên quan đến Trương Phong?

Rốt cuộc cậu ta đã làm gì?

Hắc Bàn Tử chẳng phải cũng đi cứu Nhị gia sao?

Mạc Tử Phàm nghĩ rồi hỏi: "Chẳng phải cậu cũng đi cứu Nhị gia sao?

Cậu không sao à?" Hắc Bàn Tử nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi đi cứu Nhị gia, rõ ràng cậu ta cũng đã xuống hố, nhưng lại không sao, còn những người khác lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Bàn Tử, chẳng lẽ cậu không tò mò sao?

Chẳng lẽ cậu không muốn cứu Trương Phong ra sao?" Mạc Tử Phàm hỏi ngược lại. "Tôi... tôi, Mạc đệ, đợi Nhị gia tỉnh lại rồi hãy nói." Hắc Bàn Tử đương nhiên tò mò, cũng đương nhiên muốn cứu Trương Phong ra, nhưng không thể liên lụy đến thuộc hạ, không thể hại những sinh mạng vô tội.

Hắc Bàn Tử thầm nghĩ, có lẽ Nhị gia biết chuyện gì đã xảy ra!

Lúc này điện thoại của Mạc Tử Phàm đột nhiên reo lên, là Tiểu Hổ gọi. "Mạc đại ca, người của Tuyết Đường Các đã trả lời, hẹn gặp các chủ, các chủ bây giờ muốn gặp anh." "Được, anh đến ngay." Mạc Tử Phàm cúp máy, nhanh chóng rời đi.

Nhưng trước khi đi, Mạc Tử Phàm nói với Bàn Tử mấy câu.

Gã nhất định sẽ xuống cổ mộ một lần nữa để tìm Trương Phong, nếu Hắc Bàn Tử đủ trượng nghĩa.

Mạc Tử Phàm nhanh chóng đến sơn trang của Tuyết Đường Các.

Tiểu Hổ đang đợi ở cửa, hai người chào hỏi nhau rồi cùng nhau tiến vào cổng lớn của Tuyết Đường Các.

Sau khi hai người vào trong, Mạc Tử Phàm phát hiện bên trong có một miếu đường.

Trước đây gã không để ý đến môi trường xung quanh, đột nhiên lại có thêm một miếu đường, khiến Mạc Tử Phàm không khỏi tò mò.

Các chủ mặc một bộ đồ đen, đeo mặt nạ.

Từ lần đầu tiên gặp người này, Mạc Tử Phàm đã đặc biệt tò mò dưới lớp mặt nạ rốt cuộc là khuôn mặt như thế nào?

Các chủ của Tuyết Đường Các thực ra họ Đường, nhưng cũng có người nói Đường chủ họ Tiết, họ thật sự là gì không ai biết rõ.

Dung mạo của Đường các chủ cũng chưa từng có ai thấy, có người nói các chủ là phụ nữ.

Tin đồn nào cũng có, Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ cũng đã nghe ngóng được một hai, nhưng tin hay không hoàn toàn do phán đoán của mình. "Mạc Tử Phàm, vốn dĩ ta không muốn ngươi dính líu vào chuyện này, nhưng ta cần một người dẫn đường âm gian, và người thích hợp nhất chính là ngươi." Người áo đen bảo Mạc Tử Phàm ngồi xuống, rồi nói.

Mạc Tử Phàm nghe xong, có chút hoảng sợ, lại có chút tò mò, Mạc Tử Phàm hỏi: "Người dẫn đường âm gian? ...Ngươi đang đùa sao?

Chương 420

Ta có thể đến âm gian?

Ngươi muốn ta đến âm gian?

Nếu ta không đồng ý thì sao!?" Chỉ thấy người áo đen cười lớn, sau đó ném mấy tấm ảnh lên bàn, và ra hiệu cho Mạc Tử Phàm xem.

Mạc Tử Phàm cầm ảnh lên, nhìn có chút quen thuộc...

Phong cảnh thôn Thanh Nam?

Khi Mạc Tử Phàm nhìn thấy bức ảnh mình vừa nói chuyện với bà dì ở thôn Thanh Hà.

Mạc Tử Phàm mặt mày tái mét, tức giận nói: "...Ngươi phái người giám sát ta?" "Đừng nói khó nghe như vậy, có thể nghĩ theo hướng tốt hơn, ví dụ như ta đang bảo vệ ngươi.

Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn hợp tác với ta, dân làng ở đây sẽ không có chuyện gì." Mạc Tử Phàm không sợ người khác uy hiếp mình, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của người này, Mạc Tử Phàm đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi chiếm lấy tâm trí.

Tại sao lại là mình?

Mạc Tử Phàm trong lòng cười khổ, Tiểu Hổ phải làm sao?

Mình lại phải làm sao? "Trương Phong chắc đã kích hoạt cửa ải cơ quan thứ ba của Trương gia, cổ mộ sụp đổ, nhưng rồi cũng sẽ phục hồi.

Nhưng sau khi sụp đổ, sẽ phát tán ra một loại độc dịch, có thể ăn mòn da người, không bao lâu sẽ thối rữa không chịu nổi, cho đến chết." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm tập trung tinh thần, nhớ lại lời của

Bàn Tử, tình hình của Nhị gia và thuộc hạ của ông ta giống hệt như lời người áo đen này nói. "Sao ngươi biết?" "Ta không thể nói cho ngươi biết." Điều này càng khiến Mạc Tử Phàm tò mò về vị các chủ Tuyết Đường Các bên cạnh, rốt cuộc là người như thế nào?

Sao lại biết những chuyện này?

Tại sao lại không tiết lộ thân phận của mình?

Mấy người đi cùng Nhị gia, da thịt đã thối rữa, bắt đầu bốc lên mùi hôi thối.

Xem ra đã bắt đầu thối rữa được ba ngày rồi, tại sao Nhị gia vẫn chưa tỉnh lại?

Lúc này chỉ có Nhị gia mới có thể cho ra lời giải thích, Mạc Tử Phàm đành phải đưa Tiểu Hổ đến thôn Thanh Nam, nơi Bàn Tử ở.

“Bàn Tử, còn nhớ Vưu Liễm Pháp Nhân mà Trương Phong nhắc tới không?

Tôi nghĩ mình có thể đi tìm ông ta, xem có thể khiến Nhị gia tỉnh lại được không.” Mạc Tử Phàm cầm cuốn sách mà Trương Phong mang ra từ miếu của Vưu Liễm Pháp Nhân, vừa xem vừa nói với Hắc Bàn Tử.

“Được, đi hỏi Tống Thanh xem, vị trí cụ thể tôi cũng không rõ, xem có thể dẫn Tống Thanh đi cùng không.” Hắc Bàn Tử nghiêm túc đáp lại.

Mạc Tử Phàm gật đầu.

Sau đó, ba người liền đi đến căn cứ của Tống Thanh.

Trước khi đi, Hắc Bàn Tử đã cử thuộc hạ canh chừng Nhị gia, cũng dặn dò bà thím chăm sóc cẩn thận.

Khi mấy người đến căn cứ của Tống Thanh, Mạc Tử Phàm tiến

lên nói với vệ sĩ gác cổng: “Báo với ông chủ của các anh, tôi có việc cần tìm.” Người đứng ở cửa thực ra là người trên giang hồ, đang đợi Tiểu Ngũ ra, kết quả bị Mạc Tử Phàm coi thành vệ sĩ.

Nhưng người này cũng không tức giận, thản nhiên đáp một câu: “Ồ, là bạn của Tống công tử à?

Thật không may, cậu ấy vừa bị vệ sĩ của Thái Thượng gia đón đi rồi.” Thái Thượng gia lại là ai?

Trong lúc Mạc Tử Phàm đang ngơ ngác, Tiểu Ngũ từ bên trong đi ra.

Mạc Tử Phàm tiến lên chặn lại, chất vấn: “Anh bạn, anh nói thật không?

Tống Thanh bị người ta đón đi rồi?” Sao lại trùng hợp như vậy?

Vừa định tìm Tống Thanh để hỏi thăm tung tích của Vưu Liễm Pháp Nhân, chân trước vừa đi, chân sau đã theo gót, vậy mà không gặp được mặt.

Chỉ thấy Tiểu Ngũ liếc Mạc Tử Phàm một cái, vẻ mặt chẳng muốn trả lời, thực sự khiến Mạc Tử Phàm lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn đánh người.

Mạc Tử Phàm vừa giơ tay định đánh Tiểu Ngũ thì bị Hắc Bàn Tử cản lại.

Chỉ thấy Hắc Bàn Tử nói: “Tiểu Phàm, đừng để bị thương oan, để Bàn gia tôi ra tay, có khối cách hành hạ thằng nhãi này.” Nghe vậy, Tiểu Ngũ kinh hoàng thất sắc, đương nhiên là sợ rắn độc địa phương rồi, dân làng Thanh Nam mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết gã.

“Nhóc con, nói không?” “Được được được!

Trước tiên dừng cái thạch châm trong tay lại đã.” Danh xưng Bàn gia của Hắc Bàn Tử quả nhiên danh bất hư truyền, Tiểu Ngũ bị đánh cho mũi dập mặt sưng, suýt chút nữa là mất mạng.

Chủ yếu là mấy thứ đồ nghề tra tấn người trên người Hắc Bàn Tử quá kinh tởm, đáng sợ nhất là thạch châm, gãi vào khiến toàn thân Tiểu Ngũ ngứa ngáy, thật đáng sợ!

“Tôi bỏ tiền ra thuê Tống Thanh làm chân sai vặt và dẫn đường, sau này mới biết người ta là thái tử gia ở kinh đô, chỉ là một đứa trẻ học đại học, giận dỗi nhà nên mới bỏ đi, bây giờ chắc bị ông nội mang về rồi.” Ra là vậy, nhưng Mạc Tử Phàm có vẻ không hài lòng lắm, sau khi liếc mắt nhìn Hắc Bàn Tử, lại tiếp tục hành hạ Tiểu Ngũ.

Tiểu Hổ đứng một bên cũng hả hê, cầm thạch châm không ngừng chọc vào mu bàn tay của Tiểu Ngũ.

Thạch châm thực chất là một loại lông vũ giống như kim, nhọn, mềm, gãi vào người khiến người ta ngứa đến phát hoảng.

Chương 421

Thế là Tiểu Ngũ vội vàng cầu xin: "Bàn gia, thủ hạ lưu tình...

Người ta là thái tử gia, đi thì đi thôi, hỏi nhiều làm gì a!" Nghe vậy, Hắc Bàn Tử và Tiểu Hổ càng ra sức hơn, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Ngũ vang lên.

"Được rồi, tôi sẽ nói cho các người biết mọi chuyện tôi biết." Tiểu Ngũ kể cho Mạc Tử Phàm nghe về vị Thái Thượng gia kia.

Theo lời kể, vị Thái Thượng gia này làm công tác khảo cổ, nhưng thế lực chủ yếu là kinh doanh, là một nhân vật có máu mặt ở kinh đô.

Người bình thường không dám chọc vào ông ta, nhưng cháu trai của ông, Tống Thanh, lại rất thích gây chuyện.

Thái tử gia Tống Thanh giận dỗi với ông nội nên mới đến khu vực hẻo lánh này làm khảo cổ.

Thực ra Tống Thanh cũng là một chuyên gia khảo cổ, mức độ yêu thích nghề không thua kém gì ông nội mình.

"Cậu phải đi cùng tôi một chuyến." Mạc Tử Phàm suy đi tính lại, đành phải mang theo Tiểu Ngũ đi tìm Vưu Liễm Pháp Nhân.

Tiểu Ngũ đã đi xa cùng họ, người đứng ở cửa vẫn còn ngơ ngác.

Mãi lúc sau mới phản ứng lại, hét lên: "...

Đi đâu vậy!

Tiểu Ngũ không phải về cùng tôi sao? ...

Tôi biết ăn nói sao với đại ca đây!" Nhưng người đã đi xa, đáp lại chỉ là tiếng gió thổi. *** Hắc Bàn Tử và Mạc Tử Phàm theo trí nhớ của Tiểu Ngũ và Tiểu Hổ, đến hậu sơn Thanh Hồ tìm Vưu Liễm Pháp

Nhân.

Trên đỉnh núi, Mạc Tử Phàm hỏi: "Tiểu Hổ, chắc chắn không nhớ nhầm chỗ này chứ?" "Không nhầm đâu, nhìn cái cây kia kìa, ký hiệu tôi để lại hồi đó vẫn còn đây!" Nghe vậy, Mạc Tử Phàm đành phải quan sát kỹ xung quanh lần nữa, nhưng trên đỉnh núi chỉ có một khoảng đất trống trơn, đâu thấy ngôi miếu nào mà hai người họ nói?

Chẳng lẽ ngôi miếu đột nhiên biến mất?

Hay Vưu Liễm Pháp Nhân đã cho người đốt rồi!?

Không thể nào, Mạc Tử Phàm lắc đầu, tiếp tục đi theo con đường núi về phía bên kia.

Mấy người đi theo Mạc Tử Phàm, khi đang trèo qua một cái cây khác trên đường núi, tay Hắc Bàn Tử đột nhiên trượt, không nắm chắc được thân cây.

Cả người Hắc Bàn Tử ngã xuống, sau đó lăn lông lốc xuống núi, cách Mạc Tử Phàm hơn chục mét.

"Bàn Tử!

Bàn Tử không sao chứ?!" Mạc Tử Phàm ở phía trên vừa hét vừa đi xuống, Tiểu Hổ và Tiểu Ngũ cũng theo sau.

Hắc Bàn Tử lau đi lá cây khô héo trên mặt, nói với Mạc Tử Phàm: "Không sao, xuống đây, dưới này có bảo bối!" Hắc Bàn Tử không phải vì có bảo bối mới xuống đây, nhưng sau khi nghe thấy hai chữ "bảo bối", lòng hiếu kỳ của mấy người trên kia càng trở nên mãnh liệt.

"Bàn gia, bảo bối gì vậy?" Mạc Tử Phàm bò xuống, trêu chọc.

Chỉ đến khi mấy người Mạc Tử Phàm xuống xem, họ đều hít một hơi khí lạnh.

Trước mắt không phải là bảo vật gì cả, mà là một đống xương khô và xác khô!

Bàn Tử lại coi thứ này là bảo bối?

Sở thích gì kỳ vậy?

Mấy người Mạc Tử Phàm đều liếc nhìn Hắc Bàn Tử, bộ dạng của ba người vô cùng thú vị.

"Ha ha ha..." Mấy người bất giác cùng cười phá lên.

Nhưng Hắc Bàn Tử thì không vui chút nào, cảm thấy mình giống như một kẻ lập dị có sở thích quái đản.

"Được rồi, mọi người đừng cười Bàn Tử nữa, trước tiên xem tại sao trong động lại có nhiều xác khô như vậy?" Tiểu Hổ bĩu môi, trong lòng thầm oán Mạc đại ca là người cười đầu tiên mà!

Nhưng rất nhanh, mấy người đã tập trung tinh thần, bắt đầu trầm tư.

Hắc Bàn Tử nhảy xuống, xem xét và phát hiện những người này bị mắc kẹt bên trong.

Bởi vì Bàn Tử nhìn thấy những vết cào trên vách động, những người này muốn trèo ra ngoài, nhưng dường như không thể.

Cái động cũng không sâu lắm, mấy người hợp sức chắc là có thể leo lên được.

"Tôi đoán có lẽ chân họ đã bị dây thừng trói lại, trèo mà không trèo ra được." Mạc Tử Phàm phân tích với mọi người.

Cũng có lý, Hắc Bàn Tử gật đầu.

Mấy người tiếp tục tìm kiếm, không lâu sau Tiểu Hổ "A" lên một tiếng, Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử vội chạy tới.

“Mạc đại ca, Bàn Tử, ở đây có một cái ba lô cũ nát.” Tiểu Hổ dùng quần áo lau vết máu trên tay, nói với Mạc Tử Phàm.

Chương 422

Tiểu Hổ bị một con dao nhỏ bên cạnh làm bị thương, Mạc Tử Phàm chạy tới hỏi: "Không sao chứ, lần sau cẩn thận hơn, tốt nhất là đeo găng tay vào." Tiểu Hổ ngoan ngoãn gật đầu, đáp một tiếng "Vâng ạ", không để bị thương, không để Mạc đại ca lo lắng.

Sau đó, mấy người mở khóa kéo ba lô ra, thấy bên trong đầy những con dao nhỏ sắc bén, có dây thừng, có cả băng keo?

"Trông giống như hành vi tự sát tập thể nhỉ?" Hắc Bàn Tử khó hiểu nói.

Kết hợp với lời của Mạc Tử Phàm vừa nãy, quả thật có chút lý, nhưng Mạc Tử Phàm cảm thấy có gì đó kỳ lạ mà không nói ra được.

Lúc này Tiểu Ngũ nói: "Mọi người không thấy lạ sao, tại sao vết cào trên vách động lại sâu như vậy, không phải là không ra được sao?" Đúng!

Mạc Tử Phàm cuối cùng cũng nhận ra điều kỳ lạ nằm ở đâu!

Anh chợt tỉnh ngộ, mỉm cười nhìn Tiểu Ngũ.

Mạc Tử Phàm hỏi Tiểu Ngũ: "Cậu có biết gì về chuyện này không?" "Không biết...

đừng hỏi tôi, Bàn gia chắc chắn biết rõ hơn tôi." Tiểu Ngũ dường như bị kích động, vội vàng lôi Bàn gia ra làm chỗ dựa, giải thích với Mạc Tử Phàm.

Hắc Bàn Tử đại khái đoán được vài phần, nói với Mạc Tử Phàm: "Thôn Thanh Nam của chúng tôi gần khu mộ táng, thường xuyên có ma quỷ.

Trước đây bên bờ sông Thanh Hà nổi lềnh bềnh một đống thi thể,

cũng là do ma quỷ gây ra.

Sau khi tôi đi theo Nhị gia, cũng đồng thời điều tra việc này, bao nhiêu ngày qua rồi vẫn không có kết quả." Mạc Tử Phàm hiểu ra: "Hiện giờ tôi cũng không tìm được Vưu Liễm Pháp Nhân, mà tìm được ông ta rồi cũng không biết Nhị gia có tỉnh lại được không.

Hay là bây giờ giải quyết vấn đề trước mắt trước đã?" Đúng vậy, những người ở đây dường như chết một cách bất thường, thời gian tử vong chắc không quá một năm.

Cũng có nghĩa là, nửa năm trước thôn Thanh Nam xảy ra chuyện lạ?

Tại sao bà thím không nói với mình?

Bàn Tử có biết chuyện lạ đó không? *** Mấy người vòng qua sau núi, đến vùng ngoại vi của thôn Thanh Nam, đoạn đường gần cổ mộ Trương gia.

Nhưng Mạc Tử Phàm không biết rằng trước đây ở đây cũng có một lối vào cổ mộ Trương gia, Hắc Bàn Tử chưa từng nói cho anh biết.

Chủ yếu là sợ kinh động đến những người dân địa phương ở ngoại vi thôn Thanh Nam, họ đều rất chất phác, không chịu chuyển đến khu phát triển của thôn để sinh sống.

Bốn người đi vào ngôi làng nhỏ, phát hiện cửa nhà dân đều đóng chặt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắc Bàn Tử tiến lên gõ cửa, một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì bên trong.

Trong phạm vi vài dặm, không thấy bóng dáng của mười mấy hộ gia đình đâu cả.

“Hắc Bàn Tử, đẩy cửa ra!” Mạc Tử Phàm vừa dứt lời, Hắc Bàn Tử liền làm theo.

Cửa được mở ra, cảnh tượng trước mắt khiến mấy người sợ đến nỗi đứng sững tại chỗ.

Hai thi thể đang thối rữa, bốc mùi hôi thối nằm ngã trên mặt đất ngay trước mặt họ, quan sát những vết cào trên cơ thể, trông vô cùng thảm thương.

Hắc Bàn Tử, người từng trải qua bao nhiêu chuyện cũng không hề nao núng, lúc này lại hoảng sợ, nhận ra tình hình nghiêm trọng, lập tức nói với những người phía sau: “Đừng chạm vào những thi thể này vội, đi xem nhà các thôn dân khác, nếu cũng giống như vậy, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!” “Bên ngoài cửa sổ có động tĩnh!” Mạc Tử Phàm đang nghe Hắc Bàn Tử nói thì nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa sổ, bèn đuổi ra ngoài xem, thấy bóng một người đàn ông.

Mạc Tử Phàm liền nói: “Bàn Tử, tôi và Tiểu Hổ đi đuổi theo!

Anh đi xem tình hình của các thôn dân khác!” “Được!” Bàn Tử lập tức đáp, rồi cùng Tiểu Ngũ rời đi.

Trước khi đi, vẻ mặt Tiểu Ngũ có chút hoảng hốt, dường như rất sợ hãi.

Nhưng Mạc Tử Phàm không quan tâm được nhiều như vậy, lập tức dẫn Tiểu Hổ đi đuổi theo bóng người đàn ông kia.

Chân người đàn ông bị thương, chạy được không quá mấy chục mét thì bị Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ đuổi kịp.

Mạc Tử Phàm tiến lên chặn lại, chỉ thấy người đàn ông hoảng sợ nói: “Đừng giết tôi...

đừng giết tôi, tôi không biết gì cả!” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm

nhướng mày, người đàn ông này chắc chắn biết gì đó, bèn ra hiệu cho Tiểu Hổ cùng mình làm ra vẻ muốn giết người.

Mạc Tử Phàm uy hiếp: “Nói!

Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Không nói tao giết mày!” Người đàn ông hoảng loạn tột độ, sợ hãi vội vàng dập đầu lạy Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ, sau đó mới đau khổ van xin: “Tôi... tôi là dân làng ở đây, sau khi ra ngoài thì bị một nhóm người bắt đi dẫn đường.

Tôi trốn thoát được, quay về làng thì phát hiện mọi người trong làng đều chết một cách khó hiểu, gia đình tôi cũng vậy.

Tôi sợ quá nên định rời khỏi đây, nhưng nhóm người đó lại quay lại tìm tôi.

Tôi đã trốn ở đây một ngày một đêm, tôi tưởng các người là do nhóm đó cử đến nên mới bỏ chạy.” Hắc Bàn Tử và Tiểu Ngũ cũng quay lại, Hắc Bàn Tử nghe lời người đàn ông, gật đầu với Mạc Tử Phàm, nói: “Đúng là như vậy, tôi nghi ngờ là ngộ độc thực phẩm.

Mọi người mau rời khỏi đây trước đã!” “Được!” Mạc Tử Phàm đáp.

Chương 423

Sau đó, mấy người quyết định quay về thôn Thanh Nam trước.

Lúc đi, người đàn ông níu lấy Mạc Tử Phàm, thấy anh ta không còn nơi nào để đi, Mạc Tử Phàm nói với Hắc Bàn Tử một tiếng rồi đưa anh ta về thôn Thanh Nam.

Sau một ngày đi đường, Mạc Tử Phàm và mấy người quay về nơi ở của Bàn Tử trong thôn Thanh Nam.

Chuyện mà Mạc Tử Phàm không bao giờ ngờ tới đã xảy ra, Nhị gia đã biến mất.

Vưu Liễm Pháp Nhân chưa tìm được, Nhị gia lại mất tích trước!

Mạc Tử Phàm trong lòng có chút bất lực cảm thán.

Lúc này, bà thím khóc không thành tiếng nói với Bàn Tử: "Tiểu Béo, là thím không tốt, không cản được đám súc sinh đó!" Theo lời bà thím, Nhị gia bị mấy người đàn ông cao lớn mặc đồ đen từ kinh đô đưa đi.

Hai người mà Bàn Tử để lại canh chừng Nhị gia hoàn toàn không phải là đối thủ.

Chuyện Nhị gia bị đưa đi xảy ra vào tối hôm qua, bây giờ hai người đó vẫn chưa tỉnh lại.

Hắc Bàn Tử và Mạc Tử Phàm quyết định đi đến ngôi làng nhỏ đó một lần nữa.

Sau khi sắp xếp cho người đàn ông duy nhất còn sống sót của làng, họ lập tức xuất phát.

Kết quả là trên đường, Mạc Tử Phàm và những người khác bị dân

làng Thanh Nam chặn lại, vẻ mặt họ có chút tức giận.

Một thanh niên chửi Mạc Tử Phàm: "Lũ gian thương, bọn trộm mộ các người, chính các người đã mang thực phẩm nhiễm độc về, hại chết người thân của tôi.

Mọi người ném đồ đi, đập chết bọn chúng cho tôi!" Hắc Bàn Tử có chút mệt mỏi, đang nằm ngủ ở ghế sau, nghe thấy tiếng chửi bới bên ngoài cửa sổ xe mới thò đầu ra.

Dân làng vừa nhìn thấy, trong xe là Bàn gia!

Tiếng chửi bới lập tức im bặt, đột nhiên yên tĩnh lại.

Quả nhiên Bàn gia có uy tín trong lòng người dân địa phương.

"Mọi người đừng hoảng, tôi đang điều tra việc này, sẽ sớm cho mọi người một lời giải thích." Bàn gia nói với bà con trong làng.

Nhưng có một người phụ nữ không chịu bỏ qua, bất mãn đáp lại: "Giải thích?

Đã một tuần rồi, nếu không phải đám trộm mộ các người mang thực phẩm nhiễm độc từ ngôi làng nhỏ ở hậu sơn Thanh Hồ về, người thân của tôi sao có thể chết?

Có khi một ngày nào đó tôi cũng bị nhiễm độc thực phẩm!" "Đúng!!

Cũng không được để anh chàng này ra ngoài nữa, ra ngoài rồi thì đừng về!" Một thanh niên khác hùa theo, người anh ta chỉ chính là Mạc Tử Phàm đang lái xe.

Dưới sự cản trở của mọi người, Hắc Bàn Tử đành phải thỏa hiệp, đồng ý không ra ngoài, và đưa Mạc Tử Phàm đến nhà của những người dân địa phương đã chết vì ngộ độc thực phẩm.

Lúc đầu, Hắc Bàn Tử có chút ngạc nhiên, không ngờ ngộ độc thực

phẩm lại lây lan nhanh như vậy.

Người dân địa phương nói với Bàn gia rằng người thân của họ bị nhiễm bệnh từ tuần trước, triệu chứng là ngứa ngáy, sốt cao không hạ.

Thực sự không còn cách nào khác mới phải cách ly, nỗi đau đó chỉ có người dân địa phương mới có thể hiểu được.

Hắc Bàn Tử tâm trạng phức tạp, nhìn vào bên ngoài thi thể, tình trạng giống hệt như thi thể gặp trong hang động nhỏ ở hậu sơn Thanh Hà hôm qua.

Mạc Tử Phàm ra hiệu cho Hắc Bàn Tử nói chuyện riêng, hai người đi ra ngoài, Mạc Tử Phàm nhỏ giọng nói: "Bàn Tử, có phải là do những người bắt cóc Nhị gia làm không?" "Không rõ.

Trước tiên quay lại xem tình hình thi thể đã." Mạc Tử Phàm đành phải đồng ý, dù sao nếu là do nhóm người đó làm, bây giờ cũng không tìm được họ.

Điều quan trọng nhất lúc này là tìm cách giải quyết ngộ độc thực phẩm.

Sau đó, hai người quay trở lại.

Nơi này khá lớn, đều có ván gỗ cách ly, bên trong có hơn mười người dân làng bị nhiễm bệnh, trên cơ thể họ quả thực có không ít vết thương do móng tay cào.

Khi đi tìm hiểu tình hình của một thôn dân khác, Hắc Bàn Tử và Mạc Tử Phàm gặp Hà thúc, vị lão y giả thần thông quảng đại cũng ở đây.

A!

Sao lại quên mất Hà thúc!

Sau khi Hà thúc ra ngoài, ông vẫn luôn cùng bà thím chăm sóc Nhị gia, lúc về lại không đưa Hà thúc theo.

Hà thúc thấy hai người ở đây cũng không quá ngạc nhiên, ngược lại ông cảm thấy sự xuất hiện của họ là điều hiển nhiên.

"Hà thúc, đã tìm ra cách giải quyết ngộ độc thực phẩm chưa?" Hà thúc nghe vậy, lắc đầu, không nói gì, từ trong túi lấy ra một vật, nói: "Đây là thứ Nhị gia đưa cho tôi trước khi đi." Hà thúc và Hắc Bàn Tử nhìn xem, đó là chiếc hộp gỗ lấy ra từ quan tài trong chủ mộ thất của cổ mộ Trương gia.

Hà thúc lại nói tiếp: "Lúc đó, Nhị gia nói thứ này rất nguy hiểm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đừng mở ra." "Nếu nó liên quan đến ngộ độc thực phẩm, Hà thúc không cần phải lo lắng nhiều như vậy, có tôi và Bàn Tử ở đây." Mạc Tử Phàm tò mò hỏi.

Hiện tại chỉ có Hà thúc mới có thể có cách, nếu Hà thúc cũng không có cách, vậy anh và Bàn Tử càng không biết phải làm sao, phải cho người dân địa phương một lời giải thích. *** Hà thúc phát hiện người dân địa phương đã phát lệnh chiêu mộ bác sĩ, sau khi tìm hiểu tình hình, ông đã vội vàng đến.

Chương 424

Sau khi châm cứu cho hơn mười người dân bị ngộ độc thực phẩm, ông ở lại nghiên cứu triệu chứng của người bệnh, không ngờ lại gặp được Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử.

Hà thúc ra hiệu cho mấy người Mạc Tử Phàm ngồi xuống.

Chỉ thấy Hà thúc do dự một lúc rồi mới nói: "Chuyện này có lẽ không đơn giản như các cậu nghĩ, loại ngộ độc thực phẩm này dường như đã xảy ra ở thôn Thanh Nam từ rất lâu rồi.

Lúc đó không có thiết bị tiên tiến để tìm hiểu triệu chứng, nên có những người dân đã chết trong đau đớn.

Tôi nghe người dân địa phương nói, số người chết có đến mấy trăm, một phần là người từ làng khác đến." "Chẳng lẽ cấp trên không cử người đến giải quyết sao?" Mạc Tử Phàm là người từ nơi khác đến, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng.

Hà thúc lắc đầu đáp: "Vì có liên quan đến thảm án trộm mộ năm đó, bị một người có quyền lực bí ẩn trên giang hồ ngăn cản, tin tức về ngộ độc thực phẩm hoàn toàn không được truyền ra khỏi làng này." Nghe vậy, Mạc Tử Phàm bắt đầu tò mò, thảm án trộm mộ năm đó là chuyện gì?

Sao không nghe Hắc Bàn Tử nhắc đến?

Thế là Mạc Tử Phàm chuyển ánh mắt sang Hắc Bàn Tử, hy vọng Hắc Bàn Tử có thể kể cho anh nghe về thảm án trộm mộ năm đó: "Hắc hắc, Bàn Tử chắc biết chuyện này chứ?

Có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi không?" Chỉ thấy vẻ mặt Hắc Bàn Tử có chút mất mát, một lúc lâu sau mới mở miệng nói với

Mạc Tử Phàm: “Năm đó cũng có một nhóm trộm mộ đi tìm cổ mộ Trương gia.

Sau khi tìm thấy, lúc ra ngoài họ đã mang theo loại virus ngộ độc thực phẩm này, lây nhiễm cho người dân các làng xung quanh.

Gia đình tôi cũng vì thế mà qua đời.” Nghe vậy, Mạc Tử Phàm có chút xấu hổ và hối hận, không nên tò mò.

“Cái đó...

Bàn Tử, xin lỗi nhé.” “Không sao, chuyện đã qua lâu rồi, trong làng cũng có rất nhiều đứa trẻ giống tôi.

Tâm trạng tôi lúc đó rất đau khổ, tôi đã tìm ra nhóm trộm mộ đó, và giết hết bọn chúng.” Hắc Bàn Tử vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi ra, mở ghi chú đưa cho Mạc Tử Phàm xem.

Mạc Tử Phàm nhìn xem, nhướng mày, trợn to mắt nhìn Hắc Bàn Tử: “Vậy là bao nhiêu năm nay anh vẫn luôn điều tra tung tích của nhóm trộm mộ đó?” Chỉ thấy Hắc Bàn Tử gật đầu, nỗ lực bao năm nay không phải là không có thu hoạch.

Làm hướng dẫn viên cho người khác, giữa đám người đủ mọi thành phần, anh có thể biết được có những người đến đây vì cổ mộ Trương gia.

Chẳng trách Hắc Bàn Tử lại dẫn đường cho Nhị gia, chẳng lẽ Nhị gia cũng liên quan đến thảm án trộm mộ năm đó?

Mạc Tử Phàm nhíu mày, bị suy nghĩ trong lòng làm cho kinh ngạc.

Lúc này, một thanh niên từ ngoài cửa vội vã chạy vào nói với Hắc Bàn Tử: “Bàn gia, không hay rồi!

Ngôi làng nhỏ ở khu ngoại vi làng chúng ta bị người ta phóng hỏa, lửa cháy rất dữ dội, không thể dập tắt được!” Chết tiệt!

Mạc Tử Phàm có chút tức giận, cảm thấy có người đang giở trò sau lưng.

Định đi tìm Tống Thanh để hỏi về Vưu Liễm Pháp Nhân, kết quả người lại bị ông nội đón đi.

Bây giờ định đến ngôi làng nhỏ đó để điều tra lại nguồn gốc của ngộ độc thực phẩm, thì lại bị người ta phóng hỏa đốt trụi.

Nghe vậy, Hắc Bàn Tử mới hoàn hồn sau câu chuyện thảm án trộm mộ năm xưa, đáp lại thanh niên kia: "Bảo người dân địa phương cùng đi, tôi cũng sẽ cử thêm người, không thể để lửa lan sang hậu sơn Thanh Hồ được." Hắc Bàn Tử nói xong, gọi điện cho thuộc hạ, cử người đi chữa cháy.

Mạc Tử Phàm, Tiểu Hổ và Hà thúc đương nhiên cũng đi cùng.

Dân làng trong ngôi làng nhỏ chủ yếu là dân bản địa, nhà cửa đều được xây bằng ván gỗ, mái nhà thì lợp bằng rơm rạ để che mưa che nắng.

Như vậy chẳng phải càng dễ cháy sao?

Chẳng trách không dập được lửa.

Lửa cháy rất lớn, khói bụi bay cả lên mặt hồ ở hậu sơn Thanh Hà.

Mạc Tử Phàm chú ý thấy ở bờ đối diện của Thanh Hồ có một bóng người mặc đồ đen, đứng đó một lúc lâu, lặng lẽ nhìn về phía bên này.

Mạc Tử Phàm cảm thấy bóng người mặc đồ đen ở phía bên kia đang nhìn mình, bèn nói với Hắc Bàn Tử: "Bàn Tử, anh thấy bóng người mặc đồ đen ở bờ hồ đối diện không?" "Ừ, đứng đó lâu rồi." Bàn Tử vừa nói, ánh mắt cũng nhìn về phía bóng người mặc đồ đen ở bên kia Thanh Hồ, một khung cảnh lạc lõng như vậy, sao có thể không chú ý?

Lúc này, Hà thúc lại lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, đương nhiên Tiểu Hổ cũng có chút bất ngờ, nhưng không chắc chắn lắm, nói với Hà thúc: "Đại thúc, người đó... có giống Vưu Liễm Pháp Nhân không ạ?" Bởi vì Mạc Tử Phàm và Hắc Bàn Tử đều chưa từng thấy mặt Vưu Liễm Pháp Nhân, nghe Tiểu Hổ nói vậy, cả hai đều kinh ngạc, sau đó có chút phấn khích.

Trước đó tìm không thấy người, giờ thì hay rồi, tự tìm đến cửa.

Thấy Hà thúc cũng có chút do dự, không chắc chắn lắm, Mạc Tử Phàm lập tức nói: "Qua đó xem thử!" "Được, nếu đúng là ông ta, vậy thì cách giải quyết ngộ độc thực phẩm đã có hy vọng rồi." Hà thúc như nhìn thấy hy vọng, nói với mọi người.

Tuy có lời đồn Hà thúc là một kỳ tài trong giới y học, nhưng chuyện gặp phải lúc này lại không có manh mối giải quyết.

Hà thúc vừa nói, mọi người tâm trạng phức tạp, hy vọng người đối diện chính là Vưu Liễm Pháp Nhân.

Thế là sau khi bàn bạc xong, mấy người đi sang bờ đối diện của Thanh Hồ để tìm bóng người mặc đồ đen đó. *** Ở bờ đối diện Thanh Hồ, bóng người mặc đồ đen ngồi trên một chiếc ghế đá, thản nhiên liếc nhìn mấy người đang đi về phía mình.

Khi Hà thúc và Tiểu Hổ nhìn rõ khuôn mặt của bóng người mặc đồ đen, họ mỉm cười, đúng là Vưu Liễm Pháp Nhân!

Thấy Hà thúc và Tiểu Hổ cười, Mạc Tử Phàm nhận ra, bèn nói với người trước mặt: "Xem ra ngài chính là Vưu Liễm Pháp Nhân trong lời họ nói, không biết có thể mời các hạ xuất sơn, giải quyết chuyện ngộ độc thực phẩm này không?" "Ha ha...

Chương 425

cũng đề cao tôi quá nhỉ.” Chỉ thấy Vưu Liễm Pháp Nhân cười lạnh đáp lại.

“Năm đó người có quyền lực trên giang hồ phát lệnh chiêu mộ, đi tìm cổ mộ Trương gia, ông cũng tham gia vào đó phải không?” Lời của Hắc Bàn Tử giống như một câu hỏi xoáy vào tâm can, khiến Vưu Liễm Pháp Nhân vốn vô cảm cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt khác thường.

Vưu Liễm Pháp Nhân không nhịn được mà nhìn Hắc Bàn Tử thêm vài lần, sau đó mới đáp: “Cách giải quyết ngộ độc thực phẩm, tôi cũng không biết, các người có thể đi hỏi Nhị gia, ông ta biết nhiều hơn.” Nghe vậy, mấy người Mạc Tử Phàm hít một hơi, Nhị gia?

Nhị gia mới bị người ta bắt đi cách đây không lâu!

“Nhị gia bị một nhóm người bí ẩn bắt đi rồi, tôi đang định tìm ông, thuận tiện hỏi ông về tung tích của Nhị gia.

Dù sao trên giang hồ ai cũng nói Bạch gia Nhị gia có quan hệ không tầm thường với Tống gia của ông.” Lời của Bàn Tử lại khiến Vưu Liễm Pháp Nhân kinh ngạc không thôi, chỉ thấy ông ta cười nói: “Không hổ là Hắc Bàn gia của Thì gia, xem ra cậu cũng biết không ít nhỉ?” Thì gia Bàn gia danh tiếng lẫy lừng, Vưu Liễm Pháp Nhân cũng nhớ đến nhân vật này.

Bạch gia có thể nói là lão làng trong nghề trộm mộ, Tống gia giỏi về bắt ma trừ tà, hai nhà thân thiết cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Mạc Tử Phàm vạn lần không ngờ Nhị gia là người của Bạch gia, Vưu Liễm Pháp Nhân là người của Tống gia.

Chẳng lẽ thảm án trộm mộ năm đó Bạch gia Nhị gia cũng tham gia?

Điều khiến Mạc Tử Phàm kinh ngạc hơn nữa là, Hắc Bàn Tử là người của Thì gia.

Trước đây anh từng nhờ Tiểu Hổ điều tra về Hắc Bàn Tử, bây giờ nghe Vưu Liễm Pháp Nhân nói vậy mới bừng tỉnh ngộ, những lời đồn trên giang hồ về họ của anh ta đều là phỏng đoán.

Lời của Vưu Liễm Pháp Nhân có độ tin cậy cao hơn.

"Chuyện năm đó, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Nếu ông còn có chút lương tâm, xin hãy đi cùng tôi một chuyến." Hắc Bàn Tử uy hiếp.

Nghe vậy, Vưu Liễm Pháp Nhân mỉm cười, Tiểu Béo gia quả nhiên là Tiểu Béo gia, đứa trẻ cũng đã lớn rồi, cuối cùng cũng phải đi tìm nơi thuộc về trong lòng mình.

Vưu Liễm Pháp Nhân vừa nghĩ, vừa sắp xếp lại lời nói, đáp: "Nể mặt Nhị gia, tôi sẽ giúp các người một lần.

Nhưng cũng phải trả một cái giá tương ứng, các người đều hiểu chứ?" Cái giá cụ thể là gì?

Vưu Liễm Pháp Nhân chưa bao giờ nói ra.

Mạc Tử Phàm và mấy người gật đầu, sau đó Vưu Liễm Pháp Nhân đưa cho họ một tờ giấy bùa, bảo họ giấu kỹ, cất vào trong túi.

Mấy người thu dọn xong, liền lên đường quay về thôn Thanh Nam.

Hắc Bàn Tử và những người khác đi theo Vưu Liễm Pháp Nhân đến khu cách ly, sau đó xem Vưu Liễm Pháp Nhân niệm chú cho những người bị nhiễm bệnh.

Không lâu sau, Vưu Liễm Pháp Nhân nói với Hà thúc: “Hà y lão quái, lấy chiếc hộp gỗ mà Nhị gia để lại cho ông ra, dùng nó nấu một nồi canh cho mọi người uống.” Bị gọi là Hà y lão quái, Hà thúc mặt mày tái mét, định đánh Vưu Liễm Pháp Nhân, chỉ thấy Vưu Liễm Pháp Nhân linh hoạt né được cú đấm của Hà thúc.

Hai lão già này, lại nhìn nhau không thuận mắt rồi sao?

Hà thúc mãi không chiếm được thế thượng phong, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa, bèn ngoan ngoãn đi lấy chiếc hộp gỗ.

Lúc này, Vưu Liễm Pháp Nhân lại tiếp tục nói: “Bên trong là một cây Huyết Ma Linh Chi, uống canh này sẽ trừ được ôn bệnh.” Huyết Ma Linh Chi?

Mạc Tử Phàm cảm thán lại biết thêm một thứ chưa từng nghe bao giờ.

Hà thúc làm theo, nấu một nồi canh, phối hợp với y thuật của mình, mấy ngày sau, người trong làng quả nhiên đã khỏi bệnh.

“Vưu Liễm Pháp Nhân, lần này đa tạ ông.” Hắc Bàn Tử miệng không nói được những lời sến súa, chỉ có thể thuận miệng cảm ơn.

“Nhị gia thực ra không bị bắt đi, mà là bị vệ sĩ của ông ta đưa đi.” Vưu Liễm Pháp Nhân thản nhiên nói một câu, khiến mấy người Mạc Tử Phàm lập tức trợn to mắt.

Vưu Liễm Pháp Nhân thấy mình ở đây cũng đã lâu, định quay về hậu sơn Thanh Hồ.

Nhưng trước khi đi, ông muốn nói với Hắc Bàn Tử và Hà thúc một số chuyện, dù sao hai người cũng là thuộc hạ của Nhị gia.

Từ miệng Vưu Liễm Pháp Nhân, Mạc Tử Phàm biết được Nhị gia từ lâu đã nhiễm một căn bệnh lạ, còn đáng sợ hơn chứng điên cuồng của tộc người Trương gia, đó là chứng hiếu sát.

Lý do Nhị gia không muốn tiếp xúc với người khác là vì mỗi khi bệnh tái phát, ông đều sẽ làm hại người vô tội.

Mấy ngày sau khi Vưu Liễm Pháp Nhân đi, Nhị gia quay về, nhưng sắc mặt ông có chút tiều tụy, trông cả người không có chút tinh thần nào.

Sau này mới biết, Nhị gia mấy ngày nay đều không ngủ, rốt cuộc là ma chứng kinh khủng đến mức nào mới khiến Nhị gia thảm hại như vậy?

Trên giang hồ ai cũng nói Hoa gia Nhị gia thần thông quảng đại, không gì không làm được, không gì không biết, chẳng lẽ không có cách nào trừ được ma chứng sao?

Sau khi quay về, Nhị gia ngủ li bì hai ngày, Mạc Tử Phàm mới gặp được người thật.

Mấy người tụ tập lại, ăn một bữa cơm.

"Nhị gia, tại sao ông lại bảo Trương Phong mở đường hầm, ngăn cản những tượng đồng đó để tôi ra ngoài?" Mạc Tử Phàm vẫn luôn canh cánh trong lòng, nên không nhịn được mà hỏi.

Nhị gia hít một hơi thật sâu, chuyện cần đến rồi cũng sẽ đến, không thể trốn tránh được nữa.

Nghe vậy, Nhị gia ra hiệu cho mọi người ăn no trước rồi hãy nói.

Chương 426

Chuyện về cổ mộ năm đó liên quan đến lợi ích của mấy gia tộc lớn, có thể khiến người ta ăn không ngon.

Sau này Mạc Tử Phàm mới biết, Nhị gia thật sự có liên quan đến thảm án cổ mộ năm đó.

Bạch gia Nhị gia năm đó đi theo người nắm quyền của Trương gia, cũng chính là nhị thúc của Trương Phong, cùng nhau xuống mộ.

Lúc đó Vưu Liễm Pháp Nhân cũng đi cùng.

Ba người trà trộn vào nhóm trộm mộ, thực ra trong lòng mọi người đều hiểu, đều vì bảo vật mà đến.

Nhưng chỉ có nhị thúc của Trương Phong là vì lời nguyền của gia tộc, ông đi tìm sự thật, tìm cách giải quyết, nhưng xuống mộ tìm kiếm rất lâu cũng không có kết quả.

Khi ra ngoài, ông mang theo một thân bệnh lạ.

Sau khi ra ngoài, nhị thúc của Trương Phong sống trong tuyệt vọng một tuần rồi qua đời.

Sau này Trương Phong cũng tham gia vào.

Ban đầu Nhị gia không biết Trương Phong là cháu của người nắm quyền Trương gia năm đó là Trương Hạo Thiên, nên không để ý nhiều đến cậu ta.

Sau này mới biết, ông định ngăn cản Trương Phong, nhưng lại bất ngờ tái phát ma chứng.

Sau khi khỏe lại mới đi đến cổ mộ Trương gia.

Nhị gia lại kể thêm một số chuyện kỳ lạ khi xuống mộ năm đó.

Đợi Nhị gia nói xong, Hắc Bàn Tử mới hỏi ông: "Vậy năm đó vì chuyện gì mà các tông môn lại tàn sát lẫn nhau?

Có biết khi ngộ độc thực phẩm bùng phát năm đó, không có một tông môn nào đứng ra lên tiếng, ngược lại còn có người cố ý ngăn cản tin tức này truyền ra ngoài." Giọng của Hắc Bàn Tử có chút gay gắt, nghe ra được là rất tức giận.

Không tức giận mới là bất thường, trận ngộ độc thực phẩm đó đã cướp đi người thân của anh, Hắc Bàn Tử cho rằng ngộ độc thực phẩm là do nhóm trộm mộ năm đó mang ra ngoài.

Nghe vậy, Vưu Liễm Pháp Nhân do dự một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Gia tộc chúng tôi là tông môn thượng gia, vì lợi ích gia tộc, cộng thêm lúc đó tôi đứng ra xử lý việc này lại bị người ta uy hiếp.

Tôi không thể để những người đó làm hại gia đình mình, thực sự không còn cách nào khác đành phải thỏa hiệp.

Chuyện ngộ độc thực phẩm trong làng, tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy." Hắc Bàn Tử nghe xong, thái độ dường như không khá hơn chút nào.

Tranh chấp lợi ích gia tộc, lại bắt những người tầng lớp thấp chịu tội?

Thấy sắc mặt Hắc Bàn Tử không tốt, Vưu Liễm Pháp Nhân lại tiếp tục nói: "Được rồi, Bàn gia, tôi biết trong lòng cậu không vui, nhưng dân làng cũng không phải vô tội.

Sẽ có ngày sự thật được phơi bày ra ánh sáng, cậu cứ liều mạng điều tra như vậy, sẽ có lúc tra ra được ai là kẻ chủ mưu thảm án trộm mộ năm đó, tôi tin là vậy." Cuối cùng, dưới sự động viên của Mạc Tử Phàm và những người khác, Hắc Bàn Tử mới dần dần nguôi ngoai, từ đó thái độ đối với Vưu Liễm Pháp Nhân của Tống gia cũng tốt hơn.

*** Mạc Tử Phàm và mấy người đi tìm nơi ở của Nhị gia.

Nơi đó khá bí mật, bình thường rất ít người ra vào.

Thực ra, Nhị gia đã cho vệ sĩ đưa mình đến một hang động.

Hang động này có kiến trúc độc đáo, Nhị gia cho người xây dựng thành một khu nhà ở ẩn trong núi theo phong cách hiện đại.

Bên ngoài rõ ràng là một cái động, kết quả vào trong mới phát hiện bên trong là một khu biệt thự.

Hắc Bàn Tử không khỏi cảm thán: "Nhị gia của chúng ta cũng giàu quá nhỉ." Ở phòng khách trên lầu, Nhị gia nghe thấy tiếng khen của Hắc Bàn Tử, không khỏi nhướng mày cười, sau đó nói với mọi người ở dưới lầu: "Tôi ở đây, lên đây đi." Hắc Bàn Tử thấy Nhị gia liền nở nụ cười, cũng là người đầu tiên chạy lên.

Mạc Tử Phàm và Tiểu Hổ thì không vội vàng như vậy, dù sao quan hệ của họ với Nhị gia so với Hắc Bàn Tử thì không thể sánh bằng.

Mạc Tử Phàm lên lầu phát hiện, phòng khách này rất rộng rãi, xung quanh tường đều đặt những tấm bia văn kỳ lạ, không giống lắm với bia văn trong cổ mộ của tộc người Vượn Tay Dài, trên những tấm bia này đều khắc những hình vẽ đồ đằng.

"Nhị gia, những hình đồ đằng trên bia văn này là sao vậy?" Mạc Tử Phàm không nhịn được hỏi.

"Đây là những tấm bia văn mà nhóm trộm mộ năm đó vận chuyển ra từ cổ mộ.

Sau vụ thảm án trộm mộ, những tấm bia này rơi vào tay tôi.

Mấy năm nay tôi vẫn luôn nghiên cứu chúng, cho đến khi gặp được thằng nhóc Trương Phong, nó kể cho tôi nghe câu chuyện gia

tộc mà bà nó kể.

Sau đó tôi mới hiểu, những hình đồ đằng trên bia văn thực chất là do người Trương gia mượn bút pháp của tộc người Vượn Tay Dài, tạo thành những đồ đằng ma chú." Nhị gia dừng lại ở đây, ra hiệu cho Vưu Liễm Pháp Nhân bên cạnh giải thích cho mọi người, thế là Vưu Liễm Pháp Nhân từ tốn nói: "Cũng có nghĩa là, trong cổ mộ Trương gia trấn áp một con Ma Chú Thực Long.

Cũng là để đề phòng việc kích hoạt cơ quan thuật thứ ba của Trương gia, sau khi sự hủy diệt cuối cùng xảy ra, Ma Chú Thực Long sẽ xuất hiện, làm hại đến người dân vô tội.

Vì vậy, một khi cơ quan thứ ba được kích hoạt, chỉ có người Trương gia mới có thể ngăn chặn mọi chuyện xảy ra trong cổ mộ, nhưng cái giá phải trả là sẽ bị nhốt vĩnh viễn trong đó." Ra là Trương Phong đã biết trước rồi, đó là số mệnh của cậu ta sao?

Mạc Tử Phàm nghe xong, đột nhiên nhớ lại Trương Phong từng nói với mình rằng cậu ta không sợ chết, tâm trạng Mạc Tử Phàm có chút phức tạp.

"Vậy là tôi tình cờ mới biết Trương Phong là hậu duệ của Trương gia, thằng nhóc đó giấu cũng kỹ thật." Hắc Bàn Tử vừa nói, tâm trạng cũng trở nên nặng nề.

Trương Phong đã bị mắc kẹt bên trong, không thể xuống cổ mộ Trương gia nữa, vì ba đạo cơ quan thuật của Trương gia cũng đã được kích hoạt hoàn toàn.

Muốn xuống nữa phải khởi động lại cơ quan thuật, nhưng cho đến nay không có ai biết cách tạo ra loại cơ quan thuật tuyệt đỉnh như vậy.